

TÀ LÀ THAM QUAN

CÁC NÀNG LẠI NÓI

TÀ LÀ TRUNG THẦN

TÀ LÀ THAM QUAN
CÁC NÀNG LẠI NÓI
TÀ LÀ TRUNG THẦN

TA LÀ THAM QUAN, CÁC NÀNG LẠI NÓI TA LÀ TRUNG THẦN

Tác giả: Thanh Chung

Thể loại: Xuyên Không, Dị Giới, Cao Võ, Hệ Thống

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Lâm Bắc Phàm xuyên không đến thế giới cao võ đầy nguy hiểm, bị gán lên mình Hệ Thống Tham Quan. Chỉ có làm tham quan mới có thể trở nên mạnh mẽ, đây không phải là muốn chơi hăn sao?

Ở thế giới này mà làm tham quan thì làm sao sống qua được tập 2?

Để trở nên mạnh mẽ, hăn không thể làm gì khác hơn là đi tham ô nhận hối lộ, trung gian kiếm lời, biển thủ công quỹ, lấy của công làm của riêng... trở thành tên đại tham quan mà người người phỉ nhổ, người người muốn giết.

Thế nhưng đó là hăn của buổi sáng! Đến tối hăn đem tất cả tiền tài tham ô được đi phân phát cho bách tính nghèo khổ, lắm tuy làm tham quan, nhưng mà tham có nguyên tắc!

Đằng sau bộ mặt ấy là con người đáng kính biết bao, ngoài mặt mang tiếng xấu nhưng trong lòng lại cứu nước giúp dân!

Nữ Đế biết chân tướng lặng lẽ rơi lệ: Ái khanh, thật ủy khuất cho ngươi, buổi tối tới tẩm cung của ta đi!

Các tài nữ giai nhân biết chân tướng: Đại nhân, mặc kệ thế nhân nhìn người như thế nào, thiếp thân cũng đồng sinh cộng tử với người.

Các giang hồ hiệp nữ khi biết chân tướng: Muốn lấy mạng Lâm đại nhân? Các ngươi bước qua xác ta trước đi!

Mọi người sắp điên mất rồi: Hăn rõ ràng là tên đại tham quan, tại sao các nàng lại che chở hăn?

Ta Là Tham Quan, Các Nàng Lại Nói Ta Là Trung Thần

☆ Mục Lục ☆

——— o O o ———

Chương 1: Đồ trạng nguyên, ràng buộc với hệ thống tham quan!

Chương 2: Đã tham thì phải tham nhiều, đưa số lẻ cho bệ hạ!

Chương 3: Lấy của dân, dùng cho dân!

Chương 4: Bản quan muốn tố cáo tân khoa trạng nguyên!

Chương 5: Trạng nguyên nghèo nhất: Ta thật sự quá nghèo!

Chương 6: Nữ đế thật tốt, sau này bớt tham một chút vậy!

Chương 7: Diêu đại nhân, người vui mừng quá sớm rồi đấy!

Chương 8: Lâm Bắc Phàm oai phong lẫm liệt!

Chương 9: Xét nhà, ta chính là dân chuyên nghiệp!

Chương 10: Thằng khốn này! Lại tham nhiều, ném số lẻ về cho nàng!

Chương 11: Tham ô nhiều tiền của trăm như vậy, lương tâm người không thấy đau sao?

Chương 12: Tại sao hắn lại độc chiếm ân sủng của nữ đế?

Chương 13: Chúng ta không thân, người gọi ta là Lương Tử là được!

Chương 14: Bản quan quang minh chính đại, sao lại tới nơi như vậy?

Chương 15: Sư Sư cô nương muốn lấy chồng?

Chương 16: Cho dù là ai chết ai bị thương cũng đều là trừ hại cho dân!

Chương 17: Nữ nhân đẹp như vậy tỏ tình mà ngươi cũng từ chối?

Chương 18: Một thân nghèo khó sao dám lưu luyến chốn phồn hoa, tay áo đón gió sao dám làm hại giai nhân?

Chương 19: Đi thanh lâu một chuyến có thêm một bà vợ!

Chương 20: Tiền mà hần tham ô được đều dùng vào đâu hết rồi?

Chương 21: Đại nhân, rốt cuộc ngươi là người thế nào?

Chương 22: Hần thật sự là một tên tham quan sao?

Chương 23: Không trả tiền không tính là chơi gái, cùng lắm chỉ tính là hai bên cùng tình nguyện mà thôi!

Chương 24: Chặt đứt tài lộ của ta! Lão già thối này rất xấu xa!

Chương 25: Chỉ thế này đã làm khó được ta? Các ngươi quá non và xanh rồi!

Chương 26: Ngoại trừ cái mã ưa nhìn ra thì ngươi còn gì nữa?

Chương 27: Không đỗ đạt công danh, chết ở nhà cũng không ai phát hiện ra!

Chương 28: Ngay cả tiền của nữ đế mà ta còn cuỗm, sợ gì một thượng thư?

Chương 29: Đúng là một đám dê béo, phải làm thịt từ từ!

Chương 30: Cho dù cãi nhau đến tận Kim Loan Điện thì bản quan vẫn có lý!

Chương 31: Ngươi nhìn ta có dám không?

Chương 32: Đám nhãi ranh này, giác ngộ không tui, có tương lai!

Chương 33: Trở thành cao thủ Tiên Thiên!

Chương 34: Đại nhân, ngươi chính là Dạ Hiệp đúng không?

Chương 35: Bọn họ tham thì ta phải tham hơn bọn họ! Bọn họ gian thì ta phải gian hơn bọn họ!

Chương 36: Lâm ái khanh thật khổ quá!

Chương 37: Thiên vị trạng nguyên như vậy, đồ hôn quân!

Chương 38: Sức hút không thể chối từ chết tiệt này của mình!

Chương 39: Giúp được nhất thời không giúp được dài lâu, muốn giúp người nghèo phải thay đổi tư tưởng của họ trước!

Chương 40: Bạch Quan âm như thần lại như ma!

Chương 41: Trung thần không thể chịu thiệt!

Chương 42: Thiên lí ở đâu? Vương pháp ở đâu?

Chương 43: Người nói ta ăn chặn tiền của sĩ tử ư? Chúng lấy tiền ở đâu ra?

Chương 44: Nữ đế bệ hạ, người có thể thận trọng hơn một chút được không?

Chương 45: Gian thần khắp triều, hôn quân xử án!

Chương 46: Đắc tội với quan lại khắp triều, cuộc sống của ta vẫn thư thả vậy thôi!

Chương 47: Tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì không làm được gì cả!

Chương 48: Nữ đế ngang ngược quá, lại ban thưởng tiếp!

Chương 49: Tiểu quận chúa Vân Oanh, tâm hồn ăn uống thời cổ!

Chương 50: Người mắng ta là heo, còn nói là đang khen ta?

Chương 51: Quận chúa háu ăn thế, nhờ ăn đến mức cả hoàng cung nghèo rớt thì biết làm sao?

Chương 52: Đừng để bị hấn bán mất còn giúp hấn đêm tiền!

Chương 53: Dạy dỗ bọn họ bằng nắm đấm yêu thương cho ta!

Chương 54: Sứ thần nước ngoài tới rồi, triều đình bị làm khó!

Chương 55: Học giỏi toán lí hóa, đi tới đâu cũng không sợ!

Chương 56: Là ta sai vì đã ôm kỳ vọng không nên có về các người!

Chương 57: Vậy mà lại tham ô ngay trên triều đình!

Chương 58: Cần móc tiền cứ nói một tiếng, bản quan chưa từng từ chối ai cả!

Chương 59: Đại Võ chúng ta lấy béo làm tiêu chuẩn cái đẹp!

Chương 60: Nếu hã đã tham tiền vậy chúng ta mua chuộc hã đi!

Chương 61: Có phải các người có khuynh hướng thích bị ngược đãi không vậy? Có thấy hèn không hả?

Chương 62: Ngày hè nóng nực, người đẹp cả nước đều mặc váy ngắn!

Chương 63: Chẳng có loại mật ngọt chết ruồi nào không thể đánh bại ta!

Chương 64: Vừa không bán nước, vừa muốn kiếm được số tiền này?

Chương 65: Nhất định phải hủy bỏ khoản bồi thường, nếu không chiến tranh sẽ lại nổ ra!

Chương 66: Bê hạ có hứng thú với việc mở rộng bờ cõi hay không?

Chương 67: Kê này rất hay, mở rộng bờ cõi là chuyện trong tầm tay!

Chương 68: Tiểu Lý phi đao, đã phóng là trúng!

Chương 69: Người đẹp trai luôn cô đơn!

Chương 70: Hùng tâm chí khí ngút trời!

Chương 71: Đại tài nữ

Chương 72: Một đám dê béo

Chương 73: Sao người quay lại thế

Chương 74: Tiền Đa Đa

Chương 75: Toàn là nói vớ vẩn hết

Chương 76: Có phải người đọc sách đến nỗi ngốc luôn rồi không hả?

Chương 77: Bay lên được

Chương 78: Thực sự có thể sao?

Chương 79: Rửa sạch hiềm nghi

Chương 80: Ngoảnh mặt làm ngơ

Chương 81: Xin lỗi

[Chương 82: Không còn cách nào khác](#)
[Chương 83: Ta có cách lấy được](#)
[Chương 84: Không thấy Dạ Hiệp](#)
[Chương 85: Đệ nhất tham quan](#)
[Chương 86: Bán nước](#)
[Chương 87: Phạm tội rồi](#)
[Chương 88: Liều vậy](#)
[Chương 89: Xấu hổ](#)
[Chương 90: Bị kịch của Tiểu Soái](#)
[Chương 91: Không biết giờ thế nào](#)
[Chương 92: Cơm thừa canh cặn](#)
[Chương 93: Tại sao người lại tham như vậy?](#)
[Chương 94: Nguyên do](#)
[Chương 95: Thiên lý ở đâu? Công đạo ở đâu?](#)
[Chương 96: Thật ngưỡng mộ](#)
[Chương 97: Quách Thiếu Soái buồn bực](#)
[Chương 98: Bị bắt quả tang](#)
[Chương 99: Đả kích gấp đôi](#)
[Chương 100: Hắn cũng không đáng ghét như thế](#)
[Chương 101: Ma Kha Vô Lượng](#)
[Chương 102: Ai mới là kỳ tài](#)
[Chương 103: Ghen tị đỏ mắt](#)
[Chương 104: Hết chỗ thì cho gửi](#)
[Chương 105: Số tiền quá nhiều](#)
[Chương 106: Ký Bắc Vương](#)
[Chương 107: Mạc Như Sương thất vọng](#)
[Chương 108: Không bằng người ta](#)
[Chương 109: Không ăn nổi nữa](#)

[Chương 110: Cho tiền ta cũng chẳng cần](#)
[Chương 111: Là kẻ thông minh](#)
[Chương 112: Đi theo ta](#)
[Chương 113: Trung thần không thờ hai chủ](#)
[Chương 114: Thật chẳng ra gì](#)
[Chương 115: Trả tiền từng phần](#)
[Chương 116: Chẳng lẽ những năm này bọn họ đã tìm sai chủ tử rồi sao?](#)
[Chương 117: Lại thưởng nữa?](#)
[Chương 118: Thi thơ](#)
[Chương 119: Bị đả kích về mọi mặt](#)
[Chương 120: Đánh hấn cho ta](#)
[Chương 121: Ngại nói à?](#)
[Chương 122: Bắt cóc thế tử](#)
[Chương 123: Xin hãy làm chủ cho dân nữ](#)
[Chương 124: Tình huống khó](#)
[Chương 125: Vụ làm ăn đầu tiên](#)
[Chương 126: Có thích khách](#)
[Chương 127: Đòi một trăm vạn thì đã sao?](#)
[Chương 128: Một cơ hội để thử thách](#)
[Chương 129: Lý lẽ](#)
[Chương 130: Bí mật](#)
[Chương 131: Thành giao](#)
[Chương 132: Chuyện này có phải do người làm không?](#)
[Chương 133: Lôi Vân Tự](#)
[Chương 134: Bói quẻ](#)
[Chương 135: Có duyên với cửa Phật](#)
[Chương 136: Cao thủ](#)

[Chương 137: Để xem ai lừa được ai!](#)

[Chương 138: Đòi bài sư](#)

[Chương 139: Có thêm một trợ thủ lợi hại](#)

[Chương 140: Lý luận cùn](#)

[Chương 141: Thật kỳ lạ](#)

[Chương 142: Thật sự có thể bay lên trời sao?](#)

[Chương 143: Bay lên thật](#)

[Chương 144: Đi vào sử sách](#)

[Chương 145: Chém gió](#)

[Chương 146: Đồ hèn hạ](#)

[Chương 147: Giả bộ từ chối](#)

[Chương 148: Sức nóng khủng khiếp](#)

[Chương 149: Ký Bắc Vương muốn có](#)

[Chương 150: Việc này cần nhiều tiền đây](#)

[Chương 151: Tức run bần bật](#)

[Chương 152: Mất hồn mất vía](#)

[Chương 153: Đòi oan gia thú vị](#)

[Chương 154: Lại gạ gẫm](#)

[Chương 155: Hơi ít](#)

[Chương 156: Đòi ít quá rồi](#)

[Chương 157: Đột phá](#)

[Chương 158: Tên khốn kiếp](#)

[Chương 159: Cảm động](#)

[Chương 160: Mong bề hạ minh xét](#)

[Chương 161: Vô tội](#)

[Chương 162: Mong các người tích cực phối hợp](#)

[Chương 163: Lại xét nhà](#)

[Chương 164: Lại thưởng](#)

[Chương 165: Sắp xong rồi](#)

[Chương 166: Bản quan cũng hết cách](#)

[Chương 167: Giác mộng bao đời](#)

[Chương 168: Vương gia cũng bay thử](#)

[Chương 169: Bản vương là người thiếu tiền sao?](#)

[Chương 170: Trở thành người mà mình ghét nhất](#)

[Chương 171: Xin người đẩy lão gia](#)

[Chương 172: Mọi người đều phản đối](#)

[Chương 173: Hai trăm vạn cũng được](#)

[Chương 174: Thần không có ý kiến](#)

[Chương 175: Vạch trần yêu thuật](#)

[Chương 176: Giải quyết hậu hoạn](#)

[Chương 177: Tây Nguyệt Lâu](#)

[Chương 178: Mỗi người một vẻ](#)

[Chương 179: Sao tên quan chó này vẫn nhìn được vậy?](#)

[Chương 180: Người ba hộp sữa, người không hộp nào](#)

[Chương 181: Ngoài trạng nguyên ra không có ai](#)

[Chương 182: Bản công tử vô cùng chờ mong đây.](#)

[Chương 183: Người còn muốn giã dựa đến khi nào hả Tử Nguyệt cô nương?](#)

[Chương 184: Không thể giết được](#)

[Chương 185: Không phải là tự tìm chết sao?](#)

[Chương 186: Chẳng đáng sợ chút nào](#)

[Chương 187: Không sợ](#)

[Chương 188: Một đôi xấu tính](#)

[Chương 189: Tên cầu quan này sẽ không được chết một cách tử tế đâu](#)

[Chương 190: Cho dù có phải trói người này lại thì cũng phải đưa được hãn tới đây!](#)

[Chương 191: Trò đùa tàn khốc](#)

[Chương 192: Mong công tử đừng từ chối](#)

[Chương 193: Trung thần không thể theo hai chủ trừ khi cả hai đều là nữ chủ](#)

[Chương 194: Vấn đề chính là đất đai](#)

[Chương 195: Lý luận về chiến tranh](#)

[Chương 196: Ta chỉ kiếm cơm ăn thôi](#)

[Chương 197: Chẳng có gì để chia cả](#)

[Chương 198: Tri thức là vô giá](#)

[Chương 199: Kính mong quân sư chỉ bảo](#)

[Chương 200: Lại sai nữa](#)

[Chương 201: Đánh vận động](#)

[Chương 202: Cứ cho ta tiền là được rồi](#)

[Chương 203: Nếu không phải thuyền thì làm sao mà xuống nước được?](#)

[Chương 204: Đoán xem cần bao nhiêu tiền](#)

[Chương 205: Không phải lợi khí thì là cái gì?](#)

[Chương 206: Đều vào túi người cả rồi](#)

[Chương 207: Thần phản đối](#)

[Chương 208: Đi đâu làm quan bây giờ?](#)

[Chương 209: Chuột sa chĩnh gạo](#)

[Chương 210: Lý luận dạy học](#)

[Chương 211: Xin học làm màu](#)

[Chương 212: Tặng quận chúa một câu cửa miệng](#)

[Chương 213: Cần hai người giúp đỡ](#)

[Chương 214: Vương gia không còn tiền nữa rồi](#)

[Chương 215: Lại một vị nữa muốn có](#)

[Chương 216: Ta giúp người một tay](#)

[Chương 217: Vương gia thử tàu](#)

[Chương 218: Lại hồng](#)
[Chương 219: Oan chỗ nào hả?](#)
[Chương 220: Tiền sạch cũng không bỏ qua](#)
[Chương 221: Cuộc đời tăm tối kể từ khi có Lâm Bắc Phàm](#)
[Chương 222: Có ai tranh với ngươi đâu?](#)
[Chương 223: Niềm tin vỡ nát](#)
[Chương 224: Mời người](#)
[Chương 225: Chờ tin tốt của ta đi](#)
[Chương 226: Kế sách độc ác](#)
[Chương 227: Chuẩn bị tuyển thêm người](#)
[Chương 228: Đã lâu không gặp](#)
[Chương 229: Phiền phức tới](#)
[Chương 230: Kinh thành hỗn loạn](#)
[Chương 231: Thanh kiếm này không tồi](#)
[Chương 232: Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại](#)
[Chương 233: Không uống thì thật đáng tiếc](#)
[Chương 234: Tất nhiên là thay thế ông trời rồi!](#)
[Chương 235: Đọc trong sách](#)
[Chương 236: Mong bệ hạ minh xét!](#)
[Chương 237: Ta không phải](#)
[Chương 238: Ma đạo](#)
[Chương 239: Tiểu Lý Phi Dao](#)
[Chương 240: Có bản lĩnh thì đánh ta đi](#)
[Chương 241: Cảnh giới cao nhất của Đạo](#)
[Chương 242: Gõ cửa nhờ giúp đỡ](#)
[Chương 243: Thật khó xử](#)
[Chương 244: Không dễ thế đâu](#)
[Chương 245: Đánh nhau trên trời](#)

[Chương 246: Thu phí](#)
[Chương 247: Tham ô của cả dân giang hồ](#)
[Chương 248: Từ chối thì lại bất kính rồi](#)
[Chương 249: Đúng là người làm việc lớn](#)
[Chương 250: Lại kinh doanh](#)
[Chương 251: Bán hết rồi](#)
[Chương 252: Trận chiến trên trời](#)
[Chương 253: Ta đã xin nghỉ phép rồi](#)
[Chương 254: Trở thành Tông Sư](#)
[Chương 255: Một chiêu đã rơi vào hạ phong](#)
[Chương 256: Tới lượt ngươi đi!](#)
[Chương 257: Lại thêm một Tông Sư trẻ tuổi](#)
[Chương 258: Ta đã xin nghỉ phép rồi](#)
[Chương 259: Bản chất của Vương gia](#)
[Chương 260: Không phải ta](#)
[Chương 261: Đề nghị duyệt binh](#)
[Chương 262: Trả tiền công cho ta vẫn thực tế hơn](#)
[Chương 263: Ngươi muốn bản quan làm thế nào?](#)
[Chương 264: Không chỉ đòi tiền mà còn đòi mạng](#)
[Chương 265: Bị phục kích](#)
[Chương 266: Quay trở về là tốt rồi](#)
[Chương 267: Xem ngươi đáng tội gì đây.](#)
[Chương 268: Lại được thưởng](#)
[Chương 269: Một chút nhận nhin cũng không được sao?](#)
[Chương 270: Nữ nhân thì sao hả?](#)
[Chương 271: Binh biến](#)
[Chương 272: Sau này mà có cơ hội, ta sẽ soát nhà của các ngươi cho mà xem!](#)

[Chương 273: Dù sao thì cũng là cầu quan](#)
[Chương 274: Miệng lưỡi ác độc](#)
[Chương 275: Ven toàn cho đôi bên](#)
[Chương 276: Ôn thỏa](#)
[Chương 277: Tuyệt đối không thể đắc tội người này được!](#)
[Chương 278: Hay là tới đó xem thử đi](#)
[Chương 279: Bức cung](#)
[Chương 280: Sự thật](#)
[Chương 281: Phá hỏng chuyện tốt của Vương gia](#)
[Chương 282: Người đầu tiên chết bởi Tiểu Lý Phi Dao](#)
[Chương 283: Không cần áy náy.](#)
[Chương 284: Vẫn là những lời trước kia](#)
[Chương 285: Phân Biệt Đối Xử](#)
[Chương 286: Nữ Đế thật quá hiểu lòng hần luôn](#)
[Chương 287: Chính là ta này.](#)
[Chương 288: Đúng là độc mồm độc miệng](#)
[Chương 289: Đế vương chi tâm](#)
[Chương 290: Có người tới cửa](#)
[Chương 291: Xấu hổ muốn chết](#)
[Chương 292: Lật đổ định kiến sai lầm](#)
[Chương 293: Chỉ dạy.](#)
[Chương 294: Lão tiên sinh dụng tâm rồi](#)
[Chương 295: Lý Thị Y Phương](#)
[Chương 296: Khá là thú vị](#)
[Chương 297: Trí lớn](#)
[Chương 298: Ta muốn một người cháu rể như vậy.](#)
[Chương 299: Mã tặc hoành hành](#)
[Chương 300: Độc kế](#)

[Chương 301: Giang hồ dậy sóng](#)
[Chương 302: Ngưu Ma Vương](#)
[Chương 303: Quân ta đánh quân mình](#)
[Chương 304: Có lẽ đây là thiên phú của ta](#)
[Chương 305: Luận công ban thưởng](#)
[Chương 306: Nên bắt hay nên hàng?](#)
[Chương 307: Đại Ngưu ra nhập Lục Phiến Môn](#)
[Chương 308: Mạc Như Sương làm phản](#)
[Chương 309: Hình như ta thất tình mất rồi](#)
[Chương 310: Đại nghịch bất đạo](#)
[Chương 311: Không quá 3 tháng sẽ có chiến tranh](#)
[Chương 312: Độc kế](#)
[Chương 313: Làm sao để lừa được tất cả mọi người trong thiên hạ](#)
[Chương 314: Một câu chuyện bi thương](#)
[Chương 315: Quả nhiên phát huy tác dụng](#)
[Chương 316: Không có lửa thì làm sao có khói](#)
[Chương 317: Đêm qua tới Lâm phủ](#)
[Chương 318: Không làm thì còn chờ tới bao giờ?](#)
[Chương 319: Tranh nhau](#)
[Chương 320: Chẳng lẽ lại chịu về tay không sao?](#)
[Chương 321: Thì ra còn nhiều người ả núp như vậy](#)
[Chương 322: Võ Tây Vương tức hộc máu](#)
[Chương 323: Mau giao kho báu ra](#)
[Chương 324: Bệ hạ phải công bằng](#)
[Chương 325: Sao họ lại tốt với nhau vậy](#)
[Chương 326: Ta chỉ là người phạm tục thôi](#)
[Chương 327: Mãi không có kết quả](#)

[Chương 328: Cuối cùng người cũng nói một câu giống con người rồi](#)

[Chương 329: Lại thưởng trăm lượng bạc trắng](#)

[Chương 330: Công lớn](#)

[Chương 331: Bụt Nhảy Tường](#)

[Chương 332: Đủ để ứng phó mọi chuyện](#)

[Chương 333: Đưa chằm ném thử](#)

[Chương 334: Đã có hiệu quả](#)

[Chương 335: Không cần hấn giúp](#)

[Chương 336: Có mỗi Lâm Bắc Phàm](#)

[Chương 337: Cứ giao cho Lâm Ái Khanh phụ trách đi](#)

[Chương 338: Chẳng có chút hi vọng nào cả](#)

[Chương 339: Để ta xoa bóp cho người nhé](#)

[Chương 340: Cao thủ bí mật](#)

[Chương 341: Thi tài bắt đầu](#)

[Chương 342: Đòn phủ đầu](#)

[Chương 343: Ta có hồ đồ mới tới Đại Viêm](#)

[Chương 344: Miệng lưỡi sắc bén](#)

[Chương 345: Cao Sơn Lưu Thủy](#)

[Chương 346: Thần khúc](#)

[Chương 347: Tiếng hát động giang sơn](#)

[Chương 348: Kiên quyết nhận thua](#)

[Chương 349: Cho người biết thế nào là hủy diệt](#)

[Chương 350: Nhân nhĩ quá](#)

[Chương 351: Người thua](#)

[Chương 352: Phải hỏi bọn họ nắm chắc mấy phần mới đúng](#)

[Chương 353: Cùng lên một lúc](#)

[Chương 354: Trận thua thảm nhất lịch sử](#)

[Chương 355: Tình huống không được lạc quan cho lắm](#)

[Chương 356: Đi hồi lộ](#)

[Chương 357: Vẫn còn chậm lắm](#)

[Chương 358: Bản cung không tin](#)

[Chương 359: Bọn họ quá yếu](#)

[Chương 360: Thi thư pháp](#)

[Chương 361: Dù sao thua cũng thành quen rồi mà](#)

[Chương 362: Ván này thắng chắc rồi](#)

[Chương 363: Là tại ý trời](#)

[Chương 364: Ngắt xiu](#)

[Chương 365: Sấm sét giữa trời quang](#)

[Chương 366: Vẫn thua](#)

[Chương 367: Cuối cùng cũng biết hấn tham lam tới mức độ nào rồi](#)

[Chương 368: Đã mua chuộc rồi](#)

[Chương 369: Viết cũng tạm được](#)

[Chương 370: Vẫn thua](#)

[Chương 371: Đứng ở thế bất bại](#)

[Chương 372: Quá bất nhân](#)

[Chương 373: Có thể lưu truyền đời sau](#)

[Chương 374: Không thể thôi được](#)

[Chương 375: Thi võ bắt đầu](#)

[Chương 376: Thắng chắc rồi](#)

[Chương 377: Kết quả bất ngờ](#)

[Chương 378: Tư duy điển hình](#)

[Chương 379: Quyết đấu](#)

[Chương 380: Luận công ban thưởng](#)

[Chương 381: Tuyệt đối không được](#)

[Chương 382: Tình hữu nghị mới là điều quan trọng nhất, so tài chỉ là phụ!](#)

[Chương 383: Bảng nhãn quy hàng](#)

[Chương 384: Tổ cáo](#)

[Chương 385: Giết](#)

[Chương 386: Cho các người làm bỏ khoái](#)

[Chương 387: Cáo trạng đầu tiên](#)

[Chương 388: Vì bản quan bức cung đây.](#)

[Chương 389: Không sợ xuống Cửu Tuyền bị dân chúng vạch lỗi hay sao?](#)

[Chương 390: Con đường tiền tài](#)

[Chương 391: Người đi mà bao](#)

[Chương 392: Quy hoạch](#)

[Chương 393: Không thể mở rộng](#)

[Chương 394: Có việc cần nhờ](#)

[Chương 395: Chọn kiểu nào cũng chết](#)

[Chương 396: Thánh chỉ](#)

[Chương 397: Người cẩn thận đó](#)

[Chương 398: Tự tìm đường chết](#)

[Chương 399: Một người lại một người](#)

[Chương 400: Bị giết như này nè](#)

[Chương 401: Không thể cưỡng lại được](#)

[Chương 402: Món quà từ trên trời rơi xuống](#)

[Chương 403: Không thiếu nhất chính là con người](#)

[Chương 404: Ma công](#)

[Chương 405: Có đi không có về](#)

[Chương 406: Thêm ta nữa thì sao?](#)

[Chương 407: Ninh hót giỏi lắm](#)

[Chương 408: Không tiếc nuôi sao?](#)

[Chương 409: Thiếu gì đó](#)

[Chương 410: Lầu](#)

[Chương 411: Loạn dân](#)

[Chương 412: Chẳng lẽ không tạo phản ư?](#)

[Chương 413: Khâm sai đại thần](#)

[Chương 414: Kỳ tích](#)

[Chương 415: Ông trời thương xót](#)

[Chương 416: Con đường tương lai, không có đôi thủ!](#)

[Chương 417: Phản bác](#)

[Chương 418: Không thấy hổ thẹn ư?](#)

[Chương 419: Cháy nhà đi hôi của](#)

[Chương 420: Trả chuông đi](#)

[Chương 421: Ai cũng có phần](#)

[Chương 422: Càng nhiều vấn đề nan giải](#)

[Chương 423: Xi măng](#)

[Chương 424: Khẩn cấp ra lệnh](#)

[Chương 425: Năm ngày xây một ngôi nhà](#)

[Chương 426: Thần khí định quốc](#)

[Chương 427: Không thể giữ riêng được](#)

[Chương 428: Thần khí phát tài](#)

[Chương 429: Quyên góp vật tư](#)

[Chương 430: Khách quý](#)

[Chương 431: Đi đêm](#)

[Chương 432: Là người kêu ta ra giá mà](#)

[Chương 433: Hoàn toàn không có hàng rào kỹ thuật](#)

[Chương 434: Cả nước điên cuồng vì xi măng](#)

[Chương 435: Chúng ta đã chiếm tiên cơ](#)

[Chương 436: Không ma nào tới](#)

[Chương 437: Trò cười cho thiên hạ](#)
[Chương 438: Làm kinh tế](#)
[Chương 439: Bận một chút tương lai càng rộng mở](#)
[Chương 440: Tịch tà kiếm phổ xuất hiện trên giang hồ](#)
[Chương 441: Giang hồ loạn thật rồi](#)
[Chương 442: Có được ắt có mất](#)
[Chương 443: Cho loạn hơn nữa đi](#)
[Chương 444: Hết việc này đến việc khác](#)
[Chương 445: Người mà tu luyện thì cách ngày chết không xa nữa đâu](#)
[Chương 446: Đúng là âm hiểm](#)
[Chương 447: Trục giác của nữ nhân này chuẩn thật đấy!](#)
[Chương 448: Gặp phải vài vấn đề](#)
[Chương 449: Dân Tâm Thành](#)
[Chương 450: Hạ quan sẽ không khiến các người thất vọng đâu](#)
[Chương 451: Dâng lễ](#)
[Chương 452: Món quà ý nghĩa nhất](#)
[Chương 453: Chúc người thành đại thanh quan](#)
[Chương 454: Tiền bạc là thứ không đáng giá](#)
[Chương 455: Đột phá đại tông sư](#)
[Chương 456: Thần tiên](#)
[Chương 457: Nên làm gì thì vẫn làm cái đó](#)
[Chương 458: Ôi đàn bà...](#)
[Chương 459: Hành động quân sự bắt đầu](#)
[Chương 460: Không thể làm gì được](#)
[Chương 461: Chiến công đầu](#)
[Chương 462: Phạm phải Thái Tuế](#)
[Chương 463: Học theo kẻ cũ](#)

[Chương 464: Bài hịch văn trăm vạn](#)

[Chương 465: Kế đối kế](#)

[Chương 466: Tám phương pháp nông nghiệp](#)

[Chương 467: Đạo soái](#)

[Chương 468: Tặng cho người đầy](#)

[Chương 469: Rất khả nghi](#)

[Chương 470: Không cần chuẩn bị](#)

[Chương 471: Muốn hỏi gì thì hỏi đi](#)

[Chương 472: Bắt được đạo sư](#)

[Chương 473: Không biết xử lý thế nào](#)

[Chương 474: Tra tấn](#)

[Chương 475: Kiêu ngạo](#)

[Chương 476: Nếu không đồng ý thì đừng trách bản quan vô tình](#)

[Chương 477: Bàn điều kiện](#)

[Chương 478: Cho người một thứ đồ](#)

[Chương 479: Đúng là không biết điều](#)

[Chương 480: Bị lột sạch](#)

[Chương 481: Bắt trộm](#)

[Chương 482: Gây phiền toái](#)

[Chương 483: Ngự Miêu](#)

[Chương 484: Vinh dự](#)

[Chương 485: Giá trị của cuộc đời](#)

[Chương 486: Ép ăn thịt](#)

[Chương 487: Thái tử Đại Hạ](#)

[Chương 488: Nên giao hay không?](#)

[Chương 489: Đội nón xanh cho Thái tử](#)

[Chương 490: Nói cũng bằng thừa](#)

[Chương 491: Điều nhờ Lâm đại nhân](#)
[Chương 492: Không thể áp dụng được](#)
[Chương 493: Tình huống đặc thù](#)
[Chương 494: Quyết chết không từ](#)
[Chương 495: Cũng không rõ nữa](#)
[Chương 496: Không thể được](#)
[Chương 497: Trời có sập xuống thì ta cũng chống lên](#)
[Chương 498: Nhất định sẽ có chiến tranh](#)
[Chương 499: Chiến tranh nổ ra](#)
[Chương 500: Có người thì trăm mới yên tâm](#)
[Chương 501: Không thắng không về](#)
[Chương 502: Ra chiến trường](#)
[Chương 503: Trời không ủng hộ](#)
[Chương 504: Không biết tự lượng sức mình](#)
[Chương 505: Nếu đã đến rồi thì đừng đi nữa](#)
[Chương 506: Mất hết cao thủ](#)
[Chương 507: Qua cầu rút ván](#)
[Chương 508: Âm sát](#)
[Chương 509: Mẹ kiếp](#)
[Chương 510: Hận thấu xương](#)
[Chương 511: Đâm lao phải theo lao](#)
[Chương 512: Còn định chạy đến khi nào nữa?](#)
[Chương 513: Thắng trận khao quân](#)
[Chương 514: Chuyện nhỏ như con thỏ](#)
[Chương 515: Chào mừng người tới làm khách một lần nữa](#)
[Chương 516: Được phong tước](#)
[Chương 517: Không có một trăm vạn lượng thì miễn bàn](#)
[Chương 518: Phải từ tốn nhẹ nhàng](#)

[Chương 519: Gây khó dễ](#)
[Chương 520: Có nội ứng đúng không?](#)
[Chương 521: Bản quan rất có lương tâm rồi](#)
[Chương 522: Ca này khó đẩy](#)
[Chương 523: Hơn cả cướp nước](#)
[Chương 524: Gặp cũng phải tiền](#)
[Chương 525: Bị trúng kế](#)
[Chương 526: Vang danh khắp thành](#)
[Chương 527: Bị ăn đòn oan](#)
[Chương 528: Kế hoạch cướp lương](#)
[Chương 529: Mượn đao giết người](#)
[Chương 530: Đi trước một bước](#)
[Chương 531: Tương kế tựu kế](#)
[Chương 532: Trò cười cho thiên hạ](#)
[Chương 533: Mọi thứ đã được an bài](#)
[Chương 534: Người có từng nghĩ tới đường lui không?](#)
[Chương 535: Sự phụ của Dạ Lai Hương](#)
[Chương 536: Chỉ là hư danh](#)
[Chương 537: Như vậy không thích hợp đâu](#)
[Chương 538: Tìm người giao thủ](#)
[Chương 539: Lại một kế sách âm hiểm](#)
[Chương 540: Lấy đại cục làm trọng](#)
[Chương 541: Trận chiến của tông sư](#)
[Chương 542: Thêm dầu vào lửa](#)
[Chương 543: Hồ chết thì thôi](#)
[Chương 544: Đều nhờ Lâm Đại Nhân](#)
[Chương 545: Xương rồng](#)
[Chương 546: Nấu lên cho mọi người cùng ăn](#)

[Chương 547: Dân chúng kích động](#)
[Chương 548: Dao động](#)
[Chương 549: Làm gì cũng phải tiền](#)
[Chương 550: Giang hồ lại dậy sóng](#)
[Chương 551: Võ lâm lại bị khuấy động](#)
[Chương 552: Không cảm ngộ được gì](#)
[Chương 553: Không cần mặt mũi](#)
[Chương 554: Tranh thủ vơ vét](#)
[Chương 555: Lá gan càng ngày càng lớn](#)
[Chương 556: Có người cảm ngộ được](#)
[Chương 557: Chim mồi](#)
[Chương 558: Chỉ thu tiền tượng trưng mà thôi](#)
[Chương 559: Người thật giỏi kiếm tiền](#)
[Chương 560: Xương rồng bay về trời](#)
[Chương 561: Không tính là gì cả](#)
[Chương 562: Gặp lại Tử Nguyệt](#)
[Chương 563: Không thể giúp được](#)
[Chương 564: Nghịch lý](#)
[Chương 565: Diêu kế](#)
[Chương 566: Trở mặt nhanh hơn lật sách](#)
[Chương 567: Trở mặt](#)
[Chương 568: Dùng xương rồng](#)
[Chương 569: Không còn đường lui](#)
[Chương 570: Cấp bách nhất vẫn là truyện tham ô](#)
[Chương 571: Đạo sĩ có thể luyện thuốc trường sinh](#)
[Chương 572: Truyền kỳ luyện đan sư](#)
[Chương 573: Thông thần đan](#)
[Chương 574: Chỗ thần không có](#)

[Chương 575: Vạch trần](#)

[Chương 576: Không thể ở đây được nữa](#)

[Chương 577: Vẽ đường cho hươu chạy](#)

[Chương 578: Những việc tai nghe mắt thấy](#)

[Chương 579: Bách tính làm than](#)

[Chương 580: Không biết phải nói từ đâu](#)

[Chương 581: Đạo làm quan](#)

[Chương 582: Nỗi khổ của mọi người](#)

[Chương 583: Người có chịu làm tham quan không?](#)

[Chương 584: Không thể trả lời được](#)

[Chương 585: Giang Nam mất mùa](#)

[Chương 586: Vi thần hết cách](#)

[Chương 587: Tuyệt vọng](#)

[Chương 588: Kinh thành bị tấn công](#)

[Chương 589: Sắp có mưa](#)

[Chương 590: Lại được thưởng](#)

[Chương 591: Nạn đến Võ Tây](#)

[Chương 592: Quả báo](#)

[Chương 593: Còn nước còn tát](#)

[Chương 594: Quân cò ngằm](#)

[Chương 595: Nội chiến bắt đầu](#)

[Chương 596: Không cần phải nhiều quân](#)

[Chương 597: Không còn đường lui](#)

[Chương 598: Tâm lý chiến](#)

[Chương 599: Đánh trận như đi chơi](#)

[Chương 600: Hết cách](#)

[Chương 601: Chiêu hàng](#)

[Chương 602: Thằng khốn](#)

[Chương 603: Ta muốn sống!](#)

[Chương 604: Thảm cảnh](#)

[Chương 605: Cho các người một cơ hội](#)

[Chương 606: Võ giả cũng đầu hàng](#)

[Chương 607: Liều một phen](#)

[Chương 608: Lâm trận phản chiến](#)

[Chương 609: Dù có chết cũng phải giết người](#)

[Chương 610: Mau cúi đầu nhận tội đi](#)

[Chương 611: Khuyên hàng](#)

[Chương 612: Đúng là phế vật](#)

[Chương 613: Làm gì có chuyện tốt như vậy?](#)

[Chương 614: Tổ cáo ngược](#)

[Chương 615: Vẫn còn chứng cứ](#)

[Chương 616: Đừng hòng bắt chẹt ta](#)

[Chương 617: Hết cách rồi](#)

[Chương 618: Võ Tây vương công rắn cắn gà nhà](#)

[Chương 619: Cơ hội báo thù đến rồi](#)

[Chương 620: Trận tập kích đầu tiên](#)

[Chương 621: Ăn quả đắng](#)

[Chương 622: Hồng nhan tri kỷ](#)

[Chương 623: Có phải người cũng hơi thích ta rồi hay không?](#)

[Chương 624: Vấn đề là cần tiền](#)

[Chương 625: Chỉ cần nhớ mang tiền thì ta sẽ không quên người](#)

[Chương 626: Trời nóng bất thường](#)

[Chương 627: Ôm cây đợi thụ](#)

[Chương 628: Cháy rồi](#)

[Chương 629: Chỉ còn một cách](#)

[Chương 630: Không bột đổ gột nên hồ](#)
[Chương 631: Mau báo thù cho ta](#)
[Chương 632: Thử xem ai hơn ai](#)
[Chương 633: Hôm nay ta không chết thì người chết](#)
[Chương 634: Quân cờ bí mật](#)
[Chương 635: Thành bị phá](#)
[Chương 636: Đầu hàng đi](#)
[Chương 637: Trúng kế](#)
[Chương 638: Lại bị trúng kế](#)
[Chương 639: Chiến thần gục ngã](#)
[Chương 640: Tin tốt cho Ký Bắc Vương](#)
[Chương 641: Ba vị Tông Sư](#)
[Chương 642: Nguy cơ vẫn chưa hết](#)
[Chương 643: Ta không muốn cố gắng nữa](#)
[Chương 644: Chúng ta đổi chỗ khác được không?](#)
[Chương 645: Luận công ban thưởng tiếp](#)
[Chương 646: Bản vương có bằng chứng](#)
[Chương 647: Không theo thì đánh](#)
[Chương 648: Tiến cử người khác](#)
[Chương 649: Không khởi binh còn đợi đến khi nào?](#)
[Chương 650: Tư lợi tranh công](#)
[Chương 651: Đánh giặc không phải trò đùa](#)
[Chương 652: Không phá hoại thành, thề không trở về](#)
[Chương 653: Đánh úp](#)
[Chương 654: Thua toàn diện](#)
[Chương 655: Không cần gì cả](#)
[Chương 656: Có phần thắng không?](#)
[Chương 657: Có tiền mới cứu người](#)

[Chương 658: Cơ hội của bản vương đến rồi](#)
[Chương 659: Tâm đầu ý hợp](#)
[Chương 660: Dự cảm chẳng lành](#)
[Chương 661: Bóc phốt](#)
[Chương 662: Tự giết lẫn nhau](#)
[Chương 663: Có thích khách](#)
[Chương 664: Lại tố cáo](#)
[Chương 665: Ta thấy nó là bột mỳ thì có](#)
[Chương 666: Thế nào là gian thần](#)
[Chương 667: Làm thừa tướng](#)
[Chương 668: Cảm ơn mười tám đời tổ tông nhà ngươi](#)
[Chương 669: Đến để thanh lý các ngươi](#)
[Chương 670: Tất nhiên là đến thăm các ngươi rồi](#)
[Chương 671: Tức chết](#)
[Chương 672: Làm việc quá tuyệt](#)
[Chương 673: Nghỉ ngơi lấy lại sức](#)
[Chương 674: Giống lúa mới](#)
[Chương 675: Chỉ cần tiền](#)
[Chương 676: Độc quyền lúa giống](#)
[Chương 677: Về sau sẽ dùng đến](#)
[Chương 678: Giảng hòa](#)
[Chương 679: Không uống say còn có thể làm gì?](#)
[Chương 680: Hắn đã đủ đáng thương rồi](#)
[Chương 681: Một năm trôi qua thật nhanh](#)
[Chương 682: Đúng là cao nhân](#)
[Chương 683: Nằm không trúng đạn](#)
[Chương 684: Đừng canh chừng nữa](#)
[Chương 685: Tôn Nhị Cầu](#)

[Chương 686: Triệu Khoát thay đổi](#)

[Chương 687: Tỉnh ngộ](#)

[Chương 688: Binh pháp tốt nhất](#)

[Chương 689: Thế nào là binh pháp](#)

[Chương 690: Thay triều đổi đại](#)

[Chương 691: Siêu cấp tự luyện](#)

[Chương 692: Mẹ kiếp](#)

[Chương 693: Vào cung xử lý công vụ](#)

[Chương 694: Quá nhanh](#)

[Chương 695: Bị tước đoạt tự do](#)

[Chương 696: Không phải ai cũng học được](#)

[Chương 697: Binh pháp tối thượng](#)

[Chương 698: Người vẫn luôn làm như vậy mà](#)

[Chương 699: Chưa từng thấy ai phế vật như ngươi](#)

[Chương 700: Trong nước yên bình nhưng bên ngoài thì chưa chắc](#)

[Chương 701: Cần mỗi phí di chuyển](#)

[Chương 702: Người nhất định phải về đây](#)

[Chương 703: Bám theo kiếm công](#)

[Chương 704: Phê chuẩn hết](#)

[Chương 705: Bước đi đầu tiên](#)

[Chương 706: Mê hoặc dân tâm](#)

[Chương 707: Ta muốn làm người Đại Võ](#)

[Chương 708: Chạy hết thôi](#)

[Chương 709: Ai chạy thì giết người ấy](#)

[Chương 710: Bài thơ đầy sát khí](#)

[Chương 711: Mất niềm tin](#)

[Chương 712: Toà thành đầu tiên](#)

[Chương 713: Chúng ta đều vô tội](#)
[Chương 714: Chỉ có tốt hơn lúc trước thôi](#)
[Chương 715: Binh pháp tối cao](#)
[Chương 716: Không tổn thất gì cả](#)
[Chương 717: Chiêu hàng tiếp](#)
[Chương 718: Càng đánh càng đông quân](#)
[Chương 719: Trước đây không có cơ hội, nhưng giờ chúng ta được lựa chọn rồi](#)
[Chương 720: Đánh trận quá dễ dàng](#)
[Chương 721: Lòng lang dạ sói](#)
[Chương 722: Kẻ chém đầu nhất chính là người phe mình](#)
[Chương 723: Dao động](#)
[Chương 724: Tạo phản](#)
[Chương 725: Đại thắng](#)
[Chương 726: Không đánh được đâu](#)
[Chương 727: Nhân nhả trở về](#)
[Chương 728: Người duy nhất dám phản đối](#)
[Chương 729: Đại Viêm cử người sang](#)
[Chương 730: Đe dọa](#)
[Chương 731: Con hổ giấy](#)
[Chương 732: Tiên duyên](#)
[Chương 733: Mặc dù hơi khó nhưng vẫn được](#)
[Chương 734: Xin ban hôn](#)
[Chương 735: Thế nào là thiên triều thượng quốc](#)
[Chương 736: Ta có cách](#)
[Chương 737: Thật là may mắn](#)
[Chương 738: Phê thuốc](#)
[Chương 739: Ngủ trên giường của Lâm Bắc Phàm](#)

[Chương 740: Hiểu lầm](#)

[Chương 741: Người còn cãi nữa hả?](#)

[Chương 742: Cáo trạng](#)

[Chương 743: Không cần để ý](#)

[Chương 744: Xấu hổ đỏ mặt](#)

[Chương 745: Người tìm hắc là tốt nhất](#)

[Chương 746: Có chút vấn đề](#)

[Chương 747: Muốn luyện thuốc trường sinh phải có xương rỗng](#)

[Chương 748: Tin đồn](#)

[Chương 749: Cho hắc một cơ hội](#)

[Chương 750: Xương rỗng lại xuất hiện](#)

[Chương 751: Thiên hạ điên cuồng](#)

[Chương 752: Thương lượng](#)

[Chương 753: Đến lúc hành động rồi](#)

[Chương 754: Người có được xương rỗng sẽ có được thiên hạ](#)

[Chương 755: Đại Viêm muốn độc chiếm](#)

[Chương 756: Trở về cuộc sống bình thường](#)

[Chương 757: Trực tiếp dùng phương pháp thô bạo](#)

[Chương 758: Tuy thân thể ta không trong sạch nhưng con tim ta trong sạch](#)

[Chương 759: Người nên ra ngoài đi tiểu đi](#)

[Chương 760: Thảm họa trăm năm mới gặp một lần](#)

[Chương 761: Xây nhà lánh nạn](#)

[Chương 762: Người là đồ lưu manh](#)

[Chương 763: Tuyết rơi rồi](#)

[Chương 764: Quá dài](#)

[Chương 765: Nằm mơ giữa ban ngày](#)

[Chương 766: Bệ hạ lâm bệnh](#)

[Chương 767: Bệ hạ nổi giận](#)
[Chương 768: Không ai nói chuyện với ta hết](#)
[Chương 769: Chỉ có người khác nhìn người](#)
[Chương 770: Thần không có quyền lựa chọn](#)
[Chương 771: Nạn dân lại tới](#)
[Chương 772: Chuyện khó khăn](#)
[Chương 773: Làm hết sức mình](#)
[Chương 774: Thảm cảnh](#)
[Chương 775: Tin vui](#)
[Chương 776: Con số thống kê kinh khủng](#)
[Chương 777: Người chết quá nhiều](#)
[Chương 778: Diễn](#)
[Chương 779: Mau lấy quà ra đi](#)
[Chương 780: Ông trời cũng giúp công chúa điện hạ](#)
[Chương 781: Ai cũng có quà](#)
[Chương 782: Bản cung có nhiều điều muốn nói với người](#)
[Chương 783: Tặng bệ hạ “bình thịnh thế”](#)
[Chương 784: Nữ đế đến phủ](#)
[Chương 785: Vì yêu nên cứ đâm đầu](#)
[Chương 786: Nội cung tranh đấu](#)
[Chương 787: Khá hòa hợp đó chứ](#)
[Chương 788: Bệ hạ muốn xuất binh](#)
[Chương 789: Thế thì phải xem thành ý của các người rồi](#)
[Chương 790: Khi nào thì bày tỏ lòng mình?](#)
[Chương 791: Hẳn là một nhân tài](#)
[Chương 792: Ta là thừa tướng](#)
[Chương 793: Thầy của thầy](#)
[Chương 794: Thế giới này hình cầu](#)

[Chương 795: Kết cục của người đi trước](#)
[Chương 796: Chiêu mộ](#)
[Chương 797: Quốc thư](#)
[Chương 798: Cơ hội tốt](#)
[Chương 799: Kế hoạch](#)
[Chương 800: Đi sứ](#)
[Chương 801: Tình thế loạn lạc](#)
[Chương 802: Đây là Lâm thừa tướng](#)
[Chương 803: Các người đều có thể](#)
[Chương 804: Đẹp yên nội loạn](#)
[Chương 805: Cải tạo đất đai](#)
[Chương 806: Vừa lúa tương lai](#)
[Chương 807: Người có thấy bất ngờ không?](#)
[Chương 808: Chương 808: Nữ nhân kia có tài đức gì?](#)
[Chương 809: Qua cầu rút ván](#)
[Chương 810: Hết đường sống](#)
[Chương 811: Trầm đi cùng với người](#)
[Chương 812: Câu cá](#)
[Chương 813: Nói lời phải giữ lấy lời](#)
[Chương 814: Thay đổi to lớn](#)
[Chương 815: Chắc chắn sẽ chạy](#)
[Chương 816: Người có bao nhiêu hân muốn bấy nhiêu](#)
[Chương 817: Không đội trời chung với người](#)
[Chương 818: Làm nốt vụ rồi chạy](#)
[Chương 819: Diễn kịch](#)
[Chương 820: Để ta thành toàn cho người](#)
[Chương 821: Cuộc chiến dành thần đan?](#)
[Chương 822: Đợi trăm câu cá](#)

[Chương 823: Thần đan không còn nhưng quốc sư vẫn còn](#)

[Chương 824: Đại Viêm nổi sóng](#)

[Chương 825: Căn bệnh kỳ lạ](#)

[Chương 826: Nguồn bệnh](#)

[Chương 827: Đương nhiên là thần có cách](#)

[Chương 828: Thủ phạm](#)

[Chương 829: Diệt cỏ tận gốc](#)

[Chương 830: Cuộc sống chẳng thấy ngày mai](#)

[Chương 831: Cầu cứu thừa tướng Đại Võ](#)

[Chương 832: Huyết thư](#)

[Chương 833: Mở cổng thành, đón thừa tướng đại nhân!](#)

[Chương 834: Nguyên vọng của dân chúng](#)

[Chương 835: Chỉ còn một con đường mà thôi](#)

[Chương 836: Đội quân voi trắng](#)

[Chương 837: Từ nay về sau là người một nhà](#)

[Chương 838: Có kẻ phá hoại mùa màng](#)

[Chương 839: Màn quảng cáo lớn nhất thiên hạ](#)

[Chương 840: Không Hư bị bắt cóc](#)

[Chương 841: Tranh dành quốc sư](#)

[Chương 842: Lại luyện đan](#)

[Chương 843: Quả nhiên không giống người thường](#)

[Chương 844: Tạch rồi sao?](#)

[Chương 845: Không giống như trong truyền thuyết](#)

[Chương 846: Ngụy biện](#)

[Chương 847: Đi nữa sẽ chết người đó](#)

[Chương 848: Hoàng đế Đại Hạ băng hà](#)

[Chương 849: Đại Hạ loạn](#)

[Chương 850: Mối đe dọa lớn nhất](#)

[Chương 851: Các nước tập trung xâu xé](#)
[Chương 852: Thành lập liên quân](#)
[Chương 853: Vẫn mong nguyên soái nghĩ lại](#)
[Chương 854: Núi cao còn có núi cao hơn](#)
[Chương 855: Có chết cũng phải gắng](#)
[Chương 856: Mời ra lệnh](#)
[Chương 857: Ý trời khó đoán](#)
[Chương 858: Đừng có mơ](#)
[Chương 859: Các người vui là được](#)
[Chương 860: Tranh công](#)
[Chương 861: Xem bản vương đi thuyết phục họ đây.](#)
[Chương 862: Thế nào là đại hiệp](#)
[Chương 863: Người đang lừa chúng ta có phải không?](#)
[Chương 864: Đoàn người bạo loạn](#)
[Chương 865: Chiến tích khiến thế giới khiếp sợ](#)
[Chương 866: Nên thu tay thì hơn](#)
[Chương 867: Chia đất](#)
[Chương 868: Lại xuất độc kế](#)
[Chương 869: Có chết cũng phải về](#)
[Chương 870: Ta đúng là quá nhanh trí](#)
[Chương 871: Khiến lòng người sôi sục](#)
[Chương 872: Một sức mạnh đáng sợ biết bao](#)
[Chương 873: Nữ đế bị giục lấy chồng](#)
[Chương 874: Đều là hồ ly tinh](#)
[Chương 875: Nhất định có thể](#)
[Chương 876: Phản pháo](#)
[Chương 877: Ta muốn gặp bề hạ](#)
[Chương 878: Đúng!](#)

[Chương 879: Thần còn có điều kiện](#)
[Chương 880: Gây ông đập lưng ông](#)
[Chương 881: Tin dữ từ Đại Nguyệt](#)
[Chương 882: Điều kiện để giúp đỡ](#)
[Chương 883: Cái giá hơi đắt](#)
[Chương 884: Thô bạo nhưng hữu dụng](#)
[Chương 885: Ăn mừng trong hoàng cung](#)
[Chương 886: Đại cục đã định](#)
[Chương 887: Có cao nhân đứng sau](#)
[Chương 888: Nữ nhân ai cũng giống nhau](#)
[Chương 889: Trăm nợ nàng ta một ân tình](#)
[Chương 890: Lòng khoan dung của nữ đế](#)
[Chương 891: Xong rồi](#)
[Chương 892: Lực lượng bí mật của thái tử Đại Hạ](#)
[Chương 893: Nội chiến Đại Hạ, liên quân lần 2](#)
[Chương 894: Một đám ô hợp](#)
[Chương 895: Quyết định sáng suốt](#)
[Chương 896: Có đánh tiếp hay không?](#)
[Chương 897: Đột phá cảnh giới tối cao](#)
[Chương 898: Cao thủ đỉnh tiêm trong thiên hạ hội tụ](#)
[Chương 899: Đại chiến](#)
[Chương 900: Hóa rồng](#)
[Chương 901: Chốt rồi đấy nhé!](#)
[Chương 902: Chuyện kì lạ](#)
[Chương 903: Luyện đan lần thứ 3](#)
[Chương 904: Cho người thêm một trò vui](#)
[Chương 905: Rồng thần xuất hiện](#)
[Chương 906: Thiên hạ khiếp sợ](#)

[Chương 907: Không đơn giản như bề ngoài](#)
[Chương 908: Mùa đông khắc nghiệt sắp tới](#)
[Chương 909: Thà tin có còn hơn không](#)
[Chương 910: Nói gì cũng đã muộn rồi](#)
[Chương 911: Liên quân lục đục](#)
[Chương 912: Mãi vẫn chưa hết rét](#)
[Chương 913: Càng ngày càng không ổn](#)
[Chương 914: Lại sắp đánh trận rồi](#)
[Chương 915: Quyết thắng ngoài ngàn dặm](#)
[Chương 916: Chọn hôn phục](#)
[Chương 917: Bởi vì gì?](#)
[Chương 918: Tất cả đều không bằng người](#)
[Chương 919: Cơ hội ngàn năm có một](#)
[Chương 920: Chắc chắn có liên quan đến hắc](#)
[Chương 921: Bệ hạ của ta đâu?](#)
[Chương 922: Hoàng phu!](#)
[Chương 923: Khách không mời mà đến](#)
[Chương 924: Hắc là một Đại Tông Sư](#)
[Chương 925: Ta cũng từng là một Đại Tông Sư](#)
[Chương 926: Nói xem người đáng tội gì?](#)
[Chương 927: Xin thỉnh giáo một phen](#)
[Chương 928: Có chuyện gì để mai hẵng nói](#)
[Chương 929: Cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi](#)
[Chương 930: Đại kết cục](#)

Chương 1: Đỗ trạng nguyên, ràng buộc với hệ thống tham quan!

“Trẫm thấy Lâm Bắc Phàm phẩm đức lẫn học nghệ đều ưu tú, tài đức vẹn toàn, đỗ trạng nguyên thi đình, là một rường cột quốc gia hiếm có! Nay trẫm cho phong cho Lâm Bắc Phàm là trạng nguyên tân khoa kỳ thi này!” Trên Kim Loan Điện rộng rãi và trang nghiêm, một giọng nói uy nghiêm vang lên.

“Tạ chủ long ân!” Lâm Bắc Phàm cao giọng hô, trong lòng lại mừng rỡ không thôi!

Cố gắng ba năm trời cuối cùng cũng đến lúc thu hoạch rồi!

Thật ra hắn là một người xuyên việt, ba năm trước xuyên tới cao võ thế giới nguy hiểm trùng trùng, bị ràng buộc với một hệ thống.

Hệ thống nói với hắn chỉ có làm quan thì chức năng của hệ thống mới được mở. Sau khi hệ thống khởi động, có thể hỗ trợ hắn nhanh chóng trở nên mạnh hơn.

Bởi vậy, để sống yên ổn trong thế giới nguy hiểm này đồng thời cũng để mở hệ thống, Lâm Bắc Phàm mới chăm chỉ đọc sách, chỉ mất vẹn vẹn ba năm liên tiếp thi đầu đậu đó, trở thành trạng nguyên tân khoa!

Trở thành tân khoa trạng nguyên cũng có nghĩa hắn có thể làm quan!

Cho nên, hắn vô cùng mừng rỡ, nôn nóng nói trong lòng: “Hệ thống, có phải khởi động được rồi không?”

[Ting! Ký chủ đã đủ điều kiện khởi động hệ thống, hệ thống chính thức hoạt động!]

[Ting! Chào ký chủ, hệ thống siêu tham quan xin được phục vụ người!]

“Hệ thống siêu tham quan á?” Trong lòng Lâm Bắc Phàm dâng lên một dự cảm chẳng lành: “Hệ thống, không phải người định kêu ta làm tham quan đây chứ?”

[Ting! Ký chủ lý giải vô cùng chuẩn xác, bản hệ thống sẽ hỗ trợ ký chủ trở thành một tên siêu tham quan!]

[Chỉ cần trong thời gian nhiệm, kỳ ký chủ tham ô được càng nhiều thì phần thưởng của hệ thống càng phong phú! Hơn nữa không giới hạn thực lực, công pháp... trở thành Lục Địa Thần Tiên, hoặc là siêu Lục Địa Thần Tiên cũng không phải giấc mơ nữa!]

Lâm Bắc Phàm nghiên răng nghiên lợi: “Hệ thống chết tiệt, người muốn chơi chết ta sao?”

Nói thật, làm quan ở thế giới này là một chuyện vô cùng nguy hiểm, đặc biệt là làm tham quan!

Vì đây là một cao võ thế giới, có quá nhiều cường giả có thực lực mạnh mẽ!

Các hiệp khách dựa vào vũ lực phá hoại kỷ cương, có vài cường giả có thực lực đều không coi người làm quan ra gì, đặc biệt là tham quan, chỉ hận không thể giết hết cho hả dạ.

Nếu như ai đó thấy hân bất hạnh, trên đường gặp chuyện bất bình, cướp của người giàu chia cho người nghèo, vậy biết tìm ai nói lý đây?

Hơn nữa, thế giới trước mắt đã sắp loạn rồi!

Thế giới mà Lâm Bắc Phàm đang ở tên là Đại Võ hoàng triều, từ khi đóng đô ở Trung Nguyên cho tới nay đã được ba trăm năm.

Người từng học lịch sử đều biết có rất ít hoàng triều nào có thể kéo dài ba trăm năm. Bây giờ, hoàng triều đã tiến vào giai đoạn mục nát, đủ các loại vấn đề đều lộ hết ra!

Trên triều đình, gian thần nắm quyền, các bè cánh đấu đá nhau, tranh quyền đoạt lợi, nhiễu loạn triều cương!

Ở dân gian, các đại thế gia và võ lâm môn phái bóc lột tàn nhẫn, cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân, khiến lòng dân căm phẫn cực độ!

Còn có phiên vương chiếm giữ một phương, nắm binh quyền trong tay có thể khởi binh tiến vào Trung Nguyên bất cứ lúc nào!

Ngoài ra còn có các đại hoàng triều và vương triều khác đang nhòm ngó!

Đặc biệt là nữ đế trẻ tuổi không chỗ dựa lại ngu ngốc vô năng, sau khi đăng cơ thế cục trở nên càng thêm dậy sóng ngầm mãnh liệt, nguy cơ khắp nơi!

Thời điểm này làm quan đúng là một chuyện vô cùng nguy hiểm!

Lại còn muốn làm tham quan nữa...

Đây là ngại hấn chết chưa đủ nhanh sao?

Một khắc này, Lâm Bắc Phàm đã nghĩ đến việc đem con bỏ chợ, tìm một chỗ không người sống tự do tự tại!

Trời đất bao lao, mạng của lão tử là lớn nhất!

“Lâm ái khanh, bây giờ trăm có một nhiệm vụ giao cho ngươi!”

Trong lúc hấn đang hoảng sợ thì bên tai vang lên một giọng nói.

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu lên, giọng nói này tới từ nữ đế ngồi trên long ỷ trên cao – Võ Thanh Mi.

Nàng có một gương mặt tuyệt mỹ tinh xảo, làn da trắng nõn, mái tóc đen óng vắn lên thật cao, tuy rằng mặc hoàng bào khá rộng nhưng vẫn không có cách nào che lấp được dáng người duyên dáng và thướt tha của nàng.

Nàng ngồi trên long ỷ trên cao, nhìn xuống phía dưới, cả người thoát nhìn uy nghiêm khí phách, nghiêm nghị không thể xâm phạm!

Lâm Bắc Phàm không dám nhìn nhiều, mà chỉ liếc mắt cái rồi cúi đầu ngay, vì hấn nghe nói nữ đế này vừa lắm cảm vừa vui buồn thất thường, rất thích giết người.

Nếu như bất cẩn chọc giận đối phương vậy sẽ bay đầu mất!

“Xin hoàng thượng cứ phân phó, thần quyết đầu rơi máu chảy để báo hoàng ân!” Lâm Bắc Phàm chấp tay, mở miệng nói lời khiến đối phương vui vẻ.

Hoàng quyền tối cao!

Trước khi có thực lực chống lại hoàng quyền vẫn nên cúp đuôi làm người đi!”

“Tốt!” Nữ đế vỗ tay, cười to: “Đây mới là rường cột của Đại Võ hoàng triều ta! Chuyện này vô cùng đơn giản, trước đây Hộ bộ Thị lang quyền tả tướng nhận hối lộ trái pháp luật, tội không thể tha, đã bị bắt nhốt vào đại lao! Vì vậy, trẫm lệnh cho người đi xét nhà hãn ta, lục soát ra toàn bộ món lợi bất hợp pháp của hãn ta về sung quốc khố, không được có sai sót!”

Lâm Bắc Phàm vừa nghe được trước mắt đã tối đen!

Lần này thật sự sắp xong đời rồi!

Đừng thấy nhiệm vụ này đơn giản, nhưng trong này lại liên quan đến trận chiến giữa hoàng đế và một phe phái khác!

Nếu thật sự xét nhà đối phương vậy chắc chắn sẽ đắc tội với một phe khác, sau này con đường làm quan cũng khó lắm!

Còn nếu mắt nhắm mắt mở, vậy không phải tội khi quân thì chính là không làm tròn trách nhiệm, nhất định sẽ đắc tội với nữ đế. Con đường quan trường cũng không dễ đi, thậm chí còn bay đầu!

Nữ đế đang ép hãn chọn lập trường sao?

Hãn có thể làm thế nào?

Hãn rất tuyệt vọng!

Đây là dấu hiệu muốn ép hãn chết mà!

“Tạ chủ long ân!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng đáp.

Hãn ngẩng đầu lên, phát hiện ra ánh mắt của vài viên quan nhìn mình mang theo ý tứ khó hiểu. Trong lòng hãn cười khổ, lần này sắp xong rồi!

Hệ thống ép hãn!

Nữ đế ép hãn!

Các quan lại ép hãn!

Tất cả đều đang ép hãn!

Thật đáng lòng mà!

Tiếp theo, Lâm Bắc Phàm nhận thánh chỉ đi xét nhà.

Xét nhà rất đơn giản, chính là dẫn một đám lính trực tiếp vét hết những thứ đáng giá trong nhà đối phương, sau đó chuyển vào quốc khố.

Chưa đến một ngày công việc xét nhà đã kết thúc.

Một viên quan nhỏ cầm một quyển sổ tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, nói một cách cung kính: “Lâm đại nhân, toàn bộ của cải đã được kiểm kê xong xuôi, đều ở trong này hết, tổng giá trị khoảng hai trăm hai mươi vạn lượng! Mời ngài xem qua!”

Lâm Bắc Phàm tùy tiện lật sổ sách, lại liếc mắt nhìn vàng bạc châu báu rực rỡ đủ loại bị kiểm tra và tịch thu xung quanh, lắc đầu cảm thán: “Vị đại nhân này tham hay thật!”

Phải biết rằng, thu nhập tài chính một năm của Đại Võ hoàng triều chẳng qua chỉ vừa mới đột phá mốc trăm triệu!

Đối phương chỉ là một viên quan tam phẩm, bổng lộc một năm khoảng sáu nghìn lượng. Nhậm chức chưa đến ba mươi năm, tổng tài sản chắc hẳn phải chưa đến mười tám vạn lượng mới đúng.

Kết quả lại vét được tài bảo trị giá đến hai trăm hai mươi vạn lượng bên trong nhà hắn ta, từ đây có thể thấy đối phương tham ô giỏi cỡ nào!

Nhìn châu báu rực rỡ chói mắt xung quanh, Lâm Bắc Phàm nhớ đến hệ thống, ánh mắt chợt lóe lên.

Liệu mình có thể...

Lúc này, viên quan nhỏ cầm sổ sách kia kéo Lâm Bắc Phàm đến một góc không người, nhỏ giọng cười khà khà: “Lâm đại nhân, có phải động lòng rồi không hả? Không giấu gì ngài, vừa rồi lúc lão hủ kiểm kê cũng động lòng không chịu được! Thật ra nghĩ lại thì đây cũng là chuyện thường tình của con người thôi mà!”

Lâm Bắc Phàm nhú mày: “Triệu đại nhân, ngươi có ý gì?”

“Ý của hạ quan là chỉ cần ngài gật đầu, hạ quan có thể lén xóa sổ dư đi, hai mươi vạn lượng này chúng ta chia nhau, ngươi sáu ta ba, một phần còn lại cho những người có mặt ở đây, cái này cũng tính là chúng ta vất vả kiếm được! Lâm đại nhân

không cần lo, mấy thứ này đều là chuyện thường ở quan trường ấy mà, người bên trên đều sẽ nhắm một mắt mở một mắt!” Viên quan nhỏ lộ ra vẻ mặt hiểu rõ trong lòng mà không nói ra.

Lâm Bắc Phàm tức run cả người, lớn tiếng quở trách: “Triệu đại nhân, không ngờ người lại là người như vậy! Có câu ăn bổng lộc của vua thì phải vì vua phân ưu! Người nhận bổng lộc của triều đình, hưởng ơn thánh chủ, không muốn cố gắng tiến lên cũng thôi đi, kết quả lại còn muốn tham ô tiền của quốc khố! Người làm như vậy không thấy có lỗi với bệ hạ? Có lỗi với lê con dân trăm họ? Có lỗi với lương tâm, trời đất sao?”

Liên tiếp hỏi ba câu giống như đạo lý đúng đắn, tuyên truyền giác ngộ!

Viên quan nhỏ mang vẻ mặt hổ thẹn: “Đúng đúng đúng, đại nhân dạy chí phải, hạ nhân cũng không dám nữa!”

Chương 2: Đã tham thì phải tham nhiều, đưa số lẻ cho bệ hạ!

Lâm Bắc Phàm phát tay áo, vô cùng bất mãn: “Hơn nữa ham món lợi nhỏ, khó mà làm nên chuyện lớn được!”

Quan viên nhỏ cúi đầu nhận sai: “Lâm đại nhân nói đúng!”

“Cho nên, đã tham thì phải tham nhiều! Đưa số lẻ cho bệ hạ là được, phần còn lại chúng ta chia nhau!”

Quan viên nhỏ: “Vãi!”

...

Hắn ta ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ kinh hãi.

Hắn ta hoàn toàn không ngờ miệng của đối phương lại có thể nói ra lời như vậy.

Đã tham phải thì tham nhiều!

Đưa số lẻ cho bệ hạ!

Phần còn lại chúng ta chia nhau!

Đây là một câu nói to gan lớn mật cỡ nào!

Hắn ta làm quan hơn hai mươi năm nay đã từng thấy qua không ít thanh niên tài trí, tham ô quan lại cũng thấy nhiều rồi, nhưng chưa bao giờ từng thấy tên nào gan to bằng trời như vậy!

Mình ăn thịt lại cho hoàng đế bệ hạ uống canh, đây là không biết chữ chết viết thế nào sao?

Nếu như bị tra ra được, đầu chắc chắn sẽ rơi xuống đất!

“Triệu đại nhân, người sao thế?” Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hỏi một câu: “Nếu người không nói vậy thì ta coi như người ngầm đồng ý đấy nhé!”

Viên quan nhỏ sợ run cầm cập: “Không, ta có ngầm đồng ý đâu!”

“Lâm đại nhân, người xem, hai trăm vạn lượng không phải nhiều quá rồi hay sao? Nếu như bị tra ra được sẽ rớt đầu như chơi đấy!” Viên quan nhỏ cẩn thận bảo: “Người thấy năm mươi vạn lượng có được không? Nếu nhiều hơn sẽ rất nguy hiểm!”

Lâm Bắc Phàm vô cùng bất mãn: “Năm mươi vạn lượng đủ thế nào được? Chia cho mọi người xong, tiền vào túi ta cũng chỉ có ba mươi vạn lượng! Ở kinh thành tắc đất tắc vàng này, muốn mua một căn nhà tốt cũng phải vài vạn lượng đấy nhé, không đủ dùng!”

“Nhưng mà tham quá rồi, thật sự không ổn đâu...” Viên quan nhỏ sợ đến mức túa mồ hôi khắp người...

“Bớt phí lời đi, ta chỉ hỏi người một câu, muốn hay không?”

“Hạ quan không muốn, hạ quan không muốn, xin đại nhân tha cho ta một mạng!” Đối phương vội vàng đáp, khoản tiền này hắn ta không dám lấy một xu nào cả, hắn ta sẽ bị Lâm Bắc Phàm liên lụy đến chết mất.

“Hừ, nhát như cáy! Người không lấy thì ta lấy!”

Lâm Bắc Phàm lấy sổ sách, sau khi xé vài trang giấy lại đổi chữ số bên trên thành hai mươi vạn, sau đó trả về.

“Thế là xong chuyện!” Hắn gật đầu với vẻ hài lòng, liếc mắt nhìn viên quan nhỏ: “Chuyện này coi như không biết gì hết, cẩn thận ta khai người ra, mọi người đều xong đời!”

“Vâng... thưa Lâm đại nhân!” Viên quan nhỏ mặt mày đau khổ như cha chết mẹ chết.

Lâm Bắc Phàm quay về, đóng hai rương chất đầy châu báu lại, gọi một tiếng: “Đại Lực!”

Một tráng hán cao lớn uy mãnh, mặc áo vải thô đi tới: “Thiếu gia có gì dặn dò?”

Tráng hán này tên là Đại Lực, là một hạ nhân mà Lâm Bắc Phàm đã thu nhận khi xuyên tới thế giới này.

Lúc đó, cha của đôi phương vừa mới qua đời, vì thế bản mình chôn cha.

Lâm Bắc Phàm thấy hán ta đáng thương lại một lòng hiếu thuận, còn mình xuyên tới thế giới này hoàn toàn không có sức tự bảo vệ mình, đôi phương cao lớn dũng mãnh vừa vặn có thể bảo vệ hán, vì thế hán đã cho đôi phương số tiền mà mình vất vả lắm mới kiếm được.

Sau khi đôi phương lo ma chay xong đã tới bên cạnh Lâm Bắc Phàm, hán ta hơi ngốc và hơi ngớ ngẩn nhưng lại vô cùng trung thành, việc khổ cực gì cũng làm hết.

Vì có đôi phương nên Lâm Bắc Phàm mới có thể dốc hết sức chuẩn bị cho khoa cử, giành được vinh quang ngày hôm nay.

“Giúp ta bê hai rương này về!” Lâm Bắc Phàm vung tay.

“Rõ, thưa thiếu gia!” Đại Lực bê hai rương về nhà với vẻ mặt không thay đổi.

Đến tối, Lâm Bắc Phàm mới xử lý xong chuyện xét nhà và trở về nhà mình.

Sau khi ăn một bữa tối đơn giản, hán lập tức khóa mình và hai rương to trong phòng, nôn nóng nói trong lòng: “Hệ thống, lập tức kết toán cho ta!”

[Ting! Ký chủ đã tham ô vàng bạc châu báu trị giá hai trăm vạn lượng, con số rất lớn, phần thưởng là dung hợp với tiêu bản tử Đại Lý Trấn Nam Vương (hậu kỳ)!]

Một luồng sức mạnh khủng khiếp chui vào trong cơ thể của Lâm Bắc Phàm.

Hán biết đây chính là nội lực thuộc về thể tử!

Đối phương tu luyện “Bắc Minh Thần Công” đã hút nội lực của mấy chục người nên vô cùng hùng hậu!

Chỉ mất một lúc như vậy đã lấp đầy Lâm Bắc Phàm!

Nhưng đây vẫn chưa phải kết thúc!

Sau đó, một đồng ký ức khổng lồ chảy vào trong cơ thể hắn.

“Bắc Minh Thần Công” “Lăng Ba Vi Bộ” “Lục Mạch Thần Kiếm...”

Võ công và kinh nghiệm tu luyện của thể tử đều đổ hết vào trong đầu hắn.

Lâm Bắc Phàm không kìm lòng được ngồi trên giường điên cuồng hấp thụ nguồn nội lực và ký ức này.

Mà lúc này, sâu trong hoàng cung, một Cẩm Y Vệ đang báo cáo tình hình với nữ đế.

Nếu Lâm Bắc Phàm ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc vì đối phương đang báo cáo tình hình hắn tham ô. Hơn nữa tham ô thế nào, tham ô bao nhiêu đều nói rất rõ ràng.

Sau khi nữ đế nghe xong đột nhiên nổi giận, vỗ bàn đứng dậy: “Hay cho tên Lâm Bắc Phàm này! Vừa mới đỗ trạng nguyên, mông còn chưa ngồi nóng đã tham ô hai trăm vạn lượng, người đã cô phục sự tín nhiệm của trăm đối với người!”

“Bệ hạ bớt giận!” Cẩm Y Vệ quỳ trên mặt đất sợ run lẩy bẩy, không dám ngẩng đầu.

Nữ đế thở hắt hên đi qua đi lại, càng nghĩ càng tức, đồng thời còn vô cùng đau lòng.

Lâm Bắc Phàm này chính là người mà nàng vô cùng coi trọng!

Đối phương có gia thế trong sạch, cũng không phải con cháu thế gia, đồng thời lại vô cùng có tài học, cho nên nàng mới bất chấp sự phản đối, cất nhắc hắn lên làm trạng nguyên là để mình sử dụng.

Kết quả vừa mới thử một lần đã không chống đỡ được rồi!

Khoản tiền tham ô hai trăm hai mươi vạn lượng này, hắn lại cuồn mất hai trăm vạn để lại số lẻ cho nàng!

Đây là ăn xin à!

Cả đời này của nàng chưa từng thấy tên nào lòng tham không đáy như vậy!

Không giết hần thì không đủ để dẹp yên cơn giận!

Nàng nhìn Cẩm Y Vệ vô tội trước mắt, mắt kiên nhẫn phát tay: “Ngươi lui xuống trước đi!”

“Rõ, thưa bệ hạ!” Cẩm Y Vệ đi như chạy ra ngoài.

Nữ đế thở hắt một hơi, đôi mắt vẫn tràn đầy sự giận dữ như cũ, ngồi phịch xuống hoàng y.

Qua một lúc lâu, nàng mới khẽ gọi một tiếng: “Thanh Hoàn tỷ tỷ!”

Trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một bóng trắng với dáng người thướt tha.

“Bệ hạ có gì cần dặn!”

Nữ đế tức anh ách đáp: “Thanh Hoàn tỷ tỷ, vừa rồi ngươi cũng nghe rồi đó! Tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm còn chưa nhậm chức đã nuốt hai trăm vạn lượng, hần không thông qua thử thách của triều! Nếu cứ mặc kệ hần, tương lai chắc chắn lại là một tên tham quan hại nước hại dân!”

“Bệ hạ dự định làm thế nào?” Bóng trắng trước mặt nói với vẻ mặt bình tĩnh.

“Ngươi giúp ta đi xem thử, nếu đúng là thật vậy ngươi hãy lấy lại toàn bộ số tiền hần đã tham ô về cho ta! Về phần hần...”

“Vẫn giống như trước đây, giết sao?”

Nữ đế nghĩ đến gương mặt trẻ tuổi, tinh thần phấn chấn của Lâm Bắc Phàm là lại không đành lòng: “Không, nhân tài hiếm có, hần vẫn còn trẻ, có thể chỉ là nhất thời mê hoặc tâm trí, đi nhầm đường mà thôi! Cho nên cứ cho hần một bài học trước đã! Nếu sau này u mê mãi không chịu tỉnh ngộ lại giết hần cũng chưa muộn!”

“Rõ, thưa bệ hạ!”

Cái bóng trắng trước mặt dần dần biến mất.

Không lâu sau, bóng trắng này tới viện tử của Lâm Bắc Phàm một cách im hơi lặng tiếng, xuyên qua ánh đèn yếu ớt nhìn

thấy Lâm Bắc Phàm đang ở trong phòng.

“Humm! Lâm Bắc Phàm này biết võ công?”

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đã hấp thụ xong thực lực của thể tử, cảm thấy vô cùng hài lòng.

“Bây giờ mình chắc hẳn cũng được tính là võ giả Thất phẩm đỉnh cao rồi, cuối cùng cũng có chút sức tự bảo vệ mình!”

Thế giới này là một cao võ thể giới, có một phần mười số người đều tu luyện võ nghệ.

Võ giả từ cao đến thấp chia thành Cửu phẩm, Nhất phẩm mạnh nhất và Cửu phẩm thấp nhất!

Trong đó, từ Nhất phẩm đến Tam phẩm gọi là Tông Sư, thực lực vô cùng mạnh mẽ, một mình có thể địch lại thiên quân vạn mã, là võ giả đứng trên đỉnh kim tự tháp, hiếm hoi nhất.

Cho dù là quan lớn triều đình nhìn thấy cũng phải tiếp đón tử tế.

Nếu trở thành Đại Tông Sư Nhất phẩm tối cao, vậy ngay cả hoàng đế cũng phải đối đãi trịnh trọng!

Từ Tứ phẩm đến Lục phẩm là cường giả Tiên Thiên, kinh mạch toàn thân thông suốt, không nhiễm bụi trần, có thể hấp thụ linh khí thiên địa để bổ sung chân khí trong cơ thể bất cứ lúc nào, chân khí hùng hậu có thể phóng ra ngoài, một địch trăm, lực sát thương kinh người!

Loại cường giả này cũng vô cùng ít ỏi, thường đều là chương môn và trưởng lão các phái.

Nếu phục vụ triều đình vậy ít nhất có thể được phong là quan lục phẩm.

Cho dù là tân khoa trạng nguyên đã đánh bại mấy nghìn sĩ tử như hắn mới đầu cũng là lên từ quan lục phẩm.

Chương 3: Lấy của dân, dùng cho dân!

Bây giờ Lâm Bắc Phàm đang nằm ở cấp bậc Thất phẩm đỉnh phong, mạnh hơn cường giả Hậu Thiên bình thường nhưng

vẫn kém hơn cường giả Tiên Thiên một bậc, nằm ở trạng thái bán Tiên Thiên.

Đây chủ yếu vẫn là vì hắn đã dung hợp với tiêu bản (mô típ, hình mẫu) thể tử Trần Nam Vương.

Dưới cơ duyên xảo hợp, hắn đã tu các thần công như “Bắc Minh Thần Công” và “Lăng Ba Vi Bộ,” hơn nữa còn nhận được một thân nội lực hùng hậu, thật sự có thể nói là hồng phúc ngang trời.

Nhưng bản thân hắn cũng không thích võ công, từ nhỏ chưa từng học võ cho nên võ công học được ít ỏi, nên móng không vững, hại hắn cũng bị liên lụy.

Bằng không, hắn có thể tiến thêm một cấp nữa trở thành cường giả Tiên Thiên chân chính.

“Bỏ đi, có là may mắn của mình, mà không có cũng là số phận đã định trước rồi! Tiêu bản thể tử Trần Nam Vương có thể nói là một tiêu bản có giá trị vô cùng cao, sở hữu tam đại thần công còn có một thân nội lực hùng hậu! Chỉ cần chăm chỉ tu luyện sẽ có cơ hội tu luyện đến Tiên Thiên đỉnh cấp!”

“Còn nữa, sau này vẫn còn cơ hội dung nhập với tiêu bản của cường giả khác!”

“Nhưng một lần này lời to rồi, cũng đáng lắm!”

Hắn không tham tiền nhưng hắn tiếc mạng.

Ở cao võ thế giới sắp đại loạn này không có võ công bên mình đúng là rất nguy hiểm. Cho nên hắn mới mạo hiểm có nguy cơ mất đầu để tham ô hai trăm vạn lượng!

Bây giờ xem ra tất cả đều đáng giá!

Sở hữu võ lực Thất phẩm đỉnh phong, tuy rằng không nói là vô địch nhưng chỉ cần không đắc tội với Tiên Thiên và cường giả cao cấp hơn thì có thể sống rất thoải mái.

Cùng lắm thì chạy thôi!

Hắn sở hữu một môn khinh công đỉnh cấp như “Lăng Ba Vi Bộ,” giỏi nhất là chạy trốn!

Dưới Tông Sư đừng hòng đuổi kịp được hắn!

Cho nên cố gắng phấn đấu ba năm cuối cùng hẳn cũng đã có sức lực tự bảo vệ mình ở thế giới này!

Lâm Bắc Phàm nhảy xuống khỏi giường, mở hai cái rương ra, vàng bạc châu báu trong rương tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói mắt khiến người chỉ hận không thể chiêm hết.

Bóng trắng bên ngoài cửa sổ nheo mắt lại, xem ra tình báo không sai, Lâm Bắc Phàm thật sự đã tham ô vàng bạc châu báu đáng giá hai trăm vạn lượng.

Quan nhỏ mà tham lắm!

Ngay lúc nàng đang định hành động thì chỉ thấy Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Ba năm làm tri phủ liêm khiết cỡ nào cũng phải được chục vạn lượng vào túi! Cho dù ở thời đại nào, người sống thoải mái nhất vẫn là quan viên, người sống khổ nhất và mệt nhất luôn là dân chúng! Hung, dân chúng khổ! Vong, dân chúng khổ!”

Bóng trắng bên ngoài cửa sổ sững sờ.

Hung, dân chúng khổ!

Vong, dân chúng khổ!

Một câu nói đơn giản biết bao nhưng lại rất giàu triết lý!

Nếu đối phương đã biết tại sao còn tham ô như vậy?

Ngay đúng lúc này, Lâm Bắc Phàm cầm một thỏi vàng từ trong rương ra rồi dùng sức bóp, vậy mà thỏi vàng lại biến thành một đồng vàng vụn.

Sau đó, lại nắm một thỏi vàng khác cũng bóp thành một đồng vàng vụn.

Liên tiếp không ngừng.

Bóng trắng nghi ngờ, nhíu mày: “Hắn muốn làm gì?”

Nàng yên lặng nhìn tiếp.

Đại khái sau khoảng một nén hương, hắn đã bóp toàn bộ thỏi vàng thành vàng vụn, lại bóp toàn bộ đỉnh vàng thành vàng vụn, còn tách vòng cổ ngọc trai thành từng viên riêng lẻ.

Lúc này, hắn lại tìm một cái áo màu đen thay vào, sau đó lại kiếm một tấm vải màu đen bịt mặt lại.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi hết tất cả, hắn dùng một cái túi vải to đựng toàn bộ vàng bạc châu báu lại, lén lút chuồn ra ngoài, nhẹ nhàng tung người nhảy một cái đã biến mất khỏi sân.

“Rốt cuộc hắn muốn làm gì?” Cái bóng trắng đi theo.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đang thi triển Lăng Ba Vi Bộ, nhanh chóng xuyên qua các hàng cùng ngõ hẻm, sau khi phát hiện ra vài ngôi nhà khá tồi tàn, hắn chuồn vào trong, ném một ít bạc vụn lại, sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Đại khái tốn khoảng một canh giờ, hắn gần như đã chạy hết nửa hoàng thành, mà tiền tài trên người hắn cũng xem như tiêu tán hết.

“Đây cũng coi như lấy của dân, dùng cho dân theo kiểu khác!”

“Xong, kết thúc công việc!”

Lâm Bắc Phàm phúi mũi, trở về nghỉ ngơi.

Bóng trắng vẫn luôn đi theo sau lưng lại vô cùng kinh ngạc: “Vậy mà đối phương lại...”

Sau một lát, nàng trở về hoàng cung gặp nữ đế với vẻ mặt phức tạp.

Nữ đế vẫn chưa ngủ, thấy bóng trắng cũng vô cùng vui mừng: “Thanh Hoàn tử tử, sao ngươi lại về muộn như vậy? Tình hình thế nào? Có thật đối phương đã tham ô tiền của trăm không?”

Vẻ mặt của bóng trắng phức tạp: “Có thể nói đã tham nhưng cũng có thể nói không tham!”

Nữ đế mơ hồ: “Là sao?”

Bóng trắng báo cáo đầu đuôi ngọn ngành tình hình mà mình đã nhìn thấy cho nữ đế.

Nữ đế vô cùng ngạc nhiên: “Thanh Hoàn tử tử, ngươi nói sao? Ngươi nói hắn phân phát toàn bộ vàng bạc châu báu đã tham ô được cho dân nghèo, cũng không để lại cho mình một chút nào sao?”

“Hồi bẩm hạ, hoàn toàn là thật! Ta đã tận mắt chứng kiến tất cả, tuyệt đối không có nửa lời dối trá!” Vẻ mặt của bóng trắng nghiêm túc.

“Vây vâỵ... vâỵ thậỵ sự quá tốt rồi!”

Nữ đế vổ bàn đứng dậy, nói với vẻ vô cùng kích động: “Đổi mặt với hai trăm vạn lượng lại không động lòng, còn chia toàn bộ tiền tài cho người dân, đây là một vị quan tốt trong lòng biết lo cho dân! Chính là rường cột quốc gia mà trẫm cần! Lâm Bắc Phàm, ngươi không khiến trẫm thất vọng! Ha ha...”

Bóng trắng muốn nói lại thôi: “Nhưng bệ hạ, hắỵ cũng đã tham ô tiền của quốc khố...”

Nữ đế không cho là đúng, cười to rồi đáp: “Này có tính là gì đâu? Tiền vào quốc khố còn không phải bị mấy con chuột bự đó tham ô hết hay sao? Thay vào đó còn không bằng để Lâm Bắc Phàm lấy đi! Ít nhất hắỵ cũng cho dân chúng tiền! Nhưng điều khiến ta mừng nhất vẫn là con người hắỵ! Không chỉ tài học xuất chúng mà đức tính còn cao thượng, ta nhất định phải trọng thưởng mới được!”

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Lâm Bắc Phàm đã thức dậy, phát hiện ra bên ngoài ồn ào vì thế mới hỏi: “Đại Lục, bên ngoài có chuyện gì mà ồn ào như vậy?”

“Thiếu gia, hôm qua xảy ra hai chuyện lớn, mọi người đang bàn luận ạ!”

Đại Lục nói trong tiếng ồn ào: “Chuyện đầu tiên là đêm qua khi mọi người đang ngủ, đột nhiên dân nghèo ở kinh thành đều nhận được một khoản tiền khoảng vài lượng bạc khác nhau! Cho nên mọi người đều vô cùng vui mừng, đang bàn luận về chuyện này! Có người nói là thần tiên hiển linh, có người nói là hiệp khách làm...”

Lâm Bắc Phàm gậỵ đầu: “Ừm, vậy chuyện thứ hai?”

“Chuyện thứ hai liên quan đến thiếu gia...”

Đại Lục muốn nói lại thôi: “Bọn họ nói tối qua khi người xét nhà đã nhân cơ hội tham ô rất nhiều tiền, dẫn tới lòng dân phẫn nộ! Bây giờ mọi người đang ở bên ngoài chửi người!”

“Hóa ra là vậy!” Lâm Bắc Phàm gậỵ đầu với vẻ bình tĩnh, ra là tin tức bị lộ rồi.

Không biết là thằng chết dăm nào đã tiết lộ ra ngoài!

Nhưng có cho hấn một cơ hội nữa thì hấn vẫn không hối hận như cũ!

Dù sao cũng định trước phải chết, tại sao không tham ô một khoản, tìm ra một con đường sống!

Chí ít xét từ hiện tại thì hấn đã đúng!

Không chỉ tìm ra được đường sống mà còn cải thiện sinh hoạt của vài người.

Về phần các người, muốn chửi sao thì tùy!

Ta không thẹn với lòng!

Nghĩ đến đây, Lâm Bắc Phàm dặn dò: “Đại Lực, không cần để ý nhiều đến chuyện bên ngoài! Ta lên tảo triều đây, người lên ra khỏi thành trước, đợi ta ở chỗ cũ! Nếu trong ba ngày ta không sao thì người trở về!”

“Thiếu gia, người...” Đại Lực nôn nóng.

Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa đáp: “Đại Lực, không cần lo lắng, thiếu gia người phúc lớn ngang trời, sẽ không sao đâu! Cho dù không làm quan nữa ta vẫn có thể dẫn người sống sung túc như cũ! Ta đi đây!”

Lâm Bắc Phàm mang một trái tim sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào lên tảo triều!

Chương 4: Bản quan muốn tố cáo tân khoa trạng nguyên!

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Trên Kim Loan Điện, các quan lại chấp tay đồng thanh hô.

Trong hoàng triều của thế giới này không thịnh hành lễ nghi quỳ lạy, mọi người chỉ cần đứng chấp tay biểu thị sự tôn trọng là được.

“Các vị ái khanh, miễn lễ!” Nữ đế đáp một cách uy nghiêm.

“Tạ bệ hạ!” Mọi người lại đồng thanh hô, ngẩng đầu lên.

Nữ đế nhìn chúng quan một lượt, cuối cùng trông thấy Lâm Bắc Phàm ở phía sau cùng các quan lại, không kìm lòng được

mà nở nụ cười mỉm.

Nếu trước đây nàng chỉ thấy Lâm Bắc Phàm hơi thuận mắt mà thôi, vậy bây giờ lại chính là khá thuận mắt.

Mang theo ánh mắt vui lòng, nàng nói với vẻ mặt ôn hòa:
“Lâm ái khanh, hôm qua trăm lệnh người đi xét nhà, thành quả thế nào?”

Lâm Bắc Phàm đứng ra, đáp với vẻ điềm tĩnh: “Hồi bệ hạ, hôm qua thần lĩnh chỉ tới nhà quyền tả tướng kê biên tài sản của đối phương! Thông qua điều tra cẩn thận, tổng cộng tra ra được khoản tiền tham ô trị giá hai mươi vạn lượng, đây là một con số vô cùng lớn, bây giờ đã sung vào quốc khố, xin bệ hạ minh xét!”

Lúc này, mười mấy đại thần không hẹn mà cùng nhìn qua, bọn họ há miệng, ánh mắt vô cùng khiếp sợ.

Hai mươi vạn lượng, đây cũng tính là tiền sao?

Hắn còn không biết xấu hổ mà báo cáo?

Còn nữa, so với người tham ô đúng là gọi bằng cụ!

Lúc này, nữ đế vỗ vào long ỷ, tức giận nói: “Nào có lý này! Quyền tả tướng này không phải con người, làm quan hơn hai mươi năm lại tham ô hai mươi vạn lượng, đây là bao nhiêu mồ hôi nước mắt của nhân dân! Giết hắn ta một trăm lần cũng không đủ dẹp yên cơn giận của dân chúng!”

“Bệ hạ nói chí phải!” Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ mặt không thay đổi.

Mọi người lại kinh ngạc!

Vãi chương!

Người còn tham hơn quyền tả tướng mà còn có thể nói ra câu này với vẻ mặt tỉnh bơ như vậy!

Người còn cần mặt mũi nữa không?

Nữ đế lớn tiếng hô: “Người đâu, trực tiếp lôi quyền tả tướng ra ngoài chém! Những người liên quan khác phải xử phạt nghiêm khắc!”

“Rõ, thưa bệ hạ!” Một Cẩm Y Vệ lĩnh mệnh, đi ra khỏi Kim Loan Điện.

Sau khi giết một người xong, nữ đế vô cùng hào hứng: “Mặt khác, ái khanh xét nhà có công, trẫm quyết định thăng nửa bậc quan cho ngươi! Ngươi vốn là tòng lục phẩm bây giờ sẽ thành chính lục phẩm! Về phần chức quan, trẫm quyết định...”

Lúc này, mọi người cũng không có cách nào bình tĩnh được nữa!

Hôm qua mới đỗ trạng nguyên, chức quan còn chưa quyết định, chỉ xét mỗi cái nhà đã thăng nửa bậc quan?

Tốc độ này cũng nhanh quá rồi thì phải?

Chưa từng nghe có người nào dựa vào xét nhà để thăng quan cả!

Mẫu chốt là hấn tham ô nhiều như thế mà ngươi còn thăng quan cho hấn?

Còn có vương pháp nữa không?

Còn có thiên lý nữa không?

Trong lòng các đại thần có mặt ở đây đều rất dậy sóng!

“Khởi bẩm bệ hạ, thần có một chuyện muốn bẩm tấu!” Một cựu thần đứng ra.

“Chuyện gì?” Nữ đế có hơi bất mãn.

Mình đang định khen thưởng Lâm Bắc Phàm tử tế rồi mượn sức lôi kéo tâm của đối phương, kết quả lại bị người này ngắt lời!

Nhưng vừa thấy vị cựu thần này, cơn giận của nàng không cánh mà bay, vì đối phương là một quan can gián, tên là Diêu Chính đã làm quan hơn ba mươi năm rồi.

Tuy rằng phẩm cấp không cao, chỉ là thất phẩm nhưng quyền lực rất lớn, bình thường phụ trách khuyên can hoàng đế, duy trì trật tự giữa các quan lại và vạch tội các quan viên vi phạm pháp luật, phá hỏng kỷ cương.

“Diêu ái khanh, ngươi có chuyện gì muốn bẩm tấu?” Nữ đế hỏi.

“Khởi bẩm bệ hạ...” Diêu Chính liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm với ánh mắt đỏ ngầu, đáp: “Cựu thần muốn vạch tội tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm! Hôm qua, tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm lĩnh chỉ đi xét nhà, nhưng trong quá trình xét nhà đã tham ô vàng bạc châu báu trị giá hai trăm vạn lượng! Vừa mới lên làm trạng nguyên đã nuốt một khoản lớn như vậy, sau này còn thể nào nữa? Xin bệ hạ điều tra nghiêm ngặt!”

Các quan viên có mặt ở đó đều không nhìn được mà nở nụ cười, chờ đợi xem trò hay.

Nữ đế ngồi trên long ỷ lại mang vẻ mặt bình tĩnh: “Lâm ái khanh, có chuyện này không?”

Trong lòng nàng lại có chút mong đợi, muốn xem Lâm Bắc Phàm sẽ vượt qua kiếp nạn này thế nào?

Nếu không được vậy nàng sẽ ra tay cứu hắn sau!

Lâm Bắc Phàm vô cùng bình tĩnh: “Hồi bệ hạ, Diêu đại nhân hoàn toàn đang... nói bậy!”

“Ngươi!” Hai mắt Diêu Chính bốc hỏa.

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu ưỡn ngực, cất cao giọng: “Vi thần tử nhỏ đã đọc sách Khổng Mạnh, hành xử theo lễ thánh nhân! Cả đời làm người quang minh lỗi lạc, ngẩng đầu không thẹn với trời, cúi đầu không hổ với đất, càng không thẹn với lòng mình! Loại chuyện khiến người và thần đều giận dữ như tham ô hai trăm vạn lượng này, sao ta có thể làm ra được?”

Nữ đế ngồi trên long ỷ suyết chút nữa thì bật cười thành tiếng.

Tên này thật sự nói dối không chớp mắt, đến mức ta cũng suyết thì tin!

Rõ ràng đã tham ô rồi còn nói như thể mình rất vô tội!

Không biết xấu hổ!

Quá không biết dơ!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm nhắm thẳng vào họng súng: “Diêu đại nhân, ngươi ngậm máu phun người rốt cuộc là có rắp tâm gì? Có phải nhận lợi ích của người khác cố tình vu hại bản quan không?”

Điều Chính tức đến mức sắp phun máu: “Bản quan thân là ngôn quan đường đường chính chính, có trách nhiệm giám sát các quan, sao lại nhận lợi ích của người khác, vu cáo hãm hại trung lương được?”

“Vậy cũng chưa chắc đâu! Trước đó tả đại nhân thoát nhìn cũng rất chính khí thanh liêm nhưng còn không phải cũng tham ô hai mươi vạn lượng hay sao? Có câu họa nhân họa bì nan họa cốt ,tri nhân tri diện bất tri tâm!” Lâm Bắc Phàm chế nhạo với vẻ ôn hòa.

Điều Chính tức run người: “Quyền tả tướng là một tên tham quan, sao ngươi có thể đánh đồng ta với hắn?”

“Vậy dựa vào cái gì ngươi nói ta tham ô?” Lâm Bắc Phàm truy hỏi.

“Hiển nhiên bản quan có bằng chứng rồi!” Điều Chính chấp tay, nói: “Khởi bẩm bệ hạ, người có thể phái người đi thẩm vấn một viên quan cùng tra xét ngày hôm qua, xem có phải thật sự có chuyện này hay không? Về phần vật chứng... tối qua nghe nói Lâm Bắc Phàm đã cho người mang tiền tham ô về, rất nhiều người đã nhìn thấy, chúng ta cứ phái người đi tới nhà hắn xem là biết ngay!”

Lúc này, rất nhiều đại thần đều lắc đầu, Lâm Bắc Phàm toi đời rồi.

Quả nhiên vẫn là quá trẻ quá tham, làm việc không đủ bí mật, bị người nắm được đằng chuôi!

“Lâm ái khanh, ngươi còn lời gì để nói không?” Nữ đế thân nhiên hỏi khiến người không nhìn ra được tâm trạng.

“Hồi bệ hạ, hạ quan là người vô tội! Nếu nhất định muốn tra vậy thì tra đi! Hạ quan làm việc quang minh lỗi lạc, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện vi phạm pháp luật, phá hỏng kỷ cương như vậy!” Lâm Bắc Phàm đáp một cách chính trực.

Nữ đế lại muốn cười!

Tên này cũng thật là...

Há miệng là nói dối!

Cũng không biết cái gì gọi là xấu hổ, còn mặt dày hơn mấy lão cáo già có mặt ở đây!

Nữ đế lớn tiếng nói: “Được! Nhân rồi vô sự, các người cùng tới nhà Lâm ái khanh xem đi, xem rốt cuộc hắc có tham ô hay không? Nếu không có, trăm trả lại sự trong sạch cho hắc! Còn nếu có tham ô vậy nhốt vào đại lao!”

“Bệ hạ anh minh!” Mọi người đồng thanh hô.

Chương 5: Trạng nguyên nghèo nhất: Ta thật sự quá nghèo!

Khoảng nửa tiếng sau, mọi người đã tới một viện tử tồi tàn.

“Đây chính là nhà của Lâm trạng nguyên?”

“Quá tàn tạ rồi thì phải?”

“Thế này có thể ở được sao?”

...

Mọi người đều ngạc nhiên, nữ đế cũng vô cùng kinh ngạc, nhìn Lâm Bắc Phàm rồi hé miệng hỏi: “Lâm ái khanh, đây là nhà ngươi?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, đáp với vẻ vô cùng bình tĩnh: “Hồi bệ hạ, đúng vậy! Nói chính xác thì đây là nhà ta thuê ở tạm thời!”

“Nếu đã là nhà thuê tại sao không thuê chỗ nào tốt hơn một chút?” Một quan viên không nhịn được mà hỏi.

“Đại nhân, người không lo việc nhà nên không biết nhu yếu phẩm đắt thế nào đâu!” Lâm Bắc Phàm cảm thấy vô cùng tủi thân: “Ta cũng muốn thuê một căn tốt hơn chứ, nhưng bắt buộc dĩ thực lực không cho phép! Ở đây là kinh thành, dưới chân thiên tử, tấc đất tấc vàng! Mua nhà đắt mà thuê nhà cũng không rẻ! Các người có biết ta muốn thuê viện tử này một tháng phải tốn bao nhiêu tiền không hả?”

Lâm Bắc Phàm duỗi một ngón tay ra: “Mười lượng bạc! Ta ở một tháng phải trả mười lượng bạc ròn! Một năm tiêu tốn một trăm hai mươi lượng! Ta sinh ra trong gia đình bình thường, nào có trả được khoản tiền này? Nhưng vì đi thi, để có một môi trường ôn tập thích hợp hơn ta cũng chỉ có thể nhịn đau móc ra khoản tiền này!”

“Sau khi móc ra khoản tiền khổng này ta cũng thành bần nông luôn, không khác ăn mày trên phố là bao, chỉ là ăn mặc khá lịch sự mà thôi! Bình thường chi tiêu tiết kiệm, không dám tiêu thêm một xu! Càng không dám dùng lung tung vì sợ đói!”

Nữ đế lắc đầu cảm thán: “Lâm ái khanh, không ngờ trước đây ngươi lại khổ như thế!”

“Đúng vậy, trước đây ta khổ lắm, chủ yếu vẫn là vì nghèo mà ra!”

“Ta thật sự quá nghèo! Ta không cha không mẹ càng không có anh em bạn bè, tất cả đều phải dựa vào bản thân!” Lâm Bắc Phàm nhớ lại quá khứ: “Ta nhớ mang máng một năm trước, có một tên trộm ghé thăm nhà ta! Khi ấy ta trốn dưới gầm giường không dám thở mạnh một cái nào, chỉ sợ dọa sợ đối phương chạy mất! Các ngươi có biết lúc đó ta muốn làm gì không?”

“Muốn làm gì?” Nữ đế truy hỏi.

“Khi đó, ta hy vọng hẳn có thể mò ra được ít tiền biết bao!” bíp che mặt.

Nữ đế, bá quan: “Khụ khụ!”

“Cuối cùng, hẳn chẳng tìm được gì cả, rung rung nước mắt chạy đi! Ngày lễ ngày tết còn ném hai túi gạo to vào nhà ta!”

Nữ đế, bá quan: “Khụ khụ!”

Lâm Bắc Phàm xúc động rơi lệ, lén lau nước mắt: “Ta dựa vào tiếp tế của tên trộm mới vượt qua một năm bốn mùa ba trăm sáu mươi lăm ngày! Là hẳn đã khiến ta cảm giác được nhân gian có chân tình, nhân gian có chân ái!”

“Có thảm như vậy không đó?” Một quan viên không nhịn được mà nói: “Ta nhớ có công danh trên người, triều đình sẽ trợ cấp cho cơ mà! Lâm đại nhân ngươi thi đậu đậu đó, theo lý mà nói sẽ không sống thảm như vậy chứ?”

“Nói đúng lắm, triều đình trợ cấp rất hậu đãi, không có khả năng sống thảm như vậy!”

“Nói thật, ta cũng không tin cho lắm!”

...

“Các ngươi chỉ biết một mà không biết hai!”

Lâm Bắc Phàm nói trong sự đau lòng: “Chủ yếu là do lên chức quá nhanh! Trong ba năm ta thi đậu đậu đó, còn chưa kịp nhận trợ cấp của triều đình thì đã biến thành trạng nguyên mất rồi! Nếu ta thi chậm một chút chắc hẳn sẽ không đến mức thảm như thế!”

Bá quan: “Khụ khụ...”

Bọn họ trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ giận dữ.

Tên này chắc chắn đang giả bộ!

Thi đậu đậu đó không tốt hay sao?

Đây là chuyện mà bao nhiêu người đọc sách tha thiết mơ ước?

Vậy mà ngươi còn chê nhanh?

Nào có lý này?

Nữ đế khẽ cười, nàng phát hiện ra con người Lâm Bắc Phàm này càng lúc càng thú vị!

Kẻ nghèo kẻ khổ một cách thoải mái thoát tục như thế, cũng giả bộ một cách thoải mái thoát tục như vậy!

Còn cổ tình nói có tình có lý như thế nữa chứ, khiến người tức giận chỉ muốn đánh hắn một trận!

“Cho nên Lâm đại nhân, đây chính là nguyên nhân ngươi lòng tham không đáy sao?” Vị quan can gián Điều Chính chế nhạo: “Trước khi làm quan trải qua cuộc sống khổ cực, sau khi làm quan lại ra sức tham ô để bù lại thiệt thòi trước đây của mình?”

“Điều đại nhân đừng đổi trắng thay đen thế! Con người ta đọc sách Khổng Mạnh, hành sự theo lễ thánh nhân! Ngươi còn tiếp tục nói như vậy ta sẽ tố cáo ngươi tội phi báng đày nhé!” Lâm Bắc Phàm trả đũa.

“Có thật hay không nhìn là biết ngay!” Điều Chính đẩy cửa vào, lớn tiếng nói: “Lục soát cho ta! Tra xét cẩn thận, nghiêm túc vào, một tấc đất cũng không được phép bỏ sót cho ta!”

“Rõ, thưa đại nhân!” Một đám quan binh lao vào.

“Hồi đại nhân, phòng khách không có gì hết!”

“Hồi đại nhân, phòng ngủ cũng không có gì!”

“Hồi đại nhân, phòng cho khách cũng không có gì!”

“Hồi đại nhân, phòng bếp cũng không có gì cả!”

...

Cuối cùng, toàn bộ quan binh lục soát đều đồng loạt đứng trước mặt, tỏ vẻ chẳng thu thập được gì!

Diêu Chính sững sờ, các quan viên có mặt ở đó cũng ngây người.

Diêu Chính vội hỏi: “Sao lại không có gì? Không có khả năng không có!”

Lâm Bắc Phàm đắc ý vênh vác: “Còn có thể lục soát ra được gì? Người xem nhà ta thật sự chỉ có bốn bức tường, nhìn phát là thấy hết, nghèo đến mức trộm còn không nở ra tay! Có thứ gì hay không nhìn một cái là biết ngay đấy thôi!”

Trước đó hắn phân tán tiền tài ra ngoài chính là vì cân nhắc đến hậu quả này!

Chỉ cần người không tra ra được gì thì khó mà định được tội của ta.

“Không có khả năng không có... nói! Có phải người đã chuyển nó đi từ trước rồi không?” Diêu Chính kích động hỏi.

Lâm Bắc Phàm nhún vai: “Ta có thể chuyển nó đi đâu được? Ta nghèo chỉ thiếu điều đi ăn xin đây này!”

Ngay đúng lúc này, ánh mắt của hắn không kiềm được mà liếc sang một bên, ngay lập tức bị Diêu Chính bắt được.

Hắn ta thuận theo ánh mắt của Lâm Bắc Phàm nhìn qua, chỉ trông thấy một đại thụ, bên dưới đại thụ đó hình như vừa mới bị xới đất qua, còn hơi ướt.

Diêu Chính cười to đầy đắc ý: “Ha ha! Ta biết rồi nhé, Lâm Bắc Phàm, người nhất định đã chôn châu báu dưới đại thụ này!”

Lâm Bắc Phàm lập tức lắc đầu: “Không có! Chắc chắn không có chuyện đó!”

“Sao lại không có! Vừa nãy ta đã nhìn thấy rồi!” Diêu Chính tới bên dưới đại thụ, giẫm lên lớp đất vừa bị xới đó, nói với vẻ

đắc ý: “Người nhìn đồng đất này đi, vừa mới xới xong! Cho nên người chắc chắn đã giấu tang vật dưới này, ta nói có đúng không?”

Ánh mắt của mọi người nghi ngờ, quả nhiên trông thấy lớp đất vừa mới bị đào xới.

Lúc này, nhà của Lâm Bắc Phàm đã bị soát qua một lượt, cũng không tìm được gì cả, cho nên chắc tám phần châu báu đều giấu trong này.

Lâm Bắc Phàm có hơi hoang mang: “Điều đại nhân, tuyệt đối không phải, đừng nghĩ lung tung!”

“Ta thấy chắc chắn là đúng rồi!” Điều Chính lớn tiếng hô: “Người đâu, lấy cái xẻng cho ta, bản quan muốn đích thân đào lên!”

“Điều đại nhân, đừng như vậy, người sẽ hối hận đó!”

“Câm miệng! Không đào ta mới hối hận!”

Điều Chính cầm xẻng đào một cách phấn khởi.

Mới đào được vài cái đã thấy một cái hang.

Ngay đúng lúc này, bên trong lại có một bóng đen luồn ra, cắn một phát vào tay Điều Chính.

Điều Chính kêu lên đau đớn: “Au... rắn! Ta bị rắn cắn rồi, mau giúp ta!”

Chương 6: Nữ đế thật tốt, sau này bớt tham một chút vậy!

Sau mười phút, Điều Chính đã xử lý xong vết thương.

Cũng may con rắn đó không có độc, bằng không bây giờ cũng không bình yên vô sự được như vậy.

Chẳng qua đối phương vẫn nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ giận dữ như cũ: “Lâm đại nhân, sao người không nói sớm?”

Lâm Bắc Phàm rất oan ức: “Là người kêu ta câm miệng mà!”

Điều Chính á khẩu cạn lời, ngụy biện: “Vậy sao trước đó người không nói luôn đi, úp úp mở mở, người cố tình muốn

hại ta đúng không?”

Lâm Bắc Phàm càng oan ức hơn: “Ta nào dám nói, còn không phải vì sợ kinh động đến thánh giá hay sao? Mấy thứ như rắn này ghê chết đi được, nếu như dọa bệ hạ sợ thì không ổn! Cho nên ta mới không dám nói cũng không cho người đào!”

Diêu Chính lại ghen hòng.

Nữ đế không nhịn được mà cười bảo: “Được rồi, chuyện này chấm dứt ở đây, Lâm ái khanh cũng vì quan tâm đến trẫm cho nên mới không nói ra! Diêu ái khanh cũng vì giám sát mà sốt ruột, trách nhiệm ở đây, cho nên mới bị con rắn độc này hại! Hai vị đều không có lỗi!”

“Bệ hạ nói chí phải!” Lâm Bắc Phàm lập tức gật đầu.

Trong lòng Diêu Chính cực kỳ oan ức.

Hóa ra ta bị cắn uống phí sao?

Rõ ràng là tên khốn này giở thủ đoạn, hại mình trúng kế!

Thằng nhãi này dám làm không dám nhận!

Ta đã từng này tuổi rồi còn hại ta!

Ta dễ dàng lắm sao?

“Nếu đã không tìm được gì vậy Lâm ái khanh chắc hẳn trong sạch, bãi giá hồi cung đi!” Nữ đế phát tay.

“Bệ hạ chậm đã, cừu thần còn có lời muốn nói!” Diêu Chính kêu.

“Diêu ái khanh, người còn chuyện gì nữa sao?”

Diêu Chính liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ dữ tợn, cung kính đáp: “Khởi bẩm bệ hạ, tuy không tìm ra được chứng cứ nhưng cũng không thể chứng minh Lâm Bắc Phàm vô tội! Vì thần đã mời những người hôm qua cùng xét nhà tới đây, bọn họ có thể chứng minh lời nói của thần!”

Một đám người run rẩy đi tới.

Những người này chính là người hôm qua đã cùng tới xét nhà với Lâm Bắc Phàm.

“Bái kiến bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Miễn lễ! Các người nói lại chuyện này đi!”

“Tạ bệ hạ!”

Bọn họ nói lại đầu đuôi ngọn ngành sự việc ngày hôm qua.

Nữ đế nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ cười như không cười: “Lâm ái khanh, người có lời gì muốn nói không?”

Lâm Bắc Phàm vô cùng bình tĩnh: “Hồi bệ hạ, bọn họ hoàn toàn đang vu oan giá họa, hãm hại trung lương!”

“Sao lại nói vậy?” Nữ đế cười một cách ý vị sâu xa.

Giọng nói của Lâm Bắc Phàm vang dội: “Ta cũng không biết tại sao bọn họ lại cấu kết với nhau hãm hại ta, vu cho ta tội bất nghĩa, nhưng cây ngay không sợ chết đứng, chưa từng làm chính là chưa từng làm!”

Nữ đế nghe được lời này trực tiếp trợn trắng mắt!

Nói dối xoen xoét, làm y như thật!

Nếu không phải ta hiểu con người người thì đã sớm lòi người ra ngoài chém rồi!

“Ngoài ra, bệ hạ, ta nghi ngờ bọn họ bị mua chuộc!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Nếu bệ hạ không tin, có thể phái người tới tra xét nhà của bọn họ! Sau khi lục soát xong nhà bọn họ, toàn bộ nguyên do tự nhiên sẽ sáng tỏ!”

Một đám nhân chứng lập tức hoảng hốt: “Đừng mà!”

Nữ đế híp mắt phát tay, vài Cẩm Y Vệ tiến lên nghe chỉ.

“Bây giờ đi lục soát nhà của bọn chúng cho ta!”

“Rõ, thưa bệ hạ!”

Sau một tiếng.

Nữ đế nhìn đồng châu báu rực rỡ chói mắt với vẻ mặt u ám.

Những thứ này đều được tịch thu từ nhà các nhân chứng, tổng giá trị lại lên đến ba mươi vạn lượng.

Mà những nhân chứng này đã sớm sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, vẫn luôn đập đầu không ngừng, cầu xin tha mạng.

“Bệ hạ, thần sai rồi, xin hãy tha cho ty chúc một mạng!”

“Bệ hạ, xin người giơ cao đánh khẽ!”

...

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ đắc ý và nghiêm túc: “Bệ hạ nhìn xem, bọn họ người nào cũng là quan nhỏ nhưng kết quả tên nào cũng giàu hơn ta! Toàn bộ tài phú của bọn họ đã vượt qua bổng lộc mà bọn họ nên có! Bọn họ chính là một đám tham quan nên lời bọn họ nói còn có thể tin được gì? Bọn họ có thể vì lợi ích của nhà mình mà làm tổn hại lợi ích của quốc gia! Hiên nhiên cũng có thể vì lợi ích của mình mà vu hại trung lương!”

Nữ đế tức giận phát tay: “Người đâu, lời bọn chúng xuống, chém!”

“Bệ hạ, xin tha cho thân một mạng!”

“Bệ hạ!”

...

Cho dù bọn họ có cầu xin thế nào thì cuối cùng vẫn đầu rơi xuống đất.

Lâm Bắc Phàm đi tới bên cạnh Diêu Chính, nhìn sắc mặt lúc xanh lúc trắng của ông ta, mỉm cười nói: “Diêu đại nhân, đây chính là nhân chứng mà người mời tới sao? Chẳng qua cũng chỉ như vậy!”

“Người!” Diêu Chính tức đến mức mặt xanh như tàu lá chuối.

“Xem ra sự thật chứng minh Lâm ái khanh quả nhiên trong sạch!” Nữ đế cười rạng rỡ: “Hơn nữa, trong hoàn cảnh khó khăn gian khổ như vậy, Lâm ái khanh vẫn có thể học hành thi đỗ trạng nguyên khiến trăm cảm thấy được an ủi trong lòng!”

“Bệ hạ coi trọng, vì thân không dám nhận!” Lâm Bắc Phàm vội vàng đáp.

“Được rồi, chẳng qua thân là tân khoa trạng nguyên, là mệnh quan triều đình, người ở nơi này quá giản dị có hơi mất mặt triều đình!” Nữ đế trầm ngâm một lúc: “Như vậy đi, không phải nhà của quyền tả tướng trước đó đã bị soát rồi sao? Viện tử của hần ta đã bị thu về quốc khố, bây giờ trăm ban thưởng viện tử này cho người, người hãy chuyển qua đó ở sớm nhất có thể đi!”

Lâm Bắc Phàm kinh ngạc, hắn đã từng qua viện tử đó nhìn, nơi đó nằm ở dải đất trung tâm kinh thành, vừa to vừa xa hoa, cảnh vật còn vô cùng nhã nhặn, bên trong chứa trăm người ở cũng không thành vấn đề!

Một căn viện tử lớn như vậy giữa kinh thành tác đất tác vàng trị giá ít nhất cũng phải hai mươi vạn lượng!

Nữ đế lại ban thưởng cho hắn một căn nhà tốt như vậy, thật sự đối xử với hắn quá tốt!

Lâm Bắc Phàm rất cảm động, sau này ta sẽ cố hết sức tham ô ít một chút!

“Tạ chủ long ân!” Hắn lớn tiếng nói, sau đó ngẩng đầu lên, phát hiện ra xung quanh đều là vẻ mặt ngưỡng mộ và ghen tỵ!

“Hy vọng Lâm ái khanh giữ vững sơ tâm, trau dồi tiên bộ, đừng cô phụ sự kỳ vọng của trăm đôi với ngươi!” Nữ đế nói một cách ý vị sâu xa.

Lâm Bắc Phàm thể hiện quyết tâm một cách khẳng khái hùng hồn: “Thần nguyện cúc cung tận tụy với bệ hạ, đến chết mới thôi!”

Nữ đế vỗ tay cười to: “Tốt tốt tốt! Nhớ kỹ lời của ngươi đấy! Bãi giá hồi cung!”

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lại nói: “Bệ hạ, nếu đã tới rồi hay là chúng ta thuận tiện tới nhà Diêu đại nhân xem thử, nói không chừng lại có phát hiện bất ngờ gì đó!”

Diêu Chính tức giận nói: “Lâm Bắc Phàm, ngươi có ý gì?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười đáp: “Ta có ý gì, bản thân Diêu đại nhân tự hiểu rõ! Có câu gần mực thì đen gần đèn thì rạng, vậy mà ngươi lại kéo một đám quan viên tham ô nhận hối lộ tới làm chứng, ngươi dám nói ngươi không có một chút liên quan nào không?”

“Ngươi!” Diêu Chính tức trào máu họng.

Nữ đế nheo mắt, khó mà hiểu được ý tứ của nàng.

Diêu Chính giận dữ nói: “Lâm Bắc Phàm, ngươi đừng hòng ngậm máu phun người! Lão phu một thân trong sạch, xưa nay chưa từng làm mấy chuyện bè lũ xu nịnh này, càng không

tham một đồng của cải xương máu của nhân dân! Được, nếu đã muốn xem vậy lão phu dẫn ngươi đi xem!”

Hắn ta chấp tay: “Thần cung thỉnh bệ hạ đi giá tới tể xá để chứng minh sự trong sạch!”

Nữ đế cười: “Được, vậy chúng ta thuận đường đi xem sao!”

Chương 7: Diêu đại nhân, ngươi vui mừng quá sớm rồi đấy!

Khoảng mười phút sau, mọi người đã tới nhà Diêu Chính.

Vừa vào sân đã có một bà lão khoan thai dẫn theo một đám người đi tới trước mặt Diêu Chính, hỏi với vẻ lo lắng: “Lão gia, tay ngươi sao thế? Còn cả mấy vị này là...”

“Tay ta bị một con rắn nhỏ giảo hoạt cắn một cái, không nghiêm trọng!” Diêu Chính liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ dữ tợn, sau đó nói với bà cụ: “Đi ngang qua cửa nhà, thuận đường dẫn vài đồng liêu tới đây thăm thú một chút! Vị này là đương kim Thánh Võ nữ hoàng bệ hạ, còn không mau bái kiến bệ hạ.”

Mọi người kinh hoàng, lập tức khom người, chấp tay thi lễ: “Bái kiến bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Các vị miễn lễ!” Nữ đế mỉm cười.

“Đa tạ bệ hạ!” Mọi người đứng dậy.

Diêu Chính giới thiệu một cách đặc ý: “Bệ hạ, vị này chính là tiện nội (danh xưng vợ thời xưa) của hạ quan, Diêu Trương thị! Hiền lương thực đức, đã cùng hạ quan nắm tay đi hơn ba mươi năm nay, phu thê tình thâm! Mà hai vị này chính là khuyển tử của hạ quan, trước mắt đều có công danh trên người!”

Nữ đế mỉm cười, gật đầu: “Không tội! Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta mau vào trong xem sao đi!”

Diêu Chính vội vàng tiếp đón: “Bệ hạ và các vị đồng liêu, mời vào trong!”

Đồng thời hẳn ta cũng không quen dẫn dò vợ mình đi chuẩn bị trà bánh.

Nhà của Diêu Chính mang bố cục của tiền đình hậu viện, cũng không tính là lớn, hơn nữa cũng không có đồ trang trí gì xa hoa, thoạt nhìn tự nhiên thoải mái, sạch sẽ gọn gàng.

Sau khi nữ đế đi một vòng cũng vô cùng hài lòng: “Xem ra Diêu ái khanh là một vị quan tốt trong sạch liêm khiết! Đại Võ có người là may mắn của trăm, may mắn của quốc gia!”

“Đa tạ bệ hạ khen ngợi, vi thần hồ thẹn không dám nhận!”
Diêu Chính mừng rỡ: “Ngày thường vi thần đều nghiêm khắc quản thúc bản thân, hơn nữa còn lấy thân làm gương, giáo dục mọi người! Chỉ để... không cô phụ hoàng ân mệnh mong!”

Lúc này, trong lòng hẳn ta có vài phần biết ơn Lâm Bắc Phàm. Nếu không phải có hắn đề nghị thì mình cũng không có cơ hội thể hiện bộ dáng thanh liêm trước mặt nữ đế và bá quan.

Có hy vọng thăng quan tiến tước, lưu danh thanh liêm vào sử sách rồi!

Nữ đế vỗ tay khen hay: “Đại thiện!”

Diêu Chính mừng rỡ như điên, đi tới bên cạnh Lâm Bắc Phàm, đắc ý hỏi: “Lâm đại nhân, người còn lời gì để nói nữa không?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Diêu đại nhân, người vui mừng quá sớm rồi!”

Diêu Chính bất mãn: “Sao thế, người vẫn có thể chỉ ra ta có chỗ không phải sao?”

Lâm Bắc Phàm chỉ tay: “Người nhìn xem!”

Mọi người nhìn qua thuận theo ngón tay của hắn, chỉ trông thấy bàn ghế được bày trong phòng khách đó.

“Bộ bàn ghế này có vấn đề gì?”

“Có vấn đề lớn ấy chứ! Một bộ bàn ghế này đều được làm từ gỗ lim đen vàng! Chất của gỗ lim đen vàng bền chắc, màu đen như mực, không dễ một cũng không dễ cháy, là vật liệu tốt để làm gia cụ! Trước mắt trên thị trường, giá của gỗ lim đen vàng vô cùng đắt đỏ, mười lượng bạc mới có thể mua được nửa cân! Mà bộ bàn ghế này tổng cộng cũng phải hai ba trăm cân,

người tính xem tổng giá trị cũng phải đạt đến năm, sáu nghìn lượng bạc! Nếu lại cộng thêm chi phí gia công nữa vậy cái giá sẽ còn đắt hơn thế!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Xin hỏi Diêu đại nhân, bộ bàn ghế này người lấy được từ đâu thế?”

“Cái này...” Diêu Chính á khẩu, không tìm lòng được mà nhìn về phía phu nhân nhà mình.

“Lâm ái khanh, người nói là sự thật sao?” Nữ đế nhìn trái nhìn phải, hỏi trong sự nghi ngờ: “Bộ bàn ghế thoát nhìn bình thường như vậy lại đáng giá sáu nghìn lượng bạc?”

Lâm Bắc Phàm chấp tay thi lễ, nghiêm túc đáp: “Bệ hạ có thể phái người đi điều tra, vì thần tuyệt đối không có nửa lời dối trá!”

Nữ đế liếc mắt nhìn Diêu Chính, sắc mặt u ám hẳn đi.

“Còn cả trà này cũng không tầm thường đâu!”

“Trà này có vấn đề gì?”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Trà này sinh trưởng trên Đại Hoàng sơn nước láng giềng, sau khi ngâm nước sôi, hương trà lan tỏa, thật lâu không tản đi, hơn nữa còn có công dụng nâng cao tinh thần, là một loại trà thuốc! Bởi vì sản lượng cực ít cho nên đặt biệt được người săn lùng! Một lượng hoàng kim một lượng trà nên còn được gọi là Kim trà! Loại trà này cho dù là rất nhiều quan to hay quý nhân đều không uống được đâu. Diêu đại nhân, người lấy được từ đâu vậy?”

“Trà này... thật sự đắt như vậy sao?” Diêu Chính mang vẻ mặt kinh ngạc.

“Không tin người có thể cho người đi điều tra, xem lời ta nói là thật hay giả!” Lâm Bắc Phàm cười đáp.

Sắc mặt của Diêu Chính tái hơn một phần, mà sắc mặt của Nữ đế cũng nặng nề hơn.

Sau đó, Lâm Bắc Phàm lại chỉ ra vài chỗ nữa. Ví dụ như một bức tranh chữ được treo trên tường, một hòn giả sơn bày ở giữa sân, còn có một vài bộ phận nhỏ nữa...

Đều là mấy thứ trông có vẻ bình thường, hơi không để ý tới là sẽ bỏ qua mất, nhưng tất cả đều ẩn giấu huyền cơ, tổng giá trị phải lên đến bốn vạn lượng.

Sắc mặt của Diêu Chính đã sớm tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi tuôn rơi như mưa.

Nữ đế nổi giận đùng đùng, vỗ bàn đứng dậy: “Hay cho tên Diêu Chính nhà ngươi! Trẫm tin tưởng ngươi mới cho ngươi đảm nhiệm chức ngôn quan, giám sát các quan! Nhưng không ngờ bản thân ngươi cũng tham ô nhận hối lộ, ngươi... đáng tội gì hả?”

“Bệ hạ, oan uổng quá, vi thần cũng không biết rõ những thứ này!” Diêu Chính sợ hãi quỳ xuống cầu xin.

Nữ đế càng tức giận hơn: “Còn dám nói mình oan uổng?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, nói: “Bệ hạ bớt giận, có khả năng Diêu Đại Nhân không tham ô, nhưng người dưới tay thì chưa chắc! Diêu đại nhân đọc sách thánh hiền, còn đảm nhiệm chức ngôn quan, có thể khống chế được mình, nhưng người dưới tay chưa chắc đã có khả năng tự chủ này! Dù sao thì quyền lực cũng có thể che mờ hai mắt người cơ mà!”

Chương 8: Lâm Bắc Phàm oai phong lẫm liệt!

“Đúng đúng đúng! Những thứ này đều do vợ sắp xếp, vi thần hoàn toàn không biết gì cả!”

Diêu Chính kéo phu nhân nhà mình quỳ xuống, tức giận hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao mấy thứ này lại xuất hiện trong nhà ta? Khai rõ sự thật đầu đuôi ngọn ngành cho ta!”

“Lão gia, mấy thứ này quả thật là do thiếp thân sắp xếp nhưng thiếp thân cũng không biết chúng lại đáng tiền như vậy!” Diêu Trương thị đáp trong sự hoang mang khẩn trương: “Đều là có người đưa tới cửa nhà! Có điều, thiếp thân ghi nhớ lời dạy của lão gia không được nhận bất cứ thứ gì, nhưng thấy mấy thứ này không tồi lại còn rẻ vì thế đã trả tiền mua! Hoàn toàn không ngờ...”

“Ngươi hồ đồ!” Diêu Chính vô cùng đau đớn, kêu rên: “Anh danh một đời của lão phu đều bị ngươi phá hủy rồi!”

“Lão gia, thiếp thân sai rồi!” Diêu Trương thị rơi lệ.

“Xem ra, toàn bộ chân tướng đều đã rõ ràng!”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Diêu đại nhân quả thật không tham ô, Diêu phu nhân cũng không tham ô, chỉ là không biết phân biệt hàng tốt xấu mà thôi! Nhưng không cưỡng lại được người tặng quà tới đây, vì vậy cho dù không tham cũng biến thành tham!”

Nữ đế hừ một tiếng: “Diêu Chính, nể tình ngươi không biết rõ tình hình, trăm sẽ không tức mũi quan của ngươi nhưng phạt bổng lộc một năm để răn đe! Ngoài ra, mấy thứ này đều thu lại! Hy vọng ngươi nhớ kỹ chuyện này, ngày sau đừng tái phạm nữa!”

Hai vợ chồng Diêu Chính mừng rỡ, vội vàng dập đầu lạy: “Đa tạ bệ hạ khai ân! Đa tạ bệ hạ khai ân...”

Sau khi xử lý xong chuyện này, nữ đế nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ kinh ngạc: “Lâm ái khanh, ngươi thật sự khiến trăm phải nhìn với cặp mắt khác xưa đây! Mấy đồ vật như vậy người thường khó mà nhận ra được, nhưng ngươi chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấu, hơn nữa còn đoán giá rất chính xác! Quá giỏi!”

“Bệ hạ nâng đỡ, vi thần hồ thẹn không dám nhận!” Lâm Bắc Phàm khiêm tốn.

“Lâm ái khanh, làm thế nào ngươi làm được như vậy?”

“Hồi bệ hạ...” Lâm Bắc Phàm cung kính đáp: “Vi thần từ nhỏ đọc nhiều sách vở, cho dù là kiến thức gì cũng sẽ nuốt chửng hết vào bụng! Đồng thời ngày thường cũng để ý quan sát, có lòng tò mò với bất cứ thứ gì mới mẻ, thời gian lâu dần thứ hiểu biết cũng nhiều lên, mấy thứ này chỉ là kiến thức phụ mà thôi, nhỏ nhặt không đáng kể cũng không đáng nhắc tới!”

Thật ra, tất cả đều là công lao của hệ thống.

Thứ ràng buộc với hắn là hệ thống tham quan, tự mang theo chức năng quét hình giám định bảo vật.

Bất cứ thứ gì cũng chỉ cần lướt qua mắt hần đều có thể bị hần nhìn ra được nguồn gốc và giá trị của nó, như vậy mới không bỏ lỡ một món bảo bối nào cả.

“Đây không phải kiến thức phụ cũng không phải mảnh khoe nhỏ bé không đáng nhắc đến gì! Nếu như vận dụng thích đáng sẽ sinh ra hiệu quả không tưởng được! Hy vọng Lâm ái khanh sẽ tiếp tục duy trì!”

“Vi thần tuân chỉ!”

Nữ đế càng thêm hài lòng về Lâm Bắc Phàm.

Người này không chỉ trong lòng nghĩ đến dân chúng mà trí tuệ còn hơn người, sáng tạo nhanh nhẹn, có thể biến nguy thành an trong hiểm cảnh, còn đọc nhiều sách vở, mắt sáng như đuốc, sở hữu năng lực giám định bảo bối và nhận biết vật.

Trong điều đình nhân tài giống như hần thật hiếm có!

Nhưng lại có hơi lừa đảo và hơi xấu xa!

Diêu Chính người ta từng tuổi này rồi còn hại đối phương một phen!

Da mặt cũng hơi dày, nói dối xoén xoét mà mắt cũng không chớp lấy một cái!

Nhưng so với ưu điểm của hần lại không đủ nhét kẽ răng!

Nữ đế im lặng một lúc rồi bảo: “Lấy đồng làm gương có thể mặc y quan, lấy sử làm gương có thể biết hưng thịnh suy phế. Lấy người làm gương, có thể nhìn rõ được mặt. Ngôn quan chính là một tấm gương của triều đình, thông qua tấm gương này mới có thể soi ra vết ô uế và khuyết thiếu trong triều đình rồi từ đó sửa đổi, cho nên thân là ngôn quan, trước tiên phải lấy mình làm gương, đi đầu làm mẫu!”

Mọi người không tự chủ được mà gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Nữ đế nói: “Nhưng hôm nay, ngay cả một Diêu Chính xưa nay cương trực công chính cũng rơi vào tay giặc! Trong thể chế ngôn quan cũng không biết có bao nhiêu người bị nhấn chìm bên trong nữa? Nguy hại mà nó tạo thành thật sự quá lớn, khiến trẫm rất lo lắng! Cho nên nhất định phải tra xét cho rõ!”

Mọi người đều cúi đầu, không dám nói gì.

Nói thật, xét nhà là một chuyện vô tích sự tốt, có thể tham ô chút đồ từ bên trong. Nhưng xét nhà của ngôn quan...

Đây chính là một việc đắc tội với người!

Ngôn quan chính là người mang chức trách giám sát các quan, thấy ai chường mắt, trên có hoàng đế dưới có quan nhỏ cử phẩm đều có thể buộc tội hết!

Nếu như người đắc tội với người ta, không sợ tương lai bị người ta buộc tội chết hay sao?

“Nhiệm vụ này trăm giao cho...” Nữ đế liếc mắt nhìn các quan, dự định chọn ra một người.

Ngay đúng lúc này, Lâm Bắc Phàm tiến lên một bước, lớn tiếng nói: “Bệ hạ, xin hãy giao nhiệm vụ này cho vi thần!”

“Người?” Nữ đế nghi ngờ.

“Nhiệm vụ này giao cho ai cũng không ổn, duy chỉ có giao cho thần mới thích hợp nhất!”

“Sao lại nói lời này?”

“Vì nếu để những người khác đi tra, có khả năng các quan sẽ bao che cho nhau, cuối cùng không giải quyết được gì! Nhưng vi thần lại không có vấn đề này, vì vi thần mới vào quan trường không quen mọi người, sẽ không bao che cho bất cứ ai! Hơn nữa, vi thần sở hữu năng lực giám định bảo vật, tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ một tài vật nào hết!”

Nữ đế cười như không cười: “Người không sợ đắc tội với người ta sao?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, ánh mắt vô cùng kiên định, oai phong凛冽: “Không sợ! Vi thần nhận thánh ân ghi nhớ mãi trong lòng, sớm đã mặc kệ sống chết không để ý đến! Nguyên đầu rơi máu chảy vì bệ hạ để báo đáp thánh ân mệnh mông!”

Nữ đế lớn tiếng đáp: “Được! Hiếm thấy ái khanh trung thành như vậy, trăm sẽ giao lại nhiệm vụ này cho người!”

“Đa tạ bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng đáp: “Thần nguyện cúc cung tận tụy với bệ hạ, đến chết mới thôi!”

Chương 9: Xét nhà, ta chính là dân chuyên nghiệp!

Sau khi nhận thánh chỉ, Lâm Bắc Phàm vui vẻ đi xét nhà.

“Bộ trà cụ này thoát nhìn vô cùng bình thường không có gì kỳ lạ, nhưng thật ra lại chọn dùng loại bạch ngọc cao cấp nhất để chế tạo thành, điều khắc tinh tế tỉ mỉ, nguyên vẹn tự nhiên, có thể lưu giữ hương trà rất lâu, vô cùng thần kỳ, giá trên thị trường khoảng ba nghìn lượng bạc! Với tài lực của Lưu đại nhân không có khả năng mua được bộ trà cụ này! Mang đi cho ta!”

“Bức tranh chữ này là bản gốc của bậc thầy thư họa Nhan Thanh, giá trên thị trường là năm nghìn lượng! Vương đại nhân, người có thể nói cho ta biết làm thế nào người có được bức tranh chữ này không? Nếu người không trả lời được vậy ta mang đi nhé!”

“Đôi sư tử đá này được đẽo gọt từ Kim Ngọc thạch trên Hán Bạch sơn! Kim Ngọc thạch vốn có giá đắt đỏ, nửa cân một lượng, mà đôi sư tử đá như vậy chỉ ít cũng phải hai nghìn lượng! Bê đi cho ta!”

“Triệu đại nhân, viên bi mà con người đang chơi chính là mấy hột mã não! Mỗi một viên đáng giá ba đến bốn trăm lượng, vậy mà lại để con người cầm ra chơi bắn bi như thế, thật xa xỉ! Vơ hết đi cho ta!”

“Hứa đại nhân, làm phiền người cởi quần áo ra! Bộ đồ trên người người dùng thiên tằm ti đắt đỏ dệt thành, một bộ ít nhất cũng năm trăm lượng, với tài lực của người không có khả năng mặc được bộ đồ này!”

...

Lâm Bắc Phàm làm việc mà không kiêng dè chút nào, cứ hễ là đồ đáng chút tiền đều bị hấn nhìn trúng!

Trên cơ bản thứ có thể tịch biên đều đã tịch biên hết, giống như châu chấu qua đồng, một ngọn cỏ cũng không mọc nổi!

Đồng thời cũng hoàn toàn đắc tội với toàn bộ quan lại!

“Lâm đại nhân, người thật sự tuyệt tình như vậy sao? Sau này chúng ta cùng làm quan trong triều, sớm chiều gặp nhau! Bây giờ giữ lại một đường lui, ngày sau còn dễ gặp lại!” Một ngôn quan trong số đó miệng hùm gan sứa.

Lâm Bắc Phàm cười khinh thường: “Lời này người vẫn nên nói với hoàng đế bệ hạ đi, xem người có tha cho người không?”

“Lâm đại nhân, cẩn thận mũ ô sa của người đấy!” Lại một ngôn quan khác uy hiếp.

Lâm Bắc Phàm cười ha ha: “Không hề gì!”

Nhìn vẻ mặt nghiền răng nghiền lợi của bọn họ, Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Ta rất thích bộ dáng chướng mắt ta nhưng lại không làm gì được ta đó của các người!

Dù sao ta cũng không dự định lẫn lộn lâu trên quan trường nên chẳng quan tâm có đắc tội hay không!

So với lợi ích mà hần có được, mấy thứ này đều không đủ trọng yếu!

Lâm Bắc Phàm đã vui vẻ kiểm kê xong, nghĩ xem rốt cuộc một lần này sẽ tham ô bao nhiêu và để lại bao nhiêu số lẻ cho hoàng đế bệ hạ?

Hoàng đế bệ hạ tốt với hần như vậy, để lại cho nàng ta nhiều một chút đi!

Ngay đúng lúc này, cách đó không xa truyền tới tiếng gọi quen thuộc.

“Thiếu gia!”

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại nhìn, hô: “Đại Lực, sao người lại về đây?”

Đại Lực đứng trước mặt Lâm Bắc Phàm, từ trên cao nhìn xuống, xoa gáy chậm rãi đáp: “Thiếu gia, ta chưa từng rời khỏi kinh thành, mong người... mong người tha thứ!”

Lâm Bắc Phàm rất cảm động.

Hai người sống nương tựa vào nhau đã được ba năm, sao hẳn có thể không hiểu Đại Lực được?

Đối phương hoàn toàn lo lắng cho sự an nguy của hắn, sợ hắn xảy ra chuyện cho nên mới mạo hiểm tính mạng ở lại thành.

Hai người đều có thể nói là người thân nhất trên đời này của đối phương!

“Được rồi! Bây giờ ta đã không sao, không cần lo lắng!” Lâm Bắc Phàm cười đáp.

“Được!” Đại Lực vui vẻ gật đầu.

“Người tới vừa lúc!” Lâm Bắc Phàm chỉ hai cái rương to bên cạnh, cười bảo: “Đây là chiến lợi phẩm hôm nay của ta, giúp ta mang về nhà đi!”

“Rõ, thưa thiếu gia!” Đại Lực không hề do dự mà khiêng lên, sau đó quay đầu rời đi.

“Đợi đã!” Lâm Bắc Phàm gọi một tiếng.

“Thiếu gia còn có gì dặn dò sao?” Đại Lực quay đầu nhìn lại.

“Lộn hướng rồi!” Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa chỉ về một hướng khác: “Nhà chúng ta ở bên đó!”

Đại Lực nghi ngờ: “Không đúng, hình như bên đó là phủ đệ của quyền tả tướng trước kia mà!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Chính là phủ đệ của quyền tả tướng! Hoàng đế bệ hạ đã ban thưởng phủ đệ của hắn ta cho chúng ta, từ nay về sau nơi đó chính là nhà của chúng ta!”

“Được!” Đại Lực càng hào hứng hơn.

Sau nửa tiếng, hai người hết sức phấn khởi đi tới phủ đệ của quyền tả tướng.

Nhìn đại viện tường cao quen thuộc này, tâm trạng của cả hai vô cùng phức tạp, cảm thán nhân sinh vô thường. Hôm qua mới xét nhà của người ta mà hôm nay đã biến thành nhà của bọn hắn rồi!

Bởi vì vừa mới tra xét xong nên trên cơ bản vẫn giữ lại được nguyên trạng, ngoại trừ những vật phẩm quý giá ra, những thứ khác đều còn đầy đủ, có thể nói xách túi vào ở ngay được.

“Thiếu gia, căn nhà này hơi to, có cần mời thêm vài người tới đây quét dọn không? Dù sao bây giờ người cũng là người làm quan rồi, phải chú trọng một vài thứ!” Đại Lực hưng phấn bảo.

Lâm Bắc Phàm đảo trắng mắt.

Một người muốn chạy trốn bất cứ lúc nào như hắn còn mời người ta tới làm gì?

Lãng phí tiền của!

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không cần, chỉ hai chúng ta là đủ rồi! Bình thường nhìn thấy chỗ nào bẩn hay lộn xộn chỉ cần dọn dẹp qua là được! Đều là nam nhân, không cần chú trọng như vậy!”

“Rõ thừa thiếu gia! Bây giờ ta trở về dọn đồ của chúng ta qua đây ngay!”

“Đợi đã, người chuyển hai cái rương này vào phòng ngủ của ta trước đã!”

Sau khi rương chuyển vào phòng ngủ, Lâm Bắc Phàm đóng cửa lại, gọi trong lòng: “Hệ thống, lập tức kết toán cho ta!”

Chương 10: Thằng khốn này! Lại tham nhiều, ném số lẻ về cho nàng!

Bây giờ Lâm Bắc Phàm thật sự có thể nói là đang trong tình thế chỉ mảnh treo chuông, có khả năng rớt đầu bất cứ lúc nào và ở bất cứ nơi đâu, cho nên một khi có cơ hội sẽ lập tức chuyển hóa thành thực lực.

Cùng với Lâm Bắc Phàm ra lệnh một tiếng...

[Ting! Ký chủ đã tham ô vàng bạc châu báu trị giá bốn mươi lăm vạn lượng, con số rất lớn, phần thưởng là dung hợp với tiêu bản Lệnh Hồ chương môn (hậu kỳ)!]

Một luồng sức mạnh to lớn nhanh chóng chui vào trong cơ thể của Lâm Bắc Phàm. Ngay sau đó còn có một đồng ký ức rớt vào trong đầu.

Lâm Bắc Phàm biết hắn đang hấp thụ tạo hóa của Lệnh Hồ chương môn vì thế ngồi xếp bằng hấp thụ.

Mà lúc này, trong hoàng cung, một Cẩm Y Vệ đang báo cáo tình hình với nữ đế.

“Khởi bẩm bệ hạ, dưới sự chỉ đạo của tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm, quá trình tiến triển thần tốc! Đã kê biên tài sản tại phủ đệ của hai mươi tám ngôn quan, tổng cộng tịch biên được tài bảo trị giá sáu mươi vạn lượng! Xin bệ hạ minh xét!”

Nữ đế vỗ bàn đứng dậy: “Nào có lý này! Thân là ngôn quan, là tấm gương đạo đức của triều đình không chỉ không lấy thân mình làm gương mà còn tham ô tài bảo đáng giá sáu mươi vạn lượng, bình quân mỗi người hơn hai vạn lượng! Từ đây có thể biết triều đình đã mục ruỗng thành cái dạng gì rồi? Chỉ sợ còn mục nát hơn trăm tượng tượng!”

“Bệ hạ, xin bớt giận!” Cẩm Y Vệ cúi đầu.

“Người kêu trăm bớt giận thế nào?” Nữ đế thở hỏn hển nói: “Ăn lương bổng của triều đình, không chỉ không phân ưu thay trăm mà còn kéo chân trăm, trăm chỉ hận không thể lột da róc xương bọn chúng! Lập tức điều tra cho ta, phải tra xét thật kỹ từng tên một! Nếu là người không hiểu rõ tình hình thì phạt bổng lộc một năm, giữ chức xem xét! Nếu đã biết rõ còn cố tình phạm tội vậy lập tức gỡ mũ ô sa trên đầu hắn, nhốt vào đại lao!”

“Rõ, thưa bệ hạ!” Cẩm Y Vệ cung kính đáp.

Sau khi trút giận xong, trong lòng nữ đế vẫn bất mãn như cũ.

Nếu không phải triều đình thiếu thôn nhân tài thì nàng làm sao có thể nhắm một mắt mở một mắt, giữ lại một cái mạng cho bọn họ?

Chỉ vì nàng đăng cơ chưa lâu, người có thể tin tưởng được quá ít.

Triều đình muốn vận hành lại không thể tách khỏi những người này, cho nên mới phải chịu quản chế khắp nơi, chỉ có thể giết một vài con tôm con cá nhỏ để trút giận!

Nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của Cẩm Y Vệ, nữ đế nhíu mày: “Còn lời gì nữa, nói mau!”

“Khởi bẩm bệ hạ, là chuyện liên quan đến tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm!”

“Lâm Bắc Phàm?”

Nhắc đến ba chữ Lâm Bắc Phàm này, đôi mày của nữ đế cuối cùng cũng giãn ra một chút.

Trong toàn bộ quan viên trong triều đình, người mà nàng thích nhất chính là Lâm Bắc Phàm.

Hắn không những không phải con cháu thế gia, thân thế trong sạch, thi đậu đậu đó, tài học hơn người, mà còn trách trời thương dân lo nghĩ cho bá tánh, không sợ chúng quan, chủ động tích cực gánh vác trách nhiệm lớn, chính là nhân tài mà nàng vẫn luôn tìm kiếm.

Nếu nghiêm túc bồi dưỡng sau này nhất định sẽ là bệ tôi cốt cán phụ tá đại nghiệp của nàng.

Khuyết điểm duy nhất chính là quá trẻ, còn thiếu kinh nghiệm quan trường nên vẫn chưa có cách nào gánh vác trọng trách.

Bằng không, nàng thật sự muốn cấp tốc cất nhắc Lâm Bắc Phàm lên chức vị cao hơn.

“Chuyện gì liên quan đến hắn, nói đi!” Trên mặt nữ đế lộ ra một nụ cười.

“Khởi bẩm bệ hạ, là như vậy!” Cẩm Y Vệ liếc mắt nhìn sắc mặt của nữ đế, cẩn thận đáp: “Trong quá trình xét nhà, tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm đã tham ô tài bảo trị giá bốn mươi lăm vạn lượng, chỉ để lại hai mươi vạn lượng sung vào quốc khố thôi ạ!”

Nụ cười trên mặt nữ đế dần cứng ngắc. Hai tay không nhin được mà siết chặt lại trông như muốn đâm chết một tên nào đó.

Thằng khốn nạn này!

Lại tham ô khoản lớn, ném lại số lẻ cho nàng!

Bảo sao lúc đó hắn lại tích cực như thế, hại nàng còn thấy hơi cảm động, nhưng hóa ra là có âm mưu từ lâu rồi!

Thằng đốn mạt chết tiệt này!

Đây chính là tội khi quân đấy, hiểu không?

Trong lòng người còn có chút tư tưởng trung quân nào nữa không?

“Người lui xuống trước đi!” Nữ đế vung tay với vẻ vô lực.

“Rõ, thưa bệ hạ!” Cẩm Y Vệ lui ra ngoài.

Qua một lúc, nữ đế nói với vẻ mặt bình tĩnh: “Thanh Hoàn tỷ tỷ, người cũng nghe rồi đó, giúp ta đi xem thử đi!”

“Rõ, thưa bệ hạ!” Một bóng trắng lóe lên rồi biến mất.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đã hấp thụ xong tạo hóa của Lệnh Hồ chương môn.

Tu vi của hắn không hề tăng lên một chút nào cả nhưng thực lực lại cải thiện đáng kể, đối đầu với cao thủ Tiên Thiên bình thường chắc hẳn không thành vấn đề.

Đây chủ yếu là vì thực lực của Lệnh Hồ chương môn so với thế tử Trần Nam Vương thật sự chẳng ra làm sao, nội lực không so được, khinh công không so được mà công pháp võ học cũng không ổn cho lắm.

Nhưng trên người Lệnh Hồ chương môn vẫn có rất nhiều điểm đáng khen. Ví dụ, từ nhỏ hắn ta đã tiếp nhận giáo dục võ học có hệ thống vô cùng chính quy, nền móng vững chắc, đây chính là thứ mà thế tử không so được.

Võ công mà hắn ta biết cũng vô cùng nhiều, một vài công phu quyền cước, rồi Hoa Sơn kiếm pháp, Ngũ Nhạc kiếm pháp, Hấp Tinh Đại Pháp, còn có Dịch Cân Kinh bản khuyết thiếu, khiến thủ đoạn tấn công của hắn ta vô cùng phong phú, bù lại những khuyết thiếu của hắn ta ban đầu.

Điều quan trọng nhất là... Độc Cô Cửu Kiếm!

Một bộ kiếm chiêu tuyệt học đỉnh cấp truyền thừa từ Kiếm Ma, được vô số người tha thiết mơ ước!

Vô chiêu thắng hữu chiêu, giúp người lấy yếu thắng mạnh, vô cùng cao siêu!

“Bây giờ ta cũng được tính là một vị cao thủ dùng kiếm rồi!” Lâm Bắc Phàm vô cùng phấn chấn.

Là nam nhi ai lại không có mơ ước mang kiếm đi khắp thiên hạ?

Tới cao võ thế giới này, nếu có cơ hội không ra ngoài lặn xả thì quá là đáng tiếc!

Nhưng giấc mơ này, hẳn dự định sau này khi không làm quan nữa lại thực hiện sau.

Mang kiếm đi khắp thiên hạ giao thủ với lục lâm hảo hán!

Thưởng thức nữ nhi tình trường trong giang hồ!

Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, thuận tiện chém luôn mấy tên tham quan giống như hấn!

Nghĩ thôi cũng thấy sướng rồi!

“Vẫn nên làm chuyện chính trước đã, lại đến lúc tán tài rồi!”

Lâm Bắc Phàm bóp vụn hai rương tài bảo, sau đó lại thay quần áo màu đen, che mặt lại đi tiêu tán tài bảo, hoàn toàn không biết phía sau có một cái bóng trắng bám theo.

Chương 11: Tham ô nhiều tiền của trẫm như vậy, lương tâm người không thấy đau sao?

Ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm lại lên tảo triều.

“Bái kiến bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Các vị ái khanh miễn lễ!”

“Tạ bệ hạ!”

Sau khi hành lễ xong xuôi, Lâm Bắc Phàm tiến lên một bước, chấp tay cung kính nói: “Khải bẩm bệ hạ, hôm qua vì thân phụng chỉ tới tra xét phủ trách của các ngôn quan! Trước mắt đã tra xét xong xuôi, xin bệ hạ minh xét!”

“Lâm ái khanh thật thần tốc!” Nữ đế khen ngợi: “Hôm qua trẫm mới ra chỉ, chưa đến nửa ngày mà người đã làm xong! Tốt, không hổ là rường cột của Đại Võ hoàng triều ta! Đại Võ có người chính là may mắn của quốc gia!”

Lâm Bắc Phàm hoảng hốt: “Đa tạ bệ hạ khen ngợi, vi thần hổ thẹn không dám nhận!”

Nữ đế nói: “Tình hình thế nào, nói lại cho trẫm nghe!”

“Rõ, thưa bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm lấy một bản tấu chương ra, lớn tiếng đáp: “Hôm qua, thần phụng chỉ tra xét phủ trách của các ngôn quan, không dám lười biếng chút nào, cả đêm tra rõ! Trong hai mươi tám vị ngôn quan, tra ra được có hai vị tham ô hơn hai vạn! Có ba vị tham ô hơn một vạn chưa đến hai vạn, năm vị tham nhũng hơn năm nghìn chưa đến một vạn...”

“Cuối cùng thống kê lại, trong hai mươi tám vị có hai mươi tư vị bị tình nghi nhận hối lộ! Tổng tài sản tham ô đạt đến mười lăm vạn lượng, một con số vô cùng to lớn! Tình hình cụ thể đều ở trong bản tấu chương này, xin bệ hạ minh giám!”

Các quan viên đại thần xung quanh nghe được vẻ mặt đều đặn.

Xét nhà của hai mươi tám quan viên mới tra ra được mười lăm vạn lượng, còn không bằng con số lẻ của quyền tể tướng, người còn không biết xấu hổ mà nói con số này lớn?

Đánh chết bọn họ cũng không tin tra xét nhà của nhiều ngôn quan như vậy lại chỉ vớt được chút đồ như thế!

Bọn họ nhìn qua với ánh mắt kỳ lạ, phần còn lại sẽ không phải lại bị hấn cuỗm hết rồi đấy chứ?

Nữ đế ngồi trên long ỷ trên cao gương mặt cũng co giật một cái.

Thằng khốn này!

Thật sự vơ vét hết bốn mươi lăm vạn lượng đi rồi!

Tham nhiều tiền của trẫm như vậy, lương tâm người không thấy đau sao?

Làm thế nào người vẫn có thể nói ra một cách dửng dưng như thế?

Da mặt dày thật!

Đối diện với ánh mắt ý vị sâu xa của mọi người, vẻ mặt của Lâm Bắc Phàm vẫn ung dung, bình tĩnh tự nhiên như cũ!

Mặc kệ các người nghĩ thế nào, mặc kệ các người thấy sao, ta đây không tham những!

Ta chỉ trả tiền tài mà các người đã tham ô được về với chủ cũ mà thôi!

Ta mới là lương tâm trên quan trường!

Ta có lương tâm hơn các người nhiều!

Càng nghĩ Lâm Bắc Phàm càng thêm tự tin, ưỡn ngực ngẩng cao đầu.

Thật ra, nữ đế đã sớm biết tình hình xét nhà hơn nửa đã ban lệnh bí mật, nhưng trên triều vẫn phải diễn một chút.

Chỉ thấy nàng nổi giận nói: “Xét rất tốt! Thân là quan ngôn không những không lấy thân làm gương mà còn ăn hối lộ trái pháp luật, tội thêm một bậc! Tiếp tục điều tra cho ta, nếu là người không hiểu rõ tình hình vậy thu lại của cải phi pháp, phạt bổng lộc một năm! Người không rõ tình hình nhưng con số vượt mức một vạn, thu lại của cải phi pháp, hơn nửa phạt bổng lộc hai năm! Nếu đã biết rõ còn cố tình phạm tội, tham bạc nhỏ hơn năm nghìn, vậy thu lại của cải phi pháp, phạt bổng lộc ba năm, chức quan giáng một bậc! Biết rõ còn cố tình vi phạm, tham bạc hơn năm nghìn, lập tức gỡ bỏ mũ ô sa trên đầu hắt ta, tống vào đại lao!”

“Toàn bộ ngôn quan tuy chưa vào ngục nhưng vẫn giữ chức quan sát như cũ, trong ba năm không được đề bạt! Người lập công có thể xét theo tình hình để giảm nhẹ hình phạt! Nhưng nếu lần sau còn tái phạm, nhất định sẽ chém không tha!”

“Bệ hạ anh minh!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói.

Những quan viên khác cũng cao giọng hô: “Bệ hạ anh minh!”

“Lâm ái khanh xét nhà có công, trăm phải trọng thưởng!” Nữ đế cười rạng rỡ: “Người muốn gì cứ nói vớ! Trăm!”

Lâm Bắc Phàm cúi đầu vớ vẻ hoảng hốt: “Phân ưu giúp bệ hạ là chuyện trong phận sự của thần! Chỉ cần có thể làm việc cho bệ hạ chính là phúc phần lớn nhất của thần! Vì thần không dám hy vọng xa vời có ban thưởng gì khác!”

“Ái khanh!” Ngoài mặt nữ đế trông có vẻ rất cảm động nhưng trong lòng lại cười lạnh ha ha, thằng cha khốn nạn này giả bộ

rất giống!

Khi người tham những sao không nghĩ đến trầm một chút đi?

“Có công không thể không thưởng! Như vậy đi...” Nữ đế trầm ngâm một lúc: “Dựa theo lệ thường, người đã đỗ trạng nguyên, triều đình sẽ sắp xếp cho người vào Hàn Lâm Viện chịu trách nhiệm sửa sách ở Hàn Lâm Viện, chức quan tòng lục phẩm! Nhưng bây giờ trầm thăng nửa bậc quan cho người thành chính lục phẩm!”

Trong lúc nhất thời, toàn bộ quan viên có mặt ở đây đều dồn ánh mắt ngưỡng mộ và đổ kỵ tới.

Phải biết rằng, từ lúc Lâm Bắc Phàm đỗ trạng nguyên cho đến nay chẳng qua mới được hai ngày mà thôi.

Trong hai ngày này chỉ xét nhà đúng hai lần đã lập tức được thăng nửa bậc quan, không biết đã bớt được bao nhiêu năm, thật sự có thể xưng là “hoàng ân mệnh mông!”

“Về phần chức quan...” Nữ đế cười bảo: “Quốc Tử Giám vừa vặn thiếu một ti nghiệp! Lâm ái khanh thân là trạng nguyên lang thi đầu đầu đó, tài trí hơn người, học nhiều hiểu rộng, đức hạnh cao thượng, đi tới Quốc Tử Giám vừa vặn cũng phù hợp! Cho nên, trầm phong cho người làm ti nghiệp ở Quốc Tử Giám! Hy vọng Lâm ái khanh truyền lại sở học của mình, dạy ra càng nhiều rường cột quốc gia tương lai phụng sự nước nhà, dốc sức vì dân!”

Mọi người lại dồn ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tỵ và hận thù qua.

Phải biết rằng tuy ti nghiệp ở Quốc Tử Giám chỉ là chức quan chính lục phẩm nhưng địa vị lại rất cao.

Quốc Tử Giám là nơi đào tạo nhân tài của quốc gia tương đương với một trường đại học quốc lập, mà ti nghiệp lại tương đương với phó hiệu trưởng, địa vị chỉ đứng sau tể tử (hiệu trưởng), phụ trách quản lý sự vụ cụ thể.

Sau này người bước ra từ Quốc Tử Giám gặp được Lâm Bắc Phàm đều sẽ hành lễ của đệ tử, miệng gọi thầy.

Nữ đế thật sự quá sủng ái hần!

Lâm Bắc Phàm cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ nữ đế lại cho hắn một chức quan tốt như thế!

Nhưng... có lời thì húp thôi!

Vì thế, Lâm Bắc Phàm lớn tiếng hô: “Tạ chủ long ân!”

Chương 12: Tại sao hắn lại độc chiếm ân sủng của nữ đế?

“Ngoài ra, trăm đặc biệt cho phép người mỗi ngày đều có thể vào châu dự thính!”

Bá quan lại khiếp sợ, nhao nhao quay đầu nhìn về phía Lâm Bắc Phàm.

Nếu nói trước đây chỉ là ngưỡng mộ ghen tỵ và đố kỵ vậy một lần này chắc chắn là ngưỡng mộ đến phát điên luôn rồi!

Phải biết rằng, vào châu là nơi thế nào?

Đó chính là trung tâm quyền lực của quốc gia, là khu vực trung tâm nơi các quan lại tập trung bàn bạc quốc gia đại sự, quyết định vận mệnh hưng suy của nước nhà!

Thường chỉ có đại thần quan trọng trên tam phẩm mới có cơ hội thường xuyên tới nơi này. Còn quan viên dưới tam phẩm chỉ có khi được hoàng đế bệ hạ chỉ đích danh mới có cơ hội tới đây.

Có thể vào triều diện thánh một lần đối với bất cứ quan viên nhỏ nào mà nói đều là ân sủng cực lớn.

Hai ngày này Lâm Bắc Phàm cũng vì tình hình đặc thù mới có thể liên tiếp vào châu, đây đã là vinh quang cực lớn rồi.

Hơn nữa, vào châu dự thính không chỉ là một vinh dự to lớn mà còn là một quyền lợi hiếm có, vì quốc gia đại sự đều được ban bố từ nơi này.

Người ở nơi này sẽ càng gần với trung tâm quyền lực hơn.

Sau này có chính sách gì từ nơi này ban ra, người đều sẽ được biết trước tiên.

Hơn nữa, bề hạ của Đại Võ hàng triều ở nơi này, người có thể thường xuyên diện thánh, bày tỏ quan điểm, ảnh hưởng đến quốc sách. Biểu hiện tốt còn có thể được hưởng long ân, thăng quan tiến chức.

Lợi ích thật sự quá nhiều.

Mọi người không khỏi lắc đầu, Lâm Bắc Phàm giẫm phải cái vận cứt chó gì lại được độc chiếm ân sủng của nữ đế như thế?

Chỉ hai ngày ngắn ngủi đã thăng nửa bậc quan, nhận được một chức quan béo bở như ti nghiệp này, lại còn được đặc biệt cho phép mỗi ngày vào châu dự thính...

Đây đúng là sắp một bước lên mây thật rồi!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ nữ đế lại “chiều” hắn như vậy, điều này khiến hắn có hơi được thương mà sợ.

Hình như mình cũng không làm được việc lớn gì, chỉ là đi xét nhà mà thôi.

Sẽ không phải đối phương nhìn trúng mình rồi đấy chứ?

Lâm Bắc Phàm không nhận được mà sờ gương mặt mình, vẻ ngoài lớn lên đẹp trai mỹ miều nhất thế giới, tướng mạo như Phan An dung nhan như Tống Ngọc, hắn gật đầu vô cùng đồng ý.

Ừm, rất có khả năng đấy chứ!

Có lẽ nữ đế thật sự đã nhìn trúng hắn!

Nàng ta nông cạn hơn mình tưởng tượng!

Cởi bỏ hoàng bào, nàng ta cũng chỉ là một cô gái bình thường mà thôi, hiển nhiên sẽ bị sắc đẹp của mình làm cho điêu đứng!

Có đôi khi lớn lên quá đẹp cuộc đời sẽ giống như mở hack, không thể không chế được!

Nhìn thấy bộ dáng khiếp sợ của Lâm Bắc Phàm, nữ đế vô cùng hài lòng.

Bây giờ ta sủng người, nghĩ hết đủ mọi cách sủng ái người, cất nhắc người lên, khiến người cảm giác được cái gì gọi là hoàng

ân dào dạt, cái gì gọi là ân trạch của thiên tử, sau đó toàn tâm toàn ý cống hiến sức lực cho ta!

“Lâm ái khanh, hy vọng người đừng cô phụ sự kỳ vọng của trẫm!” Nữ đế cười tươi, nói lời khích lệ.

“Thần nhất định sẽ cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!” Lâm Bắc Phàm chấp tay, lớn tiếng bày tỏ sự quyết tâm.

“Tốt!” Nữ đế cười to: “Các vị ái khanh có ý kiến gì khác không?”

Chúng thần đưa mắt nhìn nhau, bọn họ có thể có ý kiến gì được?

Nữ đế tuyên bố muốn cất nhắc tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm, nếu như bọn họ dây vào xui xẻo này vậy chính là không biết điều!

Dù sao cũng chỉ là một chức quan nhỏ lục phẩm mà thôi, không quan trọng gì, cho thì cho thôi, cũng không ảnh hưởng đến đại cục!

“Bệ hạ anh minh!” Các quan đồng thanh hô.

“Tốt! Cần nhắc đến việc Lâm ái khanh vừa mới đỗ trạng nguyên, lại thêm hôm qua dời đến chỗ ở tốt, có khả năng sẽ khá bận rộn! Cho nên trẫm đặc biệt cho phép người nghỉ ngơi dưỡng sức vài ngày! Sau ba ngày lại tới Quốc Tử Giám nhậm chức sau!” Nữ đế mỉm cười.

“Đa tạ bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm rất mừng rỡ, lớn tiếng đáp.

Tảo triều kết thúc, hần chuẩn về nhà.

Đến ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm cởi bỏ quan phục trên người, thay một bộ đồ trắng sạch sẽ đơn giản, sau đó giống như một công tử vô cùng hào hứng ra ngoài dạo phố.

Nói thật, từ lúc hần xuyên tới đây, vì thi khoa cử để kích hoạt hệ thống mà đọc sách thâu đêm suốt sáng, chuẩn bị cho thi cử, nên không có bao nhiêu thời gian rảnh rỗi.

Bây giờ hần đã đỗ trạng nguyên, hệ thống cũng đã kích hoạt, thực lực cũng có nốt, cả người đều thư thái hần.

Hần muốn nhân thời gian ba ngày này từ từ dạo quanh kinh thành, thả lỏng tâm trạng.

Kinh thành thân là trung tâm của Đại Võ hoàng triều, nhân khẩu vô cùng tập trung cũng vô cùng náo nhiệt. Trên phố lớn ngựa xe như nước không dứt, hàng quán mở đầy ven đường, tiếng rao bán không ngớt, tràn đầy hơi thở của phố thị.

Nhưng lúc này, náo nhiệt nhất vẫn là một chuyện.

Lỗ tai của Lâm Bắc Phàm nhúc nhích, lập tức chui đến một góc, ở đó có một đám người đang bàn luận sôi nổi.

Một ông cụ già trong số đó ba hoa khoác lác, nói đến nước miếng tung bay: “Nhắc tới thì Dạ Hiệp đúng là một người tốt! Tôi qua hăn lại tán tài nữa đây, người nói xem ta được bao nhiêu? Khà khà, ta được tám lượng bạc vụn đấy nhé, có thể cải thiện cuộc sống của ta!”

“Đúng đó, Dạ Hiệp là một người tốt! Lưng ta vốn bị thương, đang thiếu tiền bốc thuốc! Kết quả sáng nay tỉnh dậy phát hiện ra đầu giường có thêm một viên vàng vụn, vậy là tiền thuốc đã giải quyết xong! Cảm ơn Dạ Hiệp! Ha ha!”

“Thật hy vọng người tốt như vậy nhiều hơn một chút!”

“Người tốt cái gì? Ta cảm thấy Dạ Hiệp này vốn không phải người, hăn là một vị Bồ Tát sống! Bằng không sao có thể có lòng dạ từ bi như vậy?”

“Nói đúng lắm, hăn là Bồ Tát sống! Bồ Tát sống!”

...

Lâm Bắc Phàm vui vẻ nghe, vì “Dạ Hiệp” mà bọn họ nói chính là hăn chứ ai.

Khen đi, ra sức mà khen vào, có khen bao nhiêu ta cũng không ngại nhiều!

Chương 13: Chúng ta không thân, người gọi ta là Lượng Tử là được!

(Lượng tử: Tên gọi của soái ca theo tiếng Quảng Đông)

Lúc này, mọi người để ý đến Lâm Bắc Phàm ở một bên.

“Ế, hậu sinh, người là ai?”

“Tới đây khi nào thế?”

“Trông người giống một người đọc sách lắm!”

...

Lâm Bắc Phàm lộ ra nụ cười rạng rỡ: “Nghe mọi người đang bàn luận về Dạ Hiệp, nhất thời tò mò cho nên qua đây nghe thử!”

“Hóa ra là vậy!” Vẫn là lão hán đó, có hơi cậ già lên mặt bảo: “Người trẻ tuổi, xưng hô thế nào?”

“Quan hệ giữa chúng ta không thân, người cứ gọi ta Lượng Tử là được!” Lâm Bắc Phàm đáp một cách nghiêm túc.

“Lượng Tử?” Lão hán nhíu mày.

“Ừm!” Lâm Bắc Phàm vui vẻ đáp một tiếng.

“Lượng Tử...” Lão hán lại nhảm một tiếng, cứ cảm thấy cái tên này quái quái thế nào, hơn nữa còn vô cùng khó đọc.

Sau khi khắc phục xong cảm giác kỳ quái trong lòng, lão hán hỏi: “Người là người ở đâu, nhìn cách ăn mặc của người... hình như là một người đọc sách?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Ta đúng thật là một người đọc sách, đọc sách mệt quá cho nên ra ngoài đi dạo, thả lỏng tâm tình! Mời mọi người cứ tích cực thảo luận về Dạ Hiệp tiếp đi, cố hết sức khen hần, không cần bận tâm đến ta đâu!”

Sau khi nói xong, trên mặt Lâm Bắc Phàm lộ ra vẻ rất tò mò.

Không thể không nói, gương mặt của hần vô cùng có tính đánh lừa, khiến mọi người không khỏi thả lỏng cảnh giác.

“Được, vậy chúng ta tiếp tục nói đi!” Lão hán vỗ đùi một cái, đổi tư thế khác.

“Phải nói Dạ Hiệp này thật đúng là một người tốt hành hiệp trượng nghĩa, giúp đỡ người nghèo, trọng nghĩa khinh tài, nghe nói tối hai ngày trước hần đã tiêu tán hơn trăm vạn lượng bạc đấy!”

“Đúng vậy, quá tuyệt vời! Trăm vạn lượng bạc nói vung là vung, người thường không làm được đâu! Ta quen rất nhiều

ông bạn già, vì có thêm khoản tiền này mà cuộc sống đã được cải thiện rất nhiều!”

“Đáng tiếc chưa ai thấy bộ dáng của hân, bằng không ta thật sự muốn lập một bài vị trường sinh cho hân, ngày thêm dâng hương thờ cúng!”

...

Lâm Bắc Phàm ở một bên nghe, cười đến mức híp mắt cả mắt lại.

Khen tiếp đi, ra sức khen vào, không cần thương hại ta!

Nhưng đúng lúc này, lão hân lại thở dài một tiếng: “Nói đến Dạ Hiệp là ta lại nhớ tới một người khác!”

“Ai thế?”

“Đương kim tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm!”

“Hân làm sao?”

Lão hân liếc mắt nhìn xung quanh rồi lại nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, nhỏ giọng bảo: “Chắc các người cũng nghe nói rồi đi, hôm kia tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm kê biên tài sản của nhà Hộ bộ thị lang quyền tả tướng đã nhân cơ hội tham ô gần hai trăm vạn lượng bạc đó!”

Mọi người ồ một tiếng: “Nhiều như vậy á!”

“Còn hôm trước nữa nhé, lúc đang kê biên tài sản nhà các ngôn quan lại nhân cơ hội tham ô không ít tiền nữa!”

Một người trong số đó chen miệng vào: “Lão Hứa, có phải giả không đó? Đã tham ô hai trăm vạn lượng bạc mà còn tham ô tiền của các ngôn quan nữa, lá gan của trạng nguyên lang này cũng quá to rồi! Nói thật, ta không tin cho lắm!”

Lão hân bắt mẫn: “Cái này còn có thể giả được sao?”

Lão hân lại nhìn xung quanh đồng thời còn nhìn Lâm Bắc Phàm đang cười tủm tỉm, nhỏ giọng bảo: “Ta nói cho các người biết, khi ấy sau khi xét nhà xong, trạng nguyên lang trực tiếp cho nô bộc của mình khiêng hai rương to đi rêu rao khắp nơi, rất nhiều người đều đã nhìn thấy! Chỉ là cuối cùng cũng không tra ra được gì cho nên mới không giải quyết được gì đó! Nhưng ta chắc chắn không tin hân trong sạch!”

Lúc này, một ông già chen miệng vào: “Lão Hứa nói là thật đó! Em rể của anh họ thứ hai của hàng xóm nhà ta là quan sai, khi ấy cũng ở hiện trường đã tận mắt nhìn thấy Lâm Bắc Phàm tham ô thế nào! Tối hôm qua lúc uống rượu say hấn đã nói chuyện này với ta, hấn còn bảo ta là chưa từng thấy người nào tham lam như vậy hết!”

Mọi người không nhin được mà lắc đầu cảm thán.

“Thật đúng là tạo nghiệt mà!”

“Nữ đề bệ hạ mở rộng khoa cử vốn dự định chiêu mộ nhân tài khắp nơi, ai biết lại tuyển ngay cái thứ như vậy vào chứ?”

“Mới làm quan nhỏ đã tham ô như vậy, say này còn thế nào nữa?”

“Một người trượng nghĩa khinh tài, một người tham ô điên cuồng! Cùng là con người sao chênh lệch lại lớn như thế?”

“Ôi chao, người trượng nghĩa phần lớn là dân đen hèn mọn, còn người làm trái đạo đức lại thường là người đọc sách!”

“Hoàng triều chúng ta lại có thêm một tên tham quan, cuộc sống càng lúc càng khó khăn rồi!”

...

Lão hán này còn nhân cơ hội cậy già lên mặt, dạy dỗ Lâm Bắc Phàm: “Lượng Tử, ngươi cũng là một người đọc sách! Hãy chăm chỉ đọc sách báo ân cho triều đình, mưu cầu phúc lợi cho dân chúng chúng ta, chứ đừng học theo trạng nguyên lang người ta, càng học càng không có lương tâm!”

Lâm Bắc Phàm liên tục gật đầu: “Tiền bối nói đúng, ta xin nhận chỉ dạy!”

“Ừm, trẻ nhỏ dễ dạy!”

Ngay đúng lúc này, một lão già híp mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Bắc Phàm một cách nghiêm túc, cứ cảm thấy người này quen quen, hình như đã từng gặp ở đâu đó rồi.

Sau đó hấn ta đột nhiên ôi chao một tiếng, sợ đến mức ngã bệt xuống đất, duỗi ngón tay run rẩy chỉ vào Lâm Bắc Phàm, hô: “Hấn chính là tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm!”

Hiện trường trực tiếp bùng nổ!

“Gì cơ? Hẳn chính là tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm á?”

“Sao hẳn lại ở đây?”

“Không nói đùa đấy chứ?”

...

Mọi người đều nhìn Lâm Bắc Phàm đang cười tủm tỉm với vẻ kinh hãi, không dám tin vào sự thật này.

Lâm Bắc Phàm đứng dậy, chấp tay sau lưng, cười đáp:
“Không sai, ta chính là Lâm Bắc Phàm, là tên tham quan trong miệng các ngươi đó!”

Chương 14: Bản quan quang minh chính đại, sao lại tới nơi như vậy?

Mọi người đều sợ muốn chết, lập tức quỳ xuống dập đầu nhận tội.

“Xin lỗi tân khoa trạng nguyên, ta không biết là ngươi!”

“Ta sai rồi, mong ngươi đại nhân độ lượng, tha thứ cho ta!”

“Sau này ta không dám nữa đâu!”

...

“Người không biết thì không có tội, lần này tạm thời bỏ qua cho các ngươi! Cơ mà sau này đừng nói xấu sau lưng ta nữa! Bằng không...” Lâm Bắc Phàm hí mắt lại.

“Bằng không thì sao?” Mọi người run như cây sậy.

“Bằng không... ta cũng muốn nói!”

Mọi người: “...”

“Được rồi, ta đi đây!” Lâm Bắc Phàm phui mông rồi đi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm bị mình oán thăm cứ bỏ đi như vậy sao?

Bỏ qua dễ dàng cho bọn họ như vậy á?

Lâm Bắc Phàm tiếp tục dạo phố, hoàn toàn không coi chuyện vừa rồi là vấn đề to tát gì.

Sau khi trải qua làn sóng dư luận dữ dội ở kiếp trước, hắn đã rất coi nhẹ mấy thứ này, cho dù người có chửi ta kinh khủng cỡ nào cũng không đủ thương được một cọng tóc của ta.

Bất tri bất giác đã tới trước một lầu vũ xa hoa lại náo nhiệt, chỉ thấy có rất nhiều cô nương nhỏ trẻ trung xinh xắn, dáng người xinh đẹp thướt tha đứng trước lầu vũ vẫy tay mời khách một cách vô cùng nhiệt tình.

Rất nhiều nam tử áo quần bảnh bao lại mỉm cười ôm eo cô nương nhỏ đi vào trong lầu.

Lại nhìn kỹ hơn, thấy trên lầu vũ này treo ba chữ “Bách Hoa Phường!”

Lâm Bắc Phàm không bình tĩnh nổi: “Mẹ kiếp! Đây không phải lầu xanh sao? Bản quan quang minh chính đại sao lại tới nơi như vậy?”

Ánh mắt hắn đảo như bi, nhân lúc không người nào phát hiện lén lút chuồn đi!

Thế nhưng cho dù đã xuyên không rồi thì định luật Murphy vẫn xuất hiện tác dụng như cũ.

Càng không nghĩ cái gì thì cái đó càng tới.

Lúc này, tú bà đã trông thấy Lâm Bắc Phàm, đôi mắt sáng ngời, mặt mày rạng rỡ đi lên đón: “Đây không phải tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm đấy sao? Trạng nguyên lang tới cũng tới rồi, vào trong ngồi một lúc đi! Các cô nương ở chỗ ta đều vô cùng ngưỡng mộ người đấy!”

Nàng ta nắm tay Lâm Bắc Phàm, không muốn để hắn đi.

Lâm Bắc Phàm ho khan một tiếng: “Phu nhân, người nhận làm người rồi, ta không phải trạng nguyên lang, ta là Võ Đại Lang, cái người bán bánh nướng ấy!”

“Sao có thể nhận làm được? Lão thân đã từng thấy trạng nguyên lang một lần từ phía xa, nhân vật tuấn tú nho nhã, phong lưu phóng khoáng như người là độc nhất vô nhị, có hóa thành tro ta cũng nhận ra!”

Lâm Bắc Phàm nghe mà mặt mày rạng rỡ, lời này ta thích nghe đấy!

Nhưng ta là một người có nguyên tắc, tuyệt đối sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy.

Lâm Bắc Phàm nhún vai: “Nhưng ta không có tiền, không có gì để trả!”

Tú bà vẫn kéo hắn như cũ, càng thêm nhiệt tình bảo: “Trạng nguyên lang, người có thể tới Bách Hoa Phường chúng ta là vinh hạnh của chúng ta, ta còn dám thu tiền của người sao? Trạng nguyên lang đừng từ chối mà, mau vào bên trong!”

Lúc này lại có sáu cô nương trẻ trung xinh đẹp đi ra khỏi Bách Hoa Phường, đứng thành hai hàng tươi cười đón đả: “Trạng nguyên lang, mời vào trong!”

Lâm Bắc Phàm ho khan một tiếng: “Vốn ta không định vào nhưng các người mời ta bảy lần, ta còn từ chối nữa vậy đúng là không biết thức thời! Mời đi trước dẫn đường!”

“Được!” Tú bà và các cô gái mừng rỡ, vui vẻ đưa Lâm Bắc Phàm vào trong, vừa đi vừa cao giọng hô: “Trạng nguyên lang tới rồi!”

Dưới sự hoan nghênh của các cô gái, Lâm Bắc Phàm đi vào trong Bách Hoa Phường, phát hiện ra tuy rằng là ban ngày nhưng nơi này đã kín người hết chỗ, tiếng trêu ghẹo và tiếng vui đùa tràn ngập trong lâu.

Hắn không khỏi thở dài: “Thanh lâu hết chỗ là vì lòng người cô quạnh!”

Mọi người đồng thanh khen hay.

“Nói đúng quá! Nếu không phải lòng người cô quạnh khó nhìn thì ai lại muốn tới nơi này chứ?”

“Đúng đó! Về nhà phải đối diện với cạp cái cho nên ta thà tới nơi này tốn tiền giải sầu cho bớt cô đơn còn hơn!”

“Cô nương ở đây lớn lên xinh đẹp, nói chuyện lại dễ nghe, ta cực kỳ thích nơi này!”

“Còn không phải sao, vẫn là trạng nguyên lang hiểu lòng ta, ha ha!”

...

Chỉ vờn vện một câu đã kéo gần khoảng cách giữa Lâm Bắc Phàm và đám khách làng chơi.

Lúc này, tú bà kêu người bưng văn phòng tứ bảo qua đây, cười khanh khách nói: “Trạng nguyên lang, xin tặng cho câu thơ!”

Thứ này tương đương với “tiền chơi gái” của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm xóc lại tinh thần: “Chê cười rồi!”

Hắn cầm bút lông lên viết những chữ rồng bay phượng múa.

Mọi người đều không nhìn được mà vây lại gần, đọc ra câu thơ cùng với nét bút của Lâm Bắc Phàm.

“Một mình lặng lẽ tới thanh lâu, trắng như lưỡi liềm, ngô đồng đơn độc giữa đêm thu thanh vắng! Cắt không đứt, gỡ vẫn rối, chính là đau buồn khi ly biệt! Lại chính là hương vị vờn quanh trong lòng!”

Sau đó, bọn họ điên cuồng vỗ tay khen: “Thơ hay! Thơ hay!”

Một người đọc sách trong số đó vô cùng tán thưởng: “Chỉ vài nét bút ít ỏi đã miêu tả được tâm thái của nữ tử thanh lâu!

Lặng lẽ, cô đơn, đêm thu thanh vắng... dùng từ rất chuẩn, ta tự thấy mình không thể so được!”

“Còn cả một câu phía sau có thể nói là vô cùng tinh tế! Cắt không đứt, gỡ vẫn rối chính là đau buồn khi ly biệt, lại chính là hương vị vờn quanh trong lòng...” Một người đọc sách lắc đầu: “Tuyệt, thật sự quá tuyệt vời!”

“Quả nhiên trạng nguyên lang tài trí hơn người! Khâm phục khâm phục!”

...

Lâm Bắc Phàm chấp tay cười đáp: “Quá khen! Mọi người quá khen!”

Còn có vô số nữ tử thanh lâu xúc động trong lòng, nhìn qua với ánh mắt dịu dàng mang theo chân tình, đôi mắt đẹp như nước mùa thu.

Một khắc này, Lâm Bắc Phàm chính là chàng trai đẹp nhất trong thanh lâu này!

Chương 15: Sư Sư cô nương muốn lấy chồng?

Tiếp sau đó, Lâm Bắc Phàm được tú bà mời ngồi lên vị trí hoàng kim ở tầng hai, rượu ngon và món ngon đều được bung lên hết.

Còn có rất nhiều nữ tử thanh lâu ngưỡng mộ tài học của hắn, mạnh dạn tự tiến cử mình tiếp khách.

Nhưng rượu ngon và món ngon thì hắn chấp nhận, lại khéo léo từ chối sự nhiệt tình của các nữ tử thanh lâu, vì hắn ít nhiều có chút bệnh sạch sẽ, không cảm thấy hứng thú với nữ nhân đã từng bị người khác chạm vào.

Lâm Bắc Phàm vừa vui vẻ đồ ăn ngon vừa thưởng thức màn biểu diễn cảm nghệ trên sân khấu, trong lòng không nhìn được mà cảm thán, nơi này thật sự quá biết hưởng thụ!

Có rượu ngon để uống, có món ngon để nhắm, còn có người đẹp tài sắc vẹn toàn bầu bạn, đây đúng thật là thiên đường của nam nhân!

Chẳng trách vô số nam nhân lưu luyến quên lối về, táng gia bại sản cũng phải tới nơi này vùng tiền như rác!

Vì ở đây thỏa mãn toàn bộ mơ ước và nhu cầu của đàn ông!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm bung một chén rượu mời bàn bên cạnh: “Triệu viên ngoại, mời!”

Đối phương vội vàng bung chén rượu lên: “Trạng nguyên lang khách sáo rồi, mời người!”

Sau khi uống xong một chén, mối quan hệ giữa hai bên đã kéo gần một phần.

Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi: “Triệu viên ngoại, ở đây vẫn luôn náo nhiệt như vậy sao?”

Đối phương lắc đầu, cười đáp: “Cũng không phải, chỉ có mấy ngày nay khá náo nhiệt mà thôi!”

“Tại sao vậy?” Lâm Bắc Phàm tò mò.

“Vì Su Su cô nương ở Bách Hoa Phường chuẩn bị xuất giá, màn biểu diễn của nàng cứ thừa thớt dần cho nên mọi người đều tới đây ủng hộ!” Triệu viên ngoại vừa cười vừa đáp.

“Su Su cô nương?” Lâm Bắc Phàm nhíu mày.

Thấy hắn khó hiểu, Triệu viên ngoại lập tức giải thích: “Su Su cô nương tên đầy đủ là Lý Su Su, là kỹ nữ chưa từng tiếp khách ở nơi này, chỉ bán nghệ chứ không bán thân! Nàng sở hữu dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, hơn nữa cầm kỳ thi họa, thơ ca phú vè đều tinh thông hết, là một tài nữ nổi tiếng ở kinh thành, người theo đuổi nàng nhiều không đếm xuể!”

“Nhưng mấy ngày trước nàng tuyên bố với bên ngoài chuẩn bị lấy chồng, chỉ yêu một người thủy chung son sắt! Cho nên mọi người đều vô cùng tiếc nuối, sớm tối đều qua đây ủng hộ vì sau này sẽ không còn cơ hội gặp Su Su cô nương nữa!”

“Nàng sắp gả cho ai vậy?” Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi.

“Cái này ta cũng không biết! Nhưng nàng nói định chọn một người tài học xuất chúng, địa vị cao quý, thực lực hùng hậu làm chồng! Cho nên mấy ngày nay người đến vô cùng nhiều là vì hy vọng có thể được Su Su cô nương nhìn trúng...”

Lâm Bắc Phàm liếc mắt ra hiệu, nói lời trêu ghẹo: “Xem ra Triệu viên ngoại ngươi cũng là một trong số đó!”

Triệu viên ngoại cười ha ha: “Ai không muốn âu yếm? Ai không muốn ôm được người đẹp về nhà? Chỉ là người ứng tuyển nhiều như mây, cơ hội dành cho tại hạ quá xa vời, cho nên chỉ tới góp vui mà thôi! Nhưng ta thấy trạng nguyên lang người vô cùng có cơ hội đó!”

“Ta thì bỏ đi, không cảm thấy hứng thú với mấy chuyện này!” Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa lắc đầu.

Hắn là một người sẽ chạy trốn bất lúc nào, sao có thể lấy vợ sinh con được?

Cho dù muốn tìm thì cũng phải ổn định đã rồi nói sau!

“Không nói nhiều như vậy nữa, uống rượu!”

“Đúng! Ta kính trạng nguyên lang một ly!”

...

Lúc này, trong một khuê phòng.

Một nữ tử có dung mạo tuyệt đẹp đang cầm câu thơ mà Lâm Bắc Phàm viết, đọc từng chữ một.

“Một mình lặng lẽ tới thanh lâu, trắng như lưỡi liềm, ngô đồng đơn độc giữa đêm thu thanh vắng! Cắt không đứt, gỡ vẫn rối, chính là đau buồn khi ly biệt! Lại chính là hương vị vòn quanh trong lòng... Thơ hay!”

Nữ tử tuyệt đẹp hai mắt mông lung.

Bài thơ này đúng thật là viết dựa theo cuộc đời nàng, là độc thoại nội tâm của nàng!

Nàng không khỏi nghĩ đến quá khứ của mình. Lúc đầu vì liên quan đến gia đình, nàng đang ở độ tuổi như hoa mơn mớn không thể không nương thân ở Bách Hoa Phường.

Dựa vào tài nghệ bản thân mới giữ được một thân trong sạch, thành công trở thành đầu bảng ở Bách Hoa Phường, là Sư Sư cô nương nổi tiếng khắp kinh thành!

Nhưng mọi người đều chỉ nhìn thấy vẻ hào nhoáng bên ngoài của nàng, có ai lại nhìn thấu sự đau khổ sau lưng nàng?

Nếu như có sự lựa chọn ai muốn nương thân ở thanh lâu chứ?

Bị vô số đàn ông dùng ánh mắt tham lam, đánh khinh và háo sắc nhòm ngó?

“Tiêu thư, dứt khoát chọn gả cho trạng nguyên lang đi!”

Một thị nữ mặc đồ màu xanh tích cực bảo: “Người xem, tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm lớn lên cũng tuần tú lịch sự, tài học xuất chúng, tuổi còn trẻ đã thi đầu đậu đó, từ xưa đến nay có bao nhiêu người làm được?”

“Hơn nữa, hắn còn là người tâm phúc trước mặt nữ đế bệ hạ, mới trong hai ngày đã thăng nửa bậc quan, làm ti nghiệp ở Quốc Tử Giám, còn được ban thưởng cho phủ đệ xa hoa, mỗi ngày được vào chầu dự thính! Người gả cho hắn, Cao nha nội cũng không thể làm gì được người!”

Nữ tử tuyệt đẹp trước mặt chính là Lý Sư Sư – đầu bảng Bách Hoa Phường, bất hạnh bị một nha nội nhìn trúng, hắn ta là một

tên ăn chơi tráng tác, ăn uống, chơi gái, cá cược đủ thứ trò, còn y vào thể lực của phụ thân mà cáo mượn oai hùm, làm nhiều việc ác, mọi người đều giận mà không dám nói.

Để không bị Cao nha nội làm nhục, nàng mới chọn xuất giá vào thời điểm này, tìm một lang quân để bảo vệ nàng rồi nhân cơ hội hoàn lương.

Chỉ là bị Cao nha nội nhìn trúng rồi, đôi phương còn buông lời ngông cuồng, ai dám tới thì hẳn ta sẽ thu phục người đó, cho nên có vài người có thân phận và địa vị đều không dám tới, chỉ sợ đắc tội với Cao nha nội.

Cho nên mấy ngày nay nàng đều không tìm được ứng cử viên thích hợp.

Sự xuất hiện của Lâm Bắc Phàm chính là một bất ngờ.

Lý Sư Sư thở dài một tiếng: “Tiểu Thúy, tất cả những lời người nói đều đúng! Trạng nguyên lang cho dù là tài học hay dung mạo đều là lựa chọn tốt nhất, có hoàng thượng ân sủng nên không sợ hãi Cao nha nội! Chỉ đáng tiếc, hẳn lại là một tên tham quan!”

Chương 16: Cho dù là ai chết ai bị thương cũng đều là trừ hại cho dân!

Lý Sư Sư vô cùng ghét tham quan vì nàng vốn xuất thân từ gia đình quan lại, có một mẫu thân thương yêu mình, còn có một phụ thân vô cùng chiều nàng.

Phụ thân nàng là một vị quan ngũ phẩm, từng lập chí làm một viên quan tốt công chính liêm minh.

Nhưng thân ở trong hoàn cảnh quan trường bản thủ xấu xa, tham ô trở thành xu thế, bất tri bất giác hẳn ta đã bị ảnh hưởng, biến thành một tên tham quan, sau khi sự việc bại lộ đã bị triều đình xử lý, mất đầu...

Cuộc đời nàng cũng vì thế mà xuất hiện sự thay đổi lớn, mẫu thân không chịu nổi đả kích mà bệnh chết, nàng cũng vì vết nhơ của phụ thân mà bị biếm thành quan kỹ, cũng may được Bách Hoa Phường mua, bằng không hậu quả thật sự khó mà tưởng tượng được.

Cho nên, nàng thật sự vô cùng chán ghét tham quan, chán ghét tham ô nhận hối lộ, còn là cực kỳ chán ghét từ tận đáy lòng.

Bởi vậy kêu nàng nương thờ tham quan là một chuyện hoàn toàn không chấp nhận được!

Đặc biệt là người giống như Lâm Bắc Phàm, vừa mới làm quan đã tham ô nhiều, lại càng không bằng lòng hơn!

“Xin lỗi tiểu thư, đã nhắc đến chuyện xưa đau lòng của ngươi!” Tiểu Thúy xin lỗi.

Lý Sư Sư nở nụ cười miễn cưỡng, nắm bàn tay của thị nữ Tiểu Thúy, dịu dàng bảo: “Không sao đâu Tiểu Thúy, ta chỉ hơi cảm thán mà thôi, đều là chuyện đã qua rồi!”

Hai cô gái từ nhỏ đã sống chung, về mặt danh nghĩa là chủ tớ nhưng thật ra tình như chị em, chỉ một ánh mắt hay một câu nói cũng đủ hiểu được đôi phương đang nghĩ gì.

“Tiểu thư, nếu ngươi không muốn chọn trạng nguyên lang, vậy chúng ta lại chọn một lang quân như ý khác đi!” Tiểu Thúy nói.

“Còn ai nữa? Cao nha nội đã tuyên bố rồi, người khiếp sợ uy thế của hần ta sẽ không có người nào dám tới! Xem ra cả đời ta không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hần ta rồi!” Về mặt của Lý Sư Sư đau khổ.

Nhớ lại cuộc đời mình gần như đều bầu bạn với cực khổ.

Có đôi khi nàng chỉ muốn chết quách đi cho xong.

Dù sao nếu nàng xong đời rồi, Tiểu Thúy cũng không có cách nào bảo vệ mình nữa.

“Tiểu thư...” Tiểu Thúy hé miệng, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Lý Sư Sư nghĩ ngợi một chút, ánh mắt chợt kiên định hẳn lên: “Bỏ đi, dứt khoát chọn trạng nguyên lang này đi!”

Tiểu Thúy kinh ngạc: “Tiểu thư, không phải ngươi rất ghét tham quan sao, tại sao...”

“So với tên phế vật như Cao nha nội đó thì tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm tài trí hơn người, lớn lên tuần tú nho nhã, phong lưu phóng khoáng, còn là người tâm phúc bên cạnh

nữ đế! Nếu đã như vậy, tại sao ta không chọn gả cho một người tốt chứ?”

“Hơn nữa, ta gả cho trạng nguyên lang rồi, hai người bọn họ kiêu gì cũng đánh nhau! Một người là con trai của đại quan nhị phẩm triều đình, người còn lại là người tâm phúc bên cạnh nữ đế, hai người này đánh nhau chắc chắn sẽ có một bên bị thương! Cho dù ai chết ai bị thương cũng đều là trừ hại cho dân cả!”

Lý Sư Sư cười thâm thiết: “Đây có lẽ là giá trị tồn tại duy nhất của ta!”

“Tiểu thư...”

“Tiểu Thúy, người đừng khuyên ta nữa, ý ta đã quyết rồi!”

...

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đang uống rượu đột nhiên một trận huyên náo vang lên.

“Sư Sư cô nương ra ngoài rồi!”

“Mọi người mau nhìn kia, Sư Sư cô nương ra ngoài rồi!”

“Người đẹp quá!”

...

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn, chỉ thấy một nữ tử tuyệt mỹ dịu dàng, dáng người thướt tha duyên dáng đi lên sân khấu.

Trên người nàng tràn đầy khí tức của tiểu thư khuê các, không hề giống nữ tử thanh lâu chút nào.

Lâm Bắc Phàm không khỏi thầm khen, thật là một mỹ nhân!

Chẳng trách nhiều người lại chết mê chết mệt, nhớ thương nàng ta, không tự kiềm chế được như thế!

Mà lúc này, đôi phương cũng vừa vặn quay đầu nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, trong lòng thầm nghĩ, thật là một công tử cao quý nhẹ nhàng, còn là một mỹ thiếu niên!

Lại thêm một thân tài hoa hơn người, nếu mình nương thân bên hắn cũng không tính là bôi nhọ!

Nhưng nếu hắn không phải là một tên tham quan thì tốt biết mấy!

Lúc này, Lý Sư Sư đã đi đến giữa sân khấu, môi đỏ hơi hé mở, giọng nói du dương dễ nghe.

“Tiểu nữ tử Lý Sư Sư xin hiến một khúc cho mọi người!”

“Được! Sư Sư cô nương, mời!” Mọi người vỗ tay nói được.

“Chê cười rồi!” Lý Sư Sư ngồi xuống, một đôi bàn tay đẹp và thon dài nhảy múa trên dây đàn, một lát sau, một khúc nhạc ai oán êm tai được đàn ra.

Mọi người nghe mà như say như dại, thanh lâu náo nhiệt cũng trở nên yên tĩnh hẳn, chỉ còn lại tiếng đàn.

Lâm Bắc Phàm vừa uống rượu vừa lặng lẽ thưởng thức.

Không thể không nói kỹ thuật đàn của Lý Sư Sư này thật tốt, con người lớn lên cũng ưa nhìn, tốt hơn mấy minh tinh vừa hay photoshop vừa không có một chút văn hóa nào ở thế giới khác nhiều!

Lớn lên ưa nhìn lại có tài hoa hơn người!

Có tài hoa hơn người còn cố gắng hơn người!

Vừa so sánh đã trực tiếp bị nghiền ra bã trong một giây!

Nhưng không biết có phải ảo giác hay không mà Lâm Bắc Phàm cứ cảm thấy Lý Sư Sư như có như không nhìn hẳn.

Ánh mắt có hơi kỳ quái, có chút tán thưởng lại có hơi tiếc nuối.

Một khúc đàn kết thúc, khắp sảnh đường đều hoan hô.

“Hay! Đàn hay lắm!”

“Vẫn là tiếng đàn của Sư Sư cô nương khiến ta động lòng nhất!”

“Thưởng! Thưởng mạnh tay!”

...

Lý Sư Sư cúi người cảm ơn: “Cảm ơn các vị đã ưu ái! Cũng cảm ơn các vị vẫn luôn ủng hộ cho tới nay! Nhưng hôm nay có khả năng sẽ là lần hiến nghệ cuối cùng của tiểu nữ tử!”

Mọi người vô cùng hoảng hốt: “Tại sao?”

“Vì...” Lý Sư Sư mỉm cười: “Tiểu nữ tử đã tìm được phu quân! Từ nay về sau, lấy gà theo gà lấy chó theo chó, giúp chồng dạy con, sẽ không xuất hiện hiên nghệ nữa! Mong các vị tha thứ cho!”

Chương 17: Nữ nhân đẹp như vậy tỏ tình mà người cũng từ chối?

“Sur Sur cô nương đã tìm được phu quân sao?”

“Là ai? Người nào mà lại có phúc như vậy?”

“Vẫn mong Sur Sur cô nương cho biết!”

...

Mọi người ngửa ngáy trong lòng, vô cùng muốn biết.

Đối diện với câu hỏi của mọi người, Lý Sur Sur mỉm cười, duỗi tay chỉ về phía Lâm Bắc Phàm đang ngồi trên tầng hai:

“Người này... chính là tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm trên đài cao kia!”

Lâm Bắc Phàm đang uống rượu: “Khụ khụ...”

Mọi người đều kinh ngạc quay đầu lại nhìn.

“Tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm?”

“Sur Sur cô nương nhìn trúng trạng nguyên lang?”

“Vậy mà lại là hán à?”

...

Triệu viên ngoại cười to, bảo: “Ha ha! Trạng nguyên lang, thật sự để ta đoán trúng rồi, Sur Sur cô nương nhìn trúng người rồi kìa! Ta đã nói rồi mà, tài nữ đều yêu tài tử! Các người một trai tài một gái sắc, quả đúng là duyên trời tác hợp! Chúc mừng!”

Lâm Bắc Phàm ngậy người, ngón tay chỉ vào mình: “Nhìn trúng ta? Có nhầm không đó? Lý Sur Sur, giữa ta và người vốn không quen biết, hôm nay mới gặp lần đầu tiên, sao người lại nhìn trúng ta?”

Lý Sur Sur cúi đầu cười ngại ngùng, xinh đẹp không gì sánh bằng: “Lâm đại nhân, tuy rằng chúng ta mới là lần đầu tiên gặp mặt nhưng tiểu nữ tử ngưỡng mộ người đã lâu! Tài trí của người, phong thái của người, khiến tiểu nữ tử luôn luôn sao nhãng nghĩ ngợi! Cho nên mới nhân cơ hội này thổ lộ với người, hy vọng người có thể chấp nhận tâm ý của tiểu nữ tử!”

Trong lúc nhất thời, ánh mắt ngưỡng mộ và ghen tỵ lại quét qua đây lần nữa.

“Vãi! Hóa ra Sur Sur cô nương đã sớm nhìn trúng trạng nguyên lang rồi!”

“Hơn nữa còn được Sur Sur cô nương bày tỏ trước mặt mọi người nữa chứ!”

“Lớn lên đẹp trai có gì ghê gớm đâu? Có tài hoa thì giỏi lắm sao?”

...

Được một đại mỹ nhân tôn sùng và tỏ tình, trái tim của Lâm Bắc Phàm không nhìn được mà hơi lâng lâng, lại nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của đám nam tử xung quanh, lại càng lâng lâng hơn.

Trong lòng hắn không nhìn được mà thở dài một hơi, lớn lên đẹp trai đúng là bất đắc dĩ thật, đi đến đâu cũng thu hút ong bướm lả lơi, ngay cả đại mỹ nữ Lý Sur Sur cũng không thoát khỏi dung nhan số một thiên hạ của hắn, sâu thật!

Nhưng hắn vẫn vô cùng tỉnh táo, nâng chén cười đáp: “Cảm ơn Sur Sur cô nương đã yêu mến, nhưng ta cho rằng tình yêu là chuyện hai bên cùng tình nguyện! Người thích ta thì được nhưng dù sao ta cũng chỉ mới gặp người lần đầu, người đối với ta mà nói chỉ là một người xa lạ khá quen mà thôi, không thể nói tới yêu hay thích! Cho nên mấy chuyện này đừng nhắc lại nữa!”

Mọi người lại kinh hãi.

“Lâm Bắc Phàm... hắn... hắn từ chối sao?”

“Vậy mà hắn lại từ chối Sur Sur cô nương?”

“Có phải người này mù mắt rồi không? Một nữ tử tốt như vậy sao lại từ chối?”

...

Lý Sur Sur cũng hơi ngây người, vậy mà đối phương lại từ chối nàng?

Hơn nữa thoát nhìn hình như cũng không hề do dự chút nào!

Mình không có sức hút đến vậy sao?

Lần đầu tiên nàng sinh ra nghi ngờ về dung mạo của mình.

Nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ.

Nếu không đi theo Lâm Bắc Phàm, nàng sẽ rơi vào trong tay của Cao nha nội mật, đến lúc đó tình hình sẽ vô cùng thảm!

“Xin lỗi Lâm đại nhân, là ta đường đột!”

Lý Sư Sư cúi đầu xin lỗi: “Nhưng ta hy vọng Lâm đại nhân có thể cho tiểu nữ tử một cơ hội, để tiểu nữ tử có thể hầu hạ bên cạnh người, thắp đèn mài mực, thêm hương đưa trà, như vậy là đủ rồi!”

Mọi người kinh hãi lần thứ ba.

“Đậu má! Sư Sư cô nương tỏ tình lần thứ hai kìa! Hơn nữa còn yêu đến hèn mọn như vậy!”

“Lâm Bắc Phàm tích được đức gì lại có thể có được tình yêu của Sư Sư cô nương?”

“Còn do dự gì nữa? Là ta đã lập tức đồng ý ngay rồi!”

“Có được hồng nhan này, cả đời này cũng đủ rồi!”

...

Lâm Bắc Phàm lại ngây người.

Đã từ chối rồi mà người vẫn cố?

Nói thật, nhìn bộ dáng xinh đẹp động lòng người lại ái mộ hẳn của Lý Sư Sư này, nói không rung động chính là lừa người.

Nhưng hẳn là một người phải chạy bất cứ lúc nào, tìm vợ thật sự ổn sao?

Lâm Bắc Phàm vội vàng xua tay: “Không cần, thắp đèn mài mực hay thêm hương đưa trà, mấy chuyện này bản thân ta tự làm được, không cần làm phiền đến Sư Sư cô nương! Hơn nữa gần đây ta cũng không có dự định lấy vợ sinh con!”

Mọi người kinh ngạc lần thứ tư.

“Lâm Bắc Phàm lại từ chối nữa?”

“Có phải hấn bắt lực không, nữ tử tốt như vậy cũng không nhìn trúng?”

“Nếu là ta, có tồn thọ mười năm cũng bằng lòng!”

“Ta nghi ngờ đầu hấn có bệnh!”

...

Lúc này Lý Sư Sư lại ngây người, hấn lại từ chối nữa?

Ta đã hèn mọn cỡ đó rồi mà ngươi vẫn từ chối?

Ánh mắt của nàng u oán, giọng điệu cũng vô cùng oán giận:
“Lâm đại nhân, tại sao ngươi năm lần bảy lượt từ chối tiểu nữ tử? Là nô gia có chỗ nào làm không tốt sao? Hay là thể chất yếu nhược này của nô gia không lọt vào mắt ngươi?”

Một khắc này, tim của mọi người đều vỡ nát.

Sư Sư cô nương có bao giờ đau lòng ai oán đến vậy?

Mọi người đều nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ giận dữ, chỉ hận không thể chém tên phụ tình bạc bẽo như hấn một nhát.

Lâm Bắc Phàm: “...”

Hấn cảm thấy mình rất vô tội!

Ta có làm gì đâu, các ngươi dùng ánh mắt này nhìn ta là có ý gì?

Lâm Bắc Phàm cười khở một tiếng: “Sư Sư cô nương, dáng vẻ của ngươi vô song như vậy có thể so với Lạc Thần, trong số những nữ tử mà ta từng gặp, ngươi xếp hàng đầu! Tài học cầm nghệ cũng vô cùng xuất chúng! Nhìn lời nói cử chỉ của ngươi chắc chắn là một vị nữ tử hiền lương thực đức! Bất cứ người nào có thể lấy được ngươi vào cửa đều là phúc phận ba kiếp mới cầu được...”

Lý Sư Sư thầm đắc ý, xem ra ngươi vẫn chưa mù, biết bản cô nương lớn lên đẹp, còn biết bản cô nương tài học xuất chúng, là một nữ tử hiền lương thực đức.

Lâm Bắc Phàm chần chờ một lúc: “Nhưng...”

“Nhưng gì?” Lý Sư Sư truy hỏi.

Chương 18: Một thân nghèo khó sao dám lưu luyến chốn phồn hoa, tay áo đón gió sao dám làm hại giai nhân?

“Chỉ là, ta muốn có được Sư Sư cô nương chắc chắn phải bỏ tiền chuộc thân đi!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Đúng vậy, chuyện này có vấn đề gì sao?” Lý Sư Sư hỏi trong sự khó hiểu.

Tuy rằng nàng là kỹ nữ chưa từng tiếp khách nhưng về mặt bản chất vẫn là người của Bách Hoa Phường, nếu muốn nhận được sự tự do nhất định phải chuộc thân mới được.

“Vấn đề lớn ấy chứ! Vì ta không có tiền, không có cách nào chuộc thân cho Sư Sư cô nương, cho nên chỉ có thể tỏ ý tiếc nuối thôi!” Lâm Bắc Phàm quay đầu thở dài.

Mọi người đều ngạc nhiên.

“Vãi!”

“Mẹ kiếp!”

“Vậy mà lại là nguyên nhân này à!”

“Lâm trạng nguyên không có tiền chuộc thân? Nói đùa gì vậy trời?”

“Sao có khả năng đó được!”

...

Lý Sư Sư cũng ngây người.

Nàng nghĩ đến đủ loại lý do từ chối, chỉ duy nhất không ngờ được lý do này.

Nàng hé miệng nói: “Lâm đại nhân, sao ngươi lại không có tiền? Không phải trước đây ngươi...”

Chỉ thiếu điều nói thẳng trước đó ngươi mới tham ô nhiều tiền như vậy đã đi đâu rồi?

Ngay cả tiền chuộc thân cho ta cũng không có sao?

Lâm Bắc Phàm thở dài một tiếng: “Sư sư cô nương, ngươi không biết đâu! Bản quan sinh ra trong một gia đình bình

thường, không cha không mẹ không người thân bạn bè, một mình cô độc trên đời, bản thân cũng không có tiền tài gì cả! Hiện giờ tuy đã làm quan nhưng bổng lộc có hạn, thật sự không thể trả nổi một khoản tiền lớn như chuộc thân này được! Cho nên vẫn mong Sư Sư cô nương thứ lỗi cho!”

Khóe miệng của Lý Sư Sư giật một cách rất mất tự nhiên.

Khóe miệng của mọi người cũng co rút.

Nói như thể mình trong sạch lắm ấy!

Nếu không phải trước đó nhìn thấy người chuyển rất nhiều vàng bạc châu báu về nhà thì ta thật sự cũng tin người đấy!

Lý Sư Sư miễn cưỡng nặn ra nụ cười, dường như đang nghiêng rằng: “Không sao, chỉ cần đại nhân bằng lòng cần ta là được! Mấy năm nay, tiểu nữ tử cũng gom được một ít tài sản, đủ chuộc thân cho mình!”

“Đâu má! Thà rằng tự tổn tiền chuộc thân cho mình cũng phải theo đuổi được Lâm trạng nguyên, đây là tình nghĩa cỡ nào chứ!”

“Xem ra Sư Sư cô nương yêu Lâm trạng nguyên đến không có lối thoát rồi!”

“Nữ tử có tài, có dung mạo có nghĩa như vậy thật sự hiếm có lắm!”

“Sao ta không có mệnh tốt như vậy chứ?”

...

Mọi người ngưỡng mộ đến mức mặt mũi vắn vẹo, đôi mắt đỏ đỏ ngầu, chỉ hận không thể đạp Lâm Bắc Phàm ra rồi thay mình vào đó.

Đến lượt Lâm Bắc Phàm cũng ngây người.

Ta đã nói thành như thế rồi mà người vẫn quấn riết lấy ta không chịu buông?

Hắn không nhịn được mà xoa mặt mình.

Có đôi khi lớn lên quá ư nhìn cũng không phải chuyện tốt, quá dễ trêu hoa ghẹo nguyệt!

Lâm Bắc Phàm ngửa đầu lên trời thở dài.

Ta chỉ muốn làm một mỹ nam tử khiêm tốn cũng không được sao?

“Nhưng người theo ta, chất lượng cuộc sống sẽ giảm mạnh đấy! Ta chỉ là một quan lục phẩm nhỏ bé mà thôi, bổng lộc có hạn, không có cách nào cho người cuộc sống mà người muốn! Một thân nghèo khó sao dám lưu luyến chốn phồn hoa, tay áo đón gió sao dám làm hại giai nhân?” Lâm Bắc Phàm khuyên một câu.

Lý Sư Sư giống như đag tranh chấp với Lâm Bắc Phàm, cắn răng nói: “Không sao! Chỉ cần có thể theo đại nhân vậy cho dù ăn cám bã, uống nước chua, tiểu nữ tử cũng vui vẻ chịu đựng!”

Mọi người ngưỡng mộ đến đỏ mắt, nhao nhao tám tặc lắc đầu.

“Một nữ tử tốt bao nhiêu!”

“Chỉ cần có thể theo người mình yêu, cho dù ăn cám bã uống nước chua cũng vẫn bằng lòng!”

“Với thời đại hiện nay, một nữ tử tốt tình cứng hơn vàng như Sư Sư cô nương không nhiều đâu!”

“Sư Sư cô nương, hẳn không cần người thì ta cần người!”

...

Lâm Bắc Phàm lại hé miệng: “Sư Sư cô nương, ta cảm thấy...”

“Đủ rồi! Ta không nhìn nổi nữa!”

Lúc này, một khách nhân dưới lầu khá dũng cảm đập bàn đứng dậy, chỉ vào Lâm Bắc Phàm rồi chửi: “Lâm trạng nguyên, con mẹ nó người có phải đàn ông không đó? Người nhìn Sư Sư cô nương đã ép dạ cầu toàn đến vậy, tự mình bỏ tiền chuộc thân cho mình, còn bằng lòng ăn cám bã, uống nước chua vì người chỉ để có thể đi theo người, sao người còn chưa đồng ý?”

“Đúng đó, ta cũng không nhìn tiếp được nữa!”

Lại có một vị khách đập bàn đứng dậy, tức giận chỉ vào Lâm Bắc Phàm: “Nếu một nữ tử tốt như Sư Sư cô nương bằng lòng gả cho ta, cho dù kêu ta tốn thọ ba mươi năm ta cũng bằng lòng! Vậy mà người còn không chịu? Người đúng thật...”

ngươi đúng thật là không biết thức thời! Thật khiến ta tức chết mất! Ngươi làm xấu hổ cánh đàn ông!”

Người thứ ba đứng dậy chửi: “Các ngươi nam chưa vợ gái chưa chồng, đi chung một chỗ tự nhiên bao nhiêu, tại sao ngươi còn muốn từ chối? Một nữ tử tốt giống như Sư Sư cô nương mà còn không biết trân quý, ta nói cho ngươi biết sau này ngươi sẽ phải hối hận!”

Người thứ tư: “Hôm nay ta luôn nói cho ngươi hay, nếu ngươi không dẫn Sư Sư cô nương đi, lão phu sẽ liều mạng với ngươi!”

...

Lâm Bắc Phàm bị chửi đến rúm ró: “Mọi người đừng kích động, ta cũng chưa nói không đồng ý mà, có lời từ từ nói!”

Hắn nhìn Triệu viên ngoại bên cạnh, gọi: “Triệu lão ca, ngươi giúp ta khuyên mọi người đi!”

Triệu viên ngoại lặng lẽ rút một thanh đao ra, chém trước mặt Lâm Bắc Phàm, tức giận bảo: “Nói thật, ta cũng không nhìn nổi nữa! Trạng nguyên lang, ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi không đồng ý thì đừng hòng rời khỏi cánh cửa này!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Cuối cùng, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của mọi người, Lâm Bắc Phàm chỉ đành ngậm nước mắt gật đầu: “Được rồi, ta đồng ý với các ngươi!”

Chương 19: Đi thanh lâu một chuyến có thêm một bà vợ!

Nhìn thấy bộ dáng oan ức của Lâm Bắc Phàm, mọi người chỉ hận không thể đánh hắn một trận!

Bình thường muốn kiếm một đại mỹ nữ tài sắc vẹn toàn, bao nhiêu người cầu mà còn chẳng có cái phúc ấy, kết quả người lại làm như mình rất chịu thiệt vậy.

Đúng thật là buồn cười!

Không biết điều!

Tức cũng tức no luôn rồi!

Cuối cùng, Lý Sư Sư tự móc tiền chuộc thân để chuộc mình ra, lấy lại tự do của mình.

Bách Hoa Phường tổ chức một nghi thức chia tay đơn giản.

“Ma ma, cảm ơn ấy năm nay đã chăm sóc ta! Nếu không có sự quan tâm của người thì chỉ sợ bây giờ ta đã... Sau này có thời gian, ta sẽ thường tới thăm người!” Hai mắt Lý Sư Sư ngấn lệ.

Tú bà cũng rung rung nước mắt: “Sư Sư, mấy năm nay ta vẫn luôn coi người thành con gái mình mà đối xử! Bây giờ người tìm được một gia đình tốt, ta cũng thấy mừng cho người, là mừng từ tận đáy lòng đấy! Dù sao nơi này cũng là chốn thị phi, đi rồi đừng quay lại nữa! Nhưng có thời gian, ta sẽ tới thăm người!”

“Ma ma!”

“Sư Sư!”

Hai người phụ nữ ôm nhau khóc.

Sau đó tú bà nắm tay Lý Sư Sư đặt lên tay Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Từ nay về sau, hai người các người phải sống thật tốt đấy!”

Tú bà nói với Lâm Bắc Phàm từ tận đáy lòng: “Trạng nguyên lang, Sư Sư mệnh khổ từ nhỏ! Tuy xuất thân từ chốn khói hoa nhưng lại không dính bùn lầy, là một cô gái tốt vô cùng hiếm có! Cho nên người nhất định phải tốt với nàng, đừng cô phụ nàng, biết chưa?”

Khóe miệng của Lâm Bắc Phàm co rút, cảm giác này thật giống nghi thức kết hôn.

“Yên tâm đi, ta sẽ tốt với nàng ấy!”

Cuối cùng, dưới màn vui vẻ tiễn chân lại rất lưu luyến không rời của mọi người, đám người Lâm Bắc Phàm đi ra khỏi Bách Hoa Phường.

Lý Sư Sư liếc mắt nhìn Bách Hoa Phường với vẻ lưu luyến rồi quay người lại, hơi hành lễ với Lâm Bắc Phàm, giọng nói dịu

dàng: “Lâm đại nhân, từ nay về sau ta chính là người của người rồi, mong người thương tiếc!”

Lâm Bắc Phàm liếc mắt, cứ cảm thấy phía sau nụ cười của nàng ta có vài phần đặc ý.

Trên thực tế, hắn vẫn luôn nghi ngờ dụng tâm của đối phương.

Hắn tuyệt đối không tin nữ tử trước mắt này vì ngưỡng mộ hắn mới liều lĩnh theo đuổi hắn như vậy.

Thế gian nào có chuyện tốt đẹp như thế?

Dù là trong tưởng tượng cũng phải phù hợp với quy luật cơ bản chứ!

Cho nên đối phương chắc chắn có mưu đồ khác!

Nhưng đối phương chỉ là một nữ tử yếu ớt mà thôi, Lâm Bắc Phàm tự tin mình có thể thu phục được nàng ta!

Hắn thật muốn xem đối phương có ý đồ gì.

“Ừm, theo ta về đi!” Lâm Bắc Phàm dặn dò: “Nhưng nói rõ từ trước, sống cùng ta rất khổ cực! Nếu người không chịu được vậy cứ tự động rời đi, ta tuyệt đối không ngăn cản!”

“Đại nhân, sao lại nói lời này?” Lý Sư Sư có hơi giận dữ: “Nếu tiểu nữ tử đã chọn đại nhân vậy hiển nhiên sẽ chung thủy một lòng! Sống là người của đại nhân, chết là quỷ của đại nhân! Hy vọng sau này đại nhân đừng nói lại những lời tổn thương người này nữa!”

Nàng là một người phụ nữ truyền thống, cho dù xuất phát từ mục đích gì nhưng nếu đã chọn Lâm Bắc Phàm, vậy lấy gả theo gả, lấy chó theo chó.

Cho dù cuối cùng Lâm Bắc Phàm xảy ra chuyện thì nàng vẫn sẽ đi theo.

Giống như mẫu thân của nàng năm đó.

Lâm Bắc Phàm sững sờ, hắn cũng chỉ báo trước mà thôi, sao đối phương lại kích động như vậy?

Làm như mình định cô phụ nàng ta vậy!

Đối phương sẽ không thật sự yêu hắn rồi đấy chứ?

“Chúng ta về nhà trước đi!”

Đại khái sau nửa canh giờ, bọn họ trở về phủ đệ mà nữ đế ban thưởng.

Đại Lực từ bên trong đi ra, trông thấy Lâm Bắc Phàm dẫn theo hai nữ nhân dung mạo xuất chúng trở về cũng sững sờ: “Thiếu gia, hai vị này là...”

Lâm Bắc Phàm thở dài, giới thiệu: “Vị này tên là Lý Sư Sư, là Sư Sư cô nương nổi tiếng kinh thành! Mà cô gái trẻ này tên là Tiểu Thúy, là thị nữ của Sư Sư cô nương! Từ nay về sau bọn họ sẽ ở đây!”

“Hả? Các nàng sống ở đây sao?” Đại Lực càng kinh ngạc hơn, nhỏ giọng hỏi: “Thiếu gia, rốt cuộc các nàng là gì của ngươi, tại sao có thể ở đây? Không phải ngươi không thích người ngoài sao?”

Lâm Bắc Phàm rối rắm: “Cái này nói thế nào nhỉ?”

Nói là vợ à, hình như quan hệ chưa tới.

Nói là bạn sao, cũng không thể tính là vậy được.

Rốt cuộc là quan hệ gì thì bây giờ hẳn cũng không giải thích rõ được, dù sao cũng là chẳng hiểu tại sao lại dây vào nhau.

Lúc này, Lý Sư Sư mở miệng nói: “Ngươi chính là Đại Lực đúng không?”

Đại Lực gật đầu: “Đúng, là ta! Xin hỏi Sư Sư cô nương có chuyện gì sao?”

“Không có gì!” Lý Sư Sư cầm một bộ quần áo trên tay, mỉm cười nói: “Vừa rồi ta nghe đại nhân nhắc tới ngươi là một vị huynh đệ tốt trung thành tận tâm! Đây là quần áo ta giúp ngươi chọn trên đường, tặng ngươi, hy vọng ngươi sẽ thích!”

“Đây là quần áo tặng cho ta sao?” Đại Lực vô cùng kinh ngạc.

Từ khi hắn ta có trí nhớ cho tới nay, ngoại trừ mẹ của hắn ta ra cũng chưa từng có nữ nhân nào từng tặng quà cho hắn ta.

Nhìn bộ đồ này giá cũng không rẻ đâu!

Đại Lực có hơi mừng rỡ, xoa tay: “Thế này cũng ngại quá rồi!”

Lúc này thị nữ Tiểu Thúy ở bên cạnh mở miệng nói: “Cho người thì người cứ nhận đi, đây là quà mà thiếu nãi nãi của người cho người!”

“Thiếu nãi nãi? Nói như vậy người là vợ của thiếu gia sao?”

Đại Lực quay đầu nhìn với vẻ ngạc nhiên: “Má ơi! Thiếu gia, người thật lợi hại, ra ngoài có một chuyến đã dẫn về một cô vợ đẹp như hoa như ngọc rồi!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Ta cũng cảm thấy mình rất lợi hại đây!

Hắn đi thanh lâu một chuyến, nghe một khúc đàn, uống một chén rượu, kết quả có thêm một cô vợ dung mạo như thiên tiên!

Chuyện này ảo thật...

Hắn còn tưởng ông trời đang nói đùa với hắn chứ!

Chương 20: Tiền mà hắn tham ô được đều dùng vào đâu hết rồi?

Nếu đã là quần áo mà thiếu nãi nãi tặng cho Đại Lực, vậy hắn ta cũng vui vẻ nhận lấy, vô cùng biết ơn đáp: “Cảm ơn thiếu nãi nãi, Đại Lực đọc sách không nhiều, nhưng sức rất lớn, có thể làm việc nặng nhọc!”

Lý Sư Sư che miệng cười, tràn đầy hảo cảm về Đại Lực có hơi hàm hậu và khờ khạo này.

Lúc này nàng nhìn xung quanh với vẻ tò mò, vô cùng ngạc nhiên: “Nơi này... chỉ có hai người các người ở thôi sao? Không còn người khác?”

Đại Lực lắc đầu: “Không có, chỉ có hai người là ta và thiếu gia thôi!”

Lý Sư Sư càng kinh ngạc hơn: “Viện tử lớn như vậy tại sao không thuê người trông nom?”

Tại sao không thuê người trông nom à?

Đương nhiên là dễ tiện cho việc chạy trốn rồi, lười tốn thêm tiền uống phí!

Lâm Bắc Phàm đang định tìm một cái cơ qua loa lấy lệ thì Đại Lực đã đáp: “Hồi thiếu nãi nãi, vì thiếu gia nói hai người chúng ta đều là đàn ông, tự mình chăm sóc bản thân là được, không cần thuê người!”

Lý Sư Sư kinh ngạc hơn nữa: “Không thuê người?”

Sao có thể không thuê người được?

Người làm quan đều bận rộn công vụ, nếu như không thuê thêm người liệu có làm xuể không?

Hơn nữa có một vài người có chút thân phận và địa vị đều muốn chú trọng nhà cửa, người làm quan lại càng phải xem trọng hơn.

Cho dù chỉ là một chức quan tép riu cỡ phẩm nho nhỏ, dù có tiền hay không đều sẽ thuê vài người tới cho đông vui, chăm sóc sinh hoạt thường ngày và đồ ăn thức uống cho mình, còn tiếp đón khách khứa nữa... bằng không người khác đều sẽ coi thường người.

Hơn nữa, người đã tham ô nhiều tiền như vậy, lấy ra một ít tiền thuê người đã tính là cái gì đâu?

Nhưng nghĩ thì nghĩ, cuối cùng vẫn không hỏi ra khỏi miệng, vì mối quan hệ của hai người không tính là thân thiết, truy hỏi kỹ càng sự việc liệu có khiến người ta chán ghét hay không?

Lúc này, Lâm Bắc Phàm móc ra một ít bạc, nói: “Đại Lực, trong nhà hiếm khi có người tới, người đi mua một ít rượu ngon và thức ăn ngon về đi!”

“Vâng thưa thiếu gia, ta cất quần áo rồi đi mua ngay!” Đại Lực nhận tiền rồi chạy đi.

Chỉ còn lại Lâm Bắc Phàm, Lý Sư Sư và cả Tiểu Thúy.

Lý Sư Sư im lặng một lúc, mỉm cười nói: “Đại nhân, có thể dẫn tiểu nữ tử đi dạo xung quanh được không?”

“Đương nhiên!” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

Sau đó, hắn dẫn Lý Sư Sư đi dạo một đường.

Dọc theo đường đi, Lý Sư Sư phát hiện ra nơi này thật sự không có người khác, hình như cũng không có thứ gì đáng tiền cả.

Thứ duy nhất khiến người khen ngợi là viện tử được quét dọn cũng coi như sạch sẽ gọn gàng.

Bởi vì viện tử lớn, người ít, cho nên cảnh vật trông có vẻ thanh tịnh và đẹp đẽ.

Điều này khiến nàng sinh ra một chút hảo cảm với Lâm Bắc Phàm.

Bên ngoài đều đồn nhau nói Lâm Bắc Phàm là một tên tham quan, vừa mới thi đỗ trạng nguyên đã tham ô một khoản tiền lớn, ngay cả tiền của ngôn quan cũng dám tham ô, quả thật có thể nói là lòng tham không đáy, trong mắt không có vương pháp.

Nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn không giống vậy!

Có tên tham quan nào sau khi tham ô tiền lại không từ từ hưởng thụ một chút?

Ngay cả hạ nhân cũng chẳng muốn thuê!

Hoàn toàn không có dáng vẻ làm quan chút nào!

So với những quan viên khác có thể nói là vô cùng giản dị!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đã dẫn bọn họ tới trước cửa một căn phòng thanh nhã, nói: “Sur Sur cô nương, nơi này chính là phòng của ngươi! Trước đây là phòng của phu nhân Hộ bộ thị lang quyền tả tướng, ta đã kêu Đại Lực dọn dẹp sạch sẽ rồi, có thể chuyển vào ở ngay!”

“Cảm ơn đại nhân!” Lý Sur Sur hơi hành lễ.

“Còn nữa Tiểu Thúy, phòng của ngươi ở ngay bên cạnh!” Lâm Bắc Phàm lại nói.

“Cảm ơn đại nhân!” Tiểu Thúy mặt mày rạng rỡ.

“Các ngươi xem sao mà thu xếp trước, có vấn đề gì lại tới tìm ta!”

Lý Sur Sur lắc đầu: “Đại nhân đã sắp xếp vô cùng chu toàn rồi, một vài chuyện nhỏ sao dám làm phiền đại nhân?”

“Được, không có chuyện gì thì ta đi trước! Bữa tối sẽ gọi các ngươi!”

Lý Sư Sư nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Bắc Phàm, trong đôi mắt đẹp hiện thêm vẻ phức tạp.

Giờ cơm tối rất nhanh đã tới.

Hai bàn, Lâm Bắc Phàm và Lý Sư Sư một bàn, Đại Lực và Tiểu Thúy một bàn.

Trên bàn bày rượu ngon và thức ăn ngon, có gà, vịt, cá, còn có một ít rau vào mùa, rượu cũng là rượu gạo thượng hạng.

Nhưng sau khi Lý Sư Sư nhìn thấy một bàn thức ăn này lại có hơi sững sốt, vì chúng kém thức ăn bình thường mà nàng ăn quá nhiều.

Bình thường nàng cũng ăn thịt gà, vịt, cá và các loại thịt khác, nhưng đều là ăn phần tinh hoa nhất, trang trí vô cùng tinh xảo, nước chấm đầy đủ, liếc mắt nhìn cái đã khiến người thèm rõ rãi.

Không giống bây giờ bùng một cái nổi lên, không có đồ chấm gì cả, có miếng thịt còn chưa được xử lý sạch sẽ nữa.

Loại rượu bình thường uống cũng là rượu ngon cực phẩm, trong veo thấy đáy, ngọt mát vào miệng, lưu giữ hương vị nơi đầu lưỡi, chứ không giống loại rượu gạo này, có hơi đục ngầu lại còn hơi đắng chát.

Lý Sư Sư buông bát đũa: “Đại nhân, bình thường người chỉ ăn mấy thứ này thôi sao?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Bình thường không ăn mấy thứ này!”

“Ta đã nói mà!” Lý Sư Sư lén thở phào nhẹ nhõm.

“Bình thường ngay cả thịt ta còn không ăn được, rượu càng không uống được! Cũng là vì bây giờ làm quan rồi, có bổng lộc mới được ăn ngon hơn một chút! Lại thêm các người tới cho nên hôm nay ăn khá xa xỉ!” Lâm Bắc Phàm cười.

Nhìn nụ cười trong sáng và hồn nhiên của hắn, Lý Sư Sư hoảng hốt ra mặt.

Lúc này Đại Lực đang nhai một miếng thịt to gập đầu, nhồm nhoàm đáp: “Đúng đó, trước đây ta với thiếu gia sống nương tựa lẫn nhau, đã quen với ngày tháng khổ cực rồi, một tháng có thể ăn được một bữa thịt là đã tốt lắm rồi! Nào có giống

như bây giờ, bữa nào cũng có thịt ăn! Thức ăn phong phú như hôm nay vẫn là lần đầu tiên đấy! Cho nên ta nói vẫn là đọc sách có tương lai hơn! Khả khả”!

Vẻ mặt của Lý Sư Sư càng thêm hoảng hốt.

Nếu nói Lâm Bắc Phàm còn có khả năng nói dối vậy Đại Lực thật sự không có khả năng cho lắm, vì người này vừa nhìn đã biết vừa khờ vừa ngốc, không giấu được lời gì, cũng không thể diễn thật được như vậy.

Nàng rơi vào trong trầm tư, trước đây sống cơ cực, ăn uống kém một chút còn có thể hiểu được.

Nhưng bây giờ người đã tham ô nhiều tiền như vậy, tại sao vẫn khổ như thế?

Tiền mà người tham ô được đều dùng vào đâu rồi?

Chương 21: Đại nhân, rốt cuộc người là người thế nào?

Lâm Bắc Phàm cười mắng: “Đại lực, có câu: ăn không nói, ngủ không ồn ào! Bây giờ người đang bận ăn cơm, đừng nói chuyện! Ăn nhiều một chút mới có sức mà làm việc, biết chưa?”

“Vâng, thưa thiếu gia!” Đại Lực vui vẻ đáp.

“Còn cả Tiểu Thúy nữa, đừng khách sáo với ta!” Lâm Bắc Phàm lại nói.

“Vâng, thưa đại nhân!” Tiểu Thúy cười đáp.

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm lại nói với Lý Sư Sư xinh đẹp trước mặt: “Tiếp đãi không chu toàn, không thể so được với Bách Hoa Phường, hy vọng người đừng ghét bỏ!”

Lý Sư Sư nhoẻn miệng cười giống như trăm hoa đua nở: “Đại nhân nói đùa rồi! Người dùng thứ tốt nhất để khoản đãi ta, tiểu nữ tử vui còn chẳng kịp sao lại ghét bỏ được?”

Lý Sư Sư bung bát đĩa lên, còn gấp một miếng thịt gà cho Lâm Bắc Phàm, cười bảo: “Đại nhân, chúng ta ăn cơm đi!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, mỉm cười: “Được, chúng ta cùng ăn!”

Hai người đồng thời động đũa.

Tốc độ ăn cơm của Lâm Bắc Phàm bình thường nhưng Lý Su Su thì lại ăn chậm nhai kỹ.

Nàng phát hiện ra tuy vị của mấy món này không thể so được với Bách Hoa Lầu nhưng lại có thêm một phần “phong cách con người,” khiến khẩu vị tăng mạnh, ăn nhiều hơn bình thường vài miếng.

Cổ đại không có cuộc sống về đêm nên sau khi ăn xong bữa tối, không có chuyện gì sẽ chuẩn bị nghỉ ngơi.

Lý Su Su cũng như vậy, sau khi ăn cơm xong nàng về phòng chuẩn bị đi ngủ.

Thế nhưng hồi tưởng lại toàn bộ mọi thứ xảy ra ngày hôm nay, nàng lại cảm thấy giống như bước trong giấc mơ vậy.

Vốn còn làm một kỹ nữ không tiếp khách ở Bách Hoa Phường, đột nhiên tự chuộc thân cho mình rồi đi theo một nam nhân xa lạ chỉ mới gặp một lần về nhà.

Vốn nàng cho rằng mình đã nhảy vào xuống vực thăm rồi, từ nay về sau bạn với loại tham quan mà mình ghét nhất, nhưng sau khi tiến vào mới phát hiện ra sự việc hình như có hơi sai sai.

Đôi phương sống rất nghèo khó, không tiêu tiền hưởng thụ cũng không thuê người dọn dẹp, ăn uống đều là mấy thứ cực bình thường, vật phẩm quý giá càng không thấy nổi một cái nào, không hề có bộ dáng tham quan một chút nào cả.

Hơn nữa, sau khi ở chung, cảm giác mà Lâm Bắc Phàm mang tới cho nàng lại không tệ.

Nụ cười trong sáng, ánh mắt đơn thuần, không hề nói năng ngọt xớt hay có ánh mắt dâm tà như những người từng gặp ở thanh lâu ngày trước, hắn cũng không hách dịch như người làm quan, ánh mắt nhìn người đều bình đẳng.

Hắn rất tôn trọng nàng, không vì xuất thân của nàng mà coi thường nàng, khiến nàng ở chung vô cùng thoải mái, còn có hơi lưu luyến.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng lại có hơi mất ngủ.

“Đại nhân, rốt cuộc người là người thế nào?”

Lúc này, trong hoàng cung.

Sau khi nữ đế phê xong tấu chương, không nhìn được mà nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện trời đã tối đen.

“Bệ hạ, mời dùng trà!” Một lão thái giám bung ly trà nóng hồi qua.

“Được!” Nữ đế gật đầu, đứng dậy hơi hoạt động xương cốt một chút sau đó lại ngồi xuống, vừa uống trà vừa hỏi: “Gần đây kinh thành có chuyện mới gì không? Nói cho trẫm nghe đi!”

Thân là hoàng đế công sự bận rộn, không có cách nào thường xuyên ra khỏi cung, cho nên khi nhàn rỗi, nàng đều muốn nghe tình hình bên ngoài cho bớt buồn chán và cô đơn.

Cảm giác này có hơi giống lướt tin tức của thế hệ sau.

“Hồi bệ hạ, hôm nay xảy ra một chuyện thú vị có liên quan đến tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm!” Lão thái giám cười đáp.

“Liên quan đến Lâm Bắc Phàm à?” Nữ đế sửng sốt: “Người này đã làm chuyện gì, kể chi tiết cho trẫm!”

“Vâng, thưa bệ hạ!” Lão thái giám kể lại đầu đuôi ngọn ngành sự việc.

Sau khi nghe xong, nữ đế không nhìn được mà lắc đầu cười: “Hay cho tên Lâm Bắc Phàm nhà ngươi! Trẫm phê chuẩn cho người nghỉ, người không ở nhà từ từ nghỉ ngơi mà lại có lòng đi dạo thanh lâu! Dạo vào thanh lâu còn hái luôn đệ nhất hoa khôi kinh thành về nhà! Tài tử phong lưu! Cho dù là tân khoa trạng nguyên mà trẫm coi trọng cũng không thể ngoại lệ!”

“Đúng vậy, thưa bệ hạ!” Lão thái giám buồn cười bảo: “Nghe nói khi ấy Lâm trạng nguyên còn không bằng lòng, nhưng Lý Sư Sư vẫn quyết tâm muốn theo đuổi Lâm trạng nguyên, không tiếc tự mình bỏ vốn chuộc thân, khiến cho vô số nam nhân vừa ghen tỵ vừa chửi mắng, đêm khuya ra ngoài uống rượu! Hắn còn để lại một bài thơ chán động khắp toàn thành khiến vô số nữ tử mất ngủ!”

“Hả? Hắn để lại thơ gì mà lại tạo thành động tĩnh lớn như vậy?” Nữ đế tò mò.

Lão thái giám đã sớm chuẩn bị, đọc bài thơ đó ra.

Nữ đế nghe một lần đã nhớ được, bản thân cũng đọc lại: “Một mình lặng lẽ tới thanh lâu, trắng như lưỡi liềm, ngô đồng đơn độc giữa đêm thu thanh vắng! Cắt không đứt, gỡ vẫn rối, chính là đau buồn khi ly biệt! Đừng là hương vị... lại là hương vị vờn quanh trong lòng! Quả đúng là một bài thơ hay, chỉ vài câu ít ỏi đã miêu tả được hình tượng đau thương uyên chuyên của nữ tử thanh lâu, nhất định có thể lưu truyền thiên cổ! Không hổ là tân khoa trạng nguyên!”

“Bệ hạ nói chí phải!” Lão thái giám cúi đầu đáp.

“Nhưng nữ nhân Lý Sư Sư này... tiếp cận Lâm Bắc Phàm rốt cuộc có mục đích gì?” Nữ đế nhíu mày.

Phải biết rằng, tuy rằng Lý Sư Sư là một kỹ nữ chưa từng tiếp khách nhưng xuất thân từ thanh lâu tốt xấu lẫn lộn, còn có thể trở thành hoa khôi số một kinh thành, chắc chắn không phải nhân vật đơn giản.

Nữ tử như vậy đã gặp qua quá nhiều tài tử, hiệp khách muôn hình vạn trạng, sao còn có thể vừa gặp Lâm Bắc Phàm đã yêu ngay được?

Hơn nữa còn bắt chấp tất cả để theo đuổi hắn?

Trong này chắc chắn còn có mục đích không thể nói ra cho người khác biết nữa!

Mà Lâm Bắc Phàm lại là người mà nàng vô cùng coi trọng, được nàng gửi gắm kỳ vọng cao, nếu vì vậy mà xảy ra chuyện thì toang!

“Điều tra Lý Sư Sư này cho trẫm và cả mục đích nàng ta tiếp cận Lâm Bắc Phàm!”

“Vâng, thưa bệ hạ!”

Chương 22: Hắn thật sự là một tên tham quan sao?

Hoàng thượng muốn điều tra một người bình thường vô cùng đơn giản.

Chưa đến một canh giờ, toàn bộ thông tin liên quan đến Lý Sư Sư đã tập trung trong tay nữ đế.

“Lý Sư Sư, năm nay hai mươi tuổi, kỹ nữ chưa từng tiếp khách ở Bách Hoa Phường!”

“Dung mạo xinh đẹp vô song, cầm kỳ thi họa tinh thông đủ thứ, được xưng là đệ nhất hoa khôi kinh thành!”

“Hóa ra lại là con gái của tội thần Lý Quang Dao à...”

...

Sau khi nữ đế đọc xong, gật đầu: “Vậy ra là vì muốn thoát khỏi sự đeo bám của Cao Thiên Vũ, con trai của Lại bộ thượng thư, cho nên mới chọn Lâm Bắc Phàm! Dù sao tân khoa trạng nguyên vẫn tốt hơn tên ăn chơi trác táng không học thức không công việc đó nhiều!”

Nữ đế đặt tư liệu xuống, thở dài: “Thế này cũng được coi là một loại thủ đoạn bất đắc dĩ tự bảo vệ mình của nữ tử thanh lâu! Xuất thân từ thanh lâu, thân phận thấp kém, chỉ có tìm một chỗ dựa tốt mới có thể bảo vệ được sự trong sạch của mình được!”

“Nhưng, ánh mắt của nữ nhân này cũng không tồi, chọn trúng Lâm Bắc Phàm mà ngay cả trẫm cũng coi trọng! Chậc chậc! Đời này của nàng ta cũng coi như khổ lắm tất đến ngày sung sướng, vận may tốt!”

“Bệ hạ, vậy xử lý Lý Sư Sư thế nào đây?” Lão thái giám hỏi.

Nữ đế trầm ngâm một lúc, đáp: “Cứ quan sát một khoảng thời gian đã, nếu không có vấn đề gì thì bỏ đi!”

“Rõ, thưa bệ hạ!” Lão thái giám cung kính cúi đầu, lại lén liếc mắt nhìn sắc mặt của nữ đế, cẩn thận hỏi: “Trạng nguyên lang có khả năng sẽ vì Sư Sư cô nương này mà kết thù với Cao Thiên Vũ, con trai của Lại bộ thượng thư! Chúng ta có cần...”

Nghe đến ba chữ “Cao Thiên Vũ” này, gương mặt của nữ đế lộ ra vẻ chán ghét cùng cực.

Nói thật, nàng vô cùng ghét đám nha nội không học vấn không công việc, lại dựa vào uy thế của phụ thân cáo mượn oai hùm, làm xằng làm bậy này.

Người không có bản lĩnh cũng thôi đi, lại còn gây thêm rắc rối cho ta, quả thật quá lỗ lã!

Có điều, tuy rằng mấy nha nội này làm xằng làm bậy nhưng cũng không gây ra chuyện lớn gì.

Lỗi sai lớn không phạm nhưng lỗi sai nhỏ lại đầy ra đầy, một hoàng đế như nàng thật sự không tiện bước qua phụ thân của bọn họ để thu phục đám ranh con này!

Nữ đế vung tay: “Không cần quan tâm gì hết, để lại cho trạng nguyên lang tự mình xử lý! Nếu ngay cả mấy nha nội nhỏ nhoi này cũng không thu phục được vậy làm sao đám đương nổi trội trách lớn?”

“Vâng, thưa bệ hạ!” Lão thái giám cúi đầu.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Ngày thứ hai, Lý Sư Sư dậy rất sớm, bởi vì tối qua ngủ không ngon nên sắc mặt có hơi mệt mỏi. Vốn nàng muốn dựa theo lễ nghi đi bái kiến Lâm Bắc Phàm nhưng lại phát hiện ra đối phương không có ở nhà.

Nhìn thấy Đại Lực đang quét sân, nàng gọi một tiếng: “Đại Lực!”

Đại Lực cúi đầu cung kính đáp: “Thiếu nữ nãi nãi có chuyện gì dặn dò sao?”

Lý Sư Sư hỏi: “Đại nhân đi đâu rồi, sao không thấy hần?”

Đại Lực không hề do dự mà đáp: “Hồi thiếu nữ nãi nãi, thiếu gia ra ngoài chơi rồi ạ!”

“Ra ngoài chơi?” Lý Sư Sư ngây người.

“Đúng đó! Thiếu gia nói nữ đế bệ hạ chỉ phê chuẩn cho hần ba ngày nghỉ, nếu bây giờ không tranh thủ thời gian chơi, vậy sau này sẽ không còn cơ hội nữa! Cho nên mới sáng sớm hần đã ra ngoài rồi!” Đại Lực cười đáp.

Say khi Lý Sư Sư nghe Đại Lực nói xong, không biết tại sao đột nhiên lại có một loại thôi thúc muốn bật cười.

Kỳ nghỉ đáng giá không chuẩn bị ứng phó với công việc tiếp theo mà lại muốn ra ngoài chơi?

Thế này còn không phải giống y như trẻ con khờ dại trong lớp học hay sao?

Làm ơn đi!

Người chính là tân khoa trạng nguyên, là mệnh quan triều đình, người tâm phúc của nữ đế, không phải người nên tận tụy, cần cù chăm chỉ làm việc để báo đáp triều đình hay sao?

Sao còn muốn chơi bời?

Sự tương phản này quá lớn!

Vẻ mặt mỗi trên gương mặt nàng đột nhiên không cánh mà bay!

Nàng càng ngày càng tò mò về Lâm Bắc Phàm vì thế vẫy tay: “Đại Lực, người qua đây! Người có thể nói với ta cuộc sống trong quá khứ của đại nhân được không? Rất cuộc hấn là người thế nào?”

“Được, ta nói ngay đây! Muốn nói về thiếu gia nhà ta dù có nói ba ngày ba đêm cũng không nói hết được...” Đại Lực nói miết không ngừng.

Sau khi nói xong, Lý Sư Sư càng mơ hồ hơn.

Trong cảm nhận của Đại Lực, Lâm Bắc Phàm là một người đọc sách bình dị dễ gần, ý chí kiên định, không màng danh lợi, không ham hưởng thụ cũng không tham phú quý, là một tấm gương sống của hấn ta.

Nhưng bên ngoài lại đồn thổi hấn lòng tham không đáy, mới làm quan chưa đến mấy ngày đã tham ô một khoản tiền cực to.

Một thiếu niên trẻ không màng danh lợi và một tên tham quan người gặp người chê, sự tương phản giữa hai người này thật sự quá lớn!

Hoàn toàn không có khả năng cùng xuất hiện trên người một người được!

Mà những gì nàng thấy hiện tại lại càng gần với hình tượng trong cảm nhận của Đại Lực hơn.

Lý Sư Sư nghĩ rất lâu cũng không thể hiểu được tại sao.

Cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài: “Đại nhân, rốt cuộc người là người thế nào?”

Nàng càng lúc càng tò mò về Lâm Bắc Phàm, có một loại xu thế đắm chìm vào bên trong.

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh.

Lý Sư Sư đã ở đây được hai ngày rồi, tuy rằng cuộc sống bình thường nhưng lại vô cùng yên tâm, không còn lo lắng hoang mang, chỉ sợ buổi tối đột nhiên có người lao vào như trước đây nữa.

Bình thường nàng đánh đàn tấu nhạc, giúp Lâm Bắc Phàm xử lý một vài việc nhà, lúc nhàn rồi còn dọn dẹp viện tử khiến cảnh vật càng thêm ưu nhã hơn.

Đồng thời mối quan hệ với Lâm Bắc Phàm cũng tiến triển thần tốc, nhìn thấy hắn đã không còn mất tự nhiên như trước nữa.

Mà Lâm Bắc Phàm cũng phát hiện ra trong nhà có thêm một nữ nhân quả thật quá khác biệt, rất nhiều vấn đề bị bọn họ bỏ qua đều được Lý Sư Sư sắp xếp gọn gàng ngăn nắp.

Mà một ngày này, Lâm Bắc Phàm lại mặc quan phục vào triều sớm.

Chương 23: Không trả tiền không tính là chơi gái, cùng lắm chỉ tính là hai bên cùng tình nguyện mà thôi!

“Bái kiến bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Các vị ái khanh miễn lễ!”

“Tạ bệ hạ!”

“Có chuyện bẩm tấu, không có chuyện thì bãi triều!”

Lúc này, một viên quan nhân cơ hội này thể hiện, chấp tay nói với giọng vang dội: “Khởi bẩm bệ hạ, thần muốn vạch tội tân khoa trạng nguyên, ti nghiệp Quốc Tử Giám – Lâm Bắc Phàm!”

Mọi người đồng loạt quay đầu qua nhìn, người này chính là người trước đó đã vạch tội Lâm Bắc Phàm, đại diện trong các ngôn quan – Diêu Chính.

Tất cả đều lộ ra vẻ mặt nghiền ngẫm, lại có trò hay để xem rồi đây!

Lâm Bắc Phàm lại cười khinh bỉ.

Mấy tên ngôn quan các người vừa được hít thở bình thường đã nôn nóng muốn ra tay rồi sao?

Cũng chút trình độ này khó mà thành đại sự được!

Nữ đế ngồi trên long ỷ cũng sửng sốt: “Diêu ái khanh, tại sao muốn vạch tội Lâm ái khanh?”

“Khởi bẩm bệ hạ! Lâm Bắc Phàm trong thời gian nghỉ phép không có suy nghĩ tiến thủ, không nhớ đến hoàng ân, lại ngang nhiên dạo đến thanh lâu chơi gái, ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng, vẫn xin bệ hạ giáng chỉ điều tra!” Diêu Chính lớn tiếng nói.

Vẻ mặt của nữ đế không thay đổi: “Lâm ái khanh, có chuyện như vậy không?”

Lâm Bắc Phàm đứng ra: “Bẩm bệ hạ, quả thật có chuyện này!”

Diêu Chính mừng rỡ: “Bệ hạ, người xem, Lâm Bắc Phàm đã tự mình thừa nhận rồi, vẫn xin bệ hạ minh xét!”

Nữ đế vẫn không có biểu cảm gì: “Lâm ái khanh, người còn lời gì để nói?”

“Có ạ!” Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn về phía Diêu Chính: “Ta thật muốn hỏi Diêu đại nhân, ta đến thanh lâu thì đã sao? Ta chơi gái thì đã sao? Pháp lệnh nào của luật pháp Đại Võ chúng ta viết chơi gái phạm pháp?”

“Đáp lại lời của Lâm đại nhân, dựa theo pháp luật của Đại Võ chúng ta, chơi gái quả thật không phạm pháp nhưng cũng không khởi xướng! Có điều, người thân là ti nghiệp Quốc Tử Giám, là tấm gương của rất nhiều học sinh, nhất định phải yêu cầu tiêu chuẩn đạo đức với người cao hơn! Người khác có thể tới thanh lâu nhưng người không thể đi! Người khác có thể chơi gái nhưng người không thể! Bằng không học sinh có sao học vậy, còn ra thể thống gì nữa? Nếp sống của Quốc Tử Giám

đều sẽ bị người phá hỏng! Cho nên, nhất định phải điều tra nghiêm ngặt, tuyệt đối không thể nhân nhượng!” Diêu Chính đáp với vẻ đắc ý và kiêu ngạo.

Mọi người nghe xong không nhịn được mà gật đầu.

Nữ đế cũng gật đầu: “Diêu ái khanh, lời này có lý!”

Diêu Chính càng đắc ý hơn.

Lâm Bắc Phàm cười lạnh một tiếng, xem hắn tiếp chiêu thế nào này.

Sắc mặt của hắn không thay đổi, đáp: “Xin hỏi Diêu đại nhân, định nghĩa chơi gái là thế nào?”

“Chơi gái là chỉ thông qua việc trả tiền hay tài vật mà có hành động giao hoan ân ái với người khác!” Diêu Chính đã sớm có sự chuẩn bị, lập tức đáp.

“Vậy là đúng rồi!” Lâm Bắc Phàm nhún vai: “Ta đi thanh lâu cũng đâu trả tiền, sao có thể tính là chơi gái được?”

Trong lúc nhất thời mọi người đều ngây người.

Hồi tưởng kỹ lại, Lâm Bắc Phàm đến thanh lâu chơi quả thực không trả tiền mà ăn uống miễn phí ở nơi đó.

Dựa theo định nghĩa mà nói thì thật sự không thể tính là chơi gái!

Diêu Chính á khẩu không đáp được: “Cái này, cái này...”

“Không trả tiền không tính là chơi gái, cùng lắm chỉ tính là hai bên cùng tình nguyện!”

Lâm Bắc Phàm cười ha ha: “Huống chi, khi ấy ta chỉ ở đại sảnh uống rượu mà thôi, vẫn luôn kiềm chế giữ lễ, đứng đắn khuôn phép, nào có hành động giao hoan gì? Các nữ tử thanh lâu và khách làm chơi có mặt ở đó đều có thể làm chứng cho ta!”

Diêu Chính lại á khẩu: “Cái này...”

“Cho nên...” Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu ưỡn ngực, đáp một cách hùng hồn: “Ta một không trả tiền, hai không giao hoan, vậy sao có thể tính là chơi gái được? Diêu đại nhân, làm phiền người khi chỉ định và chứng minh người khác hãy lấy ra chút

bằng chứng xác thực, chứ đừng ăn nói bừa bãi, đối trắng thay đen!”

Trong lòng mọi người không hện mà cùng phun ra một chữ “vãi!”

Thế này cũng có thể bị hấn nói thành đúng luôn rồi!

Lợi hại!

Nữ đế cũng đảo trắng mắt, người này thật biết nói bậy!

Nhưng cứ cố tình nói lại rất hợp tình hợp lý!

Thế nhưng Diêu Chính thân là người trong cuộc đã tức đến mức mặt đỏ tía tai, ngón tay run rẩy chỉ vào Lâm Bắc Phàm: “Nhanh mồm nhanh miệng lắm! Ngươi rõ ràng đang già mồm át lỗ phải! Nếu không phải ngươi đi chơi gái vậy ngươi tới thanh lâu làm gì?”

“Diêu đại nhân, bản quan cảm thấy lời này của ngươi thật không có lý!” Lâm Bắc Phàm cười ha ha: “Theo như ta biết, mỗi ngày Diêu đại nhân đều đi qua thanh lâu! Có phải ngươi rất muốn vào thanh lâu, rất muốn vào chơi gái cho nên ngày nào cũng đi qua nơi này đúng không?”

“Nói vớ vẩn!” Diêu Chính tức tối: “Sao lão phu có thể có suy nghĩ dơ bẩn xấu xa như vậy được? Phủ đệ của lão phu vừa vặn cùng phố với thanh lâu, cho nên lần nào cũng đi qua nơi đó thôi nhé!”

“Thế này đúng rồi! Cũng cùng một lý lẽ đó, khi ấy ta đói bụng, thanh lâu lại ở ngay trước mặt, ta đi vào uống rượu ăn cơm có sai sao? Ai quy định không thể vào thanh lâu uống rượu? Ta tới quan tâm các cô nương ở Bách Hoa Phường không được sao?” Lâm Bắc Phàm có lý chẳng sợ, đáp.

Mọi người nghe xong vẻ mặt đều vắn vẹo.

Đi quan tâm các cô nương ở Bách Hoa Phường, ngươi cũng không biết xấu hổ mà nói ra khỏi miệng à.

Diêu Chính suýt chút nữa thì phun máu!

“Thật đúng là đồ mặt dày vô sỉ!”

Lúc này, nữ đế lớn tiếng nói: “Được rồi, hai vị ái khanh đừng cãi nhau nữa, đây chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi!

Diêu ái khanh có trách nhiệm ở đây, chỉ ra và xác nhận Lâm Bắc Phàm nhưng lại không có chứng cứ xác thực, lùi xuống đi!”

“Rõ, thưa bệ hạ!” Diêu Chính lùi lại một bước với vẻ oan ức.

“Lâm ái khanh trẻ tuổi phong lưu, có thể hiểu được! Nhưng thân là ti nghiệp Quốc Tử Giám, là tấm gương cho các giám sinh, chắc hẳn nên kiềm chế bản thân! Cho nên sau này cho dù vì nguyên nhân gì đi chăng nữa cũng không được tới thanh lâu, tránh cho tạo thành ảnh hưởng không tốt!”

“Bệ hạ anh minh!” Lâm Bắc Phàm cũng lùi lại một bước.

Lần này xem như hai bên hòa nhau.

Diêu Chính không chiếm được lời gì mà Lâm Bắc Phàm cũng chẳng chịu thiệt gì, chuyện cứ cho qua như vậy.

Nhưng thù hận của hai người đã hoàn toàn mở ra từ đây.

Lâm Bắc Phàm nhìn bóng lưng của Diêu Chính, trông mắt đảo như bi, cười khà khà.

“Các vị ái khanh còn chuyện gì bẩm tấu nữa không?”

Chương 24: Chặt đứt tài lộ của ta! Lão già thối này rất xấu xa!

Tảo triều rất nhanh đã kết thúc.

Khi bãi triều ra ngoài, Lâm Bắc Phàm và Diêu Chính lại đụng độ nhau.

Sắc mặt của Diêu Chính đen như đất nồi: “Lâm đại nhân, lần này coi như ngươi may mắn! Hừ!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, trong nụ cười mang theo vẻ mỉa mai, đáp: “Diêu đại nhân, vốn ta còn tưởng ngươi định vạch tội ta tham ô tiền của mấy ngôn quan các ngươi, kết quả lại là chuyện nhỏ như đến thanh lâu chơi! Nếu ngươi thật sự làm như vậy, ta còn kính ngươi là anh hùng đấy! Rốt cuộc thật sự vẫn khiến ta quá thất vọng! Xem ra ngôn quan các ngươi đúng là có hơi hữu danh vô thực thật!”

Sắc mặt Diêu Chính càng tối tăm hơn, sao bọn họ dám lấy chuyện này ra để vạch tội Lâm Bắc Phàm được?

Thắng rồi, Lâm Bắc Phàm xong đời mà bọn họ cũng xong đời theo!

Mà thua rồi thì mất mặt lắm!

Nói tóm lại chính là một chuyện cố hết sức mà không được kết quả tốt!

“Lâm Bắc Phàm, ngươi đừng đắc ý, chúng ta còn gặp nhau nhiều, cứ chờ mà xem!” Diêu Chính phát tay áo rồi đi.

Lâm Bắc Phàm vẫy tay tạm biệt: “Diêu đại nhân, không tiễn nhé, ta vô cùng mong chờ màn biểu diễn của ngươi!”

Tảo triều kết thúc, Lâm Bắc Phàm tới Quốc Tử Giám báo cáo.

Hôm nay là ngày hấn đi nhậm chức.

Tới Quốc Tử Giám, dựa theo lệ thường đầu tiên phải thăm hỏi lãnh đạo nơi này.

Dưới sự dẫn dắt của một vị tiến sĩ, Lâm Bắc Phàm tới một phòng làm việc nhả nhặn, gặp một lão già hơn sáu mươi tuổi.

Người này chính là lãnh đạo của Quốc Tử Giám, tên là Lưu Hoa Nghiệp, chức quan là tể tửu tương đương với hiệu trưởng của Quốc Tử Giám, quan tòng tứ phẩm, chấp chương Quốc Tử Giám đã được mười mấy năm, đức cao vọng trọng.

Lâm Bắc Phàm chấp tay cúi đầu: “Hạ quan Lâm Bắc Phàm, bái kiến Lưu tể tửu!”

Lưu Hoa Nghiệp cười ha ha lên đón: “Trạng nguyên lang thi đầu đậu đó tới rồi! Ừm, không tồi, quả nhiên là tuần tú nho nhã!”

“Lưu tể tửu quá khen, hạ quan hồ thẹn không dám nhận!”

“Không cần khách sáo với lão phu, mau ngồi xuống!”

“Cảm ơn Lưu tể tửu!”

Hai người uống trà, ân cần hỏi han trò chuyện.

Chưa đến một lúc, có một người trung niên tướng mạo uy nghiêm tới.

Lâm Bắc Phàm nghi ngờ: “Vị này là...”

“Lâm đại nhân, giới thiệu với người!” Lưu tế tửu vuốt chòm râu, cười nói: “Vị này chính là một ti nghiệp khác ở Quốc Tử Giám, họ Tôn, tên Thiên Đạo! Ở nơi này đã hơn bốn năm, là cánh tay trái, cánh tay phải đáng tin cậy nhất của lão phu!”

Lâm Bắc Phàm vội vàng đứng dậy: “Chào Tôn đại nhân!”

“Chào Lâm đại nhân!” Tôn Thiên Đạo khách sáo đáp.

Hắn ta cũng không dám thất lễ với Lâm Bắc Phàm!

Tuy Lâm Bắc Phàm trẻ tuổi nhưng lại là trạng nguyên thi đầu đậu đó, hơn nữa còn là người tâm phúc bên cạnh nữ đế, tương lai rộng mở!

Còn hắn ta chỉ là một viên quan nho nhỏ, hoàn toàn không đắc tội được!

Đôi bên trò chuyện vô cùng hòa hợp!

Lưu tế tửu cười bảo: “Lão phu tuổi tác đã cao, lực bất tòng tâm, cho nên gần như toàn bộ công việc đều do Tôn đại nhân chịu khó phụ trách! Bởi vì công vụ bận rộn nên mấy lần liên Tôn đại nhân lâm bệnh hại thân, trong lòng lão phu hổ thẹn! Lâm đại nhân, người tới vừa đúng lúc, chúng ta nhân lúc này phân chia công việc, san sẻ gánh nặng với Tôn đại nhân!”

Lâm Bắc Phàm vội vàng gật đầu: “Nên là vậy!”

“Lâm đại nhân, người giỏi việc gì nhất? Cứ nói ra, lão phu sẽ sắp xếp cho người!” Lưu tế tửu cười hỏi.

Lâm Bắc Phàm xóc lại tinh thần, cơ hội tham tiền tới rồi đây!

“Cảm ơn Lưu tế tửu đã cho hạ quan cơ hội này!” Lâm Bắc Phàm mang vẻ mặt nghiêm túc: “Hạ quan khá tinh thông ở các phương diện toán học, tài vụ, tài chính quản lý, cho nên Lưu tế tửu có thể giao công việc ở phương diện tài vụ này cho hạ quan!”

“Được! Lát nữa ta sẽ bàn giao công việc này cho Lâm đại nhân!” Tôn Thiên Đạo không hề do dự mà đáp.

“Cảm ơn Tôn đại nhân!” Lâm Bắc Phàm tươi cười rạng rỡ.

Nhìn nụ cười vui vẻ này của Lâm Bắc Phàm, trong lòng Lưu tế tửu chợt hoảng hốt, nghĩ đến một tin đồn.

Lâm Bắc Phàm không chỉ là tân khoa trạng nguyên mà còn là một tên tham quan, vô cùng biết tham ô tiền. Hai lần xét nhà không biết đã tham ô bao nhiêu tiền bạc, nếu như để hắn quản lý tài vụ vậy đúng thật là bánh bao thịt ném chó không có cách nào lấy lại được nữa, một lúc nào đó hắn ôm tiền đi mất cũng không biết chừng.

Lão vội vàng hô một tiếng: “Chờ đã!”

“Có chuyện gì sao?” Hai người Lâm Bắc Phàm nhìn qua.

Lưu tế tửu ho khan một tiếng: “Lão phu cảm thấy vấn đề tài vụ vẫn nên giao cho Tôn đại nhân tiếp tục phụ trách! Hắn chín chắn, cẩn thận, không dễ phạm lỗi! Lâm đại nhân, người vẫn nên chọn một vài công việc đơn giản để bắt đầu trước đã!”

Ánh mắt của Lâm Bắc Phàm u ám hẳn đi.

Chặt đứt tài lộ của ta!

Lão già thối này rất xấu xa!

“Nếu Tôn đại nhân đã tiếp tục phụ trách tài vụ, vậy có thể giao phương diện quản lý hậu cần cho hạ quan, hạ quan đảm bảo sẽ quản lý ổn thỏa thích đáng!”

“Được, lát nữa ta sẽ bàn giao công việc hậu cần lại cho Lâm đại nhân!” Tôn Thiên Đạo nói.

“Cảm ơn Tôn Đại Nhân đã đồng ý!” Lâm Bắc Phàm mặt mày hơn hớn.

“Cái này... cũng chờ đã!” Lưu tế tửu lại ho khan một tiếng: “Lão phu cảm thấy công việc hậu cần vẫn nên do Tôn đại nhân phụ trách sẽ khá ổn thỏa hơn! Lâm đại nhân, người chọn cái khác đi!”

Ánh mắt của Lâm Bắc Phàm càng oán hận hơn.

Lại chặt đứt tài lộ của ta!

Lão già thối nhà người lòng dạ quá xấu xa!

Lưu tế tửu bị ánh mắt của Lâm Bắc Phàm nhìn mà hơi mất tự nhiên.

Sau đó, Lâm Bắc Phàm lại chọn vài công việc có liên quan đến tiền nhưng đều bị Lưu tế tửu từ chối một cách dứt khoát.

Đến cuối cùng, suýt chút nữa thì hắn tức phát khóc: “Lưu tế tửu, ngươi không thể như vậy! Ngươi kêu ta kiến nghị, kết quả ta nói cái nào ngươi đều bác bỏ cái đó, có phải ngươi cố tình nhằm vào ta không?”

Lưu tế tửu cũng cảm thấy có hơi xấu hổ, lại trấn an: “Như vậy đi, kỷ luật, thái độ đạo đức học sinh và phương diện bài vở đều do Lâm đại nhân phụ trách! Ngươi là tân khoa trạng nguyên thì đâu đâu đó chắc hẳn dư sức làm mấy chuyện này! Được rồi, cứ quyết định sáng khoái như vậy đi! Lão phu còn có chuyện cần bàn với Tôn đại nhân, không tiếp đón Lâm đại nhân được, tiễn khách!”

Vì thế Lâm Bắc Phàm bị đuổi ra ngoài.

Lâm Bắc Phàm: “...”

Chương 25: Chỉ thế này đã làm khó được ta? Các người quá non và xanh rồi!

Sau khi Lâm Bắc Phàm rời đi, Tôn Thiên Đạo hỏi trong sự khó hiểu: “Tế tửu đại nhân, Lâm đại nhân chính là người tâm phúc bên cạnh hoàng đế bệ hạ, vô cùng được sủng ái, thăng quan tiến chức vùn vụt cũng chỉ là chuyện sớm muộn, hoàn toàn không thể đắc tội được đâu! Tại sao vừa rồi ngươi lại...”

“Tôn đại nhân, lão phu cũng không có cách nào khác!” Lưu tế tửu cười khò: “Ngoài kia đồn ầm lên nói tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm là một vị tham quan, mới xét nhà có hai lần đã tham ô một khoản tiền cực lớn! Nếu để hắn làm chức vụ nào dính đến phương diện tiền bạc hắn sẽ lại giẫm lên vết xe đổ, giờ lại trò cũ, hai người chúng ta cũng sẽ bị liên lụy, gánh không nổi đâu! Lão phu cũng chỉ đề phòng bất trắc mà thôi!”

Tôn Thiên Đạo cúi đầu xin lỗi: “Tế tửu đại nhân suy nghĩ sâu xa, là hạ quan thiếu cân nhắc!”

“Không sao! Tôn đại nhân, sau này ngươi nhất định phải nắm chắc công việc ở phương diện tiền tài, hoàn toàn không được

để Lâm Bắc Phàm dính vào, biết chưa?” Lưu tế tửu nghiêm túc nhắc nhở.

Tôn Thiên Đạo gật mạnh đầu: “Tế tửu yên tâm, hạ quan sẽ tránh!”

Tuy rằng tiếng nói chuyện của hai người này rất nhỏ nhưng Lâm Bắc Phàm là một người luyện võ, đứng ở bên ngoài lại nghe được rất rõ ràng.

“Tuồng thế này có thể làm khó được ta sao? Ha, các người còn xanh và non lắm!”

Lâm Bắc Phàm chỉnh lại mũ quan, thản nhiên tiến lên.

Hôm nay là ngày đầu tiên hắn đi nhậm chức cũng là lần đầu tiên tới Quốc Tử Giám, cho nên hắn dự định làm quen với môi trường làm việc trước, sau đó lại triển khai công việc cụ thể sau.

Dọc theo đường đi hắn nhìn thấy rất nhiều sĩ tử trẻ tuổi.

Có người còn vui cười chạy ngang qua người hắn.

Có nhóm thì tụm năm tụm ba đánh cờ.

Có người đang ngồi bên cạnh ao gặm bánh bao, đọc sách đến mắt ăn mắt ngủ.

...

Nơi này tràn đầy hơi thở thanh xuân.

Đột nhiên Lâm Bắc Phàm cảm giác như được quay trở về trường đại học ở kiếp trước!

Nhưng sĩ tử ở nơi này cố gắng hơn sinh viên đại học kiếp trước nhiều, trông càng giống học sinh cấp ba phần đầu vì thanh xuân hơn!

“Còn trẻ tuổi thật tốt!” Lâm Bắc Phàm thở dài.

Tuy rằng hắn trẻ hơn đại đa số người ở đây nhưng trải nghiệm nhiều, tâm thái khó tránh khỏi già dặn hơn rất nhiều, nhìn thấy những sĩ tử trẻ tuổi lại có hơi tức cảnh sinh tình.

Mà lúc này, mọi người cũng dễ ý thấy một người trẻ tuổi mặc quan phục như Lâm Bắc Phàm, tất cả đều nhìn qua với vẻ tò mò.

Rất nhiều người đều không nhận ra hấn nhưng quan phục trên người hấn thì bọn họ vẫn nhận ra được.

Áo bào xanh, hoa văn là các loại hoa nhỏ, đai lưng màu bạc...

Đây là quan phục chỉ có quan lục phẩm và thất phẩm mới có thể mặc.

Chúng tỏ đối phương chí ít cũng phải là quan thất phẩm.

Những sĩ tử có mặt ở đây không khỏi ngưỡng mộ.

Bọn họ tới Quốc Tử Giám học chính là để làm quan.

Nhưng đối phương lại trạc tuổi bọn họ, bản thân còn đang đọc sách thi cử lấy công danh mà đối phương đã làm quan thất phẩm rồi, sao có thể không ngưỡng mộ cho được?

Lúc này, một sĩ tử đột nhiên chạy tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, kích động hỏi: “Ngươi... ngươi chính là tân khoa trạng nguyên khóa này, ti nghiệp Quốc Tử Giám Lâm Bắc Phàm đại nhân phải không?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu với vẻ uy nghiêm: “Không sai, chính là bản quan! Ngươi là ai, có chuyện gì sao?”

Đối phương càng thêm kích động, nói chuyện còn hơi lắp bắp: “Ngươi... ngươi... thật sự là Lâm đại nhân sao? Thật tốt quá, cuối cùng ta cũng gặp được Lâm đại nhân rồi! Ta vẫn luôn vô cùng tôn sùng Lâm đại nhân ngươi!”

Bầu không khí lập tức bùng nổ.

“Hấn là trạng nguyên lang khóa này sao?”

“Là yêu nghiệt ba năm thi đậu đậu đó hả?”

“Thoạt nhìn còn trẻ hơn cả ta!”

...

Mọi người vây tới với vẻ kích động. Tuy rằng giữa những người tri thức thường coi khinh lẫn nhau nhưng người đọc sách vô cùng tôn sùng người đọc sách, đặc biệt là người học còn giỏi hơn bọn họ!

Loại yêu quái thi đậu đậu đó giống như Lâm Bắc Phàm đối với bọn họ mà nói quả thật chính là thần!

Mà đối với thần, bọn họ chỉ biết tôn sùng chứ không biết đồ kỵ!

“Bái kiến Lâm đại nhân!” Các sĩ tử cúi người chấp tay thi lễ, đồng thanh hô.

“Các bạn học, xin chào mọi người!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười, khoanh tay nói: “Được nữ đế bệ hạ ân sủng, bắt đầu từ hôm nay bản quan sẽ đảm nhiệm chức ti nghiệp ở Quốc Tử Giám, phụ trách công việc giám sát đạo đức phẩm hạnh, kỷ luật và việc học hành của các sĩ tử!”

“Bái kiến Lâm ti nghiệp!” Các sĩ tử lại chào.

“Các bạn học không cần đa lễ!” Lâm Bắc Phàm lại cười bảo: “Từ nay về sau chúng ta cùng nhau học hỏi! Hy vọng các bạn học có thể cùng hạ quan chăm học tiến bộ, hăm hở vươn lên, không phụ hoàng ân mệnh mong!”

“Lâm ti nghiệp nói đúng, chúng ta nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng!” Các sĩ tử lại cúi người.

Đột nhiên Lâm Bắc Phàm có hơi thích nơi này rồi đây!

Sĩ tử ở đây cứ hờ tí là cúi người!

Đặc biệt là ánh mắt sùng bái của bọn họ khiến hắn nhìn vào mà vui không chịu được!

Chút lòng hư vinh nho nhỏ này đã có được sự thỏa mãn cực lớn!

“Lâm ti nghiệp, học trò có thể hỏi ngươi một vấn đề được không?” Một sĩ tử thò đầu ra, có hơi thấp thỏm xen lẫn kích động hỏi.

Tâm trạng của Lâm Bắc Phàm không tồi: “Có vấn đề gì cứ việc hỏi!”

“Đa tạ Lâm ti nghiệp đã cho học trò cơ hội!”

Đôi phương vô cùng kích động: “Học trò nghe nói Lâm ti nghiệp học hành có được thành tựu từ trong hoàn cảnh vô cùng khó khăn, còn thi đỗ trạng nguyên! Học trò muốn hỏi ngươi, ngươi đã được làm thế nào? Có thể chia sẻ cho học trò được không?”

Thật ra chính là hỏi cách học của Lâm Bắc Phàm.

Mọi người đều vô cùng trông chờ, hy vọng vị thần học Lâm Bắc Phàm này có thể chia sẻ cách học của mình cho bọn họ.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Đương nhiên, ta rất vui lòng!”

Vì vậy mọi người lại càng kích động hơn.

“Tốt quá rồi, Lâm ti nghiệp bằng lòng chia sẻ cách học của mình!”

“Nếu như ta học được vậy khoa cử cũng có hy vọng rồi!”

“Mau im miệng nghe Lâm ti nghiệp nói thế nào đi!”

Chương 26: Ngoại trừ cái mã ưà nhìn ra thì người còn gì nữa?

Mọi người dần yên tĩnh, cẩn thận nghe lời dạy bảo của Lâm Bắc Phàm. Có người còn lấy giấy bút ra, dùng nước miếng chấm đầu bút chuẩn bị ghi lại, ánh mắt vô cùng thành kính.

“Trước khi làm bất cứ một chuyện gì đều cần có động lực to lớn, chỉ cần tìm được động lực, có cách, có hứng thú rồi vậy làm chuyện gì cũng mới có thể làm ít công to mà không phải bỏ dở giữa chừng!”

Mọi người không kìm lòng được mà gật đầu.

“Đại nhân nói có lý!”

“Có động lực mới có thể nghiêm túc học!”

“Mời đại nhân nói tiếp!”

...

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Vậy ta muốn hỏi các vị có mặt ở đây, động lực đọc sách lúc đầu của các ngươi là gì?”

Lâm Bắc Phàm nhìn mọi người rồi ngẫu nhiên chỉ vào một sĩ tử thoát nhìn trông như một sách, hỏi: “Bạn học, động lực đọc sách của ngươi là gì? Có thể nói cho mọi người cùng biết không?”

Đối phương kích động đáp: “Đề xuất sắc hơn người, đề gia nhập quan trường, đề tạo phúc cho dân chúng!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Lý tưởng của người rất phù hợp với thực tế, được!”

Hắn lại chỉ một người khác: “Người thì sao? Động lực đọc sách của người là gì?”

Đối phương càng kích động hơn: “Để vực dậy Đại Võ nên mới đọc sách!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Lý tưởng của người vô cùng cao thượng, không tồi!”

Hắn lại chỉ một vị khác: “Động lực của người là gì?”

“Hồi ti nghiệp, nhà học trò nghèo quá, ta đi học vì muốn được sống một cuộc sống tốt hơn, không để người trong nhà chịu đói theo nữa!” Sĩ tử này ngại ngùng cúi đầu.

Lâm Bắc Phàm lại gật đầu: “Lý tưởng của người thật gần gũi với cuộc sống đời thường, rất tốt!”

...

Hắn lại chỉ thêm vài người nữa, bọn họ đưa ra những lý do khác nhau, cũng có người không đáp được.

Cuối cùng, Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Động lực của mọi người thật sự vô cùng đa dạng, nhưng cho dù động lực là gì thì đều có thể hiểu được và đều đáng được tôn trọng! Trên thực tế, ở thời đại này đọc sách là vốn đầu tư rẻ nhất và cũng hời nhất!”

“Không có cách nào học võ vậy người có thể đọc sách, gia nhập quan trường, tạo phúc cho dân chúng!”

“Đầu óc không tốt vậy người có thể đọc sách, đọc sách có thể sáng dạ!”

“Không ra khỏi cửa, người cũng có thể đọc sách, đọc sách có thể nâng cao nhân giới của người, tăng kiến thức cho người!”

“Thiếu tiền vậy người có thể đọc sách, trong sách có cách kiếm tiền!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu thở dài: “Lợi ích của đọc sách thật sự quá nhiều, có thể thỏa mãn phần lớn nhu cầu của mọi người! Chỉ cần các người nghiêm túc học thì luôn có thu hoạch! Nếu

không tìm được lý do và động lực đọc sách vậy đừng lãng phí thời gian làm gì!”

Mọi người đã hơi hiểu ra.

Trước đây bọn họ cũng từng nghĩ tại sao phải học nhưng trong lòng chỉ có một vài khái niệm mơ hồ.

Vì làm quan, vì làm giàu, vì tạo phúc cho dân chúng, hoặc chỉ là vì sống một cuộc sống tốt hơn một chút....

Nhưng lại không có ai giải thích dễ hiểu, rõ ràng và thông tục như Lâm Bắc Phàm, có thể khiến người tỉnh ngộ được như vậy!

Bọn họ ngẩng đầu nhìn hắn với đôi mắt tôn sùng.

Không hổ là tân khoa trạng nguyên thi đầu đậu đó, lời nói ra cũng có dinh dưỡng như vậy!

Lúc này, một học sinh mở miệng hỏi: “Lâm đại nhân, động lực đọc sách của người là gì?”

Mọi người đều quay đầu qua, trong lòng tràn đầy sự tò mò.

“Lâm đại nhân, động lực đọc sách của người là gì?”

“Có thể nói cho chúng ta biết được không?”

“Chúng ta rất muốn biết!”

...

Lâm Bắc Phàm thở dài một tiếng: “Không giấu gì mọi người, cuộc sống của ta rất khổ cực, lớn lên trong những tiếng chỉ trích mắng mỏ của nghìn người! Để thay đổi quan điểm của mọi người về mình ta mới phấn đấu học hành!”

Tâm trạng của mọi người lập tức bùng nổ, cảm xúc vô cùng kích động.

“Vậy mà Lâm đại nhân lại bị chửi đến lớn à?”

“Quá đáng thật! Nhân vật lợi hại như Lâm đại nhân mà cũng nỡ lòng nào mắng mỏ?”

“Thật đúng là có mắt không trông!”

“Nói cho ta biết là ai, ta đi giúp người thu phục hắn!”

...

Lâm Bắc Phàm cảm thấy trong lòng ấm áp, mỉm cười: “Cảm ơn các bạn học đã quan tâm! Đây là chuyện đã qua rồi, không cần nhắc lại nữa! Thật ra bây giờ nghĩ lại cảm thấy bọn họ chửi cũng đúng! Nếu không phải lời của bọn họ luôn đả kích ta thì ta cũng không có được thành tựu như ngày hôm nay!”

“Đại nhân, bọn họ mắng người gì vậy?”

“Có thể kể cho chúng ta được không?”

...

Mọi người vô cùng tò mò.

Rốt cuộc là mắng lời gì mới có thể sinh ra tác dụng to lớn như vậy, khiến Lâm Bắc Phàm trở thành tân khoa trạng nguyên thi đầu đậu đó!

Mọi người lại mỗi mắt mong chờ.

Càng có nhiều người lấy giấy và bút ra chuẩn bị ghi lại những lời này, dự định dùng để đả kích mình bất cứ lúc nào!

Trong sự chờ mong của các sĩ tử, Lâm Bắc Phàm đỡ trán với vẻ khổ sở, đáp: “Bọn họ chửi ta... lớn lên đẹp không phải cái thứ gì tốt!”

Các sĩ tử: “Phụt!”

“Bọn họ còn chửi ta, ngoại trừ cái mã ưa nhìn ra thì người còn gì nữa?”

Các sĩ tử: “Phụt!”

“Bọn họ còn chửi ta, người lớn lên đẹp như vậy nếu ra ngoài ăn xin cũng không biết có người nào tin người là ăn mày không nữa!”

Các sĩ tử: “Phụt!”

Tâm trạng của Lâm Bắc Phàm kích động, siết chặt nắm đấm nói: “Cho nên ta mới chăm chỉ học hành! Chính là để nói cho những người đã từng coi thường ta, khinh miệt ta đó biết ta không chỉ có cái mã ưa nhìn mà ta còn tài hoa đầy mình!”

Các sĩ tử: “Phụt!”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục kích động: “Ta không chỉ có tài hoa đầy mình mà ta còn cố gắng hơn bọn họ, thành công hơn bọn

họ!”

Các sĩ tử: “Phụt!”

“Mà các người...” Lâm Bắc Phàm phát ra tiếng rống giận:
“Ngoại trừ xấu thì cũng chẳng được cái nước gì hơn!”

Các sĩ tử: “Phụt!”

“Đây chính là động lực học của bản quan! Các người... có thể hiểu được nỗi khổ của ta không?” Lâm Bắc Phàm hỏi với vẻ mong chờ.

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, còn có người lấy gương ra soi rồi lại nhìn Lâm Bắc Phàm, sau đó tự ti cất gương đi.

Đám người tới tập gặt đầu: “Chúng ta không có cách nào hiểu được!”

Chương 27: Không đỗ đạt công danh, chết ở nhà cũng không ai phát hiện ra!

Không chỉ không có cách nào hiểu mà trong lòng còn bị đâm thủng lỗ chỗ.

Người nói người lớn lên đẹp là xong lại cứ cố tình còn có tài hoa hơn chúng ta.

Có tài hoa cũng thôi đi lại còn thành công hơn chúng ta.

Thành công hơn cũng ta cũng được đi, lại còn dùng lời nói đâm thọt bọn ta!

Người thật sự không phải con người!

Lâm Bắc Phàm bỏ qua ánh mắt oán giận của bọn họ mà ho khan một tiếng, nói tiếp: “Vừa rồi nói đến động lực học, tìm được động lực học mới có thể chăm chỉ đọc sách và học giỏi được!”

Mọi người không khỏi gật đầu: “Có lý!”

“Tiếp theo chính là đọc sách, vậy phải đọc sách gì?”

Có một sĩ tử giơ tay đáp: “Hồi đại nhân, chúng ta phải đọc tứ thư ngũ kinh!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Còn gì nữa không?”

Lại có người đáp: “Chúng ta phải học thơ ca, đọc sách về phương diện lịch sử!”

Lâm Bắc Phàm giữ nguyên nụ cười: “Còn nữa không?”

“Đại nhân, học toán có tính không?”

...

“Thật ra nói trắng ra chính là đọc sách mà bản thân cảm thấy hứng thú! Tương lai các người muốn làm gì thì đọc sách ở phương diện đó!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Nếu người muốn làm quan vậy thì đọc tứ thư ngũ kinh! Nếu không muốn làm quan mà muốn làm đại phu, có thể đi đọc sách y! Nếu muốn đánh trận vậy thì đọc binh thư! Cảm thấy hứng thú về lịch sử vậy có thể đọc sử ký...”

“Đọc sách mà mình thấy hứng thú và học kiến thức mà mình thích, vậy người mới có thể lấy được thành tựu! Người không muốn làm quan nhưng cứ đòi đọc tứ thư ngũ kinh vậy cũng thật khổ sở, hơn nữa học cũng không tốt được!”

“Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên! Các người có thể cố gắng theo phương hướng mà mình cảm thấy hứng thú, đọc sách làm quan cũng không phải đường ra duy nhất đâu!”

Mọi người lại hiểu ra một chút.

“Điểm thứ ba cũng là một điểm quan trọng nhất: Sau khi đọc sách xong phải tự giác kiểm tra bản thân, nghiêm túc xét lại mình!” Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Như vậy mới học chắc chắn, học triệt để, làm ít công to được!”

Lúc này lại có sĩ tử giơ tay: “Nhưng Lâm ti nghiệp, mỗi ngày học trò đều tự giác xét lại bản thân nhưng bài vở lại chưa từng tiến bộ chút nào cả, rốt cuộc là vì sao?”

Lâm Bắc Phàm cười thân nhiên: “Đó là vì cách người xét lại mình không đúng!”

Đối phương mơ hồ: “Cách xét lại mình không đúng? Xét lại mình... còn có cách khác sao?”

“Đương nhiên!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Ta dạy ngươi!”

Đối phương lập tức được thương mà sợ, khom người cúi đầu: “Đa tạ Lâm ti nghiệp!”

Mọi người đều lại gần hơn, muốn xem Lâm Bắc Phàm dạy đối phương “tự giác xét lại bản thân” thế nào.

Lúc này, không biết Lâm Bắc Phàm lấy từ đâu ra một cái gương đồng, giơ đối diện với gương mặt của sĩ tử đó và chất vấn: “Bạn học này, ta hỏi ngươi, ngươi có xấu không?”

Học trò nhìn gương mặt mọc đầy mụn dậy thì trong gương của mình, lại liếc mắt nhìn dung nhan vô song của Lâm Bắc Phàm, gật đầu với vẻ đau đớn: “Xấu!”

“Ta hỏi ngươi tiếp, ngươi có tiền không?” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng hỏi.

Đối phương càng chua chát hơn: “Không có!”

“Ta hỏi ngươi câu cuối, ngươi có vợ chưa?”

Đối phương rung rung nước mắt: “Cũng không nốt!”

Lâm Bắc Phàm lập tức nổi giận: “Ngươi nhìn ngươi đi, vừa xấu vừa nghèo lại chưa có vợ, thế này còn không mau cút đi thi lấy công danh về. Bằng không loại người vừa xấu vừa nghèo vừa không có vợ như ngươi không đỗ đạt công danh, chết trong nhà cũng không ai phát hiện ra đâu!”

Sĩ tử đó: “Phụt!”

Những sĩ tử khác: “Phụt!”

“Á...” Mọi người đồng loạt ôm ngực mình!

Cảm giác lời này thật sự quá tổn thương người ta!

Giết người không dao!

Thật khó chịu, suy nghĩ muốn chết cũng có luôn rồi!

Lâm Bắc Phàm phát tay áo: “Đây... chính là cách chính xác để xét lại mình! Các ngươi đã hiểu chưa?”

“Hiểu rồi hiểu rồi, vô cùng hiểu rồi!” Mọi người gật đầu lia lịa.

Lúc này tiếng chuông vang lên, giờ lên lớp đã đến, mọi người tạm biệt Lâm Bắc Phàm, xoa trái tim thùng lọt gió của mình đi lên lớp.

Lâm Bắc Phàm tiếp tục tuần tra, làm quen với môi trường ở Quốc Tử Giám.

Bất tri bất giác hắn đi tuần đến cổng, nhìn thấy một đám người trẻ tuổi cả lơ phất phơ, nghênh ngang tiến vào, mà thủ vệ ven đường lại không dám ngăn cản.

Lâm Bắc Phàm nhíu mày: “Bọn họ là ai? Tại sao các ngươi không ra tay ngăn cản? Quốc Tử Giám chính là nơi quan trọng bồi dưỡng nhân tài, nếu như xảy ra chuyện gì các ngươi có gánh nổi không?”

Một thủ vệ bên cạnh bẩm báo: “Bẩm ti nghiệp đại nhân, thật ra bọn họ cũng là học trò ở nơi này!”

“Học trò?” Lâm Bắc Phàm nhíu mày càng chặt hơn: “Nếu đã là học trò, tại sao quá nửa giờ học rồi mới tới?”

“Bẩm ti nghiệp đại nhân, bọn họ là một đám nha nội!” Thủ vệ cười khỏ, đáp: “Phụ thân của bọn họ đều làm quan lớn trong triều đình, bối cảnh hùng hậu, chúng ta không đắc tội được, cho nên bình thường chúng ta chỉ đành nhắm mắt mở một mắt mà thôi!”

Lâm Bắc Phàm tức run người: “Thế này còn ra thể thống gì nữa? Sao có thể vì phụ thân của đối phương quyền thế mà dung túng cho bọn họ làm loạn được? Nơi này chính là Quốc Tử Giám, là chốn quan trọng bồi dưỡng nhân tài cho quốc gia! Nếu để mặc cho bọn họ làm bậy, những học trò khác bắt chước làm theo thì phải làm sao? Bên ngoài chê cười chúng ta thì phải làm sao hả?”

“Ti nghiệp đại nhân dạy dỗ rất đúng! Nhưng ti chức thấp cổ bé họng, thật sự không có quyền hỏi đến!” Đối phương cúi đầu.

“Được, ngươi không quản, nhưng thân là ti nghiệp bản quan không thể không quản!”

Vì thế, Lâm Bắc Phàm gọi to một tiếng: “Đứng lại cho ta!”

Chương 28: Ngay cả tiền của nữ đế mà ta còn cuỗm, sợ gì một thượng thư?

Nhóm người trẻ tuổi này đứng lại sau đó quay đầu bước trở về.

Một thanh niên trong số đó thoát nhìn khá uy thế, có lẽ là tên cầm đầu nhóm nghi ngờ hỏi: “Người gọi ta sao?”

“Không sai, bản quan gọi người đấy!” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

“Người gọi ta có chuyện gì? Nhìn người có vẻ hơi lạ mặt, mới tới sao?”

Lâm Bắc Phàm nghiêm túc đáp: “Quốc Tử Giám có yêu cầu kỷ luật nghiêm khắc, chưa có sự cho phép mà đến muộn về sớm đều là vi phạm quy tắc trường học, phải bị xử phạt nặng! Mà bây giờ các người đều tới muộn hết, người đã biết sai chưa?”

Đối phương cười lạnh một tiếng, đáp với vẻ vô cùng ngạo mạn: “Vậy thì đã sao? Cho dù người biết thì đã sao? Ta làm như vậy không phải chỉ một hai lần thôi đâu, người quản ta? Người có tư cách gì mà quản ta? Ha ha!”

Những người khác cũng bật cười vô cùng khoa trương.

“Đương nhiên ta có tư cách, người biết ta là ai không?”

Người trẻ tuổi à một tiếng, đáp với vẻ cực kỳ khinh miệt: “Ta quan tâm người là ai chắc! Dù sao chức quan của người có lớn đến đâu cũng lớn bằng cha ta không? Mau rút ra cho ta, bằng không ta sẽ cho người biết mặt!”

Lâm Bắc Phàm nổi giận: “Vậy mà lại dám sỉ nhục mệnh quan triều đình!”

“Ta sỉ nhục người đấy thì đã làm sao, ta còn ra tay đánh người nữa cơ!” Nói xong hắn ta vung tay tát lên mặt Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm duỗi tay chặn nhẹ một cái, sau đó trở tay vả một phát vào mặt đối phương.

“Bốp!”

Cái tát vô cùng kêu!

Đối phương bị đánh hoa mắt chóng mặt, quay hai vòng mới đứng vững được, mặt đã sưng vù lên.

Hắn ta ôm bản mặt sưng vù, tức run cả người, đôi mắt phun lửa: “Người dám đánh ta!”

Lâm Bắc Phàm phẩy tay, khinh thường đáp: “Tại sao bản quan không dám?”

Người trẻ tuổi càng giận dữ hơn: “Người biết cha ta là ai không?”

Lâm Bắc Phàm vô cùng hống hách: “Ta quan tâm cha ngươi là ai đây!”

Người trẻ tuổi tức xiu ngang xiu dọc!

Quá khoa trương rồi!

Hắn ta đã từng gặp ai tự đại như vậy bao giờ? Đã từng nuốt cục tức như vậy bao giờ chưa?

Lúc này hắn ta không hề do dự mà phất tay một cái, lớn tiếng nói: “Lên đánh chết thằng khốn này cho ta!”

“Rõ, thưa Cao thiếu gia!” Một đám người vung nắm đấm vùn vụt lao tới.

Thủ vệ bên cạnh không thể làm ngơ được nữa, đồng loạt ra tay ngăn cản.

“Các vị thiếu gia xin bớt giận!”

“Hắn chính là ti nghiệp của Quốc Tử Giám, không thể đánh được đâu!”

...

Người trẻ tuổi trước đó nổi giận gầm lên: “Ta mặc kệ hắn là ai, đánh chết ta chịu, mau đập chết hắn cho ta!”

Lâm Bắc Phàm vung tay: “Khỏi cần can, để bọn chúng lên!”

“Giết!” Bọn họ đột phá vòng vây lao tới.

Sau đó còn chưa đến một phút tất cả đã nằm đo đất, đau đớn rên rỉ.

Lâm Bắc Phàm phẩy tay, cười vô cùng khinh thường: “Không có chút bản lĩnh thì đừng học người khác đánh nhau làm gì!”

Nói xong, hắn mỉm cười đi về phía người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi sợ hãi tề, vừa lùi lại vừa lắp bắp nói: “Người... người muốn làm gì? Ta nói cho người biết ta chính là Cao Thiên Vũ, cha ta chính là Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu! Nếu người dám đánh ta, người sẽ bị cha ta trừng trị!”

Trong lòng Lâm Bắc Phàm tràn đầy sự coi thường.

Ngay cả tiền của nữ đế mà ta còn dám cuỗm, còn sợ một thượng thư chắc?

Lúc này hắn đã đi tới trước mặt người trẻ tuổi, đột nhiên đá một cước.

“Người định làm gì? Đừng làm loạn! Au...”

Đôi phương khuỵu xuống, quỳ rạp trên đất giống như một con chó.

“Bây giờ, bản quan phải chấp hành quy định của trường!”

Lâm Bắc Phàm phán quyết một cách lạnh lùng và vô tình: “Dựa theo quy định của Quốc Tử Giám thường xuyên đến muộn về sớm phạt một trăm trượng!”

“Bất kính với thầy, sỉ nhục mệnh quan triều đình, phạt trăm trượng!”

“Tập trung người đánh hội đồng mệnh quan triều đình, tình hình vô cùng nghiêm trọng, tội tăng một bậc, đánh hai trăm trượng!”

“Cho nên tổng cộng là bốn trăm trượng!”

“Bây giờ lấy gậy ra cho bản quan!”

Người trẻ tuổi gần như sợ hãi!

Đánh một cái đã lấy mạng hắn ta rồi, giờ còn đánh đến bốn trăm cái, hắn ta còn sống được không?

Lúc này, cuối cùng hắn ta cũng sợ hãi kêu: “Dừng tay! Đại nhân, ta biết sai rồi, xin hãy cho ta một cơ hội sửa sai, lần sau ta không dám nữa đâu!”

“Được! Bản quan xưa nay tốt bụng, cho người một cơ hội!”
Lâm Bắc Phàm gật đầu.

Đối phương mừng rỡ, đang cân nhắc xem nên báo thù thế nào thì Lâm Bắc Phàm ngồi xồm xuống, mỉm cười nói: “Một nghìn lượng miễn đánh một cái!”

Người trẻ tuổi tức đến mức mặt mày xanh lét!

Một nghìn lượng mới miễn đánh một cái?

Vậy bốn trăm trượng chẳng phải đòi đến bốn mươi vạn lượng của hãn ta hay sao?

Hãn ta đào đâu ra nhiều tiền như vậy?

Lại còn nói mình tốt bụng, rõ ràng lòng dạ rất đen tối thì có!

“Có thể bớt chút được không? Ta không có nhiều ngân lượng như vậy!” Người trẻ tuổi hỏi với vẻ mong đợi.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười lắc đầu: “Không thể! Hoặc là mất tiền, hoặc là mất mạng, người tự chọn đi!”

Người trẻ tuổi cắn răng, móc mấy chục tờ ngân phiếu cộng thêm một ít châu báu nhỏ từ trong túi ra, nói: “Ở đây tổng cộng được hai mươi vạn lượng! Những châu báu này trị giá năm vạn lượng! Đều cho người hết!”

Lâm Bắc Phàm vui vẻ nhận lấy: “Không tồi, có thể miễn hai trăm năm mươi trượng!”

Người trẻ tuổi nói với mấy tên đang rên rỉ khác: “Các người mau móc hết tiền trong tay ra cho ta!”

“Rõ, thưa Cao thiếu gia!”

Bọn họ nhao nhao móc tiền ra, tập trung lại đặt vào tay Lâm Bắc Phàm.

Người trẻ tuổi mừng rỡ hỏi: “Bây giờ được bốn mươi vạn lượng rồi, ta không cần chịu đòn nữa phải không?”

Lâm Bắc Phàm rút một tờ ngân lượng trị giá một nghìn lượng ra đặt trong tay đối phương.

Người trẻ tuổi sững sờ: “Người có ý gì?”

“Vì ta vẫn không nhịn được mà muốn đánh người!”

Lâm Bắc Phàm cười hô hô, cầm cây gậy còn thô hơn bắp đùi dùng sức vung xuống.

“Á!” Một tiếng kêu thảm vang lên.

Chương 29: Đúng là một đám dê béo, phải làm thịt từ từ!

Một gậy này thật sự muốn lấy mạng hấn ta, người trẻ tuổi da tróc thịt bong, không ngừng kêu la thảm thiết!

Tất cả mọi người đều sợ ngây người!

Không ngờ Lâm Bắc Phàm lại ra tay thật!

Hơn nữa còn ra tay rất mạnh!

Hấn không sợ đắc tội với Cao thượng thư, hấn không cần mạng nữa ư?

Lâm Bắc Phàm cầm gậy trong tay, quay đầu nói với những nha nội khác: “Vẫn còn các người phạm tội giống hấn cũng phải đánh bốn trăm trượng! Các người chọn nộp tiền hay là chọn nộp mạng đây?”

Đám nha nội này sợ khóc thét!

Đương nhiên bọn họ chọn nộp mạng rồi, vấn đề là bọn họ cũng không có tiền gì cả!

Có chút ít tiền vừa rồi đã đưa cho Cao nha nội hết rồi còn đâu!

Không ngờ bản thân cũng gặp họa nốt!

“Có thể ghi nợ được không?” Bọn họ trông chờ.

Lâm Bắc Phàm vung gậy, cười lạnh ha ha: “Các người nói xem?”

Bọn họ lặng lẽ móc ngân lượng của mình ra.

Cuối cùng, Lâm Bắc Phàm lại moi được từ tay đám nha nội này sáu mươi vạn lượng, tâm trạng vô cùng sung sướng:

“Đúng là một đám dê béo, không thể đánh chết ngay trong một gậy được mà phải từ từ thịt!”

Sau đó hấn chấp hành nội quy trường, ra tay không còn nặng như vừa rồi nữa nhưng vẫn khiến bọn họ đau đến thoát xác, liên tục kêu thảm.

“Đừng kêu nữa! Các người có biết đánh lên người các người nhưng đau ở tim ta không?” Lâm Bắc Phàm vừa đánh vừa nói với vẻ đau lòng vô cùng.

“Vậy người còn đánh chúng ta làm gì?” Đám nha nội vừa đau vừa oan ức.

“Vì ta thích cảm giác đau lòng này!” Lâm Bắc Phàm mang theo chút đắc ý.

Đám nha nội: “Mẹ nó!”

Trong lòng thầm mắng: Đồ tiện nhân!

Sau khi chấp hành nội quy trường xong, không còn một người nào có thể đứng được nữa, tất cả đều nằm sấp trên đất mặt xám ngoét như tro.

Lâm Bắc Phàm ném gậy xuống, nói: “Hy vọng các người có thể nhớ kỹ bài học ngày hôm nay và thay đổi bản thân! Ngày mai đúng giờ tới học cho ta, cho dù là năm cũng phải năm tới được đây cho ta! Bằng không bản quan sẽ xử phạt thật nặng! Biết chưa?”

“Biết rồi!” Đám nha nội vô lực đáp.

“Ngoài ra, thông báo tới các học sinh trốn học cho bản quan, nếu ngày mai không tới ta sẽ cho bọn họ biết tại sao nước biển lại mặn!”

“Rõ!” Bọn họ lại đáp.

Đúng lúc này, Lưu tể tử và Tôn ti nghiệp vội vàng chạy tới.

Lưu tể tử đáng thương đã từng tuổi này rồi lại gãy trơ cả xương, lúc chạy trông như bộ xương khô di động đã sắp rụng rời.

Bọn họ nhìn thấy cảnh tượng máu chảy đầm đìa trước mặt này gần như muốn xỉu.

Giọng nói của Lưu tể tử run lên: “Lâm đại nhân, sao người... sao người lại đánh bọn họ?”

Lâm Bắc Phàm chấp tay, bình tĩnh đáp: “Báo cáo Lưu tể tử, đây là một đám học sinh có vấn đề, ý thể bắt nạt người! Không chỉ quanh năm đi muện về sớm mà sau khi hạ quan phê bình còn không biết hối cải, sỉ nhục và tính đánh hội đồng bản

quan, sự việc vô cùng nghiêm trọng, cho nên bản quan dựa theo quy định của Quốc Tử Giám trừng phạt bọn họ, xin tể tửu minh giám!”

Lưu tể tửu sợ đến mức sắc mặt trắng bệch!

Thế này còn kêu lão minh giám kiểu gì?

Lão chỉ muốn chết quách đi cho rồi!

Hay lắm, mới nhậm chức ngày đầu tiên đã gây ra họa lớn như vậy cho lão rồi!

Ngay cả suy nghĩ bóp chết Lâm Bắc Phàm mà lão cũng có luôn!

“Lâm đại nhân, người có biết thân phận của bọn họ không?”

“Đương nhiên biết!” Lâm Bắc Phàm bình tĩnh đáp: “Vị này tên là Cao Thiên Vũ, con trai của Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu! Vị này là con của Lại bộ thị lang...”

Lâm Bắc Phàm giới thiệu từng người một.

Cuối cùng hắn nói một cách hiên ngang lẫm liệt: “Thân là con cháu của mệnh quan triều đình không có suy nghĩ cố gắng học hành báo đáp triều đình mà lại cố tình vi phạm luật pháp, ngang nhiên coi thường và phá hỏng quy định của Quốc Tử Giám, bản quan càng phải trừng phạt nghiêm khắc hơn! Nhưng nể tình đồng nghiệp không đuổi ra khỏi Quốc Tử Giám đã tính là giảm nhẹ tội rồi!”

“Lâm đại nhân, người hồ đồ quá, sai quá là sai...” Lưu tể tửu chau mày ủ dột.

Lâm Bắc Phàm hỏi ngược lại: “Lưu tể tửu, bọn họ phạm lỗi, ta dựa theo quy định của Quốc Tử Giám xử phạt lẽ nào là sai sao?”

“Cái này... không sai!” Lưu tể tửu chậm rãi đáp.

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Bản quan là ti nghiệp của Quốc Tử Giám phụ trách đạo đức phẩm hạnh, kỷ luật và học hành của các sĩ tử, sĩ tử phạm lỗi ta tiến hành xử phạt, ta làm như vậy lẽ nào là sai sao?”

“Cái này... cũng không sai!” Lưu tể tửu lại đáp.

“Nếu đã không sai vậy tại sao ngươi lại khiển trách bản quan?” Lâm Bắc Phàm có lý chẳng sợ chất vấn lại lão.

“Ôi chao! Lão phu không nói lại ngươi! Chỉ có thể nói trên đời này không phải cứ có lý là được, ngươi vẫn còn trẻ tuổi quá!”

Lưu tể tử phát tay áo rời đi: “Chuyện này lão phu không quản, ngươi nhất định phải gánh vác toàn bộ sự việc này, đừng đổ lên người bản quan!”

“Không phiền Lưu tể tử lo nghĩ!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng đáp.

Nhìn bóng lưng rời đi của đối phương, trong lòng hắn tràn đầy sự coi thường.

“Người càng già gan càng nhỏ!”

Cuối cùng, mấy nha nội này đều được người khiêng đi!

Mà Lâm Bắc Phàm vẫn tiếp tục làm việc điềm nhiên như không, sau khi đến giờ lại vui vẻ về nhà.

Đến giờ cơm, Lý Sư Sư cười hỏi: “Đại nhân, hôm nay là ngày đầu tiên ngươi đi nhậm chức, cảm thấy thế nào? Có thể nói cho Sư Sư nghe được không?”

“Đương nhiên có thể!” Lâm Bắc Phàm vuốt xấp ngân phiếu dày cộp trong ngực, vui vẻ đáp: “Đồng nghiệp ở Quốc Tử Giám tốt lắm, các sĩ tử đều vô cùng nhiệt tình, ta có một loại cảm giác như được ở nhà vậy! Ta tới nơi này là đúng!”

“Vậy thì tốt, Sư Sư yên tâm rồi!” Lý Sư Sư mỉm cười.

Sau khi ăn vài miếng cơm nàng lại đặt bát đĩa xuống, nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ thấp thỏm và bất an, muốn nói lại thôi: “Đại nhân, thật ra trong lòng ta vẫn luôn có một chuyện muốn nói với ngươi. Nếu không nói lại thấy hổ thẹn trong lòng, cho nên ta...”

“Chuyện gì, cứ nói đi! Đừng giấu trong lòng, dễ sinh bệnh!” Lâm Bắc Phàm vừa ăn vừa hỏi.

“Vâng, đại nhân!” Cuối cùng Lý Sư Sư cũng gom đủ dũng khí.

Chương 30: Cho dù cãi nhau đến tận Kim Loan Điền thì bản quan vẫn có lý!

“Đại nhân, thật ra sở dĩ Sư Sư chọn đi theo người cũng không hoàn toàn vì tài học của người, mà là vì muốn thoát khỏi sự quấy nhiễu của con trai Lại bộ thượng thư - Cao Thiên Vũ! Tiểu nữ tử thân phận thấp kém, để giữ sự trong sạch cũng chỉ có thể ra hạ sách này, xin đại nhân tha thứ!”

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu, sững sờ hỏi: “Sao người không nói sớm?”

Lý Sư Sư cúi đầu với vẻ áy náy: “Xin lỗi đại nhân! Vốn Sư Sư không dám nói, sợ người trách ta! Nhưng ở chung lâu rồi đại nhân quá tốt với Sư Sư, trong lòng Sư Sư hổ thẹn, không nói lại càng có lỗi với đại nhân cho nên hôm nay mới...”

Lâm Bắc Phàm đặt bát đĩa xuống, thở dài một tiếng: “Nếu người nói sớm một tiếng thì ta đã ra tay mạnh hơn chút rồi, đảm bảo chỉ đánh một gậy tên đó sẽ thành tàn phế luôn! Bây giờ đã mất cơ hội béo bở rồi!”

Lý Sư Sư ngây người: “Đại nhân, người có ý gì? Sư Sư nghe không hiểu...”

“Sư Sư, ta nói cho người biết hôm nay khi ta tới Quốc Tử Giám nhậm chức...”

Lâm Bắc Phàm kể ngắn gọn chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Sau khi Lý Sư Sư nghe xong càng sững sờ hơn.

Hay thật!

Ngày đầu tiên nhậm chức đã đánh tên nha nội cầm đầu Cao Thiên Vũ rồi, tất cả đều bị đánh một lượt!

Đây là chuyện to gan lớn mật cỡ nào!

Nghĩ cũng không dám nghĩ, vậy mà đối phương lại làm được!

“Đại nhân, người đánh đám người Cao Thiên Vũ vậy cha của bọn họ...” Lý Sư Sư lo lắng.

Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ dửng dưng như không: “Không cần lo, tuy rằng chức quan của bọn họ cao nhưng ta vẫn là người tâm phúc trước mặt nữ đế, có thể làm gì được ta? Còn nữa, ta chỉ chấp hành dựa theo quy định, lý lẽ ở phía ta!”

“Ừm, đại nhân nói đúng!”

Lý Sư Sư nghĩ đến chỗ dựa sau lưng Lâm Bắc Phàm cũng đã hơi yên tâm.

“Ăn cơm tiếp đi, đừng để mấy thằng con ông cháu cha đó làm ảnh hưởng đến tâm trạng!” Lâm Bắc Phàm lại cầm bát đưa lên.

“Đại nhân, người không trách Sư Sư che giấu chứ?” Lý Sư Sư dè dặt hỏi.

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Cái này có gì đâu? Lúc đầu khi người chọn đi theo ta, ta đã biết người có dụng tâm khác rồi! Hóa ra là để thoát khỏi Cao nha nội, hành động của người hoàn toàn có thể hiểu được, đối với ta mà nói cũng không tạo thành ảnh hưởng gì cho nên ta có gì phải trách người đâu?”

“Cảm ơn đại nhân đã hiểu cho!” Trong lòng Lý Sư Sư thở phào nhẹ nhõm, nụ cười lại treo trên gương mặt.

“Đừng nói nhiều như vậy nữa, mau ăn cơm đi, cơm canh đều sắp nguội hết rồi!”

“Vâng thưa đại nhân!”

Lý Sư Sư vừa ăn vừa lén nhìn Lâm Bắc Phàm đang ăn rất ngon miệng, đôi mắt đẹp hơi ướt nhòe.

Bảo vật vô giá dễ cầu mà lang quân hữu tình lại khó tìm quá!

Ở thời đại trọng nam khinh nữ này hôn nhân không thể do mình làm chủ, bất cứ cô gái nào muốn được một lang quân như ý cũng khó như lên trời vậy!

Đặc biệt là người xuất thân từ thanh lâu như nàng lại càng khó hơn!

Mà nam tử trước mặt này hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của nàng!

“Nếu đại nhân người không phải tham quan thì tốt biết mấy!” Trong lòng nàng thở dài.

Sau đó nàng lại thầm tự trách mình quá tham lam, có thể có được một người hiểu nàng, quan tâm nàng, bao dung nàng đã là phúc phận vô cùng lớn rồi!

Đừng đòi hỏi quá nhiều!

Đúng lúc này, Đại Lực hoảng hốt chạy vào trong.

“Thiếu gia ơi không ổn rồi! Bên ngoài có rất nhiều quan sai đang bao vây phủ chúng ta!”

Lâm Bắc Phàm cười ha ha, đánh nhỏ mà già tìm tới cửa à!

“Đại nhân...” Lý Sư Sư lo lắng.

“Không cần lo, ta đi chút rồi về!”

Lâm Bắc Phàm đi tới cửa một cách vô cùng thong dong, nhìn thấy quả nhiên phủ đệ của hắn đã bị quan sai bao vây, người dẫn đầu chính là quan to trong triều, hôm nay lúc tảo triều còn gặp mặt nhau.

Ngoại trừ người đó ra còn có rất nhiều người tới xem náo nhiệt nữa.

“Cao đại nhân và cả các vị đại nhân đây có ý gì thế?” Lâm Bắc Phàm hỏi trong sự khó hiểu.

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu nổi giận đùng đùng đáp:

“Lâm Bắc Phàm, bớt giả ngu với bản quan đi! Bản quan hỏi ngươi có phải ngươi đánh con trai ta không?”

“Cao đại nhân, lệnh lang là...”

“Cao Thiên Vũ!”

Cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng hiểu ra: “Hóa ra là hắn à! Lớn lên cả lơ phất phơ lại xấu như ma, trông chẳng giống Cao đại nhân chút nào, ta suýt thì không nhận ra đây!”

Cao Thiên Diệu sa sầm mặt mũi, đây không phải là chế nhạo hắn ta bị cấm sùng hay sao?

Hắn ta càng tức tối hơn, lớn tiếng quát hỏi: “Lâm đại nhân, ngươi dựa vào cái gì đánh con trai ta?”

“Đúng! Ngươi chỉ là một viên quan nho nhỏ có tư cách gì đánh con trai ta?”

“Ngươi dựa vào cái gì?”

...

Những quan viên khác cũng tức giận hỏi.

“Dựa vào cái gì à?”

Lâm Bắc Phàm hất tay áo, ngẩng đầu ưỡn ngực, lớn tiếng đáp: “Dựa vào bản quan chính là ti nghiệp của Quốc Tử Giám, còn bọn họ là sĩ tử của Quốc Tử Giám! Dựa vào bọn họ quanh năm đến muộn về sớm, sỉ nhục, đánh hội đồng bản quan, còn dạy mãi không sửa, bản quan có trách nhiệm trừng phạt bọn họ! Các vị đại nhân, bản quan trừng phạt bọn họ dựa theo quy định của Quốc Tử Giám, lẽ nào có lỗi sao?”

Lâm Bắc Phàm chỉ tay lên trời, nói năng rất có khí phách: “Cho dù cãi nhau đến tận Kim Loan Điện thì bản quan vẫn có lý!”

“Ngươi!” Đám quan viên tức nổ phôi.

Đã đánh con trai bọn họ mà còn ngang ngược như vậy đúng là nực cười!

Nào có lý này!

“Xem ra Lâm đại nhân cố ý gây khó dễ cho bản quan đúng không?” Sắc mặt của đám người Cao Thiên Diệu u ám.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Sao lại nói như vậy? Bản quan chẳng qua chỉ dựa theo quy định làm việc để không phụ thiên ân của bệ hạ mà thôi! Lẽ nào các vị đại nhân đây không thể hay sao?”

Đám quan viên nào dám không thừa nhận?

Tuy rằng bọn họ thường xuyên bằng mặt mà không bằng lòng, đối đầu với nữ đế nhưng ngoài mặt vẫn phải vui vẻ!

Bằng không chẳng ai dễ chịu cả!

“Đúng rồi, các vị đại nhân, trở về nói với con cái của các ngươi ngày mai nhớ đến đúng giờ, bằng không bản quan chỉ có thể dựa theo quy định của Quốc Tử Giám khai trừ học tịch của bọn họ, mãi mãi không được nhận vào trường!”

“Ngươi dám!” Đám quan viên lại nổi giận.

Chương 31: Người nhìn ta có dám không?

Quốc Tử Giám là học phủ cao nhất cả nước, sĩ tử bên trong đều là thiên chi kiêu kiêu tử!

Để bồi dưỡng nhân tài xuất sắc cho quốc gia sử dụng, bọn họ cung cấp tài nguyên giáo dục phong phú đồng thời cũng lập ra những quy tắc nghiêm khắc, trong đó có một điều, nếu sĩ tử có biểu hiện không tốt sẽ bị khai trừ học tịch.

Một khi khai trừ học tịch, cả đời sẽ không thể thi lấy công danh được nữa.

Nói cách khác, nếu các sĩ tử học ở trong này bị Quốc Tử Giám khai trừ học tịch vậy sau này cũng không còn đường làm quan.

Điều này đối với những đại quan triều đình như bọn họ làm sao có thể chấp nhận được?

“Lâm Bắc Phàm, ngươi dám làm vậy?”

“Lẽ nào ngươi không sợ đắc tội với chúng ta sao?”

“Còn muốn lẫn lộn trên quan trường nữa không?”

...

Lâm Bắc Phàm tiến lên một bước, quát to một tiếng: “Ngươi xem ta có dám không?”

Sự sắc bén thuộc về võ giả đã xuất hiện lần đầu tiên rồi!

Đám quan không thể không lùi bước!

Trong lòng vừa sợ vừa giận!

Bọn họ thật sự không hiểu nổi tại sao một viên quan lục phẩm nho nhỏ lại gan to bằng trời như thế?

Lẽ nào chỉ dựa vào sự sủng ái của nữ đế sao?

Mà nhóm dân chúng có mặt ở đó hóng hót cũng vô cùng kinh ngạc.

Một tân khoa trạng nguyên nhỏ bé lại dám đối đầu uy hiếp vài đại quan triều đình, thật đúng là can đảm hơn người!

Cuối cùng, chúng quan đều nhường một bước.

“Hừ! Chúng ta đi!”

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu phất tay áo rời đi, các quan viên khác đều theo sát phía sau.

Thật sự có thể nói là tới vội vàng mà đi cũng vội vàng!

Lâm Bắc Phàm cũng quay đầu vào trong.

“Đại Lực đóng cửa, tiếp tục ăn cơm!”

“Vâng, thưa thiếu gia!”

Ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì vào tảo triều.

Hắn vốn cho rằng sẽ phải nghênh đón một màn gió táp mưa sa nhưng đám quan lại này đều không nhắc tới, chỉ có vẻ mặt là không dễ nhìn gì cho lắm.

Thật ra nghĩ một chút cũng hiểu được, là con trai của bọn họ có lỗi trước, Lâm Bắc Phàm chỉ dựa theo pháp luật để xử lý mà thôi, nếu nói chuyện này với nữ đế cuối cùng vẫn là bọn họ đuối lý, còn rơi vào tội quân giáo không nghiêm nữa.

Lâm Bắc Phàm là người tâm phúc trước mặt nữ đế, lý lịch chẳng có lấy một chút chuyện vụn vặt nào, cùng lắm chỉ bị quở trách hai câu mà thôi.

Nếu đã như vậy cần gì phải tự làm mất mặt nữa?

Nhưng Lâm Bắc Phàm cũng gặp báo ứng, đó chính là bị các quan lại cô lập.

Trước đây khi vào tảo triều còn có người hỏi han hắn vài câu, nhưng bây giờ chẳng ai nói chuyện với hắn thậm chí tránh còn chẳng kịp.

Hắn lặng lẽ đứng phía sau trông có vẻ cô độc đến vậy.

Bản thân hắn cũng không nhận được mà cảm thán, trước đây xét nhà của Hộ bộ thượng thư quyền tả tướng đã đắc tội với toàn bộ quan lại do Hộ bộ thượng thư dẫn đầu.

Bây giờ dạy dỗ một đám nha nội lại đắc tội với các quan lại Hộ bộ thượng thư dẫn đầu tiếp!

Mới làm quan chưa được mấy ngày đã đắc tội với hai phe phái lớn trong triều đình!

Hơn nữa hắn còn tham ô tiền của nữ đế!

Chức quan này thật sự như đi trên lớp băng mỏng, ngàn cân treo sợi tóc!

Cũng may nữ đế vẫn chưa hay biết gì mà vô cùng sủng ái hần, bằng không hần chỉ có thể từ quan lưu lạc giang hồ!

Loại cảm giác này thật sự...

Quá kích thích!

Tảo triều kết thúc, Lâm Bắc Phàm trở về Quốc Tử Giám.

Dọc theo đường đi cho dù là thủ vệ, sĩ tử hay là tiến sĩ, mọi người đều nhìn hần với ánh mắt tràn đầy vẻ khâm phục.

“Lâm ti nghiệp thật sự quá mạnh!”

“Tay cầm pháp trượng dạy dỗ đám nha nội tác oai tác quái một trận nên thân!”

“Lợi hại nhất vẫn là tôi qua! Nghe nói phụ thân của đám nha nội đó đều tới nhà Lâm ti nghiệp gây sự, nhưng Lâm ti nghiệp mặt không đổi sắc, chỉ vào mũi bọn họ chửi mắng thậm tệ, uy phong vô cùng, thật đúng là tấm gương cho thế hệ chúng ta!”

“Có điều, Lâm ti nghiệp sáng khoái rồi nhưng sau này đường quan trường khó đi lắm!”

“Sợ cái gì? Trời đất rộng lớn, đạo lý là lớn nhất!”

“Làm quan phải không sợ cường quyền như Lâm ti nghiệp!”

...

Sĩ tử ở nơi này vẫn chưa bước vào quan trường hiển nhiên phần lớn vẫn chưa bị đầu độc, tâm hồn vẫn còn đơn thuần lắm, chỉ cảm thấy hành động không sợ cường quyền này của Lâm Bắc Phàm quá tuyệt vời!

Cho nên hần thu được rất nhiều người hâm mộ!

Lúc này hần đã tới cổng Quốc Tử Giám nhưng không vào mà đứng lặng im, mặt không biểu cảm như một pho tượng, ánh mắt nhìn quanh, tai nghe tám hướng.

Hôm nay hần muốn xem đám nha nội đó còn dám đến muộn thậm chí là không đến nữa hay không.

Không lâu sau con trai của Lại bộ thượng thư là Cao Thiên Vũ đã tới.

Hần ta nằm được người khiêng tới đây, vẫn còn đang rên rỉ, ánh mắt nhìn Lâm Bắc Phàm tràn đầy vẻ thù hận.

Hôm qua sau khi về nhà hắn ta đã hỏi thăm rõ ràng người trước mắt này là ai, tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm, không chỉ giành mắt nữ tử mà hắn ta coi trọng mà còn cuồn luôn tiền của hắn ta, còn đánh mộng hắn ta nở hoa, đã vậy còn uy hiếp hắn ta không tới sẽ khai trừ học tịch, khiến cả đời hắn ta đừng mơ làm quan nữa.

Lớn như vậy rồi hắn ta vẫn chưa từng chịu thiệt như thế bao giờ!

Hắn ta hận Lâm Bắc Phàm muốn chết!

Lâm Bắc Phàm chẳng thèm quan tâm hận ý trong mắt hắn ta.

Kẻ yếu mới thể hiện thù hận ra ngoài còn kẻ mạnh đều sẽ giấu thù hận trong lòng, sau đó nghĩ cách từ từ đâm chết đối phương.

Tiếp đó lại có nha nội lần lượt kéo tới, đều là được khiêng vào, có người trên mộng còn rướm máu trông vô cùng thảm, đồng thời cũng trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm đầy dữ tợn.

Sau đó lại có rất nhiều nha nội chạy vào.

Trước đó bọn họ toàn trốn học không tới nhưng bây giờ không thể không tới, đều nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ mặt sợ hãi.

Bọn họ sợ mình giống đám người Cao nha nội đó, bị Lâm Bắc Phàm đánh đến da tróc thịt bong.

Không lâu sau, tiếng chuông lên lớp vang lên.

Cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng hài lòng gật đầu, nhìn đám nha nội hoặc sợ hãi hoặc hận thù đó và bảo: “Tốt lắm, tất cả đều tới đủ, hơn nữa không có người nào tới muộn!”

Chương 32: Đám nhãi ranh này giác ngộ không tồi, có tương lai!

Đám nha nội bị ánh mắt của Lâm Bắc Phàm nhìn chòng chọc đến nổi da gà, bọn họ chấp tay đồng thanh hô: “Bái kiến ti nghiệp đại nhân!”

“Ừm!” Lâm Bắc Phàm gật đầu, sau đó trong tay xuất hiện thêm một pháp trượng đi về phía đám nha nội đó, nói: “Dựa

theo quy tắc của Quốc Tử Giám, thường xuyên tới muộn về sớm phạt một trăm trượng! Các người ai lên trước đây?”

“Lâm ti nghiệp, chờ đã!” Một nha nội kêu lên.

“Người có chuyện gì sao?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

Đối phương móc vài tờ ngân phiếu từ trong túi ra nhét vào trong tay Lâm Bắc Phàm, nịnh nọt bảo: “Lâm ti nghiệp, tổng cộng là mười vạn lượng đây! Người xem hình phạt này... có thể miễn được không?”

Lâm Bắc Phàm nhét ngân phiếu vào túi một cách vô cùng tự nhiên, sau đó vỗ vai đối phương, cười nói: “Người chuẩn bị rất chu đáo! Không tồi, có tương lai! Lần này bỏ qua cho người nhưng lần sau sẽ không có ngoại lệ!”

Đối phương mừng rỡ: “Cảm ơn Lâm ti nghiệp!”

Những nha nội khác thấy thế cũng nhao nhao móc ngân phiếu ra.

“Lâm ti nghiệp, đây là mười vạn lượng của ta, có thể miễn hình phạt được không?”

“Lâm ti nghiệp, ta cũng có mười vạn!”

“Lâm ti nghiệp...”

...

Cứ như vậy, Lâm Bắc Phàm còn chưa ra tay đã thu được một trăm hai mươi vạn lượng, nhiều hơn hẳn hôm qua.

Hắn vô cùng hài lòng: “Tốt lắm! Không hổ là sĩ tử của Quốc Tử Giám rất biết giác ngộ! Lần này không nhắc đến chuyện cũ nữa, nhưng lần sau tái phạm sẽ phải phạt nặng!”

“Đa tạ Lâm ti nghiệp!” Mọi người mừng rỡ như điên.

“Vậy Lâm ti nghiệp... bây giờ chúng ta có thể đi được chưa?” Một nha nội nơm nớp lo sợ hỏi.

“Đi? Đi đâu?” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Đi... đi lên lớp đó!” Đối phương sợ đến nhũn cả chân.

“Bạn học này, rốt cuộc đã bao lâu người không tới lớp rồi? Quên mất hôm nay là ngày gì sao?” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng

nói với vẻ mặt đứng đắn: “Bản quan nói cho các người biết hôm nay là ngày thi tháng, cho nên rút đi thi hết cho ta!”

“Rõ... thưa ti nghiệp đại nhân!” Đám nha nội kinh hồn bạt vía.

“Đúng rồi, quên nói cho các vị biết, để đốc thúc các sĩ tử chăm chỉ học hành, bản quan đã tăng thêm một quy tắc: Mỗi lần thi tháng, người thi không đạt tiêu chuẩn phạt hai mươi trượng! Người liên tiếp hai lần không đạt tiêu chuẩn đánh bốn mươi trượng! Người liên tiếp ba lần không đạt tiêu chuẩn đánh tám mươi trượng... Từ đó suy ra, thẳng đến khi nào đạt tiêu chuẩn mới thôi! Mong rằng các vị đây chú ý thêm!”

Đám nha nội kêu rên: “Kiểm tra không đạt tiêu chuẩn cũng phải đánh á!”

“Đương nhiên rồi!” Lâm Bắc Phàm nói một cách hiên ngang lắm liệt: “Thân là sĩ tử của Quốc Tử Giám được hưởng thụ tài nguyên giáo dục tốt nhất của quốc gia, hiển nhiên thành tích học hành phải đạt tới trình độ thật cao, tiến thêm một bước! Nếu như ngay cả đạt tiêu chuẩn còn không làm nổi vậy cần các người làm gì?”

Đám nha nội lắp bắp không nói được gì.

Cảm giác quy tắc này hình như nhắm vào bọn họ!

“Bây giờ đi thi đi!” Lâm Bắc Phàm vung tay: “Thành thật một chút cho ta, bản quan sẽ đích thân giám sát, nếu phát hiện các người có hành vi gian dối sẽ phạt thẳng một trăm trượng!”

“Rõ, thưa Lâm ti nghiệp!” Đám nha nội rời đi với vẻ chán nản ỉu rũ.

Một ngày này là ngày thi của Quốc Tử Giám.

Để đốc thúc sĩ tử và để tuyển chọn nhân tài, mỗi tháng Quốc Tử Giám đều tổ chức thi một lần gọi tắt là thi tháng.

Người thi tốt sẽ có điểm thưởng, có thể tiến vào lớp học cao hơn và có thể nhận được tài nguyên giáo dục càng xuất sắc hơn, thậm chí còn có lợi hơn cho sự phát triển đối với con đường tương lai.

Cho nên các sĩ tử và giáo viên ở đây đều vô cùng coi trọng.

Thân là người phụ trách vấn đề học hành của các sĩ tử hiển nhiên Lâm Bắc Phàm cũng trở thành quan chủ khảo, hần tuần tra toàn bộ lớp học trường thi, giữ vững kỷ luật trong kỳ thi.

Dưới uy thế của hần không có người nào dám gian lận.

Thi tháng kết thúc, tiếp theo chính là chấm bài cho điểm, thiếp lập ba cấp Giáp Ất Bính, Giáp chính là ưu tú, Ất chính là đạt tiêu chuẩn, còn Bính là không đạt tiêu chuẩn.

“Cao Thiên Vũ, không đạt tiêu chuẩn!”

“Vương Nhược Phong, không đạt tiêu chuẩn!”

“Đinh Thiệu Nhậm, không đạt tiêu chuẩn!”

...

Một đám nha nội không học vấn không nghề nghiệp đều không đạt tiêu chuẩn hết!

Lâm Bắc Phàm giận dữ nói: “Bản quan thật không hiểu nổi một bài thi đơn giản như vậy sao lại không đạt tiêu chuẩn nổi? Hơn nữa chữ sai quá nhiều, không thể nhìn nổi! Thậm chí ngay cả tên mình còn viết sai, thật không biết mấy năm nay các người đọc sách gì nữa?”

Đám nha nội bị chửi đến rúm ró cả người.

“Ti nghiệp, ta sai rồi, cho ta một cơ hội nữa đi mà!”

“Ta nhất định sẽ chăm chỉ đọc sách, lần sau nhất định sẽ đạt tiêu chuẩn!”

“Người đừng tức giận! Giận hại người, không đáng đâu!”

“Đừng ra tay được không? Người chửi ta bao nhiêu ta cũng nhận hết!”

....

“Không có quy tắc không làm gì được, sai rồi phải nhận lỗi!”

Lâm Bắc Phàm lại lấy pháp trượng ra nhìn đám nha nội đang run như cây sậy, nói với vẻ mặt không có cảm xúc: “Các người nói xem nên làm thế nào đây?”

Đám nha nội nghe cái đã hiểu ý ngay, mỗi người lại đau đớn móc ngân phiếu của mình ra.

Một trượng một nghìn lượng, hai mươi trượng là hai vạn lượng!

Tích tiểu thành đại, hai mươi tư nha nội này cộng lại đã cống cho Lâm Bắc Phàm bốn mươi tám tờ ngân phiếu!

Lâm Bắc Phàm nhét ngân phiếu dày cộp vào trong túi, gật đầu với vẻ vô cùng hài lòng: “Không tồi, rất biết giác ngộ! Nếu các ngươi dùng sự giác ngộ này vào việc học thì đã sớm có thành tựu rồi! Sau khi trở về chăm chỉ học hành, tranh thủ tháng sau thi đạt tiêu chuẩn, bằng không sẽ không còn là chuyện hai vạn lượng nữa đâu!”

“Rõ, thưa Lâm ti nghiệp!” Đám nha nội ỉu xiu đáp.

Chương 33: Trở thành cao thủ Tiên Thiên!

Sau khi đám nha nội rời đi, Lâm Bắc Phàm đếm lại khoản thu hoạch mấy ngày này.

“Ngày đầu tiên moi được bốn mươi vạn của Cao nha nội, cũng lấy được hơn sáu mươi vạn từ tay các nha nội khác, tổng cộng là hơn một trăm vạn lượng!”

“Ngày thứ hai cuỗm được một trăm hai mươi vạn từ tay các nha nội tốp hai.”

“Bây giờ thông qua kỳ thi tháng lại lấy thêm được bốn mươi tám vạn từ tay bọn họ.”

“Cho nên mấy ngày này tổng cộng mình kiếm được... hai trăm bảy mươi vạn lượng!”

Sau khi có được con số này, Lâm Bắc Phàm cười híp cả mắt: “Cái chức ti nghiệp này đúng là tuyệt vời thật, mới làm có vài ngày đã kiếm được gần ba trăm vạn! Cảm ơn nữ đế bệ hạ, lại đến lúc thăng cấp rồi!”

Buổi tối sau khi về nhà, Lâm Bắc Phàm nôn nóng đóng cửa phòng lại.

“Hệ thống, kết toán toàn bộ cho ta!”

[Ting! Kê chủ đã tham ô vàng bạc châu báu trị giá hai trăm bảy mươi vạn lượng, con số cực lớn, phần thưởng dung hợp với tiêu bản Kiều bang chủ (hậu kỳ).]

Một nguồn sức mạnh khủng khiếp nhanh chóng chui vào trong cơ thể của Lâm Bắc Phàm, sau đó còn có kinh nghiệm võ học phong phú rót vào trong đầu hắn nữa!

Lâm Bắc Phàm điên cuồng hấp thụ!

Cùng lúc đó, trong cơ thể hắn xuất hiện sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Những vết bầm có mùi lạ lại bị ép ra khỏi cơ thể hắn qua lỗ chân lông. Sau đó các tế bào trong người trở nên càng thêm trong suốt lóng lánh, căng tràn sức sống hơn.

Nội lực đầy ắp trong đan điền nhanh chóng ngưng tụ lại, từ trạng thái sương mù dày đặc dần dần ngưng kết thành chất lỏng. Mỗi một sợi đều tràn đầy lực phá hoại khủng khiếp.

Dường như có một luồng khí trong trời đất chui vào cơ thể hắn thông qua đỉnh đầu.

...

Đại khái sau một tiếng, cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng mở mắt, trong mắt ngập tràn niềm vui vì tiêu bản Kiều bang chủ này quá đầy năng lượng!

Ngoại trừ một thân nội lực hùng hậu và kinh nghiệm võ học phong phú ra còn mang tới cho hắn những tuyệt học như [Hàng Long Thập Bát Chương] [Đả Cẩu Bổng Pháp] [Cầm Long Công], và cả thiên phú võ học đáng sợ nữa!

Phải biết rằng, dưới tình huống Kiều bang chủ không mở bất kỳ hack nào, tuổi tác còn trẻ đã trở thành Thiên Long Tứ Tuyệt, nghiền áp toàn bộ cao thủ đều là dựa vào thiên phú võ học khủng khiếp của hắn ta.

Có thiên phú này sau này tu luyện sẽ dễ hơn nhiều!

Ngoại trừ những thứ trên ra còn có một thu hoạch lớn nhất nữa, đó chính là cuối cùng hắn cũng thuận lợi thăng cấp thành cường giả Tiên Thiên!

Cường giả Tiên Thiên cải thiện tổ chất toàn bộ cơ thể, tất cả nội thương đều biến mất sạch!

Tế bào cơ thể quay trở về thời kỳ nguyên anh vừa mới ra đời, sở hữu lực hồi phục mạnh hơn, sinh mệnh lực mạnh hơn, đồng thời cũng khiến người trông càng trẻ trung hơn, sống lâu hơn!

Nội lực trong cơ thể hóa thành chân khí Tiên Thiên, càng thêm ngưng tụ, lực phá hoại cũng tăng lên gấp ba lần!

Đồng thời có thể phóng ra khỏi cơ thể, giết người cách mười trượng!

Kinh mạch toàn thân được đả thông hơn nữa còn liên kết với trời đất, có thể tùy tiện hấp thụ linh khí thiên địa để bổ sung chân khí trong người, mà không cần thông qua ăn uống và vận công để bù đắp tiêu hao trong người nữa!

Cường giả Tiên Thiên đã được tính là cường giả trong cao võ thế giới này!

Lấy một địch trăm, nhẹ tựa lông hồng!

Thường đều là nhân vật cấp chương môn hoặc chương lão trong các đại môn phái được người tôn sùng!

“Tuy rằng bây giờ mình chỉ là một cao thủ Tiên Thiên Lục phẩm nhưng dựa vào tạo hóa trên người dùng sức địch lại Tiên Thiên Ngũ phẩm cũng không thua! Có thể bảo toàn tính mạng dưới sự truy đuổi của Tông Sư Tam phẩm!” Lâm Bắc Phàm vô cùng hào hứng.

Từ lúc xuyên việt cho tới nay hắn vẫn luôn cố gắng để trở nên mạnh hơn. Bây giờ cuối cùng cũng trở thành cao thủ Lục phẩm có thể sánh ngang với Tiên Thiên Ngũ phẩm rồi!

Tuy rằng không vô địch nhưng năng lực mạnh đi đến đâu cũng được!

“Bây giờ vẫn chưa thể thả lỏng, tiếp tục làm người khiêm tốn vậy!”

“Chỉ cần không xảy ra chuyện, cứ việc tham ô tới chết!”

“Sớm muộn sẽ có một ngày...”

Tâm hồn Lâm Bắc Phàm bay đi thật xa: “Khi mình trở thành thiên hạ đệ nhất tham quan cũng chính là lúc mình chứng đạo

thành Lục Địa Thần Tiên!”

Lúc này trong hoàng cung!

Nữ đế vung tay cho Cẩm Y Vệ vừa mới báo cáo công việc lui ra, sau đó khẽ cười một tiếng với hư không: “Thanh Hoàn tử tử, ngươi cũng nghe rồi đó, con người Lâm Bắc Phàm này thật đúng là tham tài tất có lý do! Trẫm điều hấn đến một nơi trong sạch như Quốc Tử Giám, chỉ vài ngày đã tham ô hai trăm bảy mươi vạn rồi!”

“Các tham quan khác đều là vợ vét mồ hôi nước mắt của dân, vỗ béo cho mình, làm khổ dân chúng! Nhưng người này rất hay, lại đi làm ngược lại, vợ vét tiền tài từ tay đám tham quan, làm khổ tham quan, vỗ béo dân chúng! Thật sự quá thú vị!”

“Hấn quả thật là một kỳ tài, một kỳ tài tham tiền!”

Trong hư không xuất hiện một bóng trắng, trên người nàng ta được sương mù màu trắng dày đặc che phủ nên không thể nhìn rõ dung mạo, nhưng xét từ dáng người duyên dáng của đôi phương chắc chắn đây là một mỹ nữ tuyệt thế.

“Đúng thật! Tài học của hấn đều dùng hết lên tham tài! Vì tham tài thậm chí còn không tiếc đắc tội với các quan! Thật không biết hấn lấy gan hùm mật gấu ở đâu ra! Ha ha...” Nữ đế không nhìn được mà bật cười.

“Bệ hạ, hấn cũng tham ô tiền trong quốc khố của ngươi!”

Tiếng cười của nữ đế tắt ngúm.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi: “Tên khốn lừa trên gạt dưới, không coi thiên tử ra gì! Nếu không phải tiền hấn tham ô được đều chia cho dân chúng, là một vị quan tốt yêu dân như con thì trẫm đã sớm lôi hấn ra ngoài xử trảm rồi!”

Nữ đế đảo mắt: “Thanh Hoàn tử tử, ngươi có cách gì lấy tiền mà hấn đã tham ô được về đây cho trẫm không?”

“Bệ hạ, ngươi muốn...” Bóng trắng kinh ngạc.

Chương 34: Đại nhân, người chính là Dạ Hiệp đúng không?

Nữ đế nghiêm túc đáp: “Không sai, trăm muốn dùng tiền của hần để phát triển thế lực của mình!”

Nàng thở dài một tiếng, buồn bã bảo: “Hiện giờ gian thần trong triều lộng quyền, chia bè kết phái, tranh quyền đoạt lợi, tham ô thành phong trào! Bên ngoài kinh thành thì các vị hoàng thúc của trăm nuôi binh quyền riêng, có thể khởi binh tạo phản bất cứ lúc nào! Xa hơn kia, các đại hoàng triều cũng đang lăm le bờ cõi, tập trung binh lực ở biên giới sẵn sàng tiến vào Trung Nguyên mọi lúc! Ngay cả trong giang hồ cũng không quá ổn định, người có dã tâm thích gây sóng gió...”

“Ôi, có thể đoán được trong tương lai không xa nữa, thiên hạ chắc chắn sẽ đại loạn! Để khiến đám quần thần và các vị hoàng thúc, cùng các hoàng đế nước khác lo là, trăm không thể không giả thành một hôn quân, lén lút tích lũy sức mạnh!”

Nữ đế lại thở dài một tiếng: “Nhưng muốn phát triển thế lực thuộc về trăm không chỉ cần thời gian mà còn cần rất nhiều tiền của! Trăm quá thiếu tiền, kho riêng rỗng tuếch, muốn dùng tiền của quốc khố nhưng số tiền đó không biết đang bị bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm, nếu sử dụng chắc chắn sẽ bại lộ ý đồ của trăm, khiến người khác cảnh giác!”

“Mà trước mắt đã có một con đường moi tiền rất tốt!” Trong giọng nói của nữ đế mang theo chút mừng rỡ: “Đó chính là chuyển tiền mà Lâm Bắc Phàm tham ô được vào tay trăm! Sau khi trăm có tiền có thể phát triển thế lực thuộc riêng về mình, ứng phó với nguy cơ lớn trong tương lai!”

“Bệ hạ, đây quả thật là một cách hay! Nhưng muốn lấy được tiền từ tay hần lại là một nan đề! Nếu dùng biện pháp mạnh có khả năng sẽ dẫn tới hậu quả không thể kiểm soát được!”

“Vậy mới phải nhờ Thanh Hoàn tỷ tỷ ngươi, trăm tin ngươi nhất định có thể làm được.” Nữ đế nháy mắt một cách tinh nghịch: “Trăm chỉ có một yêu cầu là đừng làm lộ thân phận của trăm! Dù sao chuyện này cũng không vẻ vang gì cho cam, hơn nữa trăm bí mật phát triển thế lực, loại chuyện này càng ít người biết càng tốt!”

“Vậy lại hơi khó làm, nhưng ta sẽ cố hết sức nghĩ cách xem sao!”

“Cảm ơn Thanh Hoàn tỷ tỷ!”

Bóng trắng dần biến mất!

Ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm ra ngoài tảo triều từ rất sớm.

Đến trưa Đại Lực khiêng hai rương to vào trong phòng Lâm Bắc Phàm.

Một cảnh này vừa vắn bị Lý Sư Sư nhìn thấy vì thế nàng tò mò hỏi “Đại Lực, ngươi đang làm gì vậy?”

Đại Lực cúi đầu cung kính đáp: “Hồi thiếu nữ nãi nãi, sáng nay khi thiếu gia ra ngoài đã đưa cho ta ngân phiếu trị giá mười vạn, kêu ta tới tiền trang đổi mười vạn lượng về! Trong này đựng mười vạn lượng bạc!”

“Mười vạn lượng bạc...” Ánh mắt của Lý Sư Sư hoảng hốt.

Lúc này Đại Lực đã chuyển hàng xong, đóng cửa phòng lại.

“Thiếu nữ nãi nãi, không có chuyện gì thì ta đi làm việc trước đây!”

“Ừm, đi đi!”

Sau khi Đại Lực đi rồi, Lý Sư Sư chậm rãi bước qua đẩy cửa phòng ngủ của Lâm Bắc Phàm, còn mở hai rương to đặt ngay đầu giường ra, lập tức bị ánh bạc rực rỡ bên trong chiếu lóa mắt.

“Mười vạn lượng thật này!” Ánh mắt của nàng phức tạp, vừa đau lòng vừa thất vọng lại vừa khó hiểu...

Buổi tối khi Lâm Bắc Phàm về nhà ăn cơm phát hiện ra sắc mặt của Lý Sư Sư quá bất thường, có chút tiêu tụy, ăn cơm không vô, vì thế hắn quan tâm hỏi: “Sao thế, thấy trong người khó chịu sao?”

Lý Sư Sư nặn ra một nụ cười miễn cưỡng: “Ừm, có khả năng là trời trở lạnh khiến cơ thể không thoải mái cho lắm, cảm ơn đại nhân đã quan tâm!”

“Có cần mời một đại phu tới khám cho ngươi không?”

“Không cần đâu, không phải vấn đề đáng quan ngại gì, ngủ một giấc chắc không sao!”

“Được, dùng cơm xong nhanh về phòng nghỉ ngơi đi!”

Cuộc đối thoại của hai người rất ít, dường như đều có tâm sự riêng.

Sau khi ăn xong bữa tối, Lý Sư Sư về phòng nghỉ ngơi.

Mà Lâm Bắc Phàm cũng về phòng ngủ của mình mở hai rương lớn đựng đầy bạc ra, sau đó duỗi tay bóp vụn từng đĩnh bạc một.

Vào đêm khuya thanh vắng, hắn lại thay đồ đi đêm, cầm bạc vụn lên lút ra ngoài tán tài.

Mà hắn rời đi chưa được bao lâu lại có một bóng người duyên dáng xuất hiện trước cửa phòng hắn.

Nàng gõ cửa lại gọi vài tiếng, phát hiện không có người đáp, kết quả vừa dùng lực đã đẩy được cửa ra, lại thấy bên trong không có một bóng người nào.

Hai rương to đựng bạc mở toang, nhưng bên trong chẳng còn một đĩnh bạc nào hết.

“Đại nhân đi đâu rồi? Còn cả số ngân lượng kia nữa....”

Lý Sư Sư cảm thấy mình như lạc trong một đám sương mù bạt ngàn. Lâm Bắc Phàm trở nên càng lúc càng thần bí trong cảm nhận của nàng.

Chưa đến một tiếng đồng hồ sau, Lâm Bắc Phàm đã tán tài xong và trở về nhà, nhưng vừa đến cửa phòng đã nhạy bén phát hiện ra bên trong có thêm một người nữa đang ngồi trên giường mình.

Hắn vô cùng cảnh giác, lập tức đá cửa lao vào: “Ai?”

Động tác tay không chậm, nhanh chóng vô lấy cổ họng đối phương. Nhưng lúc này hắn đã nhận ra người trước mắt lại vội rút tay về.

“Sư Sư, sao lại là ngươi? Sao ngươi lại ở đây?”

“Đại nhân, Sư Sư vẫn luôn đợi ngươi!”

Lý Sư Sư đứng dậy khỏi giường nhìn người bịt mặt màu đen trước mặt này, dừng cảm bước tới.

Nàng giơ bàn tay hơi run rẩy kéo khăn che mặt của đối phương, sau đó nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Lúc này, đột nhiên nước mắt nàng đua nhau tràn ra, lại bật cười đầy kích động: “Đại nhân, biết ngay là ngươi mà! Ngươi chính là Dạ Hiệp đúng không? Ngươi chính là Dạ Hiệp trọng nghĩa khinh tài gần đây, Sư Sư nói không sai chứ?”

Chương 35: Bọn họ tham thì ta phải tham hơn bọn họ! Bọn họ gian thì ta phải gian hơn bọn họ!

Lâm Bắc Phàm quay người đóng cửa trước, sau đó nhìn bóng người xinh đẹp quen thuộc trước mắt với ánh mắt phức tạp:
“Sao lại nói như vậy?”

“Cho tới bây giờ, bên ngoài đều đồn nhau đại nhân là một tên tham quan, nhưng trong quá trình chung sống lâu nay, Sư Sư phát hiện ra đại nhân cũng không phải người như vậy! Người trời sinh đăm đạc, không ham danh lợi, không màng hưởng thụ, không sợ cường quyền, đối xử với người đều chân thành và bình đẳng! Người như vậy sao có thể là tham quan được?”

“Nhưng sáng hôm nay Sư Sư nhìn thấy Đại Lực chuyển hai rương bạc về, khiến trong lòng Sư Sư nổi lên nghi ngờ, không tháo gỡ thì lòng ta khó mà yên được. Vì thế đêm nay Sư Sư qua đây lại phát hiện trong phòng không có người mà bạc cũng biến mất luôn!”

“Liên tưởng đến gần đây kinh thành có thêm một Dạ Hiệp! Hẳn trọng nghĩa khinh tài, giúp đỡ người nghèo khó khăn, nhưng không có người nào biết thân phận của hắn, cũng không ai biết tiền từ đâu mà có! Người này xuất hiện lại hoàn toàn trùng khớp với thời gian đại nhân đồ trạng nguyên và bắt đầu tham ô, cho nên Sư Sư có một suy đoán to gan, bây giờ nhìn thấy đại nhân mặc đồ dạ hành về nhà lại càng thêm chắc chắn suy đoán trong lòng!”

“Cho nên đại nhân, người chính là Dạ Hiệp có đúng không?”

Lý Sư Sư ôm gò má của Lâm Bắc Phàm một cách dè dặt, mắt nhìn vào đôi mắt hắn với vẻ dịu dàng và chăm chú.

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Không sai, ta chính là Dạ Hiệp!”

“Ôi...” Lý Sư Sư kích động che miệng mình.

Lâm Bắc Phàm nói tiếp: “Các quan lại bóc lột dân chúng khiến dân chúng lâm than! Ta chia hết toàn bộ số tiền đã tham

ô được cho dân chúng nghèo khổ, hy vọng sau khi bọn họ có được khoản tiền này có thể sống tốt hơn một chút!”

“Đại nhân, tại sao người phải làm như vậy? Người có biết người làm thế nguy hiểm bao nhiêu không?” Lý Sư Sư giữ hai cánh tay của Lâm Bắc Phàm, kích động bảo.

Tại sao phải làm như vậy à?

Không tham ô tiền tài thì có lỗi với hệ thống, mà tham ô rồi lại có lỗi với lương tâm!

Nhưng không thể nói như vậy được!

“Đương nhiên ta biết, nhưng ta có nổi khổ không thể không làm như vậy!”

Lâm Bắc Phàm thở dài một tiếng: “Ta sinh ra trong gia đình nghèo khó, từng tận mắt chứng kiến đủ loại quan lại bóc lột dân chúng, ức hiếp người vô tội, khiến cho dân chúng lầm than, tình cảnh khó khăn biết bao! Ta căm phẫn trong lòng cho nên mới tức giận phấn đấu thi đỗ trạng nguyên là để báo thù bọn họ! Bọn họ tham ô bao nhiêu trên người dân chúng thì ta tham ô lại bấy nhiêu để trả về cho chủ cũ! Đây cũng được coi là chuyện duy nhất ta có thể làm được!”

“Có thể làm một vị quan thanh liêm tốt, như vậy cũng có thể tạo phúc cho dân chúng mà!” Lý Sư Sư khuyên nhủ.

“Người nghĩ đơn giản quá rồi!” Lâm Bắc Phàm cười khổ: “Triều đình đã ô uế hết rồi! Trên có hôn quân dưới có nịnh thần, cho dù người không tham ô thì người khác cũng sẽ nghĩ đủ mọi cách khiến người tham ô! Nếu người vẫn không tham ô như cũ vậy bọn họ sẽ nghĩ đủ mọi cách kéo người xuống ngựa! Bây giờ triều đình hoàn toàn không dung chứa nổi một vị quan thanh liêm đâu!”

“Đúng vậy, triều đình không dung chứa nổi một vị quan thanh liêm...” Lý Sư Sư thì thào, trong lòng tràn đầy sự đồng cảm.

Phụ thân của nàng vốn cũng lập chí làm một vị quan tốt. Nhưng thân ở trong triều đình là nơi tham ô thành phong trào, gian thần lộng quyền, chỉ riêng bảo vệ bản thân cũng đã là một vấn đề rồi.

Cái khác không nói nhưng văn võ trong triều đều là tham quan, bản thân người lại là một quan thanh liêm, tính cách không hợp sẽ trực tiếp bị cô lập, muốn làm chút chuyện cũng vô cùng khó khăn.

Cuối cùng dưới viên đạn bọc đường của người khác, bản thân cũng thất thủ đầy thôi.

“Giống như một chậu mực đen, một giọt nước sạch nhỏ xuống cũng không bao giờ có thể rửa sạch được!”

“Nếu đã như vậy tại sao ta không cùng một giuộc với chúng?” Lâm Bắc Phàm cười lạnh: “Bọn họ tham thì ta phải tham hơn bọn họ! Bọn họ gian thì ta phải gian hơn bọn họ! Bằng không, làm sao đấu lại bọn họ đây?”

Bọn họ tham thì ta phải tham hơn bọn họ!

Bọn họ gian thì ta phải gian hơn bọn họ!

Bằng không làm sao đấu lại bọn họ đây?

Cả người Lý Sư Sư run lên.

Còn có bóng người xinh đẹp màu trắng mờ ảo bên ngoài cửa sổ cũng hơi chấn động.

“Nhưng đại nhân... sự trong sạch của người...”

“Sự trong sạch của ta không đáng kể!” Lâm Bắc Phàm cười nhẹ bằng: “Dù sao ta cũng chưa từng nghĩ đến việc làm quan cả đời, cần mấy thứ như danh dự này làm gì? Có thể làm bao lâu thì làm bấy lâu, không làm được nữa thì chạy, mai danh ын tích lại làm một hảo hán! Trời đất rộng lớn có chỗ nào mà ta không đi được?”

“Nói thật, cho tới bây giờ mơ ước lớn nhất của ta không phải là làm quan, mà là làm một võ lâm hào hiệp hành tẩu giang hồ, trừ bạo giúp kẻ yếu, có ơn báo ơn có thù trả thù! Nhìn thấy chuyện bất bình thì ra tay tương trợ, nhìn thấy ai chương mắt thì xiên một đao, hà tất phải rắc rối như bây giờ?”

“Đại nhân...” Lý Sư Sư khóc nhèe hai mắt, nhưng hình tượng của Lâm Bắc Phàm ở trong lòng nàng lại càng ngày càng rõ ràng hơn.

Hắn vốn chính là một thiếu niên lãng mạn theo đuổi tự do, nhưng vì lê dân trăm họ lại không thể không bỏ võ theo văn, dấn thân vào chốn quan trường dơ bẩn làm chuyện mà mình không muốn làm, làm một tay tham quan người người chán ghét, đến bản thân mình cũng ghét luôn!

Vì con dân trong thiên hạ mà vất bỏ hành trang tự do, đeo trên lưng lớp vỏ nặng nề, gồng gánh tiến lên!

Một khắc này, nước mắt của Lý Sư Sư rơi như mưa!

Chương 36: Lâm ái khanh thật khổ quá!

“Sư Sư, sao ngươi lại khóc?” Lâm Bắc Phàm kinh ngạc.

Lý Sư Sư chợt lắc đầu, cười đáp: “Sư Sư không khóc! Đây là mừng! Là kích động!”

Mừng cái gì?

Kích động cái gì?

Nói thật, Lâm Bắc Phàm vô cùng khó hiểu!

Phải biết rằng những chuyện mà hắn làm hiện tại đều là chuyện mất đầu như chơi, bao giờ đầu rơi cũng chẳng biết, Lý Sư Sư thân là người đi theo hắn không phải nên nơm nớp lo sợ, nên cảm thấy sợ hãi hay sao?

Sao ngược lại... lại vui mừng kích động được?

Đặc biệt là đôi mắt xinh đẹp đó của nàng thật dịu dàng then thừng, tràn đầy tình yêu, trong mắt chỉ toàn là hắn khiến hắn có hơi mất tự nhiên.

Vì thế hắn hung dữ nói: “Sư Sư, bây giờ ngươi đã biết thân phận thật sự của ta! Ngươi nói xem ta nên làm thế nào với ngươi đây? Dù sao thân phận của ta vẫn càng ít người biết càng tốt!”

Lý Sư Sư lại cười, dừng cảm bước từng bước lại gần Lâm Bắc Phàm: “Cho dù đại nhân đối xử với ta thế nào, muốn giết muốn róc xương muốn làm gì cũng được hết! Nhưng trước đó, Sư Sư hy vọng có thể trở thành nữ nhân của ngươi!”

Lý Sư Sư đột nhiên bổ nhào tới ôm chặt cổ Lâm Bắc Phàm, dán mặt mình vào mặt hắn.

Cảm giác được hơi ấm trong lòng, Lâm Bắc Phàm hít thở dồn dập: “Không hối hận chứ?”

“Sư Sư... đến chết cũng không hối hận!”

Vì thế Lâm Bắc Phàm ôm người đẹp trong lòng lao về phía giường.

Trăng sáng sao thưa, vợ chồng hòa hợp.

Mà lúc này, bóng trắng bên ngoài cửa sổ đã biến mất không thấy nữa.

Trong hoàng cung, bóng trắng báo cáo những chuyện mắt thấy tai nghe tới nay lại cho nữ đế một cách chi tiết.

“Triều đình đã ô uế hết rồi! Trên có hôn quân dưới có nịnh thần, cho dù ngươi không tham ô thì người khác cũng sẽ nghĩ đủ mọi cách khiến ngươi tham ô! Nếu ngươi vẫn không tham ô như cũ vậy bọn họ sẽ nghĩ đủ mọi cách kéo ngươi xuống ngựa!”

“Bây giờ triều đình hoàn toàn không dung chứa nổi một vị quan thanh liêm đâu!”

“Giống như một chậu mực đen, một giọt nước sạch nhỏ xuống cũng không bao giờ có thể rửa sạch được!”

“Nếu đã như vậy tại sao ta không cùng một giuộc với chúng?”

“Bọn họ tham thì ta phải tham hơn bọn họ! Bọn họ gian thì ta phải gian hơn bọn họ! Bằng không, làm sao đấu lại bọn họ đây?”

“Sự trong sạch... không đáng kể! Dù sao ta cũng chưa từng nghĩ đến việc làm quan cả đời, cần mấy thứ như danh dự này làm gì? Có thể làm bao lâu thì làm bấy lâu, không làm được nữa thì chạy, mai danh ẩn tích lại làm một hảo hán! Trời đất rộng lớn có chỗ nào mà ta không đi được?”

“Mơ ước lớn nhất của ta không phải là làm quan, mà là làm một võ lâm hào hiệp hành tẩu giang hồ, trừ bạo giúp kẻ yếu, có ơn báo ơn có thù trả thù...”

...

Nữ đế rơi vào trầm tư, rất lâu sau nàng mới chột thờ dài: “Lâm ái khanh, thiệt thòi cho ngươi quá!”

Nàng quá hiểu nỗi khổ của Lâm Bắc Phàm!

Vì lê dân trăm họ không thể không từ bỏ ước mơ của mình dần thân vào chốn quan trường, trở thành tham quan người người chán ghét.

Mà nàng cũng như vậy, vì giang sơn xã tắc không thể không giả làm một tên hôn quân!

Một người vì dân, một người vì nước!

Mà toàn bộ những việc Lâm Bắc Phàm làm còn khó hơn nàng gấp trăm lần!

Nàng tốt xấu gì vẫn là hoàng đế của Đại Võ, lên ngôi danh chính ngôn thuận, cho dù người bên dưới có không bằng lòng thế nào cũng chỉ có thể bằng mặt mà không bằng lòng.

Nhưng Lâm Bắc Phàm thì sao?

Khắp triều văn võ bá quan đều là kẻ địch, chỉ cần đi sai một bước vậy sẽ ngàn kiếp không phục!

Dân chúng thiên hạ lại không để ý đến hắn, chửi hắn là tham quan ô lại!

Đưa mắt nhìn chỉ toàn là kẻ địch, lại không có ai là trợ thủ, chỉ có thể một mình ôm theo niềm tin, vô cùng cô độc!

Nữ đế lại thờ dài một tiếng, trong lòng tràn đầy vẻ thương tiếc: “Lâm ái khanh thật khổ quá.”

“Đúng vậy, hắn thật sự quá khổ! Từ bỏ toàn bộ sự theo đuổi để dần thân vào nơi quan trường dơ bẩn, đấu với tham quan, đấu với gian thần, đấu với tất cả những điều bất công, lại vừa phải nhẫn nhịn lưng đeo tiếng xấu, nghị lực của hắn đã có thể so với thánh nhân tối cao trong nhân gian!” Bóng trắng cũng thờ dài theo.

Nàng ta gần như đã tu luyện đến tuyệt đỉnh nhân gian rồi, bình tĩnh hòa nhã, không quan tâm vinh nhục, không lay chuyển trước ngoại vật!

Thế nhưng hôm nay là lần đầu tiên nàng ta lộ ra vẻ xúc động vì một người!

Thực lực nhỏ bé nhưng nội tâm lại tràn đầy năng lực mạnh mẽ.

Tuy cơ thể nhỏ nhưng nhân cách vĩ đại!

“Không! Hắn không chỉ có một mình!”

Nữ đế kích động đứng dậy: “Hắn không có trợ thủ vậy trăm sẽ là trợ thủ lớn nhất của hắn! Hắn không có chỗ dựa vậy trăm sẽ là chỗ dựa lớn nhất cho hắn, để quân thần chúng ta đồng tâm hiệp lực thay đồ Đại Võ!”

“Bệ hạ anh minh!” Bóng trắng cúi người.

Ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm tỉnh lại trong mùi hương da thịt của người phụ nữ.

“Phu quân, thiếp thân thay áo cho ngài!”

“Phu quân, thiếp thân thay giày cho ngài!”

“Phu quân...”

...

Lâm Bắc Phàm có hơi mất tự nhiên: “Được rồi Sư Sư, mấy thứ này ta có thể tự làm, không cần làm phiền ngài!”

“Nhưng đây vốn là chuyện thiếp thân nên làm, hơn nữa thiếp thân thích mà!” Lý Sư Sư liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, tiếp tục hằm hằm.

Chỉ một cái liếc mắt này, Lâm Bắc Phàm đã muốn ôm nàng ngủ thêm giấc nữa.

Trong lòng hắn cảm thán, chẳng trách thời cổ đại quân vương không tảo triều, ôm một đại mỹ nhân ngủ ai lại bằng lòng thức dậy chứ!

Dưới sự phục vụ của Lý Sư Sư, Lâm Bắc Phàm đã thay xong quan phục, sau đó hắn trở tay bế nàng lên giường, dịu dàng nói: “Được rồi, tối qua khiến ngài khá vất vả, cơ thể còn bệnh ngủ thêm một lúc nữa đi!”

“Vâng!” Lý Sư Sư gật đầu hạnh phúc.

Lúc hắn ra ngoài, nàng lại gọi một tiếng: “Đúng rồi phu quân, tối nay ăn gì? Sư Sư sẽ chuẩn bị trước!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Gì cũng được! Người là nữ chủ nhân ở đây, người tự quyết định đi!”

“Vâng!” Lý Sư Sư lại gật đầu với vẻ hạnh phúc, vốn muốn nhắm mắt ngủ tiếp nhưng lại không tài nào ngủ nổi.

Nàng quay đầu nhìn về phía cửa sổ phát hiện ra trời đã bắt đầu sáng, vạn vật bắt đầu sống lại, tươi đẹp giống như tâm trạng của nàng vậy.

Chương 37: Thiên vị trạng nguyên như vậy, đồ hôn quân!

Kim Loan Điện, tảo triều!

“Bái kiến bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Các vị ái khanh miễn lễ!”

“Tạ bệ hạ!”

Nữ đế ngồi trên long ỷ trên cao nhìn xuống mọi người, trông thấy Lâm Bắc Phàm đứng cuối cùng đôi mắt nàng sáng lên, mỉm cười chân thành: “Lâm ái khanh đâu rồi?”

Lâm Bắc Phàm đứng ra, chấp tay đáp: “Bệ hạ có chuyện dặn dò vi thần?”

“Không có chuyện gì cả, chỉ là muốn nhìn người thôi!” Nữ đế cười hài lòng, nói: “Lâm ái khanh, người làm quan đã được một thời gian, bây giờ thế nào rồi, đã quen chưa? Có chỗ nào không hiểu không?”

“Hồi bệ hạ, vi thần vẫn ổn, xin bệ hạ yên tâm!” Lâm Bắc Phàm chấp tay, đáp.

“Công việc ở Quốc Tử Giám thì sao? Bây giờ làm việc vẫn thuận lợi chứ?” Nữ đế vẫn tươi cười không thay đổi.

“Hồi bệ hạ, dưới sự giúp đỡ của các đồng nghiệp, vi thần đã làm quen với công việc và môi trường ở Quốc Tử Giám, mọi việc đều đang triển khai rất thuận lợi!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng đáp.

“Không tồi, không hổ là trạng nguyên lang mà trầm tự hào nhất! Phủ đệ mà trầm thưởng cho người ở có thoải mái

không?”

“Ồ vô cùng thoải mái, cảm ơn bệ hạ đã ban thưởng!”

“Ăn có ngon không? Ta thấy hình như ngươi gầy hơn trước rất nhiều rồi đấy!”

“Hồi bệ hạ...”

...

Một người hỏi một người đáp, Lâm Bắc Phàm có hơi được thương mà sợ!

Sao hôm nay nữ đế cứ quái quái thế nào ấy nhỉ?

Quan tâm cuộc sống thường ngày của hắc đế vậy?

Quá thân thiết khiến hắc đế có hơi ngại ngùng!

Mà các quan lại đứng xung quanh lại đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy rất chán nản.

Làm ơn đi bệ hạ, cho dù ngươi có sủng ái Lâm Bắc Phàm tới đâu nhưng có thể nhìn xem đây là nơi nào trước đã được không?

Đây chính là Kim Loan Điện, là chỗ bàn quốc gia đại sự cơ mà!

Mấy chuyện thấy ớn đó của các ngươi có thể đổi chỗ khác rồi nói sau được không?

Nhưng những người có mặt ở đây đều là cáo già, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Sau khi hỏi xong một lượt, câu trả lời của Lâm Bắc Phàm cũng coi như hoàn hảo, không chê vào đâu được.

Nhưng nữ đế vẫn không hài lòng.

Sở dĩ nàng hỏi Lâm Bắc Phàm là vì muốn biết hắc đế thiếu cái gì, gặp vấn đề gì, sau đó bổ sung cho hắc đế, cảm ơn hắc đế đã âm thầm trả giá vì tất cả.

Kết quả ngươi lại chẳng có chuyện gì hết, cũng chẳng cần gì hết, ngươi kêu ta làm thế nào đây?

Ta rất khó xử, có được không?

“Lâm ái khanh, xem ra ngươi vẫn chưa nói thật! Ngươi có biết đây là tội khi quân không?” Nữ đế quát.

Lâm Bắc Phàm sợ hãi: “Bệ hạ, sao lại nói vậy ạ?”

“Ngươi vừa mới làm quan không có khả năng không có một chút vấn đề nào cả! Bây giờ trẫm hỏi ngươi, ngươi phải thành thật nói cho trẫm biết, bằng không trẫm sẽ phán ngươi tội khi quân!” Nữ đế lớn tiếng nói.

“Bệ hạ, nhất định phải nói sao ạ?” Lâm Bắc Phàm giương mắt nhìn.

“Nói, nhất định phải nói!” Gọng nói của nữ đế vang dội.

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Được rồi, vì thần quả thật đang gặp một vấn đề!”

“Vấn đề gì, mau nói!” Đôi mắt của nữ đế sáng ngời.

“Khởi bẩm bệ hạ, vì vi thần vừa mới làm quan, bổng lộc ít ỏi, tiền bạc có hạn, mà chi phí ở kinh thành càng ngày càng tăng, cho nên vi thần đã hơi túng quẫn!” Lâm Bắc Phàm xấu hổ đáp.

Khóe miệng của các quan lại có mặt tại đây đều méo xệch.

Mẹ kiếp!

Vậy mà còn than nghèo nữa chứ!

Từ lúc ngươi làm quan cho tới nay đã tham ô ấy trăm vạn lượng rồi!

Ngay cả tiền của con trai chúng ta mà ngươi cũng nuốt mất, giờ còn không biết xấu hổ than nghèo?

Thật đúng là đồ vô sỉ!

Thế nhưng nữ đế lại gật đầu đồng cảm.

Trước đây Lâm Bắc Phàm đã không có của cải gì, làm quan lại chưa được bao lâu, chức quan thấp, bổng lộc có hạn. Mà số tiền hần tham ô được đều chia đi hết, còn phải nuôi một nhà mấy miệng ăn, sống ở nơi kinh thành tắc đất tắc vàng này quả thật vô cùng khó khăn.

Vì thế nữ đế đau lòng đáp: “Ái khanh quả thật đã vất vả rồi! Như vậy đi, trẫm lệnh cho Hộ bộ chỉnh bổng lộc của ngươi lên cao hơn, giải quyết vấn đề thiếu tiền cho ngươi! Ngươi xem,

phát lương bổng cho người dựa theo quy cách của quan viên tứ phẩm thế nào?”

Lâm Bắc Phàm sững sờ, ta có làm gì đâu mà tăng lương cho ta?

Này là có ý gì đây, sao ta không hiểu?

Các quan lại cũng không bình tĩnh nổi nữa!

Còn chưa làm việc được mấy ngày đã tăng lương cho thăng khôn nạn này rồi?

Hơn nữa còn tăng đến tứ phẩm!

Quá loạn rồi!

Hộ bộ thượng thư dẫn đầu đứng ra, lớn tiếng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, việc này không ổn thỏa! Đại Võ ta từ khi lập quốc cho tới nay, Thái Tổ đặt ra quy tắc quan viên mỗi bậc chỉ có thể nhận lương bổng ở cấp bậc tương ứng, như thế mới có thể giữ vững khuôn phép, duy trì sự ổn định trong triều đình được! Quy tắc không thể phá, pháp luật của tổ tông cũng không thể làm trái, xin bệ hạ hãy nghĩ lại!”

“Xin bệ hạ hãy nghĩ lại!” Các quan đồng thanh nói.

Thấy đám quan lại này làm trái với ý mình, nữ đế nói với vẻ hơi giận dữ: “Được, không chỉnh lương bổng, vậy trăm thưởng cho hấn vạn lượng bạc trắng, thế cũng được chứ hả?”

Lại là Hộ bộ thượng thư dẫn đầu lên tiếng: “Khởi bẩm bệ hạ, thưởng bạc đều lấy từ quốc khố ảnh hưởng đến nền tảng quốc gia, không thể tùy tiện sử dụng! Lâm ti nghiệp cũng không có công trạng hay thành tích, tùy tiện ban thưởng không hợp tình hợp lý! Xin bệ hạ hãy nghĩ lại!”

“Xin bệ hạ hãy nghĩ lại!” Các quan lại đồng thanh.

Nữ đế tức run người. Nàng muốn bù đắp cho vị quan thanh liêm duy nhất trong triều hiện nay nhưng sao lại khó như vậy chứ?

Mấy tên tham quan, gian thần các người, sớm muộn gì cũng có một ngày ta nhất định sẽ xử tất cả các người tội chết!

“Được, trăm không dùng tiền của quốc khố vậy dùng tiền riêng chắc hẳn được rồi chứ? Đây là tiền của trăm, trăm muốn

cho ai thì cho!” Nữ đế nổi giận đùng đùng bảo.

“Bệ hạ...”

“Không cần nói nữa, ý trẫm đã quyết!”

Các quan nhìn bộ dáng không cho phép chen miệng vào của nữ đế đều tới tấp lắc đầu.

Trong lòng không hện mà cùng nhảy ra một từ: Hôn quân!

Chương 38: Sức hút không thể chối từ chết tiệt này của mình!

Đến bây giờ Lâm Bắc Phàm vẫn còn ngơ ngẩn!

Hắn không tài nào hiểu nổi tại sao nữ đế lại tốt với hắn như thế, chẳng làm gì cũng thưởng cho hắn vạn lượng bạc trắng!

Phải biết rằng bây giờ hắn chỉ là quan lục phẩm, bổng lộc một năm được có hơn một nghìn ba trăm lượng.

Mà vạn lượng bạc trắng này đã tương đương với bổng lộc trong bảy tám năm của hắn lận. Hơn nữa khoản tiền này hoàn toàn hợp pháp, có thể sử dụng.

Lâm Bắc Phàm trộm nhìn nữ đế ngồi tít trên cao, sẽ không phải đối phương thật sự nhìn trúng mình rồi đấy chứ?

Nghĩ nghiêm túc ra thì hình như cũng chỉ có mỗi khả năng này thôi!

Bằng không nữ đế còn có thể thích gì ở mình nữa?

Lâm Bắc Phàm không nhận được mà thở dài, cái sức hút không thể chối từ chết tiệt này của mình! Mình đã cố hết sức khiêm tốn rồi đó, nhưng vẫn không thể che giấu được!

Lỡ như có một ngày nào đó nữ đế nổi lên thú tính kêu mình đi thị tẩm thì mình biết phải làm sao?

Mình nghe hay là không nghe đây?

Không nghe chính là kháng chỉ bất tuân!

Mà nghe thì sự trong trắng này còn đâu?

Ôi, thật đau não quá!

Nhưng nữ đế lớn lên xinh đẹp vô song, khuynh quốc khuynh thành như thế, hình như cũng không phải không được!

Lâm Bắc Phàm lắc đầu cố thoát khỏi những suy nghĩ vẩn vơ này.

Vốn sẵn tư tưởng có lợi thì mức, có lời thì húp, hắn lớn tiếng đáp: “Tạ chủ long ân!”

Nữ đế gật đầu với vẻ hài lòng: “Lâm ái khanh, sau này có gì cần cứ việc nói với trẫm, gặp phải khó khăn gì cũng nói với trẫm, trẫm nhất định sẽ cố hết khả năng của mình để giải quyết giúp ngươi!”

Vãi chương!

Trong lòng các quan lại chao đảo nữa rồi!

Tặng tiền còn chưa đủ, ngay cả những vấn đề khác cũng muốn giải quyết luôn?

Nữ đế cũng sủng ái thằng khốn này quá rồi

Hắn có đức hạnh gì, có năng lực gì?

Lẽ nào là vì hắn trẻ?

Chỉ vì hắn đẹp trai?

Một khắc này cho dù là các quan bình tĩnh đến đâu cũng nổi lên lòng ghen tỵ và ngưỡng mộ!

“Đa tạ bệ hạ quan tâm! Thần nhất định sẽ cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!” Lâm Bắc Phàm đáp trong sự xúc động dào dạt.

Hắn nhìn đám quan lâu năm kia với vẻ đắc ý, lớn lên đẹp mã đúng là có ưu thế hơn các người đấy!

Thượng triều xong, Lâm Bắc Phàm mang phần thưởng tới Quốc Tử Giám đi làm.

Đến chiều lại tan làm về nhà trước.

Dù sao ở nhà cũng có vợ đẹp, là đàn ông đều hiểu mà!

Hắn vừa bước chân vào cửa nhà đã có một bóng người xinh đẹp thơm nức ngào tới.

“Phu quân, sao nay về sớm như vậy?”

Là cô vợ mới cưới của Lâm Bắc Phàm, Lý Sư Sư.

Chỉ thấy nàng giống như một người vợ phủ bụi và miết phẳng nếp nhăn trên người Lâm Bắc Phàm một cách cẩn thận và vô cùng nghiêm túc.

Dáng người nàng uyển chuyển duyên dáng, xinh xắn động lòng người, trong mắt chỉ toàn là hình bóng của Lâm Bắc Phàm.

Bộ dáng dịu dàng tình tứ này khiến trái tim Lâm Bắc Phàm rung động.

Hắn cười đáp: “Hôm nay không có việc công! Nhớ người nên về sớm đây!”

Lý Sư Sư đã bao giờ từng nghe được lời tỏ tình trực tiếp như vậy?

Đặc biệt còn là tới từ người trong lòng mình nữa chứ?

Nàng lập tức xấu hổ cúi đầu, bộ dáng ngại ngùng thẹn thùng đó xinh đẹp không gì diễn tả được.

Trong lòng Lâm Bắc Phàm lại rung rinh nữa rồi!

Nữ nhân này thật sự càng ngày càng mê người!

Lúc này, Lý Sư Sư nhìn thấy trên tay Lâm Bắc Phàm cầm một cái rương nhỏ mới tò mò hỏi: “Phu quân, đây là...”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Đây là vạn lượng bạc trắng mà nữ đế bệ hạ ban thưởng!”

Hắn mở rương lấy hai đỉnh bạc từ bên trong ra, lần lượt chia cho Đại Lực và Tiểu Thúy, nói: “Bạc này cho các người, tự sắm chút quần áo và đồ dùng cho mình đi!”

“Cảm ơn thiếu gia!”

“Cảm ơn thiếu gia!”

Hai người cười không khép được mồm.

“Sư Sư, phần còn lại giao cho người!”

“Vâng, thưa phu quân!” Lý Sư Sư cười vui vẻ.

Ở thế giới này, chồng là trụ cột kinh tế còn vợ ở nhà vun vén gia đình, đàn ông phụ trách ở bên ngoài làm việc kiếm tiền,

còn phụ nữ phụ trách quán xuyên việc nhà, Lâm Bắc Phàm giao tiền cho nàng quản lý là thừa nhận địa vị nữ chủ nhân của nàng.

Tiếp theo chính là giờ cơm tối.

Lâm Bắc Phàm nhìn một bàn to đầy ắp món non này cũng rất kinh ngạc hỏi: “Sao hôm nay lại thịnh soạn như vậy?”

“Mấy món này đều do thiếp thân sắp xếp! Thiếp thân không biết phu quân muốn ăn gì cho nên bày hết lên!” Lý Sư Sư cười đáp.

“Thế này tốn nhiều tiền lắm đây!” Lâm Bắc Phàm có hơi đau lòng.

“Đại nhân cứ việc ăn, cho dù bữa nào cũng như vậy thì thiếp thân vẫn cung ứng được!” Lý Sư Sư che miệng cười.

“Tại sao?” Lâm Bắc Phàm khó hiểu.

“Vì trước khi thiếp thân vào cửa đã kiếm được không ít tiền, coi chúng thành của hồi môn mang vào Lâm phủ, trước mắt còn dư mười bốn vạn lượng! Tuy không thể đảm bảo phu thê chúng ta giàu sang sung túc, nhưng có thể đảm bảo hai người chúng ta cả đời không lo ăn mặc!”

Lâm Bắc Phàm kinh ngạc, lúc trước Sư Sư tự chuộc mình đã tốn năm vạn lượng bạc, không ngờ vẫn còn mười bốn vạn lượng nữa!

Hoa khôi đệ nhất kinh thành quả nhiên rất biết kiếm tiền!

Vậy mà mình lại lấy được một phú bà về nhà!

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Xem ra sau này ta phải ăn bám người rồi!”

Sắc mặt của Lý Sư Sư nghiêm túc hẳn: “Phu quân, không cho phép người nói như vậy! Phu thê vốn là một thể, tiền của thiếp thân chính là tiền của phu quân, chúng ta không cần phân chia rạch ròi!”

“Được được được!” Lâm Bắc Phàm bật cười to.

Có được cô vợ như vậy, người chồng còn cầu gì hơn?

Tiếp theo chính là dùng bữa, thật ra chủ yếu là Lâm Bắc Phàm ăn, còn Lý Sư Sư ở một bên rót rượu gấp thức ăn cho hắn, nhìn chăm chăm vào hắn không chịu rời mắt, nụ cười cũng không kiềm chế được mà vẽ ra.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy hôm nay thật đúng là hạnh phúc quá!

Sáng tạo triều chẳng hiểu sao được nữ đế thưởng cho vạn lượng bạc. Đến lúc về nhà còn có rượu ngon và cao lương mỹ vị, lại thêm vợ đẹp ở bên chăm sóc.

Cuộc sống này thật quá ư là đẹp!

Quả nhiên người lương thiện sẽ không bao giờ bị bạc đãi!

Đặc biệt là người vừa tốt bụng vừa đẹp trai như mình đúng là đứa con cưng được ông trời thương nhất!

Chương 39: Giúp được nhất thời không giúp được dài lâu, muốn giúp người nghèo phải thay đổi tư tưởng của họ trước!

Trong lúc đó, Tiểu Thúy và Đại Lực không muốn làm kỳ đà cản mũi đã sớm ăn cho xong cơm rồi chuồn mất.

Trong phòng lớn chỉ còn lại hai phu thê Lâm Bắc Phàm.

Bởi vì tối qua sự việc gấp gáp hai người không có thời gian từ từ nói chuyện, trong lòng còn chứa quá nhiều nghi vấn bây giờ cuối cùng cũng được nói hết ra.

Cho đến tận bây giờ, Lâm Bắc Phàm mới biết hóa ra cô vợ đẹp này của mình là con nhà quan lại, là một tiểu thư khuê các. Nhưng vì chuyện phụ thân tham ô khiến gia đình tan nát mới phải lưu lạc tới Bách Hoa Phường, cho nên đôi phương vô cùng hận tham quan ô lại.

Biết Lâm Bắc Phàm không phải một tên tham quan mà là một vị quan tốt thanh liêm biết nghĩ cho dân chúng, khúc mắc trong lòng nàng hoàn toàn biến mất lại yêu hắn ngay!

“Ông trời quan tâm thiếp thân biết mấy mới có thể cho thiếp thân gặp được phu quân!” Lý Sư Sư cảm thấy mình thật may

mắn đến vậy.

Nàng vốn vì muốn thoát khỏi sự quấy rầy của Cao nha nội nên mới tìm người tâm phúc trước mắt nữ đế là Lâm Bắc Phàm làm chỗ dựa, nhưng không ngờ lại tìm được người tốt nhất trong thiên hạ này!

Tài trí hơn người, học vấn uyên bác!

Tự do phóng khoáng, dung mạo đẹp tựa Phan An!

Phẩm chất cao thượng, lòng nghĩ cho dân chúng!

Hơn nữa còn tốt với nàng...

Nàng cảm thấy hạnh phúc chết mất!

Phí nửa cuộc đời, dùng hết toàn bộ vận may mới đổi được một lang quân như ý tốt nhất kiếp này!

Nếu để các chị em khác biết được nhất định sẽ ngưỡng mộ nàng muốn xỉu!

“Có thể gặp được người cũng là phúc của ta!” Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Nhưng đi theo ta chỉ khổ cho người thôi! Sau này có khả năng phải theo ta lưu vong khắp thiên hạ bất cứ lúc nào, thậm chí còn có thể rớt đầu, người có sợ không?”

“Phu quân đừng nói như vậy, lấy gà theo gà lấy chó theo chó! Nếu sau này xảy ra chuyện, thiếp thân sẽ lưu vong khắp cùng trời cuối đất với người, làm một đôi uyên ương chạy trốn! Nếu không may rơi đầu, thiếp thân sẽ cùng người xuống địa ngục đi đường hoàng tuyền, một đường làm bạn, kiếp sau lại làm phu thê! Thiếp thân sống là người của người, chết là ma của người!” Lý Sư Sư nắm chặt bàn tay của Lâm Bắc Phàm.

Cả người Lâm Bắc Phàm chân động, không hề do dự mà ôm đối phương vào lòng, thàn nói: Vì người đẹp trong lòng, sau này mình nhất định phải tham ô nhiều một chút mới có sức tự bảo vệ mình!

Sau khi ăn xong bữa tối và thu dọn đơn giản, hai người trở về phòng ngủ.

Chuyện chăn gối đêm tối hiển nhiên không cần phải nói rồi!

Mấy ngày sau đó, buổi sáng Lâm Bắc Phàm vào tảo triều sau đó tới Quốc Tử Giám đi làm, vợ vét tiền của đám nha nội đó,

buổi tối về nhà ở bên người đẹp, cuộc sống vô cùng có quy luật.

Đương nhiên có đôi khi vào đêm khuya yên tĩnh hẳn cũng sẽ lén lút chuồn ra ngoài phân chia tiền của.

Nhưng số tiền hẳn chia càng ngày càng ít.

Mới đầu còn có thể chia mười vạn, đến ngày thứ hai chỉ có năm vạn, ngày thứ ba thậm chí còn chưa đến một vạn. Đến ngày thứ tư, Lý Sư Sư tận mắt chứng kiến Lâm Bắc Phàm mang một đồng tài bảo ra ngoài sau đó lại mang hết về.

“Phu quân, tại sao...”

Lâm Bắc Phàm thở dài một tiếng: “Đã đủ quá rồi! Từ khi làm Dạ Hiệp cho tới nay đã tiêu tán gần ba trăm vạn lượng, trên cơ bản đã quan tâm hết toàn bộ dân chúng nghèo khó trong kinh thành! Mỗi người chừng mười lượng khác nhau đủ để cải thiện cuộc sống của bọn họ, khiến cuộc sống của họ không đến mức bần cùng, cho thêm sẽ thành tốt quá hóa dở!”

“Tại sao vậy?” Lý Sư Sư không hiểu.

“Vì tính cách con người phức tạp, ta cho bọn họ tiền, bọn họ sẽ biết ơn ta! Cho lần thứ hai bọn họ vẫn sẽ biết ơn ta như cũ! Nhưng lần thứ ba, lần thứ tư, bọn họ sẽ không còn cảm ơn ta nữa, ngược lại sẽ tạo thành thói quen ngửa tay xin tiền, không còn lao động, không muốn tiến thủ, ham ăn lười làm, con người hoàn toàn hỏng! Nếu ta không cho, bọn họ không chỉ không biết ơn ta mà còn oán hận ta!”

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Cho nên giúp được nhất thời không giúp được dài lâu, muốn giúp người nghèo thì phải thay đổi tư tưởng của họ trước đã!”

Lý Sư Sư chợt hiểu ra: “Phu quân nói rất đúng!”

Nàng lại nghĩ đến câu nói đó của Lâm Bắc Phàm: Giúp được nhất thời không giúp được dài lâu, muốn giúp người nghèo thì phải thay đổi tư tưởng của họ!

Ngắn gọn là thế nhưng lại khiến người tỉnh ngộ!

Lý Sư Sư nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ tôn sùng, trong mắt toàn là ánh sao lấp lánh.

Không hổ là phu quân của mình!

“Nhưng số tiền này nên làm thế nào bây giờ?”

Lâm Bắc Phàm tùy tiện ném ngân lượng trong tay xuống đất:
“Cứ giữ lại trước đi, sau này sẽ có cơ hội tiêu tán thôi!”

Ngay đúng lúc này, một bóng trắng đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người.

“Hay là giao lại số tiền này lại cho ta, được không?”

Lâm Bắc Phàm nổi hết cả gai ốc, lông tơ khắp người dựng đứng hết lên!

Phải biết rằng hắn chính là một cao thủ Tiên Thiên có thực lực cao thâm, ở trong võ lâm giang hồ cũng là nhân vật cấp trưởng lão và chương môn. Kết quả người này xuất hiện trước mặt hắn một cách thần không biết quỷ không hay mà hắn lại không hề phát hiện ra!

“Quý kia!” Lý Sư Sư sợ hãi rúc vào lòng Lâm Bắc Phàm.

“Đừng sợ, nàng ta là người chứ không phải quỷ đâu, chỉ là võ công cao cường mà thôi!” Lâm Bắc Phàm vừa an ủi Lý Sư Sư vừa nhìn bóng trắng trước mặt với vẻ cảnh giác cực kỳ:
“Người là ai, tới nhà ta làm gì?”

“Đừng sợ! Thật ra nếu ta muốn giết ngươi thì đã giết từ lâu rồi! Chỉ là mấy ngày nay thấy ngươi bồn ba vì dân chúng, chân thành trung nghĩa cho nên mới không ra tay!”

Giọng nói của đối phương rất bình tĩnh, hơi trầm mà lại khá dễ nghe, nhưng lời này truyền vào tai Lâm Bắc Phàm lại khiến da gà da vịt của hắn nổi dử dột hơn!

Chương 40: Bạch Quan âm như thần lại như ma!

Lời này chứng tỏ đối phương đã nhìn chằm chằm vào hắn từ lâu rồi, hơn nữa vốn tới đây là để giết hắn, chỉ là một đường theo đuôi nhìn thấy chuyện hắn làm vì người dân cho nên mới không ra tay!

Thẳng cho đến tận bây giờ vậy mà mạng mình vẫn luôn treo lơ lửng bên rìa bờ vực!

Thật đáng sợ quá!

“Rốt cuộc ngươi là ai? Tới đây có mục đích gì?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Ta vốn tên là Bạch Thanh Hoàn nhưng người giang hồ gọi ta là... Bạch Quan m!” Bóng trắng trước mặt mở miệng đáp.

Trên người nàng như có một tầng sương mù trắng bao phủ, tuy rằng không nhìn rõ diện mạo của nàng nhưng xét từ dáng người thướt tha của đôi phương chắc chắn cũng là một nữ tử khuynh quốc khuynh thành.

“Bạch Quan m!” Lý Sư Sư ở trong lòng Lâm Bắc Phàm chột hô lên một tiếng kinh ngạc.

“Ngươi biết sao?” Lâm Bắc Phàm cúi đầu hỏi.

Lý Sư Sư gật đầu với vẻ kích động: “Biết chứ! Phu quân, không cần sợ đâu, nàng ấy là một người tốt!”

Lâm Bắc Phàm buông Lý Sư Sư ra, nàng nhìn bóng trắng trước mặt mà hào hứng hỏi: “Bạch Quan âm là một nữ hiệp xuất hiện từ mười năm trước! Không ai biết rõ dung mạo và lai lịch của nàng ta nhưng võ công của nàng ta lại sâu không lường được, như thần lại như ma! Mỗi lần xuất hiện đều chỉ nhìn thấy một cái bóng trắng, lơ lửng bay tới rồi lại bay bổng lướt đi, trông cứ như tiên nhân ấy!”

“Bạch Quan âm thoát ần thoát hiện vô cùng thần bí, nhưng mỗi lần xuất hiện chắc chắn đều mang tới gió tanh mưa máu! Trên có tham quan trong triều, dưới có đại ma đầu giang hồ, tất cả đều không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của nàng ta!”

“Điều khiến người khen ngợi nhất là nàng ta từng giết ba ma đầu Tông Sư gây rối thiên hạ, băng qua ba nghìn dặm đường, vượt qua ba hoàng triều, tự tay giết chết đôi phương! Trận chiến này cũng khiến nàng ta uy chấn thiên hạ!”

Lâm Bắc Phàm giật nảy mình.

Ngay cả Tông Sư còn chết đến ba người trong tay đôi phương, chẳng trách lại đáng sợ như thế!

Một Tiên Thiên nhỏ như mình không trêu vào được đâu!

“Còn vài sự tích không thể nói chi tiết được nữa! Đối phương còn thường xuyên chia tiền tài mà dám cầu quan vợ vét được cho dân chúng bình thường! Bởi vì lớn lên vừa đẹp vừa như tiên lại có lòng dạ Bồ Tát cho nên được người gọi là... Bạch Quan m!”

“Chỉ là vài năm gần đây mai danh ẩn tích, không ngờ vẫn có thể gặp được nàng ta!”

Lý Sư Sư kích động hỏi: “Ngươi thật sự là Bạch Quan âm sao?”

“Thật trăm phần trăm!” Bóng trắng thản nhiên đáp.

“Tại sao mấy năm nay tham quan ô lại hoành hành khắp nơi lại không thấy ngươi ra tay?”

Đối phương thở dài một tiếng: “Vì sau này ta gặp được một đứa trẻ, nàng ấy rất thông minh, rất cơ trí! Nàng ấy nói với ta tham quan không thể giết hết được, mà ma đầu cũng trừ mãi không hết! Chỉ cần mảnh đất nuôi dưỡng tham quan và ma đầu không thay đổi vậy tham quan giết rồi vẫn sẽ có, ma đầu giết rồi vẫn sẽ mọc ra, phải giết đến bao giờ mới hết?”

“Ta nhìn thấy được chứng tật ngoan cố của xã hội từ trên người nàng ấy, đồng thời cũng nhìn thấy được hy vọng, cho nên ta mới dừng tay, ở lại bên cạnh bảo vệ nàng ấy, nhìn nàng ấy thay đổi... thế giới dơ bẩn này thế nào!”

Hai người Lâm Bắc Phàm nghe ra được sự bất đắc dĩ cùng cực trong giọng nói của nàng.

Giết người xấu quá nhiều, đến mức chính bản thân mình cũng tràn đầy sự tuyệt vọng với xã hội. Ngay cả khi sở hữu một thân võ công có một không hai trong thiên hạ cũng làm được gì?

“Cho nên dự định ban đầu của ngươi là tới giết ta đúng không?” Lâm Bắc Phàm hậm hực bảo.

“Ngươi nói xem?” Ánh mắt của đối phương liếc qua đó.

Tuy rằng không nhìn rõ gương mặt nàng nhưng Lâm Bắc Phàm lại cảm thấy nàng đang cười như có như không.

“Bạch Quan m, phu quân của ta là vị quan tốt số một thiên hạ, đừng hại hẩn!” Lý Sư Sư chặn trước mặt Lâm Bắc Phàm.

Bóng trắng cũng chính là Bạch Thanh Hoàn nói: “Hiển nhiên hẩn là một vị quan tốt, bằng không ta đã giết hẩn từ lâu rồi, nào còn giữ lại hẩn cho đến giờ? Có điều, cách hẩn làm quan thanh liêm thật sự khiến ta được mở mang tầm mắt đấy!”

“Tình thế ép buộc thôi!” Lâm Bắc Phàm bực mình lắm.

“Ta hiểu! Làm tham quan phải gian nhưng làm quan thanh liêm càng phải gian hơn, bằng không làm sao đâu lại được tham quan? Đúng chứ?” Đối phương cười như không cười.

“Ừm!” Lâm Bắc Phàm da mặt dày gật đầu.

Không ngờ lời tối đó mình với Sư Sư đã bị nàng ta nghe được!

Tối hôm đó còn xảy ra một vài chuyện không thể miêu tả nữa...

Đối phương sẽ không ở bên cạnh nhìn trộm đấy chứ?

Cũng may người là nữ đấy!

Nếu người là nam ta sẽ lập tức liều mạng với người ngay!

Lý Sư Sư cũng yên tâm hơn rồi.

“Về số tiền trong tay người, nếu không có chỗ dùng hay là giao cho ta được không?” Bạch Thanh Hoàn nói với Lâm Bắc Phàm.

“Người tính mang đi giúp đỡ người nghèo sao?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Không! Cách này đúng là cách tầm thường nhất, giúp được nhất thời chứ không giúp được cả đời! Chỉ cần xã hội hoàn toàn không thay đổi vậy vẫn sẽ còn nghèo khó, còn bất công, dân chúng vẫn sẽ khổ cực lầm than như cũ! Cho nên ta muốn dùng nó để làm một chuyện lớn. Một khi chuyện này hoàn thành toàn bộ hoàng triều đều sẽ xuất hiện sự thay đổi long trời lở đất!”

Khi nói đến đây trong mắt Bạch Thanh Hoàn ánh lên tia sáng.

“Được! Cho người hết đây!” Lâm Bắc Phàm không hề đắn đo chút nào đẩy hết toàn bộ bạc vụn và cả ngân phiếu trong rương

về phía nàng.

Bạch Thanh Hoàn sững sờ: “Ngươi không hỏi rõ ràng đã cho ta rồi sao?”

“Lười hỏi! Hỏi lắm lại rước vạ vào thân!” Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Một cường giả có tu vi cao thâm như ngươi hoàn toàn không cần thiết phải nói chuyện với một nhân vật nhỏ như ta, cũng không cần có sự đồng ý của ta mà vẫn có thể mang tiền đi! Mà bây giờ ngươi đứng đây hỏi chứng minh ngươi là một người có nguyên tắc và có giới hạn!”

“Hơn nữa, thông qua cuộc đối thoại vừa rồi ta phát hiện ra việc chúng ta làm chắc hẳn giống nhau, chỉ là phương pháp có khả năng hơi khác nhau mà thôi! Nếu đã như vậy ngươi cần gì phải rối rắm mấy chuyện nhỏ này nữa?”

Bạch Thanh Hoàn nhìn chăm chú vào Lâm Bắc Phàm rồi cười đáp: “Thật là một người thông minh, chẳng trách có thể thi đỗ trạng nguyên!”

“Ngoài ra, sau này số tiền mà ta tham ô được đều có thể giao hết cho ngươi!”

Lâm Bắc Phàm lại nói tiếp: “Ta chỉ hy vọng ngươi có thể đồng ý với ta một chuyện!”

“Chuyện gì cứ nói!”

Chương 41: Trung thần không thể chịu thiệt!

“Bạch Quan m, ngươi cũng biết giờ ta hành nghề nguy hiểm! Thế nên ta hi vọng nhờ có xảy ra chuyện gì thì ngươi hãy giúp ta đưa Sư Sư, Đại Lực với Tiểu Thúy rời khỏi kinh thành nhanh nhất có thể!” Lâm Bắc Phàm nói một cách nghiêm túc.

“Phu quân à!” Lý Sư Sư ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp ngẩn lệ.

“Người duy nhất ta không thể yên tâm được là các ngươi, chỉ cần các ngươi bình an vô sự thì ta có thể mạnh dạn mà làm rồi!”

“Nhưng nếu phu quân có mệnh hệ gì thì thiếp thân đây sống còn ý nghĩa chi nữa!” Ánh mắt của Lý Sư Sư rất kiên định.

“Người không cần phải lo, đó chỉ là tình huống xấu nhất mà thôi!” Lâm Bắc Phàm nói: “Ta có một thói quen là làm bất cứ chuyện gì cũng phải tính đến tình huống xấu nhất, phải cố hết sức mà làm! Khó khăn lắm mới gặp được một cao thủ nên ta muốn chuẩn bị nhiều hơn để đề phòng vạn nhất!”

Bạch Thanh Hoàn lấy làm lạ hỏi: “Với bản lĩnh của người thì kinh thành này mấy ai có thể gây khó dễ cho người được nữa!”

Thân là một cao thủ sâu không lường được, nàng đã sớm nhìn thấu thực lực của Lâm Bắc Phàm từ lâu.

Tu vi Tiên Thiên Lục phẩm, song thực lực lại có thể sánh ngang với Tiên Thiên Ngũ phẩm, chón kinh thành mấy ai đã được như vậy!

Đã thế khinh công của Lâm Bắc Phàm còn vô cùng lợi hại, Tông Sư còn chưa chắc đã đuổi kịp hắn!

Đối với hắn mà nói thì đưa người rời khỏi kinh thành chẳng phải chuyện khó khăn gì cho cam.

“Những người khác thì ta không sợ, ta chỉ sợ nữ đế mà thôi!” Lâm Bắc Phàm thở dài, nói.

“Cớ sao lại sợ nàng ấy? Theo như ta biết thì nữ đế bề hạ danh rất nhiều ân sủng cho người!” Sắc mặt của Bạch Thanh Hoàn cũng bắt đầu trở nên kì lạ, chỉ là nàng ẩn trong màn sương trắng nên người ta chẳng nhìn rõ mà thôi.

“Chính vì thế nên ta mới sợ đó!”

Lâm Bắc Phàm lại thở dài: “Thương cho roi cho vọt mà! Giờ nữ đế ưu ái ta, nhưng sau khi chuyện của ta lộ ra, nữ đế biết ta tham ô tiền của người chắc chắn sẽ rất tức giận, toàn bộ tình yêu của nữ đế sẽ hóa thành mối hận!”

“Một khi nữ tử tức giận sẽ khinh khủng lắm, nhất là một nữ tử kiêu ngạo như nữ đế!”

“Đến khi đó, nữ đế sẽ phái đại quân đi giết ta, ta biết phải làm thế nào? Người có thể phái mười vị Tiên Thiên, thậm chí là cả Tông Sư để đuổi giết ta, ta biết phải làm sao? Dù ta có mạnh thế nào đi chăng nữa thì cũng không có sức mạnh xoay chuyển trời đất đâu!”

Bạch Thanh Hoàn nghe đến đây bỗng nhiên muốn cười.

Bản thân ngươi cũng biết đấy à!

Nếu đã biết sao còn tham lam như vậy?

Nếu không phải nữ đế là một minh quân thì đầu ngươi đã rớt xuống đất từ lâu rồi, làm gì còn nước sống đến hiện tại?

Nghĩ kĩ lại, Bạch Thanh Hoàn bỗng phát hiện ra hai người trẻ tuổi này thật đúng là một cặp oan gia!

Một người là tham quan, một người là hôn quân!

Một người liêu minh háms lợi từ tay đối phương, song lại không muốn cho đối phương biết!

Người còn lại thì muốn quy hết chỗ tiền mà đối phương ăn chặn được về túi của riêng của mình, và cũng không muốn để đối phương biết!

Tuy nhiên, tất cả những gì hai người này làm đều là vì quốc gia, vì dân chúng!

Không biết tại sao nhưng Bạch Thanh Hoàn bỗng thấy hy vọng hơn về cái xã hội loạn lạc và vẩn đục này!

“Được, ta đồng ý với ngươi! Song ta nghĩ, có lẽ cả đời này ngươi cũng không cần dùng đến điều kiện này đâu!”

“Chỉ mong vậy!” Lâm Bắc Phàm thở dài, hán cũng chẳng mấy hi vọng.

Tiếp đó, Bạch Thanh Hoàn đem hết số tiền tài mà Lâm Bắc Phàm tham ô được đi. Về đến cung, nàng bèn kể lại chuyện này cho nữ đế.

Nữ đế hớn hờ: “Vậy thì tốt quá, chỗ tiền này có thể dùng để đẩy nhanh tiến độ rất nhiều chuyện! Lâm ái khanh không hổ là rường cột mà trăm hết mực coi trọng, trăm phải thưởng cho hán mới được!”

Vậy là vào buổi triều sớm ngày hôm sau, khi mọi người chào hỏi xong nữ đế đã vội vàng hỏi: “Lâm ái khanh đâu?”

“Bẩm bệ hạ, thần đây ạ!” Lâm Bắc Phàm đứng ra, chắp tay đáp.

“Ừm!” Nữ đế gật đầu hài lòng, đoạn nói: “Lâm ái khanh, dạo này ngươi có gặp phải vấn đề gì không?”

“Bẩm bệ hạ, thần không gặp vấn đề gì cả! Từ khi được bệ hạ ban thưởng vạn lượng lượng bạc, cuộc sống của vi thần đã được cải thiện hơn rất nhiều! Mỗi lần nghĩ đến chuyện này là thần lại nhớ mãi! Thần chỉ có chết mới đền đáp được hoàng ân!” Lâm Bắc Phàm xúc động nói.

Hắn còn dùng nội lực, gắng gượng nặn ra một giọt nước mắt.

“Trẫm nào nỡ để ngươi chết!” Nữ đế vừa cười vừa mắng: “Ngươi mà chết thì ai làm việc cho trẫm đây? Trẫm lệnh cho ngươi sống lâu trăm tuổi, để quân thần ta đồng lòng vì một Đại Võ phồn vinh!”

“Bệ hạ nói phải! Thần nhất định sẽ sống đến một trăm tuổi, cả đời hầu hạ bên cạnh bệ hạ!”

...

Các đại thần xung quanh ai cũng cảm thấy ớn ngáy.

Các ngươi để dành mấy câu chẳng đâu vào đâu kia đến lúc riêng tư mà nói đi có được không?

Giờ đang là giờ lên triều, là lúc phải bàn bạc quốc gia đại sự, chúng ta không nói chuyện nghiêm túc được à?

Các ngươi không thấy phiền nhưng ta thì bức mình lắm rồi đấy!

Không lâu sau, nữ đế lại hỏi tới vấn đề ăn uống.

Lâm Bắc Phàm cho hay, ngày nào hắn cũng được ăn thịt nên rất vui.

Ấy thế mà nữ đế lại bắt đầu đau lòng.

Mỗi ngày được ăn thịt nên vui, yêu cầu này của hắn sao mà thấp đến vậy?

Ngươi coi những kẻ tham quan nịnh thần khác, có kẻ nào thiếu thịt thiếu cá, trông ai cũng béo phính cả ra?

Bọn họ ăn ngon thế kia, cuối cùng lại ăn chơi sa đọa không màng chính sự!

Còn người mà ta coi trọng nhất chỉ cần có miếng thịt ăn thôi đã vui vẻ như vậy!

Sao có thể như thế được?

Trung thần của ta không thể chịu thiệt được!

Đã là quan thanh liêm thì phải được trọng thưởng!

Thế là nữ đế vừa đau lòng vừa bảo: “Lâm ái khanh, khiến người phải chịu thiệt rồi! Thế này đi, mỗi ngày trăm sẽ bảo Ngự Thiện Phòng đưa một phần đồ ăn tươi ngon đến cho người, gà vịt cá dê đủ cả! Người cứ thoải mái mà ăn, không phải khách sáo với trăm làm gì!”

Trong lòng các đại thần không hện mà cùng bật ra một từ!

Đậu má!

Như vậy cũng được luôn hả?

Chương 42: Thiên lí ở đâu? Vương pháp ở đâu?

Bản thân Lâm Bắc Phàm cũng hoang mang!

Nữ đế ban thưởng đồ ăn ở Ngự Thiện Phòng cho hãn cơ đấy?

Chuyện này, chuyện này... Sao nữ đế tận tình quá vậy?

Ngự Thiện Phòng là một nơi như thế nào?

Đó là nơi phụ trách cơm nước cho hoàng đế đấy!

Ở Ngự Thiện Phòng, các đầu bếp đều là những người đẳng cấp nhất cả nước, đồ ăn ở Ngự Thiện Phòng cũng thuộc hàng thượng hạng nhất, tất cả mọi thứ ở Ngự Thiện Phòng đều xa hoa nhất và chất lượng nhất!

Về phương diện ăn uống thì làm gì có ai bì nổi hoàng đế!

Đã thế nhiều thứ còn là hàng chuyên dành cho hoàng đế, người có muốn ăn cũng không ăn được!

Chẳng ngờ nữ đế lại mở cửa sau cho hãn, để hãn cơ hội được ăn đồ ăn của Ngự Thiện Phòng, hơn nữa còn miễn phí!

Lâm Bắc Phàm vui vẻ lắm, hấn lập tức to giọng đáp: “Tạ chủ long ân!”

Hấn ngẩng đầu, phát hiện quan lại trong triều đang nhìn mình bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Nói thật thì quan viên ở đây gần như đã lẫn lộn hơn nửa đời người, có của ngon vật lạ nào bọn họ chưa từng nếm thử?

Nhưng điều khiến bọn họ lưu luyến nhất lại là đồ ăn ở Ngự Thiện Phòng!

Được ăn đồ ăn ở Ngự Thiện Phòng mới là sự hưởng thụ cao cấp nhất, là của ngon mà tiền cũng chẳng thể mua được!

Song trừ hoàng đế và một vài hoàng thân quốc thích ra thì nào ai được ăn đồ ăn của Ngự Ngự Thiện Phòng mỗi ngày?

Rốt cuộc tiểu tử này có tài có đức gì mà lại được sủng ái như vậy?

Trông thấy dáng vẻ vui mừng hơn hờ của Lâm Bắc Phàm, nữ đế bèn mỉm cười.

“Lâm ái khanh, người có uống rượu không?” Nữ đế lại hỏi.

“Bẩm bệ hạ, rượu vào dễ hỏng chuyện nên ngày thường vì thần không uống rượu!” Lâm Bắc Thần chấp tay đáp.

“Không uống rượu là thói quen tốt, nhưng ở quan trường có đôi khi không uống lại không được! Như này đi...” Nữ đế trầm ngâm trong chốc lát rồi bảo: “Trong hầm rượu của trẫm có cất một loại rượu ngon tên là Bách Hoa Nhưỡng! Rượu này quý lắm, được ủ từ cánh hoa của rất nhiều loài hoa, vị ngọt, thơm lâu, uống nhiều nhưng không say! Trẫm thưởng cho người mười vò!”

Quan viên trong triều lại được một phen hoang mang!

Đã thưởng ăn rồi còn thưởng uống nữa?

Hơn nữa còn ban thưởng cả Bách Hoa Nhưỡng – thứ rượu ngon cung đình đẳng cấp nhất.

Bách Hoa Nhưỡng là rượu được ủ từ cánh của vô số loài hoa, chuyên dùng để phục vụ hoàng đế bệ hạ!

Như lời nữ đế đã nói, Bách Hoa Nhưỡng có vị ngọt, thơm lâu, uống nhiều nhưng không say!

Loại rượu này có sản lượng ít vô cùng, mỗi năm chỉ ủ năm mươi vò. Giá bán loại rượu này ở bên ngoài vô cùng cao, rượu được giá nhưng không bán được, bởi lẽ hầu hết chỉ có hoàng đế mới uống rượu này.

Hoàng đế không uống thì cất rượu đi, cũng ít khi mang ra ban thưởng lắm.

Chẳng ngờ hoàng đế lại thưởng rượu cho tên tiểu tử này!

Đã thế còn thưởng luôn cả mười vò!

Các đại thần trong triều ai cũng ganh tị đến mức đỏ cả mắt!

Tất nhiên, Lâm Bắc Phàm cũng biết rượu Bách Hoa Nhưỡng vô cùng quý hiếm, hẳn vội vã tạ ơn: “Tạ bệ hạ đã ban thưởng! Thần nhất định sẽ cúc cung tận tụy, báo đáp hoàng ân!”

“Ừm!” Nữ đế gật đầu đầy vui vẻ.

Giờ nàng mới nhận ra, ban thưởng là một chuyện sáng khoái xiết bao, giống như việc chia sẻ những điều tốt lành mình có được với người mà mình yêu thích, người mà mình xem trọng!

Có thể thì người đó mới vui vẻ, và cả bản thân mình cũng vui vẻ!

Niềm vui nhân đôi!

Không giống ngày trước có thưởng cũng toàn thưởng cho mấy tên tham quan, mỗi lần ban thưởng một món đồ là nàng lại thấy như thể bị lọc mất một miếng thịt.

Tham quan vui vẻ, còn nàng thì buồn bực vô cùng!

Nghĩ vậy, nữ đế lại bảo: “Ngoài ra trăm thưởng thêm cho người vận lượng bạc trắng!”

Đậu má!

Lại còn thưởng tiền nữa?

Các quan trong triều ai cũng ngơ ngác, sau đó từ ngơ ngác biến thành phẫn nộ!

Thưởng đồ ăn, ta nhịn được!

Thưởng rượu ngon, ta nhin được!

Nhưng lần này...

Ta không đời nào nhin được nữa!

Sao có thể thưởng tiền cho một tên tham quan tham đến mức không thể tham hơn, của cải trong tay nhiều không đếm xuể như vậy?

Thiên lí ở đâu?

Vương pháp ở đâu?

Ta không thể nhìn tiếp được nữa, mặc dù ta cũng là một tên tham quan!

Vậy là các quan trong triều thi nhau đứng ra.

“Bệ hạ, không thể ban thưởng nữa đâu ạ, người ưu ái hân như vậy là đã đủ rồi, phải có chừng mực thôi ạ!”

“Bệ hạ, bậc trong quốc khố còn để lo cho dân sinh xã tắc, không thể dùng bừa bãi được! Lâm ti nghiệp không lập công trạng gì mà lại được ban thưởng, như thế chẳng phải vô lí lắm sao? Chúng quan không phục, dân chúng cũng không phục!”

“Mong bệ hạ thu hồi mệnh lệnh!”

“Mong bệ hạ thu hồi mệnh lệnh!”

...

Các quan cúi lạy.

Nữ đế không hài lòng: “Trẫm dùng tiền của riêng trẫm!”

Các quan lại cúi người.

“Bệ hạ, có là tiền riêng thì bệ hạ cũng không nên dùng bừa bãi ạ!”

“Người là quân chủ một nước, đại diện cho Đại Võ uy nghiêm ta, mỗi một lời nói và hành động của người đều ảnh hưởng tới Đại Võ! Mong bệ hạ hãy chú ý hành động và lời nói của mình, đừng hành xử tùy hứng kéo mất mặt với quan lại trong triều và dân chúng ạ!”

“Mong bệ hạ thu hồi mệnh lệnh!”

“Mong bệ hạ thu hồi mệnh lệnh!”

...

Nữ đế tức đến mức hai mắt bốc hỏa.

Trẫm chỉ muốn bồi thường cho Lâm Bắc Phàm một cách tử tế mà thôi, sao lại khó khăn đến như vậy?

Mấy tên gian thần tặc tử nhà các ngươi!

Rồi sẽ có một ngày trẫm sẽ trừ sạch các ngươi cho mà xem!

Không chừa một mống!

Bị các quan trong triều gây sức ép, nữ đế chỉ đành thu hồi mệnh lệnh, nàng áy náy nói: “Ái khanh, để ngươi phải chịu thiệt rồi!”

“Bẩm bệ hạ, đây không phải là lỗi của bệ hạ, thần vô cùng hiểu!” Lâm Bắc Phàm đồng dạng nói.

“Cảm ơn ái khanh đã hiểu cho!” Nữ đế cảm động.

Bách quan trong triều lại được một phen chán ngán!

Đừng như vậy nữa có được không, nói cứ như là lỗi là của bọn họ ấy!

Mọi người không khỏi lắc đầu.

Ôi hôn quân!

Chương 43: Ngươi nói ta ăn chặn tiền của sĩ tử ư? Chúng lấy tiền ở đâu ra?

Đúng lúc ấy, cuối cùng cũng có người không nhịn được đứng ra.

Người đó là kẻ thù của Lâm Bắc Phàm, ngôn quan Diêu Chính, chỉ thấy hắn ta lớn giọng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, vì thần muốn vạch tội một người!”

“Diêu ái khanh, ngươi muốn vạch tội ai?” Nữ đế hỏi.

“Vì thần muốn vạch tội tân khoa trạng nguyên, tì nghiệp Quốc Tử Giám Lâm Bắc Phàm!” Diêu Chính trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, đoạn lớn tiếng nói.

Lâm Bắc Phàm thâm lắng đầu, lão già này lại không nhin được mà giờ mánh khoe rồi đây!

Ta ăn cơm nhà ngươi hay là cướp mất vợ ngươi rồi?

Sao lúc nào ngươi cũng cần ta mãi không buông vậy?

Nữ đế đang ngồi trên long ỷ cũng thấy bức mình vô cùng.

Trẫm vừa mới trọng thưởng cho Lâm Bắc Phàm xong thì ngươi chạy ra vạch tội hắn, ngươi có mắt nhìn hay không đấy!

Rõ ràng không coi trẫm ra gì cả!

Đã thế vẫn võ trong triều nhiều tham quan ninh thần là thế, ngươi không đi vạch tội bọn họ sao cứ phải tố cáo một trung thần, một quan thanh liêm chân chính, buộc tội người mà trẫm yêu mến, thế này là thế nào?

Cố ý giờ trò xấu với trẫm sao?

Nghĩ vậy, nữ đế sa sầm mặt mũi!

Diêu Chính toát mồ hôi dưới ánh mắt đầy chết chóc của nữ đế, mặt hắn ta cũng trắng bệch.

Trên thực tế, hắn ta vô cùng bất đắc dĩ.

Hiện tại Lâm Bắc Phàm vẫn chưa có công trạng gì mà nữ đế đã sủng ái hắn như vậy, đợi đến khi hắn thăng quan tiến chức, đủ lông đủ cánh thì khó mà lật đổ hắn lắm!

Thế nên lúc này, Diêu Chính không thể không ra mặt.

“Diêu ái khanh, Lâm ái khanh đã phạm phải tội gì mà ngươi đòi tố cáo hắn? Nếu như ngươi không nói rõ đầu đuôi ngọn ngành thì trẫm sẽ trị tội ngươi!” Nữ đế nói một cách đầy uy nghiêm.

Câu nói này nghiêm trọng lắm rồi đấy!

Thông thường dù ngôn quan có lỡ miệng thì bề trên cũng không truy cứu. Đây là một quyền lợi mà triều đình ban tặng cho ngôn quan, mục đích là để ngôn quan mạnh dạn nói thẳng, thi hành quyền hạn giám sát của mình mà không bị gò bó ép buộc, không bị bắt cứ ai quấy rối.

Ấy vậy mà hôm nay nữ đế lại muốn trị tội ngôn quan một cách vô cớ như thế, điều đó chứng tỏ nữ đế thực sự rất tức giận.

Điều Chính sợ hãi đáp: “Khởi bẩm bệ hạ, vì thần xin tố cáo Lâm Bắc Phàm ăn hối lộ trái với pháp luật, mượn quyền để mưu đồ riêng cho mình! Từ khi hắn làm ti nghiệp ở Quốc Tử Giám đến nay, hắn đã lợi dụng quyền hạn trong tay mình để uy hiếp, dọa nạt, cưỡng đoạt hai trăm vạn lượng bạc, làm ô uế bầu không khí ở Quốc Tử Giám, làm lung lay bản chất của ngành giáo dục! Thế nên thần đặc biệt báo cáo với thánh thượng, mong bệ hạ minh xét!”

“Lâm ái khanh, có chuyện này thật sao?” Nữ đế hỏi.

Lâm Bắc Phàm chấp tay, nom rất bình tĩnh: “Bẩm bệ hạ, chắc chắn không có chuyện này! Điều đại nhân đúng là... nói xằng nói bậy!”

Điều Chính tức tối chỉ vào Lâm Bắc Phàm mà nói: “Lâm Bắc Phàm, ngươi dám làm mà không dám nhận ư?”

Sắc mặt của Lâm Bắc Phàm vô cùng thản nhiên: “Ta chẳng làm gì cả, người bảo ta nhận kiểu gì đây?”

Điều Chính lại càng phần nộ hơn: “Người còn dám ngụy biện cơ đấy?”

Lâm Bắc Phàm hỏi vặn lại: “Điều đại nhân, người cứ oang oang kêu ta tham ô tiền của sĩ tử, vậy thì ta hỏi người, ta tham tiền của sĩ tử nào rồi?”

Điều Chính lớn giọng bảo: “Cao Thiên Vũ, con trai của Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu, Bạch Thanh Bình con trai của Lại bộ thị lang Bạch Ngọc Lang...”

Điều Chính đọc tên từng người ra, nói chữ nào chính xác chữ nấy.

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Ta tham ô bao nhiêu tiền?”

“Con số cụ thể thì lão phu cũng không biết! Nhưng chắc chắn cũng phải hai trăm vạn lượng!” Điều Chính nói.

Lâm Bắc Phàm cười khẩy: “Điều đại nhân này, người bảo ta tham ô tiền của đám sĩ tử ấy, đã thế số tiền của lên đến hai trăm vạn! Vậy là có vấn đề rồi đấy, hai trăm vạn không phải con số nhỏ đâu, bọn họ lấy đâu ra số tiền lớn như vậy?”

“Đương nhiên tiền của bọn họ là từ...”

Diêu Chính cứng họng, sắc mặt của hắn ta càng lúc càng trắng, mồ hôi nhỏ tong tong.

Hắn ta ngẩng đầu lên, trông thấy quan văn quan võ khắp triều đang nhìn hắn ta bằng ánh mắt đầy cảnh cáo và không thân thiện chút nào.

Lại ngẩng đầu lên một lần nữa, hắn ta trông thấy ánh mắt có phần nghiền ngẫm của nữ đế.

Đây đúng là oan quá mà!

Nỗi oan mà chẳng ai có thể kêu!

Một khi kêu oan thì mọi người chỉ còn nước “kéo nhau chết chung”, hoặc là mọi người tự phạt ba ly và cho qua chuyện!

Song dù là kết quả nào thì người đích thân kêu oan này chắc chắn sẽ chết không toàn thây!

“Diêu đại nhân, người nói gì đi chứ, tiền của bọn họ từ đâu mà ra? Bọn họ đều là sĩ tử, mỗi ngày chỉ lo học tập, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

Sắc mặt Diêu Chính lại càng trắng bệch.

Lâm Bắc Phàm cười, nói: “Hơn nữa cha mẹ chúng đều có mặt ở đây đây, toàn là quan tốt thanh liêm chính trực cả, trong tay cũng chẳng dư được đôi đồng, ấy vậy mà con của họ lại có nhiều tiền như vậy?”

Mặt Diêu Chính cắt không còn một giọt máu.

“Ta tin các vị đại nhân có mặt tại đây chắc chắn sẽ lấy mình làm gương để mà giáo dục con cái cho tốt! Chắc chắn mọi người sẽ không để con cái nhà mình làm xằng làm bậy nên bọn chúng không thể có tiền được! Mà nếu đã không có vậy bọn quan đây sao mà tham ô được?”

Lâm Bắc Phàm mở hai tay ra: “Các vị đại quan, lời hạ quan nói có đúng chẳng?”

Lúc này, mọi người có không muốn cũng phải đứng ra nói thay cho Lâm Bắc Phàm.

“Lâm ti nghiệp nói đúng lắm! Khuyển tử nhà ta sao có thể có tiền cho được?”

“Thường ngày bọn quan văn hay lấy mình làm gương, hết lòng dạy bảo con cái, trước nay chưa từng lơ là!”

“Con nhà ta ta biết, chắc chắn nó không phải người như vậy, càng không làm bậy làm bạ!”

...

“Vậy tức là...” Lâm Bắc Phàm đã chiếm thế thượng phong, hất chỉ ngón tay vào Diêu Chính, nói chắc nịch từng chữ:

“Diêu đại nhân ăn nói lung tung, đổi trắng thay đen!”

Diêu Chính đã hoàn toàn chết lặng ở đó.

Chương 44: Nữ đế bệ hạ, người có thể thận trọng hơn một chút được không?

Đôi mắt xinh đẹp của nữ đế liếc thẳng về phía Diêu Chính, sắc mặt của nàng vô cùng lạnh lùng: “Diêu ái khanh, ngươi còn muốn nói gì nữa không?”

Diêu Chính đứng dậy, thân người hắn ta lảo đảo, chắp tay nói: “Khởi bẩm bệ hạ, vi thần đã nhầm rồi ạ! Nhưng chắc chắn Lâm Bắc Phàm không hề trong sạch! Mấy hôm trước vi thần đã trông thấy Lâm Bắc Phàm ăn chơi xa xỉ, hưởng phúc hưởng lạc, đã thế còn cho đầy tớ đi đổi một lượng bạc lớn từ tiền trang! Thế nên vi thần mong bệ hạ hãy cho người tới phủ của Lâm Bắc Phàm để tra xét! Có thể ắt sẽ hiểu được chân tướng sự việc ngay!”

Đường thẳng không đi được thì hắn ta đi đường vòng!

Không phải đối đầu trực tiếp với các quan trong triều mà vẫn khiến Lâm Bắc Phàm khốn đốn.

“Muốn lục soát nhà ta hả?” Lâm Bắc Phàm kích động, hất lớn giọng nói: “Diêu đại nhân, có phải ngươi ghen lục soát nhà ta rồi không? Bọn quan mới làm trạng nguyên được hai hôm mà ngươi đã cho người tới để tra xét nhà! Bọn quan chưa chuyển nhà được mấy hôm người lại đòi tới lục soát tiếp! Dù ngươi có là ngôn quan và dù ngươi có quyền giám sát các quan thì cũng không thể ngông cuồng như vậy được!”

“Lâm đại nhân, ngươi sợ à?” Diêu Chính hỏi một cách thờ ơ.

“Người không làm gì tự khắc trong sạch, tất nhiên là bọn quan không sợ rồi! Nhưng Diêu đại nhân này, người năm lần bảy lượt vấy bẩn sự trong sạch của bọn quan, có là người gỗ thì cũng biết tức giận đấy nhé! Nếu người không lục soát được gì thì người tính làm thế nào?” Lâm Bắc Phàm nói.

Thấy Lâm Bắc Phàm kích động, Diêu Chính lập tức chấp tay nói to: “Bệ hạ, thần bằng lòng lấy mũ ô sa của mình ra đảm bảo, nếu thần không tra ra được gì thì thần sẽ cáo quan về ở ẩn, không bao giờ hỏi chuyện triều chính nữa!”

Nữ đế vỗ tay bảo: “Được! Vậy chúng ta tới phủ đệ của Lâm Bắc Phàm xem sao!”

Khoảng nửa canh giờ sau, nữ đế và các quan đã có mặt tại phủ đệ của Lâm Bắc Phàm.

Lý Sư Sư trông thấy Lâm Bắc Phàm đưa một đồng người về cũng ngơ ngác.

“Phu quân, đây là...”

Lâm Bắc Phàm giải thích với nàng: “Phu nhân, đây là quan văn quan võ trong triều, và cũng chính là đồng liêu của vi phu! Nữ tử xinh đẹp vô song này chính là đương kim thánh thượng – Thánh Võ nữ hoàng bệ hạ! Mọi người tới để lục soát nhà ta!”

Nghe tin nữ đế và quan văn quan võ trong triều tới xét nhà, Lý Sư Sư bị dọa đến mức mềm nhũn cả người.

Chuyện mà nàng đau đầu lâu nay lại xảy ra nhanh vậy ư?

Lâm Bắc Phàm nắm chặt lấy tay của Lý Sư Sư, an ủi: “Không phải lo, không có chuyện gì đâu! Còn không mau bái kiến bệ hạ!”

Lý Sư Sư cũng là người từng trải, nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu trông thấy nữ tử tuyệt đẹp, thân mang hoàng bào đầy khí phách kia, Lý Sư Sư bỗng thấy tự thẹn.

Nàng khom người, nhẹ nhàng cúi chào: “Dân nữ Lý Sư Sư bái kiến bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Tiểu Thúy và Đại Lực cũng hành lễ theo nàng.

“Miễn lễ cả đi!” Nữ đế đưa một tay đỡ, đoạn cười với Lâm Bắc Phàm: “Có gia quyến như hoa như ngọc thế này, Lâm ái khanh đúng là may mắn!”

“Tạ bệ hạ đã khen, lấy được Sur Sur làm thê tử cũng là phúc khí của vi thần!” Lâm Bắc Phàm cười.

Thấy Lâm Bắc Phàm vừa nói vừa cười với nữ đế, nỗi lo trong lòng Lý Sur Sur cũng dần lắng xuống, nhất là khi nghe thấy Lâm Bắc Phàm thừa nhận mình là nữ nhân của hắn ngay trước mặt nữ đế và các quan, Lý Sur Sur thấy trong lòng mình ngọt ngào vô cùng.

Nữ đế nhìn khắp xung quanh chột tò mò mà hỏi: “Ái khanh này, nhà ngươi chỉ gồm mấy người đây thôi sao?”

“Đúng vậy thưa bệ hạ, mọi người đều có mặt cả rồi ạ!” Lâm Bắc Phàm giới thiệu: “Đây là Lý Sur Sur, vợ của thần. Còn hai vị kia là gia đình và thị nữ trong phủ, tên là Đại Lực và Tiểu Thúy, họ đều là những người nhà thân cận nhất của thần!”

“Tại sao không thuê thêm người về?” Nữ đế lại hỏi.

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Bẩm bệ hạ, ngày xưa thần không có tiền để thuê! Giờ mặc dù đã được ít của cải nhưng vi thần đã quen bần hàn, chỉ vài người như vậy cũng đủ dùng nên thần thôi không thuê nữa!”

Nữ đế lại thấy đau lòng: “Ái khanh vất vả rồi, hay để trẫm sắp xếp vài cung nữ và thị vệ cho ngươi nhé?”

Quan lại trong triều thấy hoang mang quá!

Đậu má!

Còn chưa ưu ái đủ hay sao?

Lại nữa!

Lần này còn tặng luôn cả người!

Nữ đế bệ hạ à, người có thể thận trọng hơn một chút được không?

Lâm Bắc Phàm nghe vậy bèn ngạc nhiên: “Bệ hạ, ý tốt của bệ hạ thần xin nhận, nhưng thần thực sự không cần đâu!”

Một người có thể chạy trốn bất cứ lúc nào như hấn thì sao có thể thuê thêm người về?

Hơn nữa những người này lại toàn là người của nữ đế cả, hấn càng không dám nhận!

Nữ đế vẫn khăng khăng muốn tặng: “Thực sự không cần sao? Người mà trăm sắp xếp cho người đều là những cung nữ và thị vệ giỏi nhất! Lâm ái khanh, người cứ yên tâm, tiền công bọn họ sẽ lĩnh ở phủ Nội vụ, không cần người phải bỏ tiền ra đâu!”

Bách quan trong triều không chịu được nữa rồi, bọn họ thi nhau đứng ra.

“Bệ hạ, nếu đã tới phủ đệ của Lâm ti nghiệp vậy chúng ta lục soát cho xong còn về thượng triều tiếp ạ!”

“Đúng vậy, bệ hạ, chuyện chính quan trọng hơn, những thứ râu ria khác chúng ta không cần bận tâm đâu ạ!”

“Bệ hạ, mong người đặt quốc sự lên trên hết!”

...

Nữ đế không hề vui một chút nào.

Nàng chỉ muốn ban thưởng một chút đồ, chỉ muốn lôi kéo tấm lòng của Lâm Bắc Phàm thôi mà sao lại khó khăn đến như vậy?

Nữ đế khoát tay một cách bất lực: “Lục soát đi! Nhưng phải cẩn thận cho trăm, đừng có lật tung đồ đạc và làm hỏng đồ, biết chưa?”

“Vâng, bệ hạ!” Mấy tay quan sai nghe lệnh bèn chạy vào.

Diêu Chính không được yên tâm cho lắm, hấn ta cũng chạy vào lục soát cùng.

Chương 45: Gian thần khắp triều, hôn quân xử án!

Trong nhà của Lâm Bắc Phàm chẳng có gì cả. Không bao lâu sau, việc lục soát đã được hoàn thành.

Diêu Chính ôm một cái rương, mặt mày hớn hờ chạy ra ngoài.

Hắn ta mở rương ra, đoạn lớn giọng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, thần tìm được ngân phiếu, bạc và một vài trang sức vàng bạc khác trong phòng của Lâm Bắc Phàm, tổng cộng khoảng mười lăm vạn lượng! Mời bệ hạ tra xét!”

Diêu Chính nghiêng đầu, nói với vẻ dương dương tự đắc: “Lâm Bắc Phàm, lần này để xem ngươi còn nguy biến thế nào được nữa?”

Nữ đế thấy lòng mình không yên, chẳng lẽ Lâm Bắc Phàm không xử lí sạch sẽ, để người ta mò ra được ư?

Nàng phải kiểm một lí do thế nào để giúp hắn qua khỏi cửa ải này đây?

Ấy thế mà Lâm Bắc Phàm vẫn bình tĩnh vô cùng, hắn chấp tay bảo: “Bẩm bệ hạ, chỗ của cải này đúng thật là của vi thần!”

Diêu Chính nở nụ cười cực kỳ đắc ý: “Ha ha, ngươi chịu nhận là hay rồi!”

“Nhưng chỗ tiền này đều hợp pháp, vi thần không thẹn với lòng!” Lâm Bắc Phàm đồng thanh nói.

“Hợp pháp kiểu gì? Lâm Bắc Phàm, ngươi làm quan chưa được bao ngày, bỗng lộc có hạn, sao ngươi có thể có nhiều tiền như vậy được? Đồng của cải này... chắc chắn là do ngươi tham ô mà có!” Diêu Chính kích động nói.

Lâm Bắc Phàm vẫn thản nhiên như cũ: “Đúng thật là bổng lộc của vi thần rất ít! Thế nhưng trước đó bệ hạ đã ban thưởng một vạn lượng bạc cho thần, thế nên hơn một vạn trong số đó hoàn toàn là hợp pháp!”

Nữ đế gật đầu: “Không sai! Đúng thật là trẫm đã thưởng cho ái khanh một vạn lượng bạc!”

“Thế mười bốn vạn còn lại thì sao? Người giải thích ra sao về mười bốn vạn đó, chẳng lẽ cũng là do bệ hạ thưởng cho ngươi hả?” Diêu Chính kích động.

“Đương nhiên không phải!” Lâm Bắc Phàm nắm lấy tay Lý Sư Sư một cách dịu dàng, hắn mỉm cười, nói: “Mười bốn vạn còn lại là của hồi môn mà thê tử Lý Sư Sư của ta đem theo sau khi được gả tới đây!”

“Nói nhăng nói cuội! Sao nữ nhân của ngươi lại có nhiều tiền thế được!” Diêu Chính hét toáng lên.

“Sao lại không? Trước khi gả tới đây, thê tử của ta từng là hoa khôi số một kinh thành, tài nghệ song toàn, tướng mạo xinh đẹp. Chỉ vài năm ngắn ngủi, nàng ấy đã kiếm được số của cải dồi dào như vậy đó!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Diêu đại nhân, nếu ngươi vẫn nghi ngờ thì ngươi cứ đi thám thính là biết! Người khắp kinh thành hầu như ai cũng biết, chuyện này không lừa được đâu!”

Sắc mặt Diêu Chính trắng bệch.

Lý Sư Sư gật đầu: “Đây đúng thực là của hồi môn của dân nữ! May có phu quân không chê nên mới lấy dân nữ về làm vợ! Dân nữ cảm động vô cùng nên tất nhiên, của cải của dân nữ cũng là của phu quân! Giữa vợ chồng với nhau đâu cần tính toán chi li!”

Sắc mặt Diêu Chính cắt không còn một giọt máu.

Nữ đế vỗ tay bật cười: “Xem ra chân tướng sự việc đã sáng tỏ! Lâm ái khanh không hề tham ô, tài sản của Lâm ái khanh đều hợp pháp cả! Một phần là trăm ban tặng, một phần là của người nhà!”

“Lâm ái khanh, nếu ngươi đã có tiền vậy cứ thoải mái hưởng thụ, đừng có tiết kiệm nghe chưa! Chỉ có ăn ngon ngủ kĩ thì mới có thể toàn tâm toàn lực làm việc cho trăm, vì hạnh phúc và lợi ích của dân chúng được, ngươi nói xem có đúng không?” Nữ đế nói một cách ân ý.

Lời nói này của nàng chẳng khác gì ném cho Lâm Bắc Phàm một tấm kim bài miễn tử, để hắn mạnh dạn mà ăn chơi hưởng lạc, để hắn không phải chịu thiệt thòi. Có chuyện gì nữ đế sẽ gánh vác giúp hắn, hắn không cần phải sợ!

“Bệ hạ nói chí phải, thần xin được nghe theo!” Lâm Bắc Phàm chấp tay, cúi đầu.

“Còn các ái khanh của trăm, sau này đừng có lấy chuyện này ra để nhắm vào Lâm ái khanh nữa! Lâm ái khanh có tiền có của, hắn sống xa xỉ một chút cũng là điều dễ hiểu! Chỉ cần không làm lỡ chính sự thì hắn chính là một vị quan tốt!”

Những lời này là nữ đế cố tình nói cho các quan nghe, hay nói đúng hơn là nói cho đám ngôn quan như Diêu Chính nghe.

Nàng cảnh cáo họ rằng về sau đừng bàn tán đến chuyện này nữa, bằng không đừng trách nàng không khách khí!

“Vâng, thưa bệ hạ!” Các quan lại cúi người đáp.

“Ừm!” Nữ đế bệ hạ trông thấy gương mặt trắng bệch của Diêu Chính bèn nói: “Diêu Chính, giờ ngươi còn muốn nói gì nữa không?”

“Thần... không còn lời gì để nói!” Trên mặt Diêu Chính tràn đầy vẻ đau khổ.

Hắn ta biết mình lại bị oan nữa rồi!

Vì tên tiểu tử kia mà hắn ta đã phải chịu oan những ba lần!

Lẽ nào tiểu tử này chính là khắc tinh của hắn ta ư?

“Vậy ngươi biết mình nên làm gì rồi chứ? Có cần trầm nhắc ngươi không?” Vẻ mặt của nữ đế vô cùng thờ ơ.

Diêu Chính run rẩy, hắn ta giơ hai tay lên và tháo chiếc mũ ô sa trên đầu xuống, đoạn chấp tay hành lễ, dùng hết sức nói: “Thần... xin được cáo quan về quê, mong bệ hạ ân chuẩn!”

Nữ đế phát tay áo, trông nàng chẳng có chút do dự nào cả: “Chuẩn!”

Diêu Chính tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt, cơ thể lão đảo: “Tạ... bệ hạ!”

“Bãi giá hồi cung! Diêu Chính, ngươi không cần phải quay lại nữa!” Nữ đế dẫn đầu quan văn quan võ trong triều rời đi.

Tất cả mọi người không một ai quay đầu lại nhìn Diêu Chính dù chỉ một lần!

Diêu Chính nhìn chằm chằm các quan trong triều đang rời đi, hắn ta bỗng bật cười một cách bi thương.

“Gian thần khắp triều, hôn quân xử án!”

“Không phải thần không muốn cố gắng mà là triều đình này...”

“Triều đình này không thể chứa bất cứ một quan thanh liêm nào!”

Chương 46: Đắc tội với quan lại khắp triều, cuộc sống của ta vẫn thư thả vậy thôi!

Buổi tối ba ngày sau, tại phủ đệ của ngôn quan Diêu Chính.

Lúc bảy giờ, đèn trong phủ thấp sáng trưng, tất cả mọi người đều đang làm việc. Trong đó có một người phụ nữ đang bận rộn chỉ huy.

“Xếp hết mấy cái chăn này lên xe cho ta! Xương lão gia yếu, không chịu được đường xa mệt nhọc đâu, cứ trải cho dày vào!”

“Thứ này không cần nữa thì mai đem đi bán, bán được bao nhiêu hay bấy nhiêu!”

“Ôi chao ta nói ngược chứ... cẩn thận vào, đây là tranh chữ mà lão gia thích nhất đấy!”

...

Diêu Chính tóc bạc đầy đầu đang đứng trước đại đường, gương mặt hần ta đầy phiền muộn và lưu luyến.

Bởi lẽ hần ta đã cáo quan, ngày mai hần ta phải về quê dưỡng lão rồi.

Hần ta sẽ phải rời xa phủ đệ mình đã ở gần ba mươi năm, rời xa nơi đã phấn đấu cả nửa đời với mình, có quá nhiều thứ phải lưu luyến tiếc.

Vốn dĩ hần ta đâu cần phải rời đi thế này, thế nhưng nếu không làm quan nữa thì hần ta còn ở lại nơi này làm chi?

Tất cả tham vọng và lý tưởng của hần ta đều tan thành mây khói, hần ta cứ dứt áo rời khỏi cái chốn thị phi này cho xong, mắt không thấy thì tim không phiền.

Đúng lúc ấy, một kẻ đầy tứ vôi vã chạy vào: “Lão gia, tân khoa trạng nguyên, ti nghiệp Quốc Tử Giám Lâm Bắc Phàm đại nhân tới rồi, đại nhân nói tới thăm lão gia!”

Diêu Chính sững sờ, thật chẳng ngờ trước khi rời đi, kẻ thù lại tới thăm hần ta!

Người phụ nữ đang bận chỉ huy kia cũng chính là Diêu phu nhân, bà ta quát: “Đã hại lão gia nhà chúng ta thành ra thế này còn dám vác mặt tới? Đi bảo hắn là không gặp! Đóng cửa tiền khách!”

Diêu Chính thở dài một hơi: “Thôi, đã là đồng liêu với nhau thì thôi cứ ra gặp vậy!”

Không lâu sau, Lâm Bắc Phàm bùng một vò rượu và một hộp đồ ăn tối, vừa cười vừa bước vào.

Trông thấy khung cảnh trong phủ, hắn kinh ngạc: “Diêu đại nhân định đi sao?”

“Lão phu còn ở lại được à? Giờ lão phu không quan không chức, lão phu còn ở đây để người ta đâm lòng ghen ghét hả?” Diêu Chính châm chọc.

“Lời này của ngươi xa cách quá đấy! Tốt xấu gì chúng ta cũng là đồng liêu với nhau, quan điểm chính trị có thể bất đồng, có thể đấu đá ngươi chết ta sống trên triều nhưng lúc riêng tư thì vẫn làm bạn được mà!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Diêu Chính nhìn dáng vẻ tươi cười của Lâm Bắc Phàm, ánh mắt bỗng trở nên phức tạp: “Từ lúc lão phu cáo quan đến giờ, ngươi là người tới thăm đầu tiên đấy!”

Trong câu nói của Diêu Chính là nỗi bi thương chẳng thể lột tả.

Người ta hay nói người đi trà lạnh nhưng cũng không thể lạnh nhanh như vậy được!

Làm quan ba mươi năm nay, Diêu Chính quen biết hết tất cả mọi người trong triều, kết bạn cũng khá nhiều.

Ấy vậy mà tới giờ lúc hắn ta cáo quan về quê, ba ngày trôi qua mà chẳng thấy đồng liêu nào tới hỏi thăm. Ngược lại, cái tên tham quan Lâm Bắc Phàm mà hắn ta đã nhiều lần buộc tội lại tới cửa thăm hỏi, nghe thật mỉa mai chẳng?

“Thế cũng thật vinh dự cho ta quá! Ta có chuẩn bị chút rượu thịt, uống một ly nhé?”

Diêu Chính trầm ngâm mất một lát, đoạn bảo: “Cũng được, lão phu cũng muốn nói chuyện với ngươi!”

Hai người bước vào thư phòng, bày rượu và đồ ăn ra.

Vò rượu được mở ra, hương rượu thơm lan tỏa khắp căn phòng như những cánh hoa nở rộ.

“Bách Hoa Nhưỡng đây à!” Diêu Chính kinh ngạc, không ngờ Lâm Bắc Phàm lại mang thứ rượu thượng hạng này tới.

“Đúng là Bách Hoa Nhưỡng đây, hôm nay hoàng cung vừa mới mang đến cho! Cơ mà rượu ngon là phải có người uống cùng nên ta cố ý mang qua đây để ta và người cùng nhau thưởng thức!” Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa rót rượu.

“Coi như tên tiểu tử nhà ngươi còn có lương tâm, rót thêm đi, đây vào!” Diêu Chính khịt mũi ngửi, ngây ngất vô cùng.

“Yên tâm, hôm nay ta cho ngươi uống no luôn!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Vài ly rượu qua đi, mối quan hệ giữa hai người đã hòa hoãn hơn rất nhiều.

Lâm Bắc Phàm hỏi Diêu Chính điều mà hắn thắc mắc trong lòng.

“Diêu đại nhân này, nói thật thì ta vẫn chưa hiểu là tại sao ngươi cứ nhắm vào ta mãi thế?” Lâm Bắc Phàm thắc mắc:

“Trong triều có biết bao tham quan, có biết bao gian thần, sao ngươi không đối phó với bọn họ mà cứ chọc vào một người mới như ta?”

Diêu Chính vừa uống rượu vừa tự giễu: “Ngươi tưởng lão phu muốn hả? Ta đã tranh đấu ba mươi năm rồi, từ lúc phong độ hào hoa đến khi bạc trắng mái đầu! Kết quả, bọn họ càng ngày càng trèo cao, còn ta thì vẫn giậm chân tại chỗ! Ngươi có từng trải qua nỗi tuyệt vọng như vậy chưa?”

“Giờ ngươi đã biết tại sao ta cứ nhất quyết phải đối đầu với ngươi rồi chứ!”

Diêu Chính nhìn chằm chằm vào Lâm Bắc Phàm: “Bởi vì ta sợ sau khi trưởng thành ngươi sẽ trở thành một tên tham quan lạm quyền! Ta phải kéo ngươi ngã ngựa nhân lúc lông cánh ngươi còn chưa mọc đủ. Ấy vậy mà giờ lão phu còn mất cả chức, ngươi đáng sợ hơn đám người kia nhiều!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Đó là bởi người quá bảo thủ, là bởi người dùng sai cách!”

“Chẳng lẽ ta phải thông đồng làm vậy giống người ư?” Diêu Chính lạnh lùng cười.

“Vậy thì đã làm sao? Người coi giờ ta sống rất thoải mái đấy thôi?” Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Có rượu thơm, có đồ ăn ngon, có bạc tiêu chẳng hết, còn có cả ân sủng của nữ đế! Dù ta có đắc tội tất cả quan văn võ trong triều thì cuộc sống của ta vẫn thư thả vậy thôi!”

“Lão phu không cần biết người khác nghĩ thế nào nhưng lão phu không làm được những chuyện đó!”

Diêu Chính lại rót cho mình một ly rượu, hắn ta nói: “Lâm đại nhân, lão phu cũng có chuyện này muốn hỏi người!”

“Mời Diêu đại nhân nói!”

“Lâm đại nhân, người cứ luôn mồm luôn miệng bảo yê Đại Võ, không phải cúc cung tận tụy thì cũng là hầu hạ bề hạ đến chết mới thôi, vậy có sao người lại tham ô nhiều bạc như vậy? Hơn nữa, người cần nhiều bạc thế để làm gì?”

“Diêu đại nhân, câu hỏi này của người có hơi...”

“Sao? Người không trả lời được hay là ngại không muốn trả lời?” Diêu Chính mỉa mai.

“Đương nhiên không phải!” Lâm Bắc Phàm ngồi thẳng người, vẻ mặt hắn nghiêm túc: “Diêu đại nhân, để ta nói người hay, một Đại Võ có thể khiến ta tham ô được nhiều bạc thế này, ta có lí do gì mà không yêu chứ?”

Diêu Chính: “Khụ khụ...”

Chương 47: Tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì không làm được gì cả!

Diêu Chính ho khù khụ, chỗ rượu vừa mới nuốt vào bụng hắn ta cũng phun hết ra ngoài.

Mặt mũi hắn ta đỏ bừng!

Lâm Bắc Phàm vội giơ tay vỗ lưng cho Diêu Chính, hấn bảo: “Diêu đại nhân uống chậm thôi, không phải vội!”

Diêu Chính tức giận trừng mắt với Lâm Bắc Phàm một cái.

Vì câu nói của tên tiểu tử nhà người mà ta mới bị sặc đấy!

“Còn tại sao lại tham ô nhiều bạc như vậy thì...”

Lâm Bắc Phàm nhún vai, đoạn mỉm cười: “Có một câu nói rất hay, tiền không phải vạn năng nhưng không có tiền thì không làm được gì cả! Ai chẳng muốn kiếm thật nhiều tiền, người nói có đúng không, hả Diêu đại nhân?”

“Hừ! Người có cả một đống lý lẽ sai lệch! Lão phu không nói lại được người!” Diêu Chính sầm mặt, hấn ta bùng ly rượu lên rồi lại bảo: “Kính người một ly, chúc người sẽ có một ngày biến thành người mà bản thân người ghét nhất!”

Lâm Bắc Phàm cũng nâng ly một cách vui vẻ: “Xin được nhờ lời chúc của người, ta ghét nhất là kẻ giàu có!”

Diêu Chính: “Khụ khụ...”

“Diêu đại nhân sao lại sặc nữa rồi?”

“Người bớt bớt cái mồm lại cho ta nhờ!”

...

Uống thêm vài ly rượu nữa, Lâm Bắc Phàm tỏ rõ mục đích chuyến thăm hôm nay của hấn.

“Diêu đại nhân, thật ra ta tới là để mời người tới dạy học ở Quốc Tử Giám!”

Diêu Chính giận đùng đùng, hấn ta đứng phắt dậy: “Lâm Bắc Phàm, người đang sỉ nhục ta đấy à?”

“Người nói vậy là sao?” Lâm Bắc Phàm không hiểu, hấn hỏi.

Diêu Chính quát: “Trước kia cùng làm quan trong triều, chúng ta cũng được tính là ngang nhau! Giờ người lại mời ta về Quốc Tử Giám làm bề dưới của người, ấy chẳng phải sỉ nhục thì là gì?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, bật cười: “Diêu đại nhân nghĩ nhiều rồi! Người có từng thấy ai mang rượu ngon đến để sỉ nhục người chưa?”

“Thế ý của ngươi là sao?” Diêu Chính lấy lại bình tĩnh rồi ngồi xuống.

“Ta nghĩ như thế này!” Lâm Bắc Phàm ho khan một tiếng: “Diêu đại nhân cũng có hơn ba mươi năm làm quan, có kinh nghiệm quan trường phong phú, hơn nữa còn làm chức ngôn quan phụ trách giám sát lời nói và hành động của các quan trong triều! Vậy nên ta muốn mời ngươi tới Quốc Tử Giám dạy học, truyền đạt tư tưởng, nề nếp và đạo làm quan cho các sĩ tử!”

Diêu Chính nghe vậy, trong lòng cũng xao động.

Mặc dù hắn ta không được làm quan nữa, song hắn ta vẫn có thể làm giáo quan!

Để chút sức lực còn lại của hắn ta được phát huy, dùng để bồi dưỡng ra vài học trò ưu tú.

Đến lúc đám học trò đó lên làm quan lớn thì hắn ta cũng được nở mày nở mặt!

“Ngươi không sợ ta dạy dỗ ra quan thanh liêm để đối phó với ngươi à?” Diêu Chính hỏi.

“Đó là ý mà ta muốn đấy!” Lâm Bắc Phàm khẽ cười.

Diêu Chính: “Hả?”

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi, hắn nói với vẻ vô cùng phiền muộn: “Bởi vì triều đình giờ nhiều tham quan quá! Ai cũng cáo già, ai cũng xảo quyệt, ta không thể đối phó hết được! Thế nên ta hi vọng Diêu đại nhân đây có thể bồi dưỡng ra quan thanh liêm, chính trực để làm sạch chốn quan trường, diệt sạch bọn tham quan, có thể ta cũng được sống dễ chịu hơn chút!”

Diêu Chính: “Khụ khụ...”

Hắn ta lại điên tiết trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm!

Tên tiểu tử nhà ngươi!

Thế mà ngươi cũng nghĩ ra được?

Bảo hắn ta bồi dưỡng ra quan thanh liêm để đấu đá với đối thủ chính trị của mình...

Hắn ta xin bại dưới trí tưởng tượng của Lâm Bắc Phàm!

Diêu Chính nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi yên tâm, lão phu nhất định sẽ tận tâm tận lực để bồi dưỡng ra lớp quan lại vừa chính trực vừa có năng lực! Không những diệt sạch bọn tham quan trong triều mà còn đối phó với cả ngươi nữa!”

Lâm Bắc Phàm cười ha ha: “Đợi tin tốt từ ngươi vậy!”

Hắn lại uống thêm mấy ly rượu, ăn uống no nê xong bèn rời đi.

Diêu Chính đi ra, lớn tiếng hét: “Không phải dọn dẹp nữa đâu, đặt mọi thứ về chỗ cũ đi!”

“Lão gia, tại sao vậy?” Diêu phu nhân lấy làm lạ hỏi.

“Chúng ta không đi nữa, chúng ta sẽ ở lại kinh thành!” Diêu Chính ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, đôi mắt đục của hắn ta ánh lên tia sáng.

Đó là bởi hắn ta đã tìm được mục tiêu mới, tìm được một thứ khác để theo đuổi!

Ngày hôm sau, Diêu Chính tới Quốc Tử Giám báo danh, Lâm Bắc Phàm đích thân ra tiếp đón và làm mọi thủ tục với hắn ta.

Chuyện này nhanh chóng được lan truyền trong triều.

Mọi người đều hết sức kinh ngạc!

Một Diêu Chính đã cáo quan mà lại đi dạy học ở Quốc Tử Giám của Lâm Bắc Phàm ư?

Tiến triển thần thánh gì đây?

Trước kia chẳng phải hai người này đấu đá đến ta sống ngươi chết hay sao?

Sao đến giờ lại từ địch chuyển sang làm bạn rồi?

Chuyện này càng lan truyền càng sục sôi!

Trong hoàng cung.

Nữ đế nhanh chóng biết được tin này, nàng gật đầu với vẻ hết sức hài lòng: “Việc làm này của Lâm ái khanh... thật đúng ý trẫm lắm!”

Trước đó, nàng nổi giận và bãi chức Diêu Chính, song sau đó nàng lại hối hận.

Bởi lẽ hiếm lắm mới có một vị quan chính trực như Diêu Chính, chỉ có điều Diêu Chính quá bảo thủ, không biết co giãn nên khó mà dùng.

Nhưng bảo một cửu ngũ chí tôn như nàng phải cúi đầu lại là chuyện không thể.

Hành động này của Lâm Bắc Phàm đã giải quyết vấn đề này một cách triệt để.

Hắn mời Diêu Chính tới dạy học ở Quốc Tử Giám, để hắn ta rời xa quan trường nhưng không hoàn toàn biến mất, đồng thời cũng giữ thể diện cho nữ đế là nàng.

Hơn nữa còn có thể phát huy khả năng còn lại của Diêu Chính, để hắn ta bồi dưỡng lớp quan lại chính trực bằng kinh nghiệm mà đời này hắn ta đã học được.

Nếu như cần thiết còn có thể đề bạt hắn ta, tiếp tục trọng dụng hắn ta.

Một mũi tên trúng hai đích, có quá nhiều lợi ích!

Nữ đế càng nghĩ càng thấy vui: “Quan lại khắp triều cũng chỉ có mình Lâm ái khanh suy nghĩ cho trẫm! Hơn nữa hắn còn không tính toán mà trọng dụng Diêu Chính, lòng dạ khoan dung, độ lượng! Trẫm nhất định phải ban thưởng cho hắn mới được!”

Chương 48: Nữ đế ngang ngược quá, lại ban thưởng tiếp!

Vậy là ngày hôm sau, tại điện Kim Loan.

“Lâm ái khanh đâu rồi?”

“Thần đây ạ!”

“Ban thưởng cho ái khanh một xe Tử Kim Tường Vân và mười xếp lụa thượng hạng!”

Lâm Bắc Phàm ngơ ngàng.

Mới sáng sớm, người còn chưa tỉnh ngủ mà đã thưởng cả xe rồi?

Còn cả mười xếp lựa thượng hạng nữa?

Thực sự quá bất ngờ, hấn vẫn chưa chuẩn bị tâm lí gì hết!

Các quan cũng được một phen hoang mang!

Mới sáng sớm tinh mơ, Lâm Bắc Phàm còn chưa làm gì mà đã được thưởng một cái xe?

Ngoài ra còn được thêm mười xếp lựa thượng hạng nữa?

Nữ đế đang đùa gì vậy?

Dù người có ân sủng Lâm Bắc Phàm thì cũng phải để ý đến luật cơ bản chứ?

Lâm Bắc Phàm không lập công gì mà vẫn thưởng cho hấn nhiều đồ tốt như vậy, chẳng lẽ nữ đế không sợ các quan sẽ bất mãn trong lòng sao?

Lâm Bắc Phàm đang định lên tiếng thì nữ đế đã nghiêm túc bảo: “Lâm ái khanh không được từ chối, bằng không trăm sẽ trị tội ngươi!”

Lâm Bắc Phàm lại càng hoang mang hơn!

Đậu má!

Sao nữ đế ngang ngược quá vậy!

Ban thưởng cho ta lại còn không cho ta từ chối, nữ đế không thể tôn trọng nhân quyền của ta một chút được à?

Song tiếc rằng đây là xã hội phong kiến, quyền hành của vua là cao nhất!

Vậy nên Lâm Bắc Phàm chỉ đành nuốt nước mắt mà nói: “Tạ chủ long ân!”

“Ừm!” Nữ đế gật đầu đầy thỏa mãn, đoạn nàng lại liếc nhìn các quan đang chuẩn bị lên tiếng, nói: “Bắt đầu tảo triều thôi, có chuyện gì thì khởi tấu, không có thì bãi triều!”

Cứ như vậy, nữ đế tiễn trăm hậu tấu và ép Lâm Bắc Phàm nhận xe.

Hôm nay không có chuyện gì lớn nên buổi triều sớm đã nhanh chóng kết thúc.

Lâm Bắc Phàm và các quan cùng nhau ra khỏi hoàng cung, hần đang chuẩn bị lên ngựa để về Quốc Tử Giám làm việc thì đúng lúc ấy có một phu xe dắt một chiếc xe ngựa đi tới, nói với Lâm Bắc Phàm bằng giọng điệu vô cùng cung kính: “Lâm đại nhân, đây là xe Tử Kim Tường Vân mà bộ hạ ban thưởng! Còn cả mười xếp lụa thượng hạng nữa, hiện giờ đồ đã được đưa đến phủ của Lâm đại nhân rồi ạ!”

“Đây là xe mà bộ hạ thưởng cho ta?” Lâm Bắc Phàm liếc nhìn chiếc xe ngựa sang trọng trước mắt mà ngẩn người.

Xe ngựa này phải cao hơn hai mét, được đóng bằng gỗ tử đàn, nhìn tổng thể thì khá là lớn, trông như một căn nhà nhỏ di động. Cửa xe, lan can xe đều được chạm khắc, mài giũa vô cùng tỉ mỉ và tinh xảo, liếc mắt cái là biết xe được đóng bởi một nghệ nhân nổi tiếng.

Trên đỉnh xe có treo lụa Tử Kim Tường Vân, nom vô cùng tôn quý và nho nhã.

Còn con ngựa kéo xe cũng ghê gớm không kém, đó là hai con ngựa Đại Uyên cao lớn và dũng mãnh.

Phải biết rằng ngựa Đại Uyên chẳng khác gì so với Rolls Royce trong xã hội hiện đại cả.

Hai con ngựa Đại Uyên này chính là hai chiếc Rolls Royce. Cộng thêm chiếc xe ngựa xa xỉ đằng sau hai con ngựa nữa đúng chuẩn máy bay chiến đấu bên trong Rolls Royce.

“Thứ này thực sự là xe mà bộ hạ ban thưởng cho ta ư?” Lâm Bắc Phàm hỏi lại.

Người chần ngựa gật đầu một cách cung kính, đoạn cười, bảo: “Đúng vậy ạ, tiểu nhân sao dám lấy chuyện này để đùa với đại nhân chứ?”

Lâm Bắc Phàm hoàn toàn chắc chắn rằng đây chính là xe mà nữ đế đã tặng cho hần.

Nữ đế vẫn ngang ngược như vậy!

Hần liếc nhìn xe ngựa và cả kiệu của các quan viên bên cạnh.

Chỗ xe ngựa và kiệu đó trông cũng sang trọng, song hiện giờ nếu so sánh với xe Kim Tử Tường Vân của Lâm Bắc Phàm thì chúng trở nên cực kì mộc mạc, đẳng cấp thấp hơn rất nhiều.

Các quan viên xung quanh ngưỡng mộ đến đỏ cả mắt!

Phải biết rằng tại đây, không một ai có chức quan và thân phận thấp hơn Lâm Bắc Phàm cả!

Thế nhưng xe mà họ đi lại chẳng bì nổi với xe của hắn!

Xe ngựa là gì chứ?

Xe ngựa không những là một phương tiện giao thông mà còn lại biểu tượng cho thân phận nữa!

Những kẻ làm quan lớn nắm giữ chính quyền hoàng triều như bọn họ mà lại chẳng bằng một tên quan lục phẩm tếp riu kia!

Trong lòng bọn họ chua xót lắm, nữ đế thực sự quá sùng ái tên khốn này!

Tuy nhiên, trước ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, Lâm Bắc Phàm lại thở dài một hơi đầy ưu sầu.

Một vị quan viên không kìm lòng được mà hỏi hắn: “Lâm đại nhân này, người thở dài gì thế?”

Lâm Bắc Phàm đáp: “Ta thở dài là bởi ta thấy cuộc đời mình vô vọng quá!”

“Cuộc đời vô vọng á?” Mọi người thi nhau liếc nhìn hắn.

“Người xem, mặc dù ta chỉ là một tên quan lục phẩm nho nhỏ nhưng lại được ở nhà cao cửa rộng, được ăn đồ ăn của Ngự thiện phòng, được uống Bách Hoa Nhưông của cung đình, được mặt lụa thượng hạng, ra ngoài lại được ngồi xe ngựa Tử Kim Tường Vân xa hoa, rồi cả bạc tiêu mãi chẳng hết nữa...”

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu, đôi mắt hắn đầy vẻ tha thiết, hắn bảo: “Các vị đại nhân, các vị nói coi, cuộc đời ta còn gì để mà xông pha nữa?”

Các vị đại thần đồng loạt sầm mặt lại!

Thằng cha này ra vẻ khiêm tốn để kích thích bọn họ chứ gì?

Bọn họ không muốn nhìn thấy hắn nữa, tất cả bèn tức tốc rời đi!

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm ngồi lên chiếc Rolls Royce thuộc về hắn đi tới Quốc Tử Giám.

Trên đường đi, hấn hay tin từ phu xe rằng hấn ta cũng là người mà nữ đế sắp xếp cho hấn, phụ trách giúp hấn dắt ngựa và chạy xe.

Tiền công cho phu xe và các loại tiền như tiền bảo dưỡng xe, tiền mua đồ ăn đồ uống cho ngựa toàn bộ đều do phủ Nội vụ chi trả, không cần Lâm Bắc Phàm phải chi một đồng nào hết.

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi.

Hấn không hiểu tại sao nữ đế lại tốt với hấn như vậy?

Hình như hấn và nữ đế còn chưa quen biết được bao lâu, ngày thường cũng chẳng giao lưu gì nhiều, mà bản thân hấn cũng đâu lập được công lao to lớn gì...

Việc ăn mặc, việc ở, việc đi lại, việc gì nữ đế cũng lo cho hấn, đã thế còn sắp xếp toàn là những thứ cao cấp nhất!

Lâm Bắc Phàm sờ mặt của mình, đừng bảo nữ đế nhìn trúng nhan sắc của hấn, định bao nuôi hấn đấy nhé?

Nhưng sao nữ đế phải phiền phức như vậy?

Nữ đế chỉ cần hạ chỉ triệu mình vào cung thị tẩm, mình không nghe cũng phải nghe thôi!

Thật đúng làm người ta khó hiểu mà!

Chương 49: Tiểu quận chúa Vân Oanh, tâm hồn ăn uống thời cổ!

Vậy là Lâm Bắc Phàm đã ngồi xe Tử Kim Tường Vân đi làm, sau đó lại ngồi xe Tử Kim Tường Vân tan làm.

Suốt quãng đường, ánh mắt của mọi người cứ nhìn chăm chăm vào hấn, song phần nhiều vẫn là dị nghị.

“Đây là xe ngựa của tân trạng nguyên đó, sang trọng quá, sang trọng hơn xe ngựa của rất nhiều quan lớn trong triều!”

“Nghe đâu là do nữ đế ban thưởng đấy! Đạo gần đây nữ đế bệ hạ đã thưởng phủ đệ, rượu ngon, đồ ăn ngon, còn cả một vạn lượng bạc cho tân trạng nguyên rồi, giờ lại thêm chiếc xe xa xỉ này nữa, nữ đế quả thật vô cùng ưu ái tân trạng nguyên!”

“Một tên tham quan vô độ như hấn mà nữ đế vẫn ưu ái cho được, nữ đế càng lúc càng mê muội rồi!”

“Đúng vậy, nghe đâu tân trạng nguyên này còn tham ô cả mấy trăm vạn lượng bạc trắng từ tay các sĩ tử ở Quốc Tử Giám, làm ô uế bầu không khí ở Quốc Tử Giám, làm sai lệch bản chất của ngành giáo dục, đúng là đáng hận!”

“Cứ thế này thì triều đình còn hi vọng gì đây?”

“Dân chúng còn hi vọng gì đây?”

...

Những tiếng oán than cứ vang vọng mãi.

Có điều Lâm Bắc Phàm đã nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hắn đã nghe mấy lời dị nghị như thế này nhiều lắm rồi, nhiều đến mức tai hắn cũng muốn mọc kén nên hắn lười chẳng buồn để ý.

Đúng lúc ấy, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Lâm Bắc Phàm mở mắt ra: “Sao lại dừng xe thế?”

“Đại nhân, có người chặn đường rồi, không qua được!”

“Đuổi hấn ta đi là được!”

“Đại nhân, người này thân phận cao, tiểu nhân không dám đuổi ạ!”

“Ai thế?”

“Là tiểu quận chúa Vân Oanh!”

Lúc này, một bóng người nho nhỏ nhanh nhẹn nhảy lên xe ngựa, sắp đến trước mặt Lâm Bắc Phàm trong chớp mắt.

“Ngươi chính là tân trạng nguyên, ti nghiệp của Quốc Tử Giám Lâm Bắc Phàm?”

Đó là một thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp, tuổi mới tròn mười sáu, trên đầu có hai búi tóc, gương mặt tròn trịa trông như em bé, đôi mắt vừa to vừa long lanh, trên người mặc áo màu vàng nhạt, vạt váy màu xanh lục, trông cực kì đáng yêu.

Lúc này thiếu nữ đó đang chống eo, quan sát Lâm Bắc Phàm từ trên cao.

Đôi mắt to tròn long lanh trợn trừng như đang uy hiếp Lâm Bắc Phàm, song ánh mắt thì không hề có lực sát thương.

Lâm Bắc Phàm biết thiếu nữ này, phụ thân của nàng là một vị quân chủ theo chủ nghĩa bảo hoàng và rất được nữ đế tin tưởng.

Nghe đâu hẳn ta sở hữu thực lực Tiên Thiên đỉnh cao, còn thống lĩnh mười vạn cấm quân ở kinh thành, quyền cao chức trọng.

Song cũng bởi thế mà chẳng ai dám chọc vào vị tiểu quận chúa này.

Tiểu quận chúa cũng là một người chẳng hề an phận, nàng hận thói xấu kẻ xấu như thù địch, thích lo chuyện bất bình, cũng thích nhất là cho đám tham quan nịnh thần một bài học, và cả đám nha nội nữa.

Còn một đặc điểm nữa là nàng thích ăn, là một tâm hồn ăn uống thời cổ.

Nàng hay dạy dỗ người khác bằng cách ăn uống.

Lâm Bắc Phàm vội vã chấp tay: “Hạ quan Lâm Bắc Phàm bái kiến tiểu quận chúa Vân Oanh!”

Tiểu quận chúa Vân Oanh nhìn Lâm Bắc Phàm từ trên cao, nàng chép miệng: “Trông cũng giống nhân tài đấy, nhưng sao không làm chuyện mà người nên làm vậy?”

“Lời này của tiểu quận chúa, bốn quan không hiểu cho lắm?” Lâm Bắc Phàm lấy làm lạ nói.

“Bớt giả bộ với bốn quận chúa đi, chuyện của ngươi ta đã nghe nói rồi!” Tiểu quận chúa Vân Oanh nói: “Ta vừa mới trở về kinh thành đã hay tin tân trạng nguyên, cũng chính là ngươi đấy, lợi dụng chức vụ để tham ô những trăm vạn lượng bạc, đúng là một tên tham quan điển hình! Chẳng biết tại sao nữ đế tỷ tỷ lại thương yêu ngươi nữa, hừ!”

“Vu oan giá họa! Đây chắc chắn là vu oan giá họa! Bốn quan sống cả đời thanh liêm chính trực, sao có thể làm ra chuyện như vậy?” Lâm Bắc Phàm quả quyết phủ nhận.

“Khỏi phải giả bộ với ta, ánh mắt của mọi người rất tinh tường đấy nhé!” Tiểu quận chúa lớn giọng nói.

“Nói xằng nói bậy! Ánh mắt của mọi người phân rõ trắng đen, một nửa là đen một nửa là trắng! Mắt thấy chưa chắc đã là sự thật, tai nghe chưa chắc đã là giả!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Bớt nói mấy lời vô nghĩa đi! Bồn quận chúa đói bụng rồi, mau mời ta ăn cơm! Nếu ngươi không mời...” Tiểu quận chúa giờ nắm đấm của mình lên, nghiêng răng uy hiếp: “Ngươi đã từng thấy nắm đấm như cái niêu chưa?”

Lâm Bắc Phàm hí mắt: “Nắm đấm như cái niêu thì ta chưa thấy, song nắm đấm như cái màn thầu thì ta thấy rồi đấy!”

“A!” Tiểu quận chúa phát điên lên, nàng cảm giác đang bị Lâm Bắc Phàm coi thường.

Tiểu quận chúa định ra tay cho Lâm Bắc Phàm biết uy lực của nắm đấm như cái niêu.

Lâm Bắc Phàm vội vàng nói: “Tiểu quận chúa đừng ra tay, ngày mai ta còn phải lên triều sớm! Nếu nữ đế bệ hạ có hỏi thì ta sẽ nói là tiểu quận chúa đánh đấy, tiểu quận chúa cứ chờ bị nữ đế hỏi tội đi!”

“A!” Tiểu quận chúa là càng điên tiết hơn, nàng không ngờ lại bị Lâm Bắc Phàm uy hiếp.

Nắm đấm của tiểu quận chúa cách mặt Lâm Bắc Phàm càng gần hơn nữa.

“Ngươi tưởng ta không dám đánh ngươi thật à?”

“Ra tay đi, ta không tin tiểu quận chúa dám đâu!” Lâm Bắc Phàm dương dương tự đắc.

“Hừ! Coi như ngươi thắng! Ta nể mặt nữ đế tỷ tỷ không thêm chấp nhặt với ngươi!” Tiểu quận chúa thu nắm đấm lại, nàng ngồi trong xe, hai tay chống má đầy bức bối.

Sau đó nàng quay đầu, nghiêng răng nghiêng lợi bảo: “Còn không đi nhanh lên? Ta phải ăn hết sạch chỗ tiền mà ngươi tham ô được!”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười, hất cho xe ngựa tiếp tục đi.

Thời gian khoảng độ một nén hương sau, bọn họ đã tới một túp lều sang trọng.

Tiểu quận chúa đắc ý nói: “Ta cho người hay, ta đã tới ăn ở hàng trăm tử lâu lớn nhỏ trong kinh thành này, ta chỉ hài lòng với đồ ăn của duy nhất tử lâu này thôi. Phải cái có mỗi một khuyết điểm là đắt! Hôm nay ta phải ăn hết sạch tiền của người cho người nghèo chết thì thôi!”

“Đã từng tới tất cả các tử lâu cơ à? Ta không tin lời này của quận chúa đâu!” Lâm Bắc Phàm cười khẩy: “Có một nơi chắc chắn quận chúa chưa từng tới!”

“Có nơi mà ta chưa từng đến sao? Không thể nào!” Tiểu quận chúa lắc đầu.

“Có đấy!” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

Trông dáng vẻ chắc nịch của Lâm Bắc Phàm, tiểu quận chúa cũng hơi tin, nàng bèn dao động, hỏi: “Nơi nào?”

“Bách hoa Phường, nơi này chắc chắn quận chúa chưa từng tới!”

Tiểu quận chúa: “...”

Chương 50: Người mắng ta là heo, còn nói là đang khen ta?

“A!” Tiểu quận chúa lại được phen điên tiết, nàng vừa xấu hổ vừa tức giận quát: “Đó là thanh lâu, sao ta có thể tới nơi đó được?”

Hai người vừa cãi nhau vừa bước vào tử lâu, ngồi ở vị trí gần với lan can trên tầng hai.

Có người đi tới hỏi: “Hai vị khách quan muốn gì ạ?”

“Muốn gì à?” Lâm Bắc Phàm không khỏi trầm ngâm, hắn nói: “Câu hỏi này người cũng thật làm khó ta đấy! Ta muốn tự do làm xằng, muốn đắc chí, muốn được như ý, muốn dạo chơi sông núi, biển cả, muốn sánh vai mới mặt trời, còn muốn hát ca nhảy múa với ánh trăng, muốn làm bạn với sao trời, muốn tất thảy những điều tốt đẹp và lãng mạn trên thế gian này...”

Tiểu quận chúa dư dứ nắm đấm, nàng nhin cười, nói với vẻ bực mình: “Người ta hỏi người gọi món chứ không hỏi người

về lí tưởng cuộc sống! Tiểu nhị, mang hết những món ngon ở đây lên cho ta! Cảm ơn!”

“Tổng cộng có mười hai món lận, khách quan thực sự muốn nhiều như vậy ạ?” Tiểu nhị hỏi.

“Muốn chứ, thêm cả một đĩa rau xanh và một đĩa lạc nữa nhé!”

“Nhiều quá rồi đấy, ăn không hết thì biết làm sao?” Lâm Bắc Phàm thấy tiếc.

Tiểu quận chúa chớp mắt, nom nàng vô cùng vô tội, nàng bảo: “Nhiều đâu mà nhiều, mười hai món đó là để ta ăn, còn rau xanh với lạc là cho người ăn, chắc người ăn hết được chứ nhỉ?”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Một lát sau, hắn lặng lẽ giơ tay lên: “Tiểu nhị, thêm một phần vịt nướng!”

“Được, khách quan cứ chờ một lát ạ!”

Khoảng một nén hương sau, đồ ăn đã được mang lên.

“Ta bắt đầu ăn đây, người cứ tự nhiên!”

Nói rồi, tiểu quận chúa giơ đôi bàn tay mũm mĩm ra và bắt đầu ăn một cách đầy hạnh phúc, bên miệng bóng nhẫy dầu là dầu.

Trông thấy một tiểu quận chúa ăn uống vui vẻ ngon lành như vậy, Lâm Bắc Phàm không nhịn được bật cười: “Quận chúa đúng là một kẻ có tâm hồn ăn uống!”

Tiểu quận chúa nạt hắn: “Người thử mắng ta lần nữa coi?”

“Đâu, ta đang khen quận chúa đó chứ!” Lâm Bắc Phàm nghiêm túc bảo: “Người trông vừa xinh đẹp vừa háu ăn thì người ta gọi là có tâm hồn ăn uống đấy! Còn người trông vừa xấu xí vừa háu ăn thì người ta gọi là thùng cơm!”

“Ồm, người nói cũng có lí!” Tiểu quận chúa cười đến mức không khép được miệng.

Nàng bỗng nhận ra tên tham quan này cũng đâu đến nỗi đáng ghét như vậy, hắn còn đang nói khéo rằng nàng xinh đẹp kìa!

Ủm, không tồi không tồi!

Nửa canh giờ sau, bữa tối kết thúc, cốc chén đĩa bát lung tung, toàn bộ thức ăn đều được giải quyết sạch sẽ.

Điều khiến Lâm Bắc Phàm kinh ngạc chính là ăn rõ nhiều là thế mà trông tiểu quận chúa vẫn nhỏ xíu, bụng cũng chẳng thấy phồng lên. Thể chất ăn không béo này của quận chúa không biết phải khiến biết bao nhiêu nữ tử hâm mộ rồi.

“Ăn xong chúng ta đi được rồi chứ?” Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa hỏi.

“Ồ! Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tan mà!” Tiểu quận chúa gật đầu, đôi mắt to tròn lấp lánh của nàng sáng lên và tràn đầy vẻ mong đợi, nàng nói: “Cơ mà nếu người mời thì ta vẫn có thể ăn tiếp được đấy!”

Lâm Bắc Phàm kinh ngạc: “Quận chúa vẫn chưa no sao?”

“Ừm ừm ừm...” Tiểu quận chúa gật đầu lia lịa, nàng chớp mắt, diên cuồng ám chỉ.

Lâm Bắc Phàm ôm mặt: “Thôi đừng ăn nữa, chuồng heo nhà ta cũng chẳng chứa nổi quận chúa mất!”

“A! Người dám mắng ta là heo!” Tiểu quận chúa tức điên: “Ta cho người biết người xong đời rồi nhé!”

“Đừng kích động, thật ra ta đang khen quận chúa đấy!”

Tiểu quận chúa hoang mang: “Người mắng ta là heo lại còn nói là đang khen ta?”

“Đương nhiên rồi, bởi vì heo rất có ích mà!” Lâm Bắc Phàm dẫn chứng cứ ra, nói không ngừng nghỉ: “Da heo có thể dùng để làm giày, lông heo thì làm bàn chải, thịt heo để ăn, thận heo tráng dương, đầu heo có thể đem đi dọa người, tên heo còn có thể dùng để chửi người! Quận chúa coi, cả cơ thể con heo đều quý, ấy chẳng phải là đang khen quận chúa đó ư?”

Tiểu quận chúa: “...”

“Nói cho người biết, ta tức rồi đấy! Ta tức đến mức đói luôn rồi, người mà không cho ta ăn no thì ta cho người biết mặt!” Tiểu quận chúa nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt tức tối, trông nàng thế này lại càng đáng yêu.

“Quận chúa muốn ăn thì cứ gọi đi, không cần khách sáo với ta làm gì!” Lâm Bắc Phàm cười một cách hào phóng.

“Cảm ơn! Tiểu nhị, thêm một lượt đồ ăn nữa!” Tiểu quận chúa hưng phấn giơ tay lên.

Thế là tiểu quận chúa lại ăn thêm các món ngon nữa một lượt, sau đó mới thỏa mãn hài lòng.

Nàng chép miệng với Lâm Bắc Phàm: “Chúng ta đi thôi! Tổng cộng khoảng ba trăm, lùi tiền ra đi!”

Lâm Bắc Phàm ngạc nhiên hỏi: “Phải là quận chúa trả tiền mới đúng chứ?”

Tiểu quận chúa cũng ngạc nhiên: “Sao lại là ta trả? Ta là quận chúa đây, người bảo ta trả tiền á?”

“Nhưng ta đâu có tiền, quận chúa không trả thì ai trả?”

Tiểu quận chúa vội nói: “Sao người lại không có tiền? Người là một tên tham quan cơ mà!”

“Quận chúa cũng biết ta là tham quan cơ à!” Lâm Bắc Phàm nói một cách hợp tình hợp lý: “Quận chúa có thấy tên tham quan nào chịu xỉ tiền ra không? Tiền toàn chui vào túi tham quan thôi thì phải?”

Tiểu quận chúa: “...”

Nói thật có lý xiết bao, ta không biết phải đáp lời thế nào luôn đây!

Tiểu quận chúa đập bàn đứng dậy: “Bớt nói nhảm, mau đi trả tiền!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu bảo: “Nhưng mà trong người ta không có tiền, không tin quận chúa thử lục mà xem!”

Tiểu quận chúa lục lọi một hồi, quả nhiên chẳng có xu nào.

Nàng nói với vẻ ai oán: “Sao người ra ngoài mà không mang theo tiền vậy?”

“Đó giờ ta ra ngoài không hay đem theo tiền, chỉ dùng gương mặt thôi!”

“Dùng mặt?”

Lâm Bắc Phàm nghiêm túc đáp: “Đúng vậy! Bởi vì bình thường sau khi mọi người trông thấy gương mặt đẹp trai ngồi ngời ngời này của ta đều sẽ tự thấy xấu hổ mà không bắt ta trả tiền nữa! Ta muốn trả nhưng bọn họ lại quỳ xuống xin ta đừng trả!”

Tiểu quận chúa hừ một tiếng không hề vui vẻ: “Đúng là ăn trắng mặc trơn, người nói như thể người quang minh chính đại lắm ấy? Số tiền này ta sẽ trả, sau này người phải mời ta gấp đôi thế này, biết chưa?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu lia lịa: “Được chứ được chứ!”

Kết quả buổi tối ngày hôm sau khi đang trên đường về nhà, chẳng biết có phải quận chúa cố ý hay chỉ là trùng hợp mà Lâm Bắc Phàm lại đụng trúng nàng một lần nữa.

Chương 51: Quận chúa háu ăn thế, nhờ ăn đến mức cả hoàng cung nghèo rớt thì biết làm sao?

Tiểu quận chúa chống nạnh, vênh mặt lên uy hiếp: “Lần này chắc người mang theo tiền rồi chứ? Không mang ta cho người biết mặt!”

Lâm Bắc Phàm vỗ vỗ túi quần, hấn thẳng lưng, giọng nói đầy vẻ tự tin: “Đương nhiên là đem rồi, quận chúa dẫn đường đi!”

Trông dáng vẻ tự tin đó của Lâm Bắc Phàm, tiểu quận chúa tin luôn. Nàng gật đầu, nghiêng răng: “Được! Hôm nay chúng ta đổi sang ăn ở một quán khác, ta nhất định phải ăn hết sạch tiền của người!”

Kết quả sau khi hai người ăn xong.

“Trả tiền đi!”

“Được!” Lâm Bắc Phàm móc chút bạc vụn ra rồi đặt lên bàn.

Tiểu quận chúa ngó người: “Mới có mười hai lượng bạc, còn chẳng đủ trả một món, móc thêm tiền ra đi!”

“Đây chính là toàn bộ gia sản của ta rồi!” Lâm Bắc Phàm nói.

Tiểu quận chúa tức điên: “Người đem mỗi mười lượng bạc thôi sao?”

“Đúng vậy!” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

Tiểu quận chúa lại càng điên tiết: “Người đem mỗi mười lượng bạc mà vẫn còn tự tin đi theo ta?”

“Tiểu quận chúa, quận chúa chưa lập gia đình nên chưa hiểu rồi! Nam nhân thời đại mới như chúng ta đều giao hết tiền cho nữ nhân trong nhà quản lý rồi! Nữ nhân trong nhà đề phòng chúng ta tiêu tiền lung tung bên ngoài nên ngày thường chỉ cho chúng ta chút tiền lẻ để tiêu thôi!”

Lâm Bắc Phàm lấy thân phận là người từng trải, cười bảo: “Giống ngày xưa khi mà ta còn chưa lập gia đình ấy, trong người không có tám mươi đến một trăm lượng bạc thì ra ngoài không thẳng người được! Nhưng giờ có vợ rồi, mang trong người mười lượng bạc ta lại thấy vô cùng tự hào!”

Tiểu quận chúa: “Phi!”

Nom sắc mặt kiêu ngạo của Lâm Bắc Phàm, tiểu quận chúa rất muốn đấm cho hắn vài cú.

Nàng sa sầm mặt mũi, hỏi: “Vậy tức là người thật sự hết tiền rồi?”

Lâm Bắc Phàm giang hai cánh tay ra một cách vô cùng tự tin: “Hết tiền rồi, không tin thì quận chúa lục thử xem!”

Tiểu quận chúa lục soát thật, kết quả là chẳng thấy gì cả.

Sau đó, nàng lại phải móc tiền túi ra một cách không tình nguyện gì cho cam.

“Lần này lại là ta mời, lần sau người nhất định phải mời gấp đôi!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu lia lịa: “Nhất định rồi, nhất định rồi!”

“Nhất định cái con khỉ, người chẳng có đồng thối nào thì bảo đảm với ta kiểu gì?” Tiểu quận chúa quát.

Lâm Bắc Phàm: “...”

Ngày hôm sau.

Lâm Bắc Phàm không thấy quận chúa chặn đường nữa, hấn về nhà một cách thuận lợi.

Thế nhưng Lý Sư Sư lại bước ra, trông nàng đầy hoang mang: “Phu quân, cuối cùng phu quân cũng về rồi! Phu quân còn không về thì thiếp thân không biết phải xử lí thế nào nữa!”

“Sao thế?” Lâm Bắc Phàm lấy làm lạ hỏi.

“Tiểu quận chúa Vân Oanh tới nhà!”

Nàng đang nói thì thấy tiểu quận chúa bước ra, trông vô cùng đắc ý.

Tiểu quận chúa hếch mặt, đắc ý nói với Lâm Bắc Phàm: “Lâm Bắc Phàm, ngươi bảo ngươi không mang tiền đúng không? Thế nên ta tự mình tới tìm ngươi đây, từ hôm nay ta sẽ ăn ở nhà ngươi, uống ở nhà ngươi, ở tại nhà ngươi, ta nhất định phải ăn cho người nghèo chết!”

“Ở nhà ta thì thôi khỏi! Dầu sao tiểu quận chúa cũng chưa lấy chồng, không tiện cho lắm đâu! Cơ mà nếu như tiểu quận chúa đã tới thì chúng ta sẽ chiêu đãi quận chúa thật tốt!” Lâm Bắc Phàm cười, nói.

“Hừ! Coi như ngươi thức thời! Ta nhất định phải ăn hết chỗ tiền mà ngươi đã tham ô được vào trong bụng!” Tiểu quận chúa hừ một tiếng rồi bảo.

Thế là trong nhà của Lâm Bắc Phàm có thêm một vị khách háu ăn.

Tới giờ cơm, tiểu quận chúa nhìn các món ngon bày đầy bàn mà tức tối.

“Hay lắm cái tên Lâm Bắc Phàm kia! Đồng đồ ăn này ít nhất cũng phải trăm lượng bạc, vượt xa bổng lộc của ngươi rồi đấy, ngươi còn nói ngươi không tham ô hả?”

“Đâu có đâu, đó là đồ ăn mà nữ đế ban thưởng cho ta!”

“Nữ đế tỷ tỷ ban thưởng cho ngươi? Làm gì có chuyện đó?” Tiểu quận chúa ngăn người.

Lâm Bắc Phàm giải thích ngọn ngành câu chuyện cho quận chúa.

“Cho nên số đồ ăn này là thứ mà ta đáng nhận được, hoàn toàn không giống như những gì quận chúa nghĩ đâu.”

Đang nói thì Lâm Bắc Phàm trông thấy tiểu quận chúa cúi đầu, đôi mắt hơi hồng lên.

Lâm Bắc Phàm hơi hoang mang: “Tiểu quận chúa, quận chúa bị làm sao thế?”

Mắt tiểu quận chúa đỏ hoe, nước mắt ứa ra: “Ngày nào cũng được ăn đồ ăn của Ngự thiện phòng, nữ đế tử tử... nữ đế tử tử còn chẳng đối xử với ta tốt như thế!”

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lại giơ tay xoa đầu tiểu quận chúa, hân an ủi bằng chất giọng dịu dàng: “Quận chúa đừng nghĩ lung tung! Dầu sao thì nữ đế cũng là đương kim thánh thượng, là quân chủ của một nước, nữ đế phải suy nghĩ rất nhiều chuyện, có thể nữ đế chỉ... không dám đối xử tốt với quận chúa mà thôi!”

“Thật vậy sao?” Tiểu quận chúa ngẩng đầu đầy mong đợi.

“Đương nhiên là thật rồi! Quận chúa nghĩ mà xem, quận chúa háu ăn là thế, nhờ đâu ăn đến mức cả hoàng cung nghèo rớt thì biết làm sao? Ai dám đối xử tốt với quận chúa chứ?” Lâm Bắc Phàm nói rõ từng chữ.

“Đồ đáng ghét!” Tiểu quận chúa nín khóc bật cười.

“Quận chúa đừng khóc nữa mà hãy ăn đi! Bằng không nước mắt nhiều quá lại thành mận bây giờ!” Lâm Bắc Phàm cười, nói.

“Ừm!” Tiểu quận chúa vui đầu ăn.

Sau đó, nàng lên nhìn sườn mặt anh tuấn của Lâm Bắc Phàm, thầm bảo thật ra tên này cũng không đến nỗi đáng ghét lắm!

Lúc ấy, bên trong hoàng cung.

Nữ đế phê tấu chương xong bèn nhớ ra một chuyện, nàng nghiêng đầu hỏi: “Hình như Vân Oanh trở về rồi, sao không thấy con bé đến thăm thăm nhỉ?”

Lão thái giám cúi đầu cung kính đáp: “Khởi bẩm bệ hạ, tiểu quận chúa Vân Oanh về rồi ạ! Nhưng hai hôm nay quận chúa

cứ quần lấy tân trạng nguyên Lâm Bắc Phàm, bảo là muốn ăn cho trạng nguyên nghèo chết!”

“Hửm? Lại đối đầu với Lâm ái khanh rồi ư? Còn nói muốn ăn cho Lâm ái khanh nghèo chết nữa, ha ha...”

Nữ đế thấy thú vị: “Tình hình ra sao rồi? Lâm ái khanh có chịu thiệt thòi gì không?”

“Khởi bẩm bệ hạ, tiểu quận chúa vẫn muốn ăn cho trạng nguyên lang nghèo túng như cũ! Có điều hai tối liên tiếp rồi toàn là tiểu quận chúa trả tiền!”

Nữ đế kinh ngạc: “Vân Oanh trả tiền cơ à?”

Chương 52: Đừng để bị hấn bán mất còn giúp hấn đếm tiền!

Phải biết rằng Vân Oanh là con gái mà quận vương – người nắm giữ nhiều quyền lực yêu thương nhất.

Ngày thường khi nàng trêu chọc mọi người, mọi người đều nể mặt phụ thân nàng nên hầu như đều bằng lòng nhận thua, sẵn khoái trả tiền.

Nhưng đến Lâm Bắc Phàm lại ngược lại rồi?

Đã thế còn hai lần lận!

“Lâm ái khanh đã làm thế nào vậy?” Nữ đế lại càng thấy thú vị hơn.

“Khởi bẩm bệ hạ, chuyện là thế này...”

Nữ đế nghe xong lại dở khóc dở cười.

Tới ngày thứ tư, cuối cùng tiểu quận chúa Vân Oanh cũng vào cung gặp nữ đế.

Nàng ta hành lễ nghiêm túc: “Vân Oanh tham kiến nữ đế tỷ tỷ!”

Nữ đế đặt tấu chương xuống, nàng mỉm cười, trong nụ cười mang theo vẻ trách cứ: “Tiểu Vân Oanh, đã là ngày thứ tư rồi người mới nhớ đến thăm thăm sao? Có phải người đã quên mất thăm rồi hay không?”

Tiểu quận chúa vội vàng giải thích: “Nữ đế tỷ tỷ, hoàn toàn không có chuyện đó đâu! Sao Vân Oanh lại quên tỷ tỷ cho được, chỉ là trước đó Vân Oanh vương phải một chuyện mà thôi!”

“Người gặp phải chuyện gì thế?”

“Nữ đế tỷ tỷ, ta bảo này, lúc ta hồi kinh có nghe người khác bảo tân trạng nguyên là một tên tham quan! Thế nên ta muốn trừng phạt hấn bằng cách mà ngày trước ta đã làm, ta muốn ăn sạch tiền mà hấn tham ô được nên đã lỡ mất việc đến thăm tỷ tỷ!”

Nữ đế lắc đầu: “Đó đều là tin đồn trong dân gian, nghe nhầm đồn bậy, không đáng tin! Lâm ái khanh là quan tốt mà trẫm vô cùng tin tưởng, là tấm gương của các quan văn võ khắp triều!”

“Chẳng phải đâu nữ đế tử tử à!”

Tiểu quận chúa bĩu môi nói: “Tin đồn vô căn cứ cũng có nguyên nhân nhất định của nó đó! Mặc dù hiện giờ ta chưa thể tìm ra được chứng cứ hấn tham ô, song ta đã phát hiện ra hấn rất xấu xa, lòng dạ hấn gian trá lắm! Hấn đã lừa ta hai bữa cơm, còn hay chọc ta tức giận...”

Tiểu quận chúa nói liên thoảng, lên án mạnh mẽ “tội” của Lâm Bắc Phàm.

Nữ đế nghe xong không khỏi trợn trắng mắt.

Cái tên này cũng xấu xa thật đấy!

Bề ngoài thì hấn luôn miệng “cúc cung tận tụy, hầu hạ đến chết thì thôi”, ấy thế mà bên trong hấn lại dối trên lừa dưới, dùng quyền hành để mưu đồ chuyện riêng!

Hấn có chết một trăm lần cũng không đủ!

“Vậy nên giờ ta đang lén lút tiếp cận Lâm Bắc Phàm! Ta sẽ theo sát hành động của hấn, thường xuyên tới nhà hấn ăn uống chắc chắn sẽ có cơ hội điều tra ra!” Tiểu quận chúa đắc ý như một con hồ ly nhỏ.

“Rồi rồi rồi, người vui là được!” Nữ đế vừa cười vừa gật đầu.

Trong lòng nàng lại không có một chút hi vọng nào!

Lâm Bắc Phàm gian xảo vô cùng, hấn đắc tội với tất cả quan văn quan võ trong triều nhưng kết quả hấn vẫn sống rất thuận lợi!

Một cô gái nhỏ ngây thơ như người thì thôi đi vậy!

Đừng để bị hấn bán đi còn giúp hấn đếm tiền!

“Cơ mà nữ đế tử tử này, mặc dù hấn đáng ghét lắm nhưng cũng không đến mức hết thuốc chữa đâu!”

Tiểu quận chúa chớp đôi mắt to tròn, nói một cách ngây thơ: “Dù sao hấn vẫn còn trẻ, người trẻ tuổi dễ phạm sai lầm, song bản chất thì vẫn tốt! Nếu ta tra ra được chứng cứ hấn tham ô

thì hy vọng nữ đế tử tử hãy khoan dung độ lượng cho hần một cơ hội!”

“Được được được, trăm đồng ý với ngươi!” Nữ đế nhin cười, nàng gật đầu.

Sau khi có được lời đồng ý của nữ đế, tiểu quận chúa bèn rời đi đây vui vẻ.

Tiếp đó, nữ đế hạ mệnh lệnh: “Bảo Ngự thiện phòng đưa thêm đồ ăn đến nhà Lâm ái khanh!”

“Tuân chỉ, bệ hạ!”

Không lâu sau, tiểu quận chúa lại tới Quốc Tử Giám để tìm Lâm Bắc Phàm.

“Tiểu quận chúa, sao ngươi lại tới đây?” Lâm Bắc Phàm rất kinh ngạc.

“Không có chuyện gì, ta chán ấy mà! Nghe đâu ngươi làm quan ở Quốc Tử Giám nên ta tới xem ngươi thế nào!” Đôi mắt to của tiểu quận chúa sáng lấp lánh, ánh mắt không được tự nhiên cho lắm.

“Ta có gì hay mà phải xem?” Lâm Bắc Phàm bật cười thành tiếng.

“Không sao, ta chỉ buồn chán nên tới xem ngươi ra sao mà thôi! Ngươi cứ bận việc của ngươi đi, không cần để ý đến ta!” Tiểu quận chúa phát tay.

“Được, đa tạ quận chúa đã hiểu cho!”

Thời gian nửa nén hương trôi qua, Lâm Bắc Phàm trông thấy tiểu quận chúa sột sắng bèn cười, nói: “Tiểu quận chúa, quận chúa có hứng thú tới chỗ làm thầy hay không?”

Tiểu quận chúa sững sờ: “Làm thầy? Ta chỉ biết múa đao chơi thương, những cái khác thì chịu!”

“Vậy là đủ rồi, chỉ cần quận chúa quản lý tốt đám học trò để bọn họ học hành nghiêm chỉnh, không nghỉ học không về sớm là đã làm thầy được rồi đó!” Lâm Bắc Phàm cười.

“Đơn giản vậy cơ à? Ta làm được sao?” Tiểu quận chúa cũng rục rịch muốn thử.

Làm thầy cơ à, đó là chuyện mà cả đời này nàng chưa từng thử, chắc chắn sẽ rất thú vị cho mà xem!

“Đương nhiên là được!” Lâm Bắc Phàm bỏ việc công trong tay xuống rồi đứng dậy: “Đi theo ta, ta sẽ sắp xếp cho quận chúa làm thầy, lấy tên là thầy chủ nhiệm!”

Lâm Bắc Phàm dẫn tiểu quận chúa đang hưng phấn tới một phòng học.

Bên trong có hai mươi mấy học sinh phờ phạc chỉ trực ngủ gục.

Một nửa đang ngồi, một nửa thì đang nằm.

Không sai, những người này đều là nha nội, để tránh ảnh hưởng đến những học sinh khác nên Lâm Bắc Phàm đã sắp xếp cho bọn họ tới cùng một lớp.

Lúc hắn đi vào, cả tiến sĩ đang giảng bài cũng đứng ra hành lễ.

“Bái kiến Lâm ti nghiệp!”

“Các vị không cần đa lễ!” Lâm Bắc Phàm cười, nói: “Mấy ngày này mọi người đều đi học đúng giờ khiến bản quan rất vui! Để đốc thúc mọi người học tập, bản quan đã đặc biệt tìm một thầy chủ nhiệm cho mọi người!”

Nói xong, Lâm Bắc Phàm vỗ tay, tiểu quận chúa bèn đi vào.

Trông thấy nha nội ngồi khắp phòng, tiểu quận chúa hớn hở, nàng xoa tay: “Hóa ra mấy người ở đây cả à, tiện cho ta tìm quá!”

Đám nha nội bị dọa đến mức mặt mày trắng bệch: “Quận chúa Vân Oanh!”

Chương 53: Dạy dỗ bọn họ bằng nắm đấm yêu thương cho ta!

Nếu như nói Lâm Bắc Phàm là người mà bọn họ sợ hãi nhất thì quận chúa Vân Oanh chính người người mà bọn họ khiếp sợ thứ hai!

Trước khi Lâm Bắc Phàm xuất hiện thì quận chúa Vân Oanh chính là người mà bọn họ phải dè chừng số một!

Bởi lẽ vị quận chúa này toàn gây khó dễ bọn họ, hờ tít là thượng cẳng chân hạ cẳng tay, đã thế còn toàn kéo bọn họ tới tởu lâu, ăn cho bọn họ hết sạch của cải!

Mà rõ ràng bối cảnh của quận chúa lớn hơn bọn họ rất nhiều, bọn họ đâu có đắc tội được!

Thế nên mỗi lần nhìn thấy tiểu quận chúa, bọn họ lại phải đi đường vòng!

Ai ngờ đã chạy đến Quốc Tử Giám rồi mà quận chúa vẫn đuổi đến được!

Tiểu quận chúa thì lại vô cùng kích động và hưng phấn!

Ấy thế mà nàng lại có cơ hội trở thành thầy của cái đám ăn chơi trác táng này, thế này nàng có thể dạy dỗ bọn họ một cách danh chính ngôn thuận rồi còn gì?

Một ý định hay xiết bao, sao ngày xưa nàng không nghĩ ra nhỉ?

Nàng lén lút nhìn Lâm Bắc Phàm, làm hay lắm!

“Xem ra mọi người đều đã quen biết, vậy có thể qua lại một cách vui vẻ rồi!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Thầy chủ nhiệm mà ta tìm cho mọi người chính là tiểu quận chúa Vân Oanh đây! Từ hôm nay trở đi, tiểu quận chúa sẽ giám sát việc học tập và kỉ luật của mọi người! Có ai có ý kiến gì không?”

Tiểu quận chúa kích động giơ tay lên: “Ta không có ý kiến gì hết!”

“Ta... ta có ý kiến!” Một nha nội giơ tay lên một cách yếu ớt.

“Hửm?” Tiểu quận chúa nhướn mày.

Dưới ánh mắt đầy chết chóc của tiểu quận chúa, nha nội kia sợ đến mức rút tay lại. Song vừa nghĩ đến tương lai thê thảm là hắn ta lại dừng cảm giơ tay lên.

“Học trò này, ngươi có ý kiến gì hả?” Lâm Bắc Phàm khẽ cười.

“Ý kiến của ta là...”

Lúc bấy giờ, tiểu quận chúa ho khan một tiếng rồi xuất hiện bên cạnh người đó, xách hắn ta lên bằng một tay.

“Lâm Bắc Phàm, cho ta chút thời gian để ta làm công tác tư tưởng!”

Sau đó vụt một tiếng, cả hai người đã biến mất không còn thấy bóng dáng đâu.

Một lát sau, bên ngoài phòng học truyền tới những tiếng kêu thảm thiết.

Đúng thực là khiến người nghe phải đau lòng rơi nước mắt!

Những nha nội khác trong phòng học nghe thấy tiếng kêu thảm thiết đó đến môi cũng trắng bệch!

Lại qua một lúc, tiểu quận chúa trở lại, trông nàng đặc ý vô cùng.

Nha nội kia cũng quay vào, chỉ là trên mặt hắn ta có thêm hai cái quầng thâm mắt, gò má xanh tím, vẻ mặt sống đã chẳng còn thiết tha gì.

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Học trò này, ý kiến của ngươi là...”

“Bẩm ti nghiệp, học trò không có ý kiến gì cả!” Nha nội kia lập tức chấp tay nói lớn.

“Thế các trò còn lại thì sao, có ai có ý kiến gì không?” Lâm Bắc Phàm nhìn đám nha nội mặt mày trắng bệch kia.

Mọi người đồng loạt lắc đầu.

“Không có ý kiến gì hết!”

“Hoàn toàn không có ý kiến gì cả!”

...

“Hừ!” Tiểu quận chúa mỉm cười một cách đặc ý.

“Nếu mọi người đã không có ý kiến gì vậy chuyện này cứ quyết định vậy nhé!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng tuyên bố: “Từ hôm nay trở đi, tiểu quận chúa sẽ là thầy chủ nhiệm của lớp này, phụ trách quán triệt việc học tập và kỉ luật của mọi người!”

“Không!” Các nha nội nhắm mắt đầy tuyệt vọng, nhìn thấy một mảnh tối tăm như thể là tương lai của bọn họ vậy.

“Tiểu quận chúa, ta giao bọn họ cho quận chúa đây!” Lâm Bắc Phàm có hơi không nổi bảo: “Mặc dù bọn họ ngu dốt nhưng suy cho cùng thì cũng chỉ là một đám trẻ mà thôi!”

“Ti nghiệp đại nhân...” Các nha nội nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt mong chờ.

“Vậy nên lúc nào cần đánh thì quận chúa cứ đánh, cần mắng thì quận chúa cứ mắng! Một trận không đủ thì hai trận, hai trận không đủ thì ba trận, đánh đến khi nào bọn chúng tâm phục khẩu phục thì thôi! Bằng không chúng ta không làm tròn trách nhiệm với tương lai của chúng được!”

“Ồi không!” Các nha nội lại nhắm chặt mắt trong sự tuyệt vọng.

Tiểu quận chúa bỗng cảm nhận được trách nhiệm to lớn, nàng nghiêm túc bảo: “Lâm ti nghiệp, ngươi cứ yên tâm! Ta nhất định sẽ trông chừng bọn họ, chắc chắn sẽ không để bọn họ bước vào con đường sai trái đâu!”

Lâm Bắc Phàm cực kì vui vẻ: “Tiểu quận chúa vất vả rồi!”

“Cơ mà đây là lần đầu tiên ta làm chủ nhiệm, không có kinh nghiệm gì hết. Lâm ti nghiệp này, ngươi dạy ta được không?” Tiểu quận chúa khiêm tốn xin chỉ giáo.

“Đơn giản lắm, phải dạy dỗ bằng tình yêu thương!” Lâm Bắc Phàm cười đáp.

“Yêu thương?” Tiểu quận chúa không hiểu.

“Có câu thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi! Thế nên quận chúa cứ dạy dỗ bọn họ bằng nắm đấm của sự yêu thương cho ta, có thể ra tay thì đừng ngại! Chỉ cần không đánh chết thì cứ đánh mạnh vào!” Lâm Bắc Phàm nghiêm túc nói.

Tiểu quận chúa giờ nắm đấm lên, gật mạnh đầu: “Ta hiểu rồi!”

“Đầu má!” Nha nội trong phòng đồng loạt xoa ngực, bọn họ cảm thấy trái tim mình nguội lạnh luôn rồi!

Tiếp đó, tiểu quận chúa đã chính thức trở thành thầy chủ nhiệm, nhìn chăm chăm vào đám học trò trong lớp.

Chỉ cần tên nào trộm lười biếng sẽ lập tức được hưởng dạy dỗ bằng nắm đấm yêu thương ngay.

Cứ thỉnh thoảng lại có tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Trông cảnh tượng “thầy trò hòa hợp” ấy, Lâm Bắc Phàm hài lòng vô cùng, hẳn âm thầm tự khen sáng kiến này của mình.

Dẫu sao thì hẳn cũng là quan, hẳn còn bận bịu công vụ nên không thể trông chừng đám học trò này được.

Nhưng sau khi có tiểu quận chúa tới làm thầy chủ nhiệm mọi chuyện lại khác hẳn.

Tiểu quận chúa chính là khắc tinh của đám nha nội ấy, có nàng trông chừng thì bọn họ chẳng dám làm xằng làm bậy đâu.

Mà hẳn cũng thuận tiện giải quyết luôn cái mớ phiền phức là tiểu quận chúa này. Không cần hẳn giục thì tiểu quận chúa cũng sẽ chủ động tích cực tới lớp, khỏi phải trả tiền, càng không làm phiền đến hẳn.

Giải quyết được hai chuyện rắc rối cùng một lúc thật là thoải mái biết bao!

Chương 54: Sứ thần nước ngoài tới rồi, triều đình bị làm khó!

Có điều buổi tối lúc về nhà, vẫn có một cái đuôi bám theo sau Lâm Bắc Phàm.

“Ta đã bảo rồi mà, ta phải ăn cho người nghèo rớt luôn!” Tiểu quận chúa nghiêng răng nghiêng lợi.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Hoan nghênh quận chúa, coi như ta khao quận chúa vậy! Làm thầy chủ nhiệm một ngày đã khiến quận chúa mệt mỏi rồi!”

“Coi như người thức thối! Chúng ta đi mau đi thôi!”

Hai người lên xe ngựa và chậm chậm biến mất trong ánh chiều tà.

Chuyện tiểu quận chúa làm thầy chủ nhiệm nhanh chóng truyền đến tai nữ đế.

Nữ đế không khỏi bật cười: “Tiểu Vân Oanh thực sự bị Lâm Bắc Phàm bán mất lại còn đem tiền giúp hẳn, một ngày thôi mà đã không chống đỡ nổi rồi!”

Để tiểu quận chúa tới quản lý đám nha nội, như thế vừa có thể cắt đứt phiền phức mà tiểu quận chúa mang lại vừa có thể quản lý tốt nha nội.

Không thể không khen kế này của Lâm Bắc Phàm quá quyết!

Thật khiến người ta phải vỗ bàn khen hay!

“Lâm ái khanh, trăm càng ngày càng hi vọng vào người rồi đây!”

Nữ đế ném suy nghĩ này ra sau đầu rồi tiếp tục xử lý tấu chương.

Lúc bấy giờ, một phần tấu chương lọt vào mắt nàng.

“Ngày mai sứ thần của nước Đa La tới rồi!”

Ngày hôm sau, tại điện Kim Loan.

“Bái kiến bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Các vị ái khanh miễn lễ!”

“Tạ bệ hạ!”

Các quan trong triều đứng dậy và xếp dạt sang hai bên.

Lúc này, một lão thái giám hô to: “Khởi bẩm bệ hạ, Cáp Mộc vương tử của nước Đa La đưa sứ thần tới yết kiến ạ!”

“Chuẩn!” Nữ đế nói một cách đầy uy nghiêm.

Năm người ăn mặc kì lạ, trông cao to dũng mãnh bước vào Kim Loan Điện.

Bọn họ giơ tay phải lên đặt lên vị trí trái tim rồi hơi khom người hành lễ, đồng thanh hô: “Bái kiến nữ đế bệ hạ nước Đại Võ, chúc nữ đế vạn phúc an khang!”

“Sứ thần nước Đa La, miễn lễ!” Nữ đế nâng tay lên.

“Tạ bệ hạ!” Mọi người ngẩng đầu lên.

“Cáp Mộc vương tử, lần này người đến là có chuyện gì?”

“Khởi bẩm bệ hạ, lần này ta tới là có năm chuyện quan trọng! Một là để gặp mặt thiên tử, thể hiện tình hữu nghị của nước ta! Hai là để ngắm nhìn giang sơn tươi đẹp của Đại Võ, ba là...”

...

Hai bên bèn giao lưu vô cùng hòa hợp thân thiện.

Lâm Bắc Phàm đứng ở bên dưới lắng lắng nghe.

Hắn hiểu rất rõ ràng ý tứ trong chuyến đi lần này của sứ thần nước Đa La.

Nước Đa La là một nước nhỏ ở gần biên giới hoàng triều Đại Võ, dân số chưa đến mười triệu người, thực lực vô cùng có hạn. Trước kia nước này đã từng phát sinh mâu thuẫn với hoàng triều Đại Võ, đánh nhau mấy trận liên, cuối cùng lại bại dưới tay hoàng triều Đại Võ.

Vậy nên lần này bọn họ tới để cầu hòa mà Đại Võ cũng không muốn đánh.

Bởi lẽ hiện giờ hoàng triều Đại Võ loạn trong giặc ngoài nhiều quá rồi, đánh tiếp thì chỉ tự làm tổn thất thực lực của mình mà thôi.

Hai bên đều nhất trí nên mới có cuộc gặp mặt lần này.

Đúng lúc ấy, Cáp Mộc vương tử lại vỗ tay.

Phía sau có hai người cung kính bưng một cái hộp tinh xảo lên.

“Bệ hạ, đây là thư cầu hòa của nước ta, mời bệ hạ xem!”

“Trình lên đây!” Nữ đế nói.

“Vâng, thưa bệ hạ!”

Lão thái giám bước xuống, đang định mở hộp ra để lấy thư cầu thì phát hiện ra có gì đó không đúng.

“Cáp Mộc vương tử, mời vương tử mở hộp!”

Cáp Mộc vương tử lắc đầu: “Không mở được! Hộp này tên là hộp Thiên Lí Giang Sơn, được làm bởi tay hơn chục người thợ khéo léo của nước ta, bắt buộc phải có chìa khóa đặc biệt mới mở được! Thế nhưng do đường xa, chìa khóa đã bị mất! Nghe nói hoàng triều Đại Võ có vô số nhân tài, chắc là sẽ có người mở được chiếc hộp này! Có điều hộp này rất quý, hi vọng người đó có thể mở hộp lấy thư cầu hòa ra với điều kiện đừng làm hỏng hộp!”

Những người có mặt đều là một đám cáo già, Cáp Mộc vương tử vừa mới nói là bọn họ đã biết hắn ta có ý gì rồi.

Rõ ràng đã thua mà vẫn không phục, thế nên mới nhân cơ hội này để làm khó!

Thế nhưng Đại Võ lại không thể không tiếp.

Xem ra mặc dù đây chỉ là một chuyện nhỏ, song lại là trận chiến về mặt thể diện, về mặt khí thế!

Nhìn thì có vẻ chẳng có tác dụng gì, song các nước vẫn cứ phải đấu tranh với nhau!

“Các vị ái khanh có cách gì để mở chiếc hộp Thiên Lí Giang Sơn này không?” Nữ đế nói.

Các quan văn võ trong triều đều tụ lại xem, quan sát kỹ chiếc hộp, ai cũng chau mày suy nghĩ rồi đồng loạt lắc đầu.

“Khởi bẩm bệ hạ, thần nghĩ hãy mời một thợ mở khóa trong kinh thành đến xem sao!”

“Chuẩn!”

Chưa đầy nửa canh giờ sau, có năm sáu người thợ mở khóa tới.

Thế nhưng sau khi quan sát chiếc hộp, bọn họ đều đồng loạt lắc đầu.

“Cấu trúc của chiếc hộp này khá phức tạp, kết cấu bên trong cũng khá nhiều, nếu không có chìa khóa gốc thì thực sự rất khó có thể mở được! Xin thứ cho sự vô năng của thảo dân!”

Chỉ có một người là hơi tự tin.

“Khởi bẩm bệ hạ, xin hãy cho thảo dân hai ngày!”

Trong lòng mọi người đều rất nặng nề!

Hai ngày cơ à, thế thì cũng muộn quá rồi!

Nếu như trước khi tảo triều kết thúc và vẫn chưa thể mở được hộp vậy là Đại Võ thua!

Sắc mặt mọi người đều rất xấu, còn Cáp Mộc vương tử lại cười một cách đắc ý.

Sau đó hắn ta nói với về tiệc nuôi: “Nếu không mở được thì thần chỉ đành lấy đao tách hộp này ra thôi! Mặc dù ảnh hưởng đến hộp Thiên Lí Giang Sơn nhưng tình hữu nghị giữa hai nước vẫn quan trọng nhất!”

“Hừ!” Nữ đế chẳng vui vẻ gì, nàng nhìn các quan một lượt.

Quan văn quan võ khắp triều đều xấu hổ mà cúi thấp đầu.

Lúc này, nàng lại phát hiện có một người từ đầu đến cuối vẫn vô cùng bình tĩnh. Trong lòng nàng bỗng dấy lên niềm hi vọng, hỏi: “Lâm ái khanh, ngươi có cách gì không?”

Chương 55: Học giỏi toán lí hóa, đi tới đâu cũng không sợ!

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm mới chậm rãi đứng ra, hắn chấp tay đáp: “Khởi bẩm bệ hạ, thần có một cách có thể thử xem sao ạ!”

“Tốt! Thử đi!” Nữ đế lớn giọng nói.

Lâm Bắc Phàm tiếp tục chấp tay: “Có điều cách của vi thần cần phải chuẩn bị một vài thứ, mong bệ hạ chấp thuận!”

“Ngươi cần thứ gì cứ việc nói!” Nữ đế đáp.

“Vâng, thưa bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm hô to: “Thần cần một ít mộc nhĩ khô và nước sạch nữa!”

Thời gian chưa đầy một nén hương trôi qua, hai thái giám đã đem mộc nhĩ khô và nước tới.

Lâm Bắc Phàm nhanh chóng nghiền mộc nhĩ thành bột rồi đổ vào ổ khóa của hộp Thiên Lí Giang Sơn. Tiếp đó hắn lập tức nhỏ vài giọt nước vào cho mộc nhĩ hút nước. Cuối cùng, hắn ấn tay vào ổ khóa của chiếc hộp.

Chưa đầy một phút sau, chiếc hộp vang lên một tiếng lách cách rồi tự mở ra, thư cầu hòa ở bên trong cũng hiện ra.

Các đại thần trong triều và cả sứ thần nước Đa La đều kinh ngạc.

“Chiếc... hộp Thiên Lí Giang Sơn đã tự mở ra ư?”

“Sao lại mở được thế? Không có chìa khóa thì làm sao hấn mở được?”

“Hấn đã làm kiểu gì vậy? Hấn dùng yêu pháp gì rồi?”

“Quả khiến người ta khó lòng hiểu được!”

...

Lâm Bắc Phàm đưa thư cầu hòa trong hộp cho lão thái giám rồi chấp tay, bình tĩnh nói: “Bệ hạ, thần may mắn không làm nhục mệnh, hộp Thiên Lí Giang Sơn đã được mở rồi ạ!”

“Tốt lắm, tốt lắm!”

Nữ đế liên tiếp khen hay rồi mới hỏi: “Ái khanh, người làm cách nào mà mở được thế? Mau kể cho trẫm nghe!”

Mọi người cũng đồng tai lên nghe.

“Thực ra cách này rất đơn giản!”

Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa đáp: “Có câu trăm khoanh vẫn quanh một đốm, không cần biết ổ khóa có thiết kế đặc biệt thế nào, song về mặt nguyên lí thì đều giống nhau cả! Chỉ cần đẩy được lưỡi gà ở bên trong là có thể mở được!”

“Vậy nên vi thần đã dùng tới mộc nhĩ khô! Mộc nhĩ khô có một đặc điểm đó chính là có thể hút nước và nở ra! Thế nên thần đã nghiền mộc nhĩ khô thành bột rồi đổ vào ổ khóa! Sau đó thêm nước đồng thời bịt chặt ổ khóa lại! Mộc nhĩ nở ra bị chặn lại nên chỉ có thể chen vào lưỡi gà, thế nên khóa đã tự động được mở!”

Khóa ở thời cổ không phức tạp như khóa hiện đại.

Bên trong khóa là lưỡi gà, tra chìa khóa vào là mở được. Dù mất chìa khóa thì đổi một cái chìa khác cũng vẫn có thể mở ra, khả năng bảo vệ kém vô cùng. Nói là thiết kế phức tạp thì cũng chỉ là có thêm mấy lưỡi gà nữa mà thôi.

Thế nên Lâm Bắc Phàm đã mở được khóa một cách nhẹ nhàng.

Đây chính là sức mạnh của khoa học!

Học giỏi toán, lí hóa, đi đâu cũng chẳng sợ!

“Hóa ra là vậy!”

Mọi người dù hiểu hay không hiểu thì cũng đều gật đầu.

Cáp Mộc vương tử nhìn chằm chằm Lâm Bắc Phàm, hắn ta chấp tay hỏi: “Vị đại nhân này là...”

Nữ đế đáp với vẻ tự hào: “Hắn tên là Lâm Bắc Phàm, là tân khoa trạng nguyên! Hắn thi đầu đậu đó, bác học đa tài, kiến thức sâu rộng, năng lực xuất chúng, là một người mà trầm rất yêu mến!”

“Bệ hạ quá khen rồi, vi thần không dám nhận ạ!” Lâm Bắc Phàm lùi về phía sau một bước.

Đại sự đã xong lại thâm tàng bất lộ!

Nói một câu như ở thời hiện đại chính là làm màu xong thì chạy!

Nữ đế mở thư cầu hòa ra, gật đầu với vẻ hài lòng rồi bảo: “Trẫm nhận thư cầu hòa của nước Đa La! Nhưng về chuyện bồi thường vẫn cần phải bàn bạc!”

“Đó là điều tất nhiên! Đây là chuyện lớn, hơn nữa đi đường mệt nhọc nên thần cũng muốn trở về chuẩn bị!”

“Chuẩn, tiền khách!” Nữ đế nói.

Cáp Mộc vương tử hành lễ rồi dẫn sứ thần rời đi.

Trước khi đi, hắn ta lại liếc nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt sâu xa.

Lâm Bắc Phàm cảm giác tương lai hai người sẽ còn gặp lại nhau.

Lúc này, nữ đế lại hớn hờ nói: “Lâm ái khanh, tiến lên nhận chỉ!”

“Bệ hạ, có thần!” Lâm Bắc Phàm đứng ra.

“Ban nầy khi gặp sứ thần nước Đa La, Lâm ái khanh trí dũng đa mưu, bảo vệ danh dự nước nhà khiến trẫm vô cùng vui!”

Nữ đế lớn giọng nói: “Ban thưởng vạn lượng bạc trắng và mười xếp lụa thượng hạng, mười vò rượu Hoàng Kim Ngọc Dịch, một đôi ngọc bích như ý cực phẩm, hai con ngựa Đại Uyên...”

Nữ đế cứ thế mà ban thưởng một đồng.

Lâm Bắc Phàm nghe mà mí mắt cứ giàn giụa!

Nữ đế lại phát điên gì nữa vậy, hắn chỉ làm một chuyện nhỏ nhặt thôi mà nữ đế đã thưởng nhiều vậy rồi sao?

Nữ đế quá ngang ngược rồi thì phải?

Các quan văn võ nghe mà lòng ghen tị.

Tiểu tử thời này lập được chút công nho nhỏ mà đã được thưởng rõ nhiều, quá thiên vị rồi đó!

Chúng ta làm quan mười mấy năm mà đâu có được thưởng như vậy.

Ganh tị quá, ganh tị chết đi được!

Thế là các quan đồng loạt lên tiếng.

“Bệ hạ, không thể được đâu ạ!”

“Bệ hạ, mong bệ hạ thu hồi mệnh lệnh!”

...

Nữ đế chau mày, bất mãn nói: “Lâm ái khanh đã lập công, trẫm thưởng cho hắn chẳng lẽ cũng là sai ư?”

“Bệ hạ, Lâm ti nghiệp lập công, bệ hạ thưởng hắn là không sai! Nhưng bệ hạ thưởng nhiều quá mà công lao của Lâm ti nghiệp cũng chỉ có thế mà thôi! Vậy nên mong bệ hạ thu hồi mệnh lệnh!” Một lão thần đứng ra nói.

“Mong bệ hạ thu hồi mệnh lệnh!” Các quan đồng thanh nói.

Nữ đế tức đến mức muốn giết sạch đám người này!

Khó khăn lắm nàng mới có một lí do để trọng thưởng cho Lâm Bắc Phàm, kết quả lại bị đám người này làm loạn!

“Nhiều ư? Trẫm thấy chẳng nhiều một chút nào cả!”

Nữ đế cười lạnh, đập bàn đứng dậy: “Mới này sứ thần nước Đa La làm khó, mấy người các ngươi lại không một ai nghĩ ra được cách nào, báo hại Đại Võ ta mất thể diện! Trẫm không trị tội các ngươi đã là nhân từ lắm rồi, vậy mà các ngươi còn can trẫm trọng thưởng người có công, rốt cuộc các ngươi muốn thế nào?”

Chương 56: Là ta sai vì đã ôm kỳ vọng không nên có về các người!

“Chúng thần vô năng, xin bệ hạ thứ tội!” Các quan lại đều sợ hãi.

“Nếu đã biết mình vô năng vậy cắt ngay qua một bên cho trẫm, đừng rước thêm phiền cho trẫm nữa!” Nữ đế quát.

“Bệ hạ, chúng thần đúng là vô năng thật, nhưng...”

Một lão thần đứng ra, chỉ vào Lâm Bắc Phàm và chỉ trích:

“Lâm ti nghiệp rõ ràng biết cách mở hộp Thiên Lý Giang Sơn nhưng mãi đến cuối cùng, nếu không phải bệ hạ cho gọi thì hắn vẫn chỉ khoanh tay đứng nhìn ở đó, rõ ràng hắn muốn thấy Đại Võ chúng ta xấu mặt! Lòng dạ hắn thật nham hiểm, bất trung với Đại Võ, gian dối với bệ hạ, xin bệ hạ hãy minh xét!”

“Xin bệ hạ hãy minh xét!” Các quan đồng thanh hô.

Lâm Bắc Phàm ngậy người

Hay lắm!

Lại còn dám hắt nước bắn lên người hắn!

Đôi trắng thay đen, bóp méo thị phi, nghiêm nhiên nói hắn thành có tội!

Không hổ là đám cáo già ở chốn quan trường!

Hắn quả thật có ý đồ khác nhưng cũng không phải vì hắn muốn thấy Đại Võ xấu mặt mà là muốn thấy các quan lại xấu mặt.

Ngay khi bọn họ đều không thể giải quyết được thì bản thân mình đứng ra xoay chuyển tình thế, sau đó vả bôm bóp vào bản mặt của bọn họ.

Ý tưởng chỉ giản dị chân chất như vậy thôi!

“Lâm ái khanh, có chuyện này không?” Vẻ mặt của nữ đế không thay đổi.

Lâm Bắc Phàm chấp tay, đáp trong sự giận dữ vô biên: “Khởi bẩm bệ hạ, tuyệt đối không có chuyện này! Tấm lòng của thần đối với bệ hạ xin có nhật nguyệt làm chứng! Tình yêu của thần

đối với Đại Võ cũng có trời đất chứng giám! Thần một lòng tận tụy trung thành, làm sao có khả năng làm ra loại chuyện như vậy được? Xin bệ hạ minh xét!”

Nữ đế nghe vậy, khóe miệng không nhin được mà co giật.

Các quan trong triều nghe thế khóe miệng cũng giật như bị động kinh.

Nói dễ nghe như thế nhưng kết quả vẫn tham ô nhiều như vậy?

Người có thể vô sỉ nhưng không thể vô sỉ như thế được!

“Lâm ti nghiệp, nếu ngươi đã nói ngươi trung thành tận tụy với bệ hạ và Đại Võ vậy tại sao khi sứ thần làm khó ngươi lại không đứng ra? Bản quan thấy ngươi vốn là tên bụng dạ khó lường thì có!” Lão thần trước đó giận dữ nói.

“Đúng đó! Rõ ràng ngươi muốn thấy Đại Võ mất mặt, thấy bệ hạ mất mặt!” Lại một vị đại thần nữa đứng ra.

“Có phải chột dạ rồi không, á khẩu rồi chứ gì?” Đại thần thứ ba lên tiếng.

“Uổng công bệ hạ ân sủng ngươi như vậy, kết quả ngươi lại không có lòng báo đáp hoàng ân!” Đại thần thứ tư nói.

“Lâm ti nghiệp, ngươi còn mặt mũi gì gặp thánh thượng nữa?”

...

Hiếm khi tìm được một cơ hội, các quan lại tới tấp bỏ đá xuống giếng.

Trong tiếng chỉ trích của các quan, Lâm Bắc Phàm lại thở dài nãy nê một hơi, cười khổ và đáp: “Các vị đại nhân, các người hiểu lầm hạ quan rồi! Sở dĩ hạ quan không đứng ra ngay lập tức là vì hạ quan tin vào các vị đại nhân, lúc nào cũng tràn đầy niềm tin vào các người hết đó!”

“Tràn đầy niềm tin vào bọn ta á?” Các quan ngây người.

“Đúng vậy, hạ quan vô cùng tin tưởng các vị đại nhân!”

Lâm Bắc Phàm nói rất đồng dục.

“Hạ quan tin chỉ một vấn đề nho nhỏ như vậy không thể làm khó được các vị đại nhân có mặt ở đây! Các vị đại nhân đây đều xuất thân tiến sĩ, là những nhân tài nổi trội trong hàng

ngàn hàng vạn sĩ tử, cho dù là trí tuệ mưu lược cũng là hạng đứng đầu hiện nay.”

“Hạ quan tin các người nhất định có thể chọc thủng thủ đoạn âm mưu của sứ thân Đa La! Các người làm quan mấy chục năm liền, trải qua đủ các loại nguy hiểm đáng sợ và âm mưu khác nhau chắc chắn có thể xử trí, quyết định kẻ sách thật tốt!”

“Hạ quan tin không có bất cứ khó khăn nào có thể làm khó được các vị đại nhân ở đây! Các người là rường cột của Đại Võ, là Định Hải Thần Châm của Đại Võ, chống đỡ trời đất của Đại Võ!”

“Cho nên hạ quan vẫn luôn đứng ở phía sau ôm theo tấm lòng tôn kính, ngắm nhìn phong thái xoay chuyển thế cục của các vị đại nhân đây!”

Văn võ bá quan trong triều đều bị mấy lời này của Lâm Bắc Phàm khen phổng mũi.

Hóa ra mình ở trong mắt hắn lại vĩ đại như thế, cao quý như thế à!

Ai ngờ đúng lúc này, Lâm Bắc Phàm lại đổi đề tài: “Nhưng không ngờ... không ngờ...”

“Không ngờ gì cơ?” Một lão thần hỏi.

Lâm Bắc Phàm liếc mắt nhìn các quan, trong đôi mắt tràn đầy vẻ thất vọng vô cùng: “Ta không ngờ chỉ một vấn đề đơn giản như thế đã làm khó các vị đại nhân đây rồi, chuyện này trực tiếp phá hỏng phòng tuyến tâm lý của ta, khiến ta chưa kịp chuẩn bị chút tâm lý nào cả!”

Văn võ bá quan: “Phụt!”

Lâm Bắc Phàm hối hận tột cùng, nói: “Sự việc đột ngột quá, khi ấy ta cũng ngờ người luôn, hoàn toàn không kịp đứng ra, mọi người đã để lộ giới hạn chỉ số thông minh của mình ra mất rồi khiến ta ngay cả cơ hội cứu vãn cũng không có! Thật mất mặt quá!”

Văn võ bá quan: “Hự!”

“Bây giờ nghĩ kỹ lại đúng thật là lỗi của hạ quan!”

Lâm Bắc Phàm nghiêm túc tự kiểm điểm lại mình: “Là hạ quan đã đánh giá các vị đại nhân quá cao, hiểu sai về chỉ số thông minh của các người, coi trọng năng lực của các người, ôm theo kỳ vọng không nên có về các người! Kết quả không chỉ tổn thương người mà còn tổn thương mình nữa!

Văn võ bá quan: “Hự!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay xin lỗi: “Xin lỗi các vị đại nhân! Là ta mù mắt, là ta có mắt không trông khiến các người thất vọng! Cũng xin lỗi bệ hạ, vì thần đã nhìn lầm người cũng khiến người phải thất vọng rồi!”

Văn võ bá quan: “Hự!”

Các quan lại chẳng muốn nói nữa.

Thằng khốn nạn này trên cơ bản đang chỉ hòa thượng chửi là con lừa ngốc, chỉ vào mũi bọn họ chửi là phế vật!

Về mặt bọn họ khó coi như bị táo bón, trong lòng khó ở như vừa ăn phải phân vậy.

Nữ đế ngồi trên long ỷ suyết thì bật cười.

Được lắm!

Lực chiến đấu của Lâm Bắc Phàm này quá mạnh, mồm mép văn vẻ, nói đâu ra đấy, trực tiếp khiến văn võ bá quan bị chửi đến tự kỷ luôn rồi!

Thượng triều nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy bọn họ ngậm bồ hòn làm ngọt đến thế bao giờ!

Sướng! Sướng! Sướng!

Chỉ dựa vào chuyện này nhất định phải thưởng to cho Lâm Bắc Phàm!

“Lâm ái khanh, có câu người không biết không có tội! Người không biết năng lực của các vị đại thần cho nên mới không kịp thời đứng ra, trầm tha tội cho người!” Nữ đế ho khan một tiếng, cố nén ý cười trong lòng, bảo.

“Đa tạ bệ hạ châm chước!” Lâm Bắc Phàm cảm động muốn rơi nước mắt.

Sắc mặt của các quan lại càng khó ở hơn.

“Các vị đại thần, các người còn lời gì nữa không?” Nữ đế lại hỏi.

Các quan lại đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thanh hô: “Thần không còn lời gì để nói!”

Chương 57: Vậy mà lại tham ô ngay trên triều đình!

“Tốt! Nếu đã vậy trăm tiếp tục trọng thưởng cho Lâm ái khanh!”

Tiếp đó, nữ đế lại phun ra một đồng phân thưởng bỏ thẳng vào mặt Lâm Bắc Phàm làm hấn hoa mắt chóng mặt, các quan lại thì ghen tỵ đến mức mặt mũi vặn vẹo.

Nhưng bởi vì đã có vết xe đổ trước đó nên bọn họ cũng không dám lên tiếng ngăn cản nữa.

Chỉ sợ bị thẳng khôn nào đó làm tức chết tươi thôi.

Đối với Lâm Bắc Phàm mà nói có lợi ích thì mức thôi, vì thế hấn lớn tiếng đáp: “Tạ chủ long ân!”

“Tiếp theo cần thảo luận chuyện tiếp đón!”

Nữ đế mở miệng bảo: “Lần này sứ thần của nước Đa La tới chủ yếu là muốn bàn bạc chuyện bồi thường, nên phái người khôn khéo giỏi giang đi tìm hiểu tình hình chi tiết của đối phương! Các vị ái khanh có ứng cử viên nào không?”

Lúc này, Lễ bộ thượng thư đứng ra chấp tay nói: “Bệ hạ, vì thần cảm chuyện này cứ giao cho tân khoa trạng nguyên, Lâm ti nghiệp sẽ thích hợp hơn!”

Lâm Bắc Phàm đang đục nước béo cò lập tức ngậy người.

Sao đang yên đang lành lại đùn lên người hấn làm gì?

“Ái khanh, sao lại nói vậy?” Nữ đế liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm và hỏi.

Lễ bộ thượng thư lớn tiếng đáp: “Khởi bẩm bệ hạ, Lâm ti nghiệp và Cấp Mộc vương tử tuổi tác xấp xỉ nhau, đều là người trẻ tuổi cũng dễ bề tiếp xúc với nhau! Hơn nữa, Lâm ti nghiệp xưa nay nhanh trí, vừa rồi còn phá hỏng thủ đoạn của

sứ thần Đa La! Vì thần tin rằng trong quá trình tiếp đón, Lâm ti nghiệp chắc chắn có thể thăm dò được tình hình chi tiết của đối phương!”

Lâm Bắc Phàm đảo trắng mắt, lão già này lại ngấm ngấm làm trò xấu gì đó đây!

Tiếp đón khách nước ngoài cũng chẳng phải công việc tốt đẹp gì cho cam, phải coi đối phương như tổ tiên, hầu ăn hầu uống hầu chơi mà không thể đắc tội.

Hầu hạ tốt là lẽ đương nhiên mà hầu hạ không tốt chính là ngoại giao bất hòa.

Quả thật là vừa tốn sức mà lại chẳng được kết quả tốt!

Công việc tiếp đón như vậy vốn nên giao cho quan viên lâu năm có kinh nghiệm phong phú, chín chắn và thận trọng tới phụ trách.

Đối phương ném nhiệm vụ này cho hắn rõ ràng là muốn thấy hắn xấu mặt!

Đồ lòng dạ nham hiểm!

Nữ đế cũng nhìn thấy dụng tâm của Lễ bộ thượng thư, nhưng nàng lại có vài phần mong đợi vào Lâm Bắc Phàm, hỏi: “Lâm ái khanh, ngươi cảm thấy thế nào?”

Lâm Bắc Phàm chấp tay đáp: “Khởi bẩm bệ hạ, vì thần cảm thấy chuyện này nên giao cho chủ khách tư Lễ bộ tới phụ trách! Hơn nữa, vì thần vừa mới nhậm chức ti nghiệp ở Quốc Tử Giám, công việc bận rộn, thật sự không có cách nào san sẻ cùng bệ hạ, xin bệ hạ thứ tội!”

Mười mấy đại quan có mặt ở đây khóe miệng đều co rút dữ dội.

Công việc bận rộn... bận cái con khi!

Từ sáng đến tối chỉ bận dạy dỗ con bọn họ, bận vơ vét tiền từ trên người chúng nó thì có!

Bây giờ lại càng đáng ghét hơn, còn kéo cả tiểu quận chúa Vân Oanh vào cùng!

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu đứng ra, lớn tiếng nói: “Vi thần cảm thấy chuyện này giao cho Lâm ti nghiệp là thích hợp

nhất!”

Hộ bộ thượng thư cũng đứng ra: “Vi thần cũng cảm thấy chuyện này cứ giao cho Lâm ti nghiệp là thích hợp nhất!”

Hình bộ thượng thư cũng đứng ra nốt: “Thần cũng tán thành!”

...

Các quan thi nhau lên tiếng, mạnh mẽ tiến cử!

Không vì cái khác, chỉ vì muốn con bọn họ bớt chịu tội một chút mà thôi!

“Được, chuyện này giao lại cho Lâm ái khanh phụ trách!” Nữ đế lớn tiếng nói.

Lâm Bắc Phàm rất bất đắc dĩ, lần này thật sự không chạy thoát được rồi!

Đám cáo già này!

Nếu đã như vậy hắn cũng dứt khoát buông thả luôn đi!

“Cảm ơn bệ hạ và các vị đại nhân đã ưu ái! Nhưng chuyện này trọng đại, bổng lộc của vi thần lại có hạn, chỉ sợ tiếp đón không chu toàn, cho nên vi thần muốn xin một khoản công sứ phí!”

“Lời này có lý! Người cần bao nhiêu, trăm kêu Hộ bộ cho người!” Nữ đế hỏi.

“Thần cần ba mươi vạn lượng ạ!” Lâm Bắc Phàm cúi người lạy.

Tất cả mọi người đều muốn bùng nổ!

“Ba mươi vạn lượng á?”

“Tiếp đón một đám khách nước ngoài cần nhiều như vậy sao?”

“Lâm ti nghiệp, người nói đùa kiểu gì thế?”

...

Khóe miệng của nữ đế cũng co giật.

Tên này lại tới nữa rồi!

Hắn hoàn toàn chỉ muốn tham ô thôi!

Lại còn ngang nhiên tham ô ngay trước mặt các quan và nàng!

Lá gan càng ngày càng lớn đấy!

Lâm Bắc Phàm cảm thấy rất oan uổng: “Các vị đại nhân hiểu lầm hạ quan rồi! Kêu hạ quan tiếp đón sứ thần Đa La vậy hạ quan chắc chắn phải dẫn bọn họ ăn ngon, uống ngon, chơi vui vẻ, phải cho bọn họ được hưởng thụ cảm giác như đang ở nhà, nhưng mấy thứ này đều cần tiền cả!”

“Nơi ở đã có dịch quán nên không nhắc tới nữa!”

“Nhưng ở phương diện ăn uống không thể qua loa được! Tại tửu lâu tốt nhất ở kinh thành chúng ta bình quân mỗi người cần tiêu năm mươi lượng! Chuyên này bọn họ có tận hai mươi người tới, mỗi ngày phải ăn ba bữa, vậy một ngày không cần đến ba nghìn lượng hay sao? Bọn họ đại khái cần ở mười ngày, chỉ tính riêng về phương diện ăn uống đã cần ba vạn lượng rồi!”

“Ngoài ra, khi ăn cơm chắc chắn phải sắp xếp một vài người múa hát biểu diễn. Đoàn múa giỏi nhất ở kinh thành chúng ta một lần đi diễn cần ba nghìn lượng, vậy mười ngày cũng đến ba vạn lượng rồi còn gì!”

“Lỡ như bọn họ còn muốn đi tới thanh lâu tìm các cô nương, vậy chi tiêu càng lớn hơn...”

...

Cuối cùng, Lâm Bắc Phàm nói rất đồng dặc: “Cho nên hạ quan dám hô ba mươi vạn lượng đều là có lý do cả!”

“Hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên hạ quan tiếp đón khách nước ngoài, không có kinh nghiệm gì, chuẩn bị thêm ít tiền cũng là lo trước cho khỏi họa mà thôi! Xin bệ hạ và các vị đại nhân hiểu và thông cảm nhiều cho!”

Sắc mặt của mọi người lại vắn vẹo.

Tên này thật mồm mép quá!

Nữ đế nhìn Hộ bộ thượng thư với vẻ mặt không cảm xúc: “Tiền ái khanh, ngươi thấy thế nào?”

Hộ bộ thượng thư mặt đen như đít nôi: “Hồi bệ hạ, trước mắt tài chính eo hẹp, cùng lắm là hai mươi vạn lượng!”

“Thêm chút đi!” Lâm Bắc Phàm đáp.

Hộ bộ thượng thư sa sầm mặt mũi, phất tay áo nói: “Chỉ có hai mươi vạn thôi, nhiều hơn không có đâu!”

“Được! Vậy hai mươi vạn!” Nữ đế lớn tiếng bảo: “Lâm ái khanh, sau khi cầm được khoản tiền này hãy tiếp đón các sứ thần Đa La cho tốt, đồng thời thăm dò thực hư, đừng làm phụ lòng trông đợi của trẫm đối với ngươi!”

“Rõ, thưa bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm chấp tay.

Tuy không lấy được ba mươi vạn, nhưng lấy được hai mươi vạn trong lòng vẫn sướng lắm!

Chương 58: Cần móc tiền cứ nói một tiếng, bản quan chưa từng từ chối ai cả!

Sáng sớm hôm sau, Lâm Bắc Phàm nhận được khoản tiền hai mươi vạn lượng, sau đó cười tủm tỉm đi tới dịch quán tiếp đón các sứ thần Đa La.

“Cáp Mộc vương tử và các vị khách quý từ xa tới đây, mấy ngày nay sẽ do ta tiếp đón các vị! Ta sẽ dẫn các vị đi ngắm nhìn sự phồn hoa của kinh thành Đại Võ này, trải nghiệm phong tục tập quán và cả non sông tươi đẹp ở Đại Võ ta nữa!”

“Hóa ra là Lâm ti nghiệp trẻ tuổi đầy hứa hẹn, có người hướng dẫn đúng là rất tốt!” Cáp Mộc vương tử cười bảo.

“Cáp Mộc vương tử khách sáo rồi, đây là vinh hạnh của ta!” Lâm Bắc Phàm cũng cười.

Đôi bên đều vô cùng khách sáo.

“Bây giờ đã là buổi sáng chắc hẳn các vị đều đã đói rồi phải không, ta dẫn mọi người đi ăn sáng, sau khi ăn xong chúng ta cùng dạo phố ngắm cảnh, được không?” Lâm Bắc Phàm cười hỏi.

“Vừa đúng ý ta!” Cáp Mộc vương tử cười nói.

Sau đó, Lâm Bắc Phàm dẫn mọi người chậm rãi ra ngoài.

Trên đường lại đụng phải tiểu quận chúa Vân Oanh.

Lúc này nàng mặc một bộ đồ hoa lệ màu xanh biếc, lúc chạy bộ đồ khẽ tung bay trong gió, cả người thoát nhìn trẻ trung dồi

dào sức sống, còn vô cùng đáng yêu.

“Sao người lại tới đây?” Lâm Bắc Phàm nghi ngờ.

“Nghe nói người phải tiếp đón khách nước ngoài cho nên ta tới ăn chực uống chực với người đó!” Tiểu quận chúa nghiêng hàm răng nhỏ.

Lâm Bắc Phàm có hơi sững sốt.

Hay thật!

Tiểu quận chúa thật không hổ là một người có tâm hồn ăn uống, vừa nghe đến ăn đã lập tức chạy ra ngay.

“Ta đang tiếp đón khách quý, không có cách nào quan tâm người đâu!” Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng bảo.

“Yên tâm, ta tự biết chừng mực mà! Người cứ làm chuyện của người, ta chỉ theo phía sau ăn là được rồi!” Tiểu quận chúa nghiêm túc nói.

“Vị này là...” Cáp Mộc vương tử hỏi.

Lâm Bắc Phàm giới thiệu thân phận của tiểu quận chúa.

Cáp Mộc vương tử lại rất nhiệt tình: “Đi chung đi! Thêm người thêm vui!”

Vì thế mọi người cùng nhau ra ngoài.

Chưa đến một lúc Lâm Bắc Phàm đã dẫn mọi người tới một tiệm ăn sáng ngoài trời.

“Cáp Mộc vương tử và cả các vị khách quý!” Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Nơi này chính là tiệm ăn sáng Lương Ký nổi tiếng gần xa ở kinh thành, đồ ăn sáng ở đây nấu vô cùng chính tông, bánh quẩy, bánh bao, sữa đậu nành, xiu mại thứ gì cũng đủ cả, đều là bữa sáng điển hình ở Đại Võ chúng ta!”

Tiểu quận chúa kéo Lâm Bắc Phàm, nhỏ giọng hỏi: “Người dẫn tới khách quý tới ăn cái này á hả?”

“Đương nhiên rồi?” Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa gật đầu.

Tiểu quận chúa nôn nóng: “Sao lại cho khách quý ăn món này? Món thứ này rẻ thối, sẽ bị người ta cười mất!”

“Tiểu quận chúa, vậy là người có điều chưa biết!” Lâm Bắc Phàm tự tin bảo: “Người nghĩ xem, bọn họ đều là khách quý

tới từ nước Đa La, có sơn hào hải vị gì mà chưa từng ăn qua! Chắc hẳn đã ăn nhiều đến muốn ói rồi! Bọn họ tới quê hương nước khác nhất định sẽ muốn thử những món khác nhau, cho nên ta dẫn bọn họ tới ăn bữa sáng của Đại Võ không phải là gãi đúng chỗ ngứa rồi sao?”

Tiểu quận chúa nghiêng đầu: “Ừm, người nói... hình như cũng hơi có lý đấy!”

“Chắc hẳn có lý rồi!”

Lâm Bắc Phàm đi qua đó, cười bảo: “Mời mọi người ngồi! Muốn gì cứ thoải mái chọn nhé, đảm bảo đủ hết!”

Cáp Mộc vương tử phát tay: “Mọi người ngồi xuống cả đi!”

Mọi người gọi món, mười mấy người đàn ông trên cơ bản đã bao trọn cả quán ăn sáng.

Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm nhìn tất cả chuyện này.

Đồ ăn sáng ở nơi này ngon rẻ sạch, lượng lớn bao no, một bữa không đến mười lượng bạc, toàn bộ phần còn lại đều sẽ chui vào trong túi hắn.

Sau khi ăn xong, Lâm Bắc Phàm hỏi: “Cáp Mộc vương tử, các vị khách quý, đồ ăn sáng ở đây thế nào?”

“Vị không tồi, cảm ơn đã chiêu đãi!” Cáp Mộc vương tử khách sáo đáp.

“Nào có! Đây là chuyện nên làm thôi, ha ha!”

Ăn xong bữa sáng, mọi người bắt đầu chính thức dạo phố.

Sứ thần Đa La nhìn trái ngó phải, đồ ở đây đối với bọn họ mà nói vô cùng mới mẻ.

Đúng lúc này, một sứ thần quý tộc nhìn trúng một bình hoa tinh xảo, chơi trong tay thật sự thích không nỡ buông nhưng tốc độ moi tiền lại vô cùng chậm, còn nhiều lần nhìn về phía Lâm Bắc Phàm.

“Lâm đại nhân, người cảm thấy bình hoa này thế nào?”

“Không tồi, đẹp lắm!”

“Nhưng đến hai mươi lượng bạc lận!”

“Rất đáng giá!”

...

Liên tục nói lại không ngừng ám thị, cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng không nhìn nổi nữa: “Hay là... ta móc tiền trả hộ người nhé!”

Sứ thần quý tộc mừng rỡ: “Hả? Thế thì lại ngại quá!”

“Không cần khách sáo!”

Trong ánh mắt ngơ ngác của đối phương, Lâm Bắc Phàm duỗi tay tới, thò vào trong túi của sứ thần quý tộc rồi móc một túi bạc ra, sau đó lại lấy ba mươi lượng bạc từ trong túi giao cho chủ quán bán bình hoa: “Khỏi cần thôi!”

Chủ quán vô cùng biết ơn: “Cảm ơn Lâm đại nhân!”

“Không có gì!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, đặt túi tiền về lại túi của sứ thần quý tộc đó.

Sứ thần quý tộc mặt mày vắn vẹo: “Ta cũng cảm ơn Lâm đại nhân nhé!”

“Chuyện nhỏ như con thỏ ấy mà, Ha La đại nhân không cần khách sáo!” Lâm Bắc Phàm cười khiêm tốn, bảo: “Còn các vị khách quý đây nữa, nếu cần móc tiền cứ việc gọi một tiếng, bản quan chưa từng từ chối ai bao giờ!”

Khóe miệng của mọi người cùng co rút: “Cảm ơn Lâm đại nhân!”

Chương 59: Đại Võ chúng ta lấy béo làm tiêu chuẩn cái đẹp!

Trải qua một trận âm ỉ như vậy của Lâm Bắc Phàm, các sứ thần Đa La gặp được thứ mà mình yêu thích đều chủ động móc tiền ra.

Không dám làm phiền hấn, chỉ sợ tiền của mình lại bớt mất một phần.

Tiểu quận chúa cũng ngớ người, vậy mà còn có cách moi tiền như vậy nữa sao?

Hay thật, nàng chưa từng thấy một quan ngoại giao nào giúp khách nước ngoài móc kiếu kiếu đó hết!

Nàng kéo Lâm Bắc Phàm tới một góc, vội hỏi: “Lâm Bắc Phàm, sao ngươi có thể để khách quý tự mình trả tiền được?”

“Tại sao không thể?” Lâm Bắc Phàm hỏi ngược lại: “Người này kêu ta moi tiền, người kia kêu ta bỏ tiền, ta có bao nhiêu tiền cũng không đủ cho bọn họ tiêu, cho nên ta nhất định phải lập tức chặt đứt suy nghĩ vớ vẩn này của bọn họ!”

“Ngươi làm như thế lỡ như người ta nổi giận chạy tới tố cáo với nữ đế tỷ tỷ thì phải làm sao?”

“Yên tâm đi, ta sẽ không cho bọn họ cơ hội đó đâu!”

Lâm Bắc Phàm vô cùng tự tin, dù sao kêu hắn bỏ tiền là chuyện tuyệt đối không có khả năng!

Vì số tiền tiết kiệm được này đều là khoản tiền tham ô của hắn, cho nên có thể tiết kiệm được thì cứ cố hết sức mà tiết kiệm!

Sau khi chơi một vòng đã đến giờ cơm trưa, Lâm Bắc Phàm lại dẫn mọi người về tiệm ăn sáng Lương Ký, nói với vẻ vô cùng hào phóng: “Các vị khách quý, tiệm ăn sáng Lương Ký đã được ta bao cả rồi, cứ thoải mái chọn và ăn vô tư nhé, đừng khách sáo với bản quan!”

“Lâm đại nhân, tại sao lại là tiệm ăn sáng Lương Ký nữa vậy?” Một người không nhìn được mà hỏi.

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Vừa rồi Cáp Mộc vương tử nói vị ở đây không tồi nên ta dẫn mọi người tới nếm lại thôi!”

Cáp Mộc vương tử méo xệch miệng, ta chỉ nói một câu khách sáo mà ngươi còn coi là thật!

Vì thế mọi người lại ăn một bữa bánh bao, bánh quẩy và sữa đậu nành.

Đến giờ cơm tối.

“Lâm đại nhân, cơm tối sẽ không phải lại tới tiệm ăn sáng Lương Ký nữa đấy chứ?” Một sứ thần không kiềm được mà hỏi ra.

Hôm nay ăn mười mấy cái bánh, uống thêm một xô sữa đậu nành, hẳn ta cũng đã sợ lắm rồi.

“Yên tâm, tuyệt đối không phải!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Hắn đóng cửa rồi nên chúng ta tới trễ lâu thôi!”

“Vậy ta yên tâm rồi!” Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Cáp Mộc vương tử và các vị khách quý, hoạt động tối nay sẽ khá phong phú đấy! Không chỉ có rượu ngon và các món ăn ngon để hưởng thụ mà còn có biểu diễn ca múa nhạc nữa! Ngoài ra, ta còn gọi vài người đẹp tới tiếp đón...”

Mọi người có mặt ở đó đều sáng mắt lên.

“Oa! Có rượu ngon thức ăn ngon, có biểu diễn ca múa nhạc lại còn có cả người đẹp tiếp đón?”

“Lâm đại nhân, người thật hiểu lòng ta quá! Khà khà...”

“Ta biết ngay mà, Lâm đại nhân chắc chắn sẽ không khiến ta thất vọng đâu!”

“Cả người ta đều sống lại luôn rồi này!”

...

Ngay cả Cáp Mộc vương tử cũng không nhịn được mà nở nụ cười: “Lâm đại nhân thật tốn kém quá!”

Lâm Bắc Phàm cúi đầu khiêm tốn: “Chủ yếu là trước đó tiếp đón không được chu toàn cho lắm khiến trong lòng áy náy, cho nên mới đặc biệt sắp xếp trò vui cho mọi người, mong mọi người có thể tha thứ cho sự sơ suất trước đó của ta!”

“Không cần xin lỗi, chúng ta hiểu mà!”

“Chúng ta mau đi thôi!”

...

Vì thế dưới sự dẫn đường của Lâm Bắc Phàm, mọi người đến một tú lâu có hơi tồi tàn.

Ăn thì là cơm tập thể, uống cũng là nước rượu gạo, nhưng so với hai bữa cơm ban ngày không biết đã tốt hơn bao nhiêu rồi.

“Các vị, trước khi ăn cơm chúng ta cùng thưởng thức biểu diễn ca múa đã nhé!”

Lâm Bắc Phàm vỗ tay, chỉ thấy một lão già mặc đồ trắng dẫn theo hai thứ không biết là người hay quỷ đi vào.

Sau đó, lão già áo trắng cầm một cái kèn nhỏ ra sức thổi.

Âm thanh tràn đầy lực xuyên thấu vang vọng khắp tử lâu, những người có mặt ở đó đều cảm thấy da gà da vịt nổi hết lên, sau đó đổ rầm rầm xuống đất.

Trong tiếng nhạc này, hai cái thứ không biết là người hay quỷ đó bắt đầu nhấc chân nhảy.

Trong tử lâu tràn ngập bầu không khí kỳ quái.

Cáp Mộc vương tử mang vẻ mặt chán ghét: “Đây là nhạc cụ gì thế, nghe cứ như gọi hồn ấy!”

“Đây là nhạc cụ truyền thống của nước ta, kèn Xô na!” Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Có câu trong trăm loại nhạc cụ Xô na là nhất! Lần đầu nghe không hiểu ý tứ trong điệu nhạc, nghe nhiều rồi lại thấy trong quan tài chính là mình! Cho nên ta mời thợ thổi kèn Xô na hay nhất tới đây biểu diễn cho mọi người nghe đây!”

“Còn điệu múa kia là gì vậy?” Cáp Mộc vương tử lại hỏi.

“Tên của điệu múa này là gọi hồn, là điệu múa truyền thống được lưu truyền rộng rãi nhất trong dân gian nước ta, bất cứ người nào cho dù là khi còn sống hay sau khi đã chết đều sẽ nhìn một lần, chủ yếu là để nâng cao khả năng hoạt động của đầu óc, khiến linh hồn có cõi đi về!” Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Điệu múa này phối hợp với kèn Xô na đúng là nhất đấy nhé! Sau khi các vị xem xong có phải đã có tinh thần hơn rồi không?”

Cáp Mộc vương tử ghen hòng nhìn trần trời: “Đâu chỉ tinh thần, còn cả thần kinh nữa cơ!”

“Ừm!” Mọi người gật đầu trong sự kinh hãi.

Tiểu quận chúa ngồi bên cạnh Lâm Bắc Phàm kéo hần một cái, cô nhin cười nhỏ giọng bảo: “Sao ngươi lại kéo đội ma chay tới đây?”

“Vì rẻ chứ sao, biểu diễn một lần mất có mấy lượng bạc, ta không mời bọn họ thì mời ai?” Lâm Bắc Phàm thản nhiên đáp.

“Nhưng người ta cũng đã qua đời đâu, người làm như vậy thật sự ổn không đó!” Tiêu quận chúa hỏi.

“Cho bọn họ thưởng thức phong cảnh sau khi chết thôi, có gì không hay nào?” Hần hỏi ngược lại.

“Hừ! Khuyên người người lại không nghe, ta mặc kệ người đấy!” Tiêu quận chúa tức anh ách quay đầu đi, vùi đầu ăn uống điên cuồng.

Sau thời gian nửa nén hương, màn biểu diễn ma chay mất trí cuối cùng cũng kết thúc.

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Được rồi, mọi người có thể ăn cơm!”

“Cái đó... Lâm đại nhân, người đẹp thì sao?” Một sứ thần không nhìn được mà hỏi.

“Ồi! Suýt thì ta quên mất!” Lâm Bắc Phàm vỗ tay.

Từ bên ngoài có mười mấy nữ nhân già với dáng người mập mạp, thân hình đồ sộ nhưng lại trang điểm lộng lẫy đi vào.

“Các vị đại gia, cuối cùng các người cũng tới, thật sự đề nô gia đợi lâu lắm rồi đó!”

“Tới đây tới đây, chúng ta cùng nhau vui vẻ nào!”

“Tối nay không cần thương tiếc người ta đâu, được không?”

...

Mọi người có mặt ở đó đều phun ra một ngụm máu tắc lâu trong họng.

Cáp Mộc vương tử kinh hãi há to miệng: “Lâm đại nhân, đây là người đẹp mà người nói đó hả?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười gật đầu: “Tất nhiên rồi!”

“Nhưng bọn họ béo quá rồi thì phải?”

Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm đáp: “Đại Vĩ chúng ta lấy béo làm tiêu chuẩn cái đẹp!”

Mọi người: “Vãi!”

“Nhưng đâu chỉ béo mà còn già nữa mà...”

Lâm Bắc Phàm vẫn mỉm cười như cũ: “Đại Võ chúng ta coi già là hơn cả, càng già càng được ưa chuộng!”

Mọi người: “Trời má!”

“Lâm đại nhân, tại sao người không gọi một người cho mình?”

Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ hiên ngang chính trực: “Bản quan không gần nữ sắc!”

Mọi người: “Vãi vãi vãi...”

Chương 60: Nếu hắc đã tham tiền vậy chúng ta mua chuộc hắc đi!

Cuối cùng, hiển nhiên mọi người đều hào hứng đi đến mà chán nản ra về.

Tiểu quận chúa thì lại vui vẻ chạy vào trong hoàng cung nói lại chuyện đã trải qua hôm nay cho nữ đế biết.

“Nữ đế tỷ tỷ, nói với người chuyện này cực kỳ thú vị luôn!”

“Hôm nay ta cùng Lâm Bắc Phàm đi tiếp đón sứ thần nước Đa La, người biết Lâm Bắc Phàm đã làm gì những gì không?”

“Bữa sáng mời người ta đến tiệm ăn sáng Lương Ký ăn sáng, buổi trưa lại mời người ta đến tiệm ăn sáng Lương Ký tiếp, buổi tối thì mời người ta đến một tửu lâu tôi tàn ăn cơm tập thể, uống rượu gạo pha nước!”

“Trời đất ơi, tổng cộng tốn còn chưa đến năm mươi lượng đã tổng cổ người ta đi rồi!”

“Lúc cơm tối hắc còn mời một đội ma chay tới thổi kèn Xô na và múa gọi hồn! Người ta còn chưa chết mà đã phải chịu cực khổ rồi, suýt chút nữa dọa các sứ thần sợ hồn bay phách lạc! Ha ha...”

“Cuối cùng, hắc còn mời một đám nữ nhân vừa béo vừa già vừa xấu tới đón tiếp nữa chứ!”

“Nữ đế tỷ tỷ, người biết Lâm Bắc Phàm đã lừa các sứ thần thế nào không? Hắc... hắc lại nói hoàng triều Đại Võ chúng ta lấy béo làm tiêu chuẩn cái đẹp, coi già là hơn cả, lừa đám sứ thần sợ ngây người như phỗng!”

“Hôm nay thật sự hài quá trời, ha ha...”

Nữ đế nghe xong cũng sững sờ: “Lâm Bắc Phàm này... làm vậy như vậy sao?”

Tiểu quận chúa ôm bụng cười: “Chỉ có hơn chứ không có kém, vẫn còn rất nhiều chuyện ta vẫn chưa nói đâu! Ha ha...”

“Trời đất ơi!” Nữ đế mệt mỏi đỡ trán.

Nàng hoàn toàn không ngờ Lâm Bắc Phàm lại chơi vậy như vậy đấy!

Vậy mà hắn lại dùng loại cách khiến người giận sôi như thế để tiếp đón các sứ thần nước ngoài, thế này đồn ra ngoài còn ra thể thống gì nữa?

Cho dù ngươi muốn tham cũng đừng tham như vậy chứ?

Tốt xấu gì cũng cho người ta ăn một bữa tử tế đi!

Bây giờ nàng cũng đã cảm thấy xót xa thay các sứ thần Đa La rồi đấy.

Mà đây cũng không phải chuyện nhỏ đâu!

Nếu xử lý không tốt sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến quan hệ ngoại giao của hai nước, có khả năng lại đánh nhau ấy chứ!

Mà Lâm Bắc Phàm cũng có thể vì chuyện này mà bị kết tội đuổi về vườn.

“Vân Oanh, ngươi giúp ta trông chừng hắn, đừng để hắn làm loạn!”

“Nữ đế tỷ tỷ yên tâm, ta nhất định sẽ canh chừng hắn sát sao!”

Tại một bên khác, trong dịch quán.

Đám người Cáp Mộc vương tử đều trở về với vẻ mặt khó coi.

Vốn nước bọn họ thua trận tâm trạng đã không thoải mái rồi, vất vả lắm mới ra ngoài du lịch một chuyến để bớt sầu, giải tỏa tâm trạng buồn bực, nhưng lại bị một viên quan nhỏ của đối phương chơi đùa như thế.

Nếu không phải có thể kiềm chế được thì bọn họ đã nổi điên ngay tại trận rồi.

Cáp Mộc vương tử đã hạ quyết tâm, đợi khi gặp lại nữ đế nhất định sẽ cáo trạng Lâm Bắc Phàm.

Ngay đúng lúc này, một người đi vào chấp tay cung kính nói: “Vương tử điện hạ, chuyện người kêu ta điều tra đã tra được rõ ràng rồi! Trong các văn võ bá quan của Đại Võ, người có quyền lực lớn nhất lần lượt là...”

Đối phương đọc ra một danh sách tên rất dài và chức quan của bọn họ.

Cáp Mộc vương tử nhíu mày: “Mấy người này đều là hạng cáo già, làm quan mấy chục năm lòng dạ cực sâu, muốn mua chuộc bọn họ cũng không dễ!”

Mục đích quan trọng nhất trong chuyến đi này của bọn họ là tới để đàm phán, thương lượng về chuyện đền tiền.

Bọn họ thân là nước thua trận phải đền tiền, đương nhiên số tiền đền càng ít càng tốt.

Cho nên để thực hiện được mục tiêu này bọn họ dự định mua chuộc một, hai trọng thần giúp mình lên tiếng.

“Còn có ứng cử viên nào khác không?” Cáp Mộc vương tử hỏi.

“Có! Là tân khoa trạng nguyên, ti nghiệp của Quốc Tử Giám Lâm Bắc Phàm!”

“Vậy mà lại là hắn à?” Cáp Mộc vương tử nhíu mày chặt hơn, trong lòng trào lên cảm giác ghê tởm.

“Vương tử điện hạ, tân khoa trạng nguyên, ti nghiệp của Quốc Tử Giám Lâm Bắc Phàm vô cùng được nữ đế ân sủng!”

“Từ lúc hắn đỗ trạng nguyên cho tới nay chỉ ngắn ngủi chưa tới một tháng đã thăng nửa bậc quan, được nữ đế ban thưởng một phủ đệ xa hoa cực phẩm, thêm mấy vạn lượng bạc trắng, lụa là gấm vóc mấy chục xấp, rượu ngon cung đình mấy chục vò, mỗi ngày được Ngự Thiện Phòng đặc biệt cung cấp đồ ăn, có một chiếc xe ngựa cực tốt, lại thêm cả ngựa Đại Uyên...”

Cáp Mộc vương tử nghe mà mí mắt giật đùng đùng.

Cảm thấy quá nhiều chứ sao nữa!

Cho dù hấn ta là vương tử tôn quý của một nước thì phần thưởng được hưởng cả đời này cũng không thể so được với thu hoạch trong vài ngày này của Lâm Bắc Phàm.

Hấn ta lại không thể so được với một tên quan tép riu lục phẩm nho nhỏ!

“Được thưởng nhiều như vậy chắc hấn hấn rất có năng lực đúng không?” Cáp Mộc vương tử hỏi trong sự ghen tỵ.

“Khởi bẩm điện hạ, bởi vì thời gian Lâm Bắc Phàm làm quan ngắn nên năng lực của hấn vẫn chưa hoàn toàn thể hiện hết ra ngoài! Nhưng đối phương còn rất trẻ tuổi, trong vòng ba năm thì đâu đâu đó vậy bản thân hấn cũng khác với tầm thường!”

“Ừm!” Cáp Mộc vương tử gật đầu, nghĩ đến buổi tảo triều hôm qua đối phương dễ dàng phá hỏng được thủ đoạn của hấn ta, cũng biết người này chắc chắn không đơn giản.

“Ngoài ra, Lâm Bắc Phàm còn một đặc điểm đó chính là tham tiền!”

“Tham tiền?” Vương tử sững sờ.

“Hấn cực kỳ tham! Dân gian đồn ầm lên rằng hấn thông qua hai lần xét nhà đã tham ô hơn hai trăm vạn lượng! Trong khoảng thời gian nhậm chức ti nghiệp ở Quốc Tử Giám lại tham ô thêm hai trăm vạn lượng nữa từ tay các sĩ tử!”

“Thông qua nội ứng còn biết được đối tượng đã nhận hai mươi vạn lượng từ Hộ bộ làm phí tiếp đón! Sau một ngày này hấn chỉ móc ra chưa đến trăm lượng bạc, phần còn lại chỉ sợ đều bị hấn cuỗm hết rồi!”

Cáp Mộc vương tử nghĩ đến trải nghiệm ngày hôm nay, khoe miệng lại co giật vài cái: “Đúng là rất tham, hơn nữa còn là lòng tham không đáy!”

Thế nhưng lúc này, hấn ta lại cảm thấy Lâm Bắc Phàm thuận mắt đến vậy.

“Bạc của chúng ta có hạn, cứ chọn Lâm Bắc Phàm đi!”

“Một là người này được nữ đế sủng ái, có quyền lên tiếng. Hai là vô cùng lòng tham không đáy, dễ bỏ tiền mua chuộc. Ba là hấn đang tiếp đón chúng ta, dễ bề tiếp cận hơn, là ứng cử viên mục tiêu tốt nhất!”

“Chỉ cần mua chuộc được hắn sẽ vô cùng có lợi cho việc đàm phán vài ngày sau.” Cáp Mộc vương tử tự tin bảo.

“Điện hạ nói đúng!”

Chương 61: Có phải các người có khuynh hướng thích bị ngược đãi không vậy? Có thấy hèn không hả?

Ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm và tiểu quận chúa đến dịch quán từ sớm.

Điều khiến Lâm Bắc Phàm bất ngờ là đám người Cáp Mộc vương tử thấy hắn thì vui vẻ ra mặt, chẳng hề tức giận chút nào.

“Cáp Mộc vương tử và các vị khách quý, hôm qua chơi thế nào? Có hài lòng không?” Lâm Bắc Phàm cười hỏi.

“Nhờ phúc của Lâm đại nhân, hôm qua bọn ta ăn uống ngon miệng, chơi rất vui! Rất cảm ơn sự khoan đãi của Lâm đại nhân, thực sự cảm ơn đại nhân rất nhiều!” Cáp Mộc vương tử mỉm cười dịu dàng như gió xuân.

“Phải đấy, cảm ơn sự chăm sóc của Lâm đại nhân suốt cả ngày hôm qua!”

“Ta cảm thấy giống như được về đến nhà rồi vậy! Dừng thành ngữ của Đại Võ để nói, chính là: Tự nhiên như ở nhà! Ha ha!”

“Cảm ơn Lâm đại nhân rất nhiều!”

...

Tiểu quận chúa đi theo sau Lâm Bắc Phàm không khỏi bối rối.

Lâm Bắc Phàm đối xử với các người như thế mà các người còn nói là hắn tốt sao?

Có phải các người có khuynh hướng thích bị ngược đãi không vậy?

Lâm Bắc Phàm càng cười tươi hơn nữa: “Các vị hài lòng là tốt rồi! Nếu tất cả mọi người đều vừa ý với sự sắp xếp của hạ quan thì chúng ta lại đi theo lịch trình hôm qua một lần nữa

được không? Bữa sáng và bữa trưa giải quyết ở tiệm ăn sáng Lương Ký, bữa tối tới tửu lâu Lạc Hà, mời người thổi kèn Xô na, múa đại thần, sau đó gọi thêm vài kỹ nữ vừa béo vừa già...”

“À không không, không cần đâu, Lâm đại nhân khách sáo quá!” Các vị sứ thần lắc đầu quây quây.

“Lâm đại nhân, chuyện là thế này!” Cáp Mộc vương tử nghiêm túc nói: “Hôm qua được đại nhân hết lòng chăm sóc, bọn ta rất cảm ơn, vì vậy bọn ta đã thống nhất từ hôm nay trở đi bọn ta sẽ khoản đãi Lâm đại nhân!”

Lâm Bắc Phàm bối rối: “Hả? Thế... sao mà được? Các vị là khách quý từ xa đến, nên để ta tiếp đãi các vị mới phải!”

“Lâm đại nhân đừng khách sáo!” Cáp Mộc vương tử nghiêm mặt: “Đại nhân không cho bọn ta cơ hội tiếp đãi tức là không nể mặt Cáp Mộc ta, sau này chúng ta không phải bạn bè gì nữa!”

Thế diện của vương tử nhất định phải nể rồi!

Lâm Bắc Phàm được ưu ái đến nỗi giật mình: “Nếu đã như vậy, hạ quan mà từ chối thì lại bất kính quá!”

“Vậy mới được chứ! Ha ha!” Đám người Cáp Mộc vương tử vui vẻ cười lớn.

Tiểu quận chúa lại càng khó hiểu!

Lâm Bắc Phàm đối xử với các người như thế mà các người còn khoản đãi hắn?

Các người có thấy hèn không hả?

Tiểu quận chúa ôm nghi vấn đi theo.

Lần này đổi thành nhóm người Cáp Mộc vương tử dẫn đường.

Bọn họ đưa Lâm Bắc Phàm tới một quán trà xa hoa, cười nói: “Bách Cúc Lâu, một quán trà nổi tiếng gần xa, khi còn ở Đa La ta cũng đã nghe danh! Không chỉ pha trà thơm ngon mà đồ ăn sáng cũng là số một!”

Tiểu quận chúa không nhin nôi mà nói chen vào: “Đồ ăn sáng ở đây thực sự không tồi, ta cũng thường tới đây ăn! Ta rất

thích ăn bánh quế hoa ở đây, sủi cảo nhân tôm, xiu mại hấp, bánh bao xá xiu cũng rất ngon!”

Nói rồi, nàng còn nuốt nước miệng.

Mọi người cười nói đi vào Bách Cúc Lâu.

Sau khi vào chỗ, Cáp Mộc vương tử đặt thực đơn trước mặt Lâm Bắc Phàm.

“Lâm đại nhân, xin mời!”

Lâm Bắc Phàm khách sáo đáp: “Các vị là khách mà lại mời ta ăn, nên để các vị gọi món mới phải!”

“Lâm đại nhân, người đừng khách sáo với ta!” Vương tử cười đáp.

“Nếu vương tử đã thịnh tình mời vậy hạ quan sẽ không khách sáo nữa. Mỗi món trong thực đơn ta gọi hai phần!”

Khóe miệng Cáp Mộc vương tử thoáng giật một cái, đúng là hần không khách sáo thật.

“Tiểu nhị, nghe thấy chưa hả? Mỗi món trong thực đơn đem lên hai phần cho ta!”

“Vâng, các vị khách quan!”

Sau đó, mọi người vừa nghe người kể chuyện kể chuyện xưa, vừa uống thứ trà thơm ngào ngạt và ăn điểm tâm sáng ngon miệng.

Ăn sáng xong, mọi người lại tiếp tục dạo phố ngày thứ hai.

Lần này đi theo đường khác, náo nhiệt hơn hẳn.

Cáp Mộc vương tử vừa đi vừa cười nói: “Lâm đại nhân, người thích thứ gì thì cứ nói, đừng khách sáo với bản vương đây nhé!”

Lâm Bắc Phàm được ưu ái mà giật mình: “Cáp Mộc vương tử, thế này sao mà được? Vừa rồi khiến các vị tổn tiền ta đã ngại lắm rồi! Bây giờ lại để các vị trả tiếp thì... thật là ta tổn thọ mất! Không được, không được đâu!”

Cáp Mộc vương tử giả vờ không vui: “Lâm đại nhân, nếu người đã coi ta là bạn thì đừng từ chối ý tốt của ta!”

“Chuyện này... thôi được rồi!” Lâm Bắc Phàm đành phải gật đầu.

Chưa đến một lúc, Lâm Bắc Phàm đã thích một cái nghiên mực.

“Chủ quán, nghiên mực này bao nhiêu tiền?”

“Không đắt, chỉ năm trăm lượng bạc thôi!”

“Đúng là không đắt, điện hạ trả tiền đi!”

Cáp Mộc vương tử: “...”

Lát sau, Lâm Bắc Phàm lại thích một cây trâm quý.

“Chủ tiệm, cây trâm này bao nhiêu tiền?”

“Khách quan thật tinh mắt! Cây trâm này làm từ vàng nguyên chất, khảm hai viên mã não nhỏ, rất tinh xảo! Cả kinh thành có một không hai, nếu người muốn mua thì ta chỉ lấy tám trăm lượng bạc thôi!”

“Không tồi, điện hạ trả tiền đi!”

Cáp Mộc vương tử: “...”

...

Cứ như thế, chưa tới nửa ngày, Lâm Bắc Phàm có thêm rất nhiều món hàng quý giá, còn Cáp Mộc vương tử thì lại hụt mất mấy nghìn lượng bạc.

Chương 62: Ngày hè nóng nực, người đẹp cả nước đều mặc váy ngắn!

Tiểu quận chúa không nhìn nổi cảnh này nữa.

“Lâm Bắc Phàm, người đừng như thế có được không hả? Dù sao người ta cũng là khách, người lại moi hết tiền của người ta!”

Lâm Bắc Phàm cảm thấy mình rất vô tội: “Chính Cáp Mộc vương tử nói nếu ta thích cái gì thì cứ mua đừng khách sáo với hắn ta, nếu không sẽ không coi ta là bạn nữa! Nếu không thể làm bạn sẽ ảnh hưởng đến việc đàm phán hòa bình giữa hai

nước thì phải làm sao đây? Ta làm như vậy cũng là đang cố gắng vì đất nước mà thôi, người phải hiểu cho ta chứ?”

Tiểu quận chúa bực mình trợn trắng cả mắt: “Cố gắng vì nước cái con khi, người lấy việc công làm việc tư thì có! Cáp Mộc vương tử sắp bỏ ra hơn vạn lượng bạc rồi, người phải biết ý chứ!”

Lâm Bắc Phàm lại tỏ vẻ vô tội: “Phải đấy! Đối với một tên tham quan như ta, chẳng phải chút tiền nhỏ này chỉ là thành ý của hần ta thôi sao?”

Tiểu quận chúa: “...”

“Hừ! Ta không nói lại người! Lần này mà hỏng việc, người cứ đợi bị nữ đế tử dạy dỗ đi!”

Đúng lúc đó, Lâm Bắc Phàm đưa một đôi vòng tay tinh xảo cho tiểu quận chúa.

Tiểu quận chúa bối rối: “Người làm gì thế?”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Vừa rồi thấy người để ý tới đôi vòng này nên ta mượn tay Cáp Mộc vương tử mua nó, tặng người đấy! Người đeo lên đi!”

Trái tim tiểu quận chúa đập thành thịch, nàng ngẩng đầu liếc nhìn vẻ mặt tươi cười của Lâm Bắc Phàm lại hơi đỏ mặt.

Không ngờ hần lại... hiểu lòng người như vậy!

Vừa rồi nàng chỉ liếc nhìn vòng tay vậy mà hần lại để ý thấy.

Lâm Bắc Phàm lắc cái vòng tay: “Người có nhận không đây? Người không lấy vậy ta tặng cho Sur Sur đấy nhé!”

“Nhận!” Tiểu quận chúa giật lấy vòng tay, mừng rỡ đeo vào tay.

Cứ như thế, tiểu quận chúa đã bị mua chuộc.

Bất tri bất giác đã chơi đến tối.

Cáp Mộc vương tử cười nói: “Lâm đại nhân, đến giờ dùng bữa tối rồi! Bản vương đã đặt bàn ở tửu lâu số một kinh thành và chuẩn bị vài trò tiêu khiển! Ví dụ như, gọi mấy cô nương đến góp vui!”

Lâm Bắc Phàm hào hứng hẳn: “Đúng là ngày hè nóng nực, người đẹp cả nước ai cũng mặc váy ngắn!”

Mọi người bối rối: “Hả? Ý người là gì?”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Tức là ta thích!”

“Ha ha...” Mọi người ngầm hiểu ý hắn, cùng cười lớn.

Chỉ có tiểu quận chúa âm thầm mắng hắn là lưu manh, đàn ông chẳng có kẻ nào là người tốt cả.

Mọi người hào hứng đi đến tử lâu.

“Phải rồi, các vị đặt bàn ở tử lâu nào thế?”

“Bách Hoa Phường!”

Lâm Bắc Phàm dừng bước.

“Lâm đại nhân, sao người lại dừng lại?”

Lâm Bắc Phàm khó nói: “Không giấu gì các vị, hạ quan là ti nghiệp của Quốc Tử Giám, là tấm gương cho các sĩ tử ở Quốc Tử Giám, không nên đến thanh lâu! Hơn nữa, hạ quan đã từng hứa với bề hạ và các quan sẽ không đến thanh lâu nữa, cho nên...”

“Hả? Vậy phải làm thế nào bây giờ?”

“Các cô nương mà ta mời đều ở trong đó cả!”

...

Mọi người bối rối.

“Chuyện này đơn giản thôi!”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Chúng ta bao một tử lâu đường hoàng rồi mời bọn họ tới đó là được, không phải sao?”

“Ý kiến hay, cứ làm theo lời Lâm đại nhân nói đi!” Cáp Mộc vương tử lớn tiếng đáp.

Không lâu sau, mọi người ngồi trong một tử lâu xa hoa, vừa dùng món ngon đắt đỏ vừa uống rượu ngon cực phẩm, xem các cô nương của Bách Hoa Phường biểu diễn.

Hơn nữa, bên cạnh mỗi người đều có nữ tử trẻ đẹp rót rượu, khỏi phải nói thoải mái đến mức nào.

Nhưng phía Lâm Bắc Phàm lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Bởi vì nữ tử được mời đến rót rượu cho hắn đều bị tiểu quận chúa đuổi đi mất rồi.

“Lâm Bắc Phàm, ngươi nói ngươi không gần nữ sắc cho nên ta đã giúp ngươi đuổi bọn họ đi rồi, không cần cảm ơn ta đâu!”
Tiểu quận chúa đắc ý.

“Lâm đại nhân, không phải ta không giúp ngươi mà là ta cũng đành bó tay thôi!”

“Nếu không sẽ đắc tội với tiểu quận chúa mất!”

“Bọn ta đành phải tự mình hưởng thụ những người đẹp này vậy, mong ngươi tha thứ cho! Ha ha!”

...

Tiếng cười đùa vui vẻ của mọi người truyền ra ngoài.

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi, nhìn tiểu quận chúa với vẻ u oán rồi nói: “Tiểu quận chúa, mấy ngày nay bản quan đã để ngươi phải chịu thiệt thòi chỗ nào chưa hả? Sao ngươi lại lấy oán báo ân như vậy chứ?”

Bị Lâm Bắc Phàm nhìn chăm chăm đầy ai oán như thế, tiểu quận chúa có phần áy náy.

Mấy ngày hôm nay, đúng là Lâm Bắc Phàm đối xử với nàng rất tốt.

Hắn đưa nàng đi ăn đi uống đi chơi, còn tặng quà cho nàng khiến nàng rất vui vẻ.

“Thế này vậy, để ta rót rượu cho ngươi, được chưa?”

Nói rồi, tiểu quận chúa chạy tới ngồi bên cạnh Lâm Bắc Phàm rót rượu cho hắn, hơn nữa còn cung kính đưa chén rượu cho hắn: “Đại nhân, mời ngươi từ từ thưởng thức!”

Giờ thì đến lượt mọi người phải ghen tị.

Trong số những nữ tử ở đây, có ai xinh đẹp được như tiểu quận chúa cơ chứ?

Có ai sánh được với thân phận của tiểu quận chúa nào?

Tiểu quận chúa tự mình rót rượu cho Lâm Bắc Phàm, thật hưởng thụ và vinh dự biết mấy!

Bọn họ nhìn sang nữ tử ngồi cạnh mình, đột nhiên lại cảm thấy thật tầm thường, tầm thường đến mức không thể chịu nổi.

Đồng thời ngược lại, lòng ham hư vinh của Lâm Bắc Phàm cũng được thỏa mãn hẳn.

Mặc dù bình thường cô nhóc tiểu quận chúa này hay gây thêm phiền phức cho hắn, nhưng ở thời điểm quan trọng vẫn rất nể mặt hắn, đúng là hiểu chuyện!

Vì vậy, Lâm Bắc Phàm cầm lấy chén rượu mà tiểu quận chúa đích thân rót cho hắn, mỉm cười nói với mọi người: “Nào, ta mời các vị một chén!”

Chơi bời đến gần nửa đêm, tiểu quận chúa ra về.

Cáp Mộc vương tử cũng cho đám vũ nữ lui xuống, chỉ còn Lâm Bắc Phàm và các sứ thần nước Đa La ngồi lại.

Chương 63: Chẳng có loại mật ngọt chết ruồi nào không thể đánh bại ta!

Sau đó, Cáp Mộc vương tử lại vỗ tay một cái.

Một vị sứ thần liền lấy một hộp gỗ được chế tác tinh xảo ra đặt trước mặt Lâm Bắc Phàm.

Mở hộp ra chính là vàng bạc châu báu lấp lánh sáng loáng, giá trị khoảng mười vạn lượng bạc.

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh tự rót một chén rượu cho mình: “Cáp Mộc vương tử, ngươi có ý gì vậy?”

“Lâm đại nhân, chuyện là thế này!”

Cáp Mộc vương tử cười khách sáo nói: “Hai ngày nữa là tới ngày hai nước Đại Võ và Đa La đàm phán, trước mắt bọn ta đã tạm quyết định mỗi năm sẽ dâng lên khoảng ba trăm vạn lượng châu báu và của cải! Nhưng đối với nước Đa La bọn ta, chỉ ra mỗi năm ba trăm vạn lượng quả thực là gánh nặng lớn!”

“Đa La bọn ta chỉ là một nước nhỏ có dân số khoảng nghìn vạn người, đất liền có hạn, của cải cũng có hạn, cuộc sống của người dân rất khó khăn! Thu nhập hàng năm có lắm cũng chỉ được khoảng tám trăm vạn, vốn đã chẳng đủ dùng! Nếu mỗi

năm phải dâng lên ba trăm vạn vậy quả thực bọn ta đã khổ càng thêm khổ! Lỡ như xảy ra thiên tai hay tai họa gì lại càng không dám tưởng tượng!

“Cho nên tới lúc đàm phán, mong Lâm đại nhân có thể nói tốt mấy câu cho bọn ta, giúp bọn ta giảm bớt chút gánh nặng! Ta thay hàng nghìn hàng vạn người dân Đa La cảm ơn Lâm đại nhân!”

“Đây chỉ là chút quà ra mắt nho nhỏ mà thôi! Chuyện này mà thành công, bọn ta sẽ còn dâng tặng người món quà lớn hơn!”

Các vị sứ thần khác đều mỉm cười nhìn nọt nhìn Lâm Bắc Phàm, ai nấy cũng chen miệng nói.

“Phải đấy Lâm đại nhân, Đa La bọn ta nhờ cả vào người!”

“Hàng nghìn hàng vạn người dân Đa La bọn ta đều nhờ cả vào người!”

“Chuyện này mà thành công, sẽ không thiếu lợi ích cho người đâu!”

...

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng đóng hộp lại.

“Cất đi, ta không nhận đâu!”

“Lâm đại nhân, người...” Mọi người bối rối.

Đúng lúc đó, Lâm Bắc Phàm đập bàn đứng dậy, nổi giận bảo: “Các người tưởng rằng chỉ dùng chút tiền này là có thể mua chuộc được ta hay sao? Các người tưởng rằng chỉ chút tiền này là đã có thể khiến ta bán đứng Đại Võ rồi hay sao? Các người tưởng rằng chỉ chút tiền này là có thể khiến ta phản bội nữ đế hay sao?”

“Ta nói cho các người biết, tuyệt đối không có khả năng!”

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng thẳng tắp: “Mặc dù bản quan tham lam nhưng ta không phải loại người không có nguyên tắc! Có trời trăng chứng giám cho lòng trung thành của thần đối với bệ hạ, có trời đất làm chứng cho lòng yêu nước của thần đối với Đại Võ! Người bảo ta phản bội bệ hạ, phản bội Đại Võ, tức là bảo ta phản bội lại lương tâm của

chính mình! Một kẻ không có lương tâm thì làm sao mà sống trên đời này nữa?”

Mọi người lại một lần nữa bị chấn động đến ngây người.

Cáp Mộc vương tử thốt lên: “Một tên đại tham quan như ngươi mà cũng có nguyên tắc sao?”

Lâm Bắc Phàm nổi giận: “Làm tham quan thì càng phải giữ nguyên tắc! Nếu đến cả nguyên tắc cũng không giữ được thì có khác gì loài súc sinh?”

Đám người Đa La quay sang nhìn nhau, ai nấy đều rất buồn bã.

Bọn họ tưởng rằng mình đã chọn được mục tiêu tốt nhưng không ngờ lại chọn sai người!

Mặc dù người ta là một tên tham quan nhưng cũng là một tên tham quan có nguyên tắc!

Sự cố gắng cả ngày hôm nay coi như công cốc rồi!

Cáp Mộc vương tử cười khở, hất ta cầm chén rượu lên: “Lâm đại nhân, vừa rồi ta đã thất lễ rồi, không ngờ Lâm đại nhân lại là người trung thành tới vậy! Bản vương tự phạt một chén, chúng ta cứ coi như chuyện này chưa từng xảy ra, được không?”

Lâm Bắc Phàm vẫn không vui cho lắm: “Biết là được! Đại Võ là đất nước mà ta yêu, bệ hạ là chủ nhân mà ta kính, ngươi muốn ta phản bội bọn họ... thì phải thêm tiền!”

Cáp Mộc vương tử: “Vãi!”

Sứ thần Đa La: “Trời ạ!”

Mọi người lại chấn động lần thứ ba!

Còn tưởng Lâm Bắc Phàm là một người trung thành, không ngờ... ngựa quen đường cũ!

Cáp Mộc vương tử há hốc miệng: “Lâm đại nhân, không phải ngươi nói chỉ chút tiền này không thể mua chuộc được ngươi sao?”

“Đúng là không đủ, nên ta mới bảo các người thêm tiền!”

Sứ thần Đa La: “Đậu má!”

Cáp Mộc vương tử: “Lâm đại nhân, không phải người nói người là người có lương tâm, tuyệt đối không phản bội Đại Võ và nữ đế sao?”

“Ta không phản bội là vì các người chưa đưa đủ tiền!”

Sứ thần Đa La: “Mẹ kiếp!”

Cáp Mộc vương tử: “Lâm đại nhân, không phải người nói người là người có nguyên tắc sao?”

“Ta đúng là người có nguyên tắc, nhưng có tiền thì bán rẻ nguyên tắc cũng được!”

Sứ thần Đa La: “Chịu!”

Thấy Cáp Mộc vương tử vẫn còn lải nhải, Lâm Bắc Phàm nóng nảy: “Ta đã nói thẳng với các người rồi, chẳng có loại mật ngọt chết ruồi nào mà không thể đánh bại ta! Không đánh bại được là vì chưa đủ mật mà thôi! Hiểu chưa hả?”

“Hiểu rồi, hiểu rồi! Hiểu rõ rồi!” Mọi người gật đầu lia lịa.

Ai nấy lại ngồi vào bàn, nhưng bầu không khí đã khác hẳn vừa nãy.

Cáp Mộc vương tử vỗ tay, lại có người đem một cái hộp nhỏ khác lên, trong hộp chứa đầy vàng bạc châu báu.

Lâm Bắc Phàm thoáng liếc sang: “Không đủ!”

Cáp Mộc vương tử lại vỗ tay, lại có người đem lên một hộp vàng bạc châu báu khác.

Lâm Bắc Phàm vẫn bình tĩnh lắc đầu: “Không đủ!”

Cáp Mộc vương tử lại cho người đem lên một hộp vàng bạc châu báu khác nữa lên.

“Không đủ!”

Cáp Mộc vương tử chẳng thể ngồi yên được nữa: “Lâm đại nhân, rốt cuộc là người muốn bao nhiêu hả?”

Lâm Bắc Phàm cười lạnh: “Cáp Mộc vương tử, người hỏi thế này đúng là nghiệp dư quá! Ta muốn bao nhiêu không phụ thuộc vào ta, mà phụ thuộc vào việc các người có bao nhiêu! Các người có bao nhiêu thì ta muốn bấy nhiêu!”

Sứ thần Đa La: “Thua!”

Chương 64: Vừa không bán nước, vừa muốn kiếm được số tiền này?

Sứ thần Đa La kinh ngạc nhìn người trẻ tuổi trước mặt mình.

Từ trước tới giờ bọn họ chưa từng gặp kẻ nào lòng tham không đáy như vậy!

Tham đến mức khiến người ta căm phẫn!

Tham đến mức khiến thần linh cũng phải tức giận!

Cáp Mộc vương tử trầm giọng bảo: “Lâm đại nhân, không phải bọn ta không muốn cho người nhiều tiền hơn, nhưng lỡ như bọn ta đưa tiền rồi, người lại không làm được việc thì chẳng phải tiền của chúng ta đổ hết xuống sông xuống biển cả hay sao?”

Lâm Bắc Phàm bình thản uống rượu.

Cáp Mộc vương tử nói tiếp: “Cho nên bọn ta tặng người chút quà ra mắt trước! Đợi làm xong việc rồi sẽ cho thêm tiền công! Người cứ yên tâm, bọn ta tuyệt đối không bạc đãi người đâu Lâm đại nhân!”

“Phải đấy Lâm đại nhân, người cứ nhận số tiền này trước đi!”

“Sau khi mọi việc xong xuôi ổn thỏa, bọn ta lại tặng quà cảm ơn xứng đáng với công lao người đã bỏ ra!”

“Đa La bọn ta nhất định không bạc đãi người đâu!”

...

Sứ thần Đa La liên tục lên tiếng.

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Như thế cũng được! Nhưng dù sao chúng ta cũng phải thỏa thuận trước, nếu không sau này các người muốn cho bao nhiêu cũng được chắc?”

“Thế này vậy!” Cáp Mộc vương tử nghiêm túc nói: “Xem theo tình thế hiện nay, hàng năm Đa La bọn ta phải bồi thường cho Đại Võ ba trăm vạn lượng bạc! Chúng ta lấy con số này làm giới hạn, người đàm phán giúp Đa La chúng ta giảm bớt được bao nhiêu tiền đền bù thì bọn ta sẽ tặng cho người chừng ấy tiền, thế nào?”

Lâm Bắc Phàm hỏi ngược lại: “Nếu ta có thể xóa bỏ khoản tiền công nạp này luôn thì sao?”

“Vậy thì bọn ta tặng thêm cho ngươi năm mươi vạn, coi như cảm ơn sự giúp đỡ của Lâm đại nhân!” Cáp Mộc vương tử nghiêng răng bảo.

“Được thôi! Quyết rồi đấy nhé!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng đáp.

Vậy là việc thương lượng kết thúc, mọi người lại tiếp tục vui vẻ cạn ly uống rượu.

Uống xong, Lâm Bắc Phàm đem hộp vàng bạc châu báu trị giá ba mươi vạn lượng về nhà.

Kết quả hắn vừa đóng cửa lại đã nhìn thấy một cái bóng màu trắng xuất hiện trước mặt mình.

Lâm Bắc Phàm giật mình: “Là ngươi đấy à! Cái kiểu xuất quỷ nhập thần này đúng là dọa sợ người ta mà!”

Người đứng trước mặt hắn chính là Bạch Quan m, tên là Bạch Thanh Hoàn, một nữ tử thâm sâu khó lường, như thần lại như ma.

Bạch Thanh Hoàn nhìn hắn bằng ánh mắt bình thản: “Ngươi định thông đồng với sứ thần Đa La bán rẻ lợi ích của Đại Võ trong cuộc đàm phán sao?”

“Sao ngươi biết được?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Vừa rồi khi đi qua Túy Hoa Lâu, ta nhìn thấy ngươi và sứ thần Đa La đang uống rượu mua vui, vì tò mò nên mới đến đó xem thử, tất nhiên cũng biết chuyện rồi!” Bạch Thanh Hoàn nói một cách đầy ẩn ý: “Mặc dù ngươi tham tiền vì người dân, nhưng có vài việc ngươi không được làm, không có nước nào đâu có nhà?”

“Yên tâm đi, ta chưa từng có ý định bán đứng Đại Võ!” Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Nữ đế bệ hạ đối xử tốt với ta như thế, cho dù ta là kẻ vô lương tâm thì cũng không thể làm ra loại chuyện này được!”

“Vậy tức là, ngươi đang chơi bọn họ một vô sao?” Bạch Thanh Hoàn hỏi.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Ta không chơi bọn họ một ván, nhưng tiền của bọn họ ta vẫn phải lấy!”

“Hả?” Bạch Thanh Hoàn bối rối.

Vừa không bán nước, vừa muốn lấy tiền của Đa La, chuyện này...

Sao mà làm được?

Mặc dù nàng là cao thủ luyện võ có võ công thâm hậu, nhưng về mặt chính trị thì lại chẳng biết gì cả.

“Người tạm thời đừng hỏi làm gì, sau này người sẽ biết thôi!”
Lâm Bắc Phàm mỉm cười đầy bí hiểm.

Sau đó, Bạch Thanh Hoàn lấy hộp vàng bạc châu báu mà Lâm Bắc Phàm đem về rồi đi mất.

Nàng cũng báo cho nữ đế biết việc này.

Nữ đế nghe vậy cũng thắc mắc: “Không làm hại Đại Vũ mà vẫn có thể lấy được tiền của người Đa La sao? Chuyện này... làm thế nào được? Không phải tên Lâm Bắc Phàm này lừa người đấy chứ?”

Tiền chỉ có nhiều đó thôi, phía Đại Vũ hoàng triều muốn nhiều thêm một chút mà nước Đa La lại muốn trả ít đi một chút!

Đây vốn chính là một trò chơi có tổng bằng không!

Người càng muốn nhiều thì tiền của đối phương càng ít đi, vốn chẳng có cách nào để hai bên cùng có lợi cả!

Nữ đế nhìn về phía Bạch Thanh Hoàn.

Bạch Thanh Hoàn lắc đầu: “Ta cũng không biết nữa, hắn chỉ nói với ta chừng ấy thôi! Rốt cuộc làm thế nào thì hắn lại không nói, cũng không hề tiết lộ gì cả! Ta cũng không tiện ép hắn nói.”

“Tên khốn này! Đang là lúc nguy cấp mà còn khiến người ta phải lo lắng! Được lắm, để trẫm xem rốt cuộc hắn định giở trò quỷ gì!” Nữ đế nghiêng răng nghiêng lợi.

Sau đó, Lâm Bắc Phàm lại tiếp tục theo sứ thần Đa La đi chơi hai ngày, cuối cùng cũng đến lúc đàm phán.

Người đại diện của hai bên tranh luận về số tiền cống nạp, không ai chịu nhường ai.

Đã tranh cãi những ba ngày rồi mà vẫn chưa có kết quả.

Lâm Bắc Phàm thì lại hoàn toàn thản nhiên, không nói tốt giúp Đa La mà cũng chẳng ra mặt cho Đại Vũ.

Hại Cáp Mộc vương tử không khỏi sốt ruột, đem quà tới tặng ngay trong đêm.

“Điện hạ cứ yên tâm, ta luôn để ý đến chuyện này, chỉ là thời cơ chưa tới thôi! Người cứ kiên nhẫn chờ đi, nhất định bản quan sẽ cho người một câu trả lời vừa ý!”

“Vậy làm phiền Lâm đại nhân rồi!”

Đến ngày thứ năm, cuối cùng cũng có kết quả đàm phán.

Mỗi năm Đa La phải cống nạp cho Đại Vũ ba trăm hai mươi vạn lượng bạc trắng hoặc vật tư.

Điều kiện này còn hà khắc hơn cả ban đầu.

Trên Kim Loan Điện, nữ đế xem điều kiện cống nạp, lớn tiếng hỏi: “Các vị ái khanh, còn ai có ý kiến gì không?”

“Chúng thần không có ý kiến!” Các quan lại đồng thanh đáp.

Lúc này, cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng đứng dậy: “Khởi bẩm bệ hạ, thần xin có ý kiến khác!”

Chương 65: Nhất định phải hủy bỏ khoản bồi thường, nếu không chiến tranh sẽ lại nổ ra!

“Lâm ái khanh, người có ý kiến gì?” Nữ đế hỏi.

Lâm Bắc Phàm chấp tay, lời hắn nói khiến người khác phải sửng sốt: “Khởi bẩm bệ hạ, vi thần cho rằng khoản bồi thường này không thỏa đáng, lý ra nên hủy bỏ mới phải!”

Hắn nói xong, các quan trong triều lập tức ồn ào nghị luận.

“Hủy bỏ việc bồi thường sao? Khó khăn lắm chúng ta mới thỏa thuận xong vấn đề bồi thường, người lại bảo chúng ta hủy

bỏ?”

“Hủy bỏ khoản bồi thường hơn ba trăm vạn lượng bạc mỗi năm? Người có ý gì thế hả?”

“Lâm ti nghiệp, có phải người nhận hối lộ của sứ thần Đa La rồi nên mới nói tốt cho bọn họ không hả?”

“Lâm ti nghiệp, người có biết hành động của người có ý nghĩa như thế nào hay không? Người đang phản bội bệ hạ, phản đối Đại Võ chúng ta! Người có xứng đáng với sự ưu ái của bệ hạ dành cho người không?”

“Khởi bẩm bệ hạ, thần muốn vạch tội tâu khoa trạng nguyên, ti nghiệp của Quốc Tử Giám, Lâm Bắc Phàm!”

...

Lâm Bắc Phàm rất bình tĩnh, hần lạnh lùng nhìn thẳng về phía văn võ bá quan.

Nữ đế đã có sự chuẩn bị từ trước nên cũng rất bình tĩnh: “Trật tự đi! Chúng ta cùng nghe xem Lâm ái khanh nói như thế nào, được chứ?”

“Khởi bẩm bệ hạ và các vị đại thần, trước khi nói về khoản tiền bồi thường này, chúng ta hãy xem xét tình hình hiện tại của nước Đa La trước đã!”

“Đa La là một nước nhỏ có biên giới giáp với Đại Võ chúng ta, dân số chỉ hơn mười triệu người, tài nguyên có hạn, cuộc sống vô cùng nghèo khổ, hoàn toàn kém xa so với Đại Võ chúng ta!”

“Như vậy, hàng năm khoản thu vào quốc khố của bọn họ cũng chỉ gần đạt tám trăm vạn! Nếu năm ấy mất mùa hay xảy ra chiến tranh khói lửa gì đó thì quốc khố lại càng ít hơn!”

“Trước đây, bọn họ và Đại Võ chúng ta cũng từng xảy ra chiến tranh, bọn họ bại trận, tổn thất càng thêm nặng nề!”

“Trong tình cảnh khắc nghiệt này, mỗi năm bọn họ phải bỏ ra ba trăm hai mươi vạn lượng để bồi thường thì đúng là không thể gánh nổi!”

“Ta nghĩ, có lẽ bệ hạ và các vị đại thần đã biết rõ chuyện này từ lâu!”

Kim Loan Điện dần dần trở nên yên lặng, nghe Lâm Bắc Phàm phân tích.

“Cho nên, chắc chắn khoản tiền bồi thường này sẽ do người dân Đa La gồng gánh! Cuộc sống của người dân Đa La đã cực khổ lắm rồi, nếu lại thêm gánh nặng bồi thường này hẳn sẽ khổ đến không thể tưởng tượng nổi!”

“Bọn họ cố được một năm, nhưng còn hai năm, ba năm nữa thì sao?”

“Có ai lại muốn phải chịu gánh nặng này mãi chứ?”

“Về lâu về dài, chắc chắn việc này sẽ khiến người dân nổi giận! Người dân nổi giận, tất nhiên sẽ dùng vũ lực để chống trả!”

“Vậy mục tiêu mà bọn họ dùng vũ lực chống trả là ai?”

“Chỉ có thể là Đại Võ chúng ta!”

Các quan trong triều đều ồ lên!

Lâm Bắc Phàm lại đồng dục nói tiếp: “Bởi vì gánh nặng bồi thường này do chúng ta đặt lên vai bọn họ! Chắc chắn bọn họ sẽ thù hận chúng ta, đối tượng trả thù cũng chính là chúng ta!”

“Bản quan kết luận, chỉ trong vòng chưa tới ba năm sẽ lại xảy ra chiến tranh!”

Mọi người lại ồ lên tiếp!

Sắc mặt của các vị văn võ bá quan hoàn toàn thay đổi!

Nữ đế cũng biến sắc!

“Cho nên, khoản bồi thường này thật ra chính là một bức chiến thư! Nếu chúng ta tung chiến thư này ra, trong vòng ba năm giữa nước ta và Đa La chắc chắn sẽ xảy ra một trận chiến!”

Lâm Bắc Phàm đồng dục nói.

“Đánh thì đánh, chúng ta sợ bọn họ chắc?” Một vị lão thần không phục.

Lâm Bắc Phàm cười lạnh: “Vương đại nhân, người nói nghe nhẹ nhàng quá nhỉ! Người có biết để phát động một cuộc chiến tranh tốn bao nhiêu tài nguyên hay không? Người có biết một

cuộc chiến cần dùng bao nhiêu sức người và sức của hay không?”

“Bản quan nói cho người biết, một đội ngũ một trăm nghìn người mỗi ngày tiêu tốn hai trăm nghìn cân lương thực! Tính theo vật giá hiện nay, cứ năm mươi cân lương thực trị giá hai lượng ruồi bạc trắng, vậy hai trăm nghìn cân lương thực sẽ tốn để một vạn lượng bạc trắng đấy!”

“Còn nữa, để phối hợp với binh lính chủ chốt, số lính hậu cần phải nhiều gấp đôi mới đủ, tính ra là hai trăm nghìn người, mỗi ngày ăn hết bốn trăm nghìn cân lương thực, hai vạn lượng bạc trắng!”

“Đội thủ của chúng ta là quân đội Đa La! Dựa theo kinh nghiệm chinh chiến trước đó, ít nhất chúng ta phải phái ra ba trăm nghìn binh lính chủ chốt mới có thể áp đảo được bọn họ! Vậy mỗi ngày, tiền chi cho lương thực sẽ là sáu vạn lượng!”

“Nếu tình hình thuận lợi, chúng ta có thể kết thúc cuộc chiến trong vòng ba tháng! Nhưng để duy trì ba tháng chinh chiến này, chỉ tính riêng lương lương thực cần sử dụng đã là một con số khủng khiếp rồi, lên tới năm trăm bốn mươi vạn lượng đấy! Nếu tình hình không thuận lợi lại càng tiêu tốn nhiều hơn!”

“Còn cả các loại vật tư khác nữa, ví dụ như vũ khí, ngựa chiến, cung tên... lại thêm khoản vận chuyển lương thực, tiền trợ cấp cho tướng quân và binh sĩ, mấy thứ này cũng tốn một khoản đất đỏ, bản quan còn chưa tính vào đâu đấy!”

“Có thể nói là, bắn một quả pháo tiêu tốn vạn lượng!”

Lâm Bắc Phàm nhìn về phía vị đại thần đang không phục kia: “Vương đại nhân, bây giờ người còn cảm thấy đánh trận là chuyện dễ dàng nữa hay không? Những thứ này đều là tiền cả đấy, cho dù quốc khố của chúng ta có dư dả đi chăng nữa thì vẫn phải rất vất vả mới cung ứng được cho một cuộc chiến tranh! Chỉ vì mấy trăm vạn lượng tiền bồi thường mà phải tham gia một cuộc chiến tiêu tốn hơn nghìn vạn lượng, rốt cuộc có đáng không?”

“Hơn nữa, kẻ địch mà chúng ta phải đối phó đâu phải chỉ có mình Đa La! Còn có rất nhiều đất nước khác lòng dạ hiểm ác, luôn lăm le thời cơ làm bá chủ Trung Nguyên bất cứ lúc nào!

Chưa kể phiên vương ở các nơi, không thể không đề phòng bọn họ!”

Người kia tức tối lẫn vào giữa các quan.

Lâm Bắc Phàm chấp tay, trầm giọng nói: “Cho nên không được để việc chiến tranh xảy ra dễ dàng như thế! Mong bệ hạ minh xét!”

Nữ đế gật đầu: “Lâm ái khanh nói có lý!”

“Vậy chúng ta cứ thế mà hủy bỏ khoản bồi thường này hay sao? Hủy bỏ như thế có khác nào cho phép nước Đa La được lên mặt? Hủy bỏ như thế chẳng phải phụ lòng các binh sĩ đã hy sinh hay sao?” Một vị đại thần kích động nói.

“Tất nhiên là vẫn cần chứ! Nhưng chúng ta đổi cách khác mà thôi!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Chương 66: Bệ hạ có hứng thú với việc mở rộng bờ cõi hay không?

“Cách gì vậy, Lâm ái khanh mau nói đi!” Nữ đế hỏi.

“Trước khi nói về chuyện này, thần muốn hỏi bệ hạ...” Lâm Bắc Phàm chấp tay mỉm cười: “Bệ hạ có hứng thú với nước Đa La hay không?”

Trái tim nữ đế đập thành thịch, vội hỏi: “Lâm ái khanh, ngài nói vậy là có ý gì?”

“Vậy chúng ta đổi một cách hỏi khác nhé!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Bệ hạ có hứng thú với việc mở rộng bờ cõi, đưa Đa La vào bản đồ thống trị của Đại Vĩ chúng ta hay không?”

Cả sảnh đường ồ lên!

Ai nấy cũng đều sững sốt nhìn về phía Lâm Bắc Phàm!

Nữ đế nghe vậy trong lòng chột xao động!

Mở rộng bờ cõi!

Mở rộng bản đồ thống trị của nàng!

Đã là người làm hoàng đế, có ai lại không muốn mở rộng lãnh thổ cơ chứ?

Có ai lại không muốn mở rộng bản đồ thống trị của mình?

Có ai lại không muốn ghi thêm thành tựu lớn lao trong quãng đời làm hoàng đế của mình?

Đối với một vị hoàng đế mà nói, chẳng có thành tựu nào vĩ đại hơn là mở rộng bờ cõi!

Tất nhiên nữ đế cũng không hề ngoại lệ!

“Ái khanh, người nói như vậy là có ý gì? Ý người là người có cách có thể giúp trăm chiếm được Đa La sao?” Nữ đế kích động hỏi.

“Đúng vậy! Vi thần đã dám nói ra thì tất nhiên là có cách!” Lâm Bắc Phàm cười đắc ý, nói: “Nếu làm khéo léo thì có thể không đánh mà thắng, chiếm được Đa La!”

Tất cả mọi người lại ồ lên tiếp!

Có thể chiếm được nước Đa La là đã giỏi lắm rồi!

Lại còn không đánh mà thắng nữa sao?

“Chắc chắn không làm nổi đâu!”

“Mặc dù Đa La chỉ là một nước nhỏ giáp biên giới, nhưng người dân nước họ lại dũng cảm! Muốn chiếm được Đa La hẳn phải phái đi đại quân hàng triệu người mới có cơ hội! Không đánh mà thắng tuyệt đối không có khả năng làm được!”

“Không thể nào! Từ trước tới nay bản quan chưa từng thấy chuyện nào hoang đường đến thế này!”

“Lâm ti nghiệp, mong người cẩn thận lời nói và hành động của mình!”

...

Nữ đế quát: “Trật tự hết cho trăm! Nghe xem Lâm ái khanh nói thế nào!”

“Bệ hạ, muốn chiếm được Đa La chỉ cần làm tốt ba việc là được!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Ba việc gì?” Nữ đế truy hỏi.

“Việc đầu tiên, đánh bại về vũ lực!”

“Muốn chinh phục một quốc gia đều phải bắt đầu từ quân đội hùng mạnh trước!”

“Phải có quân đội hùng mạnh mới có thể khiến nước họ khiếp sợ, khiến nước họ không dám chiến! Cũng giống như trước đây, Đa La bị nước ta đánh bại nên bọn họ mới tới đây dâng thư đầu hàng! Trong thời gian tới, bọn họ sẽ không dám tái chiến và cũng không có cách nào tái chiến!”

“Điều này cũng cung cấp điều kiện vô cùng cần thiết cho hành động tiếp sau đây của chúng ta!”

Nữ Đế gật đầu: “Nói tiếp đi! Việc thứ hai thì sao?”

“Việc thứ hai là kiểm soát kinh tế!”

Lâm Bắc Phàm tự tin nói: “So với Đa La, nước ta đất rộng của nhiều, sản vật phong phú, nhân dân yên vui, cả sản xuất và buôn bán đều rất phát đạt, có ưu thế lớn về kinh tế! Người dân Đa La không ngưỡng mộ với nước ta mới là lạ! Nhưng do chiến tranh kéo dài, hai bên không qua lại mật thiết nên càng khỏi phải nói đến chuyện giao lưu buôn bán!”

“Nếu chúng ta nhân cơ hội này, mở cửa bến cảng để giao lưu buôn bán, ủng hộ hai nước trao đổi hàng hóa, bổ sung cho nhau thì lợi ích thu được khó mà nói hết!”

“Nước ta không chỉ nhờ đó mà kiếm được nhiều tiền, mà cuộc sống của nhân dân Đa La cũng sẽ được cải thiện hơn nhiều!”

“Bọn họ sử dụng đồ sứ của Đại Võ chúng ta, mặc tơ lụa của Đại Võ chúng ta, uống trà của Đại Võ chúng ta, ăn lương thực của Đại Võ chúng ta... mọi mặt cuộc sống đều gắn liền với Đại Võ chúng ta!”

“Khi ấy, nếu chiến tranh nổ ra chắc chắn người dân sẽ phản đối! Từ cuộc sống nghèo túng bước lên cuộc sống sung túc thì dễ, nhưng đã được sung túc mà phải trở về nghèo túng thì khó lắm! Đã được hưởng thụ những thứ tốt đẹp, sao bọn họ có thể dễ dàng cam tâm buông tay cơ chứ?”

“Bọn họ sợ sẽ đánh mất tất cả nên tất nhiên không muốn chiến tranh với chúng ta! Chiến tranh mà nổ ra, tất nhiên sẽ cuốn theo tất cả những gì bọn họ đang có, đây là điều mà bọn họ không thể chấp nhận nổi!” Lâm Bắc Phàm cười đắc ý, nói.

Nữ đế gật đầu: “Nói rất có lý, tiếp tục đi!”

“Mặt khác, thông qua việc buôn bán qua lại, chúng ta còn có thể nhân cơ hội kiểm soát việc buôn bán các loại hàng hóa quan trọng của Đa La, khống chế lương thực, muối, dầu... của Đa La. Một khi xảy ra chiến tranh, chúng ta lập tức chặt đứt tuyến cung cấp lương thảo của bọn họ, trận chiến này Đa La tất sẽ bại!”

Ánh mắt của nữ đế sáng bừng lên: “Ý kiến này không tồi!”

“Còn việc cuối cùng, là thuần hóa về mặt tư tưởng!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Người dân Đa La dũng mãnh nhưng thiếu giáo hóa, chẳng khác nào một tờ giấy trắng! Chúng ta có thể phái một số lượng lớn người đọc sách và thầy giáo đến Đa La để giáo hóa người dân, ca tụng đức hạnh của bộ hạ, khen ngợi vẻ đẹp của Đại Võ! Lâu dần, tất nhiên người dân Đa La sẽ nảy sinh sự mong đợi đối với Đại Võ chúng ta, tôn kính bộ hạ, tự cho rằng mình cũng là con dân Đại Võ!”

“Không đánh mà vẫn có thể khiến quân đội phải khuất phục! Tới khi đó, mặc dù Đa La vẫn chưa sát nhập vào Đại Võ nhưng ngày ấy cũng chẳng còn xa đâu!”

Lâm Bắc Phàm kiến thức uyên bác: “Như vậy, chinh phục về vũ lực, khống chế kinh tế và thuần hóa tư tưởng! Ba việc này kết hợp, đồng thời thực hiện vậy nước Đa La hiển nhiên sẽ bị thu phục! Không cần đánh trận cũng chẳng tốn binh mã!”

“Bộ hạ, các vị đại nhân, có đồng ý không?”

Toàn triều yên ắng không một tiếng động, đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi xuống mặt đất!

Tất cả mọi người đều sững sốt nhìn Lâm Bắc Phàm, trong lòng không hẹn mà cùng xuất hiện hai chữ: Yêu nghiệt!

Chương 67: Kế này rất hay, mở rộng bờ cõi là chuyện trong tầm tay!

Lúc này, quần thần và nữ đế đều đang suy nghĩ về tính khả thi trong lời nói của Lâm Bắc Phàm.

Chinh phục về vũ lực!

Khống chế về kinh tế!

Thuần hóa về tư tưởng!

Thông qua ba phương diện này, kiểm soát chặt chẽ Đa La!

Như vậy không cần khởi binh, không gây thiệt hại cho nhân dân mà vẫn có thể sát nhập Đa La vào Đại Võ, đạt được mục đích mở rộng bờ cõi!

Suy tính này thật quá lớn lao, càng nghĩ càng thấy khả thi!

Thực sự mà nói, nếu có thể làm được ba việc này bọn họ không tin không chiếm được Đa La!

Một lúc lâu sau.

Cuối cùng nữ đế cũng lên tiếng: “Các vị ái khanh thấy thế nào?”

“Khởi bẩm bệ hạ, vi thần cảm thấy cách này có thể thực hiện được! Nếu nắm được cả ba lĩnh vực quân sự, kinh tế và tư tưởng, còn sợ không chiếm được đất nước nhỏ bé như Đa La hay sao!”

“Nhưng đó mới chỉ là suy tính ở tình huống lý tưởng nhất mà thôi! Khi áp dụng vào thực tế chắc chắn sẽ gặp rất nhiều vấn đề!”

“Ví dụ như ở lĩnh vực kinh tế, làm thế nào để âm thầm khống chế cuộc sống của người dân Đa La, đây là cả một công trình khổng lồ, phải cân nhắc thật kỹ lưỡng! Cả việc thuần hóa về tư tưởng nữa, độ khó không hề thấp, làm thay đổi tư tưởng của một người là việc khó làm nhất...”

“Mặt khác, trong quá trình thực hiện còn phải đề phòng sự cảnh giác của hoàng tộc Đa La nữa!”

“Cho nên vi thần cho rằng vẫn phải bàn bạc kỹ càng đã!”

...

Các quan phát biểu ý kiến của mình.

Lâm Bắc Phàm gật đầu mỉm cười: “Các vị đại nhân nói rất có lý! Vì vậy, vi thần đã thức suốt đêm viết một bản kế hoạch sơ bộ trong tấu chương này! Mong bệ hạ minh xét!”

Nữ đế vội lớn giọng nói: “Mau trình lên đây!”

Tấu chương vừa được trình lên, nàng không chờ nổi vội mở ra xem.

Chỉ vồn vện mấy nghìn chữ nhưng nữ đế lại đọc rất chậm, đã hết một nén nhang mà vẫn chưa đọc xong.

Xem xong tấu chương, nàng vỗ tay khen hay, mừng rỡ nói: “Hay lắm, hay lắm! Quả là diệu kế, viết rất cụ thể! Nếu cứ dựa theo kế hoạch sơ bộ này mà làm thì chưa tới ba tháng chắc chắn sẽ có hiệu quả! Không tới ba năm nữa Đa La sẽ sát nhập vào Đại Võ ta! Ha ha...”

Văn võ bá quan thấy vậy trong lòng không khỏi khó chịu.

“Bệ hạ, tấu chương viết gì vậy?”

“Có thể cho thần xem được không?”

...

Nữ đế lại mỉm cười, lắc đầu.

Nàng không tin tưởng các quan trong triều.

Sau lưng đám quan lại này dính dáng đến đủ loại quyền lợi, vì tiền tài của bản thân, chẳng biết bọn họ đã lấy của công làm của tư bao nhiêu lần rồi!

Bọn họ mà biết được kế hoạch trong tấu chương lại lén lút kiểm soát thì phải làm thế nào đây?

Thậm chí nếu bọn họ bán nước thì phải làm sao?

Việc này liên quan đến đại nghiệp mở rộng bờ cõi của nàng, tuyệt đối không thể xảy ra sơ suất gì được!

Hơn nữa, nếu tiến hành theo bản kế hoạch này chẳng những có thể đưa Đa La vào bản đồ của Đại Võ mà thực lực của nàng cũng được tăng mạnh nhanh chóng!

Chuyện này rất quan trọng, không được phép làm qua loa dù chỉ một chút ít!

“Hủy bỏ phương án bồi thường trước đây, cứ thực hiện theo kế hoạch của Lâm ái khanh đi!” Nữ đế nói.

“Bệ hạ, liệu có cần xem xét thêm hay không?” Một vị đại thần can trọng nói.

Nữ đế vung tay: “Không cần, trăm thật sự không nghĩ ra còn cách nào tốt hơn nữa cả! Không dùng quân đội mà có thể chiếm lấy Đa La! Trăm sẽ đặt tên cho kế hoạch này là... Thôn Mãng!”

“Bệ hạ anh minh!” Các quan đồng thanh hô.

“Còn nữa, tuyệt đối không được tiết lộ kế hoạch này ra bên ngoài!” Ánh mắt nữ đế lạnh đi: “Nếu không, để trăm pháp hiện ra có kẻ làm lộ kế hoạch, không cần biết thân phận của các người là gì, đã từng lập được công lao gì, trăm đều sẽ lấy đầu của các người, kéo theo cả ba đời dòng họ nhà người!”

“Chúng thần không dám!” Các quan hoảng hốt.

Có vị quan sắc mặt tái cả đi, mồ hôi chảy ròng ròng.

Đến cả lời độc ác như diệt cả ba đời mà cũng đem ra nói, có vẻ nữ đế rất nghiêm túc đây.

Có vài người âm thầm gạt bỏ âm mưu nhỏ trong lòng.

“Tóm lại, các người thành thật một chút cho trăm!” Nữ đế lại đe dọa các quan.

“Lâm ái khanh, người đâu rồi?”

“Thần ở đây!” Lâm Bắc Phàm đứng ra.

Nữ đế cười rạng rỡ nhìn Lâm Bắc Phàm, ánh mắt đầy vẻ khen ngợi.

Người này lại đem đến cho nàng niềm vui bất ngờ thêm một lần nữa!

Đến cả diệu kế như vậy mà cũng nghĩ ra được, quả là nhân tài!

“Kế hoạch Thôn Mãng mà Lâm ái khanh dâng lên không chỉ tránh được việc chiến tranh, mà còn đặt nền móng vững chắc cho đại nghiệp mở rộng bờ cõi của Đại Võ ta! Việc này mà thành công, ái khanh sẽ lập công lớn đấy! Ái khanh, người nói xem trăm nên thưởng cho người thế nào đây?”

Lâm Bắc Phàm hoảng hốt: “Cống hiến cho bệ hạ vốn là bổn phận của thần, thần không dám đòi hỏi được thưởng!”

Nữ đế lớn tiếng nói: “Có công thì nên được thưởng, Lâm ái khanh bước lên nghe phong thưởng!”

“Có thần!” Lâm Bắc Phàm chấp tay.

“Thường vạn lượng bạc trắng!”

“Một đôi ngọc phi thúy nạm vàng!”

“Mười viên long nhãn trên châu!”

...

Vẫn ngang tàng trước sau như một, vung tiền như tát nước!

Văn võ bá quan ghen tị đến đỏ cả mắt!

Nhưng bọn họ lại chẳng nghĩ ra lý do gì để phản đối cả.

Nếu việc này thật sự thành công có thể còn được tăng liền ba bậc quan, nói gì đến việc thưởng vài món của cải?

Sau khi tiếc nuối vì không thể ban cho Lâm Bắc Phàm nhiều phần thưởng hơn, nữ đế mỉm cười nói: “Ta mới chỉ phong thưởng trước một phần mà thôi! Tới khi tiến hành kế hoạch có hiệu quả, trầm lại cho người thăng quan tiến chức!”

“Tạ chủ long ân!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng đáp.

Chương 68: Tiểu Lý phi đao, đã phóng là trúng!

Vậy là, dưới sự tác động của Lâm Bắc Phàm, vấn đề bồi thường được quyết định lại.

Nước Đa La không cần dâng lên khoản bồi thường này nữa, nhưng Đa La phải mở cửa bến cảng và biên giới, cho phép thương nhân của Đại Võ nhập cảnh để kinh doanh buôn bán, phải bảo vệ lợi ích hợp pháp của thương nhân Đại Võ, không được thu thuế xuất nhập cảnh và thuế thương mại quá cao.

Bên cạnh đó, Đa La phải cho phép tầng lớp trí thức của Đại Võ được nhập cảnh xây học đường, mở lớp dạy học để giảng dạy...

Cáp Mộc vương tử nhận được tin này thì vui mừng khôn xiết.

Không ngờ Lâm Bắc Phàm thật sự làm được việc!

Hơn nữa còn không phải đền bù lấy một xu nào cả!

Còn về yêu cầu mở cửa bến cảng cho thương nhân Đại Võ nhập cảnh buôn bán và cho phép người Đại Võ nhập cảnh mở lớp dạy học, đối với bọn họ mà nói chẳng phải vấn đề gì đáng nhắc tới.

Bởi vì cả buôn bán và giáo dục đều không thể tạo thành mối đe dọa nào đối với sự thống trị của bọn họ, chỉ cần không động tới quân đội là được.

Thậm chí bọn họ còn cảm thấy vui mừng, bởi vì có thương nhân Đại Võ đến Đa La buôn bán, lĩnh vực thương mại của Đa La sẽ phát triển, giúp cải thiện cuộc sống của người dân.

Người trí thức của Đại Võ đến Đa La mở lớp dạy học có thể giúp bọn họ giáo dục người dân, nâng cao dân trí.

Bọn họ cảm ơn còn chẳng kịp ấy chứ.

Có được tất cả những kết quả này, không thể không nhắc tới một người!

Để tỏ lòng cảm ơn, bọn họ lại long trọng mời Lâm Bắc Phàm ăn uống một lần nữa.

“Lâm đại nhân, ta mời người một chén!” Cáp Mộc vương tử cầm chén rượu bằng cả hai tay, mặt mũi tươi roi rói.

Cuộc đàm phán đạt được kết quả xuất sắc thế này đến tận bây giờ hẳn ta vẫn không thể tin nổi.

Lần này về nước chắc chắn phụ thân sẽ khen ngợi hẳn ta hết lời, đại thần trong triều sẽ ủng hộ hẳn ta, người dân cả nước cũng sẽ ủng hộ hẳn ta, vị trí thái tử nắm chắc trong tầm tay rồi.

Vừa nghĩ tới viễn cảnh tương lai tươi đẹp của mình, hẳn ta mừng rỡ đến mức cả người lâng lâng!

“Vương tử điện hạ, người khách sáo quá! Các vị sứ thần, xin mời!” Lâm Bắc Phàm uống một chén rượu đáp lễ.

“Mời Lâm đại nhân!” Các sứ thần nâng cao chén rượu trong sự vui vẻ tột cùng.

Công lao lần này bọn họ đều được hưởng, sau khi về nước chắc chắn sẽ được phong thưởng hậu hĩnh, thăng quan tiến chức!

Uống thêm vài chén rượu nữa, Lâm Bắc Phàm cầm chén rượu lên, mỉm cười đầy ẩn ý: “Cáp Mộc vương tử, ta đã làm xong chuyện này rồi, ngươi không được quên thỏa thuận của chúng ta đâu đấy! Tổng cộng ba trăm năm mươi vạn, không được thiếu một xu! Nếu không, ta đã hủy bỏ được khoản bồi thường trước đó thì cũng có thể lập lại khoản đền bù này!”

“Không dám, không dám...”

Cáp Mộc vương tử vừa vui mừng vừa xót tiền, ba trăm năm mươi vạn lượng đâu phải là con số nhỏ cơ chứ!

Chừng ấy là thu nhập quốc khố trong nửa năm của bọn họ đấy!

Nhưng so với việc mỗi năm phải móc ra hơn ba trăm vạn cho Đại Võ thì tình hình hiện giờ đã tốt hơn nhiều rồi lắm rồi!

Hơn nữa, lúc này hẳn ta cũng không dám đắc tội với Lâm Bắc Phàm.

Khoản đền bù kia đã sắp được quyết định rồi mà hẳn vẫn có thể hủy bỏ được, có thể thấy rằng hẳn là người có năng lực, có thể điều khiển triều đình Đại Võ, loại người này tuyệt đối không thể đắc tội.

“Lâm đại nhân, con số ba trăm năm mươi vạn này nhiều quá! Bọn ta chỉ còn khoảng ba mươi vạn mà thôi, đều đưa cho ngươi hết cả đấy! Số tiền còn lại, chờ ta bẩm báo với phụ vương rồi sẽ trả đủ cho ngươi! Ngươi cứ yên tâm, Cáp Mộc vương tử ta lấy danh nghĩa của mình để đảm bảo, tuyệt đối không khất nợ đâu!” Cáp Mộc vương tử hứa hẹn.

Lâm Bắc Phàm hí mắt lại, cười nói: “Ta tin ngươi mà, Cáp Mộc vương tử! Chúng ta uống rượu tiếp nào!”

“Được thôi, được thôi! Chúng ta uống tiếp!”

“Hôm nay không say không về!”

...

Mọi người cụng chén cạn ly, vô cùng sôi nổi.

Uống đến nửa đêm bữa tiệc rượu này mới tàn.

Lâm Bắc Phàm đem sổ châu báu trị giá khoảng ba mươi vạn về nhà.

Lúc này đêm đã khuya, Lý Sư Sư đã ngủ rồi.

Trên người Lâm Bắc Phàm ám đầy mùi rượu, không nỡ làm phiền nàng, đành quyết định sang phòng khác ngủ tạm một đêm.

Nhưng trước khi đi ngủ, hắn phải thăng cấp cho mình đã.

“Hệ thống, quyết toán cho ta đi!”

[Tinh! Ký chủ đã tham ô vàng bạc châu báu trị giá bảy mươi vạn, con số cực lớn, phần thưởng là dung hợp với tiêu bản Tiểu Lý thám hoa (Hậu kỳ)!]

Một luồng sức mạnh cực lớn dung nhập vào cơ thể của Lâm Bắc Phàm, đây là nội lực của Tiểu Lý thám hoa!

Sau đó, một lượng ký ức khổng lồ rót vào trong người hắn, đây là kinh nghiệm võ học cả đời của Tiểu Lý thám hoa!

Còn có cả tài năng văn chương của hắn ta nữa chứ!

Dù sao thì người ta cũng là đồ thám hoa, đâu phải chỉ có hư danh!

Chỉ một lát sau, tất cả năng lực của Tiểu Lý thám hoa đều đã được Lâm Bắc Phàm hấp thu hết.

Hắn có được thực lực Hậu Thiên đỉnh phong (nếu là Tiên Thiên đã chẳng bị bệnh lao), nội lực, kinh công... đều khá bình thường, nhưng lại có được một thân tuyệt học mà bất cứ ai cũng phải dè chừng.

Tiểu Lý phi đao!

Tiểu Lý phi đao, đã phóng là trúng!

Đây là năng lực đẳng cấp BUG bách phát bách trúng!

Một đao này hội tụ toàn bộ tinh hoa nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Kẻ nào nhìn thấy đao cũng tức là kẻ đó đã là người chết!

Sau khi dung hợp năng lực của Tiểu Lý thám hoa hậu kỳ, Lâm Bắc Phàm có thể dùng bất cứ thứ gì trên đời này làm đao!

Chỉ cần trong tay có đồ vật gì đó là có thể giết người!

“Năng lực này không tồi đấy chứ!” Lâm Bắc Phàm vui vẻ cười không khép miệng nổi.

Mặc dù không thể tăng thêm tu vi cho hắn nhưng khả năng chiến đấu thì được cải thiện hẳn!

“Tới ngày lấy được tiền của Đa La có thể làm tu vi của ta tăng thêm một bậc rồi!”

Chương 69: Người đẹp trai luôn cô đơn!

Bận rộn thêm hai ngày nữa, cuối cùng cũng xử lý xong chuyện của nước Đa La.

Lâm Bắc Phàm hưởng thụ kỳ nghỉ hai ngày.

Hôm ấy, ánh nắng chan hòa, khí trời thanh mát, hắn và Lý Sư Sư ra ngoài thành đi đạp thanh.

Bọn họ dùng đến hai cỗ xe ngựa, một xe chở người, một xe chở đồ ăn, chậm rãi thông thả ra khỏi thành.

Tiểu quận chúa cũng đi theo.

Dường như kể từ sau khi quen biết Lâm Bắc Phàm, nàng đã trở thành cái đuôi nhỏ của hắn rồi thì phải.

Lâm Bắc Phàm đi đâu thì nàng đi đấy.

Mọi người chọn một nơi cảnh sắc tươi đẹp, trải chiếu dài rồi bày điểm tâm, rượu ngon, trà thơm ra, bắt đầu vui vẻ ăn uống.

Lâm Bắc Phàm và Lý Sư Sư dựa vào nhau, vừa nói cười vừa ngắm cảnh đẹp trên núi.

Trai gái sắc, quả là duyên trời tác hợp!

Tiểu quận chúa ngồi ở phía đối diện vẫn đang ăn lấy ăn để...

Cái miệng nhỏ của nàng nhóp nhép không ngừng!

Lâm Bắc Phàm không nhìn nổi nữa: “Tiểu quận chúa, đừng có ăn nữa! Lâu lắm mới được ra ngoài một chuyến, người cũng ngắm cảnh một lát để thả lỏng tâm hồn đi, đừng chỉ lo ăn mãi thế!”

Tiểu quận chúa vừa ăn dưa hấu vừa bảo: “Có gì đẹp đâu mà ngắm, ta đã ngắm suốt mười mấy năm rồi, chán lắm!”

“Người mới sống được mười mấy năm sao đã chán sống rồi?”

Tiểu quận chúa: “...”

Tiểu quận chúa đặt miếng dưa xuống, trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm: “Sư Sư tỷ tỷ, người xem tên khôn Lâm Bắc Phàm này

đi, nghe hấn nói mà ta tức muốn chết! Tại sao trước đây ta lại coi trọng hấn cơ chứ?”

Lý Sư Sư đang tựa vào lòng Lâm Bắc Phàm, che miệng cười bảo: “Tiểu quận chúa, ngươi không hiểu đó thôi, phu quân của ta là người tốt nhất trên đời này! Thiếp thân ở bên cạnh hấn cảm thấy rất vui vẻ, rất yên tâm!”

Lâm Bắc Phàm đắc ý hất mặt lên trời.

“Tiểu quận chúa, đâu chỉ có mình ta, chẳng phải chính ngươi cũng rất hay tới chơi với tướng công của ta sao?”

Ánh mắt tiểu quận chúa đượm buồn: “Bởi vì ta không có bạn bè! Thân phận ta cao quý nên ai cũng sợ ta, không chịu chơi với ta! Những kẻ có thân phận ngang hàng đều là hạng công tử bột, ta không chơi với đám đó đâu!”

“Trước đây còn có nữ đế tỷ tỷ chơi với ta! Nhưng từ khi nàng trở thành hoàng đế đã bắt đầu bận rộn, cũng nghiêm khắc hơn trước, thế là ta chẳng còn bạn nữa!”

“Chỉ có Lâm Bắc Phàm không sợ ta, ta mà không chơi với hấn thì chẳng có người bạn nào cả!”

Đột nhiên, một bàn tay ấm áp đặt lên đầu tiểu quận chúa.

Tiểu quận chúa ngẩng đầu lên chỉ trông thấy vẻ mặt dịu dàng của Lâm Bắc Phàm.

Hấn nhẹ nhàng an ủi nàng: “Tiểu quận chúa, đừng nghĩ nhiều như thế làm gì, thật ra ta rất hiểu tâm trạng của ngươi, bởi vì trước đây ta cũng rất cô đơn, không có người bạn nào cả!”

Tiểu quận chúa: “Hả? Trước đây ngươi cũng không có bạn bè sao? Tại sao vậy?”

“Bởi vì, người đẹp trai luôn cô đơn ấy mà!”

Lâm Bắc Phàm buồn bã thở dài: “Ở cái tuổi này, ta phải chấp nhận vẻ đẹp trai không đáng phải chịu, cho nên rất hay bị người ta cô lập!”

Tiểu quận chúa xì một tiếng rồi bật cười: “Ngươi đúng là đồ không biết xấu hổ! Có ai lại tự khen mình như ngươi chứ?”

Lâm Bắc Phàm lại thở dài: “Không trải qua nỗi khổ của người khác thì đừng khuyên người khác phải rộng lượng! Tiểu quận

chúa, người không sống cuộc sống của ta nên không thể hiểu được nhan sắc cực phẩm này đã rước cho ta bao nhiêu phiền phức và hiểu lầm đâu! Chỉ có mình Đại Lực không chê ta đẹp trai, ở lại làm bạn với ta mà không bỏ đi, nên ta mới có dũng khí để sống tiếp đây!”

Cả tiểu quận chúa và Lý Sư Sư đều bật cười khanh khách.

Tiểu quận chúa vừa cười vừa dùng nắm đấm đánh vào cánh tay của Lâm Bắc Phàm: “Da mặt của người dày quá rồi đây! Đến cả tường thành cũng chẳng dày bằng da mặt người đâu! Đúng là đồ đều cáng...”

Lâm Bắc Phàm nhún vai: “Người xem, cho dù có chuyện gì chỉ cần cười một cái là ổn thôi sao?”

“Ừm!” Tiểu quận chúa ra sức gật đầu.

Sau khi được Lâm Bắc Phàm khuyên nhủ, tâm trạng của tiểu quận chúa đã tốt lên hẳn, cũng cảm thấy trong lòng ấm áp hơn!

Cái người này thật là!

Mỗi lần nàng không vui hẳn đều có thể dùng chuyện khôi hài khiến nàng vui vẻ trở lại!

Chỉ là cách hân an ủi có hơi khác người!

Đúng là đồ không biết xấu hổ!

Ha ha!

Lâm Bắc Phàm tiếp tục xoa đầu tiểu quận chúa: “Cho nên sau này nếu người cảm thấy cô đơn thì cứ tới tìm ta! Nếu thấy chán thì cũng có thể tới tìm ta! Ta luôn sẵn sàng chào đón người!”

Sắc mặt hắn trở nên nghiêm túc: “Nhớ lấy, người không hề đơn độc một mình!”

Hai mắt tiểu quận chúa rung rung tràn đầy vẻ mong đợi: “Người nói thật sao?”

Lâm Bắc Phàm ra sức gật đầu: “Thật, bởi vì người là một con heo!”

Tiểu quận chúa: “...”

Nàng nổi cáu: “Này! Tên khốn Lâm Bắc Phàm kia, ngươi dám mắng ta là heo sao! Ngươi muốn làm ta tức chết mới chịu dừng đúng không?”

Nói rồi nàng giật lấy đồ ăn trước mặt Lâm Bắc Phàm, cắn mạnh một miếng.

“Tiểu quận chúa, đây là móng heo mà ta thích ăn nhất, ngươi không được ăn!”

“Ta cứ ăn đây!”

“Đây là thịt kho Đông Pha, mau nhả ra đi!”

“Đã thế ta càng ăn!”

“Tiểu quận chúa, ngươi sẽ phải hối hận cho mà xem!”

“Có đánh chết ta cũng không hối hận!”

Thấy thái độ cố chấp của tiểu quận chúa khiến Lâm Bắc Phàm thở dài: “Gà cùng một mẹ chớ hoài cắn nhau?”

Tiểu quận chúa: “...”

“Này! Tên khốn kiếp Lâm Bắc Phàm kia!”

Đúng lúc đó, ở phía xa có hai người xuất hiện, một nam một nữ cười hai con ngựa tốt phi tới.

Chương 70: Hùng tâm chí khí ngút trời!

Hai người đó vừa liếc qua đã trông thấy đám người Lâm Bắc Phàm, không nhịn được mà bị thu hút.

Người nam anh tuấn siêu phàm, người nữ xinh đẹp rung động lòng người.

Ba người đang ngồi trên mặt đất kia vừa ăn điểm tâm vừa uống rượu ngon, trò chuyện tâm tình trông rất thoải mái tự tại.

Nữ tử kia nói: “Sur đệ, phía trước có người! Chúng ta tới đó hỏi đường đi!”

Nam tử đáp: “Vâng thưa sư tỷ!”

Lâm Bắc Phàm cũng để ý tới hai người này, vừa nhìn là biết bọn họ là người giang hồ.

Trong đó, người nam khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mặc một bộ đồ màu lam trông rất phóng khoáng, sau lưng đeo một thanh kiếm.

Người nữ khoảng hai mươi tuổi, ngũ quan tinh tế xinh đẹp, mái tóc màu đen nhẹ bay theo gió, mặc một bộ đồ đan xen giữa màu tím và trắng, trông rất hiện ngang mạnh mẽ!

Thực sự mà nói đây không phải lần đầu tiên Lâm Bắc Phàm nhìn thấy người giang hồ, nhưng hắn chưa từng gặp ai giống hai người này, toàn thân tràn ngập cảm giác thiếu niên nghĩa hiệp, có lẽ là xuất thân từ danh môn.

Khi ấy, bọn họ đã kịp cưỡi ngựa đến trước mặt nhóm người Lâm Bắc Phàm.

Nữ tử mặc đồ màu tím chấp tay nói: “Chào ba vị! Hai tỷ đệ bọn ta từ Ký Bắc muốn đi tới kinh thành, nhưng vì không rõ đường nên tới đây để hỏi thăm, mong các vị chỉ giúp! Bọn ta vô cùng biết ơn!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Kinh thành cách nơi này cũng không xa cho lắm, cũng gần đến rồi đấy! Nếu đã gặp nhau tức là có duyên, chỗ này của ta có rượu ngon muốn mời hai vị uống một chén, không biết tại hạ có vinh hạnh này hay không?”

“Chuyện này...” Nữ tử hơi do dự.

“Sư tỷ, chúng ta đã đi nửa ngày đường rồi, người không mệt thì ngựa cũng mệt, chúng ta cứ dứt khoát nghỉ ngơi một lát đi!”

Người nữ quay đầu lại thì thấy sư đệ đang ngậy người ngắm dung mạo xinh đẹp của hai nữ tử kia.

Nàng không còn cách nào khác, đành thờ dài.

Vậy mà hắn ta còn nói là nghỉ ngơi, rõ ràng là có dụng ý khác mà!

Nhưng dù sao nàng cũng đã thấm mệt rồi.

Nữ tử mặc đồ màu tím đành chấp tay cười nói: “Làm phiền rồi!”

“Mời!” Lâm Bắc Phàm cười bảo.

Hai người xuống ngựa, buộc chặt ở một góc rồi tới chỗ Lâm Bắc Phàm ngồi xuống.

Lâm Bắc Phàm rót cho bọn họ một chén rượu: “Mời!”

Hai người nhận chén, uống một hơi cạn sạch rồi lớn tiếng khen: “Rượu ngon!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Tất nhiên là phải ngon rồi! Rượu ngon mới xứng với anh hùng!”

Hai người nọ không kìm được mà lộ ra ý cười trên mặt.

Sau đó, hai bên bắt đầu trò chuyện.

Giao lưu một lúc mới biết người nam tên là Quách Thiếu Soái, người nữ tên là Mạc Như Sương, đến từ Thiết Kiếm Môn ở Kỳ Bắc, tới kinh thành làm vài chuyện.

Lâm Bắc Phàm cũng rất biết điều, giới thiệu bản thân tên là Lâm Bắc Phàm, là một kẻ đẹp trai bình thường không có gì nổi bật.

Hai người nọ chỉ cảm thấy cái tên này khá quen nhưng cũng không suy nghĩ gì nhiều.

“Từ trước tới nay, tại hạ vốn rất thích chuyện giang hồ vì vậy vừa gặp hai vị đây, ta đã muốn mời hai vị tới ngồi chung! Hai vị có thể kể cho tại hạ nghe vài chuyện thú vị trong chốn giang hồ được không?” Lâm Bắc Phàm cười hỏi.

Đây chính là mục đích hấn giữ hai người này lại, chỉ đơn giản là tò mò chuyện trên giang hồ mà thôi.

“Lâm công tử, người cảm thấy thế nào là giang hồ?” Mạc Như Sương cười hỏi.

“Ở đâu có người ở đó có giang hồ!” Lâm Bắc Phàm cười đáp.

“Ở đâu có người ở đó có giang hồ...” Ánh mắt của Mạc Như Sương sáng lên: “Nói hay lắm! Lâm công tử, lời người nói thật sâu sắc!”

“Không không không... ta cảm thấy giang hồ là nơi hào khí oai hùng, ghi danh tên tuổi! Chỉ cần người đủ mạnh thì có thể dựa vào thanh kiếm trong tay ngăn cản những chuyện bất bình trong thiên hạ, giết hết người xấu trên đời này!” Quách Thiếu Soái kích động nói.

Nói rồi, hắn ta không nhìn được mà liếc nhìn hai nữ tử bên cạnh Lâm Bắc Phàm, nhưng lại phát hiện ra ánh mắt của bọn họ đều hướng về phía Lâm Bắc Phàm, lại chẳng hề nhìn hắn ta lấy một lần khiến hắn ta rất thất vọng.

Trong lòng hắn ta không khỏi ghen tị, chẳng phải chỉ là hơi đẹp trai một chút thôi sao?

Đẹp trai thì ăn thay cơm được chắc?

Lâm Bắc Phàm cười nhạt: “Quách thiếu hiệp, ngươi còn trẻ tuổi nên mới chỉ nhìn thấy mặt tốt của giang hồ, chứ chưa nhìn thấy xương trắng chất đầy bên dưới giang hồ ấy! Đợi tới khi ngươi hiểu được thì tóc đã bạc trắng cả rồi! Vậy nên ta nói... Hùng tâm chí khí ngút trời, bước vào giang hồ nếm mùi khổ đau! Biết thế xưa ấy tận hưởng lạc, nào đâu phải chịu nổi u sầu!”

Đôi mắt của những nữ tử có mặt ở đây đều sáng lên.

“Thơ rất hay! Thật có tài văn chương!”

Quách Thiếu Soái lại ghen tị.

Có gì đặc biệt đâu chứ?

Chẳng phải chỉ là giỏi văn thơ hơn ta một chút thôi hay sao?

Thứ này có thể dùng để kiếm cơm ăn chắc?

“Lâm công tử, ngươi cũng rất trẻ tuổi, sao có thể hiểu được điều sâu sắc đến vậy?” Mạc Như Sương quay sang nhìn Lâm Bắc Phàm và cười hỏi.

“Hiểu rõ thế sự cũng là một môn học vấn, quen thuộc thấu hiểu nhân tình cũng thành văn chương! Đọc sách nhiều thì cũng hiểu được nhiều đạo lý hơn, không có gì lạ cả!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười đáp.

Mạc Như Sương cảm thán: “Nói hay lắm! Nếu ai cũng thấu đáo như Lâm công tử thì những cuộc phân tranh trên giang hồ sẽ giảm đi rất nhiều! Chỉ tiếc là có rất nhiều người đến khi chết đi cũng chẳng thể hiểu được điều này! Biết đến khi nào chốn giang hồ mới có thể yên bình được đây?”

“Chỉ cần có người thì giang hồ sẽ chẳng bao giờ yên bình được cả!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Ta cho rằng, muốn kết thúc phân tranh trên giang hồ thì phải dựa vào thực lực của chính mình, dựa vào sức mạnh của nắm đấm! Chỉ cần có đủ sức mạnh, có nắm đấm vững chắc thì không ai dám không phục ngươi! Ai không phục thì đánh tới khi phục mới thôi!” Quách Thiếu Soái lại không nhịn được mà nhảy ra, nói trong sự kích động.

“Núi cao còn có núi cao hơn, người mạnh còn có người mạnh hơn, phải thế nào thì mới được coi là mạnh nhất đây?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Ta không biết nhưng ta đang cố gắng hướng về phương diện này! Trong tương lai không xa, ta sẽ kết thúc sự hỗn loạn của giang hồ hiện nay!”

“Khẩu khí không nhỏ đấy, người mạnh lắm sao?”

“Tất nhiên là ta mạnh rồi! Năm nay ta mới mười bảy tuổi nhưng đã tu luyện đến Bát phẩm đỉnh phong rồi! Trước năm hai mươi tuổi có thể sẽ đạt tới Thất phẩm! Trước năm hai mươi lăm tuổi có thể sẽ đạt tới Tiên Thiên! Trong tương lai, ta sẽ tu luyện tới Tông Sư cảnh!”

Nói rồi, hắn ta ngẩng đầu thẳng lưng một cách kiêu ngạo và tràn đầy tự tin.

Lâm Bắc Phàm quay sang nhìn tiểu quận chúa.

Tiểu quận chúa gật đầu, bắt ngờ vung tay ra quyền.

Quách Thiếu Soái không kịp phản ứng bị đánh bay ra ngoài, mắt nổ đom đóm.

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại nhìn hắn ta: “Xem ra ngươi vẫn chưa đủ mạnh đâu, chúng ta nói tiếp chuyện vừa rồi đi!”

Quách Thiếu Soái: “Phụt!”

Chương 71: Đại tài nữ

Mạc Như Sương hoảng hốt nhìn tiểu quận chúa: “Vị này là?”

Phải biết rằng sư đệ của nàng là một cao thủ có đẳng cấp Bát phẩm, mặc dù ở trên giang hồ không thể tính là mạnh, nhưng so với những người bằng tuổi thì đã là nhân vật tuổi trẻ tài cao rồi, tương lai rất có hi vọng tu luyện tới Tiên Thiên.

Nhưng trông nữ tử trước mặt này còn nhỏ hơn cả đệ đệ của nàng, thế mà lại có thể dùng một quyền nhẹ nhàng đánh bay sư đệ nàng, rõ ràng thực lực đã đạt tới Thất phẩm rồi!

Còn Lục phẩm Tiên Thiên thì nàng không dám nghĩ tới!

Đôi mắt to tròn lấp lánh của tiểu quận chúa lách lên vẻ gian xảo, nàng bỗng dựa sát vào Lâm Bắc Phàm, cúi đầu xuống với vẻ hơi ngại ngùng, nhẹ nhàng bảo: “Nô tỳ là tỳ nữ của công tử, phụ trách việc pha trà rót nước cho công tử!”

Lực sát thương của câu nói này thật khủng khiếp!

Quách Thiếu Soái hoàn toàn không thể chấp nhận nổi chuyện này, thiếu nữ nhỏ này trông xinh đẹp đáng yêu như thế, còn nhỏ tuổi hơn cả hắn ta nhưng thực lực lại mạnh hơn hắn ta, ấy thế mà nàng lại chỉ là một tỳ nữ của Lâm Bắc Phàm!

Một thiếu nữ có thiên phú xuất chúng, thực lực mạnh hơn người như vậy lại chỉ là một tỳ nữ chuyên pha trà rót nước!

Vậy thì hắn ta là cái thá gì đây?

“Nàng ta thật sự... là nô tỳ của người sao?” Quách Thiếu Soái hỏi trong sự ngỡ ngàng.

Lâm Bắc Phàm vừa xoa đầu tiểu quận chúa, vừa cười khiêm tốn vừa nói: “Đúng vậy! Tiểu Vân có hơi bốc đồng, thực lực kém cỏi, khiến hai vị chê cười rồi!”

Quách Thiếu Soái: “Phụt!”

Bọn họ nhìn sang Lý Sư Sư đang ngồi bên kia.

“Vậy còn vị này là...”

Lý Sư Sư cúi đầu xuống, thấy tiểu quận chúa đang len lén nháy mắt với mình, là người thông minh sáng dạ nàng chợt mỉm cười, dựa vào Lâm Bắc Phàm rồi đáp: “Nô tỳ cũng là tỳ nữ của công tử, phụ trách chăm sóc việc chăn gối!”

Mạc Như Sương sững sờ hỏi: “Người cũng biết võ công sao?”

Lý Sư Sư lắc đầu: “Nô tỳ không biết!”

“Vậy còn được!” Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu quận chúa nói với vẻ ngưỡng mộ: “Đúng là Sur Sur tử tử không biết võ công nhưng tử ấy thông thạo cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú đều rất giỏi! Nếu tử ấy đi thi, muốn đỗ tiến sĩ cũng không thành vấn đề!”

Hai người kia lại một lần nữa sững sờ!

Hóa ra nữ tử xinh đẹp thế này còn là một vị đại tài nữ!

Phải biết rằng thi đỗ công danh tức là đạt một trong ba bậc tú tài, cử nhân hoặc tiến sĩ.

Người thi đỗ cử nhân đã hiếm như lá mùa thu rồi, có cơ hội sẽ ra làm quan ngay, nếu không được làm quan thì cũng có danh tiếng và địa vị cao quý.

Đỗ tiến sĩ lại càng ghê gớm hơn, tiến sĩ là phần tử trí thức đứng đầu toàn quốc, sẽ được triều đình trọng dụng, có tương lai rộng mở!

Có rất nhiều người thi cả đời chỉ đỗ cử nhân cũng đã kiêu căng chẳng biết trời cao đất dày là gì nữa rồi.

Thị nữ trẻ này lại giỏi như vậy sao?

Đột nhiên Lâm Bắc Phàm nắm tay Lý Sur Sur, cười khiêm tốn rồi nói: “Sur Sur kém cỏi, khiến hai vị chê cười rồi!”

Quách Thiếu Soái: “Phụt!”

Lý Sur Sur cúi đầu, nói với vẻ ngượng ngùng: “Đúng là Sur Sur kém cỏi, không sánh bằng một phần một nghìn tài năng của công tử!”

Quách Thiếu Soái: “Phụt!”

Tiểu quận chúa len lén che miệng cười.

Thì ra Sur Sur tử tử cũng thật xấu tính, chẳng biết có phải bị nhiễm cái tính của Lâm Bắc Phàm hay không?

Hai người kia lại nhìn Lâm Bắc Phàm, ánh mắt không còn giống vừa nãy nữa!

Được lắm!

Văn võ song toàn cơ đấy!

Hai tử nữ một văn một võ, ai nấy đều tài giỏi hơn người, thế này bảo người khác còn biết sống sao đây?

Hơn nữa, hai tỳ nữ này đều xinh đẹp như hoa, khuynh quốc khuynh thành, lại còn liếc mắt đưa tình với cái tên kia nữa chứ!

Kẻ chiến thắng cuộc đời chẳng phải chính là như vậy hay sao!

Quách Thiếu Soái không chịu nổi cú đả kích này!

Dung mạo không bằng người ta thì thôi!

Tài hoa không được như người ta cũng thôi!

Nhưng đến cả thứ duy nhất mà hắn kiêu ngạo là thực lực cũng bị tỳ nữ của người ta vượt mất!

Hắn ta cảm thấy sự cố gắng của mình suốt mấy năm nay đều đổ sông đổ biển cả rồi!

Hắn ta sống trên đời này còn có nghĩa lý gì đây?

Chết quách đi cho xong!

“Lâm công tử, người khiến người ta phải nhìn người bằng ánh mắt khác đây!” Mạc Như Sương nhìn kỹ Lâm Bắc Phàm, đột nhiên nàng cảm thấy người này thật sâu hiểm khó dò, làm người ta khó đoán được suy nghĩ.

“Đừng nghĩ nhiều vậy chứ, ta chỉ là một thiếu niên rất bình thường, không có gì đặc biệt mà thôi, chúng ta uống rượu đi!”

Cứ như vậy, sau khi uống thêm vài chén rượu và chia sẻ vài câu chuyện thú vị về võ lâm, bọn họ tạm biệt Lâm Bắc Phàm rồi đi tiếp.

Nhưng trước khi đi, Mạc Như Sương đã hỏi địa chỉ của Lâm Bắc Phàm.

Trên đường đi, Quách Thiếu Soái hơi bực bội: “Su tử, không phải ngươi để ý Lâm Bắc Phàm rồi đấy chứ?”

Mạc Như Sương thoáng xấu hổ: “Su đệ, tại sao ngươi lại nói như vậy?”

“Su tử, ngươi xem vừa rồi tử trò chuyện với hắn vui vẻ đến thế nào đi, lại còn hỏi chuyện rất chi tiết, từ trước đến nay ta chưa từng thấy người nói chuyện với nam tử nào lâu như thế đâu! Hơn nữa trước khi đi ngươi còn hỏi địa chỉ nhà hắn, chẳng phải là để sau này liên lạc hay sao?”

“Vô tình gặp mặt, nếu người không có ý gì với hần thì liệu người có chủ động như vậy không?”

Chương 72: Một đám dê béo

Quách Thiếu Soái cảm thấy thương thay cho sư tử.

Cái tên kia đã có hai tỳ nữ như hoa như ngọc, văn võ toàn tài rồi, còn chưa đủ hay sao?

Nếu đến cả sư tử mà hần ta thương yêu và kính trọng nhất cũng bị người ta lừa đi mất thì hần ta sẽ phát điên lên mất!

Mạc Như Sương lại càng xấu hổ, nàng quát lớn: “Sư đệ, đừng có nói bậy! Chẳng qua ta chỉ cảm thấy lai lịch của hần không tầm thường, lại có kiến thức uyên bác, tài năng hơn người, hữu dụng với vương gia nên mới để ý thôi!”

Nghe nhắc tới hai chữ vương gia, Quách Thiếu Soái lập tức bình tĩnh lại: “Sư tử, người nói thật chứ?”

“Tất nhiên là thật rồi!” Mạc Như Sương nghiêm túc: “Vương gia anh minh thần võ, phẩm chất cao thượng, lại có lý tưởng và hoài bão vĩ đại, mong muốn lật đổ cảnh loạn thế hiện nay! Chúng ta đi theo vương gia tất nhiên phải giúp vương gia san sẻ! Ta thấy Lâm Bắc Phàm là kẻ có tài, nếu vương gia dùng hần chắc chắn như hổ mọc thêm cánh!”

Quách Thiếu Soái gật đầu: “Sư tử nói rất có lý!”

“Đừng nói nhiều nữa, đi tiếp thôi! Sớm đến kinh thành ngày nào thì sớm tìm được Dạ Hiệp ngày ấy, như vậy chúng ta cũng có thể quay về sớm hơn!”

“Được, sư tử! Đi!”

Gió bão thổi tới kinh thành!

Sau khi hai người Mạc Như Sương đi, hai người tiểu quận chúa và Lý Sư Sư đều bật cười thành tiếng.

Tiểu quận chúa nhào vào lòng Lý Sư Sư, cười nói: “Sư Sư tử tử, vừa nãy tử diễn hay quá! Cái kiểu ngượng ngùng vì tài học không tới đó khiến hai người kia hết hồn luôn!”

“Tiểu quận chúa mới diễn tốt ấy chứ! Thái độ nhận lỗi mềm mại đáng yêu như thế đến thiếp thân thấy còn đau lòng đây này!” Lý Sư Sư che miệng cười.

“Vẫn là Sư Sư tỷ lợi hại hơn, ta vẫn cần phải rèn luyện nhiều hơn!”

Hai người tự khen lẫn nhau.

Lâm Bắc Phàm thì lại thở dài thườn thượt, dùng giọng trách móc nói: “Sao hai người lại lừa bọn họ như thế? Một thanh niên ảo tưởng sức mạnh... có sở thích và chí hướng tốt đẹp bao nhiêu, lại bị các người hủy hoại như thế!”

Tiểu quận chúa chống nạnh, bực bội nói: “Người im đi! Người xấu nhất là người đây! Trái một câu thực lực kém cỏi, phải một câu nô tỳ ngu ngốc, trực tiếp làm trái tim của người ta tan vỡ rồi đây này! Hừ!”

“Tướng công, tiểu quận chúa nói phải đấy, lần này thiếp thân không nói đỡ cho người được rồi!” Lý Sư Sư bảo với vẻ “bất mãn.”

Lâm Bắc Phàm xin lỗi rồi rít: “Phải phải phải, tất cả đều là lỗi của bản công tử! Nhưng ta làm như thế cũng vì tốt cho bọn họ mà thôi!”

Hai nữ tử bói rói: “Thế cũng là vì muốn tốt cho bọn họ sao?”

“Phải, ta làm như vậy là để nói cho bọn họ một đạo lý sâu sắc: Đừng vội tin vào người lớn lên ưa nhìn!”

Hai nữ tử lại bật cười khanh khách vô cùng vui vẻ.

Sau khi cười xong, bọn họ tiếp tục vừa ngắm cảnh vừa uống rượu đến khi trời tối mới quay về.

Còn về hai người Mạc Như Sương, Lâm Bắc Phàm cũng không coi là chuyện gì to tát.

Hắn cho rằng bọn họ chỉ vô tình gặp nhau, môi trường sống khác biệt, sau này cũng chẳng có bao nhiêu cơ hội gặp lại.

Sau khi kỳ nghỉ kết thúc, Lâm Bắc Phàm lại quay về Quốc Tử Giám làm ti nghiệp.

Hôm ấy, lại tới đợt kiểm tra tháng mỗi tháng một lần.

Lâm Bắc Phàm rất mong đợi ngày này vì đây là ngày thu hoạch tiền tài, hẳn lại có thể hái rau hẹ một cách đường hoàng chính đáng rồi.

Hôm đó, Lâm Bắc Phàm từ chối làm việc khác, chỉ đặc biệt đi giám sát các sĩ tử mà thôi.

Nhìn đám rau hẹ tươi tốt và phát triển này đang vò đầu bứt tai, trầm ngâm suy nghĩ là trong lòng hẳn lại rất vui vẻ.

Xem ra lại có thể gặt một luống hẹ rồi, hay lắm!

Kết quả kiểm tra được công bố rất nhanh.

“Cao Thiên Vũ, không đạt tiêu chuẩn.”

“Vương Nhược Phong, không đạt tiêu chuẩn!”

“Đinh Thiệu Nhậm, không đạt tiêu chuẩn!”

...

Tất cả vẫn thi trượt!

Lâm Bắc Phàm tức giận mắng đám học trò không biết cố gắng học hành: “Các người xem thành tích của mình kia! Bản quan đã cho các người một tháng ôn tập, sắp xếp thầy giáo giỏi nhất cho các người, còn bố trí cả chủ nhiệm lớp cho các người vậy mà các người vẫn thi không đạt! Các người nói xem ta còn cần các người làm gì nữa hả? Các người có xứng đáng với tâm tư và công sức ta bỏ ra hay không?”

Các nha nội run cầm cập: “Ti nghiệp đại nhân, bọn ta sai rồi, người cho bọn ta thêm một cơ hội nữa đi mà!”

“Đừng có nói gì cả!” Lâm Bắc Phàm lấy một cây gậy lớn ra:

“Ta cũng chẳng muốn ra tay đâu, nhưng các người lại ép ta phải ra tay! Ta là người rất dân chủ, muốn giữ tiền hay muốn giữ mạng, các người tự chọn một cái đi!”

“Muốn giữ... mạng!!!”

Dưới sự đe dọa của Lâm Bắc Phàm, các học trò lại đau khổ lấy tiền ra.

Theo quy định, không đạt lần kiểm tra tháng đầu tiên phạt hai mươi trượng.

Thì không đạt lần kiểm tra tháng thứ hai phạt bốn mươi trượng.

Nếu không muốn ăn đòn thì phải móc tiền ra, một nghìn lượng thay cho một trượng.

Cho nên, mỗi học trò phải lấy ra bốn vạn lượng.

Tổng cộng hai mươi tư người gộp lại là chín mươi sáu vạn lượng.

Chỉ một lần thu hoạch đã giúp Lâm Bắc Phàm ăn nhiều tiền đến mức phát phì!

Hắn thu tiền xong cảm thấy rất hài lòng: “Các người chuẩn bị tiền cũng đầy đủ đấy, nếu cũng để ý vào việc học như vậy thì tốt biết mấy!”

Đám nha nội này đúng là quá béo bở!

Đã chi tiền nhiều lần thế rồi mà vẫn có thể chi ra thêm nhiều tiền đến thế, tiềm lực kinh tế cũng thật lớn!

Vẫn có thể tiếp tục phát huy!

Không dọa các người một phen thì đâu biết được cha mẹ các người nhiều tiền đến thế!

Chương 73: Sao người quay lại thế

Nhìn đám học trò đang buồn bã cúi đầu, Lâm Bắc Phàm quát: “Đừng có bày ra vẻ mặt đưa đám đó trước mặt ta, các người tưởng rằng ta muốn có số tiền đó lắm chắc?”

“Chẳng lẽ không phải ư?” Các nha nội hỏi lại với vẻ đầy mong đợi.

“Tất nhiên không phải rồi! Ta là ti nghiệp của Quốc Tử Giám, sao có thể làm ra loại chuyện như thế được?”

Lâm Bắc Phàm nói một cách hiên ngang lắm liệt: “Thật ra ta làm như thế là để đốc thúc các người học hành cho tốt! Các người không hiểu thì thôi, lại còn oán trách ta?”

Các nha nội âm thầm cười khẩy, đến một dấu ngắt câu trong lời Lâm Bắc Phàm nói bọn họ cũng chẳng tin!

“Ta nói cho các người biết, ta chỉ tạm thời giữ tiền giúp các người mà thôi! Khi nào các người thi đỗ ta sẽ trả hết tiền cho các người!”

Các nha nội lập tức cảm thấy phân chấn hơn hẳn: “Có thể lấy lại tiền sao?”

“Tất nhiên rồi! Bản quan đường đường là ti nghiệp, lừa các người làm gì?” Lâm Bắc Phàm hơi tức giận.

Trong lòng đám nha nội tràn trề hi vọng, tâm trạng rất kích động.

“Xin lỗi ti nghiệp đại nhân, trước đây đã hiểu lầm người rồi!”

“Bọn ta còn tưởng người là một tên tham quan nhưng không ngờ người làm như vậy vốn là vì tốt cho bọn ta!”

“Xin lỗi ti nghiệp đại nhân, đã trách nhầm người rồi!”

...

Trong lòng Lâm Bắc Phàm ảm áp hẳn.

Bọn chúng cũng chỉ là một đám trẻ con mà thôi!

Hắn tỏ vẻ thân nhiên, vung tay áo một cái rồi nói: “Các người hiểu được nỗi khổ tâm của ta là tốt rồi! Thôi được rồi, đừng nói nhiều nữa, cứ tiếp tục cố gắng đi! Ta mong đợi tin tốt của các người đấy!”

“Chuyện đó, Lâm ti nghiệp... phải như thế nào mới được lấy lại tiền?” Một học sinh thận trọng hỏi.

Mọi người đều vênh tai lên mà nghe.

Lâm Bắc Phàm cười khế: “Rất đơn giản, chỉ cần thi đỗ tiến sĩ thì ta sẽ trả lại đủ tiền cho các người!”

“Thi đỗ tiến sĩ sao?”

“Chuyện này không thể làm nổi đâu!”

“Thà giết ta đi còn hơn!”

...

Mọi người than vãn.

Muốn thi đỗ cử nhân, dựa vào gia thế của bọn họ, ngấm ngấm giờ trò mờ ám còn có chút hi vọng.

Nhưng tiến sĩ thì hoàn toàn chẳng có lấy một tia hi vọng nào!

Bởi vì đến giai đoạn này, hoàng đế sẽ đích thân giám sát cuộc thi, đích thân đọc từng bài thi của các sĩ tử!

Có thật sự tài giỏi hay không vừa thử là biết!

Lỡ xảy ra sơ suất gì là rớt đầu ngay, bọn họ hoàn toàn không đỡ nổi đâu!

Ai nấy cũng nhìn Lâm Bắc Phàm đầy giận dữ!

Kẻ này thật đáng ghét!

Cho bọn họ hi vọng rồi lại tự tay tiêu diệt tia hi vọng đó!

Đồ xấu xa!

Lâm Bắc Phàm lại tỏ vẻ thản nhiên mà phũ phàng đi mất:
“Lần sau thi tốt một chút cho ta, nếu không thì không chỉ là bốn vạn thôi đâu!”

Tới khi Lâm Bắc Phàm đi rồi, Cao Thiên Vũ mới hét lên đầy giận dữ.

“Đủ rồi! Ta không nhìn nổi nữa!!!”

“Ngày nào cũng bị đưa tới Quốc Tử Giám học hành, đánh mất tự do, sống không bằng chết!”

“Không đi học thì bị đánh, học không giỏi thì bị đánh, thi không tốt cũng bị đánh!”

“Không muốn bị đánh thì phạt tiền, không đưa tiền thì đánh tiếp, hại ta cả người chẳng có lấy một xu!”

“Về nhà xin tiền còn bị cha mẹ mắng nữa chứ!”

“Những ngày tháng cực khổ thế này đến bao giờ mới kết thúc đây?”

“Ta không muốn sống nữa!”

...

Các nha nội khác nghe vậy, trong lòng có sự đồng cảm nên bắt đầu khóc.

“Phải đấy, chúng ta sống khổ quá đi thôi!”

“Không có tiền, không có tự do, không có người yêu! Cái gì cũng không có, ta cũng không biết mình sống tiếp còn có nghĩa lý gì nữa!”

“Đã cả tháng nay ta không được biết mùi vị nữ nhân là gì rồi!”

“Ta chỉ là một đứa trẻ mà thôi, tại sao lại đối xử với ta như vậy chứ?”

“Ta cũng không muốn sống nữa! Hu hu!”

...

Đúng lúc đó, ánh mắt Cao Thiên Vũ chợt lạnh đi, hắn ta nghiêng răng nói: “Hay là... chúng ta tìm người nào đó diệt trừ hắn đi?”

Mọi người lập tức hoảng sợ.

“Tìm người diệt trừ hắn sao... làm sao mà được chứ?”

“Giết chết mệnh quan triều đình là tội lớn, sẽ bị chém đầu đấy!”

“Ta nghe cha nói, Lâm Bắc Phàm được nữ đế thiên vị lắm! Chúng ta mà giết chết hắn, nhất định nữ đế sẽ nổi trận lôi đình, đến lúc đó thì đến cả cha của chúng ta cũng chẳng chẳng bảo vệ nổi chúng ta đâu!”

“Ta thấy phải bàn bạc thật kỹ lưỡng, tính việc lâu dài đã!”

...

“Sợ cái gì chứ? Chúng ta có thể âm thầm dùng tiền thuê sát thủ đến giết hắn cơ mà! Đến lúc đó, cho dù xảy ra chuyện gì khiến sát thủ bị bắt thì tội danh này cũng chẳng liên quan gì tới chúng ta cả!” Cao nha nội cười nham hiểm.

“Như vậy không ổn cho lắm thì phải?”

“Có gì mà không ổn? Chẳng lẽ ngươi muốn tiếp tục sống cuộc sống cực khổ như vậy hay sao? Ngươi nhịn được còn ta thì không nhịn nổi nữa rồi!” Cao nha nội nói mà chẳng thềm ngẩng đầu lên.

“Lỡ hắn không chết thì sao?”

“Không chết à? Thế thì lại thuê người đi giết hắn lần nữa, cho đến khi nào giết chết được hắn mới thôi!” Cao nha nội cười

đắc ý.

“Lỡ hấn biết chuyện thì sao?”

“Hấn biết cũng chẳng sợ, chúng ta kiên quyết không nhận tội là được! Không có chứng cứ, hấn có thể gán tội lên đầu chúng ta được chắc? Chẳng phải chuyện gì cũng phải có chứng cứ thì mới đáng tin hay sao? Bằng không chẳng phải chúng ta quá dễ bị bắt nạt rồi à!” Cao nha nội cười nói.

“Lỡ hấn không chịu nói lý thì sao?”

Cao nha nội tức giận, đập bàn đứng dậy: “Đủ rồi đấy! Người có thấy phiền không hả?”

Ai ngờ một giây sau, sắc mặt hấn ta trắng bệch cả đi!

“Lâm... Lâm ti nghiệp! Sao... sao người lại quay lại thế?”

“Ta quay về lấy gậy, không ngờ lại nghe được chuyện lớn liên quan đến cả mạng sống của ta! Giỏi! Giỏi lắm! Thật quá giỏi! Quá giỏi luôn!” Lâm Bắc Phàm giờ cây gậy đang cầm lên, cười khẩy thành tiếng.

Chương 74: Tiền Đa Đa

Cao nha nội trừng mắt nhìn đám người xung quanh mình, vội nhỏ giọng nói: “Sao các người không nhắc ta hả?”

Các nha nội khác ai nấy cũng cười khổ.

Bọn họ cũng muốn nhắc hấn ta lắm đấy chứ hưng không biết vì sao mà chẳng thể lên tiếng nổi, cứ thế mà nhìn Cao nha nội càng nói càng hăng!

“Ti nghiệp đại nhân, người nghe ta nói đã, chuyện không phải như vậy đâu...” Cao nha nội chữa cháy.

Gương mặt của Lâm Bắc Phàm không có cảm xúc: “Thuê người đi giết mệnh quan triều đình, tội rất nghiêm trọng! Theo quy định của Quốc Tử Giám: Phạt đánh ba trăm gậy, đồng thời khai trừ học tịch, giao cho quan phủ!”

Cao nha nội bắt đầu hoảng sợ: “Đừng đánh mà, ta trả tiền! Ta trả tiền nhé...”

Nói rồi, hắn ta lập tức móc toàn bộ số tiền có trong người ra, tổng cộng được khoảng năm vạn lượng.

Sau đó hắn ta nháy mắt với các nha nội khác, cuối cùng cũng gom được ba mươi vạn lượng.

“Ti nghiệp đại nhân, tiền đây! Tổng cộng ba mươi vạn lượng!” Cao nha nội cười nịnh nọt.

Lâm Bắc Phàm vừa lấy tiền, vừa vung gậy lên: “Nhưng mà ta vẫn rất tức giận, cho ta đánh một gậy được không?”

Nhìn cây gậy to lớn ấy, Cao nha nội sợ đến mức hai chân bủn rủn, cầu xin: “Ti nghiệp đại nhân, xin người đừng đánh mà, ta biết lỗi thật rồi! Gậy này của người mà giáng xuống, ta sẽ mất mạng đây...”

Lâm Bắc Phàm ôn tồn bảo: “Nghe lời đi! Ngoan ngoãn nằm xuống, cong cái mông lên!”

Mặt mũi Cao nha nội đã trắng bệch, hắn ta ôm lấy chân Lâm Bắc Phàm: “Ti nghiệp đại nhân, xin người đấy, đừng làm như thế được không?”

“Yên tâm đi, chỉ đánh một gậy thôi! Sẽ xong ngay ấy mà!”

Lâm Bắc Phàm hơi lắc chân, Cao nha nội liền ngã xuống đất.

Cây gậy vung lên cao rồi vụt đánh xuống.

“Đừng mà... ối!!!”

Chỉ một gậy đánh xuống, Cao nha nội lại bong da tróc thịt, sợ chết khiếp!

Lần này mà không nằm dưỡng bệnh hai tháng thì thật có lỗi với tiếng hét thảm của hắn ta!

Các nha nội khác tận mắt chứng kiến cảnh này đều cảm thấy vô cùng xót xa, cái mông cũng bắt đầu đau nhói.

Thảm thiết quá!

Đúng là... thảm thiết quá!

Muốn đòi mạng người ta chắc!

Bọn họ thấy ánh mắt của Lâm Bắc Phàm đều không khỏi hoảng sợ!

Đánh xong một gậy này, Lâm Bắc Phàm nhìn sang các nha nội khác: “Cả các người nữa, đều là tông phạm tham gia vào âm mưu sát hại mệnh quan triều đình! Theo quy định của Quốc Tử Giám, phạt một trăm gậy! Đồng thời đuổi học, giao cho quan phủ! Nhưng nể tình các người vi phạm lần đầu, bản quan cho các người một cơ hội sửa đổi, ăn năn hối cải! Muốn giữ tiền hay là muốn giữ mạng đây?”

Các nha nội than vãn ỉ ôi: “Hả? Bọn ta cũng bị phạt sao, bọn ta có làm gì đâu!”

Lâm Bắc Phàm tức giận nói: “Các người mà làm rồi thì còn nói làm gì hả! Nếu các người làm rồi, bản quan còn bình tĩnh ôn hòa ngồi đây giảng giải với các người được chắc?”

Các nha nội tức muốn học máu, thế này mà gọi là giảng giải sao?

Rõ ràng là nhân cơ hội vơ vét tiền của thì có!

Hắn lại còn nói là bình tĩnh ôn hòa nữa chứ?

Người đã đem cả cây gậy to thế kia ra dọa bọn ta rồi còn gì!

Đồ xấu xa!!!

“Ti nghiệp đại nhân, nhưng bọn ta hết tiền rồi!”

“Phải đấy, bọn ta thật sự không còn tiền nữa rồi! Đến cả của hồi môn của mẹ ta mà ta cũng trộm luôn, giờ mà về nhà có thể còn bị đánh một trận nữa!”

“Thật sự không thể móc ra nổi một lượng bạc nữa rồi!”

...

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm hơi hòa hoãn lại, hắn cất gậy đi.

“Bản quan cũng hiểu được nỗi khổ trong lòng các người, ta cũng chẳng phải loại người không hiểu lý lẽ! Thế này vậy, ta cho các người ba ngày! Ba ngày nữa, nếu các người không gom đủ tiền thì chúng ta cứ xử lý theo quy định! Nếu các người gom đủ tiền thì ta bỏ qua chuyện này!”

“Vâng, ti nghiệp đại nhân!” Các nha nội buồn bã cúi đầu đi về nhà.

Để gom góp tiền, bọn họ chẳng còn cách nào khác ngoài ngửa tay xin tiền cha mẹ một lần nữa.

Nhà của Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm.

Con trai hấn ta, Tiền Đa Tài, nhìn người cha già uy nghiêm của mình mà lắp bắp nói: “Cha, người có thể cho ta ít tiền được không?”

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm hừ một tiếng: “Người cần tiền để làm gì?”

Nói thật, hấn ta rất không hài lòng về đứa con trai này của mình.

Chẳng làm nổi trò trống gì, cả ngày chỉ biết ăn uống, chơi gái rồi đánh bài, lại còn suốt ngày ngửa tay đòi tiền cha mẹ nữa chứ.

Nếu nó không phải con trai hấn ta thì hấn ta đã tát chết nó ngay rồi.

Tiền Đa Tài rụt cổ lại, nói với vẻ sợ sệt: “Cha, con vi phạm nội quy của Quốc Tử Giám, lại bị Lâm ti nghiệp phạt tiền rồi! Hấn đòi đánh con nên con mới...”

“Lại vi phạm? Người vi phạm lỗi gì hả?” Tiền Viễn Thâm nổi giận.

Hấn ta biết tên Lâm Bắc Phàm này rất tham tiền, đặc biệt là thích bóc lột tiền của đám con cháu quan lại.

Nhưng tên Lâm Bắc Phàm lại khôn ranh chẳng khác nào một con khỉ, có tham tiền thì cũng bịa ra được lý do chính đáng khiến người ta không thể làm gì được.

Cho nên chắc chắn con trai hấn ta lại mắc lỗi gì đó khiến Lâm Bắc Phàm tóm được khuyết điểm rồi.

Chương 75: Toàn là nói vớ vẩn hết

“Là tội thuê người sát hại mệnh quan triều đình, con là đồng phạm! Nhưng còn chưa thành công thì đã bị phát hiện rồi, như thế có được coi là đã phạm tội không ạ?” Tiền Đa Tài nói lí nhí.

Tiền Viễn Thâm tức đến nỗi cả người run lên: “Thằng ngỗ nghịch này!”

Hắn ta giơ tay lên đang định cho con trai một cái tát thì lại bị bà vợ già ngăn cản.

“Thôi được rồi, chuyện này có gì to tát đâu? Dù sao nó cũng là con trai người, người đừng có mà động tay động chân, lỡ đánh đau nó, người không đau lòng thì ta cũng đau lòng!”

Tiền Viễn Thâm càng giận hơn: “Người xem người đi, con hư tại mẹ, nó bị người chiều quá thành hư rồi đấy!”

Bà vợ và Tiền Đa Tài chẳng thể nói gì nữa.

“Nhưng Lâm Bắc Phàm cũng là tên khốn nạn!” Tiền Viễn Thâm nghiêng răng nghiêng lợi: “Tham nhiều tiền như thế còn chưa biết đủ, tham đến nỗi không biết điểm dừng! Ngày mai nhất định ông đây phải cho hắn một trận!”

Nhà của Công bộ thượng thư Vương Viễn Sơn.

Nhà nội Vương Nhược Phong vừa về đến nhà đã quỳ rạp xuống trước mặt mẹ mình mà khóc sụt sùi: “Mẹ, mẹ phải giúp con! Mẹ không giúp con thì con mất mạng đấy...”

“Ôi con trai ta, sao thế này?” Mẹ hắn ta lo lắng hỏi.

“Con hết sạch tiền rồi! Nếu trong vòng ba ngày mà không gom đủ mười vạn lượng thì con sẽ bị đánh chết cho mà xem! Mẹ, cầu xin mẹ nói với cha giúp con, cho con thêm mười vạn lượng được không?”

Tối đó, Vương Viễn Sơn về tới nhà cũng vô cùng tức giận.

Hắn ta không chỉ giận con trai mình mà càng tức vì Lâm Bắc Phàm hơn: “Hay cho tên Lâm Bắc Phàm nhà người, người thực sự coi con trai ta là lúa, thích gặt là gặt chắc? Hắn đã dám làm thế này thì sau này còn việc gì hắn không dám làm nữa, nhất định ngày mai lão phu phải vạch tội hắn!”

Nhà của các quan lại khác cũng xảy ra tình trạng tương tự.

Nhưng người tức giận nhất là Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu bởi vì đứa con trai quý giá của hắn ta lại bị đánh nữa rồi.

Được lắm, không chỉ ăn tiền mà còn đánh con trai hắn ta bong da tróc thịt, làm hắn ta đau lòng muốn chết.

Lỡ đánh con trai hấn ta thành một đứa tàn tật thì phải làm thế nào bây giờ?

Tối hôm ấy, Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu lập tức xông tới nhà của Lâm Bắc Phàm.

“Cao đại nhân, cơn gió nào thổi người tới đây thế?” Lâm Bắc Phàm cười híp mắt mà hỏi.

“Người biết rồi còn hỏi!” Cao Thiên Diệu hùng hổ nói: “Lâm Bắc Phàm, người đánh con trai ta thành ra thế kia, có phải người y vào ân sủng của bộ hạ nên tưởng ta không dám làm gì người đúng không?”

“Cao đại nhân, sao người không hỏi xem con trai người đã làm ra chuyện gì?”

“Nói chỉ là một đứa trẻ con thì có thể làm ra chuyện gì được chứ? Người lấy việc công trả thù riêng thì có!”

Lâm Bắc Phàm không cười nữa, sắc mặt cũng sầm xuống: “Cao đại nhân, con trai người, Cao Thiên Vũ, đã tuyên bố sẽ thuê người đến giết ta đây! Đây là điều cấm kỵ trên quan trường, đừng nói là người không hiểu đấy nhé? Ta không đuổi học con trai người là đã chừa cho hấn ta một con đường sống rồi, vậy mà người lại còn đến tận nhà ta đòi lý lẽ, đây là thứ đạo lý gì thế?”

Sắc mặt của Cao Thiên Diệu hơi thay đổi.

Chốn quan trường quả thực có một quy tắc không được phép phạm phải, chính là không được thuê sát thủ hãm hại người không cùng quan điểm chính trị với mình.

Nếu không thì hôm nay người giết ta, ngày mai ta lại giết người, chẳng phải triều đình sẽ loạn cả lên hay sao?

Tất cả ân oán đều phải giải quyết trên triều đình!

Cho nên trong chốn quan trường, không phải ai cũng dám thuê sát thủ giết người, cho dù có dám thì cũng không được để người khác phát hiện ra, nếu không cứ chờ bị rơi đầu đi.

“Cho dù nó có nói thế thì đã làm sao hử, chẳng phải nó vẫn chưa làm đấy sao?” Cao Thiên Diệu cãi chày cãi cối.

“Đợi đến khi hấn ta làm rồi thì còn thể nào nữa hả?” Lâm Bắc Phàm nghiêm túc nói: “Ta là ti nghiệp của Quốc Tử Giám, nhất định phải đề phòng mỗi họa từ khi nó chưa xảy ra! Đã phát hiện có vấn đề thì phải kịp thời sửa chữa! Bản quan làm như thế chẳng lẽ có gì sai?”

Sắc mặt Cao Thiên Diệu không ngừng biến đổi, cuối cùng hấn ta phát tay áo bỏ đi.

“Hừ! Lão phu không nói lại ngươi, ngươi tự lo cho chính mình đi, món nợ này bọn ta sẽ không để yên đâu!”

“Không tiễn nhé, Cao đại nhân!” Lâm Bắc Phàm cười vẫy chào.

Về tới nhà, Cao Thiên Diệu thấy đứa con trai nhà mình đang kêu gào thảm thiết, cơn giận lại bùng lên một lần nữa.

“Con trai, con yên tâm, nhất định cha sẽ báo thù cho con!”

Vậy là ở buổi tảo triều ngày hôm sau đã xảy ra một màn kịch rất hoành tráng, rất thống nhất.

“Khởi bẩm bệ hạ, thần muốn vạch tội ti nghiệp Quốc Tử Giám, Lâm Bắc Phàm!”

“Khởi bẩm bệ hạ, thần muốn vạch tội ti nghiệp Quốc Tử Giám, Lâm Bắc Phàm!”

“Khởi bẩm bệ hạ, thần muốn vạch tội ti nghiệp Quốc Tử Giám, Lâm Bắc Phàm!”

...

Việc này cũng khiến nữ đế hơi bối rối.

Tên này lại gây ra chuyện gì khiến trời cao nổi giận người đời oán thán, khiến các quan cùng ra tay đối phó với hấn nữa rồi?

“Các vị ái khanh, tại sao lại muốn vạch tội Lâm ái khanh?”

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu đứng ra, lớn tiếng nói:

“Khởi bẩm bệ hạ, trong khi giữ chức ti nghiệp Quốc Tử Giám, Lâm Bắc Phàm làm việc tùy tiện, suy đồi đạo đức, khuyến khích học trò mảy mò các kỹ thuật mới, bỏ bê việc học, mong bệ hạ minh xét!”

“Mong bệ hạ minh xét!” Bách quan đồng thanh.

Chuyện bọn họ tham ô không thể mang ra bàn luận, vì vậy bọn họ đành phải kiếm cớ khác.

“Lâm ái khanh, có việc này thật hay không?” Nữ đế hỏi.

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh bước ra: “Khởi bẩm bệ hạ, tuyệt đối không có chuyện này, lời bọn họ nói đều là vớ vẩn hết!”

Chương 76: Có phải người đọc sách đến nỗi ngọc luôn rồi không hả?

Cao Thiên Diệu cười lạnh: “Lâm Bắc Phàm, ta sớm biết người sẽ thề thốt không nhận cho nên bản quan đã mời Lưu tế tửu và một vị ti nghiệp khác tới đây, bọn họ có thể làm chứng cho vi thần!”

Nữ đế nói: “Truyền!”

Lão thái giám cao giọng gọi: “Mời tế tửu Quốc Tử Giám, Lưu Hoa Nghiệp, ti nghiệp Tôn Thiên Đạo vào yết kiến!”

Chỉ một lát sao, cấp trên trực tiếp của Lâm Bắc Phàm là Lưu tế tửu và đồng nghiệp Tôn Thiên Đạo bước vào Kim Loan điện.

“Bái kiến bệ hạ, ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

“Hai vị miễn lễ!”

“Tạ bệ hạ!”

Sắc mặt của nữ đế uy nghiêm: “Vừa rồi Lại bộ thượng thư, Cao ái khanh nói, trong thời gian Lâm Bắc Phàm làm việc ở Quốc Tử Giám có hành vi tùy tiện, suy đồi đạo đức, khuyến khích học trò mày mò các kỹ thuật mới, bỏ bê việc học, có chuyện này hay không?”

Hai người nhìn nhau rồi cùng lúc đáp: “Đúng là có chuyện này!”

Lưu tế tửu hít một hơi thật sâu, nói: “Khởi bẩm bệ hạ, trong lúc tại chức, Lâm ti nghiệp làm việc cầu thả...”

Hắn ta nói mãi không dừng, lên án toàn bộ “tội danh” của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm dùng ánh mắt coi thường nhìn lão già xu nịnh và khúm núm này.

Bách quan đang đối phó với người của ngươi, ngươi không bảo vệ ta thì thôi lại còn tham gia làm kẻ tiên phong, chỉ đâu đánh đó khó mà làm nên đại sự lắm!

Lưu tế tửu nói xong thì lui về phía sau một bước, đèn lượt Tôn ti nghiệp bổ sung thêm.

“Lâm ái khanh, ngươi có gì muốn nói không?” Nữ đế hơi lo lắng.

Nếu Lâm Bắc Phàm thật sự phạm lỗi như Lưu tế tửu đã nói vậy dưới sức ép của các quan, nàng cũng không thể không tạm thời thu lại chức quan của Lâm Bắc Phàm, tránh cơn gió lớn này.

Nàng thâm thở dài, cái tên này có thể khiến người ta bớt phải lo lắng đi được không vậy?

Hắn là người có năng lực tốt, nhưng bản lĩnh gây chuyện cũng chẳng kém!

Lần nào cũng để nàng phải thu dọn tàn cuộc, thật mệt mỏi!

Đúng lúc đó, Lâm Bắc Phàm bình tĩnh chấp tay: “Khởi bẩm bệ hạ, Lưu tế tửu nói sai rồi! Đúng là vì thần khuyến khích học sinh nghiên cứu thêm các kỹ năng mới lạ, nhưng tất cả đều vì bệ hạ, vì Đại Võ, vì giang sơn xã tắc mà thôi!”

“Hoang đường! Từ trước đến giờ vì thần chưa từng nghe nói mấy trò phóng túng đó có ích với bệ hạ, có ích với Đại Võ, có ích với giang sơn xã tắc! Ngược lại, rất nhiều người đánh mất chí hướng chỉ vì say mê một thứ gì đó, cuối cùng trở thành đám vô dụng!”

“Không sai! Là người có học thì nên đặt mục tiêu là công danh, coi việc tạo phúc cho bách tính làm trách nhiệm của bản thân để chăm chỉ học hành, nỗ lực không biết mệt mỏi, chứ không phải tốn thời gian vào mấy trò vô dụng kia!”

“Lâm ti nghiệp, rốt cuộc ngươi làm như thế là có ý gì hả?”

“Bệ hạ, Lâm ti nghiệp có mưu đồ độc ác! Hắn ỷ lại vào ân sủng của bệ hạ mà làm xằng làm bậy, bệ hạ mau trừng phạt hắn đi!”

...

Các quan dùng những lời lẽ sắc bén mà nhắm vào Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm lại bình tĩnh nói: “Vi thần muốn mời bệ hạ và các vị đại thần cùng vi thần rời bước đến Quốc Tử Giám! Đến Quốc Tử Giám rồi tất cả mọi chuyện sẽ sáng tỏ thôi!”

Nữ đế suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói: “Được!”

Khoảng nửa canh giờ sau, mọi người đã đến Quốc Tử Giám.

Lâm Bắc Phàm đưa mọi người đi tới bờ hồ.

Lúc này, có một học trò đang điều khiển một trò chơi kỳ lạ, trông có vẻ rất bận rộn.

Thấy Lâm Bắc Phàm đưa một nhóm người mặc quan phục đi tới, hắn ta rất ngạc nhiên.

Học trò kia lập tức đặt món đồ đang cầm trên tay xuống, cúi đầu chấp tay, cung kính chào hỏi: “Học trò chào Lâm ti nghiệp và các vị đại nhân!”

“Không cần đa lễ!” Lâm Bắc Phàm ân cần cười nói: “Hải Thiên, ta giới thiệu cho ngươi nhé, vị mỹ nhân xinh đẹp như hoa này chính là đương kim Thánh Võ nữ hoàng bệ hạ! Những người khác chính là văn võ bá quan đương triều!”

“Ôi! Là bệ hạ đó sao!”

Học trò kia hoảng loạn chấp tay, cúi người hành lễ: “Học trò bái kiến bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Miễn lễ!” Nữ đế vung tay.

“Tạ bệ hạ!”

Học trò kia đứng thẳng người lên nhưng vẫn không dám ngẩng đầu, cả người hơi run rẩy, trên mặt đỏ đầy mồ hôi.

Rõ ràng đây là lần đầu tiên hắn ta gặp được cảnh tượng hoành tráng đến thế này nên rất hoang mang.

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Hải Thiên, thành quả nghiên cứu của ngươi thế nào rồi? Ta đưa bệ hạ và văn võ bá quan đến xem thử, mau đem thành quả nghiên cứu của ngươi ra đây!”

Hải Thiên vội gật đầu: “Dạ vâng... vậy học trò xin trình bày ngay! Đây là thành quả nghiên cứu của học trò...”

Nhưng hần ta căng thẳng quá nên nói không thành lời.

Vì vậy, Lâm Bắc Phàm thay hần ta mở lời: “Trước khi xem thành quả, vi thần muốn hỏi bệ hạ và các vị đại thần một vấn đề, liệu sắt thép có thể nổi trên mặt nước không?”

“Hoang đường! Sắt thép nặng như thế làm sao mà nổi trên mặt nước được? Tất nhiên sẽ chìm xuống đáy biển rồi!” Cao Thiên Diêu tỏ vẻ khó chịu.

“Phải đây, sắt thép thì làm sao mà nổi trên nước được, đây là chuyện không thể!”

“Lâm ti nghiệp, sao ngươi lại hỏi chuyện kỳ lạ như vậy chứ?”

“Có phải ngươi đọc sách đến nổi ngốc luôn rồi không hả?”

...

Chương 77: Bay lên được

Mọi người chê cười.

Nữ đế không nói một lời, chỉ bình tĩnh nhìn Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cười nhạt, hần lấy từ trong đồng đồ vật hình thù kỳ lạ ra một cục sắt được lắp thành hình con thuyền.

“Bệ hạ và các vị đại nhân, mọi người xem, có phải thứ này được làm từ sắt hay không?”

Sau khi nữ đế và mấy vị quan viên chuyển tay nhau con thuyền một lượt đều gật đầu nói: “Đúng là được làm từ sắt thật!”

“Nếu đặt vật này trên mặt nước, liệu nó có chìm xuống hay không?” Lâm Bắc Phàm cười hỏi.

“Tất nhiên là sẽ chìm xuống rồi!” Các quan khăng định.

“Được, mọi người xem nhé!” Lâm Bắc Phàm thả cục sắt trên tay vào trong hồ.

Cục sắt kia rơi xuống hồ làm bắn lên rất nhiều bọt nước.

Khi mọi người cho rằng cục sắt kia sẽ chìm xuống thì nó lại nổi lên, giống như một con thuyền lênh đênh theo gợn nước.

Nữ đế cùng các quan lập tức sửng sốt: “Cái này...”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Đúng như các vị chứng kiến, mặc dù vật này được làm từ sắt thép rất nặng, nhưng lại có thể nổi trên mặt nước! Bệ hạ, các vị đại nhân, có biết nguyên lý của nó là gì không?”

“Cái này... không biết!” Mọi người lắc đầu quây quây.

Một vị đại nhân không nhịn được mà hỏi: “Lâm ti nghiệp, cục sắt này nặng như thế sao lại nổi trên mặt nước được? Như thế chẳng hợp lý chút nào cả!”

“Là do lực nổi!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười và đáp: “Nước có lực nổi vì vậy có thể nâng mái chèo, có thể làm chiếc lá rụng xuống nổi lên khỏi mặt nước, thậm chí còn có thể làm vạn vật nổi lên, tất nhiên sắt thép cũng không phải ngoại lệ! Những thứ không nổi lên là vì chưa đạt đủ điều kiện mà thôi!”

Mọi người gật đầu nửa hiểu nửa không.

Nhưng trước mặt Lâm Bắc Phàm, bọn họ vẫn tỏ vẻ đã hiểu rõ cả rồi.

Chỉ có nữ đế là trông có vẻ đang tập trung suy nghĩ nhất, nàng vẫn đang nhìn chằm chằm Lâm Bắc Phàm không chớp mắt.

“Lâm ti nghiệp, nghiên cứu mấy thứ này thì có tác dụng gì chứ? Có thể an bang trị quốc hay không? Có thể dẹp loạn cứu dân hay không? Nếu không thể thì chỉ là thứ trò chơi vớ vẩn mà thôi, chẳng đáng để ý!” Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu chế giễu.

“Cao đại nhân, tầm nhìn của ngài hạn hẹp quá rồi đấy!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, chấp tay nói: “Bệ hạ và các vị đại nhân, các vị thử nghĩ xem, nếu chúng ta nghiên cứu thông suốt nguyên lý này và chế tạo thuyền sắt cỡ lớn vậy thủy quân của Đại Võ ta sẽ ra sao?”

Sắc mặt mọi người liên tục thay đổi, mở to mắt há hốc miệng.

“Chế tạo thuyền sắt cỡ lớn, chuyện này...”

“Dùng sắt thép để chế tạo thuyền, sao mà làm được chứ?”

“Nhưng nếu làm được thuyền sắt cỡ lớn thì... ôi!”

“Ôi!!”

...

Mọi người đều hít ngược một ngụm khí lạnh.

Ánh mắt Lâm Bắc Phàm trở nên nhiệt huyết: “Nếu chúng ta có thể chế tạo được thuyền sắt cỡ lớn thì chắc chắn có thể dễ dàng di chuyển tới các vùng nước lớn, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không ai ngăn nổi! Thủy quân của Đại Võ chúng ta từ giờ sẽ chẳng phải sợ gì nữa!”

Mọi người gật đầu theo bản năng.

“Bệ hạ, các vị đại nhân, các vị có còn cảm thấy nghiên cứu thứ này là chuyện vô dụng nữa không?” Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười.

Ai nấy đều im lặng.

Chỉ có nữ đế gật đầu tán thưởng: “Lâm ái khanh, ngươi nói có lý lắm!”

Giọng nàng chứa đầy vẻ mong đợi: “Nếu một ngày nào đó Đại Võ chúng ta thực sự chế tạo được thuyền sắt cỡ lớn, chắc chắn sẽ đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, uy chấn các nước! Thống trị thủy vực lớn và hải vực chỉ còn là chuyện sớm muộn mà thôi!”

“Lâm ái khanh, cả vị học trò này nữa, nhất định các ngươi phải tiếp tục tiến hành cuộc nghiên cứu này! Đợi tới khi chế tạo được thuyền sắt cỡ lớn, nhất định trăm sẽ ban thưởng thật nhiều!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay: “Vi thần tuân chỉ!”

Học trò tên là Hải Thiên kia mừng muôn phát điên: “Học trò tuân chỉ!”

Sau đó, Lâm Bắc Phàm đưa mọi người đến một khoảng sân rộng.

Ở đó có vài học trò đang loay hoay với một thứ gì đó trông giống như quả bóng hơi.

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Bệ hạ, các vị đại nhân, trước khi giới thiệu thứ này, vi thần muốn hỏi các vị một câu, các vị cảm thấy liệu con người có thể bay lên trời được không?”

“Sao lại như thế được, con người thì làm sao mà bay được cơ chứ?”

“Cho dù có là cường giả đỉnh cấp Nhất phẩm Đại Tông Sư tối cao cũng chỉ có thể nhảy lên cao hơn bình thường một chút, giữ cơ thể trên không trung lâu hơn một chút mà thôi! Muốn bay lên đến tận trời thì tuyệt đối không thể!”

“Có lẽ chỉ có thần tiên mới có bản lĩnh này mà thôi!”

...

Mọi người lắc đầu quây quây.

Lâm Bắc Phàm chỉ vào một quả bóng hơi khá lớn, cười nói: “Nhưng thứ này của vi thần lại có thể làm được đấy!”

Mọi người ở đây lập tức ồn ào cả lên.

“Không thể nào!”

“Tuyệt đối không thể nào!”

...

“Mời các vị xem!”

Theo hiệu lệnh của Lâm Bắc Phàm, mấy học trò châm lửa vào phía dưới, quả bóng hơi bắt đầu phình to ra.

Sau đó, dưới ánh mắt đầy ngạc nhiên của mọi người, nó chậm rãi bay lên không trung.

Bay cao đến bảy, tám trượng, cũng may bên dưới có một sợi dây thừng giữ lại, nếu không thì nó sẽ thật sự bay đi mất.

“Bay lên thật rồi kìa!”

“Bay lên rồi!”

“Sao lại như thế được?”

...

Chương 78: Thực sự có thể sao?

Nữ đế ngạc nhiên, mà các quan lại càng ngạc nhiên hơn.

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Thứ này được thay đổi dựa theo nguyên lý đèn Khổng Minh, từng được gọi là khí cầu lớn! Hiện giờ nó có thể chở theo khoảng năm cân đồ đạc! Nói cách khác, hiện giờ nó đã có thể đưa một đứa trẻ lên bầu trời rồi! Các vị thử nghĩ mà xem, nếu chúng ta làm thứ này to hơn gấp mười lần thậm chí là hai mươi lần, chẳng phải có thể đưa con người bay lên trời rồi hay sao?”

“Nghe có vẻ sẽ làm được thật đấy!”

Mọi người nhìn khí cầu lớn trên bầu trời vừa bất ngờ lại vừa mong đợi.

Bay lên trời, không biết đó là giấc mơ của biết bao nhiêu con người!

Suốt mấy nghìn năm qua, không biết trong dân gian đã lưu truyền bao nhiêu câu thơ kinh điển và cả thần thoại, truyền thuyết!

Đó là giấc mộng lưu truyền từ trong xương tủy.

Nhưng người ta cũng hiểu rõ, chuyện này gần như chẳng thể trở thành hiện thực!

Con người không thể bay lên trời được!

Nhưng bây giờ, bọn họ đã nhìn thấy hy vọng!

“Tốt lắm, tốt lắm, tốt lắm!” Nữ đế khen tốt những ba lần, mừng rỡ nói: “Lâm ái khanh, ngươi lại đem đến cho trẫm một niềm vui bất ngờ nữa rồi!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay: “Khởi bẩm bệ hạ, ngoài việc bay lên trời, khí cầu lớn này còn có nhiều tác dụng khác! Nếu khéo léo sử dụng thì nó có thể giúp Đại Võ ta nâng cao thực lực, ra oai với kẻ địch tứ phương!”

“Có tác dụng gì nữa? Ái khanh mau nói đi!” Nữ đế vội hỏi.

“Đó là đứng trên cao, nhìn được xa!” Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười, nói: “Nếu chúng ta đem khí cầu lớn lên chiến trường, cho người lên khí cầu lớn để bay lên cao vậy quân địch có binh lực ra sao, bày binh bố trận như thế nào, chúng ta nhìn một cái là biết hết!”

“Phải rồi, tại sao ta lại không nghĩ tới nhỉ?”

“Có món binh khí kỳ diệu này, phần thắng sẽ rất lớn!”

...

Các quan đồng loạt vỗ trán.

“Mặt khác, còn có thể thăm dò địa hình nữa!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Nước ta nhiều đồi núi, núi cao thì hiểm trở, có rất nhiều địa phương đường đi bất tiện, nhưng có rất nhiều nơi lại là đất trống! Chỉ cần ngồi trên khí cầu lớn thì có thể quan sát địa hình núi đồi từ trên cao!”

“Đúng vậy, còn có thể dùng như thế nữa!”

“Thật tuyệt vời!”

...

Sau đó, Lâm Bắc Phàm lại kể thêm một vài lợi ích của khí cầu lớn nữa.

Mỗi một tác dụng đều khiến người ta phải vỗ tay tán thưởng!

Nữ đế dùng ánh mắt say mê mà nhìn khí cầu lớn: “Lâm ái khanh, nhất định phải nghiên cứu thật kỹ khí cầu lớn này, tranh thủ thời gian để có thể sớm cho người bay lên trời!”

“Thần tuân chỉ!” Lâm Bắc Phàm chắp tay.

Sau đó, Lâm Bắc Phàm lại đưa mọi người đến một bãi cỏ.

Bãi cỏ này đã bị phá đi, trồng lúa nước vào.

Mấy học trò ở đó đã cởi áo ngoài ra, đang bận rộn làm việc trong ruộng lúa, trông giản dị như người nông dân thực thụ vậy.

Lần này thì mọi người không phản ứng kịp nữa rồi.

Bởi vì hai phát minh vừa rồi khiến người ta quá sốc!

Một cái trên trời một cái dưới biển vượt quá khả năng tưởng tượng của mọi người, lợi hại đến nỗi làm người ta ngơ ngác!

Nhưng còn cảnh tượng trước mặt...

Có vẻ là một thứ rất quen thuộc, rất phổ biến.

“Lâm ái khanh, đây là...” Nữ đế thất sắc.

“Khởi bẩm bệ hạ, trước khi nói về phát minh này, vi thần muốn chia sẻ một câu chuyện!”

“Nói đi!” Nữ đế gật đầu.

“Từ nhỏ vi thần đã có ước mơ được nằm hóng mát dưới bóng lúa!”

Lâm Bắc Phàm nói một cách say mê: “Vi thần đã từng mơ một giấc mơ, mơ thấy lúa nước mọc cao hơn cả cao lương, bông lúa dài hơn cả cái chổi, hạt lúa to như hạt lạc! Ta và mọi người trong nhà nằm dưới bóng lúa ấy mà hóng mát...”

Nữ đế mỉm cười: “Đây không chỉ là giấc mơ của ái khanh đâu, đây cũng là giấc mơ của trẫm! Nếu lúa nước có thể mọc cao hơn cao lương, bông lúa dài hơn cả cái chổi, hạt lúa to như hạt lạc, thì thiên hạ này đâu còn nạn đói, đâu còn nghèo khổ nữa?”

“Đồ ăn thức uống của người dân rất quan trọng, chỉ cần giải quyết được vấn đề cơm ăn, thì rất nhiều vấn đề khác đều không thành vấn đề nữa!”

Sau đó, nàng thắc mắc: “Nhưng chuyện này thì liên quan gì đến phát minh của ngươi?”

“Bởi vì vi thần phát hiện ra chỉ cần lai tạo ra hạt lúa mới và trồng xuống đất, thì cây lúa nước mọc ra sẽ cao hơn, tươi tốt hơn, có khả năng chống chịu tốt hơn trước những mối đe dọa của tự nhiên, tất nhiên sản lượng cũng lớn hơn!”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Cho nên, vi thần đã khuyến khích những học trò có hứng thú với lĩnh vực này nghiên cứu về nó!”

Sắc mặt của nữ đế và các quan lập tức thay đổi.

Vấn đề của đất nước chung quy đều là vấn đề về lương thực!

Bởi vì đất nước vốn là một tập thể con người, đã là con người thì phải ăn cơm, phải ăn cho no thì mới có thể nghĩ đến những chuyện khác.

Nếu đến cả cơm cũng không được ăn no thì càng chẳng cần nhắc tới những chuyện khác làm gì.

Vừa rồi nữ đế nói rất phải, chỉ cần giải quyết được vấn đề cơm ăn thì rất nhiều vấn đề khác không còn được coi là vấn đề nữa

rồi!

Nếu Lâm Bắc Phàm thực sự có thể làm tăng sản lượng lương thực, thì...

Nữ đế vội nói: “Ái khanh, người nói thật chứ? Giống lúa nước lai tạo này thật sự có thể làm tăng sản lượng sao?”

Chương 79: Rửa sạch hiềm nghi

“Không dám nói dối hoàng thượng!” Lâm Bắc Phàm vỗ tay một cái, có người lập tức đem một quyển sổ tới, Lâm Bắc Phàm đưa sổ cho nữ đế.

Nữ đế vừa đọc, Lâm Bắc Phàm vừa giải thích.

“Đây là tài liệu mà vi thần cho các học sinh đi vào trong dân gian, hỏi thăm các hộ nông dân lớn, đến tận đồng ruộng ghi chép lại!”

“Căn cứ vào tư liệu này, có thể thấy rằng hạt lúa lai tạo mọc thành cây cao hơn, chắc khỏe hơn, có khả năng chống chọi với các mối nguy hại trong tự nhiên hơn, đem nhiều bông lúa hơn!”

“Một hạt lúa lai tạo cho ra sản lượng cao hơn từ ba mươi phần trăm trở lên so với hạt thóc thông thường.”

“Bệ hạ và các vị đại nhân, mọi người thử nghĩ mà xem...”

Lâm Bắc Phàm dùng giọng điệu lôi cuốn mà nói: “Nếu chúng ta nghiên cứu thành công giống lúa nước lai tạo và cho người dân cả nước trồng giống lúa ấy, thì sản lượng lúa nước của cả nước sẽ tăng từ ba mươi phần trăm trở lên! Như vậy... có thể giải quyết được vấn đề cơm ăn của năm đến sáu triệu người rồi!”

Mọi người đồng loạt thở gấp.

Sản lượng lúa nước tăng từ ba mươi phần trăm trở lên!

Giải quyết được vấn đề cơm ăn của năm, sáu triệu người!

Đây là sáng kiến vĩ đại đến cỡ nào cơ chứ!

Phải biết rằng ở rất nhiều quốc gia, dân số cả nước còn chỉ tới hàng triệu!

Đại Võ bọn họ thì đất rộng của nhiều, sản vật phong phú, vậy mà cũng chỉ có thể nuôi được hai trăm triệu người!

Nhưng trong số hai trăm triệu người này có tới chín mươi phần trăm phải ăn bữa sáng lo bữa trưa, ăn bữa nay lo bữa mai!

Thế nên hiện giờ đất nước đang rất bấp bênh, dân chúng lâm than!

Cũng là vì ăn không đủ no nên mới sinh ra hỗn loạn!

Nếu đưa giống lúa nước lai tạo này vào sử dụng, không chỉ giải quyết được vấn đề cơm ăn của năm, sáu triệu người, mà còn có thể củng cố khả năng thống trị của chính quyền!

Dù sao thì nếu đã được ăn no, cuộc sống tốt đẹp rồi còn ai nghĩ đến việc nổi dậy chống đối nữa chứ?

Người dám phản kháng thì ta không cho người được ăn no!

Lương thực chính là loại vũ khí tốt nhất, là thứ bảo đảm cho quyền thống trị và sự ổn định lâu dài!

“Ái khanh, có thật là giống lúa nước lai tạo này có thể làm sản lượng thu hoạch tăng thêm ba mươi phần trăm không?” Nữ đế lại hỏi.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Có thể sẽ cao hơn ba mươi phần trăm chứ không có chuyện thấp hơn đâu ạ, đây mới chỉ là con số mà thần ước tính sơ bộ vậy thôi! Nếu chúng ta chọn những giống lúa nước tốt nhất để lai tạo thì sản lượng không chỉ tăng ba mươi phần trăm mà năm mươi phần trăm, tám mươi phần trăm cũng có thể lắm!”

Cũng có thể tăng tới năm mươi phần trăm, tám mươi phần trăm!

Mọi người nghe mà choáng váng, mắt đỏ cả lên.

“Nếu thật sự nghiên cứu thành công loại lúa nước lai tạo này thì người dân đều sẽ được ăn cơm ngon, đất nước tất sẽ yên ổn, bốn biển thái bình! Sự thống trị của bệ hạ được bảo đảm vững chắc như thành đồng vách sắt, không ai có thể phá hủy nổi! Vương triều Đại Võ sẽ ổn định lâu dài, đời đời kế thừa!”

Nữ đế thở gấp: “Ái khanh, nhất định ngươi phải cố gắng mà nghiên cứu! Ngươi cần gì cứ nói với trẫm, trẫm bảo đảm sẽ cung cấp cho ngươi!”

“Đa tạ bệ hạ chấp thuận!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Sau đó, Lâm Bắc Phàm lại đưa nữ đế và các vị đại thần đi xem các phát minh khác. Mặc dù không khiến người ta phải sốc như ba phát minh trước đó nhưng cũng rất hữu dụng.

Nữ đế và các đại thần xem mà hoa hết cả mắt, không ngừng cảm thán, dường như mấy chục năm qua bọn họ đã sống uổng phí cả rồi.

“Bệ hạ, đây chính là mấy kỹ thuật mới mà vi thần khuyến khích học sinh nghiên cứu, bệ hạ thấy thế nào?” Lâm Bắc Phàm cười đắc ý.

Nữ đế cười mắng: “Nếu những thứ này đều tính là kỹ thuật mới vậy thiên hạ này cũng không có kỹ thuật mới gì cả! Loại kỹ thuật mới giống như vậy, ngươi hẳn nên dẫn dắt nhiều người cùng nghiên cứu hơn mới phải! Nghiên cứu thành công bất cứ thứ gì cũng có thể tạo phúc cho bách tính, công đức không đếm xuể!”

“Nhưng vi thần làm như vậy tất cả đều xuất phát từ mục đích vì bệ hạ, vì Đại Võ, vì soi sáng bách tính, rõ ràng là một tấm lòng trung thành vậy mà chẳng được người khác thấu hiểu, lại còn bị các quan đồng僚 kết tội, bị kẻ tiểu nhân hãm hại, vi thần đau lòng quá đi mất!”

Lâm Bắc Phàm ôm ngực, ra vẻ oan ức như thể sắp chết tới nơi mà nói.

Hắn còn dùng nội lực ép ra hai giọt nước mắt.

Diễn đến thế này rồi, đến Lâm Bắc Phàm cũng cảm thấy Oscar nợ hắn một cái tượng vàng đấy!

Các quan nghe vậy khóe miệng đều co giật.

Ngươi mắng ai là tiểu nhân hả?

Nữ đế nói với vẻ xót xa: “Ái khanh, ngươi phải chịu oan ức rồi!”

Sau đó, nàng dùng đôi mắt phượng của mình nhìn các quan, dùng giọng uy nghiêm mà dọa dẫm: “Trẫm cho phép Lâm ái khanh tiếp tục nghiên cứu mấy trò kỹ thuật mới này, ai có ý kiến gì không? Nếu có ý kiến thì cứ nói ra đi, dù sao trẫm cũng chẳng nghe đâu!”

Các quan ai nấy cũng cười khỏ.

Người không nghe thì bảo bọn ta nói làm gì vậy?

Rõ ràng là thiên vị Lâm Bắc Phàm mà!

Nhưng nếu bọn họ là hoàng đế thì bọn họ cũng sẽ thiên vị Lâm Bắc Phàm!

Bởi vì những thứ kia gây ra cú sốc quá lớn, chỉ cần nghiên cứu thành công một thứ là có thể tăng cường tiềm lực của đất nước trong thời gian ngắn!

Đây đúng là vũ khí quan trọng đối với đất nước, chẳng ai thấy nó mà không động lòng cả.

“Chúng thần không có ý kiến!” Bách quan cùng đáp.

Nữ đế khích lệ Lâm Bắc Phàm: “Ái khanh, hãy cố gắng nghiên cứu những thứ này cho tốt, chỉ cần người nghiên cứu thành công, trẫm sẽ ban thưởng hậu hĩnh!”

“Rõ, thưa bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm chấp tay.

Chương 80: Ngoảnh mặt làm ngo

Đã được rửa sạch hiềm nghi, Lâm Bắc Phàm cũng nên báo thù thôi!

Hắn là người lòng dạ nhỏ nhen, không thể chịu nổi oan ức nhất, có thù thì phải trả ngay lập tức!

Đầu tiên là giết hai tên tiểu nhân cho khuây khỏa!

Nghĩ vậy, Lâm Bắc Phàm rầu rĩ thở dài.

“Tại sao ái khanh lại thở dài?” Nữ đế hỏi.

“Khởi bẩm bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ đau lòng: “Từ khi vi thần đảm nhiệm chức ti nghiệp tại Quốc Tử Giám tới nay, vi thần luôn tận tụy, làm tròn trách nhiệm! Dưới sự cổ

gắng của vi thần, bầu không khí tại Quốc Tử Giám tràn đầy nhiệt huyết, các học trò luôn chấp hành nội quy, thành tích học tập có tiến bộ, những chuyện này đều có thể thấy rõ!”

“Nhưng không biết tại sao, quần thần quan lại ai nấy cũng đều kết tội vi thần! Người không biết thì không có tội, vi thần hiểu được! Nhưng còn đồng liêu của vi thần là Lưu tế tửu và Tôn ti nghiệp, rõ ràng bọn họ đã nhìn thấy tất cả những thứ này vậy mà vẫn muốn kết tội vi thần! Cho nên vi thần chẳng thể hiểu nổi, trong lòng chua xót, nhất thời không kiềm chế được cảm xúc của mình!”

Nữ đế sa sầm mặt mũi: “Lưu Hoa Nghiệp, Tôn Thiên Đạo, có chuyện này hay không?”

Lưu tế tửu và Tôn ti nghiệp lập tức hoảng hốt: “Chuyện này...”

“Bệ hạ có thể hỏi các giáo quan và học trò khác, bọn họ có thể làm chứng cho vi thần!” Lâm Bắc Phàm nói.

Lúc này, một người quen cũ đi tới trước mặt nữ đế và các quan.

“Thảo dân bái kiến bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Người này, chính là ngôn quan Diêu Chính dạy học tại Quốc Tử Giám.

Hắn ta nghe nói nữ đế đến đây nên lập tức tới bái kiến để nữ đế nhớ tới sự tồn tại của hắn ta, biết đâu còn có cơ hội được mời quay lại làm quan.

Nữ đế nhìn thấy Diêu Chính thì mỉm cười: “Diêu ái khanh, đã lâu không gặp! Nghe chuyện ngươi đến Quốc Tử Giám dạy dỗ học trò khiến trẫm rất vui! Mong rằng ngươi sẽ dạy dỗ ra nhiều rường cột nước nhà hơn nữa, dốc sức phục vụ đất nước!”

Diêu Chính mừng rỡ khôn xiết, chấp tay nói: “Rõ, thưa bệ hạ! Thần nhất định không phụ sự mong đợi của bệ hạ!”

“Ngươi đến đúng lúc lắm, ngươi là người chính trực, trẫm có vài chuyện muốn hỏi ngươi!”

Diêu Chính vội đáp: “Xin bệ hạ cứ hỏi, thần nhất định biết thì thưa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe!”

“Trẫm hỏi ngươi, từ khi đảm nhiệm chức ti nghiệp tại Quốc Tử Giám tới nay, Lâm ái khanh làm việc như thế nào?”

Diêu Chính liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm một chút rồi chấp tay đáp: “Khởi bẩm bệ hạ, từ khi đảm nhiệm chức vụ tại Quốc Tử Giám cho tới nay, Lâm ti nghiệp phụ trách về kỷ luật, đạo đức và việc học tập của các học trò tại Quốc Tử Giám! Ở phương diện kỷ luật, Lâm ti nghiệp chấp hành nghiêm quy định của Quốc Tử Giám, hiện tượng đi muộn về sớm, trốn học trốn lớp giảm thiểu rõ rệt, bầu không khí nhiệt huyết hơn hẳn!”

Lâm Bắc Phàm âm thầm cười đắc ý.

Khuất phục được đám nha nội con em nhà quan kia rồi, chẳng phải hiện tượng đi muộn về sớm sẽ giảm thiểu hay sao?

“Còn phương diện đạo đức thì sao?” Nữ đế hỏi.

“Ở phương diện đạo đức, Lâm ti nghiệp đặt ra yêu cầu nghiêm khắc hơn trước, kẻ nào gặp thầy không chào, nói tục chửi bậy, khạc nhổ bừa bãi đều phải chịu phạt! Đồng thời, Lâm ti nghiệp còn mời vị thần đến đảm nhiệm vị trí giáo quan đạo đức, cho nên đạo đức của các học trò được nâng cao rõ rệt!”

Lâm Bắc Phàm lại thầm mỉm cười một lần nữa.

Hắn đặt ra yêu cầu nghiêm khắc hơn là để vật lông đám nha nội này.

Dám gặp thầy không chào, khạc nhổ vừa bãi, nói tục chửi bậy...

Ta phạt cho ngươi chết luôn!

Như vậy tất nhiên hiệu quả sẽ rất rõ rệt rồi!

“Thành tích học tập của học trò thì sao?” Nữ đế lại hỏi

“Khởi bẩm bệ hạ, từ khi Lâm Bắc Phàm đảm nhiệm chức ti nghiệp cho tới nay đã kiểm tra tháng hai lần, thành tích trung bình của các học sinh tăng lên thấy rõ!” Diêu Chính lại nói.

Lâm Bắc Phàm lại thầm mỉm cười.

Dí chặt đám nha nội kia trong lớp, cho dù chúng không muốn học thì cũng vẫn học được một số thứ.

Hơn nữa nếu không học thì sẽ bị đánh hoặc phạt tiền.

Có động lực to lớn như thế cho nên thành tích của chúng cải thiện rất nhanh.

Thành tích của chúng được cải thiện, chẳng phải thành tích trung bình của các học sinh Quốc Tử Giám sẽ được kéo lên hay sao?

Có thể nói rằng, nắm chắc được đám nha nội này, rất nhiều vấn đề sẽ được giải quyết một cách dễ dàng!

Nữ đế càng nghe, sắc mặt càng xấu đi.

Còn sắc mặt của Lưu tế tửu và Tôn ti nghiệp thì ngày càng tái, trông như thể sắp khụy xuống đến nơi rồi.

Cuối cùng, nữ đế hỏi: “Điều ái khanh, người nói có thật hay không?”

“Những lời vi thần nói đều là sự thật! Mặc dù quan điểm chính trị của vi thần và Lâm Bắc Phàm không hợp nhau nhưng thần sẽ không làm trái lương tâm của bản thân để nói tốt hoặc nói xấu về người khác! Vi thần là người chính trực, nếu vi thần nói dối nửa câu, xin bệ hạ cứ giáng chỉ điều tra!” Điều Chính nghiêm túc nói.

Nữ đế lập tức quay đầu lại, chỉ vào hai người Lưu tế tửu rồi giận dữ mắng: “Hay cho tên Lưu Hoa Nghiệp và Tôn Thiên Đạo các người! Bản thân là tế tửu và ti nghiệp của Quốc Tử Giám vậy mà các người lại vu oan cho người tốt, hãm hại đồng liêu! Đạo đức không đứng đắn thế này, làm sao các người có tư cách làm gương cho các học trò được hả? Biết luật mà còn phạm luật, các người đáng tội gì đây?”

“Bệ hạ thứ tội! Thần nhất thời ngu muội...” Hai người hoảng hốt quỳ xuống, đồng thời lén lút nháy mắt với các quan, hy vọng các quan có thể nói giúp bọn họ vài câu.

Dù sao thì hai người bọn họ cũng bị các quan xúi giục mà.

Nhưng trong số các quan lại chẳng có nổi một người nào đứng ra giúp bọn họ.

Đám quan lại lảng tránh mà nhìn sang chỗ khác, khoanh tay làm ngơ.

Chương 81: Xin lỗi

Lúc này, nữ đế lớn tiếng quát: “Tước bỏ áo quan của Tôn Thiên Đạo, giáng làm dân thường, vĩnh viễn không cho hấn ta quay lại làm quan!”

“Bệ hạ tha mạng, vi thần biết lỗi rồi...” Tôn Thiên Đạo liên tục dập đầu.

“Giải xuống, trẫm không muốn nhìn thấy hấn ta nữa!” Nữ đế phát tay.

Thế là Tôn Thiên Đạo bị lôi đi.

“Còn người nữa, Lưu Hoa Nghiệp!” Nữ đế lớn tiếng nói: “Người thân là tể tửu của Quốc Tử Giám vậy mà không chỉ đạo đức không đứng đắn, hãm hại cấp dưới mà còn chậm chạp lè mề, thật không đáng được trọng dụng! Nể tình những năm gần đây người cũng vất vả làm việc, tìm được rất nhiều nhân tài cho triều đình nên ta tạm thời giữ lại chức vụ cho người, phạt hai năm bổng lộc! Mong rằng người nhớ kỹ lời dạy hôm nay, nếu dám tái phạm trẫm sẽ không nể mặt người nữa đâu!”

“Tạ chủ long ân!” Lưu tể tửu quỳ lạy, thâm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Thật lòng mà nói, nữ đế rất muốn thăng tay cách chức Lưu Hoa Nghiệp, nhưng Quốc Tử Giám không thể không có tể tửu dù chỉ một ngày.

Sau khi cách chức hấn ta sẽ phải bố trí một người khác tới đảm nhiệm chức vụ tể tửu.

Văn võ quan lại cả triều ai nấy đều là tham quan, gian thần, người sau còn tham hơn cả người trước, kẻ này gian xảo hơn kẻ kia, phải bố trí ai nhận chức mới được đây?

Cho nên, chẳng bằng cứ để Lưu Hoa Nghiệp tiếp tục đảm nhiệm vậy.

Ít ra thì hấn ta vẫn còn chút lương tâm, không để Quốc Tử Giám nhiệm phải bầu không khí ô nhiễm của chốn quan

trường.

“Cả các người nữa!”

Đôi mắt phượng của nữ đế liếc nhìn hết thấy các quan trong triều, ánh mắt toát ra vẻ nghiêm khắc: “Hãm hại trung lương ngay trên triều đình, vu oan cho đồng liêu! Nếu Lâm ái khanh không tự chứng minh sự trong sạch của bản thân thì chỉ sợ chức quan của hãn khó mà giữ nổi, danh tiếng cũng bị vấy bẩn rồi! Các người nói xem, các người đáng tội gì đây?”

“Chúng thần ngu muội, bị tiểu nhân che mắt, mong bệ hạ trách phạt!” Các quan chấp tay cùng nói.

Bọn họ đều là tay lỗi đời trong chốn quan trường, lập tức cúi đầu nhận lỗi.

Luật pháp không thể định tội cả đám người bọn họ cùng một lúc được, bệ hạ có thể làm gì được bọn họ?

Chắc chắn cuối cùng cũng sẽ chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, chẳng có ai bị định tội cả.

Nữ đế hừ một tiếng với vẻ bất mãn, nàng biết ý đồ của bọn họ là gì, nhưng nàng cũng đâu phải người đơn giản.

“Thôi được, nếu các người đã biết lỗi, cầu xin trẫm trách phạt, vậy trẫm sẽ phạt các người... xin lỗi Lâm ái khanh!”

Các quan lập tức lúng túng.

Bảo bọn họ xin lỗi tên khốn kiếp Lâm Bắc Phàm này sao?

Bảo những viên đại quan như bọn họ xin lỗi một tên quan lục phẩm nhỏ bé nhãi nhép sao?

Chuyện này mà bị người ta truyền ra ngoài thì bọn họ biết giấu mặt mũi vào đâu cơ chứ?

Lâm Bắc Phàm cũng ngẩn người!

Bảo các quan xin lỗi hãn sao?

Chuyện này, chuyện này...

Thật sáng khoái quá!

Nữ đế thật tinh tế, yêu người quá đi mất!

Nàng lặng lẽ dùng thân phận của mình, tiện tay yêu cầu các quan xin lỗi.

Thấy các quan có vẻ do dự, nữ đế bực bội bảo: “Sao trông các người lại... không vui nhỉ? Trẫm chỉ bảo các người xin lỗi Lâm ái khanh thôi mà, chẳng lẽ chút chuyện nhỏ này mà các người cũng không làm nổi sao? Hay là, các người cảm thấy bản thân không sai! Các người muốn khi quân đây phải không?”

Các quan hoảng hốt: “Chúng thần hoàn toàn không dám!”

“Nếu không dám vậy các người còn không mau xin lỗi đi, còn phải để trẫm nhắc các người chắc?” Nữ đế quát.

“Chuyện này...”

Đúng lúc đó, Lâm Bắc Phàm tăng hắng một tiếng: “Các vị đại nhân, chúng ta thân là thần tử của bệ hạ, nên chia sẻ ưu phiền giúp bệ hạ, chứ không nên làm khó bệ hạ đâu! Bệ hạ bảo chúng ta làm gì thì chúng ta làm cái đó, đây là bổn phận của những người làm thần tử như chúng ta! Bản quan đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi, đang chờ các vị đây, mau xin lỗi đi!”

Các quan cảm thấy cực kỳ uất ức!

Tất nhiên là người không khó xử rồi vì người cần nói xin lỗi đâu phải là người!

Người mất mặt cũng chẳng phải người!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lại ân cần nói: “Các vị đại nhân, giờ cũng chẳng còn sớm nữa đâu, các vị nhanh một chút đi! Từng người các vị nói hay là cùng nhau nói thế? Ta đều chấp nhận cả!”

Các quan âm thầm mắng chửi Lâm Bắc Phàm!

Người chấp nhận được, nhưng bọn ta không chấp nhận nổi!

Tên khốn kiếp nhà người!

Các quan quay tới quay lui nhìn nhau.

Cuối cùng, dưới sự dẫn đầu của mấy vị thượng thư, bọn họ cúi người, nói với giọng điệu uất ức: “Xin lỗi Lâm ti nghiệp!”

“Ồ!” Lâm Bắc Phàm nhắm hai mắt lại cảm nhận.

Hắn cảm thấy tiếng “xin lỗi” này thật dễ nghe, thật êm tai, làm người ta mát lòng mát dạ quá, khiến cả người hắn sáng khoải từ trên đầu xuống tận dưới chân!

Thật là thoải mái!

Hắn không nhịn được mà bảo: “Các vị đại nhân, vừa rồi ta không nghe rõ, các vị có thể nhắc lại một lần nữa được không?”

Các quan: “...”

Nữ đế đang tỏ vẻ lạnh lùng suýt nữa thì bật cười.

Tên Lâm Bắc Phàm này xấu tính quá đi mất!

Các viên quan lớn của triều đình đã gạt bỏ thể diện của bản thân để xin lỗi người rồi, vậy mà người lại còn muốn nghe thêm lần nữa sao?

Như vậy chẳng phải là cố tình chọc tức người ta hay sao?

Chương 82: Không còn cách nào khác

“Được rồi Lâm ái khanh, các quan đã nói xin lỗi rồi, người đừng làm khó bọn họ nữa!” Nữ đế nhin cười nói.

“Vâng, thưa bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm thấy vậy đành bỏ qua.

Các quan âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lại sinh ra vài phần biết ơn nữ đế.

Nhưng tới khi nghĩ lại vẫn cảm thấy rất uất ức!

Hắn đánh con của bọn họ, lừa nhiều tiền của bọn họ như thế, vậy mà bọn họ còn phải xin lỗi hắn...

Lý lẽ ở đâu?

Công bằng ở đâu?

Bọn họ đã làm quan rất nhiều năm nhưng hôm nay chính là lần nhục nhã nhất!

Đột nhiên, Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu bước ra, chấp tay lớn tiếng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, trong khi làm ti nghiệp tại Quốc Tử Giám, Lâm Bắc Phàm đã nâng cao được tính kỷ luật và phẩm chất đạo đức của học trò, tạo ra môi trường học tập

thân thiện đoàn kết, tích cực tiến bộ, nâng cao thành tích học tập của học trò!”

“Hơn nữa, cùng lúc đó, hấn còn dẫn dắt các học trò nghiên cứu, phát minh ra rất nhiều bảo khí có ích cho nước cho dân, quả là tấm gương cho các quan, rường cột của nước nhà! Triều đình không thể để nhân tài này bị mai một, cho nên thần xin bệ hạ thăng thêm một cấp quan cho Lâm ti nghiệp, mong bệ hạ ân chuẩn!”

Các quan bồi rồi!

Lại bộ thượng thư lên cơn điên gì vậy?

Tại sao lại đề nghị nữa để thăng thêm một cấp quan cho Lâm Bắc Phàm chứ?

Có phải do vừa rồi chịu cú sốc quá lớn nên mới nói lung tung không vậy?

Ngay sau đó, Hộ bộ thượng thư cũng bước ra, lớn giọng thưa: “Lại bộ thượng thư Cao đại nhân nói rất có lý! Thần cũng xin bệ hạ thăng thêm một cấp quan cho Lâm ti nghiệp, mong bệ hạ ân chuẩn!”

Kế tiếp, Công bộ thượng thư cũng đứng ra: “Thần cũng xin bệ hạ thăng thêm một cấp quan cho Lâm ti nghiệp, mong bệ hạ ân chuẩn!”

Vị thượng thư thứ tư cũng bước ra.

Vị thượng thư thứ năm cũng đứng ra luôn rồi!

Tất cả đều đề nghị thăng quan tiến chức cho Lâm Bắc Phàm.

Những vị quan khác dần dần hiểu ra, cũng cùng nhau đứng dậy.

Bọn họ cúi người hành lễ, đồng thanh nói: “Thần cũng xin bệ hạ thăng thêm một cấp quan cho Lâm ti nghiệp, mong bệ hạ ân chuẩn!”

Cảnh tượng thẩm thiết này thật đúng là hoành tráng!

Các học trò và giáo quan ở quanh đó nhìn mà ngây người.

Các quan đồng loạt lên tiếng đề nghị thăng thêm một cấp quan cho Lâm Bắc Phàm, đây là sự vinh dự lớn đến thế nào cơ chứ!

Đủ để được ghi vào sử sách luôn rồi đây!

Lâm ti nghiệp thật giỏi quá!

Nhưng Lâm Bắc Phàm lại chẳng hề vui vẻ chút nào.

Mấy lão già khôn nạn này!

Bọn họ không nghĩ ra cách đập đổ hắn nên dùng cách khác
đuổi hắn ra khỏi Quốc Tử Giám đây mà.

Hiện giờ hắn đang là ti nghiệp của Quốc Tử Giám, là quan
chính lục phẩm, cao hơn hắn là tể tửu, chức quan tòng tứ
phẩm.

Nếu thăng thêm một cấp quan thì hắn sẽ trở thành quan viên
tòng ngũ phẩm, trong Quốc Tử Giám không có vị trí nào
tương ứng với hắn, vậy thì hắn đành phải rời khỏi Quốc Tử
Giám rồi.

Sau khi hắn rời khỏi Quốc Tử Giám, tất nhiên con trai của bọn
họ sẽ được giải thoát.

Bọn họ cũng nhờ thế mà được giải thoát, chẳng cần phải tiêu
tốn tiền bạc cho Lâm Bắc Phàm nữa.

Buộc hắn phải rời khỏi Quốc Tử Giám ấy à?

Tuyệt đối không có chuyện đó đâu!

Hắn không nỡ bỏ rơi đám nha nội trẻ ranh này!

Mỗi tháng hắn kiếm được mấy chục vạn, thậm chí là hơn trăm
vạn lượng từ bọn chúng cơ mà!

Lũ trẻ ranh này cho hắn nguồn thu thập ổn định như thế, hắn
biết tìm đâu ra nữa đây?

Vì vậy, Lâm Bắc Phàm hoảng hốt nói: “Các vị đại nhân, các vị
cất nhắc hạ quan quá rồi! Hạ quan mới chỉ vào triều chưa tới
một tháng, kinh nghiệm còn thiết sót, năng lực lại có hạn, thật
sự khó mà gánh vác nổi trách nhiệm lớn! Vì vậy hạ quan cảm
thấy mình vẫn nên ở lại Quốc Tử Giám rèn luyện thêm vài
năm nữa rồi hãy tính tiếp!”

Các quan nghe vậy lập tức không bình tĩnh nổi nữa!

Ngươi còn muốn làm loạn ở Quốc Tử Giám mấy năm nữa cơ
á?

Như thế chẳng phải bọn ta sẽ bị người vật sạch lông chỉ còn trơ lại da hay sao!

Làm tham quan cũng đâu dễ dàng gì, người đừng có túm chặt bọn ta vật lông nữa được không hả?

Mặc dù bọn ta có tiền nhưng cũng phải từ từ tham ô từng chút một mới được chừng ấy, phải trả giá bằng rất nhiều mồ hôi công sức đấy.

Vậy mà bọn ta còn chưa kịp hưởng thụ đã bị người cướp mất rồi!

Các quan càng nghĩ càng đau lòng, vội vàng khuyên nhủ.

“Lâm ti nghiệp, người đừng nghiêm tốn như vậy, năng lực của người các quan đều thấy rõ!”

“Đảm nhiệm vị trí ti nghiệp ở Quốc Tử Giám đúng là thiết thời cho người quá! Người nên đứng trên sân khấu lớn hơn, có tương lai sáng lạn hơn, làm nên sự nghiệp vĩ đại hơn, chứ không phải ở lại nơi này!”

“Lâm ti nghiệp, nếu người thật sự muốn cống hiến cho bệ hạ thì đừng từ chối nữa!”

...

Lâm Bắc Phàm vội bảo: “Các vị đại nhân, thực sự không cần đâu mà, hạ quan cảm thấy ở đây rất tốt! Ở đây, bản quan cũng có thể thực hiện được hoài bão của cuộc đời mình, đào tạo ra nhiều rường cột nước nhà cống hiến cho đất nước! Hơn nữa, các học sinh ở đây ai ai cũng là nhân tài, nói chuyện dễ nghe, bản quan rất thích ở đây!”

“Lâm ti nghiệp, người nghĩ như thế là không đúng rồi!”

“Quốc Tử Giám không có người cũng không sao, nhưng triều đình không thể không có người được, người phải đi làm chuyện lớn hơn đi chứ!”

“Người ở lại đây, sẽ lãng phí tài hoa chấn động thế gian của người mất!”

...

Chương 83: Ta có cách lấy được

Lâm Bắc Phàm lại khiêm tốn từ chối một lần nữa...

Nữ đế đứng ở giữa, thấy cảnh tượng hài hước này lại rất buồn cười.

Nàng không khỏi thầm cảm thán.

Đúng là làm khó cho các quan rồi!

Đụng phải loại người vừa biết moi móc tiền, vừa giao hoạt như hồ ly thể kia, bọn họ cũng chỉ có thể dùng cách cho hắn được thăng quan tiến chức để tổng hắn đi mà thôi!

“Được rồi, các người đừng ồn ào nữa!”

Nữ đế lên tiếng, các quan lập tức im lặng.

“Các vị ái khanh nói phải lắm!”

Nữ đế cười nói: “Trong lúc làm việc tại Quốc Tử Giám, Lâm ái khanh không chỉ có thể thanh lọc bầu không khí tại Quốc Tử Giám, nâng cao thành tích học tập của học trò một cách rõ rệt mà còn sáng chế ra nhiều phát minh có lợi cho đất nước, đúng là nên được thăng thêm một bậc quan!”

Bách quan mừng rỡ, cùng nói: “Bệ hạ thánh minh!”

“Nhưng đúng như Lâm ái khanh đã nói, thời gian hắn làm quan còn quá ngắn, kinh nghiệm ít ỏi, không đủ năng lực, đúng là nên ở lại Quốc Tử Giám rèn luyện thêm một thời gian! Mặt khác, nếu không có Lâm ái khanh giám sát chặt chẽ thì trăm thật sự không yên tâm về việc phát minh những bảo khí có ích cho nước cho dân này!”

Đến lượt Lâm Bắc Phàm mừng rỡ: “Bệ hạ thánh minh!”

“Cho nên, trăm nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng nghĩ ra được một ý kiến hay!”

Nữ đế cố gắng nhịn cười mà nói: “Chúng ta có thể thăng một cấp quan cho Lâm Bắc Phàm trước, xếp vào hàng quan viên ngũ phẩm! Nhưng vẫn để hắn ở lại Quốc Tử Giám đảm nhiệm chức ti nghiệp! Chờ sau này hắn có đủ năng lực thì điều hắn đến đảm nhiệm chức vụ khác là được, như vậy chẳng phải vẹn cả đôi đường hay sao?”

Các quan nghe xong đều ngơ ngác.

Trời đất!

Vừa được thăng quan lại còn không cần phải rời khỏi Quốc Tử Giám, mọi lợi ích đều bị tên khốn kia chiếm sạch hết rồi!

Sao có thể như vậy được?

“Bệ hạ, tuyệt đối không được!”

“Không thể làm như thế được, trước nay chưa từng có tiền lệ như vậy!”

“Mong bệ hạ thu hồi thánh mệnh!”

...

Nữ đế vung tay áo: “Mặc dù chưa từng có tiền lệ nhưng chúng ta có thể tạo nên tiền lệ! Nếu muốn trách thì chỉ có thể trách trường hợp của Lâm ái khanh quá đặc biệt, là nhân tài hiếm thấy, triều đình làm ra chút thay đổi thì có gì không ổn? Chẳng phải làm như vậy cũng hợp ý các người hay sao?”

“Bệ hạ, thật sự không thể làm như vậy được!”

“Nếu ở Quốc Tử Giám không có chức vụ tương ứng thì Lâm Bắc Phàm nên rời khỏi Quốc Tử Giám mới phải!”

“Không thể phá hỏng quy tắc tổ tiên truyền lại được đâu thưa bệ hạ!”

...

Các quan muốn khóc tới nơi rồi.

Chỉ có Lâm Bắc Phàm là len lén cười.

Được thăng quan mà vẫn có thể tiếp tục phát tài, hẳn tìm đâu ra nơi nào tốt hơn chỗ này nữa cơ chứ?

Nữ đế này ưu ái cho hắn quá!

Đúng lúc đó, nữ đế nói chắc như đinh đóng cột: “Đừng có nhiều lời nữa, ý trẫm đã quyết! Lâm ái khanh bước lên nghe phong thưởng, nay trẫm nghe ý kiến của các quan, thăng cho người thêm một cấp quan thành quan viên tòng ngũ phẩm, tiếp tục đảm nhiệm chức ti nghiệp tại Quốc Tử Giám, cống hiến cho đất nước!”

“Tạ chủ long ân!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng đáp.

Sau đó hấn ngẩng đầu lên, quay sang nhìn các quan với vẻ cảm động đến nỗi nước mắt chỉ chực rơi xuống: “Hạ quan cũng cảm ơn các vị đại nhân đã tiến cử!”

“Hừ!” Sắc mặt của các quan trông thật khó coi.

Vì được thăng quan nên Lâm Bắc Phàm rất vui vẻ.

Tối hôm đó, hấn nổi hứng cùng Lý Sư Sư vừa ngắm trăng vừa trò chuyện, rất ung dung tự tại.

Đúng lúc ấy, có một cái bóng màu trắng lảng lảng xuất hiện trước mặt bọn họ.

Bạch Thanh Hoàn, Bạch Quan m, một nữ tử như thần lại như ma.

Ban đầu Lý Sư Sư còn hốt hoảng, sau đó nàng mừng rỡ đứng dậy cúi người chào: “Thiếp thân chào Bạch Quan âm đại nhân!”

Giọng nói hơi trầm phát ra từ cái bóng trắng kia: “Không cần khách sáo như thế!”

Lâm Bắc Phàm thì không khách sáo đến vậy, hấn lườm bóng trắng kia một cái rồi nói: “Lần nào người cũng xuất hiện cái kiểu quỷ quái như thế, chẳng cho người khác thời gian chuẩn bị tâm lý gì cả!”

Bạch Thanh Hoàn thản nhiên đáp: “Xin lỗi, quên rồi, lần sau sẽ chú ý hơn!”

Lâm Bắc Phàm lại lườm nàng ta một cái nữa, bởi vì hấn chẳng hề cảm thấy chút áy náy nào trong lời mà nàng ta nói, lần sau nàng ta vẫn sẽ làm theo ý mình cho mà xem.

Nhưng hấn có thể làm gì được cơ chứ, ai bảo hấn không đánh lại Bạch Quan m?

“Nghe nói người phát minh ra rất nhiều bảo khí ích nước lợi dân ở Quốc Tử Giám, thuyền sắt cỡ lớn có thể nổi trên mặt nước, khí cầu lớn bay lên trời, và cả giống lúa nước lai tạo có thể nâng cao sản lượng nữa...”

Lâm Bắc Phàm ngạc nhiên: “Sao người lại biết rõ như thế?”

“Ta tự có cách lấy được tin tức!” Giọng nói của Bạch Thanh Hoàn tràn đầy vẻ tò mò: “Làm thế nào người lại nghĩ ra được

mấy thứ hảo huyền như thế? Những thứ này có thể thành công được không?”

Lâm Bắc Phàm nhìn rượu ngon trên bàn, cười bảo: “Chúng ta vừa uống rượu vừa nói nhé, thế nào?”

Bạch Thanh Hoàn ngẫm nghĩ một lát rồi cũng gật đầu đáp: “Cũng được!”

Cả người nàng ta loáng một cái đã xuất hiện trên một phiến đá khác.

Chương 84: Không thấy Dạ Hiệp

Đây là lần đầu tiên Lâm Bắc Phàm tiếp xúc gần với Bạch Thanh Hoàn đến vậy, nhưng cố gắng lắm hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy hình dáng cơ thể và đường nét ngũ quan mà thôi.

Cứ như thể trên người nàng ta có một lớp sương mù, mãi mãi không thể nhìn rõ được vậy.

Đúng là một cô gái thần bí khiến người ta mê đắm.

Lúc này, Lý Sư Sư đã tự giác rót rượu cho Bạch Thanh Hoàn rồi.

Bạch Thanh Hoàn khẽ gật đầu, uống hết chén rượu ấy nàng ta nhìn sang Lâm Bắc Phàm rồi tò mò hỏi: “Dùng sắt thép chế tạo nên con thuyền công kênh như thế, tại sao nó vẫn có thể nổi trên mặt nước được?”

“Bởi vì nước có lực nổi nên có thể nâng đỡ mọi thứ!”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Lực nổi càng lớn có thể nâng đỡ vật thể càng nặng! Lực nổi của nước không liên quan gì tới trọng lượng hay vật liệu làm nên vật thể, mà liên quan tới lượng nước bị đẩy đi để nhường chỗ cho vật thể đó khi nó ở dưới nước! Lượng nước bị đẩy đi càng nhiều thì lực nổi mà vật thể đó có được càng lớn, vậy nên tất nhiên sắt thép có thể nổi trên mặt nước rồi...”

Lâm Bắc Phàm dùng cách nói dễ hiểu để giải thích về lực nổi của nước với Bạch Thanh Hoàn.

“Ồ!” Bạch Thanh Hoàn gật đầu, như đã hiểu mà cũng như chưa hiểu.

“Vậy còn tại sao khí cầu lớn lại bay lên được?”

“Cũng là vì lực nổi mà thôi!”

“Thế giới mà chúng ta đang sống, khắp mọi nơi đều có không khí, không khí cũng giống như nước vậy! Nước có lực nổi vậy tất nhiên không khí cũng có lực nổi, ta đặt cho nó cái tên là lực đẩy của không khí...”

Lâm Bắc Phàm lại dùng cách nói dễ hiểu để giải thích vấn đề phức tạp là nguyên lý khí nóng làm bóng bay lên.

“Lúa nước lai tạo có thể làm tăng sản lượng thật sao? Có giải quyết được vấn đề cơm ăn của bách tính không?”

“Có thể, cái này lại liên quan đến nguyên lý ưu thế lai, ta nói với người thế này nhé...”

Lâm Bắc Phàm lại giải thích nguyên lý lai tạo lúa nước theo cách dễ hiểu.

Bạch Thanh Hoàn gật đầu, cảm giác như thể nàng ta vừa mở ra một cánh cửa lớn của thế giới, làm thay đổi toàn bộ nhận thức của bản thân.

Lý Sư Sư thì dùng ánh mắt si mê và hâm mộ nhìn Lâm Bắc Phàm.

Nàng cảm thấy người đàn ông của mình thật thông thái, hiểu thật nhiều chuyện!

Giải thích xong hết tất cả những chuyện này thì đêm cũng khuya rồi.

Lý Sư Sư đã ngủ từ lúc nào không hay, được Lâm Bắc Phàm bế vào trong phòng để nghỉ ngơi.

Bạch Thanh Hoàn than thở: “Nghe người nói một câu còn hơn mười năm đọc sách! Không ngờ giữa cuộc sống hàng ngày lại ẩn giấu nhiều đạo lý và tri thức sâu sắc đến như thế! Càng biết nhiều ta càng cảm thấy mình ngu ngốc! Thực lực càng mạnh lại càng cảm thấy bản thân nhỏ bé!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Lời này người nói đúng lắm, sinh mệnh của con người có hạn nhưng tri thức là vô hạn! Cho nên làm người tuyệt đối không được ếch ngồi đáy giếng, huênh hoang khoe khoang!”

“Ta có một điều nghi vấn, những tri thức kỳ lạ này người học được từ đâu vậy?”

Lâm Bắc Phàm rất không biết xấu hổ mà đáp: “Không thầy vẫn hiểu, tự học thành tài!”

“Ta còn có một điều nghi vấn nữa, không phải người muốn có thể bỏ trốn bất cứ lúc nào sao, tại sao người còn làm nhiều chuyện như vậy?”

“Chính vì vậy nên ta mới làm đấy!”

“Hả? Tại sao?” Bạch Thanh Hoàn bối rối.

Lâm Bắc Phàm che mặt: “Bởi vì nữ đế đối xử với ta không tệ, vậy mà ta lại nhiều lần làm chuyện tham ô lừa trên gạt dưới sau lưng nàng! Cho nên ta mong rằng sau này khi ta chạy trốn, nàng có thể nể tình xưa cũ để lại cho ta một con đường sống!”

Bạch Thanh Hoàn nghe xong lại rất buồn cười.

Đúng là đôi oan gia hoạn hỉ mà!

Hai bên đều che giấu đối phương, dưới sức ép của hiện thực đành phải giả làm tham quan và hôn quân.

Trong lòng nàng ta đột nhiên nảy sinh sự mong đợi, nếu chuyện này bại lộ thì Lâm Bắc Phàm sẽ có vẻ mặt thế nào đây?

“Thật ra còn có một nguyên nhân nữa!”

“Nguyên nhân gì?”

“Ta muốn để lại dấu tích của mình ở thế giới này để chứng minh rằng ta đã từng tới đây!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười đắc ý.

Đã có cơ hội đi tới một thế giới mới thì dù có thế nào cũng phải để lại vài thứ chứng minh rằng mình từng sống cuộc sống vui vẻ, đã từng tự làm theo ý mình tại đây, thế là được rồi!

Biết đâu sau này khi nhắc đến tên hắc, người ta lại tôn hắc lên làm nhà khoa học thì sao!

Bởi vì hắc đã đưa khoa học đến đây cơ mà!

Chuyện xưa phát triển thành nhiều cái, chúng ta nói dần từng cái một...

Sau vài ngày nỗ lực, hai người xuất thân từ Thiết Kiếm Môn dừng cảm đến kinh thành vẫn chưa tìm được Dạ Hiệp, cứ như thể người này đã hoàn toàn biến mất, không thấy bóng dáng đâu mà cũng chẳng có hành động gì.

Trong quán rượu, Quách Thiếu Soái nói với vẻ chán chường: “Sư tử, người nói xem liệu có phải Dạ Hiệp đó đã rời khỏi kinh thành rồi hay không? Theo như tin tức chúng ta nghe ngóng được thì đã gần nửa tháng nay Dạ Hiệp không hề xuất hiện rồi!”

Mạc Như Sương nhíu mày: “Không hẳn là không có khả năng này! Nhưng cơ sở ngầm ở khắp nơi của chúng ta cũng đâu có tin tức gì!”

Quách Thiếu Soái rầu rĩ: “Vậy phải làm thế nào bây giờ?”

“Chúng ta cứ tìm thêm hai ngày nữa vậy! Nếu vẫn không tìm được thì đành phải quay về thôi!” Mạc Như Sương đáp với vẻ bất đắc dĩ.

“Ôi! Cũng chỉ đành như thế vậy!” Quách Thiếu Soái thở dài.

Chương 85: Đệ nhất tham quan

Đột nhiên, Mạc Như Sương nhớ tới Lâm Bắc Phàm mà bọn họ từng gặp một lần, nói: “Bây giờ đang rảnh rồi! Sư đệ, hay là chúng ta ghé thăm Lâm Bắc Phàm đi! Tiếp xúc với hắn thêm một chút để xem liệu có hữu dụng với vương gia hay không!”

“Hả... phải đi gặp hắn sao?” Quách Thiếu Soái hoàn toàn chẳng muốn đi chút nào.

Lần trước mới gặp mà đã bị người ta áp đảo trên mọi phương diện, khiến hắn ta chịu đả kích không ngóc đầu lên nổi.

Lại gặp thêm lần nữa, chỉ sợ hắn ta sẽ bị người ta nghiền nát đến cạn bã cũng chẳng còn mất.

Mạc Như Sương lại bất đắc dĩ bảo: “Sư đệ, đừng hành động theo cảm tính như thế, chính sự quan trọng mà!”

“Được rồi sư tử, ta nghe lời người vậy!” Quách Thiếu Soái đành phải đồng ý.

Mạc Như Sương gọi tiểu nhị của tử lâu tới, trả tiền rồi đọc địa chỉ nhà Lâm Bắc Phàm nhờ người ta chỉ đường giúp.

“Các người đến tìm tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm sao?” Tiểu nhị trong tử lâu hỏi

“Tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm?” Cả hai sửng sốt.

“Tiểu nhị, người bọn ta muốn tìm tên là Lâm Bắc Phàm, sao lại là tân khoa trạng nguyên được?” Mạc Như Sương thắc mắc.

“Thì là vì hắn đúng là tân khoa trạng nguyên chứ sao nữa, các người không biết gì sao?” Tiểu nhị ngạc nhiên.

Hai người lắc đầu.

Bọn họ là người trong giang hồ, thứ bọn họ quan tâm là chuyện giang hồ thôi. Còn chuyện liên quan đến triều đình thì chẳng can hệ gì tới bọn họ, nên bọn họ cũng chỉ biết đại khái vài chuyện mà thôi.

“Tiểu nhị, có thể kể cho ta nghe vài chuyện về tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm được không? Bọn ta là người từ nơi khác đến đây, không hiểu rõ về hắn cho lắm!” Mạc Như Sương lấy ra ít bạc vụn, vẻ mặt không thay đổi.

“Tất nhiên là được rồi!” Tiểu nhị lập tức nhận bạc vụn, nói: “Nhắc tới trạng nguyên Lâm Bắc Phàm thì quả là tài trí hơn người, học vấn bao la, trông mặt mũi còn anh tuấn kiệt xuất hơn cả Phan An! Hắn còn trẻ tuổi mà đã thi đầu đậu đó, biết bao nhiêu cô gái ở kinh thành muốn được gả cho hắn đấy! Trước đây ấy à, hắn đã từng đi tới lầu xanh nổi tiếng trong kinh thành bọn ta là Bách Hoa Phường, các người đoán xem rồi thế nào?”

“Rồi thế nào nữa?” Hai người Mạc Như Sương đồng thanh hỏi.

Tiểu nhị vỗ đùi một cái, giọng nói tràn đầy vẻ ghen tị: “Lý Sư Sư, đệ nhất hoa khôi của kinh thành bọn ta, bị tài năng và gương mặt của hắn hấp hồn mất rồi, kiên quyết đòi đi theo trạng nguyên lang! Thậm chí nàng ta còn không tiếc dùng tiền tự chuộc mình ra, chuyện này đã trở thành giai thoại truyền khắp kinh thành đấy!”

Quách Thiếu Soái nghe mà ghen tị.

Là vị tân khoa trạng nguyên thi đâu đậu đó!

Tài trí hơn người, học vấn bao la, trông mặt mũi còn anh tuấn
kiệt xuất hơn cả Phan An!

Biết bao nhiên cô gái ở kinh thành muốn được gả cho hấn!

Lại còn được đệ nhất hoa khôi của kinh thành theo đuổi cuồng
nhiệt!

Mẹ nó chứ...

Còn chưa gặp người ta mà đã phải chịu cú sốc này rồi!

“Hơn nữa trạng nguyên lang này của bọn ta còn rất được nữ đế
ân sủng!”

Tiểu nhị nói mà đỏ cả mặt: “Vừa mới làm trạng nguyên chưa
tới hai ngày đã được nữ đế ban cho phủ đệ xa hoa! Ở kinh
thành, vị trí của phủ đệ xa hoa này phải đáng giá hai mươi vạn
lượng đấy, có tiền cũng chưa chắc đã mua được đâu!”

“Hấn còn được ban thưởng xe Tử Kim Tường Vân nữa, trông
cứ như một căn nhà nhỏ xa xỉ vậy, kéo bằng hai con ngựa
Akhal-Teke, cứ phải gọi là khí thế đấy nhé!”

“Bình thường còn được ban thưởng nhiều lắm, vàng bạc tiền
của, tơ lụa gấm vóc, rượu ngon cung đình... chẳng thiếu thứ
gì!”

“Cũng có người nói nữ đế bệ hạ xót xa vì hấn không ăn ngon
miệng nên đã lệnh cho Ngự Thiện Phòng đem đồ ăn đến cho
hấn mỗi ngày! Gà vịt thịt cá... đều dùng nguyên liệu cao cấp
nhất, những thứ này bình thường chỉ có hoàng đế mới được ăn
mà thôi, làm người khác ngưỡng mộ muốn chết đi được!”

Quách Thiếu Soái lại càng ghen tị hơn.

Đẹp trai hơn hấn ta, có tài hơn hấn ta, được phái nữ yêu thích
hơn hấn ta cũng thôi đi!

Đến cả ăn mặc ngủ nghỉ, mặt nào cũng hơn hấn hấn ta nữa!

Mẹ nó chứ...

Đây đúng là chèn hết đường sống của hấn ta mà!

“Hơn nữa, hấn thăng quan rất nhanh!”

“Mới chỉ một tháng mà đã thăng hai cấp quan, trở thành quan viên tòng ngũ phẩm! Các người có biết một trạng nguyên thông thường muốn thăng tới hàng ngũ phẩm phải nỗ lực đến mức nào không? Ít nhất là ba năm, đây là trong trường hợp luôn được triều đình trọng dụng đấy nhé! Nhưng mới chỉ một tháng mà hắn đã làm được rồi, các người nói xem như vậy có hợp lý hay không?”

Quách Thiếu Soái lắc đầu, rất không hợp lý!

Tên này đáng bị ngũ mã phân thân, bị xe đâm chết mới phải!

Trên đời này không thể tồn tại loại người tài giỏi đến thế được!

Mạc Như Sương không khỏi than thở: “Thi đỗ trạng nguyên, chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi mà đã thăng hai cấp quan, lại còn được nữ đế bệ hạ ân sủng như thế, xem ra người ta là một vị quan tốt, có bản lĩnh và có năng lực!”

Tiểu nhị lại không nhìn nổi mà mắng: “Tốt cái con khi, hắn là một tên đại tham quan đấy!”

“Đại tham quan sao?” Hai người Mạc Như Sương bối rối.

“Đúng vậy, hắn thực sự quá tham, cả đời này ta chưa từng thấy kẻ nào có lòng tham không đáy đến vậy!” Tiểu nhị sụt sịt.

Hai người Mạc Như Sương nhìn nhau, Quách Thiếu Soái hỏi: “Hắn tham như thế nào cơ?”

“Ta kể cho các người nghe nhé!” Tiểu nhị ngồi xuống, đầu tiên hắn ta cẩn thận quan sát bốn phía thật kỹ, thấy không có ai mới cúi đầu nhỏ giọng bảo: “Các người có biết không, ngay từ khi hắn trở thành trạng nguyên đã bắt đầu tham ô rồi!”

“Trong ngày hôm ấy, nữ đế bệ hạ lệnh cho hắn đến xét nhà Hộ bộ thị lang quyền tả tướng, hắn lĩnh chỉ đến kê biên tài sản rồi nhân cơ hội gom bớt vàng bạc, châu báu, đồ trang sức... trong nhà người ta vào hòm, cho người hầu của hắn chuyển về nhà! Lúc ấy, người dân khắp mấy con phố đều nhìn thấy cả, có người nói giá trị của mấy thứ trong rương phải lên tới hai trăm vạn!”

Chương 86: Bán nước

“Hai trăm vạn á!” Hai người Mạc Như Sương hít phải một hơi khí lạnh.

“Vừa mới trở thành trạng nguyên đã tham ô hai trăm vạn, các ngươi nói xem hắn có tham hay không?”

Hai người không hề do dự mà gật đầu: “Tham!”

“Sau đó, hắn lại phụng chỉ kiểm tra và tịch thu tài sản tại nhà của các đại ngôn quan, hắn tiếp tục tham ô thêm mấy chục vạn nữa!”

Quách Thiếu Soái sửng sốt: “Đến cả ngôn quan mà cũng dám tham ô, đúng là gan to bằng trời mà!”

“Còn không phải chắc?” Tiểu nhị gật đầu tỏ vẻ tán thành:

“Nhưng ngươi cho rằng, hắn sẽ ngừng tay chắc? Ta nói cho các ngươi biết sự tham lam của hắn còn vượt xa tưởng tượng của các ngươi nhiều!”

Quách Thiếu Soái hỏi: “Sau đó, hắn lại tham ô thế nào nữa?”

Tiểu nhị nhỏ giọng đáp: “Sau đó, hắn nhận được sự ân sủng của nữ đế trở thành ti nghiệp tại Quốc Tử Giám, lần này hắn lại càng quá quất hơn, đến cả tiền của học trò mà cũng nảy sinh ý đồ! Có người nói, trong một tháng qua, hắn đã tham ô hơn ba trăm vạn rồi!”

“Ba trăm vạn!” Hai người Mạc Như Sương lại hít phải một hơi khí lạnh.

Quách Thiếu Soái không nhin nổi mà đập bàn đứng dậy, tức giận nói: “Thật quá tham lam! Đến cả học trò mà cũng không buông tha, hắn có còn là con người nữa không vậy?”

“Suyt, suyt... Nhỏ cái miệng thôi, đừng để tai mắt của trạng nguyên nghe thấy!” Tiểu nhị sợ hết hồn, vội vàng kéo Quách Thiếu Soái ngồi xuống, vừa kéo vừa liếc nhìn bốn phía, thấy không có ai hắn ta mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hắn ta cười khỏ và bảo: “Xin hai vị bình tĩnh, đừng kích động! Lâm Bắc Phàm mà nghe thấy thì chúng ta tiêu đời mất!”

“Sợ gì chứ? Hắn làm gì được ta nào?” Quách Thiếu Soái rất coi thường.

“Người không sợ nhưng ta sợ!” Về mặt của tiểu nhị tiu ngưu như quả mướp đắng: “Người là đại hiệp, nếu người làm hấn tức giận thì cùng lắm là bỏ đi! Nhưng ta và người nhà ta đều sống ở nơi này, không thể đi được!”

“Sư đệ, đừng kích động!” Mạc Như Sương khuyên nhủ, sau đó nàng mỉm cười với tiểu nhị: “Tiểu nhị, sư đệ ta còn nhỏ tuổi nên không hiểu chuyện, khiến người chê cười rồi! Người nói tiếp đi!”

Tiểu nhị bị nụ cười của Mạc Như Sương mê hoặc đến mức chết mê chết mệt, ngơ ngác gật đầu: “Được thôi!”

“Còn nữa, sau này hấn còn vì tiền mà bán nước, phản bội Đại Võ chúng ta nữa chứ!”

Hai người lại một lần nữa phải hoảng hốt: “Cái gì, hấn bán nước sao?”

“Chuyện là thế này! Trước đây, Đại Võ chúng ta và nước Đa La từng xảy ra chiến tranh, Đa La bại trận, bọn họ đến đây để đàm phán giảng hòa và thương lượng chuyện bồi thường! Lâm Bắc Phàm phụng chỉ tiếp đón bọn họ!”

“Trong quá trình tiếp đón, hấn ngang nhiên nhận hối lộ của sứ thần Đa La! Hấn thích thứ gì, sứ thần lập tức mua thứ ấy cho hấn, khi ấy tất cả mọi người trên đường đều thấy cả!”

“Sau khi nhận hối lộ, Lâm Bắc Phàm dùng lý lẽ để tranh luận, nói tốt cho Đa La! Sau đó, các người đoán xem khoản cống nạp giữa hai nước được quyết định thế nào?”

Hai người Mạc Như Sương đồng thanh: “Thế nào?”

“Một nước bại trận như Đa La lại chẳng phải bồi thường lấy một xu!”

“Không chỉ không cần bồi thường, mà bên cảng cũng mở cửa, cho phép thương nhân hai nước buôn bán qua lại! Thậm chí triều đình còn muốn đưa người trí thức đến nước bọn họ mở lớp dạy học, truyền thụ kiến thức, giáo dục người dân nữa chứ...”

“Có nhìn kiểu gì thì những chuyện này cũng đều là chuyện có lợi cho Đa La, nhưng lại chẳng giúp ích gì cho Đại Võ chúng ta cả!”

“Thật đáng thương cho con dân Đại Võ, còn trẻ tuổi như thế mà lại phải chôn xương nơi biên thùy, đòi lấy kết quả đáng thất vọng thế này!”

Tiểu nhị nghiêng răng nghiêng lợi: “Các người nói xem, như thế chẳng phải bán nước là gì?”

“Như vậy là bán nước rồi còn gì!” Hai người Mạc Như Sương nhắm mắt lại tuyệt vọng.

Gân xanh trên mặt nổi cả lên, những ngón tay đặt trên bàn cũng cào ra vết xước.

“Tên giặc bán nước này! Vì chút tiền bạc mà lại đem bán lợi ích của Đại Võ ta, thật đáng trách! Loại người này có giết một trăm lần cũng chẳng có gì đáng tiếc!” Quách Thiếu Soái vừa mừng vừa giận.

Giận là vì hắn ta thực sự rất căm thù tham quan, đặc biệt là đám giặc bán nước!

Mừng là vì hình tượng hoàn hảo Lâm Bắc Phàm trong lòng hắn ta đã bị phá hủy hoàn toàn rồi.

Cho dù người có gương mặt đẹp trai hơn ta, tài giỏi hơn ta thì có sao?

Cho dù người được hưởng hết mọi vinh hoa phú quý thì đã sao?

Nhưng người là một tên tham quan!

Một kẻ tham lam, bán nước, lại chẳng biết liêm sỉ là gì, đây sẽ là vết nhơ bám trên người mà người mãi mãi không thể xóa sạch được!

Người bản thủ như loài rệp trong cống nước không đủ tư cách khiến ta phải ngưỡng mộ và ghen tị!

“Không ngờ hắn lại là người như thế...” Ánh mắt của Mạc Như Sương trở nên phức tạp.

Nhớ lại lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, vẻ ngoài ôn hòa dịu dàng và cách nói chuyện không hề tầm thường của hắn đã để lại ấn tượng sâu sắc cho nàng.

Nàng còn định tiến cử hắn với vương gia coi như là công hiến một phần công sức để kết thúc thế giới hỗn loạn này.

Không ngờ hắn lại là một tên siêu tham quan!

Không chỉ tham ô mà hắn còn bán nước!

Mạc Như Sương thở dài thườn thượt, vừa đau lòng vừa tiếc nuối.

“Hắn bán nước, ngang nhiên bán rẻ lợi ích của đất nước, đến các người còn biết vậy tại sao trong triều đình lại chẳng có ai phát hiện ra?”

“Làm sao mà phát hiện được?” Tiểu nhị cười một tiếng, nói với vẻ mặt đầy thất vọng: “Văn võ bá quan cả triều đều là tham quan, đến cả nữ đế cũng là hôn quân! Cho dù có phát hiện ra thì cũng có quan lại bảo vệ, nữ đế che chở, hắn có thể xảy ra chuyện gì được chứ?”

Chương 87: Phạm tội rồi

“Ta nói cho các người biết, mới ngày hôm qua thôi...”

Tiểu nhị nhỏ giọng nói: “Khi các quan trong triều và nữ đế đến tuần tra tại Quốc Tử Giám, bọn họ đồng loạt tiến cử với nữ đế để Lâm Bắc Phàm được thăng thêm một cấp quan! Người ta làm việc ở Quốc Tử Giám còn chưa được một tháng, chưa đạt được thành tựu gì mà đã cho người ta thăng thêm một chức quan rồi! Nếu trong chuyện này không liên quan đến lợi ích gì đó thì đến con chó cũng chẳng tin nổi!”

“Đây chính là sự bảo vệ của chúng quan, triều đình còn đen tối hơn cả những gì chúng ta tưởng tượng!”

Tiểu nhị quán rượu thôn thức: “Dù sao ta cũng đã hoàn toàn thất vọng về triều đình rồi! Sống cho tốt cuộc sống của chính mình thôi!”

Nói rồi, tiểu nhị rời đi mất.

Hai người Mạc Như Sương vẫn ngồi ở chỗ cũ, mãi thật lâu sau mới bình tĩnh lại được.

“Su tử, chúng ta còn tới tìm hấn nữa không?”

Mạc Như Sương lắc đầu, thở dài: “Chim sẻ sao biết được chí chim hồng! Hấn và chúng ta không phải người đi trên cùng một con đường, đến gặp để làm gì cơ chứ? Chỉ làm chúng ta mệt mỏi hơn mà thôi, chẳng bằng không gặp nữa! Chúng ta vẫn nên tiếp tục tìm kiếm Dạ Hiệp thì hơn, hấn mới là người đi trên cùng một con đường với chúng ta!”

“Su tử, nhắc tới Dạ Hiệp đột nhiên ta nghĩ ra một ý tưởng hay!”

“Ý tưởng gì?” Mạc Như Sương quay đầu lại hỏi.

“Su tử, chúng ta dùng chiêu dụ rắn ra khỏi hang đi, thế nào?”

“Làm thế nào để dụ rắn ra khỏi hang?” Mạc Như Sương lại hỏi.

Quách Thiếu Soái cười ha ha: “Chúng ta có thể đóng giả làm Dạ Hiệp, ban đêm đi phát tiền, để người ta bàn tán! Dạ Hiệp

biết chuyện nhất định sẽ không nhin được mà xuất hiện! Đến lúc đó chúng ta có thể nói chuyện với hắn rồi!”

Mạc Như Sương gật đầu, cười bảo: “Cách này hay đấy! Nhưng chúng ta lấy đâu ra tiền đây, chúng ta không có nhiều tiền đâu!”

“Tất nhiên là lấy từ nhà tên tham quan Lâm Bắc Phàm kia rồi! Hắn tham ô nhiều tiền như thế khiến toàn dân vô cùng oán hận, chúng ta lấy tiền của hắn cũng là cướp của người giàu chia cho người nghèo mà thôi! Hơn nữa, ta còn có thể nhân cơ hội đâm hắn một đao, coi như trừ hại cho dân chúng!” Ánh mắt của Quách Thiệu Soái xuất hiện một tia sát ý.

Trong đầu Mạc Như Sương lại bỗng hiện ra một gương mặt trong sáng như ngọc, nàng nói với vẻ tiếc nuối: “Đổi người khác đi, dù sao hắn cũng từng có ơn chỉ đường cho chúng ta, khi cùng hắn uống rượu cũng có chút cảm tình! Mặc dù hắn tội đáng muôn chết nhưng chúng ta không thể làm trái đạo nghĩa giang hồ! Nếu lần sau hắn mạo phạm chúng ta, khi ấy chúng ta hãy ra tay cũng không muộn!”

“Được, ta nghe lời ngươi!” Quách Thiệu Soái gật đầu với vẻ không cam tâm cho lắm.

Vậy là tốt hôm ấy, bọn họ lén vào nhà một tên tham quan cướp đi một ít bạc, sau đó giả làm Dạ Hiệp đi phát tiền trong đêm.

Sáng ngày hôm sau, khắp nơi đều rộ lên chuyện liên quan đến Dạ Hiệp, mọi người sôi nổi truyền tai nhau.

Lý Sư Sư bối rối, nhỏ giọng hỏi: “Phu quân, tối hôm qua ngươi...”

“Tuyệt đối không thể nào!” Lâm Bắc Phàm khẳng định:

“Ngươi cũng biết mà, tối hôm qua ta ôm ngươi ngủ cả đêm, không hề rời khỏi chăn!”

“Ừ, phu quân nói phải!” Lý Sư Sư đỏ mặt.

“Nhưng Dạ Hiệp này là...”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Ta không biết, ta cũng cảm thấy kỳ lạ! Hay là có người sùng bái Dạ Hiệp nên cũng làm việc giống ta! Dù sao thì sức mạnh của lòng hâm mộ cũng rất lớn mà!”

“Phu quân nói có lý!” Lý Sư Sư gật đầu.

“Thật ra như thế cũng tốt!” Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Có người làm việc tốt thì Dạ Hiệp thật là ta đây có thể rửa tay gác kiếm rồi! Dù sao gần đây trời cũng đã bắt đầu trở lạnh, không nên ra ngoài vào buổi tối, vẫn là ở trong chăn ấm hơn!”

“Một Dạ Hiệp dừng lại sẽ có hàng nghìn Dạ Hiệp khác ra tay!”

Lý Sư Sư gật đầu lia lịa: “Phu quân nói đúng lắm! Buổi tối ra ngoài phát tiền quá nguy hiểm lại dễ bị bại lộ, bị quan phủ đuổi giết! Sau này người vẫn nên đưa thẳng tiền cho Bạch Quan âm đại nhân thì hơn, nàng ấy sẽ biết cách giải quyết đúng đắn!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu tỏ vẻ rất tán thành.

Cứ như thế, Lâm Bắc Phàm không làm việc này nữa.

Hàng tối hắn đều ôm đại mỹ nhân Lý Sư Sư đi ngủ.

Còn hai người Mạc Như Sương vẫn giả làm Dạ Hiệp đi giúp đỡ người nghèo.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, bọn họ đã lặp lại việc này tới ngày thứ ba.

Trời vừa tối lại bắt đầu ra ngoài phát tiền.

Bọn họ đã phát mười mấy vạn lượng rồi, nhưng đến cả một cái bóng của người mà bọn họ muốn tìm cũng chẳng thấy đâu, thế này cũng khiến hai người bọn họ buồn phiền muốn chết.

“Sư tỷ, người nói có phải Dạ Hiệp đã rời khỏi đây vào đêm hôm ấy rồi hay không? Nếu không tại sao chúng ta đã đánh tiếng lớn như thế mà hắn vẫn không xuất hiện chứ?” Quách Thiều Soái không nhin nổi nữa mà nói.

“Chắc là vậy rồi!” Mạc Như Sương thở dài: “Chúng ta làm thêm hai ngày nữa, nếu vẫn không thu được kết quả gì thì phải nghĩ cách khác thôi!”

“Cũng đành vậy!” Quách Thiều Soái gật đầu với vẻ chán nản.

Vì vậy, bọn họ lại tiếp tục giả là Dạ Hiệp.

Nhưng tối hôm ấy, Bạch Thanh Hoàn đột nhiên xuất hiện trước mặt Lâm Bắc Phàm rồi hỏi: “Người lại đi phát tiền đấy à?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Đâu có, ta đã không làm Dạ Hiệp được nhiều ngày rồi mà!”

Bạch Thanh Hoàn lại hỏi: “Dạ Hiệp mới xuất hiện mấy buổi tối gần đây, có liên quan gì đến ngươi hay không?”

Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu: “Hoàn toàn không liên quan!”

Bạch Thanh Hoàn gật đầu: “Được, ta biết rồi, ta sẽ không can thiệp vào chuyện này!”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Sao thế?”

“Bọn họ phạm lỗi rồi!”

“Phạm tội gì vậy?” Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi.

Chương 88: Liều vậ

“Mặc dù bọn họ đi phát tiền là làm việc tốt nhưng tiền mà bọn họ sử dụng lại là tiền lấy trộm trong phủ của nhiều vị quan mà có! Vì lấy quá nhiều nên bọn họ đã khiến người ta tức giận, đang bị các quan bắt tay với nhau đuổi bắt! Các quan đã bày ra rất nhiều cạm bẫy, chuẩn bị bắt hai kẻ trộm này lại!” Bạch Thanh Hoàn giải thích.

“Thì ra là như thế, đúng là gan to bằng trời mà!” Lâm Bắc Phàm than thở.

Đây là kinh thành ngay dưới chân thiên tử, là nơi cao thủ nhiều như mây, canh phòng nghiêm ngặt nhất, có rất nhiều người giang hồ sau khi tới đây đều phải cụp đuôi làm người bình thường.

Trước đây, Lâm Bắc Phàm dùng tiền của chính mình để phát nên mới không khiến ai nổi giận.

Còn người giả làm Dạ Hiệp này lại dám đi trộm tiền của quan viên trong kinh thành, đúng là ăn gan hùm mật báo, không muốn sống nữa đây mà.

“Nhưng nếu người đó đã không phải là ngươi, cũng không liên quan gì đến ngươi vậy ta sẽ mặc kệ chuyện này!”

Bạch Thanh Hoàn nói xong, bóng dáng nàng cũng biến mất.

Lâm Bắc Phàm nghĩ ngợi một lúc, hắn cũng lười nhúng tay vào chuyện này.

Dù sao thì hiện giờ ngày nào hắn sống cũng trong tình cảnh như đang bước trên một lớp băng mỏng, sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào, thật sự chẳng có tâm trạng đi xen vào chuyện của người khác.

Nếu vì chuyện này mà hắn bị liên lụy thì thiệt cho hắn quá rồi.

“Tự làm thì tự chịu, ta đi ngủ đây!”

Trong lúc ấy, hai tử đệ Mạc Như Sương vẫn không hay biết gì cả, mặc đồ đi đêm vào, giả làm Dạ Hiệp ra ngoài phát tiền.

“Sư tử, sáng hôm nay ta nghe nói người dân làm việc ở ngõ Liễu phía tây thành bị triều đình khất nợ tiền công, cuộc sống rất khó khăn, chúng ta qua đó phát tiền trước đi!”

“Sư đệ nói phải lắm, chúng ta đi thôi!”

Hai người bọn họ vượt mái nhà bằng qua tường, nhanh chóng đi tới ngõ Liễu ở tây thành.

Sau đó, bọn họ bắt đầu công việc phát tiền mỗi ngày.

Nhưng cùng lúc đó, khi bọn họ vừa bước vào ngõ Liễu ở tây thành, toàn bộ khu vực đầu hẻm đột nhiên sáng bừng lên.

Quan binh giơ cao ngọn đuốc ập tới với số lượng dày đặc, đội cung thủ đã thủ thế chờ sẵn.

Hai người Mạc Như Sương thay đổi sắc mặt: “Không ổn, chúng ta bị bao vây rồi! Sư đệ, mau chạy thôi!”

“Vút vút vút...”

Những mũi tên nhọn hoắt ào ạt rơi xuống như mưa.

Hai người vừa tránh vừa trốn đi.

Khi ấy, trong số quan binh có một bóng người uy vũ lao tới như sét đánh, không thèm để ý tới những mũi tên lũ lượt lao tới mà xông tới trước mặt hai người chỉ trong nháy mắt: “Trốn đi đâu hả? Ở lại đây cho bản quan!”

Hai người Mạc Như Sương sợ bay màu: “Cao thủ Tiên Thiên!”

Cả hai không chút do dự, đồng loạt ra tay.

Quyền cước của ba người va chạm với nhau trên không trung.

“Àm!

Cao thủ vừa xông tới lùi lại phía sau hai bước nhưng không hề bị thương, còn hai người Mạc Như Sương lại nôn ra một ngụm máu, lùi lại mấy chục mét, phá hỏng nhà của một gia đình nọ.

Chỉ riêng một đòn này thôi đã khiến hai người họ bị thương rất nặng rồi.

Biết cả hai có liên thủ cũng không phải đối thủ của người ta, Mạc Như Sương nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Sư đệ, chúng ta chia ra chạy trốn, ai trốn được thì trốn!”

Quách Thiếu Soái cũng hiểu rõ đây không phải là lúc để tranh cãi chuyện nghĩa khí, liền gật đầu đáp: “Được, sư tỷ!”

Hai người chia nhau ra chạy, dùng hết sức bình sinh mà bỏ trốn.

“Đuổi theo cho bản quan!” Tên cao thủ Tiên Thiên kia hét lớn.

Hắn ta nhìn phương hướng hai người bỏ chạy, sau đó đuổi theo người có thực lực mạnh hơn là Mạc Như Sương.

Mạc Như Sương liều mạng chạy đi, cầm đầu cầm cổ chạy!

Để thoát khỏi sự truy sát của cao thủ phía sau, nàng còn sử dụng một loại phương pháp bí mật có thể kích thích bản thân phát huy khả năng tiềm tàng để giữ mạng.

Một khi sử dụng phương pháp này, tốc độ của nàng có thể tạm thời tăng lên gấp ba, bốn lần. Nhưng sau thời gian nửa nén hương, phương pháp này hết hiệu lực sẽ khiến cơ thể rất mệt.

Trong ba ngày không thể nhúc nhích nổi, chỉ có thể để mặc cho người ta xẻ thịt.

Cho nên, nhất định trong thời gian nửa nén hương này nàng phải tìm được một chỗ trú an toàn.

Nhưng cho dù tốc độ của nàng có gia tăng gấp ba, bốn lần thì cao thủ Tiên Thiên phía sau vẫn đuổi theo không tha, không thể chặt đuôi được.

Hơn nữa trên đường còn có rất nhiều quan binh truy bắt lại càng khó chạy trốn hơn.

Nàng cứ chạy mãi, trốn mãi, vết thương trên người ngày càng trở nặng, cơ thể cũng càng lúc càng mệt mỏi, đã sắp trở thành ngọn đèn cạn dầu rồi.

Nàng dần dần tuyệt vọng: “Chẳng lẽ Mạc Như Sương ta... phải chết ở đây hay sao?”

Nàng còn tương lai rộng mở nữa!

Nàng còn có ước mơ vĩ đại vẫn chưa thực hiện được!

Nàng không muốn chết ở nơi này!

Đúng lúc đó, nàng nhìn thấy một phủ đệ xa hoa xuất hiện ở phía trước.

Trên cửa phủ đệ ấy có một tấm bảng hiệu, trên đó viết hai chữ “Lâm phủ” cỡ lớn thiếp vàng.

“Đây... không phải là nhà của Lâm Bắc Phàm sao?” Mạc Như Sương mơ màng.

Nàng vốn đã quyết định sẽ không tới đây vậy mà tình thế xoay chuyển lại chạy tới chỗ này, quay đầu lại nhìn truy binh phía sau rồi lại nhìn phủ đệ xa hoa trước mặt, Mạc Như Sương nghiêng rằng: “Liều vậy!”

Nàng dồn sức vào hai chân rồi nhảy một cái, cơ thể nhẹ nhàng phóng qua bức tường cao năm mét, chui vào trong Lâm phủ.

Chương 89: Xấu hổ

Lâm Bắc Phàm đang ngủ đột nhiên mở mắt, ánh mắt sáng ngời.

“Có người lên vào nhà của ta!”

Hắn lập tức rời khỏi giường, mặc thêm áo khoác rồi ra khỏi phòng.

Dựa vào khả năng cảm nhận đặc biệt của cao thủ Tiên Thiên, hắn nhanh chóng tìm được kẻ đó.

Giữa đám cỏ dày, hắn nhìn thấy một người mặc đồ đen bất tỉnh trên mặt đất, trên người tanh nồng mùi máu.

Lâm Bắc Phàm kéo khăn che mặt màu đen của người kia xuống, nhìn thấy một gương mặt xinh đẹp quen thuộc.

“Là nàng ta!” Lâm Bắc Phàm nhìn chăm chăm vào Mạc Như Sương.

Đúng lúc ấy, quan binh đã bao vây kín khu vực này, đèn đuốc sáng trưng.

“Lục soát thật kỹ cho ta! Hiện giờ nàng ta đã như ngọn đèn cạn dầu, không thể chạy quá xa, nhất định đang trốn ở nơi nào đó!”

“Rõ, thưa thống lĩnh!”

Bọn họ vừa tuần tra trên phố, vừa gõ cửa các phủ đệ quanh đó để lục soát.

Đến lượt Lâm phủ của Lâm Bắc Phàm.

“Đội đã, đây là phủ của tân khoa trạng nguyên đương nhiệm Lâm Bắc Phàm, người ta được bề hạ rất coi trọng! Các người làm việc vụng về, không biết phép tắc, đắc tội với Lâm đại nhân thì không hay đâu, để bản quan tự đi!”

Thống lĩnh cao thủ Tiên Thiên kia chỉnh đốn mũ quan và quan phục rồi mới tự mình gõ cửa nhà Lâm Bắc Phàm.

Không lâu sau, cửa mở ra.

Lâm Bắc Phàm khoác hờ một cái áo ngoài, vừa ngáp vừa bước ra: “Các người đang làm gì thế?”

Thống lĩnh Tiên Thiên chấp tay, nói một cách khách sáo:

“Lâm đại nhân, không ngờ người lại tự mình ra mở cửa! Bọn ta đang truy bắt trọng phạm, tên này là kẻ rất độc ác, vì sự an toàn của người trong quý phủ, người có thể cho phép bản quan đưa người vào trong lục soát một lượt hay không?”

Trên thực tế, chức quan của người ta còn cao hơn Lâm Bắc Phàm, nhưng Lâm Bắc Phàm là tâm phúc của nữ đế, hơn nữa đến cả văn võ bá quan mà hắn còn dám đối đầu cũng đã thành công những mấy lần, cho nên người ta mới khách sáo không dám đắc tội với hắn.

Lâm Bắc Phàm lại ngáp cái nữa: “Chẳng trách lại ồn ào như thế, làm ta chẳng thể ngủ ngon nổi!”

“Lâm đại nhân, thật sự xin lỗi quá...”

“Không cần phải xin lỗi, ta cũng biết đây là chức trách của ngươi! Nhưng khỏi cần vào phủ của ta làm gì, chỗ của ta không thể có phạm nhân được! Ta quay về ngủ tiếp đây, ngày mai còn phải vào tảo triều!”

Lâm Bắc Phàm nói xong lại mơ màng vào nhà, đóng cửa.

“Lâm đại nhân, Lâm đại nhân...”

Cuối cùng, thống lĩnh Tiên Thiên đành phải nhìn cánh cửa lớn kia đóng lại, không ngừng cười khổ.

“Thống lĩnh đại nhân, chúng ta có vào trong lục soát nữa hay không?” Một quan binh giờ đây đứng lên hỏi.

“Không cần nữa, dù sao thì chúng ta cũng đã làm hết nghĩa vụ thông báo của mình rồi, những chuyện khác cứ để mặc số phận vậy!”

Hắn ta đã làm quan nhiều năm, thứ có thể giúp hắn ta ngồi vững ở vị trí này không phải thực lực mà là biết cách làm người, biết người nào có thể đắc tội được, người nào không thể đắc tội.

Ví dụ như Lâm Bắc Phàm, rõ ràng là người không thể đắc tội.

Người ta không đồng ý thì hắn ta không làm nữa vậy.

Nếu xảy ra vấn đề cũng chẳng thể trách bọn hắn được.

“Tiếp tục lục soát những nơi khác cho ta!”

Chuyện này náo loạn cả một đêm, kết quả lại chẳng bắt được ai cả.

Hai ngày sau vẫn không có thu hoạch gì, mọi chuyện dần dần lắng xuống, trở thành âm thầm lục soát.

Chẳng biết đã trôi qua bao lâu, cuối cùng Mạc Như Sương cũng mơ màng tỉnh lại.

Nàng chỉ cảm thấy cả người đau đớn như vỡ vụn, không chỉ đau đớn mà còn kiệt sức, đến sức cử động ngón tay cũng không có!

Nhưng nàng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì nàng biết, mình được cứu rồi!

Nếu không được cứu vậy bây giờ nàng sẽ không được thoải mái nằm trên giường thế này.

Nghĩ đến chuyện trước khi mất đi ý thức, nàng dùng hết sức lực nhảy vào phủ của Lâm Bắc Phàm là tâm trạng lại trở nên phức tạp.

Rất rõ ràng, nàng đã được Lâm Bắc Phàm cứu, được một tên đại tham quan mà nàng hận nhất cứu giúp.

Nàng thở dài, thầm nghĩ: Bây giờ mình còn nghĩ nhiều như thế làm gì? Vẫn nên chữa khỏi vết thương trước rồi ra ngoài tìm sư đệ mới phải! Không biết bây giờ sư đệ ra sao rồi? Đã trốn thoát sự truy sát của quan binh hay chưa?

Lúc này, Lý Sư Sư vào phòng thấy Mạc Như Sương đã tỉnh, lập tức vui mừng nói: “Người tỉnh rồi sao?”

Mạc Như Sương khẽ gật đầu, dùng hết sức lực mà đáp: “Cảm ơn!”

Giọng nói rất yếu ớt và khàn đặc.

Lý Sư Sư cúi đầu cười: “Người muốn cảm ơn thì phải cảm ơn phu quân ta mới phải, hắn là người cứu người đấy!”

Mạc Như Sương khẽ gật đầu, chuyện này đúng như nàng dự đoán.

Lý Sư Sư lại cười nói tiếp: “Phu quân nói, khi ấy người nằm trong bụi cỏ thoi thóp, gần như không còn hơi thở! Sau đó, hắn bế người về đây...”

Tại Mạc Như Sương hơi động đậy, nói: “Người nói là, hắn bế ta về sao?”

“Phải, sao thế?” Lý Sư Sư thắc mắc.

“Không... không sao!” Mạc Như Sương khẽ lắc đầu, gương mặt trắng bệch hơi ửng đỏ.

Từ nhỏ tới giờ, ngoài cha nàng ra thì nàng chưa từng tiếp xúc gần gũi với nam nhân nào như thế.

Điều khiến nàng xấu hổ hơn nữa là, khi ấy nàng đang hôn mê, không biết gì cả.

Lý Sư Sư lại nói tiếp: “Sau khi tướng công bế người về, phát hiện ra người bị thương không nhẹ nên hấn đã giúp người xử lý vết thương rồi băng bó lại! Cũng may là xử lý kịp thời...”

“Đội đã! Người nói là vết thương trên người ta... cũng do hấn băng bó sao?”

“Phải, lại sao nữa vậy?” Lý Sư Sư khó hiểu.

“Không... không sao!” Mạc Như Sương lại lắc đầu, mặt càng đỏ hơn.

Cả người nàng đầy vết thương, hấn giúp nàng xử lý vết thương và băng bó lại, chẳng phải đã nhìn thấy hết toàn bộ cơ thể nàng rồi hay sao? Hơn nữa còn...

Càng nghĩ, Mạc Như Sương càng tức giận và xấu hổ hơn!

Chương 90: Bi kịch của Tiểu Soái

Lý Sư Sư là người thông minh, hiểu được nàng đang nghĩ gì mới cười bảo: “Như Sương cô nương, quả thực đây là chuyện bất đắc dĩ cả thôi! Trong nhà chúng ta chỉ có bốn người, lại có mỗi mình phu quân ta biết xử lý loại vết thương này mà thôi! Tình thế gấp gáp, ta mong người hiểu cho!”

“Ta hiểu! Ta không trách hấn!” Mạc Như Sương hơi nghiêng răng đáp.

“Ừ, người hiểu thì tốt!”

Lý Sư Sư nói chuyện thêm một lúc, dứt cho Mạc Như Sương ăn một ít cháo loãng rồi rời đi, để nàng tiếp tục nghỉ ngơi.

Buổi tối, cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng về nhà.

Biết Mạc Như Sương đã tỉnh, hấn đến thăm nàng.

“Như Sương cô nương, đã thấy khá hơn chút nào chưa?” Lâm Bắc Phàm nhìn Mạc Như Sương vẫn đang nằm trên giường, quan tâm hỏi han.

“Khỏe lại nhiều rồi, đa tạ Lâm công tử đã cứu giúp!” Mạc Như Sương nghiêng răng mà đáp.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy rất khó hiểu, tại sao nàng ta lại nhìn hấn bằng ánh mắt ba phần buồn bã, ba phần xấu hổ, bốn phần

tức giận chứ?

Ánh mắt này đâu có giống như đang biết ơn hần cơ đâu!

Lâm Bắc Phàm thăm tự nhủ: Phụ nữ đúng là loài động vật khó hiểu!

“Khỏe hơn thì tốt rồi!” Lâm Bắc Phàm cười nói: “Nhu Sương cô nương, tình trạng sức khỏe của ngươi rất nghiêm trọng, có lẽ phải mất một tuần mới có thể xuống giường tập đi, mất một tháng mới có thể hồi phục được! Ngươi nghỉ ngơi đi nhé, ta không làm phiền ngươi nữa!”

Nói rồi hần quay người định đi.

“Đợi đã!” Mạc Như Sương gọi hần một tiếng.

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại: “Nhu Sương cô nương, còn chuyện gì nữa sao?”

“Lâm công tử, ngươi... không có gì muốn hỏi ta sao?”

“Ngươi nói chuyện giả làm Dạ Hiệp sau đó bị quan binh đuổi bắt sao?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

Mạc Như Sương hơi ngạc nhiên: “Ngươi... sao ngươi biết là bọn ta đóng giả?”

“Chuyện này rất dễ suy luận ra mà!” Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Thứ nhất, số tiền mà trước đây Dạ Hiệp đem đi phát là tiền của bản thân hần cho nên mới không gây ra thị phi gì! Còn tiền mà các ngươi đem đi phát lại là tiền của quan viên triều đình, cho nên mới bị triều đình đuổi giết!”

Sắc mặt của Mạc Như Sương hiện thêm mấy phần gượng gạo.

“Thứ hai, theo lời người ta nói thì khi Dạ Hiệp thật đi phát tiền, lúc tới không thấy hình lúc đi không thấy bóng, không một ai có thể nhìn thấy dù chỉ là một cái bóng của bọn họ! Còn các ngươi đi phát tiền lại bị quan phủ đuổi giết đến nổi lên trời không được, xuống đất không xong!”

“Chứng tỏ khinh công của các ngươi không thể sánh bằng Dạ Hiệp thật!”

Mạc Như Sương gật đầu với vẻ hơi xấu hổ.

“Thứ ba, cũng là điểm quan trọng nhất!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Trước đây chúng ta đã từng gặp nhau ở ngoài thành! Khi đó các người hỏi đường ta đã nói đây là lần đầu tiên các người đến kinh thành! Người như vậy làm sao có thể là Dạ Hiệp được?”

“Lâm công tử nói rất có lý!” Mạc Như Sương gật đầu.

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười.

Hắn thầm nghĩ: Còn một điểm quan trọng nhất, ta mới là Dạ Hiệp thật, những người khác đều là giả mạo cả thôi!

“Nếu Lâm công tử đã biết chuyện ta gây ra, tại sao người không bắt ta đưa tới chỗ quan phủ? Theo ta biết thì người là tân khoa trạng nguyên của triều đình, người với bọn họ là người cùng phe cơ mà!” Mạc Như Sương lại hỏi.

“Cũng có ba nguyên nhân!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Thứ nhất, dù sao chúng ta cũng từng gặp nhau, đã gặp thì tức là có duyên! Đã có duyên, biết người gặp nạn nếu ta có cơ hội cứu giúp tất nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn!”

“Thứ hai, các người giả làm Dạ Hiệp đi phát tiền, nói ra thì đây cũng là hành động chính nghĩa, ta khâm phục cách đối nhân xử thế của các người, cho nên nếu có thể giúp một tay thì ta sẽ giúp!”

“Thứ ba, chủ nhân số tiền bị các người trộm là kẻ thù chính trị của ta, thấy bọn họ thiệt hại khiến ta rất vui! Là kiểu kẻ thù của kẻ thù chính là bạn ấy, nên tất nhiên ta sẽ đồng ý giúp người một tay rồi!”

Thấy Mạc Như Sương lại định lên tiếng, Lâm Bắc Phàm vội nói: “Thôi được rồi, đừng hỏi nhiều như thế làm gì, hiện giờ việc người cần phải làm nhất vẫn là nghỉ ngơi! Người yên tâm đi, chỗ này của ta rất an toàn, không ai có thể làm gì được người đâu!”

Sau đó hắn vỗ trán: “Phải rồi, quên nói cho người một tin tốt! Hiện giờ sự đệ của người vẫn chưa bị quan phủ bắt được, những chuyện khác thì ta không biết!”

“Đa tạ Lâm công tử!” Mạc Như Sương khẽ gật đầu.

Lâm Bắc Phàm dặn dò thêm đôi câu rồi rời đi.

Nhìn bóng người hắt đi mất, ánh mắt của Mạc Như Sương trở nên phức tạp.

Hắn thật sự là một tên tham quan ai gặp cũng ghét sao?

Vừa rồi, nhìn thấy gương mặt trong sáng tươi tắn của hắn, thậm chí nàng còn hơi động lòng.

Mạc Như Sương khẽ lắc đầu, lặng lẽ thở dài.

Bỏ đi, đừng nghĩ nhiều như thế nữa!

Chuyện cấp thiết nhất bây giờ chính là chữa khỏi vết thương, sau đó nàng mới có thể làm những chuyện khác được.

“Cũng không biết hiện giờ sư đệ thế nào rồi?” Trong lòng nàng không khỏi lo lắng.

Cùng lúc đó, trong một ngôi miếu đồ nát ở kinh thành, ở đó có một đám ăn mày đang cãi nhau, vừa bản vừa loạn.

Một lão ăn mày chột gọi: “Tiểu Soái, qua đây! Đám lưng bóp chân cho Lưu đại gia của ngươi đi!”

Một tên ăn mày nhỏ lập tức chạy tới: “Rồi rồi, ta tới ngay đây!”

Một lát sau, lại có một lão ăn mày gọi: “Tiểu Soái, lại đây! Mang cái khổ của ta đi giặt đi, thưởng cơm cho ngươi ăn!”

Tên ăn mày nhỏ này lại chạy tới: “Vâng, cảm ơn Vương ca!”

Một lát sau nữa, lão ăn mày thứ ba gọi: “Tiểu Soái trông xinh xắn quá nhỉ, mau cởi quần ra để ông đây giải tỏa một phen!”

Tên ăn mày nhỏ: “...”

Mọi người cười phá lên.

“Lão Vương, cuối cùng thì ngươi cũng không nhịn nổi rồi!”

“Tên súc sinh nhà ngươi thiếu thốn nên vợ đại đây à!”

“Đừng có như thế chứ, ngươi làm người ta sợ quá chạy mất thì phải làm sao bây giờ! Ha ha!”

“Lát nữa lén làm là được mà!”

...

Chương 91: Không biết giờ thế nào

Tên ăn mày nhỏ tức giận và xấu hổ ra mặt, nhưng lại không thể không cười hùa theo.

Hắn ta khó mà dần nổi cảm xúc, nỗi bi phần trong lòng tràn ra: “Không ngờ Quách Thiếu Soái ta khi còn ở Thiết Kiếm Môn tài giỏi như thế lại có một ngày phải lưu lạc đến tình cảnh này!”

Người này chính là Quách Thiếu Soái đã trốn thoát khỏi bàn tay của quan phủ!

Để trốn tránh sự đuổi giết của quan phủ, hắn ta đành phải cải trang thành ăn mày, trà trộn vào một đám ăn mày, phải ăn cơm thừa canh cặn, uống nước mương, có khi còn phải tranh cơm với chó nữa.

Vì là người mới trong đám ăn mày, không có tiền, không có địa vị lại càng không có nhân quyền nên thường xuyên bị đám ăn mày cũ sai bảo đủ điều, cứ chuyện gì vất vả mệt nhọc là lại gọi hắn ta tới làm.

Hắn ta phải đâm lưng bóp chân cho đám ăn mày, nặn mụn lưng cho bọn họ, thậm chí có lúc còn phải giặt bộ quần áo đã mấy tháng chưa thay nữa...

Có vài tên ăn mày còn nhìn hắn ta bằng ánh mắt kỳ lạ, hại hắn ta tối đến cũng chẳng dám ngủ sâu, chỉ sợ đến khi trời sáng không giữ nổi danh tiết, đánh mất sự trong trắng!

“Sao số ta lại khổ thế này hả trời!”

Quách Thiếu Soái lại thở dài, nhưng ánh mắt hắn ta lại nhanh chóng kiên định trở lại: “Đây đã là gì đâu! Phải chịu được muôn vàn khổ cực thì mới có thể làm người đứng trên vạn người được! Ít nhất thì mình vẫn còn cái mạng này, giữ được mạng tức là còn có hy vọng! Chỉ không biết bây giờ sư tử ra sao rồi?”

Hắn ta không khỏi lo lắng.

Trước đó, sư tử Mạc Như Sương đã giúp hắn dụ một lượng lớn truy binh, còn kéo tên cao thủ Tiên Thiên đi, tình thế vô cùng nguy hiểm, đến bây giờ vẫn chẳng có tin tức gì.

“Sư tử, người đang ở đâu vậy? Tiểu Soái nhớ người lắm...”

Ở Lâm phủ.

Mạc Như Sương đã quyết định sẽ yên tâm dưỡng thương ở Lâm phủ, nhưng nàng nhanh chóng nhận ra rằng dưỡng thương ở đây thực sự rất thoải mái.

Không nhắc tới điều kiện sống, chỉ nói về đồ ăn hàng ngày cũng đã khiến nàng phải sửng sốt rồi.

Ngày nào cũng được phục vụ vừa thịt vừa cá, sơn hào hải vị, còn tốt hơn và ngon hơn cả những gì nàng từng ăn ở chỗ vương gia.

Theo lời hạ nhân của vương gia thì bình thường bọn họ cũng không ăn uống xa hoa như thế, chỉ những lúc có khách quý đến, vương gia mới sai người làm một bàn đồ ăn ngon để đãi khách mà thôi.

Nhưng ở đây thì ngày nào cũng có!

Còn về quần áo ăn mặc lại càng xa hoa hơn.

Quần áo bọn họ mặc đều được làm từ tơ lụa, mỗi ngày thay một bộ, không hề trùng lặp.

Vì có quá nhiều tơ lụa nên bọn họ còn rất xa xỉ dùng nó làm ra mấy cái chăn bông. Ví dụ như cái đang đắp kín người nàng cũng là cái được làm từ tơ lụa.

Không chỉ có chủ nhân mà đến cả hai người hầu duy nhất cũng mặc quần áo làm từ tơ lụa, cũng ăn thịt ăn cá, lúc nào cũng vui vẻ hết.

Mạc Như Sương được đối xử như thế cũng rất ngại, vội nói: “Làm phiền các vị quá! Chúng ta chỉ tình cờ gặp nhau, các vị không chỉ cứu ta mà còn cho ta ăn ngon thế này, Như Sương cảm thấy rất ngại, cho ta một ít cơm canh đạm bạc là được rồi!”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt: “Như Sương cô nương, nhưng nhà bọn ta nghèo lắm, chỉ còn những thứ này thôi chứ không còn gì khác cả! Người muốn ăn cơm canh đạm bạc vậy bọn ta phải ra ngoài dùng tiền mua cho người mới có! Người cứ ăn tạm vậy đi!”

Mạc Như Sương: "...”

Ăn tạm sao?

Trong lòng nàng thầm mắng một câu, không biết có nên nói ra hay không!

“Phải đấy, Như Sương! Những thứ này đều là đồ trong cung đưa tới, ngày nào cũng có rất nhiều, không ăn thì lãng phí lắm! Máy thứ này đều rất bổ, người ăn nhiều một chút mới dưỡng thương tốt được!” Lý Sư Sư chân thành khuyên nhủ.

“Được, ta ăn...” Mạc Như Sương gật đầu, cầm bát đưa lên chậm rãi ăn.

Thấy nàng ăn chậm như thế, Lâm Bắc Phàm tưởng người ta không ăn nổi nhưng vì nể mặt hai người nên không thể không ăn, hăn xót xa bảo: “Như Sương cô nương, khiến người phải chịu thiệt rồi!”

Mạc Như Sương trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm.

Nàng thầm nghĩ: Không thiệt đâu, cho ta thêm một bát nữa đi!

...

Mạc Như Sương đã nhận ý tốt của Lâm Bắc Phàm ở phương diện ăn uống, nhưng còn phương diện ăn mặc hàng ngày thì nàng hoàn toàn không dám nhận.

“Những bộ đồ này đắt đỏ quá! Cả mấy món đồ dùng này cũng quá xa xỉ! Ta là nữ tử quê mùa lỡ làm hỏng thì không ổn đâu, có thể đổi cho ta quần áo bình thường được không?”

Theo yêu cầu của nàng, Lâm Bắc Phàm đưa nàng tới phòng để quần áo và phòng chứa đồ.

“Đây là chỗ để quần áo của nhà ta, người thích bộ nào thì cứ lấy bộ đó! Còn đây là chỗ để đồ dùng hàng ngày của nhà ta, người muốn dùng cái nào thì cứ dùng cái đó!”

Mạc Như Sương nhìn chỗ quần gấm áo hoa, vải lụa giày ngọc ở khắp phòng rồi lại nhìn căn phòng chứa đầy đồ đặc quý hiếm khác, cuối cùng lặng lẽ cúi đầu: “Hay là ta cứ dùng bộ ban đầu vậy!”

Lâm Bắc Phàm cười vui vẻ, bảo: “Đa tạ Như Sương cô nương đã thông cảm!”

Mạc Như Sương: “...”

Không biết tại sao nhìn gương mặt tươi cười của Lâm Bắc Phàm, Mạc Như Sương chỉ cảm thấy hấn thật đáng ghét!

Nàng cảm thấy hấn đang cố ý khoe mẽ, thật sự muốn thắng tay và hấn vài cái!

Vậy là Mạc Như Sương hoàn toàn khuất phục, ngày nào cũng ăn sơn hào hải vị trong cảm giác tội lỗi và dưỡng thương trong những bộ đồ làm từ tơ lụa.

“Cũng không biết bây giờ sư đệ thế nào rồi? Có được ăn ngon, mặc ấm hay không...”

Chương 92: Cơm thừa canh cặn

Lúc này, trong ngôi miếu đồ nát.

Một lão ăn mày cầm đầu đột nhiên xông vào, lớn giọng nói: “Các huynh đệ, đã đến lúc rồi! Nhất định hôm nay phải dùng hết sức bình sinh, đánh tới khi bọn chúng kêu cha gọi mẹ mới thôi cho ta! Có được ăn uống no say hay không còn phải dựa cả vào các huynh đệ đấy!”

“Được!” Mọi người đồng thanh khen hay, vô cùng hào hứng.

Tên ăn mày nhỏ Quách Thiếu Soái mơ màng thức dậy, thắc mắc: “Thế này là định làm gì thế?”

Một tên ăn mày hào hứng nói: “Ngươi mới đến nên không biết! Đám ăn mày quanh đây, mỗi tuần đều hẹn nhau đánh một trận! Chỉ cần đánh thắng là cướp được quyền sử dụng một khu vực trù phú, được ăn uống no say!”

“Thật sao?” Quách Thiếu Soái phấn chấn hẳn lên.

Mặc dù hiện giờ hấn ta chỉ làm ăn mày tạm thời, không thể không ép dạ cầu toàn, nhưng có cơ hội được ăn uống no say, có gì hấn ta lại không làm chứ?

“Tất nhiên là thật rồi, ta lừa ngươi làm gì chứ? Tên nhóc nhà ngươi trẻ tuổi, chân tay khỏe mạnh, lát nữa phải gắng sức mà đánh cho ta! Đừng có mà lười biếng, biết chưa hả?”

“Không thành vấn đề!” Quách Thiếu Soái hoàn toàn tự tin.

Hắn ta là một người luyện võ, muốn thu phục một đám ăn mày chẳng lẽ không phải chuyện đơn giản hay sao?

Cho dù hắn ta đang bị trọng thương nhưng vẫn vô địch đây nhé!

Thế là hôm ấy, Quách Thiếu Soái dùng hết sức mình mà mạnh tay đánh đám.

Hắn ta dẫn đầu một nhóm ăn mày đánh bại đám ăn mày ở các nơi khác, giành được quyền sở hữu một khu vực trù phú.

Mọi người đều rất mừng rỡ.

“Tiểu Soái, đều nhờ có ngươi!”

“Không ngờ trông ngươi trắng trẻo mềm mại thế kia, mà lúc đánh nhau lại khỏe như thế!”

“Ngươi đã lập được công lớn, sau này lúc phát đồ ăn cho ngươi chọn trước đây!”

“Đảm bảo sẽ cho ngươi được ăn uống sướng khoái!”

...

Quách Thiếu Soái nghe vậy cũng đã không chờ nổi nữa: “Các vị lão ca, chỗ mà các ngươi nói là ở đâu thế, có đồ ăn gì ngon vậy? Sau này có thể cho ta ăn uống thoải mái thật sao?”

“Ta nói cho ngươi biết, thứ này đúng là mỹ vị trên trời! Ta đã từng ăn một lần rồi, cả đời này không thể nào quên được mùi vị ấy!”

“Rất ngon, có rất nhiều đại lão gia lăm tiền nhiều của cũng chẳng có cơ hội được ăn đâu!”

“Nói tóm lại, hôm nay thằng nhóc nhà ngươi có phúc rồi! Ha ha!”

...

Quách Thiếu Soái càng lúc càng mong đợi.

Cứ như thế, bất giác bọn họ đã hào hứng đi tới cửa sau của một nhà giàu.

Một lão ăn mày vui vẻ vỗ vai Quách Thiếu Soái, cười nói:

“Đây chính là chỗ mà ta nhắc tới! Đến giờ ăn cơm, trong nhà sẽ đồ rất nhiều cơm canh và đồ ăn thừa ra ngoài, mùi vị đó

đúng là... đảm bảo người đã ăn một lần là không thể nào quên!”

“Phải đấy, ta đã ăn xin ở nhà của các vị quan lớn và quý nhân trong kinh thành rồi, cơm nhà bọn họ đã nếm thử hết một lượt, nhưng nếu nhắc tới nơi có đồ ăn ngon nhất vẫn phải là nhà này!” Một tên ăn mày khác lại nói, nói xong hắn ta còn liếm mép.

“Chính vì vậy nơi này mới trở thành khu vực tranh chấp của đám ăn mày!”

...

“Thật sao?” Quách Thiếu Soái nghe vậy lại càng mong đợi hơn, hỏi: “Đây là chỗ nào? Có món gì ngon thế? Có thể nói cho ta biết được không?”

“Tất nhiên rồi!”

Lão ăn mày cười đáp: “Ta nói cho người biết, nơi này ấy à, chính là phủ đệ của tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm đấy! Tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm rất được nữ đế ân sủng, ngày nào cũng được người của Ngự Thiện Phòng đem các món ăn tươi ngon thượng hạng đến! Nhà bọn họ ít người, có rất nhiều thứ không ăn hết nên đành phải vứt đi, thế cũng lời cho chúng thôi!”

“Vậy là chúng ta cũng đang gián tiếp ăn đồ ăn của Ngự Thiện Phòng rồi!”

“Hoàng đế ăn thứ gì, chúng ta cũng được ăn thứ đó!”

“Có rất nhiều quan lớn và quý nhân đều chẳng được hưởng đâu! Ha ha!”

...

Lúc này, Quách Thiếu Soái giật mình: “Người nói gì cơ? Người nói đây là nhà của tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm sao? Đồ mà chúng ta ăn là đồ ăn thừa của nhà hắn sao?”

Lão ăn mày vỗ vai Quách Thiếu Soái: “Đúng vậy đấy! Có phải người rất hào hứng, rất vui mừng không?”

Quách Thiếu Soái: “...”

Hào hứng cái mẹ gì!

Vui mừng cái mẹ gì!

Sớm biết thứ mà hắn ta phải tranh giành là cơm thừa canh cặn của tên cầu quan Lâm Bắc Phàm này thì hắn ta đã chẳng thèm làm rồi!

Hắn ta là Quách thiếu hiệp oai phong lẫm lừng ở Thiết Kiếm Môn, nổi danh giang hồ, lấy trừ bạo an dân, giết chết tham quan làm trách nhiệm cả đời của bản thân!

Vậy mà ngày hôm nay, hắn ta lại tới tranh giành cơm thừa canh cặn của tên cầu quan Lâm Bắc Phàm này!

Ăn đồ thừa của tên đó!

Chuyện này mà lộ ra ngoài thì thể diện của hắn ta biết để đâu đây?

Hắn ta sa sầm mặt mũi định quay đầu bỏ đi.

Nhưng đúng lúc ấy, cửa sau lại mở ra, Đại Lực gánh một thùng lớn đựng cơm thừa và đồ ăn thừa ra ngoài.

Ánh mắt của đám ăn mày lập tức phát sáng, bọn họ nhao nhao xông tới, Quách Thiếu Soái đang định bỏ đi cũng bị kéo theo.

“Ôi! Hôm nay mở cửa sớm quá!”

“Vẫn còn nhiều món thế này sao, hôm nay có lộc ăn rồi, ha ha!”

“Từ xa đã ngửi thấy mùi thơm rồi!”

“Hôm nay được ăn thật no rồi!”

...

Chương 93: Tại sao người lại tham như vậy?

Đại Lực lên tiếng: “Các người ăn thì cứ ăn, nhưng đừng có bày bừa ra chỗ này để ta phải dọn dẹp đấy nhé!”

“Đại Lực gia cứ yên tâm, nhất định bọn ta sẽ ăn uống sạch sẽ!”

Đại Lực gật đầu, vào trong nhà rồi đóng cửa lại.

Đại Lực đi rồi, đám ăn mày lập tức phát điên, không chờ nổi nữa liền với tay vào trong thùng rác bốc thức ăn.

“Đợi đã, mọi người đừng vội vàng như thế! Tiểu Soái là người đưa chúng ta đi đánh bại những tên ăn mày khác nên hẳn ta có công lao lớn nhất, vì vậy chúng ta để Tiểu Soái chọn đồ ăn trước đi!” Lão ăn mày lớn tiếng bảo.

Lão ăn mày là người có uy ở đây, hẳn ta nói xong, mọi người đều lần lượt dừng lại nhìn Quách Thiếu Soái.

“Tiểu Soái, ngươi ăn trước đi, ngươi ăn xong bọn ta mới ăn!”

Quách Thiếu Soái lắc đầu: “Ta không ăn đâu, các ngươi ăn đi!”

“Ngươi không ăn vậy sao ta có thể không biết ngượng mà ăn được?”

Quách Thiếu Soái lại lắc đầu: “Đừng làm phiền ta, ta nhất quyết không ăn!”

“Đừng dài dòng nữa, mau ăn đi, bọn ta sẽ chờ ngươi!”

Quách Thiếu Soái ngẩng cao đầu, ngưỡng thẳng ngực, vẻ mặt kiên định nói bằng giọng khảng khái: “Ta nói cho các ngươi biết, cả đời này ta phải làm người đầu đội trời chân đạp đất, quang minh chính đại! Ta có chết cũng tuyệt đối không ăn xin dù chỉ một miếng cơm của tên cầu quan Lâm Bắc Phàm này!”

“Ngươi cứ ăn đi xem nào!”

Một cái đùi gà đột nhiên xuất hiện trong miệng Quách Thiếu Soái.

Quách Thiếu Soái đành phải cắn vài miếng.

Tên ăn mày dùng ánh mắt đầy mong đợi nhìn hẳn ta, hỏi: “Mùi vị thế nào?”

“Ái chà chà, thơm thật đấy!”

Quách Thiếu Soái vừa ngấu nghiến ăn vừa say sưa nói: “Thịt mềm vừa miệng, hương thơm tỏa ra, cắn một cái miệng dính đầy dầu, ăn ngon lắm, cả đời này ta chưa từng ăn cái đùi gà nào thơm như vậy đâu!”

“Ta nói này, ta muốn ăn con gà này, các người đừng hòng có người nào nghĩ đến chuyện cướp của ta đây!”

Tên ăn mày kia vui vẻ: “Được thôi!”

Vì vậy, tất cả thịt gà đều được để riêng ra cho Quách Thiếu Soái ăn.

Quách Thiếu Soái ăn một miếng lại muốn ăn miếng thứ hai!

Ăn xong miếng thứ hai, lại muốn ăn tiếp miếng thứ ba!

Ăn xong miếng thứ ba, còn muốn ăn tiếp miếng thứ tư!

...

Cứ ăn mãi không dừng lại nổi!

Ăn xong, Quách Thiếu Soái thỏa mãn rồi cũng rơi vào trầm cảm!

Hắn ta nghĩ đến thành kiến của mình, giọt nước mắt hồi hận lặng lẽ chảy xuống: “Không ngờ có một ngày Quách Thiếu Soái ta lại đi tranh ăn cơm thừa canh cặn của tên cầu quan Lâm Bắc Phàm này! Hơn nữa ta còn ăn ngon miệng như thế, ăn vui vẻ như thế, ăn thoải mái như thế... đúng là sỉ nhục mà!”

“Chẳng ngờ Quách Thiếu Soái ta đây, lại biến thành người mà bản thân ta thù ghét nhất!”

“Nhưng dù sao đây cũng chỉ là chuyện ta không lường trước được mà thôi!”

Quách Thiếu Soái mở mắt ra, vẻ mặt trở nên kiên định: “Bắt đầu từ ngày mai, nhất định ta phải chống lại sự mê hoặc của Lâm Bắc Phàm! Không cần biết hắn ném ra loại cơm thừa canh cặn gì, ta cũng sẽ không đầu hàng! Nhất định ta phải giữ vững ý chí trong nghèo khó, không chịu khuất phục trước quyền lực, không bị tiền bạc cám dỗ, làm một nam tử hán quang minh chính đại, đầu đội trời chân đạp đất!”

Đúng lúc đó, có một tiếng gọi từ phía xa vọng tới: “Tiểu Soái, ngày mai người có ăn thịt gà nữa không?”

Quách Thiếu Soái trả lời theo bản năng: “Ngày mai ta ăn vịt, cảm ơn nhé!”

“Được thôi, ngày mai để lại thịt vịt cho người!”

Quách Thiếu Soái: “...”

...

Một bên khác.

Vì được ăn uống ngon miệng, đầy đủ dinh dưỡng ở nhà Lâm Bắc Phàm nên thương thể của Mạc Như Sương hồi phục rất tốt.

Chuyện trong nhà có thêm một người vốn chẳng thể che giấu được, vì vậy Mạc Như Sương bị người thường xuyên đến ăn chùa là tiểu quận chúa phát hiện ra.

Nhưng cách tư duy của cô nhóc này không được bình thường.

Nàng nghĩ rằng việc mà Mạc Như Sương làm là chuyện nghĩa hiệp, vì vậy nàng không chỉ không tố giác mà còn đem thuốc trị thương tốt nhất trong nhà mình tới. Vì vậy, Mạc Như Sương càng hồi phục nhanh chóng hơn, đã có thể xuống đất đi lại được rồi.

Mọi người ở đây đều đối xử rất tốt với nàng ta khiến nàng ta cảm nhận được sự ấm áp đã lâu không có, vô cùng lưu luyến nơi này.

Đặc biệt là một người nào đó có gương mặt đoan chính, học rộng hiểu nhiều, ăn nói cao siêu, lại quan tâm nàng ta chu đáo, hết lòng chăm sóc, để lại dấu ấn khó quên trong lòng nàng ta.

Nhưng cứ nghĩ tới chuyện hắn là tên tham quan mà nàng ta cảm hận nhất, lại còn là một tên giặc bán nước, trong lòng nàng ta lại không khỏi khó chịu...

Vì vậy một ngày nọ nàng ta tới thư phòng, thấy Lâm Bắc Phàm đang viết chữ lại không nhận được mà hỏi: “Lâm công tử, khi ta tới kinh thành, người dân ở đây đều nói ngươi là một kẻ vô cùng tham lam, nói ngươi đã tham ô rất nhiều tiền của!”

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt hắn rất bình tĩnh: “Đúng là có chuyện này, có vấn đề gì không?”

“Tại sao ngươi lại tham lam như vậy chứ?”

Mạc Như Sương bước một bước vào trong phòng, nàng ta dùng ánh mắt trong veo nhìn Lâm Bắc Phàm, lời nói chứa đựng hàm ý sâu xa: “Ngươi nhận được sự ân sủng của nữ đế

bệ hạ, được thăng quan tiến chức, hưởng thụ vinh hoa phú quý vô tận, người còn tham nhiều tiền như thế để làm gì? Người có biết tiền của mà người tham ô đều là mồ hôi nước mắt của người dân hay không? Người tham ô chừng nào thì bách tính sẽ phải chịu khổ chừng ấy!”

“Người nói là ta tham ô vậy ta tham ô tiền của ai?” Lâm Bắc Phàm hỏi ngược lại.

“Trước đó là tiền của Hộ bộ thị lang quyền tả tướng, tiền của tất cả các ngôn quan, và cả tiền của học trò tại Quốc Tử Giám nữa!” Mạc Như Sương nói.

“Người cũng tự nói rồi đấy, ta tham ô tiền của quyền tả tướng, tiền của ngôn quan, và cả tiền của học trò tại Quốc Tử Giám nữa, có liên quan gì đến người dân không? Ta đã bao giờ tham ô dù chỉ một xu tiền của người dân chưa?” Lâm Bắc Phàm hỏi ngược lại.

Chương 94: Nguyên do

“Chuyện này...” Mạc Như Sương bối rối.

Nghĩ kỹ lại thì hình như người ta chưa từng tham ô tiền của người dân dù chỉ một xu thật!

Tiền mà hắn tham đều là tiền của tham quan hoặc người có liên quan đến tham quan.

Còn với người dân, thì hắn không động tới dù chỉ một chút.

“Nhưng tham ô là hành vi sai trái...” Giọng nói của nàng nhỏ đi mấy phần.

“Có gì sai trái nào?”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi ngược lại một lần nữa: “Tất cả người trên triều đình đều tham ô vậy tại sao ta không được tham ô? Bọn họ mà không tham ô, thì ta có cơ hội để tham ô chắc? Ta không tham ô, chẳng lẽ cứ nhường cho người khác tham ô? Đã thế thì tại sao ta không cho tiền vào túi của mình?”

“Chẳng lẽ cứ để mấy tên tham quan đó được lợi hay sao?”

Lâm Bắc Phàm ép hỏi một câu: “Cứ để bọn họ được com no rượu say ngủ kỹ, sau đó có sức khỏe dồi dào mà đi bóc lột

người dân, như thế mới được hay sao?”

“Chuyện này, chuyện này...” Mạc Như Sương lại bị Lâm Bắc Phàm phản bác đến không nói nên lời.

Nàng ta ngẫm nghĩ lại thật kỹ, nhận ra hình như điều hắn nói lại rất hợp lý.

Cả triều đình đều đang tham ô, tại sao hắn không được tham ô cơ chứ?

Bọn họ không tham ô, liệu hắn có cơ hội để tham ô hay sao?

Đã thế thì tại sao hắn không cho tiền vào túi của mình?

Cứ để bọn họ được cơm no rượu say ngủ kỹ, sau đó có sức khỏe dồi dào mà đi bóc lột người dân, như thế mới được hay sao?

Mạc Như Sương bị đá kích tới tấp.

Nàng ta cảm thấy nhân sinh quan, đạo đức quan, thế giới quan của mình bị chấn động đến nỗi rối tung hết cả lên!

“Cho nên ta không thể không tham ô! Vì người dân, ta không muốn tham ô cũng phải tham ô!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Ít ra so với bọn họ, bản quan đã được coi là công chính liêm minh rồi, ta không hề lấy đi dù chỉ một xu tiền của người dân! Bản quan không thẹn với lòng mình!”

Mạc Như Sương há hốc miệng, không còn lời gì để nói!

Im lặng một lúc, nàng ta lại hỏi: “Nhưng Lâm công tử, tại sao ngươi lại bán nước?”

“Ta bán nước bao giờ hả?” Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu lên hỏi.

“Thì là lần trước, khi sứ thần nước Đa La vào kinh thương lượng khoản tiền bồi thường đó!”

Nàng ta nói: “Ta nghe người ta nói người nhận hối lộ của sứ thần Đa La, dùng lý lẽ để tranh luận trên triều đình, cuối cùng hủy bỏ được khoản tiền bồi thường hơn ba trăm vạn đã được quyết định xong trước đó! Lại còn mở cửa bến cảng để thông thương, giúp cho lĩnh vực thương mại của Đa La phát triển! Lại còn phái người có tri thức đến Đa La mở lớp dạy học, truyền thụ đạo nghiệp cảm hóa...”

“Những điều kiện này, đối với Đại Võ chúng ta chỉ có hại mà chẳng có lợi, đối với Đa La thì lại trăm lợi mà chẳng có hại!”

Tâm trạng của Mạc Như Sương có hơi kích động, nàng ta lớn tiếng chất vấn: “Lâm công tử, ngươi có xứng đáng với sự ân sủng của bệ hạ hay không, ngươi có xứng đáng với lê dân bách tính hay không? Ngươi có xứng đáng với các chiến sĩ đã chết trận nơi biên cương hay không?”

“Tất nhiên là bản quan xứng đáng rồi!

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Trên đời này, chẳng có ai xứng đáng với bệ hạ, xứng đáng với lê dân bách tính, xứng đáng với các chiến sĩ chết trận nơi biên thùy hơn là ta!”

Mạc Như Sương sững sốt nhìn Lâm Bắc Phàm.

Nàng ta hoàn toàn không ngờ, những lời này lại phát ra từ miệng của hắn.

Đến cả đất nước mà ngươi cũng đã phản bội rồi, vậy mà còn xứng đáng sao?

Lâm Bắc Phàm vừa viết chữ vừa nói: “Bản quan hỏi ngươi, đối với nước Đa La mà nói, khoản tiền bồi thường mỗi năm ba trăm vạn có nhiều hay không?”

“Nhiều chứ!” Mạc Như Sương gật đầu mà không hề do dự chút nào: “Theo những gì ta biết thì Đa La chỉ là một đất nước nhỏ bé có biên giới giáp với Đại Võ, đất đai cằn cỗi, tài nguyên ít ỏi, dân số chưa tới mười triệu người, quốc khố mỗi năm chỉ thu được tám trăm vạn lượng bạc! Nếu gặp năm nào mất mùa, số tiền này có thể còn ít hơn nữa! Ba trăm vạn tiền bồi thường đã là một nửa quốc khố của bọn họ rồi!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Xem ra ngươi cũng không đến nỗi chẳng biết gì cả! Vậy bản quan lại hỏi ngươi, mỗi năm phải bồi thường ba trăm vạn, ngươi nghĩ nước Đa La sẽ làm thế nào để góp đủ số tiền lớn này đây?”

Mạc Như Sương trả lời không chút do dự: “Đầu tiên là dùng quốc khố để chi ra! Nếu không đủ tiền thì gom tiền thông qua việc thu thuế, thu các loại phí từ người dân để bỏ thêm vào!”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Bản quan lại hỏi ngươi, người dân Đa La có khổ hay không?”

Mạc Như Sương gật đầu: “Tất nhiên là khổ rồi! Hoàn cảnh sống của bọn họ quá khắc nghiệt, ngay cả việc trồng trọt cũng khó khăn! Ít ra thì bách tính Đại Võ ta còn có thể trồng trọt để giải quyết vấn đề cơm ăn, nhưng người dân Đa La thì phải dựa vào ông trời!”

Lâm Bắc Phàm hỏi lần thứ hai: “Nếu mỗi năm phải gánh thêm ba trăm vạn, người nói xem có khổ hay không?”

Mạc Như Sương lại tiếp tục gật đầu: “Chỉ có thể càng khổ hơn mà thôi, có lẽ còn chẳng thể sống nổi ấy chứ!”

Lâm Bắc Phàm hỏi lần thứ ba: “Nếu ngươi là người dân Đa La, không sống nổi thì sẽ làm gì?”

Mạc Như Sương vẫn trả lời không chút do dự: “Tất nhiên là phản kháng rồi!”

Bấy giờ, Mạc Như Sương mới chợt sùng sốt!

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Người xem người kia, nếu không sống nổi thì chính người cũng sẽ phản kháng chứ nói gì tới bách tính Đa La? Nếu bọn họ muốn phản kháng, đối tượng mà bọn họ tấn công sẽ là ai? Tất nhiên chính là Đại Võ đã khiến bọn họ phải chịu đựng gánh nặng to lớn, hủy diệt hi vọng sống của bọn họ!”

Mạc Như Sương im lặng không nói gì nữa.

Chương 95: Thiên lý ở đâu? Công đạo ở đâu?

“Cho nên, khoản tiền bồi thường này thật ra chính là một bức chiến thư!”

Lâm Bắc Phàm thở dài: “Người dân Đa La không chịu nổi chắc chắn sẽ nổi dậy phản kháng, tìm Đại Võ chúng ta để tính sổ! Vậy thì khu vực biên giới sẽ lại xảy ra chiến tranh! Thời gian từ giờ tới khi chuyện này xảy ra chỉ trong vòng ba năm mà thôi!”

“Chúng ta đã phải dùng một trăm nghìn tráng sĩ để đổi lấy sự hòa bình này, sự hòa bình chẳng dễ dàng gì mới có được này

lại chỉ vì ba trăm vạn lượng mỗi năm mà phá hủy tất cả, người cảm thấy có đáng hay không?”

“Không đáng!” Giọng nói của Mạc Như Sương nhỏ đi.

“Tất nhiên là không đáng rồi, hơn nữa còn vô cùng không đáng ấy chứ!”

“Để tham gia một cuộc chiến tranh, chi phí phải tiêu tốn cho vật tư chắc chắn sẽ lên tới hơn nghìn vạn! Đây mới chỉ là những tổn thất mà người nhìn thấy mà thôi, còn những tổn thất mà người không nhìn thấy, có thể sẽ còn nặng nề hơn, ảnh hưởng nhiều hơn nữa!”

“Số người hy sinh trong trận chiến đó, đều phải tính từ hàng vạn trở lên! Vô số gia đình tan vỡ, vô số người dân phải sống lang thang!”

“Cuộc chiến còn có thể khiến đất nước rối loạn xã hội bất ổn, ảnh hưởng đến mọi phương diện từ ăn, mặc, chỗ ở, đi lại!”

“Đại Võ đã đủ loạn rồi, không thể càng thêm loạn nữa!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Cho nên thật sự không đáng để một cuộc chiến tranh nổ ra! Vì vậy, bản quan mới dốc toàn lực, không tiếc giá nào mà hủy bỏ khoản tiền bồi thường này! Ta làm như thế là vì bệ hạ, vì giang sơn xã tắc, vì lê dân bách tính!”

“Bản quan hỏi người, ta có làm sai không đây?”

“Người không làm sai! Người làm rất đúng!” Mạc Như Sương cúi đầu xấu hổ.

“Ừ, cuối cùng người cũng nói được một câu tiếng người rồi đấy!”

Mạc Như Sương: “...”

Nàng ta ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi: “Nhưng tại sao lại phải mở cửa bến cảng giao lưu thương mại, cho phép thương nhân hai nước qua lại làm ăn buôn bán? Đại Võ ta lại còn phái người có tri thức qua đó truyền thụ kiến thức nữa chứ, như vậy chẳng phải làm thực lực của nước họ tăng lên hay sao?”

“Bọn họ mạnh lên rồi, lại quay ngược lại đánh chúng ta thì phải làm thế nào đây?”

“Người chỉ tính một chuyện mà không nghĩ tới những chuyện khác hay sao?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Hai nước giao lưu thương mại, đối với cả hai bên đều có lợi, đối với nước Đa La càng có nhiều cái lợi hơn! Bởi vì bọn họ có người nhưng lại thiếu thốn rất nhiều vật tư, chúng ta có thể dùng vật tư để đổi lấy sức lao động của bọn họ!”

“Nói một cách đơn giản, tức là chúng ta cho bọn họ lương thực, cho bọn họ tiền bạc, cho bọn họ tất cả những gì bọn họ cần, nhưng bọn họ phải làm việc cho chúng ta, phải dùng sức lao động để trả cho chúng ta!”

“Như vậy, tất cả bách tính nước Đa La đều bị đặt vào trạng thái làm việc, bọn họ còn có tinh thần mà đi đánh giặc được chắc? Hơn nữa, sau khi nhận vật tư của Đại Võ chúng ta, cuộc sống của bọn họ tốt lên, người dân an cư lạc nghiệp, bọn họ còn muốn đi đánh giặc nữa sao? Một khi cuộc chiến nổ ra, cuộc sống của bọn họ sẽ quay lại như trước đây, người cảm thấy liệu bọn họ có đồng ý làm như vậy hay không?”

Mạc Như Sương lắc đầu: “Tuyệt đối không muốn!”

“Thế thì đúng rồi! Còn chuyện truyền dạy kiến thức...”

“Là để dạy cho bọn họ biết lễ giáo của Khổng Mạnh, đạo lý của thánh nhân, để tất cả mọi người đều có kiến thức và hiểu lễ nghĩa! Như vậy đến khi xảy ra mâu thuẫn, mọi người cũng có thể cùng ngồi xuống dùng đạo lý để đàm phán, chứ không cần phải dùng đến nắm đấm!”

Lâm Bắc Phàm nhún vai: “Người xem, bản quan muốn ngăn cản cuộc chiến tranh có thể sẽ kéo dài suốt mấy chục năm, thậm chí là mấy trăm năm tới nên mới đưa ra điều kiện như thế, tương đương với cứu vớt được mấy nghìn vạn gia đình và lê dân bách tính, đặt nền móng vững chắc cho thời kỳ hòa bình dài lâu giữa hai nước, giữ gìn sự ổn định của hoàng triều Đại Võ!”

“Người nói xem, liệu bản quan có sai không?”

“Người... không sai!” Mạc Như Sương lại cúi đầu trong xấu hổ.

“Nếu ta không sai vậy sao người có thể nói ta là kẻ bán nước?”
Lâm Bắc Phàm quát.

Mạc Như Sương hoảng hốt: “Ta nghe người dân nói vậy...”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ khinh thường: “Hầu như tất cả người dân đều là người có cái nhìn nông cạn, tầm nhìn hạn hẹp, chỉ biết lo cho cái lợi trước mắt mà không suy tính tới lợi ích lâu dài, không biết tính toán!”

“Nếu ta thật sự bán nước, chẳng lẽ văn võ cả triều lại không nhận ra hay sao? Chẳng lẽ nữ đế bệ hạ cũng không phát hiện ra? Bọn họ là nhóm người thông minh nhất của đất nước này, muốn đất nước thái bình và ổn định lâu dài không thể không có bọn họ! Đến cả bọn họ còn không phản đối, sao người không tự suy nghĩ cho kỹ mà xem, vì sao bọn họ lại không phải đối? Người sẽ không cho rằng toàn bộ triều đình đều ngu ngốc như nhau cả đấy chứ?”

“Ừ! Người nói đúng!” Mạc Như Sương tức giận đáp.

“Cho nên, về sau những lúc gặp phải chuyện giống như thế này, người nhất định phải suy nghĩ cho kỹ đi đã, không nghĩ ra thì có thể đi hỏi thêm những người có chút học vấn, đừng có vội tin lời người khác nói, nếu không có ngày bị người ta đem đi bán người cũng chẳng biết gì cả!”

“Nhưng, hình như người cũng nhận tiền của sứ thần Đa La mà...”

“Thế thì đã sao?”

Lâm Bắc Phàm kích động: “Ta cống hiến cho bệ hạ nhiều như thế, cống hiến cho Đại Võ nhiều như thế, cống hiến cho lê dân bách tính nhiều như thế, vậy mà ta không thể thoải mái hưởng thụ một chút hay sao?”

Mạc Như Sương chột dạ, hơi rụt cổ lại.

Lâm Bắc Phàm lại tiếp tục kích động: “Người nhìn ta mà xem, ta làm nhiều chuyện tốt như vậy mà vẫn phải gánh chịu nhiều điều tiếng như thế, người nói xem ta có khổ không hả, có oan không hả? Nếu ta không giành lấy vài lợi ích để bồi thường cho bản thân thì thiên lý ở đâu? Công đạo ở đâu?”

Chương 96: Thật ngỡ ngàng mộ

Mạc Như Sương bị mắng một trận té tát tới tấp mặt mũi.

Trong lòng nàng ta vô cùng xấu hổ, chỉ hận không thể đào một cái hố để chui vào.

Cuối cùng, nàng ta đành phải chọn cách chạy trốn.

“Lâm công tử, ta biết lỗi rồi, xin lỗi người! Vừa rồi ta làm phiền người quá, ta về phòng nghỉ ngơi đây!”

Lâm Bắc Phàm nhìn theo bóng người chạy trốn của nàng ta, cười ha hả: “Còn non và xanh lắm! Người dễ đối phó hơn mấy lão già trên triều đình nhiều!”

Hắn cúi đầu, tiếp tục luyện chữ.

Không lâu sau đó, Lý Sư Sư vui vẻ cười bung một bát tổ yến đến.

“Tướng công, tổ yến đến rồi đây! Người uống tổ yến rồi hãy viết tiếp!”

“Được!” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

Hắn đặt bút lông xuống, đi tới ngồi bên cạnh Lý Sư Sư, múc một thìa tổ yến lên ăn.

Hắn hơi nhíu mày: “Mùi vị không quen cho lắm! Không phải kiểu mà người nấu, cũng không phải kiểu mà Tiểu Thúy nấu!”

“Đúng là tổ yến này không phải do thiếp thân và Tiểu Thúy nấu, mà là do Như Sương cô nương nấu!” Lý Sư Sư cười nói: “Ta đã biết chuyện giữa hai người rồi, nàng ấy thấy áy náy nên đã đặc biệt nấu tổ yến cho người để xin lỗi đấy!”

“Ừ.” Lâm Bắc Phàm gật đầu, tiếp tục uống tổ yến.

Lý Sư Sư cười nói: “Phu quân, người là người khoan dung rộng lượng, đừng trách nàng ấy nữa! Thật ra, trước đây nếu người không nói cho thiếp thân biết thì thiếp thân cũng không biết phía sau khoản tiền bồi thường này lại có suy tính sâu xa đến thế! Văn võ bá quan trong triều cũng chỉ có mình phu quân nhìn thấy sự ảnh hưởng sâu sắc về sau! Chỉ có mình người là người thật sự suy nghĩ cho Đại Vỗ, suy nghĩ cho lê dân bách tính mà thôi!”

Nói rồi, nàng lại dùng ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa si mê mà nhìn Lâm Bắc Phàm.

Nàng cảm thấy người chồng mà mình gả cho là vị lang quân như ý tốt nhất, hoàn hảo nhất trên đời này!

Lâm Bắc Phàm chợt bật cười: “Từ trước tới nay ta chưa từng trách nàng ta! Nếu vì chút chuyện nhỏ này mà tức giận thì ta đã bị người khác làm cho tức chết từ lâu rồi ấy chứ! Dù sao trên đời này cũng có quá nhiều người hiểu lầm ta, quá nhiều người hận ta, làm sao mà ta giải thích hết cho được? Ta chỉ có thể làm những việc mà bản thân ta thấy đúng, chỉ mong không thẹn với lương tâm! Còn việc người khác nghĩ thế nào có liên quan thì đến ta?”

Lý Sư Sư nắm chặt bàn tay của Lâm Bắc Phàm, xúc động nói: “Phu quân, không cần biết người ngoài nghĩ thế nào về người, không cần biết tương lai sẽ ra sao, thiếp thân đều sẽ cùng sinh cùng tử với người!”

Trong lòng Lâm Bắc Phàm ào ào dậy sóng!

Có người vợ như thế, hắn còn cầu mong gì hơn đây?

Lâm Bắc Phàm uống hai, ba ngụm hết bát tổ yến, sau đó hắn ôm chặt Lý Sư Sư.

“Nương tử, đêm đã khuya rồi, chúng ta mau đi nghỉ ngơi thôi!”

“Dạ, mong phu quân thương xót!” Lý Sư Sư cúi đầu đỏ mặt.

Hai người nhanh chóng quay về phòng, không hề chậm trễ mà cứ thế mà đi ngủ luôn.

Ở một bên khác, Mạc Như Sương lại trần trọc rất lâu mà không thể ngủ nổi.

Nàng ta cứ nghĩ tới hành động đánh bạo chạy đến chất vấn Lâm Bắc Phàm ngày hôm nay là lại xấu hổ úp mặt vào gối.

“Ta đúng là đồ ngốc! Còn chưa suy nghĩ kỹ càng mà đã đi chất vấn Lâm công tử, nhất định vừa rồi hắn cảm thấy ta rất ngu ngốc phải không?”

Càng nghĩ, nàng ta càng xấu hổ đến mức không chịu nổi, nhưng nàng ta cũng không hối hận.

Nhờ vậy mà nàng mới có thể nhìn rõ chân tướng mọi chuyện, đồng thời thấy rõ bộ mặt thật của Lâm Bắc Phàm, cũng khiến tâm trạng của nàng ta tốt hơn hẳn.

“Lâm công tử không phải là một tên giặc bán nước, hẳn chưa từng phản bội Đại Võ!”

“Hắn nói tất cả những gì hắn làm đều là vì Đại Võ, vì người dân! Nhưng người ngoài lại chẳng có ai hiểu cho hắn, khiến hắn phải gánh chịu rất nhiều tiếng xấu!”

“Mặc dù hắn tham ô nhưng tiền mà hắn tham ô đều là tiền của tham quan, còn với người dân đến một xu hắn cũng không tham lấy!”

“Hắn tham ô nhưng cũng không phải không có nguyên tắc...”

Cùng lúc ấy, Cáp Mộc vương tử ở đất nước Đa La xa xôi đột nhiên hắt xì một tiếng.

Những ngày tiếp theo, mỗi lần Mạc Như Sương nhìn thấy Lâm Bắc Phàm, ánh mắt nàng đều có phần chột dạ và ngượng ngùng.

Nhưng hình như Lâm Bắc Phàm lại không để bụng chuyện này, hắn vẫn đối xử với nàng giống như trước đó.

Mỗi ngày đều ân cần hỏi han, nói chuyện phiếm với nàng khiến Mạc Như Sương cảm thấy rất ấm lòng.

Bình thường, tiểu quận chúa thấy buồn chán cũng sẽ tới tìm Mạc Như Sương chơi, hỏi vài chuyện trong giang hồ.

Mạc Như Sương biết chuyện gì đều kể hết cho nàng ta nghe, không hề giấu diếm.

“Thật ngưỡng mộ người có thể tự do hành tẩu giang hồ, nhìn ngắm vẻ đẹp của thế giới bên ngoài, làm chuyện mình muốn làm, còn ta thì chỉ có thể bị nhốt trong kinh thành, chẳng thể đi đâu cả! Ôi!” Tiểu quận chúa chống cằm than thở.

Mạc Như Sương cười nói: “Thật ra cũng có biết bao nhiêu người ngưỡng mộ tiểu quận chúa như người đấy! Xuất thân cao quý, được ăn sung mặc sướng từ nhỏ, không giống với bọn ta phải cực khổ kiếm ăn, bôn ba vì cơm ngày ba bữa!”

Chương 97: Quách Thiếu Soái buồn bực

Mạc Như Sương than thở: “Nói thật, cuộc sống ở ngoài kia rất cực khổ, còn khổ hơn cả những gì người có thể tưởng tượng! Ta cũng nhờ biết võ nên mới có chỗ mà đặt chân ở thế giới hỗn loạn này! Còn những người dân khác vừa không có tiền vừa không có quyền, bọn họ càng không có cơ hội bái vào danh môn mà chỉ có thể bán mặt cho đất bán lưng cho trời, ngày ngày cày ruộng, có thể thấy cuộc sống cực khổ đến mức nào!”

Tiểu quận chúa gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: “Người nói phải! Cũng giống như tên khốn kiếp kia từng nói cuộc sống giống như một tòa thành, người ở trong thành muốn ra bên ngoài, còn người ở ngoài thành thì lại muốn vào trong!”

“Lâm công tử nói rất đúng, không hổ là trạng nguyên lang thi đầu đậu đó!” Mạc Như Sương khen ngợi.

Suy nghĩ một lúc, nàng bóng gió hỏi: “Tiểu quận chúa, người có thể kể cho ta nghe vài chuyện về Lâm công tử được không?”

Tiểu quận chúa bĩu môi: “Tên xấu xa này thì có gì hay mà kể chứ? Từ lần đầu tiên ta gặp hắn, hắn đã khiến ta tức muốn xiu rồi! Tính đến bây giờ, ta cũng không biết mình đã nổi cáu bao nhiêu lần rồi nữa!”

“Nếu hắn là tên xấu xa lại còn khiến người nổi cáu, vậy tại sao người vẫn tới chơi với hắn chứ?” Mạc Như Sương cười nói.

“Bởi vì mặc dù hắn xấu xa nhưng chỉ xấu xa ở một điểm, không giống những người khác xấu xa từ đầu đến chân! Hơn nữa chơi với hắn thật sự rất vui, ta nói cho người biết, người đừng thấy hắn ra vẻ nghiêm nghị, đứng đắn mà nhảm, thật ra trong đầu hắn chứa toàn ý đồ xấu thôi...”

Tiểu quận chúa giống như một chiếc máy phát thanh được bật công tắc, nói không ngớt về “sự tích chối lợi” của Lâm Bắc Phàm.

Ở Quốc Tử Giám, hắn bắt nạt đám nha nội như thế nào, gài bẫy lấy tiền của bọn họ ra sao.

Trên triều đình, hấn đấu trí với các quan như thế nào, khiến văn võ bá quan tức tối đến nghiến răng nghiến lợi mà chẳng thể làm gì được ra sao.

Trong quá trình tiếp đón sứ thần nước ngoài, hấn đã trêu đùa bọn họ như thế nào.

...

Mạc Như Sương chăm chú nghe đến nỗi đôi mắt long lanh không chớp.

Bắt nạt đám nha nội không chuyện ác nào là không làm, đấu trí với các quan như đàn cáo già, trêu đùa đoàn sứ thần có âm mưu riêng...

Vừa trở thành trạng nguyên đã được ăn sung mặc sướng, thoải mái chơi đùa trên triều đình.

Thật quá đặc sắc, quá lợi hại!

Trong lòng nàng lại còn xuất hiện cảm giác ngưỡng mộ nữa chứ!

Nhưng tiểu quận chúa cũng đã chứng minh rằng suy đoán của nàng là đúng.

Lâm Bắc Phàm đúng là một tên tham quan nhưng lại là một tên tham quan có nguyên tắc, chỉ đối phó với đám quan lại lạm quyền để tham ô và lấy tiền của bọn họ, chứ không đụng tới tiền của người dân dù chỉ một xu.

“Như Sương tử tử, ngươi có biết tại sao mấy hôm trước hấn lại được thăng một cấp quan không?”

Mạc Như Sương nghi ngờ: “Tại sao? Người ngoài kể rằng hấn được các quan tiến cử...”

“Còn lâu mới phải!” Tiểu quận chúa nhin cười, đáp: “Cũng vì hấn tham nhiều quá, tham ô mấy trăm vạn của đám nha nội kia khiến các quan không nhin nổi nữa, lại chẳng có cách nào động tới hấn được nên mới bắt tay nhau tiến cử hấn, cho hấn thăng thêm một cấp quan, buộc hấn phải rời khỏi Quốc Tử Giám, không thể ăn tiền từ tay đám con cái nhà bọn họ được nữa!”

“Hả? Thì ra là thế à!” Mạc Như Sương không nhìn được mà bật cười.

Xem ra tên tham quan này đã ép văn võ bá quan đến đường cùng rồi.

“Nhưng nữ đế tỷ tỷ thiên vị tên khốn kiếp kia quá, hoặc là tỷ ấy cố tình cho hắn thăng thêm một cấp quan nhưng vẫn có thể tiếp tục làm việc ở Quốc Tử Giám, làm các quan tước đến nỗi mặt mũi lấm lì suốt mấy ngày! Ha ha!” Tiểu quận chúa cũng bật cười.

“Ha ha...” Mạc Như Sương cũng cười thành tiếng.

“Thật ra tên Lâm Bắc Phàm này cũng rất tốt, vừa giỏi văn chương lại có tài mưu lược, còn nhiều lần làm chuyện tốt cho Đại Võ chúng ta nữa! Nhưng vì hắn tham quá nên ta mới bằm lấy hắn, ăn hết những gì hắn tham được!” Tiểu quận chúa nghiêng răng.

“Chuyện này sợ là hơi khó đấy, phòng bếp nhà hắn thông với Ngự Thiện Phòng mà!” Mạc Như Sương cười bảo.

“Hừ, chuyện có thành công hay không là do con người, ta tin rồi có một ngày ta sẽ làm được thôi!”

Ý chí chiến đấu của tiểu quận chúa bị kích thích, vì vậy mấy ngày tiếp theo nàng ta đều đến đây ăn chực.

Chuyện này kéo theo một hậu quả rất trực tiếp và rất nghiêm trọng, đó là cơm canh thừa nhà Lâm Bắc Phàm ít đi hẳn, không đủ cho nhóm ăn mày ở ngoài chia nhau, hại kẻ mới trở thành ăn mày như Quách Thiếu Soái vừa thèm vừa đói.

Kể từ khi được ăn cơm canh thừa nhà Lâm Bắc Phàm, hắn ta không ăn nổi cơm thừa canh cặn của nhà khác nữa, cũng cảm thấy cơm canh trước đây hắn ta từng ăn đều là rác cả.

Vì vậy hắn ta ngày ngày canh giữ ở cửa sau nhà Lâm Bắc Phàm, trông chờ mòn mỏi đến khi bọn họ vứt đồ ăn ra ngoài.

Nhưng hắn ta làm việc cần cù như thế mà cơm canh thừa lại ngày càng ít đi.

Ban đầu còn có thịt vịt béo mập mọng nước, cắn một miếng là miếng dính đầy dầu, ăn rất đã miệng.

Đến sau này chỉ có thể gặm xương vụn nhưng trên xương vẫn còn sót lại chút thịt, gặm xương cũng thấy rất ngon.

Nhưng giờ thì đến xương cũng chẳng có mà gặm, bảo hấn ta biết ăn gì đây?

Cuối cùng cũng tới một ngày nọ, hấn ta không nhịn nổi nữa!

“Nếu chờ bên ngoài không được ăn, thì ta lên vào trong ăn! Ha ha!”

Nhân lúc không có người, hấn ta dùng khinh công, dễ dàng nhảy vào trong nhà của Lâm Bắc Phàm.

Chương 98: Bị bắt quả tang

Quách Thiếu Soái cẩn thận suốt dọc đường, lần theo mùi thơm của đồ ăn, cuối cùng cũng tìm được phòng bếp.

Vừa bước vào bếp, mắt hấn ta lập tức sáng lên, nuốt nước miếng: “Nhiều đồ ăn ngon như vậy sao, đúng là ông trời đối xử không tệ với ta mà! Hôm nay, Quách Thiếu Soái ta nhất định phải ăn cho thật đã đời!”

Hấn ta lấy hết sức bình sinh, dùng tốc độ nhanh nhất có thể mà nhào tới, ôm lấy cái thùng rác trên mặt đất.

Hấn ta với tay vào tìm, móc ra được một khúc xương vụn, vẻ mặt vô cùng mừng rỡ: “Còn thừa nhiều thịt thế này cơ à, tốt quá rồi!”

Hấn bỏ khúc xương vụn vào miệng, bắt đầu gặm say sưa.

“Không sai! Chính là hương vị này!”

“Béo mà không ngán, vừa non vừa mềm, mùi hương tỏa ra, vừa giòn vừa thơm!”

“Ngon đến mức khó mà tưởng tượng nổi!”

Chẳng bao lâu sau, hấn ta đã gặm hết khúc xương vụn, nuốt xuống bụng.

Hấn lại với tay vào lục thùng rác, thấy thứ mình tìm được lập tức mừng rỡ ra mặt.

“Cái này, cái này... thế mà còn có cả phao câu gà nữa sao?”

“Miếng phao câu gà mập thịt thế này mà không ăn, đúng là chẳng biết thưởng thức gì cả!”

“Các người không ăn thì để ta ăn!”

Hắn ta lập tức bỏ cái phao câu gà vào miệng, lại bắt đầu ăn lấy ăn để.

“Ừ! Thơm quá! Mềm quá!”

“Ăn ngon đến nỗi không dừng lại được luôn!”

“Trên đời này, thứ có thể sánh ngang với hương vị tuyệt hảo của xương vịt cũng chỉ có phao câu gà thôi!”

“Đều bị ta ăn hết rồi, ha ha!”

“Hạnh phúc muốn chết má ơi!”

Ăn xong phao câu gà, hắn ta lại vớ tay vào lục rồi lại mừng rỡ như điên.

“Cái này, cái này... không ngờ còn có lòng lợn mà ta thích ăn nhất nữa!”

“Vẫn còn sống, chưa rửa nữa!”

“Lòng lợn tươi thế này, các người không ăn thì để ta ăn!”

...

Mỗi lần ăn xong một thứ, hắn lại tiếp tục vớ tay vào bới thùng rác, càng ngày hắn ta càng thích kiểu ăn uống như thế này, cảm giác như thể đang mở cái hộp bí mật vậy, lần nào cũng đầy ắp niềm vui.

Hắn ta tập trung vào việc ăn uống nên không chú ý đến sự xuất hiện của mấy người ở sau lưng.

Mấy người này nhìn tên ăn mày trước mặt mình đang ăn lấy ăn để, say sưa ngon lành cơm canh thừa trong thùng rác thì đều bối rối, thật lâu rồi vẫn không thốt nên nổi một lời.

Nhưng dù sao hắn ta cũng là người luyện võ, nghe thấy tiếng động ở phía sau, hắn ta lập tức quay đầu lại.

Sau đó, hắn ta nhìn thấy Lý Sư Sư và Vân Oanh, hai người đẹp tuyệt thế mà hắn ta đã từng cảm mến, còn cả tên cầu quan Lâm Bắc Phàm cũng đang trợn mắt há miệng mà nhìn hắn ta đang ăn đồ ăn thiu.

Khoảnh khắc này, đến chính hắn ta cũng rất bối rối!

Cảnh tượng mất mặt nhất của hắn ta lại bị người mà hắn ta thích và kẻ mà hắn ta ghét nhất nhìn thấy cả rồi!

Ngại quá!

Ngại quá đi mất!

Thật mất mặt!

Không còn tí thể diện nào nữa!

Bốn người, mắt to trừng mắt nhỏ, người nhìn ta, ta nhìn người!

Bất ngờ ngỡ ngàng ngờ ngác bật ngửa!

Không ai biết nên lên tiếng thế nào để xua tan bầu không khí lúng túng khó tả này.

Cuối cùng, vẫn là Lâm Bắc Phàm gánh vác, hắn nhìn chỗ đồ ăn thừa trên tay mình rồi đưa cho người kia, mỉm cười thân thiết: “Người cứ từ từ mà ăn! Ta hiểu được chỗ khó xử của người, ta sẽ không kỳ thị người đâu!”

Quách Thiếu Soái: “Phụt!”

Lý Sư Sư và tiểu quận chúa cũng phản ứng lại.

“Phải đấy, từ từ mà ăn, đừng vội!”

“Bọn ta sẽ không kỳ thị người đâu!”

...

Đồ ăn thừa trên tay Quách Thiếu Soái lại rơi xuống thùng rác.

Quách Thiếu Soái: “Phụt!”

Khoảnh khắc này, hắn ta đã nghĩ đến việc che mặt chạy trốn, rời khỏi nơi đau lòng này!

Trong lòng hắn ta còn âm thầm vui mừng, cũng may là hắn ta đang giả làm ăn mày, mặt mũi đen thui nên không bị nhận ra, nếu không thì xấu hổ lắm đây!

Nhưng đúng lúc ấy, lại có một người đẹp tuyệt thế khác bước vào, nàng thấy tên ăn mày đang ngồi xồm ăn đồ ăn ôi thiu, vừa nhìn cái đã nhận ra ngay, lập tức sợ hãi vô cùng: “Sư đệ, sao người lại ở đây? Sao người lại ngồi đó ăn đồ ăn thiu chứ?”

Quách Thiếu Soái cũng nhận ra nữ tử đang đứng trước mặt hắn ta là ai, thốt lên: “Sur tử, sao ngươi lại ở đây?”

Ba người Lâm Bắc Phàm quay sang nhìn nhau, lại càng sùng sốt hơn.

“Sur đệ? Sur tử? Nói như vậy...”

Mọi người cùng quay sang nhìn tên ăn mày ăn đồ ăn thiu kia, đồng thanh: “Ngươi là Quách Thiếu Soái đây à?”

Quách Thiếu Soái: “Phụt!”

Hắn ta tuyệt vọng nhắm hai mắt lại!

Không sợ kẻ thù mạnh như hổ, chỉ sợ đồng đội ngu như bò!

Cảnh tượng hắn ta ăn cơm canh thừa đã bị sư tử nhận ra, bị tất cả mọi người nhìn thấy!

Có tình cảnh mất mặt đến nỗi không thể sống nổi tồn tại hay không?

Chuyện này mà truyền ra ngoài, hắn ta còn mặt mũi nào mà đứng trên giang hồ nữa chứ?

Khoảnh khắc này, hắn ta chỉ muốn chết quách đi cho xong!

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, hắn ta vèo một tiếng, lao ra khỏi nhà bếp, biến mất không còn bóng dáng.

Mạc Như Sương ở phía sau gọi hắn ta: “Sur đệ, ngươi định đi đâu hả? Mau quay lại đây! Ở ngoài nguy hiểm lắm!”

Giọng nói thảm thiết của Quách Thiếu Soái vọng tới: “Ngươi đừng lo cho ta, để ta đi chết đi!”

Chỉ một lát sau, hắn ta lại vèo một tiếng quay lại.

Trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, hắn ta ôm lấy cái thùng rác, gật đầu với mọi người rồi nói: “Ta phải ăn no rồi mới chết được!”

Lại vèo một tiếng, hắn ta biến mất không còn thấy bóng dáng đâu.

Mọi người: “...”

Chương 99: Đả kích gấp đôi

Cuối cùng, Quách Thiếu Soái bị bắt về.

Thế nhưng, xảy ra chuyện mất mặt kinh khủng như thế, hắn ta không chịu nổi cú sốc nên tự nhốt mình trong phòng.

Mạc Như Sương đứng bên ngoài gõ cửa, gọi trong sự lo lắng khôn cùng: “Sư đệ, có chuyện gì thì cứ mở cửa ra trước đi đã, đừng nhốt mình trong phòng như thế chứ! Có vấn đề gì thì cứ mở lòng kể ra, đến cả sư tỷ mà người cũng không chịu tin tưởng hay sao? Người cứ kìm nén như thế sẽ bị bệnh mất...”

Giọng nói vừa bực bội vừa xấu hổ từ trong phòng vọng ra: “Sư tỷ, người không cần phải lo cho ta đâu, cứ để ta tự sinh tự diệt đi! Người còn làm phiền ta nữa vậy ta đành phải bỏ ra ngoài, cả đời này cũng không gặp người nữa đâu!”

Sau khi hắn ta nói xong câu đó, không còn âm thanh gì nữa.

“Sư đệ! Sư đệ...” Mạc Như Sương gọi thêm vài tiếng, không có được tiếng đáp lời đành thở dài quay đi.

“Hắn ta thế nào rồi?” Một người Lâm Bắc Phàm đồng thanh hỏi.

Mạc Như Sương cười gượng: “Vẫn thế, không chịu ra ngoài, không muốn gặp người khác!”

Lúc này, tiểu quận chúa nhanh mồm nhanh miệng lên tiếng: “Như Sương tỷ tỷ, có câu này ta không biết có nên hỏi hay không! Tại sao sư đệ Quách Thiếu Soái của người lại thích ăn đồ ăn ôi thiu vậy, vừa rồi trông hắn ta ăn say sưa lắm, ăn sạch cả cái thùng rác...”

Đột nhiên Mạc Như Sương cảm thấy muốn độn thổ cho xong.

Hành động ăn vụng đồ ăn thiu của sư đệ nàng bị bắt tại trận, hại cả người làm sư tỷ như nàng cũng bị mất thể diện theo.

Thật sự muốn đá tung cánh cửa, thẳng chân đá hắn ta mấy cái.

Mạc Như Sương cười gượng: “Ta cũng không biết tại sao nữa! Ta chỉ có thể khẳng định rằng trước đây hắn không giống như vậy! Trước đây, đồ ăn không tươi một chút thôi mà hắn đã không chịu ăn rồi! Nhưng bây giờ...”

Nàng thở dài: “Có lẽ là đã trải qua vài chuyện, cho nên con người hắn ta đã thay đổi một chút! Sau đó không cần thận bị

phát hiện khiến lòng tự trọng bị tổn thương, nghĩ không thông, cho nên... Ôi!”

“Xem ra, cũng chỉ có thể hiểu là như thế thôi!” Mọi người gật đầu.

“Mọi người cứ mặc kệ hấn trước đã, để hấn yên tĩnh một mình một chút, có lẽ hấn sẽ tự nghĩ thông thôi!” Mạc Như Sương than thở.

“Như thế sao được! Người trẻ tuổi như hấn ta là kiểu hay dễ bụng đến mấy chuyện con con, dễ nghĩ quẩn, sẽ làm ra mấy chuyện khó mà lường trước được lắm! Cho nên, cứ để ta đi khuyên hấn cho!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Người... có làm được không vậy?” Mọi người nghi ngờ hỏi.

“Ngoài ta ra, trên đời này chẳng mấy người làm được đâu! Các người quên thân phận của ta là gì rồi sao, ta là ti nghiệp của Quốc Tử Giám, là thầy giáo của thầy giáo, chuyên phụ trách về thái độ phẩm chất đạo đức của học trò! Dưới sự giảng giải và giáo dục của ta, học trò ở Quốc Tử Giám đều hăng hái phấn đấu, tích cực vươn lên!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười tự tin.

Đám học sinh ở Quốc Tử Giám, đồng loạt hất xì một cái.

Tiểu quận chúa nghĩ đến những chuyện tồi tệ mà Lâm Bắc Phàm gây ra ở Quốc Tử Giám, vội vàng thốt lên: “Người có làm được thật không đó? Đừng có mà làm loạn cả lên!”

Lâm Bắc Phàm giữ tay áo, đáp với vẻ rất tự tin “Các người nhìn cho kỹ đây, xem ta dùng liệu pháp sốc với hấn ta thế nào!”

Lâm Bắc Phàm lại ung dung đi tới trước cửa phòng của Quách Thiệu Soái.

Gõ cửa vài lần lại không có phản hồi.

Sau đó, hấn ngưng tụ chân khí, chém nhẹ một phát qua khe cửa, chặt gãy thanh chắn ngang cửa rồi đẩy cửa đi vào.

Lúc này, Quách Thiệu Soái đang nằm thành hình chữ “đại” trên mặt đất, mắt nhìn lên trần nhà, như thể cuộc đời này của hấn ta không còn điều gì để lưu luyến nữa vậy.

Nhưng thấy Lâm Bắc Phàm vào phòng, hẳn ta vẫn có chút phản ứng.

“Sao ngươi lại vào trong? Ta không muốn gặp ngươi!”

Lâm Bắc Phàm ngồi xồm xuống, nhìn sắc mặt xám như tro tàn của Quách Thiếu Soái, thở dài một hơi: “Sao ngươi phải tự dấn vật bản thân như thế chứ? Cũng đâu phải chuyện gì to tát đâu nào!”

Quách Thiếu Soái trưng ra gương mặt không chút cảm xúc, không hề phản ứng với lời Lâm Bắc Phàm nói.

Lâm Bắc Phàm lại thở dài: “Thật ra, thấy ngươi ăn đồ ăn thiêu như thế, ta cảm thấy rất thân thiết, rất đồng cảm! Bởi vì trước đây, cuộc sống của ta cũng rất cực khổ, thường xuyên phải nhịn đói chịu rét, cho nên có những lúc không thể không...”

Trong ánh mắt Quách Thiếu Soái xuất hiện một tia sáng như thể đang tìm kiếm sự đồng cảm: “Trước đây ngươi... cũng từng ăn đồ ăn thiêu rồi sao?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Thế thì chưa từng, ta không có khẩu vị đỉnh như ngươi!”

Quách Thiếu Soái: “Phụt!”

“Khi ấy ta thường xuyên phải nhịn đói, cho nên không thể không làm ăn mày, cũng ra ngoài đi ăn xin giống người nên mới không bị chết đói!” Lâm Bắc Phàm chợt nhớ lại những chuyện mình đã trải qua.

“Sau đó thì sao?” Ánh mắt Quách Thiếu Soái lại hiện ra một tia sáng tìm kiếm sự đồng cảm.

“Sau đó ta không thành công!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, giọng nói đầy cay đắng: “Trông ta đẹp trai quá nên người khác đều không tin ta là ăn mày, bọn họ đều tưởng rằng ta là một tên thư sinh đang nản chí nên mỗi lần gặp ta bọn họ lại kéo ta vào nhà, cho ta ăn uống no say rồi mới thả ta đi!”

Quách Thiếu Soái: “Phụt!”

“Đặc biệt là các tỷ tỷ ở gia đình giàu có đang chờ gả đi thậm chí còn chẳng muốn thả ta đi, bảo ta ở rể nhà bọn họ! Ngươi

nói xem, chỉ vì một bữa cơm mà đòi hỏi như thế, ta là kẻ dễ dãi lắm đấy à?”

Quách Thiếu Soái: “Phụt!”

“Cho nên, ta rất ngưỡng mộ người đấy!”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ hâm mộ: “Người còn có cơ hội được làm ăn mày, được ăn thứ mà mình muốn ăn, còn ta thì đến cả cơ hội làm thử cũng chẳng có mà đã bị người ta chặn mất đường lui rồi!”

Quách Thiếu Soái: “Phụt!”

Chương 100: Hắn cũng không đáng ghét như thế

Quách Thiếu Soái tức giận!

Vô cùng tức giận!

Hắn hét lên trong giận dữ: “Đủ rồi đấy, Lâm Bắc Phàm! Người cố tình đến chọc tức ta phải không? Ta nói này, người đã thành công rồi đấy! Người đã chọc tức ta thành công! Ta và người không đội trời chung!”

“Người đừng nghĩ lung tung thế!”

Lâm Bắc Phàm cười híp mắt, bảo: “Ta chỉ muốn vào đây nói cho người biết một đạo lý sâu sắc, đừng tự cho rằng mình quan trọng đến vậy! Mọi người đều rất bận rộn, không rảnh mà để mắt đến người đâu!”

“Người có thể để ý đến người đều là kẻ coi người như trò cười, ví dụ như người của hiện tại chẳng hạn! Cho nên, tại sao người lại khiến những người quan tâm đến người buồn lòng, còn người ghét người thì lại vui vẻ? Còn tự hành hạ bản thân nữa chứ?”

Quách Thiếu Soái sững sờ, hắn ta rơi vào trầm mặc.

Hắn ta nhận ra rằng những lời này...

Con mẹ nó có lý thật!

“Cho nên, người thật sự không cần phải để ý nhiều như thế làm gì!” Lâm Bắc Phàm cười nói: “Người ăn cơm thừa uống canh cặn, người buồn nôn là người khác, phải là người khác muốn chết mới đúng, chứ không phải người!”

Khóe miệng của Quách Thiếu Soái giật vài cái.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đi ra ngoài cầm theo hai bình rượu ngon tới.

“Không cần nói nhiều nữa, uống rượu đi! Không cần biết đó là chuyện gì, cứ uống say là tốt nhất!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Người có còn nhớ câu thơ mà ta từng đọc không? Hùng tâm chí khí ngút trời, bước vào giang hồ nếm mùi khổ đau! Biết thế xưa ấy tận hưởng lạc, nào đâu phải chịu nổi u sầu!”

Quách Thiếu Soái bỗng phẫn chấn lên hẳn, lớn tiếng đáp: “Được, uống rượu!”

Hai người uống rượu và trò chuyện, uống rất sáng khoái.

Nhưng Lâm Bắc Phàm lại nhanh chóng hồi hận.

Tửu lượng của cái tên này không tốt, còn chưa uống được nửa bình mà đã bắt đầu điên điên khùng khùng.

Điên điên khùng khùng thì cũng thôi đi, lại còn xưng huynh gọi đệ với hắn nữa chứ.

Đã xưng huynh gọi đệ thì cũng thôi đi, lại còn chia sẻ với Lâm Bắc Phàm về cảm nhận ăn mấy món cơm thừa canh cặn trong mấy ngày nay như thế nào nữa chứ.

Làm Lâm Bắc Phàm nghe đến ớn tận cổ.

Trong lúc kể đến mức tình cảm thâm thiết, hắn ta vô cùng kích động mà nói: “Huynh đệ tốt, vẫn là người hiểu ta! Sau này cứ để ta lo cho người! Chỉ cần ta có một miếng phân để ăn, thì người cũng có một ngụm nước tiểu để uống!”

Lâm Bắc Phàm rất cảm động: “Huynh đệ tốt! Chỉ cần người ăn no thì ta có chịu khát cũng chẳng sao cả!”

“Huynh đệ tốt! Ha ha...” Quách Thiếu Soái cười lớn, bịch một tiếng say ngất người.

Lâm Bắc Phàm lập tức bò từ dưới đất dậy, gọi Đại Lực đến thu dọn.

Ngày hôm sau, sau khi tỉnh rượu, tình trạng của Quách Thiếu Soái đã ổn hơn nhiều rồi.

Nhưng nhớ lại những hành động ngày hôm qua, hắn ta vẫn có thôi thúc muốn đi tự sát.

Đặc biệt là khi nghĩ đến hình ảnh đáng xấu hổ nhất của mình đã hoàn toàn bại lộ trước mặt tên cầu quan Lâm Bắc Phàm này là hắn ta lại nổi đóa lên muốn đánh người.

Nhưng đến cả chính bản thân hắn ta cũng không nhận ra rằng, thái độ thù địch của hắn ta đối với Lâm Bắc Phàm đã giảm bớt đi rất nhiều.

Mạc Như Sương rất mừng rỡ: “Sur đệ, nghĩ thông suốt là tốt rồi!”

“Sur tử yên tâm, ta sẽ không làm ra mấy hành động ngu ngốc đó, càng không khiến người phải lo lắng nữa đâu!” Quách Thiếu Soái vỗ ngực bảo đảm.

Mạc Như Sương lại càng vui mừng hơn: “Sur đệ, người trưởng thành hơn trước nhiều, cũng hiểu chuyện hơn trước rồi!”

Quách Thiếu Soái gật đầu tán thành.

Hắn ta nhận ra rằng sau khi được Lâm Bắc Phàm khuyên nhủ, bản thân hắn ta thật sự đã trưởng thành lên rất nhiều, cứ như thể lớn bổng lên chỉ trong nháy mắt vậy.

“Phải rồi sur đệ, Lâm công tử đã khai sáng cho người thế nào mới khiến người thông suốt nhanh đến thế vậy?” Mạc Như Sương tò mò hỏi.

Khóe miệng của Quách Thiếu Soái giật vài cái: “Sur tử, mấy chuyện này vẫn đừng nên nhắc tới nữa, cứ để nó trôi qua đi! Phải rồi, sur tử, tại sao tử lại ở trong Lâm phủ thế?”

“Chuyện là thế này! Buổi tối hôm ấy, ta bị vị cao thủ Tiên Thiên và rất nhiều quan binh đuổi giết...”

Mạc Như Sương kể ngắn gọn lại mọi chuyện.

Quách Thiếu Soái ngẫm nghĩ: “Thì ra là Lâm Bắc Phàm cứu người! Mặc dù hắn ta là một tên cầu quan nhưng vẫn có chút lương tâm đấy...”

“Sur đệ, người không được nói như vậy về hắn!”

Mạc Như Sương nghiêm nghị: “Thật ra, có rất nhiều người ở ngoài kia đang hiểu lầm hấn! Mặc dù hấn tham lam nhưng cũng tham lam một cách có nguyên tắc, đã tốt hơn những vị quan khác trong triều đình nhiều lắm rồi! Hấn cũng chưa từng làm một tên giặc bán nước, ngược lại, hấn còn công hiến rất nhiều vì đất nước, làm rất nhiều chuyện vì bách tính, đáng để chúng ta tôn trọng!”

“Sư tỷ, rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Quách Thiệu Soái nghiêm túc hỏi.

Mạc Như Sương kể lại mọi chuyện cho hấn ta nghe.

“Xem ra, hấn ta không đáng ghét đến thế...”

Thái độ của Quách Thiệu Soái đối với Lâm Bắc Phàm cũng thay đổi hấn.

Nhưng bảo hấn ta phải vui vẻ với Lâm Bắc Phàm thì hấn ta vẫn không tình nguyện cho lắm.

Đây có thể coi là sự bướng bỉnh cuối cùng của một thiếu niên!

Sau đó, sư tỷ đệ hai người tạm thời ở lại nhà của Lâm Bắc Phàm để dưỡng thương.

Chương 101: Ma Kha Vô Lượng

Cứ như thế, khoảng một tuần lễ trôi qua.

Vết thương đã hồi phục được bảy, tám phần nên bọn họ quyết định rời khỏi đây, cùng nhau đến chào tạm biệt Lâm Bắc Phàm.

“Lâm công tử, mấy hôm nay bọn ta đã làm phiền người quá, cảm ơn người rất nhiều! Nhưng thời gian đã chậm trễ quá nhiều rồi, bọn ta còn có chuyện quan trọng nhất định phải quay về nên đến đây nói câu tạm biệt với người!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu thấu hiểu: “Ta không giữ các người ở lại nữa vậy, đi đường cẩn thận nhé!”

“Đa tạ Lâm công tử đã hiểu cho! Núi sông còn gặp nhau, mong rằng sau này chúng ta có thể gặp lại!” Mạc Như Sương chấp tay nói.

“Bảo trọng!” Quách Thiếu Soái cũng chấp tay đầy trịnh trọng. Sau đó, tranh thủ buổi tối, hai người vượt mái băng tường mà đi.

Trước khi đi, Mạc Như Sương còn nhìn Lâm Bắc Phàm một lúc với vẻ lưu luyến rồi mới phóng đi.

Hai người dùng khinh công nhanh chóng trốn ra khỏi kinh thành, một đường thẳng tiến.

Lúc này, Quách Thiếu Soái đã im lặng một hồi lâu đột nhiên hỏi: “Su tử, có phải ngươi thích Lâm Bắc Phàm rồi hay không?”

Dáng người yêu kiều của Mạc Như Sương thoáng run lên, nàng giả vờ thản nhiên mà đáp: “Su đệ, tại sao ngươi lại nói như vậy?”

“Thích một người là chuyện không thể giấu giếm nổi! Từ trước tới nay ta chưa từng thấy người quan tâm chăm sóc một nam nhân nào như vậy hết! Ta đã nhận ra cả rồi, ngươi đừng hòng nói dối ta!” Quách Thiếu Soái nói, trong lòng chua chát.

Su tử xinh đẹp của hãn ta cuối cùng vẫn bị cái tên đó hớp hồn mất rồi.

Thật khôn kiếp mà!

Mạc Như Sương thở dài, vừa cười khỏ vừa đáp: “Thích thì đã sao? Không thích thì đã sao? Dù sao thì chúng ta cũng chẳng phải người đi trên cùng một con đường!”

“Hắn là người của triều đình, chúng ta là người trong giang hồ! Hắn là thân tín của nữ đế bệ hạ, còn chúng ta là người đi theo vương gia! Chúng ta... chắc chắn không thể ở bên nhau được!”

Quách Thiếu Soái gật đầu, không nói nhiều nữa.

Hai người tiếp tục lên đường.

Sau khi hai người Mạc Như Sương đi rồi, cuộc sống của Lâm Bắc Phàm quay về như bình thường.

Nhưng gần đây đã xảy ra một chuyện khiến hãn rất vui vẻ, “lợi ích” mà Cáp Mộc vương tử của nước Đa La hứa hẹn đã được gửi tới rồi.

Bọn họ đã đưa trước ba mươi vạn lượng, cho nên bây giờ tổng cộng còn ba trăm hai mươi vạn.

Phần lớn đã được đổi thành ngân phiếu, còn kèm theo một số món vàng bạc châu báu quý giá được len lén tặng tới tay Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm thật sự rất vui vẻ: “Có số tiền này, cộng thêm ba trăm năm mươi vạn lượng mà trước đó mình tham từ trong tay đám nha nội vậy tổng cộng được sáu trăm bảy mươi vạn lượng, có thể tăng thêm một cấp cho bản thân rồi! Hệ thống, quyết toán cho ta luôn đi!”

[Tinh! Kí chủ đã tham ô sáu trăm bảy mươi vạn lượng vàng bạc châu báu, con số rất lớn, phần thưởng là dung hợp với tiêu bản của hai người Phong Thần và Bất Khốc Tử Thần (tiền kỳ)!]

Hai luồng sức mạnh đầy dồi dào dung nhập vào cơ thể của Lâm Bắc Phàm.

Tiên Thiên!

Đây là sức mạnh của Tiên Thiên!

Hai luồng sức mạnh này đều thuộc cấp bậc Tiên Thiên!

Tiếp sau đó, còn có cả kinh nghiệm luyện võ dày dặn dung nhập vào trong đầu hắn.

[Phong Thần Thoái], [Bãi Vân Chương]...

Lâm Bắc Phàm ngồi xếp bằng xuống, điên cuồng hấp thu.

Thực lực của hắn bắt đầu tăng lên với tốc độ cực nhanh và vẫn đang tiếp tục tăng, sau đó bùng phát, cuối cùng cũng phá vỡ một bình cảnh to lớn...

Tồn hơn một canh giờ, cuối cùng hắn cũng hấp thu xong hai luồng sức mạnh này.

Hắn mở mắt ra, vẻ mặt vô cùng mừng rỡ.

“Tiên Thiên Ngũ phẩm! Bây giờ mình đã là cao thủ Tiên Thiên Ngũ phẩm rồi!”

Tiên Thiên Ngũ phẩm, trong số các võ giả cấp bậc Tiên Thiên cũng đã là cường giả một phương rồi, sở hữu chân khí hùng

hậu hơn, còn ngộ ra nhiều điều ở phương diện kinh nghiệm luyện võ, đánh nhau với mấy tên cường giả Tiên Thiên Lục phẩm hoàn toàn không thành vấn đề!

Còn với cường giả Hậu Thiên thì đại khái có thể làm đối thủ bị thương!

Giờ hẳn đã có thể dễ dàng đánh bại bốn, năm hãn của trước đây!

Ngoài thực lực được gia tăng khủng khiếp ra, hẳn còn nhận được nhiều kinh nghiệm luyện võ và cả tuyệt học hơn.

Ví dụ như [Phong Thần Thoái] chẳng hạn, đây là một loại công phu dùng chân với tốc độ cực nhanh, uy lực rất mạnh mẽ, hẳn mà luyện thành công công phu này có thể đi lại như gió, thậm chí là cưỡi gió mà đi, giống như thần gió vậy!

Hơn nữa còn có thể luyện được khả năng tấn công mạnh mẽ, không ai cản nổi!

Sau khi dung hợp với hai người kia, hẳn còn có được một loại năng lực khủng khiếp nhất!

Ma Kha Vô Lượng!!!

Bởi vì hai người bọn họ, một người đại diện cho gió, một người đại diện cho mây!

Gió không có hình dáng, còn mây hay thay đổi hình dạng!

Gió mây kết hợp có thể tạo nên Ma Kha Vô Lượng, bùng phát ra một loại sức mạnh lớn gấp mười lần thậm chí là gấp mấy chục lần, vô địch thiên hạ!

Lâm Bắc Phàm được dung hợp sức mạnh của hai người này, bản thân hẳn lại tâm ý tương thông với bọn họ, có thể sử dụng đồng thời sức mạnh của cả gió và mây, kích hoạt Ma Kha Vô Lượng, bùng nổ sức chiến đấu mạnh gấp mười lần!

Chương 102: Ai mới là kỳ tài

“Hiện giờ ta đã là Tiên Thiên Ngũ phẩm, nắm giữ loại võ học mà các vị võ giả có thiên phú đã tích lũy, còn biết dùng Ma Kha Vô Lượng, có lẽ có thể đánh một trận với cao thủ Tiên

Thiên cùng cấp bậc rồi! Muốn giữ chân ta à, đừng có nằm mơ! Có bao nhiêu tên Tiên Thiên tới thì cũng vậy cả thôi!”

Sau khi rút ra kết luận này, Lâm Bắc Phàm vô cùng vui vẻ.

Bởi vì như vậy có nghĩa khả năng sinh tồn của hắn đã tăng lên rất nhiều rồi, và khả năng chạy trốn lại càng mạnh hơn.

Trừ khi có Tông Sư cao hơn Tiên Thiên ra tay.

Nhưng, có mấy người đạt tới cấp độ cường giả Tông Sư cơ chứ?

Cho dù bọn họ ra tay thì cũng chưa chắc đã giữ Lâm Bắc Phàm lại được!

Sau khi vui mừng, Lâm Bắc Phàm nhanh chóng bình tĩnh lại, hắn định sẽ tiếp tục hành động tùy tiện, làm việc bừa bãi!

Có càng ít người biết được thực lực của hắn thì càng an toàn.

Không có ai biết được thực lực của hắn thì khả năng chạy trốn thành công sẽ tăng thêm một phần.

Đúng lúc ấy, một cái bóng trắng xuất hiện trước mặt Lâm Bắc Phàm.

Chẳng cần phải nói nhiều, đây chính là nữ tử như thần lại như ma, được gọi là Bạch Quan m, Bạch Thanh Hoàn.

Điều khiến Lâm Bắc Phàm bất ngờ là mặc dù hiện giờ thực lực của hắn đã tăng lên mấy lần, nhưng hắn vẫn không cảm nhận được hơi thở của người ta, chẳng biết người ta đã đến từ bao giờ, lúc nhìn thấy thì người ta đã ở trước mặt hắn rồi.

Nếu người ta muốn giết hắn, hắn hoàn toàn không thể ngăn nổi.

Hắn thầm nghĩ trong lòng: “Đúng là một nữ tử đáng sợ!”

Bạch Thanh Hoàn nhìn thấy Lâm Bắc Phàm cũng rất bất ngờ.

“Thực lực của ngươi lại tăng lên rồi sao?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, đáp với vẻ khiêm tốn: “Vừa rồi ta tu luyện một lát, không cẩn thận lại đột phá, khiến ngươi chê cười rồi!

“Yêu nghiệt!” Bạch Thanh Hoàn tỏ vẻ hết nói nổi: “Lần đầu tiên ta gặp ngươi, ngươi chỉ là một cường giả Hậu Thiên đỉnh

phong nho nhỏ mà thôi! Trong vòng chưa tới hai tháng, đến giờ ngươi đã là võ giả Tiên Thiên Ngũ phẩm! Trên phương diện đèn sách, ngươi là kỳ tài trăm năm khó gặp! Ở phương diện luyện võ, ngươi cũng là một kỳ tài trăm năm khó gặp như vậy!”

Lâm Bắc Phàm gượng cười: “Có yêu nghiệt đến đâu đi chẳng nữa cũng chẳng yêu nghiệt bằng ngươi! Thực lực của ta tăng lên nhanh như thế nhưng vẫn không thể nhìn thấu được ngươi! Ta đánh liều hỏi một câu, rốt cuộc hiện giờ ngươi mạnh đến mức nào vậy?”

Hỏi xong, hắn lập tức vênh tai lắng nghe.

“Ta mạnh đến mức nào sao, đã lâu lắm rồi không đánh nhau với người khác nên ta cũng không rõ lắm!”

Bạch Thanh Hoàn thân nhiên nói: “Ta chỉ có thể nói với ngươi rằng, tám năm trước, ta đã từng đánh một trận với một vị tiền bối đã tu luyện tới cảnh giới Đại Tông Sư đỉnh phong, ta may mắn thắng nhờ chút thủ đoạn! Sau đó, ta cũng chưa gặp được đối thủ nào khiến ta cảm thấy hứng thú!”

Trong lòng Lâm Bắc Phàm thầm nói khá lắm!

Nàng xuất đạo từ mười năm trước, vậy mà tám năm trước đã đánh bại được lão tiền bối ở cảnh giới Đại Tông Sư đỉnh phong, chứng tỏ ít nhất người ta cũng đang nắm giữ thực lực của Đại Tông Sư Nhất phẩm đỉnh phong!

Hơn nữa, trong tám năm qua nàng cũng chưa gặp được đối thủ nào có thể khiến mình cảm thấy hứng thú, thế chẳng phải là vô địch rồi còn gì?

Thông qua những lần tiếp xúc với nàng, hắn phát hiện ra rằng tuổi của nàng còn rất trẻ vậy mà đã tu luyện đến tận cảnh giới này, chứng tỏ người ta là kỳ tài luyện võ trăm năm, thậm chí là nghìn năm khó gặp!

Yêu nghiệt này, suốt tám năm qua, chẳng lẽ thực lực không tăng lên chút nào chắc?

Nói không tăng, hắn cũng chẳng thêm tin!

Nữ tử này đúng là rất khủng khiếp!

“Vậy ngươi đã đạt đến cảnh giới Lục Địa Thần Tiên trong truyền thuyết chưa?” Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi.

Bạch Thanh Hoàn suy nghĩ một lát rồi lắc đầu: “Chắc là chưa đâu! Đó chỉ là cảnh giới trong truyền thuyết mà thôi, dùng võ thành thần, dùng võ đánh tiên, sở hữu đủ loại năng lực khó tin cứ như là thần tiên vậy! Ta cảm thấy mình còn cách cảnh giới đó xa lắm!”

Lâm Bắc Phàm trầm nghĩ: “Hiện giờ ngươi cũng giống thần tiên lắm rồi đấy!”

“Nhưng ta cảm thấy ngươi có cơ hội chạm đến cảnh giới đó!”

Bạch Thanh Hoàn nói với giọng điệu hiềm khi nghiêm túc: “Chúng ta lập một giao hẹn đi! Nếu có một ngày, ngươi trở thành Đại Tông Sư vô thượng, chúng ta hãy dùng hết sức đánh một trận xem liệu có thể ép người kia bước vào cảnh giới trong truyền thuyết đó hay không!”

“Có phải ngươi đánh giá ta quá cao rồi không vậy?” Lâm Bắc Phàm gượng cười.

Bạch Thanh Hoàn lắc đầu: “Tuyệt đối không cao đâu! Trong số tất cả những kỳ tài luyện võ mà ta đã từng gặp, chắc chắn ngươi là kẻ quái dị nhất! So với ngươi, điểm bắt đầu của ta còn kém hơn ngươi ba phần đấy! Đại Tông Sư đỉnh phong chắc chắn không phải điểm kết thúc của ngươi!”

Lâm Bắc Phàm nhận ra cô gái này càng ngày càng đáng sợ.

Ngay cả cảm giác mà cũng chuẩn xác đến thế cơ đấy.

Nếu hắn vẫn tiếp tục tham ô thì thật sự sẽ có cơ hội tu luyện đến cảnh giới Lục Địa Thần Tiên!

Chương 103: Ghen tị đỏ mắt

“Được rồi, bây giờ nói mấy chuyện này thì vẫn còn sớm lắm!”

Lâm Bắc Phàm mở mấy cái hộp ra, bên trong có một đồng ngân phiếu và rất nhiều vàng bạc châu báu.

“Đây là tiền do Cáp Mộc vương tử của nước Đa La gửi tới, tổng giá trị là ba trăm hai mươi vạn lượng!”

Sau đó, hắn lại mở một cái hộp nhỏ ra, bên trong đều là ngân phiếu.

“Đây là số tiền mà gần đây ta lấy được từ trong tay đám nha nội kia, khoảng ba trăm năm mươi vạn lượng!”

“Tổng cộng là sáu trăm bảy mươi vạn lượng, người đem đi đi!”

Bạch Thanh Hoàn nhìn xấp ngân phiếu dày cộp và vàng bạc châu báu đầy ắp trong rương, cho dù trái tim có bình tĩnh cỡ nào cũng sẽ dao động.

“Ta thu lại câu vừa mới nói! Ta cảm thấy ở phương diện tham ô, chắc chắn ngươi là tên yêu nghiệt muôn đời khó gặp! Cả thiên phú ở phương diện học hành và phương diện luyện võ của ngươi đều thua kém phương diện tham ô rất nhiều!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay cười đáp: “Quá khen rồi, ta có tham ô thêm nữa cũng chưa đủ!”

Bạch Thanh Hoàn hết nói nôi: “Như thế mà vẫn chưa đủ sao? Sao ngươi không tham ô luôn tiền quốc khố luôn đi cho rồi!”

Ánh mắt Lâm Bắc Phàm sáng lên: “Ý hay đấy!”

Bạch Thanh Hoàn mang tất cả ngân phiếu và vàng bạc châu báu đi.

Ngày hôm sau, trong lúc tảo triều, Lâm Bắc Phàm nhận ra rằng nữ đế rất vui vẻ.

Vừa nghe xong lời chào của các quan viên trong triều, nữ đế đã không chờ nôi nữa mà gọi: “Lâm ái khanh đâu rồi?”

Lâm Bắc Phàm đứng ra, chấp tay hành lễ, nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Có vi thần! Bệ hạ có chuyện gì muốn dặn dò ạ?”

Vẻ mặt nữ đế rất vui: “Không có chuyện gì quan trọng đâu, ta chỉ muốn nhìn ngươi một lát mà thôi, tiện thể thưởng cho ngươi vài thứ! Thưởng cho tân khoa trạng nguyên, ti nghiệp của Quốc Tử Giám, Lâm Bắc Phàm...”

“Mười vò rượu Ngọc La cung đình!”

“Mười hộp trà Hương Tinh cực phẩm!”

“Một đôi Ngọc Kỳ Lâm cực phẩm!”

...

Rất nhiều phần thưởng được ban ra từ miệng nữ đế!

Vẫn ngang ngược như trước đây!

Vẫn không có lý lẽ như trước!

Lâm Bắc Phàm cũng sững sờ!

Nữ đế bệ hạ, cho dù ngươi muốn ban thưởng thì cũng phải nói lý do đã chứ!

Ta không có thành tích gì, cũng chẳng làm được chuyện gì mà ngươi cũng thưởng cho ta nhiều thứ như vậy sao?

Đúng là khiến ta... được ưu ái đến nỗi hoảng hốt!

Đã đạt đến mức khiếp sợ luôn rồi!

Trong lòng vẫn võ bá quan cả triều lại đang chửi con mẹ nó liên tục!

Lại nữa đây à?

Đây đã là lần thứ bao nhiêu rồi thế?

Có thể đừng đột ngột như thế, đừng bất hợp lý như thế, đừng khiến người ta kích động như thế được không hả?

Bọn họ lớn tuổi rồi có hơi không đỡ được đâu!

Nhưng lúc này cũng không có ai đứng ra phản đối cả.

Bởi vì trước đây mỗi lần bọn họ phản đối, người phải chịu thiệt đều là chính bọn họ.

Vì vậy, đám cáo già này đã nhận được bài học rồi, chỉ cần là chuyện không liên quan đến lợi ích chính của bọn họ thì bọn họ chẳng thèm tranh cãi làm gì.

Nhưng những ánh mắt đó vẫn không thể không đỏ lên.

Chết tiệt!

Sao lại cho hấn nhiều như thế cơ chứ?

Còn nhiều hơn cả những phần thưởng trước giờ gộp lại!

Kiếp trước tên này từng cứu nữ đế đây à?

Hay là từng cứu giúp Đại Võ?

Cho nên nữ đế mới yêu thích hắn như thế đúng không?

Ta không ngưỡng mộ!

Ta thật sự không ngưỡng mộ chút nào!

Ta tuyệt đối không ngưỡng mộ đâu!

Nhưng đúng lúc ấy, có tiếng răng rắc vang lên, thì ra là một vị lão thần bất cẩn nghiền vỡ răng.

Còn các vị đại thần khác đều đang nghiền răng nghiền lợi.

Có người thì siết chặt năm đấm, kiềm chế cơn kích động muốn đánh người của mình.

Ban thường khoảng mười phút, nữ đế mới dừng lại với vẻ chưa được thỏa mãn cho lắm.

Văn võ bá quan thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng xong rồi!

Đối với bọn họ mà nói đây đúng là cực hình mà!

Không có đao mà vẫn đâm máu!

Lúc này, nữ đế híp mắt cười hỏi: “Lâm ái khanh, ngươi có vừa ý với những thứ trăm ban thưởng không?”

“n sủng của bệ hạ đối với vi thần, vi thần đều cảm nhận được cả! Nhưng mong ngươi hãy thu hồi thánh mệnh!” Lâm Bắc Phàm nói trong sự lo lắng hốt hoảng.

“Tại sao? Chẳng lẽ ái khanh không thích sao?” Nữ đế không hiểu.

“Không phải! Cái chính là nhà ta chật hẹp quá, không chứa nổi!” Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ buồn phiền.

Ánh mắt nữ đế sáng lên, lớn giọng nói: “Được! Trăm lập tức ban thưởng cho ngươi một căn nhà, chuyên dùng để cất những món kỳ trân dị bảo này!”

Văn võ bá quan: “Phụt phụt phụt!”

Các quan ghen tị đến nỗi muốn phát điên lên rồi!

Lại còn định thưởng cả nhà nữa sao, nhà hấn ở chưa đủ to chắc?

Chỗ đó đủ cho hơn trăm người ở đấy, chỗ ở mà những đại quan đương triều như bọn họ được chia cho cũng chỉ như thế thôi!

Muốn sống ở căn nhà lớn hơn, gần hoàng thành hơn nữa ấy à, vốn chẳng có chỗ nào như thế đâu!

Ngươi còn định cho hấn một căn nhà chuyên cất mấy món kỳ trân dị bảo nữa cơ đấy, cho dù có ân sủng một người nhiều hơn đi chăng nữa thì cũng không thể làm như thế được!

Ngươi không sợ sẽ làm tổn thương tâm lòng của những lão thân bọn ta hay sao?

Chương 104: Hết chỗ thì cho gửi

Lâm Bắc Phàm cũng rất lúng túng!

Còn định thưởng cho hấn một căn nhà mới sao?

Đối với hấn đây cũng đâu phải chuyện tốt đẹp gì cho cam!

“Bệ hạ, tuyệt đối không được!”

“Tại sao lại không được?” Nữ đế ngờ vực hỏi: “Ái khanh, ngươi nói nhà ngươi chật hẹp, không chứa được nhiều kỳ trân dị bảo như thế cơ mà! Trẫm ban thưởng cho ngươi một căn nhà, như vậy chẳng phải mọi chuyện sẽ được giải quyết hay sao?”

“Đúng là vấn đề này sẽ được giải quyết nhưng lại xảy ra một vấn đề khác!”

Lâm Bắc Phàm không ngừng cười gượng: “Bệ hạ, nhà thần có ít người, tính cả thần vào cũng chỉ có bốn người mà thôi, trông coi căn nhà hiện tại đã rất vất vả rồi! Nếu có thêm một căn nhà nữa vậy sẽ mệt chết mất! Cho nên, kính mong bệ hạ thu hồi thánh mệnh!”

“Lâm ái khanh, ngươi nói vậy là không đúng rồi!”

“Ta không đúng sao?” Lâm Bắc Phàm bối rối.

“Tất nhiên là không đúng!” Nữ đế nói với vẻ bất mãn: “Lâm ái khanh, dù sao thì hiện giờ ngươi cũng là mệnh quan triều đình, tiền của có thể coi là dư dả, ngươi nên kiếm một vài người người tới quản lý gia nghiệp, không cần phải tiết kiệm như thế đâu! Trước đây trẫm đã khuyên ngươi thuê vài người về nhà mà ngươi không chịu nghe! Trẫm sắp xếp cho ngươi thì ngươi lại không thích! Ngươi xem, chẳng phải bây giờ đã gặp phiền phức rồi đó sao?”

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Ái khanh!” Nữ đế nói rất chân thành: “Ngươi là rường cột của nước nhà, ngươi đã cống hiến cho quốc gia nhiều như vậy rồi, đừng nên ngược đãi bản thân nữa! Cái gì nên nhận thì cứ nhận, cái gì nên hưởng thụ thì cứ hưởng thụ đi! Nếu không trong lòng trẫm sẽ cảm thấy bất an!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Nói nghe rất có lý, khiến hắn không còn gì để nói nữa!

Các quan ghen tị đến mức muốn giết ngươi rồi đây!

Thế mà nữ đế bệ hạ lại khuyên tên khốn kiếp Lâm Bắc Phàm này cái gì nên nhận thì cứ nhận, cái gì nên hưởng thụ thì cứ hưởng thụ, đừng ngược đãi bản thân cơ đấy...

Nếu không trong lòng nữ đế sẽ rất khó chịu!

Đây là... sự ân sủng lớn đến mức nào cơ chứ?

Tên khốn này làm nhiều chuyện tham ô, nhận hối lộ trái phép như thế, tại sao vẫn được ưu ái như vậy?

Thiên lý ở đâu, công đạo ở đâu?

Thấy không thể thuyết phục được nữ đế, Lâm Bắc Phàm chẳng thể làm gì khác đành phải tìm viện binh.

Hắn quay sang nháy mắt với Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu, Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm, nhỏ giọng nói: “Cao đại nhân, Tiền đại nhân, hai người các người giúp ta khuyên can bệ hạ đi chứ, không phải bình thường các người giỏi khuyên can lắm hay sao?”

Hai vị thượng thư đã tức đến mức sắc mặt tái nhợt cả rồi!

Ngươi bảo bọn ta khuyên can á?

Rõ ràng người đang thừa dịp để khoe khoang thì có!

Thật khôn kiếp!

Bọn họ hừ một tiếng, phát tay áo quay đầu đi không thèm để ý.

Vì vậy, Lâm Bắc Phàm lại phát tín hiệu cầu cứu với các vị đại thần khác.

“Triệu đại nhân, Vương đại nhân, không phải bình thường các người công chính nghiêm minh lắm sao? Bệ hạ ban thưởng cho ta nhiều quá, hạ quan thật sự không nhận nổi, mong các người thay hạ quan... nói xấu mấy câu đi!”

Sắc mặt của Triệu đại nhân và Vương đại nhân cũng trở nên khó coi.

Người đang cố tình khiêu khích ta có phải không?

Còn bảo ta giúp người nói xấu mấy câu?

Từ trước tới nay ta chưa từng gặp tên nào khôn nạn như người!

Bọn họ cũng hừ một tiếng rồi quay đầu đi không thèm để ý.

Lâm Bắc Phàm nhìn sang một phía khác.

“Tôn đại nhân, Lưu đại nhân, không phải các người luôn thấy hạ quan không vừa mắt sao? Có cơ hội để thể hiện rồi đây, mau uốn ba tấc lưỡi mà thuyết phục bệ hạ thu hồi thánh mệnh đi, còn không chịu nói nữa sẽ muộn mất đấy!”

Sắc mặt của Tôn đại nhân và Lưu đại nhân sầm xuống.

Tên tiện nhân Lâm Bắc Phàm này rõ ràng đang giả vờ trước mặt chúng ta mà!

Ta mà mở miệng ra nói câu nào thì ta là con chó!

Bọn họ quay đầu đi phớt lờ Lâm Bắc Phàm, chẳng thèm nhìn hắn lấy một cái.

Cuối cùng, tìm hết một lượt, Lâm Bắc Phàm buồn bã phát hiện ra hắn lại chẳng thể tìm được ai ra mặt nói xấu giúp hắn!

Hắn sờ tim mình, cảm thấy vô cùng đau lòng, từ bao giờ mà nhân duyên của bản quan lại tốt như vậy chứ?

Lúc này, thà rằng không có nhân duyên tốt còn hơn!

Nữ đế ngồi trên long y, híp mắt mỉm cười mà quan sát tất cả những cảnh tượng này.

Trên khóe môi xinh đẹp của nàng xuất hiện một nụ cười đắc ý: “Lâm ái khanh, được rồi chứ, ngươi còn định chống cự tới bao giờ nữa?”

Đầu Lâm Bắc Phàm đồ đầy mồ hôi: “Bệ hạ, không cần thương cả nhà đâu!”

“Nhưng nhà ngươi chật hẹp không chứa nổi mà...”

Lâm Bắc Phàm lập tức đáp: “Không chứa nổi cũng không sao! Có thể để trong hoàng cung trước, khi nào vì thần cần thì lấy dùng cũng được!”

Nữ đế suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: “Cũng được!”

“Tạ chủ long ân!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng hô.

Nữ đế gật đầu hài lòng, trong lòng cảm thấy rất thoải mái.

Cách ban thưởng ngang ngược như thế này, vừa có thể ưu ái cho trung thần lại vừa có thể khiến đám tham quan cả triều chán ghét!

Sảng khoái! Tuyệt hết chỗ chê!

Sau này mà có cơ hội ta sẽ làm thế thêm lần nữa!

Nàng bình ổn lại tâm trạng, buổi triều sớm chính thức bắt đầu.

Chương 105: Số tiền quá nhiều

“Có tấu thì nói, không tấu bãi triều!”

“Khởi bẩm bệ hạ, thần có chuyện muốn tấu!” Lâm Bắc Phàm cầm một quyển tấu chương trên tay, lớn giọng nói.

Nữ đế mỉm cười hỏi: “Lâm ái khanh, ngươi có chuyện gì muốn khởi tấu?”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng đáp: “Khởi bẩm bệ hạ! Trước đây, thần phụng chỉ hướng dẫn học trò nghiên cứu các món bảo khí cho đất nước, không dám có chút lười biếng nào! Nhưng càng đi sâu vào nghiên cứu, cả nhân lực, vật lực và tài lực cần thiết

ngày càng nhiều hơn, bổng lộc của bản quan có hạn, kinh phí của Quốc Tử Giám cũng có hạn, vì vậy khẩn xin bệ hạ bút duyệt kinh phí, giúp cho việc nghiên cứu!”

Nữ đế gật đầu: “Đúng là phải thêm kinh phí! Cần bao nhiêu tiền cứ nói, ta bảo Hộ bộ phát cho người!”

“Kinh phí mà vi thần cần dùng đều ghi trong tấu chương cả rồi, mong bệ hạ minh xét!”

“Trình lên đây!”

Sau khi nhận được tấu chương, nữ đế đọc thật nghiêm túc, nhưng càng xem lòng càng nhúu chặt lại, không nhận được mà nhìn Lâm Bắc Phàm với ánh mắt kỳ lạ.

Vẻ mặt của Lâm Bắc Phàm rất bình tĩnh, mắt nhìn thẳng về phía nàng.

Nữ đế lại đọc tiếp, đọc tới phần cuối đến cả khóe miệng nàng cũng bắt đầu giật.

Nàng giữ vẻ mặt không cảm xúc, đưa quyển tấu chương ra:

“Tiền ái khanh, người cũng xem quyển tấu chương này đi! Người cảm thấy số kinh phí này có phù hợp hay không?”

“Thần, lĩnh chi!” Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm cung kính nhận lấy quyển tấu chương.

Kết quả, hắn ta còn không giữ nổi bình tĩnh như nữ đế.

Hắn ta càng đọc tay càng rung, cuối cùng hét lớn một tiếng:

“Hoang đường! Nghiên cứu mấy thứ ấy làm sao có thể tốn nhiều tiền đến thế được? Kinh phí mỗi năm năm trăm vạn, liên tiếp trong ba năm! Lâm ti nghiệp, có phải người định nhân cơ hội này âm thầm lấy tiền bỏ đầy túi riêng không hả?”

Đúng là Lâm Bắc Phàm có ý định này thật!

Bởi vì những lần thăng cấp sau này sẽ phải dùng rất nhiều tiền để đổi lấy, nhất định hắn phải tăng thu giảm chi, mà chủ yếu là tăng thu, vì vậy, hắn không nhìn nổi mà dòm ngó tới tiền trong quốc khố.

Trong quốc khố có thật là nhiều tiền, hắn mà không tham ô thì hời cho mấy tên tham quan khác rồi.

Mà hắn đây làm việc nghĩa chẳng ngại gian nan!

Nhưng mấy lời này không thể nói ra được.

Lâm Bắc Phàm gượng cười: “Tiền đại nhân, người hiểu làm hạ quan rồi! Bản quan cả đời làm người trong sạch, làm một viên quan hoàn toàn thanh liêm, sao ta có thể làm ra chuyện khiến trời đất nổi giận như vậy được cơ chứ?”

Khóe miệng của các quan và nữ đề đều co giật!

Người đâu chỉ làm, người còn rất ra sức mà làm ấy chứ!

Điều đáng giận hơn nữa là ngay trước mặt văn võ cả triều, hần lại dám nói mình cả đời làm người trong sạch, làm một vị quan hoàn toàn thanh liêm nữa chứ?

Quá vô liêm sỉ, quá không biết xấu hổ rồi!

Lâm Bắc Phàm dùng lý lẽ để tranh luận: “Bệ hạ và các vị đại nhân, mỗi thứ mà bản quan nghiên cứu đều là bảo khí của đất nước! Thuyền sắt cỡ lớn có thể xưng bá tại các thủy vực lớn, khí cầu lớn có thể đưa người bay lên trời, còn có cả lúa nước lai tạo giúp giải quyết vấn đề ẩm no cho người dân... Chỉ cần thành công tạo ra một thứ thôi cũng đã có thể nhanh chóng tăng cường quốc lực rồi! Kinh phí nghiên cứu mỗi năm năm trăm vạn nhiều lắm sao?”

“Nếu thực sự nghiên cứu thành công thì đúng là năm trăm vạn không hề nhiều! Nhưng lỡ không nghiên cứu thành công thì sao đây, chẳng phải số tiền này sẽ đổ sông đổ biển cả ư? Lỗ hỏng lớn thế này, ai sẽ bù đắp lại hả?”

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm xòe bàn tay ra: “Người phải biết rằng, quốc khố liên quan đến sự an toàn của xã tắc, cần phân chia hợp lý cho mọi phương diện! Chỗ này dùng nhiều hơn chừng nào thì chỗ kia phải dùng ít đi chừng ấy, có ảnh hưởng rất lớn! Vì vậy khoản kinh phí này quá nhiều, vì thần không đồng ý!”

Các quan nghe xong ào ào lên tiếng...

“Vi thần cũng không đồng ý!”

“Số tiền quá nhiều, quốc khố của chúng ta mỗi năm cũng chỉ thu được một trăm triệu lượng, nếu chi ra năm trăm vạn lượng sẽ gây ảnh hưởng đến mọi phương diện khác, mọi người cũng phải chi tiêu dè sẻn theo!”

“Nếu xảy ra thiên tai hiểm họa gì đó cần dùng đến tiền thì phải làm thế nào đây?”

“Hơn nữa, bản quan vẫn cứ cảm thấy những thứ mà Lâm ti nghiệp nghiên cứu quá hảo huyền, không thể thành công!”

“Đã như thế, tại sao bệ hạ lại phải hạ bút duyệt khoản tiền uổng phí này cơ chứ?”

“Không bằng đợi nghiên cứu thành công rồi hãy ban thưởng sau!”

...

Nữ đế cũng không nhịn được mà khuyên nhủ: “Lâm ái khanh, thôi vậy! Ta phê duyệt cho người khoảng mười, hai mươi vạn làm kinh phí trước đã, đợi tới khi nghiên cứu có tiến triển, chúng ta lại tăng thêm kinh phí có được không?”

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói: “Bệ hạ, thần tin rằng cuộc nghiên cứu sẽ thành công! Ví dụ như khí cầu lớn bay lên trời, nếu có kinh phí dồi dào, thần tin rằng trong ba tháng sẽ nghiên cứu thành công, đồng thời có thể chở người bay lên trời!”

Lần này thì mọi người đều không bình tĩnh nổi nữa.

Trong vòng ba tháng sẽ nghiên cứu xong khí cầu lớn chở người bay lên trời!

Chuyện này, chuyện này, chuyện này... thật sự có thể sao?

Không một ai có thể cưỡng lại nổi sự mê hoặc này!

Đặc biệt là những con người thời xưa chỉ ôm khát vọng bay lên trời!

Chương 106: Ký Bắc Vương

Nữ đế vội vàng hỏi: “Lâm ái khanh, trong vòng ba tháng có thể nghiên cứu thành công thật sao? Cần bao nhiêu tiền?”

“Không dám lừa dối bệ hạ, vì thần thật sự có thể làm được! Còn chuyện cần bao nhiêu tiền...” Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười, giơ hai ngón tay lên: “Hai trăm vạn là đủ!”

Cơ mặt vẫn vỗ cả triều đều vắn vẹo.

Hai trăm vạn?

Hắn lại còn nói một cách thần nhiên như vậy nữa chứ!

“Hai trăm vạn, nếu có thể nghiên cứu xong khí cầu lớn bay lên trời trong vòng ba tháng thì cũng không phải chuyện không thể chấp nhận nổi!”

Nữ đế trầm ngâm một lát, nhìn về phía Hộ bộ thượng thư: “Tiền ái khanh, ý ngươi thế nào?”

“Nếu thực sự có thể nghiên cứu xong trong ba tháng, vì thần cũng không còn gì để nói! Nhưng...” Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm quay đầu lại nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, giọng nói đầy vẻ dọa dẫm: “Nếu không nghiên cứu thành công thì ngươi định ăn nói thế nào đây?”

Lâm Bắc Phàm không hề do dự mà đáp: “Nếu không nghiên cứu thành công, ta sẽ trả lại toàn bộ kinh phí đã xin về quốc khố, đồng thời tính lãi mười phân! Coi như bản quan vay quốc khố số tiền đó đi!”

“Được, ngươi phải nhớ cho kỹ đấy!” Tiền Viễn Thâm quay đầu lại, chấp tay nói: “Bệ hạ, thần không có ý kiến gì nữa!”

“Ý kiến của các vị ái khanh thì sao?”

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu lớn tiếng nói: “Nếu Lâm ti nghiệp đã nói trong vòng ba tháng sẽ nghiên cứu thành công khí cầu lớn chở người bay lên trời, không thành công thì trả lại đầy đủ kinh phí đã xin và tính thêm cả lãi vậy thần cũng không có ý kiến gì nữa!”

Các quan đồng thanh nói: “Thần không có ý kiến khác!”

Nữ đế lớn tiếng bảo: “Được! Cứ làm theo lời các vị ái khanh nói đi! Lâm ái khanh bước lên tiếp chỉ, trăm lệnh cho người trong vòng ba tháng phải nghiên cứu xong khí cầu lớn chở người bay lên trời! Khoản kinh phí hai trăm vạn lượng bạc mà người cần dùng cứ nhận từ quốc khố! Nếu đến hạn mà người vẫn chưa thành công thì phải trả lại đủ số kinh phí đã nhận về cho quốc khố, tính cả tiền lãi, không được làm trái!”

“Thần nhất định sẽ dốc hết sức lực mà làm, không phụ sự tín nhiệm của bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm chấp tay.

Buổi tảo triều kết thúc, Lâm Bắc Phàm lập tức mừng rỡ chạy đi nhận tiền.

Nếu cứ nghiên cứu khinh khí cầu theo từng bước, với kinh phí hai trăm vạn lượng cho dù có dùng thời gian mấy chục năm thì có lẽ cũng chẳng thể nghiên cứu ra được dù chỉ một cọng lông.

Nhưng người đến từ dị giới như hắn lại biết nguyên lý hoạt động của khinh khí cầu, từ đó có thể tránh được rất nhiều lỗi đi sai lầm, tránh phải lãng phí vô số tiền bạc và thời gian, cứ thẳng tiến mà làm ra khinh khí cầu phiên bản cuối cùng, hoàn chỉnh nhất là được.

Số tiền tiết kiệm được này sẽ bỏ vào túi riêng của hắn hết.

“Điểm quan trọng nhất của khinh khí cầu là vật liệu dùng để làm túi khí! Chỉ cần tìm được loại vải không thấm nước, chắn được gió, có độ bền là có thể chế tạo được khinh khí cầu thật lớn rồi, muốn nó bay lên không trung cũng không thành vấn đề!”

“Mà mình lại trùng hợp biết cách làm! Chỉ cần làm ra khinh khí cầu thì việc chở người bay lên trời có thể dễ sau rồi tính!”

Lâm Bắc Phàm mừng rỡ trong lòng.

Hắn đã sớm tính toán khoản tiền này rồi, đi mua loại vải phù hợp để làm thành túi khí, sau đó tiến hành bước xử lý đặc thù để túi khí này không thấm nước, chắn được gió và bền bỉ hơn, cuối cùng là gắn thêm một vài thiết bị khác...

Tiêu khoảng mấy nghìn lượng cũng đủ rồi!

Số tiền còn lại, tất cả đều bỏ vào túi của hắn!

Lâm Bắc Phàm càng nghĩ càng thấy vui: “Quay về làm thôi, làm thứ này mà phải tốn hơn một vạn lượng thì coi như mình thua!”

Lâm Bắc Phàm quay về, lập tức bắt đầu tính toán chọn mua vật liệu, đồng thời mời hơn một trăm người đến để phô trương thanh thế, cốt là để nữ đế và văn võ bá quan thấy rằng hắn đang nỗ lực nghiên cứu khí cầu lớn.

Hắn đã thật sự rót tiền vào cuộc nghiên cứu, tuyệt đối không hề giấu diếm làm của riêng.

Mà lúc này, hai người Mạc Như Sương đã rời khỏi kinh thành, ra sức thúc ngựa mà chạy, cuối cùng cũng về tới Ký Bắc.

Bọn họ đi tới một phủ đệ lớn trông rất tráng lệ, sau khi được người hầu thông báo và đi vào trong, gặp được một nam tử trung niên mặc quần áo hoa lệ, cả người toát lên khí chất cao quý.

Hai người chấp tay, đồng thanh nói: “Thảo dân bái kiến vương gia, vương gia thiên tuế!”

Nam tử trung niên mặc đồ hoa lệ này bước nhanh tới, tiếng cười vừa hào sảng lại vừa khiêm nhường: “Ha ha! Điều là người một nhà cả, hai vị thiếu hiệp đừng khách sáo như thế, mau ngồi xuống đi! Người đâu, mau đem trà lên, đừng thất lễ với khách quý!”

Hai người Mạc Như Sương cảm thấy rất ấm lòng, cùng nói: “Đa tạ vương gia!”

Bọn họ ngồi xuống, trà được dâng lên, làn khói lượn quanh.

Ba người chậm rãi thưởng thức trà.

Nam tử ăn mặc hoa lệ ngồi trước mặt bọn họ này chính là vương gia, thấy bộ dạng bốn ba sương gió của cả hai cũng vô cùng xúc động mà bảo: “Hai vị thiếu hiệp phải chịu khổ rồi! Chuyến này chỉ đi hơn một tháng, vậy mà trên người hai vị đã có thêm một vẻ trải đời, quả là không dễ dàng gì!”

“Không cực khổ, bọn ta chỉ là chân chạy việc thôi mà!”

“So với vương gia ngài đây, việc mà bọn ta làm thật chẳng đáng nhắc tới! Người mới là đại anh hùng, đại hào kiệt cứu nước cứu dân!”

Chương 107: Mạc Như Sương thất vọng

Vương gia mỉm cười phát tay áo, khiêm tốn đáp: “Đâu có đâu có, hai vị quá khen rồi, bản vương nào dám nhận chứ! Ta vốn chỉ mong những cuộc tranh chấp và chém giết trong thiên hạ ít đi một chút, dân chúng được an cư lạc nghiệp, cuộc sống bình yên tươi đẹp mà thôi! Đây là bổn phận của con cháu hoàng thất, phải tận lực mà làm! So với hai vị thiếu hiệp làm tất cả vì bách tính đây, bản vương còn kém xa lắm!”

Hai người Mạc Như Sương rất cảm động.

Chỉ có đi theo người chủ nhân anh minh như vậy, thì muôn dân trong thiên hạ mới có hy vọng!

“Phải rồi, chuyến này các người đi có thu hoạch được gì không? Đã tìm được vị Dạ Hiệp trọng nghĩa khinh tài đó chưa? Hắn nói thế nào? Có đồng ý góp sức giúp bản vương hay không?” Vương gia hỏi.

Hai người quay sang nhìn nhau, Mạc Như Sương đáp với vẻ áy náy: “Vương gia, xin lỗi người! Chuyến này bọn ta đi chẳng thu hoạch được gì cả, cũng không tìm được Dạ Hiệp! Vì tìm hắn mà bọn ta đã dùng tới cả chiêu dụ rã ra khỏi hang, giả làm Dạ Hiệp đi phát tiền cho người dân, nhưng vẫn không hề gặp được hắn dù chỉ một lần! Có lẽ hắn đã rời khỏi kinh thành rồi, không biết là đi đâu!”

“Ồ... vậy thì thật đáng tiếc!” Vương gia vỗ đùi, than thở trong sự tiếc nuối khôn cùng.

Hai người Mạc Như Sương lại càng hổ thẹn hơn.

“Nói như vậy thì, hai vị Dạ Hiệp gây tiếng vang lớn ở kinh thành lần trước chính là các người cải trang sao?” Vương gia lại nói.

“Không sai, đúng là hai sư tỷ đệ bọn ta!” Hai người Mạc Như Sương gật đầu.

“Theo những gì bản vương được biết thì việc đó xảy ra vào đầu tháng giêng, đến bây giờ đã được hơn hai mươi ngày rồi! Chuyện đã xảy ra lâu như thế, tại sao ta lại không nhận được chút tin tức nào từ hai người vậy, các người còn đi đâu nữa sao?” Vương gia tò mò dò hỏi.

“Không dám lừa dối vương gia!” Mạc Như Sương chấp tay: “Buổi tối ngày hôm ấy, ta và sư đệ cải trang thành Dạ Hiệp đi phát tiền cho người dân nhưng lại gặp phải mai phục của quan phủ! Bọn họ phái ra mấy nghìn quan binh, còn có cả cường giả Tiên Thiên để đuổi giết bọn ta!”

“Tôi hôm ấy, quả thật thập tử nhất sinh! May mắn thay được ông trời phù hộ, ta và sư đệ đã trốn vào phủ đệ của tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm, được hắc cứu giúp, vậy nên mới thoát được một mạng! Sau đó, bọn ta vẫn luôn dưỡng thương trong Lâm phủ, tới khi thương thế hồi phục mới rời khỏi kinh thành, quay về báo cáo mọi chuyện với vương gia!”

Vương gia cảm thấy hơi mờ mịt: “Hả? Người nói sao cơ? Người nói các người được tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm cứu sao? Hắc là người của triều đình cơ mà, tại sao lại cứu người?”

Mạc Như Sương lại kể về lần gặp gỡ ở ngoài thành của hai người.

“Thì ra là như vậy! Đúng là cực khổ cho hai vị rồi, sớm biết thế này bản vương đã không phái hai người đi, suýt chút nữa thì mất mạng!” Vương gia nghĩ lại mà thấy sợ, nói với vẻ vô cùng hối hận.

Hai người Mạc Như Sương rất cảm động, đồng thanh đáp: “Hết mình làm việc cho vương gia là bổn phận hàng đầu của bọn ta!”

“Các người đã từng tiếp xúc với tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm một thời gian, hẳn cũng hiểu rõ con người hắc thế nào! Có thể nói cho bản vương nghe xem rốt cuộc hắc là loại người gì không? Ngoài kia đồn rằng hắc là một tên đại tham quan, lòng tham không đáy...”

Mạc Như Sương nghe vậy, trong lòng rất khó chịu.

Nàng lập tức nói: “Vương gia, đây chỉ là tin đồn thất thiệt của người ngoài mà thôi, nhiều người đồn đãi sẽ thành thật, lời này không đáng tin!”

Vương gia nghi hoặc nhíu mày: “Ồ? Rốt cuộc hắc là người như thế nào, có thể nói cho bản vương nghe thử được không? Bản vương xin rửa tai lắng nghe đây!”

“Vương gia, thật ra tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm là một tên tham quan có nguyên tắc, hắn chỉ tham ô tiền của những tên tham quan khác chứ không tham ô dù chỉ một xu tiền của người dân! Hơn nữa, hắn còn thậm làm rất nhiều việc vì lợi ích của bách tính nhưng lại chẳng được người đời hiểu cho...”

Mạc Như Sương nói không ngừng nghỉ, kể lại những việc mà Lâm Bắc Phàm từng làm.

Nàng còn nói tốt không ít điều về hình tượng của hắn.

“Ồ... thì ra là như thế! Xem ra lời đồn đại ở bên ngoài có rất nhiều nhảm lẫn, thật không đáng tin!” Vương gia lắc đầu cười khỏ.

Thấy hình tượng của Lâm Bắc Phàm đã được tẩy trắng, trong lòng Mạc Như Sương bất giác cảm thấy hài lòng.

Nàng suy nghĩ một chút rồi lại nói: “Vương gia, thật ra chúng ta có thể lôi kéo hắn về phe mình!”

“Tại sao ngươi lại nói như vậy?” Vương gia thắc mắc.

“Khởi bẩm vương gia!” Mạc Như Sương chấp tay bảo: “Lâm Bắc Phàm là tân khoa trạng nguyên thi đầu đậu đó, xét về tài năng và học vấn, cả thiên hạ hiếm ai sánh được với hắn! Hắn có thể hủy bỏ khoản tiền bồi thường chiến tranh giữa hai nước chứng tỏ hắn có tấm lòng lương thiện, biết suy nghĩ cho muôn dân, lại nhìn xa trông rộng, có tầm nhìn sâu sắc! Mặc dù hắn tham lam, nhưng cũng là vì bản thân hắn là người lẫn lộn trong quan trường như nhuốc, không thể không làm! Nhưng dù là thế, hắn vẫn giữ được quan niệm và nguyên tắc cơ bản, không hề ra tay với người dân!”

“Nhân tài như thế vô cùng hiếm gặp!” Mạc Như Sương ra sức tiến cử: “Hiện nay, chúng ta đang toan tính việc lớn, cần chiêu mộ người tài, dẫn dắt những người kiệt xuất cùng giúp đỡ lẫn nhau! Nếu Lâm Bắc Phàm làm việc cho vương gia chắc chắn vương gia sẽ như hổ mọc thêm cánh!”

“Chuyện này... phải để bản vương suy nghĩ kỹ càng đã!” Vương gia rơi vào suy tư.

Mạc Như Sương hơi thất vọng trong lòng.

Nàng đã rất mong rằng vương gia sẽ đồng ý ngay.

Nếu như vậy, bọn họ sẽ có cơ hội trở thành người đi trên cùng một con đường, được sớm chiều bên nhau, cố gắng phấn đấu vì sự nghiệp chung!

Sau khi thời buổi loạn lạc này chấm dứt, hai người bọn họ còn có cơ hội...

Cứ nghĩ tới nghĩ lui, khuôn mặt nàng thoáng đỏ lên.

Chương 108: Không bằng người ta

Quách Thiếu Soái đang ngồi ở phía sau thấy vậy thì rất khó chịu!

Chắc hẳn sư tỷ lại đang nhớ tên khốn kiếp này đây mà!

Lại còn tiến cử hắn với vương gia nữa chứ, rõ ràng tỷ ấy muốn sau này có nhiều cơ hội ở bên cạnh hắn...

Hắn ta thật sự không thể hiểu nổi, mới chỉ tiếp xúc có hơn hai mươi ngày mà thôi, trong thời gian ngắn như vậy tại sao vị sư tỷ luôn hiểu rõ lý lẽ, bình tĩnh trước mọi chuyện lại yêu mến cái tên khốn kiếp nói chuyện theo kiểu chọc người khác tức chết đó cơ chứ!

Chẳng lẽ là vì hắn đẹp trai ư?

Hay là vì hắn tài giỏi?

Sư tỷ đâu phải kiểu người nông cạn như thế!

Chuyện này chẳng hợp lý chút nào cả!

Ôi, cái tên khốn kiếp này!

Nếu có cơ hội quay lại nhất định phải thẳng tay đánh hắn hai cái!

“Đây là chuyện lớn, hãy để bản vương suy nghĩ kỹ càng đã! Hai vị thiếu hiệp đã cực khổ rồi, trở về nghỉ ngơi trước đi, đợi bản vương nghĩ kỹ rồi sẽ nói với hai vị!” Vương gia khách sáo tiễn khách.

“Vâng, vương gia! Bọn ta xin cáo từ!” Hai người đứng dậy chấp tay.

Đúng lúc ấy, một chàng trai anh tuấn trẻ tuổi mặc đồ hoa lệ từ bên ngoài chạy vào, thấy Mạc Như Sương thì vô cùng mừng rỡ: “Như Sương, về rồi đây à! Vừa rồi nghe người hầu nói người đã về, ta lập tức chạy tới đây gặp người đây!”

Thấy vậy, vương gia nghiêm mặt quát lớn: “Kiệt nhi, thân là thể tử của vương phủ, người hấp ta hấp tấp như thế còn ra thể thống gì nữa?”

Chàng trai anh tuấn trẻ tuổi kia bèn cúi đầu xuống: “Con trai biết lỗi rồi ạ, mong phụ vương tha thứ!”

Người đang đứng trước mặt bọn họ chính là con trai của vương gia, Võ Anh Kiệt.

“Hai vị thiếu hiệp, đứa trẻ này hấp tấp quá, khiến hai vị chê cười rồi!” Vương gia nói với vẻ xấu hổ.

“Vương gia, sao người lại nói lời khách sáo như vậy chứ?” Hai người Mạc Như Sương chấp tay, nói với chàng trai anh tuấn trẻ tuổi trước mặt mình một cách kính cẩn: “Chào thể tử!”

“Hai vị đều là bạn cũ, không cần đa lễ!”

Võ Anh Kiệt vội nói, ánh mắt dôn cả lên người Mạc Như Sương, không nỡ chớp lấy một cái.

Mạc Như Sương lén thở dài.

Nàng biết vị thể tử đang trước mặt này có tình cảm với nàng.

Đối với bất kỳ cô gái nào trên đời này mà nói, nếu có cơ hội được trở thành nữ nhân của thể tử nhất định sẽ mừng rỡ đến phát điên lên được.

Nhưng nàng lại chẳng có tình cảm gì với thể tử, cũng không phải loại người ham hư vinh, vì vậy bình thường gặp nhau nàng vẫn luôn khách sáo, duy trì khoảng cách thậm chí có lúc còn cố tình tránh xa hắn ta.

Nhìn vị thể tử ở trước mặt, trong đầu nàng đột nhiên xuất hiện một bóng người anh tuấn khác - Lâm Bắc Phàm.

Nàng bất giác so sánh hai người với nhau.

Ở phương diện ngoại hình và khí chất, thể tử cũng là một người khôi ngô tuấn tú, phong lưu phóng khoáng, hẳn ta sinh ra trong hoàng gia nên mang trên mình khí chất cao quý bẩm

sinh, khiến người ta vừa liếc nhìn đã cảm thấy không tầm thường.

Nhưng so với Lâm Bắc Phàm, hắn ta lập tức bị nghiền thành cặn bã trong một giây.

Vẻ đẹp của Lâm Bắc Phàm có thể xưng là nhan sắc tuyệt thế vô song, hoàn hảo đến mức không ai sánh bằng.

Còn ở phương diện khí chất, hắn tản ra khí chất kiêu ngạo bẩm sinh đã có, nắm trong tay vận mệnh của trời đất, ung dung tự tại không bận lòng chuyện thế gian, như thể trên đời này chẳng có chuyện gì là hắn không thể giải quyết được vậy.

Ở phương diện tài năng và học vấn, từ nhỏ thế tử đã được danh sư chỉ dạy, cũng có thể coi là tài tử nổi tiếng ở Ký Bắc, muốn thi đỗ tiến sĩ cũng không thành vấn đề.

Nhưng nếu so với Lâm Bắc Phàm lại vẫn bị nghiền nát bét trong một giây.

Người ta là trạng nguyên thi đỗ đầu tam nguyên trong vòng ba năm, chỉ nói riêng thành tựu này, từ xưa tới nay có bao nhiêu người đạt được?

Hơn nữa, qua thời gian tiếp xúc với hắn, nàng còn phát hiện ra rằng Lâm Bắc Phàm học rộng tài cao, hiểu được rất nhiều chuyện mà người khác không hiểu, bất cứ chuyện gì hắn cũng có thể phân tích một cách rõ ràng mạch lạc, lợi hại hơn những tên tài tử chỉ biết giả vờ biết tuốt kia nhiều.

Ở phương diện năng lực, hiện giờ thế tử đã bắt đầu làm quen với các công việc cụ thể trong vương phủ, những gì thế tử thể hiện có thể coi là xuất sắc.

Nhưng so với Lâm Bắc Phàm thì vẫn bị hắn áp đảo không còn một manh giáp nào.

Người ta đã dám trực tiếp đứng trên triều đường, đối mặt trực diện với văn võ bá quan, dùng miệng làm đao, dùng bút làm thương, chính thức làm việc.

Những văn võ bá quan này đều là cáo già trong đám cáo già, người nào người nấy đều rất khôn ngoan, đa mưu túc trí, đầy rẫy mưu toan, nhưng lần nào bọn họ cũng bị Lâm Bắc Phàm đánh bại, đập lên đầu bọn họ mà tiến lên.

Ở phương diện thành tựu, những gì thế tử có kém hơn Lâm Bắc Phàm, hiện giờ thế tử vẫn chưa làm nên chiến tích gì, so với Lâm Bắc Phàm thì chẳng là gì cả.

Còn Lâm Bắc Phàm chỉ trong vòng một tháng đã liên tục thăng hai cấp quan, trở thành quan tòng ngũ phẩm.

Hơn nữa, chỉ bằng một mình hắn lại xóa bỏ được điều khoản bồi thường chiến tranh, tránh được cuộc giao tranh giữa hai nước, cứu vớt mạng sống của hàng nghìn hàng vạn người dân, có công hiển rất lớn!

...

Chương 109: Không ăn nổi nữa

Dường như, ngoài gia thế ra thì thế tử chẳng có gì sánh được với Lâm Bắc Phàm cả.

Nếu đổi một góc nhìn khác, nếu Lâm Bắc Phàm cũng có thân thế giống như thế tử thì tương lai của hắn sẽ như thế nào đây?

Mạc Như Sương trầm lắc đầu, chuyện này vốn chẳng thể trả lời được.

Người đẹp đều yêu anh hùng tài tử mà!

Trong lòng nàng bất giác lại càng thiên vị Lâm Bắc Phàm hơn, ánh mắt nàng nhìn thế tử càng nhạt nhòa hơn trước.

Đột nhiên nàng nghĩ đến chuyện khác.

Thế tử không sánh được với hắn vậy còn người lòng mang thiên hạ, lo nước thương dân như vương gia thì sao?

Nàng nhận ra rằng hình như vương gia cũng chẳng thể sánh bằng Lâm Bắc Phàm...

Ở cùng độ tuổi, hắn vẫn có thể đánh bại vương gia không còn một manh giáp!

“Như Sương! Như Sương cô nương, ngươi sao thế?”

Thế tử nhỏ giọng gọi mấy lần, đánh thức Mạc Như Sương đang chìm trong những suy tư.

“Hả? Thật ngại quá, vừa rồi ta nhớ tới vài chuyện nên mất tập trung, mong thế tử thứ lỗi!” Mạc Như Sương xin lỗi.

“Không sao đâu, sao ta lại trách cứ người chỉ vì chút chuyện nhỏ này được?” Thế tử lắc đầu, hỏi với vẻ vừa dè dặt vừa tò mò: “Như Sương, người đang nghĩ đến chuyện gì thế, có thể cho ta biết được không?”

Mạc Như Sương chấp tay đáp: “Xin lỗi, thế tử! Mấy hôm nay đi đường vất vả quả thật rất mệt mỏi, ta và sư đệ quay về nghỉ ngơi trước đã! Hôm khác chúng ta nói chuyện sau nhé!”

Sau đó nàng quay sang gật đầu với Quách Thiệu Soái, hai người cùng nhau rời đi.

“Như Sương, nghỉ... nghỉ ngơi cho khỏe nhé!” Thế tử nhìn bóng lưng rời đi của người đẹp trong sự lưu luyến và tiếc nuối.

Đột nhiên, vương gia hừ một tiếng, nói với vẻ mặt rất không hài lòng: “Kiệt nhi, người xem hiện giờ trông người có giống một thế tử không hả? Chỉ một nữ tử giang hồ đã khiến người si mê đến mức mất hồn mất vía như thế, chuyện này mà truyền ra ngoài chẳng phải sẽ khiến người ta chê cười hay sao?”

“Phụ vương, nhưng ta... nhưng ta thích Như Sương!” Thế tử đỏ mặt bảo.

“Vi phụ cũng đâu có ngăn cản người thích người ta! Vi phụ chỉ mong người lấy quốc sự làm trọng, gạt chuyện tình cảm nam nữ sang một bên trước đã! Sau này chuyện lớn thành công, người muốn nữ nhân thế nào mà chẳng có chứ?” Lời vương gia nói đầy ẩn ý.

“Nhưng ta chỉ thích Như Sương mà thôi, ta muốn cưới nàng ấy làm vợ!” Thế tử cúi đầu, mặt mày đỏ ửng.

“Hoang đường!” Vương gia giận dữ: “Kiệt nhi, người phải hiểu rõ thân phận của người chứ, người là thế tử có thân phận cao quý, còn nàng ta chỉ là một hiệp nữ giang hồ tầm thường, nói thẳng ra thì chỉ là một thảo dân, sao nàng ta có thể xứng với người được cơ chứ? Phải là con cái nhà quyền quý mới xứng đáng mới thân phận của người! Sau này người có thể nạp nàng ta làm thiếp, nhưng muốn cưới nàng ta làm vợ thì tuyệt đối không được!”

“Phụ vương, ta...”

Vương gia không kiên nhẫn nổi nữa, phát tay: “Lúc này đừng nói gì với ta nữa, nhìn thấy người là ta lại bức bối! Người lập tức về phòng úp mặt vào tường hối lỗi cho ta, chừng nào chưa ngấm cho rõ ràng thì đừng có bước ra khỏi cánh cửa này!”

“Vâng, thưa phụ vương!” Thế tử ừ rữ quay về phòng.

Vương gia lại phát tay một cái, một nam tử trung niên vẻ mặt nghiêm túc bỗng xuất hiện trong sảnh lớn: “Vương gia có gì dặn dò?”

“Điều tra về tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm cho ta, bản vương muốn có tài liệu chi tiết nhất!”

“Vâng, thưa vương gia!”

Người kia chấp tay rồi biến mất không còn thấy bóng dáng.

Thế tử Võ Anh Kiệt quay về phòng, còn chẳng chịu đựng được một ngày đã trốn ra ngoài.

Để được gặp Mạc Như Sương, hắn ta lấy danh nghĩa mở tiệc chiêu đãi anh hùng, mời tất cả giang hồ hào kiệt đang nương nhờ ở vương phủ tới dự.

Mạc Như Sương không từ chối được, cũng cùng sư đệ đến tham gia buổi tiệc tối.

Trong buổi tiệc tối, thế tử ngồi trên ghế chính cầm ly rượu lên, sắc mặt hồng hào, nói: “Hiếm khi nào các vị anh hùng có dịp cùng hội họp thế này, bản thế tử rất hài lòng! Các vị bằng hữu, mời! Nhất định đêm nay phải không say không về đấy nhé!”

“Mời thế tử!” Mọi người đồng loại cầm ly rượu lên.

Sau khi làm xong khá khá các loại nghi lễ trong buổi tiệc, thế tử không chờ nổi nữa, hắn ta quay đầu lại ân cần nói với Mạc Như Sương đang ngồi ở bàn bên cạnh: “Như Sương, đây là gà hầm kim châm mà người thích ăn nhất, ta đặc biệt sai người làm cho người đấy, hương vị thế nào, có ngon không?”

Mạc Như Sương liếc nhìn món ăn kia, gật đầu mỉm cười một cách khách sáo: “Hương vị không tồi!”

Nhưng nàng chỉ đụng đĩa thử một miếng rồi lại đặt đĩa xuống.

Quả thực nàng rất thích ăn gà hầm kim châm, đặc biệt là thích ăn món gà hầm kim châm của vương phủ, nhưng bây giờ nàng lại cảm thấy dường như món gà hầm kim châm này không còn ngon như trước đây nữa.

Nàng đột nhiên nhớ tới chuyện trong lúc nàng bị thương đã từng ăn gà hầm kim châm ở Lâm phủ, đúng là thịt vừa ngọt vừa thơm, thịt bùi ngon miệng, đó là món gà hầm kim châm ngon nhất mà đời này nàng từng ăn.

Khi ấy, Lâm công tử cũng ở bên cạnh nàng, hình như hắn đề ý đến chuyện đó nên sau này nàng thường xuyên được ăn gà hầm kim châm.

Lúc này, thế tử rất vui vẻ: “Như Sương, nếu ngươi thích ăn đến thế thì ăn nhiều một chút đi! Còn có cả rượu trái cây này nữa, hương vị thế nào? Nghe nói ngươi thích uống loại này nên ta cố ý sai người tìm về cho ngươi đây!”

Mạc Như Sương cầm ly rượu lên uống một ngụm, cười đáp: “Rượu thơm ngọt, cũng rất ngon!”

Sau đó nàng đặt ly rượu xuống, không uống thêm nữa, bởi vì nàng chợt nhận ra hương vị của ly rượu trái cây kia thực sự quá tầm thường, khó mà nuốt trôi.

Nàng không kìm lòng được lại nhớ tới lúc mình bị thương được uống rượu ngon ở Lâm phủ.

Chương 110: Cho tiền ta cũng chẳng cần

Lâm phủ cất giữ khoảng mấy chục loại rượu ngon cực phẩm, loại nào cũng là mỹ vị nhân gian, từ trước đến nay nàng chưa từng được uống.

Trong đó, nàng thích uống Bách Hoa Tửu nhất, vừa có hương hoa thơm ngát lại có vị rượu nồng nàn, uống xong còn đọng lại mùi vị một lúc lâu.

Nghe nói đây là loại rượu ngon nhất trong hoàng cung, chuyên ủ cho hoàng đế uống, số lượng rất ít ỏi, người khác có muốn cũng chẳng được uống, nhưng trong nhà hắn lại có tới mười mấy bình.

Nàng biết loại rượu này rất quý, hơn nữa trên người đang có thương tích nên không dám uống nhiều, mỗi lần chỉ uống hai chén mà thôi.

Khi ấy, Lâm công tử ở ngay bên cạnh nàng, hình như hẳn nhận ra điều này nên mỗi ngày nàng đều có Bách Hoa Tửu để uống.

Lúc này thế tử lại vui mừng: “Như Sương, người thích thì uống nhiều một chút nhé! Ta vẫn còn cất hai bình nữa, cho người cả đấy!”

Mạc Như Sương được ưu ái chột giật mình nói: “Thế tử, rượu này rất quý, ta không thể nhận được...”

“Như Sương, đừng khách sáo với ta chứ! Người mà còn khách sáo như thế ta sẽ tức giận đấy!” Thế tử giả vờ không vui.

Mạc Như Sương thở dài, đành phải đồng ý.

Thế tử thấy người trong lòng nhận quà của mình, lại càng vui vẻ bảo: “Có rượu mà không có thơ thì sao được? Hôm nay, bản công tử sẽ đọc một câu thơ cho các vị anh hùng nghe để góp vui với mọi người, có được không?”

“Được! Mời thế tử!” Mọi người tới tấp khen hay.

“Khiến các vị chê cười rồi!” Thế tử trầm ngâm một lát, sau đó đọc câu thơ mà hẳn ta đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu.

“Nam tử hán lập thế, đương ẩm anh hùng tửu...”

Hẳn ta đọc xong, cả sảnh đường đều reo hò khen hay.

Thế tử đắc ý, hỏi với giọng hơi kiêu ngạo: “Như Sương, bài thơ này của ta thế nào? Vẫn hay đó chứ?”

Mạc Như Sương gật đầu mỉm cười: “Rất hay, thế tử không hổ là đại tài tử nổi tiếng của Ký Bắc!”

Trong lòng nàng lại một lần nữa nhớ tới Lâm Bắc Phàm ở kinh thành xa xôi, hẳn cũng đã từng làm một bài thơ vừa liên quan tới anh hùng, vừa liên quan tới rượu.

“Hùng tâm chí khí ngút trời, bước vào giang hồ nếm mùi khổ đau! Biết thế xưa ấy tận hưởng lạc, nào đâu phải chịu nổi u sầu!”

Khí phách ngút trời đến thế!

Làm chấn động lòng người đến thế!

Chỉ có đại anh hùng đích thực, đại hào kiệt đích thực mới có thể làm được bài thơ như vậy!

Nếu so sánh thế tử với hần...

Chẳng cần phải so sánh, thế tử thật quá nông cạn, quá thẳng thừng, vốn chẳng có tư cách mà đem ra so sánh!

Thật kỳ lạ!

Tại sao hôm nay nàng luôn nhớ tới Lâm công tử vậy chứ?

Nàng mới chỉ rời khỏi nhà hần chưa được mấy ngày mà thôi!

Mạc Như Sương lặng lẽ thở dài: Ôi! Mạc Như Sương, người đúng là chẳng có ý chí phấn đấu gì hết!

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng cảm thấy có ăn cũng chẳng ngon miệng, rượu cũng không nuốt trôi.

Người cũng ăn không ngon, uống rượu không trôi còn có sự đệ của Mạc Như Sương, Quách Thiếu Soái.

Hần ta nhìn những món ăn thơm ngon đất đỏ bày đầy bàn lại cảm thấy chẳng vừa miệng, lén thở dài: “Những món ngon trong buổi tiệc tối tại vương phủ lại chẳng sánh bằng đồ ăn ôi thiu của tên khốn kiếp đó! Đến bao giờ ta mới được ăn chúng lần nữa đây, thật đáng buồn!”

Sau khi khách sáo uống thêm vài ly rượu, Mạc Như Sương lấy cái có tửu lượng kém để tạm biệt mọi người rồi rời đi.

Quách Thiếu Soái cũng đi theo.

Sau khi hai người đi mất, buổi tiệc tối cũng thiếu đi vài phần náo nhiệt, tâm trạng của thế tử cũng xuống dốc hẳn.

Một lão già giang hồ nói đùa: “Thế tử, Như Sương cô nương vừa rời khỏi đây, trái tim ngươi cũng bay theo nàng ta mất rồi, chẳng muốn nói chuyện với đám nam nhân thói chúng ta nữa, ha ha!”

“Xin lỗi các vị, ta thất lễ rồi!” Thế tử vội xin lỗi.

Một người nam nhân mặt đỏ như vang cười lớn: “Thế tử, bọn ta đều là người từng trải, hiểu rõ tâm trạng của ngươi mà! Thế tử, nếu ngươi thích Như Sương cô nương thì cứ mạnh dạn mà

theo đuổi đi! Với sức hút của thế tử, có nữ nhân nào mà người không theo đuổi được cơ chứ? Mọi người nói xem có đúng không nào?”

“Phải đây! Thế tử và Như Sương cô nương đúng là một đôi trai tài gái sắc, duyên trời tác hợp!”

“Ta mà là nữ, ta sẽ gả cho thế tử!”

“Người nghĩ hay quá nhỉ! Nhìn bộ dáng gớm ghiếc này của người có cho thêm tiền ta cũng chẳng cần, thế tử càng không cần người!”

“Ta chỉ nói đùa thôi mà!”

...

Mọi người thảo luận sôi nổi.

Thế tử cười khỏ: “Cảm ơn ý tốt của mọi người, ta cũng muốn lắm chứ! Chỉ tiếc rằng Tương vương có ý, thần nữ vô tình! Nhưng nhất định ta sẽ cố gắng hết sức, ta tin rằng có công mài sắt có ngày nên kim, sớm muộn gì Như Sương cũng sẽ bị sự chân thành của ta làm cảm động thôi!”

“Được như thế cũng tốt! Chỉ sợ thần nữ của người có người khác rồi, vậy người có cố gắng thế nào cũng vô dụng mà thôi!”

Thế tử lập tức hoảng hốt bất an: “Cái gì? Như Sương có người trong lòng rồi sao? Sao lại như thế được? Nàng đã từng tiếp xúc với những nam nhân nào, ta đều biết rất rõ, sao nàng lại có người trong lòng được? Tôn tiên bối, người đang nói đùa đây phải không?”

Chương 111: Là kẻ thông minh

Lão già được gọi là Tôn tiên bối kia vừa uống rượu vừa lắc đầu cười nói: “Sao lão phu có thể nhìn nhầm được chứ? Lão phu đây có thể coi là một đời phong lưu vui vẻ, có loại nữ nhân nào mà ta chưa từng gặp? Dáng vẻ mắt hờn mắt vía vừa rồi của Như Sương cô nương rõ ràng là đang mắc bệnh tương tư, nhớ người trong lòng!”

Trong lòng thế tử bị đả kích dữ dội!

Không ngờ người mà hấn ta thương nhớ không quên đã có người trong lòng!

Vậy mà Như Sương cô nương đã có người trong lòng rồi!

Người đó còn chẳng phải là hấn ta nữa chứ!

Hấn ta vội hỏi: “Người đó là ai?”

Hấn ta suy nghĩ một chút rồi lại hỏi thêm: “Liệu có phải là sư đệ Quách Thiếu Soái của nàng ấy hay không?”

Tôn tiên bối lắc đầu: “Lão phu không biết, nhưng ta có thể khẳng định người đó không nằm trong số các vị ở đây! Nếu không, Như Sương cô nương đã chẳng người ở một nơi, tâm trí lại một nẻo rồi, vì người trong lòng nàng không có ở đây nên nàng ấy mới nhớ nhung người ta, mọi người nói có phải không nào?”

“Rốt cuộc người đó là ai?”

“Dám cướp người phụ nữ của thế tử, đúng là ăn gan hùm mật báo, không muốn sống nữa đây mà!”

“Nhất định phải tìm ra hấn, dạy dỗ hấn cho ra trò!”

...

Mọi người ồn ào thảo luận, nói phải xả giận cho thế tử.

Nhưng thế tử đã chẳng nghe lọt tai những lời bọn họ nói nữa rồi.

“Các vị anh hùng, ta thấy không khỏe cho lắm, về phòng nghỉ ngơi trước đây, các vị cứ dùng từ từ nhé!”

Nói lời tạm biệt xong, hấn ta thất thiếu rời khỏi bữa tiệc.

Cùng lúc này, một bộ tài liệu chi tiết về Lâm Bắc Phàm được đưa tới chỗ vương gia.

Lâm Bắc Phàm, mười tám tuổi, hai tháng trước thi đỗ trạng nguyên.

Đây là vị trạng nguyên đầu tiên đỗ đầu tam nguyên từ khi Đại Võ hoàng triều được thành lập tới nay, được nữ đế bệ hạ rất ưu ái. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi chưa tới một tháng, hấn đã liên tục thăng hai cấp quan, trở thành quan tòng ngũ phẩm, giữ chức ti nghiệp ở Quốc Tử Giám.

Hắn cũng được nữ đế cho phép vào triều mỗi ngày, ngày nào cũng nhận được rất nhiều ưu ái và phần thưởng.

Hắn và các quan không hòa hợp với nhau, thường xảy ra tranh cãi trên triều đình, đấu đá lẫn nhau, nhưng hắn chưa từng phải chịu thiệt.

Hắn là kẻ vô cùng tham lam, là một tên tham quan chính cống. Từ khi hắn nhậm chức tới nay đã tham ô năm, sáu trăm vạn lượng, khiến các quan bất mãn, bách tính căm hận.

...

Sau khi đọc xong chỗ tài liệu này, vương gia than thở: “Đúng là một kẻ trẻ tuổi ghê gớm! Còn trẻ như thế mà đã đồ trạng nguyên, hơn nữa còn được ưu ái, thoải mái lẫn lộn trên triều đình... bản vương tự nhận không bằng hắn!”

“Vương gia, tên Lâm Bắc Phàm này quả thật không tầm thường! Hắn không chỉ có năng lực tài giỏi mà còn được nữ đế tin tưởng! Nếu có thể khiến người này quy phục, chắc chắn vương gia sẽ như hổ mọc thêm cánh, nghiệp lớn không còn xa nữa!” Một nam tử trung niên tay cầm quạt lông, đầu đội mũ, chấp tay cung kính nói.

Người này là quân sư của vương gia, sùng bái vị hiền triết Khổng Minh, hắn ta không chỉ mô phỏng theo Khổng Minh ở phương diện ăn mặc mà còn tự xưng là Gia Cát tiên sinh.

Hơn hai mươi năm qua hắn ta luôn thận trọng, bày mưu tính kế, được vương gia rất tín nhiệm.

Vương gia nghe vậy cũng rất động lòng, nói: “Gia Cát tiên sinh, người nói đúng lắm! Thế lực của chúng ta ở trong triều đình ít ỏi, nếu có thể thu phục người này, tất nhiên sẽ có lợi cho nghiệp lớn của ta! Chỉ là, một người trẻ tuổi lại thông minh như thế, liệu có đồng ý cống hiến cho bản vương hay không?”

“Vương gia, đúng như người nói, hắn là một kẻ thông minh! Là kẻ thông minh, có lẽ hắn cũng đã nhận ra rằng triều đình sắp sụp đổ, thế gian sắp loạn lạc, hắn phải chọn cho mình một minh chủ để đi theo, vậy mới có thể tự bảo vệ mình giữa thế giới loạn lạc đó, còn vương gia chính là vị minh chủ hiếm có ấy! Cơ hội nghìn năm có một, nếu hắn không phải một kẻ ngu

ngốc, có lẽ hắn sẽ biết phải làm thế nào!” Gia Cát tiên sinh vuốt râu, cười đáp một cách đầy tự tin.

“Được! Nói hay lắm!” Vương gia bị hắn ta trái một câu minh chủ, phải một câu minh chủ, nói đến mức vui vẻ ra mặt.

“Hai người Mạc Như Sương của Thiết Kiếm Môn khá thân thiết với Lâm Bắc Phàm, có thể phái bọn họ đi tiếp xúc với hắn trước! Đến lúc thích hợp, chắc chắn chúng ta có thể thu phục được tên Lâm Bắc Phàm tài trí kiệt xuất này, để hắn góp sức vì vương gia!”

“Được! Cứ làm theo lời tiên sinh nói đi!”

Vì vậy, Mạc Như Sương vừa quay về chưa đầy hai ngày đã lại bị vương gia gọi tới.

“Thảo dân bái kiến vương gia, vương gia thiên tuế!”

“Ha ha! Hai vị thiếu hiệp, không cần khách sáo như vậy đâu, mau ngồi đi!”

Vương gia cười sang sảng, bảo: “Các người vừa từ kinh thành quay về, đáng lẽ ta nên để các người nghỉ ngơi vài ngày mới phải! Nhưng trước mắt có việc lớn không thể không nhờ các người! Vì vậy ta đành phải làm phiền hai vị thiếu hiệp vậy!”

“Vương gia cứ nói, bọn ta dù chết cũng không từ chối!” Hai người Mạc Như Sương nghiêm túc đáp.

Vương gia nói một cách vô cùng trịnh trọng: “Lần trước, các người từng nhắc đến tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm với ta! Sau khi điều tra, bản vương phát hiện hắn đúng là một nhân tài hiếm có! Nếu có người hiền tài như hắn trợ giúp bản vương thì nghiệp lớn đã không còn xa nữa rồi! Vì vậy, ta muốn nhờ hai vị thiếu hiệp đi thuyết phục Lâm Bắc Phàm, để hắn biết được tấm lòng yêu quý người tài của bản vương! Hai vị thiếu hiệp, có bằng lòng đi hay không?”

Hai người Mạc Như Sương mừng rỡ: “Vương gia, bọn họ nhất định sẽ không phụ sự mong mỏi của người!”

Hai người quay về, gói ghém túi đồ đơn giản rồi lên đường.

“Sau khi tới kinh thành Như Sương mới trở nên như vậy! Chúng tỏ người mà Như Sương nhưng nhớ không quên kia rất

có thể đang ở kinh thành! Nhất định bản thể tử phải đuổi theo để xem rốt cuộc người đó là ai!”

Chương 112: Đi theo ta

Bọn họ đi suốt ngày đêm, không quản cực nhọc.

Hai người Mạc Như Sương không ngại mệt mỏi, sau mấy ngày cũng đã chạy tới kinh thành.

Sau đó, bọn họ lại tới gặp Lâm Bắc Phàm một lần nữa.

Lâm Bắc Phàm thấy hai người bọn họ cũng rất bối rối:

“Không phải các ngươi nói sẽ về Ký Bắc sao? Sao bây giờ lại...”

“Lâm công tử, đúng là bọn ta đã về Ký Bắc! Nhưng vì có vài chuyện cần tới kinh thành giải quyết nên bọn ta không thể không quay lại!” Mạc Như Sương gặp được người mà nàng sáng nhớ chiều mong, tâm trạng rất kích động.

Quách Thiệu Soái cũng rất kích động, cuối cùng cũng có cơ hội đến đây ăn đồ ngon rồi.

Cho dù là đồ ăn thiêu, thì hẳn ta cũng đồng ý.

“Thì ra là như thế!” Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Ta còn tưởng sẽ không được gặp các ngươi trong một thời gian dài chứ! Nhưng nếu đã đến rồi thì nhất định hôm nay phải ở lại đây uống một ly với ta, bằng không tức là không nể mặt ta đấy nhé!”

“Cung kính không bằng tuân mệnh!” Hai người Mạc Như Sương mỉm cười.

Sau khi ăn xong bữa ăn mà bọn họ đã chờ từ lâu, màn đêm cũng buông xuống.

Hai người bọn họ theo Lâm Bắc Phàm vào thư phòng, đóng cửa lại, nói với vẻ thần bí: “Lâm công tử, lần này bọn ta đến đây là vì ngươi đấy!”

Lâm Bắc Phàm bối rối: “Đến đây vì ta sao?”

Mạc Như Sương nghiêm túc: “Lâm công tử, thật ra bọn ta không chỉ là đệ tử của Thiết Kiếm Môn mà bọn ta còn đang đi

theo Ký Bắc vương điện hạ! Triều đình sắp sụp đổ, thế gian sắp loạn lạc, Ký Bắc vương điện hạ là người có tấm lòng nhân hậu, lo nước thương dân, muốn kết thúc thời thế loạn lạc ấy để bách tính được an cư lạc nghiệp, cuộc sống ấm no! Bọn ta thấy được hy vọng từ vương gia nên đã quyết định sẽ trung thành với vương gia!”

“Sau khi quay về, bọn ta đã tiến cử người với vương gia, vương gia rất vui mừng! Vương gia cảm thấy người không chỉ là anh tài hiếm gặp mà còn là người chung tay cùng đi trên một con đường với vương gia, cho nên vương gia muốn bọn ta đến đây mời người gia nhập, cùng mưu tính việc lớn!”

Quách Thiếu Soái ra sức gật đầu.

Ánh mắt của Lâm Bắc Phàm trở nên kỳ lạ, hắn dùng ánh mắt kỳ quái ấy mà nhìn hai người.

Hai người Mạc Như Sương lo lắng: “Lâm công tử, tại sao người lại nhìn bọn ta như thế?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Ta hiểu rồi, các người là người của Ký Bắc vương! Chuyển này các người đến đây làm người thuyết phục, muốn thuyết phục ta phản bội triều đình, quy thuận dưới trướng Ký Bắc vương, mưu đồ cướp ngôi đúng không?”

Lâm Bắc Phàm vừa nói ra bốn chữ “mưu đồ cướp ngôi”, sắc mặt của hai người Mạc Như Sương đều hơi thay đổi.

Bốn chữ này thuộc dạng vô cùng đại nghịch bất đạo, nói ra không cẩn thận sẽ rớt đầu!

Bất cứ ai cũng phải kiêng dè bốn chữ cấm kỵ này.

Quách Thiếu Soái cãi lại: “Lâm Bắc Phàm, sao chuyện này lại là mưu đồ cướp ngôi được chứ?”

“Sao lại không phải?” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ ngờ vực: “Chính các người nói triều đình sắp sụp đổ, thế gian sắp loạn lạc... Tại sao trận loạn lạc này lại xảy ra? Chắc chắn là do triều đình bất ổn, quản lý sai lầm nên mới xảy ra loạn lạc!”

“Các người còn nói Ký Bắc vương là người có tấm lòng nhân hậu, muốn kết thúc thời thế loạn lạc này để bách tính được an cư lạc nghiệp... Phải làm thế nào mới kết thúc được thời buổi

loạn lạc này? Chắc chắn là phải lật đổ triều đình, lật đổ sự thống trị của bộ hạ đương triều, để xây dựng nên một trật tự mới!”

“Sau khi lật đổ triều đình, chắc chắn chính hắn ta sẽ bước lên làm hoàng đế, nếu không làm sao mà hắn ta thi hành chính sách mà hắn ta muốn được? Ta không tin Ký Bắc vương không có dã tâm này!”

“Các người nói thử xem, như thế không phải mưu đồ cướp ngôi thì là cái gì đây?”

Hai người bị phản bác đến nổi á khẩu.

“Không cần biết người lý giải việc này thế nào, nhưng tất cả những gì chúng ta làm đều là vì dân chúng trong thiên hạ! Ai làm hoàng đế không quan trọng, chỉ cần người đó có thể cho dân chúng được sống một cuộc sống thoải mái thì người đó chính là vị hoàng đế tốt, bọn ta sẽ ủng hộ người đó! Ký Bắc vương điện hạ chính là minh chủ mà bọn ta tìm kiếm!” Quách Thiếu Soái nghiêm túc đáp.

Mạc Như Sương khuyên giải: “Lâm công tử, hiện giờ nữ đế mê muội, gian thần ở khắp nơi, dân chúng lầm than! Người sống ở kinh thành nên có lẽ không nhìn thấy mà thôi, ở những địa phương khác ngoài kinh thành, tiếng kêu than của dân chúng đã nổi lên khắp nơi rồi! Các phiên vương đã sớm chiêu binh mãi mã, rục rịch nổi dậy! Trong giang hồ cũng chẳng thiếu những kẻ đầy rẫy dã tâm, thiên hạ sắp loạn rồi!”

“Người đứng trên triều đình, trực tiếp đối mặt với gian thần và tham quan, không chỉ vô cùng nguy hiểm mà có thể còn bị rơi đầu bất cứ lúc nào! Hơn nữa, người có hoài bão và tài năng như thế mà lại chẳng có đất để thể hiện, người có cam tâm không? Chi bằng kịp thời quy thuận một minh chủ khác, để lại cho bản thân một đường lui! Vương gia chính là một vị minh chủ như thế, hắn thương yêu bách tính, quý trọng người tài, rất nhiều người trong thiên hạ đầu quân cho vương gia!”

“Thế nên, Lâm công tử hãy gia nhập cùng chúng ta đi, ta tin rằng với tài năng của người, nhất định sẽ được vương gia trọng dụng! Công cuộc xây dựng thiên hạ, sáng lập sự nghiệp vĩ đại đang ở trước mắt chúng ta!”

Lâm Bắc Phàm phát tay áo, nói với vẻ vô cùng bất mãn: “Các người đừng nói nữa, đi theo ta!”

Chương 113: Trung thần không thờ hai chủ

Lâm Bắc Phàm đưa hai người vào một căn phòng.

Hắn vừa mở cửa ra, hai người Mạc Như Sương liền bị vàng bạc châu báu bày ở khắp phòng làm hoa cả mắt.

“Ta nói cho các người biết, những món vàng bạc châu báu này đều do nữ đế bệ hạ ban thưởng cho ta!”

Lâm Bắc Phàm đặc ý bảo: “Trong đó có tới vạn lượng vàng ròng, mấy chục vạn lượng bạc trắng, hàng trăm viên long nhãn trân châu, mấy chục cân mã não cực phẩm, ba mươi sáu viên phi thủy cực phẩm... những món trang sức châu báu khác lại càng nhiều đến mức không đếm xuể!”

“Ta hỏi các người, nếu ta nương nhờ vào Ký Bắc vương, liệu hẳn ta có thể cho ta những thứ này hay không?”

“Chuyện này... không thể!” Miệng lưỡi hai người đắng chát.

“Các người lại theo ta!”

Lâm Bắc Phàm lại mở một căn phòng khác ra.

Hai người Mạc Như Sương lập tức bị tơ lụa cát trong phòng làm hoa hết cả mắt.

Lâm Bắc Phàm lại đặc ý: “Những thứ này cũng do nữ đế bệ hạ ban thưởng cho ta! Trong đó chỉ tính riêng tơ lụa đã có hơn trăm cuộn, rồi thêm các loại vải vóc hiếm có khác nữa, chỗ này của ta đều có cả! Nếu dùng chúng để may quần áo, cho dù mỗi ngày ta đổi một bộ, có mặc mười năm cũng chưa chắc đã hết!”

“Ta hỏi các người, nếu ta nương nhờ Ký Bắc vương, liệu hẳn ta có thể cho ta những thứ này hay không?”

“Cái này... cũng không thể!” Hai người lại càng đắng lòng hơn.

“Các người lại đi theo ta!”

Lâm Bắc Phàm đưa bọn họ đến căn phòng thứ ba.

Hắn mở cửa ra, bên trong cất rất nhiều vò rượu, cả phòng đầy ắp toàn là rượu, mùi rượu xông lên mũi khiến bọn họ lâng lâng.

Lâm Bắc Phàm lại đặc ý khoe khoang: “Những loại rượu ngon này đều do nữ đế bệ hạ ban thưởng cho ta! Trong đó có Bách Hoa Tửu, Ngọc Dịch Tửu cung đình, Bích Loa Xuân Tửu, Hắc Nhi Tửu cực phẩm, đều là những loại rượu ngon khó tìm, chỉ lấy bừa một bình đem ra ngoài thôi, có dùng ngàn vàng cũng chẳng đổi được, muốn mua cũng không mua nổi! Nhưng ta lại có thể uống những loại rượu này như uống nước, uống hết có thể tới gặp nữ đế lấy thêm!”

“Ta hỏi các người, nếu ta nương nhờ Ký Bắc vương, liệu hắn ta có thể cho ta những thứ này hay không?”

“Hắn ta có thể cho ta uống no rượu hay không?”

Hai người Mạc Như Sương lại càng đáng mặt: “Cũng không thể!”

Sau đó, Lâm Bắc Phàm tiếp tục đưa bọn họ đi tham quan các căn phòng khác.

Có phòng cất đầy đủ các loại nguyên liệu nấu ăn cực phẩm như bào ngư, tổ yến, vi cá, có phòng chứa đầy dược liệu cực phẩm như nhân sâm, linh chi, tam thất... có phòng cất đầy các loại đồ cổ...

Hai người bọn họ bị những món kỳ trân dị bảo ở hết phòng này tới phòng khác làm cho lúng túng.

Được lắm, đến cả phủ vương gia cũng chẳng xa hoa đến thế này!

Thậm chí còn chẳng bằng một phần mười nơi đây!

Bọn họ cảm thấy như thể mình vừa đi vào kho báu vậy, ở đâu cũng có bảo bối!

Lấy bừa một món đem đi cũng đủ để cơm no áo ấm cả đời rồi!

“Đây mới chỉ là một phần những gì ta có mà thôi!” Lâm Bắc Phàm đặc ý bảo: “Còn rất nhiều món nữa, vì ở đây không đủ

chỗ cất nên ta tạm thời để trong hoàng cung, khi nào cần dùng mới lấy ra!”

“Vẫn còn sao?” Hai người Mạc Như Sương đều bị dọa hoảng hồn.

“Còn nhiều ấy chứ! Khi đó bệ hạ còn định ban thưởng cho ta một căn nhà dùng để cất mấy thứ kỳ trân dị bảo này! Nhưng ta kiếm có quản lý thêm một căn nhà quá phiền phức nên không nhận!”

Lâm Bắc Phàm nhún vai: “Hoàng ân mệnh mông thế này, sao ta có thể phụ lòng bệ hạ được?”

Hắn lại hỏi tiếp: “Đổi lại là người, người có bằng lòng vứt bỏ hết những vinh hoa phú quý này để đi làm chuyện mất đầu không hả?”

Mạc Như Sương không đáp, Quách Thiếu Soái thì lắc đầu với vẻ cay đắng: “Không bằng lòng!”

Lâm Bắc Phàm lại nói: “Đổi lại là người, liệu người có bằng lòng vứt bỏ tương lai sáng lạn, tiền đồ rộng mở của bản thân để đi theo một tên phiến vương chưa từng thấy mặt, thấp tha thấp thỏm mưu tính cho một tương lai mịt mù không?”

Quách Thiếu Soái lại chưa chút lắc đầu: “Ta không bằng lòng!”

Lâm Bắc Phàm chất vấn lần thứ ba: “Đổi lại là người, người sẽ dốc sức cho vị nữ đế bệ hạ tài hoa phong nhã, lại luôn ưu ái mình người, hay là dốc sức cho một lão già đã bốn mươi, năm mươi tuổi, chẳng thể cho người được chút lợi lộc gì?”

Quách Thiếu Soái rùng mình một cái: “Ta không muốn!”

“Thế này chẳng phải đã rõ rồi hay sao?”

Lâm Bắc Phàm thản nhiên nói: “Cái này gọi là trung thần không theo hai chủ, trừ khi cả hai đều là nữ chủ! Các người muốn ta phản bội nữ đế là chuyện tuyệt đối không thể nào xảy ra được, hãy từ bỏ ý nghĩ này đi!”

Quách Thiếu Soái: “Hả? Hai nữ chủ nhân thì được sao?”

Đầu óc Lâm Bắc Phàm tự động bỏ qua: “Đây không phải trọng điểm, đừng có đề ý mấy cái tiểu tiết đó làm gì!”

“Nhưng Lâm công tử, thiên hạ sắp loạn cả rồi, người có nhiều vàng bạc châu báu như thế cũng có ích gì đâu? Người vốn không có đủ năng lực để bảo vệ những thứ vàng bạc châu báu này! Thậm chí có thể vì mang ngọc mắc tội mà sớm mất mạng! Cho nên chi bằng người sớm tính toán một đường lui cho bản thân! Nếu không, tính mạng đã chẳng còn thì những thứ khác cũng có nghĩa lý gì đâu!” Mạc Như Sương nói với vẻ ý vị sâu xa.

Chương 114: Thật chẳng ra gì

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu: “Người nói cũng có lý đấy!”

Mạc Như Sương thấy có hy vọng lập tức ra sức khuyên nhủ: “Trong thời đại loạn lạc, phải có võ công thì mới có thể bảo vệ được bản thân! Vương gia là người có tấm lòng nhân hậu, đã lôi kéo được rất nhiều hào kiệt giang hồ! Chỉ cần Lâm công tử đồng ý góp sức vì vương gia, chắc chắn vương gia sẽ phái các đại cao thủ đến để bảo vệ người! Ngay cả tiểu nữ tử ta cũng...”

Mặt Mạc Như Sương hơi ửng đỏ: “Tình nguyện cầm kiếm bảo vệ sát bên công tử, tuyệt đối không để loạn thần tặc tử tới gần người một bước!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, cười đáp: “Thật ra, nói về Ký Bắc vương, chính bản thân ta cũng rất tán thưởng hấn ta! Nếu bảo ta chọn một người để nương nhờ, tất nhiên người như Ký Bắc vương sẽ là lựa chọn hàng đầu! Cho nên ta mới đưa các người đi tham quan kho báu của ta, các người...”

Lâm Bắc Phàm nháy mắt: “Hiểu ý ta là gì chứ?”

“Hả? Ý người là gì?” Hai người lại rơi vào mông lung một lần nữa.

Chuyện này thì liên quan gì đến việc tham quan kho báu chứ?

“Đạo lý đơn giản như thế, sao các người lại không hiểu vậy?”

Lâm Bắc Phàm bực bội: “Ta đưa các người đi tham quan kho báu của ta là muốn nói với các người rằng, nữ đế cho ta nhiều thứ như thế mới đủ để khiến ta trung thành với nàng! Ký Bắc vương chẳng cho ta thứ gì mà đã muốn ta nương nhờ vào hấn

ta, góp sức cho hần ta, các người thấy có khả quan không hả? Quay về nói với Ký Bắc vương, muốn ta nương nhờ hần cũng được thôi! Nhưng phải tỏ rõ thành ý với ta đã!”

Hai người Mạc Như Sương: “Trời ạ!”

Nói đi nói lại, hóa ra là đòi quà à!

Không còn nghi ngờ gì nữa, bản tính tham quan của hần đã bộc lộ ra rồi!

Mạc Như Sương nói trong sự tiếc nuối và tức giận: “Lâm công tử, góp sức cho vương gia để mưu cầu phúc lợi cho muôn dân, để mở ra thái bình cho đời sau, đây là cơ hội nghìn năm có một, sao người lại đòi tiền cơ chứ?”

Lâm Bắc Phàm hừ một tiếng: “Như Sương cô nương, người nói như thế lại không hợp lý cho lắm! Ta đâu có quen biết gì với Ký Bắc vương đâu nên cũng chẳng có tình cảm gì để bàn đến với hần, nếu không có tiền thì thương lượng thế nào đây? Nói chuyện yêu đương chắc?”

Quách Thiếu Soái ngơ ngác bảo: “Sur tỷ, hình như hần nói rất có lý đấy chứ!”

“Người im miệng cho ta!” Mạc Như Sương cả giận quát.

Lâm Bắc Phàm cười thản nhiên, bảo: “Hơn nữa, muốn ngựa chạy nhanh thì phải cho ngựa ăn nhiều cỏ! Không trả tiền công cho ta thì ta ăn bằng gì, uống bằng gì đây? Chẳng lẽ ta cứ làm việc không công cho hần ta sao, trên đời này làm gì có kẻ nào ngu ngốc như vậy chứ?”

Sắc mặt của hai người Mạc Như Sương bất giác trở nên gượng gạo.

Lâm Bắc Phàm sừng sốt: “Không phải hai người chính là kẻ ngu ngốc đó đấy chứ? Hần ta chẳng cho các người thứ gì mà các người còn mỗi mắt trông chờ vào hần ta sao?”

Hai người Mạc Như Sương: “Khụ khụ...”

Quách Thiếu Soái đỏ mặt tranh luận: “Lâm Bắc Phàm, bọn ta làm như thế là vì lê dân bách tính, không ngờ người lại suy nghĩ tầm thường như vậy!”

Lâm Bắc Phàm tức giận: “Vớ cái trí thông minh này của người, bị người ta bán mất còn đếm tiền cho người ta!”

“Được rồi, người không cần tranh luận về mấy thứ vô dụng này!” Mạc Như Sương nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt phức tạp: “Lâm công tử, người muốn thứ gì? Bọn ta sẽ quay về bẩm báo với vương gia!”

Lâm Bắc Phàm không hề do dự mà đáp: “Tiền, ta cần một số tiền lớn, càng nhiều càng tốt! Hắn ta cho ta bao nhiêu tiền thì ta sẽ trung thành với hắn ta bấy nhiêu phần! Nếu hắn ta cho ta nhiều tiền hơn cả nữ đế thì ta nguyện tận tụy làm việc cho hắn ta đến chết mới thôi!”

“Lâm công tử, sao người lại nông cạn đến mức này cơ chứ?” Mạc Như Sương hơi nổi giận.

Nàng cảm thấy hình tượng tỏa sáng của Lâm Bắc Phàm trong lòng nàng bắt đầu tan vỡ.

Tại sao hắn lại trở thành người tham tiền, gió chiều nào theo chiều ấy như thế cơ chứ?

“Nếu đến cả tiền mà hắn ta còn không nỡ chi ra, vậy người chủ nhân như thế có gì đáng để cống hiến cơ chứ?”

Lâm Bắc Phàm cười lạnh: “Các người phải hiểu rằng, hiện giờ ta làm việc cho hắn là đang đặt cược cả cái đầu của mình đấy! Lỡ như mọi chuyện bại lộ, ta sẽ chẳng còn gì cả, đến cả cái mạng này cũng chẳng còn! Đã như thế tại sao ta lại không lấy tiền cơ chứ? Không cần biết chuyện sau này ra sao, ít nhất ta cũng đã từng có đồng tiền đó!”

“Chuyện này do vương gia quyết định, bọn ta phải bẩm báo lại với vương gia, chờ vương gia định đoạt!” Mạc Như Sương có hơi mệt mỏi.

“Quay về nói với Ký Bắc vương, ngoài cảm dỗ ra thì chẳng có thì gì là ta không thể chống lại được cả!”

“Không có tiền thì không thương lượng gì hết!”

Hai người Mạc Như Sương rời đi.

Bọn họ không về Ký Bắc ngay mà dùng con đường đặc biệt khác để cấp tốc truyền tin về Ký Bắc vương phủ.

Vương gia lập tức mở ra xem, nhưng càng xem lại càng kích động, càng xem càng thêm tức giận.

Sau đó hắn ta đập mạnh một cái, cái bàn bên cạnh lập tức vỡ tan tành.

“Nào có lý này! Tên Lâm Bắc Phàm này thật chẳng ra gì!”

Chương 115: Trả tiền từng phần

“Vương gia, xảy ra chuyện gì vậy? Có phải nhận được tin về Lâm Bắc Phàm rồi hay không?” Gia Cát tiên sinh hỏi với vẻ thận trọng.

Vương gia đưa tờ giấy cho hắn ta, tức giận đáp: “Quân sư xem đi, xem Lâm Bắc Phàm đã nói những gì này? Thế mà hắn lại dám đòi lợi ích từ chỗ bản vương, không trả công thì không làm việc, nào có lý này! Bỏn vương làm vương gia nhiều năm như thế nhưng đã bao giờ bị người khác đối xử như vậy cơ chứ? Tên Lâm Bắc Phàm này đúng là không biết tôn ti, không biết điều, bản vương thật sự chỉ hận không thể xông tới kinh thành mà diệt trừ hắn ngay!”

“Chúc mừng vương gia, thực ra đây lại là chuyện vui đây!” Gia Cát tiên sinh cười nói.

“Có chỗ nào vui sao?” Vương gia bức bối hỏi.

“Vương gia, người nghĩ lại mà xem! Lâm Bắc Phàm là người được nữ đế bệ hạ ưu ái nhất, được nữ đế rất tin tưởng, nếu hắn chẳng đòi hỏi gì mà đã đồng ý nương nhờ vương gia, liệu vương gia có tin tưởng vào lòng trung thành của hắn hay không?”

“Chuyện này...” Vương gia do dự.

Gia Cát tiên sinh cười bảo: “Vương gia không cần nói nhiều nữa, chắc chắn là không rồi, đây là lẽ thường tình mà! Cho nên, tên Lâm Bắc Phàm kia mới thông minh đưa ra điều kiện này! Thứ nhất là để thăm dò xem địa vị của hắn trong lòng vương gia thế nào! Ngài càng cho hắn nhiều lợi lộc càng chứng tỏ hắn có địa vị cao trong lòng ngài, như thế hắn mới vui mừng!”

Vương gia gật đầu: “Gia Cát tiên sinh, người nói có lý đấy! Nói tiếp đi!”

“Thứ hai, thật ra hấn làm như thế là để quy hàng rồi!”

“Quy hàng sao?” Vương gia nghi hoặc.

“Vương gia, người ngẫm lại mà xem, nếu hấn đã nhận lợi lộc từ chỗ chúng ta, không cần biết liệu hấn có thật lòng trung thành với người hay không, thì hiềm nghi mà hấn vương phải cũng đã vĩnh viễn không thể rửa sạch, lỡ như bị người ta điều tra ra thì roi đầu là cái chắc, cho nên hấn chỉ có một con đường là đi theo chúng ta mà thôi! Như thế không phải đã quy hàng thì là gì đây?” Gia Cát tiên sinh cười nói.

“Ra là như vậy!” Vương gia bỗng hiểu ra.

Gia Cát tiên sinh chấp tay nói: “Vì vậy, thật ra Lâm Bắc Phàm đang thật lòng nương nhờ vào vương gia đấy! Chẳng qua hấn chưa từng gặp vương gia, trong lòng còn đắn đo nên mới đưa ra yêu cầu này để thử vương gia một lần đó thôi! Nếu vương gia không hiểu được dụng ý của hấn sẽ phải tiếc nuối vì đã bỏ lỡ một người tài! Nếu vương gia trả công cho hấn sẽ lập tức thu hoạch được một vị tài tử hiếm có!”

“Nhưng hấn đòi nhiều tiền quá!” Vương gia xót ruột đáp:

“Mặc dù hấn không nhắc tới số tiền nhưng lại cho hai người Mạc Như Sương tham quan kho báu của hấn, hấn đang muốn nói với bản vương rằng số tiền đó không được ít hơn chừng ấy! Nếu hai người kia không nói quá thì số của cải của hấn còn nhiều hơn cả vương phủ của ta! Nhiều vàng bạc châu báu thế kia, bản vương lấy đâu ra cơ chứ?”

Gia Cát tiên sinh cũng cảm thấy đau đầu: “Đúng là... hấn đòi nhiều thật! Nếu cho hấn ít thì có vẻ như người không coi trọng hấn, còn biến người thành người keo kiệt! Nhưng nếu cho hấn nhiều thì lại không đủ tiền, đúng là nan giải...”

“Có đào cả vương phủ của bản vương lên cũng chẳng đủ ấy chứ!” Vương gia hỏi với giọng chờ mong: “Gia Cát tiên sinh, người có cách gì không? Hay là chúng ta đành từ bỏ vậy! Hấn đúng là nhân tài hiếm gặp thật nhưng chúng ta lại không có tiền!”

Gia Cát tiên sinh vội thốt lên: “Vương gia, tuyệt đối không thể từ bỏ được! Trên triều đình, Lâm Bắc Phàm được nữ đế rất tín nhiệm, ở thời điểm mấu chốt hắn có thể phát huy tác dụng rất quan trọng, cho nên nhất định phải thu phục được người này! Nếu không, lỡ bị các phiên vương khác lôi kéo mất... sẽ rất bất lợi đối với nghiệp lớn của chúng ta!”

Vương gia chợt rung mình một cái: “Quân sư nói đúng lắm! Nhưng số tiền này...”

“Vương gia đừng gấp, để thần nghĩ cách đã!” Gia Cát tiên sinh đau đầu mà đáp.

Một cách giải quyết khiến người ta hài lòng đã được nghĩ ra rất nhanh, quả không hổ là quân sư.

Sau đó cách này được truyền đạt lại cho Mạc Như Sương rồi thông báo cho Lâm Bắc Phàm.

“Ý của vương gia là vương gia cực kì hoan nghênh Lâm công tử gia nhập!”

“Chỉ có điều yêu cầu của Lâm công tử nhiều quá, vương gia không thể bỏ ra nhiều tiền như thế ngay được. Vậy nên đổi một điều kiện khác đi, Lâm công tử hãy giúp vương gia làm một chuyện rồi vương gia sẽ trả công tương ứng cho Lâm công tử, Lâm công tử thấy thế nào?”

Trước mắt thì đây chính là cách hợp tác thỏa đáng nhất.

Thứ nhất, Ký Bắc vương không thể bỏ ra hết số tiền mà Lâm Bắc Phàm yêu cầu nên phải chia thù lao thành từng đợt rồi trả cho Lâm Bắc Phàm.

Thứ hai, trước mắt cả hai đều không tin tưởng lẫn nhau.

Nhất là Ký Bắc vương, hắn ta sợ mình bỏ tiền ra nhưng Lâm Bắc Phàm vẫn không nghe lời như cũ, thậm chí còn quay lưng bán đứng hắn ta vậy chẳng phải mọi thứ sẽ đổ sông đổ bể hết ư?

Vậy nên hắn ta phải áp dụng cách tính thù lao theo từng đợt như vậy, hoàn thành một việc thì hắn ta sẽ trả tiền cho việc đó.

Nhờ có xảy ra chuyện gì thì vẫn có thể kịp thời ứng phó, đồng thời cũng tạo động lực cho Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Cũng được! Cơ mà trước khi làm việc, ta cần ba mươi phần trăm tiền cọc, bằng không ta tuyệt đối không động tay! Hơn nữa trước khi những khoản còn lại chưa được chi trả thì ta sẽ không bắt tay vào làm chuyện thứ hai đâu!”

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng tin Ký Bắc vương, hấn sợ làm miễn phí nên phải đòi một ít tiền trước đã.

Chương 116: Chẳng lẽ những năm này bạn họ đã tìm sai chủ tử rồi sao?

“Ta sẽ truyền đạt lại yêu cầu của ngươi, có điều ta nghĩ chắc sẽ không có vấn đề gì đâu! Ngoài ra vẫn còn một chuyện cần nói rõ với ngươi, vương gia lệnh cho ta và sư đệ ở lại kinh thành! Một là để quan sát động tĩnh trong kinh thành, đồng thời tiện bề liên lạc với ngươi! Hai là để tiện bảo vệ ngươi!”

“Có mà tiện bề giám sát ta thì có?” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Hừ! Tùy ngươi muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, dù sao ta cũng chỉ nhận được hai mệnh lệnh ấy!”

Sắc mặt của Mạc Như Sương bỗng trở nên khó coi.

Quách Thiệu Soái móc một tập ngân phiếu ra, đoạn bảo: “Đây là quà gặp mặt vương gia tặng cho ngươi, tổng cộng ba mươi vạn lượng!”

Lâm Bắc Phàm giơ tay nhận ngân phiếu, hấn vừa cười vừa nói: “Chưa làm gì mà đã cho ba mươi vạn lượng, vương gia quả là hào phóng! Đi theo một chủ tử thế này sẽ không phải chịu thiệt thòi rồi!”

Nhìn gương mặt tươi cười đầy vẻ đắc ý của Lâm Bắc Phàm, hai người Mạc Như Sương và Quách Thiệu Soái thật sự rất muốn tấn hấn.

Mạc Như Sương nói với vẻ hơi tức giận: “Ngươi có biết ba mươi vạn lượng này của vương gia có thể làm được bao nhiêu chuyện cho dân chúng hay không? Cuối cùng số tiền này lại chui hết vào túi của một tên tham quan như ngươi!”

“Ừm!” Quách Thiệu Soái ra sức gật đầu.

Lâm Bắc Phàm chắc một tiếng, bảo: “Ta chẳng buồn quan tâm hấn ta dùng ba mươi vạn này thế nào, ta chỉ quan tâm hấn ta có được ba mươi vạn lượng này như thế nào mà thôi! Với một kẻ vừa mới quen như ta mà hấn ta đã có thể bỏ ra ba mươi vạn lượng một cách dễ dàng như thế, chứng tỏ tài sản của hấn ta phải hơn ba trăm vạn!”

“Vậy là vấn đề xuất hiện rồi đây, hấn ta làm thân vương hơn bốn mươi năm, được hưởng bổng lộc triều đình hơn bốn mươi năm, tính đi tính lại cũng không thể hơn trăm vạn được! Vậy thì hấn ta đào đâu ra chỗ tiền còn lại kia?”

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái sững sờ: “Chuyện này...”

“Không nghĩ được chứ gì? Ta cũng không nghĩ ra đây, nhưng chuyện này có thể từ từ nghĩ, chắc chắn sẽ thú vị lắm đây!”

Lâm Bắc Phàm ngửa người ra sau, hai tay gối lên đầu, hấn cười: “Thứ cho ta nói thật, các người luôn mồm luôn miệng bảo Ký Bắc vương là một minh chủ, song ta chẳng thấy hấn ta giống một minh chủ ở điểm nào cả!”

Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái nổi giận: “Không được phép sỉ nhục vương gia!”

Quách Thiếu Soái vội vã nói: “Vương gia thích làm việc thiện, thích giúp đỡ người nghèo! Vương gia thường đi phát cháo từ thiện, gặp gia đình nào khó khăn còn hào phóng ra tay cứu giúp! Vương gia luôn trừng phạt nghiêm minh lũ tội phạm, còn không ngần ngại ra tay tương trợ khi võ lâm đồng đạo gặp khó khăn! Cũng bởi thế nên võ lâm đồng đạo mới ào ạt sẵn sàng làm việc cho vương gia! Một người như thế không là minh chủ thì là cái gì?”

Mạc Như Sương gật đầu.

Lâm Bắc Phàm nói: “Bề ngoài trông có vẻ làm được nhiều điều tốt thật đấy, là một người xuất sắc, song để nói là minh chủ thì còn xa lắm! Các người có biết trong lòng ta, tiêu chuẩn của một minh chủ là gì không?”

“Tiêu chuẩn là gì?” Hai người kia đồng thanh hỏi.

“Tiêu chuẩn đơn giản lắm!” Lâm Bắc Phàm ngồi thẳng dậy, hấn nói một cách nghiêm túc: “Không cần biết hấn đã làm

những gì, chỉ cần biết nơi hấn quản lí, người dân có được sống tốt hay không, đời sống dân chúng có được cải thiện hay không, vậy là đủ!”

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái trầm ngâm suy nghĩ.

“Giờ chúng ta hãy đòi chiếu Ký Bắc vương bằng tiêu chuẩn này!”

“Vị vương gia mà các người hay bảo là anh minh thần võ kia đã ở Ký Bắc hơn hai mươi năm nay, hấn ta có đủ thời gian để giúp đời sống của dân chúng Ký Bắc được cải thiện! Thế nhưng cuộc sống của bách tính có thay đổi chút nào hay không?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không hề! Hoàn toàn không thay đổi một chút nào mà vẫn loạn lạc như cũ, dân chúng lầm than, trông chẳng khác gì những nơi khác, thậm chí còn chẳng bằng ấy! Các người nói xem, người như vậy có xứng là một minh chủ hay không?”

“Chuyện này...” Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái lắp bắp.

Hai người họ muốn phản đối nhưng lại không biết phải phản đối thế nào.

Lâm Bắc Phàm lạnh lùng cười một tiếng: “Hấn ta không phải hạng người lừa đời lấy tiếng, lừa gạt tất cả mọi người trong đó có cả hai người thì cũng là kẻ ngu xuẩn, chỉ có lòng trị quốc chứ không có khả năng trị quốc!”

“Bất luận xét về điểm nào thì hấn ta cũng không xứng làm một minh chủ!”

Mạc Vô Sương và Quách Thiếu Soái nghe mà á khẩu không trả lời được.

Song khi nghĩ kĩ lại những lời Lâm Bắc Phàm nói, hai người họ lại càng lúc càng thấy có lý.

Nếu vương gia đúng thực là một vị minh chủ có lòng cứu thế, có năng lực cứu thế thì bách tính dưới quyền quản lí của hấn ta đáng lẽ phải được an cư lạc nghiệp, đời sống của họ phải được cải thiện rất nhiều mới đúng.

Tại sao mấy năm này, cuộc sống của dân chúng vẫn chẳng có gì thay đổi, ngược lại còn lắm than, khó khăn thêm?

Trong lòng bọn họ xuất hiện một ý nghĩ kinh hãi!

Chẳng lẽ những năm này bọn họ đã tìm sai chủ tử rồi sao?

Chương 117: Lại thưởng nữa?

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm lại phát tay: “Được rồi, ta chuẩn bị đi ngủ đây, các người về đi! Có chuyện gì ngày mai hẵng nói!”

Mạc Như Sương và Quách Thiệu Soái chấp tay, hai người rời đi, ai cũng thấy trong lòng mình nặng nề.

Lúc đó, bỗng có một bóng màu trắng xuất hiện trước mặt Lâm Bắc Phàm.

Dù đã quen nhưng Lâm Bắc Phàm vẫn giật mình: “Bạch Quan m, lần sau người có thể đừng xuất hiện một cách đáng sợ như vậy được không? Nhất là vào đêm hôm thế này làm người ta sợ chết khiếp đi được!”

“Xin lỗi, lần sau ta sẽ chú ý!” Bạch Thanh Hoàn trả lời một cách lạnh nhạt.

Lâm Bắc Phàm trợn trắng hai mắt, lần nào nàng cũng nói thế nhưng có lần nào làm theo ý hấn đâu.

“Đừng bảo là người định nương nhờ vào Ký Bắc vương thật đấy nhé?” Bạch Thanh Hoàn tò mò hỏi.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Xưa nay ta chưa từng có ý nghĩ này! Nữ đế đối xử với ta tốt như vậy, sao ta nỡ phản bội nữ đế? Chỉ có điều dạo này kiếm tiền hơi chậm nên ta muốn lợi dụng hấn ta để mở một con đường tài lộc, chắc thân vương cũng có nhiều tiền lắm nhỉ?”

Bạch Thanh Hoàn không biết phải nói gì cả: “Người đúng là chẳng tha gì hết!”

Lâm Bắc Phàm cười khà khà: “Đa tạ đã khen! Người như ta có một ưu điểm lớn nhất đó chính là không kén chọn, thích kết giao bằng hữu! Ai mang tiền đến thì ta sẽ làm bạn với người

đó! Đây là tiền ta mới kiếm được, còn nóng hôi hổi đây, cầm lấy đi!”

Bạch Thanh Hoàn nhận lấy ngân phiếu, đoạn dặn dò: “Người phải cẩn thận vào, Ký Bắc Vương là một kẻ lòng dạ hiểm độc, người làm việc cùng hắn ta chẳng khác gì vờn với hổ, cực kì nguy hiểm! Chỉ cần hơi bất cẩn một cái là người sẽ phải gánh tội mưu phản và mất đi tất cả!”

“Yên tâm, ta hiểu mà!” Lâm Bắc Phàm gật đầu một cách nghiêm túc.

Bạch Thanh Hoàn cầm tiền rời đi, nàng trở về phục mệnh với nữ đế rồi kể lại chuyện đó cho nữ đế nghe.

Nữ đế ngạc nhiên vô cùng: “Sao cơ? Ký Bắc vương tìm đến Lâm Bắc Phàm, hai người họ cầu kết với nhau hả?”

Bạch Thanh Hoàn gật đầu.

Nữ đế nghiêng răng nghiêng lợi, nàng thở hồng hộc, nói: “Cái tên khốn khiếp Lâm Bắc Phàm này chơi càng lúc càng ghê gớm rồi, lá gan cũng càng ngày càng lớn, chuyện như thế mà hắn cũng dám vào cho được? Chỉ cần dính dáng đến phiên vương thì hắn khỏi cần nghĩ đến việc trong sạch nữa, cuộc đời chính trị của hắn sẽ đầy rẫy vết nhơ! Để ta xem nhỡ đâu sau này xảy ra chuyện thì hắn sẽ xử lí như thế nào?”

Bạch Thanh Hoàn cũng cho rằng Lâm Bắc Phàm quá to gan.

Hắn sở hữu một tương lai xán lạn, song vì muốn tham ô thêm tiền mà hắn lại đi cầu kết với Ký Bắc vương.

Nàng thật sự cảm thấy tự ti trước sự dũng cảm này của hắn.

Nữ đế mệt mỏi vô cùng: “Thôi, chuyện đã xảy ra rồi thì cứ mặc hắn đi! Lúc nào hắn cũng khiến người khác phải lo lắng, lần nào cũng khiến người khác phải sợ sệt!”

Bạch Thanh Hoàn gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“À đúng rồi, Thanh Hoàn tử tử, Lâm Bắc Phàm nghĩ sao về vị hoàng thúc này của trẫm?”

Bạch Thanh Hoàn kể lại lý luận minh chủ của Lâm Bắc Phàm cho nữ đế nghe, cuối cùng đưa ra kết luận, Ký Bắc vương

không phải hạng người hạng người lừa đời lấy tiếng thì cũng là kẻ ngu xuẩn không có năng lực.

Rất rõ ràng, Ký Bắc vương chính là hạng người lừa đời lấy tiếng, hẳn ta đã diễn kịch cả đời, lừa gạt thế gian chỉ vì dã tâm của mình.

Thật ra sau lưng, hẳn ta cũng chẳng làm được chuyện tốt gì.

“Không hổ là ái khanh của trẫm!”

Nữ đế tán thưởng: “Trẫm cũng phải mất mấy năm mới nhìn rõ được bộ mặt thật của vị hoàng thúc này! Ấy thế mà Lâm ái khanh chỉ liếc cái đã nhận ra thực hư, ánh mắt của hẳn sắc sảo tinh nhạy, thật khiến trẫm phải bội phục!”

Nàng cho rằng bản thân nàng và Lâm Bắc Phàm càng ngày càng có tiếng nói chung!

Cách mà Lâm Bắc Phàm nhìn nhận vấn đề thường hay giống với nàng, khiến nàng có cảm giác như tìm được một tri âm vậy.

Đời người khó lắm mới có được một tri kỉ!

Lâu lắm rồi không ban thưởng, có lẽ ngày mai nàng lại được ban thưởng rồi!

Hãy để Lâm Bắc Phàm cảm nhận hoàng ân mênh mông của trẫm đi!

Thế là buổi sáng ngày hôm sau, tại buổi triều sớm.

“Lâm ái khanh đâu rồi?”

“Thần có mặt!”

“Hôm nay ánh nắng chan hòa, tâm trạng của trẫm rất tốt nên trẫm muốn ban thưởng cho ngươi...”

“Một vạn lượng bạc!”

“Mười cây nhân sâm cực phẩm!”

“Mười đôi ngọc bích!”

“Mười lạng Đại Hồng Bào cực phẩm!”

...

Lâm Bắc Phàm sững sờ!

Lại thưởng nữa?

Nhiều đồ đến mức nhà hấn cũng chẳng còn chỗ mà chứa nữa rồi!

Các quan cũng sưng sò!

Lại thưởng nữa hả?

Nữ đế bệ hạ, người làm ơn lý trí một chút đi được không, có thể đừng xúc động như thế được không?

Người ta cũng đâu có cần, thế mà người còn thưởng nhiều như vậy làm gì?

Nữ đế, người cũng phải để lại một chút cho chúng lão thần nữa chứ?

Chúng ta cũng cần được yêu thương mà!

Song, dường như nữ đế chẳng trông thấy ánh mắt ai oán của các quan. Ban thưởng xong, nàng lại càng thấy vui vẻ hơn, nàng phát tay: “Được rồi, ái khanh mau tạ chủ long ân rồi lui xuống đi! Buổi tảo triều hôm nay bắt đầu, có chuyện gì thì bẩm báo, không có thì bãi triều!”

Chương 118: Thi thơ

Khóe miệng của Lâm Bắc Phàm giật một cái: “Tạ chủ long ân!”

Thế là buổi tảo triều chính thức bắt đầu.

Lúc bấy giờ, thế tử Võ Anh Kiệt đã về tới kinh thành.

Kết quả vừa mới vào kinh thành, hấn ta đã bị hấp dẫn bởi khung cảnh phồn hoa nơi đây.

Lầu gác cao lớn đều tằm tấp, phố lớn ngõ nhỏ ồn ào náo nhiệt, dòng người hối hả và cả những tiếng chào hàng vang vọng khắp nơi khiến một kẻ nhà quê tới từ Ký Bắc như hấn ta cứ quẩn luyến mãi chẳng rời.

“Nơi đây chính là kinh thành ư? Giàu có và đông đúc hơn Ký Bắc ta nhiều quá!” Thế tử say mê vô cùng.

Đúng lúc ấy, một kẻ đầy tớ theo sau hấn ta nhỏ giọng nhắc nhở: “Thế tử, nơi này nằm ngay dưới mí mắt của thiên tử, thân phận của thế tử vô cùng nhạy cảm nên làm gì cũng phải chú ý, nhất định không được để lộ thân phận của mình!”

Thế tử khẽ gật đầu: “Yên tâm, ta hiểu mà!”

Bọn họ nhỏ giọng bàn luận với nhau, dần dần hòa mình vào dòng người đông đúc.

Đạo một lúc lâu sau, thế tử lại càng cảm phục trước vẻ phồn vinh của chốn kinh thành.

“Chẳng trách phụ vương cứ mãi nhớ thương kinh thành! Nếu là ta thì ta cũng muốn ngày đêm được ở nơi kinh thành phồn hoa trù phú này, không muốn về Ký Bắc nữa!”

Cuối cùng, hấn ta cũng hiểu tại sao phụ vương của mình lại phải giành giật lấy Trung Nguyên rồi.

Trong lòng hấn ta không khỏi nổi dã tâm.

Ban đầu hấn ta theo Mạc Như Sương tới kinh thành, mục đích là muốn xem xem tình lang của nàng là ai. Song đến hiện tại, không cần biết có tìm được tình lang của Mạc Như Sương hay không, hấn ta quyết định sẽ ở lại kinh thành chơi một khoảng thời gian.

Võ Anh Kiệt tới một quán trà, gọi một ấm trà với mấy món ăn rồi nghỉ chân.

Sau đó hấn ta sai người lấy chút bạc vụn ra và gọi: “Tiểu nhị, ở kinh thành có gì vui không? Có gì ngon không? Mau kể từng việc ra cho bản thế... bản công tử nghe!”

“Đa tạ công tử!” Tiểu nhị hớn hờ nhận lấy số bạc, hấn ta đáp: “Thưa công tử và cả các vị này nữa, mọi người là lần đầu tiên tới kinh thành đúng không? Bàn về nơi vui nhất chốn kinh thành thì không thể không kể đến...”

Tiểu nhị liền thoắt giới thiệu vài địa điểm, thế tử nghe xong bèn khen hay: “Có thời gian bản công tử nhất định sẽ đến!”

“Nhưng nơi vui nhất thì vẫn là Bách Hoa Phường!”

“Bách Hoa Phường là nơi nào? Nghe có vẻ giống thanh lâu...”

“Nơi đó chính là thanh lâu, song không giống với thanh lâu bình thường đâu!” Tiêu nhị vừa cười vừa nói: “Ồ đó hội tụ những nữ tử xinh đẹp nhất toàn thiên hạ, không những tướng mạo xuất chúng mà tài nghệ cũng hơn người, cực kì hiểu lòng nam nhân, nơi đó chẳng khác gì thiên đường của nam nhân cả! Nếu không qua đó xem thì chuyến này tới kinh thành của công tử coi như công cốc đó!”

Hai mắt của thế tử phát sáng: “Người nói vậy thì ta phải tới xem thật thôi!”

Mặc dù hấn ta chung tình với Mạc Như Sương, song làm một thế tử làm sao hấn ta có thể “còn non” cho được?

Vừa nghe đến Bách Hoa Phường là nơi hội tụ những nữ tử xinh đẹp nhất toàn thiên hạ là hấn ta không thể ngồi yên được nữa, chỉ muốn lập tức tới nơi đó ngay.

Võ Anh Kiệt ra tay hào phóng, lớn lên cũng coi như tuần tú lịch sự nên hấn ta đã nhanh chóng trở thành khách quý của Bách Hoa Phường.

Thế tử được hoa thơm cỏ lạ vây quanh, mặt mày hớn hở: “Nơi này không hổ là kinh thành, chất lượng nữ tử không chỉ cao hơn một bậc thôi đâu, không tồi không tồi! Bản công tử tới đúng chỗ rồi!”

Lúc bấy giờ, bỗng có tiếng cười khinh miệt vọng tới từ phía không xa: “Tên quê mùa! Đám nữ nhân này đã khiến người mê mẩn rồi hả?”

Thế tử lập tức không phục: “Người có mắt nhìn không đây, các nàng không đủ đẹp hay sao?”

“Bọn họ đẹp thì đẹp đấy, nhưng có hình mà không có hồn, chẳng có chút nội hàm, chỉ có lũ người trẻ tuổi như người mới thấy đẹp thôi! Để mà so với Sư Sư cô nương ngày xưa ấy à... còn kém xa lắm!” Người kia uống một hớp rượu, đoạn bảo.

“Sư Sư cô nương là ai?” Thế tử tò mò.

“Ban đầu Sư Sư cô nương là một kỹ nữ không tiếp khách của Bách Hoa Phường, đồng thời cũng là đệ nhất hoa khôi của kinh thành! Nàng sở hữu vẻ đẹp chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, đã thế còn đa tài đa nghệ, cầm kỳ thi họa đều tinh thông, nhiều tiểu thư đài các còn chẳng sánh nổi với nàng!”

Song tiếc rằng nàng đã lấy chồng, mọi người không còn gặp lại nàng nữa!” Người kia thở dài.

“Đúng thế, Sur Sur cô nương là nữ tử đẹp nhất mà ta từng thấy, nàng chỉ cần cười thôi cũng khiến người ta nhớ thương rồi!”

“Chỉ cần nghe nàng đàn một khúc thôi là ta đã thấy tim mình như tìm được nơi để về!”

“Nhưng tiếc rằng nàng không còn ở đây nữa, chúng ta chẳng thể gặp lại nàng nữa rồi!”

“Cơ mà thấy Sur Sur cô nương có được một kết cục tốt đẹp như thế, ta cũng vui lắm!”

...

Nghे đám người kia nói Sur Sur cô nương đẹp thế này, tốt thế kia, trong lòng thế tử vẫn không phục như cũ.

Dù nàng ta có đẹp thì cũng đâu thể bì được với Mạc cô nương của ta?

Mạc cô nương của hắ ta oai nghiêm mạnh mẽ, tướng mạo tự thiên tiên, nàng là một mỹ nhân xếp hàng đầu trong giang hồ.

Có biết bao võ lâm hào kiệt say mê nàng, lưu luyến không quên!

Đến cả bản công tử đây cũng phải quỳ dưới vạt váy của nàng!

Một kỹ nữ không bán thân trong thanh lâu sao có thể bằng được Như Sương của hắ ta?

Thế tử chẳng để chuyện Sur Sur cô nương vào mắt, hắ ta tiếp tục uống rượu hưởng lạc.

Uống đến lúc say, cơn nghiện thơ của hắ ta lại tái phát, hắ ta phát quát, cười: “Bản công tử làm một bài thơ cho các người nghe nhé?”

“Được đó được đó, công tử mau làm đi!” Nữ tử vây xung quanh thế tử thi nhau vỗ tay.

“Các người nghe ta đọc đây này!” Thế tử gật gù đắc ý:

“Những chòm sao trên trời cao, hóa thành bách hoa tiên tử...”

Đọc xong, chúng nữ tử lập tức vỗ tay khen hen.

“Thơ hay! Thơ hay lắm!”

“Hóa ra công tử là một đại tài tử cơ đấy!”

“Tiểu nữ xin bái phục!”

...

Chương 119: Bị đả kích về mọi mặt

Thế tử vô cùng đắc ý.

Có tiền có tài, bản công tử đây không tin không tán được các người.

Đúng lúc ấy, nam tử ở bàn bên cạnh lại cười: “Hừ! Thơ rác gì thế không biết! Nông cạn, không có nội hàm, nhạt như nước ốc, ném xuống đất ta còn chẳng thèm nhìn!”

Thế tử không phục, hắn ta tức giận hỏi: “Người nói thơ của ta không hay, thế người làm một bài cho bản công tử xem nào!”

Người kia lắc đầu: “Ta không làm, ta cũng không muốn mất mặt! Người nhìn về phía bên kia xem, đó mới gọi là thơ chân chính!”

Thế tử ngoảnh đầu nhìn, hắn ta lập tức trông thấy một bài thơ hoa lệ.

Một mình lặng lẽ tới thanh lâu, trắng như lưỡi liềm, ngô đồng đơn độc giữa đêm thu thanh vắng!

Cắt không đứt, gỡ vẫn rồi, chính là đau buồn khi ly biệt!

Lại chính là hương vị vòn quanh trong lòng!

...

Thế tử lập tức kinh ngạc: “Đây đây đây... là bài thơ do ai viết vậy? Hay quá!”

“Đương nhiên là do tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm viết rồi!” Người kia cười: “Tân khoa trạng nguyên khóa này Lâm Bắc Phàm của chúng ta là một trạng nguyên thi đậu đậu đó, tài giỏi hơn người, học thức sâu rộng, tài hoa có thể sánh ngang với tiên trên trời! Từ khi trạng nguyên tới đây làm thơ, có biết bao tài tử phải tự thấy hổ thẹn, chẳng dám tới đây múa rìu qua mắt thợ để tự làm mất mặt nữa! Mà cũng trừ người ra đấy, ha ha!”

“Đúng đó! Ban nãy nghe hấn ta làm thơ mà ta cũng phải hoang mang dễ sợ! Hấn ta phải tự tin lắm mới dám tự bêu xấu trước trạng nguyên lang chứ?”

“Nghe người làm thơ xong quả nhiên là tự chuốc lấy nhục! Ha ha!”

“Ha ha, buồn cười chết mất!”

...

Những người khác cũng bật cười theo, chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

“Các người...” Thế tử bị sỉ nhục, mặt mày đỏ như gấc.

Hiện giờ hấn ta còn đang ở kinh thành, bằng không đã sai người bắt hết cái lũ không biết tôn ti là gì mà cười nhạo hấn ta này vào ngục.

Thế tử không phục: “Dù có tài hoa lắm thì đã làm sao? Hấn cũng chỉ là một tú tài nghèo hèn mà thôi!”

“Người ta không có nghèo hèn đâu nha!” Người nọ hừ một tiếng, nói: “Nơi trạng nguyên ở là đại viện ở kinh thành, thứ trạng nguyên ăn là đồ của Ngự Thiện Phòng, thức trạng nguyên uống là rượu ngon cung đình, mặc cũng phải là tơ lụa cao cấp, ra ngoài thì ngồi xe Tử Kim Tường Vân! Nghe đâu nhà trạng nguyên có mấy phòng cũng chẳng đủ để chứa vàng bạc châu báu, kỳ trân dị bảo, cuộc sống viên mãn lắm đấy! Dù có là thân vương, quân vương hay hoàng thân quốc thích cũng chẳng bằng trạng nguyên đâu!”

Thế tử nổi giận: “Có lý nào lại như vậy được! Hấn chỉ là một trạng nguyên nho nhỏ, sao hấn lại sống tốt vậy được?”

“Còn vì sao nữa, đương nhiên là bởi nữ đế bệ hạ sủng ái trạng nguyên rồi! Nghe đâu buổi tảo triều hôm nay, trạng nguyên lại được nữ đế thưởng cho một đồng vàng bạc châu báu đấy, văn võ bá quan trông mà phát thèm lên được! Nếu người không tin thì có thể ra ngoài hỏi thăm, chuyện này mọi người đều biết đó!”

Thế tử lại bị đả kích một lần nữa.

Về mặt tài hoa, hấn ta không bì được với người ta, đến cả chuyện nơi ở, chuyện ăn uống mà hấn ta cũng phải lép vế!

Hắn ta càng không phục.

Song chưa đợi thế tử lên tiếng thì người bên cạnh hắn ta đã nói thay hắn ta: “Dù hắn có tài có tiền thì đã làm sao? Tướng mạo của hắn có so được với công tử nhà ta không? Công tử nhà ta dù không phong lưu phóng khoáng nhưng cũng tuần tú lịch sự đấy nhé!”

Thế tử xòe quạt, ngẩng đầu ưỡn ngực, chuẩn bị nhận lời khen của mọi người.

“Thì người ta cũng đâu có xấu!”

Người nọ lại hừ một tiếng, bảo: “Trạng nguyên là nam tử đẹp nhất, có khí chất xuất chúng nhất mà đời này lão phu từng gặp, không một từ hoa mỹ nào có thể diễn tả hết tướng mạo của hắn cả! Để ta nói một cách đơn giản cho người hay, công tử nhà ngươi trông cũng được đấy, song nếu đứng trước trạng nguyên thì đến rách giày cho hắn cũng không xứng đâu!”

Thế tử: “Phụt!”

Khốn khiếp, có ai lại đi đả kích người khác thế này không cơ chứ?

Đến rách giày cũng không xứng sao?

Ta thấp kém như vậy sao?

“Có biết vì sao Sur Sur cô nương lại rời khỏi Bách Hoa Phường hay không?”

Người nọ ngẩng cao đầu, nói: “Là bởi người ta nhìn trúng trạng nguyên đó, người ta say như điên trước vẻ đẹp và tài hoa của trạng nguyên nên tình nguyện tự bỏ tiền chuộc thân để đi theo trạng nguyên!”

“Khi ấy trạng nguyên nào có thứ chi, chỉ là một tú tài nghèo hèn như người nói đấy! Kết quả, người ta vẫn tình nguyện đi theo, chuyện này đã trở thành giai thoại trong kinh thành rồi! Ta hỏi người, người có thể khiến nữ tử thanh lâu tự chuộc thân theo người hay không? Người có làm được không?”

Thế tử ghen lời.

Hắn ta nhận ra hình như mình chẳng thể làm được.

Nếu hấn ta để lộ thân thể của mình thì e là sẽ chẳng có cô nương nào đồng ý theo hấn ta chịu khổ đâu.

Thế tử giận run người!

Bản thân hấn ta đường đường là một thế tử, ấy thế mà lại bị một trạng nguyên chẳng biết chui từ đâu ra đá kích về mọi mặt!

Chương 120: Đánh hấn cho ta

Nếu bỏ đi thân thể đằng sau thì thật sự hấn ta chẳng còn gì cả!

Mà hiện giờ hấn ta cũng chẳng thể lộ thân thể của mình ra được, bằng không hấn ta không chịu được, thật buồn bực!

Thế tử thầm nhủ, có cơ hội hấn ta nhất định phải cho người kia một bài học!

Thế tử uống thêm mấy ly rượu, hấn ta không chịu nổi những lời châm biếm của mọi người nữa nên bèn rời khỏi Bách Hoa Phường, bộ dáng trông cực kì nhếch nhác.

Hấn ta đến một tửu lâu, ngồi trên lầu uống rượu cho bớt bực mình.

Lúc bấy giờ, một chiếc xe ngựa sang trọng đi ngang qua ở bên dưới.

Thế tử trông xe ngựa mà ngưỡng mộ không thôi, xe ngựa mà chẳng khác gì một căn phòng nhỏ được kéo bởi hai con ngựa Đại Uyên, cảm giác chiếc xe ngựa này còn khí thế, hào hoa hơn cả xe ngựa ở Ký Bắc của hấn ta.

Hấn ta thầm nhủ trong lòng, đợi đến khi trở về mình cũng phải làm một chiếc như thế.

Đúng lúc đó, có một người trẻ tuổi thân mang y phục sang trọng nhảy xuống khỏi chiếc xe.

Gương mặt của hấn đoạn chính, mày kiếm mắt sáng, trên người không có bất cứ thứ trang sức nào thừa thãi song thoát nhìn lại khí vũ hiên ngang, cực kì phi phàm.

Thế tử lại được phen đổ kị: “Tiểu nhị, người kia là ai?”

“Người đó chính là tân khoa trạng nguyên, ti nghiệp của Quốc Tử Giám, Lâm Bắc Phàm!”

“Hóa ra hần chính là Lâm Bắc Phàm à!”

Thế tử không thể không thừa nhận tên trạng nguyên trước mắt này đẹp thật.

Song cũng chỉ đẹp một chút xíu mà thôi.

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm vươn tay đỡ một nữ tử đẹp nghiêng nước nghiêng thành, hoa nhường nguyệt thẹn xuống xe ngựa.

Trông thấy nữ tử tuyệt sắc kia, thế tử không khỏi động lòng:
“Tiểu nhị, nữ tử kia là ai thế?”

“Khởi bẩm công tử, đó là thê tử của trạng nguyên! Nàng từng là Sur Sur cô nương – đệ nhất hoa khôi nổi danh chốn kinh thành, sau này nàng đã đi theo trạng nguyên, ở nhà giúp chồng dạy con, khó mà gặp mặt nàng lắm!”

“Hóa ra nàng chính là Sur Sur cô nương à!”

Thế tử không thể không thừa nhận, Sur Sur cô nương rất đẹp, khó phân cao thấp với Mạc Như Sương trong lòng hần ta.

Mà Sur Sur cô nương còn có một loại khí chất tri thư đạt lý, tiểu thư đài các, liếc mắt cái đã biết nàng là một người thích hợp để lấy làm vợ.

Song tiếc rằng đoá hoa yêu kiều kia đã bị cái tên Lâm Bắc Phàm hái mất, thật đáng hận!

“Hừ! Như Sương của ta vẫn đẹp hơn!”

“Trong mắt ta, Như Sương chính là người đẹp số một thiên hạ, chẳng ai có thể sánh được với nàng!”

Thế tử đã tự an ủi mình như vậy đấy, trong lòng hần ta cũng thấy dễ chịu hơn nhiều.

Nhưng đúng lúc đó, Lâm Bắc Phàm lại giơ tay tới đỡ một nữ tử tuyệt mỹ khác xuống xe ngựa.

Thế tử trông thấy nữ tử đó mà ngây cả người!

Bởi lẽ hần ta quen biết nữ tử này, đó chính là Như Sương cô nương – người trong lòng mà hần ta hằng đêm nhớ mong.

Hắn ta khỏ cực chạy tới kinh thành, mục đích chính là để gặp Mạc Như Sương.

Chẳng ngờ nàng lại xuất hiện bên trong xe ngựa của Lâm Bắc Phàm.

Khoan đã, hắn ta nhìn thấy gì thế này?

Hắn ta đã nhìn thấy... nhìn thấy Lâm Bắc Phàm dắt tay người mà hắn ta ngày đêm thương nhớ và đỡ nàng nhảy xuống xe ngựa.

Ấy thế mà hai người này lại... tay nắm tay!

Thế tử lập tức trở nên vô cùng kích động!

Kích động đến mức hai mắt hắn ta long sòng sọc!

Phải biết rằng từ trước đến nay hắn ta còn chưa từng nắm tay Như Sương cô nương!

Mỗi một lần hắn ta muốn đến gần nàng là lại bị nàng lạnh tránh một cách lạnh lùng, lúc nào nàng cũng giữ khoảng cách với hắn ta.

Hơn nữa Lâm Bắc Phàm còn là một nam tử xa lạ, hắn muốn tới gần nàng là điều vô cùng khó khăn!

Song hiện tại, Lâm Bắc Phàm lại đang nắm tay Như Sương cô nương!

Ấy thế mà Như Sương cô nương còn chẳng từ chối!

Đã thế nom gò má hồng hào của nàng còn vương chút xấu hổ, thấp thoáng lộ vẻ yêu thích...

“Tên khốn khiếp này!” Thế tử tức đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Hắn ta cảm giác đầu mình như muốn nổ tung, hắn ta bị cảm sùng rồi, sùng cao hai mét.

Hiện giờ hắn ta có thể chắc chắn một trăm phần trăm rằng người trong lòng Như Sương cô nương chính là cái tên khốn khiếp kia!

Bằng không một nữ tử băng thanh ngọc khiết như nàng chắc chắn sẽ từ chối tiếp xúc với hắn!

“Tên khốn khiếp này có điểm nào tốt đâu cơ chứ, tại sao Như Sương cô nương lại yêu hắn mà không yêu ta?” Thế tử thầm kêu gào một cách không cam lòng.

Thế những sau khi suy nghĩ kỹ lại, hắn ta bỗng thấy bi thương khi nhận ra Lâm Bắc Phàm hơn hắn ta ở mọi mặt!

Hắn tài giỏi hơn hắn ta, tướng mạo đẹp hơn hắn ta, giàu có hơn hắn ta...

Trừ cái thân thể này ra thì thế tử hoàn toàn lép vế trước Lâm Bắc Phàm!

Cứ nghĩ đến chuyện này là thế tử lại càng tức giận hơn, hắn ta quát: “Các người đi đánh tên khốn khiếp Lâm Bắc Phàm kia một trận cho ta!”

Mọi người tỏ vẻ sợ sệt: “Công tử, không thể được đâu ạ!”

Con giận của thế tử lại càng bành trướng: “Sao lại không được? Hắn đã cướp cả nữ nhân của ta rồi, trên đầu ta đang mọc một đồng sừng đây này, tại sao ta không thể tấn cho hắn một trận để mà hả giận?”

Chương 121: Ngại nói à?

Một người nhỏ giọng đáp: “Thế tử, tên Lâm Bắc Phàm này có vương gia làm chỗ dựa! Vương gia đã bỏ ra một số tiền lớn để thu phục hắn! vương gia coi trọng hắn lắm, nếu thế tử đánh hắn thì chúng ta khó mà ăn nói được với vương gia!”

Thế tử bực mình đáp: “Nhưng hắn cướp mất nữ nhân của ta, người bảo ta làm thinh sao được?”

“Thế tử, việc nhỏ không nhịn thì sao thành việc lớn!” Người kia cười khò: “Kế hoạch của vương gia đã đi đến thời điểm mấu chốt, Lâm Bắc Phàm cực kì quan trọng! Nếu chuyện này làm ảnh hưởng đến kế hoạch của vương gia thì chúng ta không gánh nổi đâu!”

Thế tử nhớ đến người cha uy nghiêm của mình, người hắn ta bỗng run bắn lên, cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh.

“Thế tử, theo ti chức thì bọn họ mới chỉ nắm tay nhau thôi chứ chưa có tiếp xúc da thịt thân mật gì, Như Sương cô nương vẫn

còn trong trắng! Thế tử cứ nhẫn nhịn một chút là qua ngay ấy mà, đợi vương gia hoàn thành đại sự, thế tử lên ngôi thái tử thì Lâm Bắc Phàm có tròn méo thế nào cũng là do thế tử quyết định cơ mà, chẳng phải sao? Lòng quân tử khoan dung độ lượng, muốn làm việc lớn thì phải nhịn được những thứ mà kẻ thường không nhịn được!”

“Được, nể mặt người ta tạm thời không tính sổ tên khốn khiếp kia!” Thế tử ngồi xuống nhưng vẫn bực bội lắm, thôi thì mắt không thấy tim không phiền vậy.

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm vừa mới đỡ Mạc Như Sương xuống xe ngựa, hấn chau mày: “Lạ quá?”

“Lâm công tử, người sao thế?” Mạc Như Sương lấy làm lạ hỏi.

“Từ lúc xuống xe ngựa đến giờ ta cứ cảm giác như đang bị ai đó nhìn chằm chằm! Nhất là lúc đỡ người xuống xe ngựa, hình như cái nhìn ấy còn đăm đăm hơn, ngoài ra còn thoáng có chút sát ý nữa!”

Nói rồi, Lâm Bắc Phàm nhìn về phía “kẻ nhìn trộm”, song hấn chẳng phát hiện ra được gì.

“Có sao? Ta là một võ giả Thất phẩm, sao lại không có cảm giác gì nhỉ?” Mạc Như Sương thấy lạ, nàng chớp mắt.

Người mới là võ giả Thất phẩm nên không cảm nhận được là đúng rồi, ta đây còn là Tiên Thiên Ngũ phẩm đây!

Cảm giác của cường giả Tiên Thiên vô cùng mãnh cảm và linh hoạt!

“Có lẽ là ảo giác rồi!” Lâm Bắc Phàm cười: “Không quan tâm chuyện đó nữa! Khó khăn lắm mới có thời gian rảnh mà ra ngoài, tiếp tục dạo phố thôi, đừng làm mọi người mất hứng!”

Nói đoạn, Lâm Bắc Phàm lại nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Lý Sư Sư, hai người dạo bước trên phố như một cặp tình nhân.

Mạc Như Sương bước theo sau bọn họ, trong lòng nàng rất ngưỡng mộ.

Nếu người mà Lâm Bắc Phàm nắm tay lúc này là nàng thì tốt xiết bao!

Mà đúng lúc ấy, thế tử cũng không ngồi yên được nữa:
“Không được, ta không chịu được nữa! Ta nhất định phải đi theo bọn họ, ta sợ bọn họ sẽ làm chuyện gì đó sau lưng ta!”

Nói xong, hắn ta bèn xuống tử lâu, đi theo đám Lâm Bắc Phàm và giữ một khoảng cách không xa cũng không gần.

Còn Lâm Bắc Phàm lại cảm giác được như có ai đó đang theo dõi mình.

Hắn ngoảnh đầu nhìn, ánh mắt lập tức dừng trên một vị công tử đang lén la lén lút.

Trên người hắn ta mặc một bộ y phục màu bạc, trông ngoại hình thì cũng tuần tú lịch sự đấy, còn tỏa ra hơi thở quý tộc, bên cạnh hắn ta có mấy tên tùy tùng đi theo, nom có vẻ không dễ đối phó.

Hình như hắn ta cũng đang dạo phố mua đồ và không nhìn về phía hắn.

Vậy nhưng Lâm Bắc Phàm vẫn dựa vào cảm giác mà để ý đến hắn ta.

Trong lòng hắn đang thấy thắc mắc vô cùng, người này là ai, tại sao hắn ta lại đi theo hắn?

Đã thế hình như hắn ta còn tỏ vẻ thù địch với hắn nữa!

Bản thân hắn đâu có chọc ghẹo gì hắn ta đâu nhỉ?

Đúng lúc ấy, Mạc Như Sương gọi hắn lại: “Công tử cẩn thận!”

Sau đó, nàng duỗi tay tới ôm vai Lâm Bắc Phàm, kéo hắn tránh sang bên trái hai bước.

Hóa ra có một thằng nhóc té ngã trên đất, thằng nhóc đó với lấy một bát nước hắt về phía Lâm Bắc Phàm.

Mạc Như Sương chú ý đến chuyện này nên đã kéo Lâm Bắc Phàm, giúp hắn tránh khỏi nước bẩn.

“Như Sương, không cần phải ngạc nhiên trước chút chuyện nhỏ nhặt này đâu!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Công tử, đây không phải là chuyện nhỏ!” Mạc Như Sương nghiêm túc nói: “Trong chốn giang hồ thường có kẻ ác giả

dạng thành trẻ con để giết người bằng thuốc độc! Giang hồ hiểm ác, không thể không đề phòng!”

“Được, ta nghe người!” Lâm Bắc Phàm không biết phải nói gì hơn.

Lúc ấy, Lâm Bắc Phàm lại cảm nhận được có ai đó đang theo dõi hắn.

“Ai đó” chính là vị quý công tử kia.

Một Lâm Bắc Phàm thông minh phi phàm liếc nhìn tư thế giữa hắn và Mạc Như Sương rồi lại liên tưởng đến chuyện ban này, sau đó lập tức hiểu ra.

Hắn đứng vững, đoạn cười hỏi: “Như Sương này, trông người đẹp thế này, chắc có nhiều người ái mộ người lắm nhỉ?”

Trong lòng Mạc Như Sương xôn xang, hai má nàng ửng hồng.

Lâm công tử đang khen nàng đẹp đó sao?

Chuyện này đột ngột thật đấy?

Mạc Như Sương cúi đầu, nàng nói nhỏ: “Chuyện này sao ta biết được, ta cũng đâu đi guốc trong bụng bọn họ!”

“Thế trong những người ái mộ người có ai trông cực kì phong lưu phóng khoáng, thân phận cũng vô cùng tôn quý không?”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi, hắn muốn tìm ra thân phận của kẻ kia.

“Chuyện này...” Mạc Như Sương trầm ngâm trong chốc lát.

“Sao thế, ngại nói hả?” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Không phải thế! Chỉ là hơi nhiều người, ta không nhớ ra là ai cả!” Mạc Như Sương cúi đầu đầy ngại ngùng.

Chương 122: Bắt cóc thế tử

Lâm Bắc Phàm ghen hòng, người đang ngấm ngấm lên mặt với ta đấy à?

Được rồi, người thắng rồi đấy!

Tiếp đó, mọi người lại tiếp tục đi dạo.

Trong quá trình đi dạo, Lâm Bắc Phàm cảm giác được địch ý như có như không từ phía sau, trong lòng hắn bỗng thấy thú vị.

Hắn bắt cần, kéo lấy tay của Mạc Như Sương.

Hắn lại bắt cần, ôm lấy eo của Mạc Như Sương.

Thậm chí có một lần phải tránh hàng người, hắn lại nhào vào trong lòng Mạc Như Sương.

...

Thế tử đi phía sau nhìn trộm mà tức muốn trào máu họng!

Cái sừng trên đầu hắn ta cao lắm rồi, hắn ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Tên khốn khiếp này, hắn toàn lợi dụng cơ hội để tiếp xúc với Như Sương, đúng là đồ mặt dày! Ta phải đi nói rõ với hắn mới được!”

Mọi người vội vàng ngăn hắn ta lại: “Công tử, không thể được!”

Thế tử tức giận quát: “Tại sao lại không được? Ta cũng đâu đánh hắn, ta chỉ nói với hắn vài câu thôi cũng không được sao?”

“Công tử, thân phận của công tử nhạy cảm, không thể bắt cần bại lộ thân phận được đâu!”

“Một khi công tử qua đó thì thân phận của công tử sẽ bị lộ ngay! Lâm Bắc Phàm vừa mới tới nương nhờ vương gia, hắn có trung thành hay không vẫn còn là một ẩn số, công tử không thể mạo hiểm được!”

“Công tử, công tử bình tĩnh lại đi, tuyệt đối không được làm chuyện bùng bột!”

...

Thế tử lại càng điên tiết hơn: “Vậy có nghĩa ta đã bị cấm sừng rồi mà vẫn không thể làm gì hắn được?”

Mọi người đều gật đầu và cười khỏ.

“A!” Thế tử ôm chặt ngực mình với vẻ đau đớn.

Nhìn người trong lòng mình đang trò chuyện tình tứ với người khác, phản bội hắn ta ngay trước mặt hắn ta thế này mà hắn ta

lại không thể làm gì, chuyện này còn khó chịu hơn cả việc giết quách hấn ta đi!

Trái tim thế tử đau đến mức khó có thể hít thở nổi, đầu hấn ta như muốn nứt ra vậy!

“Công tử, trời không còn sớm nữa rồi, chúng ta trở về nghỉ ngơi đi thôi!” Một người dè dặt hỏi.

“Không về! Ta phải xem bọn họ còn tình tứ được đến khi nào!” Thế tử phẫn nộ.

Thế là thế tử vẫn tiếp tục đi trên con đường “cắm sừng.”

Cứ bước thêm một bước là cái sừng trên đầu hấn ta lại cao thêm một tấc, trong lòng hấn ta lại đón đau thêm một chút.

Chính bản thân hấn ta cũng chẳng hiểu mình đã kiên trì như thế kiểu gì nữa!

Mãi đến khi bọn họ dạo hết con phố và trở về Lâm phủ thì hấn ta mới dần bình tĩnh lại.

“Công tử, giờ công tử có thấy đỡ hơn chút nào chưa?” Mọi người đều lo lắng hỏi.

Thế tử vẫn đỡ lấy ngực, hấn ta nói với vẻ đau khổ: “Ta không ổn nổi, hôm nay quá đau thương, ta phải về uống rượu thật say! Máy người các người không được cản ta, bằng không ta sẽ chém đầu các người!”

Bên trong Lâm phủ.

Bữa tối xong xuôi, Lâm Bắc Phàm thấy hơi ngại khi phải tiếp Mạc Như Sương: “Như Sương, hôm nay xin lỗi ngươi nhé, lúc đi đường ta cứ nghiêng nghiêng ngả ngả, gặp phải nhiều nguy hiểm khiến ngươi phải cứu không biết bao nhiêu lần!”

“Lâm công tử, ngươi cũng biết đấy à, sau này đi đường phải cẩn thận hơn nhé!” Mạc Như Sương ai oán đáp.

Người bình thường nào gặp phải nhiều nguy hiểm như vậy, chắc chắn là có dụng ý xấu!

Hừ! Đừng tưởng ta không nhìn ra!

Cái tên khốn khiếp này!

Quả nhiên chẳng khác gì những lời tiểu quận chúa nói, lòng dạ người này thâm sâu thật!

Lâm Bắc Phàm rút một chiếc vòng tay tinh xảo ra, đoạn bảo: “Nnhư Sương, hôm nay làm phiền ngươi quá rồi! Để xin lỗi, ta tặng ngươi món quà này, hi vọng ngươi sẽ nhận!”

Mạc Như Sương thích lắm, nhưng nàng vẫn mạnh miệng bảo: “Được rồi, thế thì ta cố mà nhận nhận vậy! Cảm ơn!”

Miệng thì nói vậy, song nàng vẫn giơ tay ra rất nhanh cầm lấy chiếc vòng.

“Không có chuyện gì nữa thì ta về phòng nghỉ ngơi trước đây!”

Sau đó Mạc Như Sương nhanh chóng rời đi, nàng muốn chạy về để thử cái vòng tay kia ngay.

Đêm khuya dần dần kéo tới.

Lâm Bắc Phàm đột nhiên đổi sang y phục ban đêm, hấn băng qua bầu trời kinh thành bằng khinh công tuyệt đỉnh của mình.

Không lâu sau, hấn đã tới một lầu sang trọng.

Lúc bấy giờ, tên công tử theo dõi hấn hồi sáng đã uống say đến mức bất tỉnh nhân sự và được đưa vào phòng trong nghỉ ngơi.

Bên ngoài là một đám cường giả bảo vệ, họ đang thăm thì bàn tán gì đó.

Lâm Bắc Phàm nằm trên lầu tửu lâu, lắng tai nghe.

Một lát sau, hấn được hay một thông tin khiến người ta kinh ngạc, không nhìn được mà mỉm cười: “Hóa ra là con trai của Ký Bắc vương ngàn dặm xa xôi mò đến! Ký Bắc vương à, vụ làm ăn đầu tiên của chúng ta sắp sửa thành công rồi!”

Lâm Bắc Phàm nhảy đến bên cửa sổ, hấn nhẹ nhàng thi triển chân khí Tiên Thiên, sau đó mở cửa sổ rồi nhảy vào, bắt được thể tử đang say bí tỉ sau đó lén lút rời khỏi căn phòng.

Lâm Bắc Phàm tóm lấy thể tử đang hôn mê bất tỉnh, bay nhảy trên đỉnh lầu với tốc độ nhanh như thần.

Sau khi bay qua vô số con phố, cuối cùng Lâm Bắc Phàm dừng lại ở một con phố cổ.

Con phố cổ này chính là kỹ viện vô cùng nổi tiếng ở kinh thành.

Lần trước cũng tại kỹ viện này, Lâm Bắc Phàm đã bỏ ra mấy lượng bạc vụn để mời một kỹ nữ vừa già vừa béo tới hầu hạ sứ thần nước Đa La.

Lúc này, mấy bà cô đó ăn mặc vô cùng diêm dúa đang trò chuyện câu có câu không với nhau.

“Các tỷ muội, dạo này làm ăn thế nào?”

“Dạo này làm ăn chẳng khá khẩm là bao, một tuần rồi mà không có khách tới! Cứ thế này thì ta đói đến chết gầy mất!”

“Nam nhân bây giờ ấy à, chỉ thích cái kiểu vừa trẻ vừa xinh đẹp thôi, nào có coi mấy kẻ phần son tầm thường như chúng ta ra gì?”

“Bao giờ thì hoàng triều Đại Võ mới lấy béo làm tiêu chuẩn cho cái đẹp vậy? Chúng ta đã chuẩn bị xong mỡ rồi, chỉ đợi mỗi ngày ấy thôi!”

“Ha ha! Đừng mơ mộng nữa, cả đời này ngươi cũng không chờ được ngày đó đâu!”

...

Chương 123: Xin hãy làm chủ cho dân nữ

Lúc bấy giờ, một bà cô giơ hai cánh tay mập mập lên chấp lại vào nhau.

“Đại Phì tỷ, ngươi đang làm gì đấy?” Mọi người lấy làm lạ.

Bà cô được gọi là Đại Phì tỷ kia lầu bầu: “Ta đang cầu nguyện, nghe đâu cầu nguyện với sao băng thì nhất định sẽ thành hiện thực đấy! Vậy nên ta muốn thử xem sao!”

“Ha ha! Cái chuyện chỉ để lừa trẻ con này mà ngươi cũng tin à?”

“Đại Phì tử, đừng bảo là người thêm đàn ông đến phát điên rồi đấy nhé?”

“Đúng thật là buồn cười chết mất!”

...

Mọi người bắt đầu cười ầm lên.

Đại Phì tử huơ huơ hai cánh tay thô mập của mình: “Tránh ra! Các người khỏi phải quan tâm đến ta! Con người mà không có ước mơ thì có khác gì con cá không? Không cần biết có linh nghiệm hay không ta vẫn muốn thử! Nhỡ đâu lại thành công thì sao?”

Đúng lúc đó, bầu trời bỗng xuất hiện một vệt sao băng.

Đại Phì tử lập tức nhắm mắt cầu nguyện, trên gương mặt tràn đầy vẻ thành khẩn, lớn tiếng nói: “Sao băng à, nếu như người nghe thấy lời ta nói thì xin hãy mang một công tử vừa giàu có vừa đẹp trai tới cho ta đi!”

“Àm!”

Một tiếng động cực lớn vang lên.

“Tiếng gì vậy?” Đại Phì tử và mọi người đều giật mình.

Mọi người men theo tiếng vang, cẩn thận đi tới mới phát hiện ra có một công tử đẹp trai khoác y phục hoa lệ, khắp người toàn mùi rượu đang nằm hôn mê bất tỉnh trên mặt đất.

Đại Phì tử hớn hờ hô lên: “Điều ước của ta thành sự thật rồi ư? Sao băng nghe thấy tiếng lòng của ta rồi nên mới phái một công tử vừa giàu có vừa đẹp trai tới cho ta chẳng?”

Mấy bà cô khác cũng lập tức vây lại, mọi người bắt đầu rì rả rì rầm.

“Ôi chao! Trông cũng được ra phết, có thể nói là phong lưu phóng khoáng, đẹp trai ngời ngời, bốn tiểu thư rung động rồi đó nha!”

“Mặc y phục tơ lụa thế này, nhìn cái là biết rất giàu có rồi!”

“Đâu chỉ dừng lại ở việc giàu có, y phục của người này đắt lắm đấy, người bình thường không mặc được đồ thế này đâu!”

“Từ trước đến nay ta chưa từng tiếp đãi khách nhân nào thế này cả!”

...

Đại Phì tử sốt ruột: “Đây là nam nhân của ta, các người không được tranh!”

“Đại Phì tử, rõ ràng đây là một con dê béo mập, chúng ta có thể chia sẻ cùng nhau, ngươi đừng nhỏ mọn như vậy chứ!”

“Đúng đó! Chẳng lẽ ngươi quên tình nghĩa tử muội giữa chúng ta rồi ư?”

“Ta hết tiền mất rồi, tháng này phải sống nhờ vào nam nhân này thôi!”

...

Ngày hôm sau, thế tử tỉnh lại trong cơn đau đầu như búa bổ và cái lưng tê dại.

Trông thấy một căn phòng xa lạ và một mùi hương đặc trưng, thế tử bỗng nhận ra lại: “Ta đang ở đâu thế này? Chuyện gì đã xảy ra?”

Lúc này hẳn ta mới chú ý đến áo của mình xộc xệch nhăn nhúm, bên cạnh còn có một bà cô áo quần cũng không được chỉnh tề.

Tình hình đã rõ như ban ngày, bản thân hẳn ta đường đường là một thế tử mà lại ngủ với một bà cô!

Thế tử uất nghẹn đến mức tái mét cả mặt, hẳn ta chỉ muốn biến mất ngay lập tức!

Lúc bấy giờ, Đại Phì tử cũng đã thức dậy, nàng ta kéo lấy tay thế tử và gọi: “Đừng đi mà, ngươi phải trả tiền chứ!”

“Lại còn đòi ta trả tiền! Ngươi đừng có mà mơ, cả đời này ta cũng không muốn nhìn thấy ngươi nữa!” Thế tử chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi cái nơi khiến hẳn ta đau lòng này, vội vàng mặc quần áo vào định chạy đi.

“Sao nào, gọi gái mà lại không muốn trả tiền à?”

Đúng lúc đó, các tử muội của Đại Phì tử xông vào, trông ai cũng bưng bưng khí thế như xe tăng, chặn hết mọi lối đi.

“Mau đưa tiền ra đây, không đưa tiền thì không cho người đi!”

“Nếu người không trả tiền ta sẽ tố cáo người lên quan phủ!”

“Người cứ ngồi đó đợi mất mặt đi!”

...

Đầu thế tử đau như búa bổ, hắn ta chỉ muốn rời khỏi nơi này mà thôi, lập tức mất kiên nhẫn nói: “Rời rồi rồi! Ta trả, ta trả tiền là được chứ gì?”

Thế tử túm lấy y phục của mình, thò tay vào trong lần mò.

Lúc bấy giờ hắn ta mới nhớ ra khi ra ngoài hắn ta ít khi đem theo tiền lắm, tiền để hết ở chỗ mấy người tùy tùng rồi còn đâu.

Cho nên lúc này hắn ta đào đâu ra tiền.

Thế tử được phen lúng túng: “Ồm... giờ ta không có tiền! Ta để tiền ở chỗ người hầu của ta rồi, các người thả ta về rồi ta bảo bọn họ cầm tiền qua cho các người có được không?”

“Nói cứ như hót ấy nhỉ, chắc người đang tìm cơ hội để chạy chứ gì!”

“Mấy tên nam nhân giả dối như người ta thấy nhiều rồi!”

“Báo quan thôi, để quan lão gia làm chủ cho chúng ta!”

...

Thế tử bị dọa hú hồn, hắn ta vội vã xua tay: “Đừng báo quan đừng báo quan, có chuyện gì chúng ta từ từ thương lượng!”

“Không báo quan không được, mau đi theo bọn ta, bằng không đừng trách bọn ta không khách sáo!”

Cứ thế, thế tử bị mấy bà cô kia đẩy tới nha môn.

Vừa nhìn thấy quan lão gia, bọn họ bèn quỳ xuống và bật khóc nức nở.

“Đại nhân, xin hãy làm chủ cho dân nữ!”

“Vị công tử trước mắt này trông thì tuấn tú lịch sự, song thực chất lại ngủ với chúng ta mà không trả tiền, làm gì có đạo lý ấy chứ? Chúng ta hành nghề mua vui, không có tiền thì bảo chúng ta phải sống kiêu gì?”

“Hết cách, chúng ta chỉ đành tới cầu xin đại nhân!”

“Mong thanh thiên đại lão gia làm chủ cho chúng ta, chúng ta xin được đập đầu với đại nhân!”

...

Chương 124: Tình huống khó

Ông quan phụ trách xử lý án kiện này trông thấy mấy bà cô này cũng rất đau đầu.

Bởi vì những chuyện như thế này đã xảy ra quá nhiều lần rồi.

Cứ dăm ba hôm là bọn họ lại kéo một người tới cáo trạng.

Lại còn bảo người ta đã ngủ với các người nữa chứ?

Các người cũng chẳng tự soi lại xem bản thân mình là cái thứ gì đi, ai mà chịu ngủ với mấy người các người chứ?

Rõ ràng các người vừa mắt nhan sắc của người ta rồi ngủ với người ta, lại còn bắt người ta trả tiền!

Nếu không có tiền thì các người lại cáo trạng người ta lên quan phủ.

Thật quá vô liêm sỉ, quá mặt dày rồi!

Quan xét xử lại liếc nhìn chàng thanh niên phong lưu phóng khoáng kia, bỗng cảm thấy đồng tình với hắn ta.

Một kẻ còn trẻ tuổi mà đã dính phải tội danh thế này, chắc trong lòng hắn ta cũng tổn thương ghê lắm. Quan xét xử cũng chẳng biết nữa đòi sau hắn ta phải sống thế nào nữa.

Đúng là nghiệp chương mà!

“Được rồi! Mấy người các người đủ rồi đấy!”

Quan xét xử hươ tay một cách mất kiên nhẫn: “Thế này đi, nếu người ta đã không có tiền thì tạm thời thế chấp bằng một thứ đồ có giá trị trên người hắn ta rồi bảo hắn ta quay về lấy tiền, như vậy là được rồi chứ?”

“Đạ tạ đại nhân đã làm chủ cho chúng ta!” Mấy bà cô kia bèn cười hớn hở.

Quan xét xử vỗ đường mộc, nói với vẻ mặt nghiêm túc:
“Người dưới đường là ai? Mau báo danh!”

“Bản thể... bản công tử tên Võ Anh!” Thế tử đáp.

Thân phận của hắn ta vô cùng nhạy cảm, hắn ta không dám nói ra thân phận thực sự của mình để tránh việc bị triều đình phát hiện nên chỉ đành bịa ra một cái tên mà thôi.

“Xem ra người cũng là một kẻ có học, hiểu đạo lý, vậy bốn quan không nhiều lời với người nữa!”

Quan xét xử nói rõ ngọn ngành: “Những lời vừa rồi người cũng nghe rồi đấy, người tạm thời để lại một thứ đồ có giá trị làm vật thế chấp tại bốn phủ rồi quay về lấy tiền! Đợi người trả tiền cho mấy người kia xong bản quan lại trả lại vật thế chấp cho người! Người thấy thế nào?”

“Nhưng hiện giờ ta chẳng có thứ gì cả!” Thế tử cười khỏ.

“Sao có thể không có gì được? Chẳng lẽ người ra ngoài mà không mang theo bất cứ thứ gì sao?” Quan xét xử kinh ngạc.

Thế tử không khỏi cười khỏ: “Đúng vậy thưa đại nhân! Ngày thường vàng bạc và những thứ đồ giá trị khác đều do tùy tùng của ta giữ!”

“Xem ra người cũng là một công tử hưởng phúc nhĩ, có sao lại sa vào...” Quan xét xử nhìn mấy bà cô kia, đoạn lắc đầu than thở.

Thế tử xấu hổ cúi thấp đầu.

Tất cả những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay chính là ác mộng trong cuộc đời hắn ta, cả đời này hắn ta sẽ không ngóc nổi đầu dậy mất!

“Đại nhân, có thể phái một viên quan theo ta đi lấy tiền không? Đại nhân yên tâm, nhà ta có tiền, ta nhất định sẽ trả lại ngân lượng đã thiếu!” Thế tử nói.

“Đây cũng là một cách...”

Song lúc ấy, quan xét xử lại chú ý đến ngọc bài treo bên eo của thế tử, hắn ta cười: “Ai bảo người không có thứ gì? Ngọc bài đang treo bên eo người kia không phải đồ thì là cái gì? Liếc

mắt cái đã biết đó không phải đồ bình thường rồi, mau trình lên đây!”

Thế tử hoang mang: “Ngọc bài này là vật bất ly thân, ta không thể giao nộp!”

“Đừng do dự nữa, mau đem lên đây!”

Quan xét xử cho người tới lấy ngọc bài bên eo của thế tử lên.

Thế tử phản kháng, hắn ta không muốn giao ngọc bài ra, nhưng cuối cùng hắn ta vẫn không đấu lại được với bọn họ.

Quan xét xử cầm ngọc bài trong tay.

Chỉ nhìn một cái thôi mà hắn ta đã thấy miếng ngọc bài này không hề tầm thường, nó được làm từ chất liệu ngọc vô cùng đặc biệt, không những trong suốt mà còn cực kì cứng chắc, không dễ vỡ.

Hắn ta phải thừa nhận rằng chất liệu ngọc có thể xưng là kim bảo, hiếm có khó tìm và chỉ thuộc về hoàng thất, sao chàng thanh niên kia lại có được nhỉ?

Quan xét xử thấy thắc mắc, hắn ta tiếp tục quan sát miếng ngọc bài, đoạn phát hiện đằng sau nó có khắc hình long phượng.

Thế thì càng ghê gớm hơn rồi, bởi lẽ Đại Võ có quy định chỉ người trong hoàng thất hoặc là được bề hạ cho phép mới được khắc long khắc phượng lên đồ đạc.

Quan xét xử lại quan sát mặt chính diện của miếng ngọc bài, bên trên đó có mấy chữ, đọc xong mà sợ muốn bay màu!

“Mau truyền lệnh cho bên trên, có chuyện rồi!”

Chuyện này đã lan truyền đến các bộ phận với tốc độ cực nhanh, khiến triều đình chấn động.

Con trai Võ Anh Kiệt của Ký Bắc vương lại đang xuất hiện ở kinh thành!

Đây không phải chuyện nhỏ đâu!

Phải biết rằng hiện giờ triều đình đang không ổn định, các bên nảy sinh dã tâm muốn tranh giành cướp đoạt Trung Nguyên.

Ký Bắc vương cũng là một trong số đó, mà lúc này con trai của hắn ta lại lên lút đến kinh thành, chuyện này không khỏi khiến người ta phải suy nghĩ xa xôi!

Thế nên mọi người không thể không cẩn thận!

Hôm ấy, nữ đế đã phái cấm quân bao vây phủ doãn.

Sau khi nghiệm chứng thân phận của thế tử, nữ đế đã vô cùng khách sáo mời hắn ta tới ở một ngôi nhà cao cấp sang trọng, sau đó còn phái cấm quân canh giữ ngày đêm.

Nhìn thì có vẻ là đang bảo vệ sự an toàn của thế tử, song thực chất là đang giam lỏng hắn ta.

Đồng thời nữ đế cũng nhân cơ hội đó để nhanh chóng triệu tập các quan vào thương lượng đối sách.

Chương 125: Vụ làm ăn đầu tiên

Vừa gặp các quan, nữ đế đã nói thẳng: “Các ái khanh, nên thả thế tử hay là giữ hắn lại đây?”

Quan lại trong triều nhìn nhau, trong đó có một lão thần đứng ra chấp tay nói: “Xin hỏi bệ hạ đã tra hỏi mục đích tới kinh thành của thế tử hay chưa...”

Nữ đế gật đầu: “Đã hỏi rồi! Hắn ta chỉ nói là nhàn rồi, buồn chán nên đến kinh thành dạo chơi! Nhưng cục diện hiện giờ đang rối ren, hắn ta thân là con trai ruột của thân vương sao có thể tới kinh thành vào lúc nhạy cảm thế này được? Chắc chắn hắn ta có mưu đồ gì đó, rõ ràng là hắn ra đang nói dối!”

“Hơn nữa, hắn ta là thế tử, thân phận vô cùng tôn quý, chúng ta không thể dùng hình khi hắn không phạm tội gì cả, trầm nghĩ chắc chắn cũng chẳng hỏi thêm được gì từ miệng hắn đâu! Vậy nên trầm mới mời các ái khanh tới để thương lượng đối sách!”

“Khởi bẩm bệ hạ, vi thần cho rằng nên thả thế tử!”

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm đứng ra, chấp tay lớn giọng nói: “Trước mắt, Võ Anh Kiệt vẫn đang là thế tử, mặc dù cha thế tử cũng chính là Ký Bắc vương có dã tâm, song hiện giờ hắn ta vẫn chưa lật mặt nên coi như sóng yên biển lặng! Song

nếu chúng ta tiếp tục giam giữ thế tử thì rất có thể sẽ khiến Ký Bắc vương tức giận, binh biến sẽ sớm xảy ra!”

“Một khi có binh biến thì hậu quả nó mang tới rất khó mà lường trước được!”

“Triều đình ta không những phải đối mặt với Ký Bắc vương mà còn phải đề phòng các phiên vương khác thừa nước đục thả câu! Rồi cả các nước khác bên ngoài Đại Võ chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt vời này! Đại Võ chúng ta phải đối mặt với kẻ địch đến từ khắp nơi, áp lực vô cùng lớn!”

“Cục diện hiện giờ đang vô cùng phức tạp, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, triều đình sẽ không chịu được đâu ạ!”

Quan lại theo phe Tiên Viễn Thâm cũng thi nhau lên tiếng.

“Không sai, nên thả thế tử ạ! Giữ thế tử lại chỉ càng rắc rối hơn!”

“Chi bằng thả thế tử ra để xoa dịu bên Ký Bắc vương!”

“Triều đình ta thực sự không chống đỡ được, hoàng triều cũng không chịu được đâu ạ!”

...

Đúng lúc ấy, Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu cũng đứng ra.

“Khởi bẩm hoàng thượng, vi thần cho rằng nên giữ thế tử lại!”

“Đúng như Tiên đại nhân nói, giữ thế tử lại về sau sẽ có rất nhiều tai họa! Song nếu chúng ta không giữ thế tử lại, liệu Ký Bắc vương có từ bỏ dã tâm của mình hay không? Không cần nghĩ cũng biết Ký Bắc vương chắc chắn sẽ không! Hắn ta lòng dạ dạ sói, đã ấp ủ kế hoạch hơn hai mươi năm, sẽ không từ bỏ dã tâm của mình chỉ bởi một thế tử đâu! Trận chiến này là không thể tránh khỏi!”

“Thế nên hiện giờ giữ lại thế tử chính là cách tốt nhất!”

“Chỉ giữ lại thôi chứ không giết, như vậy ít nhất còn có thể khiến Ký Bắc vương phải e dè! Hơn nữa nếu giữ lại thế tử thì chúng ta sẽ có cơ hội tra được nhiều thông tin hơn về Ký Bắc vương thông qua thế tử, điều này rất có lợi để chúng ta chuẩn bị cho trận chiến!”

Quan lại theo phe Cao Thiên Diệu thì nhau đứng ra lên tiếng.

“Không sai, giữ lại thế tử chính là cách tốt nhất!”

“Vừa có thể khiến Ký Bắc vương phải kiêng kị, vừa giúp chúng ta chuẩn bị được nhiều hơn!”

“Trước mắt thì đây chính là cách làm thỏa đáng nhất!”

...

Mọi người ai cũng lên tiếng, lời người nào nói cũng rất có lí.

Nữ đế cũng đang do dự, nàng không biết phải làm thế nào.

Cũng bởi thế nàng mới mời các quan tới để thương lượng, kết quả vẫn không tìm ra cách giải quyết.

Đúng lúc đó, nàng nghĩ tới một người, một người luôn khiến nàng bất ngờ khi nàng không để ý đến.

Nữ đế liếc nhìn người đang đứng ở phía cuối nhất, nở nụ cười rạng rỡ: “Lâm ái khanh, lời các vị đại thần nói đều rất có lí, người có ý kiến gì không? Mau nói cho trẫm nghe xem!”

Lâm Bắc Phàm đang trộm lườm biếng, nghe thấy nữ đế gọi tên chợt khựng người.

Ta lén lườm có một chút thôi mà nữ đế cũng không bỏ qua cho ta là sao?

Lúc này, các quan trong triều đều yên lặng, bọn họ đồng loạt nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, đợi hắn đưa ra ý kiến.

Lâm Bắc Phàm đứng ra, chắp tay đáp: “Khởi bẩm bệ hạ, vi thần cho rằng Hộ bộ thượng thư Tiền đại nhân nói rất có lý! Thế tử Võ Anh Kiệt có thân phận vô cùng nhạy cảm, giữ thế tử lại e là sẽ chọc giận đến Ký Bắc vương, từ đó dẫn đến thế cục chuyển biến xấu, triều đình và nước nhà hỗn loạn! Hiện giờ Đại Võ đang phải giải quyết rất nhiều chuyện thật sự không thể làm lớn chuyện nữa đâu ạ!”

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm khẽ nở nụ cười nhạt: “Lâm ti nghiệp nói chí phải, không hổ là trạng nguyên đỗ cả tam nguyên!”

Đây là lần đầu tiên hắn ta phát hiện ra Lâm Bắc Phàm lại hiểu chuyện và không còn ngửa mặt như lúc trước nữa.

“Thế nhưng lời của Lại bộ thượng thư Cao đại nhân cũng không sai!”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục bẩm báo: “Ký Bắc vương lòng lang dạ sói, dù có thả hay giữ thế tử thì chắc chắn hãn ta vẫn sẽ khởi binh, vấn đề chỉ nằm ở việc thời gian sớm hay muộn mà thôi. Giữ lại thế tử để hãn ta làm con tin thì có thể khiến Ký Bắc vương phải kiêng dè, đồng thời chúng ta còn khai thác được thông tin nội bộ từ thế tử nữa, điều này rất có lợi cho chúng ta!”

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm không còn cười nổi được nữa.

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu cũng chẳng vui vẻ gì.

Mọi người bắt đầu bất mãn.

“Lâm ti nghiệp, rốt cuộc ngươi đang nói đỡ cho ai đây?”

“Lúc thì ngươi bảo thả, lúc ngươi lại bảo giữ! Lão phu nghe mà rối hết cả óc đây này!”

“Rốt cuộc ý của ngươi là sao hả?”

...

Chương 126: Có thích khách

Lâm Bắc Phàm vô cùng bình tĩnh, lớn giọng nói: “Bất luận là giữ hay là thả thì đều có cái lý của nó! Bệ hạ anh minh thần võ, suy tính chu toàn, trong lòng bệ hạ chắc chắn đã có đối sách! Thế nên thần không cho ý kiến nữa, thần sẽ ủng hộ hết mình đối sách của bệ hạ!”

Trong lòng các quan toàn là tiếng chửi thề!

Nói rõ lâu mà toàn mấy lời vớ vẩn, chẳng có chút ý nghĩa nào cả!

Lại còn tiện miệng nịnh nọt nữ đế nữa chứ!

Đồ ranh con!

Nữ đế nhìn Lâm Bắc Phàm bề ngoài thì đơn thuần thành thật, bên trong lại cực kì gian xảo với vẻ cặn lòi.

Lúc tham ô thì tích cực lắm, đến lúc giúp đỡ trăm thì nguoi lại lơu lẹo!

Đúng là một tên xấu xa!

“Được rồi, chuyện này sẽ bàn bạc sau!”

Cuối cùng, mọi người chẳng nghĩ ra được đối sách nào hay cả nên đã quyết định cứ tạm thời giữ thế tử lại, tiếp đãi hần ta bằng rượu ngon đồ ăn ngon. Trừ việc không cho hần ta ra ngoài thì hần ta làm gì cũng được, bên cạnh đó cũng phải quan sát phản ứng của Ký Bắc vương, thừa cơ mà hành động.

Hội bàn xong, Lâm Bắc Phàm thông thả trở về Lâm phủ của hần.

Hai tử đệ Mạc Như Sương vội vã chạy tới hỏi: “Nghe đâu thế tử Võ Anh Kiệt bị nữ đế bắt rồi, chuyện này là thật sao?”

Đây cũng không phải chuyện nhỏ, hầu như người khắp kinh thành đều hay biết, hiện giờ bên ngoài cũng đang bàn tán ghê lắm.

Lâm Bắc Phàm cũng không có ý giấu diếm, hần gật đầu đáp: “Đúng là có chuyện này!”

“Ôi chao, phiền phức lớn rồi!” Mặt mày hai người cau có, Quách Thiếu Soái sốt ruột hỏi: “Thế tử bị bắt rồi, chúng ta phải ăn nói với Vương gia thế nào bây giờ?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Chuyện này có liên quan gì đến các ngươi, hắn ta bị bắt cũng đâu phải do các ngươi!”

Quách Thiếu Soái lắp bắp: “Nói thì nói là vậy, nhưng...”

Lâm Bắc Phàm bảo: “Theo ta thấy thì kẻ sai phải là hắn ta mới đúng! Hắn ta biết rõ thân phận của mình nhảy cảm lại không ngoan ngoãn ở Ký Bắc, cứ đòi chạy tới kinh thành, hắn ta làm vậy có khác gì tự chui đầu vào rọ không?”

“Chạy tới kinh thành thì đã đành, đằng này hắn ta còn làm lộ thân phận của mình, cũng chẳng biết hắn ta suy nghĩ thế nào nữa! Ta mà là Ký Bắc vương chắc chắn sẽ tức điên lên tát cho hắn ta dính bẹp vào tường, có gỡ thế nào cũng không gỡ xuống được!”

Sắc mặt Mạc Như Sương thoáng mất tự nhiên.

Nàng cảm giác hình như thế tử tới kinh thành là bởi vì nàng.

“Đúng rồi, Lâm công tử, sao thế tử lại bị bắt thế?” Mạc Như Sương hỏi.

“Các ngươi không biết hả, bên ngoài người ta đang đồn ầm lên rồi mà?” Lâm Bắc Phàm chớp mắt hỏi.

“Tin đồn bên ngoài nói rằng thế tử chơi gái không chịu trả tiền, bị kỹ nữ cáo trạng lên quan phủ nên thân phận mới bị bại lộ! Nhưng chuyện này chắc chắn không có khả năng, thế tử mang thân phận tôn quý, có mắt nhìn, làm sao có thể vừa mất đám kỹ nữ được? Hơn nữa bọn họ vừa già vừa xấu, còn béo nữa nên chắc chắn không thể!” Quách Thiếu Soái vội nói.

Lâm Bắc Phàm nhún vai: “Mặc dù chuyện này khiến người ta khó tin, nhưng sự thật chính là như vậy đây!”

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái: “Đậu má!”

“Ta cũng không hiểu, đường đường là một thế tử mà sao lại nhìn trúng kỹ nữ vừa già vừa béo, lại xấu như vậy! Ta nghĩ chắc thế tử đã ăn quen cao lương mỹ vị nên mới nóng lòng muốn ném thử mấy thứ tầm thường! Chỉ có thể nói trời cao

biển rộng không gì là không có!” Lâm Bắc Phàm lắc đầu thốn thức.

Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái cứ nghĩ đến việc thế tử và đám bà cô ấy tình tứ với nhau là rùng mình một cái!

Khẩu vị của thế tử mạn thật đấy!

Chỉ mới nghĩ thôi mà bọn họ đã thấy khó chịu, sao thế tử lại chịu được vậy?

Nhất là Mạc Như Sương, nàng thấy hơi ghê, quyết định sau này phải tránh xa thế tử ra mới được.

“Lâm công tử, người thông minh tuyệt đỉnh, có thể cứu thế tử ra được không? Dẫu sao thế tử cũng là con trai ruột của vương gia, thế tử xảy ra chuyện e là vương gia sẽ điên mất, vương gia mà điên thì sẽ ảnh hưởng đến đại nghiệp tương lai...” Mạc Như Sương hỏi, nàng ta đang rất mong đợi.

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi, hắc cùi khở: “Ta chỉ có thể cố gắng hết sức thôi, song không mấy hy vọng đâu! Các người nhanh chóng nói lại chuyện này với vương gia đi xem vương gia định làm thế nào!”

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái gật đầu một cách nặng nề.

Rất nhanh sau đó, chuyện này đã được truyền đến tai vương gia tại Ký Bắc.

...

Vương gia giận tím mặt: “Kiệt Nhi, ta đã bảo người đừng làm lỡ đại nghiệp chỉ vì chuyện nữ nhi rồi, vậy mà người lại không nghe! Giờ người rơi vào tay con nhãi đó, hại cha người phải bị dôn vào thế bị động thế này! Đúng là đáng chết!”

Ký Bắc vương dùng sức vỗ một cái, nội lực khắp người phun ra, bàn ghế xung quanh cũng bị hấn ta phá hỏng.

Gia Cát tiên sinh nói với vẻ thận trọng: “Vương gia, có lẽ thế tử đã bị kẻ gian hãm hại! Được biết, đáng lẽ ra thế tử phải đang nghỉ ngơi bên trong phòng, ngoài phòng có rất nhiều cường giả canh giữ, nhưng thế tử lại bị kéo đi một cách thần không biết quỷ không hay và ném vào trong kỹ viện, cuối cùng rơi vào tình cảnh thế kia!”

Vương gia vẫn đang tức giận: “Người còn ngại biện cho nó? Nếu nó không tới kinh thành thì chuyện này sẽ xảy ra sao? Đòi này của lão phu cũng coi như anh minh, sao lại sinh ra cái đứa khôn khiếp thế này!”

Đến bốn chữ “cái đứa khôn khiếp” mà vương gia cũng thốt ra được, có thể thấy hẳn ta đang phần nộ đến mức nào.

“Vương gia, có cứu thế tử hay không?” Gia Cát tiên sinh lại hỏi.

“Nó là con trai ta, đương nhiên phải cứu rồi!” Vương gia siết chặt nắm tay.

Buổi tối hai ngày sau, bỗng có một đoàn cao thủ áo đen đột nhập vào nơi mà thế tử ở.

“Người đâu, có người muốn giết thế tử!”

“Chuẩn bị bắn cung! Bắn!”

“Không được để thích khách chạy thoát!”

Chương 127: Đòi một trăm vạn thì đã sao?

Hỗn chiến cả buổi tối, cuối cùng đám cao thủ áo đen kia không thu hoạch được gì và rút lui toàn bộ.

Một đêm nữa lại trôi qua, lại có thêm một đoàn cao thủ áo đen nữa tới. Lần này bọn chúng cũng không thu hoạch được gì, lại nhanh chóng rời đi.

Đêm thứ ba cũng vậy.

Trên thực tế, bọn họ không thể hành động thành công.

Bởi lẽ nữ đế đã chuẩn bị hai nghìn quân tinh anh ngày đêm canh giữ, mục đích là để đề phòng có kẻ đến cứu thế tử.

Dù cường giả Hậu Thiên có mạnh cỡ nào đi chăng nữa thì cũng phải bó tay trước quân đội với trang bị chất lượng như vậy.

Một mình người có thể đánh thắng mười mấy người, song người có thể đấu được với hàng trăm, hàng nghìn người

không?

Sức lực của con người là có hạn, chỉ cần người sai sót một lần thôi là sẽ bị chiến thuật biến người nuốt trọn ngay.

Ngoài ra, nữ đế còn sắp xếp thêm hơn mười cường giả, trong đó có một vị cường giả Tiên Thiên.

Một thế lực mạnh như thế muốn tiêu diệt một môn phái lớn hãy còn dư sức.

Cộng thêm ưu thế thiên thời địa lợi, triều đình có thể phái binh chi viện bất cứ lúc nào, binh lực dồi dào, cho nên đám cao thủ kia chỉ đành bó tay chịu chết, ngược lại còn tồn thất không ít người.

Đã quá nhiều cường giả hi sinh khiến Ký Bắc vương không dám phái thêm người đi nữa.

Cuối cùng, hắn ta chỉ đành đến nhờ vả Lâm Bắc Phàm.

“Vương gia đã phái võ lâm cao thủ đi cứu thế tử rồi!”

“Thế nhưng triều đình có rất nhiều cao thủ, binh mã cũng dồi dào, người của vương gia nhiều lần bó tay rút lui, tổn binh hao tướng, hiện giờ không thể tồn thất thêm được nữa! Thế nên vương gia cho mời Lâm công tử giúp vương gia nói vài câu với triều đình, để triều đình thả thế tử ra!”

“Sau khi xong việc vương gia ắt sẽ hậu tạ! Lâm công tử, xin được nhờ cậy người, mong người hãy cứu thế tử!”

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái chạy tới và nói một cách thành khẩn.

Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ oai phong凛冽: “Được hai vị tin cậy, được vương gia tin tưởng! Cứu thế tử chính là trách nhiệm mà ta không thể chối từ! Dù vương gia không nói thì bản quan vẫn sẽ cố gắng hết mình!”

Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái nghe vậy, trong lòng bèn được an ủi.

Ánh mắt của Mạc Như Sương rất dịu dàng: “Vất vả cho Lâm công tử rồi! Sau khi xong việc, ta nhất định sẽ nói tốt vài câu giúp người trước mặt vương gia để vương gia biết người cố gắng thế nào!”

Quách Thiếu Soái đáp: “Ta cũng sẽ nói tốt về ngươi trước mặt vương gia!”

Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa xua tay, đáp một cách khiêm tốn: “Nào có nào có, đây là việc ta nên làm mà!”

Sau đó hắn lại nói khéo và bắt đầu làm khó hai người kia: “Thế nhưng cứu thế tử là một việc vô cùng khó khăn, phải bỏ công sức và phải trả một cái giá vô cùng lớn, thế nên ta hy vọng...”

“Hy vọng gì?” Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái đồng thanh hỏi.

“Ta hi vọng Vương gia có thể trả thù lao trước cho ta, được chứ? Ta không cần nhiều đâu, một trăm vạn lượng mà thôi!”

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái: “Đậu má!”
Bọn họ trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm.

Họ còn tưởng Lâm Bắc Phàm đã “cải tà quy chính”, ai ngờ hắn vẫn là một thiếu niên tham tiền như thế, chẳng thay đổi một chút nào cả!

Hắn mở miệng ra đã đòi một trăm vạn, lại còn bảo không nhiều...

Ngươi có biết chỗ tiền đó là bao nhiêu không hả?

Mạc Như Sương bực mình hỏi: “Lâm công tử, thế này mà ngươi còn kêu không nhiều? Rõ ràng ngươi đang đòi mạng người ta! Một trăm vạn tương đương với tiền chi tiêu một năm của cả mười vạn dân, vương gia lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

Quách Thiếu Soái cũng lên tiếng: “Lâm công tử, ngươi đúng là một tên tham lam, ta không thể nhịn được nữa rồi!”

Lâm Bắc Phàm thấy túi thân vô cùng: “Các ngươi tưởng ta dễ dàng lắm à? Các ngươi có biết vì sao triều đình cứ lè mề mại mà không chịu trả người không?”

“Tại sao?” Hai người kia đồng thanh nói.

“Đó là bởi vì văn võ bá quan trong triều và cả nữ đế đều nhìn thấu tâm tư của vương gia, mọi người đều cho rằng sớm muộn gì vương gia cũng sẽ khởi binh mưu phản, thế nên mới không

đồng ý thả người! Mọi người muốn giữ thế tử ở lại kinh thành, dùng thế tử làm con tin để uy hiếp vương gia, khiến vương gia phải dè chừng!”

“Hóa ra là như vậy!” Hai người kia kinh ngạc.

Lâm Bắc Phàm giơ một ngón tay lên: “Khi đó ta đã nói đỡ cho thế tử một câu! Nhưng ai ngờ kết quả lại...”

“Kết quả thế nào?” Hai người kia lại đồng thanh hỏi.

“Suýt chút nữa ta cũng bị lộ luôn!” Lâm Bắc Phàm nghĩ lại mà thấy sợ, bảo: “Lúc ấy quan lại khắp triều đều nhìn ta bằng ánh mắt nghi ngờ, bọn họ nghi ngờ ta phản bội triều đình, nghi ngờ ta dựa dẫm vào Ký Bắc vương! Đến cả nữ đế ngày thường ưu ái ta cũng nhìn ta bằng ánh mắt dò xét!”

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái thốt lên:

“Đâu má! Khoa trương vậy ư?”

“Không hề khoa trương một chút nào!”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng chất vấn: “Các người có biết ta đã xót xa thế nào không?”

Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái lắc đầu: “Không biết!”

Lâm Bắc Phàm lại chất vấn: “Các người có hiểu sự tủi thân trong đó không?”

Hai người kia lại lắc đầu: “Không hiểu!”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Các người có hiểu những nguy hiểm mà ta phải chịu hay không?”

Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái lắc đầu: “Không hiểu!”

Lâm Bắc Phàm chỉ vào đầu của mình, gào lên đầy tức giận: “Khi ấy suýt chút nữa ta đã mất luôn cái mạng này, các người có hiểu không hả?”

Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái bị mắng đến tối tăm mặt mũi, bọn họ chột dạ vô cùng: “Chúng ta không hiểu...”

Lâm Bắc Phàm vẫn đang kích động, hấn tiếp tục hét: “Vậy ta đòi một trăm vạn thì đã làm sao?”

Chương 128: Một cơ hội để thử thách

“Suýt chút nữa ta đã mất đi tất cả vinh hoa phú quý, mất đi ân sủng của nữ đế, còn suýt mất luôn cả cái mạng này!”

“Hay nói một cách khác là suýt chút nữa ta đã mất đi tất cả!”

“Ta đòi một trăm vạn chỉ là một số tiền nhỏ nhỏ thôi chứ có nhiều đâu?”

“Vương gia chỉ mất đi một trăm vạn, còn ta thì mất tất cả!”

“Theo một góc độ khác, chẳng lẽ mạng của thế tử không đáng giá một trăm vạn ư?”

Mạc Như Sương thấy xấu hổ tột cùng: “Lâm công tử, ta xin lỗi, ta đã hiểu lầm ngươi rồi! Không ngờ vì thế tử mà ngươi lại phải trả giá nhiều vậy, một trăm vạn quả thực không hề nhiều! Thật sự rất xin lỗi ngươi...”

Quách Thiếu Soái cũng thấy hổ thẹn: “Lâm công tử, xin lỗi ngươi, ta đã hiểu lầm ngươi rồi!”

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm vẫn khó coi như cũ: “Hừ! Các ngươi biết vậy là tốt! Hơn nữa các ngươi tưởng một trăm vạn đó ta được hưởng hết hay sao?”

Trông ánh mắt hoang mang của hai người kia, Lâm Bắc Phàm nói trong sự bức tức: “Các ngươi ngu thật, có vậy mà cũng không hiểu! Văn võ bá quan trong triều đều không đồng ý, ta phải bỏ tiền ra để mua chuộc họ, không thì ai sẽ đứng ra nói tốt cho ta đây?”

“Ồ đúng vậy đúng vậy! Lâm công tử nói đúng lắm!” Cuối cùng thì hai người kia cũng hiểu ra.

Không biết Lâm Bắc Phàm lấy đâu ra một cái bàn tính nhỏ, gõ lạch cạch: “Ta đã tính qua rồi, trong triều đình có khoảng ba mươi người có tiếng nói! Bọn họ đều là những kẻ tham lam tột cùng, người nào cũng phải ba, bốn vạn lượng bạc mới mua chuộc được! Cứ tính theo vậy thì ít nhất phải bỏ ra chín mươi vạn!”

“Nếu gặp phải một kẻ cực tham thì thậm chí ba, bốn vạn cũng chẳng đủ! Ví dụ như Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu hay Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm mà ta quen, bọn họ đều cực kì tham lam, đã thế còn có xích mích với ta nữa! Nếu không

bỏ ra bảy, tám vạn thì không thuyết phục được bọn họ đâu! Khéo phải cần đến cả mười mấy vạn ấy chứ!”

“Cứ tính như thế thì một trăm vạn cũng không đủ, ta còn phải bỏ thêm tiền vào!”

Lâm Bắc Phàm cất bàn tính đi, hắn thở dài đầy tuyệt vọng: “Các ngươi nói xem, để cứu một thế tử không hiểu chuyện mà ta lỗ biết bao nhiêu, lại còn bị người khác hiểu lầm, ta nào có được dễ dàng gì cho cam?”

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái bắt đầu thi nhau xin lỗi.

Mạc Như Sương nói: “Lâm công tử, do ta ngờ nghệch chẳng biết gì cả nên đã hiểu lầm ngươi, cho ta xin lỗi! Về sau... về sau ta sẽ không bao giờ nghi ngờ ngươi nữa!”

Quách Thiếu Soái cũng cúi người xin lỗi: “Lâm công tử, xin lỗi ngươi! Xin lỗi, ngươi không sai, là do ta sai!”

“Các ngươi hiểu cho ta là được rồi!” Lâm Bắc Phàm than vãn.

Trông dáng vẻ tổn thương và đau buồn của Lâm Bắc Phàm, Mạc Như Sương không khỏi thấy đau lòng, nàng khuyên hắn: “Lâm công tử, ngươi đã phải bỏ ra nhiều thứ vì vương gia và thế tử, việc này chúng ta sẽ ghi nhớ trong lòng! Nếu một trăm vạn không đủ thì ngươi cứ đòi thêm đi, ta nghĩ vương gia chắc chắn sẽ hiểu cho ngươi thôi!”

Hai mắt Lâm Bắc Phàm sáng lên: “Như vậy... được thật không đó?”

Trông thấy sắc mặt Lâm Bắc Phàm tốt lên, tâm trạng của Mạc Như Sương cũng được xoa dịu: “Lâm công tử, ngươi đã làm quá nhiều rồi, đừng để bản thân mình chịu thiệt! Dù ngươi không đòi nhiều thì ta cũng sẽ nói giúp ngươi, đây là những thứ ngươi đáng được nhận mà! Một trăm vạn không đủ vậy một trăm năm mươi vạn có đủ không?”

Lâm Bắc Phàm cảm động lắm, hắn bắt lấy tay Mạc Như Sương: “Như Sương, vẫn là ngươi đối xử tốt với ta nhất! Cảm ơn ngươi!”

“Ừm!” Mạc Như Sương đỏ mặt, khẽ gật đầu.

Nàng cảm nhận được hơi ấm trên đôi bàn tay này, trong lòng cũng vì thế mà yêu thích vô cùng.

Lúc này, Quách Thiếu Soái đứng ra, nói một cách nghiêm túc: “Lâm công tử, ta cũng sẽ nói thêm vài câu giúp ngươi!”

Lâm Bắc Phàm đẩy cái mặt mệt của hắn ta ra: “Ngươi tránh qua một bên cho ta!”

Quách Thiếu Soái: “...”

Cứ thế, hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái trở về.

Bọn họ kể lại chuyện này trong thư và gửi tới tay vương gia theo một con đường đặc biệt.

Vương gia đọc thư xong, tay chân run hết cả lên: “Đậu má! Một trăm năm mươi vạn, sao hắn không đi ăn cướp luôn đi?”

“Vương gia, sao thế?” Gia Cát tiên sinh lấy làm lạ hỏi.

Vương gia tức giận đưa thư cho Gia Cát tiên sinh: “Quân sư, ngươi xem xem, lòng tham của tên Lâm Bắc Phàm này quá lớn rồi! Hắn đòi tận một trăm năm mươi vạn mới chịu giúp bốn vương cứu Kiệt nhi ra!”

Gia Cát tiên sinh nghiêm túc đọc thư, đoạn bảo: “Một trăm năm mươi vạn đúng là nhiều thật! Thế nhưng theo bức thư này thì một trăm năm mươi vạn này dùng để mua chuộc quan viên trên dưới để bọn họ lừa lời, như vậy cũng không tính là nhiều!”

Vương gia phát tay áo, không hề vui chút nào: “Ta chỉ sợ hắn cầm tiền rồi mà việc lại không thành, thế chẳng phải bốn vương sẽ lỗ sao?”

Gia Cát tiên sinh cười bảo: “Vương gia đã quên rồi sao? Trước đó chúng ta và Lâm Bắc Phàm đã thỏa thuận với nhau có thể cọc trước ba mươi phần trăm! Đợi chuyện này xong xuôi trót lọt trả nốt phần còn lại cũng được! Như vậy sẽ không bị tổn thất quá nhiều!”

Vương gia gật đầu, sắc mặt cũng đỡ hơn phần nào.

“Hơn nữa vương gia à, chúng ta có thể nhân cơ hội này để thử xem thủ đoạn của Lâm Bắc Phàm thế nào!”

Gia Cát tiên sinh mỉm cười: “Hiện giờ thế tử đang bị triều đình giam giữ, bách quan văn võ trong triều lại không đồng ý thả người! Nếu Lâm Bắc Phàm cứu được thế tử trong tình cảnh bất lợi này thì chứng tỏ hẳn là một nhân tài cực kì có năng lực! Bỏ tiền để lôi kéo một nhân tài như thế cũng đáng mà?”

Chương 129: Lý lẽ

Vương gia gật đầu, nhìn Gia Cát tiên sinh, ra hiệu cho hắn ta nói tiếp.

“Tiền đã tiêu nhưng vẫn có thể kiếm lại được, nhưng nhân tài thì khó kiếm lắm! Nếu lôi kéo được hắn về dưới trướng vương gia thì sau này vương gia có thể sai khiến hắn làm nhiều chuyện lớn hơn nữa, điều này giúp ích rất nhiều cho sự nghiệp của vương gia!”

Vương gia gật đầu: “Quân sư nói cũng có lý, cứ làm như vậy đi!”

“Vương gia anh minh!” Gia Cát tiên sinh chấp tay.

Thế là ngân phiếu bốn mươi lăm vạn lượng đã nhanh chóng được giao đến tay Lâm Bắc Phàm.

“Vương gia nói đây là ba mươi phần trăm tiền cọc! Đợi đến khi người cứu được thế tử thì chỗ tiền còn lại sẽ trả cho người sau! Lâm công tử, xin được nhờ cậy người, mong người nhất định phải cứu được thế tử ra ngoài!” Mạc Như Sương nói một cách nghiêm túc.

Lâm Bắc Phàm nhanh tay nhanh chân nhét ngân phiếu vào trong túi, hắn nghiêm mặt, đoạn bảo: “Tiền đã về tay thì mọi chuyện không thành vấn đề! Các người trở về bẩm báo với vương gia cứ đợi tin tốt từ ta đi!”

Lâm Bắc Phàm thầm nhủ: Quả nhiên tên vương gia này là một con cừu béo, sau này phải “chăn” hắn ta thêm mới được!

Trông dáng vẻ vô cùng tự tin của Lâm Bắc Phàm, Mạc Như Sương vẫn thấy hơi lo, nàng nói một cách thành khẩn: “Lâm công tử, người phải chú ý an toàn đấy! Không làm được thì không cần miễn cưỡng! Trong mắt của tiểu nữ tử, tính mạng

của người vẫn quan trọng hơn, người tuyệt đối đừng để mình rơi vào tình cảnh nguy hiểm!”

“Được, ta biết rồi!” Lâm Bắc Phàm vỗ ngực bảo đảm.

Thế là ngày hôm sau, tại buổi tảo triều, Lâm Bắc Phàm tích cực đứng ra cho ý kiến: “Khởi bẩm bệ hạ, mấy hôm nay vì thần đã suy nghĩ rất nhiều, vì thần cho rằng vì bệ hạ, vì giang sơn xã tắc, chúng ta nên thả thế tử ra!”

Khóe miệng nữ đế giật một cái, giờ mới thấy người tích cực, tiền về đến tay rồi chứ gì?

“Lâm ái khanh, nói cho trẫm nghe lý do của người đi!”

“Vâng, thưa bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm đứng thẳng người, lớn giọng đáp: “Việc giữ lại thế tử gây ra nhiều bất lợi hơn là thuận lợi!”

“Đầu tiên, nếu tiếp tục giam giữ thế tử chắc chắn sẽ chọc giận Ký Bắc vương, khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn!”

“Thế tử là trưởng tử của Ký Bắc vương, được yêu thương từ nhỏ, được Ký Bắc vương hết lòng bồi dưỡng và gửi gắm hy vọng! Mà nay thế tử lại rơi vào tay chúng ta, chắc hẳn Ký Bắc vương sẽ lòng nóng như lửa đốt!”

“Chúng ta có thể nhận thấy từ mấy đợt thích khách đột nhập lần trước! Bọn chúng không tới để giết thế tử mà chính là cao thủ được Ký Bắc vương phái đến để cứu hãn ta! Từ hành động của bọn họ chúng ta có thể thấy được Ký Bắc vương càng lúc càng sốt ruột, càng lúc càng mất kiên nhẫn!”

“Nếu Ký Bắc vương thấy không cứu được người mà khởi binh sớm, vậy thì nguy to rồi!”

“Đây không phải chuyện không có khả năng xảy ra, mong bệ hạ suy xét!”

Sắc mặt nữ đế thoáng thay đổi, nàng gật đầu: “Nói hay lắm, tiếp tục đi!”

“Vâng, thưa bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục lớn tiếng nói: “Thứ hai, việc tiếp tục giam giữ thế tử sẽ gây ra vô số phiền phức!”

“Hiện giờ người mà chúng ta phải đối mặt không chỉ có Ký Bắc vương mà còn cả những kẻ địch khác nữa!”

“Ví dụ như các phiên vương, rồi những kẻ có dã tâm trong giang hồ, và cả những nước bên ngoài Đại Võ nữa, có quá nhiều kẻ địch! Bây giờ bọn họ đều đang đợi một cơ hội để thừa nước đục thả câu!”

“Mà thế tử chính là cơ hội tuyệt vời mà bọn họ đang mong chờ!”

“Nếu bọn họ phái người tới giết được thế tử thì có thể kích thích mâu thuẫn giữa triều đình và Ký Bắc vương! Hai bên lâm vào chiến tranh, còn bọn họ thì lại ngư ông đắc lợi! Chuyện này không phải không có khả năng xảy ra, chắc chắn nó sẽ tới đây ạ!”

“Nếu vi thần là bọn họ, vi thần cũng sẽ không bỏ qua một thời cơ tốt như thế đâu!”

Sắc mặt của mọi người lập tức biến đổi.

Lâm Bắc Phàm nói tiếp: “Chúng ta không đánh được thế tử, mắng chửi được mà giết cũng chẳng xong, bắt buộc phải bảo vệ thế tử chu toàn! Hiện giờ chúng ta có thể đối phó với người, ngựa của Ký Bắc vương, nhưng sau này thì sao?”

“Đợi những kẻ có dã tâm khác đều ra mặt, đồng loạt phái các cao thủ tới ám sát thế tử thì chúng ta còn trụ được không?”

“Dù có trụ được thì chúng ta vẫn sẽ tổn thất một lượng lớn người và của, “lượng” ở đây là một con số trên trời! Đồng thời chúng ta còn phải đối diện với nguy cơ kinh thành loạn lạc, khó mà tính toán xem sẽ tổn thất bao nhiêu!”

“Kinh thành chính là trái tim của Đại Võ, nếu trái tim này xảy ra chuyện ắt sẽ có ảnh hưởng lớn đến việc Đại Võ vận hành! Hiện giờ Đại Võ ta đang bị nhìn chăm chăm, kinh thành mà có chuyện nữa thì phiền phức lắm! Thế nên mong hệ hạ suy xét!”

Sắc mặt của mọi người đều trở nên nặng nề.

Nữ đế nghiêm mặt nói: “Lời này của ái khanh rất có lý, nói tiếp đi!”

“Thứ ba, giữ thế tử lại cũng chẳng có tác dụng gì!”

“Tư tác phong hành sự của thế tử có thể thấy thế tử là một người khá đơn giản, thiếu thận trọng, bằng không chúng ta nào có bắt được hắn ta một cách dễ dàng như vậy! Từ đó cho thấy thế tử không hề có kinh nghiệm, không được tiếp xúc nhiều với những sự vụ quan trọng, chúng ta sẽ không hỏi được gì từ thế tử đâu! Giữ hắn ta lại cũng chỉ để uy hiếp Ký Bắc vương mà thôi!”

“Thế nhưng Ký Bắc vương có đến mấy người con trai, người nào cũng rất xuất sắc! Bản thân Ký Bắc vương lại là một người ngang ngược, đầy rẫy dã tâm, vẫn luôn ngăm nghe Trung Nguyên ta. Đối với Ký Bắc vương, một người con trai chết đi chẳng phải chuyện gì lớn cả! Thậm chí nếu thế tử chết rồi, Ký Bắc vương còn có lý do để mà khởi binh, chuyện này chúng ta không thể không đề phòng!”

Chương 130: Bí mật

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói: “Vậy nên thân cho rằng giữ lại thế tử sẽ khiến chúng ta lâm vào nhiều khó khăn hơn, chúng ta vẫn nên thả thế tử càng sớm càng tốt thì hơn!”

Nghe Lâm Bắc Phàm nói xong, suy nghĩ của nữ đế cũng nghiêng về phía hắn nhiều hơn.

Có điều nàng vẫn muốn nghe nhiều ý kiến hơn nữa rồi tổng hợp tất cả các ý kiến lại.

“Các ái khanh còn có ý kiến gì không?”

“Bệ hạ!” Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu đứng ra, nói với Lâm Bắc Phàm: “Lâm ti nghiệp nói rất có lý! Thế nhưng cứ thả thế tử một cách dễ dàng như thế thì há chẳng phải sẽ bị mọi người chê cười hay sao, bọn họ sẽ cho rằng triều đình ta e sợ trước Ký Bắc vương!”

“Hơn nữa, dù chúng ta thả thế tử ra thì những kẻ lòng lang dạ sói vẫn không bỏ qua cơ hội này mà thi nhau ám sát thế tử, sau đó bọn chúng sẽ hất nước bẩn lên người chúng ta, khiến mâu thuẫn giữa chúng ta với Ký Bắc vương trở nên gay gắt hơn!”

“Ngoài ra tình hình hiện giờ đang vô cùng nguy hiểm, bởi vì không có người của chúng ta canh giữ thì đối phương sẽ còn

hành động trắng trợn hơn! Bên cạnh thế tử thiếu người bảo vệ, gần như có thể nói là thập tử nhất sinh cho nên cuối cùng tình hình vẫn sẽ không có gì thay đổi cả!”

“Còn việc thế tử là người như thế nào, liệu có biết chuyện của Ký Bắc vương hay không thì chúng ta nào biết được? Nhỡ đâu thế tử cố ý giả vờ để lừa chúng ta thì sao?”

“Ký Bắc vương có đến mấy người con trai, có chết một người cũng chẳng phải chuyện gì to tát! Thế nhưng người mà Ký Bắc vương phong làm thế tử ắt phải được hần ta coi trọng! Thế tử ở trong tay chúng ta thì Ký Bắc vương mới phải kiêng kị!”

“Vậy nên bản quan luôn cho rằng chúng ta nên giữ lại thế tử ắt sẽ có lợi hơn!”

Nữ đế gật đầu: “Cao ái khanh nói cũng có lý! Vậy còn ái khanh nào có ý kiến khác không, mau nói ra cho trẫm nghe!”

“Thần thấy Lâm ti nghiệp nói rất đúng, thả thế tử ra sẽ tốt hơn!”

“Bản quan cho rằng giữ thế tử lại mới là tốt nhất!”

...

Các quan bắt đầu cãi nhau.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đứng ra khỏi hàng, hần cắt ngang những lời cãi cọ của các quan, mỉm cười nói: “Khởi bẩm bệ hạ, vi thần vẫn giữ vững ý kiến của mình, cho rằng nên thả thế tử ra! Thế nhưng thả người cũng phải biết cách thả!”

“Chỉ cần thả đúng cách thì triều đình ta không những tránh được nguy hiểm và tổn thất mà còn có thể áp chế Ký Bắc vương thông qua việc này, khiến Ký Bắc vương phải chịu tổn thất nặng nề! Cơ hội này ngàn năm mới có một, bệ hạ đừng bỏ lỡ!”

Nữ đế nghe vậy, hai mắt chợt sáng lên: “Ái khanh, mau nói cách của ngươi ra đi!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Bệ hạ, đầu tiên chúng ta hãy lấy danh nghĩa là người bảo vệ sự an toàn cho thế tử để thông báo cho Ký Bắc vương, bảo hần ta phái người tới đón thế tử về!

Nếu giữa đường thế tử xảy ra chuyện vậy là do bọn họ không bảo vệ chu toàn chứ không thể trách triều đình ta được!”

Nữ đế vừa cười vừa gật đầu: “Nói hay lắm!”

“Thứ hai, chúng ta hãy tiễn thế tử một cách thật long trọng, một là để thể hiện hoàng ân mênh mông, hai là để toàn thiên hạ biết chuyện thế tử đang ở kinh thành và đang chuẩn bị trở về Ký Bắc!”

“Ái khanh, tại sao phải làm vậy?” Nữ đế thắc mắc.

“Bệ hạ, bởi vì có rất nhiều người muốn giết thế tử, mà hiện giờ chính là cơ hội tốt nhất!”

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười tự tin, hắn nói: “Ví dụ như mấy vị huynh đệ ruột của thế tử, người nào cũng là một kẻ lòng lang dạ sói. Bọn họ chỉ ước thế tử chết đi, thế tử không chết thì cơ hội nào đến lượt bọn họ! Còn cả các phiên vương khác, những kẻ có dã tâm trong giang hồ và những kẻ luôn nhìn chằm chằm vào hoàng triều, bọn họ chỉ mong thế tử chết để nhân cơ hội này thừa nước đục thả câu!”

Hai mắt nữ đế sáng lên: “Trẫm hiểu rồi, ngươi đang mượn đao giết người!”

“Bệ hạ thánh minh!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay, cười nói: “Cứ làm thế thì toàn thiên hạ đều biết được thế tử sắp rời khỏi kinh thành, sau đó các thế lực chắc chắn sẽ phái cao thủ đi ám sát thế tử! Còn Ký Bắc vương sẽ không thể không điều động binh mã và cao thủ đến để bảo vệ con trai mình!”

“Một mình Ký Bắc vương phải đối mặt với việc các thế lực khắp mọi nơi đuổi giết nên chắc chắn sẽ phải chịu tổn thất cực lớn về binh tướng!”

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười đắc ý: “Cuối cùng, ai thắng ai thua cũng chẳng liên quan đến triều đình ta! Triều đình ta có thể tránh khỏi mọi tổn thất, hơn nữa còn có thể nhô cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi một cách vô tư bình yên.”

“Bệ hạ, kẻ này có được không ạ?”

Văn võ bá quan trong triều nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt kinh ngạc, một kẻ sách tuyệt diệu như thế mà hắn cũng nghĩ ra

được!

Hắn kéo người khắp thiên hạ vào trong, mượn lực của mọi người để giết Ký Bắc vương!

Vừa không ảnh hưởng đến mình, vừa khiến Ký Bắc vương phải chịu tổn thất!

Quá âm hiểm!

Quá độc ác!

Sau này nhất định phải tránh xa tên âm hiểm này ra để đề phòng hắn âm thầm tính kế mình!

“Hay lắm, kế này hay lắm!” Nữ đế vỗ tay cười lớn: “Trẫm thực sự không ngờ còn có cách hay đến vậy! Vào thời khắc quan trọng, Lâm ái khanh chưa từng khiến trẫm thất vọng!”

“Đa tạ bệ hạ đã khen, vi thần không dám nhận!” Lâm Bắc Phàm cười.

“Các ái khanh còn ý kiến gì nữa không?”

Các quan nhìn nhau rồi cùng đồng thanh lên tiếng: “Chúng thần không có ý kiến gì!”

“Được! Vậy thì cứ làm theo kế này!”

Nữ đế lớn giọng nói: “Ngoài ra các ái khanh không được tiết lộ chuyện này ra ngoài! Người nào vi phạm sẽ giết không tha!”

“Chúng thần không dám!” Chúng quan e sợ.

Chương 131: Thành giao

“Bệ hạ, thật ra có để lộ chuyện này cũng không sao đâu ạ, bởi vì đây là một âm mưu đường đường chính chính, Ký Bắc vương không muốn tiếp cũng phải tiếp, trừ phi hắn ta không cần đứa con trai này nữa!” Lâm Bắc Phàm cười một cách đắc ý.

Các quan thầm hô một tiếng!

Đồ âm hiểm nhà ngươi!

“Chủ yếu là để bảo vệ Lâm ái khanh thôi!”

Sắc mặt của nữ đế trở nên nghiêm túc: “Kế sách do người đề xuất, Ký Bắc vương nhất định sẽ không bỏ qua cho người! Thế nên trẫm lệnh cho các quan giữ kín miệng của mình, có thế mới không gây phiền phức cho người!”

Trong lòng Lâm Bắc Phàm thấy cảm động lắm.

Mặc dù hẳn không cần, thậm chí hẳn đã tìm được cách để lừa gạt Ký Bắc vương. Song hành động này của nữ đế quả thực quá ân cần, khiến lòng người ta ấm áp, nhưng sau cảm giác tội lỗi cũng trời dậy trong lòng.

Hắn đã lén lút làm biết bao chuyện xấu xa lừa trên gạt dưới sau lưng bệ hạ mà bệ hạ vẫn đối xử với hắn tốt như vậy!

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu nhìn gương mặt tuyệt đẹp của nữ đế, thầm nhủ: Bệ hạ, vi thần sẽ không khiến bệ hạ thất vọng đâu!

Không phải vi thần không muốn trung thành với bệ hạ, chỉ là hệ thống ép thần phải vậy thôi!

Thế nên có trách thì bệ hạ hãy trách hệ thống ấy!

Không liên quan gì đến thần hết!

Hệ thống: [...]

“Lâm ái khanh, đứng ra nghe lệnh!”

Lúc này, giọng nói của nữ đế lại vang vọng bên tai hắn.

“Thần có mặt!” Lâm Bắc Phàm tiến lên trước một bước.

“Lâm ái khanh đã nghĩ ra một kế sách tuyệt vời, không chỉ giúp triều đình thoát khỏi cục diện bế tắc mà còn tránh được tổn thất vô cùng lớn, ngoài ra còn khiến Ký Bắc vương phải thất thoát nhiều binh nhiều tướng, công lao của Lâm ái khanh là vô cùng to lớn! Thế nên giờ trẫm ban thưởng cho người...”

“Một nghìn lượng vàng, một vạn lượng bạc!”

“Mười viên chân trâu dưới biển sâu!”

“Mười miếng tử ngọc cực phẩm!”

“Một thanh bảo kiếm Tử Kim!”

...

Bình thường không có lý do mà nữ đế đã thưởng vô cùng hào phóng, hiện giờ tìm được một lý do, nàng chỉ hận không thể thưởng cho Lâm Bắc Phàm chết ngạt thì thôi, để hắn biết thế nào gọi là hoàng ân mênh mông!

Cuối cùng, Lâm Bắc Phàm ngó cả người, các quan trong triều cũng ngó người theo!

Chỉ có nữ đế là vui vẻ từ đầu đến cuối, khiến Lâm Bắc Phàm nhìn mà tưởng hắn chính là streamer gặp được một anh giai giàu có top một!

Nữ đế nhìn gương mặt anh tuấn của Lâm Bắc Phàm mà tràn đầy vẻ yêu mến, nàng động viên: “Lâm ái khanh tiếp tục cố gắng nhé! Giờ công lao của ngươi ít quá, nếu ngươi lập thêm công thì trăm sẽ cho ngươi thăng quan tiến chức và thưởng ruộng đất cho ngươi!”

Các quan trong triều hâm mộ đến mức đỏ cả mắt!

Với những kẻ làm quan như bọn họ mà nói thì tài nguyên quan trọng số một chính là chức quan, thứ hai chính là ruộng đất!

Chức quan đại diện cho quyền lực, quyền lực càng bành trướng thì càng nhận được nhiều đồ tốt!

Còn ruộng đất...

Đây đang là xã hội phong kiến ruộng đất, người thử nói xem ruộng đất có quan trọng hay không?

Có ruộng đất rồi thì có thể lên làm đại địa chủ, về sau không làm quan nữa thì vẫn được hưởng cuộc sống không lo cơm ăn áo mặc.

Ruộng đất còn có thể truyền lại cho thế hệ sau khiến gia tộc trở nên hưng thịnh.

“Tạ chủ long ân!” Lâm Bắc Phàm hô lớn.

Sau khi trở về, Lâm Bắc Phàm kể lại chuyện này cho Mạc Như Sương nghe.

“Sau khi ta cố gắng khuyên bảo và đút thêm bạc thì nữ đế bệ hạ đã đồng ý thả thế tử! Ngươi về bẩm báo với vương gia đi, bảo vương gia thanh toán hết chỗ tiền còn lại cho ta!”

Mạc Như Sương hớn ha hớn hở: “Đa tạ công tử!”

Nàng vui như mở hội quay về viết thư bẩm báo chuyện này với vương gia.

Không lâu sau, vương gia ở đất Ký Bắc xa xôi nhận được thư của Mạc Như Sương, đồng thời cũng nhận được câu trả lời của triều đình. Triều đình báo cho hần ta rằng thế tử đã được thả ra, bảo hần ta phái người tới đón thế tử trở về.

Vương gia mừng rơn: “Lâm Bắc Phàm làm được thật rồi này! Nghe Như Sương nói thì sau khi lấy được tiền, hần mới lên triều một lần đã lập tức giải quyết ổn thỏa ngay, đúng là nhân tài!”

“Chúc mừng vương gia! Chúc mừng vương gia! Thế tử bình an vô sự, vương gia còn có được một anh tài!” Gia Cát tiên sinh lập tức lên tiếng.

“Ha ha...” Vương gia cười lớn, trong lòng đang rất vui vẻ.

Cười xong, hần ta lại đọc tiếp thư triều đình gửi đến, đôi mày nhíu chặt lại: “Nhưng vẫn có một điều khiến bản vương nghi ngờ, tại sao triều đình lại bảo bản vương đưa người sang đón thế tử trở về? Chuyện này có bất cập gì chăng?”

Gia Cát tiên sinh đọc bức thư, vừa vuốt râu vừa cười: “Theo bức thư này thì hiện giờ triều đình đang loạn trong giặc ngoài, quả thật không thể phái binh lực đi để bảo vệ thế tử, đồng thời cũng không muốn trở mặt với vương gia nên chỉ đành thả thế tử ra!”

“Nhưng thân phận của thế tử vô cùng đặc biệt, thân phận này khiến thế tử bị nhiều người nhìn chăm chăm vào, có xảy ra chuyện không may thì cũng không ổn, sẽ ảnh hưởng xấu đến vương gia và triều đình! Thế nên triều đình mới bảo chúng ta đưa người sang đón thế tử, điều này có thể hiểu được!”

Vương gia gật đầu: “Quân sư nói chí phải!”

“Hơn nữa, chuyện này gần như đã bỏ cáo thiên hạ, triều đình chắc chắn sẽ không tự làm mình mất mặt đâu!” Gia Cát tiên sinh mỉm cười: “Vương gia có thể phái cao thủ xuất phát đi đón thế tử rồi, ngày một ngày hai là xong!”

“Được!” Vương gia lớn tiếng nói: “Hiện giờ hãy phái cao thủ và binh mã tới kinh thành đón Kiệt nhi về cho bốn vương!”

Ngoài ra, Lâm Bắc Phàm có công cứu người, trả nốt chỗ tiền còn lại cho hắn đi!”

“Vương gia anh minh!” Gia Cát tiên sinh chấp tay mỉm cười.

Chương 132: Chuyện này có phải do người làm không?

Thế là vương gia lập tức ra lệnh cho cao thủ và binh mã đi đón thế tử.

Người mà hắn ta điều đi không nhiều, chưa đến trăm người nhưng trong đó toàn là các cao thủ, còn có cả hai vị Tiên Thiên.

Ngoài ra còn có rất nhiều cao thủ đã tới kinh thành cứu thế tử từ sớm, bọn họ không lộ diện mà chỉ bảo vệ một cách âm thầm.

Một lực lượng như thế thừa để bảo vệ một người.

Ngày đi đón thế tử thanh thế động trời, người ngựa đông đúc.

Nữ đế hạ lệnh cho một đại quan thay nàng tiễn thế tử, đồng thời tặng thế tử rất nhiều châu báu để thế tử mang về cho vương gia, thể hiện hoàng ân mệnh mông.

Có thể nói nữ đế đã tận tình làm hết những việc mình nên làm, chẳng ai có thể bới móc được gì cả.

Cứ thế, thế tử “bội thu” trở về, trông hắn ta như thế vừa mới tới kinh thành dạo chơi một vòng vậy.

Đến cả thế tử cũng chẳng dám tin hắn ta được thả ra một cách thuận lợi như vậy, triều đình không hề làm khó hắn ta luôn.

Tuy nhiên rời khỏi kinh thành chưa đầy một ngày sau, thế tử bỗng bị ám sát.

Bên cạnh thế tử có rất nhiều cao thủ nên thích khách không đạt được mục đích, chỉ đành rút lui.

Song đoàn hộ tống thế tử cũng có mười mấy người chết.

Tới ngày thứ hai, thế tử lại bị ám sát.

Lần này thích khách càng hung hăng hơn, có mười mấy cường giả Hậu Thiên, ngoài ra còn có một vị Tiên Thiên.

Có điều bọn chúng vẫn không đạt được mục đích, chỉ rời đi và bỏ lại một đồng thi thể.

Đến ngày thứ ba, thích khách lại đến.

Lần này càng có nhiều cường giả hơn thậm chí còn có những ba vị Tiên Thiên.

Nghe đâu trên chợ đen còn có người treo thưởng lớn đến năm mươi vạn lượng bạc cho kẻ nào lấy được đầu thể tử.

Vậy là không được rồi, năm mươi vạn là một số tiền lớn xiết bao!

Số tiền này đủ để nuôi sống cả một đội quân quy mô nhỏ rồi!

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi!

Rất nhiều tên điên cuồng đã đeo mặt nạ, gia nhập vào đội ngũ thích khách ám sát thể tử.

Thích khách kéo đến càng lúc càng đông và cũng càng lúc càng hung tàn!

Bọn chúng sử dụng rất nhiều những thủ đoạn khác nhau, ví dụ như dựng bẫy, đầu độc, vân vân.

Thực lực của đoàn hộ tống thể tử có hạn, không thể chống đỡ nổi từng đợt thích khách kéo đến như vậy nữa. Bọn họ quyết định cầu cứu vương gia.

Vương gia hay tin xong bèn lập tức phái thêm binh mã và cường giả đi cứu viện.

Giữa hai bên đã bùng nổ một trận chiến dài đằng đẳng.

Cả quảng trường là gió tanh mưa máu, thi thể chất đầy đất!

Nghe đâu sau này khi thể tử về tới Ký Bắc, bọn họ đã tổn thất hai ngàn người ngựa tinh anh, cường giả Hậu Thiên chết mất cả trăm người, thậm chí còn chết mất một cường giả Tiên Thiên, quả thật tổn thất vô cùng nặng nề.

Vừa mất tiền vừa mất người lại chẳng vớt vát được gì cả nên vương gia cũng điên tiết lắm.

Hắn ta cảm tức thế tử - kẻ đã gây ra tổn thất nặng nề ấy để thế tử phải tự kiểm điểm lại.

Không được sự cho phép của vương gia thì không được ra khỏi cửa.

Có điều Lâm Bắc Phàm không biết mấy chuyện này.

Hiện giờ hắn đang híp mắt cười với đồng ngân phiếu có được từ tay vương gia.

“Tổng cộng là một trăm năm mươi vạn không thiếu một đồng, Ký Bắc vương quả là một con cừu béo! Ta chỉ nói mấy câu với triều đình thôi mà đã kiếm được nhiều tiền như vậy, chẳng khó khăn chút nào! Sau này ta phải tìm nhiều cơ hội hơn mới được!”

Những ý nghĩa xấu xa lại sục sôi trong lòng Lâm Bắc Phàm.

Hắn đang nghĩ xem liệu còn tìm được cơ hội để ăn chặn thêm một vố từ chỗ Ký Bắc vương hay không.

Đúng lúc ấy, bỗng có một bóng trắng xuất hiện trước mặt hắn.

Lâm Bắc Phàm đã quen với kiểu xuất hiện im hơi lặng tiếng này của nàng, hắn bình tĩnh nói: “Người tới rồi!”

Bạch Thanh Hoàn nhìn xấp ngân phiếu trong tay Lâm Bắc Phàm mà không biết nên nói gì: “Người giỏi thật đấy, vừa được nữ đế ban thưởng vừa chiếm được cả đồng tiền của Ký Bắc vương! Tham quan đến đời người có thể coi là trước này chưa từng có rồi đấy!”

“Cảm ơn đã khen, đây là thứ ta đáng nhận được!” Lâm Bắc Phàm gật gù một cách đắc ý.

“Ta vẫn luôn thấy thắc mắc.”

“Xin cứ hỏi!”

Bạch Thanh Hoàn坦然 hỏi: “Nghe đâu thế tử bị một cường giả lạ mặt túm đến kỹ viện nên mới bị bại lộ thân phận! Chuyện này có phải do người làm hay không?”

Lâm Bắc Phàm chỉ tay vào mũi mình với vẻ kinh ngạc: “Bạch Quan m, ta đường đường là tân khoa trạng nguyên, là ti nghiệp của Quốc Tử Giám, sao có thể làm ra loại chuyện thất đức như vậy được?”

Bạch Thanh Hoàn thông thả đáp: “Chuyện thất đức mà người làm còn ít à?”

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Tham ô phạm pháp, che mờ mất thánh, ngang nhiên hối lộ, mượn quyền mưu đồ chuyện riêng... Ta kể bừa một chuyện ra cũng đủ để người rơi đầu đấy!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Bạch Thanh Hoàn nhìn chằm chằm Lâm Bắc Phàm, mặc dù lớp sương mờ làm bóng hình nàng mờ nhạt, song dường như vẫn thấy được nàng đang cười: “Tân khoa trạng nguyên, ti nghiệp Quốc Tử Giám của ta à, có cần ta phải kể từng việc một cho người nghe không?”

Chương 133: Lôi Vân Tự

“Không cần đâu, mấy chuyện đấy giữ trong lòng thôi là được rồi!”

“Mặc dù ta tham ô phạm pháp, che mờ mất thánh, ngang nhiên hối lộ, mượn quyền mưu đồ chuyện riêng... nhưng ta vẫn là một người tốt!” Sắc mặt Lâm Bắc Phàm vô cùng thành kính, hần nói: “Dù thân ta ở trong bóng tối nhưng trái tim ta lại hướng về ánh sáng!”

“Cái này thì ta đồng ý!” Bạch Thanh Hoàn gật đầu.

“Đúng chứ?” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Mặc dù lòng dạ người đen tối, thủ đoạn cũng chẳng quang minh chính đại là bao!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Coi như ta hiểu rồi, người đặc biệt tới để khiến ta sâu thêm đúng không?” Lâm Bắc Phàm buồn bực nói.

Bạch Thanh Hoàn lắc đầu: “Sai hoàn toàn! Ta thấy chán, muốn tìm một người để trò chuyện nên mới qua đây... tiện đường khiến người khó ở thêm luôn! Thấy người không vui, lòng ta dễ chịu lắm!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Lúc này, Bạch Thanh Hoàn rút lấy ngân phiếu trên tay Lâm Bắc Phàm.

“Nói chuyện xong rồi, ta về đây, ta cầm chỗ tiền này đi nhé!”

Nói xong, Bạch Thanh Hoàn biến mất, đúng là đến nhanh đi cũng nhanh!

Lâm Bắc Phàm vô cùng thắc mắc, chẳng lẽ các cao thủ đều như vậy cả sao?

Lúc bấy giờ, bên trong hoàng cung.

Ngân phiếu một trăm năm mươi vạn của Lâm Bắc Phàm đã tới tay nữ đế.

Nữ đế hớn hờ: “Lâm ái khanh đúng là một nhân tài! Trong tình cảnh phải bảo vệ lợi ích của triều đình mà hắn vẫn ăn chặn được một trăm năm mươi vạn từ tay Ký Bắc vương, lại còn khiến Ký Bắc vương phải hao tổn binh tướng nữa chứ!”

“Hắn quả thật là một nhân tài!” Bạch Thanh Hoàn nói trong sự khâm phục: “May mà người tài này còn có lòng thiện, biết kiềm chế bản thân và tuân thủ lễ nghĩa! Bằng không hắn đúng là tai họa cho đời, ắt sẽ khiến dân chúng lâm than!”

Nữ đế gật đầu tỏ vẻ tán thành: “Thanh Hoàn tử tử, người nói đúng lắm! Một người tài như hắn lại có lòng lương thiện, ắt sẽ tạo phúc cho thiên hạ! Nếu hắn có ý nghĩ xấu xa gì chắc chắn sẽ làm tổn thương muôn dân, không ai ngăn cản hắn được! May mà hắn là người của trăm!”

Nữ đế thấy vui lắm.

Mấy năm nay chuyện khiến nàng tự hào nhất là phát hiện được một nhân tài như Lâm Bắc Phàm, đồng thời cũng dùng được hắn.

Từ khi có Lâm Bắc Phàm, rất nhiều chuyện đều được tiến hành thuận lợi.

Chuyện với nước Đa La đã được giải quyết một cách nhẹ nhàng.

Khả năng kiểm soát triều đình tăng mạnh lên, các quan đều không dám làm càn như vậy nữa, chỉ lo Lâm Bắc Phàm lại tìm

cơ hội khiến bọn họ tức chết, hoặc là “báo thù” lên con của bọn họ.

Điều quan trọng nhất là triều đình ẩn giấu được thực lực và nhanh chóng phát triển.

“Có một trăm năm mươi vạn này thì đất nước của trăm sẽ càng lớn mạnh hơn rồi, thực lực cũng sẽ càng hùng hậu hơn! Mất cái nọ được cái kia, Ký Bắc vương tổn thất một đồng người tinh anh, lại còn mất rất nhiều bạc, thực lực giảm sút rất nhiều!”

Nữ đế nở nụ cười đắc ý: “Hoàng thúc, vạn này trăm thắng rồi!”

Tâm trạng của nữ đế vô cùng tốt, thế nên hôm sau tại buổi triều sớm, nữ đế lại ban thưởng cho Lâm Bắc Phàm.

Nàng lại thể hiện sự hào phóng của mình thêm một lần nữa!

Lâm Bắc Phàm tê dại, bách quan cũng tê dại theo hắn!

Đây đã là lần thứ bao nhiêu rồi?

Dạo này tần suất ban thưởng cao vậy sao?

Có phải bệ hạ bị điên rồi chăng?

“Bệ hạ, bệ hạ xin dừng tay, dừng thưởng nữa!” Lâm Bắc Phàm sợ hãi tột cùng.

“Ái khanh, ngươi không cần phải lo, trăm vẫn có thể thưởng thêm cho ngươi một lượt nữa!” Nữ đế hào phóng nói.

“Bệ hạ, nhà thần không đủ để chứa nữa rồi...”

“Thế thì trăm thưởng nhà cho ngươi vậy!” Nữ đế đáp một cách hào sảng.

“Không cần đâu bệ hạ! Nếu bệ hạ cứ nhất quyết muốn thưởng vậy hãy cho vi thần mấy ngày nghỉ đi ạ, vi thần muốn nghỉ ngơi!”

Nữ đế quan tâm hỏi: “Nghỉ ngơi? Ái khanh không khỏe sao?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, xấu hổ đáp: “Không phải đâu bệ hạ! Có một kỳ nghỉ thì vi thần không phải lên triều sớm nữa, mà bệ hạ cũng không phải thưởng nhiều nữa!”

Các quan trong triều bỗng cảm nhận được hơi thở của sự làm màu phả xuống mặt!

Trong lòng bọn họ bị đả kích nặng nề!

Nữ đế cho Lâm Bắc Phàm mấy ngày nghỉ, hấn bèn hơn hờ mà lui về.

Các hoạt động giải trí ở thời cổ ít ỏi vô cùng, thế nên Lâm Bắc Phàm định đưa người nhà tới chùa Lôì Vân ở ngoài thành, làm một chuyến dạo chơi ngắn.

Nghe đâu phong cảnh ở đó rất đẹp, mây bay bông bành, sương phủ trắng tinh, đẹp tựa chốn tiên cảnh, leo lên cao còn có thể ngắm hết toàn bộ kinh thành.

Đi theo Lâm Bắc Phàm có Lý Sư Sư, Mạc Như Sương, tiểu quận chúa, Quách Thiệu Soái, Đại Lực và Tiểu Thúy.

Hiếm lắm cả nhà mới có nhã hứng thế này nên ai ai cũng có mặt.

Lên đến đỉnh núi Lôì Vân và liếc mắt nhìn về đằng xa, quả nhiên chỉ thấy biển sương bông bành, tươi sáng rực rỡ như bước tới chốn bông lai tiên cảnh.

Kinh thành ở phía xa xa chìm đắm trong màn sương dày, thoát ần thoát hiện như tiên thành.

Lâm Bắc Phàm lại muốn làm thơ, hấn đọc.

“Bạch Ngọc Kinh trên trời, mười lăm lâu năm thành!”

“Tiên nhân tới trước mặt, dạy ta thuật trường sinh!”

...

Chương 134: Bói quẻ

“Thơ hay quá!” Lý Sư Sư mỉm cười bước đến: “Phu quân, bài thơ này đã khéo léo đặt kinh thành ở đằng xa gần với tiên thành trên trời, lại kết hợp rất tinh tế mong muốn lãng mạn của phu quân với tiên nhân trên trời lại! Tiên khí phiêu diêu, kết hợp giữa thực và ảo làm ý thơ đầy vẻ lãng mạn!”

“Đúng là một bài thơ hay, công tử có tài văn chương thật!” Mạc Như Sương hâm mộ.

Trên đời này có hai kiểu người mà nàng ta bội phục nhất, một kiểu là có võ công giỏi hơn nàng ta, kiểu còn lại là có tài văn chương giỏi hơn nàng ta.

Trong đó, nàng ta càng thích người có tài văn chương hơn, bởi lẽ kẻ giỏi làm văn thơ là kẻ có năng lực giúp đời giúp dân.

“Hừ! Tên này lại làm màu tiếp, nhưng hần làm thơ hay thật!”
Tiểu quận chúa nghĩ một đằng nhưng nói một nẻo, nàng ta len lén ghi nhớ bài thơ, đợi hôm nào đó cũng sẽ dùng nó để thể hiện.

Cuộc sống thường ngày của tiểu quận chúa đơn giản và cũng khô khan vô cùng!

Mạc Như Sương lên tiếng: “Lâm công tử, bài thơ này hay quá, hay là ngươi khắc nó lại đi không thì đáng tiếc lắm!”

Trên thế gian, mỗi khi văn nhân nhã sĩ nghĩ ra được bài thơ hay thường thích khắc thơ lên đá để lưu giữ.

Đây cũng coi như là một cách để lưu danh và để lại tiếng thơm cho ngàn đời.

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười nhạt: “Cũng được!”

Mạc Như Sương cầm kiếm trong tay, võ nghệ của nàng ta cao cường, ánh kiếm lóe sáng một hồi, bài thơ đã được lưu lại trên tường đá bằng thanh kiếm của nàng ta.

Cùng lúc đó, nàng ta cũng không quên ghi lại đại danh của Lâm Bắc Phàm.

“Bạch Ngọc Kinh trên trời, mười lăm lâu năm thành, tiên nhân tới trước mặt, dạy ta thuật trường sinh...”

Lý Sư Sư cảm thán: “Đọc lại lần nữa mới thấy thật hoa lệ!
Họa chăng chỉ có thi tiên mới có thể viết ra được lời thơ như thế! Phu quân, đôi khi ta cứ thắc mắc liệu ngươi có phải tiên nhân trên trời hạ phàm xuống cứu rồi chúng sinh hay không! Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì ngươi sẽ trở về!”

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm đang nắm chặt lấy tay của Lý Sư Sư, hần nói: “Sư Sư, ngươi nghĩ nhiều rồi! Cả đời này của ta chẳng mong thành tiên trường sinh bất lão, chỉ ước được bầu bạn ngươi tại cõi hồng trần!”

“Phu quân!” Lý Sư Sư cảm động vô cùng.

Chẳng mong thành tiên trường sinh bất lão, chỉ ước được bầu bạn bên người tại cõi hồng trần!

Đây chính là lời yêu khiến người ta cảm động nhất thế gian này!

Khoảnh khắc ấy, Lý Sư Sư thấy lòng mình ngọt ngào vô cùng, nàng nhẹ nhàng tựa lên người Lâm Bắc Phàm, trên mặt tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Lúc ấy, Mạc Như Sương cũng thấy cực kỳ ngưỡng mộ, nàng ta khát khao câu nói đó dành cho mình xiết bao.

Mặc dù nàng ta là nữ tử giang hồ, song nàng ta vẫn trông chờ có được một tình yêu lãng mạn như thế, chờ mong người trước mắt này có thể nắm lấy tay nàng ta, nói với nàng ta những lời yêu động lòng người, bầu bạn bên nàng ta cả đời!

Khoảnh khắc ấy, tiểu quận chúa thấy lòng mình chua chát, nàng ta cũng không biết vì sao.

Ở phía không xa, Quách Thiếu Soái đang canh gác trông thấy cảnh tượng ấy mà cũng ngưỡng mộ đến mức đỏ cả mắt: “Ta mà sở hữu năng lực làm màu cao cấp thế này thì đã có cả đồng người yêu rồi!”

Đại Lực ngồi bên cạnh chặc một tiếng: “Người bớt lại đi, người đôi luôn gương mặt đi cho tiện!”

Quách Thiếu Soái: “...”

Ngắm cảnh trên núi xong, mọi người tiếp tục chuyển đi.

“Phía trước không xa chính là chùa Lôi Vân rồi!”

“Chùa Lôi Vân là ngôi chùa nổi tiếng nhất nơi đây, ngày thường lúc nào cũng ngập tràn hương khói. Nghe đâu cầu nguyện bên trong chùa thiêng lắm! Tới núi Lôi Vân mà không vào chùa Lôi Vân thì quả là đáng tiếc!”

“Chúng ta vào trong thắp nén nhang và xem quẻ đi!”

Mọi người vừa nói cười vừa bước vào bên trong chùa.

Mặc dù ngày thường nơi đây luôn đèn hương đầy đủ song có lẽ bọn họ tới không đúng lúc, giờ này trong chùa chẳng thấy

bóng dáng ai, chỉ thấy một tiểu hòa thượng khoảng độ mười lăm, mười sáu tuổi đang ngồi trước tượng Phật niệm kinh.

Tiểu hòa thượng trông thấy có người tới cũng sững sờ, đây là lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy nhiều cô nương xinh đẹp như vậy.

Lâm Bắc Phàm hí mắt cười, hắn bước tới bảo: “Tiểu hòa thượng, tâm Phật của ngươi chưa thuần khiết đâu nhé! Ngươi phải biết rằng sắc tức là không, không tức là sắc! Đáng lẽ ra những người này trong mắt ngươi phải là bộ xương khô đã trang điểm mới đúng, ngươi không nên nhìn bằng con mắt khác đâu!”

“Tội lỗi tội lỗi! Thí chủ nói phải, tiểu tăng coi trọng ngoại hình quá rồi!” Tiểu hòa thượng lập tức chấp tay và cúi đầu.

“Các vị thí chủ, các vị muốn thắp hương hay là bói quẻ?” Tiểu hòa thượng hỏi.

“Chúng ta muốn cả hai!” Lâm Bắc Phàm nhét chút tiền vào hòm công đức rồi lấy ba nén nhang từ chỗ chú tiểu.

Lâm Bắc Phàm không tin Phật nhưng đến cũng đã đến rồi, hắn vẫn phải thành khẩn một chút.

Bằng không thì phí mất cả chuyến đi rồi còn gì?

Thắp hương xong, Lâm Bắc Phàm lấy hộp đựng quẻ rồi lắc.

Không lâu sau, một quẻ rơi ra, hắn đưa quẻ đó cho tiểu hòa thượng, bảo hắn ta đọc quẻ.

“Thí chủ, là quẻ hạ hạ!” Tiểu hòa thượng cầm quẻ lên đọc:

“Quẻ này nói thí chủ là quan được triều đình thu nhận nhờ tài văn chương, có trọng trách giúp đời! Song con đường phía trước của thí chủ còn gian nan, thập tử nhất sinh! Hy vọng thí chủ hãy cẩn thận!”

“Phu quân!”

“Công tử!”

...

Chương 135: Có duyên với cửa Phật

Mọi người đều nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt tràn đầy lo lắng, chỉ có hắn là vẫn bình tĩnh như cũ: “Tiểu sư phụ, những gì người nói đều là thật à?”

“Người xuất gia không bao giờ nói dối!” Về mặt tiểu hòa thượng rất nghiêm túc.

Lâm Bắc Phàm vẫn bình tĩnh như thế, lại với lấy hộp đựng quẻ và lắc.

“Thí chủ, thí chủ đang làm gì thế?” Tiểu hòa thượng lấy làm lạ.

Lâm Bắc Phàm lâu bầu: “Số mệnh phải nằm trong tay chính mình!”

Tiểu hòa thượng: “...”

Một lát sau, lại có một quẻ nữa rơi ra.

“Tiểu sư phụ, người lại đọc thêm lần nữa đi!”

Tiểu hòa thượng do dự: “Đây là... quẻ thượng thượng! Quẻ nói thí chủ vận đen qua cơn may đến, gặp dữ hóa lành!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười một cách đắc ý: “Người xem, chẳng phải ta đã nghịch thiên cải mệnh rồi sao?”

Tiểu hòa thượng: “Phụt!”

Hắn ta thật sự rất cạn lời rồi.

Hắn ta đã gặp không biết bao nhiêu người, xem quẻ cho vô số thí chủ, song đó giờ cũng chưa từng thấy ai khác thường như thế này cả, suýt chút nữa khiến hắn ta đánh mất cả tâm Phật!

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm lại cười bảo: “Mọi người cũng đến thử xem đi, các người xem quẻ này linh nghiệm bao nhiêu! Nếu không linh thì có thể lắc thêm lần nữa, bảo đảm sẽ linh!”

Mọi người thi nhau xếp hàng để thử, chỉ có tiểu hòa thượng là ghen hòng.

“Thí chủ, thí chủ làm như vậy là không được, ai lại rút quẻ như vậy chứ?”

“Phật phù hộ người có duyên! Ta đã cho Phật Tổ nhiều tiền thế rồi, bảo Phật Tổ cho ta rút thêm mấy lần cũng không được à?”

Lời của Lâm Bắc Phàm vô cùng chính nghĩa.

“Chuyện này...” Tiểu hòa thượng lấp bắp, Phật pháp có thể giải thích được như vậy sao?

Hắn ta học đạo lý nhà Phật bao năm nay cảm giác đều uổng phí hết rồi!

Lúc này, tiểu quận chúa lắc được một quẻ rồi giao cho tiểu hòa thượng: “Tiểu sư phụ, giúp ta đọc quẻ đi, tình hình của ta thế nào?”

Tiểu hòa thượng chấp tay: “A di đà phật! Vị thí chủ này muốn hỏi gì?”

Tiểu quận chúa nghiêng đầu, chau mày nói: “Hình như ta chẳng muốn hỏi gì cả, ta hỏi vấn đề liên quan đến sức khỏe vậy! Đạo này không biết tại sao ta cứ thấy không thèm ăn và cũng chẳng ăn nổi thứ gì!”

Lâm Bắc Phàm đứng ở bên cạnh nghĩ ngợi một hồi rồi bảo: “Tiểu quận chúa, có phải quận chúa ăn no rồi không?”

Tiểu quận chúa: “...”

Tới lượt Quách Thiếu Soái.

Cái tên này còn bày đặt ngại ngùng, hắn ta lấp bắp hỏi: “Tiểu sư phụ, ta... ta muốn hỏi chuyện tình duyên! Ta muốn biết khi nào thì ta mới gặp được nữ nhân của mình? Nàng ấy đang ở đâu?”

Lâm Bắc Phàm đứng bên cạnh không nhịn được mà lên tiếng: “Thiếu Soái này, có phải người yêu cầu về giới tính quá cao rồi không?”

Quách Thiếu Soái: “Hả? Là sao?”

Lâm Bắc Phàm nói một cách sâu xa: “Trước khi gặp được nam nhân của đời mình, mỗi một nam nhân đều tưởng mình thích nữ nhân! Thế nên ta cho rằng người có thể từ bỏ việc tìm kiếm được rồi đấy, đừng đâm đầu vào nữ nhân nữa, chọn một nam nhân cũng được mà!”

Quách Thiếu Soái: “...”

Tới lượt Mạc Như Sương.

Nàng dè dặt liếc Lâm Bắc Phàm một cái, hai má ửng hồng, đoạn bảo: “Tiểu sư phụ, ta muốn hỏi chuyện tình duyên!”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Như Sương, ngươi hỏi nhầm người rồi! Tiểu sư phụ của chúng ta là một người xuất gia, làm sao hắn ta biết được chuyện tình yêu được!”

Tiểu hòa thượng thấy hơi không phục: “Thí chủ, mặc dù tiểu tăng là người xuất gia nhưng tiểu tăng vẫn hiểu biết về chuyện tình yêu trong thế gian!”

Lâm Bắc Phàm phì cười: “Sao có thể? Ngươi mà có một nữ nhân thì ngươi có nỡ đi xuất gia không? Nếu đã không có nữ nhân thì sao hiểu được về chuyện tình yêu?”

Tiểu hòa thượng: “...”

Mẹ nó nói có lý thế không biết!

Không biết tại sao nhưng sau khi nghe Lâm Bắc Phàm nói câu này, tiểu hòa thượng lại cảm thấy hơi bị đau tim, khiến hắn ta có thôi thúc muốn khóc òa lên.

“Như Sương, để ta xem giúp ngươi cho!” Lâm Bắc Phàm đưa tay nhận lấy quẻ của Mạc Như Sương.

Kết quả hắn trông thấy một hàng chữ: Song mộc nhất tâm tri, có duyên ắt tương ngộ!

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm đưa quẻ cho tiểu hòa thượng: “Tiểu sư phụ, thôi ngươi đọc quẻ đi, ta có chuyện phải đi trước rồi!”

Nói xong hắn bèn đi luôn!

Tiểu hòa thượng nhận lấy quẻ, đoạn bảo: “Song mộc nhất tâm tri, câu này đại diện cho một chữ “nhớ,” chứng tỏ thí chủ đang nhớ thương một người cũng chính là lang quân như ý của ngươi, trong tên có hai chữ mộc và người đó đã biết được tâm ý của thí chủ!”

“Câu còn lại cho biết hai người đã có duyên gặp nhau! Mà duyên này lại có thể hiểu là “tiền”, tiền trong tiền tài! Điều này có nghĩa là hai người thí chủ đã gặp nhau vì chuyện tiền nong, sau đó sẽ ở bên nhau!”

Trái tim của Mạc Như Sương đập thành thịch.

Quẻ này... linh quá!

Tên có hai chữ mộc, ấy chẳng phải chữ “Lâm” sao?
Công tử họ Lâm, đúng là người mà nàng nhung nhớ!
Câu sau nói họ gặp nhau bởi chuyện liên quan đến tiền, đúng
thật là hai người kết duyên bởi tiền!
Tiền qua tay nàng ta đã sắp lên đến hai trăm vạn rồi!
Tương lai còn không biết sẽ lên đến bao nhiêu nữa!
Nói như vậy tức là nàng và công tử sẽ ở bên nhau!
Mạc Như Sương bỗng thấy thật thích!
Sau đó nàng ta lại thấy xấu hổ!
Ban nãy rõ ràng Lâm công tử đã hiểu ý quẻ thế nên hắn mới
lén rời đi!
Vậy cũng có nghĩa hắn đã biết được tâm ý của nàng ta.
Ôi chao, sau này nàng ta phải làm sao đây?
Nàng ta phải đối mặt với công tử thế nào đây?
Chuyện này thật làm khó nàng ta quá!
Lúc này, mọi người đều đã dạo chùa xong và định trở lại phủ.
Đúng lúc đó...
“A di đà phật!”
Có tiếng nói đâu đó vang vọng bên tai mọi người.
Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm chỉ thấy một trận gió mát thổi qua,
một lão hòa thượng mặt đầy những nếp nhăn, đôi mắt vẫn đục
xuất hiện trước mặt hắn. Lão hòa thượng chấp tay, gương mặt
nhuộm vẻ từ bi.
“Thí chủ, trên người thí chủ có tuệ căn, có duyên với cửa
Phật!”

Chương 136: Cao thủ

Gương mặt của mọi người tràn đầy vẻ hoảng sợ!
Lão hòa thượng này đứng ở đây từ lúc nào vậy?

Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái lập tức xông lên trước mặt Lâm Bắc Phàm, bọn họ rút kiếm và nhìn lão hòa thượng bằng ánh mắt đầy cảnh giác.

Tiểu quận chúa cũng chạy tới, nhỏ giọng nói: “Ta nghe phụ vương nói chùa Lôì Vân có một cao tăng, ngày thường chỉ ăn chay niệm phật không màng thế sự, nhưng Phật pháp của hấn ta cao thâm, thực lực hùng hậu, chắc là vị này rồi!”

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu.

Đúng là người này có thực lực rất mạnh, hấn cảm giác vị cao tăng này đã đạt đến Tiên Thiên đỉnh phong, cách hàng Tông Sư chắc cũng không xa đâu.

Đây là người có thực lực mạnh thứ hai mà hấn từng gặp.

Người có thực lực mạnh nhất đương nhiên là Bạch Thanh Hoàn, một nữ nhân như thần lại như ma.

“Sư phụ!” Tiểu hòa thượng bước tới, khẽ chào lão hòa thượng đang chấp tay kia.

Lão hòa thượng gật đầu, hấn ta nhìn mấy người Lâm Bắc Phàm với vẻ mặt bình tĩnh, đoạn bảo: “Các vị thí chủ không cần căng thẳng, pháp danh của bản tăng là Tịnh Đài, bản tăng là lão tăng của chùa Lôì Vân, không có ác ý gì với các vị thí chủ đâu! Bản tăng chỉ có đôi lời muốn nói với các vị thí chủ mà thôi, mong các vị thí chủ cho phép! A di đà phật!”

“Lui xuống đi, chắc vị đại sư này không có ác ý gì đâu!” Lâm Bắc Phàm phát tay.

Mà dù hấn ta có ác ý thì hấn cũng chẳng sợ.

Dựa vào thực lực hiện giờ của mình, dù hấn không đánh lại được cao tăng kia nhưng vẫn có thể chiến mấy chục chiêu với hấn ta.

Mấy chục chiêu đó đủ thời gian để Bạch Quan âm phát hiện và tới cứu hấn.

“Công tử cẩn thận!” Mạc Như Sương lên tiếng rồi lui xuống.

Lâm Bắc Phàm bước lên phía trước, hấn mỉm cười: “Tịnh Đài đại sư, không biết đại sư có lời gì muốn nói với ta?”

Lão hòa thượng lùi lại một bước rồi vươn tay ra: “Mời thí chủ! Chúng ta vào trong rồi nói rõ!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, mọi người bèn theo hắn vào trong, tới một phòng thiền đơn sơ, Lâm Bắc Phàm và lão hòa thượng ngồi đối diện nhau, những người khác thì ngồi trên mặt đất, tiểu hòa thượng lúc này nhanh nhẩu rót trà cho mọi người.

Trong lúc đó, Lâm Bắc Phàm tự giới thiệu lai lịch, thân phận của hắn và mọi người, chỉ thấy sắc mặt của lão hòa thượng vẫn bình tĩnh như vậy, dường như chẳng còn chuyện gì có thể khiến lão hòa thượng quan tâm ngoại trừ Phật.

“Tịnh Đài đại sư, có chuyện gì đại sư cứ nói thẳng!” Lâm Bắc Phàm lên tiếng.

“A di đà phật!” Lão hòa thượng chấp tay nói: “Ban này bản tăng vẫn luôn đứng phía sau Phật đường có nghe thấy thí chủ đọc quẻ! Bản tăng phát hiện thí chủ nói năng gãy gọn, rất có thiền lý! Bản tăng lại quan sát tướng mạo của thí chủ, phát hiện ra thí chủ có Phật cốt, có Phật tâm! Cứ thế, bản tăng có suy nghĩ muốn nhận đồ đệ! Thí chủ có bằng lòng theo bản tăng học Phật pháp, phổ độ chúng sinh không?”

Lâm Bắc Phàm nghe xong mà ngớ người!

Ta nói năng nói cuội mà người lại nghe ra thiền lý?

Đã thế còn muốn nhận ta làm đồ đệ?

Bảo ta từ bỏ hồng trần thế tục, theo người làm hòa thượng ư?

Người có làm không đấy?

Những người khác nghe vậy cũng sững sờ!

Đây là trạng nguyên lang đồ cả tam nguyên đó, hơn nữa trạng nguyên này còn rất được phái nữ yêu mến, hưởng hết vinh hoa, tương lai rộng mở!

Một lão hòa thượng như người mà lại muốn mời người ta từ bỏ vinh hoa phú quý và tương lai để làm hòa thượng với người ư?

Não của người có vấn đề gì đó rồi đúng không?

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, cười đáp: “Tịnh Đài đại sư, đại sư bảo ta phải bỏ vợ, bỏ rượu thơm thức ăn ngon, bỏ vinh hoa phú

quý, bỏ công danh lợi lộc để làm một hòa thượng ăn chay niệm phật... ta không làm được đâu!”

Trông Tịnh Đài đại sư vẫn bình tĩnh như cũ: “Thí chủ, thí chủ coi trọng bề ngoài rồi! Phải biết nữ nhân đều là những bộ xương biết trang điểm, có đẹp cách mấy thì cũng chỉ là một lớp da, cuối cùng sẽ hóa thành xương khô! Thí chủ trầm mê nữ sắc cũng chẳng khác gì trầm mê một bộ xương khô, cứ thế thì làm sao lòng thí chủ mới được giải thoát?”

“Đại sư, ta thấy đại sư mới coi trọng bề ngoài ấy!”

Lâm Bắc Phàm cười: “Phải biết sắc chẳng khác không, không chẳng khác sắc, sắc tức là không, không tức là sắc. Nếu vốn dĩ đã là không thì cần gì phải quan tâm? Hơn nữa chúng sinh bình đẳng, nữ nhân là xương khô thì chẳng lẽ chúng ta không phải ư? Nếu đã đều là xương khô thì khi ở trong bể khổ hồng trần phải biết đồng lòng, ai lại bảo là trầm mê chứ? Cuối cùng xin được nói thêm một câu...”

Lâm Bắc Phàm nhún vai: “Chỉ cần trong lòng có Phật thì đâu đâu cũng được giải thoát!”

Tịnh Đài đại sư trừng mắt thật lớn, hấn ta tán thưởng: “Quả nhiên thí chủ là người có tuệ căn, Phật lý này bản tăng tự thấy không bằng thí chủ! Trong lòng có Phật thì đâu đâu cũng được giải thoát, bản tăng đã học được rồi!”

“Đại sư quá khen!” Lâm Bắc Phàm khiêm tốn.

“Có điều thí chủ này, trầm mê rượu ngon và đồ ăn ngon là đại tội đấy! Phải biết rằng rượu là thuốc độc hại dạ dày, thịt là con dao sát sinh, thí chủ trầm mê rượu ngon thịt thơm thì chẳng khác gì đang tự sát, cuối cùng sẽ hại chính mình! Thí chủ nên tỉnh ngộ sớm đi, tới ăn chay niệm phật với bản tăng thì có thể giải được độc ấy!” Lão hòa thượng lại khuyên bảo.

Lâm Bắc Phàm trợn trắng mắt, ngơ ngác ta từ bỏ rượu ngon và đồ ăn ngon ư, không có khả năng đâu!

Thế chẳng bằng giết quách ta luôn cho rồi!

Chương 137: Để xem ai lừa được ai!

“Đại sư, đại sư lại thế nữa rồi!”

Tịnh Đài đại sư nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt khó hiểu.

“Phật tổ bảo con người ta cai rượu, cai thịt là bởi lo lắng định lực của con người không đủ và bị hồng trần thế tục mê hoặc, cuối cùng rời xa Phật! Thế nhưng chỉ cần trong lòng có Phật thì vẫn có thể ăn thịt, uống rượu!”

Lâm Bắc Phàm nói một cách oai phong lẫm liệt: “Có nghĩa là... rượu thịt qua dạ dày, Phật Tổ để trong tâm!”

Tịnh Đài đại sư kinh ngạc: “Rượu thịt qua dạ dày, Phật Tổ để trong tâm? Thí chủ, thí chủ nói có lý quá! Xem ra bản tăng chỉ nhìn cái bề ngoài thôi nên mới càng ngày càng xa Phật! A di đà phật, bản tăng nông cạn, cảm ơn thí chủ đã chỉ dạy!”

Nói đoạn, hắn ta lại chấp tay và bái lễ.

“Đại sư, đại sư khách sáo rồi!” Lâm Bắc Phàm vội đỡ hắn ta dậy.

Lúc bấy giờ, Tịnh Đài đại sư ngắm nhìn ánh mắt của Lâm Bắc Phàm, đó không phải là ánh mắt của văn bối nữa mà là ánh mắt của kẻ đồng trang lứa với hắn ta.

Tịnh Đài đại sư đã coi Lâm Bắc Phàm như một người sở hữu Phật pháp cao thâm, có thể giảng đạo lý nhà Phật.

“Thí chủ, thí chủ đúng là một người có Phật! Tại sao thí chủ lại trầm mê trong bể khổ thế gian, tại sao lại cầu mong vinh hoa phú quý, công danh lợi lộc? Những thứ đó chỉ là hoa trong gương, là trăng trong nước mà thôi, sống không có được, chết không thể mang theo! Phải biết rằng biên khổ vô biên, quay đầu là bờ! A di đà phật!” Lão hòa thượng lại bắt đầu khuyên giải.

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Đúng thế, thế gian là một bể khổ, mọi người đều đấu tranh, lún sâu và không thể giải thoát trong bể khổ ấy! Đại sư, đại sư có biết nguyên nhân là gì không?”

“Bản tăng xin được rửa tay lắng nghe!” Tịnh Đài đại sư khiêm tốn hỏi.

“Đó là bởi nếu không có ai chỉ đường trong bể khổ thì sao con người ta quay đầu là bờ được?”

Tịnh Đài đại sư kinh ngạc: “Hóa ra thí chủ...”

Lâm Bắc Phàm gật đầu với vẻ nghiêm túc, vẻ mặt của hắn cũng trở nên thánh thiện: “Không sai! Có câu ta không vào địa ngục thì ai vào? Vì giải cứu chúng sinh, vì giúp mọi người thoát khỏi bể khổ, ta chỉ dành trăm mê trong đó, dẫn đường chỉ lối cho chúng sinh!”

Lâm Bắc Phàm chấp hai tay lại, nói: “Trước khi nhảy xuống bể khổ, ta đã sớm xác định chí nguyện từ lâu, rằng địa ngục không trống, thề không thành Phật! Bể khổ không khô cạn thề không cập bờ! Thế nên Tịnh Đài đại sư à, mong đại sư đừng khuyên ta nữa! Chỉ cần ta còn có thể dẫn đường chỉ lối cho chúng sinh thì dù ta có chết chìm trong bể khổ đi chăng nữa, ta vẫn cam tâm tình nguyện!”

“A di đà phật!” Tịnh Đài đại sư nhắm mắt lại trong sự cảm động vô biên: “Hóa ra bản tăng hiểu lầm thí chủ, tội lỗi tội lỗi! Thoát khỏi bể khổ nào được tính là Phật, chỉ có chỉ đường dẫn lối cho chúng sinh thoát khỏi bể khổ thì mới là Phật!”

Lâm Bắc Phàm nghiêm túc nói: “Đại sư nói chí phải, a di đà phật!”

“A di đà phật!” Tịnh Đài đại sư lại cúi lạy.

Khoảnh khắc ấy, hắn ta nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt sùng bái như trông thấy Phật.

Tiếp đó, Tịnh Đài đại sư lại nhân cơ hội hỏi thêm về Phật học.

“Thí chủ, bản tăng thường nghe thân là cây Bồ Đề, tâm như đài gương sáng, thời thời phải lau chùi, chớ để cho bụi bám! Phật pháp này là đạo lý gì? Mong thí chủ chỉ giáo!”

“Đại sư, đại sư lại thế nữa rồi!” Lâm Bắc Phàm cười: “Phải biết, Bồ Đề vốn không phải cây, gương sáng cũng không phải đài, một vật đã không tồn tại thì làm sao vướng bụi cho được?”

“Thí chủ nói chí phải, bản tăng hiểu rồi!” Tịnh Đài đại sư lại bái lạy Lâm Bắc Phàm.

Tiếp đó, hắn ta lại hỏi thêm một câu Phật học nữa và Lâm Bắc Phàm đều giải đáp hết.

Tịnh Đài đại sư nghe mà say mê, tự thấy bản thân nông cạn.

Những người xung quanh nhìn mà ngây dại, chẳng ngờ Lâm Bắc Phàm lại ngồi bàn Phật pháp với cao tăng.

Hơn nữa coi bộ vị đại sư kia còn chẳng bằng hấn, lúc nào cũng xin Lâm Bắc Phàm chỉ giáo.

Lý Sư Sư bội phục vô cùng: “Phu quân có Phật pháp cao thâm thật đấy! Thiếp thân nghe mà cũng tự thấy mình nông cạn, cả thân lẫn tâm đều như được gột rửa!”

Mạc Như Sương cũng bội phục lắm, nàng ta nói: “Đúng vậy! Phật lý của công tử cao thâm khó lường, đã thế trong Phật lý còn chứa cả đạo lý, một kẻ võ nghệ tinh thông như ta nghe xong cũng hiểu được rất nhiều!”

Chỉ có tiểu quận chúa là nghiêng đầu, thắc mắc nói: “Vậy sao? Sao ta lại cảm giác hấn đang lừa người ấy nhỉ?”

Lúc bấy giờ, tiểu hòa thượng mới nghiêng đầu qua và bảo: “Không được nói chuyện, phải thật bí mật không để kẻ thứ ba nghe thấy, đây là một cơ hội ngàn vàng, không thể bỏ lỡ!”

...

Thế là căn phòng lại trở nên yên tĩnh.

Tịnh Đài đại sư hỏi liên tiếp mấy câu, Lâm Bắc Phàm đều trả lời hết.

Phật pháp toàn là giả dối cả còn gì?

Để xem ai lừa được ai!

Thế nhưng Lâm Bắc Phàm càng trả lời thì Tịnh Đài đại sư càng mất đi khí thế của mình.

Đúng lúc đó, hấn ta bỗng chạy ra khỏi phòng.

Mọi người lấy làm lạ, bèn lục đục theo sau.

Chỉ thấy đại sư nhảy tới chỗ cách bọn họ mấy trăm mét, hai chân đứng trên một đỉnh núi đơn độc, hấn ta mở mắt, một luồng khí thể mạnh mẽ như dòi non lấp bễ tản ra càn quét khắp phạm vi mấy mét, xua tan đi mây và sương bông bành.

Tiếp đó, mây và sương lại quay trở về tạo thành một bức tượng cực lớn.

Thật thần kì xiết bao!

Chương 138: Đòi báỉ sư

Mọi người hô lên đầy kinh ngạc: “Đại sư đang... đột phá à?”

Lâm Bắc Phàm thăm quát một câu.

Tông Sư!

Chắc chắn đây chính là Tông Sư rồi!

Ấy thế mà Tịnh Đài đại sư lại trở thành một cường giả Tông Sư!

Phải biết rằng ở thế gian này, Tông Sư chính là cao thủ đỉnh cấp nhất!

Dẫu chỉ là Tông Sư Tam phẩm cũng đủ thể tung hoành thiên hạ rồi!

Tiếp đó, Tịnh Đài đại sư chấp tay, bước lên phía trước mấy bước trông như hắn ta đang vượt thời không và đến trước mặt Lâm Bắc Phàm.

Khí thế xung quanh người hắn ta đã được thu bớt lại, có vẻ hắn ta đã trở về trạng thái bình thường rồi.

Thế nhưng mọi người đều không dám coi thường lão hòa thượng này.

“Chúc mừng đại sư! Đầu trúc trăm thước, đại sư lại gần thêm một bước rồi!” Lâm Bắc Phàm chấp tay cười.

Thế nhưng Tịnh Đài đại sư lại lùi lại một bước, tránh nhận lễ này của Lâm Bắc Phàm, đoạn nói với vẻ áy náy và e dè vô cùng: “Đứng trước mặt tiên sinh thì ta nào dám xưng đại sư, càng không dám làm tiền bối! Chỉ có người gan dạ, đầy lòng cống hiến và giàu lòng từ bi như thí chủ đây mới được xưng là đại sư! Chỉ có thí chủ mới là Phật chân chính giữa nhân gian!”

“Đại sư nói quá rồi!” Lâm Bắc Phàm xua tay.

“Đừng gọi ta là đại sư, cứ gọi tiểu tăng là được rồi!”

Tịnh Đài đại sư nói trong sự khâm phục vô ngần: “Nhờ có Phật pháp của tiên sinh mà tiểu tăng mới bừng tỉnh hiểu ra! Tiên sinh có ơn khai sáng, cứu rỗi đối với tiểu tăng! Thế nhưng hiểu càng nhiều thì lại càng thấy mình nông cạn!”

Không biết tiểu tăng có cơ hội nào để được bái tiên sinh làm thầy hay không, tiểu tăng mong được theo tiên sinh để học về Phật pháp tối cao?”

Nói xong, hắn ta còn cúi lạy Lâm Bắc Phàm một cách trịnh trọng.

Lâm Bắc Phàm ngậy người ra đó: “Gì cơ? Đại sư muốn bái ta làm thầy ư?”

Không chỉ có mình Lâm Bắc Phàm bối rối mà tất cả mọi người xung quanh cũng đều bối rối!

Ngay mới vừa rồi, người còn bảo Lâm Bắc Phàm có Phật cốt và Phật tâm, muốn thu nhận hắn làm đồ đệ, kéo hắn đi làm hòa thượng.

Tại sao chỉ trong nháy mắt đã quay ngoắt muốn bái hắn làm sư phụ rồi?

Hơn nữa, một vị cao tăng đã bảy mươi, tám mươi tuổi như người, còn là một cường giả thâm sâu khó lường rồi, mà lại đi bái một tên trạng nguyên vừa trẻ tuổi, vừa không biết võ công làm sư phụ, có hợp lý hay không cơ chứ?

“A di đà phật!” Tịnh Đài đại sư ưỡn thẳng lưng, nhưng vẫn giữ tư thế cung kính nghiêng người về phía trước như cũ.

Hắn ta chấp tay trước ngực, đứng trước mặt Lâm Bắc Phàm nói với vẻ ngưỡng mộ và thành kính: “Tiểu tăng đã nhìn thấy Phật pháp chân chính từ tiên sinh, thấy được lòng bác ái vĩ đại, thấy được thể nào mới là Phật chân chính! Phật, là điều mà tiểu tăng theo đuổi cả đời này! Tiên sinh có Phật pháp uyên bác, là thần phật thật sự tu luyện chốn nhân gian, vì vậy tiểu tăng muốn bái người làm sư phụ, theo học Phật pháp tối cao! Mong tiên sinh đồng ý!”

Nói rồi, hắn ta cúi đầu thật sâu với Lâm Bắc Phàm một lần nữa.

Khóe miệng của Lâm Bắc Phàm co giật.

Thứ Phật pháp mà ta chém gió bừa này cũng khiến người lung lay được sao?

Cuối cùng thì mọi người cũng chắc chắn rằng vị cao tăng này thật sự muốn bái Lâm Bắc Phàm làm sư phụ, hơn nữa trông

hắn ta cũng khá chân thành đấy!

Tình huống này quá điên rồ rồi, còn điên rồ hơn cả chuyện con chuột chúc tết con gà ấy chứ!

Lâm Bắc Phàm cảm thấy rất không hợp lý, nói: “Đại sư, ta cảm thấy chuyện bá sư thì bỏ đi vậy, dù sao ta cũng còn trẻ tuổi, không phù hợp để làm sư phụ của người đâu! Chúng ta có thể làm bạn bè giao lưu với nhau, thảo luận về Phật pháp cũng được mà!”

“Như thế lại không được!” Lão hòa thượng hơi hoảng hốt: “Phật pháp của tiên sinh cao hơn tiểu tăng rất nhiều, mỗi câu người nói đều khiến tiểu tăng có được lợi ích vô biên, giúp tiểu tăng thấy rõ bản tính chân thật! Có câu việc học không phân biệt già trẻ, ai thông hiểu nhiều thì người ấy xếp trước! Cho nên từ trước tới nay, tuổi tác chưa từng là vấn đề! Tiểu tăng muốn học Phật pháp của người vậy bá sư làm sư phụ cũng là chuyện nên làm mà thôi!”

Lâm Bắc Phàm gượng cười: “Nhưng kiến thức của ta về Phật pháp cũng rất ít ỏi, thật sự không làm sư phụ của người nổi đâu!”

Lão hòa thượng lại càng kích động và cuồng nhiệt hơn: “Mới chỉ hiểu chút kiến thức ít ỏi mà đã như thế rồi sao! A di đà phật, người đúng là thần phật thật sự tu luyện giữa nhân gian! Tiên sinh, xin người hãy thu nhận ta làm đồ đệ đi!”

Lâm Bắc Phàm xua tay liên tục: “Không không không... ta cảm thấy mình phải suy nghĩ thêm đã!”

Lão hòa thượng vội vàng khuyên nhủ: “Tiên sinh, đừng suy nghĩ nữa! Chẳng lẽ tiểu tăng chưa đủ thành khẩn sao? Hay là Phật tính của tiểu tăng không đủ? Xin người hãy nói ra, tiểu tăng sẽ sửa đổi ngay!”

Lâm Bắc Phàm lại xua tay liên tục: “Không cần phải sửa, người đã tốt lắm rồi, người cần phải sửa đổi hẳn là ta mới đúng!”

Lão hòa thượng lập tức nói: “Nếu đã như thế, tại sao người không muốn nhận tiểu tăng làm đồ đệ cơ chứ?”

...

Hai người bắt đầu tranh luận như vậy.

Một người không muốn nhận lão đồ đệ này, một người lại kiên quyết phải bái người kia làm sư phụ.

Những người xung quanh thì há hốc miệng.

“Có phải Tịnh Đài đại sư cố chấp quá rồi không?”

“Chỉ là học Phật pháp thôi mà, tại sao phải làm tới mức này cơ chứ?”

“Nói thật thì đến tận bây giờ ta cũng chẳng thấy Lâm Bắc Phàm có phong thái nhà Phật chút nào cả!”

“Bái hân làm sư phụ có ổn không đấy?”

...

Chương 139: Có thêm một trợ thủ lợi hại

“A di đà phật, các ngươi không hiểu rồi!”

Tiểu hòa thượng chấp tay trước ngực nói với vẻ vô cùng say mê: “Đây chính là buổi sáng được nghe đạo, buổi chiều chết cũng cam lòng! Sư phụ ta một đời cầu Phật, theo đuổi Phật duyên! Khó khăn lắm mới gặp được một vị Phật thật sự, cảm nhận được Phật pháp chân chính nên tất nhiên sẽ thề chết đi theo rồi! Nếu không phải sư phụ mở lời trước thì tiểu tăng cũng muốn thay đổi thái độ, bái Lâm tiên sinh làm sư phụ rồi!”

Mọi người đỡ trán, chán nản nói: “Đúng là hai kẻ điên!”

Đúng lúc đó, mắt thấy cứ tranh luận mãi cũng không xong, lão hòa thượng hơi nghiêng răng, bất ngờ xông tới ôm chân Lâm Bắc Phàm, bất chấp danh dự mà nói: “Tiên sinh, nếu ngươi không nhận tiểu tăng làm đồ đệ, tiểu tăng sẽ ôm chân ngươi thế này mãi, không buông tay ra!”

Lâm Bắc Phàm: “Trời ạ!”

Mọi người: “Vãi!”

Mọi người đều chịu bó tay bó chân luôn rồi!

Ngươi đường đường là một vị cao tăng đắc đạo, vì bái sư cầu Phật mà lại không cần thể diện nữa hay sao?

Thật sự... thật sự không cần phải làm như thế đâu mà!

Lâm Bắc Phàm lắc chân nhưng lại không làm lão hòa thượng buông ra được, hắn đành nói với vẻ bất đắc dĩ: “Ngươi cứ đứng dậy trước đi đã!”

“Ngươi chưa đồng ý thì tiểu tăng sẽ không đứng dậy!” Lão hòa thượng mặt dày đáp.

Lâm Bắc Phàm không biết nên làm thế nào mới phải: “Nhận đồ đệ là chuyện lớn, dù sao ngươi cũng phải cho ta thời gian để suy nghĩ đã chứ?”

“Tiên sinh cứ việc suy nghĩ, không cần phải bận tâm đến tiểu tăng! Chỉ cần ngươi đồng ý nhận tiểu tăng làm đồ đệ, tiểu tăng sẽ buông tay ngay!”

“Nếu ta vẫn không đồng ý thì sao đây?”

“Vậy thì tiểu tăng sẽ không buông tay, mong tiên sinh đồng ý!”

Lâm Bắc Phàm: “Đậu má!”

Nếu vị hòa thượng này nổi tính mặt dày thì người khác chẳng thể làm gì nổi!

Đúng lúc ấy, tiểu hòa thượng đi tới chấp tay trước ngực, nói với vẻ trang nghiêm: “A di đà phật! Sư phụ, sao ngươi lại làm như vậy? Chỉ vì cầu Phật tại sao lại phải làm đến mức này cơ chứ?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu mừng rỡ: “Vẫn là tiểu sư phụ nhà ngươi hiểu lý lẽ!”

Tiểu hòa thượng nói một cách hiên ngang lắm liệt: “Mong sư phụ nhường chỗ một chút, để cái chân còn lại cho ta ôm với!”

Lâm Bắc Phàm: “Vãi!”

Mọi người: “Má!”

Lão hòa thượng đã mặt dày rồi vậy mà tiểu hòa thượng còn mặt dày hơn!

Không hổ là người tu luyện cùng một chỗ!

Lão hòa thượng nhường lại một chỗ trống, nói năng rất nghiêm túc: “Giới Không, đây là chân của Phật, người phải ôm cho thật chặt, nhưng nhớ rằng không được làm tiên sinh bị đau, biết chưa?”

“Cảm ơn sư phụ đã chấp thuận!” Tiểu hòa thượng hào hứng xông tới, ôm lấy cái chân bên kia của Lâm Bắc Phàm.

Cả người Lâm Bắc Phàm tê cứng rồi!

Mỗi một chân của hắn bị một vị hòa thượng bám lấy, muốn nhích một bước cũng khó!

Thật sự hết cách rồi, Lâm Bắc Phàm đành phải lên tiếng: “Thôi được rồi, ta sẽ thu nhận các người làm học trò, dạy Phật pháp tối cao cho các người, đã được chưa hả? Mau đứng dậy đi!”

Hai vị hòa thượng vô cùng mừng rỡ, đồng thanh đáp.

“Đa tạ sư phụ đã đồng ý!”

“Đa tạ sư công đã đồng ý!”

Cuối cùng thì hai vị hòa thượng cũng chịu đứng dậy, lại còn quỳ lạy Lâm Bắc Phàm một lần.

“Bái kiến sư phụ!”

“Bái kiến sư công!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu với vẻ nghiêm túc: “Ừm!”

Sau đó, hai vị hòa thượng thu dọn hành lý đơn giản rồi phấn khởi đi theo Lâm Bắc Phàm xuống núi.

Trên đường xuống núi, Lâm Bắc Phàm vẫn còn cảm thấy mơ hồ, cứ như thể hắn đang nằm mơ vậy.

Hắn chỉ ra ngoài leo núi, ngắm cảnh núi non, bái Phật một lát mà thôi...

Thế mà lúc về đã nhận thêm hai vị hòa thượng làm đồ đệ rồi!

Một trong hai người đó lại còn là Tông Sư Tam phẩm nữa chứ!

Thật không biết hắn nên vui hay nên buồn nữa, trong lòng bắt đầu rối rắm lắm, cuối cùng đành phải quyết định chuyện tới đâu tính tới đó vậy!

Dù sao thì hẳn cũng có nhiều tiền của, nuôi hai vị hòa thượng cũng không thành vấn đề.

Chập tối, cuối cùng thì mọi người cũng về tới Lâm phủ, Đại Lực và Tiểu Thúy nhanh nhẹn dọn bữa tối lên.

Nhưng hai vị hòa thượng mới đến thấy một bàn bày đầy thịt cá, còn có cả rượu ngon xa hoa lại có hơi nuột không trôi.

Tiểu hòa thượng hơi hốt hoảng: “A di đà phật! Ta và sư phụ ăn chay, có thể đổi thành một vài món chay được không?”

Đại Lực nói: “Không kịp nữa rồi, bây giờ trời đã tối, đành phải để ngày mai chuẩn bị thôi!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Tịnh Đài, ngươi đã quên những gì vị sư đã nói rồi sao?”

“A di đà phật! Sao ta dám quên được chứ? Sư phụ từng nói: Rượu thịt qua dạ dày, Phật Tổ để trong tâm! Chỉ cần trong lòng có Phật thì ăn thịt, uống rượu cũng chẳng sao!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Không sai! Tất cả chỉ ảo ảnh hão huyền, nhanh như một giấc mộng mà thôi! Vạn vật trên đời này đều là hư ảo, rượu và thịt cũng vậy! Ngươi chần chừ không dám ăn rõ ràng là vì chưa chịu mở lòng, không tin tưởng vào lễ Phật! Như thế thì làm sao nhận được sự quan tâm và phù hộ của Phật Tổ cơ chứ?”

“A di đà phật! Sư phụ nói rất có lý, Tịnh Đài đã hiểu rồi!”
Tịnh Đài đại sư vừa chấp tay trước ngực vừa cúi đầu.

Sau đó hẳn ta cầm một cái đùi gà lên cắn một miếng, bắt đầu ăn một cách vui vẻ, nhưng Phật tính trên người lại càng tăng mạnh lên.

Chương 140: Lý luận cùn

Tiểu hòa thượng thấy lão hòa thượng ăn uống vui vẻ như thế cũng lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, hỏi: “Sư công, sư phụ, tiểu tăng có được ăn không?”

“Rượu thịt qua dạ dày, Phật Tổ để trong tâm! Thật ra đây mới chỉ là câu trước mà thôi, còn có câu sau nữa đấy!” Lâm Bắc Phàm cười nói.

Lão hòa thượng lập tức đặt cái đùi gà xuống, chắp tay trước ngực, trên mặt đầy vẻ thành kính: “ Sư phụ, đệ tử xin được lắng nghe!”

“Câu tiếp theo là: Nếu người đời học theo ta như bước vào ma đạo!”

“Câu này muốn nói với chúng ta rằng, nếu cảnh giới của người không đủ cao, không thể trung thành hướng Phật thì đừng ăn thịt, uống rượu như bọn ta! Nếu không sẽ rơi vào địa ngục ma đạo vô biên!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Giới Không, rõ ràng cảnh giới của người chưa đủ, không thể cưỡng lại nổi sự cám dỗ nên tạm thời người đừng ăn thịt!”

“A di đà phật! Sư phụ nói có lý lắm, Tịnh Đài đã hiểu rồi!”

Sau đó hắn ta quay về phía tiểu hòa thượng, nói với vẻ nghiêm túc: “Giới Không, hiện giờ cảnh giới của người chưa đủ, Phật pháp chưa sâu nên tạm thời người đừng ăn thịt, uống rượu, lấy chút lương khô ăn lót dạ trước vậy!”

“Vâng, thưa sư công, sư phụ!” Tiểu hòa thượng xấu hổ cúi đầu xuống xoa cái bụng của mình, đói quá đi mất.

Lúc hắn ta ngẩng đầu lên lại trông thấy mọi người đang ăn uống vui vẻ, miệng đầy dầu mỡ, trong lòng cảm thấy thật giày vò.

“A di đà phật! Chẳng trách sư công lại nói thế gian này là một biển khổ lớn, cuối cùng thì tiểu tăng cũng đã hiểu được rồi!”

Cứ như thế, hai vị hòa thượng ở lại Lâm phủ.

Lâm Bắc Phàm là người rất quan trọng đối với nữ đế, ngay khi trong nhà hắn xuất hiện thêm hai người lạ mặt, nàng đã lập tức cảnh giác ngay.

Sau đó, nàng phái người đi điều tra mới phát hiện ra rằng người mới chuyển tới sống trong nhà Lâm Bắc Phàm lại là hai vị hòa thượng ở chùa Lô Vân.

Vị hòa thượng lớn tuổi tên là Tịnh Đài, là một cao tăng đắc đạo hơn nữa còn là một cường giả.

Vị hòa thượng nhỏ tuổi tên là Giới Không, là đồ đệ của hòa thượng lớn tuổi kia.

Nữ đế không khỏi bối rối: “Cái tên này sao lại sống chung với hòa thượng thế nhỉ?”

Lúc ấy, Bạch Thanh Hoàn xuất hiện giữa không trung.

“Ta biết lão hòa thượng tên là Tịnh Đài đó, hắn ta đúng là một vị lão tăng đã đắc đạo, có tấm lòng hướng Phật rất thành kính, hoàn toàn khác biệt so với những tên hòa thượng trong võ lâm kia! Đồng thời, hắn ta cũng là một vị cường giả ẩn dật, trước đây vốn có thực lực Tiên Thiên đỉnh phong, hiện giờ đã tiến thêm một bước trở thành Tông Sư!”

“Còn vị tiểu hòa thượng kia đúng là đồ đệ của lão hòa thượng, từ nhỏ đã bắt đầu đi theo lão hòa thượng học Phật, rất có Phật tính và tuệ căn, chắc chắn tương lai sẽ lại là một vị cao tăng đắc đạo nữa!”

“Vậy tại sao bọn họ lại dính chung với Lâm Bắc Phàm chứ? Giữa mấy người bọn họ cũng đâu có mối liên hệ nào!” Nữ đế cau mày hỏi.

“Bởi vì lão hòa thượng đã bái Lâm Bắc Phàm làm sư phụ, cho nên hiện giờ quan hệ giữa bọn họ là thầy trò, tất nhiên là sẽ sống chung với nhau rồi!”

“Cái gì? Lão hòa thượng bái Lâm Bắc Phàm làm sư phụ sao?”

Nữ đế hoàn toàn không ngờ tới chuyện này, thốt lên: “Sao có thể xảy ra chuyện lạ kỳ như vậy được? Tại sao lão hòa thượng lại muốn bái Lâm Bắc Phàm làm sư phụ? Lâm Bắc Phàm có thể dạy hắn ta về cái gì được?”

“Ta cũng cảm thấy khó tin, nhưng chuyện này chính mắt ta đã nhìn thấy nên không thể không tin!”

Bạch Thanh Hoàn nhin cười bảo: “Khi ấy ta cảm giác được có người đột phá thành Tông Sư nên đã tới chùa Lôi Vân để tìm hiểu nguyên nhân. Hai người đó gặp nhau ở chùa Lôi Vân, lão hòa thượng muốn nhận Lâm Bắc Phàm làm đồ đệ nên đã thảo luận về Phật pháp với hắn!”

“Kết quả là lão hòa thượng lại bị Phật pháp của Lâm Bắc Phàm thuyết phục! Từ lời mà Lâm Bắc Phàm nói, lão hòa

thượng hoàn toàn thông suốt, tiến thêm một bước trở thành Tông Sư! Hẳn ta muốn tiếp tục học hỏi Phật pháp cao siêu hơn nữa nên đã bái Lâm Bắc Phàm làm sư phụ, đi theo bên cạnh hẳn ta!”

Nữ đế méo cả miệng: “Thật vớ vẩn! Thanh Hoàn tỷ tỷ, người cảm thấy liệu tên Lâm Bắc Phàm có thật sự hiểu về Phật pháp không? Không phải hẳn lại ngang nhiên nói lung tung đấy chứ?”

Bạch Thanh Hoàn suýt thì bật cười thành tiếng: “Cũng có thể lắm chứ? Ai mà biết được nào? Những chuyện bất ngờ mà hẳn tạo ra còn ít lắm hay sao?”

Nữ đế gật đầu: “Nói cũng đúng thật!”

“Nhưng trăm vẫn cảm thấy rất khó tin!”

“Cái miệng của Lâm Bắc Phàm nói mười câu thì chưa tới hai câu là thật! Hẳn rất giỏi ăn nói, lại biết ngụy biện, đổi trắng thay đen, thậm chí còn đánh tráo khái niệm, trăm cảm thấy vị cao tăng đó sẽ chẳng học được Phật pháp gì từ chỗ Lâm Bắc Phàm đâu!”

Nữ đế bĩu môi, nàng đã nhìn rõ bản chất của Lâm Bắc Phàm từ lâu rồi.

“Thật ra, nếu đổi cách suy nghĩ khác thì có thể hiểu được!”

Bạch Thanh Hoàn cười nói: “Tịnh Đài đại sư đúng là một vị đại sư có Phật pháp cao thâm nhưng cũng là người dễ để bụng những chuyện nhỏ nhặt, hẳn ta cầu Phật đến nỗi mất ăn mất ngủ, quá thành kính nên mới đi vào ngõ cụt, lạc lối trong sự say mê hướng Phật không tìm được đường ra, khiến Phật pháp và võ công mãi không thể đột phá nổi!”

“Nhưng khi hẳn ta gặp được Lâm Bắc Phàm thì khác!”

“Đúng như bộ hạ nói, ở Lâm Bắc Phàm có rất nhiều cách nghĩ khác thường, hẳn lại biết ngụy biện, giỏi ăn nói, đen mà cũng có thể nói thành trắng, ngay cả Phật pháp cũng thế thôi! Vì vậy hẳn đúng lúc mở ra một con đường cầu Phật mới lạ cho Tịnh Đài đại sư, khiến đại sư thông suốt, cho nên đại sư mới cam tâm tình nguyện mà bái Lâm Bắc Phàm làm sư phụ, hy vọng sẽ được hẳn chỉ bảo nhiều hơn!”

“Ừ! Thanh Hoàn tỷ tỷ nói có lý lắm!” Nữ đế gật đầu: “Nhưng đột nhiên có một vị Tông Sư xa lạ tới sống trong nhà Lâm Bắc Phàm, trầm vẫn không yên tâm cho lắm! Phiền tỷ tỷ giúp trầm đề ý nhé, nếu không có vấn đề gì thì thôi!”

“Bệ hạ yên tâm, ta sẽ đề ý!”

Bóng trắng dần dần biến mất.

Chương 141: Thật kỳ lạ

Thời gian một ngày nhanh chóng trôi qua.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Lâm Bắc Phàm đã nhìn thấy lão hòa thượng dắt theo tiểu hòa thượng đến chào hỏi hân.

“Hai vị không cần đề ý nhiều lễ tiết như vậy làm gì, cứ coi nơi này như nhà mình là được rồi!” Lâm Bắc Phàm cười nói: “Ta đang định ra ngoài một chút để giải sầu, các người có hứng thú không?”

Lâm Bắc Phàm vẫn còn được nghỉ hai ngày nữa nên tất nhiên hân không muốn ở trong nhà rồi, hân muốn ra ngoài chơi.

“Vâng, sư phụ (sư công)!” Hai người đồng thanh đáp.

Vì vậy ba người hào hứng rời khỏi nhà.

Khi ấy, trời đã sáng hân, người dân bắt đầu đi kiếm ăn, đường phố cũng đã bắt đầu náo nhiệt rồi.

Lâm Bắc Phàm đưa hai vị hòa thượng đi theo cảm nhận hơi thở của cuộc sống ở kinh thành.

Nhưng đi đến đâu, ba người bọn họ cũng thu hút rất nhiều ánh mắt.

Bởi vì, tổ hợp ba người bọn họ quá kỳ lạ!

Một người là tân khoa trạng nguyên nổi tiếng khắp kinh thành, một người là lão hòa thượng tuổi cao sức yếu, lại có cả một tiểu hòa thượng ngây thơ ngốc nghếch, bọn họ đi ngoài đường thu hút rất nhiều ánh mắt của người dân.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Lâm Bắc Phàm dẫn đầu, hai vị hòa thượng cung kính theo sát phía sau, dân chúng lại càng ngạc nhiên hơn.

Tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm sao lại đi chung với hai vị hòa thượng nhỉ?

Hơn nữa, hai vị hòa thượng này trông còn rất cung kính với hần, càng khiến người ta thắc mắc!

Mọi người thì thầm bàn tán, trong kinh thành lại có thêm một số thông tin ngoài lề mới.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm nhìn thấy tiểu hòa thượng đi theo sau hần nhúu mày, nhiều lần muốn nói lại thôi.

“Giới Không, có gì thì cứ nói thẳng, đừng giấu trong lòng như vậy!”

“Vâng, thưa sư công!”

Tiểu hòa thượng cúi đầu với Lâm Bắc Phàm trước, sau đó mới nói ra nỗi nghi vấn của mình: “Sư công là một vị thần phật chân chính tu luyện giữa chốn nhân gian, trong lòng có tình thương vĩ đại, phổ độ chúng sinh! Nhưng tại sao chúng sinh đều khinh bỉ sư công cơ chứ?”

Lão hòa thượng ngẩng đầu lên, chờ lời giải thích của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười và đáp: “Bởi vì việc mà ta làm không được người ta thấu hiểu, cũng không thể bị người ta thấu hiểu! Trước đây ta đã từng nói với các người rằng thế gian này là một biển khổ lớn, mọi người đều đang chìm đắm và vùng vẫy trong biển khổ! Ta muốn đưa mọi người thoát khỏi biển khổ, sớm được siêu thoát! Nhưng làm thế nào mới có thể cứu được chúng sinh thoát khỏi biển khổ, nhanh chóng lên bờ, các người đã từng nghĩ tới chưa?”

“Chuyện này... chưa từng nghĩ tới!” Hai vị hòa thượng lắc đầu.

Lâm Bắc Phàm nói một cách khí phách: “Trước tiên phải để bản thân chìm sâu xuống đáy biển mới biết được biển khổ sâu đến thế nào! Trước tiên phải khiến chính mình vấy bẩn thì mới biết được biển khổ bẩn thỉu đến thế nào! Trước tiên phải để chính mình chịu khổ mới biết được biển khổ khổ đến mức nào! Có như thế...”

“Thì mới có thể chỉ đường cho người khác, đưa người vượt biển, sớm quay về bờ!”

Hai vị hòa thượng như đã hiểu ra: “A di đà phật!”

“Nhưng khi bản thân ta đã nhìn thấy độ sâu của biển khổ, ném trái cái khổ trong khổ hải thì cả người đã vấy bẩn rồi, tất nhiên người đời sẽ không chấp nhận ta nữa! Bởi vì bọn họ đã chìm trong biển khổ, hai mắt đã bị che kín, trong lòng có ma chướng nên rất ngu muội, chỉ tin vào những gì chính mắt nhìn thấy, chứ không muốn tìm kiếm sự thật ẩn giấu phía sau! Bọn họ chỉ tin vào những gì tai mình nghe được chứ không muốn đi tìm chân lý phía sau!”

“Tất cả những thứ khác biệt với bọn họ đều bị bọn họ loại bỏ! Tất cả những thứ đi ngược lại với bọn họ đều bị bọn họ căm ghét! Đây chính là... nguyên nhân khiến ta bị bọn họ khinh bỉ!”

“A di đà phật, thì ra là như thế!” Hai vị hòa thượng đồng thanh nói.

“Các người hiểu thì tốt rồi!” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

“Sự phụ quả đúng là thân phật thật sự tu luyện giữa chốn nhân gian!” Lão hòa thượng nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ: “Mang theo tấm lòng từ bi rộng lớn, thương xót chúng sinh, giống như Phật Tổ cắt thịt nuôi chim ưng vậy, tiểu tăng đã hiểu rồi!”

“Nhưng thừa sự công, bị người khác hiểu lầm như thế, người không cảm thấy buồn sao?” Tiểu hòa thượng hỏi với vẻ rầu rĩ.

“Ta không xuống địa ngục thì ai xuống địa ngục đây?” Lâm Bắc Phàm cười nhạt: “Nếu đã lựa chọn con đường này thì tất nhiên phải chịu đựng tất cả những điều này rồi, dù cho hàng nghìn hàng vạn người chỉ trích ta cũng vậy thôi! Không chỉ là vì chúng sinh mà còn vì trong lòng có Phật! Chỉ cần Phật tâm không thay đổi thì dù có bị nghìn người chỉ trích, cả thế gian đều là kẻ địch thì đã làm sao?”

Lão hòa thượng run rẩy, vô cùng chấn động!

Nếu đã lựa chọn con đường này thì tất nhiên phải chịu đựng tất cả những điều này rồi, dù cho hàng nghìn hàng vạn người chỉ trích ta cũng vậy thôi!

Không chỉ là vì chúng sinh mà còn vì trong lòng có Phật!

Chỉ cần Phật tâm không thay đổi thì dù có bị nghìn người chỉ trích, cả thế gian đều là kẻ địch thì đã làm sao?

Mỗi câu nói đều là lời vàng ý ngọc, lời lẽ chí lý gõ vào trong lòng hần ta!

“A di đà phật!” Lão hòa thượng chấp tay trước ngực, Phật tính trên người lại tăng thêm.

Lâm Bắc Phàm rất ngạc nhiên, không phải lý lẽ thần phật mà hần nói bừa lung tung lại khiến lão hòa thượng thông suốt rồi đây chứ?

Thật là kỳ lạ!

Chương 142: Thật sự có thể bay lên trời sao?

“A di đà phật, sư công quả là người có nghị lực to lớn, cho dù bị nghìn người chỉ trích, cả thế gian đều thành kẻ địch mà vẫn kiên định đi ngược lại đám đông! Đổi lại là tiểu tăng chắc hẳn sẽ không thể kiên trì nổi, thật xấu hổ, xấu hổ quá!” Tiểu hòa thượng cúi đầu, nói trong sự xấu hổ tột cùng.

“Chuyện không to tát đến thế đâu!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Trên con đường ấy vẫn còn có rất nhiều người cùng chung chí hướng với ngươi, ngươi sẽ không cô đơn đâu! Mặc dù cái khổ quá nhiều, hạnh phúc lại ngắn ngủi, nhưng nhân gian luôn có vài chuyện tốt đẹp, thỏa mãn toàn bộ mơ tưởng của ta về thế giới!!”

“A di đà phật!” Hai vị hòa thượng lại thông suốt một lần nữa.

Lần này, đến cả Phật tính của tiểu hòa thượng cũng tăng lên rất nhiều.

Đối với những hòa thượng chuyên tâm tu luyện giáo lý nhà Phật như bọn họ, Phật tính tăng cao đồng nghĩa với việc thực lực đang mạnh lên.

Khóe miệng của Lâm Bắc Phàm co giật.

Hai thầy trò này đúng là khủng bố!

Hắn chỉ nói bừa vài câu mà thôi, vậy mà bọn họ cũng ngộ ra chân lý!

Sao lại mở hack như thế được cơ chứ!

Sau đó, ba người tiếp tục đi về phía trước.

Lão hòa thượng đi phía sau Lâm Bắc Phàm, cảm nhận được hai ngày nay Phật tính của mình tăng lên rất nhanh cũng rất vui vẻ.

May mắn gặp được thần Phật thật sự, kiên quyết bá sư thật là đúng đắn!

Phật lý mà hắn ta học được trong hai ngày nay còn nhiều hơn cả những gì hắn ta học được trong mấy năm qua!

Nhìn vào bóng lưng của Lâm Bắc Phàm, hắn ta cảm thấy bóng lưng ấy thật vĩ đại và thiêng liêng, trong lòng lại càng ngưỡng mộ Lâm Bắc Phàm hơn.

Hắn ta chắp hai tay trước ngực, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

“Sư phụ, người cũng sẽ không cô đơn trên con đường độ thế đâu!”

“Tiêu tăng nguyện đồng sinh cộng tử với người!”

“A di đà Phật!”

Hai ngày nhanh chóng trôi qua.

Lâm Bắc Phàm bắt đầu đi làm lại.

Lần thi tháng trước đó đã trôi qua được một tháng, hiện giờ đã tới lúc được hái rau hẹ mà hắn luôn mong đợi rồi.

Lâm Bắc Phàm lại một lần nữa lừa được một số tiền lớn từ trong tay đám nha nội vô học kia.

Bởi vì đây đã là lần thi tháng thứ ba mà bọn họ vẫn không vượt qua được, nên theo quy định mà Lâm Bắc Phàm đặt ra từ trước, không đạt tiêu chuẩn ba lần thi tháng liên tục sẽ bị đánh tám mươi gậy.

Nhưng nếu người giao nộp đủ tám vạn lượng thì sẽ không bị phạt nữa.

Tổng cộng hai mươi tư tên nha nội, mỗi người nộp ra tám vạn lượng, thế nên lần thi tháng này Lâm Bắc Phàm đã thu về tổng cộng một trăm chín mươi hai vạn lượng, khiến văn võ bá quan đều lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa.

Mới chỉ hai tháng mà đã bị móc nhiều tiền như vậy rồi, nếu cứ tiếp tục thì còn bị moi thêm bao nhiêu tiền nữa đây?

Tiền của bọn họ cũng đâu phải do gió lớn thổi tới mà có.

Đó là tiền mà bọn họ cố gắng tham ô từng ít một, là thành quả lao động cần cù suốt mấy chục năm của bọn họ đấy, vậy mà lại bị tên khốn kiếp Lâm Bắc Phàm này soàn soạt hai đao, cắt như đang cắt rau họ vậy!

Đồ không có tình người!

Có rất nhiều đại thần đã hạ lệnh bất khả kháng cho con trai nhà mình, nếu lần thi tháng tiếp theo vẫn không đạt tiêu chuẩn, bọn họ sẽ không trả tiền nữa, để đám nha nội tự gánh chịu hậu quả, tự sinh tự diệt.

Các nha nội khóc lóc thảm thiết, cảm thấy tương lai của mình chỉ còn một mảnh đen kịt.

Cùng lúc ấy, sau nhiều ngày nỗ lực không ngừng nghỉ cuối cùng thì Lâm Bắc Phàm cũng đã chế tạo xong khí cầu lớn có thể đưa người bay lên trời rồi.

Khí cầu lớn đưa người bay lên trời xưa nay chưa từng xuất hiện này không chỉ là một phát minh mới lạ làm thay đổi tình hình thế giới, mà đồng thời còn là món vũ khí tiên phong sắc bén mà Lâm Bắc Phàm chuẩn bị dùng để cắt rau họ.

“Không ai có thể cưỡng lại được sự mê hoặc của việc bay lên trời!”

“Không kẻ cầm quyền nào có thể làm ngơ trước món vũ khí quan trọng của đất nước có thể làm thay đổi cục diện chiến tranh!”

“Chỉ cần các ngươi không cưỡng lại nổi sự mê hoặc thì cứ chờ mà bị ta cắt rau họ đi!”

“Khí cầu lớn đã xuất hiện, kẻ nào sẽ tranh giành trước đây?”

Lâm Bắc Phàm đã mài dao soàn soạt rồi, ý đồ xấu xa trong đầu lại ùn ùn xuất hiện.

Ngày hôm ấy, trong buổi triều sớm.

Lâm Bắc Phàm đứng ra, lớn giọng mà nói: “Khởi bẩm bệ hạ, sau hơn một tháng không ngừng cố gắng, cuối cùng vi thần cũng đã chế tạo xong khí cầu lớn có thể đưa người bay lên trời rồi ạ! Sắp tới vi thần sẽ tiến hành thử nghiệm bay lên trời lần đầu tiên, mong bệ hạ minh xét!”

Hắn vừa nói xong, văn võ bá quan cả triều đều ồ lên!

“Chế tạo xong khí cầu lớn đưa người bay lên trời rồi sao?”

“Chuyện này, chuyện này... chẳng lẽ là kỳ tích ư?”

“Thật sự có thể đưa người bay lên trời sao?”

...

Nữ đế mừng rỡ ra mặt: “Lâm ái khanh, người nói thật sao? Người thật sự đã chế tạo xong đại khí cầu rồi sao?”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Sao thần dám lừa gạt bệ hạ cơ chứ?”

“Hay lắm, hay lắm, hay lắm! Ái khanh đã vất vả rồi!” Nữ đế khen hay ba lần liên tục, cười đến nỗi không khép miệng lại được, nhưng đột nhiên nàng lại cảm thấy lo lắng: “Lần bay lên trời này sẽ lập nên tiền lệ trong lịch sử, ái khanh nắm chắc mấy phần thành công?”

“Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên bay lên trời, vi thần không dám nói chắc chắn mười phần, nhưng bảy, tám phần mười thì được!” Lâm Bắc Phàm khẳng định.

Chương 143: Bay lên thật

“Bảy, tám phần mười là đủ rồi!” Nữ đế lại hài lòng: “Nếu bay lên trời thành công, nhất định trăm sẽ ban thưởng hậu hĩnh!”

“Tạ ơn bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm chắp tay.

“Lâm ái khanh, bao giờ thì bay lên trời?” Nữ đế hỏi với vẻ sốt ruột.

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Khởi bẩm bệ hạ, vì thần đã cho người quan sát sao trời, ngày mai bầu trời trong xanh, ánh nắng tươi sáng, chính là thời cơ tốt để bay lên trời!”

Nữ đế lớn giọng nói: “Được! Tiến hành thử nghiệm bay lên trời ngay ngày mai đi! Trẫm và các quan sẽ cùng nhau chứng kiến kỳ tích bay lên trời!”

“Thần tuân chỉ!” Các quan cùng đồng thanh đáp.

Ngày hôm sau, nữ đế và tất cả các quan cùng nhau tới Quốc Tử Giám để chứng kiến kỳ tích bay lên trời.

Các học trò và giáo quan của Quốc Tử Giám cũng không lên lớp nữa mà cùng nhau đến xem.

Ở quảng trường, dưới bàn tay của một số học trò, khí cầu lớn đã chế tạo xong xuôi được trải ra xung quanh, kích thước còn rộng hơn cả một sân bóng rổ.

Ở một đầu khác của khí cầu lớn có một lỗ hồng, nối liền với một cái giỏ, có một số học trò đang bận rộn châm đuốc để truyền nhiệt vào khí cầu lớn, làm khí cầu lớn dần dần phồng lên.

Nữ đế không hiểu, hỏi: “Ái khanh, sao lại phải làm như vậy? Khi nào thì đại khí cầu bay lên trời thế?”

Lâm Bắc Phàm đứng bên cạnh nữ đế, ngắm nhìn dung mạo tuyệt mỹ của nàng, cười nói: “Bệ hạ, các học trò đang truyền nhiệt vào trong khí cầu lớn, cũng giống như đèn Khổng Minh vậy, sau khi gom đủ khí nóng, khí cầu sẽ bắt đầu phồng lên, lúc ấy nó sẽ bay lên trời!”

“Thì ra là như thế!” Nữ đế gật đầu, nàng vẫn quan sát với vẻ tò mò.

Một lúc lâu sau, nàng lại sốt ruột hỏi: “Khí cầu lớn này... có thể đưa người bay lên trời thật sao?”

“Bệ hạ yên tâm, chắc chắn có thể!” Lâm Bắc Phàm vô cùng tự tin.

Khí cầu lớn mà hắn chế tạo này được làm dựa trên khuôn mẫu của loại khinh khí cầu hoàn thiện nhất.

Ở phương diện vật liệu, mặc dù khí cầu lớn chỉ được làm từ vải nhưng sau khi được hấn dùng phương pháp đặc biệt để xử lý, chẳng những loại vải này chống gió tốt hơn mà còn chịu nhiệt tốt hơn, thừa sức làm túi khí nóng lên.

Về phần dây thừng và giỏ chứa người cũng được hấn dày công chế tạo.

Ngay cả nhiên liệu, hấn cũng chọn loại nhiên liệu cháy lâu nhất, có thể đốt cháy lớn hơn và duy trì lâu hơn.

Chuẩn bị kỹ càng mọi mặt như thế, hấn không tin sẽ không thành công!

Sau thời gian khoảng hai nén hương, cuối cùng thì khí cầu lớn cũng bắt đầu phồng lên, tạo thành một khối cầu cao bằng khoảng ba, bốn tầng lầu.

Mới chỉ như vậy mà đã khiến người ta rất chấn động, cảm thán quả không uổng công đi xem một chuyến rồi.

Cùng lúc ấy, dường như khí cầu lớn đã sắp bay lên không trung rồi.

Nếu không có mấy học trò đứng bên dưới giữ lại, có lẽ nó sẽ thật sự bay lên bầu trời.

Thời điểm chứng kiến kỳ tích đã đến!

Mọi người đều rất kích động, cảm xúc của nữ đế cũng dâng trào: “Thời cơ đã đến, ai sẽ bay lên trời vậy? Mau bước ra đây để trẫm xem nào!”

Lâm Bắc Phàm bước ra một bước, cười nói: “Bệ hạ, người đó chính là vi thần!”

Nữ đế há hốc miệng, các quan cũng há hốc miệng!

Người bay lên trời chính là Lâm Bắc Phàm sao?

Đây... đây... đây là chuyện mà bọn họ hoàn toàn không ngờ tới!

Nữ đế nói với vẻ sững sờ: “Ái khanh, tại sao lại là ngươi?”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Bệ hạ, từ khi chế tạo đến lúc khí cầu lớn bay lên chỉ có mình vi thần là người tham gia vào toàn

bộ quá trình ấy! Không ai có thể hiểu khí cầu lớn hơn ta, vì vậy tất nhiên vì thần sẽ là người thử nghiệm rồi!”

Thật ra còn một nguyên nhân nữa, hắn muốn làm người đầu tiên bay lên trời!

Về cơ bản nếu thí nghiệm bay lên trời lần này sẽ thành công, nhất định sẽ được ghi danh sử sách, lưu truyền tới muôn đời sau!

Cơ hội thể hiện hiếm gặp thế này, sao hắn có thể chấp tay dâng lên cho người khác được cơ chứ?

Hơn nữa hắn còn có thực lực mạnh mẽ, nếu xảy ra nguy hiểm gì hắn có thể trốn thoát kịp thời, có gì phải sợ nào?

“Nhưng việc này quá nguy hiểm, ngươi là quan viên của triều đình, gánh vác trọng trách cao cả, ngươi không nên đặt mình vào tình cảnh nguy hiểm như vậy! Lâm đại nhân, người tìm người khác thay ngươi đi!” Một vị đại thần không kiềm chế được liền nói.

“Bệ hạ yên tâm, các vị đại nhân xin hãy yên tâm, vì thần đã dám làm người đầu tiên bay lên trời thì tất nhiên là đã chuẩn bị chu đáo cả rồi, sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu!” Lâm Bắc Phàm chấp tay cười nói.

Nữ đế biết thực lực của Lâm Bắc Phàm ra sao, liền gật đầu: “Ái khanh làm đi, cẩn thận đấy nhé!”

“Vâng, bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

Sau đó hắn đi tới bên dưới khí cầu lớn, nhảy vào trong giỏ chở người, tiếp đó quay sang gật đầu với học trò bên cạnh: “Có thể bỏ tay ra được rồi!”

“Vâng, ti nghiệp đại nhân!”

Khi mọi người bỏ tay ra, khí cầu lớn chậm rãi bay lên không trung.

Mọi người vô cùng kích động, cực kỳ sửng sốt.

“Bay lên rồi kìa!”

“Hắn thật sự bay lên rồi kìa!”

“Bay lên trời rồi!”

...

Chương 144: Đi vào sử sách

Nữ đế nhìn lên bầu trời với vẻ sửng sốt: “Thật sự... bay lên rồi!”

Lúc ấy, khí cầu lớn đã cách mặt đất hai mươi mét, độ cao khoảng sáu trượng, có một sợi dây thừng giữ nó lại, không để nó bay lên quá cao.

Lâm Bắc Phàm ngồi trong giỏ chở người, vẫy tay với mọi người: “Bệ hạ yên tâm, các vị yên tâm, ta vẫn đang ổn cả!”

Nữ đế hét lớn: “Ái khanh nhất định phải cẩn thận đấy!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, lại vẫy tay lần nữa với các học trò bên dưới.

Bọn họ nhận được tín hiệu, buông sợi dây thừng đang giữ trong tay ra, khí cầu lớn lại chậm rãi bay lên trời.

Bất giác nó đã cách mặt đất tám mươi mét.

Độ cao này đã rất đáng gờm rồi, cao tương đương với mười tám tầng lầu ở thời hiện đại, đã vượt xa tòa lầu cao nhất trong kinh thành, lơ lửng giữa không trung, trông rất bắt mắt!

Trong kinh thành, có rất nhiều người nhìn thấy khí cầu lớn đang từ từ bay lên, lập tức xôn xao náo động cả lên!

“Đây là thứ gì vậy? Sao lại lớn như thế, lại còn bay lên trời nữa chứ?”

“Không phải yêu quái gì đấy chứ?”

“Người đọc sách không tin chuyện yêu ma quỷ quái, thứ đó mà là yêu quái được sao? Nếu đúng là yêu quái thì quan binh đã chẳng thể ngồi yên từ lâu rồi!”

“Ta thấy hình như trên đó có một người!”

“Ta cũng nhìn thấy, đó là trạng nguyên lang!”

“Trạng nguyên lang bay lên trời rồi!”

...

Mọi người như thể đang nhìn thấy kỳ tích, nhao nhao kéo theo bạn bè chạy đi xem khí cầu lớn.

Ở Lâm phủ, Đại Lực kích động chạy về: “Thiếu nãi nãi, cả mọi người nữa mau đến mà xem, thiếu gia sắp bay đi rồi!”

Mấy người Lý Sư Sư, Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái bị hấn ta gọi ra.

“Đại Lực, chuyện gì mà ồn ào vậy? Người nói phu quân bay đi là thế nào, làm sao mà phu quân biết bay được chứ?” Lý Sư Sư nghi ngờ hỏi.

Đại Lực vỗ đùi: “Ôi chao, ta cũng không biết phải nói thế nào nữa! Các người mau nhìn lên trời xem là sẽ hiểu ngay thôi!”

Nhìn theo hướng mà Đại Lực chỉ, bọn họ trông thấy một thứ khổng lồ đang bay lên trời.

Mà ở bên dưới thứ khổng lồ ấy có một cái giỏ chở người, trong giỏ có một người đang đứng.

Người đó chính là chủ nhân của Lâm phủ - Lâm Bắc Phàm.

Vậy là cả đám đều há hốc miệng!

“Đây là thứ thì thế? Tại sao Lâm công tử lại ngồi trong đó bay lên trời vậy?” Mạc Như Sương ngơ ngác hỏi.

“Bay cao thật đấy, làm thế nào mà tạo ra được vậy?” Quách Thiếu Soái trố mắt nhìn vì ngạc nhiên.

“Thiếu gia sẽ không bay lên trời luôn đấy chứ?” Tiểu Thúy hoảng sợ.

Hai vị hòa thượng cũng rất hoảng hốt, quỳ lạy: “A di đà phật, đây là thần tích!”

Lý Sư Sư kích động bảo: “Thiếp thân từng nghe phu quân nói gần đây hấn đang nghiên cứu một món đồ có thể đưa người bay lên trời, tên là khí cầu lớn, có lẽ chính là thứ này, không ngờ nhanh như vậy mà đã thành công rồi!”

Lúc ấy, Lâm Bắc Phàm đang đứng trong khí cầu lớn cũng rất kích động.

Dùng khí cầu lớn cho chính mình tạo ra để bay lên trời cảm giác rất có thành tựu!

Đặc biệt là ở thế giới không có một chút khoa học kỹ thuật nào thế này chế tạo ra một khí cầu lớn đưa người bay lên trời, hơn nữa còn bay thành công, lại càng có cảm giác thành công hơn!

Sau này, trong lịch sử chắc chắn sẽ ghi lại một trang thật nổi bật!

Lâm Bắc Phàm, người đầu tiên bay lên bầu trời!

Lúc này, khí cầu lớn đã cách mặt đất tám mươi mét rồi, có thể nói lần đầu tiên khí cầu lớn đưa người bay lên bầu trời đã thành công rực rỡ.

Nhưng Lâm Bắc Phàm vẫn chưa hài lòng, hắn muốn bay lên cao hơn nữa, xa hơn nữa, vì vậy, hắn lại phát tay với học trò ở bên dưới, truyền tín hiệu đi.

Đám học trò há hốc miệng, sắc mặt chột thay đổi!

Nữ đế hỏi: “Ý của ái khanh là gì thế?”

“Khởi bẩm bệ hạ...” Một học trò đánh bạo nói: “Ti nghiệp đại nhân bảo bọn ta thả hết dây thừng giữ khí cầu lớn ra!”

Nữ đế không hiểu: “Thả dây thừng ra sẽ gặp nguy hiểm gì sao, tại sao về mặt các người lại thay đổi?”

Học trò đáp với vẻ lo lắng: “Khởi bẩm bệ hạ, nếu thả dây thừng ra khí cầu lớn sẽ không còn bị khống chế nữa, không biết nó sẽ bay tới tận đâu! Đây là lần đầu tiên khí cầu lớn đưa người bay lên bầu trời, chưa có ai từng điều khiển nó cả, càng không có kinh nghiệm gì để tham khảo, có thể sẽ xảy ra rất nhiều nguy hiểm không thể lường trước được! Còn nữa, nhiên liệu trên khí cầu lớn có hạn, lỡ như nhiên liệu cháy hết, khí cầu lớn rơi xuống thì...”

Sắc mặt nữ đế cũng hơi thay đổi.

Nhưng khi ấy, Lâm Bắc Phàm đã không chờ nổi nữa, tự mình chặt đứt dây thừng.

Mất đi sự trói buộc của dây thừng, khí cầu lớn càng bay lên cao hơn, như thể nó sắp bay lên bầu trời thật vậy!

Mọi người trong thành đều tròn mắt há miệng, trực tiếp gọi hắn là thần tiên!

Còn có rất nhiều kẻ mù quáng quỳ xuống mặt đất bái lạy với vẻ thành kính!

Dần dần, khí cầu lớn bay ra khỏi kinh thành, không biết đã bay tới tận đâu.

“Mau đi đưa ái khanh quay về đây! Nếu ái khanh xảy ra chuyện gì, trẫm sẽ hỏi tội các ngươi!” Nữ đế hét lớn.

“Rõ, thưa bệ hạ!” Mọi người nhận lệnh.

Có rất nhiều binh lính ra khỏi thành, đuổi theo khí cầu lớn.

Chương 145: Chém gió

Trong lúc mọi người đang nháo nhác, Lâm Bắc Phàm đang rất thoải mái.

Hắn ngồi trên khí cầu lớn mà hưởng thụ, cảnh đẹp của kinh thành và núi đồi hồ biển đều thu hết vào trong tầm mắt, lại còn khiến nữ đế và các quan chân động, được dân chúng quý lạy nữa chứ!

Có thể nói, màn thể hiện lần này rất là thành công!

“Nhưng nhiên liệu không đủ, phải chọn một khu đất trống để hạ xuống thôi!”

Khi nhiên liệu chậm rãi cạn kiệt, khí nóng trong khí cầu lớn không đủ, mất đi khả năng bay lên bầu trời, chậm rãi hạ xuống.

Cuối cùng, nó an toàn đáp xuống trên một bãi cỏ trống.

Chuyện này có ý nghĩa là, chuyến bay đầu tiên ở dị giới đã thành công rực rỡ.

Sau đó không lâu, một số tướng lĩnh có thực lực mạnh mẽ và cao thủ trong triều đình hốt hải chạy tới, thấy Lâm Bắc Phàm bình yên vô sự, cuối cùng bọn họ cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Lâm đại nhân, bệ hạ phái bọn ta tới đón ngài về!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Được thôi! Nhưng chờ bản quan thu dọn khí cầu lớn xong xuôi sẽ theo các ngài quay về!”

“Tất nhiên rồi! Có cần hạ quan hỗ trợ ngài không?”

Khoảng một canh giờ sau, Lâm Bắc Phàm đem theo khí cầu lớn quay lại Quốc Tử Giám.

Nữ đế nhanh chóng đi tới, thấy Lâm Bắc Phàm bình yên vô sự cuối cùng cũng yên tâm nhưng vẫn trách móc: “Lâm ái khanh, quay về thì tốt rồi! Trẫm lệnh cho ngài sau này tuyệt đối không được hành động mạo hiểm như vậy nữa!”

Vừa rồi nàng thật sự rất sợ Lâm Bắc Phàm sẽ một đi không trở lại!

Lỡ như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì có hối hận cũng không kịp!

Nàng chợt nhận ra mình đã có hơi không thể rời xa được hẳn!

Nàng thà rằng chuyến bay lên bầu trời không thành công chứ không muốn để Lâm Bắc Phàm gặp bất trắc gì!

Thấy được vẻ lo lắng trong ánh mắt nữ đế, Lâm Bắc Phàm cảm thấy ấm lòng, chấp tay nói: “Bệ hạ, đã khiến người lo lắng rồi, sau này vì thần sẽ không hành động mạo hiểm như vậy nữa!”

“Được, người nhớ cho kỹ đấy nhé! Nếu lần sau người còn tái phạm, trẫm sẽ lấy đầu người đấy!” Nữ đế bực bội nói.

Nhìn thấy khí cầu lớn đã được đem về ở phía sau, nữ đế vô cùng kích động: “Lâm ái khanh bước lên nghe phong thưởng!”

“Có thần!” Lâm Bắc Phàm chấp tay.

Nữ đế lớn tiếng nói: “Lâm ái khanh đã chế tạo ra khí cầu lớn, là vũ khí quan trọng của đất nước đồng thời đã chỉ đạo chuyến đưa người bay lên bầu trời lần đầu tiên thành công rực rỡ, lập nên tiền lệ, ích nước lợi dân, có công rất lớn! Vì vậy trẫm thưởng cho người...”

“Thăng thêm một cấp quan, làm quan viên chính ngũ phẩm, vẫn tiếp tục đảm nhiệm chức ti nghiệp tại Quốc Tử Giám!”

“Ban thưởng một trăm mẫu ruộng tốt!”

“Ban thưởng vạn lượng vàng bạc!”

...

Tiếp đó là một danh sách ban thưởng rất xa hoa, nhưng điều khiến người ta ngưỡng mộ và ghen tị nhất là được thăng thêm một cấp quan, còn được ban thưởng trăm mẫu ruộng tốt.

Thăng thêm một cấp quan thì quyền lực nắm trong tay càng lớn.

Có trăm mẫu ruộng tốt là của cải truyền đời truyền kiếp của gia tộc, đảm bảo gia tộc không suy yếu.

“Tạ chủ long ân!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng đáp.

Được ưu ái đến thế khiến các quan vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ.

Nhưng bọn họ cũng không bới móc gì cả!

Dù sao thì người ta cũng đã chế tạo được khí cầu lớn có thể đưa người bay lên bầu trời, trở thành người Đại Võ đầu tiên bay lên trời, thậm chí có thể nói là người đầu tiên trên đời này bay lên bầu trời luôn, lập nên dấu mốc chưa từng có trong lịch sử, tạo nên ảnh hưởng khó mà tưởng tượng nổi đối với đất nước và toàn bộ thế giới!

Có phong thưởng bao nhiêu đi chăng nữa cũng không hề quá đáng!

Nữ đế chỉ thăng cho hắn thêm một cấp quan, ban thưởng một trăm mẫu ruộng tốt, vậy là nàng đã kiềm chế lắm rồi đấy!

Nếu bọn họ là hoàng đế, có lẽ bọn họ còn ban thưởng điên cuồng hơn nữ đế ấy chứ!

“Lâm ái khanh, ngươi là người Đại Võ đầu tiên bay lên bầu trời, mau chia sẻ với trăm, các vị ái khanh và các học trò ở đây cảm nhận về lần đầu tiên bay lên bầu trời đi!” Nữ đế nói với giọng khích lệ.

Ánh mắt của các quan sáng lên, ánh mắt của các giáo quan xung quanh cũng sáng ngời như đuốc.

Mặc dù bọn họ không được bay lên bầu trời nhưng nghe Lâm Bắc Phàm chia sẻ đôi điều cảm nhận về lần đầu tiên bay lên trời thì cũng đã ghiền rồi!

Từ xưa tới nay, có rất nhiều điều khiến con người ta tò mò!

Càng không một ai có thể cưỡng lại nỗi sự mê hoặc của việc bay lên bầu trời hết!

Mọi người xung quanh nhanh chóng yên tĩnh lại, chăm chú lắng nghe.

“Vâng, thưa bệ hạ! Vi thần sẽ chia sẻ với mọi người cảm nhận về chuyến bay lên bầu trời của mình!”

Sau đó, Lâm Bắc Phàm bắt đầu chém gió.

Đứng trong khí cầu lớn để bay lên bầu trời có thể quan sát được cảnh đẹp sầm uất của kinh thành!

Có thể dạo chơi khắp các núi đồi hồ biển chỉ trong nháy mắt, sáng thăm biển xanh tối về Thương Ngô, thu vào đáy mắt giang sơn tươi đẹp của Đại Võ.

Cảm giác sướng khoái được bay cùng gió, dường như có thể chạm tới bầu trời, hái sao ôm trăng vậy!

Dạo chơi giữa đất trời, trời đất bao la, tâm hồn rộng mở, lại không bị bất cứ thứ gì trói buộc!

...

Chương 146: Đồ hèn hạ

Tóm lại, muốn tươi đẹp bao nhiêu hần liền khoe khoang ra bấy nhiêu, có thể cường điệu bao nhiêu hần liền cường điệu bấy nhiêu!

Mọi người nghe hần nói mà chìm đắm như đang say, tâm trí cũng phiêu du theo lời hần kể!

“Thật đẹp quá!” Nữ đế cảm thán: “Nếu có cơ hội, trăm cũng muốn thử một lần!”

Những người khác nghe vậy cũng không cưỡng lại nổi mà gật đầu.

“Bệ hạ, mặc dù bay lên bầu trời là chuyện tốt nhưng cũng rất nguy hiểm!” Lâm Bắc Phàm bày ra vẻ mặt nghiêm túc: “Thao tác không đúng hoặc hơi bất cẩn một chút là sẽ bị rơi từ trên cao xuống đất, tan xương nát thịt, không được chết trong yên bình!”

Mọi người không khỏi rung mình, choàng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp.

Bay lên bầu trời thì vui thật đấy, nhưng lỡ xảy ra chuyện bất trắc gì thì chết không có chỗ chôn thây mất.

“Ái khanh nói có lý lắm! Trăm sẽ không mạo hiểm, ta cũng mong rằng sau này ái khanh sẽ không mạo hiểm nữa! Dù sao thì sự tồn tại của người cũng rất quan trọng đối với trăm và với Đại Võ!” Lời nữ đế nói ẩn chứa hàm ý sâu xa.

Văn võ cả triều và đám học trò của Quốc Tử Giám đều cảm nhận được sự coi trọng và ưu ái của nữ đế dành cho Lâm Bắc

Phàm.

Trong lòng bọn họ ngưỡng mộ muốn chết!

Ngay cả Lâm Bắc Phàm cũng hơi ngẩn người.

Nữ đế đã coi trọng hắn như thế rồi, vậy có phải cho dù sau này mọi chuyện lỡ bại lộ, hắn cũng không cần chạy trốn nữa hay không?

“Ái khanh, trăm vẫn còn thắc mắc một điều!”

“Xin bệ hạ cứ hỏi!” Lâm Bắc Phàm chấp tay.

Nữ đế hỏi với vẻ say mê: “Khí cầu lớn này... có thể đưa người bay lên tới Cửu Trùng Thiên, nhìn thấy thần tiên trên bầu trời hay không?”

Văn võ cả triều và các học trò ở xung quanh đều không bình tĩnh nổi nữa!

Bay lên tới Cửu Trùng Thiên nhìn thấy thần tiên trên trời sao?

Đây là chuyện biết bao nhiêu người ao ước mà không cầu được cơ chứ!

Khí cầu lớn có thể làm được thật sao?

Mọi người vội vàng đồng tai lên chăm chú lắng nghe.

Lâm Bắc Phàm lặng lẽ cười thầm.

Đến cả người tao nhã như nữ đế mà cũng chẳng phải ngoại lệ, cũng ôm mộng làm thần tiên, mong được trường sinh bất tử!

Thật ra nghĩ lại thì cũng hiểu được thôi, những người làm hoàng đế đứng đầu thiên hạ như nàng đã nắm trong tay quyền lực tối cao, hưởng thụ vinh hoa phú quý vô tận, ngoài cầu mong được sống thật lâu và trở thành thần tiên ra thì bọn họ còn cầu mong điều gì được đây?

Chỉ khi trở thành thần tiên, có tuổi thọ dài lâu thì mới có thể tiếp tục hưởng phúc!

Vì vậy hắn mới chế tạo ra khí cầu lớn, hắn không tin những vị hoàng đế khác, những kẻ nắm quyền khác sẽ cưỡng lại được sự mê hoặc này!

Nếu đã không cưỡng lại nổi thì chỉ có thể để mặc cho hắn bóc lột!

“Bẩm bề hạ, mặc dù vi thần chưa làm được đến mức ấy, nhưng nếu khí cầu lớn bay lên cao hơn nữa thì sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày thành công thôi!” Lâm Bắc Phàm đáp một cách cung kính.

Trong lòng hắn lại cười thầm, muốn dùng khí cầu lớn để bay lên tới Cửu Trùng Thiên ấy à?

Cùng lắm thì cũng chỉ đi qua tầng khí quyển mà thôi!

Nếu đi qua tầng khí quyển mà người vẫn còn sống thì coi như ta thua!

Nhưng những người ở đây không hề biết chuyện đó!

Suy nghĩ của bọn họ rất mù quáng, rất đơn giản, thần tiên sống trên bầu trời, chỉ cần khí cầu lớn bay lên cao hơn nữa thì sẽ có cơ hội bay lên tới Cửu Trùng Thiên nhìn thấy thần tiên và nhận được tiên duyên!

Trạng nguyên lang nói có lý lắm!

Vậy là tất cả mọi người lại xôn xao, kích động đến nỗi âm ỉ cả lên.

“Bay lên bầu trời gặp được thần tiên trên trời!”

“Nhận được tiên duyên!”

“Có thể làm được chuyện này thật đấy!”

“Khí cầu lớn, thần khí bay lên bầu trời!”

...

“Hay lắm, hay lắm, hay lắm!” Nữ đế vô cùng mừng rỡ, mà mỗi khi mừng rỡ nàng lại muốn ban thưởng.

“Lâm ái khanh, bước lên nghe phong thưởng!”

Lâm Bắc Phàm choáng váng: “Lại định thưởng nữa sao?”

“Đừng có nói lung tung! Trẫm không nhịn nổi nữa rồi, mau đứng ra ngoan ngoãn mà nhận phong thưởng đi! Lâm ái khanh đem đến tiên duyên khiến trẫm rất vui, ban thưởng vạn lượng bạc trắng, mười bình Ngọc Dịch Tửu cực phẩm cung đình...”

Vì vậy, của cải của Lâm Bắc Phàm lại tăng thêm một phần.

Điều này khiến hắn rất buồn bực, bệ hạ đừng thương nữa được không vậy, nhà hắn thật sự không chứa nổi nữa rồi mà!

Hơn nữa nhiều đồ thế này, lúc dọn dẹp rất phiền phức!

Dùng mãi không hết thì quá lãng phí, Đại Lực và Tiểu Thúy đều đang trách móc ta kia kìa!

“Ôi! Ta thật khổ quá mà!” Lâm Bắc Phàm thở dài.

Các quan thì ghen tị muốn phát điên lên: Đồ hèn hạ!

Sau đó Lâm Bắc Phàm nhanh chóng đem theo một đồng đồ được ban thưởng mà về nhà.

Trên đường đi, những người đi đường nhìn thấy hắn đều hào hứng chạy tới, vây kín hắn ba tầng trong, ba tầng ngoài, hỏi Lâm Bắc Phàm làm thế nào mà bay lên trời được, cảm nhận khi bay lên bầu trời như thế nào.

Đây là lần đầu tiên Lâm Bắc Phàm được dân chúng ủng hộ đến vậy đấy!

Đến khi về được nhà rồi, hắn cũng chẳng được yên thân.

“Phu quân, cuối cùng ngươi cũng về nhà an toàn rồi, làm thiếp thân lo lắng muốn chết!”

“Công tử, nghe nói ngươi điều khiển một loại vũ khí thần kỳ tên là khí cầu lớn! Nó to lớn như thế chắc chắn rất nặng, tại sao lại bay lên được vậy? Công tử có thể giải thích cho tiểu nữ đôi điều được không?”

“Thiếu gia, bay lên trời có vui không vậy?”

“A di đà phật...”

...

Chương 147: Giả bộ từ chối

Lâm Bắc Phàm phải tốn không ít nước bọt, nói đến nỗi miệng khô lưỡi khô cong mới có thể làm mọi người bình tĩnh lại được.

Trong lòng hắn cảm thán, màn thể hiện này cũng không vui vẻ như hắn tưởng!

Đúng lúc ấy, tiểu quận chúa hào hứng xông vào trong nhà, đẩy mọi người ra rồi vọt tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, kích động hỏi: “Lâm Bắc Phàm, làm thế nào mà ngươi bay lên trời được vậy? Mau kể cho ta nghe đi!”

Vì vậy, Lâm Bắc Phàm đành phải kể lại một lần nữa.

Hắn kể hay đến mức khiến tiểu quận chúa rất mong đợi: “Có thể nhìn ngắm toàn cảnh kinh thành, có thể sáng thăm biển xanh tới về Thương Ngô, có thể trò chuyện cùng thần tiên trên trời... Nghe vui quá đi mất! Lâm Bắc Phàm, ngươi có thể đưa ta bay lên trời một lần được không? Xin ngươi đấy, đưa ta bay lên trời một lần đi mà, chuyện gì ta cũng nghe lời ngươi hết! Đi mà đi mà...”

Hai bàn tay bé nhỏ của nàng giữ chặt cánh tay Lâm Bắc Phàm, giờ trò làm nũng với hắn.

Không thể không thừa nhận rằng, lực sát thương khi vị tiểu quận chúa đáng yêu này làm nũng thật sự rất lớn.

Mọi người nghe tiểu quận chúa nói vậy đều nổi hứng.

Ai nấy cũng đổ dồn ánh mắt đầy mong đợi nhìn về phía Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cười khò: “Ngươi đến muộn rồi! Khí cầu lớn đã bị bộ hạ đem đi, được trọng binh canh gác, cho dù là ai cũng không thể tới gần được! Không có sự cho phép của bộ hạ thì không ai có thể bay lên trời, đến cả ta cũng không được!”

“Hả? Sao lại như thế được?” Tiểu quận chúa rất thất vọng.

“Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, bây giờ không có cơ hội thì sau này sẽ có cơ hội thôi mà! Hiện giờ trời cũng đã tối rồi, chúng ta ăn cơm trước đi đã!” Lâm Bắc Phàm xoa cái đầu nhỏ của tiểu quận chúa, cười bảo.

Đến giờ ăn cơm, cuối cùng thì nhà Lâm Bắc Phàm cũng yên bình trở lại.

Nhưng người dân bên ngoài vẫn đang bàn tán một cách sôi nổi.

Cùng lúc ấy, tin giạt gân triều đình Đại Võ đang nắm giữ vũ khí thần kỳ có thể bay lên bầu trời nhanh chóng được truyền ra

khởi kinh thành, tới các châu phủ lớn và các nước láng giềng rồi truyền đi khắp thế giới.

Lâm Bắc Phàm, người sáng tạo ra vũ khí thần kỳ có thể bay lên bầu trời, người đầu tiên bay lên trời ấy cũng theo đó mà vang danh khắp toàn thế giới!

Chủ nhân của các gia tộc lớn, các phiên vương lớn và hoàng đế các nước đều rất hoảng hốt!

Triều đình Đại Võ đã có được vũ khí thần kỳ có thể bay lên bầu trời rồi ư!

Thứ này có thể đưa người bay lên trời cao, có phải như vậy tức là có cơ hội được nhìn thấy thần tiên trên trời hay không?

Nếu gặp được thần tiên có phải sẽ có cơ hội đắc đạo thành tiên, trường sinh bất lão hay không?

Không một kẻ nắm quyền nào cưỡng lại nổi sự mê hoặc được trở thành thần tiên và sức hút của trường sinh!

Ánh mắt của tất cả mọi người đổ rực lên!

“Mau phái người tới kinh thành, nhất định phải giành được vũ khí thần kỳ có thể bay lên bầu trời về cho bản vương!”

“Cho dù không giành được thứ vũ khí ấy thì cũng phải lấy được phương pháp chế tạo nó về đây cho trẫm!”

“Con đường thành tiên, thọ cùng trời đất đang ở ngay trước mắt ta rồi!”

...

Sóng gió trong thiên hạ, đang dần tập hợp tại kinh thành!

Tạm thời không nhắc đến việc này nữa!

Ngày hôm sau, trong buổi tảo triều.

“Bái kiến bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Các vị ái khanh miễn lễ!”

“Tạ bệ hạ!”

Đột nhiên, Lâm Bắc Phàm đứng dậy, hần cầm trên tay một số tài liệu, lớn giọng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, đây là phương pháp chế tạo khí cầu lớn có thể bay lên bầu trời đã được thần tiên

soạn thành sách! Có phương pháp này, Đại Võ chúng ta có thể chế tạo ra khí cầu lớn bay lên bầu trời với số lượng lớn! Mong bệ hạ xem qua!”

Nữ đế rất mừng rỡ, vội nói: “Mau trình lên đây!”

Sau khi nhận được tài liệu, nữ đế đọc một cách chăm chú.

Cuối cùng, nàng cười với vẻ hài lòng và nói: “Ái khanh quả là trung thành yêu nước! Đại Võ có người là phúc của trăm, phúc của đất nước!”

“Bệ hạ quá khen rồi!” Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười.

Hắn biết bản thân mình không giữ nổi thứ ấy, chỉ bằng chủ động nộp ra, ít nhất còn tạo được ấn tượng tốt với nữ đế.

Sau đó, Lâm Bắc Phàm lại lấy một tập tài liệu khác ra.

“Bệ hạ, đây là hướng dẫn điều khiển khí cầu lớn do vi thần tổng kết lại! Chỉ cần học được cách điều khiển này, Đại Võ ta có thể nhanh chóng huấn luyện được một đội dũng sĩ bay lên bầu trời, điều khiển khí cầu lớn bay đi khắp nơi, bảo vệ giang sơn của Đại Võ!”

Nữ đế vội nói: “Mau trình lên đây!”

Sau khi nhận được hướng dẫn điều khiển, nữ đế lại nghiêm túc đọc một lượt.

“Bản hướng dẫn điều khiển này có thể nói là rất hoàn thiện, ưu điểm và nhược điểm cũng được nêu ra rõ ràng trong đó! Với bản hướng dẫn này, ta có thể nhanh chóng nâng cao thực lực của Đại Võ ta!”

Nữ đế cười rạng rỡ nhìn Lâm Bắc Phàm: “Lâm ái khanh, người dâng phương pháp chế tạo khí cầu lớn và bản hướng dẫn điều khiển lên cho ta, lại lập được công lớn rồi, người nói xem trăm nên thưởng cho người thế nào đây?”

Lâm Bắc Phàm hoảng hốt: “Tận trung với bệ hạ là bổn phận mà thần phải làm tới suốt đời, xin bệ hạ đừng thưởng nữa, nhà ta thật sự không chứa nổi nữa đâu!”

Văn võ bá quan ở xung quanh nghe xong cũng rất ngán ngẩm, cảm giác như thể Lâm Bắc Phàm đang giả vờ từ chối vậy.

Chương 148: Sức nóng khủng khiếp

Nữ đế bật cười ngạc nhiên: “Được thôi! Trẫm không thưởng cho ngươi nữa vậy, nhưng ngươi cứ nhớ kỹ công lao lần này, đợi sau này ngươi tiếp tục lập công, trẫm lại trọng thưởng cho ngươi! Trẫm có linh cảm rằng ngày đó chắc chắn sẽ không xa đâu!”

“Cảm ơn bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm chấp tay, lùi ra sau các quan.

“Hiện giờ, Đại Võ ta đã có được phương pháp chế tạo khí cầu lớn có thể bay lên bầu trời và hướng dẫn điều khiển nó! Các vị ái khanh, các ngươi nói xem chúng ta nên sử dụng chúng như thế nào thì mới có thể nhanh chóng nâng cao thực lực của Đại Võ ta đây?”

Nữ đế nhìn các quan một lượt, đặt ra câu hỏi về vấn đề cấp bách cần giải quyết lúc này.

Khi ấy, một vị lão thần bước ra nói: “Bệ hạ, xin hãy giao phương pháp chế tạo cho Công bộ!”

“Ồ Công bộ có rất nhiều thợ thủ công lành nghề, còn có hệ thống kỹ thuật hoàn thiện, chỉ cần giao phương pháp chế tạo cho bọn họ là có thể nhanh chóng chế tạo ra vũ khí thần kỳ bay lên bầu trời - khí cầu lớn với số lượng lớn rồi!”

“Còn bản hướng dẫn điều khiển tất nhiên phải giao cho các tướng lĩnh và binh sĩ đáng tin cậy rồi!”

“Chúng ta đã có một khí cầu lớn, có thể bắt đầu tiến hành huấn luyện theo bản hướng dẫn điều khiển được rồi! Đợi tới khi chế tạo xong số lượng lớn khí cầu lớn có thể bay lên bầu trời, ta có thể sử dụng nó đi tới khắp nơi, bảo vệ giang sơn Đại Võ ta!”

Nữ đế gật đầu, trước mắt thì đây là phương pháp hợp lý nhất.

Nhưng phương pháp chế tạo khí cầu lớn này rất quan trọng đối với nàng.

Nó có thể tăng cường thực lực của quân đội trong thời gian ngắn, còn là cơ hội để nàng dò hỏi về chuyện trường sinh, không thể để xảy ra sai sót gì.

Công bộ là một trong những bộ ngành tồn tại vấn đề tham ô, hối lộ nghiêm trọng nhất, nuôi một đám quan lại tham ô, đút

lót nhận hối lộ thành phong trào, chuyên ăn bớt nguyên vật liệu dùng để chế tạo đồ, còn thường xuyên cấu kết với nhau làm thâm hụt quốc khố, thật sự khiến nàng không yên tâm cho lắm.

Nếu phương pháp chế tạo bị tiết lộ ra bên ngoài thì chẳng phải sẽ thiệt đến chết hay sao?

Đột nhiên, ánh mắt của nữ đế hướng về phía Lâm Bắc Phàm.

Trong số văn võ cả triều, người mà nàng tin tưởng nhất chính là Lâm Bắc Phàm.

Mặc dù hần thường xuyên khiến người khác tức muốn nổ não, vì tham tiền mà có thể làm ra bất cứ việc gì, nhưng hần cũng là người rất giữ nguyên tắc, chưa từng bán rẻ lợi ích của Đại Võ.

Giao cho hần làm việc này, nàng cũng khá yên tâm.

Vì vậy, nữ đế thăm dò: “Lâm ái khanh, trẫm định giao việc này cho ngươi! Ngươi là người phát minh ra khí cầu lớn, vậy thì cứ giao cho ngươi tập hợp nhân lực để chế tạo khí cầu lớn đi, được không?”

Lâm Bắc Phàm vội vàng từ chối: “Bệ hạ, tuyệt đối không được đâu! Hiện giờ vi thần đang là ti nghiệp tại Quốc Tử Giám, phải giám sát bài vở và đạo đức của đám học trò, trọng trách nặng nề, công việc bận rộn, thật sự không còn cách nào khác, không đủ khả năng làm thêm việc khác nữa đâu ạ!”

Các quan nghe vậy muốn méo cả miệng.

Giám sát bài vở và đạo đức của đám học trò ấy à?

Ngươi đang giám sát con cái của bọn ta, để nhanh tay lừa tiền của bọn chúng thì có!

Đồ khốn kiếp nhà ngươi!

Lâm Bắc Phàm nói tiếp: “Hơn nữa, vi thần vẫn đang đốc thúc mấy đầu việc khác, nào là thuyền sắt cỡ lớn có thể đi trên mặt nước, nào là lúa nước lai tạo làm tăng sản lượng, vân vân, những thứ này đều là đầu việc lớn ích nước lợi dân chẳng kém gì khí cầu lớn, không thể xảy ra sai sót được, mong bệ hạ minh xét!”

Thật ra vẫn còn một nguyên nhân rất quan trọng khác.

Hắn chuẩn bị dùng mấy thứ này để lừa tiền, kiếm thêm một khoản thật lớn, cho nên trước tiên hắn phải giữ cho bản thân thật trong sạch đã, đến cuối cùng khi sự việc bại lộ, hắn cũng có thể trốn tránh trách nhiệm.

Nữ đế nghe vậy chỉ đành gật đầu với vẻ hơi thất vọng: “Đúng là cực khổ cho ái khanh rồi! Vậy thì phương pháp chế tạo này cứ giao cho Công bộ vậy! Công bộ thượng thư bước lên nghe lệnh!”

Công bộ thượng thư Vương Như Thủy đứng ra: “Có thần!”

“Phương pháp chế tạo khí cầu lớn có thể bay lên bầu trời, trăm sẽ giao lại cho ngươi! Mong rằng ngươi không phụ sự kỳ vọng của trăm, nhanh chóng chế tạo ra một lượng vũ khí thần kỳ này để bảo vệ giang sơn của Đại Võ!”

“Thần tuân chỉ!” Công bộ thượng thư chấp tay bái bệ hạ.

“Nhưng ngươi phải nhớ cho kỹ!” Ánh mắt nữ đế trở nên nghiêm khắc: “Phương pháp chế tạo này liên quan đến vận mệnh của đất nước, tuyệt đối không được để lộ ra ngoài! Nếu trăm phát hiện ra, bất kể là kẻ nào đều sẽ trực tiếp phạt nặng, tuyệt đối không nương tay!”

“Rõ, thưa bệ hạ! Vi thần đảm bảo, chắc chắn sẽ không để lộ phương pháp này ra ngoài!” Công bộ thượng thư hoảng hốt.

“Ngươi có đảm bảo trăm cũng không yên tâm, trăm sẽ phái Cẩm Y Vệ giám sát ngươi! Nếu xảy ra vấn đề gì thì ngươi tự mà liệu lấy!”

“Thần tuân chỉ!” Công bộ thượng thư gượng cười.

“Còn về phần dũng sĩ bay lên bầu trời... trăm tự có sự sắp xếp của mình!”

Buổi tảo triều kết thúc, Lâm Bắc Phàm tới Quốc Tử Giám làm việc.

Tốc độ làm việc của triều đình rất nhanh, buổi sáng vừa bố trí xong, Công bộ đã nhanh chóng tập hợp một số lượng lớn nhân lực để chuẩn bị chế tạo khí cầu lớn.

Mặt khác, còn có một đội Cẩm Quân lấy khí cầu lớn do Lâm Bắc Phàm chế tạo xong xuôi đi để bí mật huấn luyện dũng sĩ bay lên bầu trời.

Trên đường phố, mọi người vẫn đang thảo luận sôi nổi về vũ khí thần kỳ bay lên bầu trời và người đầu tiên bay lên bầu trời - Lâm Bắc Phàm.

Với sức nóng này, có lẽ tận mấy tháng nữa cũng chưa thể hạ nhiệt nổi.

Chương 149: Ký Bắc Vương muốn có

Lâm Bắc Phàm phát hiện ra rằng bên phía hắn đã có chút thay đổi, có rất nhiều kẻ lạ mặt đang theo dõi hắn.

Ngay cả khu vực quanh nhà hắn cũng xuất hiện rất nhiều cường giả lạ mặt.

Những kẻ này, có lẽ là trinh sát của các phiên vương hoặc triều đình nước khác phái đến để nhòm ngó bí mật về vũ khí thần kỳ bay lên bầu trời.

Lâm Bắc Phàm không hề lo lắng cho chính mình, mà lại hơi bận tâm về sự an toàn của người nhà hắn.

Vì vậy, buổi tối về tới nhà, Lâm Bắc Phàm gọi lão hòa thượng ra: “Tịnh Đài, có chuyện này phải làm phiền ngươi rồi!”

“A di đà phật! Sư phụ có chuyện dặn dò?” Lão hòa thượng hỏi một cách cung kính.

“Ta cảm thấy ở ngoài có thêm rất nhiều kẻ lạ mặt, có thể nhà ta sẽ không được an toàn cho nên làm phiền ngươi để ý giúp!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Sư phụ yên tâm, nhất định tiểu tăng sẽ bảo vệ chu toàn cho tất cả mọi người!” Lão hòa thượng không chút do dự mà đáp.

“Có người ở đây thì ta yên tâm rồi!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Đừng đánh giá thấp thực lực của một vị cường giả Tông Sư!

Một mình hắn ta có thể địch lại thiên quân vạn mã, cho dù bị vây chặt giữa đại quân trăm vạn người thì vẫn có thể thoát ra được!

Phản ứng của hắn ta rất nhạy bén, di chuyển cũng rất nhanh, có thể xông tới bên cạnh người ngay tức khắc!

Ngoài cường giả cùng cấp bậc ra thì còn lại rất khó giết được hần ta!

Có thể nói chỉ cần không rời khỏi kinh thành thì mọi người đều sẽ rất an toàn!

Lâm Bắc Phàm thầm lấy làm mừng rỡ, hần đúng là sáng suốt khi thu nhận đồ đệ lão hòa thượng có cấp bậc Tông Sư này!

Hai ngày yên bình trôi qua.

Phía Lâm Bắc Phàm bình yên vô sự nhưng phía Công bộ lại xảy ra vài vấn đề.

Bọn họ phát hiện có trinh sát nước ngoài đã len vào Công bộ, còn bắt được trong nội bộ có người dùng bí mật về vũ khí thần kỳ bay lên bầu trời để đầu cơ trục lợi, khiến Công bộ thượng thư hết sức đau đầu.

Nữ đế vô cùng tức giận, trực tiếp hành hình một số người, đồng thời phái thêm binh lính hùng hậu đến canh gác, lúc ấy mọi chuyện mới kết thúc.

Phía Công bộ ổn định trở lại, thì tới phía Lâm Bắc Phàm xảy ra chuyện.

Buổi tối, cuối cùng cũng có kẻ không nhịn nổi nữa mà len vào.

“A di đà phật!” Lão hòa thượng mở đôi mắt đã mờ đục ra, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ở ngoài phòng, đứng sau lưng một kẻ áo đen.

“Thí chủ, đầu trộm đuôi cướp không phải là hành vi mà một người đứng đắn nên làm đâu! Nên thu tay đúng lúc, đi cùng bản tăng đi, biển khổ mênh mông, quay đầu là bờ! A di đà phật!” Lão hòa thượng khuyên nhủ.

Kẻ áo đen kia rất hoảng hốt: “Ngươi là ai? Ngươi đứng sau lưng ta từ bao giờ? Ta phải giết ngươi!”

Trên tay hần ta cầm dao găm lập tức đâm tới.

Lão hòa thượng vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh: “Buông dao dừng tay, lập tức thành Phật!”

Một luồng khí phóng ra từ trên người lão hòa thượng trực tiếp đánh ngất kẻ mặc áo đen kia.

Sau đó, lão hòa thượng dùng một tay xách kẻ mặc áo đen đó lên, biến mất vào màn đêm.

Đến nửa đêm, lại có một tên trinh sát lên vào, nhưng hắn ta lại bị lão hòa thượng nhanh chóng đánh ngất rồi đem đi.

Tất cả đều diễn ra trong yên lặng không hề có một tiếng động, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Sáng ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm nhìn thấy ba kẻ lạ mặt bị trói chặt trong sân nhà.

Lão hòa thượng đứng bên cạnh bọn chúng, nhìn Lâm Bắc Phàm rồi nói với vẻ cung kính: “A di đà phật! Sư phụ, ba kẻ này chính là người đã lên vào Lâm phủ tối hôm qua, đã bị tiểu tăng đánh ngất cả rồi, mời sư phụ xử lý!”

“Được! Cứ đưa cho phía quan phủ đi, ta phải vào tảo triều đã!” Lâm Bắc Phàm cười bảo.

Trông mấy tên thám tử này chỉ giống chân chạy vặt mà thôi, còn chẳng có quyền lên tiếng, Lâm Bắc Phàm cũng không thèm tốn nước bọt với bọn chúng làm gì.

“Vâng, thưa sư phụ!” Lão hòa thượng cúi đầu.

Sau đó hắn ta gọi tiểu hòa thượng tới lôi đám trinh sát này đi báo quan.

Lại hai ngày trôi qua, lão hòa thượng tiếp tục bắt được mấy tên trinh sát khác, tất cả đều bị bắt tới chỗ quan phủ.

Cứ như thế, cuối cùng mọi chuyện cũng yên bình trở lại.

Ai nấy đều biết rằng, trong Lâm phủ có một vị hòa thượng thâm sâu khó lường, lên vào Lâm phủ chính là tự tìm đường chết.

Hôm ấy, Mạc Như Sương, Quách Thiếu Soái ra vẻ thần bí kéo Lâm Bắc Phàm vào trong thư phòng.

Vừa trông thấy thái độ bí hiểm của bọn họ, Lâm Bắc Phàm lập tức hiểu ngay vụ làm ăn đầu tiên đã thành công rồi.

Lúc này, Mạc Như Sương nhìn Lâm Bắc Phàm, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Bọn ta vừa mới nhận được tin tức từ vương gia, vương gia cảm thấy rất hứng thú với vũ khí thần kỳ có thể bay lên bầu trời là khí cầu lớn kia! Hắn biết thứ này do người chế

tạo ra nên muốn hỏi người liệu có thể cho hẳn phương pháp chế tạo được không? Vương gia nói chỉ cần người giao phương pháp chế tạo ra, vương gia đồng ý trả một trăm vạn lượng để cảm ơn!”

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Chuyện này hơi khó đấy!”

“Chuyện này thì có gì khó?” Quách Thiếu Soái thắc mắc: “Khí cầu lớn do người phát minh ra, người hiểu rõ phương pháp chế tạo ra nó, chẳng phải cứ viết ra gửi cho vương gia là được hay sao?”

Chương 150: Việc này cần nhiều tiền đấy

“Các người chỉ biết một mà không biết hai rồi!”

Lâm Bắc Phàm gượng cười: “Đúng là khí cầu lớn do ta phát minh ra, ta cũng hiểu rõ phương pháp chế tạo ra nó nhưng trên triều đình, nữ đế bệ hạ đã luôn miệng nhấn mạnh không được để lộ phương pháp này ra bên ngoài! Ai làm trái lệnh, không cần biết thân phận cao quý ra sao và được ưu ái đến mức nào, đều sẽ trực tiếp đầu rơi xuống đất, tuyệt đối không nương tay!”

“Lần trước, ở Công bộ xảy ra chuyện để lộ thông tin mật, mười mấy cái đầu bị chém xuống rớt hết, trong số đó còn có hai quan viên đấy, đầm máu lắm! Sau một màn giết gà dọa khỉ như thế, lại phải thêm rất nhiều quân binh tới canh gác thì chuyện của Công bộ mới lắng xuống!”

“Phương pháp chế tạo này ngoài Công bộ ra thì chỉ có mình ta biết mà thôi! Nếu vào lúc này, phương pháp chế tạo bị tiết lộ ra bên ngoài, tất nhiên mọi người sẽ nghi ngờ ta! Một khi chứng minh được ta là thủ phạm thì đầu rớt là cái chắc! Các người nói xem việc này có khó làm hay không?”

Hai người Mạc Như Sương bỗng hiểu ra, gượng cười đáp: “Đúng là rất khó làm!”

Lâm Bắc Phàm nhún vai, ra chiều than thở: “Không phải ta không muốn giúp vương gia mà là ta thật sự lực bất tòng tâm!”

“Nhưng phải làm thế nào bây giờ? Khí cầu lớn rất quan trọng đối với vương gia!” Quách Thiếu Soái vội nói: “Vương gia nói

triều đình có thêm khí cầu lớn chắc chắn sẽ như hổ mọc thêm cánh, quân lực tăng cao, bọn họ muốn lật đổ sự thống trị của nữ đế sẽ càng khó khăn hơn! Vì vậy bọn họ nhất định cũng phải có khí cầu lớn mới có thể chống lại nữ đế được!”

“Ta cũng hiểu được nỗi khổ tâm trong lòng vương gia, ta cũng muốn giúp vương gia lắm ấy chứ...”

Lâm Bắc Phàm đau đớn thốt lên: “Ôi chao! Sớm biết thế này thì trước khi làm ra khí cầu lớn, ta nên giao phương pháp này cho vương gia mới phải, làm như vậy thì không nan giải giống bây giờ rồi!”

Mạc Như Sương nói với vẻ thấu hiểu: “Công tử, chuyện này không thể trách người được! Đâu ai nghĩ người có thể tạo ra vũ khí thần kỳ bay được lên bầu trời cơ chứ! Tới khi người làm xong rồi thì cũng lực bất tòng tâm!”

Lâm Bắc Phàm rất cảm động: “Như Sương, cảm ơn người đã hiểu cho ta!”

Bỗng nhiên, Lâm Bắc Phàm hơi nghiêng rằng, tỏ vẻ không sợ nguy hiểm, cuối cùng cũng hạ quyết tâm: “Thôi vậy! Để cống hiến cho sự nghiệp của vương gia, vì dân chúng trong thiên hạ, cho dù phải đánh cược cả tính mạng của mình thì ta cũng phải giao phương pháp chế tạo cho vương gia!”

Hai người Mạc Như Sương vô cùng cảm động: “Công tử!”

“Nhưng hiện giờ ta đang gặp chút vấn đề nhỏ, mong vương gia có thể giải quyết giúp ta!”

Mạc Như Sương không chút do dự: “Có vấn đề gì xin công tử cứ việc nói ra! Vương gia là người ân oán rõ ràng, có tình có nghĩa, chắc chắn sẽ giúp người!”

“Vấn đề đó chính là... một trăm vạn ít quá, có thể thêm chút tiền nữa được không?” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ mong đợi.

Hai người Mạc Như Sương: “Đâu má!”

Nói đi nói lại vẫn là vấn đề về tiền nong, vừa rồi bọn họ phí công cảm động một phen rồi!

Người vẫn là người thiếu niên tham tiền ấy, chẳng thay đổi chút nào cả!

Mạc Như Sương tức giận: “Công tử, một trăm vạn đã là con số không nhỏ rồi!”

“Một trăm vạn nhiều lắm à? Các người có biết để nghiên cứu được vũ khí thần kỳ bay lên bầu trời này ta đã tiêu hết bao nhiêu tiền hay không?”

“Tiêu hết bao nhiêu?” Hai người Mạc Như Sương đồng thanh hỏi.

Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ kích động: “Ta đã tiêu hết hơn hai trăm vạn lượng đấy! Ta tiêu hết hơn hai trăm vạn lượng cuối cùng mới làm ra được khí cầu lớn! Ngoài tiền bạc ra, ta còn phải trả giá bằng không biết bao nhiêu giọt mồ hôi cần mẫn! Vương gia chỉ muốn chỉ ra một trăm vạn mà cũng muốn lấy phương pháp chế tạo của ta đi, người cảm thấy hấn ta quá đáng, hay là ta quá đáng đây?”

“Nhiều như vậy thật sao?” Mạc Như Sương chớp mắt, hỏi.

Lâm Bắc Phàm chỉ ra ngoài cửa: “Người có thể ra ngoài hỏi thăm mà xem, đây là chuyện mà cả kinh thành này đều biết! Nếu ta không nhận hai trăm vạn từ quốc khố thì làm sao mà có khí cầu lớn như hiện giờ được?”

Thấy thái độ khẳng định chắc chắn của Lâm Bắc Phàm, hai người Mạc Như Sương lập tức tin lời hấn.

“Vậy hay là... chúng ta thêm một chút nhé? Một trăm năm mươi vạn có đủ không?” Mạc Như Sương hỏi với vẻ dè dặt.

“Mới một trăm năm mươi vạn mà đã muốn mua đứt rồi ấy hả?” Lâm Bắc Phàm lại kích động.

“Một trăm năm mươi vạn đã không phải một con số nhỏ rồi, số tiền lần trước dùng để cứu thế tử cũng bằng ngần ấy thôi!” Quách Thiếu Soái nói.

“Đúng đấy, lúc cứu thế tử cũng chỉ dùng một trăm năm mươi vạn thôi! Nhưng các người có biết nếu ta dâng phương pháp chế tạo lên cho vương gia sẽ phải đánh đổi bao nhiêu không hả?” Lâm Bắc Phàm vô cùng kích động.

“Đánh đổi thế nào cơ?” Mạc Như Sương hỏi.

“Nói với các người thế này nhé, lần trước để cứu thế tử ra ngoài, ta đã dùng một trăm năm mươi vạn đó đi hối lộ các

quan để mọi người nói đỡ cho ta, có như vậy mới vừa đảm bảo được điều kiện tiên quyết là giữ được mạng sống của chính mình, vừa cứu được thể tử ra ngoài!”

“Nhưng lần này, người bảo ta hỏi lộ các quan kiêu gì đây? Người bảo ta phải làm thế nào để bảo vệ tính mạng của mình đây?”

Chương 151: Tức run bản bật

Lâm Bắc Phàm cực kỳ kích động: “Nữ đế đã nhiều lần ra lệnh, nếu ai tiết lộ phương pháp chế tạo vũ khí quan trọng của quốc gia cho người khác để bị phát hiện sẽ phạm phải tội lớn đầu rơi máu chảy, không người nào bảo vệ nổi! Hiện nay, Công bộ đã được chấn chỉnh, không thể nào có chuyện bọn họ để lộ bí mật ra được, cũng chỉ còn mình ta mà thôi! Cho nên, nếu vương gia chế tạo ra khí cầu lớn bị nữ đế phát hiện ra, chắc chắn ta sẽ phải chết! Nói cách khác, ta đang dùng tính mạng của mình để cống hiến cho vương gia đấy!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, găm lên trong đầu khổ: “Vương gia chỉ bỏ ra có chút tiền mà thôi, còn ta thì lại đánh mất tính mạng của mình đây này! Tiền mất đi còn kiếm lại được nhưng mất mạng rồi thì thật sự chẳng còn gì cả! Ta muốn nhiều tiền hơn một chút thì đã sao nào? Chẳng lẽ không được chắc?”

Hai người Mạc Như Sương bị mắng tới nổi mất hết thể diện, gật đầu lia lịa: “Được chứ, rất được ấy chứ...”

Lâm Bắc Phàm vẫn tiếp tục kích động: “Hiện giờ ta rất nghi ngờ có phải vương gia cố ý nhằm vào ta không đấy, tại sao lần nào cũng giao cho ta loại mệnh lệnh chắc chắn phải chết thế này? Có phải hẳn ta muốn giết ta đúng không?”

“Sao vương gia lại muốn ngươi chết được, vương gia chỉ đang... chỉ đang...” Mạc Như Sương không nói nên lời.

Bởi vì nàng cũng chợt nhận ra rằng hai mệnh lệnh này đều phải mạo hiểm tính mạng để hoàn thành.

Mệnh lệnh đầu tiên là cứu thể tử ra ngoài, suýt thì khiến Lâm Bắc Phàm đi đòi nhà ma, đánh mất tất cả.

Mệnh lệnh thứ hai là giao nộp phương pháp chế tạo vũ khí thần kỳ bay lên bầu trời, một khi bại lộ sẽ bị định tội mất đầu. Hơn nữa xét từ tình hình hiện giờ, chuyện này rất có thể sẽ bại lộ, gần như chết chắc.

Trong lòng nàng cũng có phần trách móc vương gia, tại sao luôn giao cho công tử nhiệm vụ khó khăn như thế?

Như vậy chẳng phải đang cố ý hại người hay sao?

Quách Thiếu Soái ngẫm nghĩ lại, cũng cảm thấy mệnh lệnh của vương gia thật sự quá khó khăn.

Hắn ta lên tiếng: “Lâm công tử, vất vả cho ngươi rồi!”

Lâm Bắc Phàm cười lạnh một tiếng: “Ta không ngại nói cho các ngươi biết, hiện giờ ta đang nghi ngờ ý đồ của vương gia, cho nên ta nhất định phải giữ lại một đường lui cho mình! Chỉ khi nào trong tay nắm một khoản tiền lớn thì hắn ta mới nhớ đến ta, tới lúc tính mạng của ta bị đe dọa thì hắn ta mới ra tay cứu ta! Ta chỉ là một kẻ đọc sách hai tay trói gà cũng không chặt, tất cả những gì ta làm chẳng qua là để tự vệ mà thôi, chẳng lẽ ta làm như thế là sai hay sao?”

“Công tử không sai, ngươi làm đúng lắm! Ở bất cứ thời điểm nào, bảo vệ tính mạng của bản thân mới là điều quan trọng nhất!” Mạc Như Sương lập tức bảo.

“Lâm công tử, ta đã hiểu nỗi khổ tâm trong lòng ngươi rồi, ta hoàn toàn ủng hộ ngươi!” Quách Thiếu Soái cũng nói.

“Các ngươi hiểu thì tốt rồi!” Lâm Bắc Phàm mừng rỡ gật đầu: “Ta cũng không phải loại người không hiểu lý lẽ! Nếu cuối cùng sự thật cho thấy mọi chuyện chỉ là ta đa nghi, vậy một ngày nào đó trong tương lai ta sẽ trả lại tiền để công hiến cho sự nghiệp của vương gia!”

Mạc Như Sương nhìn bờ vai gầy yếu của Lâm Bắc Phàm mà không khỏi đau lòng.

Đúng như hắn đã nói, hắn chỉ là một người đọc sách hai tay trói gà cũng không chặt, nhưng trên triều đình, những việc hắn làm đều là việc có thể sẽ phải rơi đầu, thật chẳng dễ dàng gì cho hắn!

Hắn đòi thêm tiền chỉ là để tự bảo vệ mình mà thôi!

Bởi vì chỉ khi hắc nắm giữ thật nhiều tiền thì vương gia mới không nỡ để hắc chết, mới ra tay cứu mạng hắc ở thời điểm mấu chốt, nếu không thì người tài như hắc sẽ chết một cách rất uổng phí.

Chẳng lẽ trước đây hắc tham tiền cũng là vì mục đích này ư?

Dường như nàng đã hiểu Lâm Bắc Phàm hơn rồi!

“Công tử, bọn họ sẽ báo cáo với vương gia về tình hình cụ thể, ta nghĩ vương gia sẽ hiểu được nỗi khổ tâm trong lòng người thôi! Người thấy hai trăm vạn đã đủ chưa?” Mạc Như Sương hỏi với vẻ nghiêm túc.

“Hai trăm vạn à, có được không vậy?” Lâm Bắc Phàm chớp mắt, hắc bỗng cảm thấy Mạc Như Sương thật đáng yêu.

Đúng lúc ấy, Quách Thiếu Soái nói với vẻ bất mãn: “Sur tử, hai trăm vạn làm sao mà đủ được? Tử không nghe những gì công tử nói hay sao, để nghiên cứu món vũ khí thần kỳ bay lên bầu trời này đã tiêu tốn hơn hai trăm vạn rồi, cho nên giá bán ra nhất định phải nhiều hơn con số ấy! Hơn nữa, công tử muốn có thêm tiền cũng chỉ là để tự bảo vệ mình mà thôi, càng có nhiều tiền thì tính mạng càng an toàn, cho nên ta cảm thấy ít nhất cũng phải là ba trăm vạn!”

“Ba trăm vạn cơ à!” Lâm Bắc Phàm nhìn sang Quách Thiếu Soái, bỗng cảm thấy Quách Thiếu Soái cũng hơi đẹp trai, tại sao trước đây hắc lại không phát hiện ra nhỉ?

“Sur đệ, người nói cũng có lý lắm! Nhưng ba trăm vạn thì nhiều quá, có lẽ vương gia không có nhiều tiền như thế đâu!” Mạc Như Sương nhíu mày.

“Vậy thì lấy khúc giữa đi! Hai trăm năm mươi vạn, ta không phải kẻ tham lam đâu!” Lâm Bắc Phàm ra vẻ đạo mạo mà nói.

Hai người Mạc Như Sương rất mừng rỡ: “Công tử quả là người biết suy nghĩ chu toàn!”

Vì vậy, hai người cấp tốc báo cáo với phía Ký Bắc vương.

Ký Bắc vương đọc xong lá thư được gửi tới, sắc mặt trở nên trắng bệch, tay chân lạnh buốt cả đi, run bần bật.

Cuối cùng, hắc ta hét lên trong giận dữ: “Hai trăm năm mươi vạn ư, sao người không ăn cướp luôn đi?”

Chương 152: Mất hồn mất vía

“Vương gia, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Quân sư Gia Cát tiên sinh chạy tới, hỏi với vẻ dè dặt.

“Người tự đọc đi!” Vương gia vớt lá thư cho hắn ta.

Gia Cát tiên sinh chăm chú đọc thư, đọc tới cuối thư mí mắt hắn ta cũng co giật: “Hai trăm năm mươi vạn, hắn ta thật sự hét giá rất cao đấy! Ta tưởng đưa một trăm vạn là có thể thỏa mãn lòng tham của hắn rồi chứ, không ngờ ta vẫn đánh giá hắn thấp một cách nghiêm trọng như thế!”

Vương gia ngồi trên ghế thái sư, vừa thở phò phò vừa nói: “Quân sư, người cũng thấy rồi đấy! Không phải bản vương không muốn cho hắn tiền mà là Lâm Bắc Phàm quá tham lam, bản vương lấy đâu ra nhiều tiền như thế cho hắn?”

Gia Cát tiên sinh cười đáp: “Ta rất thấu hiểu tâm trạng của vương gia, nhưng đồng thời cũng hiểu được tâm trạng của Lâm Bắc Phàm! Đúng như trong thư viết, hai nhiệm vụ mà vương gia giao cho hắn gần như đều là kiểu nhiệm vụ thập tử nhất sinh, cho nên Lâm Bắc Phàm mới nảy sinh lòng nghi ngờ với vương gia, hắn cho rằng vương gia cố tình nhằm vào hắn, nên mới dùng việc đòi nhiều tiền để tự vệ!”

“Lâm Bắc Phàm sống ở kinh thành xa xôi, chưa từng được thấy vẻ anh minh uy vũ của vương gia, không bị tư thế oai phong và phẩm chất cao quý của vương gia chinh phục, không tin tưởng ở vương gia nên mới giở chút trò vặt vãnh đó thôi! Nếu ta là hắn thì ta cũng sẽ làm như vậy!”

Tâm trạng của vương gia đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Gia Cát tiên sinh chấp tay, nói: “Cho nên thuộc hạ kiến nghị cứ chấp thuận yêu cầu của Lâm Bắc Phàm đi! Mặc dù phải tốn thất chút tiền bạc nhưng lại có được phương pháp chế tạo vũ khí thần kỳ bay lên bầu trời và cả lòng trung thành của một nhân tài hàng đầu, chẳng lẽ lại không đáng hay sao?”

Vương gia gượng cười: “Nhưng bản vương tìm đâu ra hai trăm năm mươi vạn bây giờ? Tháng trước chi ra một trăm tám mươi vạn, đến bây giờ vẫn chưa bình tĩnh lại nổi đây! Bản vương thật sự không thể chi tiền thêm được nữa!”

“Vương gia, đúng là hai trăm năm mươi vạn này rất nhiều, nhưng gắng gượng một chút thì vẫn chi ra được mà! Người phải hiểu rằng...”

Ánh mắt của Gia Cát tiên sinh mang vẻ cuồng nhiệt: “Các phiên vương lớn, các triều đình lớn đều đang muốn nắm giữ phương pháp chế tạo vũ khí thần kỳ có thể bay lên bầu trời này! Nhưng chỉ có mình vương gia người có cơ hội này mà thôi, chẳng lẽ không đáng để chi ra nhiều tiền một chút hay sao?”

Vương gia mỉm cười đầy đắc ý: “Quân sư nói có lý lắm! Cũng nhờ quân sư đề xuất, bảo bản vương nhanh chóng thu phục Lâm Bắc Phàm nên ta mới có được cơ hội quý giá này, ha ha!”

“Vì vậy, dùng nhiều tiền một chút cũng đáng thôi!”

Gia Cát tiên sinh nói với vẻ kích động: “Vương gia phải hiểu rằng, nếu có được vũ khí thần kỳ này thì thực lực của chúng ta sẽ tăng lên nhanh chóng, vượt qua các phiên vương khác, có cơ hội đoạt được ngôi báu thống trị Trung Nguyên lớn hơn bọn họ! Có được Trung Nguyên và đăng cơ làm hoàng đế, vậy chẳng phải những gì đã đánh mất đều sẽ quay về hay sao? Hiện giờ tổn thất chút tiền bạc thì có là gì đâu?”

Vương gia không ngừng gật đầu: “Quân sư, người nói phải lắm!”

“Hơn nữa, vương gia, khí cầu lớn này có thể đưa con người bay lên bầu trời, có nghĩa chúng ta cũng có thể gặp được tiên nhân trên trời, có cơ hội nhận được duyên phận do thần tiên ban tặng, được trường sinh bất lão, thế nên... tiêu chút tiền chẳng lẽ lại không đáng ư?”

Vừa nghĩ tới chuyện mình có cơ hội gặp được thần tiên và được trường sinh bất lão, vương gia kích động đến mức mặt mũi đỏ gay, hơi thở dồn dập: “Quân sư nói rất đúng! Chỉ cần được trường sinh bất lão thì dù có tốn bao nhiêu tiền cũng đáng cả! Nếu hần đòi tiền thì cứ cho hần là xong! Hai trăm năm mươi vạn lượng, so với cơ hội được trường sinh thì đúng là không hề nhiều chút nào!”

“Vương gia anh minh!” Gia Cát tiên sinh vỗ tay, cười đáp.

Vì vậy, ngân phiếu trị giá hai trăm năm mươi vạn lượng được cấp tốc giao tới tay Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm chớp mắt, trong lòng lại hơi hồi hận, cứ cảm thấy mình đòi ít quá rồi.

Người ta đã hào phóng như thế chắc chắn vẫn còn nhiều tiền hơn!

Đây đúng là một con cừu siêu béo bở, là cái loại mà lúc đi đường mỡ núng nính đọng đưa ấy!

Lâm Bắc Phàm tự nhủ với lòng mình lần sau phải đòi nhiều hơn một chút, tuyệt đối không được mềm lòng!

Nhân từ với vương gia là đang tàn nhẫn với chính mình!

Vương gia đang tưởng tượng đến giấc mộng đẹp trường sinh đột nhiên hắt xì một cái!

“Hiện giờ vương gia đã đưa tiền rồi, còn phương pháp chế tạo khí cầu lớn thì sao đây?” Mạc Như Sương hỏi.

“Ta đã chuẩn bị xong từ lâu rồi! Đây chính là phương pháp chế tạo khí cầu lớn bay lên bầu trời, các người cứ giao nó cho vương gia đi! Nhớ kỹ, thứ này rất quan trọng, tuyệt đối không được để lộ đâu đấy!” Lâm Bắc Phàm lấy một tập tài liệu ra, dặn dò kỹ càng.

Hai người Mạc Như Sương nghiêm túc nhận lấy tài liệu: “Bọn ta hiểu rồi!”

Sau đó bọn họ đem tư liệu đi ngay.

Lâm Bắc Phàm nhìn bóng lưng rời đi của hai người, trong lòng lặng lẽ cười thầm.

Kết quả hắn vừa quay đầu lại đã nhìn thấy một cái bóng trắng xuất hiện bên cạnh, ánh mắt hệt như âm hồn đang chăm chú theo dõi hắn. Hai người bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc, suýt chút nữa thì dọa ba hồn bảy vía của hắn bay ra mất.

Chương 153: Đòi oan gia thú vị

“Bạch Quan m, người có thể đừng làm như thế được không hả? Lần sau người xuất hiện có thể tạo ra tiếng động gì đó để

ta chuẩn bị tâm lý được không?” Lâm Bắc Phàm vừa vỗ ngực, vừa sợ hãi bảo.

Bạch Quan âm liếc mắt nhìn: “Không phải người bảo mình đã quen rồi sao?”

“Đúng là quen rồi, nhưng ta lại bị kiêu ra trận mới của người đánh bại rồi! Đừng có đứng gần như thế, sợ chết khiếp lên được!”

“Lần sau ta sẽ chú ý!” Bạch Quan âm nói với giọng điệu chẳng có chút thành ý nào cả: “Nhưng hiện giờ ta có một điều nghi vấn, người thật sự đưa phương pháp chế tạo khí cầu lớn cho Ký Bắc vương sao?”

“Đúng vậy!” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

“Tại sao vậy? Người giao phương pháp chế tạo khí cầu lớn cho Ký Bắc vương cũng đồng nghĩa với việc đang nổi giáo cho giặc! Một khi hắn ta chế tạo ra được vũ khí thần kỳ bay lên bầu trời chắc chắn dã tâm của hắn ta sẽ bắt đầu tăng lên, ngày chiến tranh nổ ra sẽ chẳng còn xa nữa!” Bạch Quan âm nhíu mày.

Nàng chợt nhận ra bình thường Lâm Bắc Phàm thông minh lắm cơ mà, tại sao bây giờ lại hồ đồ như vậy?

Trong lòng nàng chợt nảy ra một suy nghĩ đi cướp lại phương pháp chế tạo khí cầu lớn, rồi giết chết tất cả những kẻ biết chuyện này.

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Yên tâm đi, hắn ta không thể làm ra khí cầu lớn được đâu!”

Bạch Quan âm sửng sốt: “Tại sao?”

“Bởi vì...” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ thần bí: “Phương pháp chế tạo mà ta đưa cho hắn ta đã bị thay đổi một chút! Chỉ thay đổi một chút thôi thì hắn ta đừng hòng nghĩ đến chuyện làm được khí cầu lớn!”

“Thay đổi ở điểm nào?” Bạch Quan âm tò mò hỏi dồn.

“Vật liệu dùng để làm túi khí!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười và nói tiếp: “Khí cầu lớn của chúng ta có kết cấu đơn giản gồm một túi khí lớn, một cái giỏ chở

người và nhiên liệu, rất dễ bắt chước theo! Làm giỏ chở người thì đơn giản thôi, nhiên liệu cũng có thể dễ dàng chuẩn bị, điểm mấu chốt là ở túi khí! Có tạo ra được loại túi khí bền, kín gió, chịu nhiệt tốt, chính là điểm mấu chốt để khí cầu lớn có thể bay lên bầu trời!”

Bạch Quan âm gật đầu: “Nói có lý lắm, tiếp tục đi!”

“Cho nên, trong tài liệu đó, ta đã sửa đổi một chút ở phần chế tạo túi khí. Sự thay đổi này rất nhỏ thôi nhưng lại là chỗ trí mạng! Nếu bọn họ cứ làm theo từng bước trong tài liệu thì...”

“Không thể tạo ra khí cầu lớn được?”

“Không, vẫn làm được chứ nhưng không sử dụng được!”

Lâm Bắc Phàm cười híp mắt: “Để tạo ra khí cầu bay lên bầu trời, tiêu chuẩn mà túi khí cần phải đạt được rất cao, phải đủ bền, chắn kín gió, còn phải chịu được nhiệt độ, chất lượng kém hơn một chút thôi cũng không được! Bọn họ làm theo phương pháp chế tạo của ta thì chắc chắn sẽ làm ra được khí cầu lớn nhưng tuyệt đối không thể bay cao bay xa, cũng không thể bay lâu được, mà chỉ có thể vừa bay lên không trung khoảng mười mấy, hai mươi mét là đã rách rồi, sau đó rơi từ trên trời xuống!”

“Nếu vậy, bọn họ sẽ chỉ nghi ngờ kỹ thuật của bọn họ chưa tốt chứ không đổ lỗi lên đầu ta! Cứ như thế, bọn họ sẽ chế tạo và thử nghiệm liên tục nhiều lần, quá trình ấy sẽ làm tổn thất một lượng lớn nhân lực, vật lực và cả thời gian! Thậm chí đến cuối cùng có thể còn khiến bọn họ mệt chết!”

Bạch Quan âm không nói lên lời: “Ngươi thật sự xấu xa quá rồi đấy!”

“Cảm ơn ngươi đã khen!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười đắc ý, đáp: “Thật ra khi đang chế tạo khí cầu lớn, ta đã biết rằng Ký Bắc vương sẽ đòi phương pháp chế tạo từ chỗ ta rồi! Đã thế tại sao ta lại không nhân cơ hội kiếm thêm một khoản tiền nhỉ? Ngươi xem, hai trăm năm mươi vạn này chẳng phải cứ thế mà đưa tới tay ta hay sao?”

Lâm Bắc Phàm đưa tờ ngân phiếu hai trăm năm mươi vạn lượng ra.

Bạch Quan âm lặng lẽ nhận lấy, nói: “Nhưng ngươi phải cẩn thận đấy! Hành vi của ngươi cũng có thể coi là bán nước, lỡ chuyện này bại lộ, ngươi sẽ phải rơi đầu!”

“Cảm ơn ngươi đã nhắc nhở, ta sẽ chú ý!” Lâm Bắc Phàm gật đầu, hắn đi tới chỗ cái bàn rồi cầm cây bút lông lên.

“Ngươi làm gì vậy?” Bạch Thanh Hoàn khó hiểu.

“Ta viết thêm vài bộ phương pháp chế tạo khí cầu lớn, tranh thủ kiếm thêm vài khoản tiền nữa!”

Bạch Quan âm cũng đến cạnh lờ, cứ thế mà đi.

Nàng quay về hoàng cung bẩm báo với nữ đế về việc này.

Nữ đế nghe xong, khóe miệng chợt co giật.

Sau đó nàng đập bàn đứng bật dậy, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tên khốn kiếp này! Ngày thường trầm đã ba lần bảy lượt ra lệnh không được tiết lộ phương pháp chế tạo thần khí ra bên ngoài rồi cơ mà, thế mà ngươi còn dám làm trái, ngươi có coi trầm ra gì hay không? Thật uổng công bình thường trầm ưu ái hắn như thế, vậy mà lúc phản bội trầm hắn lại chẳng hề do dự! Tên khốn kiếp này đúng là làm trầm tức chết mà!”

Bạch Quan âm mỉm cười nhìn đôi oan gia vui vẻ này, nàng cảm thấy bọn họ thật thú vị!

Chương 154: Lại gạ gẫm

“Bệ hạ, xin bớt giận! Hắn cũng đâu phản bội bệ hạ, hắn còn giúp bệ hạ kiếm được một khoản kinh phí hai trăm năm mươi vạn, tiện tay gài bẫy Ký Bắc vương cơ mà! Tình hình này mà kéo dài, thực lực của Ký Bắc vương sẽ càng suy yếu mà thực lực của bệ hạ lại càng mạnh lên!”

“Thanh Hoàn tử tử, ngươi nói đúng lắm, nhưng cách tên này làm việc thật sự khiến người ta tức lắm!”

Nữ đế vừa tức tối lại vừa buồn bực, nói: “Lần nào hắn cũng nhảy trên lưỡi dao, điên cuồng dạo chơi bên bờ vực cái chết, khiến trầm kinh hồn bạt vía, chẳng thể yên tâm! Đến bao giờ thì hắn mới chịu cư xử thật thà, bỏ cái trò làm khổ người khác đó đi đây?”

“Hay là... nói cho hần biết thân phận của bệ hạ, như vậy có lẽ hần sẽ không dám làm khổ bệ hạ nữa!” Bạch Quan âm cười đáp.

“Chỉ sợ là sau khi hần biết có trẫm làm chỗ dựa, hần lại càng hành động điên cuồng, ngang ngược không nề nang ai, không coi luật pháp và ông trời ra gì hơn ấy!” Nữ đế nghiêng răng nghiêng lợi.

“Bệ hạ nói cũng phải!” Bạch Quan âm mỉm cười.

Hiện giờ cả thiên hạ đều là kẻ địch mà hần vẫn ngang ngược như thế, điên cuồng như thế!

Nếu hần biết sau lưng mình có nữ đế làm chỗ dựa vậy đã tâm của hần cũng sẽ bắt đầu lớn dần, thế chẳng phải hần lại càng được nước hồng hách hơn hay sao?

Khỏi cần nghi ngờ, chắc kèo hần sẽ làm như thế rồi!

Chi bằng cứ giữ nguyên trạng thái hiện giờ để kiểm chế hần.

Vì nữ đế quá tức giận nên hai ngày tiếp theo, nàng luôn thấy Lâm Bắc Phàm thật ngứa mắt, rất hay trừng mắt nhìn hần.

Lâm Bắc Phàm chẳng hiểu gì cả, ta có làm gì đâu, sao ngươi lại trừng ta?

Trong lòng hần lặng lẽ thở dài.

Nữ nhân đúng là loài động vật kỳ lạ, nữ đế lại càng kỳ lạ hơn!

Lúc trước thì ưu ái hần như thế, chỉ hận không thể cho hần tất cả những thứ tốt đẹp, hần từ chối cũng không xong. Bây giờ thì lại mặc kệ hần, cứ như thể hần là kẻ bội tình bạc nghĩa vậy, thật khó hầu hạ.

“Người xưa nói đúng lắm: Gần vua như gần hổ, đặc biệt là hổ cái!”

Hôm ấy, khi Lâm Bắc Phàm đang đi từ Quốc Tử Giám về nhà thì bị một tên thương nhân giàu có chặn đường.

“Chúng ta chẳng hề quen biết, ngươi chặn đường ta làm gì?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

Người kia có cái bụng phệ, trông có vẻ khá phúc hậu, hần ta cười ha ha như Phật Di Lặc, nói: “Lâm đại nhân, đúng là

chúng ta không quen biết, nhưng tiểu nhân vẫn luôn ngưỡng mộ tài năng và học vấn của ngươi! Lần này chạm mặt trên đường, ta muốn mời Lâm đại nhân đi uống vài ly! Không biết tiểu nhân... có vinh hạnh này hay không?”

Nói rồi, hắn ta nhanh nhẹn lấy mấy tờ ngân phiếu ra nhét vào trong tay áo của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cúi đầu nhìn thử, tổng cộng một vạn lượng cũng lập tức cười tươi.

“Ngươi đúng là hiểu chuyện, ta thích nhất là kết bạn với những người giống như ngươi đây, dẫn đường đi!”

Tên thương nhân giàu có kia mừng quýnh: “Đa tạ Lâm đại nhân đã cho ta cơ hội này, mời theo tiểu nhân tới đây, rượu và thức ăn đã được chuẩn bị xong xuôi cả rồi!”

Mọi người đi tới một quán rượu ở gần đó, bước vào trong một căn phòng xa hoa.

Đúng như lời tên thương nhân giàu có kia nói, rượu và thức ăn đã được chuẩn bị xong xuôi hết cả.

Rượu là loại rượu ngon, thức ăn cũng là hàng cao cấp.

Mọi người lần lượt ngồi xuống, tên thương nhân giàu có nói: “Lâm đại nhân, ta còn bố trí vài ca cơ hát hay múa giỏi, chúng ta vừa uống rượu dùng bữa vừa thưởng thức màn biểu diễn của ca cơ, thế nào?”

“Được, khách theo ý chủ!”

Tên thương nhân giàu có vỗ tay một tiếng, một nhóm ca cơ xinh đẹp thướt tha đi vào phòng bắt đầu biểu diễn.

Mọi người cùng nhau uống rượu dùng bữa và xem ca cơ biểu diễn.

Trong lúc dùng bữa, phú thương giới thiệu về bản thân, hắn ta tên là Vương Phú Quý, là một thương nhân vào nam ra bắc, con người rất chịu thương chịu khó, hơn nữa lại có tài buôn bán, vì vậy chỉ trong vòng ba mươi năm ngắn ngủi, hắn ta đã gây dựng được số của cải nhiều tới khủng khiếp.

Chỉ riêng một điểm này đã đủ để khiến người ta nhìn hắn ta bằng ánh mắt khác rồi.

Phải biết rằng, tình hình Đại Võ hiện nay rất bất bình và hỗn loạn, các phiên vương lớn chiếm đóng một phương, sẵn sàng nổi ra chiến tranh. Tham quan ô lại hoành hành khắp nơi, bóc lột dân chúng dã man. Giang hồ nổi lên sóng gió, xuất hiện tình trạng rối loạn. Rất nhiều người dân không sống nổi, vào rừng làm cướp, chiếm núi làm vương.

...

Trong tình cảnh ấy mà hắn ta vẫn có thể ngược xuôi nam bắc, gây dựng nên gia nghiệp thế này, có thể thấy hắn ta không phải là kẻ tầm thường.

Khoảng nửa canh giờ sau, mọi người đã cơn no rượu say, Lâm Bắc Phàm vừa nhâm nhi ly rượu vừa thản nhiên nói: “Ông chủ Vương, người tới tìm ta rốt cuộc là vì chuyện gì? Giờ ta đã ăn uống no say cả rồi, cũng nên bàn tới chuyện chính thôi, người nói xem có phải không?”

“Lâm đại nhân nói có lý lắm!” Vương Phú Quý cho mọi người lui ra, chỉ còn lại hắn ta và Lâm Bắc Phàm.

Sau đó, hắn ta đi tới ngồi xuống trước mặt Lâm Bắc Phàm, quan sát xung quanh một lượt rồi mới cúi đầu, nhỏ giọng bảo: “Lâm đại nhân, vậy ta đi thẳng vào vấn đề luôn nhé! Lần này ta đến đây là vì khí cầu lớn bay lên bầu trời, chỉ cần đại nhân giao phương pháp chế tạo khí cầu lớn cho ta, nhất định ta sẽ trả cho người cái giá khiến người hài lòng!”

Chương 155: Hơi ít

Lâm Bắc Phàm quát: “Ông chủ Vương, người thật to gan! Người là một tên thảo dân mà dám mơ tới vũ khí thần kỳ của triều đình ư! Đây là chuyện phải rơi đầu đấy! Người không sợ bản quan lập tức ra ngoài đi báo quan, bắt người lại hay sao?”

“Sợ chứ! Tất nhiên là ta sợ rồi!” Vương Phú Quý gượng cười: “Nhưng trong lòng ta cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ mà! Thật lòng mà nói, nếu không lấy được phương pháp chế tạo vũ khí thần kỳ bay lên bầu trời này thì ta cũng sẽ mất đầu thôi!”

“Người chắc hắn không có lá gan to như vậy, người đứng sau lưng người là ai hả? Nói!” Lâm Bắc Phàm lại quát lên.

“Đã tới nước này rồi, thảo dân cũng không giấu diếm đại nhân nữa vậy!” Vương Phú Quý nhỏ giọng đáp: “Người đứng sau lưng thảo dân thật ra chính là Giang Nam vương điện hạ! Chính vì có sự ủng hộ của Giang Nam vương điện hạ cho nên việc buôn bán của thảo dân mới có quy mô lớn như thế!”

Lâm Bắc Phàm nheo mắt lại.

Giang Nam vương chính là một vị vương gia có âm mưu tạo phản khác.

Hắn ta sống ở Giang Nam cho nên được gọi là Giang Nam vương.

Việc buôn bán ở Giang Nam vô cùng phát triển, sở hữu vùng đất Giang Nam này tất nhiên Giang Nam vương cũng buôn bán, tiền hắn ta kiếm được chất đầy nhà đầy cửa.

Nếu dùng tiền để so sánh thì trong cả Đại Võ này, có lẽ chẳng có mấy người sánh được với hắn ta.

Đến cả Ký Bắc vương lắm tiền nhiều của vẫn phải chịu lép vế trước hắn ta cả thôi!

Chẳng cần phải nói nhiều, hắn ta lại là một con cừu béo khác!

Hắn ta nhìn thấy khí cầu lớn, không nhin nổi mà giơ tay ra muốn có được nó.

“Lâm đại nhân, từ sau khi khí cầu lớn đột nhiên xuất hiện, vương gia cứ nhất quyết đòi phải lấy được nó! Đại nhân là người phát minh ra khí cầu lớn cũng là người đầu tiên bay lên bầu trời, nếu đại nhân dâng phương pháp chế tạo khí cầu lớn lên cho vương gia, chắc chắn vương gia sẽ rất vui mừng, đồng thời vương gia sẽ trả cho đại nhân một khoản khiến người hài lòng!”

“Hơn nữa, vương gia còn nói mình rất yêu thích tài năng và học vấn của đại nhân! Nếu đại nhân quy phục dưới trướng vương gia và làm việc cho vương gia, chắc chắn không thiếu lợi lộc cho đại nhân đâu! Đây là quà ra mắt mà vương gia tặng cho đại nhân, tổng cộng năm mươi vạn lượng, mong ngài vui lòng nhận cho!”

Nói rồi, hắn ta lấy một xấp ngân phiếu thật dày ra.

Hàng lông mày của Lâm Bắc Phàm hơi nhướn lên.

Quà ra mắt mà đã tận năm mươi vạn lượng rồi ư, nhiều hơn quà của Ký Bắc vương những hai mươi vạn lượng!

Không thể không thừa nhận rằng Giang Nam vương này rất hào phóng!

Rất con mẹ nó có tiền!

Lâm Bắc Phàm phát tay áo ra vẻ chính trực: “Đem về đi, ta không nhận số tiền này đâu!”

Vương Phú Quý hoảng hốt: “Lâm đại nhân, người...”

Lâm Bắc Phàm nói trong cơn kích động: “Người tưởng rằng chỉ chút tiền này đã mua chuộc được ta rồi sao?”

Vương Phú Quý chớp mắt, hỏi với vẻ nghi ngờ: “Chẳng lẽ không phải sao?”

Hắn ta đã thăm dò từ trước rồi, trạng nguyên lang này rất tham tiền, chỉ trong hai tháng tại chức hắn đã tham ô mấy trăm vạn lượng bạc rồi, cho nên hắn ta mới đem tiền tới đây để mua chuộc.

Nhưng không ngờ có vẻ người ta rất có nguyên tắc, không muốn nhận số tiền đó.

“Tất nhiên không phải rồi!” Lâm Bắc Phàm đập bàn đứng dậy, chỉ vào mặt Vương Phú Quý, tức giận bảo: “Bản quan nói cho người biết, phải dùng rất nhiều tiền mới được nhé!”

Vương Phú Quý: “Vãi!”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ bất mãn: “Mới có năm mươi vạn lượng, có năm chinh ỉnh trên đất ta cũng chẳng thềm nhạt, thế mà người cũng không biết ngại tặng cho ta, ta không thềm!”

Vương Phú Quý: “Trời má!”

Vương Phú Quý nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ sùng sốt.

Hắn ta đã sớm biết chuyện Lâm Bắc Phàm rất tham lam nhưng lại không ngờ là tham đến mức này!

Quà ra mắt năm mươi vạn lượng mà vẫn không thể thỏa mãn nỗi lòng tham của người ư?

Người muốn bao nhiêu đây hả?

“Phải phải phải, Lâm đại nhân, đúng là thảo dân tặng ít quá, năm mươi vạn lượng thật không xứng với thân phận của đại nhân!”

Vương Phú Quý hơi nghiêng rằng, lấy thêm mấy tấm ngân phiếu từ trong ngực áo ra, tất cả đều dâng lên: “Lâm đại nhân, tổng cộng là bảy mươi vạn lượng, mong đại nhân vui lòng nhận cho! Trên người tiểu nhân chỉ mang nhiều đó tiền thôi, lần sau tiểu nhân sẽ bù vào thêm cho đủ một trăm vạn, có được không?”

Cuối cùng thì sắc mặt của Lâm Bắc Phàm cũng bình thường trở lại: “Hừm, thế còn tạm được! Ta đành nể mặt vương gia tạm thời nhận số tiền này vậy! Nhưng ngươi phải bù thêm ba mươi vạn lượng nhanh lên đây nhé!”

Sau đó, hắn nhanh tay vợ lấy xấp ngân phiếu nhét vội vào túi mình.

Cả quá trình này diễn ra một cách vô cùng lưu loát trôi chảy, không chút do dự chút nào.

Khoe miệng Vương Phú Quý co giật: “Vâng, thưa đại nhân!”

Sau đó, hai người lại tiếp tục ngồi với nhau rất hòa hợp.

“Lâm đại nhân, đại nhân xem, phương pháp chế tạo vũ khí thần kỳ bay lên bầu trời này ấy mà...” Vương Phú Quý nhắc lại.

Chương 156: Đòi ít quá rồi

Lâm Bắc Phàm vừa uống rượu vừa đáp với vẻ khó xử: “Nói thật với ngươi, việc này chẳng dễ dàng gì đâu! Bộ hạ đã ra lệnh cấm rồi, không được tiết lộ phương pháp này ra bên ngoài, nếu không sẽ bị chặt đầu! Lần trước phía Công bộ có kẻ làm lộ bí mật đã có rớt mười mấy cái đầu rồi, đến giờ máu vẫn chưa lạnh đâu!”

“Bây giờ ngươi lại kêu ta giao phương pháp chế tạo vũ khí thần kỳ bay lên bầu trời ra, thế chẳng phải đang bảo ta làm trái lệnh vua ư? Ta có mấy cái đầu để chém hả?” Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Quá nguy hiểm, ta không làm đâu! Nhất quyết không làm!”

Vương Phú Quý nhỏ giọng bảo: “Ta cũng hiểu chỗ khó xử của Lâm đại nhân, nhưng phương pháp chế tạo này rất quan trọng đối với vương gia! Vương gia nói cho dù có trả cái giá thể nào cũng phải lấy được phương pháp chế tạo! Vương gia nhà ta luôn rất hào phóng, chỉ cần đại nhân dâng phương pháp này lên cho vương gia, chắc chắn vương gia sẽ có thưởng hậu hĩnh!”

“Mặt khác, nếu chuyện này bại lộ, đại nhân cũng không cần phải lo lắng, bọn ta sẽ lập tức sẽ phái người tới đón đại nhân đi Giang Nam! Ở Giang Nam, đại nhân vẫn được hưởng phúc, chẳng ai có thể làm gì đại nhân cả, nữ đế bệ hạ cũng không làm gì được!”

Lâm Bắc Phàm nghe vậy cũng hơi động lòng: “Người nói thật chứ?”

Vương Phú Quý vừa thấy có chút hy vọng vội thốt lên: “Tất nhiên là nói thật rồi! Nhắc tới của cải thì trên đời này có mấy ai sánh được với vương gia nào? Hơn nữa, vương gia của bọn ta luôn cầu hiền như khát nước, nhân tài như Lâm đại nhân đây chính là người mà vương gia cần! Nếu đại nhân tới Giang Nam, nhất định sẽ được vương gia trọng dụng, chuyện thăng quan tiến chức nằm ngay trong tầm tay chứ đâu!”

“Chuyện này cứ để ta suy nghĩ một chút trước đã! Bây giờ việc mà ta muốn biết hơn cả là các người định dùng bao nhiêu tiền để mua phương pháp chế tạo khí cầu lớn? Các người phải biết rằng đã ta tốn đến hai trăm vạn lượng bạc mới có thể nghiên cứu ra được vũ khí thần kỳ bay lên bầu trời này đây!” Lâm Bắc Phàm vừa uống rượu vừa nhìn Vương Phú Quý bằng ánh mắt ung dung.

Vương Phú Quý đang định nói hai trăm vạn nhưng nghe Lâm Bắc Phàm nói vậy, hắn ta biết chắc chắn hai trăm vạn không mua nổi rồi.

Hắn ta hơi cắn răng, bảo: “Lâm đại nhân, người thấy hai trăm năm mươi vạn có được không?”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Trước đó có người từng liên hệ với ta muốn bỏ ba trăm vạn để mua phương pháp chế tạo khí cầu lớn mà ta còn không đồng ý! Chỉ với hai trăm năm mươi lượng của người mà đã muốn mua rồi sao?”

Vương Phú Quý giật mình: “Đã có người liên hệ với Lâm đại nhân rồi sao?”

“Tất nhiên rồi! Người liên hệ với ta được thì tại sao người khác lại không được chứ?” Lâm Bắc Phàm cười đáp.

Vương Phú Quý dò hỏi: “Ai thế?”

Lâm Bắc Phàm ném ra ba chữ: “Ký Bắc vương!”

Vương Phú Quý lập tức nôn nóng.

Ký Bắc vương là kẻ địch lớn của vương gia bọn hắn, cả hai đều có dã tâm tranh giành Trung Nguyên, cũng đều nỗ lực chuẩn bị hơn hai mươi năm, hiện giờ thực lực tương đương nhau, một người giàu có ngang quốc khố, một người thì tập hợp được cao thủ nhiều như mây.

Nếu bên kia có được phương pháp chế tạo khí cầu lớn, chắc chắn phần thắng sẽ nghiêng về phía bên đó.

“Lâm đại nhân, đại nhân đồng ý với bọn họ rồi sao?”

“Không phải ta mới vừa nói đó sao, vẫn chưa đồng ý, nhưng sau này cũng khó nói đấy! Dù sao thì người muốn có được phương pháp chế tạo này cũng không chỉ có mỗi mình hai vị vương gia! Còn con người ta thì thứ gì cũng cưỡng lại được, chỉ không cưỡng lại được cảm dỗ mà thôi!”

“Lâm đại nhân, tuyệt đối không được đồng ý với kẻ khác! Chỉ có vương gia của bọn ta mới có thể bỏ ra số tiền khiến đại nhân hài lòng mà thôi!” Vương Phú Quý vội thốt lên.

“Chuyện này khó mà khẳng định được lắm, nếu cái giá mà người khác trả cho ta cao hơn thì ta đâu thể nào đưa cho các người mà không đưa cho bọn họ được, phải không nào?”

“Lâm đại nhân, đại nhân cho ta chút thời gian, ta nhất định sẽ cho đại nhân một câu trả lời chắc chắn!”

Vương Phú Quý ôm tâm sự nặng nề mà quay về.

Ngày hôm sau, hắn ta lại tìm tới chỗ Lâm Bắc Phàm một lần nữa, đem theo ba mươi vạn lượng quà ra mắt còn thiếu, đồng thời đưa ra một cái giá trên trời: “Bốn trăm vạn! Vương gia của bọn ta đồng ý dùng bốn trăm vạn để mua phương pháp chế tạo khí cầu lớn!”

Mí mắt của Lâm Bắc Phàm giật một cái.

Không hổ là vị vương gia giàu có nhất, vừa mới báo giá mà đã tăng thêm một trăm vạn rồi cơ đấy!

Điều này chứng tỏ người bên kia có tiềm lực dồi dào!

“Có thể thêm một chút nữa được không? Nếu các người thêm một trăm vạn nữa, ta sẽ giao phương pháp chế tạo cho các người ngay lập tức!”

“Được, thế thì năm trăm vạn, giao dịch thành công!” Vương Phú Quý đáp mà không hề do dự chút nào.

Lâm Bắc Phàm lại hơi hối hận, xem ra hắn đã đòi ít quá rồi!

Nhưng nếu đã nói ra rồi cũng không thể đổi ý được nữa.

Chương 157: Đột phá

Lại một ngày nữa trôi qua, hai người tiếp tục bí mật gặp nhau.

Vương Phú Quý lấy ngân phiếu năm trăm vạn ra, còn Lâm Bắc Phàm lấy phương pháp chế tạo khí cầu lớn ra.

“Đây chính là phương pháp chế tạo khí cầu lớn có thể bay lên bầu trời sao?” Vương Phú Quý mở tập tài liệu ra một cách thận trọng, hắn ta nhìn thấy trong đó có mấy bức tranh, trông giống hệt khí cầu lớn mà mình đã nhìn thấy trước đó, ở bên dưới ghi đầy chú thích.

Hắn ta đọc không hiểu nhưng lại cảm thấy rất chuyên nghiệp.

“Tất nhiên là thật rồi, chẳng lẽ ta lại lừa dối vương gia hay sao? Nếu không chế tạo thành công thì các người cứ tới tìm ta!” Lâm Bắc Phàm đảm bảo.

Vương Phú Quý thấy thái độ đầy chắc chắn của hắn cũng lập tức tin ngay, lại cẩn thận đặt tập tài liệu vào trong hộp.

Hắn ta suy nghĩ một lúc rồi lại hỏi: “Lâm đại nhân, người không đưa phương pháp chế tạo này cho Ký Bắc vương hoặc vị vương gia nào khác đấy chứ?”

Lâm Bắc Phàm hơi tức giận: “Sao người lại nghi ngờ ta? Mặc dù ta là người tham lam nhưng cũng có nguyên tắc nhé! Nếu ta

đã đồng ý chỉ đưa cho mình vương gia thì chắc chắn sẽ không đưa cho người khác nữa!”

“Hơn nữa, tiết lộ phương pháp chế tạo khí cầu lớn sẽ phải mất đầu đây! Ta giao phương pháp này cho vương gia là đã liều lĩnh mạo hiểm có thể mất đầu rồi! Nếu ta còn tiết lộ cho người khác nữa vậy thì lệ bại lộ càng cao hơn, ta có mấy cái đầu để chém chắc?”

Vương Phú Quý xấu hổ, chắp tay cúi đầu: “Lâm đại nhân nói phải lắm, tiểu nhân hiểu lầm người rồi! Tiểu nhân xin nhận tội với người!”

“Người hiểu là tốt rồi!” Sắc mặt của Lâm Bắc Phàm hơi nguôi ngoai, hần dạn dò: “Quay về nói với đám người vương gia nhất định phải nghiên cứu thật cẩn thận, không được để người khác phát hiện ra, nếu không thì ta sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng đây!”

“Tiểu nhân hiểu rồi!” Vương Phú Quý gật đầu lia lịa.

Sau đó, Vương Phú Quý đem theo phương pháp chế tạo khí cầu lớn trở về báo cáo kết quả.

Còn Lâm Bắc Phàm thì lại cười híp mắt đón tiếp người thứ ba.

“Lâm đại nhân, ta là người của Võ Tây vương điện hạ! Lần này bọn ta tới đây là muốn có được phương pháp chế tạo khí cầu lớn từ chỗ người! Chỉ cần người giao phương pháp chế tạo ra, chắc chắn vương gia của bọn ta sẽ không bạc đãi người đâu!”

“Dễ thôi! Chỉ cần có số tiền phù hợp thì tất cả đều không thành vấn đề!”

...

Cứ như thế, trong thời gian nửa tháng, Lâm Bắc Phàm điên cuồng gặp người đại diện do mấy vị vương gia phái tới và người đại diện bí mật của các nước khác sai tới.

Thành quả rất rõ ràng, tổng cộng thu về được hơn hai nghìn vạn lượng bạc, tính cả số tiền mà hần lừa được từ chỗ Ký Bắc vương và Giang Nam vương, tổng cộng hơn ba nghìn vạn, có thể nói là phát lên như điều gặp gió!

Lâm Bắc Phàm cười híp cả mắt: “Khí cầu lớn không hổ là vũ khí thần kỳ bay lên bầu trời, nó đã đưa ta phát lên rồi này!”

Đã có tiền rồi, việc cấp bách nhất là gì nào?

Tất nhiên là thăng cấp để mạnh hơn rồi!

Hắn cố gắng tham tiền như thế chẳng phải chính là để làm việc này hay sao?

“Hệ thống, kết toán cho ta đi!” Lâm Bắc Phàm hào hứng ra mặt.

[Tinh! Kí chủ đã tham ô số vàng bạc châu báu trị giá ba nghìn hai trăm vạn lượng, con số rất lớn, phần thưởng là dung hợp với tiêu bản Bất Bại Ngoan Đồng (hậu kỳ)!]

Một luồng sức mạnh vô cùng khủng khiếp rót vào trong cơ thể của Lâm Bắc Phàm, luồng sức mạnh này quả thực quá khổng lồ, gấp hơn mười lần sức mạnh mà hiện tại hắn đang có khiến hắn có hơi choáng ngợp!

Ngay sau đó, còn có kinh nghiệm võ học và ký ức nhiều đến đáng sợ chảy vào trong đầu hắn một cách điên cuồng, những ký ức này cũng rất khủng khiếp!

[Kim Cương Bất Hoại Thần Công] giúp cơ thể mình đồng da sắt, sức mạnh vô biên, chống lại trăm loại độc!

[Hấp Công Đại Pháp] có thể hấp thụ toàn bộ công lực của người khác!

Toàn bộ võ công tuyệt học của tám đại môn phái trong giang hồ!

...

Quả đúng là một kho báu võ công để hành tẩu!

Lâm Bắc Phàm tốn cả một đêm mới có thể hấp thụ xong toàn bộ luồng sức mạnh và kinh nghiệm võ học này, thực lực của hắn cũng tiến lên một bước lớn.

“Tứ phẩm Tiên Thiên đỉnh phong!”

“Cố gắng ba tháng cuối cùng cũng trở thành cao thủ Tiên Thiên đỉnh phong rồi!”

Lâm Bắc Phàm rất vui vẻ.

Mặc dù chỉ mới đạt được tới Tiên Thiên đỉnh phong, bên trên vẫn còn ba cấp Tông Sư đè bẹp hắn nữa, nhưng đã có rất ít cường giả đạt tới cấp bậc Tông Sư rồi, bình thường cũng khó mà đụng mặt.

Những cường giả lẫn lộn trên giang hồ phần lớn đều là Tiên Thiên.

Còn hắn, hiện giờ đã có thực lực Tiên Thiên đỉnh phong, chỉ cần Tông Sư không xuất hiện thì hắn sẽ là người vô địch!

Hơn nữa, hắn cũng không phải một cao thủ Tiên Thiên đỉnh phong bình thường!

Ở phương diện công pháp, hắn sở hữu các loại công pháp đẳng cấp như [Bắc Minh Thần Công], [Hấp Công Đại Pháp], [Kim Cương Bất Hoại Thần Công]...

Ở phương diện chiêu thức dùng để tấn công, hắn nắm giữ các loại kiếm pháp đỉnh cấp như [Lục Mạch Thần Kiếm], [Độc Cô Cửu Kiếm], các loại chưởng pháp hàng đầu như [Hàng Long Thập Bát Chưởng], [Bài Vân Chưởng], thoái pháp đẳng cấp như [Phong Thần Thoái], tuyệt học đẳng cấp Tiểu Lý Phi Dao.

Ở phương diện kinh công, hắn sở hữu [Lăng Ba Vi Bộ] và [Phong Thần Thoái].

Tập hợp kinh nghiệm võ học và ký ức của mấy người lại, hiện giờ hắn cũng đã là một chuyên gia võ học, lúc ra tay chắc chắn không yếu.

Có thể nói gần như hắn không có nhược điểm!

Hơn nữa, hắn còn hội tụ sức mạnh của phong vân, sử dụng Ma Kha Vô Lượng bùng phát sức mạnh lên gấp mười lần, có thể gắng gượng chống đỡ khi đối mặt với Tông Sư!

Ví dụ như lão hòa thượng trong nhà hắn, vị đồ đệ hờ của hắn, Tịnh Đài chẳng hạn.

Hắn cảm thấy mình có thể đánh với Tịnh Đài một trận, tuyệt đối sẽ không thua!

Vì vậy, hiện giờ thực lực của hắn đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất!

Chương 158: Tên khốn kiếp

Lâm Bắc Phàm không dám nói mình có thể đánh bại Tông Sư nhưng chắc chắn là đệ nhất nhân dưới Tông Sư.

Thực lực lớn mạnh như thế càng khiến hắn có tự tin hơn khi đối mặt với sóng to gió lớn và đủ loại nguy hiểm trong tương lai!

Đúng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm cảm giác được gì đó, chợt quay đầu nhìn sang bên trái, kết quả trông thấy một cái bóng trắng, người kia có vẻ hơi ngạc nhiên: “Người có thể phát hiện ra ta sao?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Đúng vậy! Nhưng người đã tới gần như vậy rồi mà ta mới phát hiện, vẫn chưa giỏi lắm!”

“Như thế đã là giỏi lắm rồi, đến tận bây giờ mà lão hòa thượng Tịnh Đài kia vẫn chưa phát hiện ra ta! Xem ra thực lực của người lại đột phá, đạt tới Tiên Thiên đỉnh phong rồi! Cứ mỗi tháng lại tăng một cấp, đúng là quái vật!” Bạch Quan âm cảm thán với vẻ cạn lời.

Nàng thật sự rất ngạc nhiên, hoàn toàn không nói nên lời!

Cho dù giỏi đến mức yêu nghiệt như nàng trước đây, tu luyện từ Lục phẩm lên tới Tứ phẩm, ngày đêm khổ luyện cũng phải bỏ ra quãng thời gian dài đến hai, ba năm!

Nhưng người đang ở trước mặt nàng đây ngày nào cũng phải đi làm, có thể coi là công việc bận rộn, vậy mà mới chỉ bỏ ra ba tháng đã tu luyện từ Lục phẩm lên tới Tứ phẩm, còn khủng bố hơn nàng ngày trước rất nhiều.

“Vẫn còn kém xa người!” Lâm Bắc Phàm nói một cách khiêm tốn.

Ở trong chốn mới biết chốn có rận, hắn thắng cấp nhanh như thế hoàn toàn là nhờ vào hệ thống, nhờ vào mở hack cả.

Còn nữ tử yêu nghiệt đang ở trước mặt hắn đây lại dựa vào sự nỗ lực và thiên phú của bản thân.

So sánh như vậy là đủ biết ai thắng ai thua rồi.

“Hơn nữa, cũng chính vì hiện giờ ta tiến bộ nhanh chóng nên sau này sẽ rất khó khăn!” Lâm Bắc Phàm than vãn.

Hắn tham ô gần bốn nghìn vạn lượng mới có thể đưa thực lực của mình lên tới Tứ phẩm Tiên Thiên đỉnh phong.

Nếu muốn tiến thêm một bước trở thành cường giả Tông Sư thật sự thì phải cần hơn trăm triệu lượng đấy!

Số tiền đó quá khổng lồ, mỗi năm quốc khố của triều đình Đại Võ cũng chỉ thu vào được một trăm triệu lượng, hắn tham ô được ở đâu lắm tiền như thế bây giờ?

Vì vậy, không thể tránh khỏi việc tốc độ thăng cấp sau này của hắn sẽ chậm lại.

Tất nhiên hắn cũng có thể dựa vào bản thân, dùng sự cố gắng và giác ngộ của mình để phá vỡ lá chắn, bước vào cảnh giới Tông Sư.

Nhưng có lẽ phải mất hai, ba năm mới có thể làm được, thế thì lại lâu quá, hắn không đợi nổi.

Nếu suy nghĩ của hắn bị người ta biết được chắc chắn sẽ khiến người ta tức điên lên cho mà xem.

Mới chỉ hai, ba năm mà đã trở thành Tông Sư, tốc độ nhanh như thế rồi mà người còn chê sao?

“Ta rất mong đợi tương lai của ngươi đấy!” Bạch Quan âm cười.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lấy một cái rương đựng ngân phiếu ra, nói: “Đây là tiền mà ta kiếm được nhờ việc buôn bán phương pháp chế tạo khí cầu lớn trong thời gian này, mong người vui lòng nhận cho!”

“Xem ra không ít đấy nhỉ!”

“Cũng tạm, khoảng ba nghìn vạn lượng!”

“Ba nghìn vạn lượng sao!” Bạch Quan âm vô cùng sửng sốt.

Mặc dù nàng say mê luyện võ nhưng không có nghĩa nàng không có một chút khái niệm gì về tiền.

Ba nghìn vạn lượng cũng tức là gần một phần ba số tiền trong quốc khố của triều đình Đại Võ rồi còn gì!

Số tiền thu vào quốc khố hàng năm của một vương triều cũng chỉ tương tự như thế mà thôi!

Những đất nước nhỏ bé như nước Đa La cộng quốc khố của mấy năm lại có lẽ cũng chẳng được đến ba nghìn vạn!

Lâm Bắc Phàm thật sự giàu có hơn cả một quốc gia rồi!

“Người bán phương pháp chế tạo khí cầu lớn cho bao nhiêu người thế?” Bạch Quan âm lên tiếng hỏi.

“Ngoài Ký Bắc vương ra còn có Giang Nam vương, Võ Tây vương... hầu như những vị thân vương khá có thực lực đều mua cả rồi! Cả những đất nước có chút thực lực xung quanh Đại Võ ta như Đại Hạ hoàng triều, Đại Viêm hoàng triều, Đại Nguyệt hoàng triều... cũng lén lút phái người tới đây mua! Giá cả trong khoảng từ hai trăm vạn đến năm trăm vạn!” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ tự hào.

Bạch Quan âm vô cùng cạn lời: “Người đúng là một lưới tóm gọn, không sót một mống nào!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Đâu có! Có vài người ra giá hơi thấp nên ta không bán! Nhưng sau đó ta nghĩ lại thấy con kiến dù nhỏ đến đâu cũng là thịt, không thể lãng phí được! Cho nên ta quyết định chịu khổ thêm chút nữa, viết thêm vài tập tài liệu để bán, dù sao cũng kiếm về được năm, sáu trăm vạn đấy chứ!”

Khóe miệng Bạch Quan âm co giật.

Lúc này, cuối cùng thì nàng cũng đã cảm nhận được sự bất đắc dĩ của nữ đế, thở dài trong sự bất lực: “Người tự liệu mà làm đi! Nhưng người cũng phải cẩn thận đấy, lỡ bị bọn họ phát hiện ra sự thật chắc chắn sẽ đánh chết người!”

“Yên tâm đi, ta tự có sắp xếp rồi!” Lâm Bắc Phàm cười ha ha.

Bạch Quan âm đem số tiền lớn này về, báo cáo lại tình hình với nữ đế.

Nữ đế thấy số tiền lớn này lại vừa mừng vừa sợ, vừa tức giận lại vừa buồn phiền.

Mãi một lúc lâu sau, nàng mới chửi một câu: “Tên khốn kiếp này!”

Chương 159: Cảm động

Những ngày tiếp theo, mỗi tối Lâm Bắc Phàm đều múa bút thành văn, viết thêm phương pháp chế tạo khí cầu lớn hết tập này đến tập khác, sau đó đem đi bán kiếm tiền.

Hắn cũng đến khâu phục bản thân mình quá, tham quan chăm chỉ như hắn hiếm có lắm đấy!

Không biết vô tình hay cố ý, hay là việc hắn làm đã khiến người đời oán trách mà cuối cùng hắn cũng bị hai người Mạc Như Sương phát hiện ra.

Mạc Như Sương rất đau lòng: “Công tử, tại sao ngươi lại làm như vậy? Ngươi làm như thế có xứng đáng với vương gia hay không?”

Lâm Bắc Phàm vô cùng bình tĩnh, hắn vừa viết vẽ vừa đáp: “Ta làm như thế chính là vì vương gia!”

“Vì vương gia sao?” Hai người Mạc Như Sương đều bối rối.

“Đúng là ta đang vì vương gia đấy!” Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Ta nói cho các ngươi biết, giấy không gói được lửa! Chuyện vương gia chế tạo khí cầu lớn sớm muộn gì cũng sẽ có ngày bị triều đình phát hiện! Các ngươi nói xem, đến lúc ấy, triều đình sẽ xử lý như thế nào?”

Quách Thiếu Soái trả lời mà không chút do dự: “Chắc chắn sẽ vô cùng tức giận và kiên trì, sau đó ép vương gia giao nộp phương pháp chế tạo, tiêu hủy toàn bộ khí cầu lớn!”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi tiếp: “Vậy các ngươi cảm thấy vương gia sẽ làm gì?”

Quách Thiếu Soái lập tức đáp: “Chắc chắn vương gia sẽ không đồng ý, cho dù có đồng ý thì cũng sẽ âm thầm làm trái lệnh!”

Lâm Bắc Phàm hỏi bọn họ lần thứ ba: “Nếu triều đình phát hiện ra thì mọi chuyện sẽ ra sao?”

Quách Thiếu Soái đáp: “Chỉ còn cách dùng vũ lực mà thôi! Bởi vì mối đe dọa do khí cầu lớn gây ra thật sự quá lớn, vương gia có khí cầu lớn trong tay lại càng mang tới sự uy hiếp khủng khiếp đối với triều đình, nhất định phải tấn công và tiêu

diệt! Bằng không đợi thế lực của vương gia lớn mạnh lên rồi sẽ tạo thành hậu họa vô biên!”

“Đến lúc đó, tình hình của vương gia sẽ thế nào?”

“Chuyện đó mà còn phải nói hay sao, tất nhiên vương gia sẽ rơi vào nguy hiểm, sau đó nổi dậy phản công rồi!”

“Thế thì đúng rồi!” Lâm Bắc Phàm đặt bút lông xuống, vươn vai một cái, cười bảo: “Cho nên việc ta đang làm là để che mắt bọn họ giúp vương gia! Nếu các thế lực ở khắp nơi trong thiên hạ đều có khí cầu lớn vậy các người cảm thấy liệu triều đình có nhắm vào vương gia nữa hay không?”

“Đúng vậy, tại sao ta lại không nghĩ đến nhỉ?” Ánh mắt của hai người Mạc Như Sương sáng lên.

Mạc Như Sương vui vẻ nói: “Nếu các thế lực ở khắp nơi đều có khí cầu lớn, triều đình không thể xử lý hết được nên sẽ không xử lý ai cả! Thế là vương gia cũng an toàn rồi!”

“Trẻ nhỏ dễ dạy!” Lâm Bắc Phàm gật đầu hài lòng.

Mạc Như Sương ngại ngùng cúi đầu: “Tất cả đều nhờ công tử gợi ý mà thôi! Nếu không có công tử, bọn ta thật không tài nào nghĩ ra được chuyện này! Công tử, người quả là mưu tính sâu xa! Xin lỗi công tử, bọn ta lại hiểu lầm người nữa rồi!”

Quách Thiếu Soái cúi đầu vì xấu hổ.

“Không sao, người không biết thì không có tội! Các người hiểu được nỗi khổ trong lòng ta là tốt rồi!” Lâm Bắc Phàm phát tay tỏ vẻ không để bụng.

Hai người Mạc Như Sương lại càng kính phục hơn.

“Nhưng công tử, người bán phương pháp chế tạo cho người khác...”

“Yên tâm đi, thứ ta bán cho bọn họ đề là phương pháp chế tạo giả mà thôi, tuyệt đối không thể tạo ra khí cầu lớn có thể bay lên bầu trời được!” Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Bằng cách này, chẳng những ta kiếm được một khoản tiền mà ta còn giúp vương gia làm tiêu hao thực lực của bọn họ, một mũi tên trúng hai đích!”

Hai người kia vô cùng tôn sùng hắn: “Công tử anh minh!”

“Nhưng lỡ chuyện này bại lộ, bản thân công tử cũng khó mà giữ được mình...” Mạc Như Sương lo lắng ra mặt.

“Vì vương gia, vì thiên hạ, ta phải xả thân vì chính nghĩa thôi!” Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ đạo mạo.

“Công tử!” Mạc Như Sương vô cùng cảm động, vẻ mặt trở nên kiên định: “Cho dù có thế nào ta vẫn sẽ luôn ở bên cạnh ngươi, bảo vệ ngươi chu toàn! Người muốn lấy mạng ngươi phải bước qua xác ta trước đã!”

Lâm Bắc Phàm cũng rất cảm động: “Như Sương, ngươi tốt với ta quá!”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tình cảm chân thành dạt dào lan ra!

Nhưng đúng lúc đó, Quách Thiếu Soái lại xông ra: “Lâm công tử, ta cũng sẽ liều mạng bảo vệ ngươi chu toàn!”

“Ngươi tránh sang một bên cho ta, ra nể chơi cho mát!”

Quách Thiếu Soái: “...”

Sau đó, hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái đều tham gia vào “kế hoạch” của Lâm Bắc Phàm.

Bọn họ giúp Lâm Bắc Phàm viết chữ vẽ tranh, còn giúp Lâm Bắc Phàm đi giao dịch.

Là điển hình của kẻ đã bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền!

Cùng lúc ấy, vương gia đang ở Ký Bắc xa xôi nhận được thư do Mạc Như Sương gửi cũng biết được những việc mà Lâm Bắc Phàm làm vì hắn ta.

Trong lòng vương gia bỗng thấy hơi cảm động: “Không ngờ Lâm Bắc Phàm lại làm nhiều việc vì bản vương như vậy!”

Chương 160: Mong bệ hạ minh xét

Gia Cát tiên sinh đọc thư xong, trong lòng vô cùng khâm phục: “Vương gia, ta thật sự ngày càng khâm phục trí tuệ của trượng nguyên lang! Bằng cách này, không chỉ giúp vương gia tránh được áp lực từ phía triều đình mà còn giúp vương gia có

thể tiếp tục âm thầm hành động, chế tạo khí cầu lớn, lại có thể nhân cơ hội làm suy yếu tiền tài và thực lực của các phiên vương và các quốc gia khác! Cuối cùng, trạng nguyên lang còn kiếm được một khoản tiền nhờ vào việc này, đúng là một mũi tên trúng nhiều đích! Thật thần kỳ!”

Vương gia cũng gật đầu, mỉm cười bảo: “Đúng vậy, đến cả bản vương cũng không nghĩ ra! Ha ha!”

“Nhưng có lẽ sẽ hơi cực khổ cho trạng nguyên lang đây! Dù sao hắn làm như thế cũng rất mạo hiểm, lỡ như bị phát hiện chắc chắn sẽ rơi vào cảnh thập tử nhất sinh! Vương gia, trạng nguyên lang đánh đổi nhiều thứ vì vương gia như thế, có lẽ không cần phải nghi ngờ lòng trung thành của hắn nữa rồi!” Gia Cát tiên sinh nói.

“Đúng là không cần phải nghi ngờ nữa! Xem ra hành động trước đó của bản vương đã thu phục được hắn rồi!” Vương gia vô cùng vui vẻ.

“Chúc mừng vương gia! Chúc mừng vương gia! Có vị tài tử kiệt xuất này, còn lo gì nghiệp lớn không thành nữa?” Gia Cát tiên sinh lớn giọng nói.

“Ha ha!” Vương gia cười to trong sự sung sướng: “Quân sư nói phải lắm, có vị tài tử kiệt xuất này, còn lo gì nghiệp lớn không thành? Bản vương thấy tài năng của Lâm Bắc Phàm có thể địch lại ba quân ấy chứ! Ha ha!”

“Vương gia nói rất đúng!” Gia Cát tiên sinh mỉm cười tiếp lời.

Nhưng rất nhanh sau đó, vương gia lại lo lắng: “Nhưng Lâm quân làm như vậy thật quá mạo hiểm, lỡ bị phát hiện...”

“Vương gia yên tâm, trạng nguyên lang túc trí đa mưu, chắc hắn hắn đã tính toán tới chuyện đó rồi!”

Gia Cát tiên sinh cười bảo: “Trong thư Như Sương cô nương có nói, Lâm Bắc Phàm đã thu nhận một vị hòa thượng có vẻ như thực lực thuộc cấp Tông Sư làm đồ đệ! Có Tông Sư bảo vệ cũng không cần phải lo cho tính mạng của hắn nữa! Vương gia, việc cấp bách nhất hiện giờ là động viên Lâm Bắc Phàm để hắn biết được tầm lòng quan tâm và che chở của vương gia, có như thế, hắn mới càng yên tâm mà làm việc cho vương gia hơn!”

Vương gia rất tán thành: “Quân sư nói rất có lý! Nhân tài tận tâm và trung thành với ta như vậy hẳn nên được trọng thưởng! Người làm việc cho bản vương sẽ không phải chịu thiệt thòi! Quân sư, bản vương nên làm thế nào đây?”

Gia Cát tiên sinh cười đáp: “Chuyện này cũng đơn giản thôi! Vị trạng nguyên này của chúng ta thích nhất là tiền, cho hẳn thêm chút tiền là được rồi!”

Vì vậy, vương gia lại đau đứt ruột gan, cuối cùng bỏ ra năm mươi vạn lượng từ vương phủ để đưa cho Lâm Bắc Phàm, còn tự tay viết một lá thư, động viên hẳn tiếp tục cố gắng.

Lâm Bắc Phàm lại hơi bối rối, hẳn tiền thể diễn một vở kịch mà lại kiếm được năm mươi vạn sao?

Hào phóng quá vương gia ơi!

Hắn nhớ lại mỗi lần giao dịch với vương gia, chợt nhận ra sự việc rồi tinh rồi mù một cách rất thuận lợi!

Mỗi lần hẳn đưa ra điều kiện ngặt nghèo nào đó, là người bình thường đều sẽ phải suy nghĩ thật kỹ lưỡng, nhưng đối phương lại luôn có thể đồng ý ngay mà không hề do dự chút nào, làm hẳn cảm thấy cứ như thể có người đang hỗ trợ hẳn vậy!

Cùng lúc đó, các thế lực ở khắp nơi đều đã nhận được phương pháp chế tạo khí cầu lớn, đồng loạt tập trung lực lượng để chế món thần khí này.

Cuối cùng cũng tới một ngày, giấy không gói được lửa.

“Khởi bẩm bệ hạ, trong quá trình quản lý vi thần phát hiện ra các vị thân vương như Ký Bắc vương, Giang Nam vương, Võ Tây vương,... đang nghiên cứu chế tạo khí cầu lớn ở lãnh địa của mình, hiện giờ đã có thành quả, chỉ vài ngày nữa là có thể bay thử, mong bệ hạ minh xét!” Chỉ huy sứ của Cẩm Y Vệ đứng trên triều đường báo cáo tình hình với nữ đế.

“Khởi bẩm bệ hạ, vi thần vừa nhận được một thông tin khủng khiếp, hiện giờ các quốc gia xung quanh chúng ta như Đại Hạ hoàng triều, Đại Viêm hoàng triều, Đại Nguyệt vương triều... cũng đang tập trung chế tạo khí cầu lớn bay lên trời, đã có thành quả, mong bệ hạ minh xét.” Một vị tướng quân lớn tuổi đứng trên bãi cỏ, báo cáo với nữ đế.

“Khởi bẩm bề hạ...”

Lại có thêm nhiều người báo cáo về tình hình liên quan tới khí cầu lớn.

Sắc mặt của nữ đế ngày càng xấu đi, triều đình cũng dần trở nên yên tĩnh giống như đêm trước cơn bão vậy.

Nữ đế quát lớn một tiếng: “Vương Như Thủy, lăn ra đây cho trẫm!”

“Có thần!” Công bộ thượng thư Vương Như Thủy túa mồ hôi khắp người, thấp thỏm bước ra.

Nữ đế đập bàn đứng phắt dậy, chỉ vào mặt Vương Như Thủy, tức giận nói: “Ngươi xem chuyện tốt mà ngươi gây ra đi! Trẫm đã ba lần bảy lượt ra lệnh không được tiết lộ phương pháp chế tạo vũ khí thần kỳ bay lên trời ra bên ngoài, kẻ nào trái lệnh sẽ bị chém đầu! Nhưng ngươi thì hay lắm, khiến cho khí cầu lớn xuất hiện ở khắp mọi nơi! Là do lời của trẫm vô dụng hay là đao của trẫm không đủ sắc hả?”

“Bệ hạ, oan cho vi thần quá!”

Công bộ thượng thư Vương Như Thủy quỳ cái rầm xuống đất: “Bệ hạ, cấu tạo của vũ khí thần kỳ bay lên bầu trời không quá phức tạp, đối với một thợ thủ công mà nói chỉ cần liếc mắt nhìn qua một lần là đủ để biết cách tạo ra nó rồi! Vì vậy chuyện này thật sự không liên quan đến vi thần, mong bệ hạ minh xét!”

Chương 161: Vô tội

Nữ đế vẫn tiếp tục nổi giận: “Ngươi còn dám nói mình oan nữa cơ đấy? Ngươi không nghe thấy những gì người khác báo cáo sao, nghiên cứu đã có thành quả, những người khác nói là đã có thành quả rồi đấy, chỉ vài ngày nữa có thể cho bay thử, chứng tỏ bọn họ đã hiểu rõ phương pháp chế tạo khí cầu lớn rồi!”

“Trong thời gian ngắn như thế làm sao bọn họ có thể hiểu rõ phương pháp chế tạo được? Chắc chắn là vì trong tay bọn họ có phương pháp chế tạo, mà phương pháp chế tạo ấy từ đâu

mà có, nhất định là từ Công bộ các người tuồn ra bên ngoài rồi!”

“Vương Như Thủy, người đáng tội gì đây hả??”

“Bệ hạ, vi thần thật sự bị oan mà!” Công bộ thượng thư Vương Như Thủy đã sắp bật khóc cả rồi.

Hắn ta biết nữ đế bệ hạ rất coi trọng chuyện này, biết rằng cả triều đình đều rất xem trọng nó nên bản thân hắn ta cũng rất coi trọng, nghiêm túc cảnh cáo tất cả mọi người không được giở trò xằng bậy. Đồng thời bản thân hắn ta luôn giám sát chặt chẽ cả ngày lẫn đêm, chỉ sợ xảy ra chuyện.

Vì vậy, hắn ta đã chính tay bắt được vài con sâu làm rầu nổi canh, giết gà dọa khỉ.

Nhưng kết quả hay lắm, vẫn xảy ra chuyện!

Hắn ta cảm thấy thật khổ hết sức, thật oan uổng!

“Bệ hạ, tình hình hiện giờ của Công bộ thế nào bệ hạ cũng hiểu rõ mà! Có Cẩm Y Vệ và rất nhiều Cẩm Quân bảo vệ chặt chẽ nên tuyệt đối không có khả năng bí mật bị lộ ra ngoài! Thật ra, ngoài Công bộ thì vẫn còn một người có cơ hội tiết lộ phương pháp chế tạo ra bên ngoài đấy ạ!”

Vương Như Thủy quay đầu lại, chỉ vào Lâm Bắc Phàm đang đứng phía sau các quan xem kịch hay, lớn giọng nói: “Người đó chính là Lâm Bắc Phàm, Lâm ti nghiệp! Hắn là người phát minh ra vũ khí thần kỳ bay lên bầu trời, còn là người đầu tiên bay lên bầu trời nữa, hắn cũng có thể tiết lộ phương pháp chế tạo ra bên ngoài, mong bệ hạ minh xét!”

Không cần biết liệu đó có phải là sự thật hay không, hắn ta cứ hất xô nước bắn về phía Lâm Bắc Phàm, né tránh trách nhiệm trước đây.

Đây là thủ đoạn mà kẻ già đời trên quan trường vẫn thường sử dụng.

Lâm Bắc Phàm nổi giận đùng đùng đứng ra: “Vương đại nhân, người chớ có ngậm máu phun người! Vi thần một lòng trung thành tận tụy với bệ hạ, có tình yêu chân thành với Đại Võ, sao có thể làm ra chuyện lòng lang dạ sói, bán nước cầu vinh như vậy được?”

“Nếu thần thật sự hai lòng thì tại sao thần lại dâng phương pháp chế tạo và hướng dẫn điều khiển khí cầu lớn cho bệ hạ mà không trực tiếp bán cho người khác cơ chứ? Rõ ràng là vẽ vời thêm chuyện mà!”

“Chuyện này...” Vương Như Thủy cứng họng.

Chuyện này thật sự không thể giải thích nổi.

Nếu Lâm Bắc Phàm thật sự hai lòng thì hẳn nên dâng phương pháp chế tạo lên trước khi khí cầu lớn thành công bay lên bầu trời mới phải, không nên để tới sau khi khí cầu lớn đã thử nghiệm thành công, làm như thế chẳng những bớt được rất nhiều phiền phức, mà còn không phải gánh trách nhiệm, đã là người thông minh thì sẽ biết nên làm thế nào.

“Hơn nữa, bệ hạ có ơn lớn tựa núi đối với thần, vì thần báo đáp còn chẳng kịp, tại sao lại làm ra loại chuyện phản bội bệ hạ, phản bội đất nước được?” Lâm Bắc Phàm chỉ vào ngực mình, hét to một cách đầy khí phách: “Người có thể sỉ nhục lương tâm của ta, nhưng không được sỉ nhục lòng trung thành của ta!”

Vương Như Thủy nghe xong thấy vô cùng xấu hổ.

Nữ đế bệ hạ đối xử quá tốt với Lâm Bắc Phàm, tốt đến mức cứ như thể hắn là con ruột của nàng vậy, tất cả mọi thứ từ ăn, mặc, ở, đi lại đều sắp xếp ổn thỏa cho hắn.

Chỉ cần là người có chút lương tâm thì chẳng ai lại phản bội nữ đế cả.

Tội danh này có vẻ như thật sự không hợp lý.

Chỉ có sắc mặt của nữ đế đang ngồi trên hoàng vị là không được bình tĩnh cho lắm, khóe miệng co giật.

Chuyện như thế người làm còn ít lắm chắc?

Lại còn dám nói là mình có lương tâm, có lòng trung thành, thật không biết xấu hổ!

Nàng siết chặt nắm tay, chỉ muốn tung hai cú đấm vào mặt Lâm Bắc Phàm!

“Còn một điều cuối cùng nữa!”

Giọng nói của Lâm Bắc Phàm lạnh đi: “Vương đại nhân, vừa rồi người cũng nói rồi đấy thôi, hiện giờ ở Công bộ các người có rất nhiều Cẩm Y Vệ và Cẩm Quân trấn giữ, cứ ba bước lại có một binh lính, năm bước lại có một trạm gác, tuyệt đối không có khả năng để lộ bí mật!”

“Trong tình hình ấy, nếu ta để lộ bí mật ra bên ngoài thì chẳng phải đang đối đầu với mạo hiểm để gây tội sao? Lỡ xảy ra chút chuyện gì thì người khác cũng đều nghi ngờ ta! Hạ quan là trạng nguyên đỗ đầu tam nguyên, người cảm thấy liệu bản quan sẽ làm chuyện ngu xuẩn như thế sao?”

“Chuyện này...” Các quan đồng loạt lắc đầu.

Bất cứ người nào không có vấn đề về trí tuệ đều biết nên làm thế nào cho đúng.

Người khôn khéo như Lâm Bắc Phàm chắc chắn sẽ không phải phạm lỗi sai ngu xuẩn đến thế.

“Vi thần vô tội, mong bệ hạ minh xét!” Lâm Bắc Phàm chấp tay.

“Đúng là Lâm ái khanh vô tội!”

Nữ đế lên tiếng: “Hắn tuyệt đối trung thành với trẫm và với Đại Võ, trong ba tháng tại chức, hắn đã vì triều đình ta mà lập không biết bao nhiêu công lao hiển hách! Kế hoạch Thôn Mãng do chính hắn dâng lên, khí cầu lớn bay lên bầu trời cũng do hắn nghiên cứu ra! Trong số văn võ bá quan cả triều, những kẻ khác đều có thể phản bội trẫm, chỉ có mình hắn là không!”

“Bệ hạ thánh minh!” Lâm Bắc Phàm vô cùng cảm động.

“Cho nên, chắc chắn phương pháp chế tạo khí cầu lớn là do Công bộ các người tuồn ra bên ngoài! Dù sao thì Công bộ các người cũng có tiền án, đã từng xảy ra chuyện như thế này không ít lần rồi! Vương Như Thủy, người đáng tội gì đây?”

Chương 162: Mong các người tích cực phối hợp

“Bệ hạ, vi thần thật sự bị oan mà!” Công bộ thượng thư Vương Như Thủy òa khóc, hắn ta cảm thấy mình còn oan hơn

cả Đậu Nga.

Thấy Vương Như Thủy, kẻ luôn đối đầu với nàng bật khóc, trong lòng nữ đế sung sướng lắm.

Tất nhiên nàng biết hẳn ta bị oan, bị một tên đầu cẳng nào đó hãm hại, đổ cho hẳn ta một nỗi oan vừa lớn vừa nặng nề.

Nhưng một cơ hội nổi giận hiêm có thể này làm sao nàng có thể bỏ qua được cơ chứ?

“Hừ! Chẳng có gì là oan hay không oan cả, nếu chuyện đã xảy ra rồi, người cũng không chạy thoát khỏi tội thất trách đâu!”

Nữ đế nói trong cơn giận ngút trời: “Phạt ba năm bổng lộc, giữ lại chức vụ để tra xét! Nếu lần sau người còn tái phạm lỗi này vậy khỏi cần dùng tới mũ ô sa trên đầu người nữa, chắc chắn trăm sẽ cách chức người!”

“Đa tạ ân huệ bao la của bệ hạ!” Vương Như Thủy thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là phạt bổng lộc thôi mà, vẫn còn chức quan thì không có vấn đề gì rồi, nhưng có lẽ sau này hẳn ta phải làm việc thận trọng hơn.

“Chuyện để lộ bí mật lần này đe dọa đến thể diện của đất nước, tuyệt đối không thể cho qua một cách dễ dàng, nhất định phải xử phạt thật nặng cho trăm!”

Nữ đế lớn giọng nói: “Điều tra cho trăm, tra hết từ trong ra ngoài Công bộ một lượt, tuyệt đối không được bỏ sót bất cứ kẻ nào! Nếu phát hiện có vấn đề, lập tức bắt về đây, xử phạt thật nặng!”

Đột nhiên Lâm Bắc Phàm đứng ra: “Bệ hạ!”

“Lâm ái khanh, người có chuyện gì muốn nói sao?”

“Bệ hạ, xin bệ hạ hãy giao việc này cho vi thần!” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ đau khổ: “Vi thần rất đau đớn và rất tức giận khi trông thấy khí cầu lớn mà mình vất vả nghiên cứu ra bị bọn họ tiết lộ ra bên ngoài như thế! Vì vậy, nhất định thần phải bắt được thủ phạm đứng sau chuyện này khiến hẳn ta phải chịu sự trừng phạt thích đáng!”

Trong lòng nữ đế cười khẩy, tên khốn kiếp nhà ngươi, vừa ăn cướp vừa la làng cũng tron tru quá nhỉ!

Tới lúc này rồi mà còn tích cực được như thế, chắc lại muốn xét nhà đúng không?

Bao giờ thì ngươi mới có thể làm trăm bót lo lắng đây hả?

Nhưng ngoài mặt, nữ đế lại tỏ vẻ đau lòng: “Ái khanh, khiến ngươi phải chịu thiệt thòi rồi! Ngươi đau lòng nhưng trăm cũng đau lòng lắm chứ, cho nên trăm hiểu rất rõ nỗi khổ của ngươi, vậy nhiệm vụ này cứ giao cho ngươi đi!”

Lâm Bắc Phàm mừng rỡ: “Cảm ơn bệ hạ! Thần nhất định sẽ làm việc chăm chỉ, đến chết mới thôi!”

Lại là một con đường phát tài nữa!

Toàn thể Công bộ, từ trên xuống dưới không biết đang nuôi bao nhiêu tên tham quan ô lại?

Phải biết rằng, người làm công trình ấy hả, tên nào tên nấy cũng béo nứt mỡ ra!

Nếu hắn không nhân cơ hội này mà cắt một miếng từ chỗ bọn họ thì thật sự quá đáng tiếc rồi!

Hắn ngẩng đầu lên ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nữ đế.

Bệ hạ, yêu ngươi quá đi mất!

Nữ đế ngồi trên long y thấy khoe miệng đang cong lên của hắn, cũng cảm nhận được sự đắc ý và vui vẻ trong lòng hắn.

Nàng siết chặt nắm tay, lại muốn đấm hắn một cú quá!

“Mặt khác, trăm cũng mong rằng ái khanh có thể tham gia cùng Công bộ, một mặt là để hỗ trợ các thợ thủ công nhanh chóng chế tạo khí cầu lớn! Mặt khác là mong ngươi giám sát chặt chẽ những người khác, không được để phương pháp này bị tuồn ra ngoài nữa!”

Nếu phương pháp chế tạo vẫn tiếp tục bị lộ ra bên ngoài, ngươi chẳng thể trốn nổi trách nhiệm, vì vậy ngươi phải làm việc nghiêm chỉnh cho ta.

“Rõ, thưa bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm đồng ý một cách sáng khoái.

Vì vậy sau đó, hắn nhận lệnh của vua mà xông vào Công bộ.

“Chuyện bí mật về khí cầu lớn bị lộ đã uy hiếp đến sự an nguy của đất nước, làm thánh giá tức giận!”

“Bệ hạ nói, nhất định phải điều tra tất cả từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài Công bộ một lượt, không được bỏ qua bất kỳ ai! Nếu phát hiện có vấn đề gì lập tức bắt lại, xử phạt thật nặng!”

“Ý của bệ hạ là...”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Bản quan phải tra xét nhà của các người, mong các vị hãy thật phối hợp!”

Các quan ở Công bộ hoảng hốt.

“Cái gì? Người muốn xét nhà của bọn ta sao?”

“Tuyệt đối không được!”

“Lâm Bắc Phàm quá tham lam, tuyệt đối không thể để bọn họ vào nhà được!”

“Vương đại nhân, người mau nói đỡ cho bọn ta đi!”

...

Các quan vô cùng kích động.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nhìn Công bộ thượng thư đang đứng bên cạnh: “Vương đại nhân, có vẻ như bọn họ không phối hợp cho lắm thì phải! Người có thể nói vài câu giúp hạ quan được không, bằng không lỡ ta ra tay không khách sao gì, đắc tội với các đồng僚 của người thì lại không hay đâu!”

Công bộ thượng thư Vương Như Thủy buồn bã ra mặt, nói với vẻ bất lực: “Đây là mệnh lệnh của bệ hạ, các người ngoan ngoãn phối hợp với Lâm đại nhân đi! Nếu không, có phạm phải sai lầm gì thì bản quan cũng chẳng thể bảo vệ nổi các người đâu!”

“Vương đại nhân!”

“Vương đại nhân!”

...

Đám người vô cùng hoảng loạn, đến cả Vương đại nhân cũng bó tay rồi ư?

“Các vị đã nghe thấy Vương đại nhân nói gì rồi chứ? Mong rằng các người tích cực phối hợp, nếu không bản quan chỉ có

thể xử theo tội phản quốc, chém đầu không tha!” Lâm Bắc Phàm quát lớn.

Các quan run lấy bầy, cảm thấy trời sụp xuống đến nơi rồi.

Chương 163: Lại xét nhà

“Châu đại nhân, bắt đầu từ đại nhân trước đi!” Lâm Bắc Phàm trông sắc mặt trắng bệch của nam nhân đã đứng tuổi kia mà híp mắt cười, nói.

Người đó tên là Châu Hoa Nguyên, chức quan của hắn ta là Công bộ thị lang, thuộc hàng quan lớn chính tam phẩm trong triều.

“Được, mời Lâm đại nhân đi theo ta!” Châu Hoa Nguyên cố nặn ra một nụ cười.

“Đa tạ Châu đại nhân đã phối hợp!” Lâm Bắc Phàm khề gật đầu, sau đó hắn lại nói với những quan viên Công bộ khác: “Những người khác tạm thời cứ ở lại đây! Trước khi có được sự đồng ý của bản quan, mong mọi người đừng rời khỏi Công bộ! Bằng không đừng trách bản quan không niệm tình đồng liêu mà phạt các người theo tội thông đồng với địch bán nước!”

“Không dám không dám!” Mọi người đều run lấy bầy.

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm đi theo Công bộ thị lang Châu Hoa Nguyên tới phủ đệ của hắn ta.

Sau đó hắn nhờ vào hỏa nhãn kim tinh đã tra ra được số vàng bạc châu báu trị giá gần một trăm năm mươi vạn lượng trong nhà của Châu Hoa Nguyên, kể cả số tiền của bên trong mật thất hay mật các cũng đều bị lôi ra hết.

Đứng trước mặt Châu Hoa Nguyên và người nhà của hắn ta, Lâm Bắc Phàm cười híp cả mắt, hắn nói: “Châu đại nhân, dựa theo sổ bổng lộc mà người được hưởng trong những năm này thì người không thể nào có nhiều của cải như vậy được! Mời người... nói rõ lai lịch của số vàng bạc châu báu này ra, nếu lai lịch rõ ràng, xác đáng, không phạm pháp thì đương nhiên người sẽ không sao cả! Còn nếu người không nói được thì bản

quan có lý do để nghi ngờ ngươi là... kẻ thông đồng với địch để bán nước!”

“Mấy thứ này là bổng lộc mà bản quan nhận được trong mấy năm nay, có khoảng bốn vạn lượng!”

“Chỗ này là thu nhập từ ruộng đất trong những năm này của bản quan, khoảng hơn hai vạn lượng!”

“Còn đây là của hồi môn của vợ hạ quan...”

“Đây là...”

Châu Hoa Nguyên nói rõ lai lịch của đồng vàng bạc châu báu ấy với vẻ mặt nhợt như tờ giấy.

Nhưng đến cuối cùng, hẳn ta cũng chỉ có thể nói rõ lai lịch của số vàng bạc châu báu đáng giá khoảng mười vạn lượng, số còn lại hẳn ta lại không có cách nào giải thích được.

Đã không thể nói rõ vậy chắc chắn chỗ của cái đó đều là phạm pháp.

Đã không thể nói vậy chết chắc rồi.

“Châu đại nhân, xem ra trên người ngươi còn tồn tại nhiều nghi vấn lắm đấy!”

Châu Hoa Nguyên toát mồ hôi, hẳn ta chấp tay đáp: “Lâm đại nhân, bản quan luôn trung thành tận tâm với bệ hạ và chân thành với Đại Võ, bản quan không hề thông đồng với địch để bán nước! Mong Lâm đại nhân... tra xét rõ ràng!”

“Nếu đã không thông đồng với địch thì ngươi đào đâu ra nhiều vàng bạc châu báu thế này?”

“Chuyện này...” Châu Hoa Nguyên không biết phải nói thế nào nữa.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lại thở dài một hơi: “Nói thật, ta cũng không tin Châu đại nhân ngươi chân thành, không phản bội bệ hạ và phản bội Đại Võ, nhưng nhiều tiền thế này bản quan cũng khó nói lắm! Mà bệ hạ lại lệnh cho bản quan tra xét nghiêm ngặt, giờ đã tra ra vấn đề rồi, ngươi bảo ta phải bẩm báo với bệ hạ thế nào đây?”

“Chuyện này...” Châu Hoa Nguyên thấy miệng mình đắng nghét.

“Châu đại nhân không cần lo lắng, bản quan có một cách hay dành cho người đây!”

“Mời Lâm đại nhân nói!”

Lâm Bắc Phàm hí hóp mắt cười, đoạn bảo: “Châu đại nhân, nếu đồng vàng bạc châu báu trong mấy năm này của người biến mất thì chẳng phải người sẽ bình an vô sự hay sao?”

“Thế ý của Lâm đại nhân là...”

“Châu đại nhân, ngày thường người thông minh lắm mà, sao bây giờ người lại hồ đồ vậy hả?” Lâm Bắc Phàm hạ thấp giọng bảo: “Người chuyển hết chỗ của cải này tới nhà của ta là sẽ được bình an vô sự ngay, chẳng phải sao?”

Châu Hoa Nguyên: “Đậu má!”

Quanh co gây khó dễ một hồi, cuối cùng vẫn là muốn tham tiền à!

Nhìn vẻ mặt sững sờ của Châu Hoa Nguyên, Lâm Bắc Phàm lại nhỏ giọng bảo: “Châu đại nhân, có đồng ý hay không thì người cũng phải nói một câu đi chứ! Bản quan đổi cách hỏi khác nhé, thế rốt cuộc là người cần tiền hay là cần mạng đây?”

“Đương nhiên là bản quan cần...” Mặt Châu Hoa Nguyên co quắp lại: “Cần mạng rồi!”

Lâm Bắc Phàm cười ha ha, vỗ vai Châu Hoa Nguyên: “Một sự lựa chọn vô cùng sáng suốt! Vậy Châu đại nhân mau phái người hành động đi nhé! Nếu mang tiền tới trước khi trời tối thì mọi hiềm nghi về người sẽ được xóa sạch!”

“Vậy bản quan phải đa tạ Lâm đại nhân rồi!” Châu Hoa Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười hòa nhã: “Không có gì, dù sao thì chúng ta cũng là đồng liêu, gặp nhau thường xuyên nên giúp đỡ nhau là chuyện nên làm cả thôi! Cứ thế nhé, bản quan tới chỗ Lưu đại nhân đây! Hy vọng buổi tảo triều ngày mai vẫn còn được trông thấy Châu đại nhân!”

Nói xong, Lâm Bắc Phàm bèn rời đi một cách vô cùng kiêu ngạo.

Châu Hoa Nguyên nhìn số của cải châu báu chất đầy trong phòng, hắn ta nhắm mắt lại đầy khổ đau: “Người đâu, đem mấy thứ này đến Lâm phủ!”

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm đi xét từng nhà một và tra ra được rất nhiều vàng bạc châu báu.

Không thể không nói, mấy tên làm công trình đúng là giàu nứt đổ đổ vách.

Cho dù chỉ là một quan viên hàng ngũ, lục phẩm thì của cải trong nhà cũng lên đến ba, bốn mươi vạn.

Để bảo vệ tính mạng và chức quan của mình, bọn họ không thể không chuyển hết số vàng bạc châu báu mà mình đã tham ô được trong mấy năm nay đến phủ của Lâm Bắc Phàm.

Thế nên dân chúng khắp kinh thành lại được chứng kiến một cảnh tượng ly kì, đó chính là vàng bạc châu báu chất đống thành rương được chuyển tới nhà Lâm Bắc Phàm. Trong lòng dân chúng bỗng thấy thê lương, bọn họ vô ngần.

“Trạng nguyên lang lại bắt đầu tham ô nữa rồi, những thứ này đều là mồ hôi nước mắt của dân cả!”

“Trạng nguyên lang đã được ăn ngon nhất mặc đẹp nhất rồi, có sao vẫn còn tham ô như vậy?”

“Khi nào thì dân chúng mới có được một cuộc sống tốt đẹp đây?”

“Cuộc sống đó không có duyên với chúng ta đâu!”

...

Chương 164: Lại thưởng

Lâm Bắc Phàm mất hai ngày để xét nhà của toàn bộ quan viên trong Công bộ, từ đó lục soát ra được số vàng bạc châu báu lên đến hơn nghìn vạn lượng, đồng thời hắn còn tra ra được tên giặc bán nước ẩn náu rất kĩ, lập tức dẫn đi bầm báo.

Trải qua một trận vật vã như vậy, toàn Công bộ tổn thất nặng nề.

Mặc dù vẫn giữ lại được hệ thống quan viên song tất cả tài sản của bọn họ đều bị Lâm Bắc Phàm chiếm mất, chỉ trong một đêm đã trở nên nghèo túng.

“Lâm ti nghiệp, giờ thì được rồi chứ?” Đôi mắt của Công bộ thượng thư Vương Như Thủy vẫn đầy tơ máu.

Hai ngày nay hắn ta ăn không ngon ngủ không yên, ngày nào cũng như ngồi trên đồng lửa, tóc trên đầu cũng bạc cả đi, râu còn chẳng kịp cạo, cả người như già đi mấy tuổi.

“Cũng được rồi, nhưng vẫn còn thiếu một người!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Ai vậy?” Vương Như Thủy thắc mắc, trong ấn tượng của hắn ta thì Lâm Bắc Phàm đã tra hết tất cả mọi người rồi mà.

“Đương nhiên là Vương đại nhân rồi!” Lâm Bắc Phàm ngoảnh đầu, híp mắt cười.

“Đồ khôn nạn nhà ngươi! Ngươi còn tra cả ta nữa á?” Vương Như Thủy tức giận nhảy bật dậy.

“Đương nhiên phải tra rồi!” Trông mặt Lâm Bắc Phàm rất nghiêm túc: “Bệ hạ đã hạ lệnh nói chuyện cơ mật lần này bị lộ uy hiếp đến quốc thể, thế nên bắt buộc phải tra hết sạch từ trên xuống dưới Công bộ và không bỏ qua cho bất cứ ai! Vương đại nhân là Công bộ thượng thư nên bị tra xét là đương nhiên rồi! Hy vọng Vương đại nhân hiểu cho và đừng khiến bản quan khó xử!”

Wương Như Thủy tức run cả người!

Ngươi nói chuyện cũng đường hoàng quá nhỉ, nhưng thực chất chẳng phải đang muốn lục soát nhà của ta, nhân cơ hội chiếm lấy tài sản của ta hay sao?

Ta nhìn thấu bộ mặt thật của ngươi từ lâu rồi!

“Tra đi tra đi, để bản quan xem ngươi còn ngang ngược được đến khi nào!” Vương Như Thủy chịu thua rồi, hắn ta phát tay áo, giọng nói lộ rõ vẻ không vui.

“Vương đại nhân yên tâm, hạ quan chắc chắn sẽ không bỏ qua bất cứ kẻ xấu nào, và cũng chắc chắn sẽ không vu oan cho bất cứ người tốt nào hết!”

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm theo Vương Như Thủy tới phủ đệ của hắn ta.

Hắn tốn thời gian nửa ngày cũng lục soát ra được một đồng vàng bạc châu báu không rõ nguồn gốc đáng giá ba trăm vạn.

Sau đó, Vương Như Thủy bèn cho người chuyển hết chỗ vàng bạc châu báu đó đến phủ của Lâm Bắc Phàm với bản mặt đen như đất nồi.

Nghe nói hôm ấy, Vương Như Thủy đại nhân tức đến nổi chẳng ăn nổi cơm. Hắn ta bắt một tên người hầu đóng giả làm Lâm Bắc Phàm rồi đánh người hầu đó một trận toi bời.

Ngày hôm sau, trong buổi tảo triều, Lâm Bắc Phàm đứng ra báo cáo.

“Khởi bẩm bệ hạ, vi thần đã điều tra chuyện Công bộ tiết lộ tin cơ mật về khí cầu lớn theo lệnh của bệ hạ, hiện giờ đã có kết quả! Có sáu người trong đó có Triệu XX, Hoàng XX đã thông đồng với địch hòng bán nước, bọn họ đã bị nhốt vào đại lao chờ bệ hạ xem xét!”

“Các quan viên khác của Công bộ đều trong sạch và không tham gia vào chuyện này, mong bệ hạ minh xét!”

Nữ đế gật đầu: “Lâm ái khanh vất vả rồi! Nếu mấy người Triệu XX, Hoàng XX kia đã thông đồng với địch để bán nước thì không cần phải thẩm vấn nữa, cứ lôi xuống chém đầu cho trảm! Còn về gia quyến của chúng, cứ xử lý theo luật pháp của Đại Võ đi!”

“Ngoài ra, mặc dù những quan viên khác của Công bộ đều trong sạch nhưng trong chuyện lần này, bọn họ cũng đã phạm phải tội sơ suất trong việc giám sát không thể trốn tránh, bắt buộc phải chịu phạt! Tất cả đều bị tước bổng lộc trong hai năm, coi như lấy đó để răn đe!”

Quan viên Công bộ có mặt ở đó bị dọa sợ đến nhũn cả người...

Của cải của bọn họ đã bị tên Lâm Bắc Phàm khốn khiếp kia cuồn sạch rồi, giờ lại còn bị tước bổng lộc trong hai năm nữa, thế này bọn họ phải sống kiểu gì đây?

Thế nhưng dù bọn họ có không cam tâm tình nguyện cách mấy thì cũng chỉ có thể cúi đầu chấp nhận.

Các quan viên chỉ đành tiếp chỉ trong sự cay đắng: “Tạ bộ hạ!”

Trông thấy dáng vẻ chẳng còn tha thiết gì của quan viên Công bộ, nữ đế thật muốn bật cười.

Mong chờ đã lâu, cuối cùng cũng đợi được đến ngày hôm nay!

Mơ ước đã lâu, cuối cùng cũng ước được đến một ngày này!

He he, các người cũng có ngày hôm nay cơ đấy!

Dám tham ô tiền tài của trăm, dám tham ô tiền tài của dân chúng, trăm bắt các người phải nộp ra hết!

Nữ đế quay sang nhìn Lâm Bắc Phàm, càng nhìn nàng càng thấy thích mắt.

Mặc dù Lâm Bắc Phàm hay làm ra mấy chuyện khiến nàng đau đầu, song đồng thời hắn cũng làm được rất nhiều chuyện khiến nàng phấn khởi, giúp nàng hả giận. Ví dụ như chuyện lần này, quân thần trên dưới một lòng cùng nhau xử lý hết sạch quan viên của Công bộ một cách ăn ý vô cùng.

Tiền tài và của cải của đám quan viên kia đều đã bị vét hết sạch, chuyện này thật sự quá khiến người sung sướng!

Thật tuyệt quá!

Nghĩ đến đây, trái tim muốn ban thưởng cho “anh giai top 1” của nữ đế lại xốn xang cả lên.

“Lâm ái khanh, tiến lên nghe lệnh!”

Lâm Bắc Phàm đứng ra, trông sắc mặt hắn hơi hoang mang.

Nữ đế cười tươi rói: “Trong công cuộc điều tra lần này, Lâm ái khanh xung phong đi đầu đã tìm ra được kẻ gian bán nước ẩn náu trong Công bộ, trả lại sự trong sạch cho những quan viên khác, có công lao vô cùng lớn, xứng đáng được ban thưởng!”

“Thưởng một vạn lượng bạc trắng!”

“Một bộ ly thủy tinh!”

“Một cân trà Long Huyết!”...

...

Chương 165: Sắp xong rồi

Lại là một màn ban thưởng rất ngang ngược nữa, đến cả Lâm Bắc Phàm cũng thấy ngại rồi đây!

Bản thân hắn vừa mới lén lút kiếm được hơn ngàn vạn lượng sau lưng bệ hạ, của cải ôm còn chưa ầm tay mà màn ban thưởng ngang ngược của nữ đế đã tấp vào mặt rồi!

Dù da mặt hắn có dày cách mấy đi chăng nữa thì hiện giờ hắn cũng chẳng dám nhận!

Cuối cùng hắn cũng coi như còn chút ít lương tâm!

Mà lúc bấy giờ, các quan trong triều ghen tị đến méo mặt!

Lâm Bắc Phàm đã tham ô được biết bao nhiêu là tiền, kết quả bệ hạ lại trọng thưởng cho hắn!

Thiên lý ở đâu?

Vương pháp ở đâu?

Nhất là mấy quan viên của Công bộ, bọn họ vừa phải quay trở lại với cái nghèo, giờ lại trông thất kẻ đầu sỏ khiến bọn họ nghèo khó kia được ăn ngon mặc đẹp, tay trái nâng vàng tay phải cầm bạc trắng, hưởng thụ ân sủng vô tận...

Cảm giác cách biệt quá lớn này khiến bọn họ tức đến mức muốn giết người!

Trái tim bọn họ đang rỉ máu, túi thân đến mức chỉ muốn khóc thật to!

Nữ đế tốn hai phút mới đọc xong lời ban thưởng.

Nàng thấy hình như Lâm Bắc Phàm định từ chối, bèn vội bảo: “Lâm ái khanh không được từ chối, đây là những thứ người xứng đáng có được! Trẫm biết nhà ngươi không còn chỗ mà chứa nên tạm thời cứ để ở hoàng cung, lúc nào ngươi cần thì lại lấy về!”

Nữ đế đã nói đến thế rồi, Lâm Bắc Phàm còn từ chối nữa thì đúng là không nể mặt thánh thượng, vậy là hắn chỉ đành nuốt nước mắt nói: “Tạ chủ long ân!”

“Ừm!” Nữ đế rất hớn hởi: “Lâm ái khanh, sau này ngươi cứ trông chừng Công bộ cho kỹ, tranh thủ chế tạo thần khí cầu lớn bay lên trời, nâng cao danh tiếng nước nhà, uy chấn tứ phương!”

“Rõ, thưa bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm chấp tay.

Buổi tảo triều kết thúc, Quốc Tử Giám cũng chẳng có chuyện gì, Lâm Bắc Phàm bèn tới đạo phân xưởng của Công bộ và thực hiện chức trách giám sát của hắn.

Trên đường đi hắn gặp rất nhiều quan viên của Công bộ, toàn là những người bị hắn tra xét.

Bọn họ vừa nhìn thấy Lâm Bắc Phàm đã sầm mặt lại, sắc mặt trông khó coi vô cùng, còn có kẻ còn nghiêng răng nghiêng lợi, quay ngoắt đầu đi ngay.

Lâm Bắc Phàm cười khà khà, ta rất thích dáng vẻ các người lúc không vừa mắt ta những lại chẳng làm gì được ta.

Không lâu sau, Lâm Bắc Phàm đã tới phân xưởng của Công bộ.

Lúc bấy giờ, phân xưởng của Công bộ có hơn nghìn thợ thủ công, bọn họ đang gắng hết sức để chế tạo khí cầu lớn bay lên bầu trời.

Có một viên ngoại lang ra tiếp đón Lâm Bắc Phàm, mặc dù chẳng muốn thấy bản mặt của Lâm Bắc Phàm cho lắm nhưng cũng không thể không tiếp đón.

“Lâm đại nhân, từ lúc nhận nhiệm vụ này, chúng ta đã triệu tập một lượng thợ thủ công lớn, làm việc không ngừng nghỉ trong mười hai canh giờ để chế tạo khí cầu lớn bay lên trời! Trước mắt đang bắt đầu chế tạo hai mươi cái, vài hôm nữa là có thể hoàn thành!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Không tồi, khi nào có thể bàn giao? Bệ hạ đang đợi để dùng đấy!”

Viên ngoại lang kia trầm ngâm trong chốc lát, đoạn bảo: “Nếu không có chuyện gì thì có thể giao trong ba ngày tới!”

“Được!” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

Hai người tiếp tục đi về phía trước và tới nơi chế tạo túi khí.

Lúc này, bên trong đang có rất nhiều công nhân, bọn họ thả tấm vải cực lớn vào trong một hồ nước xanh lục và nhuộm toàn bộ tấm vải, sau đó lại vớt vải lên và đem đi phơi nắng. Sau khi vải khô lại nhuộm một lần nữa.

Cứ thế nhuộm đi nhuộm lại vài lần là sẽ ra một túi khí không thấm nước, không lọt khí, chịu nhiệt tốt và bền chắc.

Đây chính là bước quan trọng nhất trong việc chế tạo khí cầu lớn.

Có thể chế tạo khí cầu lớn thành công hay không đều phải dựa vào bước này.

Tuy nhiên, đây cũng là bước dễ xảy ra sai sót nhất.

Lâm Bắc Phàm nhìn chăm chăm vào hồ nước xanh, chợt bảo: “Khoan đã!”

“Lâm đại nhân, có chuyện gì thế?”

“Cái hồ này không ổn, ảnh hưởng đến việc chế tạo túi khí!”

Viên ngoại lang lấy làm lạ nói: “Nhưng mà cái hồ nhựa cao su này chúng ta đã làm dựa theo cách của đại nhân mà!”

“Vốn không có vấn đề gì thật, nhưng sau khi sử dụng nhiều lần hiệu quả của cao su sẽ kém đi!” Lâm Bắc Phàm túm lấy nguyên liệu ở bên cạnh rồi thả vào hồ nước theo tỉ lệ nhất định.

Hắn vỗ tay, nói: “Được rồi, khuấy lên rồi nhuộm thêm hai lần nữa là được!”

Viên ngoại lang vẫn không hiểu gì cả: “Lâm đại nhân, chuyện này...”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Cái này liên quan đến nguyên lý hóa học rất phức tạp, có nói thì người cũng không hiểu đâu! Dù sao sau này các người cũng phải chú ý nhiều vào, lúc nhựa cao su nhạt đi thì phải đổ nguyên liệu theo tỉ lệ vào, đổ cho đến khi nước trong hồ quay lại màu xanh lục thì thôi, nhiều hơn hay ít hơn tỉ lệ đều không được!”

“Vâng, hạ quan biết làm thế nào rồi!”

Sau khi tới giám sát phân xưởng của Công bộ xong, Lâm Bắc Phàm lại đi xem tình hình tập luyện của các dũng sĩ bay lên

trời.

Hắn tới doanh trại của Cẩm Quân, người ra tiếp đón hắn là một thống lĩnh Cẩm Quân, họ Triệu, là quan viên chính tứ phẩm và cũng là một vị cao thủ Tiên Thiên vô cùng mạnh. Số lượng Cẩm Quân trong tay hắn ta lên đến ba vạn người, hắn ta được xem là một người quyền cao chức trọng và rất được nữ đề tin cậy.

Chương 166: Bản quan cũng hết cách

Lâm Bắc Phàm vừa mới tới doanh trại thì Triệu thống lĩnh đã ra đón ngay ở cổng, còn cười ha ha và chấp tay bảo: “Lâm đại nhân, cuối cùng thì đại nhân cũng tới rồi! Mời đại nhân vào, lão phu đã đợi đại nhân rất lâu rồi!”

Lâm Bắc Phàm đáp một cách khiêm tốn: “Triệu đại nhân khách sáo quá rồi, sao ta lại dám làm phiền đại nhân ngài chứ?”

“Không phiền, có thể nhìn thấy Lâm đại nhân là niềm vinh dự của ta! Ha ha!” Triệu đại nhân vừa cười vừa bảo.

Hắn ta thật sự không dám ra vẻ trước mặt Lâm Bắc Phàm!

Lâm Bắc Phàm chính là tân khoa trạng nguyên đỗ cả tam nguyên!

Hắn làm quan chưa đầy ba tháng mà đã thăng bậc ba lần và trở thành quan viên chính ngũ phẩm, vô cùng được nữ đề ưu ái và được nâng ban thưởng cho rất nhiều!

Hắn thường đối mặt với văn võ bách quan, hầu như đắc tội với tất cả quan lại nhưng vẫn sống một cách thoải mái và ung dung như vậy!

Hơn nữa hai hôm nay, Lâm Bắc Phàm còn tra xét toàn bộ quan viên của Công bộ, thậm chí cả Công bộ thượng thư hắn cũng không bỏ qua!

Quả đúng là một kẻ gan to bằng trời!

Ai dám đắc tội với một kẻ gan to bằng trời có tiền đồ xán lạn như thế?

Hai người vừa nói vừa cười, tiến vào quân doanh.

Họ tới một khoảng đất trống rộng lớn, nơi đó có đặt thần khí khí cầu lớn bay lên trời đầu tiên.

Bên trong khí cầu lớn đang đốt rất nhiều khí nóng nhưng không để nó bay lên.

Bên cạnh đó còn có ba mươi binh sĩ tinh luyện đang tập luyện.

“Lâm đại nhân, ba mươi người này chính là tốp những dũng sĩ bay lên trời số một chúng chúng ta, bọn họ đều là những người trung thành, quả cảm và thiện chiến, được tuyển chọn từ Cẩm Quân! Thực lực của tất cả bọn họ đều đạt đến trên Bát phẩm, trong đó có ba người đã tới Thất phẩm! Lâm đại nhân xem đã hài lòng hay chưa?” Triệu thống lĩnh nói với vẻ đắc ý.

“Không tồi! Triệu đại nhân có lòng rồi!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Việc lựa chọn dũng sĩ bay lên trời cũng giống như lựa chọn phi công ở thời nay vậy.

Yêu cầu thứ nhất là phải trung thành, thứ hai là tố chất cơ thể phải vượt trội.

Đặc biệt là yêu cầu thứ hai – tố chất cơ thể vượt trội chính là yêu cầu rất quan trọng, bằng không nếu như xảy ra nguy hiểm, có nhảy cũng không thể nhảy, vậy chỉ có nước đợi chết!

“Hiện giờ đã tập luyện đến mức nào rồi? Có tiến hành lần bay thử thứ hai hay chưa?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Cần tập luyện những gì thì đã cho tập luyện hết rồi, nhưng vẫn chưa tiến hành lần bay thử thứ hai!” Triệu thống lĩnh đáp.

Lâm Bắc Phàm kinh ngạc: “Không phải chứ? Thời gian qua bao lâu rồi mà vẫn chưa bay thử lần hai?”

Triệu thống lĩnh cười khỏ: “Đây cũng là một chuyện khó khăn mà! Mặc dù đã được đại nhân chỉ huy nhưng đầu sao mọi người cũng đều là lính mới, chưa ai được bay một cách thật sự cả, kinh nghiệm không đủ, chân tay lóng ngóng! Ngộ nhỡ có gì sai sót sẽ gây ảnh hưởng xấu đến thần khí khí cầu lớn vậy chúng ta cũng không gánh nổi cái tội đó!”

Lâm Bắc Phàm cười: “Triệu đại nhân, đại nhân cần thận quá rồi! Để ta cho đại nhân hay, vài hôm nữa Công bộ sẽ sản xuất ra hai mươi khí cầu lớn nữa! Chiếc khinh khí cầu này hỏng thì

vẫn còn hai mươi chiếc khác, không dùng lại sợ hỏng mất ấy chứ!”

“Hơn nữa thiếu kinh nghiệm thì vẫn còn ta đây cơ mà? Bản quan có thể làm người bay đầu tiên, những gì mà các người học đều do ta viết đấy, để ta đưa các người bay, làm quen với cách bay của khí cầu lớn nhanh nhất có thể!”

Thật ra là Lâm Bắc Phàm không nhịn được, hắn lại muốn bay rồi, thế nên hắn mới phải tìm một lý do hợp lý.

“Lâm đại nhân, đại nhân chỉ đạo chúng ta là được rồi, không cần phải bay đâu!” Triệu thống lĩnh vội nói.

“Không bay thì ta dạy các người bay kiểu gì?” Lâm Bắc Phàm nói.

“Lâm đại nhân, chuyện này nguy hiểm lắm! Nhỡ đâu đại nhân xảy ra chuyện gì thì chúng ta biết phải bẩm báo với bộ hạ thế nào?” Triệu thống lĩnh cười khổ.

“Yên tâm, ta không gặp nguy hiểm gì đâu!” Lâm Bắc Phàm xua tay tỏ vẻ không quan tâm.

“Lâm đại nhân, ta không có ý đó đâu! Ý của bản quan là bộ hạ đã ra lệnh cấm không cho đại nhân lên khí cầu lớn! Nếu để đại nhân lên khí cầu lớn thì coi như chúng ta kháng chỉ và sẽ bị chặt đầu mất!”

Lâm Bắc Phàm ngớ ngàng: “Vãi! Không phải chứ? Bộ hạ lại nhắm vào ta như vậy ư?”

“Đó là những gì đích thân bộ hạ nói!” Triệu thống lĩnh nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt ngưỡng mộ, hắn ta bảo: “Bộ hạ nói tính mạng của Lâm đại nhân rất quan trọng đối với hoàng triều Đại Võ và với sự an nguy của xã tắc nên không thể xảy ra sai sót gì! Nếu Lâm đại nhân vẫn muốn lên khí cầu lớn vậy chúng ta không gánh nổi tội đâu! Lâm đại nhân xem, bộ hạ coi trọng đại nhân bao nhiêu, mong đại nhân hãy bỏ qua cho bản quan!”

Tâm trạng của Lâm Bắc Phàm lập tức tụt dốc không phanh!

Hắn thà không cần sự coi trọng này còn hơn!

Hiện giờ hắn chỉ muốn bay thôi!

“Triệu đại nhân, thế này không được rồi, ta mà không bay thì sao có thể truyền đạt lại cách bay cho mọi người? Đại nhân giúp ta nói vài lời tốt đẹp trước mặt bệ hạ, cũng chỉ là bay lên trời thôi mà, không phải sao? Kinh nghiệm của ta vô cùng phong phú nên chắc chắn không xảy ra chuyện gì đâu, mọi người cứ yên tâm!”

Trông dáng vẻ khăng khăng của Lâm Bắc Phàm, Triệu thống lĩnh cũng ngại đắc tội hấn, cuối cùng chỉ đành đồng ý: “Được! Bản quan sẽ báo cáo lên trên giúp Lâm đại nhân, nếu không được thì bản quan cũng hết cách!”

“Đạ tạ Triệu đại nhân!”

Chương 167: Giác mộng bao đời

Không lâu sau, trong hoàng cung.

Nữ đế đang phê tấu chương, nhận được lời nhắn của Triệu thống lĩnh xong cũng kinh ngạc.

“Sao cơ? Lâm Bắc Phàm lại muốn lên khí cầu lớn hả?”

Lão thái giám gật đầu đầy cung kính, đoạn bảo: “Đúng vậy thưa bệ hạ! Trạng nguyên nói phải lên khí cầu lớn thì mới có thể truyền đạt lại cách bay và nhanh chóng đào tạo ra được các dũng sĩ bay lên trời!”

Nữ đế tiếp tục vui đầu phê tấu chương, nàng nói: “Cứ bảo với hấn là không cho phép! Cái tên này mới bay lần đầu tiên đã dám cắt đứt dây thừng bay ra tận ngoài thành, suýt chút nữa thì không về được! Vậy mà hấn còn muốn bay lần nữa?”

Lão thái giám cúi đầu: “Vâng, thưa bệ hạ!”

Lão thái giám đang định đi báo thì bị nữ đế gọi lại: “Khoan đã!”

Hấn ta quay người, cung kính hỏi: “Bệ hạ còn muốn dặn dò gì ạ?”

Nữ đế chỉ vào đĩa hoa quả ở bên cạnh, đoạn bảo: “Đây là dưa hấu từ Tây Vực, ngon lắm, ngọt mà nhiều nước, để lạnh càng ngon hơn, ngươi đem qua cho Lâm ái khanh thử đi!”

“Vâng, bệ hạ!” Lão thái giám bê đĩa bằng hai tay và rời đi.

Khoảng một canh giờ sau có vài thái giám đến doanh trại của Cẩm Quân.

“Truyền khẩu dụ của bệ hạ, cấm Lâm Bắc Phàm lên khí cầu lớn, khâm thử!”

Trên mặt Lâm Bắc Phàm tràn đầy vẻ thất vọng, Triệu thống lĩnh nhún vai, tỏ vẻ hắn ta cũng hết cách.

Lúc này, có hai thái giám mở một hộp đồ ăn lớn vô cùng tinh xảo và lấy hoa quả đông lạnh từ bên trong ra.

“Lâm đại nhân, đây là hoa quả bệ hạ thưởng cho đại nhân. Dưa hấu đến từ Tây Vực, ngọt mà nhiều nước, để lạnh càng ngon hơn! Mời Lâm đại nhân thưởng thức!”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt, nữ đế có ý gì đây?

Liệu có phải ý của nữ đế là bảo hắn ngoan ngoãn làm quần chúng ăn dưa và đừng làm loạn lên đúng không?

Thế là Lâm Bắc Phàm chỉ đành vừa ăn dưa hấu đông lạnh vừa chỉ cách bay cho các dũng sĩ bay lên trời.

Cứ thế trôi qua ba ngày.

Hai mươi chiếc khí cầu lớn của Công bộ đã chế tạo xong và bàn giao.

Có hai mươi chiếc khí cầu lớn này nên tốc độ tập luyện của các dũng sĩ bay lên trời cũng tăng lên rất nhiều.

Chưa tới ba ngày hầu như tất cả các dũng sĩ đều đã nắm được cách bay cơ bản và có thể bay lên khoảng bốn đến năm mươi mét.

Nữ đế vui lắm, nàng đã trọng thưởng cho rất nhiều người, đồng thời còn quyết định sẽ tổ chức một nghi lễ trên không sau ít ngày nữa, cho hai mươi khí cầu lớn đồng thời bay lên bầu trời, uy chấn bốn phương.

Một ngày đó, khi hai mươi khí cầu lớn bay lên bầu trời kinh thành cùng một lúc đã khiến toàn bộ kinh thành sục sôi hẳn lên!

Đây chính là kỳ quan hiếm có nhất trong trăm năm nay của Đại Võ!

Cảnh tượng trăm năm khó gặp một lần này nhanh chóng truyền đi khắp các nơi, đến các quốc gia khác nhau!

Các thân vương và các quốc gia khác đều sẽ bị đả kích đau đớn!

Ấy thế mà triều đình Đại Võ lại sở hữu hai mươi thân khí bay lên trời, còn bọn họ thì chẳng có lấy một cái nào hết!

Sau này bọn họ sẽ phải đối đầu với triều đình Đại Võ thế nào đây?

Thế là bọn họ cũng đổ sức lực và tiền của vào để nhanh chóng chế tạo khí cầu lớn.

Cuộc chạy đua vũ trang ở dị giới đã bắt đầu rồi!

Ký Bắc, tại đại viện của Ký Bắc vương.

Đại viện này của Ký Bắc vương vô cùng xa xỉ, đây là không chỉ là nơi Ký Bắc vương dùng để tiếp đãi võ lâm hào kiệt mà còn là nơi hắn ta nghiên cứu chế tạo thần khí khí cầu lớn.

Từ khi nhận được cách chế tạo khí cầu lớn từ Lâm Bắc Phàm, Ký Bắc vương đã triệu tập rất nhiều thợ thủ công giỏi, đầu tư một lượng lớn người và vật để nghiên cứu về khí cầu lớn.

Hơn nửa tháng trôi qua, cuối cùng hắn ta cũng nhận được tin tốt.

Quân sư Gia Cát bước vào với vẻ mặt vui mừng: “Chúc mừng vương gia! Chúc mừng vương gia! Thần khí bay lên trời đầu tiên của chúng ta đã được chế tạo thành công, vài ngày sau là có thể tiến hành bay thử! Vương gia, đại nghiệp của vương gia lại gần thêm một bước rồi!”

“Phi thiên thành tiên, trường sinh bất lão đều đã nằm chắc trong tầm tay!”

“Tốt! Tốt lắm!” Ký Bắc vương hơn hớn.

Việc nghiên cứu ra khí cầu lớn không chỉ giúp hắn ta tiến gần hơn đến vị trí hoàng đế, mà còn có nghĩa là hắn ta sẽ thành tiên, sẽ trường sinh bất lão!

Đây chính là một sự mê hoặc khó lòng chối từ đối với bất cứ một vị vương giả nào.

Ký Bắc vương nóng lòng nói: “Hiện giờ triều đình đã chế tạo được hai mươi thần khí khí cầu lớn, thời gian không chờ đợi ai hết! Ngày mai cho tiến hành bay thử ngay, người thấy sao?”

“Vâng, thưa vương gia! Thuộc hạ sẽ thông báo chuyện này xuống dưới!”

Thế là ngày hôm sau, vương gia và tốp tùy tùng thân cận của hắn ta đã tới đại viện từ rất sớm, cả các hào kiệt giang hồ đầu quân vào vương phủ cũng tề tựu đông đủ, bọn họ tới để xem lần bay thử hiểm hoi này.

Chương 168: Vương gia cũng bay thử

Vương gia đứng bên dưới khí cầu lớn đang được thêm khí nóng, hắn ta thốt lên đầy kinh ngạc: “Đây chính là thần khí khí cầu lớn! Thật không ngờ một thứ với hình dáng kì lạ như thế này lại có thể bay lên trời!”

Một vị hào kiệt trong giang hồ mỉm cười: “Vương gia, nếu không có trình sát truyền đạt lại thì thuộc hạ cũng không dám tin thứ này có thể bay được! Thuộc hạ chỉ có thể nói trạng nguyên đúng là một thiên tài, không hổ danh là sao Văn Khúc từ trên trời hạ phàm, vậy mà hắn lại phát minh ra được thứ thần khí này!”

Vương gia nghe xong cũng gật đầu, trên mặt hắn ta là nụ cười rạng rỡ, ngoài ra còn thoáng thấy vẻ kiêu ngạo.

Hiện giờ trạng nguyên Lâm Bắc Phàm đã là người của hắn ta rồi.

Người khác khen trạng nguyên thì cũng như đang khen hắn ta vậy!

“Có điều bản vương vẫn thấy hơi lo, thứ này có thể bay được thật sao?” Vương gia thấp thỏm.

Hắn ta luôn không an tâm về những chuyện mà mình chưa từng thấy.

Gia Cát tiên sinh cười đáp: “Vương gia cứ yên tâm! Thần khí bay lên trời này giống hệt với thần khí mà triều đình chế tạo, đã vậy nó còn được chế tạo theo cách mà vị kia chỉ cho nên chắc chắn không xảy ra vấn đề gì đâu!”

Vương gia vô cùng mừng rỡ: “Được! Nếu lần bay thử này thành công thì bản vương sẽ trọng thưởng cho tất cả mọi người!”

“Đa tạ vương gia!” Mọi người có mặt đều bật cười.

Khí nóng được thêm vào khí cầu lớn, cuối cùng chiếc khí cầu lớn phình ra thành một quả cầu khổng lồ cao khoảng ba, bốn tầng lầu, đứng ngoài đại viện cũng có thể trông thấy rõ ràng nên cũng đã thu hút sự chú ý của nhiều người.

Có điều vương gia cũng chẳng che giấu gì cả.

Hiện giờ các thân vương và các quốc gia đều đang nghiên cứu khí cầu lớn, dù triều đình có biết thì có thể làm gì được hấn ta nào?

Kẻ có tội chẳng phải một người, người cũng chỉ có thể ngâm bồ hòn làm ngọt mà thôi!

Nghĩ tới đây, Ký Bắc vương lại càng bội phục Lâm Bắc Phàm đang ở kinh thành xa xôi.

Một kẻ nhỏ nhỏ của hấn thôi mà đã giúp hấn ta giải quyết được hậu hoạn!

Đúng là thiên tài mà!

Vương gia đứng phía dưới khí cầu lớn, nhìn khí cầu lớn đang phình lên, đã tâm trong lòng hấn ta cũng dần dần bành trướng.

“Lần này... nhất định phải bay thành công!”

Lúc bấy giờ, một binh sĩ tới bẩm báo: “Vương gia, khí nóng đã được thêm đầy đủ, có thể tiến hành bay thử lần thứ nhất!”

Ánh mắt của mọi người cũng nóng lên.

“Vương gia, để thuộc hạ làm người bay thử đầu tiên cho ạ!”

“Vương gia, mong vương gia giao nhiệm vụ này cho thuộc hạ!”

“Vương gia...”

...

Trông các hào kiệt giang hồ tranh nhau nhận, và cả các tướng quân, tướng sĩ đang nóng lòng kia, vương gia cười ha ha: “Các vị anh hùng không cần tranh giành, người nào cũng sẽ có

phần! Lưu thiếu hiệp tuổi còn nhỏ thì hãy để hắn làm người đầu tiên vậy!”

Lưu thiếu hiệp tên đầy đủ là Lưu Chân Vân, là một thiếu hiệp mới nương nhờ Ký Bắc Vương không lâu.

Hắn ta tuổi đời còn chưa tới đôi mươi, đương lúc tuổi trẻ tràn đầy nhiệt huyết, muốn được gây dựng nghiệp lớn cùng vương gia.

Hành động này đúng lúc có thể lấy lòng vương gia.

Không nằm ngoài dự đoán của vương gia, Lưu Chân Vân vừa nghe thấy hắn ta giao nhiệm vụ quý giá này cho mình, lập tức mừng rỡ: “Đa tạ vương gia! Thuộc hạ nhất định sẽ không phụ lòng vương gia!”

Sau đó hắn ta nóng lòng nhảy vào bên trong giỏ khí cầu và đợi cho khí cầu lớn bay lên.

Những người khác trông thấy cũng không buồn tranh giành nữa, dù sao thì bọn họ cũng sẽ có cơ hội mà.

Lúc này, khí cầu lớn đang chậm chậm bay lên và đã cách mặt đất hơn một mét.

Mọi người đều hưng phấn vô cùng.

“Bay lên rồi!”

“Nó bay lên thật rồi kìa!”

“Bay lên trời rồi!”

...

Ký Bắc vương mừng rỡ: “Nó bay lên thật rồi, quả đúng là thần khí bay lên bầu trời!”

Đang nói thì khí cầu lớn lại cách mặt đất thêm ba, bốn mét nữa.

Mọi người nhìn mà lại càng vui hơn.

“Cách ba, bốn mét rồi kìa, còn cao hơn cả tường!”

“Bay cao hơn nữa đi!”

“Bay lên trời luôn đi!”

...

Chiếc khí cầu lớn tiếp tục tiến về khoảng không trong sự mong chờ của tất cả mọi người.

Bất tri bất giác nó đã cách mặt đất ba mươi mét.

Cộng thêm chiều cao vốn có của khí cầu lớn thì lúc này, độ cao đã đạt tới năm mươi mét, gần như người trong toàn thành đều có thể nhìn thấy nó.

Mọi người nhìn mà hoa tay múa chân, vui vẻ cực kì.

Vương gia ở phía dưới hét lên: “Lâm thiếu hiệp, tình hình thế nào rồi?”

Lưu Chân Vân đứng trong giỏ khí cầu đang vô cùng kích động: “Ồn, mọi thứ đều ổn, mong vương gia yên tâm!”

“Được!” Vương gia cười lớn.

“Chúc mừng vương gia! Chúc mừng vương gia!” Gia Cát tiên sinh chấp tay lớn giọng nói: “Lần bay thử này về cơ bản đã thành công! Có thần khí bay lên trời này rồi thì không lo đại nghiệp của vương gia bất thành nữa!”

“Chúc mừng vương gia! Chúc mừng vương gia!” Mọi người đồng thanh hô.

“Ha ha ha ha ha...” Vương gia bật cười, đây là lần đầu tiên hắn ta phát hiện mình cách giấc mơ gần đến như vậy.

Thế nhưng đúng lúc ấy, có một tiếng phụt vang lên.

Khí cầu lớn bỗng không còn bay lên nữa mà từ từ rớt xuống.

Chương 169: Bản vương là người thiếu tiền sao?

Vương gia hoảng loạn: “Chuyện gì thế này?”

Mọi người thi nhau nhìn về phía thợ thủ công già, người chịu trách nhiệm chính trong việc nghiên cứu khí cầu lớn.

Thợ thủ công kia lau mồ hôi trên mặt, trông hắn ta có hơi hoảng sợ: “Vương gia, hình như túi khí của khí cầu lớn bị rách rồi?”

Vương gia hỏi: “Rách rồi thì sẽ thế nào?”

“Theo cách chế tạo thì khí cầu lớn bay lên là nhờ có khí nóng! Nếu túi khí bị rách thì khí cầu lớn sẽ xẹp đi, khí nóng bên trong khí cầu lớn sẽ tản hết ra ngoài! Không có khí nóng thì khí cầu lớn không thể bay được!”

Đang nói thì khí cầu lớn đã chậm chậm rơi xuống mặt đất dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

Bọn họ lại nhìn kĩ hơn một chút, phát hiện bên trên khí cầu lớn có một cái lỗ, khí nóng đã tràn qua cái lỗ đó.

“Xin vương gia trách tội!” Các thợ thủ công lập tức quỳ xuống.

Sắc mặt của vương gia khó coi vô cùng.

Lần bay thử đầu tiên đã thành ra như vậy, đã thế còn ở ngay trước mặt mọi người, thế này chẳng phải đang làm trò cười cho thiên hạ hay sao?

Quân sư Gia Cát tiên sinh lập tức lên tiếng: “Vương gia, lần bay thử nghiệm đầu tiên có thể nói là đã thành công rồi! Còn về chuyện khí tràn ra thì có lẽ do đây là lần đầu tiên các thợ thủ công chế tạo nên chưa có nhiều kinh nghiệm! Vương gia hãy cho bọn họ thêm cơ hội, bọn họ chắc chắn sẽ chế tạo ra khí cầu lớn bay lên trời khiến Vương gia hài lòng, rong ruổi khắp giang sơn vạn dặm!”

Sắc mặt của vương gia dịu đi, dẫu sao thì hắn ta vẫn cần phải dựa vào đám thợ thủ công này để chế tạo khí cầu lớn nữa.

Nếu hắn ta phạt bọn họ thì sẽ ảnh hưởng đến sự tích cực của bọn họ.

Nghĩ đến đây, vương gia bèn nở nụ cười hòa nhã: “Quân sư nói phải, có thể nói thần khí khí cầu lớn này đã được nghiên cứu và chế tạo thành công, chỉ có điều giữa chừng xảy ra chút vấn đề nho nhỏ mà thôi! Các thợ thủ công cứ yên tâm, bản vương sẽ không trách tội các ngươi! Các ngươi mau đứng lên đi, mặt đất lạnh lắm!”

“Đa tạ Vương gia!” Các thợ thủ công kinh ngạc trước thái độ hòa nhã của vương gia, bọn họ thậm chí phào một hơi đồng thời cũng cảm kích vô cùng.

Các hào kiệt võ lâm khác trông thấy cảnh tượng ấy cũng thi nhau gật đầu.

Đây mới chính là vị điện hạ khoan dung độ lượng, có cả đạo đức và lòng nhân ái trong mắt bọn họ!

Đây mới chính là một minh chủ mà bọn họ thề chết đi theo!

“Sau này lại tiếp tục làm phiền các thợ thủ công rồi!”

Vương gia cười bảo: “Mong các vị nhanh chóng chế tạo được số lượng lớn thần khí bay lên trời này! Sau khi hoàn thành, bản vương sẽ có trọng thưởng, thăng quan tiến chức cũng không thành vấn đề!”

“Rõ, thưa vương gia!” Các thợ thủ công hớn hờ.

Lúc bấy giờ, tại đất Giang Nam cũng có một chiếc khí cầu lớn đang chậm chậm bay lên bầu trời, thế nhưng bay chưa được bốn, năm mươi mét, khí cầu lớn đó đã chúi xuống đất.

Cả đám người đứng bên dưới ngẩn tò te.

Trong đó có một người hơi béo, trông điệu bộ có vẻ nghiêm túc đang đứng ở giữa. Hắn ta chính là Giang Nam vương, nhìn thấy khí cầu lớn rơi xuống trước mặt, hai mắt hắn ta đại ra: “Thần khí bay lên này... rốt cuộc là đã thành không hay thất bại vậy? Ai đó có thể nói cho bản vương biết được không?”

Vương Phú Quý – người đã từng làm ăn với Lâm Bắc Phàm kiên trì đáp: “Vương gia, tất nhiên là thành công rồi ạ!”

Giang Nam Vương ngoảnh đầu hỏi: “Sao ngươi lại nói vậy?”

“Vương gia, khí cầu lớn này đã bay được mười mấy trượng rồi, đây chẳng phải là đã thành công rồi hay sao? Nếu là ngày trước làm gì có thần vật nào có thể đưa người ta bay lên cả chục trượng được như vậy? Hoàn toàn không có!” Vương Phú Quý chấp tay nói.

“Đúng đúng đúng, ngươi nói rất có lí!” Gương mặt của Giang Nam vương tràn đầy sự vui mừng.

“Theo như cách chế tạo thì khi chế tạo túi khí cho khí cầu lớn phải tuân thủ yêu cầu nghiêm ngặt, không thể xảy ra một chút sai sót nào! Thế nhưng đây là lần đầu tiên các thợ thủ công của chúng ta chế tạo khí cầu lớn, kinh nghiệm còn thiếu sót nên

mới có chút vấn đề xảy ra! Cứ làm lại một vài lần là sẽ không sao hết!” Vương Phú Quý tiếp tục nói.

“Người nói rất có lí, vậy chúng ta tiếp tục chế tạo khí cầu lớn đi! Trước hết cứ làm năm mươi... à không, một trăm cái đi!”
Giang Nam vương nói một cách hùng hồn.

Vương Phú Quý giật bản mình: “Vương gia, liệu có nhiều quá rồi không? Một trăm cái cần rất nhiều tiền đó!”

Giang Nam vương lắc đầu: “Không hề nhiều! Hiện giờ triều đình đã chế tạo được hai mươi cái rồi, trong khi đó bản vương lại không có cái nào, như thế bảo bản vương đối đầu với triều đình kiểu gì đây? Một khoảng thời gian nữa có thể số lượng khí cầu lớn của triều đình sẽ lên đến bốn mươi, năm mươi cái! Thế nên chúng ta bắt buộc phải tranh thủ thời gian, mau chóng chế tạo ra một trăm chiếc khí cầu lớn mới có thể áp chế được triều đình!”

“Hơn nữa về tiền...” Giang Nam vương nói trong sự kiêu ngạo tột cùng: “Bản vương là người thiếu tiền sao? Bản vương nghèo đến nỗi chẳng có gì ngoài tiền! Mau triệu tập một số lượng lớn thợ thủ công lành nghề chế tạo một trăm chiếc khí cầu lớn cho bản vương!”

“Vâng thưa vương gia!”

Lúc bấy giờ, các thân vương và các quốc gia khác cũng đang lũ lượt thực hiện lần bay thử nghiệm đầu tiên.

Thế nhưng đến cuối cùng, tất cả khí cầu lớn của bọn họ chỉ bay được chưa đến năm mươi mét đã rơi xuống đất.

Song bọn họ đều cho rằng mình đã thành công, việc khí cầu lớn rơi xuống chỉ do một chút sai sót mà thôi.

Dẫu sao đây cũng là lần bay thử đầu tiên mà, có thể hiểu được.

Thế là bọn họ lại thi nhau gia tăng tốc độ sản xuất khí cầu lớn, không muốn làm kẻ tụt lại phía sau.

Tình hình đó đã được bẩm báo tới hoàng cung.

Chương 170: Trở thành người mà mình ghét nhất

Nữ đế nở nụ cười đắc ý: “Quả đúng như lời Lâm ái khanh nói, khí cầu lớn mà bọn họ chế tạo sẽ xảy ra vấn đề lớn, không bay được đến hai mươi trượng đã rơi xuống! Khí cầu lớn chỉ bay được không quá hai mươi trượng thì uy hiếp được cái gì?”

Khí cầu lớn chỉ bay được không quá hai mươi trượng chẳng khác gì một cái đèn lồng khổng lồ, chỉ cần một mũi tên thôi đã có thể bắn rụng nó.

Không bay được bảy, tám mươi trượng thì không thể tạo thành uy hiếp được.

Cứ nghĩ đến việc đám người kia không biết tự lượng sức mình, bất chấp cái giá chế tạo ra loại khí cầu lớn tồn tại nhiều vấn đề, cuối cùng tổn thất số lượng lớn người và của mà chẳng thu được gì là nữ đế lại muốn cười!

“Chiêu này của Lâm Bắc Phàm đúng là quá độc, quá cao minh!”

“Chẳng cần tốn chút sức lực nào, cũng chẳng cần tốn binh tổn ngựa mà vẫn có thể khiến thực lực của các thân vương yếu đi và khiến thực lực của trăm tăng lên!”

“Cán cân thắng lợi đang dần nghiêng về phía trăm rồi!”

“Các vị hoàng thúc, chắc chắn mấy người chẳng thể ngờ được đâu nhỉ?” Nữ đế vô cùng đắc ý.

Hiện giờ nàng đang sở hữu danh nghĩa chính thống, còn có rất nhiều của cải, nàng có thể âm thầm phát triển lực lượng của riêng mình.

Thời gian càng kéo dài thì càng có lợi cho nàng.

Trong lòng nàng lại càng bội phục Lâm Bắc Phàm hơn.

Cái tên này lúc nào cũng lông bông, thường gây ra những chuyện khiến nàng phải đau đầu, song những lúc quan trọng hẳn lại là kẻ chủ lực nhất.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, nữ đế lại thấy hơi nhớ cái tên này rồi.

“Đúng rồi, giờ Lâm ái khanh thế nào rồi? Hai hôm nay thấy hẳn yên tĩnh quá, có vẻ không giống hẳn cho lắm! À, trăm đã thưởng cho hẳn một mảnh ruộng màu mỡ rồi mà nhỉ, hẳn đã nhận chưa?”

Lão thái giám cúi đầu bẩm báo: “Khởi bẩm bệ hạ, hai hôm nay Lâm đại nhân đều ở Quốc Tử Giám, phân xưởng của Công bộ và doanh trại Cẩm Quân, công vụ khá bận rộn! Còn về mảnh ruộng màu mỡ kia thì Lâm đại nhân vẫn chưa nhận đâu ạ!”

“Vẫn chưa nhận à, thế thì không được rồi!” Nữ đề dẫn dò: “Người đi giục hẩn đi, bảo hẩn nhanh nhận mảnh ruộng đó cho trẫm! Có ruộng rồi hẩn mới biết an phận!”

“Vâng thưa bệ hạ!” Lão thái giám cúi đầu.

Không lâu sau, lão thái giám đó đích thân tới tìm Lâm Bắc Phàm.

“Vương công công, người ta thường nói không có việc gì thì không tới tòa tam bảo, ngọn gió nào đưa Vương công công tới đây thế?” Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa ra tiếp Vương công công.

“Lâm đại nhân, đương nhiên là bệ hạ phái ta tới rồi!” Lão thái giám mỉm cười.

“Bệ hạ có dặn dò gì sao?” Lâm Bắc Phàm thắc mắc, hẩn thấy đạo này cũng đâu có chuyện gì.

“Lâm đại nhân, người quên rồi sao? Bệ hạ đã thưởng cho đại nhân một mảnh ruộng màu mỡ, thế nhưng đến giờ mà đại nhân vẫn chưa nhận! Bệ hạ không nhìn nổi nữa nên mới phái chúng ta tới giục đại nhân!” Lão thái giám lại cười.

Lâm Bắc Phàm vỗ đầu: “Ừ nhỉ, đạo này công vụ bận bịu quá nên ta quên mất, thật ngại quá!”

Thật ra đó giờ hẩn đâu có để chuyện này trong lòng.

Dù sao thì hẩn cũng là một kẻ có thể chạy trốn bất cứ lúc nào, đất đai cũng chẳng mang theo được nên hẩn lấy để làm gì?

Vậy nên Lâm Bắc Phàm đã bất giác quên mất.

“Lâm đại nhân, giờ đại nhân đang được bệ hạ ưu ái, san sẻ phân ưu với người, công vụ đúng là bận bịu thật, chúng ta có thể hiểu được! Nhưng đại nhân không thể không nhận ruộng được! Đại nhân đi một chuyến với chúng ta được không? Bằng không bệ hạ trách tội, chúng ta cũng hết cách!” Lão thái giám cười khỏ.

“Mảnh ruộng đó ở đâu? Có xa không?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Không xa, ra ngoài thành là tới! Đây chính là mảnh ruộng mà bộ hạ đặc biệt chọn cho đại nhân đó!” Lão thái giám nói bằng giọng điệu đầy ngưỡng mộ.

“Được! Nếu đã vậy thì chúng ta đi xem thôi!” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

“Được, mời đại nhân đi theo chúng ta!”

Lâm Bắc Phàm kéo lấy mấy người Lý Sư Sư đi cùng, tiện thì nhớ đường luôn.

Khoảng một canh giờ sau, mọi người đã ra khỏi thành.

Lão thái giám chỉ vào một mảnh đất ruộng vuông vức và phì nhiêu: “Lâm đại nhân, đây chính là ruộng mà bộ hạ đã thưởng cho đại nhân, tổng cộng một trăm mẫu! Mà ruộng này cũng không cách kinh thành quá xa, tiện cho đại nhân quản lí, đại nhân thấy thế nào?”

Nhìn một cái cũng biết đây là mảnh ruộng màu mỡ rồi, bởi lẽ lúa được trồng ở đây sinh trưởng tốt đến mức khiến người ta phấn khởi.

Lâm Bắc Phàm đến thế giới này đã được hơn ba năm, từ đó đến giờ hắn cũng chưa từng thấy mảnh ruộng nào tốt đến vậy.

Hắn vừa gật đầu vừa cười, nói: “Rất tốt, ta rất thích, mong công công cảm ơn bộ hạ giúp ta!”

“Lâm đại nhân thích là được rồi!” Lão thái giám cũng bật cười, hắn ta lôi một cái hộp ra, bên trong đựng vài tờ giấy, đoạn dặn: “Đây là khế ước của mảnh ruộng này, mời Lâm đại nhân nhận!”

“Cảm ơn công công!” Lâm Bắc Phàm nhận bằng hai tay.

“Không có gì, chúng ta về bẩm báo với bộ hạ đây!”

“Công công đi thông thả!”

Lúc này, Lâm Bắc Phàm nhìn khế ước trong tay rồi lại nhìn mảnh ruộng trước mắt, trong lòng vẫn thấy hơi hoang mang.

Hắn đã trở thành một địa chủ gian ác, thích bóc lột nông dân ở xã hội cũ một cách đơn giản như vậy ư?

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi.

Hắn lẫn lộn bao năm nay cuối cùng lại trở thành người mà mình ghét nhất!

Song cảm giác này...

Ta lại rất thích!

Chương 171: Xin người đẩy lão gia

“Phu quân, chúng ta cũng có ruộng của mình rồi!” Lý Sư Sư vui vô cùng.

Đối với những người sống trong thời đại này thì có đất của riêng mình có nghĩa là có bản lĩnh sống yên thân gọi phận, có nghĩa là sẽ có hi vọng, có nghĩa là sẽ không chết vì đói.

Đây chính là cảm giác an toàn mà tiền bạc không thể mang lại được!

Giống như bây giờ vậy, rất nhiều người có tiền là phải mua nhà mới thấy yên tâm.

Đây chính là truyền thống từ tận xương tủy được truyền lại.

“Sư Sư, người vui mừng quá sớm rồi!” Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi, hắn cười khổ: “Dựa vào những chuyện mà chúng ta phạm phải thì sớm muộn gì chúng ta cũng phải rời khỏi nơi này. Mà mảnh đất này chúng ta cũng không mang đi được, nhận rồi cũng có tác dụng gì đâu?”

“Phu quân, người nói phải đấy!” Tâm trạng của Lý Sư Sư tụt dốc.

Lâm Bắc Phàm nhìn nàng mà thấy hơi đau lòng, hắn vội vàng an ủi: “Yên tâm! Tất cả mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi! Không có thứ gì có thể làm khó ta được! Trời đất rộng lớn, chắc chắn sẽ có chỗ cho chúng ta dung thân!”

Lý Sư Sư cười: “Nơi nào có phu quân thì chính là nhà!”

Nói rồi, Lý Sư Sư khẽ tựa vào người Lâm Bắc Phàm, hai người hưởng thụ khoảnh khắc yên tĩnh ấy.

Suy nghĩ của Lâm Bắc Phàm lại bắt đầu bay xa.

Mặc dù hẳn không đem mảnh đất này đi được, cũng không thể thu lợi từ nó, song hẳn có thể coi nó như mảnh ruộng thử nghiệm lai tạo giống lúa nước mới.

Mảnh ruộng nho nhỏ ở Quốc Tử Giám quá bé.

Nghĩ đến đây, Lâm Bắc Phàm nói với Đại Lực: “Đại Lực, làm phiên người tới Quốc Tử Giám một chuyến và gọi các học trò phụ trách lai tạo giống lúa nước ra đây, bảo với họ là ta có một mảnh ruộng tốt, có thể làm ruộng thử nghiệm lai tạo giống lúa nước!”

“Vâng, thưa thiếu gia!”

Khoảng độ hơn nửa canh giờ sau, mọi người đã chạy đến đông đủ.

Trông thấy mảnh ruộng lớn kia, đám học trò đều cực kì vui vẻ.

“Ti nghiệp đại nhân, mảnh ruộng này đúng là phì nhiêu thật!”

“Thích hợp để làm ruộng thử nghiệm lắm!”

“Có thể thử nghiệm thỏa thích một phen rồi!”

...

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hẳn nói: “Mọi người làm cho tốt! Đây là sự nghiệp vĩ đại mang lại lợi ích dài lâu! Nếu như thành công, bản quan sẽ bẩm báo lên triều đình tranh công cho các học trò! Thăng quan tiến chức chỉ là chuyện trong tầm tay!”

Các học trò hớn hờ lắm, chuyện này đã có tiền lệ rồi!

Trước khi khi nghiên cứu khí cầu lớn, các học trò tham gia nghiên cứu cùng đã được triều đình ban thưởng, con đường làm quan của họ càng thêm thuận lợi hơn.

Nếu bọn họ nghiên cứu thành công giống lúa nước để tăng sản lượng, giải quyết nạn đói cho dân chúng thì sẽ nhận được phần thưởng lớn cỡ nào đây?

Đám học trò đồng thanh bảo: “Đa tạ ti nghiệp đại nhân!”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười và gật đầu.

“Phu quân, có thể nghiên cứu thành công giống lúa nước chứ?” Lý Sư Sư không nhịn được hỏi.

“Nhất định có thể!” Lâm Bắc Phàm cực kỳ tự tin: “Nếu tất cả mọi thứ đều được tiến hành thuận lợi thì ngày này năm sau chính là ngày thu hoạch! Năm hóng mát dưới bóng lúa chắc chắn không còn là giấc mộng nữa!”

“Nếu như thật sự thành công thì phu quân có thể sánh ngang với thánh nhân thời cổ và để lại tiếng thơm cho ngàn đời rồi!” Lý Sư Sư kích động nói.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, cười bảo: “Ta cũng không nghĩ nhiều đến thế! Ta chỉ muốn làm tất cả mọi chuyện trong khả năng của mình mà thôi! Còn về người khác nhìn nhận ta thế nào thì đâu có liên quan gì đến ta?”

“A di đà phật, sư phụ/ sư công quả là một Phật thật ở nhân gian!” Hai vị hòa thượng chấp tay, nói với giọng điệu sùng bái.

“Cư mà vẫn ít người quá! Gọi các tá điền ở đây ra cho ta!”

Không lâu sau, mười mấy tá điền đều có mặt, bọn họ đều nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt đầy thấp thỏm.

Bọn họ đã nghe nói Lâm Bắc Phàm là một tên tham quan từ lâu, chẳng lẽ hắn không hài lòng với cách phân chia tiền thuê nên muốn nhiều tiền hơn?

Một lão nông dân trong đó cả gan hỏi: “Lâm đại nhân, đại nhân gọi chúng ta qua đây là có chuyện gì?”

“Bản quan định thu hồi mảnh đất này để trồng giống lúa nước lai tạo!”

Các tá điền nghe mà hoảng loạn, bọn họ quỳ rạp xuống.

“Đại nhân à, người không thể thu hồi mảnh đất này được!”

“Đại nhân mà thu hồi thì chúng ta ăn cái gì, uống cái gì đây? Cả nhà từ già đến trẻ chỉ trông chờ vào mỗi mảnh ruộng này mà thôi!”

“Cầu xin đại nhân mở lòng từ bi, tha cho chúng ta một con đường sống!”

“Thật sự xin người đấy, lão gia!”

...

Lâm Bắc Phàm chau mày: “Nghe ta nói hết cái đã! Mặc dù bản quan muốn thu hồi mảnh đất này nhưng cũng không đuổi các ngươi đi, bản quan chỉ định lấy mảnh đất này làm nơi lai tạo giống lúa nước mà thôi!”

“Còn về lai tạo giống lúa nước là gì thì các ngươi không cần quan tâm, các ngươi chỉ cần làm theo đám học trò này thôi. Bọn họ bảo các ngươi làm gì thì các ngươi làm cái đấy, ngày thường chú ý chăm sóc mảnh ruộng này là được! Chỉ cần các ngươi nghe lời, làm việc tốt thì mỗi tháng bản quan sẽ trả cho các ngươi một lượng bạc tiền công!”

Chương 172: Mọi người đều phản đối

“Một tháng được một lượng bạc!” Mọi người kinh ngạc.

Phải biết rằng nông dân thuộc tầng đáy xã hội như bọn họ có làm lụng vất vả cả năm trời thì nhiều nhất cũng chỉ kiếm được bốn đến năm lượng, mà thế là đã tốt lắm rồi đấy.

Nếu giờ một tháng bọn họ được một lượng, vậy một năm bọn họ sẽ được mười hai lượng!

Gấp gần hai lần luôn!

“Lâm đại nhân, những lời đại nhân nói là thật sao?” Vẫn là lão nông kia lên tiếng hỏi, hắn ta vừa kích động vừa mong chờ.

Lâm Bắc Phàm đứng chấp tay: “Đương nhiên rồi! Bản quan lừa các ngươi để làm gì? Chỉ dăm ba lượng bạc này, còn sợ bản quan không trả nổi chắc?”

Mọi người nhớ ra Lâm Bắc Phàm giàu có lắm của nên cũng yên tâm.

Hắn là người có thân phận có địa vị, lại có nhiều tiền, thật sự thì hắn chẳng cần phải lừa gạt bọn họ làm gì.

“Được, đại nhân, chúng ta sẽ làm theo lời đại nhân!”

“Đại nhân, tiểu nhân cũng sẽ làm theo lời đại nhân!”

“Chỉ cần không chết đói thì bảo chúng ta làm gì cũng được!”

...

“Một sự lựa chọn vô cùng sáng suốt, bản quan thích người nghe lời!” Lâm Bắc Phàm búng tay, đoạn nói với Đại Lực ở bên cạnh: “Cho bọn họ mỗi người một lượng bạc để cải thiện cuộc sống! Nếu sau này bọn họ làm việc tốt thì tiếp tục thưởng!”

Các tá điền mừng rơn: “Đa tạ Lâm đại nhân!”

Bọn họ rất cảm kích trước ân huệ và uy nghiêm của Lâm Bắc Phàm, đồng thời cũng hăng hái dấn thân vào công tác xây dựng thử nghiệm, giúp Lâm Bắc Phàm lai tạo giống lúa nước.

Trên ruộng là cảnh tượng vô cùng bận rộn.

“Ngày này năm sau là lúc thu hoạch rồi!”

“Có lúa nước thì thực lực của Đại Võ sẽ có sự thay đổi rất lớn cho mà xem!”

Lâm Bắc Phàm cảm giác hần đã cống hiến rất nhiều cho nữ đế, cho hoàng triều Đại Võ, chắc chắn hần sẽ không thiệt thòi.

Thế nên tại buổi tảo triều ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm dâng thư lên.

“Khởi bẩm bệ hạ, việc lai tạo giống lúa nước của vi thần đã bước vào giai đoạn khó khăn nhất, song trước mắt vi thần lại thiếu tiền của! Mong bệ hạ hỗ trợ kinh phí nghiên cứu một nghìn vạn lượng, vi thần vô cùng biết ơn!”

Hần vừa dứt lời thì cả triều lại được thể xôn xao.

Khóe miệng nữ đế hơi co giật, Lâm Bắc Phàm há mồm ra là đòi một nghìn vạn lượng, lòng tham lớn quá rồi đấy!

Có phải dạo này hần tham ô hơi nhiều nên “chướng bụng” và bị điên rồi không?

“Thần phản đối!”

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm đứng ra lớn giọng nói:

“Khởi bẩm bệ hạ, kinh phí này của Lâm ti nghiệp quá lớn, nếu cung cấp sẽ ảnh hưởng đến cân bằng thu chi của quốc khố, ảnh hưởng này là rất lớn, thậm chí còn khiến nền tảng quốc gia bất ổn, vi thần quyết không đồng ý!”

Lâm Bắc Phàm lại vô cùng bình tĩnh: “Tiền đại nhân, kinh phí này đúng là lớn thật! Song nếu nghiên cứu thành công giống

lúa nước giúp tăng sản lượng thì có thể giải quyết được vấn đề cơm ăn của cả ngàn vạn dân chúng! Có thể khiến dân chúng an cư lạc nghiệp, khiến chính quyền Đại Võ càng thêm ổn định. Việc này mang lại lợi ích dài lâu! Để mà so sánh thì kinh phí một nghìn vạn lượng không hề nhiều!”

Mặt mũi Tiền Viễn Thâm nhăn như mướp đắng.

Một nghìn vạn không nhiều, người cũng không biết xấu hổ mà nói ra à?

Có phải đợt tra xét từ đầu đến cuối Công bộ lần trước đã khiến lòng tham của người lớn thêm rồi không?

“Nếu bỏ ra một nghìn vạn lượng mà có thể nghiên cứu ra giống lúa nước giúp gia tăng sản lượng, giải quyết vấn đề cơm ăn cho cả ngàn vạn bách tính thì đúng là rất đáng! Nhưng nhờ thất bại thì sao? Ngộ nhờ thất bại thì một nghìn vạn lượng này coi như đổ bể! Lâm đại nhân có gánh nổi trách nhiệm này không đây?” Tiền Viễn Thâm nói.

Lâm Bắc Phàm vẫn bình tĩnh: “Tiền đại nhân, người nghiêm trọng hóa vấn đề rồi đây! Trước kia người cũng bảo ta không nghiên cứu ra được khí cầu lớn nhưng người xem chẳng phải ta đã thành công rồi hay sao? Thế nên đợt nghiên cứu lại tạo giống lúa nước này hoàn toàn có hy vọng!”

“Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ!”

Tiền Viễn Thâm kích động: “Lâm ti nghiệp, người có thể nghiên cứu ra thần khí bay lên trời đó, hiện thực hóa giấc mộng bay lên trời giúp tăng cường quốc lực, bản quan và toàn thể dân chúng đều vô cùng biết ơn sự công hiến của người!”

“Thế nhưng thần khí bay lên trời với lại tạo giống lúa nước hoàn toàn là hai chuyện khác nhau! Từ xưa đến nay có không biết bao nhiêu đợt nghiên cứu lương thực, nhưng được mấy đợt thành công? Không một đợt nào hết, không có lấy một lần thành công! Người có thể đảm bảo được rằng mình sẽ thành công không?”

“Đương nhiên là bản quan có thể!” Lâm Bắc Phàm đã định trước mọi việc, hắn nói: “Bản quan dám viết giấy bảo đảm, nếu trong vòng hai năm bản quan không nghiên cứu ra được

giống lúa nước có thể gia tăng sản lượng thì sẽ trả lại toàn bộ kinh phí cho quốc khố, có thể tính lãi!”

“Lâm ti nghiệp, dù ngươi có lòng, có tài nhưng quốc khố của nước ta không có nhiều tiền đến vậy! Mức dùng ngân lượng trong quốc khố đã được sắp xếp từ lâu, hoàn toàn không thể chi ra một nghìn vạn lượng được! Thế nên vi thần...”

Tiền Viễn Thâm chấp tay nói với nữ đế: “Thần phản đối đề nghị này của Lâm ti nghiệp!”

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu cũng đứng ra lên tiếng: “Thần cũng phản đối!”

Công bộ thượng thư Vương Như Thủy cũng đứng ra: “Thần cũng phản đối!”

...

Chương 173: Hai trăm vạn cũng được

Các quan lại khác cũng đứng ra phản đối, không một ai đồng ý cả.

Nữ đế cũng không đồng ý cho lắm, một nghìn vạn lượng thật sự quá nhiều!

Một nghìn vạn lượng là một phần mười số tiền trong quốc khố rồi, số tiền này có thể dùng để xây dựng một công trình cực lớn, thậm chí còn có thể phát động một cuộc chiến tranh với quy mô cả trăm vạn người, thật sự không thể chỉ một nghìn vạn lượng này một cách bừa bãi được.

Nếu Lâm Bắc Phàm xin một đến hai trăm vạn lượng thì nữ đế còn có thể miễn cưỡng đồng ý.

Song một nghìn vạn thì nàng không chấp nhận được!

“Lâm ái khanh, ngươi đòi nhiều quá rồi, ít hơn một chút đi được không?”

“Được! Vi thần hiểu được cái khó của bệ hạ và các quan, vậy thì vi thần xin năm trăm vạn lượng trước vậy! Năm trăm vạn lượng còn lại thì sang năm chỉ sau cũng được!” Lâm Bắc Phàm nói, trong đôi mắt hấn đầy vẻ chờ mong.

Mọi người đều tức đến mức lệch mũi!

Vậy thì có khác gì lấy luôn một nghìn vạn đâu?

Người còn bảo người hiểu được cái khó của bọn ta nữa chứ?

Nếu người hiểu thì đã không đưa ra cái yêu cầu này rồi!

Đồ khốn nạn!

Nữ đế trả lời với giọng bức mình: “Ý của trẫm là người cần một đến hai trăm vạn thôi là được rồi, một nghìn vạn thật sự không được!”

“Nhưng nếu ít hơn một nghìn vạn thì thực sự không thể nghiên cứu được đâu ạ!” Lâm Bắc Phàm thấy rất oan ức.

Ta đã chuẩn bị cho ra đời giống lúa nước có thể giúp nước giúp dân rồi!

Có loại lúa nước cao cấp này thì có thể giải quyết vấn đề cơm ăn của hàng nghìn vạn dân chúng ngay lập tức, đây là một chuyện tốt có lợi cho quốc gia, có lợi cho người dân mà có bao nhiêu tiền cũng không thể mua được!

Các người chỉ chi một đến hai trăm vạn, có thấy hợp lý không hả?

Không thể bắt nạt người thành thật được!

Trông vẻ mặt vô cùng oan ức của Lâm Bắc Phàm, nữ đế không biết phải nói gì hơn, các quan cũng vậy!

Trông hắn cứ như thể phải chịu thiệt cỡ nào vậy!

Chẳng lẽ đối với hắn việc kiếm chác ít ỏi chính là thiệt thòi?

Nữ đế mệt mỏi vô cùng: “Quốc khổ thật sự không có nhiều tiền đến vậy! Việc lai tạo giống lúa nước có thể tạm thời bỏ đó, cứ từ từ mà làm! Người cứ nghiên cứu những thứ khác đi đã, ví dụ như thuyền có thể nổi trên mặt nước ấy!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Vậy cũng được, cơ mà thần muốn xin kinh phí năm trăm vạn lượng!”

Nữ đế: “Vãi!”

Bách quan: “Đậu má!”

Mọi người trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ tức tối!

Năm trăm vạn, vậy mà người cũng dám xin thật cơ đấy!

“Lâm ti nghiệp, trước kia khi nghiên cứu thần khí khí cầu lớn, người chỉ cần hai trăm vạn thôi đã có thể nghiên cứu ra rồi! Có sao lần này khi nghiên cứu thuyền người lại đòi đến năm trăm vạn lượng?” Gương mặt của Công bộ thượng thư Vương Như Thủy co rúm lại.

Lúc ta tham lam nhất cũng chẳng bị được với người lúc này đâu!

“Vậy là Vương đại nhân không biết rồi!” Lâm Bắc Phàm cười: “Thực ra chế tạo thần khí bay lên trời là một việc khá dễ! Giống như trước đó chúng ta tốn không tới một tháng đã sản xuất ra được hai mươi khí cầu lớn vậy, cái khó của việc này chủ yếu nằm ở chỗ nghiên cứu!”

“Thế nhưng thuyền thì lại khác!”

“Đầu tiên, muốn chế tạo được một con thuyền thì phải cần rất nhiều sắt thép! Mọi người cũng biết đấy, sắt thép là những thứ vô cùng đắt đỏ! Thần muốn chế tạo thuyền thì trước hết phải mua được một lượng lớn sắt thép, những thứ này đều cần rất nhiều tiền! Khi đóng sắt thép thành thuyền lại hao tốn thêm rất nhiều nhân lực, chuyện này cũng cần chi rất nhiều tiền nữa!”

“Vậy nên chi phí để đóng một con thuyền còn nhiều hơn cả chi phí chế tạo một thần khí bay lên trời, năm trăm vạn lượng là còn ít đấy!”

Mọi người không khỏi gật đầu, xem ra lời hấn nói cũng có lí ra phết.

Thế nhưng bọn họ vẫn thấy Lâm Bắc Phàm có ý đồ xấu xa gì đó.

Nữ đế trông sắc mặt của các quan, trong lòng thâm nhủ: Các người khỏi cần nghi ngờ, hấn có ý đồ xấu xa thật đấy!

Trong số kinh phí nghiên cứu hai trăm vạn lượng lần trước, hấn đã chiếm mất một trăm chín mươi chín vạn lượng.

Còn trong số kinh phí lần năm trăm vạn lượng lần này, ít nhất hấn cũng phải chiếm đến bốn trăm chín mươi vạn.

Đám cáo già các người mà so với hấn thì đúng là vẫn còn xanh và non lắm.

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm hừ một tiếng, hắn ta không thèm đếm xỉa đến Lâm Bắc Phàm nữa mà bẩm báo luôn với nữ đế: “Bệ hạ, năm trăm vạn là quá nhiều, quốc khố không có nhiều tiền đến vậy, mong bệ hạ minh xét!”

“Vậy Tiền đại nhân, người nói xem chi được bao nhiêu? Hạ quan có thể xem xét tình hình để giảm đi một chút!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Nhiều nhất là hai trăm vạn, không thể nhiều hơn được nữa!” Tiền Viễn Thâm hừ một tiếng rồi đáp.

Lâm Bắc Phàm khẽ thở dài một hơi đầy thất vọng: “Được rồi, hai trăm vạn thì hai trăm vạn! Mặc dù ít tiền nhưng hạ quan vẫn miễn cưỡng có thể nghiên cứu ra một công cụ có thể nổi trên nước vậy!”

Tiền Viễn Thâm lập tức hồi hận, hắn ta cảm giác mình đề xuất hơi nhiều rồi thì phải!

Tên ranh ma này!

Chương 174: Thần không có ý kiến

“Lâm ti nghiệp, người đừng vui mừng quá sớm!”

Tiền Viễn Thâm hừ một tiếng, đoạn bảo: “Những lời khó nghe luôn dành để nói đầu, người động đến tiền của quốc khố, quốc khố lại liên quan đến nền tảng lập quốc nên người không được phép để xảy ra sai sót! Nếu người đã tiêu một đồng tiền mà vẫn không nghiên cứu ra được thứ gì thì đáng tội gì hả?”

“Vậy thì giới hạn là ba tháng đi!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Nếu trong ba tháng bản quan không nghiên cứu ra được gì thì hai trăm vạn kia sẽ được trả lại cho quốc khố!”

“Được! Nói lời giữ lời! Mong bệ hạ và các quan cùng làm chứng!” Tiền Viễn Thâm chấp tay nói.

Cứ thế, Lâm Bắc Phàm lấy được hai trăm vạn từ quốc khố.

Mặc dù hơi ít nhưng méo mó có còn hơn không!

Hiện giờ hắn muốn nâng cấp cần phải có rất nhiều tiền, nên cũng chỉ đành không ngừng “kiếm chác” thôi.

Do trước kia đã nghiên cứu được thần khí khí cầu lớn nên Lâm Bắc Phàm – người đã lấy được món kinh phí nghiên cứu mới rất được mọi người để mắt đến.

Bọn họ đang muốn xem xem hắn có thể nghiên cứu ra được thứ gì kinh thiên động địa hay không.

Thế nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên nhất là Lâm Bắc Phàm nên ăn thì ăn, nên chơi thì chơi, hắn vẫn sống một cách vui vẻ, dường như chẳng hề để tâm đến chuyện này một chút nào cả.

Bên trong kinh thành cũng là cảnh ca hát nhảy múa thái bình.

Song ngoài kia lại là loạn lạc, xung đột nổ ra liên miên.

Trong đó, tại mảnh đất Giang Đông đã có một chuyện lớn xảy ra.

Một yêu giáo tên là Thiên Nhất Giáo bỗng nhiên xuất hiện làm mưa làm gió, mê hoặc mọi người. Trong một khoảng thời gian ngắn, bọn chúng đã quy tụ được hàng vạn dân chúng phát cờ khởi nghĩa. Các cuộc khởi nghĩa cứ mọc lên như nấm và uy hiếp đến chính quyền hoàng triều.

Trong buổi triều, nữ đế phần nộ vô cùng.

“Một yêu giáo không biết từ đâu chui ra mà cũng dám uy hiếp đến trẫm! Hiện giờ các vị hoàng thúc của trẫm còn đang đợi xem trò cười, nếu không dập tắt cuộc khởi nghĩa kịp thời thì chắc chắn cục diện chính trị sẽ mất ổn định! Các vị ái khanh có kế sách gì không?”

“Bệ hạ, với yêu giáo tầm này thì chỉ cần phái binh đi tiêu diệt là được!”

Một lão tướng quân đứng ra, chấp tay nói: “Xin bệ hạ cho thần đại quân mười vạn người, vì thần có thể san bằng Thiên Nhất Giáo và tóm tắt cả bọn chúng về! Chỉ là một yêu giáo nhỏ nhoi mà thôi, không cần phải suy nghĩ nhiều!”

“Bệ hạ, kẻ này không được đâu!” Một vị quan nhỏ khác hoảng sợ lên tiếng.

Hắn tới từ Giang Đông, đặc biệt qua bẩm báo chuyện này.

“Tại sao không được?” Nữ đế hỏi.

“Bởi vì giáo chủ của Thiên Nhất Giáo được xưng là Thiên Nhất Từ Bi Thánh Mẫu nương nung, lấy phổ độ chúng sinh làm gốc! Bọn chúng cố ý mê hoặc dân chúng, dẫn dụ dân chúng làm việc cho bọn chúng! Dân chúng mù quáng nên cứ để mặc cho chúng sai khiến!”

“Một khi xảy ra mâu thuẫn thì người bị thương trước hết chính là dân chúng, chuyện này xảy ra đã không phải chỉ ngày một ngày hai rồi!”

Tiểu quan đỏ lau mồ hôi lạnh trên mặt: “Nếu giờ phái binh đi trấn áp chắc chắn sẽ xảy ra xung đột đổ máu, thương vong nghiêm trọng! Hơn nữa bọn họ đều là cao thủ, chỉ cần phát hiện có gì bất thường là bọn chúng sẽ chuồn đi ngay!”

“Vậy nên thừa bệ hạ, kế này không thể dùng được!”

Mọi người kinh ngạc: “Hóa ra là vậy! Lòng dạ thật hiểm ác!”

Nữ đế cũng đau lòng vô cùng: “Các ái khanh còn có cách gì thỏa đáng không?”

Tuy nhiên tình thế này rất cam go, chẳng ai dám lên tiếng cả.

“Có thể phái cao thủ đi chém đầu người của Thiên Nhất Giáo không?” Một lão thần đề nghị.

“Đây cũng là một cách nhưng rất khó!” Người lên tiếng vẫn là tiểu quan kia: “Bọn chúng có rất nhiều cao thủ Tiên Thiên nên chúng ta phải điều hơn mười vị trên Tiên Thiên tới, hơn nữa còn phải tốc chiến tốc thắng! Bằng không, một khi bọn chúng muốn chạy thì chúng ta không ngăn được đâu! Chỉ sợ bọn chúng sẽ lẫn vào dân chúng, chuyện này...”

Mọi người đều gật đầu với vẻ nặng nề.

Lực sát thương của một cao thủ Tiên Thiên quả thực vô cùng lớn!

Hắn ta chỉ cần phát nhẹ tay một cái thôi đã có thể chém chết cả chục, thậm chí là cả trăm sinh mạng!

Chiến thuật biến người chẳng có tác dụng gì đối với bọn họ cả!

Mọi người đều đang nghĩ đối sách để giải quyết, cả nữ đế cũng vậy.

Kết quả nhìn khắp văn võ bá quan, nữ đế phát hiện có một người đang nghiêng nghiêng ngã ngã chực ngủ gục, khiến nàng cực kỳ bức mình.

Hay lắm cái tên khốn khiếp kia!

Mọi người đều đang san sẻ cùng trầm, lại chỉ có mình ngươi là ở đó trộm lười biếng!

Chẳng lẽ không có cơ hội ăn chặn tiền là ngươi không chịu san sẻ khó khăn với trầm hả?

Ngươi đừng thực dụng như vậy có được không?

Thế là nữ đế bèn gọi: “Lâm ái khanh, ngươi có kế sách gì hay không?”

Lâm Bắc Phàm lập tức tỉnh như sáo, thấy nữ đế và văn võ bá quan toàn triều đều đang nhìn mình, lập tức chấp tay nói: “Khởi bẩm bệ hạ, các vị đại nhân nói đều có lý, vi thần cũng không có ý kiến gì cả!”

“Lâm ti nghiệp, có phải ngươi ngủ gật không đấy? Vừa rồi chúng ta cũng có nói gì đâu?” Công bộ thượng thư Vương Như Thủy lạnh lùng châm biếm.

“Hóa ra là vậy!” Lâm Bắc Phàm chớp mắt, lại chấp tay thưa: “Khởi bẩm bệ hạ, tuy rằng các vị đại nhân không nói nhưng chắc chắn trong lòng có kế sách, vi thần ngu dốt, không dám múa rìu qua mắt thợ!”

Sau khi nói xong, hắn lùi lại một bước với vẻ vô cùng thành thật, khiến da mặt của mọi người đều giật như bị động kinh.

Mẹ nó chứ!

Nói kiểu gì cũng có lý thế chứ! Đồ ranh ma!

Chương 175: Vạch trần yêu thuật

Nữ đế bức mình bảo: “Lâm ái khanh, đừng giả bộ với trầm nữa, mau nói cách của ngươi ra đây để mọi người cùng tham khảo đi!”

Lâm Bắc Phàm cười khỏ: “Bệ hạ, thần thật sự không có cách gì mà!”

Nữ đế chỉ vào Lâm Bắc Phàm, giọng nói vang dội: “Trẫm cảm thấy ngươi có đây!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Bệ hạ, thật sự không có ạ!”

Nữ đế cũng không làm màu nữa, phát tay một cách mát kiêu: “Trẫm thấy ngươi chắc chắn chưa nghe kỹ rồi, ai đó nói lại tình hình cho Lâm ái khanh đi?”

Sau khi biết được tình hình cụ thể, Lâm Bắc Phàm hỏi: “Thiên Nhất Giáo mê hoặc dân chúng, dụ dỗ người dân làm việc cho bọn chúng! Vậy vấn đề ở ngay đây chứ đâu, rốt cuộc bọn họ đã dùng cách gì để mê hoặc dân chúng?”

“Chủ yếu là thông qua biểu hiện thần tích để mê hoặc dân chúng!”

Vị quan nhỏ đó lập tức mở miệng bảo: “Bọn họ sở hữu khả năng bay lên trời, có thể từ trời giáng xuống!”

“Bọn họ có thể biến ra nước thánh từ trong chậu cạn, sau khi người dân uống xong không ai là không cảm thấy cả người khỏe khoắn, thân nhẹ như yến!”

“Có thể điều khiển đồ vật, vật gì cũng có thể chuyển động được hết!”

“Có thể điều khiển thiên hỏa, xua đuổi tà ma, loại bỏ tai họa cho dân chúng!”

“Mỗi lần cầu phúc cho dân chúng, trên trời đều sẽ xuất hiện điềm báo, có lúc là chữ lớn chiếu sáng hư không, có lúc còn có Bò Tát, thần tiên hiển linh, cách vài dặm cũng nhìn thấy được!”

“Chính vì có đủ các loại thần tích khác nhau nên dân chúng đều rất vững lòng tin, tôn sùng bọn họ là thần tiên cứu khổ cứu nạn!”

“Bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Bọn họ mê hoặc dân chúng thông qua thần tích để dân chúng làm việc cho bọn họ! Nếu chúng ta có thể vạch trần mấy thủ đoạn này của bọn họ khiến dân chúng có thể tỉnh táo lại, vậy yêu giáo này cũng không đủ dọa dẫm nữa, sẽ tự động tan rã thôi!”

Nữ đế gật đầu: “Lâm ái khanh nói có lý!”

Một lão thần đứng ra, nhíu mày nói: “Sở hữu khả năng bay lên trời lại từ trời giáng xuống là nói thật, chỉ cần là người có khinh công cao cường đều có thể làm được, thứ này có thể dùng để mê hoặc dân chúng!”

“Về phần có thể điều khiển vật, vật gì cũng có thể chuyển động được, thần nghe nói mấy võ giả cấp Tiên Thiên đó có thể phóng chân khí ra ngoài, không chế đao kiếm côn bổng, đám yêu nhân của Thiên Nhất Giáo có cường giả Tiên Thiên nên chắc hẳn việc này cũng không thành vấn đề!”

“Chỉ là biến ra nước thánh khiến dân chúng uống vào cả người khỏe khoắn...”

“Và điều khiển tiên hỏa xua đuổi tà ma.”

“Còn cả người cách vài dặm gần đó đều nhìn thấy điềm báo trên trời.”

“Mấy thứ này không phải việc mà võ giả có thể làm được, bản quan không nghĩ ra được là tại sao nữa!”

Lão thần chấp tay, lùi lại một bước.

Nữ đế lớn giọng nói: “Các vị ái khanh có cách gì không?”

Các quan đều lắc đầu, không nghĩ ra được.

Cuối cùng, nữ đế vẫn nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, hỏi với giọng mang theo vài phần mong đợi: “Lâm ái khanh, xưa nay người túc trí đa mưu, học nhiều hiểu rộng, trí nhớ lại tốt, người có thể giải thích được bí mật nằm trong các thần tích giả thần giả quỷ của bọn họ không?”

Lâm Bắc Phàm chấp tay: “Bệ hạ, xin hãy cho thần một ngày! Buổi tảo triều ngày mai thần sẽ giải đáp nghi hoặc cho bệ hạ và các vị đại thần đây!”

Nữ đế lớn giọng nói: “Được! Trẫm cho người thời gian một ngày!”

Ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm chuẩn bị rất nhiều đồ để vào tảo triều.

“Lâm ái khanh, đã một ngày rồi, bây giờ người đã có thể giải thích được bí mật nằm trong các thần tích giả thần giả quỷ của

bọn họ chưa?”

Lâm Bắc Phàm cười đắc ý: “Tất nhiên rồi, mời bệ hạ nhìn xem!”

“Đầu tiên là biến ra nước từ trong chậu rồng!”

Lâm Bắc Phàm lấy một cái chậu nhỏ ra giơ cho mọi người cùng nhìn: “Mời mọi người nhìn, có phải bên trong này trống không, không có thứ gì đúng không? Cũng không hề có nước?”

Mọi người liếc mắt nhìn rồi đều gật đầu.

“Đúng là trống trơn thật!”

“Chẳng có gì cả!”

“Bây giờ các người nhìn kỹ nhé!”

Trên tay Lâm Bắc Phàm có thêm một chiếc khăn đỏ, hất phủ lên trên sau đó lại nhanh chóng lấy ra.

Trong chậu nhỏ lập tức có thêm nửa chậu nước trong veo.

“Ế? Sao lại có nước rồi?”

“Biến ra nước kiểu gì vậy?”

“Nước ở đâu ra thế?”

Mọi người đều vô cùng tò mò.

Nữ đế nôn nóng hỏi: “Lâm ái khanh, người đã làm thế nào vậy?”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Thật ra chuyện này rất đơn giản, đây chỉ là một tiểu xảo bình thường mà thôi! Thực tế trong chậu vốn đã đựng nước nhưng lại bị một lớp màng trong suốt che bên trên, giữa màng và nước vô cùng kín kẽ, nước lại trong suốt nên thoát nhìn giống như một thể!”

“Bằng cách này sẽ tạo thành ảo giác, khiến mọi người cho rằng trong chậu không có nước, sau khi thần gỡ lớp màng trong chậu này ra, hiển nhiên nước sẽ chảy ra ngoài rồi!”

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn viên quan nhỏ tới từ Giang Đông kia: “Có phải yêu nhân của Thiên Nhất Giáo cũng biến ra như vậy không?”

Viên quan nhỏ đó đáp trong sự kích động: “Đúng! Chính là như thế! Làm giống y như đúc với đại nhân vậy! Nhưng uống nước thánh mà bọn họ biến ra còn có thể chữa bệnh...”

“Chuyện này thật ra cũng đơn giản thôi!”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Có khả năng bọn họ đã bỏ một ít thuốc vào trong nước, uống nước tương đương với uống thuốc nên hiển nhiên có thể chữa lành rồi, hoặc là bên trong hoàn toàn không có thuốc gì cả, đây chỉ là tác dụng tâm lý, chứ chẳng có gì lạ cả!”

Chương 176: Giải quyết hậu hoạn

“Một màn này của ái khanh thật khiến trẫm được mở mang tầm mắt! Còn nữa không?” Nữ đế hỏi với vẻ chờ mong.

“Hiển nhiên vẫn còn rồi ạ, tiếp theo chính là điều khiển tiên hỏa, xua đuổi tà ma!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói: “Bệ hạ, xin cho người đóng cửa lớn và toàn bộ cửa sổ lại, tắt hết toàn bộ nến đi!”

Nữ đế nói: “Chuẩn!”

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, Kim Loan Điện trở nên tối tăm hắt hắt.

“Xin bệ hạ nhìn, mời các vị đại nhân cùng nhìn!”

Lâm Bắc Phàm búng tay một cái, trên tay lập tức xuất hiện một ngọn lửa màu lục yếu ớt đang cháy chậm.

Mọi người nhìn vào mà vô cùng khiếp sợ.

“Lửa! Vậy mà lại có lửa kia!”

“Làm thế nào lại biến ra được lửa hay vậy?”

“Lửa đang cháy trong tay, không sợ đốt tay mình luôn sao?”

Lâm Bắc Phàm duỗi một bàn tay khác ra, lại búng tay một cái, lập tức, trên bàn tay đó của hắn lại xuất hiện một ngọn lửa đỏ rực cũng đang cháy chậm.

Mọi người lại kinh ngạc.

“Vẫn là lửa!”

“Lần này là lửa đỏ luôn!”

“Sao mà biến ra được vậy?”

Tiếp đó, hai tay của Lâm Bắc Phàm hợp lại, dùng sức nắm một cái, một ngọn lửa rực rỡ sắc màu bốc cháy hùng hực trên tay hắt chiếu sáng cả Kim Loan Điện.

Viên quan nhỏ tới từ Giang Đông đứng bên cạnh đó kích động kêu lên: “Đúng đúng đúng! Yêu nhân của Thiên Nhất Giáo cũng biến ra tiên hỏa như vậy! Hơn nữa còn có thể điều khiển lửa bằng cả hai tay, không sợ bị bỏng chút nào!”

Nữ đế cũng rất kích động: “Lâm ái khanh, ngươi đã làm được thế nào vậy? Mau nói cho trẫm nghe đi!”

“Thật ra vô cùng đơn giản thôi ạ!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Vi trong tay vi thần có Photphua, thứ này có thể đốt cháy, hơn nữa điểm cháy cực thấp, có thể cháy tự nhiên! Vừa rồi vi thần búng tay, hai tay có sự ma sát đã đạt đến điểm cháy của nó nên hiển nhiên sẽ bốc lửa thôi ạ! Mà nhiệt độ của ngọn lửa này cũng cực thấp, hoàn toàn không thể làm bỏng bàn tay!”

Mọi người gật đầu cái hiểu cái không.

Nhưng Lâm Bắc Phàm thấy phần lớn vẫn là không hiểu nhưng thích giả bộ đã hiểu.

Cuối cùng vẫn có người khiêm tốn xin chỉ dạy: “Lâm đại nhân, Photphua là gì vậy? Tại sao có thể đốt cháy được?”

“Bên trong tro cốt của người chết cháy hàm chứa Photphua! Mọi người thường xuyên nhìn thấy ma trời ở nghĩa địa thật ra chính là kết quả của Photphua phát sáng thôi!” Lâm Bắc Phàm cười đáp.

“Hóa ra là vậy!”

Mọi người hiểu ra.

“Về phần tại sao có thể đốt cháy, cách giải thích quá phức tạp rồi rắm nên thần xin không giải thích nữa!”

Lâm Bắc Phàm mở một cái hộp nhỏ ra, bên trong đựng đủ loại bụi màu sắc khác nhau, hắt cười nói: “Đây chính Photphua!”

Các người muốn tiên hỏa màu gì thì ta cũng có thể biến ra cho các người được!”

Các quan đều rất tò mò, ngay cả nữ đế cũng vậy.

Vì thế Lâm Bắc Phàm dẫn mọi người chơi tiên hỏa một phen.

Châm bụi Photphua lên tay, sau đó búng ngón tay một cái hoặc là chà sát tay, vậy là tiên hỏa sẽ bùng cháy trên tay, vô cùng mới mẻ.

“Thật khiến trầm được mở mang tầm mắt quá, thế giới rộng lớn không chuyện kỳ lạ nào không có!”

Nữ đế thần phục: “Lâm ái khanh, vậy diêm báo trên trời thì sao, người có biết bí mật trong đó không?”

“Hiển nhiên thần cũng biết rồi, mời bệ hạ nhìn!”

Lâm Bắc Phàm thắp một ngọn nến lên, lúc này ánh sáng khá nhỏ.

Nhưng khi hắn lấy một miếng kim loại đồng phản quang hình loa kèn trên vách tường xuống, chụp lên ngọn nến, xung quanh đều tối hẳn đi, duy chỉ có đúng một chỗ hình tròn trên xà nhà trở nên vô cùng sáng sủa và chói mắt.

“Vi thần ngưng tụ ánh sáng yếu ớt bên dưới thông qua cách này là có thể hình thành chùm sáng mạnh hơn, chiếu sáng xà nhà trên đầu!”

“Mọi người nghĩ mà xem, nếu đổi ngọn nến thành một đồng lửa lớn, và tấm kim loại đồng hình loa kèn trong tay được phóng đại lên gấp mấy chục lần, vậy không phải đã có thể chiếu sáng hư không hình thành diêm báo trên trời rồi hay sao?”

Thật ra chỉ là nguyên lý đèn pin mà thôi!

Tập trung tia sáng lại thì khả năng xuyên thấu mạnh hơn, có thể chiếu càng xa hơn.

Lâm Bắc Phàm vừa mỉm cười vừa giải thích: “Nếu muốn hiện ra chữ gì hoặc là hình vẽ gì đó, cứ trực tiếp chụp ở bên dưới là được! Trước đó ta cũng vừa vặn làm một cái!”

Lâm Bắc Phàm lấy một hình giấy cắt ra chụp lên tấm kim loại đồng, trên xà nhà lập tức xuất hiện một bóng Bò Tát trông

sống động như thật.

“Đúng nha, sao lại không nghĩ ra nhỉ?”

“Thật không ngờ hóa ra chúng lại đơn giản như thế!”

“Hôm nay được mở mang tầm mắt rồi!”

“Trạng nguyên thật tài tình quá!”

Vậy là mấy trò ảo thuật lừa người của Thiên Nhất Giáo đều đã bị Lâm Bắc Phàm vạch trần hết.

“Bệ hạ, chỉ cần truyền dạy ba cách này xuống và thể hiện trước mặt người dân, vậy hiển nhiên có thể khiến dân chúng nhìn thấu bộ mặt thật của Thiên Nhất Giáo, rồi từ đó cũng không còn tin tưởng và thờ phụng yêu giáo nữa! Thiên Nhất Giáo sẽ lập tức giải tán, không còn là mối đe dọa nữa!”

“Hay!”

Nữ đế hưng phấn bảo: “Mau truyền dạy cách này xuống đi!”

“Tuân chỉ, thưa bệ hạ!”

“Ngoài ra phái thêm một nhóm cao thủ tới đó! Sau khi sự việc của bọn họ bại lộ hãy lập tức truy nã! Nếu không bắt được thì cứ thẳng tay chém đầu, không thể để lại hậu hoạn!”

“Tuân chỉ, thưa bệ hạ!”

Chương 177: Tây Nguyệt Lâu

Sau khi ra mệnh lệnh xong, nữ đế nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ mặt ôn hòa: “Lâm ái khanh, ngươi lại lập được công lớn nữa rồi! Ngươi nói xem trăm nên thưởng cho ngươi thế nào đây?”

“Bệ hạ, vi thần không dám trông mong được thưởng! Nhưng nếu người cứ nhất định muốn ban thưởng, vậy xin hãy trích một ít kinh phí ủng hộ nghiên cứu lai tạo giống lúa nước của vi thần, hai đến ba trăm vạn cũng được ạ!” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ chờ mong.

Các quan méo xệch miệng, ngươi vẫn chưa quên việc này à?

Nữ đế đau đầu đỡ trán: “Đội ngươi nghiên cứu thuyền sắt lớn thành công đi đã rồi lại nói sau!”

Bởi vì triều đình áp dụng cách của Lâm Bắc Phàm nên đã chọc thủng được âm mưu và trò bịp bợm của Thiên Nhất Giáo, đánh tan Thiên Nhất Giáo này.

Nhưng bọn họ phản ứng cũng vô cùng nhanh, ngay khi cao thủ của triều đình tới nơi thì bọn chúng đã chạy trốn mai danh ẩn tích, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Nhưng lại có một thanh lâu tên là Tây Nguyệt Lâu mở ở kinh thành.

Tây Nguyệt Lâu vừa mới khai trương đã nổi khắp toàn kinh thành vì các cô nương ở nơi đây thật sự quá xinh đẹp, hơn nữa trong cái đẹp ấy còn mang theo một chút phong tình của Tây Vực, tràn đầy nét hấp dẫn.

Đặc biệt là hoa khôi Tử Nguyệt của bọn họ, tuy rằng vẫn chưa từng lộ diện nhưng chỉ là một cái liếc mắt thoáng qua của người đẹp đã đủ khiến người ta nhớ mãi không quên, hồn lạc khỏi xác.

Vì thế người theo đuổi nàng nhiều như mây, đông như mắc cửi, Tây Nguyệt Lâu nhanh chóng vượt qua Bách Hoa Phường trở thành đệ nhất thanh lâu ở kinh thành.

Hiển nhiên một tài tử phong lưu như Lâm Bắc Phàm cũng có nghe nói tới, nhưng ở nhà có vợ yêu còn có một đám người đẹp vây quanh khiến Tây Nguyệt Lâu cũng chẳng có bao nhiêu sức hút đối với hắn.

Lại thêm thân phận chức nghiệp của hắn là ti nghiệp của Quốc Tử Giám, không thích hợp tới Tây Nguyệt Lâu cho lắm, cho nên tất nhiên sẽ không đi rồi.

Mỗi ngày hắn đều đúng giờ đi làm, vào tảo triều, sau khi tảo triều kết thúc lại tới Quốc Tử Giám, hoặc là tới phân xưởng của Công bộ giám sát, đến chiều trên cơ bản đều sẽ về nhà, vô cùng thành thật an phận.

Cứ thế trải qua một tuần, Tây Nguyệt Lâu càng nổi như cồn hơn, lúc này, trong một gian phòng bí mật ở đây, có một nữ tử trẻ tuổi đeo khăn che mặt mỏng, mặc bộ đồ màu tím.

Tuy rằng không nhìn rõ ngũ quan của nàng, nhưng xét từ làn da lộ ra ngoài và dáng người thướt tha có thể chắc chắn đây là một nữ tử xinh đẹp.

Lúc này, nữ tử mặc đồ tím có hơi mất kiên nhẫn.

“Đã lâu như vậy rồi sao tên quan chó họ Lâm đó vẫn chưa tới? Không phải mọi người đều đồn thổi hắn là tài tử phong lưu hay sao, vừa mới lên làm trạng nguyên đã dẫn đệ nhất hoa khôi kinh thành ngày trước là Lý Sư Sư về nhà, bên người mỹ nữ nhiều như mây, nhưng tại sao đến giờ vẫn im như thóc vậy?”

Trên đất có một người đang quỳ, cũng là nữ tử có dung mạo không tồi, nhưng so với nữ tử trẻ tuổi mặc đồ tím trước mặt đây thì vẫn khiêm tốn hơn rất nhiều.

“Công chúa, thuộc hạ đã đi nghe ngóng rồi! Trạng nguyên lang Lâm Bắc Phàm của Đại Võ hoàng triều đúng thật là một tài tử phong lưu, nhưng đồng thời cũng vô cùng giữ mình trong sạch! Hắn chỉ từng qua Bách Hoa Phường đúng một lần, sau này cũng không còn tới thanh lâu nữa! Ngày thường cũng không tới mấy nơi chơi bời ong bướm!”

“Hắn không tới thì báo thù kiểu gì? Hắn vạch trần ảo thuật của chúng ta, hủy hoại cơ nghiệp mà chúng ta vất vả xây dựng lên! Không giết thẳng quan chó này thì bản cung không nguôi giận được! Bỏ đi, chúng ta cứ xông thẳng tới Lâm phủ đi được không?” Nữ tử đồ tím nổi giận đùng đùng.

Nữ tử đang quỳ kinh hãi hô lên: “Công chúa, tuyệt đối không thể đâu! Nghe nói trong Lâm phủ đó có một lão hòa thượng sâu không lường được đang bảo vệ an toàn cho Lâm phủ! Bản thân Lâm Bắc Phàm lại càng được hai cao thủ trẻ tuổi bảo vệ nữa! Hơn nữa nơi này là vùng đất trọng yếu ở kinh đô, thân phận của chúng ta lại nhạy cảm, một khi bại lộ chỉ có thể tự chuốc lấy cái chết, cho nên công chúa, chúng ta chỉ có thể dùng trí chứ không thể dùng lực địch lại!”

Nữ tử đồ tím phát tay: “Yên tâm, bản công chúa chỉ nhất thời nổi nóng mới nói vậy thôi! Bản công chúa đã mạo hiểm cả mạng mình và mạng của tất cả mọi người, đại nghiệp chưa thành sao dám chết được?”

“Công chúa anh minh!” Nữ tử đó cúi đầu.

“Nhưng cứ đợi mãi như vậy cũng không phải cách!”

Nữ tử đỏ tím rơi vào trong suy tư: “Không biết chúng ta tổ chức một đại hội ngắm đèn (hội hoa đăng) một lần, mời toàn bộ tài tử phong lưu ở kinh thành tới đây hết, một sự kiện như thế chắc hẳn họ Lâm sẽ không từ chối đâu nhỉ!”

“Ý này rất hay, công chúa có thể thử!”

Vì thế thiệp mời của Tây Nguyệt Lâu nhanh chóng được phát tới nhà của các đại tài tử, tài tử nhận được thiệp mời không có ai là không kích động cả.

“Đây là thiệp mời của Tử Nguyệt cô nương!”

“Nếu có thể lên làm quán quân thơ ca trong đại hội sẽ có cơ hội ngắm trăng trò chuyện cùng Tử Nguyệt cô nương, còn có cơ hội được nhìn thấy dung nhan xinh đẹp của nàng nữa!”

“Tốt quá rồi! Bản công tử nhất định phải tham gia đại hội này!”

Một đại hội ngắm đèn nho nhỏ đã nhanh chóng trở thành một chuyện quan trọng trong kinh thành.

Hiển nhiên thiệp mời này cũng được gửi tới Lâm phủ.

Lâm Bắc Phàm chỉ liếc mắt nhìn một cái với vẻ thờ ơ: “Không đi!”

“Chuyện vui như vậy sao có thể không đi được?”

Tiểu quận chúa ngồi ngay bên cạnh lại rất kích động, gương nanh múa vuốt bảo: “Lâm Bắc Phàm, ngươi nghĩ thử mà xem, toàn bộ tài tử giai nhân trong kinh thành đều tập trung lại một chỗ, cùng nhau nghĩ thơ làm từ, cùng nhau thưởng rượu ngắm trăng ngắm hoa đăng, đây là một chuyện thú vị cỡ nào cơ chứ? Ngươi thân là tân khoa trạng nguyên khóa này, tài trí hơn người, sao có thể bỏ lỡ được?”

Chương 178: Mỗi người một vẻ

Lâm Bắc Phàm “à” một tiếng: “Tiểu quận chúa, rốt cuộc ngươi đang nghĩ gì thế? Không thành thật giải thích thì dù ta có đi cũng sẽ không dẫn ngươi theo!”

“Nghe nói Tây Nguyệt Lâu có rất nhiều đồ ăn ngon ở Tây Vực, ta muốn qua đó ném thử!” Tiểu quận chủ liếm môi.

Lâm Bắc Phàm: "..."

Lý Sư sư cười bảo: "Phu quân, hay là mọi người cùng nhau qua đó ngắm đi! Dù sao một sự kiện như thế cũng hiếm có mà! Hơn nữa trong này nói có thể mời người nhà đi cùng."

"Được rồi, vậy chúng ta đi xem sao!"

Vì thế buổi tối hôm đó, Lâm Bắc Phàm dẫn cả gia đình lớn ra ngoài hết.

Địa điểm cũng không ở Tây Nguyệt Lâu mà ở tửu lâu Vạn Duyệt, vì bọn họ sở hữu một hậu hoa viên vô cùng rộng lớn, cảnh vật còn hữu tình, thường xuyên được người dùng để tổ chức hội lễ.

Sau khi tới tửu lâu Vạn Duyệt, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều tài tử trẻ tuổi, thậm chí còn thấy không ít đồng liêu trẻ nữa. Ví dụ như bảng nhãn và thám hoa được đề tên trên bảng vàng cùng hân này, còn có cả các tiến sĩ khác cũng tới đây.

Có điều, trải qua trong ba tháng, khoảng cách giữa hai bên đã kéo dài quá rồi.

Lâm Bắc Phàm liên tiếp nhảy ba bậc, trở thành quan viên chính ngũ phẩm, hơn nữa còn vô cùng được nữ đế ân sủng, có quyền lên tiếng trong triều đình.

Nhưng những tiến sĩ khác thì vẫn còn vật lộn khổ sở ở tầng lớp thấp nhất, chịu đựng và kiềm chế đợi chờ cơ hội như cũ.

Bọn họ nhìn thấy Lâm Bắc Phàm tới, không thể không chấp tay gọi một tiếng đại nhân.

"Các vị đồng liêu, hôm nay là đại hội tài tử, không cần đa lễ như thế, mọi người cứ thoải mái một chút!" Lâm Bắc Phàm cười.

"Lâm đại nhân nói chí phải!"

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau khi hỏi han vài câu với nhau cũng mỗi người đi một ngả.

Đi một lúc dừng một lúc lại gặp rất nhiều tài tử khác, nhưng Lâm Bắc Phàm chắc chắn chính là chàng trai đẹp nhất trong số họ.

Hắn sở hữu dung mạo tuyệt thế vô song, tài hoa đầy một bụng, danh tiếng rất lớn, còn có người vợ đẹp bầu bạn, đi đến đâu cũng thu hút ánh nhìn của người khác.

Lúc này đột nhiên hắn có một loại cảm giác hình như đại hội này được chuẩn bị cho hắn vậy!

“Trạng nguyên lang, vị trí của ngươi ở bên kia, mời theo tiểu nhân qua đó!” Một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp đi qua hướng dẫn.

“Làm phiền rồi!” Lâm Bắc Phàm gật đầu, sau đó dẫn mọi người tới một đình nghỉ mát.

Đình nghỉ mát này có thể tính là nơi của khách VIP, chỉ có khách quý chân chính mới có thể vào ngồi.

Mọi người lần lượt ngồi xuống, tiểu quận chúa thấy đồ ăn ngon đầy một bàn đã không nhịn được bắt đầu ăn.

Lúc này, trong một gian phòng, cô nương đồ tím không nhịn được mới hỏi: “Lạc Hà, họ Lâm kia có tới không?”

“Công chúa điện hạ, hắn cũng đã tới rồi!”

“Tốt! Vậy thì tốt!”

Cô nương đồ tím mừng rỡ: “Hắn đang ở nơi nào?”

“Hắn đang ở đình nghỉ mát bên cạnh hòn giả sơn!”

Cánh cửa sổ gian phòng nhẹ nhàng hé ra một khe hở, cô nương áo tím thuận theo hướng của thị nữ nhìn qua, lập tức trông thấy một gương mặt trẻ tuổi tuấn tú, thầm than một câu: “Lớn lên cũng rất ra gì đấy chứ!”

Thái độ thù hận đối với hắn bất tri bất giác đã ít hơn rất nhiều!

Mà lúc này, Lâm Bắc Phàm cảm giác được có người đang nhìn lên cũng nhìn qua theo hướng mà mình cảm nhận được, chỉ trông thấy một nữ tử xa lạ ở bên cạnh cánh cửa sổ khép hờ của một gian phòng.

Gương mặt của đối phương bị khăn lụa mỏng màu tím che lại, chỉ có thể nhìn thấy trong đôi mắt đen láy mang theo một tia màu tím sâu sắc mê người, câu hồn đoạt phách.

Chỉ trong một nháy mắt như thế, đối phương đã đóng cửa lại, cũng không nhìn thêm được gì nữa, một nữ tử với nhan sắc

như thế đúng là hiếm thấy thật!

“Nữ nhân này sẽ không phải chính là Tử Nguyệt đấy chứ?”
Lâm Bắc Phàm suy đoán.

Thời gian đến, trăng đã treo trên đầu ngọn liễu, toàn bộ khách khứa đều đã đến đông đủ cả, ánh đèn giao nhau, rượu ngon món ngon bày đầy trên bàn, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Dưới sự mong chờ của mọi người, hoa khôi của Tây Nguyệt Lâu – Tử Nguyệt cô nương cuối cùng cũng lên sân.

Chỉ thấy nàng mặc một bộ đồ màu tím bay bổng, mái tóc dài đen như gỗ mun để xõa, dáng người thướt tha uyển chuyển bước đi chậm rãi ra ngoài, tuy rằng đã dùng khăn lụa tím che đi nửa gương mặt nhưng vẫn có thể nhìn ra được đôi phương sở hữu một làn da trắng nõn nà.

Đặc biệt là một đôi mắt ấy mang theo tia sáng màu tím thật sự quá mê người.

“Tử Nguyệt cô nương tới rồi!”

“Đẹp quá!”

“Bước chân đi có hoa sen nở, mỗi một bước đều đi vào trong tim ta rồi!”

“Đúng là nguyệt thần giáng thế!”

...

Mọi người kinh ngạc hô lên, rất nhiều người đều nhìn đến ngây người, không kìm lòng được lại lấy Lý Sư Sư – đệ nhất hoa khôi ngày trước ra để so sánh với nàng, tuy rằng phát hiện ra mỗi người một vẻ nhưng trên người đôi phương lại có thêm một loại phong tình Tây Vực rất riêng, vô cùng cuốn hút người.

Chương 179: Sao tên quan chó này vẫn nhịn được vậy?

“Phu quân, ngươi cảm thấy Tử Nguyệt cô nương thế nào?” Lý Sư Sư nhỏ giọng hỏi.

Tiểu quận chúa và Mạc Như Sương ngồi bên cạnh đều không nhin được mà đồng lỗ tai lên nghe.

Lâm Bắc Phàm liếc mắt nhìn nàng, cho dù là nữ nhân có hào phóng cỡ nào thì lúc này cũng khó tránh khỏi sẽ ghen một chút.

Hắn ho khan một tiếng: “Lớn lên cũng được!”

“So với thiếp thân thì sao? “Lý Sư Sư lại thấp giọng hỏi.

Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ bất mãn: “Cái này không phải đã biết rõ còn cố hỏi hay sao? Sao ngươi có thể ngang hàng với người ta được chứ?”

Đôi mắt của Lý Sư Sư lập tức ảm đạm hẳn đi.

Lâm Bắc Phàm nói tiếp: “Người ta vừa đẹp vừa thông minh, ngươi thì vừa đẹp vừa ngốc! Chỉ có ngươi mới chỉ gặp gỡ một lần đã ngớ ngẩn giao hết tất cả cho ta, ta chưa từng gặp nữ nhân nào ngốc như ngươi hết! Nhưng... ta lại thích nữ nhân ngốc nhất!”

“Phu quân, ngươi thật đáng ghét!” Lý Sư Sư nín khóc bật cười, dựa sát vào người Lâm Bắc Phàm.

Trong lòng tiểu quận chúa và Mạc Như Sương đều tràn đầy sự ngưỡng mộ.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, duỗi tay xuống dưới gầm bàn nắm bàn tay nhỏ của Lý Sư Sư, lại phát hiện ra bàn tay này có hơi nhỏ còn hơi mũm mĩm, không mảnh khảnh như của Lý sư Sư, trong lòng chợt kinh hoàng, không phải nắm nhầm đấy chứ?

Hắn hơi quay đầu, lại phát hiện ra mặt của tiểu quận chúa đỏ bừng bừng, đang trừng mắt nhìn hắn đầy hưng dữ.

Trên bàn chỉ có một bàn tay, một tay còn lại chẳng thấy đâu cả...

Lâm Bắc Phàm: “...”

Lúc này, cô nương đỏ tím đứng trên đài tự giới thiệu: “Hoan nghênh các vị tài tử và các bạn đã tới tham gia đại hội ngắm đèn do tiểu nữ tử tổ chức! Tiểu nữ tử vô cùng vinh hạnh vì có thể gặp được các vị, ta là Tử Nguyệt, hân hạnh được làm quen!”

“Chào Tử Nguyệt cô nương!” Lập tức có người nói.

“Cảm ơn!” Tử Nguyệt hơi cúi người.

“Tiểu nữ tử lần đầu tới kinh thành vẫn chưa quen với cuộc sống nơi đây, muốn thông qua đại hội ngắm đèn lần này để kết bạn với các vị tài tử!”

Tử Nguyệt cô nương cười bảo, giọng nói vô cùng trong trẻo êm tai: “Để góp vui cho đại hội, tiểu nữ tử đã chuẩn bị một ít phần thưởng!”

Nói xong nàng vỗ tay, lập tức có thị nữ bưng châu báu lên.

“Đây là Thu Quang Tuần Sơn Đồ!”

“Đây là Tuyết Hoa Tửu cực phẩm!”

Tử Nguyệt cô nương cười nói: “Chỉ cần vị tài tử nào trở thành quán quân thơ ca đêm nay thì tiểu nữ tử sẽ tặng hai bảo bối này cho hần, hơn nữa còn bằng lòng gỡ khăn, đích thân đàn một khúc vì hần!”

Tất cả mọi người lập tức ồ lên!

“Thu Quang Tuần Sơn Đồ, đó chính là tác phẩm của Lưu Kế Bắc đại sư mà!”

“Lưu Kế Bắc chính là một bậc thầy tranh thủy mặc vô cùng nổi tiếng, đặc biệt am hiểu cảnh sắc mùa thu! Chỉ riêng bức tranh này nếu cầm đi bán, cái giá chỉ ít cũng phải một vạn lượng! Chắc chắn còn bị người giành nhau đến sứt đầu mẻ trán ấy chứ!”

“Còn có Tuyết Hoa Tửu cực phẩm nữa, đó chính là danh tửu trong các loại danh tửu, khiến người uống vào tâm trạng trở nên vô cùng tốt! Chỉ một vò rượu ngon như vậy nếu mang ra ngoài bán, ít nhất cũng có thể bán với cái giá năm nghìn lượng!”

“Vậy mà Tử Nguyệt cô nương lại không tiếc lấy ra hai bảo bối này để làm phần thưởng?”

“Còn có cơ hội được nhìn ngắm dung nhan của Tử Nguyệt cô nương, nghe nàng đánh đàn nữa chứ...”

...

Tài tử khắp sảnh đường đều hưng phấn muốn chết, thậm chí nghĩ một chuyên ghé thăm đêm nay thật không tồi!

Bọn họ chen chúc nhau chuẩn bị thể hiện tài hoa, chỉ mong giành được ba phần thưởng này tới tay, nếu có thể có được sự ưu ái của Tử Nguyệt cô nương thì càng tốt!

Tử Nguyệt cô nương nhìn phản ứng của mọi người mà thấy vô cùng hài lòng.

Nếu không lấy ra chút hàng thật giá thật thì thật sự không hấp dẫn được bọn họ.

“Hội thơ bắt đầu!”

Tử Nguyệt cô nương ngẩng đầu, chỉ lên vàng trắng sáng trên trời rồi cười bảo: “Chúng ta lấy trăng sáng trên trời làm đề tài đi! Bài thơ mà vị tài tử nào làm có thể khiến tiểu nữ tử rung động thì toàn bộ phần thưởng đều sẽ thuộc về người đó!”

Mọi người nghe thấy đề bài này cũng vô cùng hào hứng, vì trăng có thể nói chính là một trong những đề tài vô cùng phổ biến, có vị tài tử giai nhân nào mà chưa từng làm qua bài thơ nào về trăng chưa?

Lập tức có vị tài tử giơ tay: “Tử Nguyệt cô nương, để bản công tử lên trước nhé!”

Tử Nguyệt cười đáp: “Từ công tử, mời!”

“Cảm ơn Tử Nguyệt cô nương!”

Đôi phương lập tức đứng dậy với vẻ hào hứng, vừa lắc lư cái đầu vừa đọc tác phẩm đầy tâm đắc của mình ra, có được sự khen ngợi của tất cả mọi người.

Tiếp theo lại có một vị tài tử khác lấy bài thơ át chủ bài của mình ra, tiếp đến là vị thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Mọi người đều vô cùng nhiệt tình và tích cực.

Đối với tài tử mà nói đây chính là nơi thể hiện của bọn họ, lúc này không thể hiện thì đợi đến khi nào?

Tử Nguyệt mỉm cười khen kiệt tác của các vị tài tử, có đôi khi còn bình phẩm một câu, nhận được sự tán đồng của mọi người.

Sau đó ánh mắt của nàng lại luôn vô tình cố ý liếc về phía Lâm Bắc Phàm, phát hiện ra đối phương vẫn luôn uống rượu ăn đồ ăn một cách vô cùng bình tĩnh, trong lòng lại hơi thất vọng.

Sao tên quan chó này đến bây giờ vẫn nhìn được vậy?

Chương 180: Người ba hộp sữa, người không hộp nào

Qua chừng nửa canh giờ như vậy, các tài tử có mặt ở đó cho dù là trình độ cao hay thấp đều đã dâng tặng bài thơ của mình lên.

“Còn vị tài tử nào muốn mang kiệt tác của mình ta cho mọi người cùng thưởng thức không?” Tử Nguyệt cười hỏi.

“Vẫn còn tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm vẫn chưa làm thơ!” Một người cao giọng hô.

Tử Nguyệt chỉ đợi mỗi lúc này lập tức nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, cúi đầu mỉm cười, hỏi: “Sớm đã nghe danh tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm của khóa này trong vòng ba năm đồ đầu tam nguyên, tài hoa có thể so với tiên trên trời! Tiểu nữ tử vô cùng mong chờ, vẫn mời trạng nguyên lang làm một bài thơ!”

Chỉ cần Lâm Bắc Phàm làm thơ, cho dù dở hay hay nàng đều sẽ khen hay hết, như vậy mới có cơ hội tiếp xúc gần với Lâm Bắc Phàm rồi giờ thủ đoạn được!

Thế nhưng điều nằm ngoài dự liệu của nàng là Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa phát tay: “Cảm ơn Tử Nguyệt cô nương đã khen ngợi, nhưng bản công tử cảm thấy không cần đâu!”

Tử Nguyệt khó hiểu: “Tại sao vậy?”

Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ khiêm tốn: “Vừa rồi các vị tài tử đều có kiệt tác, bản công tử nghe mà cảm thấy tự ti, không dám tự bêu xấu!”

Tử Nguyệt còn chưa nói gì thì các vị tài tử đã không nhìn được.

“Trạng nguyên lang, người nói gì vậy chứ?”

“Nếu bàn về tài hoa, có ai trong chúng ta có thể so được với người sao?”

“Trước đây người từng làm một bài thơ ở Bách Hoa Phường đã nổi danh khắp toàn thành, khiến vô số tài tử không dám múa rìu qua mắt thợ!”

“Còn ở Lôi Vân tự nữa, người đã để lại một kiệt tác thiên cổ ở đó! Bài thơ ấy thấp thoáng tiên khí, tràn đầy tình thơ ý họa lãng mạn, xưa nay chưa từng có tác phẩm nào như vậy, khiến vô số tài tử cảm thấy tự ti!”

“Cơ hội hiếm có như vậy, trạng nguyên lang cũng đừng khiêm tốn, mau mang kiệt tác của người ra đi!”

“Vẫn mời trạng nguyên lang làm một bài thơ!”

...

Mọi người đều vô cùng hưng phấn như thể sắp nhìn thấy ngôi sao lớn ra ngoài biểu diễn vậy. Trên thực tế, đại tài tử có danh tiếng như Lâm Bắc Phàm cũng tương đương với ngôi sao lớn ở thời cổ đại.

Trong sự mong chờ của mọi người, Lâm Bắc Phàm lại khiêm tốn đáp: “Cảm ơn các vị đã cất nhắc nhưng vẫn không cần đâu! Bản công tử chỉ là một người đọc sách bình thường không có gì nổi bật, ở phương diện thơ ca này so với mọi người vẫn còn kém nhiều, không dám tự bêu xấu!”

Có một vị tài tử hỏi với vẻ khó hiểu: “Trạng nguyên lang, tại sao vậy? Người xem Tử Nguyệt cô nương đã hiến tặng nhiều bảo bối như thế vì hội thơ lần này đi, lẽ nào người không động lòng? Không muốn sao?”

Lâm Bắc Phàm cười thản nhiên, đáp: “Quả thật không động lòng cho lắm! Ở nhà ta cũng có hai tác phẩm của Lưu Kế Bắc đại sư, ngoài ra, còn có hơn năm mươi tác phẩm không kém hơn Thu Quang Tuyết Sơn Đồ!”

Mọi người: “Vãi!”

Người khác cầu một bức còn không được, vậy mà người lại có đến hơn năm mươi bức? Quá giàu rồi đấy?

“Vây rượu ngon này thì sao, trạng nguyên lang không thích sao?” Đối phương vẫn chưa chịu từ bỏ mà hỏi.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không phải không thích mà là rượu ngon ở nhà ta còn chưa uống hết được kia kìa! Loại rượu giống như một vò Tuyết Hoa Tửu cực phẩm này, nhà ta có đến ba mươi vò! Các loại rượu ngon không kém khác đã đến hai trăm vò, chất đầy mấy căn phòng!”

Mọi người: “Vãi!”

Rượu ngon cực phẩm như thế lại chất đầy mấy căn phòng, thế này cũng khiến mắt của mấy con sâu rượu đều thèm đến phát hỏa rồi, rất muốn đi cướp một phen!

“Mấy thứ này đều là bệ hạ ban thưởng!”

Lâm Bắc Phàm cười khỏ, bảo: “Thật ra ta cũng không cần nhiều như thế, nhưng không cần lại chính là kháng chỉ bất tuân cho nên chỉ đành nhận! Bởi vì nơi ở nhỏ nên vẫn còn rất nhiều thứ đang đặt trong hoàng cung vẫn chưa lấy về!”

Mọi người lại “vãi” tiếp! Vẫn còn nữa á?

Còn có rất nhiều thứ đang đặt trong hoàng cung vẫn chưa lấy về?

Mọi người ghen tỵ đến phát điên lên mất!

Chẳng trách người ta không nhìn trúng vật phẩm tối nay, hóa ra là vì trong nhà người ta đã nhiều đến mức không chứa nổi rồi!

Không biết tại sao khi nghe thấy lời hấn nói lại thấy tức thế! Ngay cả Tử Nguyệt đứng trên sân khấu cũng vô cùng ngưỡng mộ.

Ta đường đường là một công chúa lại không thể so được với một viên quan nhỏ ngũ phẩm?

Tâm thái cũng sắp sụp đổ luôn rồi!

“Trạng nguyên lang, người có thể không để ý phần thưởng trước mắt nhưng có thể không quan tâm kiểu phần thưởng như vậy được sao? Lẽ nào, người không muốn được một mình nhìn ngắm dung nhan của Tử Nguyệt cô nương?”

Lâm Bắc Phàm liếc mắt nhìn tiểu thư khuê Lý Sư Sư các bên trái mình, lại liếc mắt nhìn tiểu quận chúa ngây thơ đáng yêu

và Mạc Như Sương hiện ngang mặt bên phải, chớp mắt đáp: “Hình như ta thật sự không cần!”

Mọi người nhìn qua thuận theo ánh mắt của Lâm Bắc Phàm, lập tức phát hiện ra ba người đẹp tuyệt sắc mỗi người một vẻ.

Ghen tỵ biến con người ta trở nên xấu xí và méo mó!

Người khác cầu một tuyệt thế giai nhân như vậy còn chẳng được, vậy mà hắn lại có đến ba? Thật đúng là người ba hộp sữa, người không hộp nào!

Chương 181: Ngoài trạng nguyên ra không có ai

Lúc này, Lâm Bắc Phàm bùng chén rượu: “Cho nên bản công tử sẽ không tự bôi xấu! Hổ thẹn!”

Mọi người rất cạn lời, muốn phát điên!

Người thế này mà kêu là hổ thẹn á hả?

Rõ ràng đang khoe khoang thì có!

Đừng tưởng chúng ta không nhìn ra được!

Đồ tiện nhân!

“Tên quan chó!” Tử Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng.

Trước đó tên nam nhân thối chết tiệt này vạch trần thủ đoạn của nàng, hại bao nhiêu nỗ lực trước đây của nàng đều đổ sông đổ bể cả, bây giờ lại làm hỏng hội thơ mà nàng vất vả tổ chức!

Điều mấu chốt nhất là người không làm thơ thì bản cô nương nào có cơ hội ám sát người? Cho nên không phải toàn bộ cố gắng đều uổng phí hết cả hay sao?

Tử Nguyệt cảm thấy vẫn phải tranh thủ một chút, lập tức hết lời khuyên giải: “Lâm công tử, hiếm khi mọi người tập trung một lần, nếu người không làm một bài thơ vậy chẳng phải rất tiếc nuối hay sao?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không đâu! Ở đây có nhiều rượu ngon và món ngon, ta không hề thấy tiếc chút nào!”

Khóe môi của Tử Nguyệt co giật: “Ý của tiểu nữ tử là mọi người cảm thấy tiếc nuối ấy.”

Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu tiếp: “Chắc hẳn cũng sẽ không đâu! Mọi người đều tới đây vì ngươi chứ không phải vì ta! Nếu Tử Nguyệt cô nương có thể gỡ khăn trước mặt mọi người thì mọi người chắc chắn cũng sẽ hài lòng trở về thôi!”

“Trạng nguyên lang nói hay lắm!”

“Ngươi đã nói ra tiếng lòng của tất cả chúng ta!

“Ta kính ngươi một ly!”

Tất cả mọi người đều ủng hộ hẳn.

Lâm Bắc Phàm cười khà khà, chấp tay: “Cảm ơn! Cảm ơn các vị!”

Tay của Tử Nguyệt không nhìn được mà siết chặt lại, muốn đâm chết tên nam nhân khiến nàng tức đến lệch mũi này!

Sao không ra bài theo lẽ thường giùm cái? Nam nhân này có độc rồi!

Cuối cùng vẫn là Lý Sư Sư thân là nữ tử không nhìn được nữa, vừa cười vừa khuyên: “Phu quân, nếu mọi người đã nhiệt tình như thế, hay là ngươi làm một bài thơ đi! Thật ra thiếp thân cũng vô cùng muốn nghe!”

“Đồ khôn, làm thơ đi! Dùng tài hoa của ngươi đánh cho bọn họ sợ hãi đi nào!” Tiểu quận chúa vung nắm đấm nhỏ.

“Lâm công tử, mời!” Mạc Như Sương mỉm cười.

Lúc này, vậy mà Tử Nguyệt lại có vài phần biết ơn đám người Lý Sư Sư.

Một mình ta đứng trên sân khấu đối diện với nam nhân này thật sự quá khó mà!

Lâm Bắc Phàm im lặng một lúc rồi đáp: “Mọi người nhiệt tình khó mà từ chối, vậy bản công tử xin đọc một bài thơ vậy!”

“Được!”

Cả sảnh đường đồng thanh hô được.

Tử Nguyệt kích động đến sắp khóc: “Lâm công tử, mời!”

Trong sự mong chờ của mọi người, Lâm Bắc Phàm bung một chén rượu, kính ánh trăng xa xăm trên trời rồi cao giọng đọc: “Trăng sáng có tự khi nào? Ta nâng chén rượu ngõ hỏi trời xanh. Không biết thiên cung điện nguyệt trên trời, đêm nay là năm nào...”

Một bài [Minh Nguyệt Kỳ Thời Hữu, Thủy Điều Ca Đầu] của Tô Thức bị hắn đọc ra một cách lưu loát trôi chảy.

Mọi người nghe xong lập tức kinh ngạc ngõ ngàng.

“Hay cho một câu trăng sáng có tự khi nào? Ta nâng chén rượu ngõ hỏi trời xanh!”

Bảng nhãn khoa này đứng dậy, vỗ tay khen hay: “Đẹp dễ trảng lệ là thế, hào khí ngút trời là thế, chấn động tâm can là thế! Chỉ một câu này đã đánh bại toàn bộ bài thơ của tất cả những người có mặt ở đây rồi!”

Thám hoa vừa cười vừa đứng dậy: “Ta càng thích một câu cuối cùng của trạng nguyên lang hơn: Chỉ ước người bình an trường thọ, nghìn dặm kẻ bên bóng yêu kiều! Tình này ý này thật khiến ta nhớ đến đồng hương ở quê nhà mà lã chã rơi lệ!”

“Từ ngữ tinh tế, lưu loát, thấp thoáng tiên khí! Trạng nguyên lang không hổ là tiên trên trời, chỉ có tiên nhân trên trời mới có thể làm ra bài thơ đẹp đến như vậy được!” Một vị tiến sĩ cao giọng nói.

“Xin uống cạn một chén kính thi tiên!”

Có người bung chén rượu lên, lời này vừa nói ra không thể nghi ngờ gì đã chinh phục toàn bộ tài tử giai nhân có mặt ở đó!

Ngay cả Tử Nguyệt cô nương ở trên sân khấu cũng chớp đôi mắt đẹp liên tục, trong lòng vô cùng thần phục hắn.

“Không ngờ người này lại rất có tài hoa, chỉ thuận miệng đọc đã ra ngay một bài thơ thiên cổ, không ai có thể vượt qua hắn! Đáng tiếc hắn lại là một tên quan chó phá hỏng kế hoạch của mình, hừ!”

Trong lòng nàng đã lên kế hoạch hoàn hảo làm thế nào để không chế được Lâm Bắc Phàm, nhưng nể mặt bài thơ hay này có thể ra tay nhẹ một chút.

“Cuối cùng bản công tử cũng nhìn ra rồi, trạng nguyên lang chủ yếu là không muốn tranh lợi với mọi người cho nên mới chậm trễ không chịu mở miệng! Bằng không chỉ dựa vào bài thơ này, ai có thể tranh được với hắn nào?” Một đại tài tử cười nói.

Mọi người đều gật đầu, trong lòng vô cùng khâm phục.

“Cho nên bản công tử cho rằng quán quân hội thơ này chính là trạng nguyên lang! Trừ trạng nguyên lang ra, bản công tử cũng không chịu phục ai cả!”

“Trạng nguyên lang hoàn toàn xứng đáng với chức quán quân hội thơ này!”

“Tử Nguyệt cô nương mau công bố kết quả đi, chúng ta nôn nóng quá rồi!”

“Ngoại trừ trạng nguyên lang ra sẽ không có người thứ hai đâu!”

Chương 182: Bản công tử vô cùng chờ mong đấy

Dưới sự trông mong của mọi người, Tử Nguyệt cười đáp: “Tiểu nữ tử cũng vô cùng thích bài thơ này của trạng nguyên lang! Hơn trăm từ thanh thoát lưu loát đã nói hết sự lãng mạn và tình tự của ánh trăng! Cho nên quán quân hội thơ lần này không thể nghi ngờ gì chính là tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm!”

“Hay hay...”

Mọi người đều nhao nhao khen hay.

Các thị nữ tươi cười như hoa dâng châu báu lên: “Trạng nguyên lang, đây là phần thưởng mà người thắng được!”

“Thu Quang Tuần Sơn Đồ!”

“Tuyết Hoa Tửu cực phẩm!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Ta xin nhận Thu Quang Tuần Sơn Đồ, còn Tuyết Hoa Tửu cực phẩm... có câu rượu gặp tri kỷ

ngàn chén ít! Mọi người đều là bạn tri giao hiếm khi tập trung ở nơi này, không bằng mở ra mỗi người một chén, thế nào?”

“Hay! Trạng nguyên lang thật hào phóng!”

“Cảm ơn trạng nguyên lang!”

...

Mọi người lại hô lên một cách vô cùng hào hứng.

Vì thế Tuyết Hoa Tửu được mở ra, hương rượu nồng đượm tỏa ra trong nháy mắt.

Mọi người chia nhau mỗi người một chén, cùng nâng cao ly rượu: “Kính trạng nguyên lang, kính Tử Nguyệt cô nương, kính núi sông vạn dặm Đại Võ!”

Sau đó bọn họ một hơi uống cạn, bầu không khí đạt đến cao trào!

Mà lúc này, Tử Nguyệt cô nương cũng vô cùng kích động vì cuối cùng nàng cũng có thể thực hiện kế hoạch cuối cùng của mình!

Nàng nhắc bước chân nhẹ nhàng, chậm rãi đi tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, nói với vẻ mặt tươi cười như hoa: “Lâm công tử, người chính là quán quân hội thơ hoàn toàn xứng đáng tối nay, bây giờ cũng đã đến lúc tiểu nữ tử thực hiện lời hứa của mình, xin hãy đi theo tiểu nữ tử!”

Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa phát tay: “Ta thấy không cần thiết lắm đâu nhỉ? Xin nhận ý tốt của Tử Nguyệt cô nương...”

Tử Nguyệt lại nói với vẻ vô cùng đáng thương: “Lẽ nào... Lâm công tử muốn ép tiểu nữ tử vào chỗ bất nghĩa sao?”

“Không phải ý này! Dù sao ta nói như vậy cũng là vì ta đã có vợ rồi, cô nam quả nữ ở chung trong một phòng cũng không hay cho lắm...”

“Bớt phí lời, mau đi theo ta!”

Tử Nguyệt miễn kiên nhẫn, vậy mà lại trực tiếp túm lấy tay của Lâm Bắc Phàm, bước nhanh vào trong phòng.

Lâm Bắc Phàm ngây người!

Không phải chứ, gấp đến thế à?

Ta không đồng ý là người kéo ta đi luôn?

Mọi người nhìn thấy một màn này cũng ngẩn người!

Tử Nguyệt cô nương trực tiếp kéo tay trắng nguyên lang đi!

Hơn nữa thoát nhìn sao còn hơi... nôn nóng!

Lẽ nào nàng đối với trắng nguyên lang...

Mọi người cùng hít ngược một ngụm khí lạnh!

“Hừ! Đàn ông đều không phải cái thứ gì tốt!” Tiểu quận chúa hừ một tiếng rất bất mãn, ôm một cái giò heo ngồi gặm.

Trong lòng Mạc Như Sương thì chua như hũ giấm, nhưng bản thân không có quyền lên tiếng nên chỉ đành thôi.

Người duy nhất có quyền lên tiếng là Lý Sư Sư lại là một nữ nhân vô cùng truyền thống, sẽ không khiến chồng mình khó xử vào thời điểm này nên đành vừa cười vừa tiếp đón mọi người: “Mọi người ăn trước đi, phu quân sẽ ra ngoài nhanh thôi!”

Lúc này Tử Nguyệt đã kéo Lâm Bắc Phàm đi vào một căn phòng thanh nhã ở nội đường, cuối cùng tảng đá trong lòng cũng hạ xuống.

Bấy giờ nàng mới phát hiện ra vậy mà mình lại nắm tay Lâm Bắc Phàm.

Đây là lần đầu tiên nàng nắm tay một nam nhân khác, sắc mặt lập tức hơi đỏ lên, vội vàng buông tay ra một cách lúng túng và mất tự nhiên.

“Lâm công tử, vừa rồi tiểu nữ tử có hơi thô lỗ, mong được bỏ qua cho.”

Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa gật đầu đáp: “Không sao, ta hiểu được!”

“Người hiểu được?” Tử Nguyệt sững sờ.

“Đúng vậy, cho tới bây giờ bởi vì dung mạo và tài hoa cho nên có rất nhiều cô nương nhìn thấy ta đều rất khó giữ được bình tĩnh! Tử Nguyệt cô nương, người đã được tính là khá giữ kẽ rồi!” Lâm Bắc Phàm cười.

Tử Nguyệt tức giận đảo trắng mắt!

Tên quan chó này lại nói mình gặp hấn đã không giữ nổi bình tĩnh...

Bản công chúa là người nông cạn như thế sao?

Đồ tự luyện!

Nhưng lại nhìn dung mạo của đối phương, phát hiện ra hấn quả thật có vốn để tự luyện thật!

“Lâm công tử, người hiểu thì tốt rồi!” Tử Nguyệt cắn răng, bởi vì cách lớp sa mỏng khiến người không thể nhìn ra được hận ý của nàng!

Hai người ngồi trên chiếu, trên bàn có vài chai rượu, có trà nước, còn có một ít đồ ăn vặt.

Phía đối diện có một thị nữ xinh đẹp ngồi đó, hai tay đánh đàn, gảy lên giai điệu du dương.

Lâm Bắc Phàm nghi ngờ, chỉ vào thị nữ cách đó không xa: “Tử Nguyệt cô nương, không phải người nói muốn thực hiện lời hứa sao? Muốn gỡ khăn cho ta xem còn đánh một khúc đàn cho ta nữa, sao bây giờ lại...?”

Tử Nguyệt bày ra bộ dáng xinh đẹp quyến rũ, phong tình mê người: “Lâm công tử, cảnh đẹp như vậy tại sao cứ để ý đến mấy chuyện vặt vãnh đó làm gì? Lẽ nào tiểu nữ tử không đẹp sao?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Ừm, người quả thật rất đẹp, nhưng ta không biết người lớn lên thế nào!”

Tử Nguyệt tức giận đảo trắng mắt, rốt cuộc đồ khốn này đang khen nàng hay là đang chửi nàng thế?

Nàng cắn răng nói: “Công tử yên tâm, lát nữa tiểu nữ tử gỡ khăn ra trước mặt người nhất định sẽ không khiến người thất vọng!”

“Vậy bản công tử vô cùng mong chờ đấy!”

Chương 183: Người còn muốn giã dựa đến khi nào hả Tử Nguyệt cô nương?

Tử Nguyệt nhìn đồ ăn ngon trên bàn, đột nhiên nói với vẻ then thừng: “Lâm công tử, lúc nhỏ ta đói mẹ ta sẽ luôn mang Hoa Quế Cao cho ta ăn!”

Lâm Bắc Phàm nhìn Hoa Quế Cao trên bàn, lập tức gấp một miếng đặt vào bát của đối phương.

“Mời Tử Nguyệt cô nương dùng từ từ!”

Tử Nguyệt cô nương lại nói: “Lâm công tử, lúc nhỏ mỗi khi ta khát, mẹ ta luôn pha trà cho ta uống!”

Lâm Bắc Phàm nghe tiếng đã hiểu ý ngay, lập tức rót một chén trà cho đối phương: “Tử Nguyệt cô nương, mời dùng!”

Tử Nguyệt có hơi mừng trong lòng, đàn ông toàn một lũ háo sắc, người chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu.

“Lúc nhỏ mỗi khi ta lạnh, mẹ ta đều sẽ ôm ta thật chặt!”

Tử Nguyệt run lên, nhìn Lâm Bắc Phàm với đôi mắt sáng quắc: “Lâm công tử...”

Lâm Bắc Phàm im lặng một lúc rồi đáp: “Xin Tử Nguyệt cô nương giữ tự trọng, ta không phải mẹ ngươi!”

Tử Nguyệt: “...”

Một khắc này, Tử Nguyệt thật sự tức tối chỉ muốn đánh người một trận!

Nàng ta quyết định không giả bộ nữa, ngả bài luôn!

“Lâm công tử, không phải ngươi vẫn luôn muốn nhìn dung mạo của tiểu nữ tử sao? Bây giờ ta cho ngươi nhìn thật cẩn thận!”

Tử Nguyệt gỡ mảnh khăn lụa ra, Lâm Bắc Phàm chỉ trông thấy một gương mặt khuynh quốc khuynh thành, câu hồn đoạt phách.

Một gương mặt này thật sự vô cùng đặc biệt, làn da vô cùng mịn màng, ngũ quan góc cạnh rõ ràng vô cùng sâu sắc, nhưng gương mặt lại pha thêm nét dịu dàng của nữ tử phương đông, thoát nhìn chính là một mỹ nữ lai.

Sau đó, một đôi mắt màu tím ấy của Tử Nguyệt dường như đang xoay tròn, khiến hai mắt của Lâm Bắc Phàm dần mất ý

thức.

Thấy vẻ mặt ngây dại của hắn, Tử Nguyệt bắt đầu đắc ý.

Sau này xem ngươi còn khoa trương trước mặt ta kiểu gì nữa?

Thứ mà nàng đang dùng hiện tại tên là Tử Ngọc Cầu Hồn Đại Pháp đã tu luyện nhiều năm, là một loại đại pháp chuyên tác dụng lên tâm thần.

Chỉ cần thực lực không vượt qua nàng quá nhiều hoặc lực ý chí mạnh mẽ đến mức không giống con người thì đều sẽ bị nàng mê hoặc, cúi đầu xưng thần, mặc cho nàng sai khiến!

Nàng chỉ muốn thông qua cách này để chinh phục Lâm Bắc Phàm, khiến đối phương ngoan ngoãn làm việc thay nàng!

“Tên quan chó này không chỉ là đương kim trạng nguyên lang mà còn là người tâm phúc bên cạnh nữ đế, học rộng hiểu nhiều, bối cảnh hùng hậu, nếu thu nhận hắn làm tay sai cho mình chắc chắn sẽ có lợi cho đại nghiệp của mình phát triển!”

Tử Nguyệt càng nghĩ càng hào hứng, vì thế nàng mạnh tay tấn công, muốn chinh phục Lâm Bắc Phàm nhanh nhất có thể.

Thế nhưng, lực ý chí của nàng điên cuồng rót vào trong đầu của Lâm Bắc Phàm lại giống như hòn đá rơi xuống biển lớn, không thấy động tĩnh.

“Xem ra lực ý chí của tên quan chó này vẫn rất mạnh đây!”

“Nhưng ta không tin không mê hoặc được ngươi!”

Tử Nguyệt gia tăng tấn công lực tinh thần, trên mặt đã dần dần túa mồ hôi.

Lúc này ở bên ngoài, mọi người nghe thấy tiếng đàn du dương truyền ra không có ai là không ngưỡng mộ hết.

“Trạng nguyên lang thật có phúc quá, không chỉ có thể một mình nhìn ngắm dung nhan tuyệt thế của Tử Nguyệt cô nương mà còn có thể ở gần nghe tiếng đàn của nàng! Thật khiến người ngưỡng mộ biết bao!”

“Hoa khôi số một đã bị trạng nguyên lang hái rồi, hoa khôi số hai sẽ không phải lại rơi vào tay hắn nữa đấy chứ?”

“Có khả năng chắc tám chín phần mười là thế rồi! Không nhìn thấy bộ dáng nồn nóng của Tử Nguyệt cô nương mới vừa rồi hay sao? Bản công tử thậm chí còn nghi ngờ hội thơ lần này là do Tử Nguyệt cô nương cố tình mở vì trạng nguyên lang!”

“Nói thật, ở kinh thành này chỉ cần là nữ tử đều muốn gả cho trạng nguyên lang hết!”

“Cuộc đời thật lắm bất công, kẻ hai hộp sữa người không hộp nào!”

...

Tiếng bàn luận của mọi người dần truyền ra, tiểu quận chúa nghe mà rất bất mãn, hóa cảm phần thành cơn thèm ăn, ăn vô cùng nhanh, Mạc Như Sương thì lại hồn phách treo ngược cành cây, liên tục thất thần.

Ngược lại vẻ mặt của Lý Sư Sư vẫn như thường, mang theo nụ cười tiếp đón mọi người, thể hiện phong cách quý phái của mình.

Như vậy mọi người lại càng ngưỡng mộ trạng nguyên lang hơn.

Trong nhà có vợ hiền, ở ngoài có tình nhân, đàn ông sống phải nên là như thế mới đúng.

Lúc này, một khúc nhạc đã kết thúc, nhưng rất nhanh đã vang lên khúc thứ hai.

“Không phải chứ? Bài thứ hai luôn á!”

“Không phải đã nói trước chỉ đánh một khúc thôi sao?”

“Có khả năng Tử Nguyệt cô nương và trạng nguyên lang nói chuyện vui quá nên đàn thêm một khúc chăng!”

“Chết tiệt! Cái số đào hoa này khiến người thêm thế!”

...

Sau khi khúc thứ hai kết thúc, khúc thứ ba lại vang lên tiếp.

“Không phải chứ, đã khúc thứ ba rồi đó!”

“Vẫn chưa kết thúc sao? Chúng ta đã đợi đến nứt toác cả mắt ra rồi!”

“Xem ra lại có một hông hoa yêu kiều nữa bị trạng nguyên lang hái mất! Trạng nguyên lang quá có năng lực!”

“Xong rồi, cây si của ta đổ rồi!”

...

Mọi người đều đổ kị muốn chết!

Dựa vào cái gì?

Bọn họ đều là đại tài tử nổi danh lừng lẫy hiện nay, đều tài trí hơn người, học rộng hiểu nhiều, phong lưu phóng khoáng, đẹp tựa Phan An, dựa vào cái gì chỉ có mình Lâm Bắc Phàm là được Tử Nguyệt cô nương coi trọng?

Không phải hẳn chỉ tài hoa hơn chúng ta một chút thôi sao?

Đẹp trai hơn chúng ta một chút xíu thôi sao?

Mọi người ngẩng đầu, trực tiếp than thở ông trời thật bất công!

Có vài người không chịu nổi đả kích đã say khướt suốt đêm!

Mà lúc này trong khuê phòng, Lâm Bắc Phàm nhìn Tử Nguyệt cô nương mặt mày trắng bệch, mồ hôi túa như mưa mà mỉm cười, nói: “Người còn muốn giã dựa đến khi nào hả Tử Nguyệt cô nương?”

Chương 184: Không thể giết được

“Tại sao... tại sao thuật mê hoặc của ta lại không có tác dụng với người?” Tử Nguyệt mang vẻ mặt khiếp sợ.

Dựa vào trình độ mê hoặc của nàng, cho dù có là cao thủ Tiên Thiên cũng giờ tay chịu trời rồi chứ, nhưng tên thư sinh hai tay trói gà không chặt trước mặt này lại không hề bị ảnh hưởng chút nào!

Rốt cuộc tại sao lại thế?

Nàng không tài nào hiểu nổi!

“Vì trong lòng bản công tử chính trực, đức tính cao thượng, ý chí kiên định, không bị tà ma ngoại đạo mê hoặc!” Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ ngay thẳng đường hoàng.

Tử Nguyệt tức run cả người: “Hay cho tên vô sỉ không biết xấu hổ nhà ngươi!”

Ngươi là một tên đại tham quan người gặp người ghét mà lại nói mình chính trực, có đức tính cao thượng?

Ngươi còn cần mặt mũi không?

Sự chính trực và nhân phẩm của ngươi đều bị chó ăn cả rồi sao? Phi!

Chó cũng chê!

“Tiểu thư!”

Thị nữ đánh đàn đó lao tới đỡ Tử Nguyệt trên mặt đất, một bàn tay khác nắm một thanh chủ thủy lóe lên tia sáng lạnh thấu xương, nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ cảnh giác, hơn nữa còn nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, bây giờ phải làm sao đây? Giết hẳn sao?”

“Chuyện này...” Tử Nguyệt cô nường đắn đo.

Lâm Bắc Phàm lại vô cùng bình tĩnh, vừa uống rượu vừa cười đáp: “Đây đúng là ý kiến tệ hại nhất đấy! Ngươi giết ta thì ngươi và cả người của ngươi chắc chắn không chạy thoát được! Bây giờ chúng ta cùng ngồi xuống từ từ nói chuyện được chứ, công chúa chạy trốn của Tà Nguyệt vương triều, ta nói có đúng không?”

Tử Nguyệt mang vẻ mặt kinh hãi: “Sao ngươi biết thân phận của ta?”

Phải biết rằng thân phận của Tử Nguyệt chính là tuyệt mật!

Trừ người thân cận ra hoàn toàn không có người nào biết được, làm thế nào mà nam nhân trước mặt này lại biết?

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Vì vừa rồi ngươi dùng Câu Hồn Đại Pháp muốn mê hoặc linh hồn con người! Theo như bản quan được biết thì thế lực sở hữu loại thuật pháp này cũng không nhiều, trong đó cũng có cả Tà Nguyệt vương triều đã bị tiêu diệt, đây là bí mật bất truyền của bọn họ, chỉ có thành niên nữ giới của hoàng thất sở hữu mị thể mới có thể học được! Đương nhiên, lúc này bản quan vẫn chưa dám chắc chắn thân phận của ngươi! Nhưng...”

Lâm Bắc Phàm chỉ vào thanh chủy thủ trong tay thị nữ rồi nói: “Thanh chủy thủ đó đã bán đứng các ngươi! Theo như ta biết thì Tà Nguyệt vương triều từng có được một mảnh thiên thạch vô cùng chắc chắn, màu đen như mực, cho nên được dùng để chế tạo ra một lô chủy thủ gọi là mặc đao, giao cho dũng sĩ trung thành nhất sử dụng, thật ra chính là cho thị vệ cận thân của các thành viên hoàng thất quan trọng sử dụng!”

“Thị nữ đó của ngươi có thực lực không tầm thường, vừa rồi nàng ta lao vào một cách không hề do dự, móc thanh mặc đao ra như nước chảy mây trôi, rõ ràng đã dùng quen mặc đao rồi! Cho nên ta to gan suy đoán... không ngờ lại đoán trúng thật!”

Tử Nguyệt liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm chằm chằm: “Trạng nguyên lang thật sự bác học đa tài, kiến thức uyên thâm! Chỉ dựa vào một bộ công pháp và một thanh chủy thủ đã biết thân phận của bản cung, bản cung thật sự bội phục rồi!”

“Quá khen!” Lâm Bắc Phàm cười đắc ý.

Thật ra là dựa vào hệ thống thôi, chỉ cần là đồ có giá trị đều không chạy thoát khỏi pháp nhãn của hắn.

Thanh chủy thủ này rõ ràng có giá trị xa xỉ cho nên mới bị hắn nhìn thấu.

“Nhưng có đôi khi biết càng nhiều thì mệnh càng ngắn! Thân phận của bản cung nhạy cảm, ngươi đã biết thân phận của ta thì không thể giữ ngươi lại!” Ánh mắt của Tử Nguyệt trở nên sắc bén.

“Công chúa, giết hắn đi!” Trong mắt của thị nữ đó lóe lên tia sáng lạnh, dường như đang muốn ra tay.

Lâm Bắc Phàm đã định trước mọi việc, nói: “Ngươi tuyệt đối không dám ra tay đâu!”

Tử Nguyệt hỏi: “Tại sao lại nói như thế?”

Lâm Bắc Phàm cười nhạt: “Vì cao thủ trong hoàng thành nhiều như mây, còn có mấy chục vạn binh lính canh giữ hoàng thành! Ta là mệnh quan triều đình còn là người tâm phúc trước mắt nữ đế, ngươi giết ta rồi chắc chắn sẽ chọc giận thánh thượng! Cao thủ sẽ bao vây toàn thành, đại quân áp sát, ngươi và cả người của ngươi hoàn toàn không có nơi nào để chạy!”

Tử Nguyệt uy hiếp: “Bản cung có thể bắt ngươi làm con tin, xông ra khỏi thành!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không, ngươi không có cơ hội đó!”

Tử Nguyệt lại hỏi: “Tại sao lại nói vậy?”

“Vì lão hòa thượng có pháp hiệu Tịnh Đài ở trong nhà ta là một vị Tông Sư! Ngươi cảm thấy các ngươi có thể dẫn ta ra khỏi thành dưới mí mắt của Tông Sư sao?” Lâm Bắc Phàm cười đáp.

Tử Nguyệt vô cùng kinh hãi: “Vậy mà lão hòa thượng đó lại là một vị Tông Sư sao?”

Tông Sư chính là chiến lực đỉnh cấp nhất trên thế giới này!

Cho dù là Tông Sư Tam phẩm yếu nhất cũng sở hữu thực lực vô địch, một mình có thể địch lại thiên quân vạn mã!

Không có người nào có thể giở thủ đoạn trước mặt Tông Sư!

Có thể đánh lại Tông sư cũng chỉ có Tông Sư!

Tử Nguyệt hoàn toàn không ngờ trong nhà Lâm Bắc Phàm lại có một vị Tông Sư trú ngụ!

Sự việc trở nên khó giải quyết rồi đây!

Đắc tội với triều đình không đáng sợ vì vẫn còn cơ hội sống!

Nhưng nếu đắc tội với Tông Sư, chắc chắn sẽ bị hấn ta đuổi giết đến mức lên trời không có đường, xuống đất không có cửa!

Chương 185: Không phải là tự tìm chết sao?

“Ngươi... không lừa ta đấy chứ?” Tử Nguyệt hé miệng.

“Không thể giả được, không tin ngươi có thể thử!” Lâm Bắc Phàm cười bảo.

Vẻ mặt của Tử Nguyệt chán nản, vốn tưởng sử dụng Tử Ngọc Câu Hồn Đại Pháp có thể khiến đối phương bị ma quỷ ám ảnh, mặc mình sử dụng.

Không ngờ đối phương không hề bị hấp dẫn một chút nào cả.

Bây giờ còn nhận ra thân phận của nàng, không có cách nào để giết hẳn hay bắt hẳn đi cả.

Cảm giác đối phương chính là một con nhím, sờ kiểu gì cũng đâm vào tay hết.

“Tử Nguyệt cô nương, chúng ta có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện! Ngoài ra, kêu thị nữ của ngươi tiếp tục đánh đàn đi, bằng không dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn lắm đấy!” Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa nói, mời Tử Nguyệt ngồi về chỗ cũ.

“Hừ! Giữa chúng ta có gì để phải nói?” Tử Nguyệt ngồi xuống với vẻ giận dữ, đồng thời gọi thị nữ tiếp tục đánh đàn che tai mắt của người khác.

“Ta không hiểu được, Tử Nguyệt cô nương, tại sao ngươi lại muốn ra tay với ta?”

Lâm Bắc Phàm hỏi với vẻ khó hiểu: “Chúng ta vốn không quen biết, càng không có ân oán cá nhân gì, sẽ không phải chỉ vì muốn thu nhận ta cho mình sử dụng thôi đấy chứ?”

“Ai nói chúng ta không thù không oán? n oán giữa chúng ta rất lớn đấy nhé!” Tử Nguyệt cắn răng trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm.

“Có sao? Xin được rửa tai lắng nghe!” Lâm Bắc Phàm hỏi, Tử Nguyệt lập tức nói ra ân oán giữa hai người.

Trước đó bọn họ ở Giang Đông lấy danh nghĩa của Thiên Nhất Giáo lừa được một nhóm dân chúng, chuẩn bị khởi nghiệp,

vốn sự việc đang phát triển đến hùng hực khí thế thì lại bị Lâm Bắc Phàm nhìn thấu chân tướng của bọn họ, dễ dàng phá giải được ngón trò mà bọn họ dùng để đánh lừa quần chúng, hại toàn bộ nỗ lực trước đó của bọn họ đều hóa thành hư ảo!

Bây giờ còn biến thành con chuột chạy qua đường, bị triều đình truy nã và đuổi giết.

“Người nói thù này có lớn hay không, oán này có sâu hay không hả?” Tử Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Không ngờ lại là nguyên nhân này!” Lâm Bắc Phàm dở khóc dở cười.

Hóa ra là bị mình ngộ thương, chẳng trách người ta lại tìm tới cửa!

“Vốn bản quan đã nghi ngờ rồi, nhưng người tiêu diệt quốc gia các người là Đại Nguyệt vương triều cơ mà, các người tới cảnh nội Đại Võ gây sự làm gì?”

Lâm Bắc Phàm vỗ trán: “Ồ ta hiểu rồi, muốn chọn hồng mềm để bóp!”

Tử Nguyệt lén đảo trắng mắt với Lâm Bắc Phàm, sau đó cắn hận bảo: “Người nói không sai! Hai mươi năm trước Tà Nguyệt vương triều bọn ta bị Đại Nguyệt vương triều diệt, khi ấy ta vẫn chỉ là một đứa trẻ chưa đến năm tuổi may mắn thoát được kiếp này! Hai mươi năm nay ta không có khi nào là không muốn phục quốc, báo thù cho phụ vương và mẫu hậu!”

“Nhưng nói thì dễ, làm lại khó!”

Tử Nguyệt mang vẻ mặt thất vọng: “Hai mươi năm này, Đại Nguyệt vương triều càng ngày càng hưng thịnh, binh hùng tướng mạnh khiến hy vọng báo thù phục quốc của ta càng ngày càng xa vời, dân chúng thì lầm than! Đại Võ chỉ có cái tên của hoàng triều chứ không có sự thực tế của hoàng triều, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, đây chính là một nơi tốt để đào tạo bồi dưỡng thế lực, thành lập bộ máy chính quyền!”

“Chỉ cần lấy được một mảnh đất ở nơi này, tập trung dân chúng và bồi dưỡng ra binh mã của riêng mình thì có cơ hội báo thù phục quốc rồi!”

“Hóa ra là thế!” Lâm Bắc Phàm hiểu ra.

“Nhưng tất cả những thứ này đều đã bị ngươi phá hủy cả!” Tử Nguyệt nói với vẻ căm hận.

Lâm Bắc Phàm chặc một tiếng, đáp trong sự khinh thường: “Cho dù không có ta thì ngươi cũng khó mà làm nên đại sự!”

Tử Nguyệt bị ánh mắt coi thường của hắn chọc tức điên, vỗ mạnh một cái lên bàn: “Vậy mà ngươi lại dám coi thường ta sao?”

Lâm Bắc Phàm nhướn mày khiêu khích: “Không cần nghi ngờ, ta đang coi thường ngươi đấy!”

“Ngươi!” Tử Nguyệt tức muốn xỉu mất.

“Bây giờ tâm trạng của bản quan đang tốt nên ta sẽ nói rõ ràng cho ngươi biết, ngươi sai ở đâu!” Lâm Bắc Phàm cười.

“Được! Xin nghe cẩn thận!” Tử Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đầu tiên, ngươi chọn địa điểm không đúng!”

“Có gì không đúng?”

Tử Nguyệt đáp với vẻ không phục: “Sở dĩ ta chọn một nơi như Giang Đông là vì dân chúng ở đó khá khó khăn và ngu dốt, triều đình quản lý lỏng lẻo, binh mã thiếu thốn cho nên mới bắt đầu thành lập giáo phái mê hoặc dân chúng cho ta sử dụng! Ngươi xem, chưa đến một tháng đã phát triển đến mấy chục nghìn bang chúng rồi còn gì!”

Nói đến đây, trên mặt nàng thấp thoáng hiện thêm vài phần đắc ý.

Lâm Bắc Phàm khẽ cười một tiếng: “Giang Đông quản lý lỏng lẻo, ngươi nhìn kiểu gì mà ra được hay vậy? Phải biết rằng đó chính là nơi duy nhất không có phiên vương! Ở đó từ trên xuống dưới vẫn luôn bị triều đình kiểm soát! Sở dĩ binh mã thiếu thốn là vì không cần thiết phải phái binh mã tới đó! Ngươi sẽ không thật sự cho rằng Đại Võ hoàng triều đã là hồ bị nhỏ mất rằng, vô dụng rồi đấy chứ?”

“Lẽ... lẽ nào không phải thế sao?” Tử Nguyệt có hơi chột dạ...

“Vậy ngươi cũng nên biết lạc đà gây chết vẫn to hơn ngựa đấy!”

Lâm Bắc Phàm cười nhạo một tiếng: “Bây giờ triều đình Đại Võ vẫn là chính thống như cũ, là một thế lực lớn nhất trong các hoàng triều! Tuy thực lực của các phiên vương khác bành trướng nhanh chóng nhưng cũng chỉ dám lên lút hành động chứ ngoài mặt vẫn không dám! Vậy mà ngươi lại giả thần giả quỷ, mê hoặc dân chúng, phá vỡ chính quyền ngay trên địa bàn duy nhất của Đại Võ, đây không phải là tự tìm đường chết hay sao?”

“Không diệt ngươi mới là không bình thường đấy!”

Chương 186: Chẳng đáng sợ chút nào

Tử Nguyệt bị chửi đến xây xẩm mặt mày, nhưng nghĩ lại thấy cũng không phải không có lý.

Nhưng nàng không chịu thừa nhận mà vẫn cứng miệng bảo: “Không chọn chỗ này thì chọn chỗ nào? Lẽ nào chọn chỗ của các phiên vương sao? Bọn họ binh hùng tướng mạnh, thực lực hùng hậu, làm sao mà khởi nghiệp được?”

“Không sai, nên chọn chỗ của phiên vương!”

Lâm Bắc Phàm vỗ tay, cười nói: “Làm việc ở đất của phiên vương, lấy danh nghĩa là chống lại triều đình! Có kẻ địch của kẻ địch chính là bạn của ta, mấy phiên vương đó đều sẽ nhắm một mắt mở một mắt, thậm chí sẽ còn cung cấp điều kiện có lợi cho ngươi! Mà triều đình lại quá xa xôi, không có cách nào đuổi được cánh tay tới! Như vậy hiển nhiên có thể làm nên chuyện rồi!”

“Thậm chí các ngươi còn có thể trà trộn vào các thân vương bản địa! Ngoài mặt tỏ ra thần phục nhưng trong tối lại có thể mượn tài nguyên của đối phương để phát triển! Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng đã có thân vương đứng mũi chịu sào! Bọn họ gánh tội còn các ngươi có thể ở sau lưng lặng lẽ phát triển, từ từ tích góp sức mạnh! Loại chuyện này lẽ nào không tốt hay sao?”

Tử Nguyệt nghe mà tim đập như trống.

Đúng nha, sao mình lại không nghĩ ra nhỉ?

Chọn đất của phiên vương rõ ràng càng có lợi hơn!

Phiên vương sẽ không đối phó với bọn họ, triều đình cũng không thể làm gì được bọn họ, bọn họ có thể sinh tồn và phát triển trong hiểm cảnh!

Còn có cơ hội hợp tác với phiên vương, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì thì cứ lôi đầu phiên vương ra đỡ, còn mình có thể ở phía sau bọn họ từ từ phát triển, bảo vệ thực lực, tích góp sức mạnh, một khi thời cơ chín muồi có thể lập tức tỏa sáng rực rỡ!

“Đúng rồi, bây giờ các ngươi đang thiếu người hay thiếu tiền, hay là thiếu cả hai cái?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Tiền thì chúng ta không thiếu, chủ yếu là thiếu binh mã!” Tử Nguyệt đáp.

“Vậy thì tới đất của Tây Võ đi!” Lâm Bắc Phàm vỗ đùi một cái.

“Nhưng đất ở Tây Võ hoang vắng...”

“Chính vì hoang vắng mới càng phải đi.”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Tuy nơi đó vắng vẻ nhưng thật ra cũng không ít người ở đâu, chủ yếu là do đất rộng cho nên mới trông có vẻ ít người, bằng không Tây Võ cũng không xây dựng nổi đại quân hơn trăm vạn người được!”

“Các ngươi khởi nghiệp ở bên đó thật ra lại càng dễ thành chuyện hơn! Ở đó không thiếu nhân lực nhưng thiếu tiền và thiếu tài nguyên. Các ngươi có tiền vừa vặn có thể xây dựng đội ngũ! Mà tin tức ở bên đó lại không nhanh nhạy, mấy trò giả thần giả quỷ đó của các ngươi có thể tiếp tục thi triển! Thêm nữa, bởi vì đất đai mệnh mông nên càng dễ ẩn náu hơn, không dễ bị tiêu diệt!”

“Lén lút phát triển, tích lũy thực lực như thế, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ phát triển lớn mạnh! Cho nên ta thật sự không hiểu được một nơi thiên thời địa lợi nhân hòa như thế mà các ngươi không chọn, lại cứ khăng khăng chọn Giang Đông, có phải đầu óc bị chập mạch rồi không?”

Tử Nguyệt bị chửi mặt mày đỏ gay, muốn phản bác vài câu lại phát hiện ra... đối phương nói đúng hết!

“Nhưng nếu phát triển ở bên đó sẽ phải đối diện với đại quân hàng triệu người của Tây Võ vương, đó là lý do tại sao lúc đầu chúng ta không chọn vùng đất Tây Võ đó!” Tử Nguyệt đảo đôi mắt đẹp.

“Đại quân hàng triệu người chỉ để dọa người mà thôi, không đủ gây sợ hãi! Đã nghe đến đánh du kích chưa? Nghe chiến địa đạo chưa? Chỉ cần nắm giữ được hai cách đánh này thì Tây Võ Vương cũng chỉ là muỗi thôi!” Lâm Bắc Phàm cười đắc ý.

“Chưa từng nghe nói đến hai cách đánh này, Lâm công tử, người có thể...” Tử Nguyệt khiêm tốn xin chỉ dạy.

“Nếu đã chưa từng nghe vậy bỏ đi, sau này có cơ hội lại nói sau!” Lâm Bắc Phàm phát tay.

Tử Nguyệt: “...”

Tử Nguyệt nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt đầy oán hận.

Cố tình khơi dậy lòng hiếu kỳ của nàng rồi lại kiên quyết không nói hết, tên đầu cẳng nhà ngươi!

“Tiếp theo, chúng ta nói về phương pháp đi, phương pháp làm việc của các ngươi cũng không đúng!”

“Có chỗ nào không đúng?” Tử Nguyệt lập tức phản bác: “Dân chúng ngu muội, bọn ta dùng cách truyền giáo để đem lại hi vọng sống cho bọn họ, đem lại tín ngưỡng cho bọn họ, như vậy là có thể nhanh chóng lập nên một đội ngũ khổng lồ rồi! Chẳng phải Thiên Nhất Giáo trước đây chính là minh chứng hay sao?”

Lâm Bắc Phàm cười khẩy thành tiếng: “Đúng là tốc độ thành lập rất nhanh, nhưng tốc độ tan rã cũng nhanh lắm!”

Tử Nguyệt há hốc miệng, nàng nhận ra mình không biết nên phản bác thế nào.

“Mấy thủ đoạn giả thần giả quỷ của các ngươi có thể tạm thời qua mặt được người dân, nhưng không thể lừa bọn họ cả đời được! Ngươi xem, chẳng phải hiện giờ đã bị ta vạch trần rồi hay sao? Cho dù không có ta thì cũng sẽ có người khác vạch trần! Trên đời này có không biết bao nhiêu kẻ thông minh, thủ

đoạn của các ngươi rồi sẽ bị người ta nhìn thấu cả thôi! Đừng đánh giá thấp người khác, các ngươi nghĩ ra được thì tại sao người khác lại không nghĩ ra được?”

Tử Nguyệt buồn phiền, nàng hừ một tiếng, mãi mà chẳng nói được gì.

“Hơn nữa, ngươi định dùng một đám người vừa đói vừa rét, lại chẳng hề được huấn luyện gì cả để giành lại giang sơn sao? Ta không khách sáo nữa nhé, cho dù nhân số của các ngươi đạt tới trăm vạn thì cũng chẳng đáng sợ chút nào!”

Chương 187: Không sợ

Lâm Bắc Phàm cười lạnh: “Chỉ cần triều đình quyết định mạnh tay, tập hợp mấy vạn binh mã để quyết chiến một trận là có thể đánh tan hàng trăm vạn quân của ngươi không còn một mống nào rồi! Cuối cùng cũng chỉ làm khổ người dân mà thôi!”

“Vậy ngươi nói xem phải làm thế nào hả?” Tử Nguyệt hỏi với vẻ giận dữ.

Lâm Bắc Phàm chậm rãi nói: “Nếu muốn xây dựng một đội quân tác chiến đạt tiêu chuẩn nhất định phải làm được những điều sau đây!”

“Thứ nhất, phải có lòng tin kiên định!”

Tử Nguyệt há hốc miệng: “Trước đây Thiên Nhất Giáo...”

Lâm Bắc Phàm xua tay: “Không phải mấy trò xiếc giả thần giả quỷ đó của các ngươi! Lòng tin này là để bọn họ biết rằng mình đang chiến đấu vì ai, tại sao lại chiến đấu! Biết rằng sau khi mình nỗ lực, bọn họ sẽ nhận được cái gì!”

“Đây mới là lòng tin thật sự, chứ không phải loại quỷ thần mông lung mờ mịt!”

“Thứ hai, chỉ có lòng tin thôi thì chưa đủ, nhất định phải huấn luyện bọn họ, bồi dưỡng bọn họ trở thành binh sĩ đạt tiêu chuẩn!”

“Làm thế nào để trong thời gian ngắn nhất, trên cơ sở vẫn giữ vững được thực lực của quân mình, bồi dưỡng nên một lượng

lớn binh sĩ xuất sắc là chuyện rất quan trọng, quyết định sự thành bại của cuộc khởi nghĩa! Nếu biết phương pháp chiến tranh du kích và phương pháp dùng địa đạo trong chiến đấu mà ta nhắc tới trước đó thì mấy chuyện này đều không thành vấn đề!”

Tử Nguyệt há hốc miệng: “Lâm công tử, hai phương pháp chiến đấu này...”

“Chuyện đó để sau này có cơ hội chúng ta hãy nói tiếp...”

Tử Nguyệt: “...”

“Thứ ba, áp dụng chế độ khen thưởng và trừng phạt một cách hiệu quả!”

“Có công thì thưởng, phạm lỗi phải phạt, nhất định phải thưởng phạt minh bạch, phải khiến người ta tâm phục!” Lâm Bắc Phàm liếc nhìn Tử Nguyệt, nói: “Ngươi là công chúa, có lẽ đã từng được dạy các quy tắc hoàng gia một cách có quy củ, ta không nói nhiều nữa nhé!”

“Cái đó, thật ra cứ nói vẫn được mà...” Tử Nguyệt cúi đầu xuống vì xấu hổ.

Lâm Bắc Phàm: “...”

Vì vậy, Lâm Bắc Phàm lại nói sơ lược một lần.

“Thứ tư, phải chú ý tới thời cơ!”

“Lúc thực lực chưa đủ mạnh, nhất định phải kiềm chế dã tâm! Khi thời cơ đã đến hãy thừa thế xông lên!”

Lâm Bắc Phàm không nhìn được mà liếc nhìn Tử Nguyệt: “Cũng giống như Thiên Nhất Giáo mà trước đây ngươi thành lập, nắm bắt thời cơ chẳng chuẩn chút nào! Còn chưa có bao nhiêu thực lực mà đã lôi kéo người dân đi theo mình, chẳng phải sẽ trở thành mục tiêu sống hay sao? Triều đình không tới dẹp ngươi thì dẹp ai hả?”

Tử Nguyệt lại cúi đầu xuống vì xấu hổ một lần nữa.

“Thứ năm, phải chú trọng vào phương pháp chiến đấu, nói cách khác chính là binh pháp!”

“Đánh trận như thế nào, có rất nhiều điều phải chú ý ở phương diện này! Ví dụ như trước đây, khi thực lực của các người

chưa đủ mạnh thì tốt nhất là dùng phương pháp chiến tranh du kích và phương pháp dùng địa đạo trong chiến đấu, nó sẽ đem lại tác dụng rất thần kỳ đấy!”

“Lâm công tử, hai phương pháp chiến đấu này...”

“Nói sau đi!”

Tử Nguyệt: “...”

“Tiếp theo, nếu muốn nổi dậy thì không thể thiếu tiền!”

“Đạn pháo chiến tranh đã bắn ra sẽ tốn vạn lượng vàng bạc! Để đánh một trận cần tiêu rất nhiều tiền bạc, lương thực, ngựa chiến, vũ khí, cung tên,... nếu không có đủ tiền và lương thực thì chẳng thể đánh thắng nổi!”

“Lâm công tử yên tâm, về phương diện tiền bạc thì bọn ta tuyệt đối không thua kém gì ai!”

Lâm Bắc Phàm không nhịn được mà hỏi: “Tự tin đến thế cơ à, các người có bao nhiêu tiền?”

“Con số cụ thể thì ta cũng không biết! Nhưng từ khi Tà Nguyệt vương triều bọn họ lập nên đất nước, mỗi năm đều cất một nửa số tiền trong quốc khố vào một kho báu để đề phòng tình huống bất ngờ! Đã rất nhiều năm trôi qua rồi mà không hề động tới, người nói xem có bao nhiêu tiền đây?”

Lâm Bắc Phàm hít vào một hơi.

Tà Nguyệt vương triều đã được lập nên từ hơn hai trăm năm trước!

Hàng năm, quốc khố của vương triều bọn họ thu vào khoảng ba nghìn vạn lượng, một nửa tức là một nghìn năm trăm vạn lượng!

Tích góp hơn hai trăm năm ít nhất cũng phải được...

Ba trăm triệu lượng!

Tương đương với ba năm quốc khố của triều đình Đại Võ!

Chắc chắn cô gái này đang là phú bà giàu nhất thiên hạ rồi!

Đột nhiên Lâm Bắc Phàm sinh ra thôi thúc muốn từ quan!

Làm tham quan thì có tí tương lai gì cơ chứ?

Cho dù hần có nghĩ đủ mọi cách để tham ô thì cũng chỉ có thể tham được mấy nghìn vạn lượng mà thôi!

Chi bằng làm một kẻ ăn bám cho rồi!

Chị gái à, ta không muốn cố gắng nữa!

Thấy vẻ mặt đầy sự sốt của Lâm Bắc Phàm, trong lòng Tử Nguyệt vô cùng đắc ý, nàng cảm thấy cuối cùng thì mình cũng thắng được một ván rồi!

“Người nói cho ta biết chuyện này không sợ ta cướp tiền ở chỗ của người sao?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

Tử Nguyệt lắc đầu: “Không sợ!”

“Tại sao lại không sợ?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Thứ nhất, đây chẳng phải chuyện gì bí mật, có rất nhiều thế lực lớn biết chuyện này!”

“Thứ hai, không một ai biết kho báu nằm ở đâu, ngay cả các thành viên trong vương thất như bọn ta cũng chẳng biết! Bọn ta luôn phải dùng phương thức đặc biệt để liên hệ với người bảo vệ kho báu bí mật, sau khi người đó nhận được tin tức sẽ đem số tiền mà bọn ta cần đến địa điểm đã định rồi tự sát, đến thần tiên cũng khó mà cứu nổi! Cho nên, người có cướp tiền ở chỗ của ta cũng vô dụng thôi, ta thật sự không biết kho báu nằm ở đâu cả!”

“Nếu ta xảy ra chuyện gì, thân phận thành viên trong vương thất của ta sẽ bị hủy bỏ, ta sẽ không thể liên hệ với người bảo vệ kho báu bí mật được nữa!”

Chương 188: Một đôi xấu tính

Lâm Bắc Phàm nghe xong lại cảm thấy rất đáng sợ.

Che giấu kho báu bằng cách này đúng là diệu kế!

Đã giấu hơn hai trăm năm rồi mà vẫn chưa có ai mò tới chỗ kho báu, cũng chưa ai biết được kho báu đang ở đâu!

Những người biết chuyện, sau khi chuyển tiền ra bên ngoài đều sẽ tự tử!

“Nhưng quả thực Lâm công tử đã khiến ta phải nhìn người bằng ánh mắt khác đây!”

Tử Nguyệt nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt tán thưởng: “Sau khi ta nói ra số tiền cất trong kho báu, ánh mắt người vẫn bình thản như cũ, không hề nảy sinh ý định tham lam!”

Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ đứng đắn: “Tất nhiên rồi, quân tử thích tiền nhưng sẽ kiếm tiền bằng cách có đạo đức!”

Tử Nguyệt lại càng coi trọng hắn hơn nữa: “Công tử nói hay lắm!”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục tỏ vẻ ngay thẳng: “Tiền tự mình tham được mới yên tâm mà tiêu!”

Tử Nguyệt: “Trời ạ!”

Vừa rồi suýt thì hiểu lầm người!

Người vẫn là cái tên trẻ tuổi tham tiền đó, chẳng thay đổi chút nào!

Đồ quan lại đáng ghét!

Hại ta dành cảm tình uống phí cho người!

“Quay lại chuyện chính đi, người sẽ không khởi nghĩa thành công đâu! Có quá nhiều thiếu sót, nếu không bị hủy diệt trong tay ta thì cũng sẽ bị hủy diệt trong tay người khác mà thôi, thậm chí là bị hủy diệt trong tay chính mình ấy chứ!”

Tử Nguyệt đứng bật dậy, hơi cúi người, nói với vẻ tâm phục khẩu phục: “Cảm ơn Lâm công tử đã chỉ dạy, tiểu nữ tử đã nhận được không ít lợi ích!”

Lâm Bắc Phàm không để bụng thái độ của nàng mà phát tay: “Không có gì, ta đang rảnh rồi buồn chán nên tâm sự với các người ấy mà! Giờ không tâm sự nữa, chúng ta nên nói về chuyện chính thôi!”

“Chuyện chính sao?” Tử Nguyệt hơi ngơ ngác, đây chẳng phải chuyện chính đó sao?

Lâm Bắc Phàm cười híp mắt, nói: “Tử Nguyệt cô nương, thân phận của người đã bại lộ, là kẻ đứng sau Thiên Nhất Giáo, vị công chúa đang lẩn trốn của Tà Nguyệt vương triều! Nếu ta

nói ta sẽ báo cáo chuyện này lên triều đình thì người sẽ thế nào đây?”

Tử Nguyệt hoàn toàn bối rối!

Không ngờ nàng lại bị hấn uy hiếp lại!

Nói thật, nếu thân phận của nàng bại lộ, nàng chỉ có thể liều mạng mà chạy trốn!

Tử Nguyệt hơi tức giận: “Lâm công tử, người muốn thế nào hả?”

“Rất đơn giản, chỉ cần các người trả đủ số tiền để bịt miệng ta thì ta có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra!”

Lâm Bắc Phàm xòe bàn tay ra, nói với vẻ rất biết điều.

“Lâm công tử, không phải người vừa nói quân tử thích tiền nhưng sẽ kiếm tiền bằng cách có đạo đức đó sao?”

“Đúng vậy, đây chính là cách kiếm tiền có đạo đức của ta!”

Lâm Bắc Phàm cười đắc ý, đáp: “Cưỡng đoạt chẳng phải là chuyện mà tham quan nên làm hay sao? Chắc là ta không làm sai đâu nhỉ?”

Tử Nguyệt: “Vãi!”

Tử Nguyệt kiềm chế cơn giận, hỏi: “Lâm Bắc Phàm, người muốn bao nhiêu?”

Đến hai chữ công tử cũng không chịu gọi nữa, có thể thấy nàng đang tức giận đến mức nào!

“Thế thì phải xem các người có bao nhiêu tiền đã, các người có bao nhiêu thì ta muốn bấy nhiêu!” Lâm Bắc Phàm xòe bàn tay ra rồi nắm chặt lại.

Tử Nguyệt hít vào một hơi: “Lòng tham của người cũng lớn quá nhỉ!”

“Mau suy nghĩ đi! Ta mà ra khỏi cánh cửa này rồi thì có lẽ không điều khiển nổi cái miệng của mình đâu đấy!”

Thị nữ hoảng sợ: “Công chúa, chuyện này...”

“Làm theo đi!”

“Vâng, thưa công chúa!”

Thị nữ đưa hết toàn bộ số tiền đang có cho Lâm Bắc Phàm.

Ngoài một ít vàng bạc ra thì cũng chỉ có ngân phiếu, tổng giá trị khoảng một trăm vạn lượng.

Lâm Bắc Phàm vô cùng vui vẻ, hấn ra ngoài tham gia hội thơ mà còn kiếm được một khoản tiền nữa!

Phí đi lại này xứng đáng đấy!

“Giờ ngươi đã lấy tiền rồi, biết nên làm như thế nào chứ?” Tử Nguyệt nói với vẻ bức bối.

“Yên tâm đi, mặc dù con người ta tham lam nhưng cũng có nguyên tắc!” Lâm Bắc Phàm híp mắt cất tiền vào túi quần:

“Trong ba ngày tới, ta chắc chắn sẽ ngậm chặt miệng không nói gì dù chỉ một chữ! Nhưng sau ba ngày đó thì khó nói đấy!”

“Hừ! Mong rằng ngươi biết giữ lời hứa!” Tử Nguyệt nói một cách oán hận.

Sau đó, bọn họ cùng nhau ra khỏi phòng, quay lại chỗ tổ chức hội thơ.

Thật ra đã nửa canh giờ trôi qua, mọi người đã mòn mỏi trông chờ bọn họ từ lâu.

“Trạng nguyên lang và Tử Nguyệt cô nương ra ngoài rồi!”

“Cuối cùng cũng chịu ra ngoài, ta đã chờ tới lúc hoa tàn cả rồi!”

“Còn không ra là ta bỏ đi đấy!”

...

“Trạng nguyên lang, Tử Nguyệt cô nương, các ngươi làm gì mà lâu vậy chứ?” Có người tò mò hỏi.

Mọi người đều dựng thẳng tai lên mà nghe.

Lâm Bắc Phàm vỗ vào túi quần có hơi nặng của mình, đáp trong sự vui vẻ khôn cùng: “Tử Nguyệt cô nương tài nghệ song toàn, ngoại hình xinh đẹp lại có trí tuệ, cho nên ta và nàng ấy ở trong phòng trò chuyện rất vui! Bọn ta đã nói về nhân sinh, về lý tưởng, hiểu ra khá nhiều chuyện, thời gian cứ thế mà trôi qua!”

“Lâm công tử nói có lý lắm! Tiểu nữ tử và Lâm công tử chỉ hận gặp nhau quá muộn, mới một lúc mà đã quên mất thời gian, mong mọi người thứ lỗi!” Nói rồi, nàng còn trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ căm ghét, lại trông cứ như đang liếc mắt đưa tình.

Trái tim của mọi người vỡ tan tành!

Quả nhiên hai người bọn họ có gian tình!

Nhân sinh và lý tưởng thì có gì hay ho mà nói chứ?

Chẳng phải mấy chuyện đó cũng chỉ nói được mấy câu thôi hay sao?

Nếu người ta không có ý gì với người thì có ai lại đồng ý bồi dưỡng tình cảm với người cơ chứ?

Lại còn mặc kệ mấy người bọn ta ở bên ngoài ăn cơm chó mà tình chàng ý thiếp, tình tứ với nhau nữa chứ...

Các người có nghĩ tới cảm nhận của bọn ta không hả?

Đúng là một đôi xấu tính!

Chương 189: Tên cầu quan này sẽ không được chết một cách tử tế đâu

Thấy hình ảnh bọn họ tình chàng ý thiếp khiến càng có nhiều tài tử say bí tỉ giữa đêm khuya hơn.

Còn Lâm Bắc Phàm giấu khoản tiền kêch sù trong túi, sau khi trò chuyện với mấy nữ tử, hắn đã thắng lợi trở về.

Còn Tử Nguyệt công chúa của Tà Nguyệt vương triều thì đưa thân tín của mình chạy suốt đêm ra khỏi hoàng thành.

Nàng chạy qua rất nhiều nơi, mãi tới khi chắc chắn rằng không có ai đuổi theo ở phía sau mới di chuyển về phía một thung lũng tĩnh mịch thân bí, nơi đó có một thôn trang nhỏ, là chỗ ẩn nấp của bọn họ.

Nàng gần về đến nơi thì người trong thôn trang đã phát hiện ra động tĩnh.

“Công chúa điện hạ, sao công chúa lại quay về?”

“Không phải công chúa tới kinh thành tìm tên cầu quan Lâm Bắc Phàm để tính sổ với hắn sao?”

“Trông công chúa mệt mỏi thế này, đã xảy ra chuyện gì rồi ư?”

...

Tử Nguyệt công chúa gượng cười, đáp: “Thân phận của bản cung đã bị bại lộ, để đảm bảo an toàn ta không thể không rời khỏi kinh thành!”

Mọi người nghe thế đều sợ bay màu!

“Công chúa điện hạ, thân phận của công chúa bị bại lộ rồi sao?”

“Sao lại như vậy cơ chứ?”

“Đã có những kẻ nào biết được thân phận của công chúa?”

...

“Chính là tên cầu quan Lâm Bắc Phàm đó!” Tử Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi, kể lại những chuyện đã xảy ra.

Trong nhóm người, có một lão già trông rất mạnh mẽ, khí thế hùng hổ: “Thế mà hắn lại biết được thân phận của công chúa, còn phá hoại kế hoạch của chúng ta những hai lần, tuyệt đối không thể giữ lại kẻ này, ta sẽ đi giết hắn ngay lập tức!”

“Đúng vậy! Phải đi giết hắn ngay!” Mọi người đồng thanh hô lên.

“Không thể giết được! Người ta sống giữa hoàng thành, được triều đình bảo vệ! Trong nhà hắn còn có một vị Tông Sư thâm sâu khó lường, nếu có thể giết chết hắn thì ta đã giết từ lâu rồi, sao có thể bị hắn uy hiếp cơ chứ?” Tử Nguyệt vô cùng bất đắc dĩ.

Mọi người vừa tức giận vừa oán hận, cũng cảm thấy lực bất tòng tâm.

“Các vị, chuyện của tên cầu quan đó tạm thời cứ gác lại đã, trước mắt chúng ta còn có việc quan trọng hơn phải làm, chuyện này liên quan đến kế hoạch phục quốc của ta!”

Vẻ mặt của Tử Nguyệt trở nên nghiêm túc: “Có phải kế hoạch hành động xưa nay của chúng ta vẫn luôn sai lầm phải không?”

Chúng ta đã cố gắng hơn hai mươi năm rồi, có phải là do xác định sai phương hướng nên tiến triển mới chậm chạp như thế hay không?”

“Tại sao công chúa lại nói như vậy?” Mọi người không hiểu.

“Lấy chuyện Thiên Nhất Giáo nổi dậy làm ví dụ, đầu tiên, chúng ta đã chọn sai địa điểm!”

Tử Nguyệt công chúa nói hết một lượt những lý lẽ mà Lâm Bắc Phàm đưa ra.

Mọi người lập tức bừng tỉnh.

“Nghe công chúa điện hạ nói xong, giờ ta mới nhận ra đúng là chúng ta đã chọn sai địa điểm rồi!”

“Chọn Giang Đông để nổi dậy, đối đầu trực diện với triều đình Đại Võ đúng là không phù hợp cho lắm! Thật ra chúng ta vẫn còn những sự lựa chọn tốt hơn, địa bàn của các phiên vương quả thực không tồi, có thể sinh tồn trong tình huống bất lợi, nuôi dưỡng sức mạnh, đợi thời cơ tới!”

“Ví dụ như, Võ Tây mà vừa rồi công chúa nhắc đến cũng rất tốt!”

“Người dân ở nơi đó khá ngu muội, rất thuận lợi cho việc truyền giáo của chúng ta! Số lượng dân cư không ít, chúng ta có thể nhanh chóng lập nên quân đội! Hơn nữa đất đai ở đó rộng lớn thuận lợi cho chúng ta ẩn nấp, sẽ không bị tiêu diệt một cách dễ dàng!”

“Ngoài việc phải đối mặt với đại quân trăm vạn người của Võ Tây vương thì không có nhược điểm nào nữa cả!”

“Tại sao trước đây chúng ta không nghĩ tới nhỉ? Sớm biết như thế thì chúng ta đã chọn Võ Tây rồi!”

“Công chúa quả là thông minh!”

...

Tử Nguyệt công chúa được mọi người nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ, trong lòng cũng rất đắc ý.

Mặc dù, những điều này không phải do nàng nhìn nhận ra.

Nhưng ai mà chẳng có lòng ham hư vinh cơ chứ, được người khác ngưỡng mộ đến mức cảm thấy rất kiêu ngạo, từ trước đến nay nàng chưa từng được trải qua cảm giác này.

“Nhưng ta cảm thấy, sở dĩ chúng ta thất bại là tại tên cầu quan Lâm Bắc Phàm này!”

Một người trẻ tuổi nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu hắn không vạch trần chiêu trò lừa bịp của chúng ta, phá hủy cơ nghiệp mà chúng ta phải chịu trăm cay nghìn đắng mới xây dựng nên được thì bây giờ nghiệp lớn đã có hi vọng rồi! Thật đáng ghét!”

“Phải đấy, ta rất hận hắn, chỉ hận không thể đi giết chết tên khốn kiếp Lâm Bắc Phàm này ngay!”

“Nếu không có hắn thì có lẽ nghiệp lớn của chúng ta đã thành công rồi!”

“Tên cầu quan này sẽ không được chết một cách tử tế đâu!”

...

Mọi người vừa tức giận vừa khó chịu, ai nấy đều nguyên rủa Lâm Bắc Phàm.

Tử Nguyệt lại không nhịn được mà nói: “Thật ra cho dù không có Lâm Bắc Phàm thì có khả năng cao là cuộc nổi dậy của chúng ta vẫn sẽ thất bại! Không bị phá hủy trong tay hắn thì cũng bị phá hủy trong tay kẻ khác mà thôi, thậm chí là bị phá hủy trong chính tay chúng ta ấy chứ!”

“Công chúa, tại sao công chúa lại nói đỡ cho tên cầu quan đó cơ chứ?”

“Rõ ràng chính hắn đã hại chúng ta!”

“Ta thật sự chỉ hận không thể xông tới kinh thành để băm hắn thành ngàn mảnh!”

...

Chương 190: Cho dù có phải trói người này lại thì cũng phải đưa được hắn tới đây!

“Mọi người cứ nghe ta nói tường tận nguyên nhân đã!”

Tử Nguyệt công chúa thuật lại lý lẽ mà Lâm Bắc Phàm đã nói.

Mọi người nghe xong đều rơi vào trạng thái đăm chiêu, cũng rất hối hận.

“Công chúa nói đúng lắm! Giả thần giả quỷ để lừa gạt người khác vốn không phải là kế hoạch lâu dài! Lừa được nhất thời chứ chẳng thể lừa được cả đời, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta vạch trần mà thôi! Một khi đã bị người ta vạch trần thì cơ nghiệp của chúng ta sẽ cứ thế mà sụp đổ!”

“Cho dù không có Lâm Bắc Phàm thì cũng sẽ có kẻ thông minh khác!”

“Quân đội không được rèn luyện, vốn dĩ không hề đoàn kết, không thể đối phó nổi với quân chính quy!”

“Việc nắm bắt thời cơ cũng rất quan trọng! Nhưng chúng ta là người trong cuộc, ai mà nhìn nhận rõ ràng được cơ chứ?”

“Nếu muốn xây dựng chế độ thưởng phạt hợp lý, dẫn quân tác chiến thì nhất định phải dạy cho quân lính hiểu về binh pháp mới được! Nhưng ở chỗ chúng ta, ai có thể dẫn quân đi đánh trận được đây? Chuyện này phải làm thế nào bây giờ?”

“Khó trách chúng ta lại thất bại, thua phen này cũng không oan chút nào!”

...

Cuối cùng Tử Nguyệt tổng kết lại: “Tín ngưỡng không chân thật không thể thuyết phục lòng người! Quân đội không mạnh mẽ không thể ra trận chiến đấu! Thưởng phạt không rõ ràng, quân lính không có kỷ luật! Chọn không đúng thời cơ không thể thừa thế xông lên! Phương pháp chiến đấu không đúng, tướng quân kém cỏi, làm hại tam quân! Không đủ tiền bạc, chưa đánh đã thua! Phải đảm bảo được những điều kiện này thì mới có thể thuận buồm xuôi gió, nghiệp lớn mới có hy vọng được!”

Bỗng nhiên, một người trẻ tuổi nhìn Tử Nguyệt với vẻ kích động: “Công chúa điện hạ, tất cả những điều này đều do công chúa nghĩ ra sao? Thật lợi hại!”

“Chắc chắn là công chúa điện hạ nghĩ ra rồi, nếu không thì có thể là ai được nữa?”

“Được vị công chúa sáng suốt uy phong như vậy dẫn dắt, chuyện báo thù phục quốc của chúng ta có hi vọng rồi! Ha ha!”

“Nói đúng lắm!”

...

Mọi người đều rất kích động như thế đã nhìn thấy tương lai tốt đẹp ở trước mặt rồi vậy!

Chỉ có mình Tử Nguyệt công chúa là chột dạ: “Chuyện này...”

Trong đám đông có một lão già đứng ra, ánh mắt sáng bừng như ngọn đuốc, cười nói: “Mặc dù lão thần cũng rất mong là như vậy, nhưng người đưa ra những lý luận và phương pháp này tuyệt đối không phải công chúa điện hạ! Công chúa điện hạ phiêu bạt ở bên ngoài từ nhỏ, bôn ba vì nghiệp lớn, chưa từng được chỉ dạy một cách có hệ thống! Nếu không thì công chúa phải nhận ra những điều này từ lâu rồi, chúng ta cũng đâu phải rơi vào tình cảnh này?”

Tử Nguyệt công chúa đỏ mặt.

Đúng như lão già đã nói, nếu nàng có năng lực ấy thì trong hai mươi năm nay, nàng đã sớm lập nên thế lực rồi chứ đâu phải như hiện giờ, chạy trốn khắp nơi chẳng khác nào loài chuột?

“Người có thể nói ra những lời ấy tuyệt đối không phải người tầm thường!”

Một lão già kích động nói: “Công chúa điện hạ, công chúa có thể đến tìm người này, bái hắn làm quân sư được không? Nếu chúng ta được hắn dẫn dắt thì chắc chắn khi đem quân ra trận chiến đấu sẽ thuận buồm xuôi gió, nghiệp lớn sẽ có hi vọng!”

“Hắn lợi hại như vậy thật sao?” Tử Nguyệt công chúa có vẻ hơi phản đối.

Mặc dù nàng cũng công nhận rằng người đó rất giỏi, nhưng vừa nghĩ tới chuyện người đó lừa mất hơn trăm vạn lượng của mình là nàng lại tức đến nổi buột cả răng!

“Đây là một kẻ đại tài, tài trí của hắn có thể sánh với Ngọa Long Khổng Minh đấy! Hắn mới chỉ nói ra vài điều mà đã đưa chúng ta ra khỏi mây mù, nhìn rõ con đường phía trước, tìm được phương hướng để cố gắng!”

Lão già này rất kích động: “Lão thần sống nửa đời người trên triều đình, nửa đời người chinh chiến, đã gặp qua rất nhiều người tài giỏi nhưng người tài giỏi đến thế này thì lại là lần đầu tiên! Nếu năm ấy vương triều chúng ta có người tài năng như vậy phò tá, có lẽ đã không...”

Nói tới đây, lão già rơi nước mắt, không nói nổi nữa.

“Từ lão!”

“Từ lão!”

...

Mọi người vội an ủi.

Đây là một vị lão thần đức cao vọng trọng, tuyệt đối trung thành, khi còn trẻ lão ta rất nhiệt huyết trên triều đình, luôn phấn đấu vì sự nghiệp của vương triều!

Hiện giờ lão ta đã lớn tuổi nhưng vẫn bên ba cùng mọi người, cố gắng để phục hưng vương triều!

Cả đời này của lão ta đều dâng hiến cho vương triều!

Với những phẩm chất cao quý và thái độ cống hiến không chút vụ lợi ấy khiến mọi người đều rất kính trọng lão ta.

“Từ lão, đừng nghĩ nhiều như vậy!”

Tử Nguyệt công chúa dịu dàng an ủi, ánh mắt của nàng rất kiên định: “Nhất định chúng ta sẽ báo thù, phục quốc! Tà Nguyệt vương triều chắc chắn sẽ trời dậy trong tay bản cung một lần nữa, chấn động tứ phương!”

“Lão thần cũng tin rằng nhất định công chúa điện hạ sẽ làm được!”

Lão già nói với vẻ mong đợi: “Nhưng nếu có thể tìm được một vị nhân tài thì chắc chắn sẽ vừa tiết kiệm sức lực mà hiệu quả lại vừa cao! Phải rồi công chúa điện hạ, rốt cuộc người này là thần thánh phương nào vậy? Có tài năng xuất sắc như vậy chắc chắn không phải hạng vô danh tiểu tốt đâu!”

“Phải đây, rốt cuộc người này là ai thế?”

“Công chúa điện hạ mau nói cho bọn ta biết đi!”

“Cho dù có phải trói người này lại thì cũng phải đưa được hân tới đây!”

...

Chương 191: Trò đùa tàn khốc

Mọi người đều tò mò mà hỏi cho bằng được.

“Người này chính là...” Khóe miệng của Tử Nguyệt công chúa giật một cái: “Tên cầu quan mà các người nói... Lâm Bắc Phàm!”

Tất cả mọi người lập tức biến sắc!

“Cái gì? Người tài giỏi đó lại chính là Lâm Bắc Phàm sao?”

“Là tên siêu cấp cầu quan đã phá hoại kế hoạch của chúng ta đó sao!”

“Sao lại là hân cơ chứ!”

“Công chúa đang nói đùa phải không?”

...

Tất cả mọi người đều không thể tin nổi!

Lão già kia vẫn cố chấp hỏi một câu: “Công chúa điện hạ, người tài đó thật sự là Lâm Bắc Phàm sao?”

“Đúng là hân! Bản cung đâu cần phải lừa mọi người chứ, Lạc Hà có thể làm chứng cho bản cung!” Tử Nguyệt công chúa gượng cười, kể lại tình hình khi ấy.

Mọi người nghe xong vẫn không thể chấp nhận nổi, trong lòng vô cùng khó chịu!

Một tên siêu cấp đại cầu quan, đại tham quan, lại là siêu nhân tài sánh ngang với Ngọa Long Khổng Minh mà Từ lão nói.

Hai người này thật sự chẳng liên quan tới nhau chút nào!

Hơn nữa, tên đại cầu quan này còn chính tay phá hủy kế hoạch nổi dậy của bọn họ, biến bọn họ thành kẻ xấu!

Nếu mời người này đến làm quân sư và chỉ huy binh lính của bọn họ ra trận chiến đấu, vậy bọn họ tuyệt đối không chấp nhận nổi!

Từ lão thở dài: “Ôi! Ta đã sớm nghe nói tân khoa trạng nguyên đỗ đầu tam nguyên năm nay, Lâm Bắc Phàm, là trạng nguyên xuất sắc nhất của Đại Võ từ khi lập nước cho tới nay! Tài văn chương của hắn kiệt xuất, lời nói sâu xa, được khen ngợi như tiên trên trời! Chỉ trong thời gian ngắn mà đã thăng liền ba cấp quan, con đường làm quan thuận lợi mọi bề, được nữ đế rất tin tưởng, bây giờ xem ra hắn quả nhiên là người có bản lĩnh lớn!”

“Chỉ tiếc kẻ này lại là người của triều đình Đại Võ, có lập trường trái ngược với chúng ta! Hơn nữa hắn có tương lai rộng mở, hắn sẽ không bỏ mặc tương lai và vận mệnh của bản thân để nổi dậy cùng chúng ta đâu! Hơn nữa, hắn còn là một tên tham lam...”

“Nhân tài như thế chẳng đến lượt chúng ta dùng đâu!”

“Đúng là số mệnh, thật đáng tiếc!”

Lão già lắc đầu thở dài, lui thủ đi vào trong nhà, bóng người bỗng trở nên già nua thêm vài phần.

Mọi người đều cụt hứng, đám đông tản hết đi.

Tử Nguyệt công chúa nhìn theo bóng lưng rời đi của mọi người, lại trông về mặt thất vọng của người đã cực khổ cả đời vì vương triều như Từ lão, trong lòng lại rất khó chịu.

Nhưng đây chính là sự thật, nàng không thể nói dối mọi người được.

Mọi người thất vọng, thật ra trong lòng nàng cũng rất thất vọng.

Nếu vị nhân tài xuất chúng đó không phải tên cầu quan Lâm Bắc Phàm thì có phải tốt hơn nhiều rồi không?

Chỉ tiếc là không có nếu như!

Vận mệnh đã để nàng gặp phải một trò đùa tàn khốc!

Trong hai ngày tiếp theo, Tử Nguyệt công chúa luôn sắp xếp lại những lý luận mà Lâm Bắc Phàm đưa ra, tự tìm đường chỉ

lối cho tư tưởng của bản thân.

Sau đó nàng càng nghĩ càng cảm thấy phương pháp này thật uyên bác, có rất nhiều lợi ích. Đồng thời, nàng càng khâm phục tài hoa của Lâm Bắc Phàm hơn.

Phải biết rằng, lúc ấy hần chỉ thuận miệng nói mà thôi, vậy mà đã phân tích tình thế một cách rõ ràng, đem lại lợi ích to lớn đến vậy cho nàng rồi.

Nếu cho hần thêm thời gian và cơ hội vậy chuyện phục hưng vương triều sẽ chẳng còn là chuyện không thể nữa rồi.

Đến ngày thứ ba, Tử Nguyệt công chúa đưa tài liệu mà nàng đã chuẩn bị kỹ càng cho Tử lão, sau đó nói với thị nữ: “Lạc Hà, chúng ta quay lại kinh thành thôi!”

Thị nữ há hốc miệng: “Quay lại kinh thành sao?”

Lại một ngày nữa trôi qua, khi màn đêm buông xuống, Tử Nguyệt công chúa đưa thị nữ quay lại kinh thành phồn hoa.

“Tiểu thư, chúng ta thật sự phải đi tìm Lâm Bắc Phàm sao? Hần đã biết thân phận của chúng ta rồi, lại còn là người của triều đình nữa, lỡ hần đi tố giác thì chúng ta sẽ gặp nguy hiểm mất!” Thị nữ nhỏ giọng mà nói với vẻ mặt rất lo lắng.

Nhưng Tử Nguyệt công chúa lại rất kiên định: “Hai ngày vừa qua, bản cung suy nghĩ kỹ lại, nhận ra đúng là chúng ta đã đi đường vòng quá nhiều khiến nghiệp lớn phục quốc bị trì trệ trong vô vọng! Bản cung không muốn tiếp tục lãng phí thời gian thế này nữa! Bản cung không muốn người đi theo bản cung phải thất vọng hết lần này đến lần khác! Bản cung không muốn đến lúc già rồi chết đi vẫn chẳng thể báo được mối thù mất nước này!”

“Lâm Bắc Phàm đã cho bản cung hy vọng! Hần biết nhìn xa trông rộng, bày mưu tính kế, chỉ nói vắn vện dăm ba câu mà đã giúp chúng ta xua tan mây mù, nhìn rõ phương hướng! Bản cung tin rằng nếu có hần giúp đỡ và được hần chỉ dẫn, nhất định nghiệp lớn của chúng ta sẽ phát triển mạnh mẽ, cuối cùng bùng lên rực rỡ! Vì vậy nhất định bản cung phải tìm Lâm Bắc Phàm, biến hần thành người của mình!”

“Nhưng tiểu thư, thật sự rất nguy hiểm...” Thị nữ vội thốt lên.

“Không vào hang cọp thì sao bắt được cọp con? Khi tới đây, bản cung đã tính toán toàn bộ lợi và hại rồi, cùng lắm thì trả giá bằng cái mạng này thôi! So với nghiệp lớn phục quốc, tính mạng của ta chẳng đáng là gì cả!”

Ánh mắt kiên quyết không sợ cái chết của Tử Nguyệt công chúa khiến thị nữ ngẩn người mất một lúc.

Trong lòng nàng ta bỗng cảm thấy công chúa đã trưởng thành rồi!

“Tiểu thư, Lạc Hà nguyện đi cùng với tiểu thư!”

Chương 192: Mong công tử đừng từ chối

Hai người thì thầm nói chuyện, bất giác đã đến Lâm phủ.

Bọn họ gõ cửa, sau khi được người ta đồng ý mới vào trong Lâm phủ.

Khi ấy, tất cả mọi người đều nhìn thấy cảnh tượng này.

“Đó là Tử Nguyệt cô nương! Tử Nguyệt cô nương tới thăm trạng nguyên lang kìa!”

“Xong rồi, không phải Tử Nguyệt cô nương cũng có ý với trạng nguyên lang đấy chứ?”

“Có thể lắm! Nghe nói mấy hôm trước ở hội thơ, Tử Nguyệt cô nương không kiềm chế được đã kéo trạng nguyên lang vào khuê phòng, ở trong đó hơn nửa canh giờ, hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, bồi dưỡng tình cảm!”

“Trái tim ta đau quá đi mất! Lại thêm một vị hoa khôi nữa bị trạng nguyên lang hái mất rồi!”

“Có thể để lại cho bọn ta một ít canh để húp được không hả?”

...

Có rất nhiều nam tử đau lòng khôn nguôi.

Cùng lúc ấy, Tử Nguyệt đã vào trong Lâm phủ.

Trên đường đi vào, nàng cảm thấy rất kỳ lạ bởi vì trong ngôi nhà lớn này hầu như chẳng có một ai, vô cùng yên tĩnh.

Trong lòng nàng hơi nghi hoặc, không phải Lâm Bắc Phàm là một tên đại tham quan sao, hần tham nhiều tiền như thế, tại sao không thuê thêm nhiều người hầu vào cơ chứ?

Nếu không thì hần tham nhiều tiền như thế về để làm gì?

Đúng lúc ấy, nàng nhìn thấy hai vị hòa thượng một già một trẻ đang quét lá rụng.

Tiểu hòa thượng trông còn khá nhỏ tuổi, trên người có một ít tu vi. Nhưng lão hòa thượng còn lại trông có vẻ rất bình thường, hơi hòa lẫn với cảnh vật xung quanh.

Nếu không phải lão hòa thượng ấy đang quét sân thì có lẽ nàng sẽ không nhìn thấy người này rồi.

Trong lòng nàng hơi run lên, không hổ là cường giả Tông Sư!

Lúc ấy, lão hòa thượng cảm giác được có người đang nhìn mình lập tức đứng thẳng dậy, hơi khom lưng, chấp tay trước ngực, niệm một tiếng Phật hiệu: “A di đà phật! Chào thí chủ!”

Giọng nói của lão hòa thượng giống như âm thanh của đạo lý khiến nàng giác ngộ, đánh tan mọi suy nghĩ trong lòng nàng!

“Xin chào đại sư!” Tử Nguyệt lập tức đáp lễ.

Nàng không dám thất lễ với cường giả Tông Sư dù chỉ một chút.

Chào hỏi xong xuôi, lão hòa thượng tiếp tục quét sân, còn Tử Nguyệt công chúa lại đi tiếp.

Cuối cùng thì nàng cũng đi tới đại sảnh, gặp được ba nữ tử xinh đẹp tuyệt trần là Lý Sư Sư, tiểu quận chúa và Mạc Như Sương.

Tiểu quận chúa chun mũi lại, nói với giọng hơi khó chịu: “Nữ nhân nhà ngươi đến đây làm gì?”

“Tử Nguyệt bái kiến Vân Oanh quận chúa, Lâm phu nhân, Như Sương cô nương!” Tử Nguyệt hơi cúi người xuống, mỉm cười nói: “Tiểu nữ tử đến tìm gặp Lâm công tử, có chuyện quan trọng muốn nói!”

Tiểu quận chúa lại càng bất mãn hơn: “Giữa ngươi và tên đầu cẳng kia có thể có chuyện quan trọng gì được cơ chứ, chẳng phải chỉ có chuyện yêu đương thôi hay sao?”

“Tiểu quận chúa!” Lý Sư Sư lên tiếng trách cứ.

Tiểu quận chúa phát tay: “Thôi được rồi, ta mặc kệ đấy!”

Lý Sư Sư mỉm cười đi tới tiếp đón: “Tử Nguyệt cô nương, hoan nghênh ngài ghé thăm Lâm phủ! Hiện giờ tướng công nhà ta đang xử lý vài công việc trong thư phòng, để thiếp thân đưa ngài đi nhé!”

“Làm phiền ngài rồi!” Tử Nguyệt công chúa cúi đầu cảm ơn.

Mọi người vừa trò chuyện vừa đi tới thư phòng.

Lâm Bắc Phàm cũng hơi bất ngờ khi thấy Tử Nguyệt công chúa: “Ngài còn dám đến đây cơ đấy?”

“Tại sao lại không dám? Tiểu nữ tử rất ngưỡng mộ Lâm công tử! Đặc biệt là tài hoa của ngài khiến tiểu nữ tử ta đây không khỏi kính phục! Nếu Lâm công tử không tới tìm ta thì ta đành phải tới nhà thăm ngài vậy!” Tử Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi mà cười nói.

Gặp lại Lâm Bắc Phàm, nàng lại nhớ tới buổi tối ngày hôm đó bị hấn cuồn mất hơn một trăm vạn lượng, tức đến ngứa răng!

Lớn đến như vậy rồi, nàng đã từng phải chịu thiệt thòi như thế bao giờ chưa?

Nam nhân này thật chẳng biết thế nào là thương hương tiếc ngọc hết!

Lý Sư Sư cảm thấy bầu không khí hơi kỳ lạ, nàng vội kiếm cớ đi chỗ khác: “Thiếp thân đi chuẩn bị trà cho mọi người, mọi người cứ từ từ nói chuyện!”

“Sư Sư, Tử Nguyệt cô nương là khách quý, lấy trà Kim Long ra mời nhé!”

Trà Kim Long là một loại trà cực phẩm, chỉ một lạng cũng đáng giá nghìn vàng, nhưng pha loại trà này rất mất thời gian.

Lý Sư Sư ngầm hiểu ý của Lâm Bắc Phàm, hắn đang nói với nàng rằng chuyện mà bọn họ cần trao đổi khá riêng tư, sẽ nói mất một lúc lâu, bảo nàng không cần phải quay lại nữa.

“Phu quân, thiếp thân biết rồi!” Lý Sư Sư ra khỏi thư phòng rồi đóng cửa lại.

Thị nữ của Tử Nguyệt công chúa cũng theo nàng ra ngoài, đứng bên ngoài canh cửa.

“Được rồi, bây giờ không còn ai khác, có chuyện gì thì nói thẳng đi!” Lâm Bắc Phàm hỏi thẳng.

Vẻ mặt của Tử Nguyệt công chúa nghiêm túc hẳn lên, nàng nói với vẻ cảm động gần như sắp khóc đến nơi: “Lần trước được Lâm công tử chỉ dẫn, bản cung đã thu được rất nhiều lợi ích! Sau khi quay về suy nghĩ kỹ càng, ta càng nhận ra rằng công tử tài hoa hơn người, suy nghĩ thấu đáo, là người có bản lĩnh trị vì đất nước hiếm có!”

“Vì vậy, lần này bản cung đến đây là để bái công tử làm quân sư, nhờ người bày mưu tính kế, huấn luyện binh lính chinh chiến cho ta! Tới ngày nghiệp lớn thành công rồi nhất định ta sẽ phong người làm tể tướng, dưới một người trên vạn người!”

“Kính mong Lâm công tử đừng từ chối!”

Chương 193: Trung thần không thể theo hai chủ trừ khi cả hai đều là nữ chủ

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, khẽ bật cười: “Tử Nguyệt cô nương, người đang nói đùa đấy à? Người bảo ta vứt bỏ hết thảy vinh hoa phú quý và tương lai tươi sáng hiện tại để đi theo một người có tương lai bấp bênh như người, người thấy liệu có khả năng hay không?”

Lâm Bắc Phàm đặt cây bút đang cầm trên tay xuống, lớn giọng bảo: “Người xem đi, hiện giờ ta đang sống trong căn nhà vừa rộng vừa đẹp, mặc đồ làm từ tơ lụa, uống rượu ngon trong cung đình, ăn món ăn do Ngự Thiện Phòng làm, đi lại có xe sang đưa đón!”

“Mặc dù hiện giờ ta chỉ là một vị quan ngũ phẩm tếp riu nhỏ bé nhưng cũng đã có thể tung hoành trên triều đình, nói chuyện quốc gia đại sự! Ta được nữ đế ân sủng, tương lai chưa chắc đã không thể bước lên vị trí tể tướng!”

“Ta của hiện tại có thể nói là chẳng thiếu gì cả!”

“Cái gọi là cuộc sống viên mãn cũng chỉ như thế mà thôi!”

“Còn các ngươi hiện giờ chỉ là đám người xấu xa bị căm ghét, không chỉ bị Đại Nguyệt vương triều truy sát mà còn bị Đại Võ truy nã, sống cảnh đầu đường xó chợ, ăn bữa nay lo bữa mai! Ta bị điên mới đi cùng các ngươi!”

“Cho nên, mời Tử Nguyệt cô nương về cho!” Lâm Bắc Phàm xua tay.

“Tình thế hiện nay quả thực đúng như công tử nói, bảo ngươi buông bỏ toàn bộ vinh hoa phú quý và tương lai tươi sáng mà ngươi đang có để đi theo những kẻ có tương lai mịt mù như chúng ta đúng là không thực tế! Nhưng Lâm công tử này, ngươi phải hiểu rằng tất cả những gì ngươi đang hưởng thụ cũng chỉ là trăng trong gương, là hoa trong nước mà thôi! Bởi vì Đại Võ sắp loạn lạc rồi!”

Tử Nguyệt công chúa lớn giọng nói: “Hiện giờ tại Đại Võ hoàng triều, phiên vương ở các nơi sẵn sàng nổi dậy, tham ô mục nát trở thành xu thế trong triều đình, giang hồ rối loạn không chút bình yên và cả các hoàng triều lớn ở xung quanh... thù trong giặc ngoài liên tục hoành hành, Đại Võ có thể sụp đổ bất cứ lúc nào!”

“Cho dù ngươi sở hữu tài năng ngút trời cũng chẳng thể cứu vãn được đâu! Sống trong tình cảnh ấy, năng lực của một mình ngươi quá mức nhỏ nhoi chẳng đáng nhắc tới, thậm chí đến tự bảo vệ mình cũng là điều xa xỉ, không bằng mau chóng tính toán đường lui cho bản thân!”

Tử Nguyệt công chúa nói với vẻ kích động: “Lâm công tử, tài hoa của ngươi khiến bọn ta rất kính phục! Chỉ cần ngươi gia nhập với bọn ta, chắc chắn bọn ta sẽ đối xử với ngươi như thần tử của đất nước! Ngươi không muốn kiến công lập nghiệp sao? Ngươi không muốn lưu danh sử sách sao? Nhất định bọn ta sẽ cho ngươi môi trường thỏa mãn để thể hiện tài hoa của mình!”

“Ngươi nói cũng khá có lý đấy nhưng trung thần không thể theo hai chủ!”

Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ chính trực: “Ta nhận được long ân, được nữ đế tin tưởng, tất nhiên phải cống hiến vì hoàng ân bao la tới khi đầu rơi máu chảy rồi! Ngươi bảo ta phản bội bệ hạ, phản

bội Đại Võ, tức là đang bảo ta phản bội lại lương tâm của chính mình, ta tuyệt đối không thể làm như thế được!”

Tử Nguyệt công chúa rất chấn động, sắc mặt của nàng cũng thay đổi!

Không ngờ tên tham quan người gặp người ghét này lại là người tuyệt đối trung thành như thế!

Xem ra, hắn cũng có điểm đáng quý đây!

Chẳng lẽ ta phải thất bại ư?

Tử Nguyệt công chúa vẫn chưa từ bỏ hy vọng.

Nàng mạo hiểm tính mạng của mình để quay lại kinh thành nên cũng đã chuẩn bị kỹ càng trước cả rồi.

Nàng lấy mấy chục tờ ngân phiếu với tổng giá trị lên đến một trăm vạn lượng từ trong túi ra, đặt trước mặt Lâm Bắc Phàm, nói với vẻ rất thành khẩn: “Lâm công tử, chỉ cần ngươi đồng ý gia nhập với bọn họ thì những thứ này đều là của ngươi hết! Nếu sau này ngươi kiến công lập nghiệp sẽ còn được trọng thưởng thêm! Bọn ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi thần tử có công!”

Sau đó, Lâm Bắc Phàm lại mỉm cười: “Ha! Tử Nguyệt công chúa, ngươi định dùng tiền để mua chuộc ta đây à, ta nói cho ngươi biết, NO...”

“Problem!”

Tử Nguyệt công chúa bối rối: “Là thế nào?”

“Tức là không thành vấn đề!”

Lâm Bắc Phàm nhanh tay cất tiền vào trong ngực áo, cười bảo: “Tử Nguyệt công chúa, chiêu này của ngươi thật tuyệt diệu! Con người ta ấy à, ngoài mật ngọt chết ruồi ta thì không còn cách nào khác có thể khiến ta khuất phục được! Ngoài sự mê hoặc ra, điều gì ta cũng cưỡng lại được tất! Từ hôm nay trở đi, ta sẽ là quân sư của ngươi, bày mưu tính kế cho ngươi! Ngươi có vấn đề gì thì cứ hỏi đi, ta mà biết chắc chắn sẽ nói hết không giấu giếm gì cả!”

Tử Nguyệt công chúa: “Trời má!”

Nàng vốn tưởng phải thất vọng quay về chứ, nhưng không ngờ lại xoay chuyển được tình thế!

Chỉ một trăm vạn lượng đã thu phục được hần rồi!

Sớm biết thế này thì lúc này ta còn phí sức làm gì cơ chứ?

Tồn nước bọt cả nửa ngày trời!

Còn cả cảm tình với hần nữa chứ!

Tử Nguyệt công chúa nhìn khuôn mặt cười híp cả mắt của Lâm Bắc Phàm mà há hốc miệng: “Lâm công tử, không phải người vừa nói là trung thần không thể theo hai chủ sao?”

“Đúng vậy, trung thần không thể theo hai chủ trừ khi cả hai đều là nữ chủ!” Lâm Bắc Phàm cười híp mí, bảo: “Công chúa đây là một nữ tử, hơn nữa lại còn là một đại mỹ nữ vừa giàu có vừa xinh đẹp, ta cảm thấy làm việc cho người cũng không thành vấn đề!”

Tử Nguyệt công chúa: “Trời ạ!”

“Không phải người bảo mình sẽ không phản bội nữ đế, không phải bội Đại Võ sao?”

Chương 194: Vấn đề chính là đất đai

“Ta quả thực không phản bội mà, ta chỉ làm hai công việc thôi! Tình hình ngày càng khó khăn, tiền càng lúc càng khó kiếm, ta làm hai công việc không được sao?” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ坦然.

Tử Nguyệt công chúa: “Vãi!”

Công chúa lại lớn giọng chất vấn: “Còn lương tâm của người thì sao?”

Lâm Bắc Phàm vung tay rất dứt khoát: “Đừng hỏi nữa, ta không có thứ đó!”

Tử Nguyệt công chúa: “Ặc!”

“Nếu có, ta hy vọng có thể bán theo cân!”

Tử Nguyệt công chúa: “Mẹ kiếp!”

“Người...”

Lâm Bắc Phàm sốt ruột: “Công chúa, người hỏi xong chưa hả? Đã là lúc nào rồi mà người còn quan tâm tới mấy chuyện nhỏ nhặt này làm gì, có nghĩa lý gì không? Chẳng trách đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi mà chuyện lớn vẫn chưa thành công! Chúng ta mau nói vào chuyện chính đi, một trăm vạn này chỉ có tác dụng trong vòng nửa canh giờ thôi, lần sau người tới sẽ phải trả thêm tiền!”

Tử Nguyệt công chúa: “Trời ạ!”

Tâm trạng hiện giờ của Tử Nguyệt công chúa quả thực một lời khó mà nói hết được!

Đủ loại mùi vị lẫn lộn với nhau!

Vốn dĩ nàng đem thành ý tới đây để thu phục Lâm Bắc Phàm trở thành người của nàng, bày mưu tính kế cho nàng, vậy mà hiện giờ đã thu phục được hán rồi nhưng tại sao nàng lại chẳng cảm thấy vui mừng chút nào thế này?

Nàng chỉ cảm thấy hán thật vô liêm sỉ, chẳng đáng tin cậy!

Người mà chỉ một trăm vạn lượng đã có thể mua chuộc được, rốt cuộc có nên tin hán hay không?

Có nên trọng dụng hán không?

Trong lòng Tử Nguyệt công chúa không hề chắc chắn.

Thôi vậy, chuyện tới đâu hay tới đó!

Lúc ấy, trên tay Lâm Bắc Phàm bỗng có thêm một chiếc quạt lông vũ màu trắng, khẽ phe phẩy tạo gió, hình tượng quân sư có vài phần giống với Gia Cát Khổng Minh.

“Công chúa, mau nói đi, bản quân sư xin rửa tai lắng nghe!”

Tử Nguyệt công chúa gạt mấy dòng suy nghĩ linh tinh trong đầu đi, nói: “Hiện giờ, bọn ta đã quyết định chuyển địa điểm tập hợp tới Võ Tây, sắp tới sẽ âm thầm phát triển lực lượng ở bên đó và chờ đợi thời cơ! Nhưng bọn ta nghĩ mãi không ra phải làm như thế nào, kính mong quân sư chỉ dạy!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười và đáp: “Các người có thể truyền giáo giống như trước đây, dùng mấy chiêu trò giả thần giả quỷ của các người để lừa gạt dân chúng, đảm bảo có thể thu được một nhóm tín đồ ngay lập tức!”

“Ban đầu ta cũng định làm như thế, nhưng quả thực đội ngũ đó không được vững chắc, có thể tan rã bất cứ lúc nào!” Tử Nguyệt công chúa gượng cười: “Quân sư, thứ mà bọn ta muốn là sở hữu một kiểu tín ngưỡng kiên định, một đội ngũ có thể đánh thắng trận chiến này!”

“Xem ra người đã ghi nhớ những lời ta nói lần trước rồi, vậy thì việc này cũng đơn giản thôi!”

“Đầu tiên là vấn đề tín ngưỡng!”

Lâm Bắc Phàm hắng giọng một tiếng: “Cái gọi là tín ngưỡng tức là phải cho bọn họ biết mình đang chiến đấu vì ai, tại sao lại chiến đấu! Cho bọn họ biết sau khi mình nỗ lực sẽ nhận được điều gì! Chỉ cần giải quyết được vấn đề này thì lòng tin của bọn họ sẽ vững chắc ngay thôi! Cho dù trong tương lai phải đối mặt với tình thế nguy hiểm đến mức nào cũng không thể hủy diệt lòng tin và tôn chỉ của các người!”

“Kính mong quân sư chỉ dạy!” Tử Nguyệt công chúa hỏi với vẻ khiêm tốn.

“Chúng ta làm rõ vấn đề thứ nhất nhé, bọn họ nên chiến đấu vì ai?”

“Chiến đấu vì Tà Nguyệt vương triều của ta...” Tử Nguyệt đáp với giọng lí nhí.

“Sai rồi! Dựa vào cái gì?” Giọng nói của Lâm Bắc Phàm vang vọng: “Con người ai cũng ích kỷ, dựa vào đâu mà người ta phải chiến đấu vì Tà Nguyệt vương triều của các người hả? Chuyện của Tà Nguyệt vương triều các người thì liên quan gì tới bọn họ nào?”

“Người phải biết rằng, người đang cần thu hút dân chúng ngay trong lãnh thổ của Đại Võ để xây dựng lực lượng vũ trang đấy! Mà những người dân này đều là người Đại Võ, dựa vào cái gì người ta lại vứt bỏ cuộc sống của chính mình đi làm chuyện rơi đầu với các người?”

“Nếu đổi lại là người, liệu người có ngu ngốc mà làm như vậy không?”

“Tất nhiên là không rồi!” Tử Nguyệt công chúa lắc đầu một cách dứt khoát.

“Vì vậy, ta nói cho người biết, chỉ khi chiến đấu vì bản thân mình thì mới có động lực mãnh liệt không ngừng nghỉ! Phải cho bọn họ hiểu rõ rằng sau khi cố gắng, bọn họ sẽ gặt hái được lợi ích lớn hơn nhiều so với những gì bọn họ vốn đã có thì bọn họ mới nghe theo các người!”

Tử Nguyệt công chúa gật đầu với vẻ đăm chiêu: “Nói đúng lắm!”

“Vậy vấn đề thứ hai lại xuất hiện rồi, tại sao bọn họ lại chiến đấu?”

“Tại sao bọn họ lại chiến đấu nhỉ?” Tử Nguyệt công chúa vừa suy nghĩ vừa đáp: “Để được ăn cơm no, để có tiền tiêu xài, để được sống những ngày tháng tươi đẹp, có lẽ là vì những nguyên nhân này!”

“Vậy cơ sở của những điều này là gì?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Là gì nhỉ...” Tử Nguyệt công chúa không nghĩ ra được.

“Đồ ngốc, đạo lý đơn giản như thế mà người cũng không nghĩ ra sao, tất nhiên là đất đai rồi!”

Lâm Bắc Phàm bức bối: “Đối với nông dân mà nói, hoặc là đối với bất cứ người dân nào, thứ quan trọng nhất tất nhiên là đất đai rồi! Bởi vì phải có đất đai thì bọn họ mới có thể làm ruộng, mới có cơm mà ăn! Phải có đất đai thì bọn họ mới có thể buôn bán lương thực để kiếm tiền tiêu xài! Phải có đất đai thì bọn họ mới có thể cưới vợ và sống cuộc sống hạnh phúc cùng vợ con!”

“Cơ sở của tất cả những thứ này tất nhiên là đất đai! Có đất đai thì bọn họ mới có thể tồn tại! Có đất đai thì cuộc sống của bọn họ mới phát triển! Có đất đai thì bọn họ mới bất chấp nguy hiểm đến tính mạng mà xông pha với người! Ta nói có đúng không nào?”

“Đúng vậy, đúng vậy, rất chính xác!” Tử Nguyệt công chúa gật đầu lia lịa.

Chương 195: Lý luận về chiến tranh

“Giải quyết được vấn đề này rồi, chắc chắn vấn đề thứ ba sẽ đơn giản hơn nhiều! Ta hỏi các người nhé, nếu sau khi bọn họ

đi theo các người và cố gắng phấn đấu vậy nên được khen thưởng như thế nào nhất?”

“Đất đai!” Tử Nguyệt trả lời mà không chút do dự.

“Không sai, chính là đất đai!”

Lâm Bắc Phàm vỗ tay, cười nói: “Cho nên chỉ cần các người hứa hẹn nếu đi theo làm việc cho các người thì sẽ có thêm ruộng đất, công lao càng lớn thì số ruộng đất được nhận càng nhiều, chắc chắn bọn họ sẽ đem theo cái đầu của mình mà làm việc cho các người! Bởi vì bọn họ đã chẳng còn gì nữa rồi, tại sao lại không liều một phen cơ chứ? Nói không chừng còn có thể có được một tương lai tốt đẹp hơn thì sao? Đây... chính là tín ngưỡng của bọn họ!”

Tử Nguyệt vô cùng kích động: “Quân sư nói có lý lắm!”

Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt nàng lại ủ rũ hẳn đi: “Nhưng bọn ta lại không có đất đai!”

“Ngu thế nhỉ, không có thì không biết đường mà cướp à?”

Lâm Bắc Phàm nổi cáu: “Toàn bộ khu vực Võ Tây, một địa phương rộng lớn như thế, người còn sợ không có đất chắc? Toàn bộ Đại Nguyệt vương triều có nhiều đất đai như thế, còn chưa đủ để chia chắt? Các người đánh bại bọn họ chẳng phải là đã có đất rồi đó sao? Đây chẳng phải là mục đích mà các người nhắm tới từ trước đến giờ đây à?”

“Đúng vậy!” Tử Nguyệt lại kích động trở lại.

Lâm Bắc Phàm cười đầy tự tin: “Vì đất đai chắc chắn bọn họ sẽ bùng phát ra sức chiến đấu trước nay chưa từng có! Bởi vì bọn họ biết rằng đánh thắng thì sẽ có thêm nhiều đất đai, đánh thua thì chẳng có thứ gì cả! Bất cứ thế lực nào đối đầu với bọn họ tức là đang cướp đất đai của bọn họ, cướp đi hy vọng của bọn họ, người nói xem liệu bọn họ có liều mạng với người ta hay không?”

“Chắc chắn là có!” Tử Nguyệt lại càng kích động hơn.

“Đây chính là tín ngưỡng của bọn họ, là tín ngưỡng thật sự, là tín ngưỡng vững chắc không gì có thể phá vỡ!”

“Đúng thế, đúng thế!” Tử Nguyệt gật đầu với vẻ kích động.

“Mặt khác, điều này còn đem lại một lợi ích rất lớn!”

Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa nói: “Nếu các người gây dựng được chút danh tiếng thì chắc chắn sẽ có rất nhiều người nông dân ngưỡng mộ danh tiếng của các người, đến tham gia để có đất đai! Vậy là, đội ngũ của các người sẽ ngày càng đông đảo, thực lực cũng ngày càng lớn mạnh, cho tới cuối cùng...”

Lâm Bắc Phàm dang rộng hai cánh tay ra, nói với vẻ kích động: “Lửa cháy lan rộng, không gì cản nổi!”

“Ừ!” Tử Nguyệt công chúa đã kích động đến mức nhắm chặt hai mắt lại rồi.

Trong lòng nàng đang sung sướng tưởng tượng ra cảnh tượng ấy!

Đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được hy vọng phục quốc và báo thù gần tới như vậy.

Nghĩ đến tất cả những điều này đều do nam tử đang đứng trước mặt nàng đem lại, Tử Nguyệt công chúa đứng bật dậy, hơi cúi người xuống: “Đa tạ quân sư đã chỉ bảo!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười tỏ vẻ khiêm tốn, nói: “Công chúa, chúng ta đều là người một nhà cả, không cần khách sáo như thế làm gì!”

Thấy vẻ mặt tươi cười vừa dịu dàng vừa tự tin của Lâm Bắc Phàm, Tử Nguyệt công chúa bỗng hơi thất thần.

Nàng nhớ lại mấy năm gần đây, một mình phải chống đỡ gánh nặng, bôn ba vì nghiệp lớn báo thù phục quốc, nhưng năng lực của bản thân có hạn nên thường phải lao tâm lao lực, đến tận bây giờ mà vẫn chỉ làm được rất ít chuyện.

Trong lòng nàng mệt mỏi không thể tả xiết, suy nghĩ cũng rất mông lung.

Mãi tới khi gặp được nam nhân này, nàng mới tìm được niềm hy vọng mới.

Trong lòng nàng đột nhiên sinh ra cảm giác an toàn.

“Vẫn phải cảm ơn người!” Tử Nguyệt công chúa lại nói cảm ơn một lần nữa: “Nếu không có quân sư chỉ bảo thì có lẽ bọn ta đã phải đi đường vòng rất nhiều lần nữa, chẳng biết bao giờ mới có thể thành công? Đại ân đại đức này suốt đời khó quên!”

“Nếu người nhất quyết muốn cảm ơn thì cứ cho ta chút ngân lượng đi, ta thật sự không chê tiền nhiều đâu!” Lâm Bắc Phàm nháy mắt.

Khóe miệng của Tử Nguyệt cong chứa hơi co giật: “Quân sư, chúng ta vẫn nên nói tiếp đề tài vừa rồi thì hơn!”

“Thôi được, chúng ta nói tiếp vậy!”

Lâm Bắc Phàm ho khan một tiếng, tiếp tục nói: “Vì vậy ta mới đề nghị các người chọn Võ Tây!”

“Mặc dù Võ Tây rộng lớn nhưng đất đai lại cằn cỗi, ít tài nguyên, cho nên cuộc sống của người dân khá cực khổ! Ở thời điểm này nên thực hiện nền chính trị một cách nhân từ, cho người dân một con đường sống! Nhưng vì dã tâm của mình, Võ Tây vương lại bất chấp tất cả sẵn sàng ra trận, kéo theo đại quân hơn trăm vạn người đi cùng! Người dân đã phải chịu khổ vì Võ Tây vương từ rất lâu rồi!”

“Vì vậy, các người đến khu vực ấy để phát triển, dùng đất đai để khích lệ người dân chắc chắn sẽ nhận được sự ủng hộ to lớn! Hơn nữa, dùng lương thực và tiền bạc để khen thưởng cũng có thể nhanh chóng lập nên một đội quân!”

“Thậm chí còn có thể vận dụng đồng thời phương pháp mê hoặc ban đầu! Mê hoặc dân chúng bằng ý chí của ông trời, sau khi thành công lại hứa hẹn phân chia đất đai cho họ, chắc chắn số người gia nhập sẽ nhiều như mây...”

Chương 196: Ta chỉ kiếm cơm ăn thôi

Nửa canh giờ nhanh chóng trôi qua.

Lâm Bắc Phàm nói tới nỗi miệng lưỡi khô khốc, Tử Nguyệt cong chứa thì nghe đến say mê, thu hoạch được không ít.

Mỗi câu mà Lâm Bắc Phàm nói đều đi sâu vào lý lẽ, làm cho người ta tỉnh ngộ, khiến tinh thần và tư tưởng của nàng như được gột rửa hoàn toàn, còn làm nàng cảm thấy tràn ngập tự tin nữa chứ!

Dường như chỉ cần làm theo những gì mà Lâm Bắc Phàm nói thì không phải có thể sẽ thành công, mà chắc chắn sẽ thành công!

Nếu vẫn không thành công thì không phải do phương pháp không đúng mà là do người chưa làm tốt!

“Được rồi, hôm nay nói tới đây thôi!” Lâm Bắc Phàm uống một ngụm trà đã nguội ngắt.

“Nhanh như thế mà đã kết thúc rồi sao? Quân sư, có thể nói thêm một lúc nữa được không?” Tử Nguyệt công chúa hơi bất mãn.

Vẻ mặt của Lâm Bắc Phàm trở nên nghiêm nghị: “Công chúa, người phải biết ăn nhiều quá thì nuốt không trôi! Hôm nay ta nói với người nhiều tri thức như thế, người phải cố gắng mà tiếp thu thì mới có thể vận dụng nó được! Nếu không, chỉ nghe tai này lọt tai kia, biết khái quát mà không hiểu chi tiết thì kết quả sẽ thiếu sót rất nhiều! Đợi người tiếp thu xong những kiến thức này, ta sẽ giảng cho người thêm nội dung mới sau!”

“Quân sư nói có lý lắm! Tử Nguyệt đã hiểu!”

Tử Nguyệt công chúa đứng dậy, hơi cúi người xuống, cười nói: “Hôm nay cũng không còn sớm nữa rồi, ngày khác ta lại tới thỉnh giáo quân sư vậy!”

“Công chúa đi đường bình an, ta không tiễn người nữa nhé!” Lâm Bắc Phàm cười đáp.

Tử Nguyệt công chúa mỉm cười, gật đầu: “Quân sư, chúng ta đều là người cùng một phe, không cần khách sáo như thế đâu!”

Nói rồi, nàng đeo khăn che mặt màu tím lên rồi quay đầu rời đi.

“Công chúa đợi đã!” Lâm Bắc Phàm gọi một tiếng.

“Quân sư còn chuyện gì cần dặn dò sao?” Tử Nguyệt công chúa quay lại, mỉm cười rất xinh đẹp.

“Công chúa, lần sau người nhớ mang nhiều tiền tí nhé!” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ lưu luyến.

Tử Nguyệt công chúa: “...”

Tử Nguyệt công chúa không nói gì mà đưa thị nữ lặng lẽ rời đi.

Vì đã nhìn thấy hy vọng thành công của nghiệp lớn nên tâm trạng nàng rất tốt, trên đường đi nàng liên tục gật đầu chào hỏi những người đi đường.

Vì vậy, lại xảy ra chút chuyện hiểu lầm.

“Có vẻ Tử Nguyệt cô nương rất vui đấy nhỉ!”

“Tất nhiên là phải vui rồi, vừa được gặp người yêu có thể không vui được sao?”

“Ý người là trạng nguyên lang Lâm Bắc Phàm sao?”

“Tất nhiên rồi! Vừa rồi ta nhìn thấy Tử Nguyệt cô nương tới thăm Lâm phủ, rõ ràng là để gặp trạng nguyên lang chứ còn ai nữa! Gần một canh giờ trôi qua nàng ấy mới thỏa mãn rồi đi đó!”

“Xong rồi! Tử Nguyệt cô nương bị trạng nguyên lang hái đi thật rồi, ta không còn cơ hội nữa rồi!”

“Người vốn đã chẳng có cơ hội gì sất, cứ mơ giấc mộng Xuân Thu của người đi!”

...

Cùng lúc này, Lâm Bắc Phàm đang kiểm kê số tiền mà hắn mới thu hoạch được.

“Nói nửa canh giờ thu về được một trăm vạn lượng, thật tuyệt vời!”

Hắn vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một bóng trắng quen thuộc.

Bạch Quan âm nhìn Lâm Bắc Phàm và nói với giọng u ám: “Đến cả công chúa đang lẩn trốn của Tà Nguyệt vương triều mà người cũng cầu kết, lại còn bày mưu tính kế cho nàng ta thôn tính Võ Tây, lá gan của người đúng là càng ngày càng lớn rồi đấy nhỉ!”

“Hết cách rồi, ta phải kiếm cơm mà ăn chứ!” Lâm Bắc Phàm vừa than thở vừa xòe bàn tay ra.

Khóe miệng Bạch Quan âm hơi co giật.

Kiểm cơm mà ăn ấy à?

Có kẻ nào giống người, cứ há miệng ra là cắn được hơn trăm vạn lượng không hả, thế mà cũng gọi là kiếm cơm ăn à?

Nàng đã từng gặp không ít tham quan nhưng chưa từng thấy kẻ nào biết vợ vết đến thế này!

Ánh mắt của Bạch Quan âm thoáng trở nên phức tạp: “Cầu kết với công chúa của triều đình khác, xem ra... người đang định phản bội nữ đế!”

Lâm Bắc Phàm hơi bức bối: “Bạch Quan m, người đừng có nói xấu ta! Con người ta vẫn còn đạo đức và lương tâm tối thiểu đây, nữ đế tốt với ta như thế, ta phản bội nàng lúc nào hả?”

Bạch Quan âm tức giận: “Người còn nói không có? Người đã đưa cả giặc ngoại xâm đến chia cắt lãnh thổ của triều đình rồi, thế mà còn chưa gọi là phản bội chắc? Tội lần này nặng hơn những tội danh mà trước đây người từng phạm phải nhiều đấy!”

“Ta làm như thế là vì bệ hạ, vì Đại Võ đó chứ!” Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ cây ngay không sợ chết đứng.

“Hả?” Bạch Quan âm bối rối.

Người đã mưu đồ chia cắt đất nước rồi mà còn hùng hổ nói mình đang vì bệ hạ, vì Đại Võ...

Trơ trên quá rồi thì phải?

Con người có thể vô liêm sỉ nhưng không được vô liêm sỉ đến mức này!

“Người nghĩ mà xem, từ khi Võ Tây vương làm chủ khu vực Võ Tây, cắt cứ một phương, luôn sẵn sàng phát động chiến tranh đã trở thành mối họa lớn của nữ đế và triều đình! Hắn ta nắm giữ đại quân hàng trăm vạn người đã được huấn luyện một cách nghiêm túc trong tay, mũi kiếm của hắn ta chỉ khắp mọi nơi, cả thiên hạ này ít ai có thể so tài với hắn ta! Dưới cục diện ấy, triều đình cũng chỉ có thể giữ hòa khí mà không thể hành động mù quáng!”

“Đúng lúc này, dư nghiệt của Tà Nguyệt vương triều xuất hiện!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười đắc ý rồi nói: “Đề gây dựng lại vương triều, bọn họ đã nằm gai nếm mật hơn hai mươi năm nay! Có thể nói rằng, vì phục quốc, chuyện gì bọn họ cũng dám làm! Cho nên ta đã thuận thế đẩy bọn họ tới Võ Tây! Một núi không thể có hai hổ, chẳng cần nữ đế và triều đình ra tay thì bọn họ cũng sẽ tự đấu đá nhau! Như vậy, chẳng phải nữ đế và triều đình sẽ có thêm cơ hội rồi sao?”

Chương 197: Chẳng có gì để chia cả

Bạch Quan âm sững sốt: “Nói như vậy tức là ngươi đang lợi dụng bọn họ sao?”

“Sao ngươi lại nói là lợi dụng, phải nói là đôi bên cùng có lợi mới phải!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Tà Nguyệt vương triều muốn xuất hiện trở lại thì nhất định phải có địa bàn, phải có người, ở Võ Tây rất thích hợp! Ở đó vừa có đất lại vừa có người, hơn nữa còn rất gần Đại Nguyệt vương triều! Nếu chiếm được Võ Tây, bọn họ có thể tiến đánh Đại Nguyệt! Còn triều đình của chúng ta lại chẳng cần tốn dù chỉ một binh lính, vừa giải quyết được Võ Tây vương vừa chống lại được Đại Nguyệt vương triều!”

Lâm Bắc Phàm xòe bàn tay ra: “Chuyện vẹn cả đôi đường như thế, tại sao ta lại không làm cơ chứ?”

Bạch Quan âm khiếp sợ lắc đầu liên tục: “Ngươi đúng là quá gian xảo, quá khủng bố! Biện pháp hoàn hảo như thế mà cũng nghĩ ra được, ai làm kẻ thù của ngươi đúng là quá đáng thương!”

“Đừng có nói linh tinh! Ta là người rất đơn giản, đơn giản đến mức chỉ uống nước tinh khiết và sữa tươi nguyên chất mà thôi!” Lâm Bắc Phàm ngượng ngùng cúi đầu.

“Ngươi mà đơn giản ấy à?” Bạch Quan âm cười lạnh một tiếng.

Ngươi mà đơn giản thì đã không quay đăm tham quan và gian thần cả triều đình như chong chóng!

Ngươi mà đơn giản thì đã không chơi trò hai mặt với các phiên vương lớn!

Người mà đơn giản thì đã chẳng thể tiếp tục ăn sung mặc sướng sau khi tham ô mấy nghìn vạn lượng rồi!

Người giống như hần, nếu hướng thiện thì tất nhiên sẽ tạo được phúc cho thiên hạ!

Nếu là kẻ độc ác thì hần sẽ là tai họa của trời đất!

Sau đó, Bạch Quan âm nhận tiền của Lâm Bắc Phàm và quay về phục mệnh.

Trong hoàng cung, khi nữ đế biết chuyện Lâm Bắc Phàm lại gây chuyện hại nước hại dân sau lưng nàng, cả người đều tức run lên!

“Cái tên này lại làm thế nữa sao? Lá gan của hần đúng là to quá nhỉ, dám cấu kết với giặc ngoại xâm để chia chác lãnh thổ của triều đình ta!” Nữ đế đau đầu, đỡ trán: “Đến bao giờ thì hần mới có thể khiến trẫm bớt lo lắng đây?”

Bạch Quan âm cười trộm: “Mặc dù hành động của hần hơi khác người nhưng vẫn có thể coi là một biện pháp tốt để giải quyết chuyện ở Võ Tây!”

“Nghe cũng không tồi! Nhưng mà...” Nữ đế lắc đầu với vẻ lo lắng: “Chỉ với đám dư nghiệt và thuộc hạ cũ của Tà Nguyệt vương triều mà cũng muốn đánh bại hàng trăm vạn binh lính của Võ Tây vương, đây vốn là lấy trứng chọi đá, thật quá viễn vông!”

“Vốn dĩ ta cũng cảm thấy chuyện này khó mà thành công nhưng sau khi nghe lý luận về binh pháp của hần ta lại nhận ra rằng chuyện này chưa hẳn đã không có cơ hội! Nếu hành động thỏa đáng thì chắc chắn có thể làm được!”

Nữ đế chớp mắt, tò mò hỏi: “Hần còn biết cả binh pháp nữa cơ à? Bạch tử tỷ, hần đã nói những gì vậy?”

Sau đó, Bạch Quan âm kể lại lý luận của Lâm Bắc Phàm về việc cải cách ruộng đất.

Nữ đế nghe xong cũng phải ngạc nhiên: “Những lý luận này thật sự do hần nói ra sao? Dùng đất đai làm tín ngưỡng, tập trung dân chúng ở khắp nơi đến chiến đấu vì đất đai, chiến đấu vì chính mình, ai thắng sẽ có đất, ai thắng sẽ có nhà! Tất cả những thứ này cần gì đều có hết?”

“Không sai, chính hần nói đây!”

Bạch Quan âm thán phục: “Dùng đất đai làm tín ngưỡng, để dân chúng chiến đấu vì Tà Nguyệt!”

“Như vậy, vì ruộng đất và lợi ích của mình, chắc chắn người dân sẽ liều mạng mà chiến đấu! Để bảo vệ ruộng đất và lợi ích của bản thân, chắc chắn bọn họ sẽ kiên quyết ủng hộ sự thống trị của Tà Nguyệt vương triều! Cuối cùng, có thể thu hút ngày càng nhiều người dân gia nhập, nhanh chóng phát triển lớn mạnh, gây dựng lại vương triều vốn có trước đây!”

“Bệ hạ, người cảm thấy cách này có ổn không?”

Nữ đế vỗ tay khen hay, nói với vẻ rất kích động: “Phương pháp này quả thực rất khéo léo! Dưới sự dẫn dắt của lý luận này, chắc chắn quân và dân sẽ cùng một lòng, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng. Không ngờ tên trạng nguyên này còn là một chuyên gia quân sự cơ đấy!”

Bạch Quan âm hỏi: “Bệ hạ, phương pháp này có thể áp dụng với Đại Võ được không?”

Nữ đế cay đắng đáp: “Cách này rất hay nhưng lại không dùng được!”

Bạch Quan âm lại hỏi: “Tại sao lại không dùng được?”

“Lực cản quá lớn!” Nữ đế vừa gượng cười vừa nói: “Hiện giờ hầu hết đất đai trên cả nước đều đã có chủ và nằm trong tay đám quan viên, người giàu có, các gia tộc và môn phái danh giá! Bọn họ có quyền cao chức trọng, vừa có binh lính vừa có vũ lực, còn nắm giữ đủ loại tài nguyên, chi phối sự hưng thịnh và suy vong của triều đình! Người dân chẳng khác nào những con cừu non đờn bị làm thịt, vốn chẳng thể phản kháng nổi!”

“Nếu chúng ta sử dụng phương pháp này tức là đang cướp đất đai trong tay của bọn họ, người cảm thấy liệu bọn họ có dễ yên hay không? Trăm đám khăng định, khi chúng ta ban hành phương pháp này ra cũng chính là lúc thiên hạ đại loạn! Đến lúc đó, ngôi vị hoàng đế của trăm cũng khó mà giữ nổi!”

Thật ra, còn có vài chuyện khó nói nữa.

Bản thân nàng chính là tên địa chủ lớn nhất, vậy thì nàng cải cách thế nào được đây?

Chẳng lẽ nàng phải lấy những thứ tốt nhất của mình ra để chia cho người khác!

Làm gì có ai hào phóng như thế cơ chứ!

Khác với Đại Võ, Tà Nguyệt vương triều có thể vận dụng phương pháp này. Bởi vì bọn họ không có ruộng đất, đã đi chân trần thì chẳng sợ kẻ mang giày, rất phù hợp để dùng phương pháp đó khích lệ người dân chiến đấu vì bọn họ!

Nếu các ngươi không chiếm được ruộng đất thì ta chẳng có gì để chia cho các ngươi cả.

Nhưng một khi đã chiếm được, thì tất nhiên bọn họ ra phân chia ruộng đất cho mọi người dựa theo công lao mà các ngươi lập được!

Mặc dù ta không có đất nhưng ta có thể thu thuế!

Tính thế nào cũng không hề thiệt!

Chương 198: Tri thức là vô giá

Nữ đế im lặng, Bạch Quan âm cũng im lặng.

Một lát sau, nữ đế nhẹ giọng lên tiếng: “Bạch tử tử, nếu lần sau Lâm Bắc Phàm lại giảng giải, ngươi có thể đưa trẫm đi nghe hắn nói được không?”

“Hả?” Bạch Quan âm không hiểu ý nàng.

“Nghe những gì mà ngươi vừa mới thuật lại, trẫm đoán rằng trong đầu Lâm Bắc Phàm còn có hắn một hệ thống lý luận hoàn chỉnh, có rất nhiều chuyện hắn chưa nói ra, trẫm muốn chính tai nghe xem sao! Trẫm cảm thấy tư tưởng của hắn rất có lợi cho kế hoạch tiếp theo của chúng ta!”

“Được! Không thành vấn đề!” Bạch Quan âm gật đầu.

Cùng lúc ấy, ở một bên khác.

Lúc này, Tử Nguyệt công chúa đã quay lại Tây Nguyệt Lô.

Nàng vừa đến nơi đã lập tức lấy giấy bút ra, ghi chép lại toàn bộ những gì học được từ chỗ Lâm Bắc Phàm.

Để không bỏ sót bất cứ kiến thức nào, nàng chép lại hết toàn bộ những lời Lâm Bắc Phàm đã nói.

Cũng may là nàng thông minh, trí nhớ tốt, nếu không cũng không thể nào nhớ được nhiều thứ thế này.

Dù vậy cũng phải mất gần hai canh giờ mới xong.

Đã quá nửa đêm, sắc trời tối tăm, vạn vật yên lặng, nhưng căn phòng của Tử Nguyệt công chúa vẫn đang sáng đèn.

Vẻ mặt nàng rất rạng rỡ, tay nâng niu trang giấy chỉ chít là chữ như báu vật, than thở: “Đọc lại một lần nữa vẫn khiến người ta gật hái được nhiều kiến thức! Tài năng của quân sư có thể sánh ngang với Binh Thánh ngày xưa! Có thượng sách này và cả vị quân sư yêu nghiệt đó, đại nghiệp còn gì đáng lo?”

Tử Nguyệt công chúa rất tự tin.

Nàng tin rằng lần này bọn họ sẽ không thất bại nữa!

Nàng tin nhất định lần này nàng có thể dẫn dắt thuộc hạ cũ của Tà Nguyệt dựng lại vương triều, báo thù cho phụ vương và mẫu hậu của nàng!

Mặc dù đêm đã khuya nhưng tinh thần của nàng vẫn rất phấn khởi, vì vậy, nàng lại thức suốt đêm chép lại một bản nữa.

Một bản giữ lại cho mình, một bản gửi về căn cứ, hướng dẫn mọi người làm việc.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Tử Nguyệt đặt một bản tài liệu vào trong một cái hộp, trình trọng giao cho một người thân tín và dặn dò: “Bây giờ người lập tức quay về giao tận tay phương pháp này cho Tử lão, hẳn ta sẽ biết phải làm như thế nào! Nhớ kỹ, phương pháp này rất quý giá, liên quan đến đại nghiệp phục quốc của chúng ta, không thể xảy ra sai sót! Nếu gặp nguy hiểm, cho dù phải hủy nó đi cũng không thể để người khác đọc được!”

Người thân tín kia đáp với vẻ mặt nghiêm túc: “Công chúa yên tâm, nô tỳ biết phải làm như thế nào!”

Tử Nguyệt công chúa mỉm cười: “Giao việc cho người làm, trước giờ bản cung vẫn luôn yên tâm!”

“Công chúa, còn việc gì cần nô tỳ làm nữa hay không?”

“Có, nhớ đem theo nhiều tiền về đây!”

Người thân tín kia há hốc miệng: “Hả? Mang nhiều tiền về đây sao?”

Rõ ràng nàng ta nhớ Tử Nguyệt công chúa đem theo hơn trăm vạn lượng bạc tới đây cơ mà, dùng hết nhanh như thế sao?

Nhưng công chúa mới đến đây được một ngày thôi mà, tiền tiêu đi đâu hết rồi?

“Khụ khụ...” Tử Nguyệt công chúa bị ánh mắt của người kia nhìn như vậy cũng thấy hơi bối rối, trong lòng điên cuồng nguyên rửa tên khốn tham lam nào đó, nàng tức giận bảo: “Đừng có nhìn ta bằng ánh mắt đó, bản cung lấy tiền thì tất nhiên là có việc lớn cần dùng rồi!”

“Vâng, thưa công chúa!” Người thân tín kia hành lễ rồi tạm biệt công chúa, đem hộp đi.

Cứ như thế ba ngày trôi qua.

Buổi tối, Tử Nguyệt công chúa lại tới thăm nhà Lâm Bắc Phàm một lần nữa.

Hai người vẫn ngồi ở thư phòng lần trước.

Lại được gặp Tử Nguyệt công chúa vừa xinh đẹp vừa giàu có, tâm trạng của Lâm Bắc Phàm rất vui vẻ, hần tụt tay rót cho nàng một chén trà.

“Công chúa, mời thong thả dùng trà!”

Tử Nguyệt công chúa mỉm cười: “Đa tạ quân sư!”

Lâm Bắc Phàm bắt đầu thân thiết hỏi thăm: “Công chúa có đem theo tiền không?”

Khóe miệng của Tử Nguyệt công chúa méo xệch đi, nàng lấy một xấp ngân phiếu thật dày đưa ra trước mặt Lâm Bắc Phàm: “Quân sư, đây là một trăm năm mươi vạn lượng, mong người vui lòng nhận lấy!”

Lâm Bắc Phàm cười tươi nhận tiền rồi nhét vào túi, khen ngợi: “Công chúa điện hạ thật hào phóng, thật rộng lượng! Làm việc cho công chúa rất thoải mái!”

Tử Nguyệt công chúa mỉm cười đầy đắc ý: “Tất nhiên rồi, từ trước đến nay bản cung chưa từng bạc đãi người của mình! Quân sư đi theo bản cung thì công danh lợi lộc gì cũng có! Vinh hoa phú quý hưởng mãi không hết!”

“Đa tạ công chúa đã ưu ái! Nhưng lần sau người có thể đem nhiều tiền hơn một chút được không?”

Nụ cười trên mặt Tử Nguyệt công chúa bắt đầu cứng lại.

Nàng không nhìn nổi nữa, đành nói: “Quân sư, một trăm năm mươi vạn lượng mà vẫn chưa đủ thỏa mãn lòng tham của người sao? Người cũng tham quá rồi đấy!”

“Tri thức là vô giá mà!” Lâm Bắc Phàm thản nhiên đáp: “Ta giảng giải tri thức vô giá cho người cũng đã thiệt lắm rồi, thu của người ít tiền thì đã làm sao nào? Người lại còn không biết xấu hổ mà chê ta lấy nhiều sao?”

Tử Nguyệt công chúa há hốc miệng, không còn gì để nói.

Nàng chẳng còn cách nào khác đành phải đổi đề tài: “Quân sư, bây giờ bắt đầu được rồi chứ?”

“Tất nhiên rồi, đã có tiền thì không thành vấn đề gì hết!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười, lập tức giảng bài.

Cùng lúc ấy, trên nóc nhà xuất hiện hai hình bóng xinh đẹp.

Chương 199: Kính mong quân sư chỉ bảo

“Nữ tử yêu mị này chính là công chúa đang lẩn trốn của Tà Nguyệt vương triều đó sao? Trông cũng khá xinh đẹp đấy, hết như hồ ly vậy!” Một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần nói, giọng điệu có hơi bất mãn.

“Đúng vậy, thưa bệ hạ!” Một nữ tử khác cười híp mắt và đáp.

Hai người này chính là Bạch Quan âm và nữ đế tới đây nghe giảng.

Bọn họ đứng trên nóc nhà một cách vững vàng, không biết dùng cách gì mà những người khác không ai nhìn thấy bọn họ cũng không nghe thấy bọn họ nói chuyện. Nhưng bọn họ lại có thể nhìn rõ tình hình trong phòng, nghe thấy cuộc nói chuyện của những người trong phòng.

Người vừa có giọng điệu bất mãn kia chính là nữ đế của Đại Võ hoàng triều.

Hiện giờ nữ đế đang rất khó chịu với Tử Nguyệt công chúa.

Chẳng những làm mưa làm gió trên lãnh thổ nước ta mà bây giờ còn nhằm vào ái tướng tâm phúc của ta, muốn cướp hắt đi mất.

Mà người làm mưa làm gió cũng thôi đi, lại còn định bắt cả ái tướng của ta nữa cơ đấy?

Đến chuyện này nàng còn nhìn được thì còn chuyện gì mà nàng không nhìn nổi nữa cơ chứ!

Nếu không phải Tử Nguyệt công chúa vẫn còn giá trị lợi dụng, có thể giúp nàng đối phó với Võ Tây vương thì nàng thật sự muốn phái binh đến bắt nàng ta đi ngay lập tức!

Thấy nữ đế hơi ghen ghét, Bạch Quan âm cười híp mắt mà nói: “Bệ hạ, Tử Nguyệt công chúa rất coi trọng Lâm Bắc Phàm! Hơn nữa, Lâm Bắc Phàm luôn sẵn sàng bỏ trốn bất cứ lúc nào, phía bên Tử Nguyệt công chúa lại là nơi rất tốt! Người nói xem liệu bọn họ có...”

“Không một ai có thể lừa nổi ái khanh của trẫm!” Nữ đế đáp với vẻ bức bối: “Chỉ có trẫm mới hiểu được tài năng của Lâm ái khanh, mới hiểu được nỗi khổ tâm và oan ức của hắt! Chỉ có trẫm mới thật sự hiểu hắt, thông suốt về hắt, thật lòng suy nghĩ cho hắt!”

“Chỉ khi ở Đại Võ, Lâm ái khanh mới có thể thỏa thích thể hiện tài năng và học vấn hơn người của mình, thực hiện hoài bão cả đời của mình! Trẫm và Đại Võ đều không thể tách rời khỏi Lâm ái khanh! Lâm ái khanh cũng không thể tách rời khỏi trẫm và Đại Võ! Chúng ta phải hỗ trợ lẫn nhau!”

“Cho nên không kẻ nào có thể lừa ái khanh của trẫm đi, trẫm tuyệt đối không cho kẻ đó cơ hội đâu!”

“Bệ hạ biết như vậy là được rồi!” Bạch Quan âm khẽ mỉm cười.

“Còn nữ nhân kia... cứ để nàng ta đắc ý trước đã, sau này lại tính sổ với nàng ta sau!” Nữ đế bình ổn lại tâm trạng của

mình, sau đó nàng im lặng, chuẩn bị lắng nghe Lâm Bắc Phàm giảng bài.

Trong thư phòng, Lâm Bắc Phàm uống một ngụm trà, sau đó hắn bắt đầu giảng bài.

“Lần trước, chúng ta đã nói về vấn đề tín ngưỡng!”

“Khi người dân và quân đội đã có tín ngưỡng kiên định, biết tại sao mình lại chiến đấu thì bọn họ sẽ có mối liên kết vô cùng mạnh mẽ, sẽ đoàn kết một lòng, phát huy sức chiến đấu mạnh mẽ!”

“Nhưng chỉ có tín ngưỡng thôi thì chưa đủ!”

“Còn phải bồi dưỡng bọn họ, huấn luyện bọn họ trở thành các chiến sĩ thực thụ thì mới có sức chiến đấu mạnh mẽ được!”

“Nếu không thì vẫn chỉ chia năm xẻ bảy như cũ, chẳng có gì đáng sợ đối với kẻ thù hết!”

Tử Nguyệt công chúa gật đầu liên tục: “Quân sư nói có lý lắm! Vậy làm thế nào để huấn luyện ra một đội quân có sức chiến đấu?”

“Có rất nhiều cách!” Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Phương pháp huấn luyện thông thường ví dụ như chạy bộ, leo núi, luyện võ... và huấn luyện cả một số kỹ năng trong quân đội, xây dựng đội nhóm... Chỉ cần xác lập được kỷ luật nghiêm minh thì đã được coi là binh sĩ thực thụ rồi!”

“Nhưng phương pháp huấn luyện tốt nhất chính là huấn luyện trong lúc chiến đấu, rèn luyện giữa sự sống và cái chết, dùng chiến tranh để huấn luyện quân sĩ mới có thể nhanh chóng bồi dưỡng nên một đội quân có sức chiến đấu!”

“Huấn luyện trong lúc chiến đấu, rèn luyện giữa sự sống và cái chết, dùng chiến tranh để huấn luyện quân sĩ, nhưng mà... chúng ta đánh ai đây?”

“Kẻ địch của các ngươi là ai thì cứ đánh người đó!” Lâm Bắc Phàm trả lời.

Tử Nguyệt hít vào một ngụm khí lạnh, nói với vẻ hoảng hốt: “Quân sư, nhưng kẻ địch của chúng ta là Võ Tây vương đấy! Hắn ta nắm trong tay đại quân hàng trăm vạn người đã được huấn luyện bài bản, những binh lính tạp nham vừa lười kéo

được của chúng ta làm sao có thể là đối thủ của bọn họ được đây?”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Thật ra có thể đánh được đấy, chuyện này liên quan đến một phương pháp chiến đấu mà ta từng nhắc tới - chiến tranh du kích!”

Tử Nguyệt công chúa lập tức cảm thấy hào hứng hơn hẳn!

Đến rồi!

Phải biết rằng quân sư đã từng nhắc tới bốn chữ “chiến tranh du kích” này rất nhiều lần!

Hắn rất sùng bái phương pháp chiến đấu này, như thể chỉ cần nắm chắc được phương pháp chiến đấu này là có thể thuận buồm xuôi gió, bách chiến bách thắng vậy!

Lúc này, nữ đế ở trên nóc nhà nhú mày: “Chiến tranh du kích sao? Có phương pháp chiến đấu này sao, tại sao trẫm chưa từng nghe ai nhắc tới nhỉ?”

Vì vậy, nàng dựng thẳng lỗ tai, lắng nghe càng chăm chú hơn.

Trong phòng, Tử Nguyệt công chúa nói với vệ kích động: “Kính mong quân sư chỉ bảo!”

Chương 200: Lại sai nữa

“Tất nhiên ta sẽ chỉ bảo cho ngươi rồi!” Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Chỉ cần ngươi nắm giữ được cách đánh du kích thì có thể lấy yếu thắng mạnh, lấy ít thắng nhiều! Mặc dù binh mã của Võ Tây vương rất đông nhưng không có nghĩa ngươi không thể thắng hắn ta!”

Tử Nguyệt công chúa lại càng kích động hơn: “Phương pháp chiến tranh du kích này... có thể đánh bại Võ Tây vương thật sao?”

“Tất nhiên rồi, ta lừa ngươi làm gì?” Sắc mặt của Lâm Bắc Phàm trở nên nghiêm túc: “Nói một cách khái quát thì chiến tranh du kích gồm mười sáu chữ, ngươi phải nghe cho kỹ đấy!”

“Mười sáu chữ gì thế?” Tử Nguyệt công chúa hỏi với theo.

“Địch tiến ta lùi, địch ở ta quấy, địch mệt ta đánh, địch lùi ta đuổi!” Lâm Bắc Phàm nói.

Tử Nguyệt công chúa vừa ghi nhớ vừa ngẫm nghĩ: “Địch tiến ta lùi...”

“Mười sáu chữ này có nghĩa khi kẻ địch tấn công thì chúng ta sẽ rút lui! Khi kẻ địch đóng quân thì chúng ta phái người tới quấy rầy bọn họ! Khi kẻ địch đã mệt mỏi thì chúng ta thừa cơ mà tấn công! Khi kẻ địch rút lui thì chúng ta sẽ thừa thắng xông lên!”

Tử Nguyệt công chúa nhú mày.

Dường như nàng đã hiểu mà cũng như vẫn chưa hiểu.

Lâm Bắc Phàm hiểu nàng đang thắc mắc, hần cười nói:

“Chúng ta lấy ví dụ cho rõ ràng nhé, ví dụ như hiện giờ chúng ta đang đối mặt với quân đội của Võ Tây vương, nếu Võ Tây vương có một đại quân mười vạn người, còn chúng ta chỉ có năm vạn binh lính, người thấy chúng ta nên đánh hay nên rút?”

“Rút!” Tử Nguyệt công chúa đáp mà không chút do dự.

“Nếu chúng ta cũng có mười vạn đại quân thì nên đánh hay nên rút?”

“Chuyện này... vẫn nên rút!” Tử Nguyệt công chúa hơi chần chừ: “Mặc dù hai bên đều có mười vạn quân nhưng binh mã của Võ Tây vương được trang bị đầy đủ, huấn luyện có bài bản, chắc chắn chúng ta không phải đối thủ của bọn họ nên cứ rút lui cho chắc!”

“Nếu chúng ta có hai mươi vạn lính thì nên đánh hay nên rút?”

“Thế thì... đánh!” Tử Nguyệt công chúa do dự: “Có số binh mã nhiều gấp đôi, phần thắng thuộc về chúng ta khá lớn, có thể đánh được rồi!”

“Sai! Vẫn phải rút!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói.

“Tại sao chứ?” Tử Nguyệt công chúa bối rối.

“Mặc dù có nhiều binh lính, phần thắng lớn, nhưng có đánh thắng thì cũng thắng một cách thảm hại, phải hy sinh quá nhiều, thế này rất không đáng! Binh lính của chúng ta vốn đã

không nhiều nên phải bảo vệ thực lực chứ không được hy sinh vô ích!”

“Ồ...” Tử Nguyệt công chúa gật đầu với vẻ đăm chiêu.

“Ta lại hỏi ngươi nhé, nếu chúng ta có bốn mươi vạn người lính, gấp bốn lần số binh mã của Võ Tây vương thì nên đánh hay nên rút?”

“Ưu thế quá rõ rồi, đánh chứ!” Tử Nguyệt công chúa trả lời mà không chút do dự.

“Sai rồi, vẫn phải rút!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng bảo.

Tử Nguyệt công chúa lại há hốc miệng một lần nữa: “Có ưu thế rõ ràng như thế, tại sao vẫn phải rút cơ chứ?”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Ngươi quên rồi sao, lúc này kẻ địch đang tấn công, tinh thần binh sĩ đang hưng thịnh! Ở thời điểm ấy, nếu chúng ta đánh với bọn họ thì cho dù có ưu thế cũng vẫn phải hi sinh! Tại sao không chờ đến lúc tinh thần chiến đấu của bọn họ giảm sút rồi mới ra tay? Ra tay tấn công vào lúc ấy chẳng phải phần thắng sẽ càng lớn hơn sao?”

“Đúng vậy! Quân sư giỏi quá!” Tử Nguyệt công chúa vỗ đầu một cái.

Nữ đế đang đứng trên nóc nhà cũng khen ngợi: “Ta đúng là ếch ngồi đáy giếng! Mặc dù hần chỉ nói vài câu ít ỏi nhưng cũng đủ để thấy được trình độ binh pháp của hần rồi! Quả nhiên Lâm ái khanh là một nhân tài quân sự!”

“Đúng vậy, không thể không phục!” Bạch Quan âm than thở.

Cùng lúc đó, Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Ta lại hỏi ngươi, nếu chúng ta có bốn mươi vạn người lính, Võ Tây vương có mười vạn, hơn nữa sĩ khí của bọn họ đã không còn, ngươi nói xem chúng ta nên đánh hay nên rút?”

“Đánh! Không cần do dự gì nữa, đánh ngay!” Tử Nguyệt công chúa khẳng định.

“Sai rồi! Hoàn toàn sai lầm! Vẫn phải rút!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng đáp.

“Hả!” Tử Nguyệt công chúa há hốc miệng.

Hai nữ tử trên nóc nhà cũng ngây người.

Binh lực lớn hơn nhiều như thế, kẻ địch lại không có sĩ khí, tại sao vẫn chưa đánh cơ chứ?

“Quân sư, tại sao lại rút?” Tử Nguyệt công chúa hỏi.

“Người đã quên điều thứ hai và thứ ba của chiến tranh du kích rồi sao?”

“Địch ở ta quấy, địch mệt ta đánh ấy hả?”

“Không sai, chính là câu này!” Lâm Bắc Phàm cười nói: “Đến lúc đó rồi mà vẫn chưa đánh, Võ Tây vương còn có thể làm gì được đây? Chắc chắn là phải đóng quân nghỉ ngơi chứ sao! Như vậy hẳn ta đã cho chúng ta cơ hội rồi, nếu lúc này, chúng ta phái ra vài binh mã đi quấy rối bọn họ khiến bọn họ ăn không ngon ngủ không yên, không được yên ổn, người nói xem, chẳng phải sức chiến đấu của bọn họ sẽ sụt giảm rất nhiều hay sao?”

Ánh mắt của mấy nữ tử kia đều sáng lên: “Đúng vậy!”

“Nếu vào lúc bọn họ mệt mỏi không gượng nổi nữa, chúng ta lại dẫn phần lớn nhân mã tới tấn công, vậy có phải phần thắng sẽ lớn hơn một chút hay không?”

Tử Nguyệt công chúa gật đầu liên tục: “Không sai, không sai, quân sư nói phải lắm!”

“Ta lại hỏi người này, nếu lúc này kẻ địch rút lui, chúng ta có nên thừa thắng xông lên hay không? Có nên đánh tiếp hay không?”

“Nên chứ!” Tử Nguyệt công chúa trả lời rất dứt khoát.

“Lại sai nữa!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng bảo.

“Tại sao lại sai?” Tử Nguyệt công chúa há hốc miệng.

Hai cô gái trên nóc nhà cũng ngẩn người!

Chẳng phải đó là thời điểm tốt để thừa thắng xông lên sao?

Tại sao vẫn sai chứ?

Chương 201: Đánh vận động

“Đúng là chúng ta nên đuổi theo nhưng có đánh hay không thì còn phải xem tình hình thế nào đã!”

“Xem tình hình là thế nào?” Tử Nguyệt công chúa khiêm tốn thỉnh giáo.

“Đồ ngốc, người lại quên chiến tranh du kích là gì rồi sao? Những gì ta mới dạy người đã quên hết rồi đấy à?”

“Địch tiến ta lùi, địch ở ta quấy, địch mệt ta đánh, địch lùi ta đuổi!” Tử Nguyệt công chúa lập tức đáp.

“Không sai, chính là như thế!” Lâm Bắc Phàm nói lớn: “Nếu kẻ địch mệt mỏi thì chúng ta mới tiếp tục truy sát!”

“Nếu chúng ta cũng mệt thì không được đánh nữa, mà phải phái một nhóm binh mã nhỏ đi quấy rối bọn họ, khiến bọn họ không thể nghỉ ngơi nổi, tiếp tục mệt mỏi rồi rồi! Còn phần lớn binh mã của chúng ta thì đã được nghỉ ngơi đầy đủ, dưỡng sức để tiếp tục đánh!”

“Nếu kẻ địch có viện binh thì nhất định phải rút lui, không được do dự!”

“Nhất định phải quán triệt mười sáu chữ này đến cùng, chấp hành nghiêm túc!”

Lâm Bắc Phàm quát lớn: “Hãy nhớ lấy, tuyệt đối không được tham lam đuổi theo quân địch để đánh thắng một trận thật đậm, tuyệt đối không được để bụng chút tổn thất nhất thời! Phải luôn duy trì được binh lực của quân mình, tiêu diệt quân đội của kẻ địch!”

“Có như thế thì thực lực của kẻ địch mới ngày càng suy yếu, còn thực lực của chúng ta lại ngày càng mạnh lên!”

“Cuối cùng chắc chắn có thể xoay chuyển tình hình, lấy yếu thắng mạnh, lấy ít thắng nhiều!”

“Đây mới là chiến tranh du kích thật sự!”

“Đây mới là tinh túy của chiến tranh du kích!”

“Là phương pháp chiến đấu rất thuận lợi!”

“Là phương pháp chiến tranh lấy yếu thắng mạnh, lấy ít thắng nhiều!”

Tử Nguyệt công chúa trợn to mắt, trong lòng vô cùng chấn động!

Hai nữ tử trên nóc nhà cũng cảm thấy vô cùng chấn động!

Thì ra đây mới là chiến tranh du kích thật sự!

Một phương pháp chiến tranh rất thuận lợi!

Một phương pháp chiến đấu lấy yếu thắng mạnh, lấy ít thắng nhiều!

Một phương pháp chiến tranh thật mạnh!

“Phương pháp chiến tranh du kích này... rất mạnh!”

“Địch tiến ta lùi, địch ở ta quấy địch mệt ta đánh, địch lùi ta đuổi... nếu biết vận dụng phương pháp này một cách linh hoạt, không dám chắc có thể đánh thắng kẻ địch nhưng ít nhất cũng có thể giúp quân ta giữ được thế bất bại!”

Nữ đế than thở: “Vị ái khanh này của trẫm còn là một thiên tài binh gia nữa cơ đấy!”

Đến cả người hiểu nhiều biết rộng như nữ đế còn cảm thấy như thế huống hồ là Tử Nguyệt công chúa?

Nàng kích động hỏi: “Quân sư, có phải biết dùng chiến tranh du kích là đánh bại được Võ Tây vương hay không?”

Lâm Bắc Phàm cười ha hả: “Người nghĩ gì thế hả, làm gì có chuyện đơn giản như thế? Mặc dù chiến tranh du kích không tồi nhưng vẫn có thiếu sót lớn, chúng ta phải dựa vào tình hình mà vận dụng cho hợp lý, nếu không thì kẻ thua cuộc sẽ là chúng ta đấy!”

Tử Nguyệt công chúa há hốc miệng: “Phương pháp chiến tranh hoàn hảo như thế mà cũng có thiếu sót sao?”

Nữ đế vừa khen ngợi Lâm Bắc Phàm cũng há hốc miệng!

Điều mà nàng nghi hoặc cũng giống với Tử Nguyệt công chúa!

“Tất nhiên là có rồi, hơn nữa thiếu sót còn không ít ấy chứ!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Nếu muốn sử dụng được chiến tranh du kích, tốc độ di chuyển nhất định phải nhanh, hành động như gió, nếu không thì đã không gọi là chiến tranh du

kích! Như vậy, yêu cầu đối với quân sĩ tham gia chiến đấu là phải giỏi khinh công, chân tốt và phải có tuấn mã cực phẩm!”

“Người có thể thỏa mãn được một trong các yêu cầu đó đã rất ít rồi!”

“Số lượng quân lính ít ỏi vốn chẳng thể uy hiếp nổi số đông! Nếu đã như thế, dựa theo phương châm mười sáu chữ của chiến tranh du kích, trong tình huống này chúng ta chỉ còn cách rút lui và không ngừng rút lui, chứ không thể đánh nổi!”

“Mặc dù chúng ta không tổn thất gì nhưng kẻ địch cũng chưa bị tiêu diệt, chẳng có ý nghĩa gì cả! Cho nên, chiến tranh du kích chỉ phù hợp với những trận chiến quy mô nhỏ, chủ yếu dùng để quấy rầy quân địch và rèn luyện binh lính!”

“Muốn dùng chiến tranh du kích để đánh thắng kẻ địch là điều hoàn toàn không thể thực hiện được!”

Tử Nguyệt công chúa đột nhiên bị tát một chập nước lạnh.

Nữ đế đang đứng trên nóc nhà cũng cảm thấy mình vừa bị tát một cái.

Vừa rồi nàng còn khen ngợi phương pháp này của Lâm Bắc Phàm không tệ, không ngờ lại bị hấn vả mặt nhanh như thế!

Nếu vận dụng phương pháp này một cách linh hoạt thì đúng là có thể giữ quân mình ở thế bất bại, nhưng cũng không có cách nào đánh bại được kẻ địch!

Cứ vật lộn qua lại như thế cũng chỉ tổ vô ích mà thôi!

“Cho nên, ở đây, ta phải bổ sung thêm một phương pháp chiến đấu nữa, sử dụng phối hợp với chiến tranh du kích sẽ mang tới hiệu quả rất rõ ràng!”

“Phương pháp chiến tranh gì vậy?” Tử Nguyệt công chúa dò hỏi.

“Đánh vận động!” Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười.

“Cái gọi là đánh vận động tức là tiêu diệt kẻ địch trong lúc vận động! Lợi dụng không gian tác chiến rộng lớn, tranh thủ thời gian di chuyển quân lính bao vây kẻ địch, dùng ưu thế về binh lực để đánh nhanh thắng nhanh!”

“Tóm lại lại: Tránh quân chủ lực của địch, dụ địch đi vào, tập trung ưu thế về binh lực để đánh tan kẻ địch từng chút một!”

“Mong quân sư chỉ dạy!” Tử Nguyệt công chúa nói với vẻ thành khẩn.

Chương 202: Cứ cho ta tiền là được rồi

“Chúng ta vẫn lấy ví dụ vừa rồi để giải thích nhé!”

Lâm Bắc Phàm hắng giọng một tiếng: “Nếu Võ Tây vương có mười vạn binh mã, chúng ta chỉ có năm vạn binh mã, thì nên đánh hay nên rút?”

“Rút!” Tử Nguyệt công chúa trả lời mà không chút do dự.

“Nếu Võ Tây vương có năm vạn binh mã, người cũng có năm vạn binh mã, thì nên đánh hay nên rút?”

“Rút!” Tử Nguyệt công chúa vẫn khẳng định.

“Nếu Võ Tây vương chỉ có một vạn binh mã, người vẫn có năm vạn binh mã, thì nên đánh hay nên rút?”

“Chắc chắn phải đánh rồi! Hơn nữa còn phải vận dụng phương pháp chiến tranh du kích để diệt gọn bọn chúng! Nhưng quân sư, không thể nào có chuyện Võ Tây vương chỉ có một vạn binh mã được, hẳn ta có những một trăm vạn cơ!”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Đúng vậy, không thể nào có chuyện Võ Tây vương chỉ có một vạn binh mã, hẳn ta có những một trăm vạn binh mã kia! Nhưng người phải chia cắt bọn chúng thành một trăm nhóm, mỗi nhóm chỉ có một vạn binh mã mà thôi, người dẫn theo năm vạn binh mã đi tiêu diệt từng nhóm một, cuối cùng chẳng phải vẫn có thể tiêu diệt được Võ Tây vương hay sao?”

“Đúng vậy!” Đôi mắt của Tử Nguyệt công chúa sáng lên.

“Đây chính là chiến thuật đánh vận động!”

“Khi người có năm vạn binh lực còn hẳn ta chỉ có một vạn binh lực, người có thể dứt khoát ra tay tiêu diệt!”

“Khi người có năm vạn binh lực mà hẳn có mười vạn binh lực, vậy người phải rút lui sau đó nghĩ cách chia cắt bọn chúng

thành từng phần một, dụ từng nhóm ít người vào trong vòng vây của các người, khi ấy các người có thể tập trung binh lực mà tiêu diệt kẻ địch!”

“Phương pháp tiêu diệt thì có thể dùng chiến tranh du kích!”

“Như vậy, kết hợp hai phương pháp chiến đấu với nhau, ít lại hóa nhiều, nhiều lại hóa ít, các người có thể đả kích kẻ địch một cách hiệu quả! Cho dù Võ Tây vương có nhiều binh mã hơn đi chăng nữa cũng sẽ bị các người từ từ tiêu diệt hết mà thôi!”

“Ừ! Quân sư nói đúng lắm!” Tử Nguyệt công chúa gật đầu với vẻ kích động.

“Ngoài ra, còn có phương pháp chiến đấu thứ ba nữa!”

“Kết hợp phương pháp chiến đấu thứ ba này với hai phương pháp chiến đấu vừa rồi, chúng sẽ bổ trợ lẫn nhau!”

“Quân sư, đó là phương pháp chiến đấu gì, mau nói cho ta biết đi!” Tử Nguyệt vội thốt lên.

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Phương pháp này gọi là địa đạo chiến!”

“Địa đạo chiến sao?” Tử Nguyệt nhíu mày, nghe cứ quái quái thế nào ấy.

Hai nữa nhân trên nóc nhà cũng cảm thấy kỳ lạ.

Bọn họ ngẫm nghĩ một lúc, không hiểu rốt cuộc ý Lâm Bắc Phàm là thế nào.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lên tiếng: “Ở Võ Tây khắp nơi đều là thảo nguyên, địa hình bằng phẳng, mệnh môn rộng lớn, chẳng hề có chỗ để ẩn náu! Chuyện mà các người làm lại là chuyện rơi đầu, một khi bị binh mã của Võ Tây vương phát hiện ra chắc chắn tai họa sẽ đổ ập xuống đầu! Đến lúc đó, đại quân của hãn ta áp sát, bao vây các mặt mà đánh thì các người chẳng có chỗ mà trốn!”

“Hơn nữa, ở địa hình như thế, nếu sử dụng chiến tranh du kích và đánh vận động cũng rất dễ bị bọn họ phát hiện, hiệu quả của hai phương pháp đó sẽ giảm sút đi rất nhiều!”

Tử Nguyệt công chúa gật đầu: “Quân sư nói rất đúng!”

“Cho nên, nếu ở trên mặt đất sẽ dễ bị phát hiện, vậy tại sao chúng ta không xuống lòng đất mà làm?”

Tử Nguyệt công chúa bối rối: “Làm dưới lòng đất sao?”

“Cái gọi là địa đạo chiến thật ra chính là đào địa đạo!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Hãy đào ra những đường địa đạo chằng chịt thông với nhau ngay bên dưới mảnh đất Võ Tây rộng lớn kia, như vậy, khi gặp nguy hiểm có thể trốn xuống địa đạo kịp thời! Nếu muốn đánh trả kẻ địch cũng có thể điều động binh mã ở dưới lòng đất một cách thần không biết quỷ không hay, xuất hiện ở nơi mà kẻ địch không ngờ tới rồi bất ngờ tấn công!”

“Như vậy, muốn tiến có thể tấn công, muốn lùi có thể ẩn nấp, rất thuận lợi!”

Ánh mắt của Tử Nguyệt công chúa sáng lên, nàng kích động đến nỗi đứng bật dậy, lớn tiếng thốt lên: “Quân sư đại tài, xin người nhận một lạy của tiểu nữ!”

Trên nóc nhà, nữ đế vỗ tay khen hay: “Tuyệt diệu! Đến cả phương pháp không tưởng thế này mà hấn cũng nghĩ ra được! Chiến tranh du kích, đánh vận động còn có địa đạo chiến, kết hợp ba phương pháp chiến đấu này với nhau quả thực có thể đối phó với Võ Tây vương! Trẫm dám khẳng định một khi sử dụng cả ba phương pháp này, các bộ hạ cũ của Tà Nguyệt vương triều chắc chắn sẽ trở thành kẻ địch khiến Võ Tây vương phải nhức đầu nhất!”

“Sau này, chỉ riêng đối phó với người của Tà Nguyệt vương triều cũng đã khiến Võ Tây vương tiêu tốn hết mọi tâm sức rồi, có lẽ hấn ta cũng chẳng còn sức đâu mà đối đầu với trẫm nữa! Ái khanh lại lập thêm đại công cho trẫm rồi! Ha ha!”

“Chúc mừng bệ hạ!” Bạch Quan âm mỉm cười và nói.

“Công chúa hãy đứng lên đi, không cần đa lễ!” Lâm Bắc Phàm vội đỡ Tử Nguyệt công chúa đứng dậy, cười bảo: “Chỉ cần sử dụng ba phương pháp chiến đấu này một cách linh hoạt thì chắc chắn ở Võ Tây sẽ có chỗ cho Tà Nguyệt đặt chân! Nghiệp lớn phục quốc đã nằm trong tầm tay rồi!”

“Đa tạ quân sư! Nếu việc này thành công, người sẽ lập công đầu!”

Tử Nguyệt công chúa nói với về kích động: “Chắc hẳn bản cung sẽ trọng thưởng thật hậu hĩnh cho người, vinh hoa phú quý hưởng mãi không hết!”

Lâm Bắc Phàm lại đáp với vẻ không vui cho lắm: “Công chúa nặng lời rồi, ta đâu phải kẻ tham vinh hoa phú quý! Ta chỉ thích tiền thôi, người cứ cho ta tiền là được rồi, những thứ khác người có cho ta cũng chẳng cần!”

Chương 203: Nếu không phải thuyền thì làm sao mà xuống nước được?

Nụ cười trên mặt Tử Nguyệt dần dần cứng ngắc lại.

Há miệng khép miệng đều nhắc đến tiền, còn chẳng biết ngại mà nói mình không phải kẻ tham vinh hoa phú quý nữa chứ!

Da mặt dày quá đi mất!

Hai nữ tử trên nóc nhà đã quen quá rồi!

Tên Lâm Bắc Phàm này đúng là biết tận dụng mọi cơ hội để tham lam!

“Quân sư, đã không còn sớm nữa, bản cung về trước đây, mấy ngày nữa ta sẽ quay lại tìm người sau!” Tử Nguyệt công chúa đứng dậy.

“Được rồi công chúa, sau này sẽ còn gặp lại!”

Cứ như thế, Tử Nguyệt công chúa rời khỏi nhà Lâm Bắc Phàm với tâm trạng rất vui vẻ.

Hai nữ tử trên nóc nhà cũng rời đi.

Sau khi quay về, Tử Nguyệt công chúa lập tức ghi chép lại thu hoạch ngày hôm nay rồi cho người đem về bồi dưỡng quân đội theo phương pháp chiến đấu đó để tác chiến ở Võ Tây.

Sau khi nữ đế quay về cũng sắp xếp lại kiến thức hôm nay đã thu hoạch được, nàng cũng đã nhận được không ít lợi ích.

“Ai mà ngờ được Lâm ái khanh không chỉ là một trạng nguyên tài năng mà còn là một chuyên gia quân sự hiếm có!”

“Lần trước là lý luận về tín ngưỡng, giờ là ba phương pháp chiến tranh lớn, chắc chắn có thể giúp người của Tà Nguyệt phát triển nhanh chóng ở Võ Tây, sau đó uy hiếp mạnh mẽ tới Võ Tây vương!”

“Dễ như thế đã giải quyết được mối họa Võ Tây rồi, thật tuyệt diệu!”

Vậy là tại buổi tảo triều ngày hôm sau, nữ đế lại ban thưởng cho Lâm Bắc Phàm một đồng đồ xa hoa.

“Thưởng Lâm ái khanh vạn lượng bạc trắng!”

“Mười cuộn tơ lụa!”

“Mười vò Ngọc Long Tử!”

...

Thế này cũng khiến Lâm Bắc Phàm và văn võ cả triều đều bối rối.

Nữ đế lại nổi cơn điên gì thế?

Mấy ngày nữa trôi qua, Lâm Bắc Phàm thấy đã đến lúc thích hợp rồi, cuối cùng hắn cũng công bố phát minh thứ hai của mình, chuẩn bị kiếm thêm một khoản tiền lớn.

Trên triều đình, Lâm Bắc Phàm lớn giọng báo cáo: “Khởi bẩm bệ hạ, sau hơn một tháng vất vả nghiên cứu, cuối cùng vì thần cũng đã nghiên cứu ra món lợi khí nổi trên mặt nước, chuẩn bị cho thử nghiệm lần đầu tiên, kính mong bệ hạ và các quan cùng chứng kiến!”

Các quan ồ lên!

Nữ đế vô cùng vui mừng: “Lâm ái khanh, có thật không? Ngươi thật sự đã nghiên cứu xong rồi sao?”

“Không dám lừa dối bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm chấp tay, cười nói: “Một khi món lợi khí này xuất hiện, chắc chắn thủy quân của Đại Võ sẽ thuận buồm xuôi gió!”

“Được!” Nữ đế lớn tiếng nói: “Lâm ái khanh không hổ là trụ cột của nước nhà! Nếu thử nghiệm thành công, nhất định trẫm sẽ ban thưởng hậu hĩnh!”

Sáng sớm ngày hôm sau, nữ đế và các quan đi tới bờ sông trong kinh thành, quan sát lần thử nghiệm món lợi khí nổi trên mặt nước đầu tiên của Lâm Bắc Phàm trong sự mong đợi vô cùng.

Thế nhưng lúc ấy, trên dòng sông lại trống không, chẳng có gì cả.

“Lâm ti nghiệp, thuyền của ngươi đâu rồi?”

“Thuyền lớn làm từ sắt của ngươi đâu, sao không có gì cả thế này?”

“Thuyền của ngươi đang ở đâu thế?”

“Mau lái tới đây để bệ hạ và mọi người cùng xem đi!”

...

Đến cả nữ đế cũng hỏi: “Lâm ái khanh, thuyền của ngươi đâu rồi?”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Xin bệ hạ và các vị đại nhân chờ một chút, thuyền sẽ đến ngay thôi! Đây là chiếc thuyền xưa nay chưa từng có, đến lúc đó mọi người đừng giật mình đấy nhé!”

Nghe Lâm Bắc Phàm nói như thế, mọi người lại càng mong đợi hơn.

Đang nói chuyện thì có mười mấy học trò của Quốc Tử Giám điều khiển mấy chiếc xe chở đầy hàng hóa đến.

Lâm Bắc Phàm lật tấm vải che trên xe ra, vừa cười vừa nói với mọi người: “Bệ hạ và các vị đại nhân, sau đây sẽ là thời khắc chứng kiến kỳ tích!”

Mọi người lại càng thắc mắc hơn!

Rõ ràng hẳn gọi mọi người đến để xem thuyền, vậy mà chẳng thấy thuyền đâu cả, mà lại có mấy cái xe vận chuyển chất đầy hàng hóa.

Nhưng mọi người cũng không hỏi nhiều mà chỉ lặng lặng quan sát.

Sau đó, dưới sự chỉ huy của Lâm Bắc Phàm, đám học trò bắt đầu bận rộn làm việc.

Trong số những chiếc xe đó, có một chiếc chứa đầy những khúc gỗ có ngắn có dài, chúng được các học trò nhanh chóng ghép lại với nhau thành một cái giá đỡ bằng gỗ khá lớn, trông hơi giống long cốt của thuyền, chỉ là được trải phẳng ra mà thôi.

Trên một chiếc xe vận chuyển khác lại chứa đầy túi khí của khí cầu lớn, chỉ là những túi khí này sau khi được thổi phồng lên thì nhỏ hơn khí cầu lớn rất nhiều, chỉ to bằng khoảng hai người ôm mà thôi.

Các học trò nhanh chóng bơm đầy khí vào trong túi khí nhỏ, sau đó đóng kín miệng túi lại, nhét vào bên trong giá gỗ rồi buộc chặt lại.

Trong mỗi giá gỗ đều có một túi khí nhỏ, trông rất ngay ngắn.

Sau đó, bên trên giá gỗ được che bằng một tấm ván gỗ.

Cảnh tượng này càng khiến những người đang quan sát mông lung hơn.

Lâm Bắc Phàm nói là làm thuyền nhưng trông chẳng hề giống thuyền chút nào.

Nếu không phải thuyền thì làm sao mà xuống nước được?

Có người không nhịn được mà hỏi: “Lâm ti nghiệp, rốt cuộc người đang làm gì thế? Tại sao lão phu nhìn một lúc lâu mà vẫn chẳng hiểu gì cả...”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười tỏ vẻ thần bí: “Triệu đại nhân, người cứ bình tĩnh đừng sốt ruột, rất nhanh người sẽ hiểu thôi!”

Vì vậy mọi người đành phải kiên nhẫn quan sát.

Chương 204: Đoán xem cần bao nhiêu tiền

Cứ như thế, khoảng một canh giờ trôi qua, Lâm Bắc Phàm chỉ huy các học trò chế tạo ra một cái ván lớn dài năm trượng, rộng năm trượng rồi đẩy nó ra giữa dòng sông, trôi nổi trên sông.

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng báo cáo: “Khởi bẩm bệ hạ, đây chính là tàu đệm khí, món lợi khí trên mặt nước mà thần nghiên cứu và chế tạo ra, mời bệ hạ xem!”

Nữ đế há hốc miệng, các quan cũng há hốc miệng!

Nhìn tấm ván gỗ lớn đang nổi lênh bênh giữa dòng sông, ai nấy cũng đều sửng sốt!

Mãi một lúc lâu sau, nữ đế mới chỉ tay vào tấm ván gỗ lớn trên dòng sông, hỏi: “Lâm ái khanh, đây chính là lợi khí trên mặt nước mà người nói đấy à?”

“Đúng vậy!” Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười.

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm chỉ vào tấm ván gỗ lớn trên sông với vẻ mặt mờ mịt: “Lâm ti nghiệp, không phải người nói sẽ chế tạo nên thuyền sắt cỡ lớn sao? Đây chính là... thuyền sắt cỡ lớn mà người nói đấy à?”

Lâm Bắc Phàm nghiêm mặt: “Tiền đại nhân, chắc là người nhớ nhầm rồi! Từ trước đến nay bản quan luôn gọi nó là lợi khí trên mặt nước chứ đâu có hứa hẹn gì tới thuyền sắt cỡ lớn nổi trên mặt nước đâu! Hơn nữa, mới ba tháng, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế có lẽ còn chẳng chuẩn bị nổi số sắt cần dùng để làm thuyền, người bảo ta chế tạo thuyền sắt cỡ lớn bằng cách nào đây hả?”

Hộ bộ thượng thư ghen lời!

Hình như đúng là hắn luôn nhấn mạnh về món lợi khí trên mặt nước chứ chưa từng nói sẽ chế tạo thuyền sắt cỡ lớn!

Nhưng khi nhắc tới lợi khí trên mặt nước, mọi người đều không kìm lòng được mà liên tưởng đến thuyền sắt cỡ lớn, bởi

vì chỉ có thuyền sắt cỡ lớn mới xứng với cái danh lợi khí trên mặt nước mà thôi!

Nhưng bây giờ, một vấn đề khác lại xuất hiện.

“Lâm ái khanh, người nói đây là lợi khí trên mặt nước nhưng trông thứ này có giống lợi khí trên mặt nước chút nào đâu cơ chứ? Nó có thể làm gì được?” Nữ đế vô cùng rối rắm.

Hắn nói đây là tàu đệm khí nhưng lại chẳng giống một con tàu chút nào cả.

Trông tám ván được ghép lại từ mấy cây gỗ kia, có lẽ chỉ mấy con sóng lớn đã đủ đánh nó tan xác rồi.

Các quan cũng không kìm lòng được mà gật đầu.

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Bệ hạ, người đừng thấy nó đơn sơ như thế mà nhàm! Thật ra nó có thể chở được hàng hóa và con người đấy! Thần dám cam đoan rằng, hàng trăm người đứng trên tàu đệm khí này thì nó cũng không chìm đâu!”

“Người nói thật không?”

“Bệ hạ có thể thử mà xem!”

Nữ đế lập tức phát tay: “Cho mười người lên trước xem sao!”

Có mười binh lính lập tức bước lên tàu đệm khí, vẫn bình an vô sự.

“Thêm mười người nữa!”

Lại có thêm mười binh lính bước lên tàu đệm khí, vẫn không có chuyện gì xảy ra.

“Thêm hẳn hai mươi người đi!”

Hai mươi binh lính nữa bước lên tàu đệm khí và vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Cứ như thế, số lượng binh lính được tăng thêm, nhưng tàu đệm khí vẫn vững vàng mà nổi trên dòng sông.

Mãi tới khi đạt tới một trăm người, nó vẫn không có dấu hiệu bị chìm xuống.

Lần này, cuối cùng thì mọi người cũng nhìn nó bằng ánh mắt khác.

“Chỉ một tấm ván vuông này mà lại chở được hơn trăm người!”

“Những người này đều là thanh niên và đàn ông cường tráng, coi như mỗi người bảy mươi lăm cân, thì tải trọng của nó đạt tới bảy mươi lăm nghìn cân! Thật đáng sợ!”

“Thứ này trông cũng đâu có giống thuyền, tại sao lại chở được nhiều người như vậy chứ?”

“Rốt cuộc là nguyên lý thế nào? Chẳng lẽ là do những túi khí đó ư?”

...

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Bệ hạ, ở trên đó còn rất nhiều chỗ trống, hay là tiếp tục phái thêm vài binh lính đứng lên xem rốt cuộc có thể đứng được bao nhiêu người!”

“Ái khanh nói có lý lắm!” Nữ đế phát tay.

Thế là lại có thêm mười binh lính nữa đứng lên tàu đệm khí.

Cứ như thế, số người không ngừng tăng lên.

Một trăm mười người!

Một trăm hai mươi người!

Một trăm ba mươi người!

...

Cuối cùng, đã gần hai trăm người đứng trên tàu đệm khí.

Mọi người phải chen chúc nhau vì không còn chỗ đứng, nhưng tàu đệm khí vẫn không hề chìm xuống.

“Chuyện này... đúng là kỳ tích!”

“Chỉ là một con tàu được dựng lên từ mấy cây gỗ, mà lại chở được hơn hai trăm người!”

“Tải trọng của nó đã bằng với con thuyền lớn thông thường rồi!”

“Rốt cuộc sao lại như thế nhỉ?”

...

Mọi người rất sững sốt.

“Như các vị đã thấy!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười bảo: “Một trong những lợi ích lớn nhất của con tàu đệm khí này chính là khả năng vận chuyển hàng hóa! Cho dù số binh lính này nhiều gấp đôi cũng chưa chắc nó đã chìm xuống! Ở đây, ta muốn hỏi bộ hạ và các vị đại nhân một vấn đề, mọi người thấy để chế tạo một con tàu đệm khí cần phải dùng bao nhiêu tiền?”

Mọi người không khỏi ngẫm nghĩ.

Trong đó, Công bộ thượng thư Vương Như Thủy lên tiếng trước: “Để chế tạo một chiếc thuyền lớn có thể chở được hai trăm người, xét theo chi phí mà Công bộ bọn ta sử dụng thì tổng cộng cần một nghìn lượng có dư! Nếu giao cho phường thuyền thủ công làm riêng thì giá sẽ cao hơn một chút, khoảng một nghìn bốn trăm lượng! Lấy một con số trung bình đi, bản quan đoán rằng cần dùng một nghìn hai trăm lượng!”

Chương 205: Không phải lợi khí thì là cái gì?

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, khẽ lắc đầu: “Không đúng rồi, đoán tiếp đi!”

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm đứng dậy: “Trông con tàu đệm khí này đơn sơ như thế có lẽ không cần tiêu tốn nhiều tiền đến thế đâu! Cho nên vi thần đoán khoảng năm trăm lượng!”

Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu một lần nữa: “Không đúng, vượt xa quá rồi, đoán tiếp đi!”

“Năm trăm lượng mà đã nhiều rồi sao?” Mọi người ngạc nhiên.

Một vị lão thần đứng dậy: “Bản quan đoán rằng dùng ba trăm lượng là có thể tạo ra con tàu này rồi!”

Lâm Bắc Phàm lại tiếp tục lắc đầu: “Vẫn cao hơn rồi!”

“Lâm ái khanh, người đừng có tỏ vẻ bí hiểm nữa, mau nói số tiền cần dùng ra đi!” Nữ đế không nhịn được đành lên tiếng.

“Vâng, thưa bộ hạ!” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ đắc ý: “Để chế tạo tàu đệm khí này, tổng cộng không cần dùng tới một trăm lượng!”

Mọi người đều kinh ngạc bay màu.

“Một con tàu đệm khí có thể chở hơn hai trăm người mà chỉ cần bỏ ra chưa tới một trăm lượng là làm được rồi sao?”

“Còn không bằng một phần mười chi phí để chế tạo một con thuyền lớn thông thường!”

“Lâm ti nghiệp, người đang nói đùa đấy phải không?”

“Sao có thể như vậy được?”

...

“Ta nói thật đấy!” Lâm Bắc Phàm giải thích chi tiết hơn: “Tàu đệm khí này rất đơn giản, chủ yếu được làm từ gỗ và túi khí! Trong đó, chi phí dùng để chế tạo boong thuyền làm từ gỗ tổng cộng tiêu tốn chưa tới mười lượng bạc!”

“Thứ đắt đỏ nhất là mấy cái túi khí kia! Bởi vì chất liệu dùng để làm những túi khí này chính là chất liệu dùng để làm túi khí của khí cầu lớn! Vì vậy, túi khí có tính chất bền bỉ, không thấm nước, chứa được khí và không bị cháy, cho nên tốn khá nhiều tiền, tám mươi lượng!”

“Như vậy, tổng chi phí để chế tạo một con tàu đệm khí này là chín mươi lượng!”

Lần này rốt cuộc mọi người cũng tin rồi!

Thật sự chỉ bỏ ra chưa tới trăm lượng bạc mà đã có thể tạo ra một con tàu đệm khí có thể chở hơn hai trăm người rồi!

“Bệ hạ và các vị đại nhân, hạ quan lại hỏi mọi người một vấn đề nữa nhé!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười rồi nói: “Để chế tạo một con tàu đệm khí như thế này cần bao nhiêu thời gian?”

Vẫn là Công bộ thượng thư Vương Như Thủy nói trước: “Dựa theo tài liệu của Công bộ bọn ta, để chế tạo một chiếc thuyền lớn có thể chở được hai trăm người cần khoảng ba tháng tới nửa năm mới xong!”

“Có lẽ là một tháng!” Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu nói.

Hắn rõ ràng là một tên cáo già, bởi vì Lâm Bắc Phàm đã chế tạo ra thứ này trong vòng một tháng.

Vì vậy, hiển nhiên thời gian chế tạo không thể quá một tháng được rồi.

Mọi người cũng khá tán đồng với khoảng thời gian này.

“Trong vòng chưa tới một tháng mà đã có thể chế tạo ra một con thuyền lớn chở được hơn hai trăm người, giảm thiểu thời gian tận sáu lần! Lâm ti nghiệp thật giỏi!” Một vị đại thần giơ ngón tay cái lên.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, hất giơ một ngón tay lên: “Các vị đại nhân, các người đều đoán sai cả rồi! Thật ra chỉ cần một tuần mà thôi!”

Mọi người lại phải sửng sốt một lần nữa: “Chỉ một tuần mà đã làm xong rồi sao?”

Lâm Bắc Phàm giải thích: “Giá gỗ dùng để làm tàu đệm khí đều có tiêu chuẩn và quy cách cụ thể, rất dễ chế tạo! Giao cho mấy thợ thủ công lành nghề làm chỉ trong một tuần là làm xong! Cũng vừa hay, những túi khí đó cũng cần một tuần để làm ra! Sau khi làm xong hai thứ này thì giống như mọi người vừa nhìn thấy đấy, trong vòng một canh giờ là có thể dựng xong con tàu nổi trên sông rất chắc chắn rồi!”

Lần này thì mọi người đã tin rồi!

Chỉ trong vòng một tuần mà đã có thể tạo ra tàu đệm khí có thể chở được hơn hai trăm người!

Thành quả này khiến tất cả bọn họ đều ngỡ ngàng!

“Bệ hạ và các vị đại nhân, chỉ tốn chưa tới trăm lượng bạc và chưa tới một tuần lễ là đã làm được tàu đệm khí chở được hơn hai trăm người, các người có biết điều này có nghĩa là gì không?”

“Có nghĩa là gì?” Thật ra mọi người đã nghĩ đến chuyện này rồi, trong lòng không khỏi sôi sục.

“Có nghĩa là...” Ánh mắt Lâm Bắc Phàm trở nên nhiệt huyết hẳn: “Chúng ta có thể nhanh chóng chế tạo ra nhiều tàu đệm khí chỉ trong thời gian ngắn, đi trên mọi tuyến đường sông thậm chí là đưa tới vùng duyên hải! Như vậy có thể tăng cường thực lực của thủy quân một cách nhanh chóng, làm chúa tể đường thủy!”

Mọi người bắt đầu thở gấp.

“Khi xảy ra chiến tranh còn có thể bảo đảm vấn đề hậu cần!”

“Khi đánh trận cái cần nhất chính là hậu cần, phải chuẩn bị đầy đủ cả binh mã và lương thảo! Làm thế nào để vận chuyển một số lượng lớn lương thực tới tiền tuyến trong thời gian ngắn nhất là vấn đề mà chúng ta vẫn luôn phải cân nhắc!”

“Chúng ta chủ yếu vận chuyển mấy thứ hậu cần bằng đường thủy! Trước đây tàu thuyền còn hạn chế, tải trọng cũng chẳng tăng lên bao nhiêu! Nhưng hiện giờ đã có tàu đệm khí rồi, trong cùng khoảng thời gian ấy chúng ta có thể vận chuyển nhiều lương thảo hơn hẳn!”

“Vậy thì chẳng phải vấn đề hậu cần đã ổn thỏa rồi hay sao?”

Mọi người lại càng thở gấp hơn.

“Mặt khác, chúng ta còn có thể thúc đẩy phát triển kinh tế, tăng cường thu nhập cho triều đình!”

“Phải hiểu rằng, lãnh thổ Đại Võ chúng ta nắm giữ hệ thống đường thủy thông tới khắp nơi! Các chuyến vận tải của chúng ta chủ yếu là dùng đường thủy nhưng trước nay vì bị ảnh hưởng bởi khả năng vận tải của tàu thuyền nên số lượng hàng hóa vận chuyển được không lớn!”

“Bây giờ đã có tàu đệm khí rồi, chúng ta có thể vận chuyển nhiều hàng hóa hơn nữa, thúc đẩy thương mại phát triển hơn! Khi kinh tế đã phát triển, cuộc sống của mọi người sẽ tốt đẹp hơn, chẳng phải thu nhập của triều đình sẽ gia tăng hay sao?”

Lâm Bắc Phàm chỉ vào tàu đệm khí, giọng nói vang vọng:

“Các vị, tàu đệm khí này còn có những lợi ích như vậy nữa đây! Nếu đây không phải lợi khí trên mặt nước thì là cái gì?”

Chương 206: Đều vào túi người cả rồi

Mọi người vô cùng chấn động!

Nhưng nếu đúng như Lâm Bắc Phàm nói tàu đệm khí này có thể chở được hơn hai trăm người mà chỉ cần tốn chưa tới một trăm lượng, hơn nữa trong vòng một tuần đã làm xong thì trong thời gian ngắn chắc chắn có thể nhanh chóng tăng cường

năng lực của thủy quân Đại Võ, tăng cường sự bảo đảm về hậu cần trong thời chiến, thúc đẩy phát triển kinh tế, gia tăng thu nhập cho triều đình!

Đây chắc chắn là một món lợi khí tối cao trên mặt nước thực thụ!

“Hay lắm, hay lắm!” Nữ đế vô cùng vui vẻ, lớn giọng khen hay: “Có tàu đệm khí này chắc chắn có thể nhanh chóng tăng cường thực lực của Đại Võ ta, đây mà không phải lợi khí trên mặt nước thì là cái gì? Lâm ái khanh, người lại lập công lớn rồi đấy!”

Lâm Bắc Phàm giật mình: “Vi thần không dám kể công, đều nhờ bệ hạ chỉ đạo anh minh nên mới có thể tạo ra thứ này!”

Nữ đế vừa cười vừa mắng: “Nịnh hót ít thôi, ta nói là người thì chính là người!”

Một lão thần đứng ra thắc mắc: “Nhưng có phải con tàu này quá đơn sơ rồi không? Nó có thể sử dụng vào thực tiễn được không vậy? Ví dụ như, không có buồm thì làm sao di chuyển được? Không có rào chắn, lỗ hàng hóa trên tàu bị rơi xuống nước thì phải làm thế nào bây giờ? Còn nữa, con tàu này hoàn toàn được làm từ gỗ, không kiên cố cho lắm, lỗ bị hỏng thì sao?”

“Lưu đại nhân, vấn đề mà người hỏi rất hay!”

Lâm Bắc Phàm vừa mỉm cười vừa giải thích: “Vì thời gian có hạn nên hạ quan mới chỉ chế tạo phiên bản đơn giản mà thôi, chủ yếu là để tiện cho mọi người xem ấy mà! Người cảm thấy không có buồm thì không thể di chuyển được, vậy chúng ta làm thêm buồm cho nó chẳng phải là được rồi sao? Thậm chí chẳng cần có buồm, chúng ta có thể gắn nó vào thuyền cũ, như thế chẳng phải đã có thể gia tăng khả năng vận chuyển của thuyền cũ rồi hay sao!”

“Người nói nó không có rào chắn, chúng ta có thể lắp thêm rào chắn, chẳng tốn bao nhiêu công sức cả!”

“Còn vấn đề độ kiên cố của thân tàu, cái này cũng dễ giải quyết thôi! Chúng ta có thể sử dụng một số long cốt chế tạo thuyền để làm nó, hoặc là cứ dùng sắt để làm thân tàu luôn đi, đảm bảo nó vững chãi như núi Thái Sơn!”

“Ngoài ra, đúng là tàu đệm khí này có một số nhược điểm! Ví dụ như túi khí dễ bị hỏng, nhưng chúng ta có thể chuẩn bị sẵn nhiều túi khí để thay bất cứ lúc nào, vấn đề này cũng chẳng hề lớn!”

...

Lâm Bắc Phàm nêu ra một số nhược điểm và cách giải quyết chúng.

Cuối cùng hắn tổng kết: “So sánh giữa tàu đệm khí và tàu thuyền thông thường thì đúng là nó có một số nhược điểm thật! Nhưng so với ưu điểm của nó thì những nhược điểm này cũng chẳng đáng là gì!”

Nữ đế cười lớn rồi nói: “Không sai! Mặc dù tàu đệm khí này có vài nhược điểm nhưng có thể sửa chữa được! So với ưu điểm mà nó đem lại cũng chẳng đáng là gì cả! Có món lợi khí trên mặt nước này, thủy quân Đại Võ ta chẳng cần lo lắng gì nữa rồi!”

“Bệ hạ nói phải lắm!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Thấy thái độ đắc ý của Lâm Bắc Phàm, Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm rất khó chịu.

“Lâm ti nghiệp, bản quan có một vấn đề muốn hỏi ngươi!”

“Tiền đại nhân, mời hỏi!”

Tiền Viễn Thâm lớn giọng nói: “Lâm ti nghiệp, con tàu đệm khí của ngươi thô sơ thế này, theo như ngươi nói thì để chế tạo ra con tàu này tiêu tốn chưa tới một trăm lượng và chỉ cần một tuần lễ, vậy bản quan muốn hỏi ngươi, trước đây ngươi lấy hai trăm vạn lượng từ quốc khố có phải hơi nhiều rồi hay không? Ngươi có thể trả lại số tiền còn dư không?”

Mọi người đều tỏ thái độ xem kịch vui.

Lâm Bắc Phàm rất bình tĩnh: “Tiền đại nhân, không thể chỉ nhìn vào mặt ngoài của vấn đề! Mặc dù chế tạo con tàu đệm khí này chưa cần dùng tới một trăm lượng, nhưng ngươi có biết trong quá trình nghiên cứu ta đã phải dùng bao nhiêu tiền hay không?”

“Có tiêu nhiều thế nào thì cũng không thể tiêu những hai trăm vạn lượng được chứ?”

“Được thôi!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng chất vấn: “Bản quan cho người hai trăm vạn, liệu người có thể nghiên cứu ra nó được không?”

“Chuyện này...” Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm nghẹn họng.

“Tri thức là vô giá!” Giọng nói của Lâm Bắc Phàm vừa to vừa rõ: “Bản quan phải thức khuya dậy sớm, nghiên cứu suốt ngày suốt đêm mới có thể chế tạo ra tàu đệm khí nổi trên mặt nước này, nó có thể đem lại bao nhiêu lợi ích cho Đại Võ ta, người đã từng tính thử chưa? Chỉ có hai trăm vạn lượng mà người cũng để bụng với ta, đây là đạo lý gì thế hả?”

Tiền Viễn Thâm tức đến muốn giãy lên đành đạch.

Sao có thể không để bụng được cơ chứ?

Đó là hai trăm vạn lượng đấy!

Người có biết chừng ấy là bao nhiêu tiền không hả?

Nếu dùng số tiền đó để chế tạo thuyền thì ít nhất cũng có thể làm được hơn nghìn chiếc thuyền!

Nếu dùng số tiền đó để làm việc khác thì ta có thể tham ô được bao nhiêu từ số tiền đó, người có biết không hả?

Vậy mà tất cả đều chạy vào trong túi tiền của người cả!

Các viên quan khác nghe đều méo cả miệng, lác cả mắt.

Thức khuya dậy sớm ư?

Suốt ngày suốt đêm ư?

Người nói ra mà không biết ngượng à!

Bọn ta có thấy người bận rộn bao giờ đâu!

Tháng này, chỉ nghe được tin lá cải người và Tử Nguyệt cô nương liếc mắt đưa tình với nhau mà thôi!

Chương 207: Thần phản đối

Thấy mọi chuyện sắp ổn ào, nữ đề mỉm cười xoa tay: “Được rồi, được rồi mà! Làm ra tàu là được, những chuyện khác không cần tính toán làm gì!”

“Vâng, thưa bệ hạ!” Hai người cùng đáp.

Lâm Bắc Phàm vô cùng đắc ý, còn Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm thì cảm thấy vô cùng oan uổng!

Bệ hạ, tên khốn kiếp này đang công khai tham ô hai trăm vạn lượng của quốc khố đấy, người còn bảo ta đừng tính toán sao?

Cho dù người có bất công thì cũng không thể bất công đến mức đó được chứ?

“Lâm ái khanh, bước lên nghe phong thưởng!”

“Bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm bước ra.

Nữ đế lớn giọng nói: “Trước đây, Lâm ái khanh đã dâng lên phương pháp chế tạo và hướng dẫn điều khiển khí cầu lớn thần kỳ có thể bay lên bầu trời, lại điều tra được mấy tên giặc bán nước trong Công bộ, vạch trần chiêu trò mê hoặc của Thiên Nhất Giáo, giữ gìn sự thống trị của triều đình ta!”

“Lần này, hần lại chế tạo ra tàu đệm khí, một món lợi khí nổi trên mặt nước giúp tăng cường năng lực của thủy quân ta, có công rất lớn! Bây giờ, luận công ban thưởng, Lâm ái khanh thăng thêm một cấp quan, làm quan viên tòng tứ phẩm!”

“Lại thưởng trăm mẫu ruộng tốt, vạn lượng bạc trắng! Khâm thử!”

“Cảm ơn bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng đáp.

Hần ngẩng đầu lên lập tức nhìn thấy những ánh mắt đỏ ngầu tràn ngập ngưỡng mộ.

Nói thật, các quan không thể không ngưỡng mộ hần.

Bọn họ dùng mấy chục năm, nỗ lực suốt mấy chục năm, không biết đã đẩy ngã biết bao nhiêu người mới có thể từng bước đi lên vị trí hiện giờ!

Những gian khổ trong quá trình đó cũng chỉ mình bọn họ biết mà thôi.

Còn Lâm Bắc Phàm thì sao?

Từ khi hần thi đỗ trạng nguyên đến nay tính ra mới chỉ bốn tháng, nhưng hầu như mỗi tháng hần lại được thăng một cấp

quan, từ một viên quan lục phẩm nho nhỏ giờ đã nhảy lên đến chức quan tứ phẩm rồi!

Tiết kiệm được những mấy năm, thậm chí là mười mấy năm ấy chứ!

Điều đáng ghét hơn nữa là hắn thăng chức nhanh như thế, mà còn tiện thể tham ô nhiều tiền đến vậy!

Đã sắp cạo sạch lớp mỡ của bọn họ rồi đây!

Đây là lần đầu tiên bọn họ cảm thấy căm hận sự bất công của ông trời đến vậy!

Nhưng cùng lúc ấy, cũng có rất nhiều người âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng mừng rỡ, bởi vì Lâm Bắc Phàm đã thăng quan, hắn sẽ không thể nào ở lại Quốc Tử Giám để tiếp tục cuồn tiền từ con trai của bọn họ được nữa.

Dù sao thì chức vụ cao nhất ở Quốc Tử Giám là tế tửu cũng chỉ do quan viên tòng tứ phẩm đảm nhiệm mà thôi.

Lâm Bắc Phàm cũng là quan viên tòng tứ phẩm, chức quan của hai người ngang nhau.

Ở chốn quan trường đây là điều tối kỵ, nhất định phải điều một người đi chỗ khác.

Rõ ràng, tính đến hiện nay Lưu tế tửu đã làm việc những mười mấy năm, đức cao vọng trọng, có căn cơ vững chắc ở Quốc Tử Giám, chắc chắn người có kinh nghiệm ít ỏi như Lâm Bắc Phàm sẽ bị điều đi.

Nữ đế cười ha hả mà hỏi: “Lâm ái khanh, hiện giờ ngươi đã là quan viên tòng tứ phẩm rồi, cũng đã có thể coi là quan lớn trong triều đình, ngươi muốn đến bộ phận nào nhậm chức đây? Trẫm cho ngươi quyền lựa chọn đây?”

“Đa tạ bệ hạ đã cho thần cơ hội này! Vì thần vẫn luôn có niềm đam mê với Hộ bộ nên muốn tới Hộ bộ rèn luyện và đi theo Tiền đại nhân để học hỏi, kính mong bệ hạ chấp thuận!” Lâm Bắc Phàm cười đáp.

Quốc khó ơi, ta đến rồi đây!

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm vừa trông thấy nụ cười ấy của Lâm Bắc Phàm đã cảm thấy không ổn!

Tên khốn kiếp này, rõ ràng hấn tới vì quốc khó!

Trước đây hấn còn chưa tới Hộ bộ mà đã có thể tham ô nhiều tiền như thế rồi!

Nếu hấn tới Hộ bộ thì còn đến mức nào nữa đây?

Nếu sau này xảy ra vấn đề gì, một người lãnh đạo trực tiếp như hấn ta cũng chẳng thể tránh nổi trách nhiệm!

Sớm muộn gì cũng bị Lâm Bắc Phàm hại chết cho mà xem!

Vì vậy, hấn ta dứt khoát đứng ra: “Thần phản đối!”

Nữ đế hỏi: “Tiền ái khanh, tại sao ngươi lại phản đối?”

“Vi thần cảm thấy Lâm đại nhân đến nhậm chức tại Hộ bộ sẽ chẳng thể rèn luyện được gì cả, chi bằng tới Công bộ đi! Lâm đại nhân đã phát minh ra khí cầu lớn có thể bay lên bầu trời và tàu đệm khí có thể nổi trên mặt nước, có thiên phú hơn người ở phương diện sáng chế, cho nên Lâm đại nhân tới Công bộ chắc chắn sẽ có tác dụng lớn!”

Công bộ thượng thư Vương Như Thủy nghe xong, mí mắt liền giật một cái.

Tiền Viễn Thâm, ta và ngươi không thù không oán, sao ngươi lại hại ta như vậy chứ?

Hấn còn chưa tới Công bộ mà đã lột sạch từ đầu đến chân tất cả quan viên trong Công bộ bọn ta một lượt rồi!

Tiền tài trong tay ta đã bị lấy sạch, chỉ trong một đêm đã trở về cảnh nghèo túng trước kia!

Ngươi còn khiến bọn ta phải nhìn hấn mỗi ngày và làm việc với hấn, thế chẳng phải sẽ khiến bọn ta khó chịu hay sao?

Hiện giờ ta đang không khỏe, nếu bị hấn làm tức đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng, liệu ngươi có chịu trách nhiệm không hả?

Vì vậy, hấn ta dứt khoát đứng ra: “Thần phản đối việc Lâm đại nhân đến nhậm chức ở Công bộ bọn ta!”

Chương 208: Đi đâu làm quan bây giờ?

Nữ đế hỏi: “Vương ái khanh, tại sao ngươi lại phản đối?”

Vương Như Thủy lớn giọng đáp: “Thần cảm thấy Lâm đại nhân đến Công bộ bọn ta thật quá phí phạm tài năng! Công việc ở Công bộ bọn ta rất cực khổ, rất mệt mỏi, lại dơ dáy, Lâm đại nhân thật sự không thể phát huy nổi tài năng của mình! Chi bằng đến Lại bộ đi, Lại bộ phù hợp hơn!”

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu tức đến nổi miệng méo mắt lác.

Hay cho tên Vương Như Thủy nhà ngươi!

Bình thường ta đối xử với ngươi không tệ, vậy mà ngươi lại hãm hại ta như thế sao?

Hiện giờ ta chỉ hận không thể tát chết tên gieo vạ kia mà ngươi còn giới thiệu hắn tới chỗ ta làm việc?

Có phải ngươi định làm ta tức chết không hả?

Hừ, lần sau có cơ hội nhất định ta phải dâng tấu vạch tội ngươi!

“Thần phản đối!”

Cao Thiên Diệu đứng ra: “Khởi bẩm bệ hạ, hiện nay tất cả các chức quan ở Lại bộ đều đã có quan viên nhậm chức cả rồi, thực sự không có chỗ cho Lâm đại nhân làm việc, chi bằng sắp xếp cho Lâm đại nhân đến Hình bộ vậy! Lâm đại nhân là người túc trí đa mưu, đầu óc nhanh nhẹn, nhất định là xử án như thần!”

“Thần phản đối!” Hình bộ thượng thư đứng ra một cách dứt khoát.

Cứ như thế, mọi người đẩy qua đẩy lại một lượt như đang đá bóng, né còn chẳng kịp, chẳng có bộ ngành nào đồng ý nhận hắn cả.

Lâm Bắc Phàm chớp mắt, hắn bị ruồng rẫy tới mức đó cơ à?

Thiệt tình, hình như hắn đâu làm chuyện gì thất đức đâu nhỉ!

Nữ đế chứng kiến cảnh tượng này, trong lòng buồn cười muốn chết!

Nàng liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ cười như không cười.

Cái tên này đã đắc tội với văn võ cả triều rồi, chẳng có ai muốn nhận hấn về cả!

Lúc này, có một vị đại thần đề nghị: “Vi thần nhớ là ở Đại Vệ có một vị trí tuyên phủ còn trống! Lâm đại nhân là người túc trí đa mưu, biết dùng lý lẽ để hướng thiện, chi bằng để hấn đến đảm nhiệm chức tuyên phủ đi!”

Ánh mắt của các quan sáng lên, ào ào vỗ tay.

“Thần đồng ý!”

“Thần đồng ý!”

...

Lâm Bắc Phàm tức run cả người.

Mấy lão già khôn kiếp này!

Tuyên phủ ty là bộ phận giám sát được triều đình bố trí tại một khu vực biên cương nào đó.

Tuyên phủ là trưởng quan hành chính của tuyên phủ ty, là chức quan chuyên truyền đạt mệnh lệnh của hoàng đế, động viên quân dân ở địa phương, xử lý các công việc cụ thể.

Còn Đại Vệ là nơi cách kinh thành rất xa.

Rõ ràng mấy lão già này muốn nhân cơ hội này đẩy hấn ra khỏi kinh thành, không muốn nhìn mặt hấn nữa!

Lòng dạ thật quá độc ác!

Nhưng đề nghị của mấy lão già khôn kiếp này cũng chưa hấn đã không có gì tốt!

Nếu đến Đại Vệ, hấn có thể rời xa khu vực trung tâm chính trị, sau này phát hiện có gì không ổn thì còn chạy trốn kịp thời được!

Nhược điểm là cũng không có cơ hội để tham ô nhiều tiền như bây giờ nữa!

Hơn nữa, cũng không được hưởng thụ cuộc sống xa hoa như hiện tại!

Tất nhiên là so với cái mạng nhỏ của hấn thì những thứ này có đáng là gì.

Vì vậy, Lâm Bắc Phàm chấp tay nói: “Bệ hạ, đề nghị của các vị đại nhân cũng chưa hẳn đã không hợp lý, thần tình nguyện tới Đại Vệ!”

Nữ đế liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, người có ý đồ gì lẽ nào trong lòng trăm không biết chắc?

Rõ ràng người muốn nhân cơ hội này để bỏ trốn, tên ranh ma này!

Văn võ cả triều chỉ có mỗi người là hợp ý trăm nhất, còn lâu trăm mới cho người rời khỏi đây!

Sau đó, nàng lại lườm văn võ bá quan.

Đám lão tặc các người dám khuyên cả trung thần ái tướng của trăm cơ à, làm gì có cái lý ấy!

Đừng để trăm có cơ hội, nếu không trăm sẽ lột da các người cho mà xem!

“Đại Vệ thì xa xôi quá, hơn nữa môi trường sống rất cực khổ, trăm không nở! Cho nên Lâm ái khanh à, người vẫn nên ở lại kinh thành đi thôi, trăm còn có thể thường xuyên nhìn thấy người!” Nữ đế lên tiếng giữ hần lại.

Lâm Bắc Phàm không biết mình đang thất vọng hay là đang vui mừng nữa, còn các quan thì đã hoàn toàn thất vọng rồi.

Còn làm quan cùng triều với tên khốn này ngày nào thì bọn họ còn phải khó chịu ngày ấy.

Nhưng bọn họ vẫn không từ bỏ hy vọng.

“Bệ hạ, nhưng trong kinh thành không có chức quan nào phù hợp với Lâm đại nhân cả!”

“Ai nói là không có?” Nữ đế mỉm cười rồi nói: “Chẳng phải vị trí tể tửu của Quốc Tử Giám cũng rất phù hợp với Lâm ái khanh đó sao?”

Các quan hoảng hốt, sao có thể để Lâm Bắc Phàm đảm nhiệm vị trí tể tửu được!

Lâm Bắc Phàm cũng hoang mang, nữ đế cho hần làm tể tửu của Quốc Tử Giám sao?

Tể tửu của Quốc Tử Giám có thân phận thế nào?

Quốc Tử Giám là trường đại học duy nhất trên cả nước bồi dưỡng người tài, tể tử của Quốc Tử Giám chính là hiệu trưởng của trường đại học quốc lập duy nhất trên cả nước, còn đỉnh hơn cả hiệu trưởng của hai trường đại học Thanh Hoa và Bắc Đại hiện giờ!

Mặc dù chức quan không cao cho lắm, chỉ là tòng tứ phẩm nhưng thân phận lại rất cao!

Chẳng khác nào làm thầy của tất cả các học trò trong Quốc Tử Giám cả!

Sau này, những nhân tài xuất thân từ Quốc Tử Giám không cần biết chức quan cao đến thế nào, khi gặp hấn đều phải chấp tay mà gọi một tiếng “tể tử đại nhân!”

Chương 209: Chuột sa chĩnh gạo

Nếu người không tôn trọng ta, tức là không tôn sư trọng đạo, sẽ bị người khác mắng đến chết!

Hơn nữa từ nay về sau, trên đầu hấn sẽ có thêm một cái mũ “đức cao vọng trọng”, ta hỏi người có thấy sung sướng hay không?

Mặt khác, đảm nhiệm chức vụ tể tử còn có một lợi ích rất lớn nữa!

Đó chính là có thể tiếp tục cạo lông cừu của đám nha nội!

Cạo đến khi bọn họ không còn tiền nữa mới thôi!

Rõ ràng là các quan cũng đã ý thức được vấn đề này cho nên tất cả đều sợ ngu người!

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu hoảng hốt nói: “Bệ hạ, tuyệt đối không được đâu, Quốc Tử Giám đã có Lưu tể tử rồi cơ mà! Đã nhiều năm trôi qua, Lưu đại nhân vẫn luôn đảm nhiệm vị trí tể tử quản lý Quốc Tử Giám rất cẩn thận, không có công lao thì cũng có khổ lao, hấn ta chẳng phạm phải lỗi lầm gì mà lại cách chức của hấn ta, làm vậy sẽ khó khiến cấp dưới tâm phục, mong bệ hạ hãy cân nhắc!”

“Lưu tể tử ấy à?” Nữ đế nói với vẻ coi thường: “Hấn ta thật sự quản lý Quốc Tử Giám một cách cẩn thận sao? Đã nhiều

năm trôi qua rồi, trẫm nghe nói có rất nhiều học trò thường xuyên đi muộn về sớm, thậm chí còn đánh đập những học trò khác ở Quốc Tử Giám, cả giáo quan mà cũng dám đánh, làm ô uế bầu không khí ở Quốc Tử Giám nghiêm trọng! Nhưng hẳn ta lại chẳng hề can thiệp vào chuyện này, đừng tưởng là trẫm không biết!”

Nói rồi, nàng còn trừng mắt nhìn các quan một lúc.

Các quan xấu hổ cúi gầm mặt xuống đất.

Công bộ thượng thư Vương Như Thủy khuyên nhủ: “Nhưng Lưu tế tửu đức cao vọng trọng, nếu tùy ý cách chức hẳn ta, các học trò và các quan đều sẽ không phục!”

“Đức cao vọng trọng sao? Nói đùa kiểu gì thế hả?” Nữ đế lại một lần nữa nói với vẻ coi thường: “Phải nói là mắt mờ chân chậm, đức hạnh thiếu sót mới đúng! Mới hơn hai tháng trước, hẳn ta còn vu oan cho đồng liêu đó thôi! Người như thế thì có tư cách gì mà tiếp tục đảm nhiệm chức tế tửu?”

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm khuyên: “Nhưng Lâm đại nhân còn quá trẻ, có thích hợp để đảm nhiệm chức tế tửu Quốc Tử Giám không ạ?”

“Đúng là Lâm ái khanh vẫn còn trẻ tuổi nhưng chúng ta không nên rập khuôn một cách máy móc như thế, phải biết trọng dụng nhân tài!”

Nữ đế nói: “Lâm ái khanh là tân khoa trạng nguyên đỗ đầu tam nguyên, chắc chắn tài năng và học vấn đều có đủ! Hơn nữa, từ khi hẳn đảm nhiệm chức vụ ti nghiệp tại Quốc Tử Giám cho tới nay, bầu không khí tại Quốc Tử Giám trở nên mới mẻ hơn hẳn, thành tích học tập của các học trò nhanh chóng tiến bộ! Hơn nữa hiện giờ hẳn còn chế tạo ra hai phát minh quan trọng ích nước lợi dân! Kể ra như thế, có chỗ nào không ưu tú bằng Lưu Hoa Nghiệp hả?”

“Hơn nữa, Lưu Hoa Nghiệp đã lớn tuổi rồi, thường xuyên lực bất tòng tâm, cũng nên nhường lại vị trí của mình rồi, Lâm ái khanh lại rất phù hợp!”

“Nhưng thưa bệ hạ...”

“Các người đừng khuyên nữa, ý trẫm đã quyết!”

Nữ đế phát tay áo, lớn tiếng nói: “Kể từ hôm nay, Lâm Bắc Phàm sẽ nhận lệnh đảm nhiệm chức vụ tể tửu tại Quốc Tử Giám, chủ trì quản lý tất cả mọi việc ở Quốc Tử Giám! Còn Lưu Hoa Nghiệp, thưởng cho vạn lượng bạc trắng, cảm ơn công lao của hắn trong những năm qua, nay cho hắn từ quan, cáo lão về quê đi!”

“Tạ bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm vui vẻ đáp.

“Vâng, thưa bệ hạ!” Các quan cay đắng đáp.

Nữ đế nói với vẻ ý vị sâu xa: “Lâm ái khanh, từ nay về sau người chính là tể tửu của Quốc Tử Giám, trách nhiệm nặng nề! Trẫm mong rằng người có thể dẫn dắt Quốc Tử Giám đi trên một con đường mới!”

“Thần nhất định sẽ không phụ long ân!” Lâm Bắc Phàm chấp tay.

“Trẫm tin chắc chắn người sẽ làm được!” Nữ đế mỉm cười.

Nàng đặt rất nhiều kỳ vọng vào Lâm Bắc Phàm!

Có thể nói toàn bộ quan trường đã nhuốm bản cả rồi!

Tham quan hoành hành, gian thần lộng quyền!

Cũng chỉ có Quốc Tử Giám là nơi cuối cùng còn trong sạch bởi vì các học trò ở đó vẫn chưa bước vào quan trường, vẫn còn ngây thơ hồn nhiên như trẻ con, trong lòng mang ý chí chạm tới trời cao, cũng không bị quan trường làm ô uế, vì vậy nàng vẫn đang tìm kiếm người tốt nhất để bảo vệ nơi thuần khiết này!

Bây giờ rốt cuộc nàng cũng đã tìm được rồi, chính là Lâm Bắc Phàm!

Nàng tin rằng dưới sự quản lý của Lâm Bắc Phàm, nhất định Quốc Tử Giám sẽ xuất hiện hết thanh quan này đến thanh quan khác, hết quan tốt này đến quan tốt khác!

Rửa sạch những ô uế ở chốn quan trường, gột rửa chốn quan trường khùng khiếp này!

Cuối cùng là cứu lấy Đại Vĩ!

Hôm ấy, tin tức về việc Lâm Bắc Phàm lại dâng lên một món vũ khí quan trọng cho đất nước và nhậm chức tể tửu của Quốc

Tử Giám đã nhanh chóng truyền đi khắp kinh thành, và lan rộng ra toàn bộ đất nước, thậm chí còn truyền tới các quốc gia lân cận!

Cả thế giới đều sững sốt!

“Còn chưa tới hai mươi tuổi mà đã làm tể tử của Quốc Tử Giám rồi sao, đây là người đầu tiên làm được điều này từ khi nước ta thành lập cho tới nay đây!”

“Đừng nói là ở nước ta mà những đất nước khác cũng vậy, chưa từng thấy ai dưới ba mươi tuổi mà làm tể tử cả!”

“Đúng là làm rạng danh dòng họ, như vậy cũng đủ để khoác lác cả đời rồi đây!”

“Tuổi còn trẻ như thế mà đã làm tể tử rồi, có phù hợp hay không? Ở Quốc Tử Giám có nhiều học trò còn lớn tuổi hơn hẳn nữa kia! Nữ đế đúng là ngu ngốc, sao có thể hạ ý chỉ như vậy được cơ chứ?”

“Đừng nói nữa, số lần nữ đế ngu ngốc còn ít hay sao? Từ khi Lâm Bắc Phàm trở thành trạng nguyên tới nay, nữ đế càng ngày càng ngu ngốc!”

“Để một tên đại tham quan lên làm tể tử, phen này Quốc Tử Giám xong đời rồi, đất nước chẳng còn hy vọng gì nữa!”

...

Chương 210: Lý luận dạy học

Không cần biết ngoài kia thế nào, hiện giờ tâm trạng của Lâm Bắc Phàm rất thoải mái!

Hắn đi đường còn cảm thấy lâng lâng!

Các tiệm buôn bán nhỏ ven đường không nhìn được mà nhìn hắn thêm vài lần, người đi đường cũng không kìm lòng được mà nhìn hắn thêm mấy cái, các cô nương xinh đẹp cũng không dẫn lòng được mà nhìn hắn thêm một lúc!

Đến cả con chó cũng không nhìn được mà nhìn hắn thêm một lần nữa!

Chờ đã!

Lâm Bắc Phàm cúi đầu nhìn xuống, chợt nhận ra trên mặt đất có một đồng phân nóng hổi!

Chẳng trách đến cả con chó cũng nhìn hắn thêm lần nữa, thì ra hắn suýt giẫm phải đồ ăn của nó!

Không nên chọc vào mấy con chó độc thân đâu!

Cũng không thể chọc vào simp chúa!

Vì vậy, Lâm Bắc Phàm nhảy lên một bước, tiếp tục đi về phía trước.

Một đường thông dong đi tới Quốc Tử Giám.

Không giống như ngoài kia, các học trò ở đây thấy Lâm Bắc Phàm đến đều rất kích động.

“Lâm ti nghiệp đến rồi kìa!”

“Cái gì mà ti nghiệp chứ? Từ nay về sau phải đổi cách gọi, gọi là tế tửu đại nhân!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Xem trí nhớ tồi tệ của ta này!”

“Tế tửu đại nhân thật lợi hại! Mới chỉ làm quan chưa tới bốn tháng mà đã liên tục thăng bốn cấp, trở thành tế tửu rồi!”

“Hắn chắc chắn là người đầu tiên từ xưa tới nay! Từ nay về sau, ta phải lấy tế tửu đại nhân làm gương mới được!”

“Ta cũng vậy!”

...

Lâm Bắc Phàm nghe lời mà mọi người nói cũng hài lòng muốn chết!

Bởi vì các học trò ở đây ai nấy đều là nhân tài, lời nói lại dễ nghe, hắn rất thích chỗ này!

Không giống như mấy người ở ngoài kia, không cần biết thiện ác ra sao, chẳng biết ai là người ai là chó!

Cuối cùng, tất cả các học trò đều đứng thật ngay ngắn, chấp tay đồng thanh nói: “Bái kiến tế tửu đại nhân!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười đáp: “Các học trò, miễn lễ! Mặc dù ta đã trở thành tế tửu nhưng chúng ta vẫn đối xử với nhau như

trước đây thôi! Các người có vấn đề gì thì cứ hỏi, ta biết điều gì đều sẽ nói hết cho các người mà không giấu diếm gì cả!”

Nhìn hình ảnh “mặt mũi hiền hậu, thân thiện dễ gần” của Lâm Bắc Phàm, các học trò đều kích động muốn phát điên lên được!

Mọi người xông tới bao quanh hắn!

Một học trò nói với về kích động: “Tề tử đại nhân, người là người mà ta kính nể nhất đấy! Từ nay về sau ta sẽ lấy người làm tấm gương, cố gắng học tập, trở thành quan lớn tạo phúc cho dân chúng!”

Lâm Bắc Phàm liền động viên học trò: “Phải tin tưởng vào bản thân mình! Ta đã thành công, người cũng có thể như vậy!”

“Vâng!” Học trò kia lại càng kích động hơn.

Lại có một học trò khác nói với về kích động: “Tề tử đại nhân, mỗi ngày ta đều học đủ chín canh giờ mới thôi, chưa đọc hết chín bài văn thì chưa nghỉ ngơi, mỗi tuần sáu ngày đều như vậy liệu có thể thành công giống người được không?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười cổ vũ học trò: “Người phải tin tưởng vào bản thân, chín chín sáu là con số may mắn đấy!”

“Vâng!” Học trò này cũng càng kích động hơn.

Học trò thứ ba cũng kích động hỏi: “Tề tử đại nhân, ta muốn học theo người, trở thành quan lớn được người người kính trọng và ngưỡng mộ!”

Lâm Bắc Phàm lập tức cổ vũ: “Phải tin tưởng vào bản thân, tương lai của người sẽ không còn là ước mơ nữa đâu!”

...

Cứ như thế, Lâm Bắc Phàm vừa trò chuyện cùng đám học trò vừa rải triết lý vô bổ vào đầu bọn họ.

Không thể không thừa nhận sau khi trở thành người nổi tiếng, đến đánh rắm cũng thấy thơm!

Những học trò đơn thuần này sau khi nghe được những lời triết lý vô nghĩa của Lâm Bắc Phàm cứ như thể vừa chơi thuốc lắc vậy, hưng phấn đến nỗi không thể tự kiềm chế nổi, chỉ hận

không thể chạy đi cầm sách vở lên, cột tóc lên xà nhà, chăm chỉ đọc sách thông đêm.

“Tể tử đại nhân, sau khi người làm tới chức tể tử có quan điểm gì về việc dạy học chưa? Người định quản lý Quốc Tử Giám chúng ta như thế nào vậy?” Lại có một học trò hỏi.

“Quan điểm về việc dạy học của ta chính là... đem bút đến đây!”

Lâm Bắc Phàm cầm giấy bút, vừa viết chữ ra giấy một cách lưu loát vừa lớn giọng nói: “Xây dựng những giá trị quan tinh thần tốt đẹp cho xã hội loài người; chọn hướng vận mệnh đúng đắn cho nhân dân, thiết lập ý nghĩa cuộc sống; kế thừa và phát huy những tri thức sắp mai một của các bậc hiền nhân và tạo ra cơ nghiệp cho thế hệ tương lai hòa bình.”

“Đây chính là quan niệm về việc dạy học của ta, cũng chính là cơ sở dạy học của ta! Mong rằng các thầy trò cùng nhau cố gắng!”

Xây dựng những giá trị quan tinh thần tốt đẹp cho xã hội loài người.

Chọn hướng vận mệnh đúng đắn cho nhân dân, thiết lập ý nghĩa cuộc sống! Chỉ cho người dân thấy rõ một cộng đồng tôn trọng đạo lý!

Kế thừa và phát huy những tri thức sắp mai một của các bậc hiền nhân! Tiếp nối học vấn bất truyền của các bậc thánh nhân như Khổng Mạnh!

Tạo ra cơ nghiệp cho thế hệ tương lai hòa bình! Mở ra thời kỳ thái bình thịnh thế vĩnh viễn muôn đời cho thế hệ sau!

Lời hấn nói cứ như thể âm thanh của lẽ phải, khiến người nghe tỉnh ngộ!

Tất cả thầy trò hoàn toàn bá phục: “Đa tạ tể tử đã chỉ dạy!”

Chương 211: Xin học làm màu

Ý tưởng dạy học này vừa mới được đưa ra đã truyền đi khắp Quốc Tử Giám, thầy trò trong trường đều hết sức bá phục!

Ý tưởng này còn truyền ra cả kinh thành, người đọc sách khắp thành ai cũng hết lời khen ngợi!

Trong lòng họ vô cùng khâm phục!

“Xây dựng những giá trị quan tinh thần tốt đẹp cho xã hội loài người; chọn hướng vận mệnh đúng đắn cho nhân dân, thiết lập ý nghĩa cuộc sống; kế thừa và phát huy những tri thức sắp mai một của các bậc hiền nhân và tạo ra cơ nghiệp cho thế hệ tương lai hòa bình... Chỉ bốn câu ngắn ngủi đã gói gọn được hết thấy những gì mà một kẻ đọc sách cả đời đeo đuổi, Lâm tể tử quả là đại tài!”

“Bốn câu này có thể làm lời răn cả đời này của ta!”

“Ban đầu ta còn thấy không phục khi trạng nguyên lên làm tể tử! Song chỉ dựa vào ý tưởng dạy học này, dựa vào bốn câu nói kia thôi đã thấy trạng nguyên chắc chắn là người có tư cách làm tể tử!”

“Đúng vậy! Ta cũng cho là như thế, dưới sự lãnh đạo của Lâm tể tử, Quốc Tử Giám chắc chắn sẽ ngày càng phát triển!”

“Đây chính là thời đại tốt đẹp nhất cho những kẻ đọc sách như chúng ta!”

...

Đương nhiên, ý tưởng dạy học này của Lâm Bắc Phàm cũng truyền tới hoàng cung.

“Xây dựng những giá trị quan tinh thần tốt đẹp cho xã hội loài người; chọn hướng vận mệnh đúng đắn cho nhân dân, thiết lập ý nghĩa cuộc sống; kế thừa và phát huy những tri thức sắp mai một của các bậc hiền nhân và tạo ra cơ nghiệp cho thế hệ tương lai hòa bình...”

Nữ đế nhắm đọc một cách thích thú: “Hay lắm, thật sự rất hay, quả không hổ là trạng nguyên mà trăm coi trọng! Người đọc sách là phải vậy, phải có lý tưởng và hoài bão!”

Nữ đế lớn giọng nói: “Lấy những câu nói này làm lời dạy của Quốc Tử Giám! Phàm là trò và thầy ở Quốc Tử Giám thì đều phải học thuộc và hiểu rõ!”

“Bên cạnh đó vinh danh tể tử Lâm Bắc Phàm của Quốc Tử Giám là tấm gương cho những người đọc sách, bố cáo khắp

thiên hạ để người đọc sách ở khắp nơi cùng học hỏi Lâm tề tửu!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Được nữ đế giúp đỡ, tiếng thơm về Lâm Bắc Phàm lại càng vang xa hơn!

Những kẻ đọc sách khắp thiên hạ không ai là không biết Lâm tề tửu!

Ý tưởng dạy học của hắn đã trở thành châm ngôn và ước mong của những kẻ đọc sách, ai ai cũng phải ca ngợi!

Mà lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm đã tan làm về nhà.

Thê tử Lý Sư Sư đang ngồi bên trái không ngừng rót rượu và gấp đồ ăn cho hắn. Gương mặt nàng không giấu nổi vẻ sùng bái, đôi mắt xinh đẹp tựa làn sương nhìn về phía Lâm Bắc Phàm.

Mạc Như Sương ngồi bên phải Lâm Bắc Phàm, lúc ăn cơm nàng ta không nhìn được mà liếc nhìn hắn, gương mặt đẹp như tranh vẽ.

Không thể không nói, chiếc mũ tề tửu khiến Lâm Bắc Phàm trông hấp dẫn hơn rất nhiều.

Người ngồi đối diện hắn là tiểu quận chúa, nàng đang nhìn hắn bằng đôi mắt to rất dễ thương nhưng đầy vẻ đố kỵ.

Thật sự thì không đố kỵ không được, cái tên này giỏi làm bộ làm tịch quá!

Hắn tới thanh lâu Bách Hoa Phường một chuyến đã để lại bài thơ tình bi ai “Một mình lặng lẽ tới thanh lâu...” khắc họa hết thảy nỗi khổ đau của nữ tử chốn thanh lâu, khiến những kẻ đọc sách mỗi lần đến nơi đây đều chẳng dám múa rìu qua mắt thợ!

Hắn tới chùa Lôi Vân một chuyến đã để lại áng thơ lãng mạn “Bạch Ngọc Kinh trên trời, mười lăm lâu năm thành...” được thiên hạ ca ngợi, còn được vinh danh là “tiên trên trời”!

Hắn tham gia một hội thơ bèn để lại bài thơ cổ “Trăng sáng có tự khi nào? Ta nâng chén rượu ngờ hỏi trời xanh...” lột tả hết cái lãng mạn và tương tư của vàng trắng sáng, xứng đáng trở thành một bài thơ tiêu biểu!

Hiện giờ khi đã lên làm tế tửu, hắn lại đưa ra ý tưởng dạy học cao siêu “Xây dựng những giá trị quan tinh thần tốt đẹp cho xã hội loài người; chọn hướng vận mệnh đúng đắn cho nhân dân, thiết lập ý nghĩa cuộc sống...”, trở thành tấm gương cho những kẻ đọc sách khắp nơi, tiếng thơm vang khắp thiên hạ!

Giỏi ra về lắm!

Tiểu quận chúa đồ kỵ muốn chết, nàng cũng muốn được uy phong như Lâm Bắc Phàm!

“Tiểu quận chúa, quận chúa nhìn ta như vậy là có ý gì?” Lâm Bắc Phàm lấy làm lạ hỏi, hắn phát hiện từ nãy đến giờ tiểu quận chúa cứ nhìn chăm chăm vào hắn, thậm chí còn lơ là việc ăn cơm.

“Lâm Bắc Phàm, ngươi dạy ta làm màu với được không?”

Lâm Bắc Phàm: “Hả?”

“Ý ta là ngươi dạy ta làm sao để mọi người thấy ta lợi hại và giỏi giang ấy!” Tiểu quận chúa khoa tay múa chân.

Dưới ánh mắt mong chờ của nàng, Lâm Bắc Phàm bình tĩnh nhấp một ngụm rượu: “Tiểu quận chúa, quận chúa nói thế chẳng phải làm khó ta lắm sao? Ta chỉ là một kẻ đọc sách bình thường chẳng có gì đặc biệt, chuyện này... ta không biết đâu!”

“Sao ngươi có thể không biết được?” Tiểu quận chúa chạy tới, kích động bảo: “Ta thấy lần nào xuất hiện ngươi cũng phải làm một bài thơ, rất chi là có phong cách, lợi hại lắm đấy!”

Lâm Bắc Phàm trả lời một cách bình thản: “Đó mà gọi là làm màu hả? Đó là những gì ngày thường ta vẫn thể hiện thôi mà?”

Tiểu quận chúa lập tức sững sờ!

Hay lắm!

Vừa mới mở miệng mà hắn đã làm màu nữa rồi!

Trình độ làm màu của cái tên này đúng là đỉnh cao!

Chương 212: Tặng quận chúa một câu cửa miệng

“Lâm Bắc Phàm, mau dạy cho ta đi!” Tiểu quận chúa kích động nói.

“Trông quận chúa thế này nào có giống xin người khác dạy cho mình chứ? Quận chúa phải gọi ta một tiếng tể tử đại nhân đã!” Lâm Bắc Phàm trách cứ.

“Tể tử đại nhân, cầu xin người đấy!” Tiểu quận chúa chớp mắt như một con mèo nhỏ, nói với chất giọng đáng thương vô cùng.

“Thế còn được!” Lâm Bắc Phàm vừa xoa đầu tiểu quận chúa vừa cười: “Quận chúa muốn làm màu thế nào?”

“Tốt nhất là mỗi khi ta xuất hiện đều làm được một câu thơ, khiến người ta nghe xong đều thấy ta lợi hại ấy! Như thế có được không?” Tiểu quận chúa vừa hoa chân múa tay vừa hỏi.

“Cái này là đơn giản nhất rồi!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, bình tĩnh bảo: “Khi nào xuất hiện thì quận chúa chỉ cần đọc... tiên chi đỉnh, ngạo thế gian, có Vân Oanh ta thì mới có trời! Xích Phong Mâu, Bất Hủ Thuần, trăm hết Tiên Vương diệt cửu thiên!”

Vừa là tiên vừa là trời!

Vừa là mâu vừa là thuẫn!

Lại còn trăm hết Tiên Vương diệt cửu thiên!

Tiểu quận chúa và những người có mặt đều cảm thấy khó thở vô cùng!

“Ghe thật đấy!” Mọi người hít ngược vào một hơi.

“Ngầu! Ta thích cái này!” Tiểu quận chúa kích động nói.

“Cơ mà nói câu này ra liệu có kiêu ngạo quá không? Liệu có bị người ta đánh chết không?” Lý Sư Sư chần chừ hỏi.

Lâm Bắc Phàm trả lời một cách bình thản: “Không đâu! Là chắc chắn sẽ bị đánh chết mới đúng!”

Tiểu quận chúa: “...”

“Người nói ra câu này chẳng khác gì tự tìm đường chết, trừ phi người đó sở hữu thực lực vô địch của Đại Tông Sư Nhất phẩm đỉnh phong mới được!”

Tiểu quận chúa: “...”

Nàng nói một cách yếu ớt: “Lâm... tế tửu, người đổi câu khác được không? Câu này ta không kham nổi, đổi sang câu nào không kiêu ngạo quá ấy!”

“Cũng được, quận chúa nghe cho kỹ nhé!” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

“Mau nói đi!” Tiểu quận chúa lại vô cùng mong đợi.

Lâm Bắc Phàm nói: “Cuối đường tiên lộ ai vắn đỉnh, vừa thấy Vân Oanh đạo thành không! Tay nắm nhật nguyệt hái sao trời, thế gian nào ai bằng ta!”

Vừa là tiên lộ vừa là đạo!

Vừa là nhật nguyệt và sao trời!

Hết đạo thành không lại đến không ai bằng ta!

Mọi người lại được phen khó thở!

“Hay quá!” Đám người hít ngược vào một hơi.

Đến cả hai vị hòa thượng đang niệm Phật kia cũng suýt chút nữa thì không chịu được, bọn họ niệm A di đà phật để trấn áp mặt tối trong tâm mình!

“Ta lấy câu này!” Tiểu quận chúa kích động đến mức sắp rơi nước mắt.

Mỗi lần xuất hiện nàng sẽ đọc câu này lên, chắc chắn sẽ khiến mọi người kinh ngạc và nàng sẽ trở thành người xinh đẹp nhất!

“Nhưng mà câu nói này cũng kiêu ngạo quá! Tiểu quận chúa có đỡ nổi không đấy? Nếu có cao thủ đi ngang qua thấy ngứa mắt rồi xử tiểu quận chúa luôn thì biết phải làm sao?” Mạc Như Sương vô cùng lo lắng.

Những chuyện như thế này không hề hiếm trong thiên hạ!

Đôi khi vì quá kiêu ngạo mà bị các cao thủ khiêu tổn xử đẹp, chết một cách oan uổng vô cùng!

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười lạnh nhạt, làm sao mà tiểu quận chúa đỡ nổi?

Câu nói này bao gồm số mệnh của hai nhân vật huyền huyền, một cô nhóc như nàng sao có thể chống đỡ được?

Tiểu quận chúa nghĩ ngợi một lúc rồi lên tiếng: “Đổi câu khác đi được không?”

“Được chứ!” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

“Nói nhanh đi!” Tiểu quận chúa giục.

Lâm Bắc Phàm nói: “Ta mà muốn thì trời nào chẳng cho! Ta đã không muốn thì trời không được có! Số mệnh ta như yêu, muốn phong thiên!”

Mọi người lại hít ngược một hơi: “Ghê gớm quá!”

Thế nhưng tiểu quận chúa nghĩ tới năng lực của mình xong bèn kích động bảo: “Lâm Bắc Phàm, đừng có tiên rồi trời chẳng gì nữa, cao cấp quá! Lấy câu nào đơn giản, trong phạm vi võ đạo nhân gian là được rồi!”

“Cũng được!” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

“Nói mau!” Tiểu quận chúa vẫn kích động.

Lâm Bắc Phàm đáp: “Thân ta thiên để trấn áp kẻ địch khắp thế gian!”

Mọi người: “Mạnh quá mạnh quá...”

“A di đà phật!” Hai vị hòa thượng lại niệm kinh để trấn áp mặt tối trong tâm của mình.

Tiểu quận chúa bực mình: “Ban nãy ta đã bảo rồi cơ mà, đừng có tiên rồi trời nữa, trong phạm vi nhân gian thôi là được!”

Lâm Bắc Phàm: “Thì quận chúa cũng có thể tự xưng là thiên đế mà!”

Tiểu quận chúa lại càng bực mình: “Ta sẽ bị nữ đế tỷ tỷ xử đẹp mất!”

Lâm Bắc Phàm: “Thôi được rồi, để ta nghĩ xem nào!”

Một lát sau, hắn lên tiếng: “Thế gian này nào ai địch được ta, không đấu với trời thì đấu với ai?”

Tiểu quận chúa ỉu xiu: “Vẫn ghê quá...”

Lâm Bắc Phàm: “Đã nằm trong phạm vi nhân gian rồi đây!”

Tiểu quận chúa: “Đấu cả với trời thế kia lại còn yếu à! Đổi câu khác đi được không?”

Một lát sau, Lâm Bắc Phàm lại bảo: “Trời không sinh Võ Vân Oanh ta, kiếm đạo vạn cổ tựa đêm dài!”

Tiểu quận chúa lại ỉu xiu: “Vẫn ghê lắm, bớt bớt chút đi được không?”

Lâm Bắc Phàm: “Vẫn ghê à? Trong võ đạo ta chỉ lấy kiếm đạo thôi đấy!”

Tiểu quận chúa: “Bớt phí lời, đổi câu khác!”

...

Cuối cùng nói hết một lượt mà vẫn không có câu nào hợp ý tiểu quận chúa.

Lâm Bắc Phàm mệt mỏi vô cùng, lắc đầu than thở: “Tiểu quận chúa à, quận chúa nhỏ yếu quá! Cho quận chúa cơ hội làm màu mà quận chúa không nắm bắt được!”

Tiểu quận chúa chột dạ cúi thấp đầu, chột cảm thất bản thân mình thật vô dụng.

“Còn một câu cuối cùng thôi đấy, nếu câu này mà không được nữa thì ta cũng bó tay!” Lâm Bắc Phàm nói.

Hai mắt tiểu quận chúa sáng lên: “Mau nói đi!”

Lâm Bắc Phàm đáp: “Nói cái con khỉ! Lâm Bắc Phàm ta đây hành sự cả đời còn cần phải giải thích với nhà ngươi hay sao?”

Tiểu quận chúa lập tức nổi giận: “Ngươi coi thường ta đấy à?”

Lâm Bắc Phàm khẽ cười, đoạn nói: “Đây là câu nói mà ta bảo ấy! Tiểu quận chúa thấy thế nào?”

Con giận của tiểu quận chúa thoáng cái lặn mất tăm, nàng chớp mắt: “Vân Oanh ta hành sự cả đời còn cần phải giải thích với nhà ngươi hay sao? Được đấy được đấy, ta lấy câu này! Quá hay luôn!”

Sau đó nàng nhảy cẫng lên rồi chạy ra ngoài!

Lý Sư Sư thấy hơi lo lắng: “Phu quân, câu nói này vẫn hơi kiêu ngạo, ta lo...”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười rồi lắc đầu: “Chắc không có chuyện gì đâu! Ít nhất thì ở kinh thành, phụ thân của quận chúa vẫn có thể che chở cho nàng!”

Chương 213: Cần hai người giúp đỡ

Chuyện sau này quả đúng như những gì Lâm Bắc Phàm nói, tiểu quận chúa không gặp vấn đề gì cả.

Thế nhưng lớp con cháu ăn chơi trác táng trong kinh thành lại gặp phải tai ương.

Bởi lẽ tiểu quận chúa muốn làm màu thì cũng phải có địa điểm và đối tượng để làm màu, mà đám con cháu này chính là đối tượng lý tưởng nhất.

Hễ gặp bọn họ là tiểu quận chúa lại ra tay, vả mặt bôm bốp.

Có một tên công tử ăn chơi hỏi tại sao lại đánh hấn ta, tiểu quận chúa bèn trả lời một câu: “Vân Oanh ta hành sự cả đời còn cần phải giải thích với nhà ngươi hay sao?”

Sau đó nàng lại tiếp tục tát bôm bốp!

Không nói chuyện cũng không được!

Không nói chuyện thì tiểu quận chúa sẽ đánh cho đến khi hấn ta chịu nói chuyện thì thôi!

Hấn ta mà trả lời là tiểu quận chúa sẽ đáp lại bằng câu ấy!

Nàng cứ tùy hứng như vậy đấy!

Cứ thế, trong kinh thành xuất hiện cảnh tượng gà bay chó sủa!

Hai ngày như vậy qua đi, hai người Mạc Như Sương và Lâm Bắc Phàm bước vào thư phòng.

“Công tử, mới này có thư của vương gia gửi đến! Vương gia nói, hấn muốn có phương pháp chế tạo tàu đệm khí nổi trên mặt nước!”

Lâm Bắc Phàm cười thầm trong lòng, hấn biết ngay là vương gia nóng lòng lắm rồi.

Triều đình đã có tàu đệm khí mà vương gia lại không có, sau này khi tranh giành Trung Nguyên và hoàng vị hấn ta sẽ bị lép

vế, đã bị lép vế thì dễ thua trận, mà đã thua thì sẽ chẳng có gì cả.

Đối với một người đầy rẫy dã tâm như vương gia thì đây là chuyện không thể chấp nhận được.

Vậy nên hẳn ta phải nghĩ mọi cách để có được tàu đệm khí.

Không cần biết cái giá phải trả sẽ như thế nào!

Thế là Lâm Bắc Phàm lại có cơ hội kiếm chác!

Hắn thở dài một hơi, đoạn cười khỏ: “Ta hiểu tâm trạng của vương gia nhưng chuyện này khó làm lắm!”

“Tại sao lại khó làm?” Quách Thiếu Soái không hiểu, hắn ta hỏi: “Người là người phát minh ra tàu đệm khí cơ mà, người cứ viết cách chế tạo ra rồi đưa cho vương gia là được mà?”

“Đâu có đơn giản như người nghĩ?” Lâm Bắc Phàm cười khỏ: “Cách chế tạo thần khí bay lên trời là khí cầu lớn lần trước đã bị lộ ra ngoài, nữ đế và triều đình đều vô cùng tức giận, đã bí mật giết cả trăm người rồi đấy! Thậm chí còn tra xét tất cả quan viên của Công bộ, có mấy người đã bị tra ra và đưa đi chém đầu!”

“Bởi đã có tiền lệ nên lần này, nữ đế và triều đình đều vô cùng coi trọng tàu đệm khí, cử rất nhiều Cẩm Vệ Quân, mật thám và cả quân đội hùng hậu để canh giữ tại phân xưởng của Công bộ! Nếu cách chế tạo tàu đệm khí bị lộ nữa thì không cần nhiều lời, chắc chắn chỉ có do ta truyền ra ngoài mà thôi!”

“Lần trước ta may mắn giữ lại được cái mạng nhưng lần này thì sao? Lần này ai có thể bảo đảm thần may mắn sẽ lại đứng về phía ta?”

Lâm Bắc Phàm đỡ trán tỏ vẻ khổ sở: “Vương gia làm thế chẳng khác gì muốn tước cái mạng này của ta cả!”

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái lập tức hiểu ra chỗ khó xử của Lâm Bắc Phàm.

Đúng như lời hắn nói, chuyện khí cầu lớn lần trước đã gây ra động tĩnh vô cùng lớn. Cả trăm người rơi đầu, tất cả quan viên của Công bộ đều bị tra xét, thậm chí có mấy người còn bị đưa lên đài chém đầu, tất cả mọi người đều bị phạt hai năm bổng lộc, xử phạt vô cùng nặng!

Còn bây giờ nữ đế và triều đình lại càng coi trọng hơn, phải cả quân đội để bảo vệ.

Quan viên Công bộ đã chịu phạt nặng nề, bọn họ sẽ không chọc giận long uy vào lúc quan trọng như thế này đâu!

Suy ra nếu cách chế tạo tàu đệm khí bị lộ thì chỉ có do Lâm Bắc Phàm mà thôi!

Lần trước hẳn tránh được một kiếp nhưng lần này thì sao?

Đâu ai có thể đảm bảo được!

“Ôi chao, Lâm công tử à, sao lúc mới nghiên cứu ra người không lén lút nói cho vương gia trước?” Quách Thiếu Soái buồn bực nói.

“Người tưởng ta không muốn hả, nhưng đây là chuyện không thể!”

Lâm Bắc Phàm cười khổ: “Từ lúc phát minh ra khí cầu lớn, tất cả quan viên trong triều đều nhìn chăm chăm vào mỗi một hành động của ta, ta làm gì bọn họ cũng biết! Dưới tình huống như thế thì người bảo ta phải che giấu kiểu gì hả?”

“Ôi! Cũng đúng!” Hai người lại thở dài thườn thượt, chuyện này đúng là một vấn đề nan giải đây.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lại nghiêng răng bảo: “Thôi! Vì nghiệp lớn của vương gia, vì thiên hạ thái bình, ta sẽ viết cách chế tạo tàu đệm khí cho vương gia!”

“Công tử!” Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái vô cùng cảm động.

Mạc Như Sương kích động nói: “Công tử, người đừng bỗng bột quá, làm thế người sẽ mất mạng đấy!”

Lâm Bắc Phàm lại đáp một cách oai phong lẫm liệt: “Vì vương gia, ta xin xả thân vì nghĩa!”

Mạc Như Sương khuyên hẳn: “Công tử, người nghĩ kỹ lại đi, có lẽ còn cách nào đó tốt hơn chẳng!”

“Không còn cách nào đâu! Vương gia muốn cách chế tạo tàu đệm khí, nếu ta giao nó cho vương gia thì triều đình sẽ lấy mạng ta! Nếu ta không giao thì vương gia sẽ thất vọng, ảnh hưởng đến đại nghiệp cứu quốc!”

“Khổng Tử nói hy sinh vì lí tưởng, Mạnh Tử nói lấy nghĩa làm đầu!” Lâm Bắc Phàm nhắm mắt lại với vẻ tuyệt vọng: “Thế nên nghĩ tới nghĩ lui, ta chỉ đành hy sinh thân mình để đổi lấy thái bình muôn đời thôi!”

“Công tử!” Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái vừa cảm động vừa kích động.

“Có điều, dầu có tuyệt vọng song ta quyết sẽ không từ bỏ hy vọng!”

Lâm Bắc Phàm ngoảnh đầu nhìn hai người kia: “Như Sương, Thiếu Soái, các người giúp ta một tay được chứ?”

Mạc Như Sương nhìn hấn bằng ánh mắt kiên định: “Công tử, có chuyện gì người cứ nói, dù có lên núi đao hay xuống biển lửa ta cũng quyết không chối từ!”

Quách Thiếu Soái kích động: “Lâm công tử, ta chắc chắn sẽ giúp người bằng cả cái mạng này!”

Lâm Bắc Phàm xua tay: “Không nghiêm trọng đến vậy đâu! Các người giúp ta chuyển lời tới vương gia là ta cần hai trăm năm mươi vạn lượng là được rồi, coi như là chi phí cho cách chế tạo tàu đệm khí!”

Chương 214: Vương gia không còn tiền nữa rồi

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái đang hăng hái bổng trợn tròn mắt!

Vòng vo một hồi cuối cùng lại là tiền à!

Uổng công ban nãy bọn họ còn thấy cảm động!

“Các người tưởng ta tham tiền thật đấy à? Ta cần tiền cũng là để tự bảo vệ mình mà thôi!” Lâm Bắc Phàm kích động bảo: “Có tiền trong tay, vào thời khắc quan trọng còn có thể mua chuộc cả quỷ thần! Có tiền trong tay thì vương gia mới nhớ tới ta và nghĩ cách để cứu ta ra ngoài!”

Quách Thiếu Soái lên tiếng, nghe giọng hấn ta không được tự nhiên cho lắm: “Lâm công tử, ta hiểu được nỗi khó xử của người nhưng người có thể đừng đòi nhiều tiền như vậy được

không, vương gia đã chẳng còn bao nhiêu nữa rồi! Ngươi yên tâm, vương gia đại nhân đại nghĩa, ngươi làm nhiều chuyện cho vương gia như vậy, vương gia chắc chắn sẽ cứu ngươi ra ngoài!”

Lâm Bắc Phàm cười rất lạnh lùng: “Ngươi nói đùa gì thế? Nếu vương gia có năng lực thật thì trước kia đã cứu được thế tử rồi, còn cần phải nhờ ta sao?”

Quách Thiếu Soái bồng á khẩu.

Hắn ta nghĩ ngợi một hồi, đoạn bảo: “Còn Tịnh Đài đại sư cơ mà, lúc nguy hiểm ta có thể cứu ngươi một mạng!”

“Đúng là Tịnh Đài đại sư rất mạnh, song ngươi tưởng triều đình không có cao thủ hả? Phải biết rằng Đại Võ hoàng triều có thể lực mạnh nhất trong khu vực, nếu không có chút thực lực thì ai thêm bội phục?”

“Hiện giờ cả triều đình đều biết có hai lão hòa thượng cực mạnh đang sống trong nhà ta, nếu sự việc bại lộ, ngươi tưởng bọn họ sẽ không có cách ứng phó sao?”

Quách Thiếu Soái lại được phen á khẩu nữa.

“Vậy nên nghĩ đi nghĩ lại, ta vẫn thấy cách này đáng tin cậy nhất! Bởi lẽ có tiền trong tay thì người khác mới không muốn ta chết! Có càng nhiều tiền thì cơ hội sống sót càng lớn!”

Trông dáng vẻ do dự của hai người kia, Lâm Bắc Phàm lại kích động, hấn quát: “Các ngươi còn do dự gì nữa?”

“Vì nghiệp lớn của vương gia, vì thiên hạ thái bình, ta đã cược luôn cả cái mạng này rồi. Vương gia chỉ cần bỏ ra hai trăm năm mươi vạn lượng nho nhỏ thôi chứ có nhiều lắm đâu? Thần khí bay lên trời khí cầu lớn ngày trước ta cũng đòi mỗi hai trăm năm mươi vạn lượng mà thôi!”

“Lần này nguy hiểm hơn mà ta chỉ cần hai trăm năm mươi vạn lượng, đây là ta đã ưu ái vương gia nhiều lắm rồi đây!”

“Chẳng lẽ tàu đệm khí, rồi cả tính mạng của ta không đáng đến hai trăm năm mươi vạn lượng sao?”

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái bị mắng như tát nước vào mặt.

Mạc Như Sương nghĩ đến việc có thể sẽ đánh mất người mà mình ái mộ, ánh mắt bèn trở nên kiên định hơn: “Công tử nói đúng lắm! Cách chế tạo tàu đệm khí vô cùng quan trọng, song tính mạng của người còn quan trọng hơn, thế nên ta ủng hộ quyết định của công tử!”

Lâm Bắc Phàm cảm động nói: “Như Sương, vẫn là người hiểu ta!”

“Công tử, ta thấy hai trăm năm mươi vạn lượng hơi ít! Lần này người phải đổi mất với nhiều nguy hiểm hơn, đáng lý ra người phải đòi nhiều thêm một chút! Ba trăm vạn lượng đi, người thấy thế nào?”

Lâm Bắc Phàm kích động nắm lấy đôi tay nhỏ bé của Mạc Như Sương: “Như Sương, vậy cũng được sao?”

Gương mặt Mạc Như Sương phỉếm hồng, giọng nói của nàng cũng dịu đi: “Công tử, tiền là vật ngoài thân, hết tiền còn có thể kiếm, nhưng tính mạng của người thì chỉ có một! Ta nghĩ chắc chắn vương gia sẽ hiểu cho người thôi!”

Lâm Bắc Phàm cảm động lắm, hấn nắm chặt lấy tay của Mạc Như Sương: “Như Sương, người tốt với ta quá!”

“Ừm!” Mạc Như Sương cúi đầu ngại ngùng, trông nàng đâu còn vẻ hiên ngang của một nữ hiệp nữa?

“Công tử, ta cũng thông cảm cho người!” Quách Thiếu Soái lộ đầu ra, hấn ta rất biết cách làm người khác mất hứng.

“Người tránh qua một bên cho ta, ở đây không có chuyện của người!”

Quách Thiếu Soái: “...”

Không lâu sau, Ký Bắc vương đã nhận được thư từ Mạc Như Sương.

Hấn ta mở thư, trong lòng vô cùng kích động.

Song mới thoáng nhìn thôi đã khiến tay chân hấn ta lạnh toát!

Vương gia nhìn lại thư, cả người đều run rẩy!

Nhìn lại một lần nữa...

Mẹ nó!

Hắn ta không nhìn nổi nữa!

Vương gia đưa thư cho quân sư Gia Cát tiên sinh ở bên cạnh, hắn ta đau đầu vô cùng: “Quân sư xem đi, điều kiện mà Lâm Bắc Phàm đưa ra còn đắt hơn cả cách chế tạo thần khí khí cầu lớn trước đó nữa!”

Gia Cát tiên sinh đọc thư xong mà cũng run cả tay, mặt mày nhễ nhại mồ hôi: “Hắn đòi hơi nhiều thật...”

“Hơi nhiều sao? Phải là khá nhiều mới đúng!”

Ký Bắc vương cười khở: “Cách chế tạo thần khí bay lên trời khí cầu lớn kia cũng chỉ tốn hai trăm năm mươi vạn lượng thôi! Song tàu đệm khí lần này hắn đòi những ba trăm vạn lượng! Lòng tham của hắn càng ngày càng lớn rồi đấy!”

“Theo những gì viết trong thư thì hiện giờ tình huống mà vị trạng nguyên này của chúng ta đang phải đối mặt còn nguy hiểm hơn ngày trước rất nhiều! Hắn muốn nhiều tiền hơn cũng chỉ để tự bảo vệ chính mình mà thôi!” Gia Cát tiên sinh nói.

Nụ cười của Ký Bắc vương lại càng “khở” hơn: “Bản vương hiểu chứ, nhưng vương phủ đã không còn tiền nữa rồi!”

Chương 215: Lại một vị nữa muốn có

“Vương gia, vương gia cứ cho hắn đi! Nếu vương gia không cho thì tất cả những gì vương gia cố gắng trước đây đều đổ sông đổ bể hết, chẳng phải sao?”

Gia Cát tiên sinh khuyên: “Vương gia nghĩ lại mà xem! Hiện giờ trạng nguyên đã là tể tử, nữ đế càng lúc càng tin tưởng hắn, vai trò của hắn trong triều đình cũng quan trọng hơn!”

“Hắn quản lý Quốc Tử Giám, mà Quốc Tử Giám là một nơi thế nào? Đó là nơi hội tụ nhân tài khắp triều! Trạng nguyên lang quản lý Quốc Tử Giám, sau này Quốc Tử Giám chính là vườn nhân tài của vương gia, chẳng phải sao?”

“Vậy nên việc thu phục trạng nguyên sẽ mang lại lợi ích cực lớn!”

“Tiền hết thì vẫn kiếm lại được, song mất đi một nhân tài như trạng nguyên lang thì có nhiều tiền cũng chẳng mua lại được

đâu!”

Ký Bắc Vương gật đầu: “Quân sư nói chí phải!”

“Hơn nữa trạng nguyên lang còn thề với chúng ta rằng hãn chỉ cần tiền để bảo vệ bản thân thôi! Nếu sau này bị bại lộ, hãn còn có thể tới phò tá vương gia một cách an toàn, vậy thì số tiền mà hãn chiếm được đều sẽ giao hết lại cho vương gia thôi!”

“Vương gia, vương gia cứ coi như tạm thời gửi tiền ở chỗ trạng nguyên lang! Dù sao thì hãn cũng đã nhiều lần xông pha hiểm nguy, làm nhiều việc thay vương gia, chúng ta cũng không nên khiến hãn thất vọng!”

Ký Bắc vương nghiêng răng nghiêng lợi: “Quân sư nói đúng lắm! Có điều chúng ta thật sự không còn nhiều tiền đến vậy...”

Ánh mắt của Gia Cát tiên sinh trở nên nghiêm nghị: “Vương gia, người làm đại sự thì không nên để ý tiểu tiết!”

Ký Bắc vương gật đầu, trong mắt cũng lóe lên vẻ sắc bén.

Rất nhanh sau đó, ngân phiếu trị giá ba trăm vạn lượng đã được chuyển đến tay Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm vui lắm.

Hãn đã moi được ba trăm vạn lượng một cách nhanh chóng, quả nhiên không thể xem thường tài sản của vương gia!

Xem ra sau này hãn phải cố gắng hơn mới được!

“Đây là cách chế tạo tàu đệm khí!”

Lâm Bắc Phàm đưa mấy tờ giấy chỉ chút chữ và hình vẽ cho Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái, dặn dò: “Các ngươi phải cẩn thận vào đây, đừng để bị lộ, bằng không chúng ta sẽ xong đời!”

“Công tử yên tâm, bọn ta biết phải làm thế nào!”

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái nhận lấy tài liệu một cách hết sức cẩn thận, sau đó bỏ nó vào trong hộp và mang đi.

Vừa mới kiếm được một mớ tiền lớn nên tâm trạng của Lâm Bắc Phàm rất tốt, hắn định bụng ra ngoài đi dạo, kết quả lại trông thấy một bóng người quen thuộc.

“Ông chủ Vương, lâu rồi không gặp! Ngọn gió nào đưa người tới đây thế?”

Người trước mắt chính là Vương Phú Quý, một thân tín của Giang Nam vương.

Trước kia hắn ta từng đại diện Giang Nam vương liên lạc với Lâm Bắc Phàm, bỏ ra năm trăm vạn lượng bạc để có được cách chế tạo khí cầu lớn còn đầy khiếm khuyết từ tay hắn.

Lúc bấy giờ, Vương Phú Quý phưỡn cái bụng to, chậm chậm chạy tới.

Trên mặt hắn ta là nụ cười nịnh nọt, gật đầu, khom lưng bảo: “Đương nhiên là ngọn gió đông của Lâm đại nhân rồi! Ôi chao coi cái miệng của ta này... đáng ra phải nói là tể tử đại nhân mới đúng chứ! Chúc mừng đại nhân thăng chức nhé, chưa đến hai mươi tuổi mà đã là tể tử, đúng là số một từ trước đến nay mà, chắc chắn đại nhân sẽ được lưu danh sử sách, tiếng thơm vang xa!”

Lâm Bắc Phàm cười ha ha: “Ông chủ Vương, người biết nói chuyện thật đấy! À mà người nói nhiều thêm chút đi, bản quan xin được lắng tai nghe!”

“Được! Nếu tể tử đã thích vậy thì ta sẽ nói thêm mấy câu!”

Vương Phú Quý tươi cười: “Cơ mà để chúc mừng đại nhân thăng quan tiến chức, trở thành một nhân vật lưu danh lịch sử, ta đã chuẩn bị một buổi yến tiệc thịnh soạn, không biết đại nhân có nhã hứng tới tham dự chăng?”

“Rất hân hạnh!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Hai người cùng tới một tử lâu xa hoa.

Tử lâu này được Vương Phú Quý bao trọn chỉ để phục vụ hai người họ.

Trên bàn bày rất nhiều cao lương mỹ vị, còn có cả rượu cực phẩm khiến Lâm Bắc Phàm ăn đến đã nghiền.

Trong lúc thưởng thức rượu thơm cơm ngọt, Vương Phú Quý liên tục kính rượu, a dua nịnh hót. Không thể không nói, hắn ta

đúng là biết làm ăn, cái miệng ngọt xớt đưa Lâm Bắc Phàm lên tận mây xanh.

Lâm Bắc Phàm ăn rất vui vẻ.

Đây mới đúng là cuộc sống của một tham quan!

Cứ thế, ba tuần rượu qua đi, các món ăn cũng ném đủ cả.

Cuối cùng Vương Phú Quý cũng cho tất cả mọi người lui xuống, đoạn bung chén rượu ngồi xuống bên cạnh Lâm Bắc Phàm. Trên mặt hắn ta vẫn là vẻ tươi cười ấy, nói: “Lâm đại nhân, đại nhân có thấy hài lòng với bữa ăn này hay không?”

“Hài lòng lắm, đa tạ ông chủ Vương đã chiêu đãi!” Lâm Bắc Phàm nâng ly rượu, cười híp cả mắt: “Ông chủ Vương này, lần này ngài tới là có chuyện gì vậy? Bây giờ ngài có thể nói được rồi đó!”

Vương Phú Quý ngồi sát lại một chút, nhỏ giọng bảo: “Tin chắc đại nhân cũng đoán được mục đích lần này của ta rồi! Lần này ta tới là vì tàu đệm khí của triều đình!”

Hắn ta nói rõ hơn: “Gần đây Lâm tể tửu phát minh ra món thần khí trấn quốc thứ hai là tàu đệm khí! Nghe đâu loại tàu thuyền này có giá chế tạo thấp, cách chế tạo đơn giản nhưng lại có thể vận tải lượng lớn lương thực và binh lực, giúp gia tăng sức mạnh thủy quân cho triều đình! Vương gia nghe vậy bèn thích vô cùng, hy vọng đại nhân có thể giao cách chế tạo tàu đệm khí cho vương gia! Vương gia nhất định sẽ trọng thưởng!”

Chương 216: Ta giúp người một tay

Lâm Bắc Phàm nhấp một ngụm rượu, sau đó trả lời với vẻ vô cùng khó xử: “Ông chủ Vương này, ta rất vinh dự khi được làm việc cho vương gia! Thế nhưng chuyện mà ngài nói là chuyện có thể khiến ta rơi đầu đấy! Phải biết rằng lần trước khi thần khí bay lên trời khí cầu lớn bị bại lộ đã khiến triều đình giận giữ, giết chết cả đồng người...”

Hắn lặp lại những lời thoái thác đã dùng để lừa gạt hai người Mạc Như Sương với Quách Thiếu Soái trước đó, cuối cùng

kiên quyết lắc đầu: “Vậy nên chuyện này ta không làm được, người mời một người tài giỏi khác đi!”

Vương Phú Quý cười khỏ: “Ta cũng biết chuyện này khiến đại nhân khó xử! Nhưng vương gia đã hạ lệnh nhất định phải lấy được cách chế tạo tàu đệm khí! Nếu không lấy được thì ta cũng phải rơi đầu, vậy nên Lâm đại nhân à, mong đại nhân lượng thứ cho! Đại nhân cứ yên tâm, sau khi xong việc chắc chắn sẽ không thiếu lợi lộc cho đại nhân đâu!”

Lúc bấy giờ Lâm Bắc Phàm mới thở phào một hơi: “Ta cũng biết nỗi khổ của vương gia! Thế này đi, ta ra một con số, nếu như các người đồng ý thì ta sẽ giao cách chế tạo tàu đệm khí cho các người!”

“Lâm đại nhân cứ nói!” Vương Phú Quý đáp.

Lâm Bắc Phàm giơ năm ngón tay ra: “Năm trăm vạn lượng! Chỉ cần các người trả cho ta năm trăm vạn lượng thì ta sẽ giao cách chế tạo tàu đệm khí cho các người!”

“Gì cơ? Năm trăm vạn lượng á!”

Vương Phú Quý kinh ngạc trừng to mắt: “Lâm đại nhân, năm trăm vạn lượng thì nhiều quá! Phải biết cách chế tạo thần khí khí cầu lớn ngày xưa cũng chỉ đáng giá năm trăm vạn lượng mà thôi! Còn tàu đệm khí này chung quy lại cũng chỉ là cái thuyền, ầy thế mà đại nhân đòi những năm trăm vạn lượng, đại nhân... đại nhân làm khó ta quá, vương gia cũng sẽ không đồng ý đâu!”

“Không đồng ý lại càng tốt, ta còn đang sợ có tiền mà chẳng còn mạng để tiêu đây này!” Lâm Bắc Phàm vui vẻ nói.

Vương Phú Quý bẽ bàng, Lâm Bắc Phàm cố ý ra một cái giá trên trời để từ chối khéo yêu cầu của hắn ta và vương gia.

“Lâm đại nhân, đại nhân bớt một chút đi được không? Đại nhân thấy ba trăm vạn lượng thế nào?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu ngay tắp lự: “Đừng nghĩ nữa! Lần này ta sẽ mất đầu thật đấy, thiếu một chút thôi ta cũng không làm!”

Vương Phú Quý bắt đầu lưỡng lự: “Lâm đại nhân, đại nhân cho ta ít thời gian để ta thương lượng với vương gia nhé!”

“Tất nhiên rồi, xin cứ tự nhiên!”

Yến tiệc kết thúc, Vương Phú Quý mang tâm sự nặng nề trở về.

Hai ngày sau đó cũng không còn thấy bóng dáng hần ta xuất hiện.

Cho đến ngày thứ ba, Vương Phú Quý lại tới, trên mặt hần ta phủ đầy vẻ mệt mỏi.

“Lâm đại nhân, đại nhân thấy bốn trăm vạn có được không?”

Lâm Bắc Phàm kiên quyết từ chối: “Phải năm trăm vạn, ít hơn thì ta không làm!”

Rất lâu sau đó, hần không còn thấy bóng dáng Vương Phú Quý đâu nữa.

Trong khoảng thời gian ấy, Lâm Bắc Phàm lại lén lút qua lại với những vương gia và đại diện bí mật của những nước khác.

Do hần đòi một cái giá khá cao, không thấp hơn giá trả cho cách chế tạo khí cầu lớn là bao nên nhiều người không đồng ý và hãy còn do dự mãi.

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng vội, hần có bản lĩnh độc nhất vô nhị, sớm muộn gì cũng moi được tiền của bọn họ thôi.

Chuyện này đã được Bạch Quan âm báo lại cho nữ đế.

Nữ đế thấy mình tê dại: “Tên này lại giở mảnh khoe bán nước bán nhà đây mà! Hiện giờ trăm đang nghi ngờ hần chế tạo ra tàu đệm khí là để moi tiền từ trong tay bọn họ rồi đây!”

“Bệ hạ không cần nghi ngờ đâu, đúng là thế đó!” Bạch Quan âm nhin cười, nói: “Chế tạo tàu đệm khí cần túi khí của khí cầu lớn! Song cách chế tạo túi khí của bọn họ lại có vấn đề, túi khí không bền và rất dễ bị lọt khí! Thế nên bọn họ có sản xuất ra cũng chẳng dùng được!”

“Thế thì quá tốt!” Nữ đế không khỏi bật cười: “Nếu đã vậy thì trăm sẽ giúp Lâm ái khanh một tay vậy!”

Ngày hôm sau tại buổi tảo triều, nữ đế tuyên bố trước mặt mọi người rằng sẽ chuẩn bị sử dụng thần khí trấn quốc mới là tàu đệm khí tiến hành diễn tập quân sự trên sông, thể hiện uy danh của đất nước!

Một ngày nữa trôi qua, nữ đế dẫn các quan và dân chúng tới bên bờ sông ngoài thành.

Nàng cho người đẩy tàu đệm khí xuống sông, sau đó nối các thuyền lại bằng khóa sắt, tạo thành một trận địa cực lớn trên mặt nước.

Tiếp đó nàng lại lệnh cho các binh sĩ lần lượt xuống thuyền.

Hôm ấy, đội ngũ tàu đệm khí này có thể chứa cả vạn người, vững vàng trôi đến bờ bên kia.

Cả quá trình diễn ra chưa mất đến nửa canh giờ!

Cảnh tượng này khiến mọi người chấn động!

Chưa đến nửa canh giờ đã vận chuyển được hơn vạn binh sĩ sang bờ bên kia!

Vậy tức là nếu có thêm tàu đệm khí thì sẽ chở được càng nhiều binh sĩ hơn rồi!

Thậm chí còn có thể chở nhiều lương thực và nhiều thứ quan trọng hơn nữa!

Không hổ là tàu đệm khí trên mặt nước!

Đám mật thám cảm giác bọn họ đang phải đối mặt với một sự uy hiếp cực lớn!

Trên chiến trường, loại tàu đệm khí này có sức uy hiếp lớn hơn nhiều so với khí cầu lớn!

Mặc dù khí cầu lớn có thể bay lên trời song khả năng vận tải của nó còn nhiều hạn chế, nhiều nhất cũng chỉ chở được hai người, thế nên dù có chế tạo được cả trăm cái thì cùng lắm cũng chỉ chở được hai trăm người mà thôi.

Hai trăm người thì làm được cái gì?

Nhiều lắm cũng chỉ có thể đi do thám tình hình của địch, đánh tập kích gì đó, còn khả năng tấn công vô cùng hạn chế.

Lúc đánh nhau thật rồi, cái người ta so là binh lực, khả năng vận tải và đội ngũ hậu cần kia kìa!

Lúc bấy giờ, tàu đệm khí sẽ phát huy ưu thế cực lớn của nó!

Có thể liên kết các thuyền lại để vận chuyển lượng lớn binh lực và vật tư qua sông!

Hơn nữa khả năng vận chuyển còn không bị hạn chế!

Chế tạo được bao nhiêu tàu đệm khí thì sẽ vận chuyển được bấy nhiêu binh lực và vật tư!

Hơn nữa nghe nói giá thành chế tạo một chiếc tàu đệm khí không đắt, cách thức chế tạo cũng không phức tạp...

Như vậy thì sức mạnh quân sự của triều đình sẽ được tăng lên rõ rệt!

Nếu đánh trận thì khả năng triều đình thắng là rất lớn!

Tin khẩn này nhanh chóng được lan truyền đi!

Chương 217: Vương gia thử tàu

Ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm lại thấy Vương Phú Quý xuất hiện.

Lần này hẳn ta không chần chờ gì nữa: “Lâm đại nhân, vương gia đã đồng ý rồi, năm trăm vạn lượng đổi lấy cách chế tạo tàu đệm khí!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Năm trăm vạn không được đâu, ta muốn sáu trăm vạn lượng!”

Vương Phú Quý sững sờ: “Sao đại nhân còn tăng giá nữa?”

“Sao mà trách ta được? Do các người đẩy chứ!”

Vương Phú Quý khựng người: “Trách chúng ta ư?”

Lâm Bắc Phàm bực bội đáp: “Trước kia bảo năm trăm vạn thì các người không chịu! Giờ thì hay rồi, hôm qua sau buổi diễn tập quân sự, mọi người đều thấy được tác dụng to lớn của tàu đệm khí nên triều đình càng kiểm soát kỹ càng hơn, người bảo ta phải làm thế nào, ta cũng tuyệt vọng lắm chứ!”

Vương Phú Quý hoảng loạn: “Lâm đại nhân, nhưng mà trước đó chúng ta đã thỏa thuận với nhau...”

Lâm Bắc Phàm càng giận hơn: “Ai thỏa thuận với nhà ngươi! Ta vẫn bảo là năm trăm vạn nhưng các người không đồng ý cơ mà! Giá hiện giờ là sáu trăm vạn, muốn mua thì mua không mua thì thôi!”

Sắc mặt của Vương Phú Quý hết trắng lại xanh, cuối cùng hắn ta nghiêng răng nói: “Sáu trăm vạn, chúng ta mua!”

Cứ thế, Lâm Bắc Phàm đã kiếm thêm được một trăm vạn nữa!

Tiếp đó, hắn lại lén lút đi gặp những thân vương và đại diện các nước khác.

Ai hắn cũng tăng giá!

Tùy theo khả năng kinh tế của bọn họ mà hắn sẽ tăng ít nhất là năm mươi vạn, nhiều nhất là hai trăm vạn, đã thế còn không chấp nhận kì kèo mặc cả!

Thời buổi này là thị trường của bên bán, các người thích mua thì mua không mua thì thôi, ta cứ tùy hứng như vậy đây!

Cuối cùng, mọi người đều cắn răng mà chấp nhận!

Cứ thế, Lâm Bắc Phàm kiếm được tổng cộng hơn bốn nghìn vạn lượng, nhiều hơn cả số tiền mà hắn kiếm được từ khí cầu lớn!

Lúc trông thấy con số cực lớn ấy, cả người Bạch Quan âm đều đại cả đi!

Nữ đế cũng vậy!

Nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng: “Tên này giỏi kiếm chác thật đấy! Chưa đầy nửa tháng mà hắn đã kiếm được hơn bốn nghìn vạn, sắp bằng một nửa quốc khố luôn rồi!”

Trên mặt Bạch Quan âm chẳng tỏ vẻ gì cả, nàng nói: “Thực ra số tiền hắn ăn chặn được từ lúc nhậm chức đến nay đã bằng cả cái quốc khố rồi! Về phương diện tham tiền thì ta xin tôn hắn là kẻ giỏi nhất!”

Nữ đế gật đầu đồng ý.

“Cơ mà hắn đắc tội người ta thế, gây thù chuốc oán khắp nơi, sau này hắn sẽ chẳng đi đâu được nữa!”

Ánh mắt nữ đế trở nên dịu dàng, nàng bảo: “Không đi được đâu là tốt nhất! Như thế hắn sẽ ngoan ngoãn ở lại kinh thành và cống hiến cho trăm! Có điều hiện giờ trăm đang muốn xem những thân vương khác sẽ có vẻ mặt như thế nào khi phát hiện ra mình không thể sản xuất ra một chiếc tàu đệm khí chuẩn

theo cách chế tạo mà bọn họ đã mua bằng cái giá trên trời kia?”

“Đó chắc chắn sẽ là một màn đặc sắc đây!” Bạch Quan âm khẽ cười.

Lúc bấy giờ, Ký Bắc vương – người lấy được cách chế tạo tàu đệm khí từ lâu đã cho sản xuất được một đồng tàu thuyền.

“Triều đình đã chế tạo được một lô tàu đệm khí đồng thời tiến hành diễn tập quân sự trên sông! Nghe đâu hôm đó cả vạn binh lực đã được đưa qua sông, trông vô cùng hoành tráng! Không biết khi nào thì bản vương mới làm được điều đó đây?”

Ký Bắc vương mong ngóng.

Nếu như hẳn ta cũng có một đội tàu đệm khí thì cần gì lo nghiệp lớn không thành nữa?

“Vương gia, chúng ta cũng không kém là bao đâu!” Quân sư Gia Cát tiên sinh mỉm cười: “Chúng ta đã có cách chế tạo của trạng nguyên lang, hiện giờ đang ngày đêm đẩy nhanh tiến độ và đã chế tạo được hai mươi tàu đệm khí rồi! Theo như cách chế tạo thì mỗi một chiếc tàu đệm khí có thể chở hơn hai trăm người! Hai mươi chiếc là chở được hơn bốn nghìn người rồi!”

“Đợi đến khi chúng ta chế tạo được trăm cái, thậm chí là nghìn cái thì đại quân mười vạn người của chúng ta có thể vượt sông vào thẳng kinh thành lập đô, đây chắc chắn không còn là một giấc mộng nữa!”

Viễn cảnh ấy khiến Ký Bắc vương kích động!

Một kẻ luôn ngăm nghe vị trí hoàng đế như hẳn ta sao có thể cường lại được cảnh tượng ấy!

“Quân sư nói chí phải! Chi bằng chúng ta cũng tiến hành diễn tập quân sự đi?” Gương mặt của Ký Bắc vương tràn ngập vẻ mong chờ.

“Được thì được, nhưng...” Gia Cát tiên sinh do dự trong chốc lát.

“Nhưng gì?” Vương gia hỏi.

“Nhưng nếu tin tức chúng ta sở hữu tàu đệm khí bị triều đình biết được thì có thể trạng nguyên lang sẽ gặp nguy!” Gia Cát

tiên sinh cười khỏ.

“Quân sư nói cũng có lý!” Vương gia suy đi tính lại, đoạn bảo: “Thế này đi, chúng ta âm thầm tiến hành nội bộ một lần thôi, không để người ngoài biết, người thấy thế nào?”

“Chuyện này... Vương gia nói phải!” Gia Cát tiên sinh cúi đầu cười bất lực.

Làm như vậy vẫn có khả năng bị lộ tẩy, hắn ta biết rất rõ điều này!

Song lúc này vương gia lại thích “đao to búa lớn,” hắn ta có khuyên cũng không khuyên được nên chỉ đành đồng ý.

Chỉ hy vọng vị đồng liêu chốn kinh thành xa xôi kia hãy tự cầu phúc và bảo trọng!

Thế là ngày hôm sau, vương gia phái binh lính phong tỏa sông, không cho người khác lại gần.

Đồng thời bí mật chuyển tàu đệm khí đến chuẩn bị thử nghiệm ngay trên mặt nước.

Những người được đến xem đều là thân tín của vương gia và một vài anh hùng võ lâm bị hắn ta mua chuộc.

Mọi người đều vô cùng mong chờ, đây là lần đầu tiên tàu đệm khí được thử nghiệm dưới nước.

Chương 218: Lại hỏng

Hai mươi chiếc tàu thuyền lần lượt được chuyển xuống nước, xếp thành một khối vững vàng trên mặt sông. Ký Bắc Vương nhìn mà bật cười.

Một anh hùng võ lâm lớn tiếng nói: “Chúc mừng vương gia! Chúc mừng vương gia! Vương gia xem, hai mươi chiếc tàu đệm khí này đang nổi trên mặt nước, coi bộ công cuộc nghiên cứu chế tạo đã thành công rồi!”

“Thật vĩ đại xiết bao! Trông cứ như một dải lục địa trên mặt nước ấy, đây là lần đầu tiên thảo dân được thấy một cảnh tượng như vậy!”

“Có món thần khí này thì vương gia không phải lo nghiệp lớn của mình không thành rồi!”

“Chúc mừng vương gia! Chúc mừng vương gia!”

...

Mọi người thi nhau nịnh nọt, vương gia lại bật cười ha ha, tâm trạng của hắn ta đang vô cùng sảng khoái.

Có điều hắn ta vẫn nói một cách khiêm tốn: “Các vị anh hùng đừng nói sớm quá, buổi diễn tập quân sự chỉ mới vừa bắt đầu thôi! Giờ chúng ta xem xem tàu đệm khí có thể chở được bao nhiêu người!”

Vương gia phát tay, quân sư Gia Cát tiên sinh lập tức nói: “Mười người lên thuyền!”

Có mười binh sĩ nghe lệnh lên thuyền, chiếc thuyền vẫn vững như núi Thái Sơn.

Vương gia phát tay, quân sư lại bảo: “Thêm mười người nữa!”

Thế là lại có thêm mười binh sĩ lên thuyền.

Cứ thế, ba mươi người, bốn mươi người, năm mươi người...

Số lượng đang không ngừng tăng lên và sắp sửa vượt mốc một trăm người, sau đó thì cận kề con số hai trăm người!

Số lượng binh sĩ lên thuyền ngày càng nhiều, nụ cười trên mặt vương gia cũng ngày càng rõ nét hơn.

Bất giác đã có cả ngàn người đứng trên thuyền!

Tuy nhiên, chiếc thuyền vẫn vô cùng vững chắc!

Hơn nghìn binh sĩ đứng trên tàu đệm khí như đứng trên mặt đất vững chãi, chẳng thấy chông chênh chút nào cả!

Mọi người lại đồng thanh hô lên: “Chúc mừng vương gia! Chúc mừng vương gia!”

“Ha ha...” Vương gia nở nụ cười đắc ý: “Tiếp tục thêm người cho bản vương, thêm cho đến khi đầy thì thôi!”

“Vâng thưa vương gia!”

Thế là số lượng người đứng trên thuyền tiếp tục tăng lên, nhanh chóng vượt mức hai nghìn người, rồi ba nghìn người!

Khi số lượng người lên đến bốn nghìn, tàu đệm khí bắt đầu trở nên chật chội và không thể thêm người được nữa!

Tuy nhiên như vậy đã đủ khiến vương gia hài lòng rồi!

Mới chế tạo hai mươi chiếc mà đã vận chuyển được hơn bốn nghìn binh sĩ, nếu chế tạo được nhiều hơn nữa, ví dụ một trăm chiếc, một nghìn chiếc thì chẳng phải sẽ chở được càng nhiều binh sĩ hơn sao?

Chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta kích động rồi!

“Hoành tráng quá! Đây là lần đầu tiên thảo dân trông thấy có hơn bốn ngàn người đứng trên mặt sông đấy!”

“Nếu tạo ra được nhiều thuyền hơn nữa thì số lượng người sẽ tăng lên, chẳng phải sao? Tới khi ấy vương gia có thể cử cả đại quân mười vạn người men theo đường sông để tới kinh thành rồi!”

“Có thần khí này thì vương gia không cần lo nghiệp lớn của mình không thành nữa!”

“Chúc mừng vương gia! Chúc mừng vương gia!”

...

Mọi người lại thi nhau nói lời hay tiếng ngọt.

Vương gia mỉm cười đầy đắc ý: “Ha ha...”

Cả người hấn ta đang lâng lâng như biến thành tiên vậy!

“Chỉ còn thiếu một bước cuối cùng thôi! Mau đưa bọn họ qua sông, chỉ cần bốn ngàn binh sĩ này cập bờ thì chứng tỏ lần thử nghiệm tàu đệm khí này đã thành công!” Vương gia kích động nói.

“Vâng thưa vương gia!”

Thế là chiếc thuyền chở hơn bốn nghìn binh sĩ bắt đầu trôi về phía bờ bên kia.

Quá trình này vẫn luôn rất thuận lợi!

Song đến lúc sắp thành công thì thuyền bỗng vang lên những tiếng ỳnh ỳnh.

Sau đó, con thuyền bắt đầu nghiêng ngả, binh sĩ trên thuyền không đứng vững được nhao nhao ngã xuống sông.

Vương gia đứng trên bờ trơn trắng mắt nhìn!

Các anh hùng trong võ lâm cũng vậy!

Ban này còn tốt lắm mà, sao giờ lại đột nhiên chìm thuyền, binh lính thì ngã hết xuống sông?

“Ai đó có thể nói cho bản vương biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? Tại sao đang yên đang lành lại xảy ra chuyện thế này?” Vương gia nổi giận đùng đùng, cảnh tượng này như một cái tát vả thẳng vào mặt hắn ta.

Không một ai có thể trả lời câu hỏi ấy, mọi người đồng loạt nhìn quân sư bằng ánh mắt cầu cứu.

Gia Cát tiên sinh gắng gượng lên tiếng: “Khởi bẩm vương gia, có lẽ do tay nghề còn non nên thuyền được chế tạo ra còn tồn tại một vài vấn đề! Ngoài ra có lẽ cũng do đây là lần đầu tiên mọi người lái thuyền qua sông nên không có kinh nghiệm, thử thêm vài lần nữa chắc sẽ ổn thôi!”

“Hừ! Mong là vậy! Cử người canh chừng cho bản vương, nếu lần sau còn xuất hiện chuyện như này nữa thì sẽ hỏi tội ngươi!” Nói xong, Ký Bắc vương bèn bực bội rời đi.

Ở một bên khác, tại Giang Nam.

Sau khi lấy được cách chế tạo tàu đệm khí, Giang Nam vương lập tức cho người ngày đêm chế tạo ra năm con thuyền.

Sau đó hắn ta cũng vội vã cho thử nghiệm thuyền ngay trong hôm chế tạo.

“Thật sự có thể chở được hai trăm binh sĩ chỉ bằng một con thuyền bình thường như thế này thôi sao?” Giang Nam vương nhìn tàu thuyền nổi trên mặt sông và hỏi.

“Vương gia cứ yên tâm, chắc chắn có thể!” Ông chủ Vương Phú Quý mỉm cười: “Vương gia không biết đấy thôi, khi ấy thuộc hạ đã chứng kiến tận mắt cả vạn binh sĩ đứng trên tàu đệm khí và qua sông một cách vô cùng khí thế, chân động lắm! Thuộc hạ tin rằng nữ đế làm được thì vương gia cũng sẽ làm được!”

“Ha ha, người nói có lý đấy!” Giang Nam vương bật cười.

“Ngoài ra, tàu đệm khí này còn dùng để buôn bán được đó vương gia!”

Vương Phú Quý kích động nói: “Trọng lượng của tàu đệm khí nhẹ hơn so với tàu thông thường, hơn nữa giá cả lại thấp, cách chế tạo đơn giản, có thể nhanh chóng sản xuất ra số lượng lớn! Chúng ta hoàn toàn có thể mở rộng đến các sông ngòi, thu nhập chắc chắn sẽ tăng lên!”

“Thật ư?” Giang Nam vương bắt đầu thấy hưng phấn.

Không vị vương gia nào hiểu chuyện làm ăn hơn Giang Nam vương!

Khi làm kinh doanh, vận chuyển là một vấn đề bắt buộc phải giải quyết!

Trong thời đại này, muốn chuyển hàng tới một nơi khác để bán phải bỏ ra một số tiền rất lớn!

Cùng một kiện hàng nhưng phải bán với giá cao hơn thì mới kiếm được tiền!

Nếu có thể tăng khả năng vận chuyển thì chỗ tiền lãi gấp mấy lần kia đều sẽ rơi vào túi của hãn ta hết, hãn ta sẽ kiếm được gấp bội!

Càng kiếm được nhiều tiền thì càng giúp ích cho nghiệp lớn của hãn ta!

Chương 219: Oan chỗ nào hả?

“Không dám giấu vương gia!” Vương Phú Quý vừa cười vừa nói: “Mặc dù bỏ ra những sáu trăm vạn lượng nhưng chắc chắn thứ này vô cùng đáng giá!”

“Được được được!” Giang Nam Vương kích động, mặt mày đỏ ửng: “Nếu đúng như ngươi nói thì sáu trăm vạn chẳng đáng là gì cả, chúng ta có thể nhanh chóng bù lại được! Phú Quý, ngươi lại lập được đại công rồi! Bản vương nhất định phải trọng thưởng cho ngươi!”

“Tạ vương gia!” Vương Phú Quý lớn giọng đáp.

Bọn họ chuyện trò với nhau, cùng lúc đó năm chiếc tàu cũng được đưa xuống nước.

Giang Nam vương cho người lên thuyền, sau khi một nghìn người leo lên, chiếc thuyền bèn trôi qua sông.

Ban đầu mọi thứ đều ổn thỏa, mắt thấy lần thử nghiệm đầu tiên sắp thành công, nhưng khi tàu đệm khí trôi đến giữa sông thì bỗng có những tiếng uỳnh uỳnh vang lên. Chiếc thuyền nhanh chóng chao đảo, người trên thuyền đồng loạt ngã xuống nước.

Giang Nam vương trợn tròn mắt: “Chuyện gì thế này? Ai có thể nói cho bản vương biết chuyện gì đang xảy ra không?”

Hắn ta ngoảnh đầu nhìn về phía Vương Phú Quý với ánh mắt đầy vẻ tức giận và chất vấn.

Sắc mặt của Vương Phú Quý trắng bệch, sau lưng hắn ta toát mồ hôi.

Hắn ta chỉ đành gượng lên tiếng: “Vương gia, chắc do đây là lần đầu tiên các thợ thủ công chế tạo tàu đệm khí, lại phải đẩy nhanh tiến độ suốt đêm nên không thể tránh khỏi tàu thuyền có một vài khuyết điểm! Cũng có khả năng đây là lần đầu tiên các tướng sĩ lái thuyền nên vẫn chưa quen tay...”

“Được! Nếu người đã nói có những vấn đề này thì bản vương cho người thời gian giải quyết hết sạch đi! Nếu lần sau còn xảy ra chuyện gì nữa thì ta sẽ hỏi tội người!” Giang Nam vương tức giận rời đi.

“Vâng thưa vương gia!” Vương Phú Quý cười khỏ.

Các thân vương và các quốc gia khác sau khi lấy được cách chế tạo cũng lập tức sản xuất tàu đệm khí và thử nghiệm trên sông.

Song cứ đi được nửa con sông là xảy ra chuyện.

Tất cả những điều này nhanh chóng được truyền đến tai nữ đế.

Nữ đế nghe mà không nhịn được cười, có lần nàng còn bật tỉnh giữa đêm vì cười.

“Hừ! Dám đánh cắp cách chế tạo tàu đệm khí của trẫm, đáng đời các người lắm!”

Do vui quá nên nữ đế lại không khống chế được trái tim hào phóng của mình, vậy là nàng lại ban thưởng cho Lâm Bắc

Phàm trong buổi tảo triều.

Cả người Lâm Bắc Phàm đại ra!

Bệ hạ à, có thể đừng thương nữa được không?

Nhà ta đâu còn chỗ mà chứa nữa!

Có lần nào dùng hết được đâu, quá lãng phí!

Các quan cũng ngó người!

Bệ hạ, người là quân chủ của một nước, đừng hành xử tùy hứng như vậy có được không?

Bệ hạ đừng chỉ ưu ái một người như thế!

Lão thần chúng ta cũng cần được an ủi mà!

Để lại chút canh cho chúng ta húp với chứ!

Rất rõ ràng, một người nông cuồng tùy hứng như nữ đế sẽ không để ý đến cảm nhận của Lâm Bắc Phàm và các quan!

Thường xong, nữ đế lại vui vẻ nói: “Có chuyện thì dâng tấu chương, không có gì thì bãi triều!”

“Khởi bẩm bệ hạ, người của vi thần đi điều tra phát hiện ra Ký Bắc vương, Giang Nam vương, Võ Tây vương và nhiều thân vương khác đã tiến hành nghiên cứu chế tạo tàu đệm khí tại khu vực của mình, người nào cũng đã thử nghiệm thành công, mong bệ hạ minh giám!”

Chỉ huy sứ Cẩm Vệ Quân đứng ra báo cáo.

“Khởi bẩm bệ hạ, vi thần vừa nhận được tin báo, Đại Hạ hoàng triều, Đại Viêm hoàng triều, Đại Nguyệt vương triều và các nước lân cận cũng đang nghiên cứu chế tạo tàu đệm khí đồng thời cũng đã thử nghiệm dưới nước thành công, mong bệ hạ minh giám!”

Một lão tướng quân đứng ra bẩm báo.

“Khởi bẩm bệ hạ...”

Hết đại thần này đến đại thần nọ đứng ra bẩm báo chuyện tàu đệm khí với nữ đế.

Sắc mặt của nữ đế càng lúc càng xấu, bầu không khí buổi triều cũng càng lúc càng ngột ngạt, yên lặng đến mức nghe được cả

tiếng kim rơi.

Nữ đế không lên tiếng, các quan cũng chẳng dám mở lời.

Chỉ có một người đang nơm nớp lo sợ, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi túa ra như tắm.

Người đó chính là Công bộ thượng thư Vương Như Thủy.

Bởi lẽ chỉ có người thuộc Công bộ mới biết được cách chế tạo tàu đệm khí. Cách chế tạo tàu đệm khí bị lộ ra ngoài, hắn ta thân làm quan tai to mặt lớn ở Công bộ làm sao có thể thoái thác trách nhiệm?

Dưới ánh mắt lạnh lùng như băng của nữ đế, cuối cùng Vương Như Thủy cũng không chịu được nữa, hắn ta đứng ra và quỳ rạp xuống đất.

“Bệ hạ, oan cho thần quá!”

Nữ đế quát: “Nói! Người oan chỗ nào?”

Vương Như Thủy than: “Chuyện này không phải do thần làm! Vi thần là Công bộ thượng thư, biết được cách chế tạo tàu đệm khí quan trọng thế nào đối với bệ hạ, thế nên vi thần vẫn luôn canh phòng ngày đêm, trông chừng mọi lúc, không dám lơ là dù chỉ một chút!”

“Hơn nữa cách chế tạo tàu đệm khí bị lộ ra thì vi thần cũng đâu trốn tránh trách nhiệm cho được! Sao vi thần có thể làm ra loại chuyện thiếu suy nghĩ như thế? Vậy nên vi thần bị oan, mong bệ hạ minh giám!”

Nữ đế lại bảo: “Không phải ngươi làm thì là người của ngươi làm, ngươi oan ở chỗ nào hả?”

Vương Như Thủy nghẹn họng: “Thần...”

Chương 220: Tiền sạch cũng không bỏ qua

“Hai lần rồi! Đã hai lần rồi đấy!”

Nữ đế giơ hai ngón tay lên, nổi giận đùng đùng: “Lần đầu tiên cách chế tạo khí cầu lớn bị lộ ra còn có thể tha thứ nhưng bây

giờ đã lần thứ hai rồi, hai lần liên tiếp người đều phạm phải tội không thể dung thứ, người có tư cách gì mà kêu oan?”

“Thần oan thật mà...” Vương Như Thủy bật khóc.

Nước mắt lăn dài trên gương mặt hần ta, hần ta khóc một cách đầy chua xót!

Lúc này, hần ta hận thấu xương kẻ ở phía sau kia, tại sao người đó cứ không chịu bỏ qua cho hần ta?

Người đừng hại một mình ta thôi có được không?

“Bệ hạ, thật ra vẫn còn một người nữa biết cách chế tạo tàu đệm khí, người đó chính là tể tử Lâm Bắc Phàm! Hần chính là người phát minh ra tàu đệm khí, biết đâu hần lại là kẻ tiết lộ cách chế tạo ra ngoài!” Vương Như Thủy bắt đầu hất nước bắn vào người khác.

“Hay lắm Vương Như Thủy!”

Lâm Bắc Phàm tức giận, hần đứng ra nói: “Cách chế tạo tàu đệm khí bị lộ thì người đau lòng nhất chính là bản quan! Bản quan không trách người thì thôi, người còn mặt mũi mà trách bản quan à? Đạo lý này ở đâu ra vậy?”

Lâm Bắc Phàm còn chẳng thèm dùng kính ngữ, hần gọi thẳng ba chữ Vương Như Thủy ra chứng tỏ hần đang giả bộ tức giận đến cỡ nào!

“Người nói do ta tiết lộ, thế thì ta phải hỏi người cho ra nhẽ, tiết lộ cách chế tạo tàu đệm khí thì có ích lợi gì cho bản quan?”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng chất vấn: “Hiện giờ ta đang được ưu ái, có thể nói là hưởng trọn vinh hoa phú quý, tiền đồ như gấm ở ngay trước mắt! Ta cảm động muốn phát khóc còn chẳng kịp, tại sao ta còn phải làm mấy chuyện thiếu suy nghĩ như thế?”

Vương Như Thủy không biết phải trả lời thế nào: “Chuyện này...”

“Ta lại hỏi người!”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục chất vấn: “Nếu ta có mưu đồ khác vậy tại sao ta còn giao tàu đệm khí cho bệ hạ, công hiến nó cho

triều đình? Chuyện này chẳng phải rất mâu thuẫn hay sao?”

Vương Như Thủy lại ghen hòng: “Chuyện này...”

“Vậy nên chắc chắn là người của Công bộ các người tiết lộ cách chế tạo tàu đệm khí ra ngoài rồi! Không phải người thì chính là người của người! Tóm lại, Vương Như Thủy người không trốn tránh trách nhiệm được đâu!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay: “Mong bộ hạ minh giám!”

Nữ đế đang ngồi trên long ỷ liếc nhìn Lâm Bắc Phàm.

Tên này diễn kịch giỏi thật đấy, vừa ăn cướp vừa la làng, nói câu nào cũng rất hiên ngang!

“Lâm ái khanh nói cũng có lý!”

Giọng điệu của nữ đế dịu lại: “Từ lúc thăng chức cho đến nay, mặc dù thời gian ngắn ngủi nhưng Lâm ái khanh đã lập được nhiều công lao hiển hách cho triều ta, công hiến của hấn là vô cùng lớn nên không thể nghi ngờ lòng trung thành của hấn được!”

“Bộ hạ thánh minh!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói.

“Thế nên vấn đề chỉ nằm ở Công bộ mà thôi!”

Nữ đế lớn giọng nói: “Điều tra Công bộ cho trẫm, không được bỏ qua bất cứ người nào! Bắt buộc phải tìm ra con sâu làm rầu nồi canh kia cho trẫm rồi xử phạt nặng, thù giết nhảm còn hơn bỏ sót!”

“Bộ hạ anh minh!” Các quan đồng thanh hô.

“Nhiệm vụ này giao cho...”

Nữ đế nhìn về phía Lâm Bắc Phàm: “Giao cho Lâm ái khanh đi! Cách chế tạo tàu đệm khí bị lộ ra ngoài, trẫm tin Lâm ái khanh rất tức giận, chắc chắn hấn sẽ không bỏ qua cho bất cứ kẻ xấu nào đâu!”

“Hơn nữa trước kia khi cách chế tạo khí cầu lớn bị lộ, Lâm ái khanh cũng đã tìm ra được kẻ tiết lộ, bảo vệ pháp luật của triều đình, gìn giữ lợi ích cho Đại Võ hoàng triều ta!”

“Thế nên chuyện lần này giao cho Lâm ái khanh, trẫm vô cùng yên tâm!”

“Đa tạ bộ hạ!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng đáp: “Thần nhất định sẽ không làm bộ hạ thất vọng!”

Nhận thánh chỉ xong, Lâm Bắc Phàm lập tức “mài dao ken kết” với Công bộ.

Điều tra thế nào ư, đương nhiên là lục soát từng nhà rồi!

Không cần biết có vấn đề gì hay không, hấn cứ phải lục soát nhà đã!

Đây là nghề của Lâm Bắc Phàm hấn mà!

“Các vị đại nhân, cách chế tạo tàu đệm khí bị lộ đã khiến bộ hạ vô cùng tức giận! Bộ hạ đã lệnh cho bản quan điều tra tất cả người trong Công bộ, hy vọng các vị đại nhân phối hợp với bản quan!”

Quan lại trong Công bộ run rẩy: “Phối hợp thế nào?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Bắt đầu từ lục soát nhà!”

Quan lại trong Công bộ gục ngã hết.

“Lại lục soát?”

“Lâm đại nhân, cầu xin người tha cho ta đi mà, nhà ta không còn đồng nào nữa rồi!”

“Hiện giờ miếng ăn ta còn chẳng có thì thôi!”

...

Lâm Bắc Phàm nói: “Bớt nói nhảm! Ai không phối hợp thì chắc chắn có liên quan đến sự việc lần này! Bộ hạ đã nói rồi, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót! Ai không phối hợp lập tức giam vào đại lao, tra hỏi nghiêm ngặt!”

Các quan run rẩy, cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn.

“Bắt đầu từ nhà Công bộ thị lang Châu đại nhân đi!”

Lâm Bắc Phàm ngựa quen đường cũ, chưa đầy nửa canh giờ sau hấn đã hoàn thành việc lục soát nhà.

Tổng cộng vơ vét được số vàng bạc châu báu trị giá khoảng mười vạn lượng.

“Lâm tể tử, người cũng thấy rồi đấy, nhà ta chỉ có ngân ấy tiền thôi, thật sự không còn gì hết!” Châu đại nhân cười khò.

“Xem ra đạo này Châu đại nhân rất thành thật nha, không tham ô gì cả!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Đó là điều đương nhiên! Sau chuyện khí cầu lớn bị tiết lộ bản quan vẫn luôn giữ mình, đặt lợi ích chung lên đầu, tuyệt đối không phản bội bệ hạ hay bán nước! Mong tể tử mình giám!” Châu đại nhân chấp tay.

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Được rồi, người chuyển chỗ tài sản này đến phủ của ta rồi khắc sẽ được trong sạch!”

Châu đại nhân ngó người: “Khoan đã! Lâm tể tử, đây đều là tài sản hợp pháp của ta mà, đến cái này mà người cũng muốn ư!”

Lâm Bắc Phàm nhún vai: “Người cũng không thể để ta tới đây rồi công cốc đi về chứ?”

Châu đại nhân: “Đậu má!”

Thằng cha này tham lam quá, đến tài sản hợp pháp của ta mà hắn cũng không bỏ qua!

Chương 221: Cuộc đời tăm tối kể từ khi có Lâm Bắc Phàm

“Lâm tể tử, người đừng như vậy mà!” Châu đại nhân vội nói: “Tốt xấu gì người cũng phải để lại cho ta một chút chứ, nhà địa chủ cũng đâu thừa lương thực!”

“Ta cũng biết là Châu đại nhân người khó xử! Thôi thì thế này đi, ta sẽ để lại cho người ngàn này!” Lâm Bắc Phàm giơ một ngón tay lên.

“Một vạn lượng?” Châu đại nhân thấy lòng mình được an ủi phần nào, tên này dù tham những vẫn biết giữ thể diện cho hắn ta.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Một trăm lượng!”

Châu đại nhân: “Đậu má!”

Một trăm lượng mà hắn cũng nói ra được!

Hắn đang đuổi ăn mày đây à?

“Lâm tế tửu, người để lại nhiều hơn một chút đi chứ! Người xem ta còn phải nuôi cả một gia đình, một trăm lượng còn chẳng đủ dùng trong một ngày!”

“Châu đại nhân, ta đã nói rõ rồi mà!”

Lâm Bắc Phàm ho khan một tiếng, thì thầm: “Bệ hạ lệnh cho ta điều tra chuyện cách chế tạo tàu đệm khí bị lộ, ta cũng phải tìm vài người chịu tội chứ! Không phải Châu đại nhân thì là kẻ khác! Rốt cuộc người cần tiền hay cần mạng đây?”

Mặt Châu đại nhân co rúm lại.

Hay lắm, người còn uy hiếp ta cơ đấy!

Đây đã là lần thứ mấy rồi!

“Vẫn là câu nói đó, nếu trước khi trời tối mà ta vẫn chưa thấy thì đừng trách bản quan không niệm tình đồng liêu giữa chúng ta!”

Lâm Bắc Phàm kiêu ngạo rời đi.

Châu đại nhân nhìn đồng tài sản của mình với ánh mắt đầy tiếc nuối, hẳn ta tuyệt vọng nhắm mắt: “Đưa chỗ tài sản này tới Lâm phủ!”

Cứ thế, Lâm Bắc Phàm đi lục soát từng nhà một.

Nhà nào hẳn cũng lấy, không cần biết có hợp pháp hay không.

Hắn chỉ để lại một trăm lượng cho bọn họ, thế là đủ lương thực mấy ngày cho bọn họ rồi.

Tra xét một vòng xong xuôi, Lâm Bắc Phàm đã thu được gần hai trăm vạn lượng từ Công bộ.

Quan lại trong Công bộ đã nghèo càng thêm nghèo, bọn họ tức giận đến ê cả răng.

Kim Loan Điện, tảo triều.

Lâm Bắc Phàm lớn giọng báo cáo: “Khởi bẩm bệ hạ, thần phụng mệnh điều tra vụ án cách chế tạo tàu đệm khí bị lộ! Qua vài ngày cố gắng, thần đã phát hiện hầu hết quan lại trong Công bộ đều trong sạch! Chỉ có Từ XX, Lý XX là có hiềm nghi lớn! Trước mắt đã nhốt họ vào nhà lao chờ thẩm vấn! Mong bệ hạ minh giám!”

...

Nữ đế gật đầu: “Lâm ái khanh vất vả rồi! Nếu hai người kia đã có hiềm nghi lớn vậy không cần điều tra nữa, cứ giết để cảnh cáo!”

Đối với nữ đế thì ở Công bộ làm gì có ai trong sạch!

Không phải tham quan thì là gian thần, giết ai cũng chẳng oan, giết được bao nhiêu thì cứ giết!

Nếu không phải vận mệnh quốc gia không thể tách rời Công bộ thì nàng còn muốn giết hết sạch người của Công bộ nữa kìa!

Giết sạch mới tốt!

“Vâng thưa bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm lĩnh chỉ.

Nữ đế lại bảo: “Chuyện lần này đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến quốc thể, đe dọa đến chính trị triều đình, tất cả quan viên của Công bộ đều có tội không thể chối bỏ! Hơn nữa đây còn là lần thứ hai nên bắt buộc phải phạt!”

“Phạt bổng lộc hai năm, trong vòng ba năm không được thăng chức!”

Quan viên Công bộ trong triều nghe mà rã rời tứ chi, sắc mặt ai cũng trắng bệch.

Tiền tài của bọn họ đã chui vào túi Lâm Bắc Phàm hết rồi!

Giờ lại bị phạt bổng lộc hai năm nữa...

Cộng thêm lần phạt trước đó thì tổng cộng là bốn năm!

Trong bốn năm không có thu nhập gì, người bảo bọn ta phải sống thế nào đây?

Chỉ nghĩ thôi bọn họ đã thấy cuộc đời thật tăm tối rồi!

Còn quan viên nào tham hơn bọn họ không?

Tuy nhiên lúc ấy, dù bọn họ có không tình nguyện cách mấy thì vẫn phải chấp nhận: “Tạ bệ hạ!”

Trông dáng vẻ đau khổ của bọn họ, suýt chút nữa thì nữ đế bật cười.

Trong lòng nàng đang rất vui!

Vui là nà^{ng} lại mu^on thưở^{ng}!

“Trong chuy^ên lần này, Lâm ái khanh đã không ngại khổ ngại khó bắt đượ^c kẻ phản quố^c, bảo vệ quố^c thể, trả lại sự trong sạch cho các quan viên khác, công lao của hãⁿ vô cùng to lớn, xứng đắ^{ng} đượ^c thưở^{ng}!”

“Thưở^{ng} một vạⁿ lượ^{ng} bạc!”

“Nửa cân trà an thầⁿ!”

...

Lại là một màn ban thưở^{ng} hào phóng nữa.

Lâm Bắc Phàm thấy hạnh phúc nhưng cũng thật phiền mu^on!

Nữ đế thiệt tình!

Làm như thể ta đang ăn bám vậy!

Mặc dù hãⁿ cũng thích ăn lăm đây nhưng hãⁿ không thể ăn nhiều đượ^c, dễ bị chườ^{ng} bụng lăm!

Các quan lại đượ^c phen đồ^g ký đến đồ^g mắt!

Trông thấy một màn này, quan viên Công bộ không thể chịu đượ^c kích thích mà thi nhau ngắ^t xui!

Cuối cùng, Lâm Bắc Phàm phải nu^ot nước mắt vào trong mà nhận thưở^{ng} từ nữ đế.

Nữ đế dặn dò: “Lâm ái khanh, do Công bộ đã làm lộ chuy^ên hai lần liên tiếp nên trắ^m rất không yên tâm! Vì thế ngư^oi cũng nên đề tâm trông chừng Công bộ một chút, đừng để cách chế tạo tàu đệm khí bị lộ ra ngoài nữa! Hơn nữa ngư^oi cũng phải cố gắ^{ng} chế tạo ra lượ^{ng} lớn tàu đệm khí giúp gia tăng sức mạnh của nước ta, để nước ta uy chắⁿ tứ hải!”

“Vâng thừa bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm vui vẻ lĩnh chỉ.

Vụ án lộ cách chế tạo tàu đệm khí coi như kết thúc ở đây.

Tiếp theo, Lâm Bắc Phàm lại quay về với Quố^c Tử Giám của hãⁿ.

Chương 222: Có ai tranh với ngư^oi đầ^u?

Đã nửa tháng trôi qua kể từ khi hấn lên làm tể tử.

Trong nửa tháng này, Lâm Bắc Phàm chủ yếu bàn giao công việc, tiếp nhận tất cả quyền lợi từ chỗ tể tử và hoàn toàn quản lý Quốc Tử Giám.

Quá trình bàn giao công việc diễn ra vô cùng thuận lợi, không ai là không phục cả!

Trên thực tế thì cũng chẳng ai dám không phục!

Lâm Bắc Phàm là tâm phúc của nữ đế cơ mà!

Hấn đã đắc tội với hết quan văn quan võ trong triều mà vẫn sống một cách tiêu sái như vậy!

Đến Công bộ cũng bị hấn tra xét những hai lần, vơ vét đến mức một cái quần đùi cũng chẳng còn!

Một tể tử lợi hại và xuất chúng như thế thì ai dám đắc tội?

Có điều hấn vẫn gặp phải một vài vấn đề.

Đó chính là hấn quá bận, không những phải phụ trách chuyện ở Quốc Tử Giám mà còn phải trông chừng Công bộ, thậm chí mỗi ngày còn phải tham dự tảo triều, san sẻ cùng nữ đế bệ hạ và giải quyết quốc sự, thế nên hấn bắt buộc phải tìm vài người đến làm việc cho hấn.

Buổi tối hôm ấy, Lâm Bắc Phàm cười híp mắt, bê một vò rượu thơm tới phủ đệ của Diêu Chính – người đã từng làm ngôn quan.

Diêu Chính dẫn cả nhà từ già đến trẻ ra đón tiếp ngoài cổng: “Hạ quan bái kiến tể tử đại nhân!”

Mặc dù Diêu Chính cực ghét Lâm Bắc Phàm, ghét cái điệu bộ tham quan của hấn, song nói gì thì nói, Lâm Bắc Phàm cũng là cấp trên của hấn ta, đã thế còn là tể tử đức cao vọng trọng. Lần này hấn đích thân tới thăm hỏi, Diêu Chính bắt buộc phải đối đãi lịch sự, bằng không nếu bị truyền ra ngoài sẽ bị người ta chê cười.

“Không cần đa lễ!” Lâm Bắc Phàm cười híp mắt, bảo: “Diêu đại nhân, khó khăn lắm mới được một hôm rảnh rỗi, bản quan đã chuẩn bị chút rượu ngon canh ngọt, chúng ta cùng uống một ly, đại nhân thấy thế nào?”

“Đó là niềm vinh hạnh của ta, mời tế tửu đại nhân!” Diêu Chính nhường đường.

Hai người lại ngồi trong thư phòng giống như lần trước.

Trên bàn bày rượu thơm và các món ăn, cả hai vừa ăn vừa nói chuyện.

Nói là chút rượu, chút đồ ăn nhưng trên thực tế đều rất xa xỉ.

Rượu là rượu ngon trong cung mà nữ đế ban thưởng, còn các món ăn thì do Ngự Thiện Phòng làm, đều là những thứ mà ở bên ngoài có tiền cũng không mua được.

Vừa mới mở vò rượu ra, Diêu Chính đã vội vàng uống một ly, vẻ mặt vô cùng say mê.

“Long Diên Tửu này đúng là thơm thật đấy! Lần cuối cùng lão phu uống là vào yến tiệc trong hoàng cung ba năm trước! Có điều khi ấy lão phu hãy còn là một quan nhỏ nên cũng chỉ được ban một ly! Hương vị đó lão phu vẫn còn nhớ tới tận hôm nay!”

“Ngon vậy sao?” Lâm Bắc Phàm nâng ly, uống một hơi hết sạch.

Sau đó, hắn lại uống liền hai ly nữa, đoạn bảo: “Mùi vị cũng tạm được!”

Diêu Chính đau lòng nói: “Uống như người đúng là chẳng khác gì đồ đi, thật quá lãng phí! Loại rượu ngon như thế này phải chậm rãi thưởng thức! Đầu tiên phải ngửi hương thơm của rượu, mở khoang mũi ra để mùi rượu xông lên đầu!”

“Sau đó nhấp một ngụm, đừng nuốt chửng vào bụng mà phải nhấp nhấp chậm rãi bên trong miệng, để các nụ nếm mở ra!”

“Cuối cùng uống từng ngụm một!”

“Như thế mới thưởng thức được mùi vị đúng chất của Long Diên Tửu!”

“Để lão phu đích thân thị phạm cho người xem!”

Nói đoạn, hắn ta thị phạm cho Lâm Bắc Phàm xem thật, cuối cùng còn thốt ra một câu đầy si mê: “Thơm!”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt: “Điều đại nhân, uống như vậy ngon thật sao? Sao ta cảm thấy cứ hơi ngớ ngẩn thế nào ấy nhỉ? Ai phát minh ra cách uống này đây, có phải là mấy kẻ nghèo hèn không có tiền uống rượu nên mới nghĩ ra cách uống kiểu “tự phê” như vậy không?”

Điều Chính: “Khụ khụ...”

Lâm Bắc Phàm vội vàng vượt lưng cho hắn ta: “Điều đại nhân, người uống chậm thôi, có ai tranh với người đâu!”

Điều Chính trừng Lâm Bắc Phàm một cái, nom hắn ta chẳng vui vẻ gì cả.

Lần nào nói chuyện với Lâm Bắc Phàm hắn ta cũng tức gần chết!

Cái miệng của hắn hỗn thật đấy!

Nhưng điều đáng ghét hơn là... ánh mắt của hắn còn hỗn hơn!

“Thôi, không nói mấy chuyện này nữa!”

Điều Chính nâng ly rượu, nói với nghiêm túc: “Hạ quan xin kính Lâm đại nhân một ly! Chúc mừng đại nhân thăng quan tiến chức, trở thành tể tử Quốc Tử Giám!”

“Đa tạ Điều đại nhân!” Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa nâng ly.

Hai người cụng ly rồi uống cạn!

Uống rượu xong, sắc mặt Điều Chính hồng hào hơn một chút, ánh mắt nhìn Lâm Bắc Phàm của hắn ta cũng tràn đầy vẻ ngưỡng mộ!

Nói thật thì hắn ta ngưỡng mộ lắm!

Chỉ trong khoảng thời gian ba năm vồn vện mà Lâm Bắc Phàm đã thi đỗ trạng nguyên, còn đỗ đầu tam nguyên!

Cũng chỉ trong bốn tháng ngắn ngủi mà hắn đã nhảy tọt bốn cấp, trở thành tể tử của Quốc Tử Giám hàng tòng tứ phẩm.

Một tể tử chưa đến hai mươi tuổi, từ trước đến nay đây là người đầu tiên làm được như thế!

Nếu con đường phía trước của hắn cũng thuận lợi như thế thì trong tương lai hắn rất có khả năng sẽ ngồi lên vị trí đại thần quyền cao chức trọng!

Mà bản thân Diêu Chính làm quan cả đời người mà cũng chỉ ở
mức ngôn quan hàng thất phẩm!

So với Lâm Bắc Phàm thì hẳn ta vẫn còn kém xa!

Chương 223: Niềm tin vỡ nát

Rượu vào làm con người ta bạo dạn hơn, Diêu Chính bèn nói một cách thành khẩn: “Lâm đại nhân, giờ người đã lên làm tể tửu, là tấm gương cho kẻ đọc sách khắp thiên hạ rồi! Mỗi một lời nói, mỗi một hành động của người đều có thể ảnh hưởng đến kẻ đọc sách khắp cả nước! Hiện giờ người thu tay vẫn còn kịp đấy, đừng phạm sai lầm thêm nữa!”

Lâm Bắc Phàm cười ha ha, hấn lại rót cho mình thêm một ly rượu: “Diêu đại nhân, người đang dạy ta làm quan đấy à?”

Diêu Chính lắc đầu: “Không dám nói là dạy mà ta chỉ nhắc nhở người thôi! Tuổi người còn trẻ, rõ ràng người có một tương lai xán lạn cơ mà, nếu vì những chuyện này mà lụi bại thì quả thực rất đáng tiếc!”

“Đa tạ ý tốt của Diêu đại nhân!” Lâm Bắc Phàm cụng ly với hấn ta, mỉm cười bảo: “Cơ mà hiện giờ bản quan lại muốn hỏi người một chuyện, người cho rằng bộ hạ cần một quan viên như thế nào?”

Diêu Chính đáp một cách chẳng hề do dự: “Bộ hạ cần quan tốt!”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Như thế nào mới được gọi là quan tốt?”

Diêu Chính lại đáp ngay: “Liêm khiết công chính, biết kiềm chế, biết lo cho dân chúng, ấy mới là một vị quan tốt!”

Lâm Bắc Phàm hỏi tiếp: “Nhưng giờ khắp triều toàn tham quan và gian thần, người nói sao đây?”

“Bộ hạ bị bọn tham quan gian thần che mắt rồi!”

Lâm Bắc Phàm hỏi lần nữa: “Nếu bộ hạ đã bị tham quan và gian thần che mắt, mà khắp triều đều là tham quan gian thần, nhưng người nhìn xem triều đình ta có sụp đổ hay không? Nước ta có loạn lạc hay không?”

Diêu Chính á khẩu: “Chuyện này...”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, đoạn lắc đầu: “Mặc dù trong triều toàn là tham quan nhưng triều đình vẫn được vận hành và xử

lý quốc sự một cách bình thường! Mặc dù thiên hạ hỗn loạn nhưng vẫn giữ được vẻ bề ngoài yên bình đó thôi!”

“Điều đại nhân nói xem, ở trong tình cảnh này rốt cuộc tham quan gian thần có công lớn hay là quan thanh liêm có công lớn đây?”

Mặt Diêu Chính nhể nhại mồ hôi: “Chuyện này...”

“Người không trả lời được chứ gì? Vậy để ta trả lời thay người!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Cả hoàng triều này là của bệ hạ, làm gì có ai muốn quản lý tốt đất nước hơn bệ hạ, cũng chẳng có ai hy vọng đất nước tốt đẹp hơn bệ hạ!”

“Vậy nên người có thể làm việc cho bệ hạ thì đều là quan tốt! Không cần biết là quan thanh liêm hay là tham quan, đối với bệ hạ mà nói cũng chẳng có khác biệt gì cả!”

“Nếu là một người vừa chính trực vừa có thể làm việc cho bệ hạ thì đương nhiên bệ hạ sẽ rất vui rồi!”

“Nếu không thể làm việc cho người thì dù có chính trực cũng chẳng có tác dụng chi cả!”

“Cũng bởi vì trong triều đình ngày nay quan thanh liêm vô dụng nên bệ hạ mới trọng dụng tham quan!”

“Không thể không trọng dụng ấy chứ!”

“Nếu không trọng dụng thì tương lai quốc gia ắt sẽ đại loạn!”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng chất vấn: “Điều đại nhân, ta hỏi người một câu, nếu người ngồi lên vị trí của bệ hạ, ở trước ranh giới giữa sống và chết thì người sẽ dùng tham quan hay là quan thanh liêm đây?”

“Ta ta...” Diêu Chính lắp bắp, mồ hôi đổ đầy trên gương mặt hắn ta.

Câu nói của Lâm Bắc Phàm đã đảo ngược hoàn toàn nhân sinh quan, giá trị quan và cả tín ngưỡng đó giờ của hắn ta!

Trước nay hắn ta chưa từng nghĩ đến triều đình toàn tham quan như vậy là bởi nguyên nhân này!

Bởi vì thanh quan vô dụng nên mới không thể không trọng dụng tham quan!

Nếu như làm được việc thì sao bệ hạ lại không trọng dụng!

“Vậy nên người xem, trước kia Công bộ đã hai lần làm ra chuyện bán nước mà bệ hạ cũng chỉ cắt bổng lộc của bọn họ, giết vài tên quan nhỏ để xả giận mà thôi! Điều này đối với bọn họ mà nói đâu có được tính là trừng phạt gì? Dựa theo quyền lợi chức quan của bọn họ thì làm bừa cũng giàu được, hoàn toàn chẳng cần phải trông chờ vào chút bổng lộc đó!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, hần nói: “Chính vì vậy chẳng ai có thể thay thế được bọn họ, nên bệ hạ mới không thể không nhìn cục tức này!”

“Nhưng làm tham quan là sai...” Giọng nói của Diêu Chính yếu đi rất nhiều.

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Làm tham quan là sai thật, nhưng nếu không có năng lực thì đâu làm được tham quan! Người phải biết tham ô cũng là một chuyện tốn chất xám, người ta mạo hiểm cả tính mạng mà vẫn từng bước bò lên vị trí cao được, ấy chẳng phải năng lực thì là gì? Nhân tài đỉnh cao như vậy có gì lại không dùng?”

Diêu Chính lại được phen á khẩu.

Lâm Bắc Phàm khẽ cười, nói: “Thế nên chỉ cần người đem lại lợi ích cho quốc gia thì những lợi lộc mà người tham ô được coi như đẹp qua một bên, rồi bệ hạ có thể sẽ nhẫn nhịn người, trọng dụng người! Bằng không nếu người không giải quyết được chuyện gì thì dù người có trong sạch, chính trực đến mấy đi chăng nữa cũng vô dụng cả thôi! Lãng phí bổng lộc của triều đình!”

Diêu Chính nhắm chặt hai mắt lại một cách tuyệt vọng.

Làm tham quan là sai thật, nhưng nếu không có năng lực thì đâu làm được tham quan!

Tham quan có thể đi đến một vị trí cao thì đều là nhân tài, tại sao không trọng dụng?

Chỉ cần người đem lại lợi ích cho quốc gia thì những lợi lộc mà người tham ô được coi như đẹp qua một bên, rồi bệ hạ có

thể sẽ nhẫn nhịn người, trọng dụng người!

Bằng không nếu người không giải quyết được chuyện gì thì dù người có trong sạch, chính trực đến mất đi chẳng nữa cũng vô dụng cả thôi.

Chỉ tổ lãng phí... bổng lộc của triều đình!

Khoảnh khắc ấy, tam quan của Diêu Chính coi như đã bị nghiền nát thành một đồng bầy hầy!

Niềm tin mà hắn ta vẫn luôn giữ vững cũng vỡ tan tành!

Chương 224: Mời người

“Thế nên trở lại câu chuyện ban nãy nào!”

Lâm Bắc Phàm hí mắt cười: “Diêu đại nhân, người nói ta đã sai, bảo ta thu tay lại, nhưng ta sai ở đâu?”

“Mặc dù ta là một tham quan nhưng ta đã từng tham một đồng một cắc nào của dân chúng chưa? Đúng vậy, đúng thật là ta tham ô rất nhiều nhưng ta toàn lấy của các quan đấy chứ! Nếu bọn họ không tham ô thì sao ta có được cơ hội này?”

“Ta có làm gì thì cũng chỉ coi như gián tiếp báo thù cho dân chúng!”

“So với những kẻ khác thì bản quan có thể nói là người tốt bụng trong triều đình, thanh liêm hơn nhiều so với bọn họ rồi!”

Lâm Bắc Phàm nhấp chén rượu, dáng vẻ đắc ý vô cùng.

“Hơn nữa, ta còn giải quyết biết bao chuyện cho triều đình và bệ hạ!”

“Nếu không phải ta khuyên bệ hạ và các quan từ bỏ khoản bồi thường của nước Đa La thì chưa đầy ba năm, biên cương chắc chắn sẽ lại chiến tranh! Biết bao nhiêu chàng trai đã đổ máu nơi biên cương rồi? Biết bao nhiêu dân chúng đã phải rơi vào cảnh lí tán? Triều đình phải chịu tổn thất lớn như thế nào? Những chuyện này... người có từng nghĩ đến hay chưa?”

“Là ta đã giúp triều đình tránh khỏi tình cảnh ấy!”

“Là ta đã cứu rồi biết bao chàng trai, cứu rồi cả bách tính, để triều đình khỏi phải chịu tổn thất!”

“Ta còn phát minh ra thần khí khí cầu lớn và tàu đệm khí! Chúng đều là những thần khí có ích cho quốc gia và dân chúng, giúp tăng cường quốc vận và nâng cao sức mạnh!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Điều đại nhân, ta đã làm biết bao nhiêu chuyện cho triều đình và dân chúng, những công hiến ấy không lớn bằng của đám quan thanh liêm các người sao? Bản quan đã sai ở đâu vậy?”

“Những gì mà mấy quan thanh liêm các người công hiến cộng lại còn chẳng bằng một mình ta, người dựa vào đâu mà dạy ta làm việc? Người có tư cách gì đây?” Lâm Bắc Phàm lại lớn tiếng chất vấn.

“Ôi!” Điều Chính thở dài một hơi, hắn ta buồn bực nhấp một ngụm rượu, cả người trông như già đi mấy tuổi!

Đúng là hắn ta chẳng có tư cách gì!

Tất cả quan thanh liêm trong triều cũng chẳng có tư cách!

Mặc dù chuyện Lâm Bắc Phàm tham ô là thật, song hắn cũng đã làm rất nhiều chuyện thiết thực cho triều đình và dân chúng!

Mà những quan thanh liêm như bọn họ lại chẳng có cơ hội mà công hiến cho triều đình và cho dân chúng!

Không có công hiến thì lấy đâu ra tư cách chỉ trích người ta?

Chẳng lẽ dựa vào danh dự và khí tiết của mình à?

Mấy thứ này có lúc rất hữu dụng nhưng có lúc lại cực kỳ vô dụng!

Giống như lúc này vậy, khi đứng giữa sự tồn vong của đất nước, đứng trước vấn đề có giữ vững được quốc gia hay không thì danh dự và khí tiết liệu có tác dụng gì?

Cần quan thanh liêm có ích gì?

Bằng không sao bệ hạ lại đi trọng dụng tham quan chứ?

“Không đúng, quan thanh liêm vẫn hữu dụng đấy!”

“Chỉ cần bồi dưỡng ra được một quan thanh liêm có năng lực thì chắc chắn bệ hạ và triều đình sẽ trọng dụng người đó!”

“Thế nên lão phu nhất định phải bồi dưỡng ra được quan thanh liêm!”

“Không những thanh liêm mà còn phải biết làm việc cho dân chúng, biết giải quyết vấn đề giúp triều đình!”

“Tới khi ấy, cả triều ta sẽ toàn quan thanh liêm, bộ mặt triều đình chắc chắn sẽ thay đổi, cuộc sống của dân chúng nhất định sẽ được cải thiện, Đại Võ hoàng triều của chúng ta được cứu rồi!”

Diêu Chính phấn khởi, hẳn ta đã tìm được tín ngưỡng mới của mình, trông bừng bừng sức sống mới hơn!

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Chúc mừng Diêu đại nhân đã tỉnh ngộ! Giống như ngươi nói, phải bồi dưỡng ra quan thanh liêm có năng lực thì mới có tác dụng! Khi khắp triều đều là quan thanh liêm có năng lực thì Đại Võ ắt sẽ được cứu!”

“Thế nhưng bồi dưỡng ra một quan thanh liêm có năng lực là chuyện vô cùng khó khăn!”

Lâm Bắc Phàm thôn thức: “Phải biết rằng sở dĩ quan thanh liêm không đâu lại được tham quan là bởi quan thanh liêm chính trực, biết lễ nghĩa còn tham quan thì không! Quan thanh liêm biết kiềm chế, biết phụng sự còn tham quan thì không! Quan thanh liêm có tấm lòng cao cả còn tham quan lại nhỏ nhen chỉ biết bảo vệ lợi ích của mình!”

“Với điều kiện hạn chế như thế, muốn bồi dưỡng một quan thanh liêm có năng lực là vô cùng khó!”

“Có khó thế nào đi chăng nữa thì lão phu cũng bằng lòng thử!” Trên mặt Diêu Chính ngập tràn vẻ kiên định.

“Được! Bản quan cho ngươi một cơ hội!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Hiện giờ ở Quốc Tử Giám ta còn trống hai vị trí ti nghiệp, thế nên bản quan định đề bạt cho ngươi lên làm chức vụ ấy, phụ trách việc học hành, giáo dục đạo đức, tu dưỡng cho các học trò, không biết Diêu đại nhân có hứng thú hay không?”

Cả người Diêu Chính chấn động, hấn ta kinh ngạc: “Lâm tế tửu, người...”

Trước kia hấn ta vẫn luôn đối phó Lâm Bắc Phàm, ai ngờ Lâm Bắc Phàm lại không tính toán chuyện cũ còn định đề bạt hấn ta lên làm ti nghiệp, để hấn ta được bước vào con đường làm quan một lần nữa, thực hiện hoài bão cả đời này!

Diêu Chính lắp bắp: “Tế tửu đại nhân, tại sao lại như vậy?”

Lâm Bắc Phàm cười híp cả mắt: “Từ khi lên làm tế tửu, công vụ của ta rất nhiều nên ta muốn tìm ai đó san sẻ với mình!

Diêu đại nhân làm quan đã nhiều năm có kinh nghiệm phong phú, đã thế còn ở Quốc Tử Giám một thời gian dài, quen thuộc với công việc tại nơi đây, mà người làm việc cũng rất xuất sắc nên ta mới muốn đề bạt người lên làm ti nghiệp, giúp đỡ công việc cho ta!”

Chương 225: Chờ tin tốt của ta đi

Lâm Bắc Phàm nói rất khéo, song với một người đã làm quan cả đời như Diêu Chính mà nói thì câu nói này của hấn chẳng khác gì đã nhóm cho sinh mệnh thứ hai của hấn ta cháy rục!

Trong lòng Diêu Chính cảm động vô cùng, hàng ngàn hàng vạn lời nói chực trào ra nơi đầu trái tim hấn ta, song hấn ta lại chẳng biết nói gì!

Hấn ta chỉ đành chấp tay, giọng nói có hơi nghẹn ngào: “Đạ tạ... tế tửu đại nhân!”

“Không cần khách khí, ta nên cảm ơn người mới đúng! Cơ mà ta làm chuyện tốt cũng phải có điều kiện!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Người xem, ta đã cho người thăng quan phát tài, người có nên... ấy ấy?”

Diêu Chính sửng người!

Cái tên này!

Ấy ấy?

Ý là định ăn chặn hấn ta nữa hả?

Tế tửu đại nhân lại ăn chặn một kẻ đã từng làm ngôn quan như hấn ta!

“Tể tử đại nhân, người không thể tham lam như vậy, nhà lão phu đã chẳng còn một cắc lẻ nào nữa rồi!”

“Ai bảo ta tham lam? Ta đã lục soát nhà người một lượt rồi, nhà người có bao nhiêu tiền chẳng lẽ ta lại không biết chắc? Ý ta là người cứ dứt lốt cho ta đi đã rồi ta sẽ từ chối!” Lâm Bắc Phàm nói.

Diêu Chính: “Đậu má!”

Hắn ta dứt lốt rồi Lâm Bắc Phàm từ chối?

Ta thì sai lẻ lẻ, còn người vẫn trong sạch chứ gì?

Người cố tình trêu người ta đấy hả?

“Người xem, ta giúp người một chuyện lớn thế kia mà người cũng không cho ta sảng khoái được sao?” Lâm Bắc Phàm bắt mẫn nói.

Diêu Chính: “Đậu má!”

Sảng khoái cái con khi!

Rõ ràng là người muốn tìm kiếm niềm vui trên nỗi đau khổ của ta thì có!

Phải biết rằng cả đời làm quan này của hắn ta luôn chính trực!

Đừng nói đến việc dứt lốt kẻ khác, ngay đến cả việc có chấp nhận dứt lốt hay không hắn ta cũng chưa từng làm!

Hắn ta vẫn luôn lấy đó làm niềm tự hào!

Vậy mà hiện giờ Lâm Bắc Phàm lại bảo hắn ta đi dứt lốt, còn hắn thì từ chối...

Thế chẳng phải là giẫm đạp lên tôn nghiêm của hắn ta ư?

Tên này không còn là người nữa rồi!

Sao hắn có thể nghĩ ra một chiêu ác độc như vậy được?

“Diêu đại nhân, có được hay không? Được hay không người cũng nói một câu cho ta biết, nếu không được thì ta đi đòi người khác! Nói gì thì nói, ti nghiệp Quốc Tử Giám cũng là một chức quan chính lục phẩm, nhiều người tranh giành lắm đấy nhé!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Khoan đã, cho lão phu chút thời gian suy nghĩ! Một chút thôi là được...”

Trong lòng Diêu Chính đang vô cùng xoắn xuýt, vẻ mặt nặng nề u ám hẳn đi.

Rốt cuộc có nên làm hay không đây?

Nếu không làm thì chỉ có thể nói tạm biệt với chức ti nghiệp!

Về sau hẳn ta sẽ chẳng còn cơ hội bước chân lên con đường làm quan nữa, không thể thực hiện hoài bão cả đời này của mình!

Nếu như làm, hẳn ta sẽ vi phạm nguyên tắc và tín ngưỡng cả đời này của mình mất!

Như thế thì liệu hẳn ta có còn là hẳn ta nữa hay không?

Sự lựa chọn này quả thực làm khó hẳn ta vô cùng!

Lâm Bắc Phàm vẫn uống rượu một cách vui vẻ, hẳn đang thưởng thức những sự thay đổi trên gương mặt của Diêu Chính.

Cuối cùng, Diêu Chính hạ quyết tâm.

Hắn ta bước tới bên cạnh tủ sách, dáng đi có hơi nghiêng ngả, đoạn lấy ra một cái hộp khá dài và tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, nói với vẻ đau khổ tột cùng: “Tể tửu đại nhân, đây là tranh chữ của một đại sư mà lão phu cất giữ như bảo bối, hiện giờ lão phu tặng cho người! Chúc ti nghiệp Quốc Tử Giám... lão phu xin nhờ người vậy!”

Nói xong câu ấy, cả người Diêu Chính như thể mất đi hết sức lực!

Cuối cùng hẳn ta vẫn trở thành... người mà bản thân ghét nhất!

Ông trời ơi, tại sao ông lại đối xử với ta như vậy?

Cả người trước mắt này nữa, người đúng là một tên ác ma!

Lâm Bắc Phàm mỉm cười đầy đắc ý, hẳn nói: “Diêu đại nhân, người xem, hiện giờ người rất biết “co giãn” rồi đấy. Chỉ cần nắm được chức quan, chỉ cần vẫn thực hiện được hoài bão, lý tưởng của mình thì chút hy sinh nho nhỏ này có là gì? Nếu rơi

vào tay của tham quan thì người có hối hận thế nào đi chăng nữa cũng vô dụng!”

“Người hãy nhớ...” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ ý vị sâu xa:
“Đừng nhường thứ mà mình yêu thích nhất cho người mà mình ghét nhất! Bởi lẽ người ta sẽ chà đạp và không trân trọng nó!”

Nghe vậy, Diêu Chính lập tức bừng tỉnh, khôi phục lại phần lớn sức sống.

Mẹ nó câu nói này có lý quá đi mất!

Đừng nhường thứ mà mình yêu thích nhất cho người mà mình ghét nhất!

Bởi lẽ người ta sẽ chà đạp và không trân trọng nó!

Vậy nên đâu có làm chút chuyện trái với lương tâm, đâu phải hy sinh một chút thì cũng hoàn toàn xứng đáng!

“Đa tạ đại nhân chỉ bảo, hạ quan đã biết!” Diêu Chính chấp tay.

Lâm Bắc Phàm liếc nhìn tranh chữ, đoạn bảo: “Thứ này chẳng đáng bao nhiêu tiền, người cầm về đi, đợi tin tốt từ ta!”

“Đa tạ tế tửu đại nhân!” Diêu Chính cảm ơn một cách thành khẩn.

Uống rượu xong, Lâm Bắc Phàm bèn trở về.

Buổi tảo triều ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm bẩm báo.

“Khởi bẩm bệ hạ, từ khi vi thần đảm nhận chức vụ tế tửu đến nay vẫn luôn siêng năng cần mẫn, nhẫn nhục chịu khó, không dám lơ là dù chỉ một chút nào! Tuy nhiên công việc của vi thần quá nhiều, không những phải quản lý Quốc Tử Giám mà còn phải giám sát Công bộ! Hơn nữa hai vị trí ti nghiệp ở Quốc Tử Giám vẫn còn trống, ảnh hưởng đến quy trình vận hành bình thường của nơi đây!”

“Chỉ sợ cô phụ hoàng ân nên thần đề nghị bổ sung một quan viên lên đảm nhiệm chức ti nghiệp Quốc Tử Giám!”

“Mong bệ hạ ân chuẩn!”

Chương 226: Kế sách độc ác

Nữ đế đau lòng nói: “Ái khanh vất vả rồi, nhưng chọn ai mới hợp lý đây?”

“Diêu Chính – người đã từng làm quan ngôn trước kia có thể đảm nhiệm chức vụ này ạ!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng bẩm báo: “Diêu đại nhân đã có ba mươi năm liên tiếp làm quan, là người từng trải, có kinh nghiệm phong phú trên quan trường! Hơn nữa hần ta còn là người cương trực công chính, đức hạnh khiến người ta kính nể! Tới nay, Diêu đại nhân đã làm việc ở Quốc Tử Giám được nhiều tháng, cũng đã quen thuộc với công việc nơi đây, làm việc vô cùng xuất sắc!”

“Nên thân đề nghị đề bạt Diêu Chính lên làm ti nghiệp của Quốc Tử Giám!”

Các quan hơi sững sờ.

Diêu Chính đã bị người kéo ngã vậy mà người còn muốn đề bạt hần ta?

Người không sợ hần ta tiếp tục gây phiền phức cho người sao?

Có điều đây là chuyện của Quốc Tử Giám, là địa bàn của Lâm Bắc Phàm nên bọn họ cũng lười chẳng buồn nhúng tay vào!

Nữ đế nói: “Diêu Chính làm quan đúng là không có gì để soi xét, song nhiều khi hần ta chính trực quá nên gây ra rất nhiều thị phi, do đó trẫm mới cho hần ta cáo quan! Hiện giờ cũng tốt hơn rồi nên trẫm sẽ phê chuẩn đề bạt này của Lâm ái khanh, trọng dụng lại Diêu Chính, cho hần ta lên làm ti nghiệp Quốc Tử Giám!”

“Tạ bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm chấp tay.

Sau đó, hần lấy một quyển tấu chương ra.

“Thần vẫn còn một chuyện!”

“Trình lên đây!”

Cùng lúc đó, Lâm Bắc Phàm ở bên dưới lớn giọng nói: “Để thể hiện hoàng ân mệnh mông, để lan truyền tâm lòng của bệ

hạ, vì thần đề nghị con cái đến tuổi của các quan viên từ hàng ngũ phẩm trở lên đều có thể tới học ở Quốc Tử Giám!”

Nữ đế đang ngồi trên long ỷ bỗng sững sờ, các quan cũng vậy!

“Ái khanh, sao ngươi lại nói như vậy?”

Lâm Bắc Phàm chấp tay, bẩm báo: “Một là để thể hiện hoàng ân bao lao, giải quyết vấn đề giáo dục con trẻ của các quan viên! Làm gì có chỗ nào giáo dục tốt hơn Quốc Tử Giám nữa? Chúng thần sẽ cho họ một cơ hội quý báu, quan viên khắp nơi không thể không ghi lòng tạc dạ và sẽ càng trung thành với bệ hạ và triều đình hơn!”

“Hai là con cháu của các quan viên đều ưu tú, phần lớn đều rất xuất sắc, bọn họ tới học ở Quốc Tử Giám có thể tiếp nhận sự giáo dục hoàn hảo hơn để nâng cao năng lực của mình và báo đáp triều đình!”

“Ba là có thể gia tăng tình đoàn kết trong hoàng triều! Con cháu của các quan viên rải rác ở khắp nơi, ngày thường khó có hơi hội được giao lưu, giờ ưu tiên cho chúng một cơ hội để tụ tập cùng nhau học tập và làm việc, cùng nhau hưởng hoàng ân! Tương lai, chúng được làm quan chắc chắn sẽ trung thành với triều đình! Cứ thế, tình đoàn kết trong triều sẽ được nâng lên!”

“Bốn là...”

Lâm Bắc Phàm liệt kê ra mấy điểm tốt rồi mới bảo: “Thế nên đề nghị này của thần ích nước lợi dân, mang tới rất nhiều lợi ích! Vì thần nghĩ mấy đêm liền mới ra được kiến nghị này. trong lòng vui vẻ muốn bẩm báo với bệ hạ ngay, mong bệ hạ ân chuẩn!”

Mọi người đều sững sờ, khóe miệng thì co giật.

Đợi đầy ta tin ngươi!

Tên khốn kiếp này xấu xa thật!

Hắn nói một cách quang minh chính đại như thế, hùng hùng hổ hổ như thế, nhưng mục đích cuối cùng của hắn chẳng phải là để moi tiền hay sao?

Hắn gom hết con cháu quan viên hàng ngũ phẩm trở lên về Quốc Tử Giám trong kinh thành chẳng phải rất có lợi để hắn

vơ vét của cải ư?

Hay lắm!

Cách này mà hần cũng nghĩ ra được!

Kinh thành đã không thể thỏa mãn được lòng tham của người nữa nên người mới duỗi tay ra khắp cả nước đúng không?

Tiếp đó, các quan trong triều nghĩ ngay tới chính mình!

Nếu như đề nghị này được thi hành thì bọn họ cũng phải chịu tai ương theo!

Bởi lẽ thời này người ta quan niệm đông con nhiều của, con cháu đầy đàn, sinh được thì cứ sinh thật nhiều, không được thì tạo cơ hội để sinh, con cái càng nhiều càng tốt!

Quan lớn trong triều như bọn họ sao có thể chỉ sinh một đứa con?

Ít nhất cũng phải hai, ba đứa, nhiều thì lên đến mười mấy đứa!

Nếu chính sách này được áp dụng thì bọn họ sẽ tiếp tục bị Lâm Bắc Phàm bóc lột!

Cho đến cuối cùng, bọn họ sẽ chẳng còn lại gì hết!

Tên khốn khiếp này định “đuổi cùng giết tận” đây mà, quá là ác độc!

“Thần phản đối!” Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu đứng ra lớn tiếng nói.

Nữ đế hỏi: “Cao ái khanh, tại sao người lại phản đối?”

“Khởi bẩm bệ hạ!” Cao Thiên Diệu đáp: “Nếu như con cái đến tuổi của quan viên hàng ngũ phẩm trở lên trong cả nước đều đưa tới học ở Quốc Tử Giám thì số lượng quá lớn! Diện tích Quốc Tử Giám lại có hạn, tài nguyên dạy học cũng có hạn nên không thể đáp ứng được nhiều học trò như vậy! Chúng ta nên tiết kiệm và bảo vệ tài nguyên dạy học để bồi dưỡng những học trò xuất sắc hơn!”

“Thế nên vi thần cho rằng đề nghị này không thỏa đáng, mong bệ hạ minh xét!”

Lâm Bắc Phàm khẽ cười: “Cao đại nhân nghĩ quá rồi, thật ra đâu có nhiều người đến vậy! Hạ quan đã tính rồi, quan viên

hàng ngũ phẩm trở lên trong nước có khoảng hơn bốn trăm người, bình quân mỗi người có từ ba đến bốn người con, như vậy số học trò là khoảng từ một nghìn hai trăm đến một nghìn sáu trăm! Song số lượng đến tuổi đi học đâu có nhiều đến vậy, cũng chỉ hơn hai trăm mà thôi!”

“Trong khi đó Quốc Tử Giám của ta có thể chứa hơn tám nghìn người, hiện giờ cũng chỉ thêm hai trăm người nên hoàn toàn có thể chứa được! Vậy nên đề nghị này hoàn toàn có thể áp dụng!”

Chương 227: Chuẩn bị tuyển thêm người

Các quan nghe vậy đều ngạc nhiên không thôi!

Vậy mà có tận hơn hai trăm người cơ á!

Hơn hai mươi nha nội trong Quốc Tử Giám đã để cho người ăn đến ngập miệng rồi!

Hơn hai trăm người này nữa vậy chẳng phải sẽ khiến người no tức bụng sao?

“Thần phản đối!” Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm đứng ra lên tiếng.

Nữ đế hỏi: “Tiền ái khanh, tại sao người phản đối?”

“Bệ hạ!” Tiền Viễn Thâm lớn giọng nói: “Toàn bộ chi tiêu của Quốc Tử Giám đều dựa vào quốc khố! Nếu đề nghị này được thi hành thì kinh phí chắc chắn sẽ gia tăng! Trước mắt tình hình quốc khố đang căng thẳng, mong bệ hạ minh xét!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Tiền đại nhân lại nói đùa! Có mỗi hai trăm học trò mà thôi, có thể tiêu tốn được bao nhiêu tiền chứ? Mỗi năm tầm ba đến bốn vạn lượng là nhiều lắm rồi! Nếu tình hình quốc khố căng thẳng, không chi được ngân lượng thì hạ quan xin tình nguyện gánh vác! Coi như phát phúc lợi, tạo điều kiện cho quan viên hàng ngũ phẩm trở lên trong toàn quốc!”

Quan văn quan võ trong triều: “Đậu má!”

Một câu vô liêm sỉ thế mà hắn cũng thốt ra được?

Người muốn phát phúc lợi cho các quan ư?

Có mà người đang âm mưu gì đó thì có!

Người bảo người tạo điều kiện?

Có mà kẻ dao lên cổ người ta ấy!

Cầm thú còn có tính người hơn người!

“Thần phản đối!” Công bộ thượng thư Vương Như Thủy đứng ra nói.

“Bệ hạ, đề nghị này không hề thỏa đáng! Giáo dục nhất định phải công bằng, nhất là đối với Quốc Tử Giám làm việc dưới triều đình ta thì lại càng phải công bằng hơn, để mỗi một người đọc sách đều có cơ hội cạnh tranh ngang nhau chứ không phải dựa vào cha mẹ!”

“Nếu đề nghị này được thực thi sẽ gây ra bất công trong ngành giáo dục, khiến người đọc sách mất đi tính tích cực, dân chúng sẽ thất vọng về triều đình! Dần dà sẽ gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng, mong bệ hạ minh xét!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Vương đại nhân nói đúng, giáo dục là phải công bằng! Mỗi một người đọc sách phải có cơ hội cạnh tranh ngang nhau thì mới có cơ hội được vào Quốc Tử Giám! Thế nhưng những vị quan viên kia đã cống hiến biết bao cho bệ hạ, triều đình, dân chúng và quốc gia, mà con cháu của bọn lại không thể bước vào Quốc Tử Giám, như thế là công bằng hay sao?”

“Người có cống hiến cho nước cho dân phải được trọng thưởng, đây mới là công bằng! Ai cũng cho rằng giáo dục con cháu là một chuyện không thể lơ là!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay: “Thế nên vì thần mới cho bọn họ một cơ hội, giải quyết nỗi lo về sau của bọn họ, như thế bọn họ mới cảm động, mới cống hiến hết mình cho nước cho dân! Đối với quốc gia và dân chúng thì đây là một chuyện tốt, mong bệ hạ minh giám!”

“Thần phản đối!”

...

Tiếp đó, lại có thêm vài quan viên đứng ra phản đối.

Song lý do của bọn họ đều bị Lâm Bắc Phàm bật lại, đã thế hắn còn nói có lý vô cùng.

Hắn đã quyết tâm ăn chặn thì ai cản cũng vô dụng!

Các quan vừa tức vừa hận, chỉ hận không thể cầm gạch ném vào mặt Lâm Bắc Phàm!

Nữ đế ngồi trên long ỷ nhìn cảnh tượng ấy với vẻ thanh thoi, trong lòng nàng chỉ muốn cười.

Tên này lại bắt đầu tham lam rồi, sức chiến đấu của hắn đang sục sôi!

Hắn tranh cãi với các quan và chẳng ai có thể làm đối thủ của hắn!

Lần này, các quan trong triều thực sự bị hắn “đè đầu cuội cổ” rồi!

“Được rồi, các người đừng cãi nhau nữa! Các người ai cũng suy nghĩ cho triều đình, cho giang sơn xã tắc, làm tổn thương đến hòa khí sẽ không tốt!”

Nữ đế xem tấu chương, nàng trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Mới này trăm đã suy nghĩ rất lâu, tổng hợp ý kiến từ các bên và thấy đề nghị này có thể thi hành được. Như những gì Lâm ái khanh nói đây, thực thi đề nghị này sẽ không gây ra trở ngại gì!”

“Không!” Các quan nhắm mắt lại một cách đầy tuyệt vọng, bọn họ cảm giác tương lai của mình như phủ một màu đen tối.

Chỉ có Lâm Bắc Phàm là hớn hờ: “Tạ bệ hạ!”

Buổi tảo triều kết thúc, Lâm Bắc Phàm huyết sáo trở về Quốc Tử Giám làm việc.

Diêu Chính đang đợi mòn mỏi ở ngoài cổng.

Trông thấy Lâm Bắc Phàm, hắn ta chạy lẹ tới, thấp thỏm hỏi: “Tể tửu đại nhân, bệ hạ đã đồng ý hay chưa?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Ta xuất trận mà người còn không yên tâm à? Bệ hạ đã đồng ý rồi, tí nữa sẽ ban lệnh, người yên tâm làm ti nghiệp của người đi!”

Diêu Chính vui mừng: “Bệ hạ đồng ý rồi? Vậy thì tốt quá! Lão phu lại được làm quan triều đình rồi! Ha ha...”

Hắn ta kích động như một đứa trẻ già đầu, nước mắt như chỉ trực trào ra!

“Diêu đại nhân, chúc mừng chúc mừng!”

“Hiện giờ phải đổi thành Diêu ti nghiệp rồi chứ nhỉ, ha ha!”

“Diêu ti nghiệp, ha ha!”

...

Quan viên khác trong Quốc Tử Giám cũng thi nhau tới chúc mừng, trong lòng ai cũng ngưỡng mộ!

Mặc dù ti nghiệp chỉ là một chức quan nhỏ hàng lục phẩm, đứng trong triều đình chẳng nói lên được gì, song ở Quốc Tử Giám đã là “dưới một người trên vạn người” rồi, cũng chỉ kém tể tửu mà thôi.

Rất nhiều người cả đời làm quan cũng không với tới được chức vụ này.

Thế nên ai mà chẳng ngưỡng mộ!

“Các vị đại nhân, tối nay lão phu sẽ mở yến tiệc, mời các vị đồng liêu cùng tới chung vui!” Diêu Chính nói.

“Cung kính không bằng tuân mệnh!” Mọi người bật cười.

“Chuyện uống rượu ăn cơm để tối hãy nói! Diêu đại nhân, giờ người lên làm ti nghiệp rồi, trước mắt có một chuyện xin được làm phiền người!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Tể tửu đại nhân, là chuyện gì thế? Đại nhân cứ dặn dò!” Diêu Chính chấp tay, trong lòng hắn ta đang rất hưng phấn, chuẩn bị bắt tay vào việc.

“Quốc Tử Giám chúng ta đang chuẩn bị tuyển sinh, khoảng hai trăm người, người đi chuẩn bị đi!”

Chương 228: Đã lâu không gặp

Mọi người ngỡ ngàng: “Quốc Tử Giám tuyển sinh?”

Hôm ấy, thánh chỉ phong cho Diêu Chính làm ti nghiệp Quốc Tử Giám đã tới.

Đồng thời thánh chỉ yêu cầu quan viên hàng ngũ phẩm trở lên ở các nơi báo danh cho con em đủ tuổi của mình tới Quốc Tử Giám học tập cũng được truyền đi.

Các quan đều sững sờ, sao đột nhiên lại bảo bọn họ đưa con em nhà mình tới Quốc Tử Giám học?

Mặc dù bọn họ không hiểu nhưng đây đúng là một chuyện tốt!

Dẫu sao thì Quốc Tử Giám cũng là học phủ cao nhất toàn quốc, sở hữu tài nguyên dạy học cao cấp, là thánh địa mà kẻ đọc sách trong thiên hạ ao ước!

Có ai không muốn tới đây để được đào tạo chứ?

Hơn nữa học ở Quốc Tử Giám còn có cơ hội kết giao với quyền quý, có lợi cho tương lai của bọn họ!

Đây đúng là một mớ lợi lộc!

Thế là rất nhiều người đã vội vàng khăn gói lên kinh thành.

Song cũng có một vài quan viên có mắt nhìn đã liên lạc với quan ở kinh thành mà mình thân thiết để hỏi thăm.

“Nói nhiều cũng không có ích gì, cứ đến thì biết, nhớ bảo con các ngươi mang nhiều tiền một chút!”

Các quan viên đi hỏi thăm: “Hả?”

Chưa tới hai ngày mà đã có học trò tới báo danh rồi.

Song thứ đón chờ hắn ta lại là những ánh mắt thông cảm, thương hại như đang nhìn một con cừu bất hạnh.

Hắn ta lấy làm lạ hỏi: “Các ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Trên mặt ta có hoa hả?”

Một học trò đi ngang qua nói: “Ta hỏi ngươi một chuyện!”

Hắn ta chấp tay: “Ngươi cứ hỏi!”

“Ngày thường thành tích học tập của ngươi thế nào?”

Hắn ta chợt dạ vô cùng: “Cũng bình thường thôi, miễn cưỡng có thể đọc được hết các chữ! Nếu không có hoàng ân thì ta lấy

đầu ra cơ hội tới học ở Quốc Tử Giám! Đa tạ bệ hạ, đa tạ tế tửu đại nhân!”

Ánh mắt của mọi người lại càng thương cảm hơn.

Đáng thương quá!

Bị người ta bán mà còn giúp người ta đếm tiền!

Trong lòng hắn ta thấy hơi hoang mang: “Tại sao các người lại nhìn ta bằng ánh mắt đấy? Ai giải thích giúp ta được không?”

Cậu học trò đặt câu hỏi kia bèn thở dài một hơi, đoạn vỗ vai hắn ta: “Không có gì, người tự cầu phúc cho mình đi! Hy vọng lần sau khi gặp mặt người vẫn còn thở!”

Hắn ta: “...”

Học trò thứ hai bước tới và ôm hắn ta một cái: “Huynh đệ, bảo trọng nhé!”

Hắn ta: “...”

Học trò thứ ba bước tới: “Huynh đệ, đừng phản kháng, bằng không sẽ càng thảm hơn!”

Hắn ta: “...”

...

Từng người một bước lên như thể đang chào tạm biệt!

Hắn ta nghe mà hoang mang tột độ!

Cứ thế, nửa tháng trôi đi.

Hơn hai trăm học trò đã đến nơi và bắt đầu cuộc sống học tập!

Là tế tửu của Quốc Tử Giám, Lâm Bắc Phàm luôn coi trọng đám học trò này, và để chào mừng bọn họ, hắn đã dày công chuẩn bị một kỳ thi nhập học.

Tổng cộng có hai trăm năm mươi học trò thì có đến hơn hai trăm đưa thi trượt, Lâm Bắc Phàm nhìn mà mặt mày tươi cười, sau đó giải quyết bằng gậy.

Người nào không muốn ăn đòn thì nộp tiền.

Lần thi nhập học này Lâm Bắc Phàm đã kiếm được hơn bốn trăm vạn, khiến các học trò mới phải rót nước mắt!

“Quá thảm, quá vô lý, sao lại đối xử với ta như vậy? Người ta chỉ mới là một đứa trẻ thôi mà!”

“Ngươi còn có tính người không đấy, ngươi có biết luật pháp không thế?”

“Một người như ngươi mà cũng có tư cách làm tể tử ư?”

“Ta muốn tố cáo lên triều đình! Ta phải tố ngươi tội bạo hành!”

...

Lâm Bắc Phàm cầm gậy cười một cách lạnh lùng: “Các ngươi cứ việc đi tố cáo đi! Nếu triều đình tra xét thì ta xong đời, và cha các ngươi cũng không thoát khỏi trách nhiệm đâu, mọi người sẽ cùng nhau chết!”

Các học trò mới run như cây sậy: “Ngươi là đồ ác độc!”

Tiếp đó, đám học trò mới này trừ một vài người có thành tích và phẩm chất không tồi được Lâm Bắc Phàm điều đi ra thì tất cả bị xếp ở cùng nhau, mỗi ngày bị quản lý một cách nghiêm ngặt.

Không nghe lời sẽ bị ăn đánh, không muốn bị đánh thì nộp tiền, không có tiền nộp thì tiếp tục ăn đánh!

Ngày nào cũng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vang vọng!

Tân ti nghiệp Diêu Chính nghe vậy bèn lắc đầu, hẳn ta sẽ không nhúng tay vào.

Dù sao học trò hư đều do Lâm Bắc Phàm quản lý, chỉ hẳn mới có thể trị được đám trò vô pháp vô thiên này.

Còn hẳn ta chỉ cần phụ trách bồi dưỡng những học trò học giỏi và có phẩm chất tốt thôi là được.

Buổi tối hôm ấy là lần thứ ba Tử Nguyệt công chúa tới làm khách tại nhà của Lâm Bắc Phàm và vẫn ở trong thư phòng như lần trước.

Lâm Bắc Phàm nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt, mỉm cười bảo: “Công chúa, lâu lắm rồi không gặp!”

“Trước hết chúc mừng quân sư đại nhân! Mới hơn một tháng không gặp mà ngươi đã trở thành tể tử quyền cao chức trọng,

đã thế còn là tể tử trẻ tuổi nhất từ trước đến nay, tương lai chắc chắn sẽ được lưu danh sử sách!” Tử Nguyệt công chúa cười.

Lâm Bắc Phàm khiêm tốn đáp: “Công chúa quá lời rồi, chỉ là một tể tử nho nhỏ mà thôi, không có gì to tát hết!”

Tử Nguyệt công chúa nghe vậy bèn trợn trắng mắt.

Đúng thật tể tử không phải chức quan to tát gì cho cam, song chỉ trong vòng bốn tháng mà người đã nhảy liên bốn cấp và trở thành tể tử, như vậy đã vô cùng lợi hại rồi.

Không phải kẻ mù hay kẻ mất não thì đều thấy tương lai của người vô cùng xán lạn.

Chương 229: Phiền phức tới

“Nghe đâu quân sư đã phát minh ra tàu đệm khí giúp gia tăng sức mạnh của Đại Võ hoàng triều! Mà hai tháng trước, người còn phát minh ra thần khí khí cầu lớn bay lên trời nữa!”

Tử Nguyệt công chúa cảm thán: “Người khác đều nói người là thần tiên trên trời, có đôi khi bản cung cũng nghi ngờ liệu người có phải thần tiên từ trên trời rơi xuống thật hay không, nếu không sao người lại đa mưu túc trí, có kiến thức uyên bác như vậy?”

“Hai thứ đồ kia ta chỉ tình cờ phát minh ra thôi, không thần kỳ đến vậy đâu!” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ mong chờ: “Tử Nguyệt công chúa, người có muốn cách chế tạo của hai món đồ này không? Vì sự nghiệp của Tà Nguyệt vương triều, ta có thể bán cho công chúa, chỉ cần năm trăm vạn thôi!”

Nữ đế đang đứng trên nóc nhà nghe trộm lập tức sững sờ!

Cái tên này!

Giờ mà hắn vẫn chưa biết an phận, còn muốn kiếm chác tiếp?

Trong mắt người có còn ta, còn triều đình, còn Đại Võ nữa không?

Công chúa nghe mà vô cùng động lòng, dẫu sao bất cứ thế lực lớn nào cũng muốn có được hai món thần khí này, nhất là một quốc gia!

Song suy đi tính lại thì nàng vẫn lắc đầu: “Thôi, đắt lắm! Giờ chúng ta đang chuẩn bị công cuộc xây dựng lại đất nước nên cần rất nhiều tiền! Tạm thời hai món thần khí này chưa có tác dụng đối với chúng ta, đợi sau này khi nào cần thì lại bàn sau vậy!”

“Ồ!” Lâm Bắc Phàm gật đầu, trông hắn có vẻ thất vọng. Không moi được tiền từ tay bà cô giàu có này nên hắn thấy tiếc vô cùng.

“Xem khí sắc của công chúa không tồi, có phải dạo này công chúa gặp được chuyện gì vui không?”

“Đương nhiên rồi! Quân sư, người có biết gần đây bản cung đã làm gì không?” Công chúa hỏi với giọng điệu có hơi khoe mẽ.

“Công chúa đã làm gì rồi?” Lâm Bắc Phàm tò mò.

“Mấy hôm nay về cơ bản Tà Nguyệt đã được di dời đến Võ Tây, đang bắt đầu cuộc cách mạng rồi!”

Gương mặt của Tử Nguyệt công chúa tươi như hoa, nàng nói: “Chúng ta đã làm theo những gì người bảo, thu hút được một đám người thôn quê bằng thuật mê hoặc, sau đó cảm dỗ họ bằng đất đai!”

“Tình hình thế nào rồi?” Lâm Bắc Phàm lại hỏi.

“Tốt một cách bất ngờ luôn!”

Công chúa hưng phấn đáp: “Hiện giờ chúng ta đang tổ chức hàng vạn binh mã, từ đó chọn ra được ba nghìn người xuất sắc, bắt đầu tập quân sự như thường, cũng sẽ truyền dạy một vài môn khinh công cho họ để chuẩn bị cho các trận đánh du kích và đánh vận động trong tương lai!”

“Những người khác chúng ta cũng không lãng phí mà chuyên cử bọn họ đi đào đường hầm!”

“Mọi người ai cũng năng nổ, mọi công việc đều diễn ra vô cùng thuận lợi!”

“Bản cung càng lúc càng tự tin hơn rồi!”

Công chúa cười đến mức không khép được miệng.

“Thế thì tốt quá!” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

“Mọi thứ đều nhờ có quân sư chỉ bảo! Nếu không có quân sư thì hiện giờ chúng ta chẳng khác gì rắn mất đầu, không biết phải làm thế nào nữa!”

Tử Nguyệt công chúa vô cùng cảm động, lấy một tập ngân phiếu ra: “Quân sư, đây là hai trăm vạn, mời quân sư nhận cho!”

Lâm Bắc Phàm nhanh nhẩu nhận tiền, nở nụ cười tươi rói: “Công chúa khách sáo quá rồi! Hôm nay chúng ta nói về tuyến đường bao quanh thành thị từ nông thôn đi! Còn cả cách để làm công tác tư tưởng cho quần chúng nữa, đoàn kết mọi thứ là có thể gây dựng được sức mạnh đoàn kết, đấu tranh chống lại Võ Tây vương!”

“Quân sư, mời chỉ dạy!” Sắc mặt của Tử Nguyệt công chúa trở nên nghiêm túc.

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm bắt đầu chém gió!

Tử Nguyệt công chúa nghe mà tiếp thu được rất nhiều điều, ngoài ra nữ đế trên nóc nhà cũng cũng được lợi, trong lòng nàng khâm phục bội phần.

“Lâm ái khanh quả là một nhà quân sự tài ba!”

“Dù đã theo nghiệp bút nghiên song những lúc chinh chiến trên sa trường, chắc hẳn hẳn cũng là một đại tướng quân!”

“Đại Võ có người là điều may mắn vô cùng lớn!”

Lúc trở về hoàng cung, nàng đã ban một mệnh lệnh bí mật.

“Canh chừng bên Võ Tây cho lắm! Có chuyện gì thì lập tức báo cáo!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Bây giờ đang là những ngày tháng yên bình hiếm có của Đại Võ hoàng triều.

Các thân vương và cả các quốc gia ngoài Đại Võ – nguồn cơn của những trận bạo loạn đều đang vội vàng nghiên cứu chế tạo thần khí khí cầu lớn và tàu đệm khí, chuẩn bị cho trận đại chiến trong tương lai.

Tuy nhiên lúc này, giang hồ bỗng trở nên náo nhiệt.

Trên thực tế, đó giờ giang hồ cũng chưa bao giờ hết náo nhiệt cả.

Đánh đánh giết giết, tranh đấu quyền lợi, những chuyện này đây rầy khắp nơi!

Thế nhưng có thể truyền tới tận triều đình và được Lâm Bắc Phàm chú ý thì không còn là chuyện nhỏ nữa rồi!

“Khởi bẩm bệ hạ, Đại Hạ hoàng triều có một Tông Sư kiếm đạo trẻ tuổi tên là Thượng Quan Kiếm Hồn, tự xưng là kiếm tiên! Hắn ta đến từ phía Tây và vào đất Đại Võ chúng ta, đánh bại các cao thủ trong thiên hạ!”

“Đại Viêm hoàng triều cũng có một Tông Sư đao đạo trẻ tuổi tên u Dương Bá Dao, tự xưng là đao thánh! Hắn ta đến từ phía Đông, vào đất Đại Võ chúng ta đánh bại các cao thủ trong thiên hạ!”

“Hình như hai người này đã giao kèo ngầm với nhau rằng sẽ chuẩn bị gặp mặt ở kinh thành, quyết sống mái một phen!”

“Sự việc nghiêm trọng, mong bệ hạ minh giám!”

Tổng đầu mục Lục Phiến Môn chuyên phụ trách quản lý chuyện trong giang hồ đã bẩm báo với nữ đế như vậy.

Các quan trong triều nghe vậy đều thay đổi sắc mặt!

Chương 230: Kinh thành hỗn loạn

Tông Sư đâu phải cao thủ bình thường!

Đó là cao thủ hàng cấp cao trong giang hồ, một người có thể địch cả ngàn quân, lực sát thương vô cùng lớn!

Nếu như bọn hắn thực sự quyết đấu tại kinh thành thì chắc chắn sẽ hủy hoại kinh thành, đồng thời cũng sẽ khiến hoàng gia mất mặt mũi!

Nữ đế nổi giận: “Từ xưa đến nay cấm lấy võ nghệ để phạm tội! Bọn họ một người tới từ Đại Hạ, một người tới từ Đại Viêm, chắc chắn là thùng dầu mà hai hoàng triều kia định đổ thêm vào lửa, nhân cơ hội làm Đại Võ ta loạn lạc đây mà! Bọn họ tưởng Đại Võ ta không có người thật sao?”

“Bệ hạ giáng tội!” Tổng đầu mục Lục Phiến Môn cúi đầu.

“Ngươi không có tội, tại sao trẫm lại trách ngươi?”

Nữ đế lớn tiếng nói: “Quách ái khanh, để ý động tĩnh của hai người đó cho trẫm, báo cáo tình hình bất cứ lúc nào! Lúc cấp thiết trẫm sẽ phái người của triều đình tới hỗ trợ ngươi!”

“Vâng thưa bệ hạ!” Tổng đầu mục Lục Phiến Môn nhận lệnh.

Lâm Bắc Phàm là tể tử phụ trách việc dạy học, giáo dục, chuyện này chẳng liên quan gì đến hắn nên tham dự buổi tảo triều xong là hắn trở về ngay.

Song vừa mới về đến nhà đã phát hiện cả nhà ai cũng đang bàn về chuyện này.

Tiểu quận chúa chạy lon ton tới, hưng phấn nói: “Lâm Bắc Phàm, ngươi biết gì chưa? Có hai cao thủ Tông Sư tới từ Đại Viêm và Đại Hạ một đường đánh bại biết bao nhiêu địch thủ, bọn họ đang chuẩn bị quyết đấu ở kinh thành đây!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Biết chứ, hôm nay ta đã nghe nói trong buổi tảo triều!”

“Muốn đi xem trận tranh đấu giữa hai vị Tông Sư đó quá!” Mạc Như Sương nắm chặt thanh kiếm trong tay với vẻ say mê.

“Đúng đó đúng đó!” Quách Thiếu Soái cũng gật đầu đầy kích động.

Lâm Bắc Phàm cũng khá mong chờ, khó khăn lắm mới gặp được Tông Sư mà, Tông Sư quyết đấu với nhau còn khó thấy hơn.

Đương nhiên, nếu bọn họ không đấu ở kinh thành thì càng tốt.

“Lâm Bắc Phàm, ngươi nói xem trong hai người họ ai thắng ai bại?” Tiểu quận chúa hỏi.

“Ai thắng ai bại thì ta cũng không quan tâm!” Lâm Bắc Phàm khẽ cười: “Ta chỉ hóng thôi!”

Thời gian cứ thế trôi đi, sức nóng của hai vị Tông Sư trẻ tuổi này cũng càng lúc càng dâng cao, khắp kinh thành bắt đầu bàn tán về chuyện này.

“Các người biết gì chưa? Đại Hạ và Đại Viêm mỗi bên có một vị Tông Sư chưa đến ba mươi tuổi, một người am hiểu sử dụng kiếm một người am hiểu sử dụng đao, bọn họ đã đánh bại biết bao địch thủ trong thiên hạ và chuẩn bị quyết đấu ở kinh thành đây!”

“Cái vị Thượng Quan Kiếm Hồn kia cực kì lợi hại! Nghe đâu hắn ta đã từng chém đứt thác nước cao cả trăm trượng chỉ bằng một đường kiếm thôi đấy! Vết kiếm lưu trên đá của thác nước trải qua một thời gian dài mà vẫn không biến mất!”

“Còn vị u Dương Bá Đao kia cũng ghê gớm lắm! Nghe đâu từng có hơn nghìn tên cướp cưỡi ngựa không biết thức thời muốn cướp của hắn ta! Kết quả hắn vung đao thánh một nhát, đám cướp đó đã đứt làm đôi, máu chảy thành sông!”

“Hai người này phi phàm thật đấy! Bọn họ mà đánh nhau thì chắc chắn sẽ khiến người ta vô cùng mong chờ!”

“Không biết Đại Võ ta có Tông Sư nào trẻ tuổi có thể sánh ngang được không?”

...

Mọi người đều đang bàn tán sôi nổi, thậm chí có người còn mở nhà cái, cá cược xem ai sẽ là người chiến thắng.

Tuy nhiên, so với sự náo nhiệt bên ngoài thì bầu không khí trong triều đình lúc này lại vô cùng căng thẳng và nghiêm túc.

“Bệ hạ, bọn họ đã nói sẽ gặp mặt tại kinh thành, chuẩn bị phân cao thấp với nhau! Thuộc hạ đã phái người tới khuyên giải nhưng không có tác dụng!” Mồ hôi đổ đầy trên gương mặt của tổng mục đầu Lục Phiến Môn, hắn ta báo cáo.

Sắc mặt của các quan trở nên nặng nề hơn hẳn.

Hai vị Tông Sư quyết đấu trong kinh thành chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Nhờ đâu bọn họ điên cuồng chém giết cũng không biết sẽ chết bao nhiêu người nữa.

Thậm chí quyền uy của triều đình cũng sẽ bị bọn họ kéo xuống!

“Nào có lý này! Bọn họ đang cố ý gây hấn với triều đình Đại Võ chúng ta! Nếu bọn họ đã muốn đi chết thì trẫm thành toàn cho bọn họ!” Nữ đế tức giận: “Quách ái khanh, trẫm phái hai tướng tới giúp đỡ ngươi!”

“Đa tạ bệ hạ!” Tổng mục đầu Lục Phiến Môn thở phào một hơi.

Có thể làm tướng của triều đình thì ít nhất cũng phải là Tông Sư, như thế thì khi đối mặt với hai vị Tông Sư trẻ tuổi này mới có sức mạnh mà đối đầu!

Tổng mục đầu Lục Phiến Môn đưa hai tướng tới tìm bọn họ thì bọn họ lại biến mất không thấy tăm hơi đâu.

Khi một Tông Sư muốn ẩn nấu thì khó mà tìm ra được.

Có điều bọn họ đã tuyên bố sẽ gặp nhau ở kinh thành quyết đấu một trận rồi cơ mà!

Thế là kinh thành lại càng náo nhiệt hơn, mọi người đều đang thảo luận về chuyện này.

Bên cạnh đó còn có rất nhiều cao thủ võ lâm chuẩn bị tới để xem trận đấu giữa hai Tông Sư!

Cao thủ võ lâm càng nhiều thì sự tình sẽ càng dễ âm ỉ và hỗn loạn!

Không được dùng võ nghệ để phạm pháp, đây không phải chỉ nói suông thôi đâu!

Ví dụ như Lâm Bắc Phàm gặp hai thiếu hiệp muốn hành hiệp trượng nghĩa, lấy của kẻ giàu chia cho kẻ nghèo, sau đó lại vô cùng bất hạnh đụng phải lão hòa thượng trông nhà, bị đánh ngất và đưa tới quan phủ.

“Tĩnh Đài, khoảng thời gian này kinh thành khá hỗn loạn, ngươi để ý nhà cửa hơn nhé!” Lâm Bắc Phàm dặn dò.

“Vâng, thưa sư phụ!” Lão hòa thượng chấp hai tay nói: “Nhưng sư phụ cũng sẽ gặp nguy hiểm lắm, để tiểu tăng đi theo cho!”

“Không cần!” Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Có Như Sương với Thiếu Soái là đủ rồi!”

“Vâng, sư phụ!” Lão hòa thượng không có chấp nữa.

Mặc dù kinh thành hỗn loạn, song Lâm Bắc Phàm vẫn thong thả ra ngoài.

Bởi lẽ dựa vào thực lực hiện giờ của mình, chẳng mấy ai trong thiên hạ có thể làm hắn bị thương được.

Dù có là Tông Sư thì hắn cũng đấu được!

Đúng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm trông thấy có một người đang uống rượu một mình ở trên lầu không xa.

Trên người hắn ta mặc một bộ y phục trắng muốt, tóc thả phía sau lưng, trông dày vô cùng.

Ngoài ra còn có hai hàng râu đen, cả người trông anh tuấn phi phàm như một thanh kiếm!

Chương 231: Thanh kiếm này không tồi

Lâm Bắc Phàm cảm nhận được luồng kiếm ý ẩn giấu bên trong con người ấy!

Luồng kiếm ý này vô cùng mãnh liệt!

Chỉ là hiện giờ nó đang được trói chặt bên trong cơ thể của hắn ta như kiếm được cất trong vỏ, không để người khác quan sát thấy.

Bằng không một khi nó được phóng ra thì chắc chắn sẽ long trời lở đất, không một ai ngăn cản được!

Trong lòng hắn khẽ nhủ, người này chắc là vị kiếm tiên đến từ phía Tây rồi.

Lúc bấy giờ, kiếm tiên trên lầu cũng chú ý tới Lâm Bắc Phàm.

Hắn ta chỉ liếc nhìn một cái đã lập tức cảm thấy kinh ngạc.

Bởi lẽ đây là thiếu niên đẹp nhất mà hắn ta từng thấy, mặt tựa ngọc sáng, mắt tựa sao trời, đúng là chẳng ai sánh bằng.

Mặc dù trên người hắn mặc cẩm bào sang trọng, liếc mắt cái là biết hắn xuất thân nhà quan, song hắn không hề tỏ vẻ kiêu ngạo, lúc nào cũng ung dung, mộc mạc và thanh thuần.

Điều khiến người ta bất ngờ hơn là khi trông thấy hắn ta, sắc mặt hắn vẫn chẳng thay đổi gì, không vui cũng chẳng buồn.

Phải biết rằng hiện giờ mặc dù hấn ta đã thu bớt sự sắc bén trên người mình và trở lại bình thường, song người bình thường cũng không thể nhìn thẳng được.

Người thường nhìn thấy hấn ta sẽ tự biết lượng sức mà cúi đầu.

Một vài người có tu vi võ đạo cũng không dám nhìn thẳng vào hấn ta, trong lòng bọn họ ớn lạnh, ánh mắt thì trốn tránh.

Thế nhưng thiếu niên trước mặt này vẫn luôn bình tĩnh như thể giữa nhìn hấn ta và nhìn người bình thường vốn chẳng có gì khác biệt, đều là người xa lạ cả!

Đúng là thú vị!

Hấn ta rót một ly rượu, kính Lâm Bắc Phàm từ xa, đoạn cười bảo: “Thiếu niên, ngươi có hứng thủ uống một ly với bản tọa không?”

Giọng nói của hấn ta không lớn song Lâm Bắc Phàm lại nghe được vô cùng rõ ràng.

“Không có hứng thú!” Lâm Bắc Phàm nhìn sang chỗ khác và tiếp tục đi về phía trước.

Tên kiếm tiên này là một mớ phiền phức, hấn lười chẳng buồn dính dáng đến đâu!

Kiểm tiên ngồi trên lầu sững sờ.

Đây là lần đầu tiên có người từ chối hấn ta một cách dứt khoát như vậy!

Thế nên sự tò mò của hấn ta dành cho Lâm Bắc Phàm càng tăng lên.

Hấn ta cười ha ha, thân người xuất hiện trước mặt Lâm Bắc Phàm, một tay khoát lên vai hấn, mỉm cười bảo: “Ngươi không có hứng thú nhưng bản tọa thì có! Nào nào nào, uống một ly với bản tọa, không uống thì không được đi!”

Vụt một tiếng, hai người lại xuất hiện trên lầu.

Kiểm tiên ngồi ở vị trí cũ của hấn, còn Lâm Bắc Phàm thì bị hấn ta ấn xuống ngồi chỗ đối diện.

Sau đó, hấn ta đích thân rót rượu cho Lâm Bắc Phàm.

“Nào, uống với bản tọa một ly!”

Lâm Bắc Phàm nhìn ra rồi, đây là một kiếm tiên khá cởi mở và phóng khoáng.

Chẳng trách hắn ta lại tự xưng là kiếm tiên, đúng là có dáng vẻ của tiên thật.

Lúc bấy giờ, Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái cũng xông lên chặn trước người Lâm Bắc Phàm, tay đặt trên kiếm.

“Không được làm công tử nhà ta bị thương!”

Hai người vô cùng căng thẳng, mồ hôi túa cả ra.

Nói thật thì không căng thẳng không được ấy chứ!

Lâm Bắc Phàm bị hắn ta đưa đi một cách dễ dàng như thế khiến hai người họ chưa kịp phản ứng. Tên trước mắt này chắc chắn là một cao thủ,бет cũng phải tầm Tiên Thiên.

Lâm Bắc Phàm phát tay: “Không cần căng thẳng, bỏ vũ khí xuống! Hắn ta có muốn đánh ta thì các ngươi cũng không ngăn nổi đâu!”

Kiếm tiên cười ha ha: “Nói đúng lắm! Ta muốn đánh thiếu gia nhà các ngươi thì ông trời có xuống cũng vô dụng! Vẫn là thiếu gia nhà các ngươi có mắt nhìn! Mau nếm thử rượu đi, đây là ly rượu đầu tiên bản tọa rót cho người khác đây, mùi vị thế nào?”

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái bèn lui xuống, song tay bọn họ vẫn không rời khỏi kiếm, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào kiếm tiên.

Kiếm tiên lười chẳng buồn để ý hai tên lâu la này, hắn ta nhìn Lâm Bắc Phàm uống cạn ly rượu, đoạn hỏi: “Mùi vị thế nào?”

“Cũng thường thôi, kém xa rượu nhà ta!” Lâm Bắc Phàm dừng dừng đáp.

“Đây là rượu mà bản tọa đích thân rót cho ngươi đây, thế mà ngươi lại chê bình thường ư?” Kiếm tiên sững sờ.

“Vậy thì có sao?” Lâm Bắc Phàm bật cười: “Ai rót rượu cho ta thì đều là người, chẳng lẽ ngươi không phải là người? Ngươi còn có thể khiến ta nếm được vị gì khác hả?”

Kiểm tiên lại sững sờ, sau đó hấn ta vỗ đùi, cười ha ha: “Nói đúng lắm! Nói đúng lắm! Cậu thiếu niên này thật là thú vị, nào nào... bản tọa lại rót cho ngươi một ly!”

Thế là hấn ta lại rót cho Lâm Bắc Phàm một ly rượu nữa.

Lâm Bắc Phàm uống cạn.

Lúc bấy giờ, ánh mắt hấn để ý đến một thanh kiếm trên bàn.

Thanh kiếm này được tra trong vỏ, vỏ kiếm trông có vẻ được làm từ vật liệu tốt nhất, ánh sáng rực rỡ, còn được điểm xuyết tinh xảo, đây chắc chắn là một bảo vật.

Không cần nghĩ nhiều, thanh kiếm này nhất định là kiếm tốt tuyệt thế.

Kiểm tiên để ý thấy ánh mắt của Lâm Bắc Phàm bèn mỉm cười, hỏi: “Kiếm của bản tọa thế nào?”

“Thanh kiếm này không tồi!” Lâm Bắc Phàm bình tĩnh cho đánh giá.

Thế nhưng kiếm tiên lại hơi bất mãn: “Đâu chỉ là không tồi! Bản tọa cho ngươi hay, thanh kiếm này được rèn từ sắt lạnh ngàn năm, là một món vũ khí thần binh độc nhất vô nhị, kiếm quang cực kì sắc bén, đưa kiếm là máu sẽ đổ! Các anh hùng thiên hạ và vô số hào kiệt đổ sức với bản tọa đều chết vì nó đấy! Thế mà ngươi chỉ bảo là không tồi thôi ư?”

Chương 232: Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại

“Ta biết có một thanh kiếm tên là Thanh Cương Lợi Kiếm!”

Lâm Bắc Phàm nói một cách thông thả: “Sắc bén và vô cùng cứng cáp, có thể tranh hùng xưng bá!”

“Thanh kiếm này không tồi! Người dùng kiếm có thể nói là một vị thiếu hiệp võ lâm!” Kiếm tiên gật đầu, cười: “Nhưng so với kiếm của bản tọa thì vẫn còn kém xa lắm, không đáng nhắc đến! Không đáng nhắc đến!”

“Ta biết có một thanh kiếm tên là Tử Vi Nhuyễn Kiếm!”

Lâm Bắc Phàm lại bảo: “Thanh kiếm này nhẹ nhưng lại sắc nhọn và biến hóa linh hoạt, tốc độ nhanh, đi sau mà lại tới

trước!”

“Thanh kiếm này không tồi! Người dùng kiếm có thể coi là một đại hiệp võ lâm hoặc là một người giỏi dùng kiếm!” Kiếm tiên đánh giá: “Song nếu so với kiếm của bản tọa thì vẫn còn kém lắm!”

“Ta còn biết một thanh kiếm tên Huyền Thiết Trọng Kiếm!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Thanh kiếm này nặng hơn ba mươi cân, không có mũi kiếm! Thế nhưng, kiếm nặng không sắc bén, tuy thô mà lại thật, có thể xuất chiêu phong phú, một nhưng có thể địch lại cả mười!”

“Hay cho một thanh Huyền Thiết trọng kiếm!”

“Hay cho một câu kiếm nặng không sắc bén, tuy thô mà lại thật!”

“Hay cho xuất chiêu phong phú, một nhưng có thể địch lại cả mười!”

Kiếm tiên nói liền thoảng: “Người sở hữu thanh kiếm này có thể coi là hào kiệt võ lâm, cao thủ trong kiếm đạo! Nếu có vinh dự được gặp, bản tọa muốn thỉnh giáo hấn ta một phen! Có điều kiếm của hấn ta vẫn không bằng kiếm của bản tọa đâu!”

“Ta còn biết một thanh kiếm tên là Mộc Kiếm!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Thanh kiếm này được làm từ gỗ thông thường, không mạnh mẽ như Thanh Cương Lợi Kiếm, không nhẹ nhàng như Tử Vi Nhuyễn Kiếm, cũng không nặng như Huyền Thiết Trọng Kiếm, song lại có thể khiến người không bị ngoại vật ngăn cản, biến cỏ cây, đá tảng thành kiếm!”

Sắc mặt kiếm tiên thay đổi: “Kiếm tốt! Đây là thanh kiếm hiếm có khó tìm! Một thanh kiếm tuyệt vời! Thanh kiếm này có thể so sánh với kiếm của bản tọa đấy! Người xem!”

Trong tay hấn ta xuất hiện một chiếc lá, sau đó chiếc lá quét một đường nhẹ.

Ly rượu trên bàn bị chém rất ngọt, rượu tràn ra ngoài.

Cả quá trình, hấn ta chẳng cần dùng đến nội lực, thậm chí còn chẳng dùng đến kiếm khí.

Hắn ta chỉ dùng kiếm ý đã chém vỡ ly rượu.

Kiếm tiên đắc ý vô cùng: “Người xem kiếm của bản tọa có đạt được đến cảnh giới đó hay không?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Đúng là không tồi! Người đã đạt đến cảnh giới của Mộc kiếm rồi đấy!”

“Ha ha!” Kiếm tiên mỉm cười một cách đắc ý.

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm lại chuyển chủ đề: “Nhưng ta còn biết một thanh kiếm nữa tên Vô Kiếm, thanh kiếm này còn mạnh hơn!”

“Vẫn còn kiếm mạnh hơn cả Mộc Kiếm nữa sao?” Kiếm tiên kinh ngạc, đoạn hỏi: “Đó là kiếm gì?”

Lâm Bắc Phàm chỉ vào ly rượu đã rỗng.

Hắn ta lập tức rót rượu cho Lâm Bắc Phàm: “Mau nói đi!”

Uống rượu xong, Lâm Bắc Phàm thông thả bảo: “Thật ra cũng không tồn tại kiếm, kiếm chính là bản thân, bản thân chính là kiếm! Người và kiếm hợp làm một, Vô kiếm thắng hữu kiếm, vô chiêu thắng hữu chiêu!”

“Kiếm và người hợp làm một! Vô kiếm thắng hữu kiếm... một thanh kiếm tuyệt vời làm sao! Người sở hữu thanh kiếm này chắc chắn là một Tông Sư kiếm đạo! Kiếm của ta không sánh bằng được!”

Kiếm tiên lẩm bẩm, trong lòng như đã ngộ ra điều gì đó.

“Đúng là một thanh kiếm tốt! Nếu như ta có kiếm thuật như vậy thì chắc chắn sẽ vô địch thiên hạ!” Quách Thiếu Soái si mê.

“Không cần theo đuổi cảnh giới của Vô Kiếm, chỉ cần đến cảnh giới Nhuyễn Kiếm thôi ta cũng đã hài lòng rồi!” Mạc Như Sương nói.

Lúc này, kiếm tiên vội vã bảo: “Ai sở hữu thanh kiếm này thế? Tại sao đó giờ bản tọa chưa từng nghe danh hắn? Mau nói cho bản tọa biết là ai, hắn ở đâu, bản tọa nhất định phải thảo luận kiếm đạo với hắn!”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Ta đã nói rồi đó!”

Kiểm tiên sững sờ: “Người nói rồi?”

“Đúng vậy, ta đã nói mấy lần rồi!”

Lâm Bắc Phàm cười: “Thanh Cương Lợi Kiếm là hắc, Tử Vi Nhuyễn Kiếm là hắc, Huyền Thiết Trọng Kiếm là hắc, Mộc Kiếm là hắc, và Vô Kiếm cũng là hắc! Năm thanh kiếm này đều là hắc!”

“Năm thanh kiếm... đều là hắc!” Kiếm tiên cực kì bất ngờ.

Kiểm tiên nhắm mắt, nhớ lại những gì Lâm Bắc Phàm vừa nói.

Hắn ta phát hiện năm thanh kiếm này chính là kinh nghiệm và sự giác ngộ của người luyện kiếm kia!

Nói một cách khác, người đó chính là kiếm đạo phiên bản hoàn chỉnh!

Người đó đã gợi mở cho hắn ta quá nhiều, đã vẽ đường chỉ lối cho tương lai của hắn ta!

Lâm Bắc Phàm lại bảo: “Người này tự xưng là Kiếm Ma, học kiếm từ nhỏ, vì khắp thiên hạ không có địch thủ nên bình sinh chỉ mong thất bại một lần mà không được nên còn xưng là... Độc Cô Cầu Bại!”

“Kiếm Ma... Độc Cô Cầu Bại! Hay lắm, hay lắm! Ta bái phục!” Kiếm tiên phục sát đất.

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái ở bên cạnh cũng khâm phục bội phần.

Một tiếng Kiếm Ma đã thể hiện được hết sự đam mê của hắn ta dành cho kiếm!

Một tiếng Độc Cô Cầu Bại đã minh chứng cho việc hắn ta chính là người vô địch!

Từ xưa đến nay liệu có ai sánh ngang được với hắn ta?

Lâm Bắc Phàm cười thầm trong lòng, xem ta lừa chết ngươi này!

Mặc dù thực lực của Kiếm Ma không bằng ngươi thật nhưng đạo lý về kiếm và kiếm đạo thì hắn ta tinh thông lắm.

Người ta là một Tông Sư kiếm đạo ngàn năm mới thấy một lần, chỉ là bị thế giới hạn chế mà thôi. Nếu như hắn ta có thể

đến được thế giới này thì chắc chắn sẽ phát triển phong cách của bản thân một cách nhanh chóng và tạo nên truyền thuyết bất hủ!

Chương 233: Không uống thì thật đáng tiếc

“Tiểu huynh đệ, ngươi cho ta bái kiến lão tiên bối Kiếm Ma được không? Thân là một người dùng kiếm, nếu không được bái kiến tiên bối thì quả thực là nỗi tiếc nuối cả đời! Xin ngươi đây!” Kiếm tiên hơi kích động và cũng hơi thấp thỏm.

Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái cũng mong chờ.

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh đáp: “Không có cơ hội rồi, hắn đã chết!”

Kiếm tiên kinh ngạc: “Hắn chết rồi ư? Sao lại chết? Một người mạnh như thế...”

“Người ở đời có ai không chết? Dù ngươi có độc nhất vô nhị, có đẹp nhất thiên hạ thì đến tuổi vẫn phải trở về với cát bụi thôi! Dù ngươi là một thể hệ thiên kiêu, có tu vi tinh thông thì đến tuổi ngươi vẫn hóa thành nắm đất! Chẳng có ai địch lại được năm tháng cả đâu!” Lâm Bắc Phàm nói.

Kiếm tiên chấn kinh, đoạn cười khở: “Nói cũng phải, bản tọa cố chấp quá rồi!”

Hắn ta chỉ đành buồn bực mà uống rượu, trong lòng ngập tràn nỗi tiếc.

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm lại bảo: “Thật ra ta còn biết một thanh kiếm...”

“Vẫn còn sao?” Kiếm tiên ngạc nhiên.

Phải biết là đối với hắn ta mà nói, cảnh giới Vô Kiếm đã là cảnh giới cao nhất của kiếm đạo rồi!

Không vương bận thứ gì, không vương bận cả kiếm, mọi thứ trên đời đều có thể làm kiếm!

Người và kiếm hợp nhất, bản thân chính là thanh kiếm sắc bén nhất!

Vì bản thân chính là thanh kiếm ấy cho nên mới nói vô kiếm thắng hữu hữu kiếm, vô chiêu thắng hữu chiêu!

Đây là một cảnh giới có tu vi kiếm đạo vô cùng khủng khiếp, có lẽ cả đời này hãn ta cũng chưa chắc đã có cơ hội đạt tới cảnh giới này!

Nhưng thiếu niên trước mặt hãn ta lại nói vẫn còn một kiếm đỉnh hơn cả thanh kiếm vô địch này!

“Tất nhiên là có rồi!” Lâm Bắc Phàm thản nhiên đáp: “Người phải biết rằng, con đường học tập không có điểm cuối cùng, con đường luyện võ cũng không có điểm kết thúc! Vậy thì tại sao lại không thể có cảnh giới nào cao hơn cảnh giới Vô Kiếm cơ chứ?”

“Đó là thanh kiếm gì vậy?” Kiếm tiên sốt ruột dò hỏi.

Hai người Mạc Như Sương nghiêng tai lắng nghe, không muốn bỏ lỡ cơ duyên vĩ đại này.

“Cảnh giới Vô Kiếm mà chúng ta vừa nhắc tới, nhắc nhở chúng ta phải coi như trong tay không có kiếm nhưng trong lòng có kiếm, bản thân mình mới chính là kiếm! Vì vậy cho dù không có kiếm thì vẫn vô địch thiên hạ! Ta nói có đúng không?”

“Không sai! Cảnh giới Vô Kiếm tức là trong tay không có kiếm nhưng trong lòng có kiếm!” Kiếm tiên gật đầu liên tục.

“Nhưng thanh kiếm đó vẫn có nhược điểm!”

Kiếm Tiên sững sốt: “Sao lại có nhược điểm được? Trong tay người không cầm kiếm, người không cầm kiếm thì đối thủ sẽ không thể phá giải chiêu kiếm của người, không thể phá giải thì không thể đánh bại người, đây là thanh kiếm hoàn hảo lắm cơ mà!”

“Bởi vì trong lòng người đó vẫn có kiếm!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Trong lòng có kiếm sao?” Kiếm Tiên không hiểu.

“Trong lòng có kiếm thì không thể buông bỏ!”

Ánh mắt Lâm Bắc Phàm sáng lên, nói: “Bất kể hãn ra chiêu gì thì cũng sẽ dùng kiếm chiêu! Bất luận người đó gặp phải kẻ

địch như thế nào cũng đều sẽ dùng kiếm để đánh trả! Cho dù người đó gặp phải chuyện phiền phức gì thì cách giải quyết duy nhất cũng chỉ có kiếm pháp! Cuối cùng, thứ mà cả đời người đó theo đuổi chẳng qua cũng chỉ là kiếm đạo mà thôi! Nhưng người phải biết rằng, võ đạo có muôn hình vạn trạng, kiếm đạo chỉ là một trong số đó mà thôi!”

Mọi người không kim lòng được mà gật đầu: “Có lý lắm!”

Kiếm tiên khiêm tốn xin Lâm Bắc Phàm chỉ bảo: “Xin hỏi thiếu niên, thanh kiếm thứ sáu này là...”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng đáp: “Thanh kiếm thứ sáu mà ta nhắc tới chính là... trong tay không có kiếm mà trong lòng cũng không có kiếm!”

“Trong tay không có kiếm mà trong lòng vẫn có kiếm thì vẫn sẽ phải suy nghĩ về thanh kiếm trong lòng, không thể thoát ra được! Chỉ tới khi trong tay không có kiếm mà trong lòng cũng không có kiếm mới có thể không bị ràng buộc với thứ gì, cũng không bị ràng buộc với lòng, thích gì làm nấy!”

“Lúc này, thanh kiếm đã không còn là một thanh kiếm nữa! Nó có thể là một thanh đao, có thể là một cây thương, có thể là một cái rìu, tóm lại chỉ cần giết được kẻ địch thì nó có thể trở thành bất cứ thứ gì! Không gì có thể ràng buộc được người, giới hạn người!”

“Đây là một cảnh giới trong truyền thuyết, ta gọi cảnh giới này là...”

Lâm Bắc Phàm nói từng chữ: “Cảnh giới Vô Vô!”

“Cảnh giới Vô Vô! Hay cho cảnh giới Vô Vô!”

Kiếm tiên vỗ tay khen hay, trông vẻ mặt vô cùng kích động:

“Đây quả nhiên là cảnh giới cao hơn cảnh giới Vô Kiếm! Đạt tới cảnh giới này sẽ không bị giới hạn bởi kiếm đạo nữa mà có thể là đao đạo, có thể là thương đạo, có thể là bất cứ đạo gì, là gốc rễ của võ đạo!”

“Không sai! Trên đời có hàng nghìn hàng vạn con đường, trăm sông cũng đổ về một biển mà thôi!” Lâm Bắc Phàm tổng kết.

“Nói phải lắm! Giờ ta nên uống cạn một ly!” Kiếm tiên vô cùng kích động.

Hắn ta lập tức rót rượu cho Lâm Bắc Phàm rồi lại rót rượu cho mình.

Còn chưa chờ Lâm Bắc Phàm cầm ly rượu lên, hắn ta đã cầm ly rượu lên trước, uống cạn một hơi.

“Thật sảng khoái! Ha ha... Cả hai người các người nữa cũng uống cạn một ly đi!”

“Lúc này mà không uống thì thật là đáng tiếc!”

Hắn ta còn tự rót cho hai người Mạc Như Sương một ly rượu.

Hai người Mạc Như Sương nhìn nhau rồi lại nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, Lâm Bắc Phàm gật đầu thì bọn họ mới uống.

Chương 234: Tất nhiên là thay thế ông trời rồi!

Lúc này, kiếm tiên đã uống liền vài ly rượu nhưng vẫn rất kích động.

Hắn ta hết như một tên côn đồ lưu manh, lười biếng nằm xuống, vẻ mặt tràn ngập ý cười thỏa mãn: “Hôm nay, bản tọa thật sự đã được mở rộng tầm mắt rồi! Biết được Thanh Cương Lợi Kiếm, Tử Vi Nhuyễn Kiếm, Huyền Thiết Trọng Kiếm, Mộc Kiếm, bốn cảnh giới lớn của kiếm đạo, còn biết được cảnh giới Vô Kiếm và cảnh giới Vô Vô cao hơn cả bốn cảnh giới lớn này nữa, ha ha!”

“Bản tọa cả đời luyện kiếm, vốn tưởng rằng bản thân đã tu luyện đến tận cùng rồi, không ngờ vẫn còn con đường dài như thế phải đi, quả nhiên ông trời đối xử với bản tọa không tệ! Lần này đi về phía Đông đã đi đúng đường rồi, ha ha!”

“Nào nào, thiếu niên, chúng ta lại uống một ly nữa! Hôm nay chúng ta không say không về, ha ha!”

Hắn ta lại ân cần rót cho Lâm Bắc Phàm một ly rượu.

Xem ra thân phận của hai người đã bị đảo lộn cả rồi.

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh cầm ly rượu lên, khẽ cười một tiếng: “Mới thế mà đã thỏa mãn rồi sao? Người có biết là trên cảnh giới Vô Vô, vẫn còn một cảnh giới khác nữa hay không?”

Kiểm tiên đang uống rượu bỗng phụt một tiếng, phun hết chỗ rượu trong miệng ra ngoài

Hai mắt hấn ta trừng lớn, thốt lên với vẻ ngạc nhiên: “Sao vẫn còn nữa thế?”

Ngay cả hai người Mạc Như Sương ở bên cạnh cũng không thể ngồi yên được nữa mà đều thốt lên đầy sùng sốt.

“Sao vẫn còn nữa vậy? Cảnh giới Vô Vô vẫn chưa phải cảnh giới mạnh nhất ư?”

“Đó là cảnh giới thần tiên gì vậy chứ?”

Nhìn vẻ mặt hoảng hốt của mọi người, Lâm Bắc Phàm rất bình tĩnh mà xua tay: “Bỏ đi, không nói nữa! Chúng ta uống rượu! Uống rượu!”

“Thiếu niên, sao lại không nói chứ? Mau nói đi!” Kiểm tiên vô cùng sốt ruột, trong lòng cằn cào như thể bị con khỉ gãi lấy gãi để vậy.

Hai người Mạc Như Sương nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt u oán.

Ghét nhất là cái kiểu nói chuyện nửa vời, không đầu không đuôi, vô cùng khó chịu!

“Nói ra thì có tác dụng gì? Dù sao thì cả đời này ngươi cũng chẳng thể đạt tới cảnh giới đó đâu, nói ra chỉ thêm phiền não mà thôi! Chúng ta vẫn nên thực tế một chút thì hơn, uống rượu ăn cơm chẳng phải thoải mái hơn sao?”

Đến lượt Lâm Bắc Phàm rót rượu cho người kia.

Kiểm tiên không uống nổi nữa mà vẫn nhìn Lâm Bắc Phàm với ánh mắt nôn nóng: “Ôi, ngươi làm ta sốt ruột muốn chết rồi đây này! Đã đến nước này rồi sao lại không nói cơ chứ? Mau nói đi, coi như ta nợ ngươi một ân tình, được chưa hả?”

Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ coi thường: “Hừ! n tình của ngươi đáng mấy xu tiền, ta cần cũng có tác dụng gì?”

Kiểm tiên bối rối!

Lại còn có người coi thường ân tình của hấn ta nữa sao?

Phải biết rằng hấn ta là một vị Tông Sư vô địch, hơn nữa là còn Tông Sư kiếm đạo, là một trong những cường giả mạnh nhất trên thế giới!

Chẳng biết có bao nhiêu người muốn có ân tình của hấn ta mà không được kia!

Vậy mà ngươi lại còn chê là thế nào?

Lúc này, Lâm Bắc Phàm bình tĩnh giơ ba ngón tay lên: “Một ân tình thì làm sao mà đủ được chứ, ít nhất phải ba ân tình!”

Kiểm tiên: “Đậu má!”

Còn dám mặc cả với hấn ta, đòi thêm hai ân tình nữa chứ!

Có phải tên này không biết ân tình của hấn ta quý giá đến mức nào hay không?

Kiểm tiên sốt ruột xua tay: “Được rồi, được rồi! Ba ân tình thì ba ân tình, mau nói đi! Nhưng nếu ngươi không thuyết phục được ta thì đừng nói là ba ân tình, dù chỉ một ân tình ta cũng không cho ngươi đâu! Ta sẽ đánh ngươi toi bời hoa lá, ngươi cứ liệu mà làm!”

“Nhất định ngươi sẽ không thất vọng đâu!”

Lâm Bắc Phàm uống một ngụm rượu rồi mới chậm rãi lên tiếng: “Cảnh giới Vô Vô này à, có thể nói là đã đạt tới điểm cực hạn của con đường tu luyện rồi! Không chỉ tinh thông về kiếm đạo mà còn tinh thông đủ các loại đạo khác nữa, có thể nói là thông suốt mọi thứ, cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu! Một người bình thường tu luyện cả đời cùng lắm cũng chỉ có thể đạt tới cảnh giới này mà thôi, như thế cũng đã được coi là thần giữa chốn nhân gian rồi!”

Mấy người kiếm tiên và Mạc Như Sương gật đầu với vẻ rất tán thành.

“Nhưng cho dù thực lực của ngươi có mạnh tới đâu đi chăng nữa, liệu có thể mạnh hơn cả ông trời được sao?”

“Phải biết rằng đạo mà ngươi ngộ ra đều được thai nghén từ thiên đạo! Ngươi có cơ hội để ngộ đạo cũng do ông trời cho ngươi! Thực lực của ngươi đều đến từ linh khí của trời đất, đến từ dòng sữa của đất trời, thứ này cũng do ông trời ban

phát! Nếu ông trời không cho thì người lấy đâu ra cơ hội để ngộ đạo, để trở nên mạnh mẽ hơn?”

Kiểm tiên trợn mắt há miệng: “Chuyện này...”

Ông trời có thể cho người tất cả thì cũng có thể cướp đi tất cả của người!”

“Dù sao người cũng chỉ là con người chứ chẳng phải thần linh!”

Lâm Bắc Phàm quát lớn: “Trời đất công bằng, ai cũng như nhau cả! Đừng tưởng rằng trở thành thần linh giữa chốn nhân gian là đã giỏi giang lắm, trước mặt thiên đạo, người cũng chỉ là một con kiến mạnh mẽ hơn một chút mà thôi, ông trời có thể giẫm chết người bất cứ lúc nào!”

“Cho dù người có giấy dựa ra sao cũng chẳng thể thoát nổi!”

Kiểm tiên sợ hãi đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hắn ta ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cảm giác như thể có một đôi mắt thật lớn đầy uy nghiêm đang thần nhiên nhìn hắn ta.

Trong lòng hắn ta đột nhiên xuất hiện một niềm kính sợ.

“Vậy phải làm sao mới có thể... bảo vệ tất cả những gì mà mình đang có?” Kiểm Tiên hỏi.

“Tất nhiên là thay thế ông trời rồi!”

Chương 235: Đọc trong sách

Lâm Bắc Phàm hô to: “Lấy ý của người làm ý trời, lấy đạo của người làm đạo của trời! Tâm của trời chính là tâm của ta, ý của ta chính là ý của trời, đạo của ta chính là đạo trời! Như vậy trong trời đất này không ai có thể cướp đoạt thứ gì của người cả! Bởi vì người chính là đạo, mà đạo chính là người!”

Khi ấy, bỗng nhiên có một tiếng sét nổ vang như thể có ý cảnh cáo vậy!

Ba người kiểm tiên đều giật nảy mình.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cách đó không xa có một đám mây đen, trông giống như đang chuẩn bị bỏ sét xuống mặt đất để trừng phạt kẻ ngỗ nghịch bất kính với trời đất!

Nhưng Lâm Bắc Phàm vẫn bình thản như thường.

“Phải đạt tới cảnh giới đó thì người mới thật sự vô địch! Bởi vì người chính là ông trời, người chính là đạo của bản thân người, vạn vật trong trời đất đều xoay quanh người! Người muốn làm gì thì cứ làm cái đó, chẳng ai có thể làm gì được người cả!”

“Không có người thì vạn vật trên đời này đều không thể sống nổi!”

“Trong tình hình đó, liệu ai có thể đánh thắng ông trời, đánh bại thiên đạo, đánh bại người nữa đây, người nói có phải không nào?”

“Đúng vậy, đúng vậy! Người nói phải lắm!” Kiếm tiên lén lau mồ hôi lạnh.

Hắn ta cảm thấy người này quả đúng là gan to bằng trời, dám nói ra những lời đại nghịch bất đạo như thế!

Người không sợ ông trời giáng vài tia sét xuống, giết cho người cháy xém sao?

Nhưng lời hắn nói quả thực rất có lý!

Nếu thật sự trở thành thiên đạo, trở thành ông trời thì đúng là vô địch rồi!

Không một ai có thể đánh bại người!

“Ta gọi cảnh giới này là... Đạo cảnh!”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Người cảm thấy lời ta nói có lý không?”

“Có lý lắm, nhưng con người đâu thể tu luyện tới cảnh giới này cơ chứ!” Kiếm tiên cười gượng.

“Ta đã nói là không thể rồi, là người cứ đòi nghe đấy chứ!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Hơn nữa cho dù có thể làm được thật thì cũng không được làm! Trời sinh ra vạn vật để nuôi dưỡng con người, con người lại chẳng thể dùng thứ gì để cảm tạ ông trời! Chúng ta đòi hỏi nhiều thứ từ ông trời như thế, báo đáp còn chẳng kịp, tại sao lại muốn thay thế ông trời cơ chứ? Như thế thì có khác gì giết cha giết mẹ đâu nào? Chỉ có loài cầm thú mới có thể làm ra loại chuyện như thế này mà thôi!”

Lâm Bắc Phàm cầm một ly rượu lên, hướng lên bầu trời: “Cho nên, chúng ta vẫn nên kính nể ông trời, kính nể thiên nhiên hơn mới phải! Nếu không thì chỉ có đường tự diệt bản thân!”

Dường như trời cao đã nghe được lời Lâm Bắc Phàm nói, mây đen dần dần tản ra.

Ánh mặt trời rực rỡ lại chiếu xuống mặt đất.

“Cảnh giới Cương Kiếm, cảnh giới Nhuyễn Kiếm, cảnh giới Trọng Kiếm, cảnh giới Mộc Kiếm, cảnh giới Vô Kiếm, cảnh giới Vô Vô và cuối cùng là Đạo cảnh! Bảy cảnh giới lớn này, thật sự là tất cả gốc rễ của kiếm đạo!”

“Bản tọa từng cho rằng mình đã tu luyện tới đỉnh cao của kiếm đạo, khó tránh khỏi sinh ra tâm lý kiêu căng! Đến tận hôm nay mới biết mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng, thật xấu hổ, xấu hổ quá!”

“Nhưng mất bò mới lo làm chuồng, giờ vẫn chưa muộn để thay đổi! Hôm nay ta được nghe những lời vàng ngọc thế này, hiểu ra con đường phía trước, nên uống cạn một ly lớn!”

“Ha ha...” Kiếm tiên cười thoải mái, không ngừng tự rót rượu uống một mình, bộ dáng vô cùng vui vẻ.

“Đúng vậy, kiếm đạo dài lâu!” Quách Thiếu Soái than thở: “Hôm nay ta mới biết thực lực của mình vẫn đang nằm ở cảnh giới Cương Kiếm cơ bản nhất, sau này còn rất nhiều cảnh giới, còn rất nhiều con đường phải đi!”

“Phải đấy, đạo không có giới hạn và kiếm đạo cũng vậy!” Mạc Như Sương than thở.

Lâm Bắc Phàm cười thâm, mới thế đã lừa các người mù mịt đầu óc hết rồi sao?

Ta còn chưa nói tới mấy khái niệm đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật đâu đấy!

Còn chưa nhắc tới các khái niệm không bị cảnh giới ràng buộc, tất cả các cảnh giới đều do hấn tự định nghĩa ra đấy!

Đảm bảo sẽ dọa các người sợ chết khiếp cho mà xem!

“Công tử, làm sao mà người biết được những cảnh giới tu vi này thế?” Mạc Như Sương tò mò hỏi.

Hai người khác dựng thẳng lỗ tai lên mà nghe.

“Người phải hiểu rằng, núi còn có núi cao hơn, người còn có người giỏi hơn!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười bảo: “Ngoài cảnh giới cuối cùng ra thì tất nhiên cũng có người khác đã đạt tới các cảnh giới còn lại rồi nên mới có thể tổng kết ra được!”

Năm cảnh giới đầu tiên, hầu như những người tu luyện tới cấp bậc Đại Tông Sư tối cao đều có thể đạt tới được!

Còn cảnh giới thứ sáu là cảnh giới Vô Vô do Lâm Bắc Phàm đoán ra!

Hắn cho rằng cô gái Bạch Quan âm như thần lại như ma kia, có lẽ đã đạt tới cảnh giới này rồi!

Nếu không thì tại sao nàng lại có vài bản lĩnh khác thường như vậy chứ?

Trông chẳng giống võ đạo chút nào mà giống huyền huyền tu chân hơn!

Còn cảnh giới cuối cùng là Đạo cảnh, thật ra là hấn bịa ra đấy!

Có người đạt tới cảnh giới này hay không thì hắn không biết mà cũng chẳng muốn biết!

Trước ánh mắt đầy mong đợi của mọi người, Lâm Bắc Phàm nhún vai than thở: “Đừng nhìn ta nữa, ta không quen biết gì những người đó, cũng chẳng có quan hệ gì với bọn họ cả! Những thứ này ta đều đọc trong sách cả đấy!”

“Đọc trong sách nào thế?” Kiếm tiên dò hỏi.

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh đáp: “Đọc trong hàng trăm cuốn sách, ngộ ra từ hàng vạn quyển sách! Đọc sách trăm lần sẽ tự khắc hiểu được ý nghĩa! Sau đó ta tổng kết lại, nói cho các vị cùng nghe!”

Chương 236: Mong bộ hạ mình xét!

“Đọc sách... thật sự có thể hiểu ra những điều này sao?” Kiếm tiên mông lung, vô cùng nghi ngờ.

“Sao lại không thể cơ chứ?” Lâm Bắc Phàm nói: “Từng có một người đọc sách làm quan trong triều, hắn ta là quan văn,

không hiểu về võ đạo! Nhưng khi sửa lỗi cuốn [Đạo Tàng], hấn ta lại hiểu ra lý lẽ của võ học, sáng tạo ra một cuốn kỳ công, gọi nó là quy tắc chung của võ học! Dựa vào công phu này, hấn ta đã tu luyện trở thành người vô địch thiên hạ, sau đó báo thù rửa hận!”

“Có người này thật sao? Có loại công phu đó thật sao?” Kiếm tiên tò mò dò hỏi.

“Tất nhiên là có rồi!” Lâm Bắc Phàm bình tĩnh đáp: “Công pháp này tên là [Cửu âm Chân Kinh], chỉ có điều đã thất truyền từ lâu lắm rồi, ta chỉ nhớ mấy câu thôi, ta nói cho người nghe xem có hợp lý không nhé!”

Nói rồi, Lâm Bắc Phàm đọc: “Đạo trời là lấy chỗ thừa bù vào chỗ thiếu, bởi vậy hư có thể thắng thực, không đủ thắng được có thừa....”

Chưa đọc được năm mươi chữ Lâm Bắc Phàm đã dừng lại.

Bởi vì phần sau hấn không nhớ hết.

Nhưng kiếm tiên nghe xong mười mấy chữ ngắn ngủi này lại coi chúng như châu ngọc vậy, bên trong đó tràn ngập đạo lý của trời đất.

“Cách nhìn nhận này thật là hay, võ đạo này thật là tuyệt diệu!” Kiếm tiên vỗ tay khen hay: “Chỉ mấy câu nói này đã đủ để thấy được người kia là một nhân vật thuộc cấp bậc Tông Sư rồi! Xem ra đọc sách cũng rất tốt đấy chứ!”

“Tất nhiên rồi!” Lâm Bắc Phàm gật đầu cười đáp.

“Thiếu niên, người am hiểu về kiếm như người không nhiều đâu!” Kiếm tiên nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt đầy tán thưởng và tràn đầy tình cảm: “Đời người hiếm khi gặp được một tri kỷ! Uống ly rượu này, chúng ta kết làm bạn bè!”

Nói rồi hấn ta cầm ly rượu lên, ánh mắt vô cùng mong đợi.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Uống rượu thì được, làm bạn thì thôi!”

“Tại sao vậy?” Kiếm tiên ngạc nhiên.

“Có câu chim sẻ sao biết được chí chim hồng!”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Ngươi là kiếm tiên của Đại Hạ, ta là quan của Đại Võ, trời sinh đã ở vị thế đối lập với nhau, làm sao có thể làm bạn được?”

“Ngươi nhận ra bản tọa sao?” Kiếm tiên lại càng ngạc nhiên hơn.

“Tất nhiên rồi! Người có tu vi kiếm đạo thâm hậu như thế, nếu không phải kiếm tiên thì còn có thể là ai được?” Lâm Bắc Phàm đáp.

“Ha ha... nói đúng lắm! Nói rất đúng!” Kiếm tiên cười lớn, sau đó nói với vẻ ngạo nghễ: “Bản tọa chính là kiếm tiên đến từ Đại Hạ, Thượng Quan Kiếm Hồn!”

“Ôi! Ngươi chính là kiếm tiên đó sao!”

“Kiếm tiên!”

Hai người Mạc Như Sương ngạc nhiên thốt lên, trong lòng vô cùng hoảng hốt.

Kiếm tiên không để ý tới hai người bọn họ mà vẫn nhìn Lâm Bắc Phàm cũ, hỏi trong sự ngạc nhiên: “Không ngờ ngươi lại còn làm quan nữa đây? Nhưng bản tọa vẫn muốn kết bạn với ngươi! Người am hiểu về kiếm như ngươi quả thực rất hiếm, bản tọa đã đi khắp thiên hạ nhưng vẫn không thể tìm ra được một người nào! Nếu không kết bạn với ngươi, bản tọa sẽ hối hận cả đời mất!”

“Bản quan tuyệt đối không đồng ý!” Lâm Bắc Phàm kiên quyết từ chối.

“Ngươi không đồng ý cũng vô dụng, bản tọa đã chấm ngươi rồi!” Kiếm tiên nói với vẻ trêu chọc, hất ta lại rót đầy ly rượu của Lâm Bắc Phàm: “Nào nào, uống hết ly rượu này rồi chúng ta sẽ trở thành bạn bè!”

Lâm Bắc Phàm tức run cả người: “Sao ngươi lại ép người tốt làm việc xấu chứ?”

“Cái gì mà ép người tốt làm việc xấu? Ngươi nói khó nghe quá, bản tọa chỉ đang...”

Bỗng nhiên có rất nhiều quan binh bất ngờ ập tới bao vây bọn họ.

“Đã phát hiện ra kiếm tiên, Thượng Quan Kiếm Hồn!”

“Mau bao vây hấn ta lại!”

“Đừng để hấn ta chạy mất!”

...

Cách đó không xa còn có mấy cao thủ đang vượt nóc băng tường lao tới chỗ này.

Trong số đó có một lão giả có thực lực mạnh mẽ, khí thế hùng hậu, không thua kém kiếm tiên là bao.

“Đúng là mất hứng!” Kiếm tiên đặt ly rượu xuống với vẻ thất vọng, cầm kiếm của mình lên rồi biến mất chỉ trong nháy mắt.

Chỉ có một tiếng cười sảng khoái như gần như xa phảng phất như thể vọng xuống từ trên trời.

“Bạn tốt, hôm khác ta lại mời người uống rượu nhé! Ha ha!”

Cùng hôm ấy, tin tức kiếm tiên đã tới kinh thành nhanh chóng truyền đi khắp cả thành.

“Kiếm tiên, Thượng Quan Kiếm Hồn đã đến rồi đấy!”

“Hấn ta thật sự tiêu sái như tiên! Nghe nói bị mấy nghìn quan binh bao vây mà hấn ta vẫn đi lại tự do như không! Thật khí thế!”

“Kiếm tiên đã đến, xem ra đạo thánh cũng sắp đến rồi đấy!”

“Ha ha, xem ra trận Tông Sư đại chiến không còn xa nữa đâu!”

...

Kinh thành vô cùng náo nhiệt nhưng triều đình thì lại hết như gặp phải kẻ địch lớn vậy, vô cùng căng thẳng.

Các tốp quân hùng hậu tiến vào kinh thành trông coi kỹ càng suốt ngày suốt đêm.

Cao thủ của Lục Phiến Môn, cao thủ của Cẩm Y Vệ, thậm chí đến cả cao thủ của Đông Xưởng, tất cả đều bị điều tới trông chừng thật kỹ kiếm tiên và vị đạo thánh sắp đến kia.

Trên triều đường, văn võ bá quan bắt đầu thảo luận và sắp xếp mọi chuyện trong bầu không khí căng thẳng.

Song lúc ấy, vẫn có người không quên chơi Lâm Bắc Phàm một vố.

“Khởi bầm bệ hạ, thâm muốn dâng tấu tố cáo Lâm tể tử!”

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu lớn giọng nói: “Ngày phát hiện ra tung tích của kiếm tiên, có rất nhiều người nhìn thấy Lâm tể tử đang ngồi chung bàn uống rượu và trò chuyện vui vẻ với kiếm tiên - Thượng Quan Kiếm Hồn! Thần nghi ngờ Lâm tể tử cấu kết với kiếm tiên, có ý đồ lật đổ Đại Võ, mong bệ hạ minh xét!”

“Mong bệ hạ minh xét!” Các quan cùng lên tiếng.

Chương 237: Ta không phải

Lâm Bắc Phàm phì cười thành tiếng.

Mấy lão già khôn kiếp này!

Đã là lúc này rồi mà vẫn không quên bôi nhọ hắn!

Nữ đế lên tiếng: “Lâm ái khanh, có việc này hay không?”

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh chấp tay: “Khởi bầm bệ hạ, tuyệt đối không có việc này!”

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu tiếp tục vặn hỏi: “Ngươi còn dám không nhận tội sao? Ngươi phải biết rằng trong tử lâu có mấy chục người đã tận mắt nhìn thấy việc này! Hơn nữa khi kiếm tiên bỏ đi, hắn ta còn gọi ngươi là bạn tốt, mời ngươi uống rượu! Thử hỏi mà xem, nếu hai người không thân thiết với nhau thì liệu hắn ta có gọi ngươi là bạn tốt, có mời ngươi uống rượu hay không?”

Lâm Bắc Phàm trả lời với vẻ bình tĩnh: “Ngồi chung một bàn thì có thể chứng minh được điều gì cơ chứ? Bản quan và Cao đại nhân còn gặp nhau mỗi ngày đây này, chuyện này có thể chứng minh rằng chúng ta có quan hệ tốt sao? Hơn nữa, bản quan cũng thường gọi Cao đại nhân là đồng liêu, cũng từng nói muốn mời Cao đại nhân uống rượu, chuyện này chứng tỏ ta thân thiết với ngươi sao?”

“Phải biết từ khi ta vào triều làm quan cho tới nay, chỉ trong vòng chưa tới nửa năm, Cao đại nhân nhà ngươi đã tố cáo ta

không dưới mười lần, quan hệ như thế có tính là thân thiết không hả? Đến loài chó cũng chẳng cố chấp như người đâu!”

Còn dám so sánh hấn ta với con chó nữa sao!

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu tức đến nổi mặt đỏ tía tai, cả người run lên: “Lâm tế tửu, người thật thô thiển! Không nói lý lẽ!”

Lâm Bắc Phàm không thèm để ý đến con chó điên này, hấn chấp tay rồi nói: “Khởi bẩm bệ hạ, hôm nay cũng là ngày đầu tiên vì thần quen biết kiếm tiên! Lúc đó không biết tại sao hấn ta lại cảm thấy có chút coi trọng vì thần, bắt cóc vì thần đi uống rượu với hấn ta, khi ấy vì thần không biết thân phận của hấn ta là ai cả! Sau khi trò chuyện được một lúc, hấn ta lại kiên quyết đòi kết bạn với thần! Thần không đồng ý cũng không được, quả thực rất khó xử! Mong bệ hạ minh xét!”

Đúng lúc đó, một lão thái giám đi tới rồi nhỏ giọng báo cáo.

Nữ đế gật đầu, cười bảo: “Đúng là Lâm ái khanh bị kiếm tiên bắt đi! Lâm ái khanh là một người đọc sách hai tay trời gà không chặt, đứng trước kiếm tiên nắm giữ thực lực của một Tông Sư, hấn không phản kháng nổi cũng hợp lý thôi!”

“Cảm ơn bệ hạ đã hiểu cho ta!” Lâm Bắc Phàm chấp tay.

Nữ đế nói tiếp: “Hơn nữa, khi đối mặt với kiếm tiên, từ đầu đến cuối Lâm ái khanh không hề sợ hãi, nói chuyện lịch sự, giữ được khí độ và phong thái của triều đình ta, nên thưởng!”

“Thưởng vạn lượng bạc trắng!”

“Mười cuộn tơ lụa...”

...

Tất cả văn võ bá quan đều ngơ ngác!

Bệ hạ, đã là lúc nào rồi mà người vẫn không quên thưởng cho hấn cơ chứ?

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu cũng hồi hận rồi!

Sớm biết thế này, hấn ta đã chẳng dâng tấu tố cáo Lâm Bắc Phàm!

Chẳng những không thể hạ thấp Lâm Bắc Phàm mà còn giúp hắn được ban thưởng một phen!

“Được rồi, chuyện này dừng lại ở đây, chúng ta vẫn nên thảo luận xem phải đối phó với hai vị Tông Sư như thế nào!”

Buổi tảo triều kết thúc, Lâm Bắc Phàm cố tình đi tới trước mặt Lại bộ thượng thư, chấp tay mỉm cười rồi nói: “Vừa rồi cảm ơn Cao đại nhân!”

“Hừ!” Cao Thiên Diệu bỏ đi với bản mặt đen như đất nồi.

Sau đó, triều đình đã phái ra rất nhiều cao thủ, tập trung toàn lực đi tìm kiếm tiên - Thượng Quan Kiếm Hồn và đạo thánh - u Dương Bá Dao vẫn chưa có tin tức gì kia!

Nhưng cho dù triều đình có tìm thế nào thì vẫn không thể tìm ra bọn họ, cứ như thể bọn họ đã bốc hơi khỏi thế gian này rồi vậy!

Cuộc sống của Lâm Bắc Phàm lại ổn định trở lại, hắn lên tảo triều đúng giờ, đi làm đúng giờ, làm những việc mà hắn nên làm.

Sau đó tới hôm nay, có một thanh niên vác đao trên vai, vẻ mặt thô lỗ cản đường Lâm Bắc Phàm.

Người này ăn mặc rất tùy ý, mái tóc đen sẫm được hắn ta buộc gọn ở phía sau, chỉ để lại vài lọn tóc bay phất phơ trước trán.

Mặt mũi hắn ta không được rửa sạch, hình như còn dính vài vết bẩn, mặc áo tay ngắn làm từ vải thô, trông hết như dân chợ búa.

Hắn vừa chống nạnh vừa vác đao, lại còn nhịp chân, dáng người ngả ngớn, cà lơ phất phơ, trông rất gọi đòn.

Nhưng ai dám coi thường hắn ta thì xui xẻo rồi!

Bởi vì cảm giác mà Lâm Bắc Phàm cảm nhận từ hắn ta hoàn toàn không hề thua kém kiếm tiên!

Đặc biệt là thanh đao đó, mặc dù trông rất bình thường nhưng chắc chắn nó được rèn từ sắt thần, là một loại binh khí chiến đấu tuyệt thế, không biết nó đã nhuộm máu của bao nhiêu người rồi!

Người kia nhìn Lâm Bắc Phàm từ đầu đến chân, nhíu mày nói: “Người chính là Lâm Bắc Phàm, bạn tốt của kiếm tiên - Thượng Quan Kiếm Hồn đây à?”

Không cần nghi ngờ gì nữa, người trẻ tuổi này chính là đao thánh nổi tiếng không kém kiếm tiên kia!

Nếu không hẳn ta đã không gây áp lực lớn cho Lâm Bắc Phàm như thế này.

Bị người ta dò hỏi, Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không phải!”

“Không phải sao?” Đao thánh nghi ngờ: “Bản tọa nghe nói người ngồi trong xe Tử Kim Tường Vân, đẹp trai áp đảo người khác nhất chính là Lâm Bắc Phàm, bạn tri kỷ của kiếm tiên! Không phải người thì còn có thể là ai hả?”

Nhìn coi, lời mà đao thánh nói có khác, rất là hợp lý!

Vì vậy, Lâm Bắc Phàm vội gật đầu: “Lâm Bắc Phàm đẹp trai áp đảo người khác mà người nói chính là tại hạ! Nhưng bản công tử thật sự không phải bạn tốt của kiếm tiên! Đó chỉ là lời đồn sai lệch của người ngoài mà thôi, không thể coi thành sự thật được!”

Chương 238: Ma đao

“Không thể nào! Người không được bôi nhọ Tông Sư, có kẻ nào lại dám giả làm bạn tốt của kiếm tiên cơ chứ? Nếu người dám nói dối, chắc chắn hẳn ta sẽ tìm người tính sổ! Nhưng đến bây giờ hẳn vẫn không hề làm gì người, chứng tỏ người thật sự là bạn tốt của hẳn!”

Đao thánh vèo một tiếng, đột nhiên xuất hiện trên xe ngựa.

“Bảo vệ công tử!” Hai người Mạc Như Sương hoảng hốt, vội vàng muốn rút kiếm ra nhưng lại không thể cử động được.

“Hôm nay bản tọa đang vui, không giết người!”

Đao thánh thản nhiên đi ngang qua bọn họ với vẻ lười nhác, hẳn ta bước tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, chớp mắt nhìn rồi cười ha hả bảo: “Thiếu niên, có hứng mời bản tọa uống một ly không, biết bao nhiêu người cầu xin cũng chẳng có được cơ hội này đâu đây!”

Lâm Bắc Phàm thấy hơi mông lung!

Mấy tên cao thủ này kẻ nào cũng hơi quái đản, nếu không phải kiên quyết mời hắn đi uống rượu thì chính là kiên quyết bảo hắn mời uống rượu!

“Ta không có tiền đâu, người muốn uống rượu thì kiếm người khác đi!” Lâm Bắc Phàm trả lời với vẻ dứt khoát.

Đạo thánh ngạc nhiên, hắn nhìn Lâm Bắc Phàm từ đầu xuống chân một lượt: “Người ăn mặc sang trọng thế này, lớn lên da mịn thịt mềm, thế mà lại nói mình không có tiền sao?”

“Tất nhiên rồi, bởi vì lúc ra ngoài ta chẳng bao giờ đem theo tiền cả, bình thường đều có người khác mời ta!” Lâm Bắc Phàm rất đắc ý.

“Xem ra người đúng là người có địa vị cao đấy nhỉ! Nhưng hôm nay bản tọa vẫn phải bắt người mời cho bằng được!” Đạo thánh khoác tay lên vai Lâm Bắc Phàm, nói với vẻ cợt nhả: “Thiếu niên, đi cùng bản tọa nào, người không từ chối nổi bản tọa đâu!”

Chỉ trong nháy mắt, cả hai đã biến mất khỏi chiếc xe ngựa.

Không lâu sau đó, bọn họ xuất hiện ở một tửu lâu nhỏ.

Tửu lâu này không lớn cho lắm, nằm ở khu vực khá vắng vẻ, đồ ăn và rượu cũng rất bình thường, nhưng đạo thánh lại ăn uống rất vui vẻ như thể những thứ hắn ta ăn vào miệng đều là món ngon mỹ vị vậy.

Cùng lúc ấy, hai người Mạc Như Sương đã đuổi tới nơi.

Bọn họ bị Lâm Bắc Phàm ngăn cản nên không ra tay, nhưng vẫn dùng ánh mắt oán hận mà nhìn kẻ ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng kia.

“Ồ!” Đạo thánh ợ một tiếng thật lớn, cười nói: “Bữa này ăn thật thoải mái, sướng khoái quá! Quả nhiên đồ ăn ở kinh thành vẫn ngon nhất! Đã ăn uống no say rồi, cũng nên vào việc chính thôi!”

Nói rồi, hắn ta đặt thanh đao của mình ra trước mặt Lâm Bắc Phàm.

“Bản tọa hỏi ngươi, giữa thanh đao này và kiếm của kiếm tiên thì thứ nào mạnh hơn, thứ nào yếu hơn?”

Lâm Bắc Phàm trầm nghĩ, thì ra tên này muốn lợi dụng mình để thăm dò thực lực và trình độ của kiếm tiên.

Lâm Bắc Phàm chỉ liếc hắn ta một cái rồi bữu môi đáp: “Thanh đao này của ngươi rất tầm thường, so với kiếm tiên thì chắc là kẻ tám lạng người nửa cân!”

Đao thánh bối rối: “Tầm thường sao? Ngươi dám nói là đao của bản tọa tầm thường sao? Rốt cuộc ngươi có biết xem đao không hả?”

“Ta biết một thanh đao tên là Viên Nguyệt Loan Đao!”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ ung dung: “Ánh đao màu xanh giống như trăng non lưỡi liềm, vì vậy nên nó mới trở nên nổi tiếng! Thanh đao này rất bén, không có thứ gì mà nó không thể đâm thủng được cả, tốc độ của đao rất nhanh, chứa đựng sức mạnh rung chuyển trời đất, một khi đao bổ thì tới quỷ thần cũng phải sợ hãi! Bất kỳ ai có được thanh đao này đều có cơ hội trở thành cường giả trong thiên hạ!”

“Nếu đúng như ngươi nói thì đó quả thật là một thanh đao tốt, không hề thua kém thanh đao của bản tọa!” Đao thánh nhận xét.

Lâm Bắc Phàm nói tiếp: “Nhưng đừng chỉ để ý tới vẻ ngoài và uy lực khủng khiếp của thanh đao này, nó là một thanh ma đao, tà đao đấy! Kẻ nào cầm thanh đao này lên đều sẽ rơi vào ma đạo, trở thành kẻ tuyệt tình tuyệt nghĩa, chỉ biết giết người! Ngoài người có trí tuệ vượt bậc, tình nghĩa sâu nặng ra thì không ai có thể thoát khỏi ma đạo!”

“Mặc dù thanh bảo đao này có khuyết điểm nhưng cũng không ảnh hưởng tới danh tiếng của nó! Đó vốn là do tinh thần của người cầm đao không đủ mạnh mẽ, không đủ niềm tin, không đủ năng lực nên mới bị thanh đao điều khiển!” Đao thánh nói.

“Nhưng lại có người dùng một thanh đao gỗ đánh bại thanh ma đao này!”

Đao thánh sửng sốt: “Sao cơ? Dùng đao gỗ đánh bại ma đao ư, sao có thể như vậy được?”

“Đúng là một thanh đao làm từ gỗ thật đấy! Nó được làm từ loại gỗ rất bình thường, có lẽ còn chẳng cứng cáp bằng dao làm bếp ấy chứ! Nhưng người đó lại dùng thanh đao gỗ bình thường ấy đánh bại được ma đao!”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Mà người cầm đao vốn chính là chủ nhân của ma đao!”

Đao thánh lại được một phen kinh ngạc: “Lại còn là chủ nhân ban đầu của ma đao sao?”

Hắn ta vội hỏi: “Hắn làm thế nào mà đánh bại được ma đao vậy?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không biết nữa! Nhưng sau khi đánh bại ma đao hắn ta chỉ nói một câu: “Có những kẻ, cho dù có cầm thân đao trong tay cũng chẳng thể trở thành thần trong giới dùng đao!”

“Cho dù có cầm thân đao trong tay cũng chẳng thể trở thành thần trong giới dùng đao!” Đao thánh lâm bẫm.

Hắn ta cảm thấy mặc dù lời này rất đơn giản nhưng dường như trong đó lại ẩn giấu một số đạo lý dùng đao.

Lâm Bắc Phàm bình thần uống rượu: “Người nói xem, giữa bảo đao của người và đao gỗ của hắn ta, ai mạnh hơn, ai yếu hơn?”

“Chuyện này... ta kém hơn người ta rồi!”

Chương 239: Tiểu Lý Phi Đao

Đao thánh cảm thấy miệng lưỡi mình hơi đắng nghét: “Nếu không có bảo đao, bản tọa sẽ không thể đánh thắng chính mình khi cầm bảo đao! Nhưng người ta lại làm được điều này, đánh thắng bảo đao, chiến thắng tâm ma, chiến thắng chính mình! Thật đúng là tiên bối trong giới dùng đao, là thần trong giới dùng đao!”

“Ta còn biết một thanh đao khác tên là Thiên Đao!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Thiên Đao! Khẩu khí lớn quá nhỉ!” Đao thánh không phục.

Một cường giả trong giới dùng đao như hắn ta đây còn chẳng tự xưng là Thiên Đao, vậy thì người kia có tư cách gì cơ chứ?

“Thanh đao này khá ngang ngược, là đao pháp được tổng kết lại từ rất nhiều trận thực chiến, gồm Thiên Đao Bát Quyết! Sử dụng đao pháp này giống như thần tiên cười gió, bóng dáng tựa như mây mù, muôn vàn hình thái, vô cùng tuyệt diệu, được ca tụng là thanh đao bất bại đấy!

“Còn người dùng đao đã dùng thanh đao này để đạt tới cảnh giới dùng được buông được, người đao hợp nhất trong giới dùng đao! Cuối cùng hắn ta đã cố gắng tiến thêm một bước, đạt tới cảnh giới trong tay ngoài đao cũng không cần gì khác, có thể nói đã là cảnh giới cao nhất của đao đạo!”

“Dùng đao buông đao, người đao hợp nhất!”

“Trong tay ngoài đao cũng không cần gì khác!”

Đao thánh hít sâu một hơi: “Đây thật sự là một thanh đao thuộc hàng tốt nhất thiên hạ, gọi là Thiên Đao cũng không hề phóng đại!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Đao của người, so với đao của hắn ta thì thứ nào mạnh hơn, thứ nào yếu hơn?”

“Ta thua kém người ta rồi!” Đao thánh xấu hổ cúi đầu xuống.

Mặc dù hắn ra tự xưng là đao thánh nhưng hắn ta vẫn chưa thể hoàn toàn đạt tới cảnh giới dùng đao buông đao, người đao hợp nhất, chứ đừng nhắc tới cảnh giới cao siêu như trong tay ngoài đao cũng không cần gì khác!

“Ta còn biết một thanh đao khác gọi là Tiểu Lý Phi Đao!”

“So với các thanh đao khác thì thanh đao này hơi khác biệt một chút!”

“Khác chỗ nào thế?” Đao thánh hỏi một cách khiêm tốn.

Hai thanh đao vừa rồi đã đủ để khiến hắn ta giật mình rồi, thanh đao tiếp theo chẳng phải sẽ càng phi thường hơn hay sao?

“Đây chỉ là một thanh đao bình thường mà thôi, dùng loại sắt rất bình thường để chế tạo nên, mà không cần sắt vẫn có thể làm được!”

“Nó không được xếp vào một cảnh giới cụ thể nào cả, cũng không có nhiều chiêu thức cho lắm, chỉ có duy nhất một chiêu mà thôi!”

“Chiêu đao này có đặc điểm là nhanh, nhanh đến cực điểm!”

“Trước khi đao được rút ra, chắc chắn người sẽ không thể nhìn thấy thanh đao này! Nhưng tới khi người phát hiện ra thanh đao đó thì mạng cũng mất luôn rồi! Không kẻ nào có thể sống sót dưới lưỡi đao này!”

“Đây là đao gì thế?” Đao thánh rất thắc mắc.

Thanh ma đao và Thiên Đao trước đó, hẳn ta vẫn có thể hiểu được cảnh giới và sức mạnh của chúng dù có hơi miễn cưỡng.

Nhưng còn thanh đao này chỉ có một đặc điểm duy nhất là nhanh mà thôi...

Thế thì tính là loại đao gì cơ chứ?

Đao của hẳn ta cũng rất nhanh mà!

Nhưng cũng không thể tạo ra lực sát thương khủng khiếp như thanh đao mà Lâm Bắc Phàm nói.

“Bởi vì đao của người vẫn chưa đủ nhanh cho nên người mới không hiểu nổi!”

“Có câu nói: Trong thiên hạ, không có loại võ công nào không thể phá giải, chỉ có tốc độ là không thể bị phá giải mà thôi! Xét đến cùng thì chẳng qua các loại võ công trên đời này đều theo đuổi mục tiêu là sức mạnh và tốc độ! Giữa hai người, người nào nhanh hơn thì người đó vô địch!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng: “Đao của hẳn ta chính là loại đao vô địch, theo đuổi mục tiêu đạt tốc độ nhanh nhất đấy! Đó là thanh đao hội tụ toàn bộ tinh thần khí của một người!”

“Đó là thanh đao mang theo niềm tin tất thắng, dũng cảm tiến về phía trước, bỏ qua tất cả, hy sinh quên mình!”

“Chỉ khi tin rằng bản thân là người vô địch thì mới có thể bộc phát chiêu đao chấn động trời đất, khiến quỷ thần cũng phải hoảng sợ!”

“Là chiêu đao không thể tránh nổi, muốn tránh cũng không thể tránh thoát được, chỉ có mỗi đường chết!”

“Đây là chiêu đao vô địch thiên hạ!”

Đao thánh vô cùng chấn động!

Trong thiên hạ, không có loại võ công nào không thể phá giải, chỉ có tốc độ là không thể bị phá giải mà thôi, khi phát huy tốc độ đến cực hạn tức là đã vô địch!

Thanh đao này hội tụ toàn bộ tinh thần khí của một người, là thanh đao đã đạt tới tốc độ nhanh nhất!

Đây là thanh đao bỏ qua tất cả, dừng cảm tiến về phía trước!

Là thanh đao của niềm tin!

Là thanh đao mà chỉ khi tin rằng bản thân là người vô địch thì mới có thể bộc phát ra chiêu đao chấn động trời đất, khiến quỷ thần cũng phải hoảng sợ!

Đây là thanh đao không thể tránh thoát, chỉ có đường chết!

Hay cho một thanh đao vô địch!

Đao Thanh vội dò hỏi: “Đây là đao gì thế?”

“Tiểu Lý Phi Đao!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười đáp: “Tiểu Lý Phi Đao, lệ bất hư phát!”

Đao thánh kích động vỗ đùi: “Hay cho Tiểu Lý Phi Đao! Hay cho Tiểu Lý Phi Đao, lệ bất hư phát! Chỉ riêng thanh đao vô địch ấy mới có thể tuyệt đối không ra về tay trắng! Ha ha!”

“Đúng là thanh đao tốt nhất! Thanh đao ưu việt nhất! Thật muốn được tận mắt nhìn thấy thanh đao này!” Quách Thiếu Soái nói với vẻ say đắm và chờ mong.

“Sư đệ, đừng thấy thì hơn! Người không nghe công tử nói gì sao, những người từng nhìn thấy thanh đao này đều chết cả rồi!” Mạc Như Sương nói.

Quách Thiếu Soái rùng mình, buồn bực mỉm cười.

Chương 240: Có bản lĩnh thì đánh ta đi

Lâm Bắc Phàm quay sang hỏi đao thánh: “Thanh đao này so với đao của ngươi, thì ai mạnh hơn, ai yếu hơn?”

Đao thánh cay đắng đáp: “Ta vẫn kém hơn rồi!”

“Mặc dù đao của bản tọa nhanh đấy nhưng tuyệt đối không nhanh như Tiểu Lý Phi Đao! Đao của hắc hội tụ toàn bộ tinh thần khí của hắc ta, hiện giờ bản tọa vẫn chưa đạt tới trình độ đó, thậm chí còn chưa tìm ra phương pháp nhập môn ấy chứ!”

“Đao của hắc ta là thanh đao của niềm tin, nắm giữ niềm tin chiến thắng, buông bỏ tất cả, đạt tới trình độ hy sinh quên mình, có thể nói là thanh đao vô địch! Nhưng hiện giờ bản tọa vẫn chưa dám xưng là vô địch, cũng không có niềm tin rằng bản thân vô địch, cho nên tất nhiên không thể sánh bằng người ta!”

“Mặc dù bản tọa ngông cuồng nhưng bản tọa thật sự không sánh nổi với đao của hắc ta!”

“Đao của ngươi vừa không sánh bằng đao gỗ bình thường, vừa không sánh bằng Thiên Đao mạnh nhất đao đạo, lại cũng chẳng sánh bằng lệ bất hủ phát Tiểu Lý Phi Đao... Vì vậy, chẳng phải đao của ngươi chỉ là một thanh đao tầm thường thôi sao?” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói.

“Tại hạ thật sự hồ thẹn! Nhưng những thanh đao này có thật không, tại sao bản tọa chưa từng nghe ai nhắc tới cả? Có phải ngươi bịa ra để lừa ta không vậy?” Đao thánh nghi hoặc.

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh uống rượu, đáp: “Ngươi là cái đồ tóc dài não ngắn! Nếu chúng không có thật thì một người đọc sách hai tay trời gà không chặt, không biết võ công như ta liệu có bịa ra nổi không hả?”

“Nói cũng phải!” Đao thánh gật đầu: “Nếu không phải tiền bối trong giới dùng đao thì không thể lĩnh ngộ được những điều chí lý về đao đạo như thế này! Không biết ba vị tiền bối ấy giờ đang ở đâu? Được nghe đao của người mà không gặp được người, thật sự rất đáng tiếc!”

Nói rồi, hắc ta nhìn Lâm Bắc Phàm với ánh mắt tràn đầy vẻ mong chờ.

“Chết rồi, bọn họ đều chết cả rồi!” Lâm Bắc Phàm trả lời với vẻ thản nhiên.

“Sao lại chết hết rồi?” Đao thánh sững sốt.

“Trên đời này làm gì có ai bất tử? Bọn họ cũng đâu phải thần tiên có thể trường sinh bất lão! Cho dù tu vi hơn người cuối

cùng rồi cũng sẽ hóa thành một nắm đất, say ngủ cùng trời đất, yên nghỉ với mặt trăng mà thôi!” Lâm Bắc Phàm cảm thán.

“Nói cũng phải!” Đạo thánh cười khỏ, trong lòng vô cùng tiếc nuối.

“Nhưng truyền nhân của Tiểu Lý Phi Dao thì vẫn còn sống đấy! Có lẽ sau này ngươi sẽ có hy vọng gặp được chiêu đao hoàn mỹ vô song này!”

“Thật sao?” Đạo thánh vô cùng mừng rỡ.

“Tất nhiên là thật rồi, ta chẳng quen biết gì ngươi, lừa ngươi làm gì?” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ hơi bức bối.

Trong lòng hắn lại cười thầm, ta đây chính là truyền nhân của Tiểu Lý Phi Dao, không nhìn ra chứ gì?

Ta không thể giấu giếm tài năng cả đời được, sẽ có ngày chuyện này bại lộ thôi.

Đến lúc đó, cho ngươi biết đao của ai mạnh hơn!

“Ha ha! Tốt quá rồi!” Đạo thánh mừng rỡ như điên.

Hắn ta rót rượu cho Lâm Bắc Phàm với vẻ niềm nở, cười ha ha rồi nói: “Huynh đệ, ngươi thật sự rất hiểu về đao đấy! Nói thật nhé, bản tọa đã vào nam ra bắc nhiều năm như thế rồi nhưng đây là lần đầu tiên gặp được người am hiểu về đao như ngươi đấy, ngươi đúng là tri âm của ta! Ngươi còn biết chiêu đao nào nữa không vậy, mau nói cho bản tọa nghe đi, bản tọa rất muốn biết!”

Lâm Bắc Phàm hừ một tiếng: “Ta không quen biết gì với ngươi, nói cho ngươi thì được cái gì?”

“Ai nói là chúng ta không quen biết nào?” Đạo thánh thốt lên: “Chúng ta ngồi cùng một bàn, cùng nhau uống rượu ăn cơm, thế này vẫn chưa tính là bạn bè sao? Cho dù chưa phải thì từ hôm nay trở đi chúng ta chính là bạn! Ngươi là người bạn duy nhất mà bản tọa cho phép đấy!”

Vẻ mặt của hắn ta trở nên nghiêm túc hơn một chút.

Lâm Bắc Phàm lại hừ một tiếng: “Ai thêm làm bạn của ngươi?”

Đạo thánh ngơ ngác, không thêm sao?

Có biết bao nhiêu người muốn được bản tọa tán thưởng, muốn được làm bạn với bản tọa mà bản tọa còn không đồng ý đây!

Hiếm khi gặp được một người có tính cách hợp ý ta như vậy, muốn làm bạn với người vậy mà người lại không đồng ý?

“Tiểu huynh đệ, đừng kiên quyết từ chối như vậy chứ, người có biết bản tọa có thân phận thế nào không hả?” Đao thánh nói với giọng kiêu căng.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười đầy khinh thường: “Tại sao ta lại phải biết người là ai cơ chứ? Kiếm tiên tha thiết muốn làm bạn với ta mà ta còn không đồng ý đây! Chẳng lẽ người còn đỉnh hơn cả hần ta sao?”

“Ta, chuyện này...” Đao thánh á khẩu không trả lời được, không ngờ đến cả kiếm tiên mà hần cũng từ chối!

Thân phận của hần ta và kiếm tiên cũng tương đương nhau, có vẻ như hần ta bị Lâm Bắc Phàm từ chối làm bạn cũng là chuyện đương nhiên thôi!

Nhưng hần ta lại không phải người dễ dàng từ bỏ!

Nếu không thì hần ta đã chẳng thể đạt được thành tựu như hiện giờ khi tuổi đời còn rất trẻ!

Người khác càng từ chối lại càng kích thích tâm lý phản nghịch của hần ta!

Hần ta then quá hóa giận, nói: “Bản tọa không cần biết! Bản tọa muốn làm bạn với người và cùng nhau thảo luận về đạo đạo! Người đồng ý cũng vậy mà không đồng ý cũng thế thôi! Bản tọa đã chấm người rồi!”

Lâm Bắc Phàm tức run cả người: “Sao người cứ phải làm khó người khác thế nhỉ?”

Thấy Lâm Bắc Phàm có vẻ tức giận, đao thánh lại cảm thấy hài lòng, hần nói với vẻ đắc ý: “Hừ! Bản tọa cứ thích làm khó người khác đây, người làm gì được ta nào? Có bản lĩnh thì đánh ta đi! Ha ha!”

Chương 241: Cảnh giới cao nhất của Đao

Lâm Bắc Phàm lại càng tức điên hơn: “Đồ cầm thú, đồ súc sinh!”

“Tiểu huynh đệ, đừng tức giận mà! Sau khi biết được thân phận của bản tọa, ngươi sẽ cảm thấy tiếc nuối đấy!” Dao thánh nói với giọng cợt nhả.

“Chẳng phải chỉ là đao thánh - u Dương Bá Dao thôi sao, trước mặt ta mà còn giả vờ gì chứ?” Lâm Bắc Phàm quát.

Dao thánh giật mình: “Làm thế nào ngươi nhìn ra được vậy?”

“Chuyện này chẳng phải rất đơn giản sao? Từ đầu tới cuối, ngươi luôn hỏi về chuyện liên quan đến đao, có cảm ngộ rất sâu sắc về đao! Ngươi còn trẻ tuổi nhưng thực lực lại thâm sâu khó lường, chẳng phải tên khốn kia thì còn là ai vào đây được nữa?” Lâm Bắc Phàm hừ một tiếng.

“Đao thánh - u Dương Bá Dao!”

“Trời ơi!”

Hai người Mạc Như Sương hoảng sợ bay màu.

Dao thánh giơ ngón tay cái lên, khen ngợi: “Không hổ danh là bạn tri kỷ mà bản tọa đã chấm, ánh mắt sắc bén lắm! Nào, chúng ta tiếp tục nói chuyện về đao đi! Hiếm khi gặp được một người am hiểu về đao như thế, bản tọa vô cùng mừng rỡ! Nếu không cùng nhau trò chuyện thật lâu thì đúng thật là chuyện đáng tiếc nhất đời này!”

Lâm Bắc Phàm phát tay với vẻ bất lực: “Không muốn nói nữa, ta mệt rồi!”

“Nói đi mà, trời còn chưa tối, sao ngươi lại mệt được chứ, vẫn còn nhiều thời gian lắm, chúng ta có thể từ từ nói cho kỹ!”

Dao thánh vừa rót rượu cho Lâm Bắc Phàm vừa ngồi thẳng lưng lại, nói: “Bản tọa xin rửa tai lắng nghe!”

“Ngươi có nói thế nào thì cũng vô dụng cả thôi, ta không nói đấy!” Lâm Bắc Phàm quát.

Dao thánh cũng uống rượu rồi bảo: “Ngươi không nói, ta không cho ngươi đi!”

Lâm Bắc Phàm giận tím mặt: “Ngươi đường đường là đao thánh, sao có thể vô liêm sỉ như vậy được nhỉ?”

“Bản tọa cứ vô liêm sỉ đây, ngươi làm gì được ta nào!” Dao thánh đặc ý: “Ngươi là người bạn duy nhất mà bản tọa công nhận, không thể giết ngươi, cũng không thể ép ngươi được, nhưng dùng vài thủ đoạn vô liêm sỉ thì vẫn được, dù sao thì ngươi vẫn ở đây cơ mà, sẽ có lúc ngươi phải nói thôi!”

Lâm Bắc Phàm tức tối: “Thế này mà ngươi còn nói là không ép ta sao? Đúng là không biết xấu hổ!”

“Ha ha, cảm ơn ngươi đã khen!”

Dao thánh đặc ý: “Ngươi là người đầu tiên mắng ta là đồ vô liêm sỉ, không biết xấu hổ đây! Những người trước đây từng mắng ta đều đi gặp Diêm Vương cả rồi! Nhưng chỉ có mình ngươi mắng là ta thấy thoải mái, vui vẻ thôi! Ngươi mắng thêm vài câu để ta nghe xem nào!”

Lâm Bắc Phàm bị sự vô liêm sỉ và không biết xấu hổ của hắn ta đánh bại!

Một khi tên Tông Sư này trở nên vô liêm sỉ, đúng là chẳng có cách gì để đối phó với hắn ta cả!

Hắn thầm nghĩ với lòng oán hận, chờ tới ngày ta không cần che giấu thực lực nữa, ngươi cứ chờ bị ta dạy cho một bài học đi!

Ta sẽ cho ngươi biết thế nào là... tàn bạo!

Thế nào là... vô liêm sỉ thật sự!

Sau đó, Lâm Bắc Phàm đành dùng những lý luận về cảnh giới dùng kiếm đôi thành dùng đao rồi nói cho hắn ta nghe.

Cảnh giới Cương Đao, cảnh giới Nhuyễn Đao, cảnh giới Trọng Đao, cảnh giới Mộc Đao, cảnh giới Vô Đao...

Dao thánh nghe xong cũng vô cùng tán phục, hào hứng thốt lên: “Hay lắm! Phân chia cảnh giới dùng đao như vậy quả là tuyệt diệu! Mỗi cảnh giới đều có lý lẽ, có ví dụ, rất rõ ràng, khiến bản tọa nhận được không ít lợi ích! Ha ha, phải uống cạn một ly đầy mới được!”

Nói rồi, hắn ta tự rót cho mình một ly rượu rồi uống sạch.

Cảm thấy uống như vậy vẫn chưa đã, hắn ta trực tiếp cầm vỏ rượu lên tu ừng ực để thể hiện khí phách.

Mặc kệ áo ướt, hắn ta vẫn tùy hứng như vậy.

Mạc Như Sương nhíu mày: “Sao mấy cảnh giới này nghe quen thế nhỉ, hình như ta đã nghe ở đâu rồi thì phải... Công tử, đây chẳng phải cảnh giới dùng kiếm sao?”

Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ bình tĩnh: “Rất bình thường thôi! Trên đời có muôn vàn đường đi, trăm sông rồi cũng đổ về một biển! Cho dù người học kiếm đạo hay đạo đạo, khi mới bắt đầu có thể sẽ có sự khác biệt nhưng về sau đều giống nhau cả thôi!”

Mạc Như Sương tỉnh ngộ: “Công tử nói rất có lý!”

“Đạo thánh tiên bối, hiện giờ người đang ở cảnh giới nào vậy?” Quách Thiếu Soái không nhịn được liền hỏi.

Đạo thánh đáp với vẻ khiêm tốn: “Ta chấp chới ở cảnh giới Mộc Đạo nhưng cũng không ổn định cho lắm!”

“Trước đó, tiểu huynh đệ họ Lâm đây nhắc tới một vị tiên bối sử dụng đạo gỗ, hắn là người đó đã hoàn toàn đạt tới cảnh giới Mộc Đạo rồi! Cho nên người đó mới có thể dùng đạo gỗ để đánh bại ma đạo, hoàn toàn vượt qua chính mình trước kia!”

“Còn có một vị Thiên Đạo tiên bối có lẽ đã đạt tới cảnh giới Vô Đạo rồi cũng nên! Trong tay không có đạo nhưng trong lòng đều là đạo, cho nên mới có thể trong tay ngoài đạo ra cũng không cần gì khác! Đây là cực hạn của đạo đạo!”

“Cuối cùng là Tiểu Lý Phi Đạo tiên bối...”

Đạo thánh hơi do dự: “Có lẽ đã đạt tới cảnh giới Vô Vô trong truyền thuyết rồi! Bởi vì người đó đã buông bỏ mọi thứ, đến đạo cũng không cần bận lòng nữa! Chỉ còn lại niềm tin duy nhất, một niềm tin tất thắng! Ngoài niềm tin ra thì hoàn toàn buông bỏ tất cả, theo đuổi tốc độ nhanh nhất, chém ra một đạo sáng chói nhất!”

“Đạo này không chỉ là đạo nữa mà chính là niềm tin của hắn ta!”

Đạo thánh than thở: “Đó mới thật sự là chiêu đạo vô địch, thật muốn được tận mắt chứng kiến quá!”

Chương 242: Gõ cửa nhờ giúp đỡ

Lâm Bắc Phàm gật đầu tỏ vẻ tán thành, hắn biết Tiểu Lý Phi Dao, là người hiểu rõ nhất sự khủng khiếp của Tiểu Lý Phi Dao!

Đó là chiêu đao hội tụ toàn bộ tinh khí thần của hắn ta!

Dem theo niềm tin tất thắng, buông bỏ tất cả, rất khủng khiếp!

Một khi đao đã rút ra, người không chết thì người chết sẽ là ta!

Thanh đao này không có cực hạn, thực lực của người càng mạnh thì uy lực của thanh đao này càng lớn, muốn giết người có thực lực cao hơn mình cũng không phải chuyện gì khó khăn!

Dựa vào tạo hóa của Lâm Bắc Phàm, nếu hắn thật sự dùng tới đao này có thể giết chết cả Tông Sư, cho nên hắn mới xếp thanh đao này ở vị trí số một!

Đúng lúc ấy, có tiếng cãi nhau từ bên ngoài vọng vào, đồng thời rất nhiều tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Đao thánh chợt thay đổi sắc mặt: “Ta ở lại đây lâu quá bị người của quan phủ phát hiện rồi! Tiểu huynh đệ, ngày hôm nay trò chuyện đã giúp bản tọa nhận được không ít lợi ích! Sau này sẽ còn gặp lại, ha ha!”

Nói rồi, cả người hắn bỗng vụt một tiếng rồi biến mất.

Tối hôm ấy, tin tức đao thánh - u Dương Bá Dao đã tới kinh thành nhanh chóng truyền đi khắp toàn thành.

“Đao thánh cũng đã tới kinh thành rồi sao!”

“Hai Đại Tông Sư đều tới kinh thành rồi, trận đại chiến kia không còn xa nữa!”

“Thật mong chờ trận chiến này quá!”

“Kiếm tiên, đao thánh, rốt cuộc ai mạnh hơn, ai yếu hơn đây?”

...

Khắp nơi trong kinh thành sôi sục nhưng triều đình lại giống như gặp phải kẻ địch lớn, canh phòng khắp toàn thành!

Nghe nói, để ứng phó với trận đại chiến này mà triều đình đã gọi mười vạn binh mã vào thành.

Trong đó, chỉ riêng số cao thủ thuộc cấp bậc Hậu Thiên đã đạt tới ba nghìn người. Cao thủ cấp bậc Tiên Thiên có hơn ba mươi người. Ngay cả cao thủ cấp bậc Tông Sư cũng có hai người.

Nhưng trước một trận chiến lớn như vậy, triều đình vẫn không khỏi căng thẳng và đau đầu.

Bởi vì thế lực của triều đình vừa đủ để đối phó với hai Tông Sư này, nhưng cũng chỉ là ứng phó mà thôi.

Nếu bọn họ cố tình phá phách, cố tình lẫn trốn thì người hoàn toàn không thể can nổi.

Đặc biệt hai vị này một người là kiếm tiên, một người là đạo thánh, cả hai đều có lực sát thương mạnh nhất trong giới luyện võ, thực lực cao hơn Tông Sư thông thường ba phần, vì vậy muốn ngăn cản bọn họ lại càng khó khăn hơn.

Nhưng tất cả những điều này đều không liên quan tới Lâm Bắc Phàm, hắn chỉ là một người đọc sách thôi, không tham gia vào chuyện trong chốn giang hồ.

Nhưng một ngày nọ, có người tới gõ cửa nhà hắn.

“Quách đại nhân, quả là khách quý, người tìm hạ quan có việc gì thế?” Lâm Bắc Phàm hơi sững sốt.

Người đang đứng trước mặt hắn là tổng đầu mục của Lục Phiến Môn, Quách Đạo Hiệp, phụ trách quản lý chuyện giang hồ, là quan viên chính tam phẩm trong triều đình.

Mặc dù hắn ta chỉ là một viên quan chính tam phẩm nhưng lại có lực lượng của Tiên Thiên Tứ phẩm, quản lý rất nhiều thuộc hạ có thực lực xuất chúng.

Vì vậy đến ngay cả đại quan chính nhị phẩm trong triều đình cũng không thể không nể mặt hắn ta, gọi hắn ta là Quách đại nhân.

Nhưng chính vì vậy nên Lâm Bắc Phàm mới ngạc nhiên.

Bởi vì con đường mà hai người bọn họ đang đi hoàn toàn khác nhau, một người là quan văn một người là quan võ, một người

chủ yếu giải quyết công việc trên triều đình một người chuyên giải quyết chuyện giang hồ, hoàn toàn không có qua lại gì, tại sao người này lại đến tìm hần?

“Lâm tế tửu, bản quan thật sự hết cách rồi nên mới đành phải cầu xin người giúp đỡ!” Quách đầu mục gượng cười.

Lâm Bắc Phàm lại càng ngạc nhiên: “Quách đại nhân, còn có chuyện gì người không giải quyết được sao? Người trên có thể liên hệ với triều đình, dưới có thể liên hệ với giang hồ, có ai mà không nể mặt người vài phần cơ chứ? Người còn chẳng giải quyết được thì bản quan có thể làm gì được đây?”

“Chuyện này không thể không có người! Nếu người cũng không làm được thì chẳng ai làm được cả!”

“Quách đại nhân cứ vào nhà ngồi trước đã, chúng ta vừa uống trà vừa nói chuyện!” Lâm Bắc Phàm nhường đường, mời người kia vào nhà.

“Đa tạ Lâm tế tửu!” Quách đầu mục chấp tay.

Sau một chén trà, Lâm Bắc Phàm đặt chén xuống, cười hỏi:

“Quách đại nhân, bây giờ thì người nói được rồi chứ?”

“Lâm tế tửu, người không biết đấy thôi!”

Quách đầu mục gượng cười: “Từ sau khi hai vị Tông Sư trẻ tuổi đến đây, không ngày nào là bọn ta được yên ổn! Mỗi ngày bọn ta đều phải phải rất nhiều cao thủ tuần tra không quản ngày đêm, trong lòng lo lắng chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện! Bản quan đã một tuần nay không được ngon giấc rồi, thường xuyên tỉnh dậy lúc nửa đêm, những đồng liêu khác cũng vậy!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu với vẻ đồng cảm: “Quách đại nhân nói có lý lắm! Từ sau khi hai người bọn họ đến đây, quả thực kinh thành không còn an toàn nữa rồi! Ngay cả phủ đệ của bản quan cũng bị trộm ghé thăm những hai lần đấy!”

“Đúng vậy! Hai vị Tông Sư này, thật sự đánh cũng không được mà mắng cũng chẳng xong, bởi vì lỡ bọn họ nổi giận thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, bọn ta thật sự không gánh vác nổi! Nhưng dù là thế thì Lục Phiến Môn bọn ta vẫn phải xông pha nơi đầu sóng ngọn gió!”

“Tình hình hiện giờ thật sự rất nguy hiểm! Mấy người bọn ta nào phải đối thủ của Tông Sư? Nếu có thể giải quyết được vấn đề thì thôi, bọn ta chỉ sợ phải dùng tính mạng của mình để giải quyết ấy chứ! Vừa có lỗi với các huynh đệ, lại phụ lòng hoàng ân!”

“Cho nên tể tửu đại nhân...”

Quách đầu mục quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Phàm nói với giọng rất thành khẩn: “Bây giờ người không thể không giúp bản quan!”

Chương 243: Thật khó xử

Lâm Bắc Phàm ngơ ngác: “Một người đọc sách như ta thì giúp gì được cho người đây?”

“Nghe nói, người là bạn tri kỷ của kiếm tiên - Thượng Quan Kiếm Hồn và đạo thánh - u Dương Bá Dao, cho nên bản quan muốn làm phiền người giảng giải, khuyên nhủ bọn họ, bảo bọn họ đừng có đánh nhau ở kinh thành nữa, ra khỏi thành rồi hãy đánh! Như thế thì bọn ta đỡ vất vả một chút rồi!”

“Ta mà là bạn của bọn họ sao?” Lâm Bắc Phàm chớp mắt: “Quách đại nhân, người nghe ai nói vậy?”

“Chính hai người bọn họ nói chứ ai!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Quách đại nhân, ta thấy người hiểu nhầm rồi!”

Lâm Bắc Phàm vội nói: “Ta mới chỉ gặp bọn họ một lần và nói chuyện với nhau chưa đầy một canh giờ, sao có thể coi là bạn tri kỷ được cơ chứ? Bọn họ đang lừa người đấy!”

“Lâm tể tửu, bọn họ đều là Tông Sư, sao có thể làm chuyện mất mặt như vậy được?” Quách đầu mục nói.

Lâm Bắc Phàm hừ một tiếng, chuyện mất mặt mà bọn họ làm còn ít lắm chắc?

Còn chưa được ta đồng ý mà đã cưỡng ép bắt ta đi, không mời ta uống rượu thì lại bắt ta mời họ uống rượu!

Còn chưa được ta đồng ý mà cứ một mực đòi làm bạn của ta!

Bây giờ lại còn đi rêu rao khắp nơi, chỉ sợ người khác không biết!

Hai tên khốn nạn!

“Tể tửu đại nhân, bây giờ người thật sự không thể không giúp ta!” Quách đầu mục nói với vẻ kích động: “Nếu người không giúp ta thì chỉ có thể tro mắt nhìn ta chết đây!”

Lâm Bắc Phàm hơi bức bối: “Quách đại nhân, người nói thế thì nghiêm trọng quá, sao ta có thể tro mắt nhìn người chết được?”

Quách đầu mục cảm thấy được an ủi hơn một chút: “Lâm tể tửu...”

Lâm Bắc Phàm: “Ta sẽ nhắm mắt lại!”

Quách đầu mục: “Vãi!”

Lâm Bắc Phàm gượng cười: “Quách đại nhân, không phải ta không muốn giúp người mà là ta thật sự không giúp nổi người đâu! Ta là một người đọc sách hai tay trói gà không chặt, có thể làm nên cơm cháo gì đây? Nhỡ ta bất cẩn làm bọn họ tức giận, giết chết ta thì sao? Cho nên Quách đại nhân, người mời cao nhân khác đi thôi, chứ ta đây thật sự lực bất tòng tâm!”

“Tể tửu đại nhân, người đừng như vậy chứ! Nếu người không giúp bọn ta thì bọn ta chỉ còn con đường chết thôi!” Quách đầu mục hơi nghiêng rằng: “Thế này đi, chỉ cần tể tửu đại nhân giúp ta việc này, thử tới gặp bọn họ một lần thôi, có khuyên được không thì Lục Phiến Môn bọn ta đều nợ người một ân tình, thế nào?”

Lục Bắc Phàm động lòng rồi!

n tình của Lục Phiến Môn, cũng đáng giá lắm đấy!

Tới lúc quan trọng có thể giải quyết được rất nhiều vấn đề!

“Thôi được, bản quan đành đi thử một lần vậy!” Lâm Bắc Phàm đồng ý.

“Cảm ơn tể tửu đại nhân!” Quách đầu mục mừng rỡ.

“Nhưng trước hết người phải báo cáo việc này với bộ hạ đã, sau khi được bộ hạ cho phép bản quan mới có thể can thiệp vào việc này được!” Lâm Bắc Phàm nói.

Quan trường có quy tắc của quan trường, làm tốt việc của mình đã “a di đà phật” lắm rồi.

Nếu còn tùy tiện nhúng tay vào việc của người khác tức là quá đáng, các quan sẽ nhìn hấn thế nào, bệ hạ sẽ nhìn hấn thế nào đây?

Bọn họ sẽ cho rằng hấn có âm mưu khác, sẽ gây ra rất nhiều phiền phức cho hấn.

Cho nên, Lâm Bắc Phàm bảo Quách đầu mục đi xin nữ đế cho hấn trước đã.

“Tất nhiên bản quan sẽ làm rồi!” Quách đầu mục gật đầu.

Vì vậy ngay trong buổi tảo triều ngày hôm sau, Quách đầu mục báo cáo với nữ đế.

“Khởi bẩm bệ hạ, hiện giờ kiếm tiên - Thượng Quan Kiếm Hồn và đao thánh - u Dương Bá Đao đều đã đến kinh thành, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ ra một trận chiến, tình thế vô cùng nguy cấp! Thần nghe nói tể tử đại nhân đã từng trò chuyện rất vui vẻ với hai vị Tông Sư trẻ tuổi này, là bạn tri kỷ của bọn họ, vì vậy thần muốn mời tể tử đại nhân trợ giúp vi thần đi thuyết phục bọn họ rời địa điểm tỷ thí ra khỏi kinh thành, mong bệ hạ ân chuẩn!”

Nữ đế và các quan đều bối rối!

Ánh mắt mọi người nhìn Lâm Bắc Phàm đều trở nên kỳ lạ.

Có phải tên này mắc chứng giao tiếp tốt không vậy, đến cả hai vị Tông Sư mà cũng làm bạn cho được, nói chuyện với ai là thành bạn với người đó luôn?

Nữ đế lên tiếng hỏi: “Lâm ái khanh, những gì Quách ái khanh vừa nói... có đúng hay không? Người quen biết cả hai người bọn họ sao?”

Lâm Bắc Phàm chấp tay đáp: “Bệ hạ, vi thần mới chỉ gặp bọn họ một lần mà thôi!”

Nữ đế: “Nhưng vừa rồi Quách ái khanh nói...”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục báo cáo: “Quách đại nhân nói cũng không sai! Chỉ trong một lần gặp nhau này, có lẽ là vì trò

chuyện khá hợp ý dẫn đến kích động nên bọn họ cứ đòi làm bạn tri kỷ với ta!”

Nữ đế chớp mắt đầy kinh ngạc: “Mới chỉ nói chuyện một lần mà các người đã làm bạn rồi sao?”

“Đúng vậy, thưa bệ hạ! Vi thần cũng không ngờ lại như thế, nhưng bọn họ hết cường ép lại dùng vũ lực, muốn từ chối cũng không từ chối nổi, vi thần quả thực rất khó xử!” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ đau khổ.

Mọi người tức giận chỉ muốn đánh hấn một trận cho rồi!

Có thể làm bạn với Tông Sư là chuyện mà có biết bao nhiêu người cầu còn chẳng được, vậy mà người lại tỏ vẻ không thích sao?

Người khác muốn làm bạn với một Tông Sư thôi mà còn chẳng được mà người có đến tận hai, có phải người tính ăn nhặt mới biết thương mèo không?

“Hiện giờ cả kinh thành đều biết chuyện này, biết ta có hai người bạn là Tông Sư, ta thật sự rất khó xử!” Lâm Bắc Phàm lại càng đau khổ hơn.

Các quan tức đến nổi méo miệng lác mắt!

Tên khốn kiếp này!

Thế này mà là khó xử sao, chẳng phải người đang nhân cơ hội này khoe khoang với bọn ta đấy sao?

Chương 244: Không dễ thế đâu

Nữ đế trầm ngâm một chút: “Trận chiến này gần như không thể cản nổi rồi, nếu có thể dời địa điểm đánh nhau ra khỏi kinh thành thì quả thực sẽ giảm thiểu được rất nhiều thương vong và tổn thất! Thế này đi, Lâm ái khanh, người đến giúp Quách ái khanh một tay, thuyết phục hai người bọn họ nhé!”

“Bệ hạ, thế thì nguy hiểm lắm! Hai người bọn họ đều là Tông Sư còn vi thần chỉ là một người đọc sách rất bình thường, có duyên gặp bọn họ một lần mà thôi, quan hệ không thân thiết lắm đâu! Hay là... bệ hạ cho người khác đi giúp đỡ được không?” Lâm Bắc Phàm nói với giọng tha thiết mong chờ.

Khóe miệng nữ đế co rút.

Tên khốn nạn nhà ngươi còn dám giả làm tay mơ với trẫm cơ đấy?

Trẫm đã nghe Bạch tỷ tỷ nói từ trước rồi, ngươi mà lên cơn giận thì có lẽ đến cả Tông Sư cũng chẳng phải đối thủ của ngươi!

Rõ ràng ngươi đang nhân cơ hội đòi thêm lợi ích thì có, đừng tưởng trẫm không nhận ra!

“Cứ quyết định như vậy đi!”

Nữ đế lớn giọng nói: “Không cần biết có khuyên được hay không, ái khanh cũng phải thử một lần xem sao, trẫm sẽ cho người bảo vệ ngươi thật chu đáo! Nếu việc này thành công chính là một chuyện công đức vô lượng, ngươi sẽ lập công lớn cho triều đình ta, nhất định trẫm sẽ ban thưởng hậu hĩnh! Các vị ái khanh, có ý kiến gì nữa không?”

Các quan quay sang nhìn nhau, đồng thanh đáp: “Thần cũng không có ý kiến khác!”

Bọn họ đều chẳng có ý kiến gì cả, hiện giờ lợi ích của mọi người đều giống nhau.

Nếu hai vị Tông Sư kia đánh nhau ở kinh thành thì chính bọn họ cũng gặp xui xẻo, cho nên chắc chắn phải ủng hộ cho Lâm Bắc Phàm rồi.

“Được! Lâm ái khanh, việc tiếp theo đành nhờ ngươi vậy, trẫm chờ tin tốt của ngươi đấy!”

“Vâng, thưa bệ hạ!”

Sau khi nhận lệnh, Lâm Bắc Phàm quang minh chính đại đi làm việc.

Một ngày sau, cuối cùng thì Lục Phiến Môn cũng tìm thấy kiếm tiên - Thượng Quan Kiếm Hồn.

Bọn họ không tự ý hành động mà gọi Lâm Bắc Phàm đến đàm phán.

Kiếm tiên gặp được Lâm Bắc Phàm thì rất vui vẻ, hẳn ta nhiệt tình bắt chuyện: “Nào nào, đến đây nào bạn tốt, chúng ta lại

gặp nhau nữa rồi! Ta đã chuẩn bị rượu rồi đây, hãy tiếp tục nói chuyện lần trước, tiếp tục bàn luận về kiếm đi, ha ha!”

“Chuyện về kiếm thì để qua một bên trước đã, chúng ta nói về cuộc chiến giữa các Tông Sư đi! Người có thể ra khỏi thành rồi hãy đánh nhau, đừng đánh trong kinh thành được không?” Lâm Bắc Phàm đi thẳng vào vấn đề.

Ánh mắt của kiếm tiên khựng lại: “Người thay mặt triều đình Đại Võ đến đây đây à?”

“Không sai!” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

“Chuyện này thì khó đấy!” Kiếm tiên tự rót rượu rồi tự uống: “Người xem, bản tọa đã công bố chuyện này rồi, đã có rất nhiều người giang hồ vượt ngàn dặm xa xôi tới đây, nếu ta không đánh trong kinh thành thì mặt mũi của bản tọa biết để vào đâu, cho nên không được đâu! Người đừng nhắc lại chuyện này thì hơn, chúng ta vẫn nên nói về kiếm đi!”

Lâm Bắc Phàm thâm hừ một tiếng, chuyện này thì liên quan quái gì đến mặt mũi cơ chứ, rõ ràng là yêu sách thì có!

Lâm Bắc Phàm chợt phát hiện ra, hình như người luyện võ ở thế giới này cũng có một truyền thống, đó là thích đối nghịch với triều đình.

Những kẻ thực lực yếu một chút thì bắt nạt quan phủ ở địa phương.

Kẻ có thực lực mạnh ví dụ như cường giả đã trở thành Tông Sư, nếu không tát vào mặt của triều đình một cái thì lại có lỗi với cái danh Tông Sư này quá!

Không tiện tát vào mặt triều đình nước mình, nên đành phải tát vào mặt triều đình nước khác!

Vì vậy địa điểm quyết chiến của bọn họ thường là bên trong Tử Cẩm Thành!

Nguyên nhân sâu xa đầu tiên chính là để thể hiện!

Để người khác cảm thấy hấn ta thật lợi hại!

“Các người quyết đấu trong kinh thành sẽ làm rất nhiều người chết đấy!” Lâm Bắc Phàm khuyên nhủ.

“Đó đều là mạng của hạng giun dế cả thôi!” Kiếm tiên nói với vẻ coi thường: “Đến cả những kẻ làm quan như các người cũng chẳng quan tâm đến tính mạng của người dân, coi tính mạng của người dân như cỏ rác mà tùy ý gặt thì tại sao bản tọa phải quan tâm chứ?”

Sau đó, hắn ta bật cười một cách quái dị, nhìn Lâm Bắc Phàm với ánh mắt kỳ lạ: “Bản tọa đã từng nghe nói, Lâm Bắc Phàm người là một tên tham quan tiếng tăm lẫy lừng, mới làm quan chưa được vài tháng mà đã tham ô rất nhiều tiền, tham đến hơn nghìn vạn lượng ấy chứ! Một tên đại tham quan không có lương tâm như người thì làm gì có chuyện quan tâm đến tính mạng của người dân cơ chứ?”

Lâm Bắc Phàm tức giận đáp: “Sao lại không quan tâm? Mọi người mà chết hết thì ta biết tham tiền của ai đây?”

Kiếm tiên bị sắc phun ra ngụm rượu: “Khụ khụ...”

Lời hắn nói thật sự rất có lý khiến kiếm tiên không còn gì để nói!

“Thật ra, người bảo bản tọa đổi địa điểm quyết chiến cũng được thôi!” Kiếm tiên nhíu mày: “Chỉ cần người sử dụng một ân tình mà ta cho người thì bản tọa sẽ làm theo lời người, người thấy thế nào, rất dễ phải không?”

Hiện giờ hắn đang nợ Lâm Bắc Phàm ba ân tình, nợ ơn khó trả khiến hắn ta không thoải mái cho lắm.

Vì vậy hắn ta định nhân cơ hội này để giảm bớt một ân tình!

Lâm Bắc Phàm nổi nóng: “Chẳng qua ta chỉ bảo người lùi một bước chân mà thôi, người đâu phải tổn thất gì, thế mà người còn nói ta là bạn của người cơ đấy, chút chuyện nhỏ này mà cũng không giúp được chắc? Lại còn đòi ta phải dùng một ân tình? n tình của kiếm tiên nhà người cũng chẳng có giá trị gì đâu!”

Kiếm Tiên lại một lần nữa ghen hòng, chỉ có thể buồn bực uống rượu: “Chứ người muốn thế nào hả? Dù sao thì bản tọa cũng không rời khỏi kinh thành dễ dàng như thế đâu!”

Chương 245: Đánh nhau trên trời

Sắc mặt của Lâm Bắc Phàm thay đổi, hắn cười ha ha: “Thật ra, nói trắng ra thì chẳng phải ngươi chỉ muốn thể hiện, muốn tấp vào bộ mặt của triều đình Đại Võ thôi sao? Ta nói thật nhé, chỗ này đã bị những Tông Sư khác chơi nát cả rồi, chẳng có gì mới mẻ cả!”

“Giờ ta có cách khác tốt hơn, ngươi có muốn biết không?”

Lâm Bắc Phàm nói với giọng dụ dỗ: “Ngươi mà dùng cách này đảm bảo sẽ khiến cả thế giới phải sửng sốt, người đời khó quên! Trong sử sách giang hồ chắc chắn sẽ ghi lại cuộc chiến chấn động trời đất này! Đại danh kiếm tiên của ngươi không chỉ truyền khắp thế giới mà còn lưu danh sử sách!”

Nghe vậy, kiếm tiên cũng hơi động lòng: “Ngươi nói ta nghe thử xem sao!”

Lâm Bắc Phàm ngồi xuống, cười nói: “Trước đây khi các cao thủ luận võ quyết đấu, nếu không chọn nơi núi non trùng điệp thì cũng chọn nơi sông lớn hồ sâu, lợi hại nhất thì chẳng qua cũng chỉ là Tử Cẩm Thành mà thôi! Nhưng có một nơi từ trước đến nay chưa có ai từng thử!”

“Nơi nào vậy?” Kiếm tiên hỏi.

Lâm Bắc Phàm chỉ tay lên bầu trời: “Ngươi có từng nghĩ tới việc đánh nhau ở trên trời chưa?”

“Ở trên trời sao?” Kiếm tiên bối rối: “Ở trên trời thì đánh kiểu gì? Bản tọa cũng đâu biết bay...”

Cho dù hắn ta là Tông Sư có khinh công tuyệt diệu, có thể nhảy lên cao hàng trăm trượng, có thể dùng chân khí hùng hậu trên người để lơ lửng giữa không trung một lúc, nhưng cũng đâu thể bay thẳng lên trời được!

Đó là chuyện mà chỉ thần tiên mới làm được mà thôi!

“Đúng là ngươi không thể bay thẳng lên trời được, nhưng đó là chuyện của trước đây, còn bây giờ thì đã có cơ hội rồi!”

Lâm Bắc Phàm cười híp mắt, bảo: “Triều đình bọn ta đã nghiên cứu và chế tạo ra khí cầu lớn, một vũ khí thần kỳ bay lên bầu trời có thể đưa người bay thẳng lên trời đây! Đến lúc đó, chẳng phải ngươi có thể bay lên trời mà đánh rồi sao?”

“Đúng vậy nhỉ!” Ánh mắt của kiếm tiên sáng bừng lên.

“Người nghĩ lại mà xem, đây là trận chiến chấn động đến mức nào cơ chứ!”

Lâm Bắc Phàm hào hứng đến mức khua chân múa tay: “Hai cao thủ tuyệt thế tuổi trẻ tài cao các người, một người là tiên trong giới dùng kiếm, một người là thánh trong giới dùng đao, một trận chiến của thần tiên trên bầu trời chắc chắn sẽ trở thành thần thoại trong giới võ lâm, mãi mãi ghi danh trong sử sách!”

“Trận chiến trên bầu trời, mãi mãi ghi danh trong sử sách!”
Ánh mắt của kiếm tiên ngày càng sáng chói lòa.

“Lão ca, người tự xưng là kiếm tiên, đã là tiên thì sao có thể không bay lên trời được, đã là tiên thì sao lại không đánh nhau ở trên trời chứ? Người nói xem có đúng không nào?” Lâm Bắc Phàm cười ha hả, hỏi với giọng bốn cọt.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Kiếm tiên kích động gật đầu liên tục.

Hắn ta không nhịn nổi lại tự rót tự uống, trong lòng đã bắt đầu ao ước rồi!

Nếu hắn ta đánh nhau trên trời chắc chắn cái tên kiếm tiên sẽ trở thành hữu danh hữu thực, danh chấn thiên hạ!

Trở thành thần thoại trong giới võ lâm, mãi mãi ghi danh vào sử sách!

Mẹ kiếp, thật quá oai phong!

Càng nghĩ càng kích động!

Máu trong người hắn ta sục sôi, chỉ hận không thể lập tức bay lên trời mà đánh một trận!

“Kiếm tiên lão ca, rốt cuộc người có đồng ý không hả? Nếu người đồng ý, ta sẽ nghĩ cách sắp xếp cho người! Còn nếu người không đồng ý thì thôi vậy, ta đành nhường cơ hội này cho người khác vậy, đến lúc đó người tuyệt đối đừng hối hận đấy nhé!”

Thấy hắn ta cứ do dự không lên tiếng, Lâm Bắc Phàm đứng dậy với vẻ hơi bất mãn.

Kiếm tiên vội kéo hắn lại, ôn tồn bảo: “Đừng mà đừng mà... lão đệ, người đừng đi vội, chẳng phải ta đang suy nghĩ đó

sao?”

Lâm Bắc Phàm nổi giận: “Cơ hội tốt như thế mà ngươi còn phải suy nghĩ sao? Xem ra ngươi cũng chẳng có hứng thú cho lắm, ta đi đây!”

Kiểm tiên vội đứng dậy, ấn Lâm Bắc Phàm ngồi xuống: “Đừng đi mà! Cơ hội tốt như thế, tại sao bản tọa lại không muốn chứ? Hơn nữa, hai chúng ta là bạn tri kỷ, ngươi nỡ lòng nào nhường lại cơ hội hiếm có này cho người khác hay sao?”

Lâm Bắc Phàm càng tức hơn: “Sao ta lại không nỡ nhường nhỉ? Ta tới đây khuyên ngươi chuyển địa điểm quyết chiến ra ngoài thành nhưng ngươi lại kiên quyết từ chối, thế mà còn nói ta là bạn tri kỷ của ngươi sao? Bạn tri kỷ mà lại làm ra chuyện như thế chắc?”

“Ha ha! Còn chẳng phải do ta tuổi trẻ nóng nảy sao!” Kiểm tiên rót rượu cho Lâm Bắc Phàm, mỉm cười: “Nào nào, uống rượu đi, uống rượu đi! Uống hết ly rượu này, hiểu lầm giữa chúng ta xí xóa hết!”

Sau khi uống một ly rượu, mối quan hệ giữa hai người lại khôi phục như ban đầu.

Kiểm tiên hào hứng thảo luận với Lâm Bắc Phàm về chuyện quyết đấu trên trời, càng lúc càng kích động!

Nhưng cuối cùng, hắn ta lại có hơi thấp thỏm: “Lão đệ, chuyện quyết chiến trên trời lần này liệu có thành công hay không?”

“Phía bên triều đình chắc tám chín phần mười là đồng ý! Ta được nữ đế ân sủng, mọi người trên triều đình đều nể mặt ta mấy phần, chuyện này có lẽ sẽ thành công thôi!” Lâm Bắc Phàm cười nói: “Vấn đề duy nhất là phía đạo thánh, chỉ sợ hắn ta sẽ từ chối!”

“Hắn ta dám sao?” Kiểm tiên nổi giận: “Nếu hắn ta không đồng ý, bản tọa sẽ đánh tới khi hắn ta đồng ý mới thôi!”

“Có câu này của ngươi thì ổn rồi, ngươi cứ chờ tin tốt của ta đi!”

Sau đó, Lâm Bắc Phàm đi tìm đạo thánh - u Dương Bá Dao.

Người này vừa nghe hắn nói có thể quyết chiến ở trên trời, có cơ hội trở thành thần thoại trong võ lâm đã lập tức đồng ý mà

không hề do dự, xem ra còn hào hứng hơn cả kiếm tiên.

Sau đó, Lâm Bắc Phàm báo cáo lại chuyện này với triều đình.

Chỉ cần dùng hai, ba khí cầu lớn đã có thể dụ hai bọn họ ra khỏi kinh thành, không biết đã giảm bớt được bao nhiêu thương vong và tổn thất, lại không làm ảnh hưởng tới thể diện của triều đình, rất hời, vì vậy phía triều đình nhanh chóng đồng ý.

Chương 246: Thu phí

“Ái khanh, chuyện này ngươi làm không tệ, không hổ là rường cột nước nhà!”

Nữ đế vô cùng khen ngợi hân: “Giao cho ngươi toàn quyền giải quyết việc này đi, Lục Phiến Môn, Cẩm Y Vệ, Đông Xương,... tạm thời do ngươi điều hành! Đến khi chuyện này kết thúc, trăm sẽ luận công ban thưởng!”

“Cảm ơn bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm chấp tay.

Sau đó, hân bắt tay vào làm việc.

Đầu tiên, hân lợi dụng năng lực của triều đình để tuyên truyền rình rang cho trận chiến này.

“Trận chiến giữa kiếm tiên và đạo thánh, sẽ diễn ra trên bầu trời!”

“Hoàn toàn không ngờ còn có chuyện như vậy đây! Trên giang hồ chưa ai từng thử!”

“Những nơi khác cũng đâu thể làm được, chỉ có chỗ này của chúng ta là làm được thôi, bởi vì chúng ta có khí cầu lớn - vũ khí thần kỳ bay lên bầu trời mà ! Ha ha!”

“Trận chiến trên trời, chắc chắn đây là trận chiến đầu tiên từ xưa tới nay, sẽ trở thành giai thoại đấy!”

“Nhất định đó sẽ là một trận chiến chấn động thế gian!”

...

Toàn thành sôi sục!

Thậm chí tin tức này còn nhanh chóng truyền ra khỏi kinh thành, lan ra khắp cả nước, bay tới cả những đất nước lân cận như một cơn lốc.

Mọi người đều mong chờ trận chiến trên trời này!

Để tuyên truyền rộng rãi hơn nữa, Lâm Bắc Phàm còn soạn một bài về tuyên truyền.

Dưới ánh trăng tròn, trên đỉnh cửu tiêu!

Trời tây một kiếm, thiên ngoại phi tiên!

...

Đêm trăng tròn, ý chỉ thời gian quyết chiến.

Trên đỉnh cửu tiêu ý chỉ trên trời!

Trời tây một kiếm, thiên ngoại phi tiên, tất nhiên là chỉ kiếm tiên - Thượng Quan Kiếm Hồn bởi vì hắn ta tự xưng là tiên, lại đến từ phía tây!

Bài về tuyên truyền này vừa xuất hiện đã lập tức được truyền miệng khắp nơi, già trẻ đều biết!

Tên tuổi của kiếm tiên - Thượng Quan Kiếm Hồn chấn động khắp thiên hạ!

Kiếm tiên hạnh phúc muốn phát điên lên được, vị lão đệ này hắn ta nhận không lỗ tí nào, rất hiểu tấm lòng của hắn ta!

Hắn ta chủ động tới nhà tìm Lâm Bắc Phàm, kéo hắn đi uống hết ba trăm chén rượu rồi mới cho về.

Nhưng đao thánh lại hơi bất mãn.

Người làm tên tuổi của kiếm tiên vang danh như thế nhưng lại giấu diếm tên của ta, sao có thể như thế được chứ?

Người lẫn lộn trên giang hồ chẳng phải đều tranh giành chút thể diện đó hay sao?

Người là bạn tri kỷ của cả hai người, không thể thiên vị một bên như vậy được!

Vì vậy hắn ta cũng tới nhà tìm Lâm Bắc Phàm, ép Lâm Bắc Phàm viết một bài về tuyên truyền cho hắn ta, nếu không hắn ta sẽ ở lý đây không đi.

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Đao của ngươi tên là gì thế?”

Đao thánh tỏ vẻ kiêu ngạo: “Bảo đao Đồ Long!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Có rồi, kiếm của kiếm tiên vừa hay tên là Ý Thiên!”

Vậy là một bài về tuyên truyền cực đỉnh cứ thế ra lò.

Võ lâm chí tôn, bảo đao Đồ Long!

Ý Thiên chưa rút, cùng ai so tài?

...

Bảo đao Đồ Long tất nhiên là chỉ đao thánh!

Đã gọi là võ lâm chí tôn rồi, thế đã đỉnh chưa?

Ý Thiên chỉ kiếm tiên, có ý là chỉ có kiếm tiên mới có thể đánh với hắn ta mà thôi!

Như vậy, cả hai người đều được tăng bốc như nhau!

Đao thánh hài lòng rồi đi!

Bài về tuyên truyền này nhanh chóng truyền khắp mọi nơi, cái tên đao thánh - u Dương Bá Đao cũng lan rả khắp thiên hạ!

Cứ như thế, sự oai phong của hai vị cường giả đều được nâng lên cao!

Cảm giác mong đợi cũng được đẩy lên cao nhất!

“Trận chiến trên trời của kiếm tiên và đao thánh chính là thời hoàng kim của giang hồ!”

“Nhất định ta phải đi xem! Nếu không xem ta sẽ hối hận cả đời mất!”

“Kinh thành Đại Võ, ta đến đây!”

...

Toàn bộ người trong giang hồ Đại Võ đều đổ xô về kinh thành.

Người trong giang hồ ở những đất nước khác sau khi nghe được tin này cũng rất mong đợi, không quản ngàn dặm xa xôi, đường đi mệt nhọc cũng chạy tới đây.

Nhưng khi tới địa điểm tổ chức quyết đấu, bọn họ lại há hốc miệng.

Bởi vì ở đó có mười vạn trọng binh canh gác, còn có các cường giả Hậu Thiên và Tiên Thiên bảo vệ, không cho bọn họ tới gần.

“Đây là buổi gặp mặt long trọng của giới võ lâm, tại sao lại không cho bọn ta xem chứ?”

“Ta vượt nghìn dặm xa xôi đến đây là để xem trận chiến chấn động thiên hạ này, tại sao lại ngăn cản không cho ta xem?”

“Triều đình các người cũng ngang ngược quá rồi đấy, đừng có ép ta phải ra tay!”

“Phản đối, phản đối!”

...

Mọi người đều rất tức giận.

Đúng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm cười híp mắt cầm một tấm bảng bước ra: “Muốn xem cũng được thôi, nộp tiền! Vé của người bình thường, mỗi người một nghìn lượng! Cường giả Hậu Thiên mỗi người ba nghìn lượng! Cường giả Tiên Thiên mỗi người một vạn lượng! Không được mặc cả!”

Mọi người vừa thấy vậy lập tức nổi giận: “Ai cho phép ngươi thu phí?”

Lâm Bắc Phàm thản nhiên đáp: “Sao lại không được thu phí? Cuộc chiến trên trời này do triều đình Đại Võ bọn ta sắp xếp, để chuẩn bị cho trận chiến này, các ngươi có biết bọn ta đã phải tiêu tốn bao nhiêu nhân lực và vật lực hay không? Số tiền này dùng quốc khố để chi trả, dùng tiền của người dân để trả đấy! Nếu bọn ta không thu hồi lại thì đừng nói là chỉ có triều đình không đồng ý, chính người dân cũng không đồng ý đâu!”

Chương 247: Tham ô của cả dân giang hồ

Mọi người á khẩu không thể nói gì được nữa.

“Nhưng mỗi người một nghìn lượng thì đắt quá!” Có người nói.

“Một nghìn lượng mà kêu đắt sao? Lúc các ngươi đến thanh lâu gọi một nữ tử có khi còn tiêu không dưới một nghìn lượng ấy chứ! Ngươi phải hiểu rằng, nữ tử có thể thường xuyên đến

gặp, còn trận quyết chiến chấn động trời đất này gần như không thể xem lại lần nữa được đâu! Một nghìn lượng này, ta thấy còn rẻ chán đấy!”

Lâm Bắc Phàm phát tay áo: “Không nộp tiền thì đi đi, chỗ này của bọn ta không hoan nghênh người nghèo đâu!”

“Đậu má!”

“Vãi!”

...

Có rất người người tức giận đến nỗi muốn vung dao chém chết tên khốn kiếp này!

Lúc này, một lão giả trông khá khỏe mạnh đứng ra, chỉ vào bảng thu phí của hắn rồi nói với vẻ tức giận: “Người thu phí thì cứ thu, dựa vào đâu mà Tiên Thiên phải trả nhiều tiền hơn cơ chứ? Chẳng phải thực lực càng mạnh thì càng được tôn trọng sao?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Đúng vậy! Chẳng phải ta đang tôn trọng người đó sao? Nếu ta thu phí vào xem của người giống như những người khác vậy chẳng phải sẽ làm giảm giá trị của người sao? Ta lo lắng cho người nên mới nghĩ ra thượng sách này đây!”

“Má!”

“Mẹ kiếp!”

...

Có rất nhiều cường giả tức giận chỉ muốn giết người!

Đúng lúc ấy, có người hét lớn: “Mọi người đừng để ý đến hắn, chúng ta cùng nhau xông vào đi! Ta không tin, chỉ với đám quan binh này mà có thể ngăn cản được nhiều anh hùng hào kiệt như chúng ta!”

Chỉ một lát sau, đám đông đã hưởng ứng theo.

“Đúng vậy! Xông vào đi!”

“Số câu quan mà ta giết còn ít lắm chắc? Cùng lắm thì giết thêm mấy tên nữa cũng có sao!”

“Ta không tin hắn có thể cản nổi chúng ta!”

...

“Hãy!”

Đại quân mười vạn người đồng loạt giơ đao và khiên giáp lên, sẵn sàng ứng chiến bất cứ lúc nào.

Toàn bộ cao thủ của Lục Phiến Môn, Cẩm Y Vệ và Cẩm Quân đều rút đao ra, ngưng tụ sức mạnh hùng hậu trên người.

Trận đại chiến có thể bùng nổ bất cứ lúc nào!

Đúng lúc ấy, có một lão hòa thượng trông rất bình thường đi tới.

Hắn ta đứng giữa đám người giang hồ và triều đình, chắn trước mặt Lâm Bắc Phàm, đối diện với đám người giang hồ.

Hai tay hắn ta chấp trước ngực, hơi cúi người: “A di đà phật! Bần tăng gửi lời chào đến các vị thí chủ! Không nên dùng vũ lực! Phải biết rằng...”

Lão hòa thượng mở hai mắt ra, một luồng khí thế khủng khiếp tản ra từ người hắn ta, nghiền áp tất cả.

“Buông bỏ đồ đao, lập tức thành Phật!”

“Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ!”

“A di đà phật!”

Toàn bộ đám người trong giang hồ đều bị khí thế của hắn ta chèn ép đến khó thở, lùi lại vài bước.

Hắn ta mới chỉ phát huy sáu, bảy phần thực lực của bản thân mà thôi.

Đám người giang hồ hoảng sợ thốt lên: “Tông Sư!”

Mọi người đều không ngờ lão hòa thượng trông bình thường, chẳng có gì nổi bật trước mắt này lại là một vị Tông Sư!

Tông Sư chính là cường giả đỉnh cấp nhất đương thời, một mình có thể địch lại thiên quân vạn mã!

Người nhìn đao thánh và kiếm tiên vừa mới thành Tông Sư chưa được bao lâu đã dám đắc ý giẫm lên mặt của Đại Võ hoàng triều cũng đủ biết cường giả anh hùng bậc này phi phàm cỡ nào!

Dưới Tông Sư chỉ là hạng tép riu, người có thể đối phó với Tông Sư cũng chỉ có thể là Tông Sư!

Những người khác có tới bao nhiêu cũng vô dụng cả thôi!

Cho nên mọi người đều không dám hành động tùy tiện, chỉ sợ chọc giận vị Tông Sư trước mắt, bị đối phương đâm phát chết luôn!

“A di đà phật! Thiện tai thiện tai!”

Lão hòa thượng thu lại khí thế và trở lại bình thường, trên người chẳng còn một chút khí tức nào nữa, giống như một tảng nhân già gần đất xa trời.

Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm bước ra từ sau lưng hắn ta.

“Giờ thì mọi người đã thấy cả rồi chứ! Muốn xem trận chiến kinh thiên động địa này trừ phi ngươi sở hữu thực lực của Tông Sư, bằng không hãy ngoan ngoãn nộp tiền ra cho bản quan, không trả tiền thì đừng hòng vào!”

Đám võ lâm hào kiệt trong giang hồ cảm thấy vừa oan ức vừa tức tối.

Cho tới bây giờ chỉ có bọn họ cướp của quan phủ, đến hôm nay lại bị quan phủ cướp ngược lại, mở ra ngoại lệ đầu tiên trong lịch sử.

Thế nhưng đứng dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu, ở trước mặt cường giả Tông Sư, bọn họ cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt vậy.

Vì thế, tất cả đành phải giao tiền ra.

Ngươi một túi, ta một túi, bao tải đựng tiền của Lâm Bắc Phàm đã đầy lên nhanh chóng, không thể không đổi cái khác!

Hắn cười tươi như hoa nở: “Thế mới đúng chứ! Đánh đánh giết giết tổn hại hòa khí biết bao, hòa khí phát tài, hòa khí phát tài!”

Mọi người chỉ hận không để vả chết tên khốn nạn nói mát này ngay! Chúng ta hòa khí đấy, nhưng cũng chỉ có mình người phát tài thôi!

Đồ cầu quan!

Thời gian còn chưa tới nửa ngày mà Lâm Bắc Phàm đã thu được mấy trăm vạn lượng bạc. Phải biết rằng qua hai ngày nữa mới là đêm trăng tròn cũng là thời gian hai vị Tông Sư tỷ thí.

Bây giờ người chạy tới đây đều là người trong võ lâm ở kinh thành, còn có rất nhiều võ giả khác đang trên đường tới nữa.

Số lượng người này vô cùng khổng lồ, chắc chắn có thể giúp hắn kiếm được đầy túi, vừa nghĩ đến tương lai tươi đẹp ấy là hắn lại cười không mở nổi mắt.

Chương 248: Từ chối thì lại bất kính rồi

“Bây giờ, chúng ta có thể vào được chưa?” Võ giả có mặt ở đó tức anh ách hỏi.

“Đương nhiên là được rồi!”

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười, thu bao tải lại: “Cơ mà, nhắc nhở các vị một câu, sau khi đi vào phải tuân thủ quy tắc, cất kỹ vũ khí bên mình, cũng cất luôn toàn bộ ân oán đi, đừng hờ tít là đòi đánh đòi giết, bằng không bản quan chỉ có thể đuổi các ngươi ra ngoài.”

Các nhân sĩ giang hồ gật đầu, bọn họ có thể chấp nhận quy tắc này.

Bọn họ cũng không muốn đánh nhau với người khác trong lúc đang quan sát trận chiến đấu.

“Càng đừng xảy ra xung đột với người triều đình!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Sở dĩ chúng ta phái nhiều binh lính như vậy tới đây chủ yếu là để giữ trật tự, để mọi người có một trải nghiệm quan sát thoải mái! Nếu có ai cố tình gây sự vậy đừng trách chúng ta vô tình!”

Các nhân sĩ giang hồ lại gật đầu, bọn họ cũng có thể chấp nhận quy tắc này, lần này bọn họ tới đây là để xem trận chiến chứ không phải để gây sự.

Còn nữa, có một vị Tông Sư tọa trấn ở đây, bọn họ cũng không dám lằng nhằng.

“Thêm một điều cuối cùng nữa!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, nói: “Vào rồi tốt nhất là đừng ra ngoài nhé, bằng không còn phải thu thêm tiền lần nữa đấy!”

Lần này, đám võ lâm hào kiệt không bình tĩnh nổi nữa mà giấy đành đập lên.

“Ta đã giao tiền rồi cơ mà, dựa vào cái gì đòi thu thêm tiền của ta?”

“Có phải người cô tình ăn cướp không đấy?”

“Quả nhiên là hạng cầu quan!”

“Vì bản quan có chứng quên mặt, không nhận ra nổi các người là ai đó!”

Lâm Bắc Phàm vô cùng bình tĩnh, đáp một cách hùng hồn đầy lý lẽ: “Nếu các người đi ra đi vào, đi qua đi lại, bản quan không nhận ra người tới, để một vài kẻ không giao tiền trà trộn vào trong vậy không phải rất bất công với các vị hay sao? Ta cũng chỉ nghĩ cho các người thôi!”

Mọi người tức muốn xỉu!

Lời lẽ vô sỉ như thế mà cũng có thể nói ra một cách đường hoàng như vậy được! Còn nghĩ cho chúng ta cơ đấy?

Rõ ràng là nghĩ cho túi tiền của người thì có! Bọn ta coi như đã nhìn thấu người rồi!

Nhưng mọi người cũng chẳng muốn tranh chấp mà chỉ trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm một cái rồi đi vào với vẻ hậm hực.

Tiếp đó, lại có rất nhiều nhân sĩ võ lâm nối đuôi nhau chạy tới, sau đó cũng không ngoài ý muốn lại bị Lâm Bắc Phàm móc một khoản.

Mọi người đều hào hứng chạy tới và mất hứng đi vào, trong lòng chửi Lâm Bắc Phàm tơi bời.

Lâm Bắc Phàm lại vô cùng bình tĩnh, chửi đi chửi đi, cho dù các người có chửi đến hộc máu cũng không động vào nổi một cọng tóc của ta đâu.

Chỉ có tiền chui vào trong túi tiền mới là thật hơn cả, cứ như thế, lợi nhuận hôm ấy của hắn đã nhanh chóng đột phá con số nghìn vạn. Thế này cũng khiến đám quan viên trong triều đình đó thêm muốn chết!

Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm cầm một xấp ngân phiếu dày cộp nhét vào trong lòng của Quách đầu mục của Lục Phiến Môn.

Quách đầu mục cúi đầu nhìn, đôi mắt cũng lồi cả ra!

Hay lắm, một xấp ngân phiếu dày như thế chỉ ít cũng phải mười vạn lượng.

“Tể tửu đại nhân, người làm vậy là có ý gì, ta không thể nhận được!”

Quách đầu mục vội vàng lấy ra, nhưng lại bị Lâm Bắc Phàm đẩy về, cười bảo: “Quách đại nhân, cho người thì người cứ nhận đi, đừng từ chối! Mấy ngày này các người canh phòng hoàng thành cũng rất vất vả rồi, đây là tiền mà các người nên có, trở về mua ít đồ ngon bồi bổ nhé!”

Quách đầu mục nghĩ đến sự vất vả trong mấy ngày này, tốc độ duỗi tay lại chậm hẳn đi.

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ ý vị sâu xa: “Còn nữa, số tiền này cũng không phải của dân chúng mà là tiền của đám nhân sĩ giang hồ kia! Bình thường bọn họ rước không ít phiền phức cho các người, các người cầm ít tiền của bọn họ thì đã sao, lẽ nào không nên chắc? Các người làm như thế cũng coi như trừ hại cho dân, báo thù cho các đồng liêu thôi!”

Đôi mắt của Quách đầu mục sáng lên, con mẹ nó nói có lý thế chứ lại!

Đám nhân sĩ giang hồ này cả ngày đối đầu với quan phủ, gây không ít rắc rối cho bọn họ, không biết có bao nhiêu đồng liêu đã chết trong tay bọn họ rồi, chúng ta lấy ít tiền của bọn họ thì đã sao?

Lẽ nào không nên sao?

Chúng ta làm như thế cũng là trừ hại cho dân, báo thù cho các đồng liêu! Cho nên khoản tiền này nên cầm rồi!

Còn là yên tâm thoải mái cầm nữa chứ!

“Tể tửu đại nhân, bản quan... từ chối thì lại bất kính rồi!”

Quách đầu mục tươi cười hơn hở, nhanh chóng nhét ngân phiếu vào trong lòng.

Nhìn thấy một màn này, Lâm Bắc Phàm nở nụ cười, Quách đầu mục cũng làm không ít chuyện kiểu này rồi!

Hắn nhỏ giọng bảo: “Quách đại nhân, đây chỉ là chút thành ý nhỏ mà thôi! Tiếp theo giúp ta canh chừng sát sao một chút, đợi ta móc được của đám nhân sĩ giang hồ này thêm sẽ còn tặng phần hậu hĩnh hơn!”

Đôi mắt của Quách đầu mục sáng như đèn pha: “Tể tửu đại nhân yên tâm, bản quan đã biết!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười bảo: “Có Quách đại nhân ở đây, ta thấy rất yên tâm!”

Lâm Bắc Phàm đi rồi, Quách đầu mục lập tức xốc lại tinh thần, lớn tiếng nói: “Mọi người canh chừng cẩn thận một chút cho ta, đừng để bất cứ một ai lên vào, bằng không đừng trách bản quan vô tình!”

“Rõ, thưa đại nhân!” Mọi người đồng thanh hô.

Chương 249: Đúng là người làm việc lớn

Tiếp theo đó, Lâm Bắc Phàm ngoại trừ thu tiền ra còn phụ trách phát tiền cho mỗi một viên quan có mặt ở đó.

Dựa theo chức vụ, năng lực và cống hiến ít hay nhiều, cao thì đến mấy vạn lượng, mà ít cũng có thể hơn nghìn lượng.

Mỗi một binh lính có mặt ở đó đều được Lâm Bắc Phàm nhét cho một lượng bạc, tuyệt đối không bỏ sót bất cứ một ai, mọi người cùng nhau thông đồng làm vậy!

Nhìn thấy một màn này, mọi người không thể không lắc đầu cảm thán.

Một vị tướng quân trong đó dựng ngón cái: “Tể tửu làm việc... thật hào phóng! Chẳng trách người ta còn trẻ tuổi đã có thể ngồi vào vị trí này, là dựa vào bản lĩnh thật chứ đâu nữa!”

“Đúng vậy, hơn trăm vạn lượng phát ra như thế, đây đúng là một người làm nên đại sự!”

Bởi vậy sau đó, mọi người lại càng có tinh thần làm việc hơn, vì bọn họ biết đám người trong giang hồ này đều là bé cưng kinh nghiệm của bọn họ, nhất định phải trông chừng cho kỹ.

Tể tử tham ô càng nhiều thì bọn họ sẽ được chia càng nhiều, mọi người cùng nhau phát tài!

Trong hoàng cung, nữ đế biết được chuyện này cũng dờ khóc dờ cười!

“Lâm ái khanh cũng thiệt tình, mỗi lần làm việc đều rất chu toàn nhưng cũng không quên moi móc một khoản tiền! Sau khi moi xong còn không quên chia chác cho người khác, hoàn toàn mang dáng tham quan, nhất hấn rồi!”

Bạch Quan âm lắc đầu cười khở: “Đây cũng là lần đầu tiên ta thấy có người có thể móc được tiền từ tay người giang hồ đấy! Nhân sĩ võ lâm nhiều như thế, không biết có thể tham ô được bao nhiêu tiền đây?”

“Chắc chắn không ít đâu!”

Nữ đế tức giận nói: “Có câu văn nghèo võ giàu! Nếu không có tiền thì sao bọn họ lại luyện được một thân võ nghệ cao cường! Có võ nghệ cao cường rồi lại không cống hiến cho triều đình, ngược lại coi trời bằng vung, đi khắp nơi moi tiền, hại quốc gia loạn lạc không ngừng! Nếu bọn họ đóng thuế theo lệ thì lợi nhuận quốc khố ít nhất cũng tăng thêm năm nghìn vạn lượng! Lần này bị Lâm ái khanh tham ô mới là tốt nhất!”

Bạch Quan âm vừa cười vừa gật đầu: “Bệ hạ nói chí phải!”

Dưới sự quan tâm của nữ đế và Bạch Quan m, Lâm Bắc Phàm tiếp tục một ngày cạo lông cừu của đám nhân sĩ võ lâm, chỉ riêng tiền vào sân đã lên đến hai nghìn vạn lượng.

Trong đó, cường giả Hậu Thiên chiếm đa số, vì một tập võ giả này quá đông, chín mươi chín phần trăm võ giả đều là võ giả Hậu Thiên, là cơ sở trong giang hồ.

Mỗi người ba nghìn lượng, hơn năm nghìn người tới chính là hơn một nghìn năm trăm vạn lượng.

Nhưng Lâm Bắc Phàm cảm thấy vẫn có tiềm lực đào khoét rất lớn!

Ví dụ, võ giả Hậu Thiên được ghi lại ở Đại Võ hoàng triều đạt đến hơn hai vạn người, không được ghi lại sẽ còn nhiều hơn.

Lại thêm võ giả ở những quốc gia khác khiến nhân số tăng vọt lên gấp mấy chục lần, nhiều không đếm xuể.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy tham ô đến cùng rất có cơ hội đột phá ba nghìn vạn! Thậm chí là bút phá bốn nghìn vạn!

“Tới rồi đây! Bánh bao, màn thầu nóng hôi đây! Có cả cơm với thức ăn, muốn gì có nấy nhé các anh hùng hảo hán, có muốn mua một phần không? Giá rẻ như cho, mua bán công bằng nào!”

Đến giờ ăn cơm, Lâm Bắc Phàm dẫn một đám lính đẩy thức ăn nóng hôi lên.

Võ lâm hào kiệt đợi cả một ngày ngửi thấy mùi cơm nóng hôi đều không nhin nổi.

“Cơm canh này bao nhiêu tiền thế? Cho ta một suất đi!”

Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm đáp: “Giá hạt dẻ, chỉ lấy một trăm lượng thôi!”

Đám hào kiệt có mặt ở đó lập tức nháo nhào cả lên.

“Vãi! Thức ăn nước thì nhiều, cái thì ít mà người thu đến một trăm lượng!”

“Ta ở kinh thành cũng chưa từng ăn món nào đắt như thế nhé!”

“Lòng dạ của người cũng đen tối quá rồi đấy!”

“Không hài lòng thì người có thể về kinh thành mà ăn, bản quan không cấm nhé!” Lâm Bắc Phàm vẫn cười mỉm như cũ.

Nếu ta có thể về thì đã chạy từ lâu rồi, còn ở lại đây bị người bóc lột chắc? Rõ ràng là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, đồ quan chó!

Mọi người ngửi mùi cơm và mùi thức ăn, vừa nghĩ đến ngay cả mấy nghìn lượng mà mình còn móc ra được, giờ thêm một trăm lượng nữa cũng có tính là gì đâu, vì thế lại nhao nhao móc tiền ra mua thức ăn và cơm.

Nhưng cầm được suất cơm rồi lại do dự.

“Cơm này... liệu có độc không ta?”

“Chắc không đâu!”

Một vị cao thủ cười lạnh: “Nếu hạ độc chúng ta chết, sư môn sau lưng chúng ta chắc chắn sẽ không không chịu để yên, bọn họ không gánh nổi trách nhiệm này đâu!”

“Nói cũng phải, yên tâm dùng cơm ăn đi!”

“Có nước không, cho ta một cốc!”

Cứ như vậy, mọi người ăn như hổ đói, cuối cùng phát hiện ra một suất cơm không đủ no nên chỉ có thể gọi thêm vài suất, vì thế lại tốn thêm vài trăm lượng nữa.

Đồ cầu quan, lòng dạ thật đen tối!

Thế nhưng bọn họ mãi mãi đánh giá thấp giới hạn của Lâm Bắc Phàm rồi.

Đến tối, hắn lại dẫn một đám binh lính đi tới dựng lều trại một cách khí thế ngút trời.

Nhân sĩ võ lâm đều nổi lòng tò mò.

“Tên cầu quan này lại làm gì thế?”

“Trông giống dựng lều trại lắm, lẽ nào dựng cho chúng ta?”

“Tên cầu quan này có lòng tốt như thế sao?”

Chương 250: Lại kinh doanh

Sau khi dựng xong lều trại, Lâm Bắc Phàm đối mặt với các nhân sĩ võ lâm, cười tủm tỉm và nói: “Thưa các vị anh hùng hảo hán, chốn này hoang vu, trời lạnh, nhiều muỗi lắm, ở bên ngoài khó tránh khỏi không thích hợp, cũng không quá tiện nghi!”

“Cho nên sau khi bản quan suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy không thể khiến các anh hùng hảo hán chịu thiệt được, vì thế ta đã lệnh cho người qua đây dựng lều trại, trong lều trại có đệm chăn, khăn mặt và nước sạch...! Điều kiện đơn sơ, mong các vị anh hùng đừng để ý!”

“Vãi! Vậy mà lại dựng lều cho chúng ta thật kia!”

“Lẽ nào cầu quan đã phát hiện ra lương tâm của mình rồi?”

“Được đấy được đấy! Xem ra trước đó đã nhìn lầm người rồi!”

“Con người của cầu quan này cũng không tệ!”

Mọi người đều kích động hẳn lên, có cơ hội ngủ trong lều thì ai lại muốn ngủ ngoài trời đâu?

“Các vị anh hùng, xin bình tĩnh chớ có kích động, bản quan vẫn còn lời chưa nói xong!”

Sau khi nghe được lời của hắn, mọi người bình tĩnh lại.

Lâm Bắc Phàm lại cười tủm tỉm, nói: “Trước mắt tổng cộng đã dựng một trăm cái lều, mỗi lều có thể chứa được hai mươi người! Bởi vì số lượng có hạn nên ai trả tiền trước thì người đó có thể vào lều, một tối chỉ mất có năm trăm lượng thôi!”

“Mẹ kiếp! Lại vòi tiền nữa! Quả nhiên vẫn là tên cầu quan đó, không thay đổi một tí nào cả!”

“Một đêm chỉ mất có năm trăm lượng thôi á, người cũng không biết xấu hổ mà thốt ra khỏi miệng? Ta ở nhà trọ đắt nhất trong kinh thành cũng chỉ tốn chưa đến mười lượng một đêm thôi nhé! Vậy mà người lại dám đòi năm trăm lượng?”

“Ta dùng năm trăm lượng cũng có thể mua được một căn nhà to rồi đấy!”

“Đây rõ ràng là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của mà, đồ cầu quan!”

Mọi người lại kích động cả lên.

Trước đó có hơi cảm động nhưng lần này lại chỉ hận không để vả chết Lâm Bắc Phàm!

“Các vị, nói chuyện đừng khó nghe như vậy chứ!”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ hơi bất mãn: “Bản quan là người rất nói lý, chúng ta công khai giá niêm yết, mua bán công bằng! Các người muốn thì móc tiền, không muốn thì thôi chứ có gì đâu!”

“Chúng ta không ở, để xem người làm thế nào?”

“Không sai, chúng ta không ở, tuyệt đối không cho tên cầu quan nhà người được lời!”

“Muốn moi tiền từ tay chúng ta á, không có cửa đâu!”

Mọi người kêu quang quác, cùng chung một kẻ thù.

Sau đó đúng lúc này, một vị công tử gương mặt trắng trẻo, mặc đồ trắng bước ra, chấp tay hỏi: “Xin hỏi Lâm đại nhân, tại hạ có thể bao trọn một lều được không?”

“Đương nhiên có thể! Chỉ cần người trả được tiền thì người muốn bao sạch toàn bộ lều cũng không thành vấn đề!” Lâm Bắc Phàm cười đáp.

Đối phương lập tức lôi một xấp ngân phiếu ra: “Lâm đại nhân, đây là ngân phiếu một vạn lượng, xin hãy nhận cho!”

“Ừm!”

Lâm Bắc Phàm nhận ngân phiếu với vẻ hài lòng, ngón tay chỉ vào đám lều trại xếp thành hàng sau lưng: “Người là vị khách đầu tiên, thoải mái chọn một cái đi!”

“Cảm ơn Lâm đại nhân!”

Đối phương quay đầu liếc mắt nhìn mọi người giống như nhìn một đám đáng thương nghèo rớt mồng tơi, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Sau đó, hắn ta bước đi chọn một căn lều với vẻ mặt ngạo nghễ.

Bây giờ đám nhân sĩ võ lâm đã nhìn đến ngu người cả rồi, thế mà cũng bán được kia? Hơn nữa vừa bán được ngay một căn!

Lâm Bắc Phàm nhân cơ hội nói: “Các vị anh hùng, đã bán ra hai mươi chỗ nằm rồi, chỉ còn lại một nghìn chín trăm tám mươi cái nữa thôi, sản phẩm rất đắt hàng, qua thôn này cũng không có tiệm nào nữa đâu! Nếu không muốn ở chung với người khác thì có thể bao một căn cho riêng mình!”

Lần này rất nhiều người đã động lòng.

Lại có một công tử giàu có khác nhảy ra: “Lâm đại nhân, bản công tử cũng bao một căn lều, được không?”

Lâm Bắc Phàm cho một câu trả lời chắc chắn: “Tiền trao cháo múc, tất cả không thành vấn đề!”

“Lâm đại nhân, đây là một vạn lượng!” Đối phương lập tức trả tiền.

Sau đó hắn ta quay đầu liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, xòe cây quạt xếp trong tay, tiến lên chọn căn lều cho mình với vẻ ngạo nghễ.

Vị công tử giàu có thứ ba cũng nhanh chóng nhảy ra: “Lâm đại nhân, ta cũng muốn bao một căn!”

Sau đó là vị thứ tư, thứ năm... mọi người ngậy ra như phỗng!

Lều đất hơn vàng như thế lại bán chạy như vậy sao? Cái đạo lý quỷ gì thế này?

Lâm Bắc Phàm cười mỉm nhìn tất cả chuyện này, dường như mọi thứ đều không nằm ngoài dự đoán của hắn, vì con người thích bì tị đặc biệt là người giàu có!

Bọn họ coi trọng thể diện hơn tiền bạc nhiều!

Cho dù thứ này có tốt hay không, thứ mà người khác mua được thì bọn họ cũng có thể mua được, thứ mà người khác không mua được mà bọn họ vẫn mua được, vậy trong lòng có thể dâng lên cảm giác ưu việt to lớn!

Không cầu tốt nhất nhưng cầu đắt nhất!

Nói trắng ra thì chính là tâm lý làm màu cả thôi!

Cơ hội cho nhân sĩ vô lâm làm màu không nhiều, bây giờ không làm màu thì còn đợi đến bao giờ nữa?

Vì thế hiển nhiên lều bán đất như tôm tươi rồi!

Cuối cùng, một trăm căn lều đều bị cá nhân bao thầu hết chín mươi căn.

Chương 251: Bán hết rồi

“Các vị anh hùng, chỉ còn lại mười căn lều là hai trăm chỗ nằm, còn có ai cần không? Nếu không còn vậy bản quan dỡ lều, không làm chậm trễ thời gian nghỉ ngơi của mọi người nữa!” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ vô cùng mãn nguyện.

“Đợi đã, bản tọa cũng muốn một căn!”

Một nữ tử với dáng vẻ khoan thai, khoảng chừng ba mươi tuổi đáp xuống trước mặt Lâm Bắc Phàm. Nàng ta là một cường giả Tiên Thiên đồng thời còn là một người vô cùng thích sạch sẽ, không chịu nổi môi trường dơ bẩn.

Mất thấy chỉ còn lại mười căn lều, nàng ta cảm thấy không thể đợi thêm được nữa, một tối một vạn lượng cũng không phải

không thể chi được.

Thay vì lời thôi lếch thếch ở bên ngoài còn không bằng tốn khoản tiền này vào lều ở cho sướng, ngủ một giấc ngon, rửa mặt sạch sẽ, tinh thần thư thái để quan sát một trận chiến kinh thiên vào hai ngày sau!

Lâm Bắc Phàm nhận tiền của đôi phương: “Vị nữ anh hùng này, mời!”

Đôi phương gật đầu, chọn một căn lều sạch sẽ rồi vào.

Chỉ còn lại chín căn lều nữa, còn không ra tay thì sẽ muộn mất! Một vài người quan sát đã không nhìn được nữa!

“Lâm đại nhân, lão phu muốn một căn lều!”

“Lâm đại nhân, cho lão thân một chỗ!”

Tất cả đều là cường giả cấp Tiên Thiên.

Người có thực lực mạnh mẽ vốn cũng không thiếu tiền gì.

Lều chỉ còn lại chín căn, còn tiếp tục chần chừ nữa sẽ toang mất, vì thế tất cả đều lấy tiền ra.

Cứ như vậy, một trăm căn lều bán hết sạch không còn lại một chỗ trống! Một trăm vạn lượng nhẹ nhàng bay vào tay!

Lâm Bắc Phàm cười tí mắt đếm tiền, sau đó nhìn các nhân sĩ võ lâm đang nhìn đến ngu người, nói: “Các vị anh hùng, lều đã bán hết sạch rồi, nhưng ngày mai vẫn còn cơ hội! Đúng rồi, quên nói với mọi người một câu, đêm nay bản quan quan sát thiên tượng, phát hiện tối nay có khả năng sẽ đổ mưa, mời các vị anh hùng chuẩn bị sẵn sàng chắn gió che mưa nhé!”

Nói xong, hắc phỉ mông đi mất.

Không biết có phải vì cái miệng quạ đen của Lâm Bắc Phàm hay không mà đến tối mọi người gần như đều đã ngủ say hết rồi thì thời tiết đột nhiên thay đổi.

Mây đen dày đặc, cuồng phong gào thét, tiếp đó rào một tiếng, cơn mưa như tát nước hắt thẳng vào mặt.

Toàn bộ nhân sĩ võ lâm đều ngây người.

“Đậu má! Thật sự bị tên cầu quan đó nói trúng rồi, tối nay mưa luôn này!”

“Tên cầu quan họ Lâm này không tốt nhưng rất biết nguyên
rũa, cái mồm siêu xúi quẩy!”

“Bây giờ làm thế nào đây? Ở đây cũng không có chỗ che mưa
che gió!”

“Còn có thể làm thế nào được nữa? Chấp nhận số phận đi!”

...

Vì thế, đám nhân sĩ võ lâm bị cơn mưa xối xả hắt vào người
ướt như chuột lột, mấy người ở trong lều trại cũng bị tiếng
mưa đánh thức.

Bọn họ cũng thò đầu ra, nhìn thấy các võ giả bên ngoài đang
lạnh run trong cơn mưa tầm tã, trong lòng lại tràn ngập cảm
giác may mắn.

Cũng may mình mua một căn lều, bằng không sẽ giống như
bọn họ rồi.

Trong lòng đám người này dâng lên cảm giác ưu việt mãnh
liệt, liếc mắt nhìn người bên ngoài với vẻ khinh thường rồi lại
về lều nằm, ngủ cũng bình yên hơn, ngon giấc hơn.

Sáng ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm mang theo nụ cười vui vẻ
kêu người bung cháo tới chiêu đãi những vị khách quý trong
lều.

“Không ngờ tối qua lại đổ một trận mưa to! Đây là cháo thơm
mà bản quan đặc biệt chuẩn bị cho mọi người, cháo này có
thêm các loại thảo dược trung y vào, không chỉ thơm ngon
ngọt mát mà còn có thể xua lạnh, mời các vị dùng ngon
miệng!”

“Cảm ơn Lâm đại nhân!”

Các vị khách quý nhận cháo rồi ăn vào bụng với vẻ mặt tươi
cười.

Không chỉ trong dạ dày cảm thấy ấm áp mà trong lòng cũng
thấy ấm áp theo.

Con người chỉ sợ so sánh, so với những võ giả khác đang rét
run cầm cập và lạnh tê tái thì thứ mà bọn họ đang hưởng thụ
bây giờ quả thật chính là đãi ngộ như ở thiên đường, trong
lòng có được sự thỏa mãn cực lớn.

Bọn họ thầm nghĩ, tiền này bỏ ra cũng đáng!

Những võ giả khác nhìn mà phát thèm lên được!

Người đội mưa là chúng ta, người thật sự cần ăn cháo nóng là chúng ta, người chân chính cần xua lạnh là chúng ta chứ không phải đám người cả người khô mát ngủ ở trong lều đó nhé.

Có người thèm ăn hỏi: “Lâm đại nhân! Có thể cho ta một bát được không? Ta sẽ trả tiền!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Thật ngại quá! Đây là đãi ngộ của khách quý, các người không có phần!”

Các khách quý tiêu tiền lại dâng lên cảm giác ưu việt!

“Lâm đại nhân, cháo này rất ngon, cho lão phu một bát nữa!”

“Lão thân cũng muốn!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Có ngay có ngay, đảm bảo cho các vị ăn no thì thôi, ha ha!”

Một màn này quá đả kích người, trong lòng mọi người chua như giấm!

Sự khác biệt giữa người với người sao lại lớn như thế?

Bọn họ cũng muốn nằm trong lều thật thoải mái! Bọn họ cũng muốn rúc trong ổ chăn ấm áp!

Bọn họ cũng muốn thay bộ quần áo ướt sũng trên người! Bọn họ cũng muốn ăn cháo nóng!

Bọn họ cũng muốn hưởng thụ đãi ngộ cấp khách quý đó, không muốn thê thảm như vậy đâu!

Có vài võ giả cuối cùng không nhịn được nữa, nói với Lâm Bắc Phàm: “Lâm đại nhân, ta muốn đặt trước lều cho đêm nay!”

“Xin lỗi, đã bán hết rồi!” Lâm Bắc Phàm nhún vai.

Chương 252: Trận chiến trên trời

Đối phương tròn tròn mắt, mọi người cũng ngẩn ra: “Sao đã bán xong rồi! Người vẫn chưa bán cơ mà.”

“Ai nói chưa bán? Bản quan vừa mới tới đã bị các vị khách cũ bên trong lều mua sạch rồi!” Hấn chỉ tay về phía dãy lều.

“Lâm đại nhân, sao người có thể như vậy được? Ít nhất cũng phải quan tâm chúng ta với chứ!” Đối phương sốt hết cả ruột.

“Người nói lời này mà không biết ngượng à, tại sao ta phải quan tâm các người?”

Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ tức giận: “Những người ở trong lều, bọn họ đều trả tiền đứt khoát và sòng phẳng, hơn nữa còn là khách cũ, ta không quan tâm bọn họ lẽ nào lại quan tâm đám nghèo mặt rệp các người chắc?”

Mọi người không còn lời gì đáp trả, trong lòng tràn đầy uất ức, chỉ có thể thầm chửi một câu: “Đồ quan chó!”

Trong một ngày rưỡi tiếp theo, Lâm Bắc Phàm biến hóa đa dạng cách moi tiền từ tay đám nhân sĩ võ lâm này.

Lần nào cũng gài đúng chỗ ngựa khiến mọi người vừa tức vừa hận vừa vô cùng bất đắc dĩ, chỉ hy vọng trận quyết đấu Tông Sư này mau bắt đầu, bọn họ không muốn bị tên tham quan này bóc lột nữa đâu.

Cùng lúc đó, càng lúc càng có nhiều nhân sĩ võ lâm chạy tới đây muốn tận mắt chứng kiến trận chiến trên trời cao này!

Nhưng tất cả đều không có ngoại lệ, bị Lâm Bắc Phàm xẻo một miếng thịt, vơ vét được rất nhiều tiền.

Mọi người hận hấn muốn chết, nếu không phải kiêng dè lão hòa thượng sau lưng hấn thì chỉ sợ đã lao lên đánh hội đồng hấn rồi.

Cũng vào lúc này, tiền trên người Lâm Bắc Phàm cũng càng ngày càng nhiều như nước sông Đà, đã đột phá cửa ải ba nghìn vạn và cất bước vững vàng về phía bốn nghìn vạn.

“Đám nhân sĩ võ lâm này đúng là quá béo bở, sau này phải tìm thêm cơ hội moi móc thêm một chút mới được!”

Màn đêm buông xuống, một vàng trăng tròn từ từ mọc lên.

Trận chiến trên trời mà mọi người mong đợi đã sắp bắt đầu!

Lúc này, một bóng trắng xuất hiện ở phía xa, đập không mà tới, phiêu diêu như tiên.

“Kiếm tiên – Thượng Quan Kiếm Hồn tới rồi!” Mọi người hô lên kinh ngạc.

Một phía khác cũng có một bóng người xuất hiện, hắn ta không đạp không bước tới mà vác một thanh đao đi trên mặt đất.

Động tác của hắn ta thoạt nhìn rất vụng về, nhưng mỗi bước đi đều vượt mấy chục trượng, tốc độ nhanh như bay.

“Đao thánh – u Dương Bá Đao cũng tới rồi!” Mọi người lại hô lên ngạc nhiên.

Hai người bọn họ chính là nhân vật chính của trận chiến ngoài trời này, Thượng Quan Kiếm Hồn và u Dương Bá Đao.

Một người thành tiên trong kiếm, một người xưng thánh trong đao!

Bọn họ trực tiếp lướt qua như không thấy đại quân mười vạn binh lính và hơn vạn nhân sĩ võ lâm, chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, nhìn đối thủ mà mình chờ đợi đã lâu, cả người hưng hực ý chí chiến đấu.

Thế nhưng lại chẳng ai trong số họ nói một câu nào cả.

Lúc này nói chuyện sẽ đi hơi, đi hơi sẽ giảm khí thế, giảm khí thế sẽ giảm lực, giữa các cao thủ có thể phân tranh trong một giây phút.

Bọn họ muốn giữ lại trạng thái tốt nhất trong trận chiến.

Lâm Bắc Phàm hiểu tình trạng của hai người bọn họ, cười bảo: “Khí cầu lớn bay trên trời đã được chuẩn bị xong, mời hai vị!”

Hai khí cầu lớn phía sau Lâm Bắc Phàm từ từ bay lên không trung.

Hai vị cao thủ gật đầu sau đó nhún người nhảy lên, đáp lên trên khí cầu lớn một cách vô cùng nhẹ nhàng, một người ôm kiếm, một người vác đao, từ từ bay lên trời cùng với khí cầu lớn.

Nhân sĩ võ lâm quan sát trận chiến đều kích động hẳn lên.

“Bay lên trời rồi kia, hai vị cao thủ bay lên trời rồi!”

“Trận chiến ngoài trời sắp bắt đầu rồi!”

“Rốt cuộc là kiếm của kiếm tiên sắc bén hay là đao của đao thánh mạnh hơn?”

“Thật quá khiến người mong chờ!”

...

Bất tri bất giác, hai người đã bay lên độ cao ba trăm trượng cùng khí cầu lớn! Đây đã là độ cao mà người bình thường khó đạt đến được!

Gọi là ngoài bầu trời cũng không quá!

Khí cầu rất lớn, tản ra tia sáng bạc nhẹ nhàng giống như đĩa bạc vậy.

Hai khí cầu lớn hòa lẫn với mặt trăng, trông như ba vàng trắng đồng thời treo trên bầu trời, cảnh tượng vô cùng hút hồn!

Lúc này, hai vị cao thủ đứng trên khí cầu lớn cuối cùng cũng mở miệng.

Kiếm tiên: “Bản tọa là Thượng Quan Kiếm Hồn!”

Đao thánh: “Bản tọa là u Dương Bá Đao!”

Kiếm tiên: “Bản tọa ba tuổi chạm vào kiếm, năm tuổi bắt đầu nghiêm túc học kiếm! Mỗi ngày sớm tối bầu bạn với kiếm, thẳng đến bây giờ đã qua hai mươi lăm cái xuân xanh, đạt đến cảnh giới kiếm và người hợp nhất!”

Đao thánh: “Bản tọa bốn tuổi bắt đầu học đao, từ trước đến nay đao không rời người, trước mắt đã trải qua hai mươi sáu nôi bánh chưng xanh, đã lĩnh ngộ được đạo lý tối cao đao tức là ta, ta chính là đao!”

Kiếm tiên: “Cảnh giới tốt đấy!”

Đao thánh: “Ngộ tính cao đấy!”

Kiếm tiên giơ kiếm trong tay mình lên: “Đây là kiếm của bản tọa, được rèn từ sắt lạnh nghìn năm, lưỡi kiếm dài ba tấc bảy thốn, nặng chín cân tám lạng! Kiên cố không gì phá nổi, đã cùng bản tọa đi tới đỉnh cao kiếm đạo, tên kiếm là Ý Thiên!”

Chương 253: Ta đã xin nghỉ phép rồi

Đạo thánh lấy đao trong tay mình xuống: “Đây là đao của bản tọa, được rèn từ vân thiết thiên ngoại, lưỡi đao dài bốn tấc ba thốn, nặng mười chín cân ba lạng! Vô cùng khát máu, đã cùng bản tọa giết qua vô số kẻ địch, tên đao là Đê Long!”

Kiểm tiên: “Đao tốt!”

Đạo thánh: “Kiếm tốt!”

...

Lúc này, bọn họ đã bắt đầu đánh giá nhau, muốn thông qua khí thế để áp đảo đối phương.

Thế nhưng, hai người đều là người có ý chí kiên định, mấy lời này hoàn toàn không thể đả động được trái tim của bọn họ mà chỉ có thể khai chiến.

“Tiếp một kiếm của ta đây!”

Kiểm tiên giậm hai chân nhảy ra khỏi khí cầu lớn, tay cầm lợi kiếm đâm một nhát tới!

Một đường kiếm khí kinh người nhanh chóng xuyên thủng hơn trăm trọng, chém về phía đạo thánh!

Kiểm quang lạnh lẽo sắc bén, đẹp không sao tả xiết, giống như thiên ngoại phi tiên!

Đạo thánh cũng không kém, hấn ta nhún người nhảy lên thoát nhìn dường như nhảy còn cao hơn cả mặt trăng, hai tay cầm đao bổ một đường!

Đao khí khủng khiếp từ trên giáng xuống xé rách hư không trăm trọng, mạnh mẽ lao tới giống như thần phạt!

“Ầm ầm...”

Trời đất rung chuyển!

Cho dù cách xa mấy trăm trọng nhưng luồng sức mạnh khủng khiếp trút xuống bổ thẳng vào mặt vẫn khiến người cảm thấy khó thở.

Giống như một đao một kiếm này chém lên người bọn họ vậy!

Trong lòng mọi người tràn đầy vẻ kinh hãi.

“Đây chính là kiếm tiên!”

“Đây chính là đao thánh!”

Chỉ một chiêu mà hai khí cầu lớn bay trên trời đó đã bị phá hủy!

Hai người không còn chỗ đứng nữa, đành điều khiển chân khí theo gió từ từ bay xuống.

Song vào lúc này, đột nhiên trên mặt đất có rất nhiều đèn Khổng Minh bay lên giống những đóm sao lấp lánh trên bầu trời.

Bọn họ giẫm chân lên đèn Khổng Minh nhún người nhảy lên, lại bay lên trời, tiếp tục một trận kiếm khí tung hoành, đao quang đan xen, xuyên qua xuyên lại trong hư không giống như trận chiến của các vị thần ở trên trời!

Đám người dưới đất nhìn mà như say như dại!

“Đẹp quá, mạnh quá!”

“Vượt nghìn dặm xa xôi tới đây quả nhiên không phí hoài!”

“Có thể chứng kiến một trận chiến ngoài bầu trời như thế thì dù có chết cũng đáng, đời này cũng không còn gì hối tiếc!”

“Trận chiến này rồi sẽ vang danh khắp vũ lâm!”

...

Lâm Bắc Phàm cũng nhìn đến say mê.

Hắn cũng muốn bay lên trời cùng người khác đánh một trận thật đã đời biết bao!

Nhưng vừa nghĩ đến thân phận của mình, vừa nghĩ đến hệ thống chó đó mà chỉ có thể lệ rơi đầy mặt, hóa thành một tiếng thở dài.

Bỏ đi, mình vẫn nên ngoan ngoãn làm một tên tham quan thì hơn!

Nhưng tâm trạng của hắn rất nhanh đã tốt lên, vì hắn lại có thể thăng cấp rồi.

“Hai lần liên tiếp tham ô được từ tay các quan viên Công bộ được khoảng một nghìn năm trăm vạn lượng bạc!”

“Bán cách chế tạo tàu đệm khí vớt được bốn nghìn ba trăm vạn lượng từ tay các vị thân vương và các quốc gia khác!”

“Tham ô được bốn trăm năm mươi vạn lượng bạc từ tay Tử Nguyệt công chúa!”

“Tham ô được một nghìn vạn lượng từ trong tay đám nha nội con ông cháu cha ở Quốc Tử Giám!”

“Bây giờ lại kiếm được bốn nghìn vạn lượng từ trong tay một tốp nhân sĩ võ lâm này, trừ đi năm trăm vạn lượng dùng để hối lộ người khác ra thì còn lại ba nghìn năm trăm vạn lượng nữa!”

“Cho nên bây giờ số ngân lượng mà mình tham ô được đã hơn một trăm triệu rồi!”

Lâm Bắc Phàm càng nghĩ càng sướng run người, hao tổn nhiều tâm cơ và tâm huyết như thế cuối cùng cũng gom được một số tiền khổng lồ, nhất định sẽ mang lại sự thay đổi nghiêng trời lệch đất cho mình đây!

Thật sự phải cảm ơn hai tên gia súc kiếm tiên và đao thánh này, bằng không không biết đến khi nào mới kiếm được khoản tiền này nữa.

Một trận chiến giữa các vị thần ngoài trời này đánh một canh giờ mới kết thúc.

Tuy rằng chưa phân được cao thấp nhưng mọi người đã đủ mãn nhãn rồi, cũng nhận được nhiều lợi ích, thậm chí chuyển này đi không sai.

Lúc này, có tiếng cười sảng khoái truyền tới từ trên trời:

“Thoải mái lắm! Đã lâu rồi bản tọa chưa gặp được đối thủ nào giống như ngươi! Kiếm tiên, kiếm của ngươi không tồi, sắc bén lại phóng khoáng, bản tọa phục rồi!”

Một tiếng cười khác cũng vang lên: “Đao thánh, đao của ngươi cũng không tồi! Ngươi là thanh đao lợi hại nhất mà bản tọa từng gặp! Đây là một thanh đao tốt, bản tọa phục rồi!”

“Kiếm tiên, ngày sau còn gặp lại, ta đi trước một bước đây!”

“Đao thánh, sau này còn gặp, ngày khác lại tái chiến!”

Hai người bật cười ha ha rồi nhảy vút lên trời, trở về nghỉ ngơi, đồng thời cũng hấp thụ thành quả trong trận đại chiến lần này.

Đám người xem xong trận đại chiến vẫn lưu luyến không rời như cũ, đồng thời cũng nhanh chóng lan truyền về tình hình trận chiến ra ngoài, vì thế danh tiếng của kiếm tiên và đao thánh lại càng nổi hơn!

Lâm Bắc Phàm cũng về nhà.

Sau đó đợi đến đêm khuya thanh vắng, hắn lại lén lút chuồn ra nơi hoang vu không người.

Bởi vì hắn phải thăng cấp rồi.

Nhìn thấy ảnh hưởng tạo thành khi lão hòa thượng đột phá Tông Sư vào lần trước thật sự quá lớn, hắn cũng không muốn bị người khác phát hiện ra thực lực của mình cho nên chỉ có thể chạy ra ngoài lén lút độ phá.

Chương 254: Trở thành Tông Sư

Lâm Bắc Phàm nói với tâm trạng vô cùng kích động: “Hệ thống, lập tức kết toán cho ta!”

[Tinh! Ký chủ đã tham ô số vàng bạc châu báu trị giá một trăm linh chín triệu lượng, con số vô cùng khổng lồ, kinh thế hãi tục, phần thưởng là dung hợp với tiêu bản Tông Sư võ học Tây Côn Lôn (hậu kỳ).]

Một luồng sức mạnh khủng khiếp lập tức chui vào trong toàn bộ cơ thể hắn, còn có rất nhiều tri thức khủng không chỉ là kiến thức võ học mà còn có kiến thức về số học, thiên văn, vật lý, thám hiểm và quân sự, tất cả đều rót vào trong đầu hắn!

Cùng lúc đó, bên ngoài gió nổi mây phun, linh khí trời đất nhanh chóng hội tụ hình thành một vòi rồng.

Mà Lâm Bắc Phàm ngồi ở giữa vòi rồng ấy, lấy hắn làm trung tâm thấp thoáng xuất hiện hình thái cực bát quái vô cùng thần kỳ.

Đại khái tốn hơn một canh giờ, Lâm Bắc Phàm mới hấp thụ xong tạo hóa này, hắn mở mắt ra với vẻ mừng rỡ tột cùng: “Bây giờ cuối cùng mình cũng trở thành Tông Sư chân chính rồi!”

Tông Sư chính là cường giả đỉnh cấp trong cao võ thế giới!

Người như kiếm tiên và đao thánh vừa trở thành Tông Sư còn dám đập lên mặt Đại Võ hoàng triều, mà triều đình còn không có cách nào làm gì được bọn họ!

Hai Tông Sư đại chiến có thể thu hút hơn vạn người trong võ lâm không quản đường xá xa xôi chạy tới, cho dù bị Lâm Bắc Phàm cạo rụng một mảng da cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt!

Đây chính là sự đáng sợ và sức hấp dẫn của cường giả Tông Sư!

“Hơn nữa, mình còn không phải một Tông Sư bình thường!”

Thứ mà hấp thụ chính là tạo hóa của Tây Côn Lôn!

Nói đến Tây Côn Lôn có khả năng không có bao nhiêu người biết, nhưng nếu muốn nói đến Chu Lưu Lục Hư Công thì chỉ sợ lại không có mấy người không biết.

Chu Lưu Lục Hư Công là một môn võ học vô cùng thần kỳ.

Môn võ học này lấy tám loại lực tự nhiên tồn tại trong thiên địa làm căn bản, lần lượt là thiên địa sơn trạch phong lôi thủy hỏa, không bàn mà hợp lên thái cực bát quái, chỉ cần học hiểu được đạo này thì có thể điều khiển vạn vật trong thiên địa bằng tám loại sức mạnh này.

Chu Lưu Lục Hư, khổng chế vạn vật!

Loại võ học này đã không thể tính là võ học được nữa, mà có thể quy thành một loại đạo pháp tiên thuật.

Tây Côn Lôn chính là người sáng tạo ra môn võ học thần kỳ này.

Đối phương còn dựa vào môn võ học này để trở thành thiên hạ đệ nhất Tông Sư!

Mà bây giờ, Lâm Bắc Phàm đã sở hữu sức mạnh ấy hơn nữa còn vô cùng tinh thông Chu Lưu Lục Hư Công.

Chỉ thấy hắn giang rộng cánh tay, cơ thể từ từ bay lên cao, đây là hắn mượn nhờ sức mạnh của gió để bay!

Hắn vung tay một cái, lập tức phóng ra ngọn lửa vô tận thiêu cháy một mảnh rừng rậm, lại vung tay một cái, ngọn lửa đã bị dập tắt hoàn toàn.

Một ngón tay duỗi ra đã có một đường kiếm khí màu tím bắn ra, một tảng đá to cỡ sáu người ôm bị đánh vỡ vụn, bên trên còn có dấu vết cháy xém.

Thay vì nói là một đường kiếm khí còn chẳng bằng nói là một tia sét!

Hơn nữa, sức mạnh tự nhiên của trời đất đều mặc cho hấn sử dụng.

Sức mạnh mà hấn vừa mới tiêu hao lập tức được sức mạnh tự nhiên bổ sung, cơ thể lại vô cùng thoải mái.

Lâm Bắc Phàm thở dài: “Vậy mà mình lại có thể không chế sức mạnh của tự nhiên, môn công pháp này thật sự quá mạnh, quá BUG! Bây giờ mình giả làm thần tiên chỉ sợ cũng có người tin! Một trăm triệu lượng bạc này quả nhiên không uổng công tham, ha ha!”

Bây giờ hấn không dám nói là vô địch trong Tông Sư nhưng chắc chắn là sự tồn tại như cường giả trong các Tông Sư!

Ngay đúng lúc này, nét mặt của hấn hơi thay đổi, trên người hiện thêm một tầng sương mỏng che đi ngũ quan, vì hấn cảm giác được có người tới, hơn nữa thực lực của người này không yếu.

Hấn vừa quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người nhanh chóng lao tới, một bước vượt mấy chục trượng giống như một đoàn tàu lao nhanh.

Không, tốc độ của đoàn tàu này cũng không nhanh bằng hấn ta!

Lâm Bắc Phàm biết người này...

Đó chính là đạo thánh – u Dương Bá Dao!

Lúc này, trong lòng đạo thánh – u Dương Bá Dao vô cùng kinh ngạc.

Vừa rồi hấn ta đang hấp thụ thành quả trong trận chiến ngoài trời kia thì đột nhiên cảm giác được một luồng sức mạnh to lớn cuốn tới.

Một luồng sức mạnh này rất khủng khiếp và rất mạnh mẽ, lại còn hơi quen thuộc, rất giống với lúc hấn ta đột phá Tông Sư

ngày trước, khiến trong lòng hắn ta có hơi suy đoán. Nương theo nguồn sức mạnh này, hắn ta còn cảm giác được một luồng khí tức của cường giả xa lạ không yếu hơn hắn ta!

Vì thế hắn ta mang theo lòng tò mò tới đây xem.

Kết quả thật sự nhìn thấy một vị cường giả lạ mặt, ẩn giấu trong màn sương mù nhẹ trông vô cùng thần bí.

Tuy rằng không nhìn rõ gương mặt của đối phương, thậm chí còn không cảm giác được hơi thở và thực lực của hắn, nhưng cảm giác mà đối phương mang tới cho hắn ta vô cùng nguy hiểm, vô cùng chí mạng.

Điều khiến hắn ta ngạc nhiên nhất là người này lại lơ lửng giữa không trung mà không dựa vào bất cứ thứ gì, cách mặt đất khoảng một trượng.

Nói thật, dựa vào thực lực của bản thân hắn ta cũng chỉ có thể lơ lửng giữa không trung tạm thời, nhưng thứ mà hắn ta sử dụng là chân khí của bản thân, là sự cộng hưởng với linh khí bên ngoài cho nên mới có thể bay lên trong khoảng thời gian ngắn được.

Mà người trước mắt hình như cũng không hề sử dụng chân khí, giống như được một luồng sức mạnh của gió kéo lên, bỏ qua vạn vật mà đứng sừng sững giữa không trung, trông thần bí mà lại mạnh mẽ giống như thần tiên vậy.

Chương 255: Một chiêu đã rơi vào hạ phong

Lúc này, đạo thánh đã tới trước mặt Lâm Bắc Phàm.

Một tay hắn ta cầm thanh đao trên vai, ngẩng đầu nhìn Lâm Bắc Phàm đầy nghi ngờ, vẻ mặt hơi khẩn trương.

“u Dương Bá Đao?” Lâm Bắc Phàm mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng bay bổng lại chồng lên nhau, giống như vang từ trời xuống.

“Người nhận ra ta?” Đạo thánh hỏi.

“Tất nhiên ta nhận ra rồi! Trận chiến ngoài trời không có ai không biết đạo thánh và kiếm tiên!” Lâm Bắc Phàm đáp.

Đao thánh gật đầu với vẻ đã hiểu, một trận đại chiến này đã thu hút ánh mắt của võ giả khắp toàn thế giới.

Đối phương ở trong kinh thành biết được cũng là chuyện thường.

“Đao của ngươi không tồi!” Lâm Bắc Phàm lại nói.

“Cảm ơn!” Trên mặt của đao thánh hiện ra nụ cười đắc ý.

Ngay cả cường giả thần bí trước mặt cũng khen đao của hắn ta không tồi vậy cũng chứng minh đao của hắn ta thật sự không tồi, rất có trình độ.

“Nhưng, so với đao của bản tọa thì vẫn kém xa!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Ngông cuồng!” Sắc mặt của đao thánh chợt thay đổi.

Phải biết rằng hắn ta chính là người cầm đao từ nhỏ.

Từ nhỏ đã tu hành đao pháp, không sợ đông lạnh hè nóng, bầu bạn hơn hai mươi năm, cuối cùng nhập đạo bằng đao trở thành Tông Sư, cho nên mới tự xưng là đao thánh, toàn thế giới cũng không có đến mấy người hiểu về đao hơn hắn ta.

Một thanh đao trải qua nhiều lần gọt giũa như thế ở trong mắt đối phương lại “kém xa,” không thể so được với đao của đối phương!

Đây không phải là sỉ nhục đao của hắn ta hay sao?

Đây không phải là vũ nhục những nỗ lực và kiên trì suốt mấy chục năm nay của hắn ta sao?

Đao thánh lấy thanh đao trên vai xuống, hai tay siết chặt, chỉ đao về phía Lâm Bắc Phàm, ý chí chiến đấu sục sôi hắn lên, hắn ta quát: “Nếu ngươi đã nói đao của bản tọa kém xa ngươi vậy cho bản tọa chứng kiến đao của ngươi rốt cuộc thế nào đi!”

“Cũng được! Đêm còn dài, bản tọa sẽ từ từ chơi với ngươi!” Lâm Bắc Phàm ngoắc ngón tay.

“Đao của ngươi đâu?” Đao thánh lại quát hỏi.

“Để xem ngươi có bản lĩnh ép ra đao của bản tọa không đã!” Lâm Bắc Phàm không thay đổi sắc mặt, hắn không có đao thì

lấy ra bằng răng à?

Đao thánh nổi giận, đến lúc này rồi mà còn không lấy dao ra, rõ ràng là đang coi thường hấn ta.

“Được! Bản tọa sẽ ép dao của ngươi ra cho xem!” Đao thánh quát to một tiếng, hai tay cầm dao phi lên hai bước.

Hai người cách hai hơn hai mươi trượng nhưng chỉ trong nháy mắt đã gần kề!

Đao thánh nhảy vút lên trời, hai tay cầm dao chém một nhát từ trên xuống, toàn thân dao khí tung hoành giống như Bàn Cổ khai thiên lập địa.

Một dao này chém xuống cho dù là ngọn núi nhỏ cũng có thể bị bổ làm đôi, Hoàng Hà cuộn cuộn cũng có thể đứt dòng.

Đao này bổ xuống đến Tông Sư cũng phải tránh!

Nhưng Lâm Bắc Phàm lại bất động, trên người hấn có tia sáng màu vàng rực rỡ quán quanh giống như Phật Đà.

Sau đó cuối cùng hấn cũng chịu nhúc nhích, nhưng chỉ nhấc có một tay.

Chỉ thấy hấn duỗi tay phải màu vàng ra tóm lấy thanh dao đang vút tới.

“Ngông cuồng tự đại!” Trong lòng đao thánh tràn đầy vẻ khinh thường.

Một dao này của hấn ta bổ xuống đến Tông Sư cầm binh khí trong tay còn không dám đỡ, vậy mà ngươi lại dựa vào một bàn tay trần chặn nó sao?

Nhưng thấy đối phương không biết tự lượng sức mình như thế, hấn ta tuyệt đối sẽ không nhấc nhỡ, ngược lại còn nhanh hơn ba phần.

Vậy nhưng chuyện lại nằm ngoài dự liệu của hấn ta, vậy mà người trước mắt lại... vững vàng tiếp được!

Hấn đỡ được thần khí Đồ Long Đao của hấn ta một cách ổn thỏa!

Một bàn tay không, không mất một miếng thịt nào!

“Sao... có thể như vậy được?” Trong lòng đao thánh hãi khiếp vía.

Kim Cương Bất Hoại Thần Công.

Lâm Bắc Phàm đã sử dụng Kim Cương Bất Hoại Thần Công.

Một khi sử dụng môn võ công này toàn thân sẽ mình đồng da sắt, sức lớn vô biên, bách độc bất xâm!

Bây giờ hắn đã trở thành cường giả Tông Sư nên Kim Cương Bất Hoại Thần Công càng tiến thêm một bước, kiên cố không phá vỡ nổi, toàn thân cứng chắc giống như thần khí, thần binh lợi khí cũng khó mà đả thương được hắn!

Đây chính là sự tự tin để Lâm Bắc Phàm dám đỡ thần đao của đối phương!

Ngay lúc này, đột nhiên hắn tung một chưởng tới.

Đao thánh cảm thấy vô cùng nguy hiểm, hai tay dùng sức vùng đao muốn hắt văng sự trói buộc của Lâm Bắc Phàm, nhưng lại phát hiện sức của đối phương lớn quá, chẳng mấy may nhúc nhích tí nào!

Hắn ta không thể không tạm thời buông bảo đao, gắng gượng đỡ một chưởng của Lâm Bắc Phàm!

“Ầm!”

Đao thánh bị một luồng sức mạnh to lớn đánh bay ngược ra sau!

Hắn ta bay xa hơn ba mươi trượng rồi rơi xuống đất như một tấm vải rách!

Đao thánh dùng sức xoa ngực, đau đến mức mặt mày vặn vẹo cả đi.

Một luồng sức mạnh to lớn đánh cả người hắn ta tê tái, lục phủ ngũ tạng chấn động, xương cốt như sắp rụng rời.

Mà Lâm Bắc Phàm vẫn cầm bảo đao bằng một tay như cũ, đứng sừng sững giữa không trung, cả người lấp lánh ánh sáng vàng giống thần lại như ma.

Chỉ vền vện một hiệp mà đao thánh đã rơi vào thế hạ phong!

“Tiếp tục đi!” Lâm Bắc Phàm vung một tay, bảo đao bay vút một tiếng cắt trước mặt đao thánh.

Đao thánh đứng dậy rút Đồ Long Đao khỏi mặt đất, vẻ mặt vô cùng nặng nề: “Ngươi rất mạnh! Ngươi là người mạnh nhất mà bản tọa từng gặp! Tiếp theo, bản tọa sẽ chiến đấu bằng hết sức mình, ngươi cứ đợi mà xem!”

“Tới đi, lấy hết toàn bộ bản lĩnh của ngươi ra, bản tọa sẽ tiếp tất!” Lâm Bắc Phàm lại ngoắc tay.

Đao thánh nhảy lên trời: “Đồ Long Trảm!”

Vậy mà hắn ta lại chém ra một đường đao khí vượt hơn trăm trượng!

Đao thánh cũng hiểu rõ rồi, chơi cận chiến hắn ta không phải đối thủ của người kia cho nên đành chơi đánh tầm xa vậy!

Chương 256: Tới lượt ngươi đi!

Lâm Bắc Phàm mở rộng hai tay: “Hấp Công Đại Pháp!”

Lập tức, một động đen to lớn xuất hiện lấy hắn làm trung tâm, sinh ra lực hút dữ dội.

Đao khí cuốn phăng tới mãnh liệt và cuồn cuộn, người nào nhìn thấy cũng sợ bay màu lại bị hắn hút vào trong cơ thể!

Sau đó bị Chu Lưu Lục Hư Công trong cơ thể hắn chuyển hóa thành sức mạnh sấm sét khủng bố, nhanh chóng đánh ra!

“Ầm ầm ầm...”

Những tia sét đáng sợ bắn ra giống như súng liên thanh vậy!

Đao thánh cảm giác được nguy hiểm chỉ có thể nhanh chóng tránh né!

Thế nhưng cho dù hắn tránh rất nhanh, nhưng tốc độ còn nhanh hơn sấm sét được sao?

Chưa đến một lúc, hắn ta đã trúng vài phát trong đồng sét dày đặc này, đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, toàn thân cháy sém bốc khói.

Hiệp thứ hai lại thua nữa!

Liên tiếp thất bại thảm hại hai hiệp, đao thánh vô cùng tức tối.

“Lão tử không tin!”

Đột nhiên hắn ta di chuyển rất nhanh, xuất hiện sau lưng Lâm Bắc Phàm rồi chém một đường ngang hông.

Thế nhưng, tốc độ của Lâm Bắc Phàm còn nhanh hơn, giống như dịch chuyển tức thời xuyên qua thời không xuất hiện phía sau đao thánh.

“Phong Thần Thoái!”

Sau đó hắn đá một cước xuống.

“Đậu má! Người xuất hiện sau lưng ta lúc nào vậy?”

Đao thánh không kịp tránh đi bị đá bay xa hơn trăm trượng, eo như bị đá gãy.

Sau đó hai người lại tiếp tục đại chiến.

Thay vì nói là đại chiến còn không bằng nói là một mình Lâm Bắc Phàm hành hạ đao thánh...

Đao thánh vô cùng đau khổ, vô cùng uất ức.

Cho dù có sử dụng thủ đoạn gì cũng đều bị đối phương dễ dàng hóa giải.

Chiến cận thân thì toàn thân đối phương chắc như thành đồng, sức lớn vô biên, hoàn toàn không phá vỡ được hàng phòng thủ của đối phương, ngược lại còn dễ dàng bị đối phương đánh bại.

Đánh tầm xa, đối phương lại sở hữu một môn võ học thần công có thể hút toàn bộ đao khí đi nên cũng hoàn toàn vô dụng.

Mà chơi đánh tầm xa, thủ đoạn của đối phương còn đa dạng hơn.

Không chỉ có thể dùng chân khí tấn công mà còn có thể phóng sấm sét, phóng hỏa...

So về thân pháp khinh công, tốc độ của đối phương cũng nhanh hơn, hơn nữa hình như còn biết bay.

Cảm giác người trước mắt chính là một con nhím, hoàn toàn không thể xuống tay!

Đao thánh càng đánh càng bức bối, càng đánh càng khó ở, đã sắp òa khóc luôn rồi!

Cuối cùng hắn ta nằm trên đất một cách vô cùng vô lại:
“Không đánh, không đánh nữa, lão tử chịu thua! Không đánh nữa!”

Lâm Bắc Phàm quát: “Không được không được!”

Ta đã nhịn lâu như vậy rồi, hiếm khi mới được hoang dại một lần lại gặp được một bao cát tiện tay như ngươi, không đánh cho đã thì sao mà được?

Các độc giả thượng đế sẽ có ý kiến mất!

“Dù ngươi có giết lão tử thì lão tử cũng không đánh!” Đao thánh nghe cô, đáp với vẻ vô cùng cương quyết.

“Thật sao? Bản tọa không tin!”

Đột nhiên Lâm Bắc Phàm xuất hiện trước mặt đao thánh, sau đó nhắc chân dùng sức giẫm xuống...

Đao thánh kêu thảm một tiếng nhưng căn rằng không phản kháng.

Lâm Bắc Phàm lại giẫm một cước, đao thánh lại kêu thảm một tiếng nhưng vẫn vô cùng kiên cường không phản kháng.

Vì thế Lâm Bắc Phàm lại giẫm liên hoàn cước.

Đao thánh kêu oai oái: “Cho ta chết thống khoái đi, đừng dày vò ta nữa!”

“Ngươi nghĩ đẹp nhỉ! Mau cầm đao lên từ từ chơi với bản tọa! Bản tọa sướng đủ rồi hiển nhiên sẽ thả ngươi đi!”

Sau khi nói xong hắn lại giẫm liên vài cước nữa.

Đao thánh tức run người, người coi ta thành cái gì?

Cô nương ở Di Hồng Viện sao?

Để ngươi sướng đủ rồi mới thả ta đi?

“Thà chết vinh còn hơn sống nhục!” Đao thánh phát ra một tiếng rống giận dữ.

Lâm Bắc Phàm vả hắn ta một cái: “Bản tọa sỉ nhục ngươi đây thì đã sao? Bản tọa bắt nạt ngươi đây, thì sao? Có bản lĩnh thì

phản kháng đi, có bản lĩnh thì người đánh ta đi, lời khí phách không biết xấu hổ của người ra xem nào!”

Đao thánh tức đến hộc máu!

Nếu như ta có thể phản kháng thì đã sớm phản kháng rồi bố ạ, nào còn phải nhục nhã như thế?

Đồ súc sinh!

Sao trên đời này lại có loại người vô sỉ như người nhỉ?

Đúng lúc này, phía xa xuất hiện một bóng người phiêu diêu, vậy mà lại là kiếm tiên - Thượng Quan Kiếm Hồn.

Đôi mắt của đao thánh lập tức sáng lên, hô lên đầy hào hứng: “Thượng Quan huynh đệ mau tới cứu ta! Tên khốn này không phải người, hắn là một tên siêu gia súc! Mau giúp ta xử lý hắn! Chỉ cần người đánh bại hắn, ta sẽ nhận người làm đại ca ngay!”

Kiếm tiên vô cùng kinh ngạc, đao thánh đánh ngang tay với hắn ta lại bị một cường giả lạ mặt giẫm dưới chân.

Rốt cuộc người trước mắt có lai lịch thế nào mà lại mạnh như vậy?

Lâm Bắc Phàm vừa giẫm chân lên hông đao thánh, vừa ngoắc tay với kiếm tiên: “Hắn phế rồi, người tới chơi với bản tọa đi!”

“Được, xin lĩnh giáo cao chiêu!” Kiếm tiên rút kiếm ra.

Hiếm khi gặp được một cao thủ, hắn ta nhất thời ngửa tay cũng muốn đánh một trận, nhưng rất nhanh hắn ta đã hối hận rồi.

Thời gian chưa đến nửa nén nhang, hắn ta đã bị Lâm Bắc Phàm giẫm dưới chân.

Gương mặt đẹp trai áp đảo đó bị đánh cho bầm dập, mái tóc đen như gỗ mun bay bổng đó bị đốt tơi tả, bộ đồ trắng tinh như tuyết đó cũng bị đánh rách tả tơi.

Hắn ta nằm trên đất với vẻ mặt nghi ngờ cuộc đời.

“Cảm ơn hai vị! Hôm nay bản tọa rất vui, ngày khác có cơ hội lại đánh nữa nhé!” Lâm Bắc Phàm đánh sưng tay rồi lập tức phủi hông đi mất.

Đao thánh bò dậy nhìn kiếm tiên còn thê thảm hơn mình, nói với vẻ vô cùng đồng cảm: “Huynh đệ, khiến người chịu khổ rồi!”

“Đừng nói gì cả, để ta yên tĩnh, cũng đừng hỏi ta Yên Tĩnh là ai!”

Chương 257: Lại thêm một Tông Sư trẻ tuổi

Sáng sớm ngày hôm sau, có người trông thấy hai người kiếm tiên và đao thánh ở ngoài thành, mặt mũi sưng vù, quần áo tả toí, phải đỡ nhau mà đi.

Cảnh tượng chấn động lòng người ấy nhanh chóng truyền vào trong kinh thành, tạo nên làn sóng bàn tán lớn.

“Kiếm tiên và đao thánh bị làm sao thế nhỉ, ai có thể đánh bọn họ ra nông nổi này cơ chứ?”

“Bọn họ đều là Tông Sư có thể lấy một địch hàng vạn, là nhà vô địch đương thời, còn kẻ nào có thể đánh bọn họ thành thế này?”

“Muốn đánh bọn họ ra nông nổi này hẳn phải do Đại Tông Sư ra tay! Nhưng khắp cả thiên hạ có được mấy vị Đại Tông Sư? Bọn họ đều là rồng thần thấy đầu chẳng thấy đuôi, ai lại tới đây đánh nhau làm gì?”

“Có lẽ là sau trận chiến trên trời, hai người đó cảm thấy vẫn chưa đã ghiền nên lại âm thầm đánh thêm một trận nữa! Chẳng qua lần này ra tay nặng quá nên kết quả mới thành ra thế này!”

“Nói có lý lắm!”

...

Mọi người không ngừng đồn đoán.

Giả thiết được tán đồng nhiều nhất là vết thương trên người hai bọn họ chỉ là do đánh nhau mà có, chẳng qua ra tay hơi nặng một chút mà thôi.

Thật chẳng thể tin nổi bọn họ lại bị cùng một người đánh.

Mà người đó cũng không phải Đại Tông Sư gì cả, chỉ là một chàng trai trẻ vừa thăng cấp trở thành Tông Sư, chẳng có chút danh tiếng nào mà thôi.

Lâm Bắc Phàm nghe tin liền tới chỗ bọn họ, thấy hai người chật vật như thế, hắn vô cùng kinh ngạc: “Hai vị lão ca, các ngươi bị làm sao thế này? Sau cuộc chiến trên trời, các ngươi lại đánh thêm một trận nữa đấy à?”

Đạo thánh gượng cười, lắc đầu: “Đừng nhắc tới nữa! Lão đệ, nhắc tới chuyện này ta lại muốn khóc!”

Kiểm tiên cũng thở dài một hơi.

Nhớ lại trận chiến tối hôm ấy, trong lòng hắn ta vẫn còn sợ hãi.

Ảnh đế Lâm Bắc Phàm chớp mắt, trông có vẻ đã hiểu mà cũng giống như chẳng hiểu gì cả: “Thôi được rồi, tạm thời đừng nói nhiều như thế làm gì! Hai vị lão ca theo ta về đi! Trong nhà ta có loại thuốc trị thương tốt nhất, chúng ta chữa khỏi vết thương đi đã rồi nói tiếp!”

“Cũng được!”

Hai người bọn họ gật đầu, tình trạng của bọn họ hiện giờ quả thực cần phải dưỡng thương.

Bọn họ cũng chẳng có nơi nào để đi nên cũng chỉ đành ở lại nhà của Lâm Bắc Phàm. Vì vậy, Lâm Bắc Phàm đón bọn họ về nhà.

Sau đó hắn lệnh cho Đại Lực và Tiểu Thúy sắc thuốc, rồi lại tự mình bồi thuốc cho bọn họ. Trong lúc bồi thuốc, bọn họ lại chủ động nhắc đến chuyện này với Lâm Bắc Phàm.

“Vết thương trên người bọn ta do một tên cường giả vô danh gây ra!” Đạo thánh nói.

Mọi người sửng sốt đến nổi tái cả mặt: “Vết thương của các ngươi do một tên cường giả vô danh đánh sao? Nhưng rõ ràng các ngươi là Tông Sư cơ mà, là cao thủ tuyệt đỉnh đương thời, ai có thể đánh lại các ngươi?”

“Bọn ta cũng không biết kẻ đó là ai! Không biết tên của hắn là gì, cũng chẳng biết mặt mũi hắn ra sao, nhưng hắn thật sự là

một cường giả, thực lực rất mạnh, là người mạnh nhất mà bản tọa từng gặp từ trước đến giờ!”

Giọng nói của đạo thánh trở nên nghiêm túc: “Tôi hôm qua, sau cuộc chiến trên trời, bản tọa vốn định quay về nghỉ ngơi cho khỏe và suy ngẫm thật kỹ về trận đại chiến này, nhưng đột nhiên cảm giác được một trận gió lớn thổi tới, cơn gió ấy còn cuốn theo một luồng khí tức rất khủng khiếp, ta tò mò nên đã đuổi theo cơn gió ấy để xem người đó là ai!”

“Khi ấy, hắn đứng vững vàng giữa không trung, cách mặt đất tới cả trượng! Không thể nhìn rõ mặt mũi, cũng không biết hắn từ đâu đến, nhưng hắn lại khiến bản tọa cảm thấy hắn rất mạnh, rất nguy hiểm!”

“Hắn nói đao của bản tọa không tốt, nên bản tọa đã rút đao thử phân cao thấp với hắn một lần!”

“Thế tình hình ra sao?” Mọi người đồng thanh hỏi.

“Thì như các ngươi đã thấy, bản tọa thua rồi, bị đánh thành một đồng bùn nhão chứ sao!”

Đạo thánh nói mà miệng đắng ngắt: “Còn chưa đánh được mười mấy hiệp mà người kia đã tay không đánh bại một người cầm thần binh lợi khí trong tay như ta rồi! Không ngờ ở trước mặt hắn, bản tọa lại chẳng có sức mà đánh trả!”

“Ặc!” Mọi người hít vào một hơi.

Vị Tông Sư giỏi dùng đao này lại chẳng có sức mà đánh trả khi ở trước mặt người kia!

Người kia khủng khiếp đến vậy sao?

“Sau đó, kiếm tiên chạy tới, cũng đánh một trận với người kia!”

“Thế tình hình ra sao?” Mọi người lại đồng thanh hỏi.

“Bản tọa cũng thua, thua không còn một manh giáp luôn!”
Kiếm tiên lẩm bẩm.

“Ôi! Thật khủng khiếp!” Mọi người hít vào một hơi.

Không ngờ đối phương lại liên tiếp đánh bại hai vị Tông Sư!

Tiểu quân chúa không nhìn được mà hỏi: “Đến cả các người mà hắn cũng có thể đánh bại, vậy hắn chắc hẳn là một vị Đại Tông Sư đây?”

Đạo Thánh suy nghĩ một chút rồi lắc đầu cười với vẻ gượng gạo: “Không nhìn ra được! Cảm giác mà người đó mang lại cho bản tọa là Tông Sư! Nhưng thực lực mà hắn bộc lộ ra lại vượt xa một Tông Sư bình thường! Cho dù không phải Đại Tông Sư thì có lẽ cũng cách cảnh giới ấy không xa nữa đâu!”

“Hơn nữa hình như người đó vẫn còn rất trẻ!”

Kiểm tiên bổ sung thêm: “Mặc dù người đó đã che giấu gương mặt của mình, đến cả giọng nói cũng giấu diếm, nhưng từ ngữ khí và thần thái của người đó có thể thấy rằng đó là một chàng trai trẻ tuổi khá có chí tiến thủ! Còn nữa, bàn tay của hắn vừa trắng vừa mịn, chưa từng bị thương chút nào, phải là người trẻ tuổi thì mới có bàn tay như thế!”

Mọi người lại hít vào một hơi: “Lại thêm một vị Tông Sư trẻ tuổi!”

Chương 258: Ta đã xin nghỉ phép rồi

“Hơn nữa còn là một vị Tông Sư siêu vô sỉ!”

Đạo thánh chạm vào vết thương trên mặt, nói với vẻ oán hận: “Con mẹ nó thằng khốn đó, đánh người không được đánh vào mặt, mắng người không được vạch khuyết điểm! Vậy mà tên này lại cứ nhắm thẳng vào mặt ta mà đánh, chắc chắn là ghen tị với dung nhan của ta nên mới làm ra chuyện khiến người ta phẫn nộ như vậy! Chẳng có chút nhân tính nào cả!”

Đột nhiên đạo thánh hét thảm một tiếng, quay đầu lại nhìn, thì ra là Lâm Bắc Phàm.

Hắn luôn miệng xin lỗi: “Lão ca, xin lỗi nhé, vừa rồi ta bôi thuốc lỡ chạm vào vết thương của người!”

Đạo thánh xua tay tỏ vẻ bỏ qua: “Lão đệ à không sao đâu, đối với ta thì chút vết thương này có tính là gì? Đời này bản tọa đã trải qua rất nhiều cuộc chiến lớn nhỏ, bị thương là chuyện thường tình như cơm bữa, người cứ bôi thuốc tiếp đi!”

Vì vậy Lâm Bắc Phàm lại tiếp tục bôi thuốc.

Đạo thánh thì lại tiếp tục kể với giọng oán hận: “Tên khốn kiếp đó, không chỉ vô liêm sỉ mà tâm lý còn biến thái! Bản tọa đã nhận thua, bảo hắn đừng đánh nữa rồi, vậy mà hắn vẫn đánh tiếp, đa số các vết thương trên người ta đều vì vậy mà có đấy! Ta đã gặp nhiều kẻ biến thái rồi nhưng cũng chưa từng gặp tên nào biến thái như hắn cả, hắn là kẻ biến thái nhất!”

Đột nhiên, đạo thánh lại kêu thảm một tiếng. Hắn ta quay đầu lại nhìn, vẫn là Lâm Bắc Phàm.

“Lão ca, thật ngại quá! Ta nghe chuyện hắn đối xử tàn nhẫn với lão ca như thế nên rất tức giận, rất phẫn nộ, sợ ý làm người đau!”

Đạo thánh thấy thật ấm lòng, cảm giác được người khác quan tâm thật thoải mái biết mấy! Người anh em này hắn ta nhận không lỗ rồi!

“Không sao, lão đệ! Ta cũng hiểu người quan tâm đến ta nên mới không kiềm chế được cảm xúc của chính mình! Người cứ yên tâm, mạnh dạn bơi tiếp đi, chút đau đớn ấy lão ca đây vẫn chịu được!”

“Cảm ơn lão ca đã hiểu cho ta!”

Vì vậy, Lâm Bắc Phàm lại bơi thuốc tiếp.

Đạo thánh lại nói tiếp: “Ngoài vô liêm sỉ và biến thái ra, tên khốn kiếp kia còn chẳng phải con người ấy chứ! Người nhìn bộ dạng hiện giờ của bọn ta mà xem, bị hắn dùng lửa dùng sét mà đánh đấy! Đây là việc mà con người có thể làm được chắc? Đồ súc sinh!”

Đúng lúc đó, đạo thánh lại hét thảm một tiếng, lần này nghe còn thê thảm hơn lần trước. Chẳng cần phải nói, lần này vẫn là người đang bơi thuốc cho hắn ta, Lâm Bắc Phàm.

“Lão đệ, nhẹ tay một chút!”

“Lão ca, không phải người bảo có thể chịu được sao?”

“Lần này ta thật sự không chịu nổi nữa!”

...

Sau đó, hai người kiếm tiên và đạo thánh dưỡng thương ngay tại nhà của Lâm Bắc Phàm.

Nguyên nhân tại sao bọn họ lại bị thương cũng dần dần truyền từ Lâm phủ ra bên ngoài, thì ra là vì gặp phải một cường giả lạ mặt.

Vị cường giả bí ẩn này thật sự rất mạnh, sau khi đánh bại đao thánh, lại tiếp tục đánh bại kiếm tiên!

Hắn dùng tay không đè trấn áp hai vị Tông Sư! Thực lực rất khủng khiếp!

Nếu hắn không phải Đại Tông Sư thì cũng cách cảnh giới đó không xa!

Có người nói người này còn rất trẻ, là một vị Tông Sư trẻ tuổi!

Mọi người đều rất mờ mịt!

“Lại thêm một vị Tông Sư trẻ tuổi nữa!”

“Hắn đến kinh thành để làm gì vậy, chẳng lẽ là đến xem trận chiến trên trời? Vì ngứa tay nên mới tìm đao thánh và kiếm tiên đánh một trận sao?”

“Chắc là vậy rồi, không biết lai lịch của người đó thế nào, có thiện chí hay ác ý đối với Đại Võ ta!”

“Hiện giờ đột nhiên xuất hiện nhiều Tông Sư như thế, kinh thành thật sự rơi vào cảnh loạn lạc rồi!”

“Mong là đừng xảy ra tai họa gì nữa!”

...

Mọi người bàn tán rất sôi nổi.

Vì không biết tên họ cũng không biết mặt mũi người kia thế nào, cho nên mọi người thống nhất gọi hắn là cường giả Vô Danh!

“Cái vị cường giả Vô Danh đó là người phải không?” Bạch Quan âm bất ngờ xuất hiện trước mặt Lâm Bắc Phàm và hỏi.

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Là ta!”

Bạch Quan âm nhìn hắn bằng ánh mắt khác, cười nói: “Tốc độ tiến bộ của ngươi thật sự quá nhanh rồi đấy, hai tháng trước vẫn còn là Tiên Thiên, vậy mà hiện giờ đã trở thành Tông Sư rồi, chúc mừng nhé!”

“Quan sát cuộc chiến của hai vị Tông Sư rồi may mắn đột phá ấy mà!” Lâm Bắc Phàm bịa ra một cái cớ.

Bạch Quan âm lắc đầu: “Chắc chắn đây không phải chuyện may mắn mà là có thiên phú, có thực lực, cộng thêm một chút xúi vận may nữa! Ta ngày càng tin tưởng vào tương lai của ngươi đây! Ngươi và ta là những người đi trên cùng một con đường, hãy cùng kề vai sát cánh trên con đường luyện võ này!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười gật đầu: “Sẽ có cơ hội này thôi!”

Hiện giờ, mặc dù hai vị Tông Sư vẫn chưa rời khỏi kinh thành, lại xuất hiện thêm một cường giả Vô Danh nữa, nhưng tình hình trong kinh thành cũng đã dần ổn định trở lại, phần lớn người trong giang hồ đã đi cả rồi.

Lâm Bắc Phàm cũng rảnh rồi, thường xuyên ở nhà.

“Lão đệ, không phải ngươi làm quan sao, sao trông ngươi còn rảnh rỗi hơn cả bọn ta thế này?”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Ta đã xin bệ hạ nghỉ ba ngày rồi, hiện giờ đang nghỉ phép ấy mà!”

Chương 259: Bản chất của Vương gia

Bây giờ, Lâm Bắc Phàm đã trở thành cường giả Tông Sư, đã có thể đi khắp trời đất bao la này rồi, triều đình cũng khó mà giữ hấn ở lại được.

Tính mạng của hấn đã được bảo đảm rất an toàn, gánh nặng trong lòng trên cơ bản đã được hạ xuống, hấn muốn hưởng thụ cuộc sống một cách thật thoải mái.

Vì vậy ở buổi tảo triều, sau khi nhận thưởng vì đã giải quyết ổn thỏa chuyện lớn vừa qua, hấn tiện thể xin nghỉ ba ngày, nữ đế cũng sáng khoái đồng ý.

Nàng còn khích lệ Lâm Bắc Phàm ở nhà, nếu thu phục được hai vị Tông Sư kia thì càng tốt.

“Vừa hay, chúng ta có thể cùng nhau thảo luận về kiếm đạo!” Kiếm tiên mỉm cười.

“Cũng có thể cùng nhau thảo luận về đao đao!” Đao thánh bổ sung thêm một câu.

“Được thôi!” Lâm Bắc Phàm gật đầu đáp.

Mấy người luyện võ như Mạc Như Sương, Quách Thiếu Soái, tiểu quân chúa đều chạy tới nghe ngóng.

Qua một buổi hảo luận như vậy, mọi người đều nhận được không ít lợi ích.

Kiểm tiên nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt vừa mừng rỡ lại có chút tiếc nuối. Mừng rỡ là bởi vì hiếm khi gặp được người nào am hiểu về kiếm như vậy.

Bất kể hắn ta nói gì, Lâm Bắc Phàm đều tiếp chuyện được cả, chỉ đôi câu là có thể làm hắn ta thức tỉnh.

Tiếc nuối là vì Lâm Bắc Phàm lại chỉ là một người đọc sách hai tay trói gà không chặt.

“Lão đệ, ngươi có hứng thú với việc học dùng kiếm không? Chỉ cần ngươi muốn, lão ca lập tức dạy cho ngươi! Mặc dù bây giờ mới tập võ là có hơi muộn, thành tựu chỉ có hạn! Nhưng với khả năng giác ngộ của ngươi chắc chắn sau này sẽ có thành tựu đấy!” Kiếm tiên nói đầy ẩn ý.

“Học dùng kiếm làm gì chứ, theo ta học dùng đao đi! Đao này trông có vẻ đơn giản nhưng dễ học mà khó thạo, ai không giác ngộ được thì chắc chắn không học nổi! Lão đệ, ngươi là một kỳ tài, đi theo ta học đao đi, chắc chắn ta sẽ dạy dỗ chu đáo!” Đao thánh vội cướp người.

“Vẫn là học kiếm tốt hơn! Lâm lão đệ là người đọc sách, kiếm khá phù hợp với thân phận và khí chất của hắn!” Kiếm tiên nói.

“Đao tốt hơn chứ! Chính vì Lâm lão đệ là người đọc sách, cơ thể quá yếu ớt, thiếu đi khí khái của một nam tử hán nên mới phải học đao, đao có thể làm cơ thể hắn khỏe mạnh hơn!” Đao thánh bảo.

“Học kiếm mới tốt.”

“Học đao mới tốt.”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười mà nhìn cảnh tượng này, các người đánh thắng được ta đi đã rồi hãy nói tiếp.

“Ý tốt của hai vị lão ca, ta xin được ghi nhận!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Chỉ là mỗi người có một chí hướng riêng! Ta là một kẻ đọc sách, một lòng làm quan tào phúc cho dân chúng, thật sự không có hứng thú với việc đánh đánh giết giết đâu!”

“Ồi!” Hai người thở dài với vẻ tiếc nuối.

Cứ như thế, năm ngày trôi qua, vết thương của kiếm tiên và đao thánh đã hồi phục một nửa, vì vậy bọn họ tạm biệt Lâm Bắc Phàm, tiếp tục con đường tu luyện của mình.

Kinh thành cũng hoàn toàn bình thường trở lại.

Phía các phiên vương lớn và các đất nước khác vẫn đang tập trung chế tạo khí cầu lớn và tàu đệm khí.

Sau đó, điều khiến bọn họ ngạc nhiên là khí cầu lớn và tàu đệm khí mà bọn họ tạo ra chẳng thể dùng được.

Mỗi lần khí cầu lớn bay lên còn chưa tới hai mươi, ba mươi trượng đã nhanh chóng rơi xuống.

Tàu đệm khí có thể chở người và hàng hóa nhưng khi vượt quá một lượng nhất định, tất cả đều sẽ chìm.

Thế này cũng khiến bọn họ bối rối quá!

“Tại sao khí cầu lớn và tàu đệm khí này đều thất bại vậy chứ?”

“Tại sao cả hai đều không dùng được?”

Ở Ký Bắc, phủ vương gia.

Thấy khí cầu lớn và tàu đệm khí thất bại hết lần này đến lần khác, Ký Bắc vương nổi trận lôi đình: “Quân sư, người giải thích cho bản vương xem, đã hơn ba tháng trôi qua rồi, triều đình đã làm ra hơn trăm khí cầu lớn, hơn nghìn tàu đệm khí mà tại sao bây giờ đến một cái mà bản vương cũng không làm ra nổi thế hả? Rốt cuộc nguyên nhân là gì, người nói đi xem nào!”

Quân sư Gia Cát tiên sinh hoảng sợ run lẩy bẩy, sắc mặt cũng đã trắng bệch!

Vị vương gia này không thường xuyên nổi giận, nhưng một khi đã nổi giận thì chắc chắn rất khủng khiếp.

Trước đây từng có kẻ không làm được việc, chọc giận vương gia, kết quả bị vương gia trực tiếp xé thành hai nửa, rất đầm máu!

Cũng vì mấy năm gần đây cần xây dựng hình tượng để chiêu mộ người tài, hạ mình cầu hiền nên hắn ta mới tu tâm dưỡng tính, giấu đi bản chất của mình, luôn tỏ vẻ hiền lành với tất cả mọi người.

Nhưng người đã đi theo vương gia mấy chục năm như quân sư đã hiểu quá rõ bản chất của hắn ta!

Thật ra, hắn ta chẳng hề thay đổi chút nào cả!

Một khi hắn ta nổi giận, hậu quả sẽ rất khó lường!

Gia Cát tiên sinh chấp tay, cúi đầu đáp: “Khởi bẩm vương gia, từ khi có được phương pháp chế tạo khí cầu lớn và tàu đệm khí, bọn ta đã tập hợp tất cả thợ thủ công trong khu vực, đốc thúc bọn họ chế tạo hai vật này, chưa từng lười biếng dù chỉ một ngày! Mong vương gia minh xét.”

“Vậy tại sao vẫn cứ thất bại hả?” Vương gia hỏi trong sự tức giận.

Vì hai thứ này mà hắn ta đã tiêu tốn tổng cộng mấy trăm vạn, vương phủ cũng sắp phá sản đến nơi rồi!

Đã thế còn tiêu hao một lượng lớn nhân lực và vật lực, cho bọn họ dư dả thời gian để làm việc!

Kết quả, đến bây giờ vẫn chưa làm ra được thứ gì cả, thế này bảo hắn ta không tức sao được?

Thậm chí hắn ta còn muốn giết người luôn ấy chứ!

Chương 260: Không phải ta

Gia Cát tiên sinh vừa run rẩy vừa nói: “Khởi bẩm vương gia, theo lời thợ thủ công nói thì điểm then chốt khi chế tạo khí cầu lớn và tàu đệm khí đều là ở túi khí! Nhưng túi khí mà bọn họ làm ra không đủ bền nên mới thất bại!”

“Tại sao triều đình lại làm được?”

Vương gia lại càng giận dữ hơn: “Trong trận chiến trên trời mấy ngày trước, hai vị Tông Sư đã dùng khí cầu lớn để bay lên cao hơn ba trăm trượng mà vẫn bình yên vô sự đấy thôi, nhưng khí cầu lớn của bản vương còn chưa bay được ba mươi trượng đã rơi xuống rồi, người nói cho bản vương biết thế này là sao hả?”

Hắn ta ngẫm nghĩ một hồi rồi lớn giọng chất vấn: “Có phải các người ăn bớt vật liệu, tham ô công quỹ không?”

Gia Cát tiên sinh bị dọa sợ hết hồn: “Vương gia, oan quá! Bọn ta biết hai món bảo khí này rất quan trọng với vương gia nên đã trông chừng, đề phòng suốt ngày suốt đêm, tuyệt đối không để kẻ nào dám ra tay! Thợ thủ công cho rằng phương pháp chế tạo có vấn đề! Dùng phương pháp chế tạo này vốn không thể làm ra túi khí phù hợp được!”

“Phương pháp chế tạo có vấn đề sao?”

Vương gia nhíu mày, ánh mắt dần dần lạnh đi: “Phương pháp chế tạo này do Lâm Bắc Phàm tự mình giao nộp, chẳng lẽ hắn lừa bản vương?”

Thật ra, trong lòng vương gia luôn cảm thấy Lâm Bắc Phàm có vấn đề.

Mặc dù lần nào Lâm Bắc Phàm cũng giải quyết công việc ổn thỏa, nhưng mỗi lần đều tiêu tốn của hắn ta một khoản tiền lớn.

Phủ vương gia của hắn ta cũng chính vì vậy mà trở nên nghèo túng.

Hắn ta đường đường là vương gia, đã bao giờ phải nhún nhường như thế chưa?

Nếu không phải Lâm Bắc Phàm có giá trị lợi dụng lớn thì hắn ta đã sớm phái người đi làm thịt Lâm Bắc Phàm rồi!

“Chắc là không phải đâu?”

Gia Cát tiên sinh nói: “Cho dù phương pháp chế tạo này là thật hay giả thì trạng nguyên lang cũng đã dâng lên cho vương gia rồi, hắn đâu thể nói mình không liên quan gì đến chuyện này! Nếu đã như thế, tại sao hắn lại làm ra chuyện chẳng có kết quả

tốt đẹp gì như vậy chứ, vừa đắc tội triều đình lại vừa đắc tội cả vương gia?”

“Nói cũng phải!” Vương gia gật đầu, người bình thường chẳng ai lại làm như thế cả.

Gia Cát tiên sinh thâm lau mồ hôi lạnh, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Trước giờ, hắn ta luôn dốc lòng tiến cử Lâm Bắc Phàm, nếu phía Lâm Bắc Phàm thật sự có gì đó mờ ám thì hắn ta cũng xong đời.

Cho nên, hắn ta nhất định phải nói đỡ cho Lâm Bắc Phàm, giúp người ta thoát khỏi hiểm nghi.

“Thuộc hạ nghi ngờ chắc chắn trong chuyện này có một số vấn đề!”

“Có vấn đề ở chỗ nào?”

“Có lẽ vẫn là ở phương pháp chế tạo!”

Gia Cát tiên sinh nói: “Theo lời thợ thủ công nói thì phương pháp chế tạo này có rất nhiều trình tự, phải hết sức chú ý ở khâu phối hợp vật liệu, không được xảy ra bất cứ sai sót nào! Triều đình trực tiếp chỉ đích danh trạng nguyên lang làm người giám sát thi công nên mới có thể chế tạo ra một số lượng lớn khí cầu lớn và tàu đệm khí trong thời gian ngắn! Nhưng chỗ chúng ta lại không có trạng nguyên lang, chỉ có mấy thợ thủ công bình thường mà thôi...”

“Vậy phải làm thế nào đây? Có thể bắt hắn đến đây được chắc?” Vương gia xòe bàn tay ra, lớn tiếng hỏi.

“Vương gia, tất nhiên không thể làm như thế được rồi, làm như vậy thì trạng nguyên lang sẽ bị lộ thân phận, rất bất lợi đối với nghiệp lớn của chúng ta! Nhưng chúng ta có người ở bên cạnh hắn mà, chúng ta có thể cho người từ từ hỏi hắn sau đó sửa đổi và cải thiện phương pháp chế tạo, một ngày nào đó sẽ thành công thôi!”

“Mặt khác, chúng ta còn có thể nghĩ cách lén trộm vài túi khí của triều đình! Như thế có thể so sánh đồ giữa hai bên, chẳng phải sẽ dễ dàng thành công hơn sao?”

“Xem ra...”

Vương gia chấp tay, thở dài: “Cũng chỉ đành vậy thôi!”

Vì vậy, thông qua hai người Mạc Như Sương, Ký Bắc vương chuyển lời tới Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nghe xong lại vô cùng tức giận.

Hắn chỉ vào đầu của mình, giận dữ quát: “Ta tuyệt đối trung thành với vương gia, vì vương gia mà làm nhiều chuyện phải roi đầu như thế, thế mà đến tận bây giờ các người vẫn còn nghi ngờ ta sao? Lương tâm của các người bị chó tha rồi đấy à? Ta nói cho các người biết, các người có thể sỉ nhục lương tâm của ta nhưng tuyệt đối không thể sỉ nhục lòng trung thành của ta!”

“Công tử, không phải như vậy đâu!”

Mạc Như Sương sốt ruột bảo: “Bọn ta và vương gia không hề nghi ngờ người! Chỉ là bọn ta đã làm theo phương pháp chế tạo mà người đưa nhưng vẫn không thể tạo ra được túi khí có thể chịu được trong thời gian dài, vậy nên mới hỏi người như vậy thôi mà!”

“Chuyện này rất bình thường thôi!”

Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ bình tĩnh: “Cùng là con người, đều cùng đọc tứ thư ngũ kinh, nhưng tại sao có người thi đỗ tiến sĩ, thi đỗ trạng nguyên, mà lại có người thi cả đời cũng không đỗ nổi?”

“Tại sao trong số các đồng môn, tất cả mọi người đều tu luyện cùng một công pháp, nhưng tại sao có người còn trẻ mà đã trở thành Tông Sư, nhưng cũng có người tu luyện cả đời muốn đột phá một cảnh giới thấp cũng khó khăn đến vậy?”

Hai người Mạc Như Sương á khẩu không trả lời được.

“Đây chính là sự khác biệt! Sự khác biệt giữa người với người có lúc còn lớn hơn sự khác biệt giữa con người và con chó! Cho dù bản quan giám sát chặt chẽ phân xưởng của Công bộ thì trong mười cái túi khí vẫn bị hỏng mất năm cái!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay đứng đó, tổng kết: “Bọn họ không làm ra được, có thể là vì người của bọn họ không giỏi, hoặc là có kẻ ăn bớt vật liệu, chuyện này rất bình thường thôi mà! Dù sao thì ở đâu mà chẳng có con sâu làm rầu nồi canh!”

Chương 261: Đề nghị duyệt binh

Hai người Mạc Như Sương tiếp tục dò hỏi, còn Lâm Bắc Phàm thì vẫn khẳng định chắc chắn phương pháp chế tạo mà hấn cho bọn họ là hàng thật.

Không thể làm ra túi khí là do trình độ của bọn họ kém cỏi, chứ không phải vấn đề của hấn.

Hai người Mạc Như Sương lại hỏi, liệu có thể lấy vài cái túi khí của triều đình cho bọn họ đem về tham khảo được không.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Đừng có mơ! Từ sau vụ bị lộ bí mật hai lần, triều đình rất coi trọng thứ này, bệ hạ đã phái lính tinh nhuệ và cao thủ canh gác chặt chẽ, không một người nào có thể mang được dù chỉ một túi khí ra bên ngoài! Hơn nữa, triều đình cũng không cho phép cá nhân chế tạo túi khí, nếu không sẽ mất đầu đấy!”

Hai người Mạc Như Sương đành thất vọng quay về.

Phía Giang Nam vương.

Phía Võ Tây vương.

...

Các nơi đều phái người tới thăm dò nhưng Lâm Bắc Phàm đều trả lời bọn họ giống như nhau, không phải do phương pháp của hấn không ổn mà là do trình độ của bọn họ kém cỏi, đừng có đổ oan cho ta.

Cứ như thế, mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào túi khí của triều đình Đại Võ.

Nhưng sau hai lần chịu thiệt, triều đình Đại Võ đã có kinh nghiệm rồi, canh gác túi khí và phương pháp chế tạo rất nghiêm ngặt.

Mỗi ngày đều có đại quân ba vạn người được huấn luyện bài bản trông coi chặt chẽ, còn có rất nhiều cao thủ tuần tra suốt ngày suốt đêm.

Muốn lấy được túi khí của triều đình còn khó hơn là lên trời.

Vì vậy, mọi người lại không hện mà cùng quay sang nhờ vả Lâm Bắc Phàm.

“Vì nghiệp lớn của vương gia, ta đã hai lần mạo hiểm phạm tội mất đầu rồi, khó khăn lắm mới bảo vệ được cái mạng này! Lần này ta thật sự không có cách nào cả, người mời cao nhân khác đi!” Đối mặt với sứ giả của Giang Nam vương là Vương Phú Quý, Lâm Bắc Phàm đã từ chối như vậy.

“Tể tử đại nhân, lần này người không thể không giúp ta!”

Vương Phú Quý nói với vẻ hoảng loạn: “Đến giờ vẫn trì trệ mãi không làm ra được túi khí tốt khiến vương gia rất tức giận, đã chém đầu mấy người liên rồi! Nếu lần này vẫn không thành công vậy đến cái đầu của thảo dân cũng khó mà giữ nổi mất thôi!”

Lâm Bắc Phàm chỉ vào đầu của mình: “Nhưng ta giúp người thì đầu của ta cũng khó mà giữ nổi!”

“Tể tử đại nhân, mong người thương xót, chỉ mình người mới giúp được ta!”

Vương Phú Quý nhét một xấp ngân phiếu vào tay Lâm Bắc Phàm: “Đây là chút tâm ý của vương gia, mong người nhận cho! Sau khi xong chuyện sẽ có trọng thưởng!”

Lâm Bắc Phàm cúi đầu xuống nhìn, được lắm, ba mươi vạn lượng!

Vị Giang Nam vương này đúng là thấu hiểu tâm tư của hần!

Đây chính là ngàn vàng dễ kiếm, tri kỷ khó cầu!

Đây chính là cửa ít lòng nhiều!

Đây chính là tiền từ xa tới, sướng hết chỗ chê!

Vì vậy, Lâm Bắc Phàm tiện tay rút tiền vào trong túi.

Hần nói với vẻ khó xử: “Nói thật với người nhé, bảo ta lấy túi khí thì ta thật sự không làm nổi! Nhưng ta có thể tạo cơ hội cho các người lấy túi khí, còn lại phải xem các người có lấy được hay không!”

Vương Phú Quý mừng rỡ: “Được chứ! Dù sao méo mó có còn hơn không mà!”

Sau đó, Lâm Bắc Phàm lại bí mật gặp gỡ những người khác.

Lần nào hắn cũng nói không lấy túi khí ra được, nhưng chỉ cần người ta dùng chiêu mật ngọt chết ruồi là Lâm Bắc Phàm lập tức khuất phục.

Mỗi người, ít thì cũng hai mươi vạn, nhiều thì lên tới năm mươi vạn.

Cứ như thế thu hết một lượt, Lâm Bắc Phàm đã dễ dàng vơ vét được gần năm trăm vạn.

“Sẽ sớm có cơ hội thôi, người cứ chờ tin tốt của ta đi!”

Vậy là, ngày hôm sau trong buổi tảo triều, Lâm Bắc Phàm đứng ra.

“Khởi bẩm bệ hạ, thần có chuyện muốn thưa!”

Nữ đế vô cùng ngạc nhiên, không có lợi lộc gì thì tên khốn kiếp này sẽ không dâng tấu!

Bình thường trong buổi tảo triều, trông hắn lúc nào cũng lơ tơ mơ, lúc gặp chuyện nếu có thể trốn tránh được thì tránh cho bằng được mới thôi!

Hôm nay hắn tích cực như thế, lẽ nào lại vơ vét được tiền rồi sao?

“Ái khanh, người có chuyện gì muốn thưa?” Nữ đế hỏi với vẻ mong đợi.

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng đáp: “Khởi bẩm bệ hạ, trong ba tháng qua, thần và các đồng liêu trong Công bộ đã thức khuya dậy sớm, làm việc ngày đêm, cuối cùng đã chế tạo xong một nghìn lợi khí trên nước là tàu đệm khí! Thần cảm thấy đã đến lúc tổ chức một cuộc diễn tập vận tải quân bị đường dài! Vừa là để thử nghiệm hiệu quả của tàu đệm khí, vừa có thể ra oai, làm chấn động thiên hạ!”

Đây là một kiến nghị rất hợp lý, các quan cũng không hề phản đối.

Nữ đế gật đầu tỏ vẻ tán thành, cười bảo: “Ái khanh nói có lý lắm! Nếu đã có nhiều tàu đệm khí vậy cũng đã đến lúc diễn tập quân sự rồi! Một là thử nghiệm hiệu quả của tàu đệm khí, hai là nước ta có thể ra oai, làm chấn động kẻ địch khắp nơi!”

Cuộc diễn tập quân sự này giao cho... Binh bộ thượng thư, Lý ái khanh phụ trách đi!”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang đứng dậy, chấp tay đáp: “Thần tuân chỉ!”

Chương 262: Trả tiền công cho ta vẫn thực tế hơn

Lúc này, ánh mắt của nữ đế dời tới chỗ Lâm Bắc Phàm, nàng mỉm cười nói: “Lâm ái khanh, ngươi là người phát minh ra tàu đệm khí - lợi khí trên nước, đồng thời cũng đã tham gia toàn bộ quá trình chế tạo tàu đệm khí! Cuộc luyện binh trên nước này có ý nghĩa quan trọng, ngươi phải chịu trách nhiệm tới cùng, trăm cho ngươi làm người giám sát! Nếu cuộc luyện binh thành công, coi như ngươi đã lập công!”

Đây chính là hoàng ân mệnh mông, ngươi vốn chẳng có công lao gì mà cũng có thể biến ra công lao cho ngươi, sau này ngươi cứ thuận đường mà thăng quan tiến chức!

Nhưng Lâm Bắc Phàm lại vội vàng từ chối: “Bệ hạ, việc lần này đòi hỏi kỹ năng chuyên nghiệp! Việc chuyên nghiệp thì phải giao cho chuyên gia làm, chỉ mình Lý đại nhân là đủ rồi, một người đọc sách như ta không cần tham gia vào việc này đâu ạ!”

Nữ đế nhíu mắt, từ chối một cách dứt khoát như thế, chắc chắn tên này có vấn đề.

“Thôi được! Vậy thì việc này giao cho Lý ái khanh toàn quyền phụ trách đi!” Nữ đế gật đầu.

“Tuân chỉ!” Binh bộ thượng thư lại chấp tay một lần nữa.

Bỗng nhiên, Lâm Bắc Phàm quay đầu lại nói với Binh bộ thượng thư một câu: “Lý đại nhân, luyện binh trên nước là việc lớn, không được xảy ra sai sót gì đâu đấy! Hạ quan nghi ngờ sẽ có kẻ tới phá hoại, Lý đại nhân phải hao tâm tốn trí rồi!”

“Bản quan tự biết sắp xếp, không phiền Lâm tể tử lo lắng!” Binh bộ thượng thư hừ một tiếng. Hắn ta cũng chẳng ưa gì Lâm Bắc Phàm.

Con của hần ta đi học ở Quốc Tử Giám chẳng biết đã bị Lâm Bắc Phàm trăn lột bao nhiêu tiền rồi.

Hơn nữa, việc diễn tập luyện binh vốn là sở trường của Binh bộ bọn họ, cần một kẻ đọc sách như người can thiệp vào chắc?

Thật buồn cười!

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười, không hề để bụng.

Đến lúc đó, rồi người sẽ phải khóc thét cho mà xem!

Cứ như thế, mọi việc được định đoạt xong xuôi.

Đầu tháng sau, triều đình sẽ tiến hành cuộc diễn tập luyện binh trên nước.

Bọn họ dùng tàu đệm khí vừa chế tạo xong để vận chuyển một lượng lớn vật tư trang bị cho quân đội, bắt đầu từ sông Mẫu, xuôi dòng đi thẳng xuống Thương Châu, toàn bộ hành trình dài ba trăm dặm.

Mục đích chủ yếu là để thử nghiệm hiệu quả vận tải đường dài của tàu đệm khí. Đồng thời để Đại Võ ra oai với thiên hạ.

Thông tin này vừa được công bố đã khiến toàn dân xôn xao.

“Nghe nói tàu đệm khí - lợi khí tên nước này là loại tàu chuyên chở mới do triều đình chế tạo ra, có thể chở người, chở hàng hóa, tải trọng gấp loại thuyền bình thường hơn mấy lần, rất đỉnh đây!”

“Khi thả tàu đệm khí xuống, trông nó sẽ giống như một mảnh đất nhỏ, bước lên đó giống như bước trên đất bằng, vô cùng rộng lớn, cảnh tượng rất hoành tráng!”

“Nghe nói chi phí để chế tạo con tàu này rất rẻ, hơn nữa quá trình chế tạo cũng rất đơn giản, triều đình chưa cần đến ba tháng mà đã chế tạo ra hơn nghìn chiếc rồi, không biết liệu có cho phép thương nhân sử dụng không nhỉ?”

“Cuộc diễn tập luyện binh trên nước này là cơ hội hiếm có, chắc chắn phải đi xem mới được!”

“Còn không phải sao!”

...

Đối với người dân, bọn họ chỉ chủ yếu đi xem cho vui mà thôi. Nhưng đối với các phiên vương và hoàng đế các nước khác thì đây lại là cơ hội tuyệt vời để trộm túi khí.

Bình thường, những chiếc túi khí này đều nằm trong xưởng chế tạo của Công bộ, được trọng binh canh gác và phòng vệ nghiêm ngặt, xông vào đó gần như là thập tử nhất sinh.

Hiện giờ, triều đình Đại Võ tổ chức một buổi luyện binh trên nước, dùng tàu đệm khí để vận chuyển vật tư trang bị của quân đội, quãng đường diễn tập dài tới ba trăm dặm, bọn họ không tin, cả đoạn đường dài như thế mà bọn họ không có cơ hội để ra tay.

Vì vậy, đám người có dã tâm lớn vô cùng kích động.

“Lần này, nhất định phải lấy được túi khí!”

“Phái cao thủ đi cướp tàu đệm khí về đây cho bản vương!”

“Cho dù phải đánh đổi bằng cái giá nào cũng phải lấy được mấy cái túi khí về!”

Vì vậy, đám người có dã tâm lớn lập tức phái cao thủ tới kinh thành.

Trong một căn phòng bí mật, Lâm Bắc Phàm và Vương Phú Quý cụng chén, cạn ly.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói với Vương Phú Quý: “Ông chủ Vương, người xem, ta đã xử lý thỏa đáng chuyện này cho người rồi đấy! Với năng lực của vương gia, chắc cướp vài cái túi khí sẽ không thành vấn đề đâu nhỉ?”

Vương Phú Quý vô cùng kích động, hắn ta kính Lâm Bắc Phàm một ly: “Không hổ là tể tử đại nhân, chỉ cần đại nhân ra tay, không gì là không làm được, thảo dân thay vương gia cảm ơn ngài!”

Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ không vui, nói: “Ông chủ Vương, đều là người một nhà cả, cảm ơn qua cảm ơn lại thì còn ra thể thống gì nữa? Khách sáo quá!”

Vương Phú Quý vỗ trán một cái: “Ôi, tể tử đại nhân nói phải lắm!”

Lâm Bắc Phàm: “Trả tiền công cho ta vẫn thực tế hơn!”

Vương Phú Quý: “Đậu má!”

Vì vậy, Vương Phú Quý lấy ít tiền ra đưa cho Lâm Bắc Phàm.

Hắn nhìn thử, chỗ này có đến ba mươi vạn lượng.

Lâm Bắc Phàm càng cười tươi hơn, hắn cầm ly rượu lên: “Lúc nào vương gia cũng hào phóng cả, chúng ta uống rượu tiếp đi nào!”

Sau đó, hắn lại vợ vét thêm một khoản tiền từ những người khác. Mặc dù không nhiều nhưng tổng cộng cũng được ba trăm vạn lượng.

Tính cả số tiền trước đó, tổng cộng được hơn tám trăm vạn lượng, giúp Lâm Bắc Phàm vợ vét được một khoản nho nhỏ.

Chương 263: Người muốn bản quan làm thế nào?

Thời gian chậm rãi trôi qua, Lâm Bắc Phàm vẫn luôn chú ý đến công tác chuẩn bị cho cuộc luyện binh.

Hắn phát hiện, không hổ là Binh bộ thượng thư, kinh nghiệm rất phong phú, tổ chức cuộc luyện binh lần này rất chu đáo, đâu ra đây.

Nhưng hắn cũng phát hiện một thiếu sót rất quan trọng, đó là binh lực không đủ. Binh bộ thượng thư chỉ chuẩn bị hai vạn binh mã.

Thông thường, để tiến hành diễn tập quân sự trên nước, chủ yếu là diễn tập vận chuyển vật tư trang bị cho quân đội thì dùng hai vạn binh mã là đủ rồi, số lượng này đã đủ để đối phó với đa số các tình huống có thể xảy ra, nhưng để đối phó với chuyện lần này thì vẫn còn thiếu rất nhiều.

Bởi vì lần này, hắn ta phải đối mặt với các cường giả và cao thủ từ khắp nơi.

Không chỉ có người của các phiên vương trong nước mà còn có rất nhiều người của các nước đối địch.

Bọn họ muốn cướp túi khí về để nghiên cứu nên chắc chắn sẽ tấn công trên tinh thần được ăn cả, ngã về không, phải các cao

thủ có thực lực mạnh tới đây.

Hai vạn binh mã này vốn không đủ để chống trả, thậm chí ba vạn, bốn vạn vẫn chỉ có thể gắng gượng chống đỡ.

Có nên đi nhắc nhở Binh bộ thượng thư một tiếng không nhỉ...

Ý định này vừa nảy ra đã bị Lâm Bắc Phàm gạt đi.

Hai người bọn họ như nước với lửa, rất hay đối đầu gay gắt với nhau trên triều đình, người ta không nổi giận với hấn đã là tốt lắm rồi.

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng có xu hướng thích bị ngược đãi, không muốn cãi cọ với hấn ta làm gì. Vì vậy, hấn quyết định đến tìm tổng đầu mục của Lục Phiến Môn.

Sau lần hợp tác trước đó, mối quan hệ giữa hai người rất tốt cho nên có thể giao nhiệm vụ lần này cho bọn họ.

Vì vậy, vào một buổi tối, Lâm Bắc Phàm đem theo ít quà tới tìm hấn ta.

“Tể tửu đại nhân tới, đúng là khách quý! Đến thì cứ đến thôi, còn đem theo quà cáp làm gì chứ, mau vào đi! Đông Mai, mau chuẩn bị trà ngon để chiêu đãi tể tửu đại nhân!” Quách đầu mục rất nhiệt tình.

Phải biết rằng nếu lần trước không có Lâm Bắc Phàm ra tay giải quyết vấn đề quyết đấu của hai vị Tông Sư, vậy cũng không biết Lục Phiến Môn bọn họ đã phải hy sinh bao nhiêu huynh đệ rồi, càng không thể kiểm soát được gì từ chuyện này.

Vì vậy, trong lòng hấn ta rất biết ơn Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Quách đại nhân, không cần phải khách khí như vậy đâu! Bản quan tới đây vốn là có chuyện quan trọng muốn nói, nói xong ta sẽ về ngay!”

Quách đầu mục nghiêm mặt, giơ tay dẫn đường: “Tể tửu đại nhân, mời vào thư phòng!”

Hai người vừa nói vừa cười đi vào thư phòng.

Người hầu bưng hai chén trà nóng lên rồi lập tức lui xuống, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

Uống xong một ngụm trà, Quách đầu mục nghiêm mặt hỏi: “Tể tử đại nhân, rốt cuộc là có chuyện quan trọng gì vậy?”

“Là việc liên quan đến cuộc luyện binh trên nước lần này!”

Lâm Bắc Phàm nói một cách nghiêm túc: “Cuộc luyện binh trên nước lần này, có thể sẽ xảy ra chuyện lớn!”

“Chuyện lớn gì vậy?” Sắc mặt của Quách đầu mục cũng trở nên nghiêm túc.

Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng đáp: “Hạ quan nghe nói, đám người Ký Bắc vương, Giang Nam vương có dã tâm rất lớn, trong lần diễn tập trên nước này, bọn họ sẽ phái cao thủ tới cướp tàu đệm khí.”

Quách đầu mục hoảng hốt: “Còn có chuyện này sao? Thông tin này có đáng tin không vậy?”

“Tin này đến từ hai người bạn tri kỷ của ta là đạo thánh và kiếm tiên! Bọn họ đi ngao du ở bên ngoài vô tình nghe được chuyện này nên đã truyền tin về cho ta!”

Quách đầu mục nghe xong cũng vô cùng ngưỡng mộ, có hai người bạn Tông Sư thật là tốt!

“Nhưng tể tử đại nhân, việc luyện binh lần này do Binh bộ thượng thư phụ trách! Người nên thông báo việc này cho Lý đại nhân mới phải, sao lại tới tìm bản quan?” Hắn ta thắc mắc.

Lâm Bắc Phàm gượng cười: “Quách đại nhân, người thấy với quan hệ giữa ta và hắn ta, liệu lời ta nói hắn ta có tin hay không?”

“Người nói cũng phải!” Quách đầu mục gật đầu.

Mặc dù công việc của hắn ta chủ yếu liên quan tới giang hồ chứ không phải trên triều đình, nhưng hắn ta cũng hiểu rõ hiện giờ tể tử Lâm Bắc Phàm và Binh bộ thượng thư đang như nước với lửa.

Nói đúng ra thì Lâm Bắc Phàm và bất cứ ai trong triều đình đều như nước với lửa, người chết ta sống cả thôi.

Trong tình cảnh ấy, có ai lại tin lời Lâm Bắc Phàm nói cơ chứ?

“Người có thể nói cho bộ hạ...”

“Chuyện này khó nói lắm! Dù sao thì nguồn tin này cũng có vấn đề, ta tin tưởng hai người bạn tri kỷ của ta nhưng chưa chắc bệ hạ đã chịu tin! Cho dù bệ hạ có tin và chuẩn bị thật kỹ càng đi chăng nữa, nhưng lỡ như đến lúc đó không có ai tới cướp thì trách nhiệm sẽ rơi xuống đầu ta mất!”

Lâm Bắc Phàm gượng cười: “Một cơ hội công kích ta tốt như thế, liệu các quan trong triều có bỏ qua hay không? Tất nhiên là bọn họ sẽ giấu đồ bìm leo rồi, tới lúc đó tương lai của bản quan sẽ mất sạch.”

“Tể tửu đại nhân, đúng là làm khó người rồi!” Quách đầu mục vỗ lên đùi Lâm Bắc Phàm, thể hiện sự đồng cảm.

“Đã ăn lộc của vua thì phải làm việc cho vua!”

Lâm Bắc Phàm nghiêm mặt, chấp tay với trời mà nói: “Ta đã biết chuyện này thì không thể không quan tâm, nếu không sẽ có lỗi với hoàng ân, bì vậy, bản quan chẳng còn cách nào khác, đành phải tìm tới Quách đại nhân đây!”

“Tể tửu đại nhân, người muốn bản quan làm thế nào?” Quách đầu mục hỏi.

“Rất đơn giản!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Quách đại nhân, người có thể sắp xếp cao thủ của Lục Phiến Môn bí mật đi theo các tướng sĩ tham gia luyện binh! Nếu không xảy ra chuyện gì thì tốt, còn nếu xảy ra chuyện thì người của Quách đại nhân cũng tiện ra tay! Không chỉ bảo vệ được mặt mũi của triều đình mà còn lập được công lớn, thế chẳng phải tốt quá rồi sao?”

Chương 264: Không chỉ đòi tiền mà còn đòi mạng

Quách đầu mục nghe xong cũng vô cùng động lòng.

Nếu không xảy ra việc gì thì thôi, còn nếu xảy ra chuyện thì vừa vặn lập được một công lớn, tính đường nào cũng không thiệt!

Đối với hắn ta đúng là trăm điều lợi mà không có lấy một điều hại.

“Được!”

Quách đầu mục vỗ đùi: “Tể tửu đại nhân nói phải lắm! Dù sao thì gần đây trong giang hồ cũng không xảy ra chuyện gì lớn, binh lính của bản quan đều đang nhàn rỗi, có thể bố trí cho bọn họ đi theo xem sao! Nếu không xảy ra chuyện gì thì thôi, còn nếu xảy ra chuyện vậy cũng coi như tận trung với triều đình, phân ưu với bề hạ! Ha ha!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Quách đại nhân nói có lý lắm!”

Sau đó, hần tới gặp tổng chỉ huy sứ của Cẩm Y Vệ, báo cho bọn họ biết chuyện này, mong bọn họ phái đi vài cao thủ để đề phòng.

Đây là việc lớn, tổng chỉ huy sứ không dám tự mình ra quyết định nên đã báo cáo với nữ đế.

Nữ đế nghe xong, mặt mũi cũng méo xệch đi: “Tên lừa đảo này!”

Nàng biết Lâm Bắc Phàm có ý đồ gì rồi.

Hắn không chỉ đòi tiền mà còn đòi mạng!

Nhưng không thể không thừa nhận kế hoạch này rất hay, rất hợp ý nàng!

Nàng nói với vẻ hứng thú: “Nếu Lâm ái khanh đã chắc chắn như thế, vậy cứ bố trí nhiều người một chút đi! Phái một nửa số cao thủ Tiên Thiên của Cẩm Y Vệ đi theo binh lính diễn tập!”

“Nhiều như vậy sao ạ?” Tổng chỉ huy sứ của Cẩm Y Vệ bối rối.

“Có thể còn chưa đủ ấy chứ!”

Nữ đế trầm ngâm một lát rồi bảo: “Còn nữa, bí mật triệu tập một nửa số cao thủ Tiên Thiên của Đông Xưởng và Tây Xưởng đi theo cả đi! Lần này, trăm nhất định phải cho bọn họ có đi mà không có về!”

Tổng chỉ huy sứ của Cẩm Y Vệ lại càng há hốc miệng...

Tối hôm ấy, nữ đế bí mật triệu tập cao thủ Tiên Thiên của Lục Phiến Môn, Cẩm Y Vệ, Đông Xưởng, Tây Xưởng và Cẩm Quân để chuẩn bị cho cuộc mai phục lần này.

Lâm Bắc Phàm biết tin thì không khỏi choáng váng!

Nữ đế cũng nhiệt tình quá nhỉ!

Lần trước, khi hắn quyết định báo tin cho Lục Phiến Môn, Cẩm Y Vệ... cũng chưa từng nghĩ đến chuyện mình sẽ qua mặt nữ đế.

Hiện giờ hắn đang định báo tin này tới nữ đế thông qua các bộ ngành vũ lực.

Sau khi biết chuyện, nhất định nữ đế sẽ cho rằng dù sao có sự chuẩn bị vẫn tốt hơn, sau đó phái binh mã có thực lực đi hỗ trợ.

Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ đội quân mà nàng phái đi lại đông đảo đến thế!

Hơn ba mươi Tiên Thiên đấy!

Với khả năng của bọn họ, hầu như có thể quét sạch mọi kẻ địch!

Trừ khi gặp phải Tông Sư, bằng không chắc chắn không có kẻ nào là đối thủ của bọn họ!

Còn có hai vạn binh mã, Lâm Bắc Phàm cảm thấy như vậy là đủ rồi!

“Bản quan cũng không ngờ bệ hạ lại coi trọng chuyện này đến thế, thậm chí còn lệnh cho bản quan làm tổng chỉ huy quản lý đội ngũ này!”

Quách đầu mục của Lục Phiến Môn nói với vẻ vô cùng ngưỡng mộ: “Tể tử đại nhân, bệ hạ thực sự ngày càng tin tưởng người đấy!”

Lâm Bắc Phàm định lên tiếng nhưng lại chẳng biết nên nói gì.

Đúng là nữ đế rất tin tưởng hắn.

Chỉ vì hắn nói chuyện này có thể xảy ra mà nàng đã lập tức điều động nhiều cao thủ đến vậy.

Đây là sự tín nhiệm đến mức nào cơ chứ!

Lâm Bắc Phàm rất cảm động, cũng rất ngượng ngùng!

Nàng tin tưởng hắn như vậy, nhưng sau lưng nàng hắn lại tham ô nhiều tiền như thế, làm nhiều chuyện ăn cây táo rào

cây sung như vậy.

Nếu cho hấn thêm một cơ hội nữa nhất định hấn sẽ tham ô nhiều hơn nữa, che giấu kín kẽ hơn nữa!

“Tể tử đại nhân, mặc dù người đã biết chuyện nhưng tuyệt đối không được tiết lộ ra bên ngoài đấy nhé, lỡ đánh rắn động cỏ thì không hay đâu!” Quách đầu mục nhỏ giọng dặn dò.

“Yên tâm đi, hạ quan biết rồi.” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

Vì vậy, Quách đầu mục tạm biệt Lâm Bắc Phàm, bí mật đi chuẩn bị mọi chuyện. Lâm Bắc Phàm thì lại tiếp tục làm việc mà hấn nên làm, lên tảo triều, đến Quốc Tử Giám đi làm, bình thường thì trò chuyện với mấy người Lý Sư Sư, tiểu quận chúa, cuộc sống trôi qua bình thường mà vui vẻ.

Cứ như thế, cuối cùng cũng tới mừng một, cuộc luyện binh trên nước mà người người chờ mong đã bắt đầu.

Trên sông Mẫu ngoài kinh thành, dưới sự ủng hộ của người dân toàn thành, nữ đế và các quan tiến hành kiểm duyệt nhóm quân đội chuẩn bị xuất phát.

Từng chiếc tàu đệm khí được đưa xuống sông, tổng cộng đến một trăm chiếc, dùng xích sắt để nối liền với nhau thành hàng, trông giống như một mảnh đất lớn nổi trên mặt nước, rất hoành tráng.

Sau đó, các tướng quân, quân sĩ chuyển vật tư và trang bị của quân đội lên tàu.

Lần diễn tập này vốn định vận chuyển quân lương và một ít áo giáp, cung tên, nhưng nữ đế cảm thấy đây chỉ là thử nghiệm, lỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì lại không hay.

Cho nên nàng cho đổi phần lớn số vật tư và trang bị của quân đội thành đất, chỉ giữ lại chỗ quân lương dùng để làm lương thực cho nhóm quân đội này như ban đầu.

Sau đó, từng nhóm binh sĩ lên tàu đệm khí, phụ trách việc lái tàu và áp giải vật tư, trang bị của quân đội.

Phần lớn binh lính đứng dọc theo hai bờ sông để hộ tống.

Sau khi chuẩn bị xong mọi việc, đoàn tàu đệm khí hoành tráng xuất phát, đi theo tuyến sông dài ba trăm dặm về phía Thương

Châu.

Nếu mọi việc thuận lợi thì ba ngày nữa các binh sĩ sẽ đến được nơi cần đến.

Chương 265: Bị phục kích

Cùng với các binh sĩ bắt đầu xuất phát, có một vài người cũng âm thầm biến mất khỏi đám đông.

“Mau thông báo lên trên, nhóm binh sĩ luyện binh đã xuất phát rồi! Khoảng một ngày rưỡi nữa bọn họ sẽ đến Thanh Sơn Lĩnh, đó chính là cơ hội tốt để chúng ta ra tay!”

“Nhưng triều đình lại không dùng vật tư và trang bị thật của quân đội cho cuộc luyện binh lần này.”

“Nhất định là vì đây là lần đầu tiên thử nghiệm vận tải đường dài nên bọn họ sợ rằng tàu đệm khí sẽ xảy ra chuyện! Nhưng chúng ta cũng đâu cần để ý đến nhiều chuyện như vậy làm gì, mục tiêu chính của chúng ta là tàu đệm khí, chỉ cần có tàu đệm khí là được rồi!”

“Không sai, có tàu đệm khí là có thể lấy được túi khí của tàu đệm khí, không cần để ý đến những thứ khác làm gì!”

...

Cứ như thế, có rất nhiều người âm thầm đi theo đoàn luyện binh, cũng có rất nhiều người mai phục ở Thanh Sơn Lĩnh từ sớm.

Sau khoảng một ngày rưỡi, cuối cùng thì nhóm binh sĩ luyện binh cũng đi tới Thanh Sơn Lĩnh.

Thanh Sơn Lĩnh là một khu vực rất đặc thù, nằm ở dải đất trung gian giữa kinh thành và Thương Châu, ở đây không có thôn làng cũng chẳng có hàng quán nào cả, lúc xảy ra nguy hiểm muốn kêu cứu cũng khó.

Hơn nữa, sông suối ở đây khá nhỏ, nước lại chảy xiết, cách bờ khá gần, hai bờ sông lại mọc đầy cỏ dại, đường xá rất khó đi.

Cả trên sông và trong rừng đều bị chướng khí bao phủ, sau khi đi vào khu vực này khoảng ba mươi trượng đã không thể nhìn rõ cảnh vật được nữa.

Bọn họ chọn nơi này để mai phục cũng rất hợp lý, bởi vì nơi này rất thuận tiện để ẩn nấp, sau khi ra tay thành công có thể lập tức trốn vào sâu trong rừng, binh mã bình thường đừng nghĩ đến chuyện đuổi kịp được bọn họ.

Bỗng nhiên, tướng quân phụ trách chuyển vận chuyển vật tư và trang bị quân đội hét lớn: “Chúng ta đã đến Thanh Sơn Lĩnh! Nơi này vô cùng nguy hiểm, rất thích hợp để kẻ địch mai phục, mọi người mở to hai mắt mà quan sát cho ta, nếu không xảy ra chuyện gì thì đừng trách ông đây!”

“Rõ, thưa tướng quân!” Mọi người đồng thanh đáp.

Lúc này, một vị tướng quân khác mỉm cười: “Tôn tướng quân, người lo lắng quá rồi đấy! Thứ chúng ta vận chuyển chỉ là đất đá, ai lại mai phục chúng ta làm gì chứ? Ăn no rừng mỡ đầy à!”

“Khó nói lắm, phải cẩn thận mới không mắc sai lầm!” Sắc mặt của Tôn tướng quân trở nên nghiêm nghị!

Thực lực của hắn ta cũng chỉ tầm thường mà thôi, nhưng lại có giác quan thứ sáu rất nhạy bén.

Dựa vào cảm giác, hắn ta đã sống sót hết lần này đến lần khác trên chiến trường rồi trở thành tướng quân, nhờ vậy mà vợ con hắn ta cũng được hưởng đặc ân.

Hắn ta rất tin tưởng vào cảm giác của mình.

Mới vừa rồi, hắn ta cảm giác được mối nguy hiểm lớn nên mới hét lên bảo mọi người cảnh giác.

Vừa dứt lời đã có vài tiếng rì rào truyền tới, có mấy người nhảy từ dưới sông lên, xông về phía mọi người mà chém giết.

Sắc mặt của Tôn tướng quân thay đổi, vội rút thanh đao ở bên hông ra, mở miệng hét lớn một tiếng có mai phục!

Vẻ mặt của tất cả các tướng sĩ cũng lập tức thay đổi, đồng loạt rút vũ khí ra.

“Có mai phục!”

“Cầm binh khí lên, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu!”

“Nhanh tay lên!”

...

Những tiếng soàn soạt lại tiếp tục vang lên, lại thêm mười mấy người nữa nhảy từ dưới sông lên, người nào người nấy cũng có thực lực mạnh mẽ, vừa bước lên tàu đệm khí đã như hồ giữa bầy sói, chỉ trong nháy mắt đã đánh mấy chục binh lính bị thương rơi xuống sông.

Cùng lúc đó, từ trong khu rừng rậm rạp ở hai bên bờ sông đột nhiên xuất hiện rất nhiều cường giả.

Chỉ xoay người một cái, chân đạp lên mặt nước là đã có thể xông lên tàu đệm khí.

Tôn tướng quân bị dọa giật nảy mình: “Mẹ kiếp, sao lại nhiều người thế này?”

Nhìn tình thế trước mắt phải có tới ba trăm, bốn trăm người ấy chứ!

Lôi ngẫu nhiên một kẻ ra cũng có thực lực Thất phẩm, còn có vài kẻ không thể nhìn ra thực lực đang ở mức nào, thế này bảo một tên tướng quân Bát phẩm như hắn ta phải làm thế nào bây giờ?

Trên con tàu này cũng đâu có gì đáng giá, tại sao lại thu hút nhiều cường giả đến thế? Chỉ tính những cường giả đã nhảy lên tàu thôi cũng đã chật ních rồi, sao lại xuất hiện nhiều người như vậy cơ chứ?

Chẳng lẽ bọn họ đều đến đây để cướp tàu đệm khí sao?

“Nhảy khỏi tàu cả đi! Đừng đánh nhau với bọn họ nữa, tất cả nhảy ra khỏi tàu mau!” Tôn tướng quân đưa ra mệnh lệnh chính xác nhất trong ngày hôm nay.

Toàn bộ quan binh trên tàu đều nhảy xuống sông, bơi về phía bờ.

Bỗng nhiên, một vị tướng quân đang đứng trên bờ hét lớn: “Bọn họ đến đây vì tàu đệm khí! Bắn cung cho ta!”

Vừa dứt lời, vô số mũi tên bắn tới.

“Vụt vụt vụt...”

Con mưa tên này lao xuống, rất nhiều kẻ không tránh kịp bị tên ghim thành con nhím, chỉ còn lại hơn hai trăm tên còn

sống sót.

Sau đó, đợt mưa tên thứ hai lại bắt đầu.

“Vụt vụt vụt...”

Đợt mưa tên thứ ba.

“Vụt vụt vụt...”

Dưới sự tấn công dày đặc này, cuối cùng chỉ còn hơn hai mươi người sống sót.

Dường như những mũi tên này không có tác dụng với bọn họ, tất cả đều bị đánh gãy hết.

Trong đó có một người đã lớn tuổi, nói với vẻ coi thường:
“Chỉ với mấy mũi tên này mà đã muốn phá giải cương khí Tiên Thiên của ông đây rồi sao? Đúng là hoang đường!”

Chương 266: Quay trở về là tốt rồi

Thì ra, hắn ta là một cao thủ Tiên Thiên.

Cao thủ Tiên Thiên có thể ngưng tụ chân khí tạo thành lá chắn khí rất chắc chắn ở bên ngoài cơ thể, đến đao kiếm cũng khó có thể làm bọn họ bị thương được!

Nhưng hắn ta nhìn đám cao thủ Tiên Thiên ở xung quanh cũng cảm thấy hơi đau đầu: “Ai đó nói cho lão phu biết những cao thủ này ở đâu ra vậy? Chẳng lẽ đều muốn cướp tào độn khí với lão phu sao?”

Các cao thủ Tiên Thiên khác cũng có cùng suy nghĩ.

Mẹ kiếp, sao lại nhiều cao thủ thế này?

Chẳng lẽ đám người này đều muốn cướp tào độn khí với bọn họ sao?

Cũng may là có nhiều tào độn khí, nếu không thì chính bọn họ cũng phải đánh giết lẫn nhau.

Đúng lúc này, lại có mấy tiếng vèo vèo vang lên.

Cuối cùng thì tổng đầu mục của Lục Phiến Môn cũng dẫn lực lượng quân binh siêu đỉnh của mình tới, hắn ta cầm một miếng lệnh bài, hét lớn: “Lục Phiến Môn phụng mệnh truy nã người

cướp tàu! Ta khuyên các người hãy giơ tay chịu trời đi, kẻ nào không chấp hành, giết!”

Đám cao thủ Tiên Thiên trên tàu độm khí cảm giác được nguy cơ trầm trọng, bọn họ nhìn nhau: “Giết!”

Vì vậy, hai bên lao vào đánh nhau.

Mặc dù số cao thủ Tiên Thiên của triều đình chỉ có vài người nhưng những người này đều là quân tinh nhuệ!

Ví dụ như tổng đầu mục của Lục Phiến Môn, hắn ta có thực lực Tứ phẩm đỉnh cao, là cường giả trong số các cường giả Tiên Thiên, chỉ mình hắn ta cũng đủ để thu phục mấy cường giả Tiên Thiên thông thường một cách dễ dàng.

Chưa được bao lâu đã có hai cao thủ Tiên Thiên bị hắn ta đánh chết.

Những Tiên Thiên yếu hơn cũng chết dưới tay cao thủ của triều đình.

Đám cao thủ Tiên Thiên còn lại cảm nhận được mối nguy hiểm to lớn đành phải đánh vỡ tàu độm khí, cướp mấy cái túi khí rồi bỏ chạy giữ mạng.

“Đuổi theo cho bản quan, tuyệt đối không được để kẻ nào chạy thoát!” Quách đầu mục hét lớn một tiếng.

“Vâng, Quách đại nhân!”

Cuộc truy sát này kéo dài một ngày một đêm.

Khi đến có hai mươi tư cao thủ Tiên Thiên nhưng lúc về chỉ còn ba người thoát được, toàn bộ hai mươi một người kia đã bỏ mạng.

Những cường giả Hậu Thiên được phái đi hầu như đều chết trong trận mưa tên.

Cuộc vây quét lần này có thể nói là đã giành được thành công lớn.

Tại Lâm phủ, kinh thành.

Sắc mặt của hai người Mạc Như Sương sầm xuống, đến tìm Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm hỏi với vẻ quan tâm: “Trông vẻ mặt của các người thế này, có phải đã xảy ra chuyện gì không ổn rồi không, không lấy được túi khí sao?”

Mạc Như Sương gượng cười: “Lấy được túi khí rồi, nhưng hy sinh quá nhiều! Để lấy được túi khí của tàu đệm khí, vương gia đã phái đi tổng cộng hai cao thủ Tiên Thiên và ba mươi võ giả Thất phẩm! Nhưng cuối cùng chỉ có một cao thủ Tiên Thiên thoát được, những người khác đều không thể quay về được nữa! Vị Tiên Thiên còn lại kia cũng phải trả giá bằng một cánh tay.”

“Ôi, thật đáng tiếc!” Lâm Bắc Phàm thở dài, sao không chết quách đi cho xong!

“Đúng là rất đáng tiếc, vì một cái túi khí mà phải trả giá bằng nhiều sinh mạng như thế!” Quách Thiệu Soái cũng cảm thấy rất đáng tiếc.

Những người này đều là võ giả Thất phẩm cả đấy, cũng có thể coi là cao thủ trong giang hồ!

Thực lực của mỗi người trong số bọn họ đều cao hơn hẳn ta, vậy mà còn chưa kịp kiến công lập nghiệp, lập nên thành tựu thì đã phải chết rồi!

Lúc này, hẳn ta đột nhiên nhớ tới bài thơ mà Lâm Bắc Phàm từng đọc.

Hùng tâm chí khí ngút trời, bước vào giang hồ nếm mùi khổ đau!

Biết thế xưa ấy tận hưởng lạc, nào đâu phải chịu nổi u sầu!

Trước đây hẳn ta không hiểu, nhưng giờ thì đã từ từ hiểu ra rồi, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

“Nhưng cũng may là đã lấy được túi khí!”

Mạc Như Sương nói với vẻ mừng rỡ: “Đã có túi khí của triều đình, nhất định vương gia sẽ nhanh chóng nghiên cứu ra khí cầu lớn và tàu đệm khí, chắc chắn sau này nghiệp lớn sẽ như hồ mọc thêm cánh.”

“Đúng vậy, có túi khí rồi, nghiệp lớn của vương gia cũng có hy vọng rồi!” Lâm Bắc Phàm bật cười một cách kỳ lạ.

Lúc này, vị Tiên Thiên mà mấy người Lâm Bắc Phàm nhắc tới ngày đêm bồn ba, cuối cùng cũng trốn được về Ký Bắc.

“Vương gia, không phụ sự mong đợi của ngươi, cuối cùng thuộc hạ cũng đã đem túi khí của tàu đệm khí về rồi!” Hắc ta dùng cánh tay duy nhất còn nguyên vẹn của mình dang túi khí của tàu đệm khí lên cho Ký Bắc vương.

Ký Bắc vương nhận lấy túi khí, giao cho quân sư Gia Cát đang đứng bên cạnh.

Sau đó hắc ta vội vàng đỡ vị Tiên Thiên kia dậy, thấy đôi phương chỉ còn lại một cánh tay thì lệ rơi đầy mặt, nói: “Lưu đại hiệp, cực khổ cho ngươi rồi!”

“Cũng không phải chuyện cực khổ gì cho lắm!”

Người kia gượng cười, vẻ mặt có hơi buồn bã: “Chỉ là chúng ta đã đánh giá quá thấp sự đề phòng của triều đình! Lần này thuộc hạ dẫn theo ba mươi cao thủ đi, cuối cùng lại chẳng có lấy một người quay về! Ngay cả Hoàng đại hiệp cũng... thuộc hạ làm việc tắc trách, thật hổ thẹn với vương gia!”

“Ôi! Lưu đại hiệp, ngươi quay về an toàn là đã tốt lắm rồi!”

Chương 267: Xem người đáng tội gì đây

Ký Bắc vương thở dài một tiếng, nói với vẻ vô cùng hối hận: “Sớm biết thế này, bản vương đã chẳng phái các ngươi đi rồi, các ngươi đều là bạn bè thân thiết của bản vương, là huynh đệ tốt mà bản vương không thể rời xa! Đâu ai biết được giờ lại bị âm dương chia cách! Ta còn nhớ tới hôm ấy, chúng ta cùng nâng ly trò chuyện thật vui vẻ, nghĩ về tương lai, vậy mà bây giờ lại... ôi...”

Nói rồi, hai hàng lệ nóng đua nhau chảy xuống.

Hắc ta khóc không phải là vì hối hận mà là vì đau lòng.

Hắc ta phái ba mươi cao thủ Thất phẩm đi, thế mà tất cả lại chết hết, còn có một cao thủ Tiên Thiên đã hy sinh!

Cao thủ Tiên Thiên duy nhất trốn về được thì đứt mất một cánh tay, mất đi rất nhiều sức chiến đấu!

Sự tổn thất này quá lớn, thật đau lòng quá đi mất!

Nhưng Lưu đại hiệp lại chẳng hề hay biết.

Hắn ta thấy đáng vẻ khóc tức tưởi của vương gia, trong lòng còn rất cảm động, lặng lẽ gật đầu.

Quả nhiên là vị vương gia này nhân nghĩa hơn người, đây mới là minh chủ mà chúng ta nên đi theo!

“Vương gia, người đừng đau lòng nữa!”

Lưu đại hiệp khuyên nhủ: “Cũng may là đã lấy được túi khí về rồi, sự hy sinh của bọn ta không hề uổng phí! Việc người cần làm nhất vào lúc này là vực dậy tinh thần, cố gắng vì nghiệp lớn của chúng ta! Chỉ cần lật đổ triều đình ô uế hiện giờ, chinh đồn giang sơn và trả lại ánh sáng của trời đất cho dân chúng thì mới không hổ thẹn với những huynh đệ đã phải trả giá! Các huynh đệ dưới xuôi vàng biết được chắc chắn sẽ rất vui mừng!”

“Lưu đại hiệp, người nói phải lắm, giờ không phải là lúc để đau lòng!”

Ký Bắc vương lau nước mắt, nói: “Lưu đại hiệp, bản vương đã chuẩn bị phòng ở và cả loại thuốc tốt nhất cho người rồi, bây giờ việc người cần làm nhất là nghỉ ngơi và dưỡng thương cho khỏe, những việc khác cứ giao cho bản vương xử lý!”

“Cảm ơn vương gia!” Lưu đại hiệp lui xuống.

Ký Bắc vương lập tức quay đầu lại nhìn túi khí trên tay quân sư, lật xem vài lần rồi nói: “Đây chính là túi khí mà triều đình chế tạo ra sao? Trông cũng có khác gì so với túi khí của chúng ta đâu!”

“Vương gia, như vậy tức là phương pháp chế tạo của trạng nguyên lang chắc chắn là thật!”

Gia Cát tiên sinh cười nói: “Vốn dĩ không làm ra túi khí được là vấn đề ở phương diện trình độ!”

“Ừ!” Ký Bắc vương gật đầu, xóa bỏ nghi ngờ đối với Lâm Bắc Phàm.

“Vương gia, dù sao chúng ta cũng là người ngoài nghề, không nhìn ra được sự khác biệt cũng phải thôi! Chi bằng hãy mời thợ thủ công có kinh nghiệm tới xem sao, có lẽ sẽ có thu hoạch!” Gia Cát tiên sinh nói tiếp.

“Nói đúng lắm, mau gọi thợ thủ công tới đây!”

Chỉ một lát sau, vài thợ thủ công có kinh nghiệm dày dặn đã đến.

Bọn họ quan sát và đánh giá rất kỹ càng, còn lấy túi khí do bọn họ làm ra để so sánh nhưng càng xem lại càng khó hiểu.

“Thế nào rồi? Bây giờ đã chế tạo ra được túi khí phù hợp chưa?” Vương gia hỏi với vẻ mong đợi.

Các thợ thủ công quay sang nhìn nhau, không biết phải đáp thế nào.

Trong đó, có một thợ thủ công đã lớn tuổi đành trả lời rằng: “Vương gia, sau khi thảo dân quan sát, có thể nói túi khí do triều đình làm ra và túi khí do chúng ta làm giống nhau như đúc! Hiện giờ bọn ta vẫn chưa phát hiện ra điểm khác biệt giữa hai loại túi khí là gì! Tại sao túi khí của triều đình lại bền như thế, còn túi khí của bọn ta lại không dùng được...”

“Nói như vậy tức là vẫn chưa được sao?” Sắc mặt của vương gia xấu đi.

Nếu đến tận bây giờ vẫn chưa thể làm được vậy hẳn ta thật sự muốn giết người rồi đây!

Các thợ thủ công có mặt ở đây đều hoảng sợ, mồ hôi thi nhau túa ra như tắm.

“Vương gia, có thể làm được, chỉ là cần có chút thời gian để nghiên cứu mà thôi!” Thợ thủ công lớn tuổi đánh liều nói.

“Hừ! Cuối cùng cũng biết nói tiếng người rồi đây!”

Sắc mặt vương gia hơi hòa hoãn trở lại, hừ một tiếng rồi bảo: “Bản vương nói cho các ngươi biết, túi khí này được đổi bằng tính mạng của hơn ba mươi vị anh hùng hảo hán. Máu của anh hùng không thể đổ một cách vô ích được, bản vương cho các ngươi một tháng, nếu vẫn không nghiên cứu được thì cứ chờ mà rơi đầu đi!”

“Vâng, thưa vương gia!” Các thợ thủ công run rẩy nhận lệnh.

Giang Nam vương và Đại Hạ hoàng triều cũng lấy được túi khí của triều đình.

Nhưng bọn họ cũng gặp phải vấn đề giống Ký Bắc vương, không thể nhận ra được điểm khác nhau giữa túi khí của triều đình và túi khí do bọn họ làm, dường như hai loại túi khí này đều giống nhau cả.

Nhưng túi khí của triều đình Đại Võ có thể bay lên trời, nổi trên mặt nước, còn của bọn họ thì lên trời không nổi mà xuống nước cũng chẳng xong.

Rốt cuộc là thua kém ở điểm nào cơ chứ, chẳng lẽ thật sự là do trình độ của thợ thủ công?

Các thế lực không lấy được túi khí thì đau lòng muốn rỉ máu.

Đã tốn nhiều tiền như thế, còn tổn thất nhiều cao thủ đến vậy mà chẳng lấy được thứ gì về, con mẹ nó đúng là quá thiệt thòi!

Cùng lúc ấy, nhóm quân đội tham gia luyện binh của triều đình đã chật vật quay về.

Trên triều đình, nữ đế vô cùng tức giận, quát lớn: “Lý Khai Quang, lăn ra đây cho trẫm!”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang căng da đầu đứng ra: “Bệ hạ!”

Nữ đế quát lớn: “Lý Khai Quang, người xem chuyện tốt mà người làm đi! Trẫm tin tưởng người nên mới giao việc luyện binh trên nước cho người, vậy mà người lại làm hỏng việc! Cuộc diễn tập bị hủy bỏ, túi khí của triều đình thì bị cướp mất! Nếu không có người của Lục Phiến Môn chạy tới kịp thời thì thể diện của triều đình ta đã mất sạch rồi! Người nói xem, người đáng tội gì đây?”

Chương 268: Lại được thưởng

“Bệ hạ thứ tội! Thần cũng không nghĩ tới...” Binh bộ thượng thư cười gượng.

Hắn ta tưởng rằng đây là việc béo bở, cho hai vạn tướng sĩ đi một quãng đường dài ba trăm dặm là có thể thắng quan, phát tài rồi chứ.

Ai mà ngờ mới đi được nửa đường lại xuất hiện nhiều Trình Giảo Kim đến thế, có tới ba, bốn trăm cường giả Hậu Thiên,

còn có hơn hai mươi cường giả Tiên Thiên, tất cả đều muốn cướp túi khí!

Có cường giả Hậu Thiên thì đã đành, điểm mấu chốt là mấy cao thủ Tiên Thiên kia, quân đội bình thường không đánh lại được bọn họ, hắn ta cũng đâu còn cách nào khác, hắn ta cũng rất tuyệt vọng mà!

“Người không nghĩ tới, chẳng lẽ trăm nghĩ tới chắc?” Nữ đế đập bàn đứng dậy.

“Bệ hạ tha tội, thần biết sai rồi!” Binh bộ thượng thư lập tức cúi đầu nhận lỗi.

Hắn ta là người chịu trách nhiệm chính trong chuyện này, xảy ra vấn đề gì thì hắn ta cũng không thể tránh khỏi trách nhiệm, huống hồ còn là chuyện lớn thế này.

Cho nên nỗi oan vừa lớn vừa hoàn hảo thế này chắc chắn sẽ rơi xuống đầu hắn ta.

“Bệ hạ, Lý đại nhân cũng không lường trước được sự việc lại thế này, mong bệ hạ khai ân!”

“Bệ hạ, dù sao lần này cũng không thương vong quá nhiều binh sĩ, không tổn thất bao nhiêu vật tư và trang bị quân đội, Lý đại nhân cũng đã làm hết sức mình rồi, mong bệ hạ khai ân!”

Hai vị Binh bộ thị lang đứng ra nói đỡ cho lãnh đạo trực tiếp của mình.

Nữ đế hét lớn: “Đừng có ngại biện giúp hắn ta, các người cũng có lỗi cả đấy!”

“Bệ hạ tha tội!” Hai vị thị lang lập tức cúi đầu.

“Tất cả quan lại phụ trách cuộc luyện binh lần này đều bị phạt bổng lộc một năm! Lý Khai Quang, người là người phụ trách chính cho cuộc luyện binh lần này lại gây ra sơ suất lớn, phạt hai năm bổng lộc!”

“Tạ ơn bệ hạ đã khai ân!” Các quan lại trong Binh bộ đều thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ bị phạt bổng lộc thôi, đối với bọn họ mà nói như thế cũng chẳng ảnh hưởng gì cho lắm, dù sao thì bọn họ cũng không

sống dựa vào chút bổng lộc ấy.

Thật ra nữ đế cũng rất khó xử.

Cách trừng phạt đơn giản nhất mà nàng có thể đưa ra là phạt bổng lộc, cách chức, nghiêm trọng hơn nữa thì trực tiếp giết chết.

Nhưng nếu cách chức hoặc giết chết thì vị trí ấy sẽ bỏ trống, không có người làm việc thì lại không ổn, phải đề bạt người khác lên thay thế.

Cấp dưới của hấn ta cũng tham lam hết như hấn ta vậy, hơn nữa còn chẳng có năng lực làm việc, bảo nàng biết phải làm thế nào bây giờ?

Hiện giờ khắp nơi đều có kẻ địch, triều đình Đại Võ đã không thể chịu thêm chút khó khăn nào nữa rồi, đành phải duy trì cục diện hiện tại.

Thay bất cứ viên quan lớn nào cũng sẽ gây ra ảnh hưởng lớn nên nàng không dám làm bừa.

“Sau này, chắc chắn ta sẽ đổi hết đám các người!” Nữ đế tức giận thầm nghĩ, ánh mắt không kìm được mà liếc nhìn các quan, trông thấy Lâm Bắc Phàm, ánh mắt nàng mới hòa hoãn trở lại.

Tài hoa xuất chúng lại thanh liêm, không kết bè kết cánh, không lôi kéo thân tín, quan trọng nhất là có thể giúp nàng phân ưu, đây mới là tấm gương cho các quan, đây mới là vị quan mà nàng cần!

Chỉ là thỉnh thoảng lại giở trò mà thôi!

Hầu như người nào cũng từng bị hấn hại một lần!

Hơn nữa còn khá lười nhác!

Lúc không có cơ hội để tham tiền, trông hấn chẳng có sức sống một chút nào cả!

Nếu không có mấy khuyết điểm này thì hoàn hảo rồi!

Nữ đế gạt ý nghĩ này sang một bên, nói tiếp: “Có lỗi phải phạt, có công phải thưởng! Trong cuộc diễn tập quân sự này, tổng đầu mục của Lục Phiến Môn đã kịp thời dẫn cao thủ đến tiêu

diệt kẻ địch, làm giảm thiểu tổn thất cho triều đình, giữ gìn thể diện cho triều đình, lập được công lớn, nên thưởng!”

“Thưởng mỗi người vạn lượng bạc trắng!”

“Một chiếc áo giáp chỉ vàng!”

“Một thanh Hoàng Đình ngự đao hoặc kiếm!”

“Quách ái khanh là tổng chỉ huy, thưởng...”

...

Tóm lại là đủ loại ban thưởng được nêu ra, rất phong phú.

Phần thưởng này gần như là đột nhiên nhất được, Quách đầu mục và đám cao thủ hạnh phúc phát điên lên được, lớn giọng nói: “Tạ chủ long ân!”

Có qua có lại mới toại lòng nhau, Quách đầu mục lớn tiếng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, lần này thần phát hiện ra hành tung của kẻ địch và kịp thời tiêu diệt kẻ địch, ra trận toàn thắng cũng là nhờ có tể tửu đại nhân nhắc nhở! Vì vậy, tể tửu đại nhân mới là người lập công đầu, mong bệ hạ minh xét!”

“Quách đại nhân nói rất có lý, mong bệ hạ minh xét!”

Các cao thủ khác đồng thanh hô, còn các quan trong triều đình thì bối rối!

Tại sao chuyện này lại liên quan đến Lâm Bắc Phàm vậy?

Tự xưng tên này lại lập công ư?

“Thì ra là thế!”

Nữ đế dùng diễn xuất xứng tầm ảnh hậu của mình, tỏ vẻ như thể vừa mới hay biết chuyện này, nàng cười nói: “Lâm ái khanh, không ngờ phía sau còn có công của ngươi, ngươi giấu trầm kỹ quá đấy!”

“Không dám giấu diếm bệ hạ, chỉ là vi thần cũng không rõ chuyện này là thật hay giả nên mới không báo lên để tránh ảnh hưởng đến người!” Lâm Bắc Phàm cũng được ảnh đế nhập vào người, đáp với vẻ hoảng hốt.

Chương 269: Một chút nhận nhin cũng không được sao?

Nữ đế chỉ vào Lâm Bắc Phàm, vừa cười vừa lắc đầu: “Người ấy à... còn khách sáo với trẫm như vậy sao? Nói thế nào đi chẳng nữa, người cũng đã lập được công lớn rồi, người nói xem trẫm nên thưởng cho người thế nào đây?”

“Tất cả đều nhờ bệ hạ lãnh đạo sáng suốt, vi thần không dám kể công!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Trẫm muốn trọng thưởng cho người nhưng lại thấy người chẳng thiếu thứ gì cả, những thứ đã thưởng cũng không thể đem ra thưởng lại! Thế này vậy, công lao này người tạm thời nhớ cho kỹ, chờ lần sau người lại lập công rồi phong thưởng một thế!” Nữ đế lớn tiếng bảo.

“Cảm ơn bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng đáp.

“Chúc mừng tể tửu đại nhân!” Quách đầu mục và các cao thủ quay đầu lại, chấp tay cười nói.

“Cùng vui, cùng vui!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười đáp lại.

Hắn mỉm cười, nữ đế mỉm cười, Quách đầu mục và các cao thủ cũng mỉm cười.

Màn giật dây sau lưng này mọi người đều diễn rất hay, ai cũng có thu hoạch, tất cả đều rất hài lòng!

Chỉ có Binh bộ thượng thư là không vui cho lắm, hắn ta cảm thấy từ đầu tới cuối mình chẳng hay biết gì cả, tự dưng lại biến thành vật hy sinh!

Vì vậy, hắn ta lập tức giãy nảy lên!

“Lâm tể tửu, nếu người đã biết trước chuyện này tại sao lại không nói cho bản quan hay? Có phải người cố tình muốn xem bản quan trở thành trò cười không hả?” Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang nói với vẻ vô cùng tức giận.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy rất oan ức: “Lý đại nhân, người nói vậy là sai rồi! Trước đó khi ta đề xuất việc tổ chức luyện binh trên nước, ta đã từng nhắc nhở người rất kỹ rồi mà! Ai mà biết được Lý đại nhân đây không hiểu cho tấm lòng của ta, nói người tự biết sắp xếp, không phiền bản quan lo lắng! Nếu bản quan cứ nói tiếp, chẳng phải sẽ khiến người khác ghét hay sao?”

“Chuyện này...” Lý Khai Quang á khẩu không trả lời được.

“Bệ hạ và văn võ toàn triều đều có thể làm chứng cho vi thần!” Lâm Bắc Phàm ngẩng cao đầu, người đứng thẳng, nói một cách hùng hồn.

Nữ đế nhin cười nói: “Lý ái khanh, lúc đó trẫm cũng nhìn thấy, đúng là Lâm ái khanh từng nhắc nhở người rồi! Nhưng hình như người không coi lời hần nói ra gì, bây giờ xảy ra chuyện còn trách hần, đây là cái lý gì vậy hả?”

“Thần nhất thời hồ đồ, mong bệ hạ tha tội!” Lý Khai Quang lập tức chấp tay.

“Người nên xin lỗi Lâm ái khanh mới đúng, chứ không phải xin lỗi trẫm!” Nữ đế chỉ tay về phía Lâm Bắc Phàm.

“Thần, chuyện này...” Lý Khai Quang chẳng muốn làm như vậy chút nào.

“Sao thế, đường đường là Binh bộ thượng thư mà đến một chút nhần nhục cũng không có luôn sao?”

Nữ đế quát lớn: “Xem ra người vẫn chưa được dạy dỗ đầy đủ thì phải, có cần trẫm dạy người phải làm như thế nào không?”

“Không... không cần đâu ạ!”

Lý Khai Quang quay đầu lại nhìn về mặt tươi cười đắc ý của Lâm Bắc Phàm, hần ta chấp tay, nói với vẻ vô cùng oan ức: “Lâm tể tử, vừa rồi bản quan kích động quá, không biết lựa lời mà nói, bây giờ ta xin lỗi người!”

Lâm Bắc Phàm vội bảo: “Lý đại nhân, khách sao quá! Ai cũng có lúc tức giận đến hồ đồ cả mà, lần sau người chú ý hơn là được!”

Lý thượng thư tức đến méo cả miệng, lác cả mắt, lại còn có lần sau chắc?

Hần ta chịu đựng một lần là đã quá đủ rồi!

Thậm chí hần ta còn nghi ngờ chuyện này do chính Lâm Bắc Phàm gây ra để giải bày hần ta!

Tên khốn kiếp này!

Đừng để người rơi vào tay ta, nếu không ta sẽ cho người ăn đủ!

“Thôi được rồi, chuyện này dừng lại ở đây đi!” Nữ đế phát tay, ra hiệu kết thúc mọi chuyện.

Sau đó, Lâm Bắc Phàm lại quay về Quốc Tử Giám làm việc chính của mình.

Gần đây, hắn cảm thấy rất vui vẻ bởi vì lại tới ngày thi tháng nữa rồi, lại vợ vét được một khoản tiền lớn từ trong tay đám nha nội kia.

Tiểu quận chúa cũng rất vui sướng.

Trước đây, nàng chỉ có thể bắt nạt mười mấy tên nha nội mà thôi, đánh đi đánh lại cũng vẫn là bọn họ, thật sự chẳng đã tay chút nào.

Nhưng giờ thì nàng có thể bắt nạt đám nha nội quyền quý từ khắp các nơi trên cả nước, thấy kẻ nào chướng mắt thì đánh kẻ đó, đúng là sướng khoái quá đi mất!

Có lẽ không nên nói là bắt nạt mà phải nói là giáo dục mới phải!

Nàng cầm một bài thi, bốp một tiếng đập thẳng vào mặt Cao Thiên Vũ, hai tay chống nạnh, nói với vẻ vô cùng tức giận: “Người xem kết quả thi tháng lần này đi, lại không đạt tiêu chuẩn nữa! Đây đã là lần thứ mấy rồi hả, người không ngại mặt mặt nhưng người làm chủ nhiệm lớp như ta cũng biết ngại chứ!”

Nàng giơ nắm đấm nhỏ của mình lên: “Có phải ta chưa dạy dỗ người tử tế nên người vẫn muốn ăn thêm vài đấm nữa không hả?”

Cao Thiên Vũ mặt mày ra mặt, nói với vẻ bất lực: “Tiểu quận chúa, ta đã cố gắng hết sức làm bài rồi! So với tiêu chuẩn của lần thi tháng trước chắc chắn ta sẽ đạt, nhưng không ngờ đề thi tháng lần này lại khó như thế, ta cũng đâu còn cách nào khác!”

“Đúng vậy, đề thi khó lắm, thật sự muốn lấy cái mạng già này của ta mà!”

“Ngay cả số bạn học thi đạt ở lớp khác cũng không nhiều!”

“Ta muốn hỏi cả đầu luôn đây này!”

...

Chương 270: Nữ nhân thì sao hả?

Mọi người liên tục than thở.

“Khó lắm sao? Do các người không chịu làm bài tử tế thì có!”

Tiểu quận chúa ra vẻ là người từng trải, quát: “Mấy cuộc thi như thế này đều có bộ đề cả, người nên suy nghĩ xem ý đồ của người ra đề là gì, nghĩ xem tại sao người ta lại ra đề thi như vậy, nội dung thi sẽ là gì! Lúc hiểu được rồi thì sẽ dễ dàng giải được đề thi thôi!”

“Ta đã đoán được đề thi rồi nhưng vẫn không làm được bài!”
Mặt mũi Cao Thiên Vũ tràn ngập vẻ tuyệt vọng, như thể cuộc đời này không còn gì để lưu luyện nữa vậy.

Tiểu quận chúa thắc mắc: “Nếu đã nghĩ ra rồi, tại sao vẫn không làm được bài chứ?”

“Bởi vì, hắn muốn ta phải chết!” Cao Thiên Vũ nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiểu quận chúa: “Phụt!”

Sau đó nàng ôm bụng cười ngặt nghẽo: “Bị người nói trúng thật rồi!”

Các nha nội khác: “Phụt!”

“Tiểu quận chúa, người có thể khuyên tế tửu giúp ta được không, bảo hắn đừng ra đề thi khó như vậy nữa! Nhà ta thật sự đã hết tiền rồi, ít nhất thì ta đã hết tiền rồi, xin hắn hãy khai ân, tha cho ta một mạng được không!”

“Phải đấy tiểu quận chúa, người giúp ta đi khuyên tế tửu đi mà! Mấy tháng nay ta đã cố gắng học hành lắm rồi, cũng đã tiến bộ rất nhiều! Nhưng ai mà biết được đề thi của hắn càng ngày càng khó, ta thật sự đã tuyệt vọng lắm rồi!”

“Tiểu quận chúa, ta đã hồi cải trở thành người lương thiện, xin hắn đừng giày vò ta nữa được không, cho ta một cơ hội đi mà!”

“Tiểu quận chúa, chuyện lần này mà thành công, người bảo ta làm gì ta cũng đồng ý hết!”

...

Mọi người không ngừng cầu xin.

Lòng ham hư danh của tiểu quận chúa được thỏa mãn đến tận cùng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trông rất đắc ý, nàng phát tay với vẻ tự tin: “Được rồi, được rồi, vậy thì ta sẽ đi khuyên hấn, bảo hấn lần sau đừng ra đề thi khó như vậy nữa! Nhưng có khuyên được hay không thì ta không dám khẳng định đâu đấy!”

Các nha nội vô cùng mừng rỡ: “Cảm ơn tiểu quận chúa!”

Vì vậy, tiểu quận chúa vui vẻ đi tìm Lâm Bắc Phàm.

“Tiểu quận chúa, sao ngươi lại đến đây?” Lâm Bắc Phàm đặt chỗ giấy tờ đang cầm trên tay xuống, cười hỏi.

“Lâm Bắc Phàm, lần thi tháng tiếp theo ngươi đừng ra đề thi khó như vậy nữa được không? Học trò của ta đều bị ngươi làm khó đến nỗi nghi ngờ cuộc đời rồi đấy!” Tiểu quận chúa nói thẳng vào vấn đề.

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ khó hiểu: “Khó lắm sao? Ta nhắm mắt còn làm được ấy chứ!”

Tiểu quận chúa muốn phát điên lên: “Ngươi là tân khoa trạng nguyên đỗ đầu tam nguyên, tất nhiên đối với ngươi thì mấy đề thi này chỉ là trò trẻ con rồi! Nhưng bọn họ chỉ là đám học trò kém cỏi, mấy tháng qua, bọn họ tiến bộ nhiều như thế đã chẳng dễ dàng gì rồi, ngươi cho bọn họ một con đường sống đi, bằng không, ta sợ bọn họ sẽ nghĩ quẩn đi tự sát mất!”

“Thôi được, lần sau ta sẽ không ra đề thi khó như vậy nữa!”

Lâm Bắc Phàm dễ dàng đồng ý.

Hấn cũng hiểu đạo lý tát ao bắt cá, dù sao cũng phải để lại cho bọn họ một tia hy vọng để từ từ nhìn bọn họ béo tốt lên.

Đợi bọn họ được vỗ béo rồi, hấn lại tiếp tục làm thịt.

“Ừ! Cảm ơn nhé!” Tiểu quận chúa hài lòng mỉm cười, như thể vì nể mặt nàng nên Lâm Bắc Phàm mới làm như thế vậy.

Nàng lấy một cái hộp nhỏ trông rất tinh xảo từ trong túi ra, nói với vẻ vừa hơi tiếc nuối vừa hơi mong đợi: “Lâm Bắc Phàm,

đây là món điểm tâm mà ta thích nhất, chúng ta cùng nhau ăn nhé!”

“Được thôi!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười gật đầu.

Sau đó, hai người đi lên nơi cao nhất trong Quốc Tử Giám, ngồi vắt vẻo trên rào chắn, vừa ngắm nhìn phong cảnh tươi đẹp ở phía xa vừa ăn điểm tâm.

Chỗ điểm tâm này không nhiều, mới hai, ba miếng đã hết rồi. Nhưng phong cảnh lại rất đẹp, khiến người ta không thể rời mắt.

Hiện giờ mặt trời đã ngả về phía tây, ánh nắng vàng ruộm chói chang chiếu lên người bọn họ, không hề nóng rát mà lại có phần ấm áp, cảm giác rất thoải mái.

Hai người tắm trong ánh nắng vàng rạng ngời và rục rờ, trông hết như đôi tiên đồng ngọc nữ vậy.

“Phong cảnh này đẹp quá, thật muốn được ngắm nhìn nó mãi mãi!”

Tiểu quận chúa dùng đưa đôi chân ngắn ngủn của mình, hai tay chống cằm: “Đột nhiên ta phát hiện ra đời người thật ngắn ngủi, không biết tại sao cứ trôi qua một cách tầm thường như thế, không biết đã phụ biết bao cảnh đẹp! Có những lúc con người nên sống chậm lại, có lẽ sẽ nhận ra những cảnh đẹp khác nhau trong cuộc sống! Lâm Bắc Phàm, người nói xem có đúng không?”

“Đúng, người nói đúng lắm!” Lâm Bắc Phàm lập tức gật đầu.

Tiểu quận chúa quay đầu lại nhìn hấn, nàng bỗng hỏi một câu vô cùng triết học: “Phải rồi, Lâm Bắc Phàm, người nói xem rốt cuộc cuộc đời con người sống vì điều gì?”

“Vì tiền và nữ nhân!” Lâm Bắc Phàm trả lời mà không chút do dự.

Tiểu quận chúa dùng nắm tay nhỏ nhắn trắng trẻo của mình đánh hấn, bực mình bảo: “Đồ đáng ghét! Người đường đường là tân khoa trạng nguyên, hơn nữa còn là tể tửu của Quốc Tử Giám đây, sao người lại dung tục như vậy?”

“Vì sự nghiệp và tình yêu!” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ mặt cao thượng...

“Thế còn tạm được!”

Tiểu quận chúa gật đầu với vẻ hài lòng, nhưng chỉ một giây sau nàng lại há hốc miệng: “Ế, chẳng phải đều giống nhau cả sao?”

“Đâu có giống nhau!”

“Có chỗ nào khác nhau đâu?” Tiểu quận chúa tức tối hỏi.

Lâm Bắc Phàm ra vẻ thông thái: “Tiền bạc là thứ dung tục, còn sự nghiệp là điều cao thượng! Tình yêu là điều vĩ đại, còn nữ nhân thì...”

“Nữ nhân làm sao hả?” Tiểu quận chúa dí nắm đấm nhỏ đến gần hân.

“Nữ nhân thì đáng yêu!”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục nói với vẻ hiểu biết: “Vậy nên một người có thể không có tiền nhưng không thể không có sự nghiệp! Một người có thể không có nữ nhân nhưng không thể không có tình yêu!”

Chương 271: Bình biến

Tiểu quận chúa lại há hốc miệng một lần nữa: “Không có nữ nhân thì làm sao mà có tình yêu được?”

“Tiểu quận chúa, người đúng là đồ tóc dài não ngắn!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Tình yêu rất vĩ đại, nó không chỉ vượt khỏi ranh giới đất nước mà còn vượt qua ranh giới về giới tính và dân tộc! Người chưa nghe câu này sao? Chỉ có nam nhân với nam nhân mới là tình yêu đích thực, nam nhân và nữ nhân chỉ để duy trì nòi giống mà thôi!”

Tiểu quận chúa cảm thấy thật nực cười: “Ta thật sự bị cái vẻ đạo mạo lúc nói vớ vẩn của người đánh bại rồi đấy!”

Nàng đánh nhẹ Lâm Bắc Phàm mấy cái, hai người lại tiếp tục thưởng thức trà chiều và ngắm cảnh đẹp.

Tiểu quận chúa hơi quay đầu sang nhìn sườn mặt của Lâm Bắc Phàm, không hiểu tại sao nàng lại cảm thấy hân hơi đẹp trai, hơi cuốn hút.

Nàng hơi đỏ mặt, quay đầu sang một bên, hai tay vẫn chống cằm: “Lâm Bắc Phàm, ta hỏi ngươi thêm một chuyện nhé!”

“Hỏi đi, nếu ta biết chắc chắn sẽ nói hết cho ngươi biết!”

Ánh mắt của tiểu quận chúa có vẻ say mê: “Ta nghe nói khi một người gặp nguy hiểm gọi tên ai thì chứng tỏ đó là người quan trọng nhất trong lòng họ! Lúc gặp nguy hiểm, ngươi sẽ gọi tên ai?”

Hỏi xong, nàng dùng nhìn Lâm Bắc Phàm với ánh mắt mong đợi.

“Ta gọi ai sao...” Lâm Bắc Phàm rơi vào suy tư, hần không trả lời.

Tiểu quận chúa không nhin được mà hỏi: “Gọi cha mẹ ngươi à?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không phải!”

Tiểu quận chúa lại hỏi: “Hay là huynh đệ tỷ muội của ngươi?”

Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu: “Cũng không phải, ta không có huynh đệ tỷ muội nào cả!”

Tiểu quận chúa hỏi tới lần thứ ba: “Là Sư Sư tỷ tỷ sao?”

Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu: “Không phải!”

Tiểu quận chúa hỏi lần thứ tư: “Là Như Sương tỷ tỷ ư?”

Lâm Bắc Phàm vẫn tiếp tục lắc đầu: “Không phải!”

Tiểu quận chúa hơi ngượng ngùng, cúi đầu xuống: “Không phải... là ta đấy chứ?”

Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu: “Cũng không phải!”

Cuối cùng, đã hỏi hết một lượt mà Lâm Bắc Phàm đều nói không phải, tiểu quận chúa bực mình: “Rốt cuộc là ai thế?”

Lâm Bắc Phàm nhú mày: “Ta cũng không biết nữa! Ta vẫn đang nghĩ, rốt cuộc ‘Vãi’ là ai! Tại sao lúc ta gặp nguy hiểm lại gọi hần ta?”

Tiểu quận chúa: “Vãi!”

“Tiểu quận chúa, thì ra ngươi cũng gọi như vậy sao?” Lâm Bắc Phàm hết như tìm được tri kỷ, nói với vẻ mừng rỡ.

“Cút đi! Ai là tri kỷ của ngươi? Lúc gặp nguy hiểm ai mà chẳng hét lên chữ đó?”

Tiểu quận chúa lại dùng nắm đấm nhỏ đánh hấn, nhin cười rồi bảo: “Ngươi muốn khiến ta cười vỡ bụng... mới cam lòng đấy à?”

Trong lòng nàng lại rất thỏa mãn!

Cái tên này thiệt tình, lần nào cũng làm nàng bất giác bật cười!

Nàng rất muốn sống như vậy mãi mãi!

Đúng lúc ấy, bọn họ phát hiện ra trên con phố phía trước có một người mặc áo giáp, cưỡi một con ngựa phi tới rất nhanh. Hấn ta phi ngựa trên đường bừa bãi như vậy nhưng lại chẳng có ai ngăn cản.

Sắc mặt hai người Lâm Bắc Phàm thay đổi.

“Cấp báo tám trăm dặm! Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Quả nhiên, còn chưa tới một nén nhang đã có người tới thông báo cho Lâm Bắc Phàm tới Ngự Thư Phòng.

Khi Lâm Bắc Phàm chạy tới nơi thì trên cơ bản các quan lớn khác trong triều đình đã đến cả rồi. Về mặt của ai nấy đều rất nghiêm túc, thái độ căng thẳng, nhìn lên nữ đế đang ngồi ngay ngắn trước bàn.

Lúc này, hấn cũng không máy móc làm lễ chấp tay cúi chào mà ngoan ngoãn đứng ở phía sau các quan. Nữ đế liếc nhìn mọi người một lượt, thấy tất cả đã đến đông đủ rồi mới lên tiếng, giọng nói ần chứa cơn giận: “Vừa rồi nhận được cấp báo tám trăm dặm, xảy ra binh biến ở Đường Châu! Có vài binh sĩ bị kích động đã chém chết thống lĩnh quân đội và thiên tướng, dẫn theo đại quân ba vạn người tập hợp ở trong núi sâu, vào rừng làm cướp, hiện giờ bọn chúng đang đối đầu với binh mã của triều đình, tình hình vô cùng gay go!”

Các quan đồng loạt ồ lên!

Xảy ra binh biến, tình huống này thật sự rất gay go!

“Bệ hạ, rốt cuộc nguyên nhân là gì?” Một vị lão thần chấp tay hỏi.

“Nguyên nhân là gì thì các người tự xem đi!” Nữ đế vút tấu chương cấp báo tám trăm dặm xuống cho các quan truyền tay nhau mà đọc.

Vị thống lĩnh quân đội và thiên tướng ở địa phương đã tham ô quân lương của các binh sĩ trong suốt một thời gian dài, khiến cho các binh sĩ phải chịu cảnh máu chảy đầu rơi mà không được hưởng đãi ngộ mà bọn họ đáng được hưởng, thậm chí muốn ăn cơm cũng khó khăn.

Còn nữa, những tên thống lĩnh quân đội và thiên tướng này luôn đánh mắng binh lính cấp dưới của mình, hai bên đã sớm ghi thù lẫn nhau từ lâu rồi.

Mỗi lửa cuối cùng là có một vị thiên tướng ngang nhiên trêu ghẹo vợ của binh sĩ. Các binh sĩ bị chèn ép bấy lâu cuối cùng cũng không nhẫn nhịn nổi nữa, nên mới dấy lên binh biến!

Những binh lính giỏi hơn dẫn đầu làm thịt mấy tên tướng quân này, sau đó dẫn theo những binh lính khác làm phản!

Nữ đế đập bàn đứng dậy, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Bọn chúng đúng là to gan, quân lương của triều đình mà cũng dám tham ô! Lại còn tùy ý nhục mạ binh sĩ, trêu ghẹo vợ của binh sĩ! Nào còn một chút phong thái của mệnh quan triều đình gì nữa? Bây giờ thì hay rồi, xảy ra binh biến rồi, mọi phiền phức đều quăng hết cho trẫm, làm gì có cái lý ấy! Làm gì có cái lý ấy hả!”

“Xin bệ hạ bớt giận!” Các quan cùng đồng thanh nói.

Chương 272: Sau này mà có cơ hội, ta sẽ soát nhà của các người cho mà xem!

“Người bảo trẫm bớt giận thế nào đây?”

Nữ đế vô cùng tức giận: “Hiện giờ cục diện chính trị của triều đình đang bất ổn, bên ngoài có các phiên vương lớn nhòm ngó ngôi vị, các quốc gia xung quanh cũng đang rục rịch tấn công! Vậy mà trong lúc này, bọn chúng còn gây thêm phiền phức cho trẫm? Nếu không phải bọn chúng đã chết cả rồi thì trẫm thật sự muốn lôi bọn chúng ra giết thêm một lần nữa!”

Các quan im lặng không nói gì nữa.

Lúc này, nữ đế quay đầu nhìn về phía Binh bộ thượng thư, nổi giận đùng đùng hỏi: “Lý Khai Quang, người đáng tội gì đây?”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang bối rối, hấn ta vội đứng ra: “Bệ hạ...”

Nữ đế quát lớn: “Người thân là Binh bộ thượng thư chỉ huy mọi việc quân trên cả nước! Nhưng chuyện thông lĩnh quân đội ở Đường Châu tham ô quân lương, ngược đãi binh sĩ... người lại chẳng hề hay biết gì! Người nói xem, có phải người không tránh khỏi trách nhiệm này hay không? Người nói xem, người đáng tội gì hả?”

Binh bộ thượng thư cảm thấy rất oan ức!

Rõ chuyện chuyện này không phải do hấn ta làm, thế mà hấn ta lại phải chịu oan ức gánh trách nhiệm! Hiện giờ hấn ta cũng rất muốn lôi đám thống lĩnh quân đội và thiên tướng kia ra giết thêm hết một lượt nữa!

Hấn ta không khỏi nghi ngờ, có phải gần đây hấn ta gặp vận hạn hay không mà luôn gặp phải mấy chuyện xui xẻo ly kỳ như vậy cơ chứ?

Tổ chức một cuộc luyện binh trên nước bình thường, kết quả lại bất ngờ đụng phải một đám cao thủ võ lâm khiến cuộc luyện binh thất bại!

Bây giờ hấn ta chẳng làm gì cả cũng gặp tai bay vạ gió!

“Thần biết tội!” Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang vội cúi đầu nhận lỗi.

Nữ đế nói rất phải, mặc dù chuyện này không phải do hấn ta gây ra nhưng hấn ta thân là Binh bộ thượng thư, cũng không thể trốn tránh trách nhiệm!

“Tội của người, tạm thời nhớ cho kỹ! Hiện giờ việc quan trọng nhất là giải quyết binh biến ở Đường Châu, nhất định phải xử lý thật nhanh gọn, nếu không, càng kéo dài lâu càng bất lợi cho Đại Võ ta!” Nữ đế bình tĩnh nói.

“Bệ hạ nói rất có lý!” Các quan đồng thanh đáp.

“Vấn đề hiện giờ là phải xử lý việc này thế nào, và do ai giải quyết đây?”

Mỗi viên quan phát biểu ý kiến của mình, cuối cùng thống nhất ý kiến là chủ trương chiêu hàng, nếu không thể khuyên được thì đành phải dùng vũ lực để trấn áp, nhất định phải giải quyết việc binh biến một cách nhanh gọn.

“Vậy nên phải ai đi đây?” Nữ đế lại hỏi.

Các quan quay sang nhìn nhau, chuyện này rất phiền phức, cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì cho cam, nếu không giải quyết khéo léo thì con đường làm quan của tất cả bọn họ đều có thể bị ảnh hưởng.

Binh bộ thượng thư đứng dậy: “Bệ hạ, thần tự nguyện lấy công chuộc tội!”

Hắn ta biết, đã đến lúc này rồi, cho dù hắn ta không muốn xung phong thì cũng phải xung phong thôi!

“Nhưng ngươi làm hỏng việc nhiều lần lắm rồi, trẫm không tin ngươi nói nữa!” Nữ đế mĩa mai.

Vẻ mặt của Lý Khai Quang tràn ngập oan ức.

Ánh mắt của nữ đế liếc qua các quan viên, sau đó nhắm vào người đang giả vờ ngờ ngác là Lâm Bắc Phàm: “Lâm ái khanh, chuyện này do ngươi phụ trách đi!”

Lâm Bắc Phàm bối rối: “Bệ hạ, có phải ngươi tìm nhầm người rồi không ạ, vi thần không làm được đâu!”

Nữ đế cười ha ha, bảo: “Ái khanh, trẫm không tìm nhầm người đâu! Trẫm chọn ngươi là vì từ trước đến giờ ngươi luôn nhanh trí, có thể giải quyết được rất nhiều vấn đề nan giải! Hơn nữa, ngươi có tài ăn nói, lại nhanh mồm nhanh miệng, làm người đàm phán là phù hợp nhất! Dùng cái lưỡi lươn lẹo của ngươi để thuyết phục bọn chúng đầu hàng đi!”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt: “Bệ hạ, có phải ngươi đánh giá ta cao quá rồi không?”

“Không hề quá!”

Nữ đế lắc đầu, đáp: “Lần trước ngươi đến chùa Lô Lô Vân một chuyến đã đưa được một lão hòa thượng tinh thông Phật pháp, cấp bậc Tông Sư về nhà! Sau đó ngươi đưng mặt hai vị Tông Sư là kiếm tiên và đao thánh, chỉ tranh luận một lúc mà đã trở thành bạn tri kỷ của bọn họ rồi! Ngươi xem, đến cả Tông Sư

mà người còn thuyết phục được thì chẳng lẽ lại không thuyết phục nổi một đám quân binh ư?”

Lâm Bắc Phàm hơi hoảng hốt: “Nhưng lỡ thần không thuyết phục được thì phải làm sao đây? Thần đâu biết đánh nhau đâu ạ?”

Trong lòng nữ đế không ngừng cười lạnh.

Lại còn giả vờ trước mặt trẫm sao!

Các phương pháp chiến lược và tư tưởng như lý luận về cách mạng ruộng đất, ba phương pháp chiến tranh lớn gồm chiến tranh du kích, đánh vận động và địa đạo chiến, đường lối quần chúng bao quanh thành thị từ nông thôn mà người nói trước đó, trẫm nghe xong còn nhận được không ít lợi ích đây!

Trình độ binh pháp của người có thể nói là xứng tầm bậc thầy binh gia!

Nếu đến người cũng không biết đánh nhau thì trên đời này chẳng còn ai biết đánh nhau nữa!

“Lâm ái khanh, người đừng từ chối nữa! Trẫm cho rằng trong số văn võ cả triều chỉ có người là thích hợp nhất mà thôi, tuyệt đối không có ứng cử viên thứ hai đâu! Nếu chuyện này được giải quyết một cách thuận lợi, nhất định trẫm sẽ ban thưởng hậu hĩnh!” Nữ đế lớn tiếng hứa hẹn.

“Bệ hạ nói phải lắm, chuyện này không ai giỏi hơn tể tửu cả!”

“Tể tửu có tài ăn nói, lại túc trí đa mưu, để hẳn phụ trách việc này là thích hợp nhất!”

“Tể tửu mà đã ra tay thì gạo xay ra cám!”

...

Các quan liên tục lên tiếng, nhiệt tình tiến cử!

Lâm Bắc Phàm tức run cả người, mấy lão già khôn kiếp này lại giở trò nữa rồi!

Sau này mà có cơ hội, ta sẽ soát nhà của các người cho mà xem!

Bất đắc dĩ, Lâm Bắc Phàm chẳng còn cách nào khác đành phải nhận lệnh: “Thần tuân chỉ!”

Chương 273: Dù sao thì cũng là cầu quan

Tối hôm ấy, sau khi ăn bữa tối xong, hấn lập tức xuất phát, cố gắng càng nhanh càng tốt, đi suốt cả đêm.

Hấn đưa hai người Mạc Như Sương đi theo, có cả các quan sai do triều đình phái đi bảo vệ Lâm Bắc Phàm, tiểu quận chúa cũng lén lút bám theo, nói là để bảo vệ hấn nhưng thật ra là muốn tham gia cuộc vui.

Chạy suốt hai đêm một ngày cuối cùng bọn họ cũng đã đến Đường Châu vào đêm thứ hai.

Tri phủ địa phương là Lưu đại nhân đích thân nghênh đón Lâm Bắc Phàm: “Chào tể tử đại nhân, chào quận chúa Vân Oanh! Hạ quan đã chuẩn bị cơm nước để làm tiệc tẩy trần cho mọi người cả rồi!”

“Tiệc tẩy trần thì để sau đã, tình hình hiện giờ thế nào rồi?” Lâm Bắc Phàm hỏi thẳng vào vấn đề.

Lưu tri phủ gượng cười rồi đáp: “Tình hình vẫn còn căng thẳng lắm! Hiện giờ, hai bên lấy sông Bàn Sơn làm ranh giới, đối chọi với nhau! Nếu chúng ta vượt qua ranh giới, không cần biết là đúng hay sai bọn họ đều sẽ tấn công, đã có rất nhiều quan sai của bản phủ bị thương rồi!”

“Còn nữa, tối hôm qua đã xảy ra một trận chiến! Phản quân thiếu lương thực nên đã xuống núi cướp lương thảo của binh lính phủ ta! Cũng may là thương vong về người không lớn, nếu không thì bản phủ thật sự không biết ăn nói thế nào nữa!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu.

“Không biết triều đình định giải quyết chuyện này thế nào vậy?” Lưu tri phủ hỏi với vẻ dè dặt.

“Chủ trương chiêu hàng, nếu thật sự không ổn thì đành phải phái binh lính tới trấn áp thôi! Nhất định phải giải quyết xong mọi vấn đề trong một tuần! Nếu không, tình hình hiện giờ sẽ bị những kẻ có dã tâm lợi dụng, hậu quả rất khó lường!” Lâm Bắc Phàm đáp.

Lưu tri phủ gật đầu, sắc mặt của hấn ta trở nên nặng nề hơn.

Sau đó, Lâm Bắc Phàm đi theo Lâm tri phủ ra hiện trường để quan sát.

Đã là giữa đêm, phần lớn phản quân đều đã đi ngủ cả rồi, rừng núi tối mịt trở nên vô cùng yên tĩnh, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vài ánh mắt cảnh giác giữa đám cây cỏ đen kịt.

“Quay về nghỉ ngơi đi đã, ngày mai rồi tính!” Lâm Bắc Phàm quay người lại.

Cùng lúc đó, sự xuất hiện của Lâm Bắc Phàm đã kinh động tới nhóm phản quân trên núi.

Có một người hoảng hốt chạy lên đỉnh núi, đánh thức một người đang ngủ say: “Lão đại, dưới núi có một tên quan mới đến, chắc chắn là người do triều đình phái tới!”

Người được gọi là lão đại kia là một người trẻ tuổi, trông rất cao lớn oai phong, chân tay khỏe mạnh, cánh tay của hắn ta to bằng bắp chân của người khác. Da hắn ta ngăm đen, khi mở mắt ra, ánh mắt lại sáng ngời, rất có thần.

“Kẻ đó là ai, trông như thế nào?”

“Ta không nhận ra nhưng trông rất trẻ, chưa tới hai mươi tuổi, nhìn cũng rất thuận mắt! Nhưng mà hắn ta mặc quan phục màu đỏ, xem ra ít nhất cũng phải là quan viên tứ phẩm! Còn trẻ như thế mà đã làm quan tứ phẩm, hắn ta cũng rất giỏi đấy!” Người kia nói với giọng điệu tràn đầy sự ngưỡng mộ.

“Còn chưa tới hai mươi tuổi mà đã làm quan tứ phẩm, xem ra đó chính là tân khoa trạng nguyên vừa nhậm chức tể tửu, Lâm Bắc Phàm rồi!” Người thanh niên được gọi là lão đại kia gật đầu với vẻ dăm chiêu.

“Tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm sao?”

“Nghe nói hắn rất giỏi văn chương, còn được nữ đế vô cùng ưu ái và tin tưởng, cho nên chỉ trong vài tháng vừa qua hắn đã thăng những bốn cấp! Còn nhận được đủ loại ban thưởng đến mức trong nhà không chứa xuề!”

“Nhưng ta nghe nói hắn là một tên đại tham quan, trong mấy tháng làm quan vừa qua hắn đã tham ô tới mấy trăm vạn lượng rồi!”

“Lại thêm một tên cầu quan nữa, thật muốn chém chết hắn quá!”

“Đã là cầu quan thì sẽ không được chết tử tế đâu!”

...

Mọi người vô cùng kích động.

Bọn họ hận nhất là đám tham quan!

Nếu không phải đám tham quan kia tham ô quân lương của bọn họ thì bọn họ đã không rơi vào tình cảnh như vậy rồi!

Bây giờ lại thêm một tên tham quan còn tham hơn trước tới đây khiến bọn họ tức đến mức chỉ muốn chém người!

“Lão đại, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào đây?”

“Vẫn tiếp tục đối đầu với triều đình hay là di chuyển ra sau núi, vào rừng làm cướp? Ta đề nghị cứ trực tiếp làm phản đi cho xong, với bản lĩnh của chúng ta, có đi tới đâu cũng không lo không có cơm ăn!”

“Hay là chúng ta quy hàng vị vương gia nào đó đi! Nghe nói Giang Nam vương rất giàu có, hiện giờ hắn ta đang chiêu binh mãi mã, xem ra đang chuẩn bị làm việc lớn, chúng ta có thể theo hắn ta ăn ngon mặc đẹp!”

“Ký Bắc vương cũng không tồi! Nghe nói hắn ta đang chiêu mộ người tài, đối xử với ai cũng rất tốt, là một vị vương gia tốt!”

“Lão đại, người nói đi, bọn ta đều nghe người hết!”

Mọi người nhìn thanh niên trước mặt với ánh mắt chờ mong, đợi quyết định của hắn ta. Từ đó có thể thấy rằng, thanh niên này oai phong đến mức nào.

Nhưng thanh niên kia lại phát tay: “Các anh em, bình tĩnh đã đừng sốt ruột! Ngày mai chúng ta xem thái độ của triều đình thế nào đã rồi tính tiếp, dù sao thì Đại Nguru ta đây tuyệt đối sẽ không để các anh em phải chịu uất ức!”

Mọi người gật đầu...

Chương 274: Miệng lưỡi ác độc

Ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm lại tới sông Bàn Sơn một lần nữa.

Hiện giờ, hai bên lấy con sông này làm ranh giới, tay cầm vũ khí, đối đầu với nhau rất căng thẳng. Trên mặt ai nấy đều đỏ mồ hôi, trên người còn dính máu, trông như thể vừa trải qua một trận chém giết vậy.

“Chuyện gì thế này?”

Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Bẩm đại nhân, vừa rồi đám phản binh này lại tiếp tục đến cướp lương thực của bọn ta!”

Một quan sai báo cáo.

Lưu tri phủ cười gượng: “Chuyện này rất hay xảy ra! mấy hôm nay, hầu như ngày nào bọn họ cũng đến cướp một lần, không có thời điểm cố định! Để trấn an bọn họ, bản quan đã chuẩn bị cho bọn họ chút lương thực! Nhưng chỗ lương thực đó quá ít nên bọn họ lại tới cướp lương thực của quan sai, hai bên khó tránh xảy ra vài trận chiến!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Dù sao thì khẩu phần ăn cho ba vạn người cũng là con số quá khổng lồ, chỉ triều đình mới cung cấp nổi, ở địa phương thì chẳng có cách nào cả.

Hiện giờ bọn họ đã trở thành phản quân, chắc chắn triều đình sẽ không cung cấp lương thực cho bọn họ. Ngược lại triều đình còn định để bọn họ chết đói, không còn sức chống đối nữa ấy chứ.

Nhưng làm như vậy thì khó cho tri phủ rồi.

Dù sao thì lỡ nhóm phản quân này làm liều, xông vào Đường Châu phá phách, cướp bóc lương thực thì người làm tri phủ như hấn ta cũng khó mà thoát tội.

Vì vậy, hấn ta chỉ có thể dùng cách này để bình ổn lại. Cho bọn họ lương thực, đợi triều đình phái người đến giải quyết.

Lúc này, Lưu tri phủ quát lớn: “Bản quan khuyên các người hãy mau đầu hàng đi, đừng chống cự vô ích nữa! Chỉ cần các

ngươi không chống trả nữa, triều đình sẽ cân nhắc nỗi khổ tâm trong lòng các ngươi mà xử lý nhẹ tay!”

“Chẳng lẽ, các ngươi thật sự muốn vào rừng làm giặc sao? Các ngươi thật sự muốn từ bỏ thân phận quân nhân của mình sao? Các ngươi thật sự chấp nhận buông bỏ tất cả, sống cuộc sống ăn bữa nay lo bữa mai sao?”

“Các ngươi xem, hiện giờ đến cơm ăn cũng thành vấn đề rồi!”

“Hãy nghĩ cho vợ con và già trẻ nhà các ngươi, nghĩ cho các anh chị em nhà các ngươi, nghĩ cho hương thân phụ lão nhà các ngươi, nghĩ cho người nhà các ngươi đi! Nếu các ngươi thật sự trốn đi, thì người thân của các ngươi đều phải xấu hổ vì các ngươi, bị người đời phỉ nhổ...”

Nhóm phản quân hơi rối loạn, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Lâm Bắc Phàm không xem nổi nữa: “Lưu đại nhân, ngươi nói như thế không ổn đâu! Mấy lời giải thích này bọn họ đã nghe đến nỗi phát chán cả rồi, không có hiệu quả đâu, nhìn ta này!”

“Lâm tể tửu nói phải lắm, mời ngươi!”

Lưu tri phủ khách sáo nhường chỗ cho Lâm Bắc Phàm, nhưng trong lòng lại vô cùng coi thường.

Ngươi còn nói ta không ổn cơ đấy?

Đây là những lời mà ta vất vả tổng kết lại, trẻ người non dạ như ngươi thì hiểu gì chứ?

Lát nữa đừng có làm đám phản quân tức giận đấy, không có kết cục tốt đâu!

Lâm Bắc Phàm đứng dậy, hét lớn: “Bản quan khuyên các ngươi mau đầu hàng đi, đây là con đường không có lỗi về! Nếu các ngươi bước vào con đường này, thì vĩnh viễn không thể quay đầu lại! Các ngươi cũng biết, như vậy sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng đến mức nào chứ?”

Một binh lính trong nhóm phản binh tỏ vẻ coi thường: “Có thể xảy ra hậu quả gì cơ chứ? Bọn ta làm như vậy tức là đã sớm hiểu rõ mọi chuyện rồi!”

Các binh lính khác trong nhóm phản binh cũng hò hét.

“Không sai, bọn ta đã hiểu rõ mọi thứ từ lâu rồi!”

“Cùng lắm là chết chứ gì, có gì phải sợ cơ chứ? Có chuyện nguy hiểm đến tính mạng nào mà ông đây chưa từng trải qua cơ chứ, ông đây còn sợ mấy thứ này chắc?”

“Từ lúc ông đây chọn con đường này, thì đã không nghĩ đến việc quay đầu lại rồi!”

“Chẳng lẽ còn phải tiếp tục để đám chó tham quan các người bắt nạt ư?”

“Bọn ta là đàn ông, bọn ta không nhịn nổi!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu quày quặt: “Các người suy nghĩ đơn giản quá rồi! Bản quan nói cho các người biết, các người đi vào con đường này, thật sự không còn cách nào để quay về nữa! Vợ của các người sẽ trở thành góa phụ, con cái của các người cũng trở thành cô nhi! Còn nữa...”

Lâm Bắc Phàm ngẩng cao đầu, đứng thẳng người, hét to: “Người đàn ông khác, sẽ có cơ hội ngủ với vợ của các người!”

Các phản quân: “Mẹ kiếp!”

“Đánh con cái của các người!”

Các phản quân: “Mẹ kiếp!”

“Úc hiếp cha mẹ của các người!”

Các phản quân: “Mẹ kiếp!”

“Tiêu sạch toàn bộ số tiền mà các người kiếm được!”

Các phản quân: “Mẹ kiếp!”

“Còn chiếm nhà cửa và ruộng vườn của các người, khiến các người trắng tay!”

Các phản quân: “Mẹ kiếp!”

“Nói cách khác, sự cố gắng của các người suốt nửa quãng đời vừa qua, tất cả đều để những gã đàn ông khác hưởng thụ!”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ rất chắc chắn: “Gã đàn ông đó, hiện giờ có thể đang là tình địch của các người!”

Các phản quân: “Mẹ kiếp!”

“Có thể là tên lưu manh, còn đồ ở đầu đường xó chợ!”

Các phản quân: “Mẹ kiếp!”

“Cũng có thể là những tên cầu quan, tham quan trong mắt các người!”

Các phản quân: “Mẹ kiếp!”

“Sau khi các người ra đi, bọn họ chính là người vui mừng nhất! Bởi vì nếu các người không đi, thì bọn họ đã chẳng có cơ hội này! Các người mà đi rồi, tất cả những thứ này đều thuộc về bọn họ!”

Lâm Bắc Phàm cười lớn với vẻ đắc ý: “Còn các người, chỉ có thể đem cái sừng vừa to vừa cao trên đầu, mang theo sự nhục nhã này mà kéo dài chút hơi tàn suốt cả đời! Phải nhìn kẻ thù mà các người căm hận nhất, vui vẻ ngủ cùng vợ của các người, đánh con của các người, ức hiếp cha mẹ của các người, tiêu sạch tiền của mà các người kiếm ra, còn chiếm đoạt nhà cửa và ruộng đất của các người...”

Chương 275: Vẹn toàn cho đôi bên

Các phản quân lập tức sụp đổ!

“Cầu xin người đừng nói nữa, đừng nói nữa mà!”

“Đừng nói nữa, ta đã đau lòng lắm rồi!”

“Tại sao lại nói cho ta biết những chuyện tàn khốc này cơ chứ?”

“Tên ác quỷ nhà người!”

... Tất cả mọi người đều chấn động! Mẹ kiếp!

Tể tử đại nhân thật là giỏi! Chỉ dùng mấy câu nói, mà đã phá hủy được ý chí của đám phản quân rồi!

Nhưng không thể không thừa nhận rằng, mấy lời này quá tàn nhẫn, bất cứ người đàn ông nào cũng không thể chịu nổi! Đổi lại là bọn họ, chắc chắn cũng sẽ sụp đổ mà thôi!

Lưu tri phủ giơ ngón tay cái lên: “Tể tử đại nhân, người đỉnh quá, bản quan phục rồi!”

Lâm Bắc Phàm cười nhạt một tiếng, ta vẫn chưa dùng hết khả năng của mình đâu đấy.

Đúng lúc ấy, từ trong nhóm phản quân, có một người đàn ông dáng người cao lớn, làn da ngăm đen bước ra, hắt ta liếc nhìn những người đang sục gươm sĩ khí xung quanh, lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ, lên giọng rồi nói: “Người là Lâm Bắc Phàm, Lâm tể tử do triều đình phái tới sao?”

“Không sai, chính là bản quan đây!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay đứng đó.

“Không hổ là trạng nguyên lang, miệng lưỡi sắc bén đấy!” Kẻ đang đứng trước mặt Lâm Bắc Phàm nói với vẻ đề phòng.

“Người cũng đâu kém gì!” Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Có lẽ người chính là Đại Ngưu, người cầm đầu chém chết thống lĩnh quân đội và thiên tướng, rồi dứt khoát đưa mọi người vào rừng làm giặc, thật to gan!”

Đôi phương không chút do dự mà đáp: “Không sai, ta chính là Đại Ngưu, người chém chết bọn chúng, bởi vì bọn chúng đáng chết! Bọn chúng không chỉ tham ô quân lương của bọn họ, khiến chúng ta không có tiền cũng chẳng được ăn cơm no! Bọn chúng còn chẳng hề coi bọn ta là con người, bình thường không đánh đập thì lại mắng chửi, thậm chí còn trêu ghẹo vợ của anh em ta... Là đàn ông, chuyện gì cũng có thể nhịn, nhưng không được nhịn nhục! Quan lại như thế mà còn không giết, ta khó mà bình tĩnh nổi!”

“Không sai! Đám quan lại như thế đáng chết!”

“Tốt nhất là giết sạch chúng đi!”

“Lão đại mà không ra tay, ta cũng sẽ ra tay!”

...

Các phản quân hò hét, vô cùng kích động.

Lâm Bắc Phàm quát lớn: “Quan lại như thế, đúng là đáng chết! Nhưng cũng phải do triều đình giết, chứ không phải các người! Hành động hiện giờ của các người, nói nhẹ là phạm thượng, nặng lời thì là phản quốc đấy!”

“Giao cho triều đình sao?”

Đại Ngưu bật cười với vẻ coi thường: “Nếu triều đình sớm phát giác chuyện này, thì những việc hiện giờ sẽ không xảy ra!”

Người phải biết rằng, bọn ta đã bị ức hiếp như vậy những một năm rồi đấy! Trong một năm vừa qua, các người đang làm gì hả?”

Câu cuối cùng, hấn ta gần như hét lên!

“Về khoản này, đúng là triều đình có lỗi với các người!”

Lâm Bắc Phàm nói với giọng ôn hòa: “Vì vậy, bệ hạ đã phái bản quan đến đây giải quyết việc này! Chỉ cần các vị buông vũ khí đầu hàng, quay lại quân ngũ một lần nữa, đương nhiên triều đình sẽ xử lý nhẹ tay!”

“Đại Ngu, người là người thông minh, cũng là người có nghĩa khí, có lương tâm! Nếu không thì người đã đưa bọn họ chạy trốn rồi! Bởi vì người biết, người bỏ đi thì có thể sống ung dung tự tại, nhưng các anh em đi theo người sẽ đánh mất tất cả! Dù sao thì đa số các người đều là người bình thường, bọn họ có nhà cửa, có con trai con gái, bọn họ không thể buông bỏ tất cả những điều này!”

Đại Ngu hồ thẹn thở dài, không ngờ tên tham quan này lại hiểu rõ về hấn ta như vậy. Đây chính là nguyên nhân khiến hấn ta do dự mãi mà không rời khỏi đây!

Bởi vì hấn thì cô đơn một mình, một người ăn no, cả nhà không đói, đi tới đâu cũng chẳng sao cả!

Nhưng các anh em của hấn ta thì khác.

Bọn họ là trụ cột trong nhà, phải chăm sóc vợ, nuôi con cái, phụng dưỡng cha mẹ, tuyệt đối không thể cứ thế bỏ đi được.

Hơn nữa, cuộc sống ở bên ngoài cũng chẳng tốt đẹp gì. Chiến tranh loạn lạc, dân chúng lầm than.

Kiểm ăn là chuyện rất khó khăn, hưởng hồ mấy người bọn họ còn đang là tội phạm bị triều đình truy nã?

Chẳng lẽ cứ sống phiêu bạt cả đời, cướp giết của dân sao? Chẳng bằng cứ ở trong quân doanh, ít nhất còn có cơm mà ăn.

Vì vậy, hấn ta vẫn luôn chờ người của triều đình đến rồi thương lượng tử tế. Nếu không thể thương lượng được thì đành phải vào rừng làm giặc vậy!

“Hừ! Người nói có vẻ nhẹ nhàng quá nhỉ!”

Đại Ngu hừ một tiếng: “Ai mà biết được sau khi bọn ta buông vũ khí, các người sẽ đối xử với bọn ta như thế nào? Lỡ như các người bắt hết bọn ta vào đại lao, hoặc là giết chết bọn ta, thì chẳng phải quá oan ức cho bọn ta rồi sao?”

“Hơn nữa, chính người cũng là một tên đại tham quan, dựa vào đâu mà bọn ta phải tin người cơ chứ?”

Các phản quân ồ ạt lên tiếng.

“Đúng đây! Lỡ bọn ta đầu hàng, các người lại bắt bọn ta vào đại lao thì sao?”

“Lỡ lại đụng phải một tên tham quan thì bọn ta biết làm thế nào bây giờ?”

“Chính người cũng là tham quan, dựa vào đâu mà bọn ta phải tin tưởng người chứ?”

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh trả lời: “Bản quan không bảo các người phải tin ta, cũng không định yêu cầu các người phải tin ta! Bởi vì không tin thì tức là không tin, ta có nói thế nào thì các người cũng chẳng tin! Vì vậy, bản quan đã nghĩ ra một cách vẹn toàn cho đôi bên!”

Chương 276: Ôn thỏa

“Cách gì?”

Đại Ngu hỏi.

“Cách đó chính là, đưa những người khác quay lại quân ngũ một lần nữa, nhưng Đại Ngu người thì phải rời khỏi quân ngũ! Như vậy thì người có thể bí mật giám sát hành động của bọn ta! Nếu bọn ta không giải quyết việc này đúng như đã hứa hoặc vẫn đề tham ô quân lương lại tiếp tục xảy ra, người có thể giết tên tham quan một lần nữa như lần trước!”

“Người không tin bản quan, không tin triều đình, nhưng chắc là người phải tin vào chính mình chứ?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười đầy tự tin: “Nếu chính người cũng không tin vào bản thân mình, bản quan cũng chẳng thể làm gì nữa!”

Đại Ngu nghe xong, vô cùng động lòng.

Hắn ta quả thực không tin mấy tên quan lại này, nhưng hắn ta tin vào chính mình!

Nếu đối phương không xử lý các anh em của hắn ta một cách hợp lý, hoặc hắn ta phát hiện ra lại có tham quan ức hiếp các anh em của mình, hắn có thể báo thù cho các anh em, cùng lắm thì bồi cái mạng này thôi!

Có vẻ như trước mắt thì đây là cách giải quyết tốt nhất rồi!

Các phản quân khác nhìn Đại Ngưu bằng ánh mắt đầy mong đợi, chờ hắn ta quyết định.

“Thôi được, ta chấp nhận cách giải quyết này! Nhưng ta còn có một yêu cầu nữa, nguồn cơn chính gây ra chuyện này là do ta, ta là người giết đám thống lĩnh quân đội, cũng là người cầm đầu tạo phản, bọn họ chỉ bị mê hoặc nên mới đi theo ta mà thôi, vì vậy người phải xóa tội cho bọn họ!”

Đại Ngưu lớn tiếng nói.

“Không được!”

Lâm Bắc Phàm kiên quyết từ chối: “Triều đình có pháp luật của triều đình, có công được thưởng, có tội phải phạt! Các người làm loạn đến nỗi tạo ra binh biến, nếu không xử phạt, nếu những người khác học theo các người thì phải làm thế nào bây giờ, uy nghiêm của triều đình sẽ ra sao?”

Ánh mắt của mấy người Đại Ngưu thoáng tối đi.

“Nhưng nể tình các người gây chuyện do có nguyên nhân, triều đình sẽ thông cảm, có thể xử lý nhẹ tay cho các người, nhưng chắc chắn mỗi người sẽ bị đánh mười gậy! Đánh xong, số quân lương đã bị thiếu hụt sẽ được trả lại đầy đủ!”

Ánh mắt của mọi người lại sáng lên...

Bọn họ làm phản, chẳng phải vốn là gì không có tiền hay sao?

Nếu lấy lại được chỗ quân lương bị ăn quýt trước đây, cho dù bị đánh vài gậy thì bọn họ cũng sẽ đồng ý thôi!

Dù sao cũng đã gần một năm nay, số đòn roi mà bọn họ phải chịu còn ít lắm chắc? Bọn họ là binh lính, da dày thịt béo, sợ gì bị đánh cơ chứ!

Đại Ngu thấy vẻ mặt của mọi người thì biết mọi người đều động lòng rồi, hắn ta cũng cảm thấy giải quyết việc này như thế cũng khá hợp lý, vậy nên hắn ta gật đầu rồi nói: “Được, cứ làm theo lời ngươi đi! Nhưng nếu ta phát hiện ra ngươi lật lọng, ta tuyệt đối không tha cho ngươi đâu!”

“Yên tâm đi, ngươi sẽ không có cơ hội này đâu!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói: “Bây giờ thì ngươi đi được rồi đây, bản quan chỉ cho ngươi một ngày mà thôi! Hết một ngày, bản quan sẽ đề triều đình phát lệnh truy nã, bắt ngươi về quy án! Ngươi tự kỹ cách bảo vệ cái mạng của mình đi!”

Sắc mặt Đại Ngu sầm xuống, hắn ta gật đầu.

Hắn ta cũng biết rằng, mình đã giết chết mệnh quan triều đình, lại còn cầm đầu các binh sĩ làm phản, chắc chắn triều đình sẽ không buông tha cho hắn ta.

Nhưng hắn ta cũng tin rằng, mình sẽ không dễ dàng bị bắt về quy án như vậy. Hắn ta không chỉ muốn sống cho chính mình, mà còn muốn sống vì các anh em.

Hắn ta phải sống sót, không bị bắt về, thì mới có thể làm triều đình lo sợ, các anh em của hắn ta mới được an toàn, mới nhận được đãi ngộ mà bọn họ nên có.

Vì vậy, Đại Ngu quay đầu lại nói với mọi người: “Các anh em, ta đi đây, mọi người giữ gìn sức khỏe nhé!”

“Lão đại! Ta đi với ngươi!”

“Lão đại!”

...

Mọi người lưu luyến không rời.

Đại Ngu ôm chặt vài người, vỗ lưng bọn họ vài cái, cười nói: “Cũng đâu phải ông đây một đi không trở lại chứ! Yên tâm đi, sau này chúng ta vẫn còn cơ hội gặp nhau mà!”

Sau đó, hắn ta dùng ánh mắt lưu luyến nhìn những người anh em đã từng kề vai chiến đấu với mình, dứt khoát đi thẳng vào trong rừng.

“Đợi đã!”

Lâm Bắc Phàm gọi.

“Còn chuyện gì sao?”

Đại Ngưu quay đầu nhìn lại. Lâm Bắc Phàm lấy một nén bạc ra, ném cho hắn ta.

Đại Ngưu bắt được nén bạc, không hiểu ý hắn là gì: “Người làm gì vậy?”

“Triều đình chúng ta thường phạt rõ ràng, mặc dù ngươi đã mắc sai lầm lớn, phạm tội không thể tha thứ, nhưng ngươi cũng đã từng cống hiến cho triều đình ta! Số tiền này là quân lương còn nợ ngươi, cho ngươi làm phí đi đường đây!”

Lâm Bắc Phàm nói.

Đại Ngưu nhìn Lâm Bắc Phàm một hồi lâu: “Bây giờ, ta đã tin tưởng lời hứa của ngươi vài phần rồi!”

“Còn nữa, khuyên ngươi một câu, đừng nương nhờ vào các vị vương gia khác, cũng đừng tiếp tục làm những chuyện phản quốc, phạm pháp nữa, nếu không, sau này ngươi phải đối mặt với các anh em của mình bằng đao kiếm đây!”

Lâm Bắc Phàm nói.

“Yên tâm đi, ta tuyệt đối không làm như vậy!”

Đại Ngưu nhận tiền, nhìn mọi người bằng ánh mắt lưu luyến một lần nữa rồi đi thẳng vào rừng sâu, không ngoảnh đầu nhìn lại.

Các phản quân vẫn đứng ở phía đối lập với Lâm Bắc Phàm, bảo vệ cho Đại Ngưu rời đi. Mãi cho tới một canh giờ sau.

Chương 277: Tuyệt đối không thể đắc tội người này được!

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Bây giờ thì ổn cả rồi chứ? Với thân thủ của hắn ta, trong một canh giờ qua có lẽ cũng đã chạy được rất xa rồi! Cho dù bọn ta có phái người đuổi theo, thì cũng khó mà đuổi kịp!”

Các phản quân quay sang nhìn nhau, cuối cùng trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Giờ thì buông vũ khí xuống cho bản quan! Sau đó mười người tạo thành một nhóm, mười nhóm tạo thành một đội, lần lượt qua sông!”

Lâm Bắc Phàm quát.

“Rào rào rào...”

Tất cả vũ khí đều rơi xuống đất.

Sau đó, từng nhóm một trăm binh lính phản quân lần lượt qua sông.

“Các người sẽ chấp hành quân pháp ngay bây giờ, mỗi người mười gậy, đánh xong sẽ được phát bù quân lương!”

Lâm Bắc Phàm nói tiếp.

Có mười binh lính quân lập tức nhào xuống đất, để quan sai dùng quân pháp xử lý.

“Ồi ời...”

Gậy đánh vào thịt, tiếng hét thảm thiết liên tục vang lên. Những người nghe thấy tiếng hét ấy đều không đành lòng nhìn thẳng.

Tiểu quận chúa không nỡ nhìn cảnh này, nói: “Lâm Bắc Phàm, hay là bỏ đi, bọn họ đều bị ép buộc cả mà...”

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm rất lạnh lùng: “Không đánh không được! Mặc dù chuyện này có nguyên nhân, nhưng dù sao bọn họ cũng đã làm trái kỷ luật quân đội, đã phản bội triều đình, đây là tội không thể tha thứ! Vì vậy, không chỉ đánh, mà còn phải đánh thật mạnh để bọn họ nhớ cho kỹ lần giáo huấn này! Có như thế thì sau này bọn họ mới không tái phạm nữa!”

Sau khi đánh xong một lượt, móng của mười binh lính phản quân đều bị đánh tới nổi tróc da tróc thịt, mất đi nửa cái mạng.

“Được rồi, đã phạt xong, hoan nghênh các người nhập ngũ lần nữa!”

Lâm Bắc Phàm cho người bưng một chậu nước thuốc có mùi là là lên, nói: “Đây là loại thuốc trị thương tốt nhất, các người tự bôi đi, mấy ngày nữa là khỏi thôi!”

“Còn nữa...”

Lâm Bắc Phàm lấy mấy thỏi bạc lớn ra, đưa cho mỗi người một thỏi, nói: “Đây là quân lương mà triều đình còn nợ các ngươi, cất cho kỹ đấy nhé!”

Mặc dù bị đánh rất đau, nhưng trong lòng mấy binh lính phản quân lại mừng rỡ như điên.

Bọn họ dùng đôi bàn tay run run nhận lấy bạc, nói với giọng vô cùng cảm kích: “Cảm ơn đại nhân! Cảm ơn đại nhân...”

“Không cần cảm ơn, đây là thứ mà các ngươi nên nhận được!”

Lâm Bắc Phàm vỗ vai một binh lính, mỉm cười nói: “Quay về rồi thì cố gắng dưỡng thương, mau chóng quay lại đơn vị, đất nước cần các ngươi, Đại Võ cần các ngươi!”

Nhìn nụ cười tươi sáng trên mặt Lâm Bắc Phàm, ánh mắt của binh lính phản quân kia lộ rõ vẻ hoảng hốt. Đây thật sự là tên đại tham quan ai gặp cũng ghét kia đó sao?

Các binh lính khác trong nhóm phản quân thấy vậy cũng kích động theo.

“Thật sự được nhận quân lương kìa! Nhiều tiền quá!”

“Lướt tiếp theo, cho ta lên trước đi!”

“Cho ta lên trước, ngươi xếp hàng đi!”

Vì vậy, mọi người tranh giành nhau lên chịu đòn.

Mặc dù gậy vẫn đánh rất mạnh, mọi người vẫn hét rất thảm, nhưng bầu không khí lại chẳng hề đau thương chút nào, ngược lại còn rất vui vẻ.

Bởi vì sau khi bị đánh, bọn họ sẽ lấy được tiền!

Gần một năm quân lương, nhiều đó là biết bao nhiêu tiền cơ chứ, đủ để cải thiện cuộc sống của bọn họ, hơn nữa còn được làm lính tiếp, tiếp tục kiếm tiền!

Cuộc sống lại tràn ngập hi vọng rồi!

Nhìn các binh lính vừa hét thảm vừa mừng rỡ gọi nhau, Lâm Bắc Phàm cảm khái: “Thật ra, bọn họ cũng chẳng đòi hỏi gì nhiều! Bản quan chỉ lấy những thứ vốn thuộc về bọn họ, trao lại cho bọn họ mà thôi, vậy mà lại nhận được lời cảm ơn chân thành! Thật không biết tại sao đến cả thứ mà người ta phải

đánh đổi cả mạng sống để có được mà dám chớ tha đó cũng tham lam, đúng là chẳng bằng cầm thú!”

Lưu tri phủ gật đầu với vẻ rất đồng cảm: “Tể tửu đại nhân nói có lý lắm! Có loại tiền tham được, nhưng có một số loại tiền tuyệt đối không được tham lam, nếu không sẽ gặp báo ứng! Nhưng mà, số tiền này hình như là tiền của người thì phải, tể tửu đại nhân phát cho bọn họ như thế...”

Lâm Bắc Phàm xua tay tỏ vẻ không có gì to tát, cười nói: “Không sao đâu, chỉ là một món tiền nhỏ thôi mà! Chỉ cần động viên được quân tâm, giải quyết xong chuyện binh biến, thì hi sinh chút ít có đáng là gì?”

Lưu tri phủ giơ ngón tay cái lên với vẻ kính nể: “Tể tửu đại nhân, người quả là người hiểu rõ đại nghĩa, bản quan khâm phục!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Lúc nào về ta lại vợ vệt từ Bộ binh là được ấy mà!”

Lưu tri phủ: “Trời ạ!”

Lưu tri phủ hoảng hốt nhìn chàng trai trước mặt.

Trước đây hẳn ta đã nghe nói, tân khoa trạng nguyên Lâm Bắc Phàm rất to gan, tiền của các quan trong triều mà cũng dám tham ô, bây giờ cuối cùng hẳn ta cũng được chứng kiến rồi!

Mới tốn thất chút tiền mà hẳn đã muốn đi vợ vệt nhà của các quan lại trong Binh bộ rồi, chẳng khách sáo chút nào!

Phải rồi, nghe nói trước đây hẳn còn vợ vệt nhà của quan lại trong Công bộ nữa chứ! Còn vợ vệt những hai lần!

Lưu tri phủ rùng mình!

Hắn đâu chỉ to gan, hẳn thật sự gan lớn tày trời ấy chứ! Tuyệt đối không thể đắc tội người này được!

Chương 278: Hay là tới đó xem thử đi

Lâm Bắc Phàm chớp mắt, nói: “Phải rồi, Lưu đại nhân, vẫn chưa tịch thu nhà của thống lĩnh quân đội và thiên tướng! Bộ hạ lệnh cho ta toàn quyền xử lý chuyện này, lát nữa làm phiền

Lưu đại nhân đưa ta tới phủ đệ của bọn họ trước đã nhé, ta phải tịch thu nhà của bọn họ để hồi máu!”

Lưu tri phủ: “Trời ạ!”

Chuyện binh biến được giải quyết một cách dễ dàng như thế, Lưu tri phủ thở phào nhẹ nhõm, rất hài lòng, hẳn ta chuẩn bị một bàn tiệc tối rất phong phú, khoản đãi mấy người Lâm Bắc Phàm một cách long trọng.

Tối hôm ấy, mọi người đều tự nhiên như ở nhà.

Bởi vì vấn đề quan trọng nhất, Lâm Bắc Phàm đã tự mình giải quyết xong xuôi gọn gàng cả rồi, sau khi tịch thu xong nhà của mấy tên thống lĩnh quân đội, hẳn định ở lại Đường Châu thêm hai người, chơi cho đã rồi mới về.

Lưu tri phủ còn đặc biệt dành ra chút thời gian đi cùng hẳn.

Nhưng bọn họ đi dạo một vòng, chơi thì chẳng vui, mà lại phát hiện ra có rất nhiều ăn mày ở đầu đường xó chợ.

Trông bọn họ rất mệt mỏi, quần áo thì rách rưới, cơ thể gầy trơ xương, trông rất đáng thương.

Thậm chí còn có một gia đình gồm vài người, cùng nhau đi ăn xin.

“Lưu đại nhân, người xem chỗ này đi!”

Lâm Bắc Phàm chỉ vào một đám ăn mày, cười mà như không cười nói: “Theo những gì bản quan được biết, mặc dù Đường Châu không phồn hoa được như kinh thành, nhưng cũng là nơi giàu có và đông đúc, muốn dân chúng có cuộc sống ấm no cũng không hề khó! Nhưng trong khu vực mà người quản lý, lại có nhiều ăn mày thế này, vượt xa sự tưởng tượng của bản quan đấy! Xem ra sự quản lý của người... không ổn rồi.”

“Lưu tri phủ, có phải người thu thuế quá cao, tham ô tiền của người dân không hả? Mau báo cáo đúng thực trạng đi, nếu không ta sẽ báo cho nữ đế tỷ tỷ, trị tội người đấy!”

Tiểu quận chúa quát.

Lưu tri phủ chấp tay, gượng cười nói: “Tể tửu đại nhân, Vân Oanh quận chúa, các người thật sự hiểu lầm hạ quan rồi! Mặc dù hạ quan cũng phải phải một vị quan tốt gì cho cam, nhưng

cũng đã làm hết chức trách của mình rồi, ta vẫn giữ được lương tâm tối thiểu phải có mà, tuyệt đối không bỏ mặc người dân đâu!”

“Vậy người nói xem, chuyện này là thế nào hả?”

Tiểu quận chúa hỏi.

“Đám ăn mày này, đều là lưu dân từ Ký Bắc đến đây kiếm ăn! Chỉ là hiện giờ không có chỗ ở nên bọn họ mới phải lưu lạc đầu đường xó chợ mà thôi! Vì có quá nhiều người, nên bản quan cũng không sắp xếp kịp!”

“Đều từ Ký Bắc tới sao?”

Hai người Mạc Như Sương, Quách Thiệu Soái sững sờ.

“Đúng vậy, đều đến từ Ký Bắc cả!”

Lưu tri phủ nói: “Cũng không biết là gần đây đã xảy ra chuyện gì, có rất nhiều lưu dân đem theo cả gia đình từ Ký Bắc đến đây kiếm ăn! Hạ quan đã từng dò hỏi lý do rồi, bọn họ nói với hạ quan rằng, ở Ký Bắc có một đám cướp trốn đến!”

“Đám cướp này lòng tham không đáy, rất hung dữ, thường xuyên cướp giết khắp nơi, chỉ cần là thứ đáng tiền thì bọn chúng sẽ cướp đi, không cần biết đó là gia đình giàu có hay nhà dân thường, chúng đều không buông tha! Vì bọn chúng cướp bóc quá nhiều lần nên người dân Ký Bắc thật sự không chịu nổi, đành phải chạy đến Đường Châu!”

“Quan phủ Ký Bắc cũng mặc kệ, không làm gì sao?”

Mạc Như Sương vội hỏi.

“Nếu làm gì được, thì người dân đã chẳng chạy đến đây rồi!”

Lưu tri phủ lắc đầu than thở: “Dù sao thì nếu được chọn, có ai lại muốn bỏ xứ mà đi cơ chứ?”

“Bọn họ có thể đến tìm Ký Bắc vương mà! Vương gia là người có tấm lòng nhân hậu, rất thương dân, chắc chắn sẽ không bỏ mặc bọn họ đâu!”

Mạc Như Sương lại nói.

Lưu tri phủ lắc đầu: “Bản quan không biết chuyện này! Dù sao thì vương gia cũng là nhân vật lớn, bận rộn rất nhiều chuyện,

có lẽ sẽ không để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt này đâu! Thôi, chuyện của vương gia thì chúng ta bàn tán ít lại, chúng ta vẫn nên tiếp tục du ngoạn Đường Châu, đừng để mấy chuyện này làm mọi người mất vui!”

Sau đó, Lưu tri phủ tiếp tục giới thiệu cảnh đẹp Đường Châu cho mọi người.

Nhưng hai người Mạc Như Sương, Quách Thiếu Soái lại mang tâm sự nặng nề, không nghe lọt tai nữa...

Chớp mắt đã hai ngày trôi qua, Lâm Bắc Phàm quyết định lên đường quay về kinh thành. Hắn đến đây với tâm thế càng nhanh càng tốt, chỉ sợ sẽ chậm mất một chút.

Lúc về thì lại đi bằng xe ngựa sang trọng, không hề gấp gáp, cứ thảnh thơi mà về.

Nhưng trên đường quay về, mọi người lại phát hiện thêm rất nhiều lưu dân.

Lưu dân mặc quần áo rách rưới, mặt mày xanh xao, đôi mắt vô hồn, có rất nhiều người đi chân trần, xem ra đã rất lâu rồi chưa được ăn một bữa cơm no, cũng không được ngủ một giấc yên ổn.

Mạc Như Sương không nhịn nổi, cản mấy lưu dân lại rồi hỏi: “Các người đều là người Ký Bắc sao?”

Mấy lưu dân kia chỉ khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa, vội vàng né tránh nài, như thể rất sợ nhóm người Mạc Như Sương vậy.

Vì vậy, Mạc Như Sương lại tiếp tục giữ một lưu dân lớn tuổi lại, hỏi: “Người cũng đến từ Ký Bắc sao?”

“Đúng vậy!”

Người kia bần thần gật đầu.

“Tại sao lại phải rời khỏi quê hương của mình chứ, chẳng lẽ ở đó không sống nổi nữa rồi sao?”

Mạc Như Sương lại hỏi.

“Ồ Ký Bắc đâu đâu cũng là kẻ cướp, người bảo ta sống thế nào đây? Nếu có thể tiếp tục sống ở đó, thì ai lại muốn chuyển đi cơ chứ? Ôi!”

Người kia lắc đầu, rồi đi với vẻ mặt khổ sở. Trái tim của Mạc Như Sương cũng chùng xuống theo.

Trong lòng Quách Thiếu Soái cũng rất khó chịu.

Dù sao thì đó cũng là quê hương của bọn họ mà, có ai lại muốn quê hương của mình ra nông nổi này cơ chứ? Đường như Lâm Bắc Phàm đã nhận ra tâm tư của bọn họ, nói: “Nơi này cách Ký Bắc không xa, hay là chúng ta chuyển hướng tới đó xem sao đã, dù sao cũng chẳng gấp gáp gì!”

Chương 279: Bức cung

“Cảm ơn công tử!”

Mạc Như Sương mừng rỡ nói.

Lâm Bắc Phàm phát tay với quan sai: “Đổi sang thường phục đi, chuyển hướng đi tới Ký Bắc xem sao!”

“Vâng, tể tửu đại nhân!”

Quan sai lập tức đáp.

Lúc xuất phát, bọn họ đã được nữ đế nhắc nhở kỹ càng, lúc nào cũng phải làm theo lệnh của Lâm Bắc Phàm.

Vì vậy, mọi người đều cất quan phục đi, đổi sang thường phục. Đi theo đường khác, thẳng tới Ký Bắc.

Đi chưa tới nửa ngày, mọi người đã đặt chân đến Ký Bắc.

Nhưng dọc theo đường đi, số lưu dân ngày càng tăng lên, có người đi tới Đường Châu, cũng có người đi tới nơi khác.

Tâm trạng của mọi người cũng theo đó mà trở nên nặng nề.

Bỗng nhiên, Mạc Như Sương chỉ vào một thôn làng không người ở ven đường, nói với giọng ghen ngào: “Ta còn nhớ là nửa năm trước, ta và sư đệ đã từng đi qua nơi này! Khi ấy ở đây có rất nhiều người sinh sống, có gà có chó, nhưng bây giờ cứ mười ngôi nhà thì có tới chín nhà không có người ở!”

“Đúng vậy, lúc ấy bọn ta còn xin một bát nước để uống, người dân trong làng rất nhiệt tình, thế mà bây giờ lại chẳng còn ai cả!”

Quách Thiếu Soái nói với giọng đầy thất vọng, mắt mắt.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, tiếp tục gặp được vài thôn làng nhỏ, vậy mà nơi nào cũng không có người sống, đến cả ruộng đất cũng hoang tàn cả rồi.

Tâm trạng của mọi người cũng ngày càng xấu đi.

“Xem ra, nơi này gặp nạn giặc cỏ rất nghiêm trọng!”

Lâm Bắc Phàm than thở.

“Đúng vậy, tình hình này thật sự rất nghiêm trọng! Ty chức đã từng vào nam ra bắc, nhưng chưa từng gặp phải chuyện như thế này bao giờ! Theo lý mà nói, xảy ra chuyện lớn thế này, nhất định quan phủ địa phương sẽ phái người tới giải quyết! Cho dù không thể xử lý nổi, thì cũng sẽ bẩm báo lên triều đình, để triều đình xử lý! Vậy mà tới tận bây giờ vẫn chẳng có biện pháp gì cả, thật không thể tưởng tượng nổi mà!”

Một quan sai trong đoàn nói.

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Vương đại nhân, người cứ nói thẳng ra là quan phủ đã cấu kết với giặc cướp đi!”

Người kia vội xua tay: “Tể tửu đại nhân, chuyện này không được nói bừa đâu!”

“Chắc chắn là do quan phủ ở nơi này không làm việc đến nơi đến chốn, cho nên mới dẫn đến tình trạng giặc cỏ hoành hành, lưu dân xuất hiện khắp nơi! Về tới kinh thành, nhất định ta sẽ bẩm báo chuyện này cho nữ đế tỷ tỷ!”

Lòng chính nghĩa của tiểu quận chúa tăng cao, nói.

Đúng lúc này, có tiếng vó ngựa lộc cộc từ phía xa vọng tới.

Nhìn theo hướng phát ra tiếng động, thấy một nhóm người cưỡi những con ngựa lớn đang hùng hổ xông tới, vó ngựa làm bụi đất bay tung tóe, bọn chúng nhắm thẳng tới trước mặt nhóm người Lâm Bắc Phàm, bao vây bọn họ.

“Các anh em, có vẻ là một con dê béo đây!”

“Vừa nhìn là biết chúng là một đám công tử bột đang đi du ngoạn! Có nhiều xe ngựa xa hoa thế này, mặc quần áo sang trọng thế này, lại còn có nhiều tùy tùng thế này, chắc hẳn là rất giàu có! Đêm nay chúng ta có thể mua thêm đồ ăn rồi!”

“Hơn nữa còn có hai cô gái trông xinh đẹp thế kia, như tiên nữ giáng trần vậy! Đêm nay ông đây muốn khai trai!”

“Lão đại, người sung sướng xong rồi, các anh em cũng muốn được sung sướng!”

“Ha ha, ai cũng có phần cả!”

Bọn họ trắng trợn nói những lời dung tục, chẳng hề để nhóm người Lâm Bắc Phàm vào mắt.

“Bảo vệ công tử!”

Toàn bộ các quan sai bên cạnh Lâm Bắc Phàm rút đao ra, bảo vệ bên cạnh Lâm Bắc Phàm.

Hai người Mạc Như Sương, Quách Thiếu Soái rút kiếm ra, cảnh giác mà nhìn chăm chăm bọn chúng.

Tiểu quận chúa không có vũ khí, nhưng nàng vẫn siết chặt hai nắm đấm, vẻ mặt rất hào hứng, có vẻ đã nóng lòng muốn thử sức rồi.

Nhưng đám giặc cướp này vẫn thản nhiên cười đùa không hề sợ hãi.

“Ha ha! Còn muốn phản kháng cơ à?”

“Thế thì thú vị rồi đây!”

“Đúng vậy, đã lâu rồi không gặp chuyện thú vị thế này!”

“Đúng là không biết trời cao đất dày là gì!”

Tên đầu sỏ của đám mã tặc vung tay lên, hét lớn: “Các anh em, ra tay đi! Nam thì giết chết, nữ thì giữ lại!”

“Giết!”

Đám mã tặc gào lên.

Chỉ một lát sau, toàn bộ đám mã tặc đã ngã rạp xuống đất mà run rẩy.

Tên đầu sỏ của đám mã tặc đang to tiếng rên rỉ: “Hảo hán tha mạng, bọn ta sai rồi, ta nghìn lần không nên, không nên cướp của các người! Mong các người tha cho bọn ta một con đường sống được không, bọn ta không dám nữa đâu!”

Lâm Bắc Phàm híp mắt mỉm cười, ngồi xỏm xuống: “Ta có vài vấn đề, mong người thành thật mà trả lời ta!”

“Nếu ta trả lời, người có thể tha cho ta một mạng được không?”

Ánh mắt tên đầu sỏ của đám mã tặc sáng lên, Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Được thôi! Con người ta ấy à, tin tưởng nhất là phật, phật của ta từ bi, chỉ cần người buông bỏ đao ác, phật tổ sẽ tha thứ cho các người! A di đà phật!”

“Được, có chuyện gì người cứ hỏi đi!”

Tên đầu sỏ của đám mã tặc hơi vui mừng.

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Nghe nói ở Ký Bắc xuất hiện một đám giặc cướp, có phải chính là các người không?”

“Không sai, chính là bọn ta đây!”

Tên đầu sỏ của đám mã tặc lập tức gật đầu.

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Các người có tổng cộng bao nhiêu người?”

“Cái này thì không chắc chắn cho lắm, ta chưa đếm bao giờ, khoảng hai, ba nghìn người thì hẳn là đến đấy!”

Tên đầu sỏ đám mã tặc nói.

Chương 280: Sự thật

Mọi người nghe xong, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Hai, ba nghìn tên mã tặc, con số khổng lồ như thế, đủ để làm loạn một phương.

Hơn nữa bọn chúng còn bất ngờ xuất hiện, xem ra là đã có tổ chức, có âm mưu từ lâu rồi.

Vậy mà đến tận bây giờ, triều đình vẫn chẳng nhận được chút tin tức nào cả, tình hình rất nghiêm trọng. Lâm Bắc Phàm hỏi tiếp: “Chủ nhân đứng sau các người là ai?”

Tên đầu sỏ của đám mã tặc lắc đầu: “Ta không biết nữa!”

Lâm Bắc Phàm ngạc nhiên: “Sao người lại không biết được chứ, nếu không thì ai ra lệnh cho các người được?”

“Bởi vì bọn ta luôn liên lạc theo từng tuyến! Cấp trên của ta là xx, còn cấp trên của cấp trên là ai thì bọn ta không biết. Hắn ta ra lệnh cho bọn ta đi cướp bóc, thì bọn ta cứ đi cướp thôi. Đồ cướp về được, ngoài một ít để lại thì đều nộp lên bên trên cả!”

Người kia trả lời rất thành thật.

“Người nghe lời người ta như thế, không hề nghĩ đến chuyện phản kháng sao?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Tên cầm đầu đám mã tặc run rẩy: “Bọn ta đâu dám cơ chứ! Bọn họ có rất nhiều cường giả, bất cứ cường giả nào cũng có thể giết chết bọn ta! Cho nên bọn ta vẫn nên làm việc cho tử tế thì hơn, cứ thế mà ăn ngon uống sau thôi!”

Lâm Bắc Phàm hỏi thêm vài chuyện nữa, nhưng không thu được thông tin gì có giá trị.

“Đại gia à, ta chỉ biết chừng ấy chuyện mà thôi! Người thả ta ra đi mà, ta đảm bảo sau này không bao giờ làm chuyện này nữa đâu! Giờ ta sẽ dập đầu với người, dập đầu với người...”

Nói rồi, hắn ta thật sự cúi lạy Lâm Bắc Phàm, chẳng có chút tự trọng nào cả. Các mã tặc khác cũng làm theo hắn ta răm rắp.

Lâm Bắc Phàm đứng dậy: “Người đâu, bọn chúng không còn giá trị gì nữa, giết cả đi!”

Tên cầm đầu đám mã tặc ngơ ngác: “Không phải ngươi nói sẽ tha cho ta một mạng sao?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “À phải rồi, giữ cho ngươi một mạng đây!”

Tên cầm đầu đám mã tặc: “Trời ạ!”

Tên cầm đầu đám mã tặc nói với giọng thiết tha: “Không phải ngươi mới nói, buông bỏ đao ác, phật tổ sẽ tha thứ cho ta sao?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Đúng vậy! Nhưng mà tha thứ cho ngươi là chuyện của phật tổ, nhiệm vụ của ta là tiễn ngươi về Tây Thiên!”

Tên cầm đầu đám mã tặc: “Trời ạ!”

“Ra tay đi!”

Lâm Bắc Phàm phát tay.

Mấy đao vung xuống, đám mã tặc đều chết sạch, một cây đuốc thiêu cháy xác bọn chúng. Sau đó, mọi người lại đi tiếp.

Lại gặp phải một đám mã tặc, đám mã tặc lại bị giết sạch.

Nhóm người Lâm Bắc Phàm không khỏi lắc đầu cảm thán, chỉ trong thời gian nửa ngày mà đã gặp phải ba đám mã tặc, chẳng trách người dân Ký Bắc lại chẳng thể ở lại được, đành phải chạy trốn, trở thành lưu dân.

Bởi vì nếu không bỏ chạy, thì thật sự chẳng còn đường sống nữa!

Tối hôm ấy, bọn họ tá túc tại một thôn làng không người. Trăng sáng sao thưa, gió nhẹ hiu hiu, vô cùng yên tĩnh.

Hầu hết mọi người đều đã ngủ, Lâm Bắc Phàm ngồi ở một cái bàn đã, vừa uống rượu, vừa ngắm trăng.

Hắn rất có nhã hứng, như thể đang chờ ai đó vậy.

Bỗng nhiên, Mạc Như Sương đi tới: “Công tử, trong lòng ta có một chuyện không thể nghĩ ra nổi! Ngươi túc trí đa mưu,

thông minh tuyệt đỉnh, có thể giải đáp nghi vấn trong lòng ta được không?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, mỉm cười nói: “Có chuyện gì, người cứ hỏi đi!”

“Công tử, kẻ đứng sau đám mã tặc này là ai, mục đích của bọn chúng là gì?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Thật ra, trong lòng người đã có đáp án rồi mà!”

Mạc Như Sương hỏi với vẻ khó xử: “Có lẽ là không phải hắc ta đâu, hắc ta là người có lòng nhân hậu, anh minh thần võ, không thể làm ra loại chuyện như vậy được!”

“Nhưng ngoài hắc ta ra, hình như không thể là ai khác được nữa!”

Lâm Bắc Phàm gõ ngón tay trên mặt bàn đá: “Dù sao thì đây cũng là địa bàn của hắc ta, xảy ra chuyện lớn như thế, người nói hắc ta không biết, có tin nổi không đây? Cho nên, chắc hắc ta đã biết rồi, nhưng biết rồi lại chẳng làm gì cả, vậy thì chỉ có hai nguyên nhân!”

“Hai nguyên nhân gì cơ?”

Mạc Như Sương hỏi.

“Thứ nhất, kẻ đứng sau lưng đám mã tặc có thể lực quá mạnh, hắc ta không thể đắc tội kẻ này được!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Nhưng kẻ có thể lực như vậy rất ít! Dù sao thì hắc ta cũng là người muốn chiếm lấy ngôi vị hoàng đế, trên đời này có mấy kẻ mà hắc ta không dám đắc tội cơ chứ?”

“Vậy thì chỉ còn khả năng thứ hai mà thôi!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Bọn chúng vốn cùng một ổ, cho nên mới dung túng cho đám mã tặc!”

Sắc mặt Mạc Như Sương lại càng đau khổ hơn.

Như thể niềm tin mà nàng tâm niệm suốt bấy lâu nay đã vỡ nát, khó mà chấp nhận nổi.

Lâm Bắc Phàm đứng dậy, đặt hai bàn tay lên bả vai gầy gò của Mạc Như Sương, dịu dàng mà nói: “Như Sương, đừng nghĩ

nhiều như thế làm gì, ta sẽ cho hẳn ta thêm chút thời gian, để mọi chuyện tiếp tục diễn ra, rồi tất cả mọi thứ sẽ được phơi bày thôi! Giờ thì người quay về nghỉ ngơi cho khỏe đi!”

“Được, công tử!”

Mạc Như Sương gật đầu rồi quay về.

Cùng lúc đó, vì đột nhiên có ba nhóm mã tặc biến mất ở cùng một địa điểm, nên đám mã tặc đã bắt đầu cảnh giác.

“Mấy người Nga Lang, Thiên Hồ và Bạch Hùng đều chưa về, tình hình có vẻ bất ổn!”

“Hôm nay bọn họ đều hoạt động ở khu vực quận Phong!”

“Xem ra, có thể bọn họ đã gặp chuyện rồi, lập tức phái người đi điều tra đi!”

Đám mã tặc ở lân cận lập tức lên đường, phát hiện ra ba chồng thi thể đã bị thiêu cháy khét, lập tức báo cáo lên bên trên...

Chương 281: Phá hỏng chuyện tốt của Vương gia

Ngày hôm sau, mấy người Lâm Bắc Phàm tiếp tục đi về phía trước.

Song điều khiến người ta kinh ngạc là hôm qua bọn họ mới đi được lúc đã gặp ba tên mã tặc, tần suất gặp vô cùng nhiều.

Ấy thế mà đến hôm nay đi mãi mà chẳng gặp tên nào, yên bình vô cùng.

“Đúng là kì lạ, sao chẳng thấy tên mã tặc nào vậy!”

Quách thiếu soái kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ bị chúng ta giết nên sợ rồi chẳng?”

Tiểu quận chúa gật gù đắc ý.

Hôm qua nàng xung phong đi đầu, một mình chiến đấu với mười mấy tên mã tặc, đánh đến nghiện luôn.

Hôm nay nàng càng hăng hơn, còn muốn đánh thêm vài tên nữa.

“Đây là một băng đảng mã tặc đông người và có tổ chức, bọn chúng sẽ không sợ đâu! Khả năng là bọn chúng đang toan tính để đối phó với chúng ta, giờ mới chỉ là đêm trước cơn mưa bão thôi!”

Lâm Bắc Phàm nói.

Những người có kinh nghiệm trong giang hồ khác cũng gật đầu: “Công tử nói chí phải.”

“Ta có một dự cảm chẳng lành, mọi người phải cẩn thận vào, lấy binh khí ra và phòng bị mọi lúc!”

Mạc Như Sương nói.

“Tất cả lấy binh khí!”

Vương đại nhân cũng lớn tiếng gọi: “Thương Thương...”

Mọi người rút binh khí và vây quanh Lâm Bắc Phàm, ai cũng quan sát xung quanh bằng ánh mắt thận trọng.

Đúng lúc ấy bỗng có tiếng vó ngựa đình tai nhức óc truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy có rất nhiều người ăn mặc giống bọn cướp ngựa, đầu đó khoảng ba đến bốn trăm người cưỡi ngựa xông tới tạo thành từng lớp bao vây, chớp mắt đã chặn đứng đường đi của mấy người Lâm Bắc Phàm.

Trong đám mã tặc này có một người thân hình cao lớn, thể trạng mập mạp, trông như một người khổng lồ vậy.

Trông hắn ta hơi ngốc nghếch vụng về, song lại là kẻ có sức mạnh vô cùng to lớn, thậm chí lên đến hàng thất phẩm. Hình như hắn ta chính là tên cầm đầu cái đám mã tặc này.

Bên cạnh hắn ta là một tên tiểu mã tặc đang nhỏ giọng nói: “Đại thủ lĩnh, chắc là bọn chúng đây! Chúng ta đã lục soát tất cả người và ngựa của Phong Quận, chỉ có bọn chúng là khả nghi nhất thôi!”

Tên thủ lĩnh gật đầu, hắn ta thông thả cưỡi ngựa, đôi mắt như mắt hổ nhìn từ trên cao xuống: “Ông đây hỏi các ngươi, có phải các ngươi giết người của ông đây hay không?”

Lâm Bắc Phàm chỉ vào đám mã tặc vây xung quanh, mỉm cười: “Các ngươi đã thế này rồi, giờ hỏi còn có ý nghĩa gì

không?”

“Có chứ, ông đây không muốn giết nhầm người! Nếu giết nhầm lại phải giết tiếp, bằng không sao còn mặt mũi ăn nói với các huynh đệ đã ra đi!”

Tên thủ lĩnh kia trịnh trọng nói.

“Các người còn biết đạo lý giang hồ cơ à?”

Lâm Bắc Phàm bật cười.

“Chính là bọn ta giết đất, người làm gì được bọn ta?”

Tiểu quận chúa đắc ý nói, nắm đấm của nàng đã đói khát đến mức không chịu nổi nữa rồi.

“Thừa nhận là tốt, các huynh đệ xông lên!”

Hai bên bèn không do dự mà thẳng thừng ra tay. Bọn mã tặc người đông thế mạnh, khí thế hùng hục.

Song bên Lâm Bắc Phàm cũng chẳng kém.

Mặc dù ít người nhưng phần lớn đều là các cao thủ, thậm chí còn có mấy người cao thủ hàng thất phẩm, dư sức để đối phó với các đám mã tặc này.

Chỉ một lát là đám mã tặc kia đã bị giết sạch.

Thậm chí cái tên thủ lĩnh mã tặc hùng hồn nhất kia cũng chết dưới tay của tiểu quận chúa. Tiểu quận chúa giết xong mà vẫn chưa hết ngiện, nàng còn đập thêm hai phát nữa.

“Hừ! Ghét nhất là cái bọn mã tặc này, có chân có tay có bản lĩnh, không làm người cho tử tế mà cứ phải đi làm cướp! Vân Oanh ta phải thay trời hành đạo!”

“Được rồi, mau cho môi lửa thiêu rồi tiếp tục lên đường!”

Lâm Bắc Phàm vẫy tay.

Lúc này, Vương đại nhân – người phụ trách bảo vệ Lâm Bắc Phàm lo lắng nói: “Công tử, chúng ta đã bị bọn mã tặc để ý đến, sự tình trở nên nghiêm trọng rồi! Để bảo vệ an toàn cho công tử và cả nhà, thuộc hạ kiến nghị giờ nên rời khỏi Kí Bắc!”

“Không phải lo, chúng ta cứ đi tiếp, không sao đâu!”

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh nói.

Một tông sư như ta còn chưa ra tay, người vội vàng cái gì? Đợi bọn chúng ép ta phải ra tay rồi hẵng nói!

“Vâng, công tử!”

Vương đại nhân đành gật đầu.

Thế là mọi người lại tiếp tục đi về phía trước, chỉ có điều ai cũng thận trọng hơn rất nhiều. Chuyện này đã nhanh chóng truyền đến trang phủ Kí Bắc.

Kí Bắc vương nổi giận: “Bọn ác độc này ở đâu ra không biết, dám giết cả người của bản vương, phá hỏng chuyện tốt của bản vương cơ đấy?”

Chủ nhân phía sau cái đám mã tặc kia chính là Kí Bắc vương, đó là thế lực mà hắn ta âm thầm bồi dưỡng.

Do bị Lâm Bắc Phàm cuốn mất một đồng tiền, trong tay Kí Bắc Vương thực sự không còn một đồng, mà hắn ta lại không có công việc gì có thể tạm thời kiếm ra tiền nên chỉ đành cho một đám người ăn mặc như mã tặc và đi cướp bóc để thu lợi về cho mình.

Có hắn ta bao che nên dù làm ra nhiều chuyện xấu song đám mã tặc kia vẫn luôn bình an vô sự.

Thế nhưng ai ngờ có một nhóm người xuất hiện và giết sạch bọn họ. Hay lắm, trong hai ngày đã giết được năm trăm người!

Thật là càn quấy hết mức!

Cứ để bọn họ giết tiếp như thế thì thế lực của hắn ta sẽ chết hết sạch,

Chương 282: Người đầu tiên chết bởi Tiểu Lý Phi Dao

“Vương gia, chúng ta phải xử lí thế nào đây?”

Gia Cát tiên sinh hỏi.

“Để tránh đêm dài lắm mộng, bảo Mộc lão đi giải quyết đi!”

Kí Bắc vương phát tay.

“Vâng thưa vương gia!”

Gia Cát tiên sinh chấp tay.

Thế là một người che mặt nhanh chóng đi về hướng Phong Quận.

Người đó đuổi đến chỗ mấy người Lâm Bắc Phàm, chẳng nói một lời đã lập tức động thủ.

“Đây là cường giả tiên thiên!”

“Bảo vệ tiểu thư!”

Các quan sai lập tức hét lớn, rút kiếm cùng nhau xông lên. Song sao bọn họ có thể là đối thủ của tiên thiên cơ chứ?

Chỉ một lát sau rất nhiều người đã bị thương!

Lúc này, cuối cùng vị cường giả tiên thiên che mặt kia cũng lên tiếng, giọng nói nghe có phần già nua: “Gây cản trở chuyện tốt của vương gia, các người đều phải chết!”

Chân khí hùng hực và đáng sợ đang cuộn trào trong tim! Khí thế mạnh mẽ đang bùng lên khắp xung quanh!

Lúc này mọi người mới nhận ra, hóa ra vừa rồi chưa phải sức mạnh thực sự của vị cường giả kia!

“Mau rút lui!”

“Yểm hộ công tử và tiểu thư rời đi!”

Lúc bấy giờ, tay phải của Lâm Bắc Phàm khẽ cử động, hơi nước bỗng nhanh chóng ngưng tụ trên tay hắn, kết thành giọt, sau đó thành băng và biến thành một thanh đao nhỏ mỏng như giấy, thân đao tỏa ra hơi lạnh.

Tiếp đó, thanh đao băng trong tay hắn bỗng biến mất như chưa từng xuất hiện.

Đồng thời, vị cường giả tiên thiên đang chuẩn bị đại sát tứ phương kia đột nhiên trông thấy một vệt ánh sáng lao về phía mình.

Đôi đồng tử của hắn ta co lại, hắn ta lẩm bẩm: “Nhanh thật!”

Cứ thế, hắn ta lao xuống từ không trung rồi lại bay lên, không ngừng chuyển động. Cảnh tượng ấy khiến mọi người chấn động!

Một cường giả tiên thiên đang chuẩn bị đại sát tứ phương, một người sở hữu thực lực hùng hậu như thế mà sao bỗng rớt từ trên trời xuống vậy?

Ai đó có thể nói cho ta biết, chuyện này là thế nào không?

Mọi người kinh ngạc hồi lâu, Vương đại nhân to gan nhất, hẳn ta dần bước lại gần kiểm tra cơ thể của cường giả, cuối cùng thở phào một hơi, đứng dậy nói: “Hắn ta đã chết rồi!”

Mọi người lại càng kinh ngạc hơn nữa.

“Chết rồi sao? Sao lại chết?”

“Ai đã giết hắn ta vậy?”

“Có ai lại giết được một tiên thiên?”

...

“Không biết nữa!”

Vương đại nhân cười khò, hẳn ta tháo miềng che mặt của vị tiên thiên kia ra, phát hiện đó là một lão giả tóc bạc.

Hai mắt lão giả mở to và tràn ngập vẻ kinh hãi, hình như hẳn ta chết không nhắm mắt.

Ở chỗ cổ họng của hắn ta có một vết máu nho nhỏ, máu đang chậm chậm rỉ ra ngoài.

“Chắc vết thương trí mạng nằm ở đây!”

Sắc mặt Vương đại nhân trở nên trầm ngâm: “Miệng vết thương tuy nhỏ nhưng lại có thể cắt đứt cổ họng và mạch máu, một kích trí mạng!”

Mọi người hít ngược một ngụm khí lạnh.

“Một kích trí mạng cơ à, rốt cuộc là ai mới có bản lĩnh như thế?”

“Ai có thể giết tiên thiên chỉ bằng một chiêu?”

“Có sức mạnh như vậy, e là người nọ lên hàng tông sư rồi!”

“Hơn nữa còn không phải dạng tông sư bình thường đâu!”

“Là vị tông sư nào đã ra tay nhỉ?”

...

“Có lẽ là một cường giả tông sư nào đó đi ngang qua đã ra tay!”

Vương đại nhân cười khở: “Còn về đó là vị cường giả tông sư nào thì bốn quan cũng không biết nữa! Các tông sư đó giờ toàn “đi mây về gió”, có bản lĩnh gì thì người ngoài cũng không biết được!”

Mọi người gật đầu, chỉ có cách giải thích này là hợp lí nhất...

Đúng lúc ấy, sắc mặt Vương đại nhân bỗng nghiêm nghị, hắn ta nói với trời xanh: “Đa tạ tông sư đại nhân đã ra tay cứu giúp! Nếu tông sư có thể để lại quý danh thì tại hạ nhất định sẽ báo đáp!”

Những người khác cũng nói theo: “Đa tạ tông sư đại nhân đã ra tay cứu giúp! Mong tông sư để lại quý danh để tiện bề báo đáp!”

Tuy nhiên một hồi lâu sau, mọi người vẫn chẳng thấy hồi âm, hình như người nọ đã rời đi rồi.

Bọn họ bèn lắc đầu, chỉ có thể nói cao nhân hành sự khiến người ta kinh ngạc không thôi, khó lòng đoán trước được.

Lâm Bắc Phàm bước xuống xe ngựa: “Tình hình thế nào rồi, vị tiên thiên kia chết rồi sao?”

“Đúng vậy thưa công tử! Mới nãy lúc chúng ta sơ sẩy đã có một vị cường giả tông sư bí mật đi ngang qua và cứu giúp, giết vị tiên thiên kia chỉ bằng một chiêu, thực sự vô cùng tài giỏi!”

Vương đại nhân cực kì ngưỡng mộ nói.

Lâm Bắc Phàm gật đầu.

Tiểu quận chúa không nhịn được hỏi: “Đó là vị cường giả tông sư nào nhỉ?”

“Bẩm tiểu thư, người đó đã đi rồi! Người đó chỉ đi ngang qua, trông thấy chuyện bất bình bèn ra tay tương trợ, giết người xong bèn đi luôn!”

Vương đại nhân cung kính nói.

Những chuyện như vậy thường được xem là giai thoại trong thế giới này.

“Haiz, thật đáng tiếc!”

Tiểu quận chúa cúi đầu.

“Không có duyên gặp được tông sư, tiếc thật!”

Giọng nói của Lâm Bắc Phàm đầy vẻ tiếc nuối, sau đó hắn bước từng bước đến trước thi thể tông sư đã chết kia.

“Công tử cẩn thận, có thể người đó vẫn chưa chết hẳn, hắn ta sẽ bật dậy giết người đấy!”

Vương đại nhân lớn giọng nói.

“Không sao!”

Lâm Bắc Phàm phát tay một cách bình tĩnh. Tiểu lí phi đao bách phát bách trúng!

Không một ai có thể giữ mạng trước tiểu lí phi đao!

Chương 283: Không cần áy náy

Lâm Bắc Phàm ngồi xổm xuống, quan sát tỉ mỉ gương mặt của vị lão giả tiên thiên này. Trong lòng hắn thầm nhủ, người là người đầu tiên trên thế giới này chết dưới tiểu lí phi đao đấy, coi như chết cũng có ý nghĩa!

Lúc bấy giờ, Mạc Như Sương và Quách thiếu soái cũng chạy tới. Trông thấy gương mặt của lão giả, bọn họ thất kinh: “Hắn ta là... Mộc lão!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Các người quen biết hả?”

Mạc Như Sương nhắm mắt, trông nàng có vẻ tuyệt vọng: “Biết!”

Quách thiếu soái thở dài một hơi đầy nặng nề, ánh sáng trong mắt cũng biến mất, cơ thể gục xuống như thể sức sống trong người bị rút sạch, trông hắn ta như một lão ăn mày.

Hắn ta quay đầu nhìn sư tử ở bên cạnh, uể oải nói: “Sư tử, chuyện mà đó giờ chúng ta vẫn làm liệu có sai rồi chăng?”

“Đừng hỏi ta, ta cũng không biết đâu!”

Hai mắt Mạc Như Sương mê mang.

“Các người đang nói gì đây? À đúng rồi, các người quen biết vị tiên thiên này à, rốt cuộc thì hấn ta là ai?”

Tiểu quận chúa tò mò hỏi.

Mặc dù mọi người không nói nhưng ai cũng động tai lên để nghe.

Thế nhưng Mạc Như Sương và Quách thiếu soái lại im lặng, trông bọn họ như mất đi sức sống.

Lâm Bắc Phàm phát tay: “Đừng hỏi nữa, bọn họ có nỗi khổ của mình! Chuyện này để sau hẵng nói!”

“Công tử, tình hình hiện giờ vô cùng căng thẳng! Nếu đối phương đã phái tiên thiên tới thì e là về sau hãy còn cường giả nữa! Thực lực của chúng ta có hạn, mà cũng chẳng còn tông sư nào bảo vệ nữa nên chúng ta hãy mau chóng rời đi thôi!”

Vương đại nhân lại khuyên.

Lâm Bắc Phàm nhìn những người bị thương, trong lòng hấn cũng thấy áy náy nên gật đầu: “Chúng ta trở về thôi!”

Thế là mọi người lại quay về đường cũ, mãi đến lúc ra khỏi đất của Kí Bắc bọn họ mới thở phào một hơi.

Đêm lại tới, Lâm Bắc Phàm ngồi uống rượu một mình. Mạc Như Sương bước tới, nói: “Công tử...”

“Công tử, trong lòng ta đau buồn, có vài chuyện ta muốn nói với người!”

Trông sắc mặt Mạc Như Sương vô cùng đau thương.

“Được! Mau ngồi xuống, chúng ta vừa uống rượu vừa nói!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu.

“Cảm ơn công tử!”

Mạc Như Sương chậm chậm ngồi xuống, nàng thủ thỉ: “Tiên thiên đuổi giết chúng ta tên họ cụ thể thì ta không biết, nhưng mọi người bao gồm cả vương gia đều gọi hấn ta là Mộc lão, đó là một tiên thiên lâu đời!”

“Ta chỉ từng gặp hấn ta một lần! Hôm ấy vương gia mở tiệc mời tất cả võ lâm đồng đạo thân thiết tới tham dự! Lúc đó ta may mắn được góp mặt và ngồi phía cuối trong yến hội, ta

trông thấy hấn ta ngồi ngay dưới vương gia và được vương gia kính rượu rất nhiều lần! Từ đó có thể thấy, hấn ta được vương gia coi trọng vô cùng!”

“Trên đời này người có thể sai bảo hấn ta chắc cũng chỉ có một mình vương gia mà thôi!”

Mạc Như Sương đau khổ nói: “Ta thật sự không ngờ, tại sao người đó lại là vương gia?”

“Tại sao không thể là hấn ta?”

Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Bởi lẽ Thiết Kiếm Môn – môn phái của chúng ta vẫn luôn biết ơn vương gia!”

“Từ nhỏ sư phụ đã nói với ta rằng chỉ có vương gia mới là minh chủ cứu thế, vương gia anh minh uy phong, rất được lòng dân, lại thích làm việc thiện, hạ mình cầu hiền. Chỉ có đi theo vương gia thì Đại Võ và bá tánh mới có hi vọng!”

“Người mà ta quen biết, những võ lâm đồng đạo xung quanh ta đều tán dương vương gia như vậy, ai cũng khâm phục trước sự anh minh của vương gia!”

“Mà ta cũng luôn cho rằng đi theo vương gia thì bá tánh mới có hi vọng!”

“Vậy nên khi ta học thành tài thì tới nương nhờ vương gia, hi vọng có thể giết địch bằng thanh kiếm của mình, trải đường cho vương gia, góp sức vì bá tánh!”

“Thế nhưng xem ra hiện giờ những gì mà ta kiên trì, niềm tin mà ta luôn giữ vững từ trước đến nay đều sai lầm cả! Thật chẳng ngờ anh minh uy phong chỉ là lớp vỏ của hấn ta, phía sau đó hấn ta lại là người...”

Mạc Như Sương đau khổ vô cùng: “Ta đúng thật là có mắt không trông mà!”

Lâm Bắc Phàm vội an ủi: “Như Sương, không phải người có mắt không trông, người chỉ bị hấn ta làm mờ con mắt mà thôi! Người cứ nghĩ mà xem, trong giang hồ có biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt mà đều bị hấn ta lừa đó thôi!”

“Bọn họ đã là những lão làng trong giang hồ, ăn muối còn nhiều hơn người ăn cơm, quãng đường bọn họ đã đi dài hơn người rất nhiều, cuối cùng bọn họ đều trúng phải kế của vương gia, cam tâm bị hấn ta sai khiến! Một tiểu cô nương mới ra giang hồ như người sao có thể nhìn thấy bộ mặt thật của hấn ta?”

“Đạ tạ công tử đã an ủi! Thế nhưng ta đã làm nhiều việc cho vương gia, như vậy liệu có được xem là giúp người xấu làm việc ác hay không?”

Mạc Như Sương vươn đôi bàn tay run rẩy ra, nói: “Cứ nghĩ tới việc ta hồ đồ làm bao nhiêu chuyện vì vương gia là ta lại cảm thấy tay mình đầy máu, thật bẩn! Đó đều là... máu của dân chúng!”

Lâm Bắc Phàm lập tức nắm chặt lấy tay nàng: “Như Sương, người nghĩ nhiều rồi! Không phải người tiếp tay cho giặc, người chỉ có lòng tốt nhưng lại làm hỏng việc mà thôi, xuất phát điểm của người tốt mà! Mất bò mới lo làm chuồng, thời gian vẫn chưa muộn! Chỉ cần người suy nghĩ cho kĩ, những năm này người chưa từng giết nhầm một người tốt nào...”

“Chưa từng, chắc chắn chưa từng!”

Mạc Như Sương kích động nói: “Trước khi giết người ta đều phải điều tra kĩ lưỡng, bọn chúng đáng bị giết thì ta mới ra tay! Bằng không ta sẽ thẹn với lương tâm của chính mình!”

“Thế thì không sao, nếu người đã không hổ thẹn với lòng mình thì người còn áy náy gì nữa?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Chương 284: Vẫn là những lời trước kia

Trong lòng Mạc Như Sương đã dễ chịu hơn rất nhiều.

“Nhưng công tử này, sau này ta phải làm thế nào đây?”

Đôi mắt Mạc Như Sương trở nên hoang mang: “Hiện giờ ta đã biết được bộ mặt thật của vương gia, nếu như còn tiếp tục làm việc cho hấn ta thì chẳng khác gì vẽ đường cho hươu chạy, không thể chấp nhận được! Thế nhưng nếu không làm việc cho vương gia nữa thì ta cũng chẳng biết phải làm gì... Đến

hắn ta cũng là một kẻ lừa lọc thì ta thực sự không biết có thể tin tưởng ai trên thế gian này nữa? Đại Võ còn cứu được hay chẳng? Dân chúng còn đường cứu hay chẳng?”

“Người có dự định gì không?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Ta muốn...”

Ánh mắt của Mạc Như Sương trở nên kiên định: “Ta muốn vạch trần bộ mặt thật của vương gia để người trong thiên hạ đều biết hắn ta là một kẻ giả nhân giả nghĩa, để mọi người không bị lừa gạt nữa!”

“Tuyệt đối không được!”

Lâm Bắc Phàm nói.

“Tại sao lại không được?”

Mạc Như Sương hỏi ngược lại.

“Bởi vì nếu người vạch trần bộ mặt thật của hắn ta thì thiên hạ sẽ đại loạn!”

“Thiên hạ đại loạn?”

Mạc Như Sương kinh ngạc.

Lâm Bắc Phàm đáp: “Chính vì đặc đạo thì được ủng hộ, thất đạo thì bị lên án! Nếu hắn ta đánh mất đạo nghĩa cơ bản nhất thì dân chúng sẽ không chung thành với hắn ta, thậm chí những anh hùng võ lâm đã từng rất thân thiết kia cũng sẽ bỏ hắn ta mà đi! Cứ thế, ngôi vị hoàng đế sẽ dần cách xa hắn ta nên chắc chắn hắn ta sẽ trở nên điên cuồng, được ăn cả ngã về không, chiến tranh sẽ nổi lên!”

“Một khi đã chiến tranh thì những phiên vương khác chắc chắn sẽ không làm thỉnh đầu, mấy nước xung quanh Đại Võ chắc chắn sẽ không chịu ngồi yên! Cứ thế Đại Võ ắt sẽ loạn lạc, thiên hạ ắt sẽ đại loạn!”

“Một khi thiên hạ loạn lạc thì dân chúng sao tránh khỏi cảnh lầm than!”

Mạc Như Sương chấn kinh.

“Hơn nữa môn phái của các người cũng sẽ bị ảnh hưởng!”

“Do ngươi tiết lộ con người thật của Kí Bắc vương nên chắc hẳn ta sẽ thẹn quá hóa giận và xử lí môn phái của ngươi và những bằng hữu thân thiết của ngươi đầu tiên! Thế nên ngươi tuyệt đối không được bồng bột!”

Trông mặt Mạc Như Sương trắng bệch!

Cứ nghĩ đến cảnh tượng bi thảm ấy là Mạc Như Sương lại cảm giác nàng như biến thành một tội nhân! Nàng thấy hổ thẹn trước ơn dưỡng dục của sư môn!

Mạc Như Sương kéo lấy tay Lâm Bắc Phàm như vớt được cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, đoạn bảo: “Giờ ta phải làm thế nào đây, mong công tử chỉ bảo cho ta!”

“Đương nhiên là tiếp tục giả bộ như không biết gì cả!”

Lâm Bắc Phàm nói.

“Nhưng mà lương tâm của ta khó mà yên được!”

Mạc Như Sương đau khổ nói.

“Ngươi thử nghĩ theo cách khác mà xem, ngươi cứ coi mình như một gián điệp bên cạnh vương gia!”

“Gián điệp?” Mạc Như Sương sửng sò.

“Làm một gián điệp đại diện cho người trong thiên hạ, làm việc vì dân chúng! Chỉ cần mai phục bên cạnh vương gia thì ngươi mới biết hẳn ta làm gì! Cứ thế chúng ta mới có đối sách tiêu diệt dã tâm của hắn ta!”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt nói: “Ngươi nghĩ như thế có phải dễ chịu hơn nhiều không?”

“Đúng thật là dễ chịu hơn nhiều rồi! Nhưng mà... ta thực sự sẽ làm được sao?”

Mạc Như Sương thấp thỏm: “Ta đã bị vương gia lừa biết bao nhiêu năm rồi, ta hoàn toàn không thể đấu lại hắn ta!”

“Có chuyện gì không hiểu thì ngươi có thể hỏi ta, ta sẽ giúp ngươi!”

Lâm Bắc Phàm nắm chặt lấy tay Mạc Như Sương.

Được đôi bàn tay ấm áp kia nắm lấy, lòng Mạc Như Sương bỗng thấy an toàn hơn rất nhiều.

Đúng vậy, không hiểu thì có thể hỏi công tử mà!

Công tử thông minh tuyệt đỉnh như vậy, lại tức trí đa mưu, chắc chắn sẽ đối phó được vương gia!

“Hơn nữa người làm thế còn có lợi ích lớn cơ!”

“Lợi ích gì?”

“Người tiếp tục mai phục thì có thể tiếp tục giúp ta lấy được tiền của Kí Bắc vương! Hết tiền thì thế lực của hần ta sẽ càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng yếu đi, biết đâu còn không cần người khác ra tay hần ta đã toi đời rồi!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười một cách đắc ý.

Mạc Như Sương bật cười: “Công tử, người xấu xa thật đấy!”

“Nam nhân không xấu xa thì nữ nhân không yêu mà!”

Mặt Mạc Như Sương thoát cái ửng đỏ. Nàng nghĩ ngợi một hồi rồi nói, giọng nói có phần oán trách: “Công tử, có phải người đã nhìn thấy con người thật của Kí Bắc vương từ lâu rồi không, thế nên người mới luôn lừa tiền của hần ta? Tại sao người không nhắc ta sớm hơn, có phải người vẫn luôn xem ta diễn trò hề không vậy? Người cười ta ngốc nghếch bị người khác lợi dụng sao?”

“Ta đã từng nhắc nhở người rồi, chỉ là các người không xem là thật mà thôi!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu và cười.

“Khi nào vậy?”

Mạc Như Sương thấy hơi hoang mang.

“Quên những lời trước kia ta nói với người rồi hả?”

Lâm Bắc Phàm nói một cách vô cùng nghiêm túc: “Muốn xác định xem một người có anh minh uy phong, có phải một minh chủ hay không thì đừng để ý ngày thường hần ta làm gì mà hãy để ý dưới sự cai trị của hần ta thì dân chúng họ sống như thế nào! Tình hình hiện giờ thì người thấy rồi đấy, dân chúng sống chẳng hề tốt, đâu đâu cũng thấy dân lưu lạc! Có vài chuyện nói nhiều cũng vô ích, chỉ có thể tận mắt nhìn thấy mới coi là thật!”

Chương 285: Phân Biệt Đối Xử

Mạc Như Sương gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Nếu lần này nàng không đến Đường Châu, không ghé qua đất của Kí Bắc thì có lẽ nàng sẽ bị lừa cả đời này và trở thành một công cụ cho Kí Bắc vương lợi dụng.

Mạc Như Sương nhìn gương mặt anh tuấn của Lâm Bắc Phàm, trong lòng nàng rục rịch, nói: “Công tử, ta có thể mượn bờ vai người một lát không, chỉ một lát thôi.”

“Đương nhiên là được, ta luôn luôn mở lòng với người!”

Lâm Bắc Phàm vươn tay ôm Mạc Như Sương vào lòng.

Hai người tựa sát vào nhau, cả hai đều có thể cảm nhận được hơi ấm từ đối phương, nghe được tiếng tim đập của nhau.

Điều ấy khiến Mạc Như Sương cảm giác như đã tìm được bến đỗ.

“Công tử, có người thật tốt biết bao!”

Đúng lúc ấy, phía xa xuất hiện một bóng người.

Mạc Như Sương giật mình, nàng xấu hổ dịch ra: “Công tử, ta về nghỉ ngơi trước đây!”

Hành động của nàng khiến Lâm Bắc Phàm bỗng thấy buồn vô cớ. Nữ tử thời xưa thường hay xấu hổ, mới nhìn thấy bóng người thôi đã “chuồn mất” rồi.

Con gái hiện đại đến hôn trước mặt mọi người thôi cũng chẳng ngại ngùng. Lâm Bắc Phàm ngoảnh đầu nhìn, hắn muốn xem xem ai phá hỏng chuyện tốt của hắn.

Hắn phát hiện đó là cái tên gốc ghéch Quách thiếu soái, hắn ta đang đi tới với một gương mặt trầm ngâm.

“Công tử, ta thấy lòng buồn bức, có chuyện muốn nói với người!”

Lâm Bắc Phàm ngửa mặt vô cùng, hắn nói: “Tối đêm rồi, hai người chúng ta đều là nam nhân, có gì đâu mà nói, bàn chuyện yêu đương hả? Về nhà của người đi!”

Quách thiếu soái: “...”

Ánh mắt hắn ta đầy vẻ mong chờ: “Công tử, nếu ngươi không nói chuyện với ta thì ta sẽ bám theo ngươi cả ngày, dù ngươi có đá ta thì ta cũng sẽ không bỏ qua ngươi đâu!”

Lâm Bắc Phàm kinh ngạc: “Đậu má! Ngươi ghê gớm thật đấy! Thôi được rồi, có gì thì ngươi nói thẳng luôn đi, ta xin được rửa tai lắng nghe!”

“Đa tạ công tử đã hiểu cho!”

Quách thiếu soái ngồi xuống rồi nói: “Ta quen biết cái tên tiên thiên truy sát chúng ta, hắn ta tên là...”

Lâm Bắc Phàm lập tức ngắt lời hắn ta: “Khoan đã, những chuyện này sự tử của ngươi đã nói cho ta biết rồi, hắn ta tên Mộc lão, là người của Kí Bắc vương, chắc chắn Kí Bắc vương phái hắn ta tới giết chúng ta! Ngươi bỏ qua phần này đi, nói chuyện chính!”

Quách thiếu soái há miệng mà chẳng thốt thành lời, hắn ta đành chịu: “Thế nhưng nếu không nói mấy thứ này thì tâm trạng của ta khó chịu lắm!”

“Nhưng mà tâm trạng của ta cũng đang khó chịu đây, mau nói chuyện chính, đừng có lè mà lè mè như nữ nhân nữa!”

Lâm Bắc Phàm bực dọc nói.

“Thôi được, ta nói chuyện chính!”

Quách thiếu soái đau khổ nói: “Công tử, ta chẳng ngờ vương gia mà ta vẫn luôn đi theo lại là một kẻ lừa đảo! Ta chẳng ngờ những gì ta vẫn luôn kiên trì và tin tưởng đều là sai lầm! Công tử, ngươi nói xem có phải ta có mắt không trông hay không?”

Lâm Bắc Phàm vỗ tay đáp: “Nói quá chuẩn luôn! Ngươi hồ đồ làm việc cho hắn ta biết bao nhiêu năm, đến giờ mới phát hiện ra hắn ta là một kẻ xấu xa, ấy chẳng phải có mắt không trông thì là gì?”

Quách thiếu soái: “Hự!”

Câu nói này như kiêu sát muối vào tim!

Quách thiếu soái cảm giác trái tim nguội lạnh của hắn ta càng lạnh lẽo hơn rồi!

“Đúng là ta có mắt không trông! Cứ nghĩ đến ta hồ đồ làm biết bao chuyện cho vương gia, rồi có thể đã có người phải chết vì ta là ta lại thấy đôi tay mình dính đầy máu tươi, thật dơ bẩn!”

Quách thiếu soái thở dài: “Ta còn chưa đầy hai mươi tuổi, tại sao ta lại phải chịu đựng những điều này?”

“Thiếu soái, người đừng nghĩ nhiều quá, nghĩ nhiều cũng chỉ tổ rước thêm phiền phức cho mình thôi!”

Lâm Bắc Phàm dịu dàng nhắc nhở.

“Công tử, người đang an ủi ta đấy à?”

Quách thiếu soái thấy cảm động. Song Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu: “Đừng có hiểu lầm, ta hoàn toàn không có ý đó!”

Quách thiếu soái: “...”

Lâm Bắc Phàm chỉ tay về phía xa: “Người có nhìn thấy con sông kia không?”

“Thấy, sao vậy?”

Quách thiếu soái thấy làm lạ.

“Đó là sông Kim Giang, nước sông chảy xiết, độ sâu ít nhất cũng phải ba trượng!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Nếu người thực sự nghĩ không thông thì cứ nhảy xuống đó, như thế thì mọi u sầu của người sẽ bay biến, đã thế người còn có thể chuộc tội!”

Quách thiếu soái: “Hự!”

Mẹ nó...

Ta đến tìm người để được nghe an ủi vậy mà người lại bảo ta đi nhảy sông! Người có còn tính người nữa không?

Lâm Bắc Phàm vỗ vai Quách thiếu soái: “Người yên tâm, cứ mạnh dạn mà nhảy, ta tuyệt đối sẽ không ngăn người lại đâu, cũng đừng để người khác có cơ hội cứu được người, người yên tâm mà chết nhé!”

Quách thiếu soái: “Hự!”

“Ta thấy làm người thì nên sống cho tốt!”

Quách thiếu soái tràn trề hi vọng sống, hắn ta nói: “Nhưng mà giờ ta biết phải làm gì đây? Lâm công tử, người học nhiều biết nhiều, dũng trí song toàn, người chỉ bảo ta đi có được không?”

“Mới này ta đã chỉ cho người rồi cơ mà?”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt nói.

“Chỉ rồi ư, có sao?”

“Chỉ rồi, ta chỉ cho người hai cách rồi đấy!”

Lâm Bắc Phàm giơ hai ngón tay lên một cách đầy kiên định: “Cách thứ nhất, người có thể thắt cổ tự tử! Cách thứ hai, người có thể nhảy sông tự sát! Hai cách này là hai cách không đau đớn nhất! Nếu người vẫn không thích thì có thể lấy kiếm của người rồi chém cổ mình, vừa đơn giản vừa nhanh gọn! Tự người chọn đi!”

Quách thiếu soái: “Đậu má!”

Nói tới nói lui, cuối cùng vẫn là bảo ta đi chết!

Rốt cuộc hai ta có thù hận gì mà người lại đối xử với ta như vậy? Quách thiếu soái thấy tuyệt vọng vô cùng, hắn ta cảm giác mình đã tìm sai người rồi!

Chương 286: Nữ Đế thật quá hiểu lòng hắn luôn

“Nghe ta an ủi, giờ người thấy thế nào?”

Lâm Bắc Phàm hí mắt cười rồi hỏi.

“Đa tạ công tử an ủi, trái tim ta càng nguội lạnh hơn rồi!”

Quách thiếu soái xoa lồng ngực buốt giá của mình rồi nói.

“Trời nóng, lạnh lại hóa tốt! Nhân lúc tim người lạnh thì trở về nghỉ ngơi đi, chúc người tối nay mơ thấy ác mộng nhé!”

Lâm Bắc Phàm vẫy tay.

Khóe miệng Quách thiếu soái co giật: “Cảm ơn công tử, ta về đây!”

Cuối cùng, dưới sự an ủi của Lâm Bắc Phàm, hai người Mạc Như Sương và Quách thiếu soái đều đã nghĩ thông và quyết định cải tà quy chính, đứng về phía Lâm Bắc Phàm, đồng thời tiếp tục giữ liên lạc giữa hai bên.

Lâm Bắc Phàm vui lắm, mặc dù hai người này hơi ngốc nhưng lại rất hữu dụng! Lừa ai cũng dễ!

Nhất là một nữ tử ngốc nghếch như Mạc Như Sương, Lâm Bắc Phàm cảm giác hẳn chẳng cần phải giờ mách khéo với nàng!

Chỉ cần dựa vào gương mặt này thôi cũng đủ khiến nàng làm mọi chuyện rồi!

“May mà gặp được ta, bằng không bị người ta bán còn giúp người ta kiếm tiền. Chi bằng đếm tiền cho ta còn hơn! Ít nhất ta chỉ lợi dụng mỗi mình ngươi thôi, những cái khác ta bỏ hết!”

Một ngày cứ thế trôi qua, Lâm Bắc Phàm trở lại kinh thành.

Nắng hạn gặp mưa rào, buổi tối hắn và Lý Sư Sư an ủi nhau, một đêm phong lưu là chuyện dĩ nhiên.

Ngày hôm sau, hắn lại lên triều.

Về mặt nữ đế hơn hờ, nàng nhìn Lâm Bắc Phàm, đoạn bảo: “Lâm ái khanh, quả nhiên ngươi không làm trẫm thất vọng! Buổi tối tới Đường Châu, ngày hôm sau đã giải quyết được loạn phản binh mà chẳng tốn chút binh lực nào! Đại Võ có ngươi đúng là may mắn!”

“Tất cả đều nhờ công lao của bệ hạ, vi thần không dám tranh công!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói.

“Lâm ái khanh, bước lên nghe chỉ!”

Nữ đế lớn giọng nói.

“Thần có mặt!”

Nữ đế: “Trong trận chiến giữa các tông sư, Lâm ái khanh đã dẫn đầu binh lính, tới khuyên hai vị tông sư rời khỏi kinh thành, từ đó làm giảm tỉ lệ thương vong, bảo vệ thể diện của triều đình ta!”

“Khi luyện binh trên sông, Lâm ái khanh đã kịp thời phát hiện có cao thủ nhúng tay phá hoại buổi diễn tập quân sự và đánh cắp túi khí của chúng ta, sau đó Lâm ái khanh đã bẩm báo với triều đình và giảm thiểu tổn thất cho triều ta, một lần nữa bảo vệ được danh dự của triều đình!”

“Tới nay, Lâm ái khanh lại giải quyết được loạn phản binh ở Đường Châu, công lao vô cùng to lớn!”

“Thế nên trẫm quyết định thăng chức quan cho Lâm ái khanh lên thành quan viên hàng chính tứ phẩm, tiếp tục đảm nhiệm tể tửu tại Quốc Tử Giám!”

“Ban thưởng trăm mẫu ruộng, hai vạn lượng bạc, mười viên trân châu Ngọc Long...”

Sau đó lại là một màn ban thưởng hào phóng.

Lâm Bắc Phàm đã quen với việc được thưởng, mà bách quan cũng vậy!

Tuy nhiên dù đã quen, song bách quan vẫn đổ kị vô cùng! Đã thế bọn họ còn vô cùng tức giận!

Cái tên khốn khiếp đó lại phát tài nữa rồi! Hơn nữa còn phát tài ngay dưới mí mắt của mình chứ!

Thế nhưng chẳng ngờ, bọn họ lại không có tư cách phản đối những công lao mà tên khốn khiếp ấy đã lập được trong thời gian gần đây!

Chỉ có thể nói tên hồ ly này các ngày càng khó đối phó!

Nữ đế ban thưởng xong, Lâm Bắc Phàm bèn lớn giọng nói: “Tạ bệ hạ!”

Nữ đế cười tươi rói: “Lâm ái khanh, ngươi chính là rường cột của nước nhà, trẫm rất coi trọng ngươi! Hi vọng ngươi có thể tiếp tục giữ vững sơ tâm, phấn đấu nỗ lực vì nước vì dân!”

“Vâng thưa bệ hạ! Giờ thần có chuyện muốn dâng tấu ạ!”

“Ái khanh có chuyện gì cứ việc nói!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu, hất lau nước mắt rồi nói: “Lần này thần được lệnh tới Đường Châu khuyên răn phản binh, ban

đầu đã định sẵn sẽ phải phái binh đi trấn áp, song những chuyện mà phản binh làm lại khiến thần cảm động vô cùng!”

“Mặc dù bọn họ đã giết tổng binh và các thiên tướng, song trong lòng họ vẫn luôn có Đại Võ, luôn xem mình là quân nhân của Đại Võ và không muốn rời đi! Bởi lẽ bọn họ biết sau khi rời đi thì sẽ thực sự trở thành phản quân!”

“Cuối cùng bọn họ thà chịu mười quân trượng của bốn quan chứ không chịu rời khỏi quân doanh! Những chiến sĩ đó trung thành, yêu nước và dễ thương xiết bao!”

Nữ đế gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

“Thế nhưng lại có người vì lòng tư mà tham ô quân lương của những chiến sĩ đó, không xem họ là người, còn đánh mắng chửi rửa, quả thực vô cùng độc ác, không thể dung thứ!”

“Những người như vậy không biết có bao nhiêu?”

“Bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay, hấn thành khẩn nói: “Phải biết rằng dân chúng là gốc rễ của một quốc gia, binh lính là nền tảng của một quốc gia! Nếu không bảo vệ lợi ích của các quan binh tướng sĩ thì về sau lòng quân sẽ không vững, sức chiến đấu thiếu hụt, lấy đâu ra năng lực mà bảo vệ Đại Võ, bảo vệ dân chúng? Vậy thì Đại Võ ta sẽ bị hủy hoại mất!”

“Ái khanh nói chí phải!”

Nữ đế gật đầu: “Thế ái khanh có đề xuất gì không?”

“Bắt buộc phải điều tra chặt chẽ tất cả các tướng sĩ! Một khi đã điều tra ra thì quyết không tha!”

Lâm Bắc Phàm hùng hồn nói: “Bên trên bất chính bên dưới ắt loạn! Vì thần cho rằng có thể bắt đầu điều tra từ binh bộ rồi triển khai ra toàn quân!”

Nữ đế mỉm cười: “Ái khanh nói có lí đấy! Nếu Lâm ái khanh đã đề xuất ra chuyện này thì giao cho Lâm ái khanh phụ trách đi, trăm tin người nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ và không làm trăm thất vọng!”

Lâm Bắc Phàm hơi bất ngờ, hấn còn chưa nói mà nữ đế đã giao nhiệm vụ này cho hấn rồi!

Thực sự...

Thực sự thì nữ đế quá hiểu lòng hần luôn!

Lâm Bắc Phàm hăm hờ nói: “Đa tạ bộ hạ, thần chắc chắn sẽ cung cúc tận tụy!”

Chương 287: Chính là ta này

Quan viên binh bộ thượng thư và binh bộ ai cũng hoảng loạn!

Nếu để cái tên khốn khiếp này phụ trách thì chắc chắn hần sẽ nhân cơ hội lục soát nhà của bọn họ, đây chính là vết xe đổ mà!

Hai lần lục soát liên tiếp, trộm vào cũng phải ngậm đắng nuốt cay mà đi ra!

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang lên tiếng, trông hần ta có hơi bối rối: “Bộ hạ, không thể được đâu ạ!”

“Sao lại không được? Chẳng lẽ không nên điều tra hay sao?”

Nữ đế nói.

“Nên điều tra, nhưng không nên giao cho Lâm tế tửu!”

“Trẫm thấy giao cho Lâm tế tửu được mà! Trước đây hần cũng đã điều tra mấy lần và làm rất tốt, cực kì xuất sắc! Một việc không thể giao cho hai người làm chủ được, thế nên trẫm để Lâm ái khanh xử lí!”

Nữ đế mỉm cười.

Lâm Bắc Phàm hăm hờ nói: “Bộ hạ thánh minh!”

Lý Khai Quang luống cuống: “Bộ hạ, thực sự không được đâu ạ...”

“Lý Khai Quang, người im miệng cho trẫm!”

Nữ đế quát: “Chuyện phản quân lần này trẫm còn chưa tính sổ với người đâu! Giờ người cứ năm lần bảy lượt ngăn cản, có phải người có vấn đề gì đó không?”

“Bộ hạ, bộ hạ hiểu làm thần rồi, thần vẫn luôn trung thành...”

“Im miệng cho trẫm, giờ người không có tư cách nói chuyện!”

Nữ đế lại quát Lý Khai Quang im miệng.

Bách quan ai nấy cũng bất ngờ, còn nữ đế thì nở mày nở mặt!

Từ lúc Lâm Bắc Phàm vào triều làm quan, nàng càng lúc càng có khí phách!

Bởi lẽ năng lực của Lâm Bắc Phàm quá mạnh, gần như cái gì hắn cũng biết và đã giúp nàng giải quyết được rất nhiều vấn đề nan giải, khiến nàng không còn phải phụ thuộc vào đám quan lại tham ô này nữa!

Không phụ thuộc nên tất nhiên nàng sẽ có khí phách hơn!

“Vậy nên chuyện này sẽ giao cho Lâm ái khanh xử lý! Ai dám gây cản trở thì chính là không nể mặt trẫm, trẫm quyết không tha!”

Nữ đế nói một cách uy nghiêm.

“Vâng thưa bệ hạ!”

Bách quan chỉ đành đáp vậy.

Sau khi có được quyền lực soát nhà, Lâm Bắc Phàm bèn tới bộ binh.

Để bày tỏ tấm lòng của hắn dành cho binh bộ thượng thư, Lâm Bắc Phàm quyết định bắt đầu lục soát từ nhà của hắn ta và lôi ra được số vàng bạc châu báu trị giá ba trăm năm mươi vạn lượng.

“Lý đại nhân, biết làm thế nào rồi chứ? Chắc là người không cần bọn quan phải nhắc nhở đâu nhỉ?”

Lâm Bắc Phàm đứng trước đồng vàng bạc châu báu, cười híp mắt và nói.

“Lâm Bắc Phàm, người phải quá đáng như thế thật à?”

Lý Khai Quang giận giữ nói.

“Lý đại nhân, coi người nói kìa... bọn quan đã nể mặt lắm rồi! Chỉ có lục soát nhà người thôi chứ cái mũ quan vẫn ở trên đầu người cơ mà, người còn bảo ta quá đáng nữa?”

Lâm Bắc Phàm tủi thân nói.

“Ta có quá đáng nữa thì cũng không bằng người!”

Lý Khai Quang càng điên tiết hơn: “Bồn quan chỉ tham ô ba trăm vạn lượng mà thôi, nhưng người thì tham ô cả ngàn vạn lượng đấy, người có tư cách gì mà dạy dỗ bồn quan?”

“Lý đại nhân, ta rất hiểu tâm trạng hiện giờ của người! Thế nhưng nếu người không phối hợp thì ta chỉ đành dâng tấu bẩm báo với bệ hạ để bệ hạ trị tội người thôi!”

“Trị tội ta?”

Lý Khai Quang cười đầy lạnh lùng: “Ai dám làm gì bồn quan? Phải biết rằng những năm này nếu không có ta quản lý binh bộ thì binh bộ đã lục đục từ lâu rồi! Một khi có người thay thế thì người có cũng được không có cũng chẳng sao!”

“Ai có thể thay thế được bồn quan chứ?”

Lý Khai Quang tự phụ nói. Lâm Bắc Phàm chỉ chính mình: “Ta này!”

Lý Khai Quang: “Người?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Chính là ta!”

Lý Khai Quang: “Người có tài có đức gì chứ?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hất xòe bàn tay ra: “Lý đại nhân, câu nói này của người non kém quá rồi! Người nói coi, với năng lực của bồn quan và những công hiến của bồn quan trong triều đình, tại sao bồn quan không thể ngồi lên vị trí ấy?”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang có hơi hoang mang, hắn ta bất giác nhớ đến những gì Lâm Bắc Phàm đã làm trong nửa năm nay.

Đề ra kế hoạch thôn mãng, chậm chậm thu tóm nước Đa La!

Phát minh ra thần khí phi thiên kinh khí cầu, thuyền đệm hơi, tăng cường sức mạnh quân sự cho Đại Võ!

Đề ra kế hoạch thả thế tử, nhân cơ hội làm suy yếu thế lực của Kí Bắc Vương!

Thuyết phục được hai tông sư, chuyên trận chiến giữa họ ra ngoài kinh thành, bảo vệ kinh thành, bảo vệ danh dự của triều đình!

Nhanh chóng báo tin giúp triều đình tiêu diệt được các cao thủ trong đợt diễn tập quân sự trên sông!

Giờ còn giải quyết vấn đề phản quân một cách nhẹ nhàng!

Đã thế hần còn từng bước nâng cao địa vị của mình khi tranh đấu với bách quan trong triều chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, tổng cộng hần đã được tăng năm cấp và trở thành quan hàng chính tứ phẩm, đây chính là biểu hiện cho năng lực của hần!

Lý Khai Quang bỗng nhận ra Lâm Bắc Phàm đúng là một người có năng lực, hần cũng có đủ công hiến để ngồi lên chức thượng thư.

Những cái khác thì không nói, nếu kế hoạch thôn mắng thành công giúp nữ đế thực hiện được sự nghiệp mở rộng lãnh thổ thì rất có thể hần sẽ được phong hầu, tăng liên tiếp ba cấp là điều dĩ nhiên!

Hiện giờ hần đã là quan hàng chính tứ phẩm rồi, nếu tăng thêm ba cấp nữa thì là quan hàng nhị phẩm!

Chẳng còn cách chức thượng thư bao xa nữa!

Lý Khai Quang nghĩ ngợi một hồi, trong lòng bỗng thấy hốt hoảng.

Chương 288: Đúng là độc mồm độc miệng

“Lý đại nhân, người nghĩ kỹ chưa?”

“Trước kia chưa có ai thay thế người nên bộ hạ mới nhẫn nhịn người, mắt nhắm mắt mở cho người làm ăn lung tung! Song hiện giờ bộ hạ không cần phải thế nữa, bởi lẽ bộ hạ đã có ta!”

“Ta có thể chia sẻ cùng bộ hạ, có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, hơn nữa còn giải quyết nhanh và tốt hơn người, ta hợp ý bộ hạ hơn người nhiều!”

“Đã thế ta còn do nữ đế đề bạt, có thể nói ta còn hơn cả thân tín của bộ hạ ấy chứ!”

“Người nói nếu phải chọn thì bộ hạ dùng ta hay dùng người?”

Mặt Lý Khai Quang đỏ đầy mồ hôi.

“Thế nên tình hình hiện giờ rất rõ ràng rồi...”

Lâm Bắc Phàm hí mắt cười, đoạn bảo: “Dựa vào sự ưu ái mà bệ hạ dành cho ta cùng với năng lực của mình, chắc chắn ta sẽ được thăng chức! Thế nhưng cái chức thượng thư này có sáu vị trí và đều bị các người chiếm cứ, kiêu gì thì cũng phải có một người nhường chỗ thôi, người nói xem có phải hay không? Trước mắt thì đây là một cơ hội tuyệt hảo luôn còn gì?”

Lý Khai Quang kinh ngạc nói: “Người đã để mắt đến vị trí binh bộ thượng thư rồi ư?”

“Hiện giờ bốn quan vẫn chưa có hứng thú, nhưng...”

Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu, nhỏ giọng bảo: “Nếu như Lý đại nhân không phối hợp thì bốn quan cũng không để bụng việc ngồi lên vị trí này sớm hơn đâu! Binh bộ không phục, quân đội không phục?”

Lâm Bắc Phàm khẽ cười, ánh mắt hẩn trở nên nghiêm túc: “Bốn quan có cách để khiến các người... phải phục!”

Mồ hôi trên mặt Lý Khai Quang càng lúc càng nhiều, trông sắc mặt hẩn ta trắng bệch.

Lâm Bắc Phàm lại bảo: “Lý đại nhân, người có tin hay không, bốn quan có thể lục soát và ăn chặn tất cả các quan văn võ trong triều mà vẫn bình an vô sự đấy!”

Lý Khai Quang sợ đến mức run lấy bẫy, lưng áo hẩn ta ướt đầm mồ hôi, hai chân cũng mềm nhũn!

Nếu không đỡ bàn thì e là hẩn ta đã ngã lăn ra đất rồi!

“Hiện giờ người biết phải làm thế nào rồi chứ, hả Lý đại nhân?”

Lâm Bắc Phàm vỗ vai Lý Khai Quang: “Sau đêm nay mà ta chưa thấy đồ thì người khỏi cần cái mũ quan trên đầu mình luôn đi, mạng cũng khỏi cần luôn, bốn quan giúp người thu dọn!”

Nói đoạn, Lâm Bắc Phàm lại hùng hổ đi lục soát phủ của một quan viên khác.

Còn Lý Khai Quang thì nhắm chặt mắt một cách đầy tuyệt vọng: “Người đâu, mang chỗ vàng bạc châu báu này đến... Lâm phủ!”

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm không ngại khổ đi lục soát từng nhà một. Quan viên binh độ chỉ giám giận chứ không giám nói!

Cứ nghĩ đến số tiền kiếm được trong nửa đời người tất cả đều chui vào túi của cái tên khốn khiếp kia là tim bọn họ lại rỉ máu!

Bọn họ thậm rửa tám đời tổ tông nhà Lâm Bắc Phàm! Những quan viên khác thì vừa đồng tình vừa lưỡng lự!

Lại có quan viên của một bộ khác bị lục soát nhà!

Trước kia là công bộ, giờ thì là binh bộ, cách ngày bọn họ bị lục soát còn xa chăng? Sao triều đình lại dẫn cái mớ tai hại này về không biết?

Còn dân chúng khi biết được chuyện này thì lắc đầu đầy thất vọng.

“Toàn là một giuộc tham quan!”

“Người sau còn tham hơn cả người trước!”

“Tham hết cái này lại tham sang cái khác, bao giờ thì mới kết thúc đây?”

“Khi nào thì dân chúng mới được sống một cuộc sống tốt đẹp đây?”

“Đại Võ hết đường cứu rồi, trời sắp sập rồi!”

Có lẽ người vui mừng duy nhất chỉ có Lâm Bắc Phàm!

Lần này hắn đã thu được tổng cộng một nghìn sáu trăm vạn lượng, hầu bao của hắn nhanh chóng đầy căng!

Phải biết rằng đây mới chỉ là binh bộ thôi, hắn còn chưa lục soát chỗ của quân đội và các tướng lĩnh đâu! Lâm Bắc Phàm nhắm tính, ít nhất hắn cũng phải thu được một nghìn vạn lượng từ quân đội!

Có điều phần lớn quân đội và các tướng lĩnh đều nằm rải rác khắp cả nước để bảo vệ quốc thổ nên hắn chỉ có thể từ từ tìm

cơ hội ra tay thôi. Song tướng lĩnh ở kinh thành thì hẳn có thể xử lí trước!

Cứ thế, hẳn lại thu thêm bốn trăm vạn nữa, tổng cộng là hơn hai nghìn vạn lượng!

Vào lúc Lâm Bắc Phàm đang hí hứng thì tiểu quận chúa đã tìm đến nữ đế và chia sẻ những gì mình nghe ngóng được cho nàng.

“Nữ đế tỷ tỷ, người có biết Lâm Bắc Phàm thuyết phục phản quân kiểu gì không?”

Tiểu quận chúa ra vẻ thần bí.

“Thuyết phục kiểu gì?”

Nữ đế vừa xem tấu chương vừa nói: “Nghe hạ nhân bẩm báo thì hẳn đã có một hiệp ước với thủ lĩnh phản quân. Lâm ái khanh thả đối phương, còn phản quân thì trở về với quân đội! Có điều còn nhiều chi tiết vẫn chưa rõ ràng, người kể cho trẫm nghe được không?”

“Đương nhiên là được rồi, để ta kể cho nữ đế tỷ tỷ nghe!”

Tiểu quận chúa bèn nói liên thoảng, kể lại quá trình Lâm Bắc Phàm thuyết phục phản quân.

“Nếu các người rời đi thì nam nhân mà các người thù hận nhất sẽ có cơ hội ngủ với vợ của các người, đánh con của các người, bắt nạt mẹ các người, chiếm trọn tài sản, nhà cửa và ruộng đất của các người. Sau đó chúng sẽ chế nhạo các người chẳng có thứ gì cả... Ồm... hẳn đã dọa phản quân vậy đấy!”

Nữ đế nghe xong không khỏi bật cười: “Cái miệng của Lâm ái khanh độc ác thật đấy, làm gì có tên nam nhân nào chịu cho được!”

“Ừm! Lại chả, lúc ấy nhiều người gục ngã lắm!”

Hai nữ tử bèn cười phá lên.

Chương 289: Đế vương chi tâm

Song nói mãi, tiểu quận chúa bỗng thấy cụt hứng: “Cơ mà lúc trở lại, chúng ta lại gặp phải rất nhiều dân lưu lạc! Bọn họ đều

đến từ Kí Bắc, do Kí Bắc vương có thêm một đám giặc cỏ chuyên đi cướp bóc, bọn chúng dai như đĩa ấy. Dân chúng không sống nổi nữa nữa chỉ đành tha hương cầu thực, tới nơi khác để mưu sinh, nhìn đáng thương lắm!”

Tiếp đó, hai mắt tiểu quận chúa sáng lên, hai tay nàng túm lấy nữ đế, đoạn nói một cách tràn trề hi vọng: “Nữ đế tỷ tỷ, người là quân chủ của một nước, người mau phái người đi bắt hết bọn chúng lại, như thế thì dân chúng ở Kí Bắc có thể sống yên ổn rồi!”

Nữ đế gật đầu, tâm trạng của nàng rất phức tạp: “Trẫm biết rồi!”

Thực ra nàng đã hay chuyện này từ lâu, thế nhưng chân chừ mãi chưa có hành động gì.

Bởi lẽ nàng còn đang nghi ngờ Kí Bắc vương chính là kẻ đứng đằng sau chuyện này, hắn ta thiếu tiền nên mới “tát ao bắt cá” như vậy.

Bằng không tại sao đến giờ mà hắn ta vẫn làm thịnh, quan viên bên Kí Bắc cũng chẳng thấy bấm báo về chuyện này?

Dân lưu lạc không có liên quan gì đến Kí Bắc vương, có đánh chết nàng cũng không tin chuyện này! Hơn nữa hiện giờ nàng muốn quản cũng không có cách để quản!

Mặc dù trên danh nghĩa Kí Bắc vẫn là của Đại Võ, song thực chất nó đã biến thành địa bàn của Kí Bắc vương và bị hắn ta cai trị như một nước thuộc một nước.

Quan viên triều chính bên đó đã bị đồng hóa hết thảy và chỉ nghe lời của vương gia, bên cạnh đó còn ăn chặn rất nhiều tiền thuế.

Dù nàng có hạ lệnh tiêu diệt thì hắn ta cũng sẽ bằng mặt không bằng lòng, biến chuyện lớn thành chuyện bé, thành chuyện bé rồi thì coi như chẳng có gì cả.

Vẫn còn một điểm nữa là nàng cũng không muốn quản. Kí Bắc loạn lạc mới tốt!

Kí Bắc mà loạn lạc thì Kí Bắc vương sẽ mất lòng dân, như vậy mới có lợi cho sự cai trị của nàng!

“Tiểu Vân Oanh, người về trước đi, chuyện này trẫm sẽ xử lý!”

Nữ đế dịu dàng nói.

“Ồ, thế ta về đây, nữ đế tử tử bảo trọng nhé!”

Tiểu quận chúa rời đi, đôi mắt sáng thoáng vẻ thất vọng.

Sau khi tiểu quận chúa rời đi, nữ đế bèn trầm ngâm hồi lâu.

Nàng tự cười chế giễu: “Mặc dù trăm ngời trên ngai vàng nhưng suy cho cùng trăm vẫn không thể vô tình như một vị quân vương được!”

“Người đâu, truyền lệnh của trăm đến tri phủ Đường Châu, Lưu Châu, bảo bọn họ tiếp nhận dân lưu lạc và cứu giúp họ, sắp xếp ruộng đất cho họ!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Trên nóc nhà hoàng cung có một thân ảnh màu trắng mơ hồ đang mỉm cười và quan sát tất cả.

Lúc này, tiểu quận chúa đã về tới Lâm phủ.

Lâm Bắc Phàm mới lục soát nhà xong xuôi nên đang rất vui: “Tiểu quận chúa, nhìn quận chúa có vẻ buồn bực nhỉ! Quận chúa nói chuyện không vui của mình đi để cả nhà cùng vui nào?”

“Đừng trêu chọc nữa, giờ tâm trạng ta đang không được tốt!”

Tiểu quận chúa ngồi xuống bậc thềm đá, hai tay chống má, giọng nói đượm vẻ u sầu: “Ta cảm giác nữ đế tử tử thay đổi rồi!”

Lâm Bắc Phàm khựng người: “Thay đổi gì?”

“Trước kia trong lòng nàng có dân chúng! Ta nói cho nàng dân chúng ở đâu không sống tốt là nàng vô cùng tức giận, còn nghĩ cách để giải quyết nữa! Nhưng giờ ta kể chuyện dân lưu lạc ở Kí Bắc cho nàng mà nàng lại cứ dừng dừng như không để vào mắt chuyện đó ấy! Nàng thay đổi thật rồi, đó không còn là nữ đế tử tử nhân từ phúc hậu của ta nữa!”

Tiểu quận chúa cực kì buồn bã.

“Chuyện này bình thường mà, sau khi ngồi lên ngai vàng thì dù có là người đơn thuần cũng sẽ thay đổi thôi.”

Lâm Bắc Phàm nói: “Bởi lẽ trong lòng nàng đã không còn chính nàng nữa mà là cả thiên hạ! Nếu có năng lực còn đỡ, không có năng lực thì quả thực là một mầm hại cho quốc gia! Thế nên nàng phải suy nghĩ thật kỹ lưỡng trước khi đưa ra mỗi một hành động hay mệnh lệnh! Bằng không một khi làm sai thì rất nhiều người sẽ phải chịu tội theo!”

“Hóa ra là vậy!”

Tiểu quận chúa gật đầu, trông nàng như đang suy nghĩ gì đó.

“Nói thật thì lưu dân ở Kí Bắc khó để xử lý lắm! Chuyện này còn liên quan đến rất nhiều vấn đề, không đơn giản như người nghĩ đâu! Chỉ một hành động nhỏ thôi nhưng có thể sẽ khiến toàn thiên hạ loạn lạc! Thế nên bệ hạ không hành động mù quáng là đúng đắn!”

Tiểu quận chúa thở phào, nàng nhảy cẫng lên, nhìn Lâm Bắc Phàm và thành khẩn nói: “Lâm Bắc Phàm, cảm ơn người! Lần nào nghe người nói xong tâm trạng ta cũng dễ chịu hơn hẳn!”

“Thế thì hay rồi!”

Lâm Bắc Phàm xoa đầu tiểu quận chúa, hân cười: “Về sau có chuyện gì không vui thì cứ tìm ta, ta sẽ luôn luôn lắng nghe người!”

Tiểu quận chúa cảm giác bàn tay ấy thật ấm áp xiết bao.

Nàng ngẩng đầu, hỏi một cách đầy mong chờ: “Lâm Bắc Phàm, liệu có một ngày... người sẽ thay đổi không?”

“Không, chắc chắn không!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu ngay tắp lự.

“Sao có thể, đến nữ đế cũng thay đổi cơ mà!”

“Ta khác, bởi lẽ tham chính là hình tượng của ta!”

Lâm Bắc Phàm nói một cách nghiêm túc: “Không quan tâm đến quá khứ, hiện giờ và tương lai ta vẫn luôn là một thiếu niên tham tiền, sẽ không thay đổi một chút nào hết!”

Tiểu quận chúa: “...”

Chương 290: Có người tới cửa

Tiểu quận chúa tức giận: “Cái tên khốn khiếp nhà ngươi, đến tham tiền mà ngươi cũng nói một cách hiên ngang như thế, đúng là không biết liêm sỉ! Sớm muộn cũng có một ngày ta phải báo cáo ngươi với nữ đế tỷ tỷ, bảo ngươi là một tên tham quan!”

Lâm Bắc Phàm đau lòng nói: “Nếu chuyện này của ta mà bị bại lộ thì ta chỉ đành rời khỏi Đại Võ thời, chúng ta sẽ không có cơ hội gặp nhau nữa!”

Tiểu quận chúa bỗng hoảng hốt, nàng túm lấy cánh tay Lâm Bắc Phàm: “Đừng đi, ta không nói đâu được chưa?”

“Được rồi, ta không đi nữa, cười một cái đi xem nào!”

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm lại trở về bình thường, hắn vươn ngón tay chọc má tiểu quận chúa, đàn hồi, trông thật đáng yêu!

Tiểu quận chúa tức lắm, nàng trừng mắt nhìn hắn.

Trông hắn như đang coi nàng là một con nhóc vậy.

Tiểu quận chúa đánh lên ngón tay tinh quái của Lâm Bắc Phàm, đoạn nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp: “Dám bắt nạt ta cơ à? Ta cho ngươi hay, ta từng uống máu người đấy, ngươi có sợ không?”

Lâm Bắc Phàm hừ một tiếng: “Ý ngươi là chảy máu chân răng chứ gì, ta cũng uống rồi!”

Tiểu quận chúa: “...”

Nàng tiếp tục uy hiếp: “Ta còn từng ăn thịt người cơ, sợ không?”

Lâm Bắc Phàm cười xùy: “Ý ngươi là bánh bà xã * chứ gì, cũng ngon phết, ta ăn rồi!”

*Bánh bà xã: một loại bánh truyền thống ở Quảng Đông

*Bánh bà xã: một loại bánh truyền thống ở Quảng Đông

Tiểu quận chúa hét lớn: “Sai!”

“Thế thì chắc là phôi phu thê * rồi! Nếu còn không phải thì chắc là thịt kho Đông Pha, ha ha!”

*Phôi phu thê: một món ăn phổ biến ở Tứ Xuyên

*Phôi phu thê: một món ăn phổ biến ở Tứ Xuyên

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười đầy đắc ý.

Tiểu quận chúa bực mình: “Tại sao ngươi biết hết vậy?”

“Ngươi mở miệng ra là ta biết ngươi muốn ăn gì rồi!”

Tiểu quận chúa tức đến mức siết chặt nắm đấm: “Đáng ghét! Ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi cơ hội xem thường ta đâu! Bỏn quận chúa thề sớm muộn sẽ có một ngày bỏn quận chúa trưởng thành và đánh bại ngươi bằng trí tuệ của mình!”

“Không cần phiền phức vậy đâu, chỉ cần ngươi ăn cho đủ béo là không ai có thể xem thường ngươi!”

Tiểu quận chúa lại tức điên lên: “A!”

Lúc hai người đang tranh cãi thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Đại Lục, đi mở cửa!”

Lâm Bắc Phàm gọi.

Tiểu quận chúa chép miệng bảo: “Sur Sur tỷ tỷ vừa ra ngoài mua đồ rồi, Đại Lục, Như Sương tỷ tỷ với Quách thiếu soái cũng ra ngoài cùng! Hai ông hòa thượng thì tới chùa giờ vẫn chưa về, trong viện chỉ còn hai ta thôi!”

“Hóa ra là vậy, chẳng trách lại yên tĩnh đến thế! Ta tự đi mở cửa vậy!”

Lâm Bắc Phàm chỉnh đốn trang phục rồi thông thả bước ra cổng.

Thời gian một nén nhang trước.

Có một lão giả đầu tóc bạc phơ đã tới Lâm phủ.

“Đây chắc là phủ đệ của tể tửu đại nhân rồi!”

Lão giả lấy mấy tập sách bìa xanh lam ra, động tác cẩn thận vô cùng: “Hi vọng chuyến này thuận lợi! Nếu được tể tửu đại nhân chú ý đến thì tâm huyết cả đời này của lão phu sẽ có hi vọng!”

“Nhưng ông ời, mặc dù người ta là trạng nguyên đỗ cả tam nguyên, giờ còn lên làm tể tửu Quốc Tử Giám đức cao vọng trọng, trở thành tấm gương cho kẻ đọc sách khắp thiên hạ, nhưng nghe người ta bảo hần là một tên tham quan đây! Trước kia khi chúng ta tới thăm những đại nho khác, không có đủ

ngân lượng thì không được vào cửa! Lần này... liệu có được hay không?”

Đó là câu nói của một nữ tử khoảng tầm hai mươi tuổi.

Nàng chỉ mặc bộ trang phục màu trắng xen tím bình thường, trên mặt không trang điểm, mái tóc dài đen tuyền chỉ được buộc bằng một sợi dây trắng và thả đến tận eo. Song ngũ quan của nàng tinh tế và dịu dàng, trông đẹp và thoát tục.

“Cứ phải thử mới biết được!”

Lão giả nói: “Đại lang, ngươi đi gõ cửa, phải cung kính vào đây!”

“Vâng thưa phụ thân!”

Đáp lời là một người khác, khoảng độ bốn mươi tuổi, trên mặt để râu, trông có vẻ thành thực ôn trọng.

Hắn ta đội mũ rồi tiến lên gõ cửa.

Gõ vài lần xong thì cửa mở, bọn họ trông thấy một thiếu niên tuấn mĩ: “Các người có chuyện gì?”

Người trung niên lập tức chấp tay: “Xin chào tiểu ca! Tại hạ là Lý Ngọc Lang, đây là cha của ta Lý Nhã Trân, tiểu nữ Lý Ngọc Tâm! À đúng rồi, cả nhà chúng ta hành nghề y, có việc muốn tới cậy nhờ tế tửu đại nhân, làm phiền người chuyển lời giúp!”

Lâm Bắc Phàm thấy hơi bất ngờ, các người gõ cửa nhà ta mà lại không biết ta là ai hả? Xem ra không phải là người vùng này rồi!

Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu nhìn hai người phía sau, trên mặt vị lão giả kia đầy nếp nhăn, chắc cũng khoảng sáu, bảy mươi tuổi rồi.

Trong lúc loạn lạc mà vẫn sống được đến tuổi này thì quả thực chẳng hề dễ dàng.

Còn nữ tử kia mặc dù trang phục bình thường nhưng trông xinh đẹp thoát tục như đoá phù dung. Lại là một nữ tử tuyệt sắc khiến Lâm Bắc Phàm phải nhìn thêm một lúc.

Lúc này, hai người họ đang chấp tay và mỉm cười với hắn, nom khách sáo vô cùng.

Lâm Bắc Phàm nhướn mày, hình như hần phát hiện ra một trò chơi thú vị, bèn cười: “Các người tìm tể tử có việc gì?”

“Là thế này!”

Lý Ngọc Lang nghiêm túc nói: “Cha ta hành nghề y đã được hơn sáu mươi năm, từng thấy không ít những chứng bệnh phức tạp hiếm gặp và cũng từng cứu rất nhiều người. Ông ấy đã viết hết những gì cả đời này mình học được trong cuốn sách “Nghề y nhà họ Lý” với mong muốn có thể lưu truyền y đạo, tiếp tục cứu thế cứu người! Thế nhưng do danh tiếng nên quyền sách này mãi vẫn không thể xuất bản! Vậy nên ông muốn nhờ tể tử đại nhân xem giúp, giúp đỡ quyền sách này của chúng ta! Nếu được thì xuất bản!”

Chương 291: Xấu hổ muốn chết

Lâm Bắc Phàm hiểu ý của bọn họ.

Bọn họ muốn xuất bản sách y của mình, nhưng lại không có danh tiếng nên không ai nhận làm, người ta cũng cần kiếm tiền mà! Thế nên lúc này bọn họ chỉ còn cách là nhờ những đại nho có danh tiếng hoặc là kẻ đọc sách nào đó đánh giá cuốn sách này, như thế thì cuốn sách sẽ nổi hơn và sẽ được người ta nhận xuất bản.

Lâm Bắc Phàm chính là một kẻ đọc sách nổi danh! Hơn nữa hần còn là tể tử Quốc Tử Giám đức cao vọng trọng! Nếu như được hần đánh giá thì việc xuất bản cuốn sách chẳng còn là vấn đề nữa, bảo đảm bán chạy!

“Sách y à?”

Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Ồm... đây!”

Lý Ngọc Lang lấy sách trong tay cha mình rồi trịnh trọng đưa cho Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm đọc mấy trang rồi nói: “Tể tử đại nhân trăm công nghìn việc, không có thời gian gặp các người! Ta sẽ đưa cuốn sách này cho ngài ấy xem, còn ngài ấy có đồng ý đánh giá hay không thì ta không chắc đâu!”

“Đương nhiên rồi đương nhiên rồi, làm phiên tiểu ca rồi!”

Bọn họ khách sáo nói.

“Chuyện nhỏ thôi mà!”

Lâm Bắc Phàm phát tay.

Hắn đang định đóng cửa thì Lý Ngọc Lang lại bảo: “Khoan đã, tiểu ca!”

Lý Ngọc Lang lôi hai thỏi bạc ra rồi dúi vào tay Lâm Bắc Phàm.

“Đây là chút tâm ý của chúng ta, mong người nhận cho!”

Lâm Bắc Phàm khựng người, đây là lần đầu tiên hắn được rút lót chút tiền cõn con như vậy, đúng là chẳng bỏ nhét kê răng!

Lâm Bắc Phàm chơi đùa hai thỏi bạc trong tay, đoạn mỉm cười: “Được! Ba ngày sau các người lại tới đây!”

“Đa tạ tiểu ca!”

Bọn họ khom người, đồng thanh nói, sau đó hãy còn khom mãi cho đến khi Lâm Bắc Phàm đóng cửa.

“Hi vọng lần này thuận lợi! Trong những người mà chúng ta gặp thì vị tiểu ca này dễ nói chuyện nhất, chắc sẽ không làm khó chúng ta đâu!”

Lý Ngọc Lang nói.

“Chúng ta về đi đã, ba hôm sau lại tới!”

Lão già bảo.

“Vâng, phụ thân (ông)”

Ba người chậm chậm rời đi.

Trước khi đi nữ tử kia còn ngoảnh đầu nhìn, nàng cứ cảm giác thiếu niên vừa rồi hơi kì lạ!

Vẻ đẹp của hắn và khí chất của hắn không phải là kiểu mà nàng thường hay thấy, nàng không khỏi ngẫm thêm một chút!

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm đã cầm cuốn sách y trở lại.

“Người cầm cái gì kia?”

Tiểu quận chúa tò mò hỏi.

“Sách y đây!”

Lâm Bắc Phàm vừa giở sách vừa nói: “Mới nãy có người cho ta một lượng bạc, mong ta có thể đánh giá cuốn sách này để tiện bề xuất bản!”

Tiểu quận chúa kinh ngạc: “Một lượng bạc mà cũng dám đút lót hả, tên của người rẻ mặt vậy sao?”

“Thì chẳng thế, lần đầu tiên ta nhận được một số tiền ít như vậy đó!”

Lâm Bắc Phàm ném thỏi bạc trong tay cho tiểu quận chúa: “Cho người mua kẹo mà ăn!”

Tiểu quận chúa nhận lấy thỏi bạc, nhìn dáng vẻ đọc sách của Lâm Bắc Phàm, nàng lại hỏi: “Người định đánh giá thật đấy à?”

“Để xem đã, dù sao ta cũng đang rảnh mà! Nếu như viết ỏn thì ta cũng không ngại viết cho họ đâu!” Lâm Bắc Phàm cúi đầu, vừa đọc sách vừa nói.

Cứ thế, thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh.

Một nhà ba người kia lại tới tìm Lâm Bắc Phàm, họ gõ cửa.

Lần này người mở cửa là Đại Lực, trông thấy ba người lạ hoắc, hắn ta bèn hỏi: “Các người là ai? Có chuyện gì?”

Lý Ngọc Lang bèn chấp tay cung kính nói: “Ba hôm trước chúng ta có chuyện muốn nhờ Lâm phủ, muốn gặp tể tử đại nhân! Khi ấy tể tử đại nhân không có nhà, có một vị tiểu ca đã ra gặp chúng ta và bảo chúng ta hôm nay tới! Không biết vị tiểu ca đó đâu rồi?”

“Tiểu ca?”

Đại Lực lẩm bẩm.

“Là một thiếu niên trông vô cùng tuấn tú, khoảng hai mươi tuổi.”

Lý Ngọc Lang vội nói.

Đại Lực chớp mắt, người có thể coi là tuấn tú, ngoài thiếu gia nhà hắn thì chỉ còn Quách thiếu soái thôi, trông hắn ta cũng được!

Còn có một tiểu hòa thượng nữa, nom cũng trắng trẻo mà thôi!

Ba hôm trước bọn họ đều không có ở nhà, chắc là chỉ có thiếu gia ở nhà thôi!

“Các người đợi một lát, để ta vào bẩm báo!”

“Vất vả rồi!”

Không đến ba phút sau, Đại Lực lại đi ra.

“Các người theo ta vào đi!”

Ba người kia bèn đi theo sau Đại Lực vào Lâm phủ, bọn họ chẳng dám nhìn linh tinh, và cũng chẳng dám hỏi gì.

Cuối cùng, bọn họ tới một hoa viên và trông thấy vị tiểu ca hôm nọ gặp được.

“Lại gặp mặt rồi!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Xin chào tiểu ca!”

Ba người lập tức chấp tay hành lễ.

“Gì mà tiểu ca? Các người xưng hô nhầm hết rồi! Đây là Lâm Bắc Phàm, chủ nhân của Lâm phủ, các người phải gọi là Lâm đại nhân hoặc tể tửu đại nhân!”

Tiểu Thúy bất mãn nói.

“Người người người... người chính là tể tửu đại nhân?”

Ba người kia há hốc miệng.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Ôi chao!”

Chân ba người kia đã mềm nhũn.

Chẳng ngờ vị tiểu ca mới gặp kia lại là tể tửu đại nhân mà bọn họ cực lực tìm kiếm!

Nếu biết trước thì bọn họ đã tỏ ra cung kính hơn rồi! Lại còn gọi người ta là “tiểu ca” nữa, đúng là bất lịch sự!

Nhất là Lý Ngọc Lang, hẳn ta đã nhét bạc cho tể tửu đại nhân, đúng là một hành động bất kính!

Giương mặt hăn ta đầy vẻ xấu hổ, đến cả cái chết hăn ta cũng đã chuẩn bị xong!

Chương 292: Lật đổ định kiến sai lầm

Lâm Bắc Phàm vô tâm bật cười ha ha.

Mọi người đều trừng mắt nhìn hăn, chắc chắn là hăn lại giở trò chứ gì!

“Tể tửu đại nhân, trước kia là chúng ta thất lễ, mong đại nhân lượng thứ...”

Ba người vội vã chấp tay khom người, thành khẩn xin lỗi.

“Không sao, chuyện nhỏ thôi, chúng ta nói chuyện cuốn sách y đi!”

Lâm Bắc Phàm phát tay tỏ vẻ không để bụng.

“Tể tửu đại nhân, đại nhân thấy cuốn sách đó thế nào?”

Lão già kích động hỏi, hai người khác cũng mong chờ.

“Ta đã đọc cuốn sách đó rồi, rất chi tiết, gần như bao gồm tất cả những kiến thức ngành y, về mặt tổng thể thì khá được!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Ánh mắt ba người kia sáng lên.

“Thế nhưng vẫn có một vài vấn đề! Nếu như không giải quyết những vấn đề này thì ta sẽ không đánh giá cho các người, bởi lẽ làm thế sẽ tổn hại đến thanh danh của ta!”

Lâm Bắc Phàm lại bảo.

Trong lòng ba người kia bỗng trở nên nặng nề...

Chẳng lẽ chuyện này lại trắng tay sao?

Lão già chấp đôi tay run rẩy lại rồi cung kính hỏi: “Tể tửu đại nhân, xin hỏi đó là vấn đề gì ạ?”

Lâm Bắc Phàm mở sách y ra, nói: “Ví dụ như chỗ trăm bạc thử độc này có vấn đề!”

“Đó là vấn đề gì?”

Mạc Như Sương ngồi bên cạnh lấy làm lạ hỏi: “Người trong giang hồ như chúng ta ra ngoài luôn đem theo một chiếc trâm bạc, lúc ăn đồ ăn bên ngoài thì lấy trâm bạc để thử độc, thử đầu trúng đây!”

“Đúng vậy đó thừa đại nhân!”

Mấy người Lý Ngọc Lang gật đầu.

“Vấn đề này rất nghiêm trọng!”

Lâm Bắc Phàm nghiêm túc nói: “Thực chất nguyên lí của trâm thử độc chính là phản ứng hóa học giữa lưu huỳnh và bạc, do đó cây trâm mới biến thành màu đen!”

“Thế nhưng có rất nhiều thứ tuy không mang độc nhưng vẫn có thể khiến trâm biến thành màu đen! Ngoài ra còn có rất nhiều loại kịch độc không chứa lưu huỳnh nên không thể dùng trâm bạc để kiểm tra được!”

“Vậy nên công dụng của việc thử độc bằng trâm bạc là có hạn, không đủ để chứng minh!”

“Nếu các ngươi không tin thì chúng ta có thể thử!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Ai có trâm bạc?”

“Công tử, ta có!”

Mạc Như Sương tiện tay rút cây trâm bạc của nàng ra rồi đưa cho Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm lại gọi: “Đại Lục, đi lấy một quả trứng gà thối ra đây!”

“Vâng thưa thiếu gia!”

Sau đó Lâm Bắc Phàm cho trâm bạc vào lòng đỏ trứng. Chỉ một lát sau, trâm bạc dần dần biến thành màu đen, mọi người nhìn mà kinh ngạc vô cùng.

“Cây trâm đã biến thành màu đen rồi này?”

“Quả trứng gà này có độc hả?”

Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa lắc đầu: “Quả trứng gà này là trứng là mà ngày thường chúng ta vẫn hay ăn, không hề có độc, nhưng vẫn có thể khiến trâm bạc biến thành màu đen! Ngươi còn dám nói trâm bạc có thể thử độc không?”

“Tế tử đại nhân dạy phải!”

Lão già vội vàng chấp tay.

“Chỗ này cũng có vấn đề!”

Lâm Bắc Phàm lại chỉ vào một đoạn trong sách: “Hút nọc độc rắn bằng miệng, cách này vô cùng không an toàn, không nên sử dụng!”

“Tại sao hút nọc độc rắn bằng miệng lại có vấn đề? Trước kia khi bị rắn độc cắn ta cũng làm vậy! Sau khi hút nọc độc ra thì cơ thể đỡ hơn nhiều lắm!”

Quách thiếu soái lấy làm lạ hỏi.

“Đó là bởi người là người luyện võ, sức sống của người ngoan cường nên nọc độc rắn bình thường không thể làm gì người! Nếu người bình thường mà lâm vào tình cảnh này thì toi đời! Vết thương do rắn cắn vô cùng nhỏ, để người bình thường hút hết chất độc ra thì khó lắm! Dù có hút được nhiều thì chỗ độc còn lại sẽ ở bên trong cơ thể, dẫn đến trúng độc!”

“Nếu người ứng cứu bị các vấn đề như loét miệng hay chảy máu chân răng thì trong quá trình cứu người, người ứng cứu cũng sẽ bị trúng độc!”

“Thế nên khi bị rắn độc cắn, cách xử lý tốt nhất là tìm một sợi dây rồi buộc chặt tại vị trí vết thương gần với tim để độc không phát tán! Sau đó lấy nước lạnh rửa đi rửa lại bề mặt vết thương, lấy dao rạch miệng vết thương và ấn cho máu độc chảy ra ngoài!”

“Đây mới là cách ứng cứu an toàn nhất!”

Mọi người nghe xong bèn trầm tư.

Với kinh nghiệm phong phú của mình, lão già là người hiểu vấn đề đầu tiên: “Tế tử đại nhân nói chí phải, đúng thật cách hút nọc độc bằng miệng còn tồn tại nhiều thiếu sót vô cùng lớn, cách của đại nhân vẫn là an toàn nhất! Sau khi trở về lão phu sẽ chỉnh sửa nội dung này!”

“Còn có chỗ này nữa, kiểm tra thân thích bằng máu là giả!”

Lâm Bắc Phàm lại bảo.

“Tại sao lại là giả?”

Nữ tử xinh đẹp kia mở lời: “Đại nhân, ở quê của chúng ta có một người đã sinh một đứa con sau khi chồng mình rời đi nhiều tháng! Người ta nghi ngờ nàng vụng trộm nên nàng đã dùng cách này để rửa sạch hiềm nghi cho mình!”

“Đúng thế, đây là đạo lí ta biết từ hồi nhỏ cho đến bây giờ, sao có thể là giả được?”

“Máu của người thân thì có thể hòa tan với nhau mà!”

“Công tử đang đùa hay chăng?”

Mọi người thi nhau thắc mắc.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, ở đây mọi người lại cùng nhau tin tưởng cái cách nhận diện người thân không hề khoa học này.

Giống như thuyết địa tâm đã tồn tại cả ngàn năm, chẳng có chứng cứ chứng thực gì nhưng vẫn được mọi người tin tưởng.

Chương 293: Chỉ dạy

“Trăm nghe không bằng một thấy!”

Lâm Bắc Phàm kéo Đại Lực tới nhà bếp, một lát sau hắn bê một bát nước lã ra.

“Đây là máu của Đại Lực, các ngươi cử một người đến thử xem có đúng không?”

“Để ta!”

Quách thiếu soái rút đao đầy quyết đoán, hắn ta rạch một đường lên đầu ngón tay và nhỏ máu vào bát.

Sau đó, mọi người trông thấy hai giọt máu nhanh chóng hòa tan vào nhau.

Quách thiếu soái kinh ngạc vô cùng, hắn ta kích động nói: “Đại Lực ca, chẳng lẽ ngươi chính là ca ca đã thất lạc nhiều năm của ta ư?”

Đại Lực vội vã xua tay: “Ta không phải!”

“Sao có thể không phải? Ngươi xem, máu của chúng ta hòa tan vào nhau rồi này!”

Quách thiếu soái kích động nói.

Đại Lực lại xua tay: “Đừng hiểu lầm, ta thực sự không phải...”

Lâm Bắc Phàm cười ha ha: “Thực ra mới nãy ta lừa các người đây! Ta không dùng máu của Đại Lực mà dùng máu lợn! Nếu theo nguyên lý nhận diện người thân bằng máu thì chẳng phải Quách thiếu soái là họ hàng thân thích với lợn ư?”

Quách thiếu soái: “Hự!”

Họ hàng thân thích với lợn?

Nói vậy thì có khác gì chỉ thẳng vào mặt người ta mà mắng?

Quách thiếu soái cảm giác trái tim hẫ hẫ ta như vừa bị đao xoẹt qua, hẫ hẫ ta nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt ai oán.

Cái tên khốn khiếp này lại tính kế mình, đúng là vô cùng xấu xa!

Quách thiếu soái lập tức phủ nhận: “Sao ta có thể là họ hàng của lợn cho được? Người đừng có đùa cợt!”

Mọi người bật cười ha ha.

Lâm Bắc Phàm chỉ vào bát nước chứa máu, nói: “Nếu mọi người không tin thì có thể thử xem có hiệu nghiệm không?”

Lại có thêm hai người nữa đứng ra thử, bọn họ phát hiện cách này không hề hiệu nghiệm.

“Thế nên cách này là giả, không đủ để chứng thực!”

Lâm Bắc Phàm tổng kết.

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm lại chỉ ra một vài sai sót khác trong cuốn sách.

Hắn phân tích, giải thích về những sai sót đó, ngoài ra còn chứng minh cho mọi người bằng kinh nghiệm của mình.

“Thảo dân đã hiểu, đa tạ đại nhân đã chỉ bảo! Nếu không có đại nhân thì thảo dân hãy còn hồ đồ lắm! Một khi xuất bản sách thì sẽ gây hại đến mọi người, thảo dân có tội và thấy áy náy vô cùng!”

Lão già kia vội vã chấp tay và nói một cách đầy biết ơn.

“Đa tạ tể tửu đại nhân đã chỉ bảo!”

Lý Ngọc Lang cũng khom người, chấp tay nói.

Lý Ngọc Tâm đứng ở cuối nhất, ánh mắt nhìn Lâm Bắc Phàm của nàng thoảng về ngưỡng mộ, nàng không khỏi lên tiếng hỏi: “Tể tửu đại nhân, lẽ nào đại nhân chính là một đại phu?”

“Ngọc Tâm, không được vô lễ với tể tửu đại nhân, mau xin lỗi đi!”

Cha nàng nói.

“Tể tửu đại nhân, vừa rồi dân nữ đã thất lễ, xin lỗi đại nhân!”

Lý Ngọc Tâm khẽ hành lễ rồi nói.

“Chuyện nhỏ mà thôi, bốn quan không bận tâm đâu! Về y thuật thì bốn quan cũng chỉ hiểu sơ sơ mà thôi!”

Lâm Bắc Phàm khiêm tốn nói.

Mọi người nghe vậy bèn tròn tròn mắt, hiểu sơ sơ ư?

Hiểu sơ sơ mà mới xem một lần đã chỉ ra một đồng sai sót trong cuốn sách mà người ta viết trong mười mấy năm?

Người nghĩ bọn ta bị ngốc hả?

Lúc này, Đại Lực không nhịn được bèn lên tiếng: “Thực ra y thuật của thiếu gia vô cùng lợi hại! Trước kia ta mắc chứng thoái hóa điểm vàng, cứ đến tối là chẳng nhìn rõ thứ gì, khó khăn lắm! Thiếu gia biết được chuyện này xong thì bảo ta ăn nhiều gan động vật, ăn cả rau củ nữa! Chưa đến hai tháng là ta đã khỏi rồi!”

Mọi người kinh ngạc: “Có chuyện này cơ á?”

Phải biết là ở thời đại này, chứng thoái hóa điểm vàng là một bệnh hay gặp! Càng nghèo thì tỉ lệ mắc bệnh này càng cao!

Hơn nữa bệnh này lại không thể trị dứt điểm được, nó chẳng khác gì một căn bệnh nan y!

“Tể tửu đại nhân, sao đại nhân có thể chữa khỏi được chứng bệnh này vậy? Đại nhân có thể chia sẻ cho thảo dân không?”

Ba người nhà lão già cực kì kích động.

Đối với một gia đình có truyền thống làm nghề y như bọn họ thì việc có được cách chữa khỏi chứng bệnh này chẳng khác gì việc người trong võ lâm tìm được bí kíp vậy.

“Đương nhiên là được, thực ra cách này vô cùng đơn giản!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Sở dĩ con người ta mắc chứng thoái hóa điểm vàng, không nhìn rõ thứ gì khi trời tối là bởi cơ thể thiếu một loại chất trong thời gian dài! Thế nên chỉ cần bổ sung chất này là bệnh tự khắc sẽ khỏi mà không cần uống thuốc!”

“Chất này tồn tại trong tim gan động vật, lòng đỏ trứng gà hoặc là dầu cá! Nếu không ăn được thịt thì có thể ăn củ cải, bí và rau xanh, những thứ này đều có thể bổ sung loại chất kia!”

“Thời gian dài là bệnh này sẽ khỏi!”

“Đa tạ tế tửu đại nhân đã chỉ bảo!”

Ba người kia khom người hành lễ.

“Tế tửu đại nhân, thảo dân có thể ghi lại cách này vào trong sách rồi truyền cho thiên hạ được biết hay không?”

Lão già dè dặt hỏi.

“Đương nhiên là được rồi, có gì to tát đâu.” Lâm Bắc Phàm mỉm cười. Ba người nhà lão già lại càng phải nhìn Lâm Bắc Phàm bằng con mắt khác!

Bình thường những đại phu khác sẽ giấu bí kíp chữa bệnh của riêng mình lại, bởi lẽ đó là cách kiếm tiền của người ta mà!

Phải biết rằng số lượng người mắc chứng thoái hóa điểm vàng là vô cùng lớn, chỉ cần dựa vào cách chữa trị đó thôi là có thể trở thành phú ông giàu có ngay!

Ấy vậy mà Lâm Bắc Phàm lại không hề giấu giếm mà chia sẻ cho người khác!

“A di đà phật! Sư phụ quả đúng là phật sống tại thế mà!”

Lão hòa thượng chấp tay.

“Đa tạ tế tửu đại nhân đã thành toàn!”

Ba người nhà lão già chấp tay hành lễ.

Chương 294: Lão tiên sinh dụng tâm rồi

Tiếp đó, mọi người lại tiếp tục bàn chuyện sách y.

Thực chất chủ yếu là ba người nhà lão già hỏi, còn Lâm Bắc Phàm chỉ đáp, một canh giờ cứ thế trôi qua.

Lâm Bắc Phàm nói đến mức khô cả miệng, còn mọi người ai cũng nghe một cách hăng say.

Điều đáng ngạc nhiên là những kiến thức y học khô khan khó hiểu lại trở nên thú vị và rõ ràng hơn rất nhiều qua lời kể của Lâm Bắc Phàm, nhờ hăng mà mọi người học được thêm rất nhiều điều.

Nhất là ba người làm đại phu kia, bọn họ là những người được lợi nhất, cảm giác như thể bức mây mù đã được vén ra và bọn họ lại trông thấy bầu trời.

Nhìn gương mặt trẻ trung trước mắt kia mà cứ như trông thấy thần y!

“Về tổng thể mà nói thì cuốn sách y này rất được, viết rất rõ ràng và tỉ mỉ, có thể xem là bách khoa toàn thư về y học, lão tiên sinh dụng tâm rồi!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Đa tạ đa tạ...”

Lão tiên sinh cúi đầu, hăng ta thực sự rất biết ơn.

Hăng ta đã bỏ ra hơn sáu mươi năm, cả ba thế hệ trong nhà cùng nhau cố gắng mới viết được một cuốn sách y học, hăng ta còn lấy làm tự hào về cuốn sách đó!

Chẳng ngờ hăng ta cũng chỉ múa rìu qua mắt thợ khi đứng trước chàng thiếu niên này!

Hăng không chỉ nêu ra những sai sót trong cuốn sách mà còn chia sẻ phương pháp cứu chữa người bệnh, để bọn họ được hưởng lợi.

Hăng ta cảm giác khi đứng trước mặt chàng thiếu niên này, hăng ta chẳng khác gì một đứa trẻ mới tập đi.

Hai người còn lại cũng lắc đầu liên tục, trên mặt đầy nét xấu hổ!

“Đây là một cuốn sách y hay, quả thực nên được in ấn phát hành! Các ngươi chỉnh sửa sách xong thì lại tới gặp ta, ta sẽ đánh giá cho!”

Lâm Bắc Phàm nói.

Ba người nhà lão già mừng rỡ nói: “Đa tạ tể tửu đại nhân đã thành toàn!”

Lúc này, lão già lại căn rắng bảo: “Tể tửu đại nhân, thảo dân vẫn còn một chuyện nữa!”

“Nói!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Thảo dân muốn mời tể tửu đại nhân cùng viết cuốn sách này!”

“Sao cơ?”

Lâm Bắc Phàm kinh ngạc.

Mọi người kinh ngạc không thôi, không hiểu tại sao lão già kia lại đưa ra yêu cầu như vậy.

“Tại sao ngươi lại nói vậy?”

Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Bởi vì tể tửu đại nhân không chỉ chỉ ra những sai sót trong sách giúp thảo dân mà còn chia sẻ cách chữa trị, cho phép thảo dân ghi vào trong sách! Những cách chữa trị này đều vô cùng quý giá, có ích cho biết bao người, thế nên công lao của đại nhân là vô cùng lớn!”

Giọng nói của lão già đầy vẻ kính phục và biết ơn: “Lão phu nhờ ơn đại nhân, không biết đến bao giờ mới có thể báo đáp! Thế nên cũng chỉ còn cách thêm tên đại nhân vào sách và lưu truyền mãi mãi, để mọi người đều nhớ tới ân tình này của đại nhân!”

“Mong đại nhân thành toàn!”

Hai người còn lại đồng thanh nói.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu cười: “Không cần phải vậy đâu, ta cũng chỉ đóng góp vài cách chữa trị mà thôi, không tính là công lao to tát gì cả! Phần lớn cuốn sách này đều do các người viết, theo lí mà nói thì nên đề tên các người, còn ta thì thôi! Bằng không truyền ra ngoài người ta lại bảo ta mua danh trục lợi!”

“Tể tửu đại nhân, đại nhân khiêm tốn quá rồi!”

Lão già nói: “Lão phu cũng chỉ tổng kết lại kinh nghiệm của những người đi trước mà thôi! Tổng kết kinh nghiệm thì đại phu nào mà chẳng làm được! Thế nhưng đại nhân là người khai sáng những kiến thức y học mới, mở ra một hướng đi mới cho những người hành nghề y, chỉ có người phi phàm mới làm được điều đó! Thế nên công hiến của tể tửu đại nhân là vô cùng to lớn, lớn hơn lão phu rất nhiều!”

“Đúng vậy, lời phụ thân đại nhân nói chí phải, mong đại nhân đừng từ chối!”

“Tể tửu đại nhân...”

Lâm Bắc Phàm lại từ chối, thực sự thì hắn không hề cho rằng những kiến thức y học bình thường mà hắn chia sẻ lại quý báu và đáng được người khác tôn sùng như vậy.

Trên thực tế thì hắn đã đánh giá thấp công hiến của mình.

Phải biết rằng ở thời xưa, y học không phát triển, bệnh nhỏ nhất thôi cũng có thể lấy mạng con người.

Ví dụ như sinh con là một chuyện có nguy cơ tử vong vô cùng lớn!

Thế nhưng nếu ở thời hiện đại, chỉ số an toàn khi sinh con không một trăm phần trăm thì cũng phải lên đến chín mươi tám phần trăm!

Đây chính là khác biệt vô cùng lớn!

Còn những cách chữa trị mà Lâm Bắc Phàm chia sẻ tuy chỉ dùng để chữa những bệnh vặt, song đối với người ở thời đại này mà nói thì chẳng khác gì cách để chữa một căn bệnh nguy nan, hơn nữa còn là những bệnh vô cùng phổ biến, chỉ cần không chú ý cái thôi là có thể xuống gặp Diêm Vương để đầu thai ngay rồi!

Thế nên mấy người hành nghề y như bọn họ mới sùng bái Lâm Bắc Phàm như vậy!

Lúc bấy giờ, Lý Sư Sư che miệng cười, nói: “Phu quân, người cứ nhận tâm ý của bọn họ đi!”

Cuối cùng, Lâm Bắc Phàm chỉ đành thở dài: “Được, cứ làm như lời các người đi! Cơ mà phải để tên của bốn quan ở phía sau tên các người, không thì bốn quan không đồng ý đâu!”

Ba người nhà lão già mừng rỡ: “Đa tạ tể tử đại nhân đã thành toàn!”

Mãi đến lúc ra khỏi cổng rồi mà bọn họ vẫn cứ ngỡ như đang trong giấc mộng. Chuyến đi này thực sự thuận lợi hơn cả những gì bọn họ mong đợi! Ngày đầu tiên tới mà bọn họ đã gặp được tể tử!

Ban đầu bọn họ tưởng tể tử sẽ gây khó dễ cho bọn họ, kết quả người ta không những không gây khó dễ mà còn dễ nói chuyện vô cùng!

Bọn họ chẳng bỏ ra gì mà vẫn được tể tử đánh giá sách cho!

Hơn nữa người ta còn chỉ ra những sai sót trong sách, chia sẻ thêm nhiều kiến thức y học hữu dụng, khai sáng nhận thức cho bọn họ, khiến những kiến thức y học từ lâu của bọn họ tiến bộ vô cùng lớn!

Lão già kích động nói: “Khi trở về thảo dân nhất định sẽ chỉnh sửa nghiêm túc, cố gắng mang cuốn sách tới cho đại nhân xem và đánh giá trong thời gian sớm nhất!”

“Đúng vậy đó cha!”

Lý Ngọc Lang cũng rất kích động.

Đây là tâm huyết cả đời này của cha hắn ta, và cũng là tâm huyết nửa cuộc đời của hắn ta! Tới nay cuốn sách đã có cơ hội được xuất bản, hắn ta sao có thể không kích động chứ?

Chương 295: Lý Thị Y Phương

Lúc bấy giờ, Lý Ngọc Tâm lại lấy làm lạ hỏi: “Ông nội, cha, sao ta cứ cảm giác tể tử đại nhân rất khác so với với những lời đồn nhỉ? Bên ngoài người ta hay bảo đại nhân là một tham quan, tham đến mức không chối từ mọi thứ, ai gặp cũng ghét!”

“Ấy thế mà hôm nay gặp được ta lại thấy đại nhân rất dịu dàng, nho nhã, lịch thiệp và vô cùng uyên bác, hoàn toàn không giống tham quan một chút nào!”

“Bởi vì tính cách con người lúc nào cũng phức tạp hết!”

Ánh mắt của lão già đầy ắp ánh sáng của tri thức: “Ông nội đã bươn trải trời nam đất bắc biết bao năm, trong quăng đường

hành nghề y đã cứu được biết bao người, gặp được rất nhiều người, phát hiện ai cũng sẽ có hai mặt!”

“Có người bên ngoài trông rất hung dữ, như quỷ giết người vậy nhưng thực chất lại vô cùng hiếu thuận với cha mẹ!”

“Có người trông rất tự do tiêu sái, ngày nào cũng qua lại chốn thanh lâu, song thực chất lại là một người chân tình, trong lòng chỉ ấp ủ một người duy nhất, nhưng tiếc rằng người đó đã không còn trên đời này nữa!”

“Có người trông rất đàng hoàng, áo quần là lượt nhưng thực chất lại là một tên súc sinh!”

“Thế nên con người ai cũng có hai mặt, nhìn người không nên chỉ nhìn vẻ bề ngoài, càng không nên nhìn nhận một cách phiến diện mà phải nhìn tận mắt, tự mình đánh giá bằng trái tim mình!”

Lý Ngọc Tâm gật đầu, trông nàng có vẻ trầm tư.

Nàng lại bảo: “Đúng vậy, giống như những đại nho trước kia chúng ta tới hỏi thăm vậy! Tuy rằng chúng ta đã tốn rất nhiều ngân lượng nhưng vẫn không có cơ hội được gặp người thật! Dù có gặp được nhưng nếu không có đủ tiền thì vẫn không thể lay động trái tim người ta, để người ta đánh giá sách cho mình!”

“Nếu để mà so sánh thì tể tửu đại nhân cao thượng và thiện lương hơn nhiều! Đây là lần đầu tiên lão phu thấy đại quan tự đi mở cửa luôn đây, đã thế còn chỉ lấy hai lượng bạc, mà hai lượng bạc đó là lão phu ép đại nhân nhận nữa chứ!”

“Cảnh tượng đó ấn tượng vô cùng, đến ngờ lão phu hãy còn nhớ như in, ha ha.” Ba người nhớ lại lần đầu tiên gặp Lâm Bắc Phàm bèn không khỏi bật cười.

Lý Ngọc Tâm vừa đỡ lão già vừa đi về phía trước, nàng không nhìn được mà ngoảnh đầu nhìn Lâm phủ, trong lòng xuất hiện bóng dáng thiếu niên xán lạn ấy: “Tể tửu đại nhân rốt cuộc là một người như thế nào nhỉ?”

Đây là lần đầu tiên nàng thấy tò mò về một nam nhân như vậy!

Sau khi trở về, bọn họ lập tức tranh thủ thời gian chỉnh sửa cuốn sách.

Chỉ ba ngày là cuốn sách đã được chỉnh sửa xong và đưa tới chỗ Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm xem xong thì hài lòng vô cùng: “Được rồi, sửa cũng hòm hòm rồi đó! Đây là lời đánh giá bốn quan đã viết, các người cầm về đi!”

“Đa tạ tể tửu đại nhân!”

Lão già nhận lấy lời đánh giá, phát hiện bên trên đó chỉ có hơn vài trăm chữ, song văn phong bay bổng, chữ viết tròn trịa, lão già nhìn mà phải vỗ tay khen hay!

Nhất là câu “trái tim người hành nghề y như cha như mẹ, tình cảm sâu đậm”, câu nói này chẳng khác gì tiếng nói tự đáy lòng hắn ta!

Thậm chí hắn ta còn có dự cảm rằng lời đánh giá này sẽ nổi tiếng!

“Tể tửu đại nhân, đại nhân viết lời đánh giá này hay quá! Có nó thì cuốn sách của lão phu chắc chắn sẽ được xuất bản thành công! Đa tạ tể tửu đại nhân đã thành toàn!”

Ba người nhà lão già kích động vô cùng.

“Thích là tốt rồi!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Cuối cùng, bọn họ đã trở về và tìm một nhà in ẩn để xuất bản.

Lần này mọi chuyện đều thuận lợi, bên in sách trông thấy lời đánh giá của Lâm Bắc Phàm, hơn nữa hắn còn tham gia chỉnh sửa cuốn sách nên đã đồng ý ngay tắp lự và bảo muốn in cả vạn cuốn!

Cứ thế chưa đến nửa tháng, cuốn “Nghề y nhà họ Lý” (Lý Thị Y Phương) đã được ra lò, hơn nữa còn bán được nhờ danh tiếng của Lâm Bắc Phàm.

Mọi người ai cũng vô cùng bất ngờ.

“Tể tửu đại nhân còn đánh giá sách y học á? Ai mà có mặt mũi thế”

“Nghe đầu tể tử đại nhân không những đánh giá mà còn tham gia chỉnh sửa, còn chia sẻ thêm mấy cách chữa trị nữa!”

“Đầu má! Thật hay giả vậy, tể tử đại nhân còn hiểu y thuật nữa á?”

“Đến thần khí phi thiên khinh khí cầu người ta còn chế tạo ra được, cả thuyền đệm hơi nữa... người nói coi có gì mà đại nhân không hiểu?”

“Nói cũng phải! Cái tên này lúc nào cũng khiến người ta bất ngờ không thôi!”

“Để xem xem cuốn sách y mà tể tử đại nhân chỉnh sửa đánh giá như thế nào!”

Thế là nhờ danh khí của Lâm Bắc Phàm, cuốn sách đã nổi tiếng hơn cả trong dự liệu.

Có rất nhiều đại phu sau khi nghe được chuyện này cũng muốn mua một cuốn xem liệu có giúp ích được gì cho mình hay không.

Dẫu có là người không học y nhưng vẫn muốn mua một cuốn. Kết quả xem xong ai cũng cực kì ngạc nhiên.

Điều khiến người ta ngạc nhiên hơn là cuốn sách đã chỉ ra rất nhiều kiến thức y học ngày thường là sai, ví dụ như cách dùng trầm bạc thử độc không đáng tin, hút nọc độc máu bằng miệng không an toàn, xác nhận người thân bằng máu là giả...

Mọi người muốn phản bác nhưng trong sách đã liệt kê ra cách kiểm tra, mọi người làm theo và phát hiện... những gì trong sách đều đúng!

Những kiến thức và niềm tin mà bọn họ vẫn luôn kiên trì theo đều sai hết!

Điều này là một cú đánh rất lớn vào tâm lí của bọn họ! Thế nên cuốn sách này lại càng nổi tiếng hơn nữa!

Đã thế mọi người còn kinh ngạc hơn nữa khi trong sách còn có mấy cách chữa trị người bệnh nữa.

Chứng bệnh thoái hóa điểm vàng rất phổ biến mà chỉ cần ăn tim gan động vật, chút rau quả là có thể chữa khỏi.

Còn bệnh thối chân cũng có thể khỏi khi ăn nhiều gạo hoặc lạc.

Bệnh bấu cổ cũng có thể chữa trị dần dần thông qua việc ăn rong biển, rau màu tím...

Đúng là một chuyện thần kì.

Các đại phu nhìn thấy những cách chữa trị này thì vô cùng kích động.

Chương 296: Khá là thú vị

“Nếu những gì ghi trong sách là sự thật thì sẽ cứu được rất nhiều người đó!”

“Đúng vậy, không ngờ chứng bệnh làm chúng ta đau đầu trong một thời gian dài lại có thể chữa khỏi một cách đơn giản như vậy!”

“Có thật hay không, thấy hơi không đáng tin!”

“Có thể cứu người thì cứ thử xem! Nếu là thật thì đúng là chuyện tốt đối với những người bệnh rồi!”

“Những điều này là do đại phu Lý Ngọc Trân đưa ra sao? Ta biết hẳn ta, mặc dù kinh nghiệm hành nghề y của hẳn ta nhiều, có thể coi là một vị thần y, nhưng có lẽ hẳn ta không có bản lĩnh ấy đâu!”

“Cuốn sách này còn tác giả khác mà, liệu có phải do tể tửu đại nhân đưa ra hay không?”

“Là tể tửu đại nhân đưa ra đấy, bên dưới có chú thích mà!”

Thế là đám đại phu lại nhanh chóng đi thử nghiệm với các bệnh nhân.

Nếu thành thật thì có thể mở rộng những cách chữa trị này và cứu được cả vạn người bệnh.

Cùng lúc đó, bên trong hoàng cung.

Nữ đế vừa phê duyệt tấu chương xong, nàng vươn vai: “Đạo này kinh thành có chuyện gì mới không? Mau nói cho trẫm nghe!”

Lão thái giám mỉm cười: “Khởi bẩm bệ hạ, dạo này có một cuốn sách tên “Nghề y nhà họ Lý” được xuất bản trong kinh thành, được xem là bách khoa toàn thư của nghề y, cực kì nổi tiếng, ai ai cũng đọc! Bởi vì trong cuốn sách này nhắc tới rất nhiều những kiến thức thường ngày bị sai, còn đề ra nhiều cách chữa trị những căn bệnh khó, rất được mọi người yêu thích! À đúng rồi, tể tửu đại nhân cũng tham gia chỉnh sửa cuốn sách này ạ!”

Nữ đế ngạc nhiên: “Cái tên này rảnh quá à mà lại đi viết sách y? Hẳn hiểu y thuật sao?”

Lão thái giám cúi đầu cười: “Chắc là hiểu đó ạ! Tể tửu đại nhân học rộng biết nhiều mà, kiến thức uyên bác, đến thần khí phi thiên khinh khí cầu và thuyền đệm hơi mà đại nhân cũng chế tạo ra được thì hiểu biết về y học cũng là chuyện hợp lí!”

“Cũng phải!”

Nữ đế gật đầu.

Lâm Bắc Phàm mang đến một cảm giác thần bí cho nữ đế, hình như hắn có lượng kiến thức vượt qua cả thời đại này.

Hai thứ đồ cao cấp kia thì không cần phải nói nữa, ngày thường gặp chuyện gì khó khăn hắn cũng có thể giải quyết một cách nhẹ nhàng, gọn gẽ, hình như chẳng có thứ gì có thể làm khó được hắn!

Hắn biết thêm chút kiến thức y học cũng không phải chuyện gì khó hiểu cho lắm.

Chỉ là hắn giỏi giấu quá, nhiều thứ hắn cứ giấu giếm, rõ ràng hắn là một người bất phàm, song lại giả bộ mình chỉ là một kẻ đọc sách tay trái gà chẳng chặt.

“Cuốn sách đó như thế nào?”

Nữ đế hỏi, nàng vô cùng quan tâm tất cả những gì liên quan đến Lâm Bắc Phàm.

“Về tổng thể mà nói thì cuốn sách này rất hay! Trong sách trừ kiến thức y học phong phú ra thì còn chỉ ra rất nhiều những nhận thức sai lầm mà đó giờ chúng ta vẫn tin theo khiến lão nô được mở mang tầm mắt!”

“Ngoài ra, sách còn bổ sung thêm vài cách cứu chữa các loại bệnh phức tạp thường thấy! Nếu như những cách chữa trị này được áp dụng thì thực sự có thể tạo phúc cho dân chúng! Đến cả lão nô cũng phải mua một cuốn về để đọc!”

Nữ đế bắt đầu thấy hứng thú: “Vậy sao, lấy cuốn sách đó ra cho trẫm xem nào!”

“Vâng, bệ hạ!”

Một lát sau, cuốn sách “Nghề y nhà họ Lý” đã nằm trên tay nữ đế, nàng bắt đầu đọc.

Chủ yếu là đọc những phần mà Lâm Bắc Phàm chỉnh sửa.

Lúc bấy giờ nàng mới biết thử độc bằng trăm bạc là một cách vô cùng không đáng tin, có một vài loại độc mà không thể nhận biết bằng trăm bạc được, và cũng có một vài loại đồ ăn không có độc nhưng vẫn khiến trăm bạc đổi màu.

Nàng còn phát hiện hút nọc độc rắn bằng miệng hóa ra lại là một cách cứu chữa chẳng hề an toàn. Chỉ cần không chú ý một chút thôi là cả người bệnh và người cứu chữa đều bị trúng độc rắn và xong đời.

Ngoài ra, cách nhận biết người thân thông qua máu mà dân gian vẫn lưu truyền hóa ra chỉ là giả. Không cần biết đó là máu của ai, chỉ cần là máu thì sẽ hòa tan với nhau.

Nữ đế càng đọc càng say mê!

Cảm giác này như thể đang xem giải mã khoa học vậy, khiến người ta không khỏi trầm mê.

“Cuốn sách này khá là thú vị!”

Nữ đế mỉm cười.

“Bệ hạ nói chí phải!”

Lão thái giám đáp.

Nữ đế đọc tiếp, cuối cùng nàng đọc đến phần những cách cứu chữa mới.

“Chứng thoái hóa diêm vàng lại có cách chữa đơn giản vậy sao, thần kì thật đấy!”

Nữ đế cảm thán: “Trong quân doanh có rất nhiều binh sĩ mắc chứng này! Cứ đến tối là không nhìn rõ thứ gì hết, ảnh hưởng đến khả năng chiến đấu! Thế nên lúc hành quân đánh trận, nếu không cần thiết thì sẽ không bao giờ chọn buổi tối! Nếu cách này thực sự có thể chữa khỏi chứng bệnh kia thì sức mạnh của quân đội ta sẽ được gia tăng rõ rệt!”

Nữ đế nghĩ ngợi một hồi, đoạn bảo: “Có thể thử cách này trong quân đội! Nếu có hiệu quả thì sẽ áp dụng cho toàn quân luôn, sức mạnh quân đội của Đại Võ chắc chắn sẽ tăng lên!”

Nữ đế lại đọc sách tiếp, nàng xem đến phần cách chữa bệnh thối chân.

“Trong quân doanh cũng có rất nhiều binh sĩ mắc bệnh này!”

Nữ đế cảm thán.

Nàng từng tới quân doanh và phát hiện rất nhiều binh sĩ mắc bệnh thối chân.

Cái mùi đó quả thực khó mà tưởng tượng được, đứng cách mười dặm mà vẫn có thể ngửi thấy được, thực sự khiến nàng không ăn nổi cơm trong vòng ba ngày.

Hơn nữa bệnh thối chân không chỉ có mùi thối không đâu, nó còn khiến con người ngứa, tê, rách da.

Như thế thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến khả năng chiến đấu của các binh sĩ.

“Cách này có thể thử áp dụng trong quân đội!”

Chương 297: Trí lớn

Nữ đế đọc tiếp, nàng xem đến cách chữa bệnh bướng cổ.

“Ở những nơi điều kiện khắc nghiệt, bệnh bướng cổ vô cùng phổ biến, bị người ta đồn là căn bệnh vô phương cứu chữa! Giờ mới biết bệnh này là do cơ thể thiếu chất, thiếu dinh dưỡng nên mới mắc phải!”

“Có thể áp dụng cách chữa trị này để dân chúng không cần phải chịu khổ nữa!”

Nữ đế càng đọc càng vui mừng và ngạc nhiên, nàng nhận ra cuốn sách này đúng là một kho báu quốc gia vô cùng to lớn!

“Cuốn sách này toàn diện thật đấy, có rất nhiều cách chữa trị các căn bệnh và vết thương ngoài có thể áp dụng trong quân đội! Nếu quân đội có cuốn sách này thì chắc chắn có thể giảm thiểu thương vong, gia tăng binh lực!”

“Lâm ái khanh, người lại lập đại công rồi!”

Nữ đế cười đầy vui vẻ: “Truyền lệnh xuống, lấy cuốn sách này làm sách y dùng trong quân đội! Ngoài ra thử nghiệm quy mô nhỏ với những cách chữa trị các bệnh như thoát hóa diêm vàng, bệnh thối chân, nếu được thì sẽ nhân rộng ra toàn quân!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Được nữ đế giúp đỡ, cuốn sách y lại càng nổi tiếng hơn! Ba người nhà họ Lý đều vô cùng kinh ngạc!

Ban đầu bọn họ cũng chỉ muốn xuất bản sách để y thuật nhà mình được lưu truyền cho thế hệ sau và cứu giúp được càng nhiều dân chúng hơn thôi. Bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến cuốn sách này lại bán được nhiều như thế, và cũng chưa bao giờ có ý định kiếm tiền làm giàu bằng cuốn sách này.

Thế nhưng hiện giờ, cuốn sách lại rất nổi tiếng, bán được rất nhiều, số lượng in một vạn cuốn kia đã bán hết sạch chỉ trong một thời gian ngắn, thậm chí cả triều đình cũng đặt mua sách của bọn họ!

Nhờ cuốn sách này mà bọn họ kiếm được một đồng tiền!

Quả thực vô cùng bất ngờ!

“Tất cả những điều này đều nhờ té tửu đại nhân! Nếu không có té tửu đại nhân thì cuốn sách nào có cơ hội được xuất bản, càng không thể nổi tiếng khắp thành và được triều đình trọng dụng.”

Lý Ngọc Trân rom rớm nước mắt, trong lòng hấn ta đang vô cùng kích động.

“Đúng đó! Không có té tửu đại nhân thì sẽ không có cuốn sách này!”

Lý Ngọc Lang cũng kích động và vui mừng lắm.

“Mau đi bán kiến tế tửu đại nhân, nói cho đại nhân biết tin tốt này thôi!”

Thế là nhà họ Lý lại tìm tới Lâm phủ.

Lần trước chỉ có ba người đến, còn lần này thì là cả nhà, bọn họ mang theo quà cáp hậu hĩnh, trông vô cùng long trọng.

“Đa tạ tế tửu đại nhân! Nếu không nhờ sự giúp đỡ của đại nhân thì cuốn sách này không thể xuất bản, càng không thể nổi tiếng, tâm huyết của cả nhà coi như đổ sông đổ bể!”

Lão già cúi người hành lễ.

Lâm Bắc Phàm vội đỡ hấn ta dậy: “Ngươi là người bề trên, không cần phải hành đại lễ như vậy, với bổn quan mà nói đây chỉ là một chuyện nhỏ thôi, đâu đáng để nhắc tới?”

“Với đại nhân chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng với chúng ta thì là ân đức vô cùng to lớn mà cả đời này khó có thể báo đáp!”

Lão già kích động nói.

“Các người khách sáo quá rồi, ngồi xuống đi đã!”

Lâm Bắc Phàm mời cả nhà bọn họ vào trong, thời gian một ấm trà trôi qua.

Lão già cho người mang một hộp bạc lên, có khoảng hơn hai nghìn lượng, đoạn bảo: “Tế tửu đại nhân, đây là một phần phí thu được từ cuốn sách! Chúng ta giữ lại một nửa, còn một nửa là của đại nhân, mong đại nhân nhận cho!”

Lâm Bắc Phàm xua tay, hấn không để tâm cái này cho lắm: “Không cần đâu, các người đem về đi, chút tiền này không là gì với ta cả! Các người tiếp tục theo nghề y đã là sự báo đáp lớn nhất đối với ta rồi!”

“Vậy xin đa tạ tế tửu đại nhân!”

Lão già chấp tay, gật đầu.

Hấn ta cũng biết chút tiền này chẳng là gì với Lâm Bắc Phàm, song không cần biết hấn có cần hay không, bản thân hấn ta vẫn phải hành xử thích đáng.

“Cuốn sách “Nghề y nhà họ Lý” này thực sự rất hay! Song có sách thôi thì không được, bắt buộc phải có cả đại phu giỏi mới

được!”

Lâm Bắc Phàm cười, nói: “Các người có định bồi dưỡng thêm nhiều đại phu giỏi để cứu giúp cho đời không?”

“Trước kia chúng ta có từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng vẫn chưa có điều kiện!”

Lão già cười khỏ: “Thực ra thì chúng ta có mở một y quán ở quê, đã làm được cả trăm năm nay rồi! Thế nhưng hiện giờ tình hình rối ren, vì an nguy của cả nhà, chúng ta không thể không từ bỏ gia nghiệp mà tới kinh thành này!”

“Nhưng sau khi tới kinh thành, tiền và lương thực cũng chẳng còn bao nhiêu! May mà cuốn sách này bán được nên mới có chút vốn mà sinh sống, ông trời cũng không bạc bẽo với lão phu mà.”

Gương mặt lão già đầy vẻ hớn hỏ: “Tiếp theo lão phu định mở một y quán ở kinh thành, vừa chữa bệnh cứu người vừa truyền lại những y thuật mà mình có được!”

“Được! Bôn quan sẽ ủng hộ hết mình!”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói.

“Đa tạ tể tửu đại nhân!”

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu, ánh mắt lộ vẻ mệt mỏi.

“Tể tửu đại nhân, đại nhân làm sao vậy? Đại nhân thấy chỗ nào không khỏe chẳng?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Dạo này công việc dồn dập nên chắc là hơi mệt thôi, tối nay nghỉ ngơi là không sao!”

Trông thấy vậy, Lý Ngọc Tâm lại thấy hơi đau lòng.

Nàng dừng cảm đứng lên, khẽ xắn tay áo và nói: “Tể tửu đại nhân, để dân nữ bấm huyệt giúp đại nhân ạ! Dân nữ đã từng học xoa bóp, có thể giúp đại nhân giảm thiểu mệt mỏi ạ!”

Lão già lập tức nói: “Đúng vậy đúng vậy! Tay nghề xoa bóp của Ngọc Nhi thần kì lắm, để nó giúp đại nhân đi, có thể giúp thư giãn gân cốt, an thần tịnh tâm!”

Lâm Bắc Phàm xua tay: “Không cần phiền phức như vậy đâu.”

“Mong đại nhân đừng từ chối, đây là phần tâm ý duy nhất mà chúng ta có thể làm được!” Lão già nói.

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Thôi được rồi, người tới thử xem!”

“Đa tạ đại nhân!”

Chương 298: Ta muốn một người cháu rể như vậy

Lý Ngọc Tâm vui vẻ đứng ra sau người Lâm Bắc Phàm, nàng vươn ngón tay mảnh khảnh và xoa bóp huyết thái dương cho hắn.

Lâm Bắc Phàm phát hiện ngón tay nàng vô cùng trắng và thon gọn, trông cứ như một tác phẩm nghệ thuật.

Hắn còn nhận tay nàng thoang thoảng hương thuốc, dễ ngủ vô cùng. Ngoài ra, kỹ thuật xoa bóp của nàng cũng rất dễ chịu.

“Đại nhân, lực như vậy có vừa chưa ạ?”

Lý Ngọc Tâm nói.

“Dễ chịu hơn nhiều rồi!”

Lâm Bắc Phàm đáp, hắn bắt giác nhắm mắt lại và hưởng thụ.

Lúc bấy giờ, lão già đứng lên và nói: “Tể tửu đại nhân, chúng ta xin được về trước, không làm phiền đại nhân nghỉ ngơi nữa! Ngọc Tâm, người cứ ở lại đây, xoa bóp xong thì về!”

“Vâng, ông nội!”

Lý Ngọc Tâm ngại ngùng đáp.

Lâm Bắc Phàm: “Ta tiễn các người!”

Lão già vội vàng từ chối: “Không cần đâu đại nhân, chúng ta tự về là được rồi!”

Lâm Bắc Phàm: “Thế để ta bảo Đại Lực tiễn các người vậy!”

Sau khi bọn họ rời khỏi Lâm phủ, Lý Ngọc Tâm mới thấy khó hiểu, hắn ta hỏi: “Cha à, tại sao chúng ta phải rời đi vội vàng

như vậy, đã thế còn để Ngọc Tâm lại đó, làm thế thất lễ biết bao!”

“Rốt cuộc là người bị ngốc thật hay ngốc giả thế, có vậy mà cũng không nhìn ra được?”

Lão già bức bối nói: “Ngọc Tâm nó có ý với tể tửu đại nhân, lão phu đang tạo cơ hội tiếp xúc cho hai người đó!”

“Hả? Hóa ra là vậy!”

Lý Ngọc Lang ngó người: “Nhưng mà cha à, hình như tể tửu đại nhân đã có thê thiếp rồi!”

“Đại nhân không cưới hỏi đàn ông, cũng chẳng nạp thiếp thì lấy đâu ra? Dù có thì cũng chỉ là nữ tử có tướng mạo xinh đẹp, trên danh nghĩa thì chẳng là gì cả! Hơn nữa những phong lưu tài tử tiền đồ vô lượng lại tài giỏi như đại nhân không có đến vài nữ nhân mới là lạ! Đến cả bản thân người chẳng phải cũng cưới thêm thiếp đây sao?”

Lý Ngọc Lang ấp úng: “Chuyện này...”

“Ngoài ra Ngọc Tâm nhà chúng ta đã đến tuổi lấy chồng từ lâu rồi, chỉ là nó không vừa mắt người ta thôi! Có điều bây giờ nó đã gặp được tể tửu đại nhân, một nam thanh một nữ tú, vừa đẹp luôn!”

Lão già mỉm cười đầy đắc ý.

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng mà gì nữa, người không muốn một đứa con rể như vậy nhưng lão phu lại muốn một đứa cháu rể như vậy! Chuyện của Ngọc Tâm để lão phu làm chủ, các người không được nhúng tay vào!”

Lão già quát.

“Vâng thưa cha!”

Mọi người bèn đáp lời một cách bất lực.

Lúc bấy giờ, Lý Ngọc Tâm vẫn đang xoa bóp cho Lâm Bắc Phàm.

Nhìn gương mặt anh tuấn của hấn, Lý Ngọc Tâm có thể cảm nhận được hơi thở và sự ấm áp của hấn, trong lòng nàng bỗng

thấy vui vẻ, tim đập nhanh hơn, gò má cũng phồng hồng.

“Đại nhân, trông đại nhân rất mệt mỏi, ngày thường đại nhân cũng như vậy sao?”

Lý Ngọc Tâm nhỏ giọng hỏi.

“Đúng vậy, công việc của ta nhiều quá rồi!”

Lâm Bắc Phàm nhắm mắt lại, hần cảm thán: “Ta là tể tử của Quốc Tử Giám, quản lý từ học trò đến người dạy, có đến cả vạn người làm việc nên trách nhiệm của ta không hề nhẹ!

Ngoài ra, ta còn được bệ hạ ủy thác giám sát công tác chế tạo khinh khí cầu và thuyền đệm hơn nữa! Mỗi ngày đều phải lên triều đúng giờ, phụ trách những công việc khác! Đúng là chẳng khác gì một viên gạch của triều đình, chỗ nào cần thì chuyển tới chỗ ấy!”

“Ví dụ như ngày trước khi phụ trách vụ hai tông sư đại chiến với nhau, ta còn phải tới tận Đường Châu để khuyên răn phản quân. Đây không thuộc phạm vi công việc của ta, nhưng ta vẫn phải xử lý, cũng may mà ta hoàn thành nhiệm vụ và không phụ lòng bệ hạ!”

Lý Ngọc Tâm đau lòng nói: “Đại nhân, đại nhân vất vả rồi!”

“Đó đâu tính là vất vả, đó chỉ là chia sẻ cùng bệ hạ thôi, công hiến vì muôn dân!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Nếu ta không giám sát công tác sản xuất khinh khí cầu và thuyền đệm hơi thì chắc chắn sẽ có người ăn cây táo rào cây sung, bán rẻ lợi ích quốc gia, khiến Đại Võ lâm vào tình cảnh bất lợi!”

“Nếu ta không phụ trách chuyện hai tông sư đánh nhau thì hai vị tông sư đó sẽ lấy kinh thành làm chiến trường của họ, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến cả bên trong Tử Cấm Thành, kinh thành chắc chắn sẽ gặp tai ương, thương vong vô số!”

“Nếu ta không đi khuyên răn phản quân thì chiến tranh chắc chắn sẽ diễn ra, bách tính lưu lạc, dân chúng lâm than!”

“Đây là những chuyện ta không thể không làm!”

Ánh mắt Lý Ngọc Tâm tràn đầy vẻ bội phục: “Lúc tới kinh thành thảo dân cũng được nghe kể về những chuyện này! Nếu

không có đại nhân đứng phía sau trợ giúp thì Đại Võ đã loạn lạc từ lâu rồi! Tể tửu đại nhân, đại nhân thật tài giỏi!”

“Ày! Người hiểu là được rồi!”

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Cơ mà điều vất vả nhất là phải đối phó với bách quan trong triều, bọn họ ai cũng chỉ muốn ta chết! Chỉ cần đi sai một bước thôi là xong đời này! Ngày nào ta cũng phải đấu trí đấu dũng với bọn họ, tốn chất xám vô cùng!”

Lý Ngọc Tâm lại càng đau lòng hơn: “Đại nhân, đại nhân vất vả quá rồi! Đại nhân vẫn còn trẻ như vậy mà đã phải phụ trách biết bao chuyện của quốc gia! Như này đi, về sau dân nữ sẽ thường xuyên tới xoa bóp cho đại nhân!”

Chương 299: Mã tặc hoành hành

“Hả? Sao thế được, không làm gì thì sao có thể hưởng thụ bổng lộc!”

“Đại nhân, mong đại nhân đừng từ chối, đây là điều duy nhất dân nữ có thể làm! Đại nhân giúp tâm huyết của ông nội được xuất bản, còn tham gia chỉnh sửa sách y, để lại cho chúng ta biết bao điều tốt đẹp, dân nữ không biết phải báo đáp thế nào, đây là điều duy nhất là dân nữ có thể cố gắng hết sức rồi!”

Lý Ngọc Tâm nói một cách thành khẩn.

Thành ý của nàng đã làm Lâm Bắc Phàm rung động: “Thôi được rồi, vất vả cho ngươi vậy!”

“Đại nhân khách khí rồi!”

Lý Ngọc Tâm khẽ mỉm cười, trong lòng nàng đang vô cùng vui vẻ!

Sau này nàng có thể thường xuyên tới gặp đại nhân rồi!

Nửa canh giờ sau, Lý Ngọc Tâm xoa bóp xong. Lâm Bắc Phàm phát hiện ngón tay của nàng có hơi run rẩy, chắc hẳn ban nãy nàng đã cố gắng rất nhiều.

Thế nên hắn bèn bảo nàng ở lại ăn cơm, sau đó bảo Mạc Như Sương đưa nàng về nhà.

Lúc này, tại Kí Bắc.

Quân sư Gia Cát tiên sinh đứng trước cửa lưỡng lự hồi lâu, hắn ta suy đi tính lại, cuối cùng cắn răng bước vào thư phòng của vương gia.

Gia Cát tiên sinh chấp tay bảo: “Khởi bẩm vương gia, không tìm được hung thủ giết chết Mộc lão, xin vương gia trách phạt!”

Kí Bắc vương lập tức nổi giận: “Đồ vô dụng! Bỏn vương cho người thời gian lâu như thế mà đến một người thôi người cũng không tìm được? Bỏn vương nuôi các ngươi để làm gì hả?”

Gia Cát tiên sinh cúi đầu nghe mắng, trong lòng hắn ta đắng cay vô cùng. Mấy tháng nay vương gia càng lúc càng nóng

này!

Vương phủ trống rỗng, tiền tài chẳng còn là bao!

Khinh khí cầu và thuyền đệm hơi đã tiêu tốn một lượng người và vật lớn, thế những mãi vẫn chưa thể chế tạo được.

Cộng thêm việc chết mất rất nhiều cao thủ, thậm chí ba cao thủ tiên thiên cũng chết mất hai người, một người hấp hối! Đoàn binh giả làm mã tặc cũng bị người ta hủy hoại đến cả trăm người!

Có thể nói là cả năm bất lợi!

Thế nên vương gia mới vô cùng tức giận, không đánh thì cũng mắng!

Còn hắn ta thân là thân tín của vương gia, phụ trách rất nhiều việc nên mới là nơi mà vương gia trút giận nhiều nhất!

Có thể nói trong lòng còn đau khổ hơn cả cơ thể!

Mắng xong vương gia cũng thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều, hắn ta hỏi: “Vương phủ còn bao nhiêu tiền? Lấy cho bốn vương một ít, khoảng năm mươi vạn lượng để bốn vương đi tiếp đón khách quý!”

Gia Cát tiên sinh cúi đầu đáp: “Vương gia, giờ vương phủ đã không còn nhiều tiền như vậy nữa rồi.”

Vương gia lại nổi giận: “Sao lại không có tiền? Trước kia đã cướp được rất nhiều tiền cơ mà, tiêu đi đâu hết rồi?”

Gia Cát tiên sinh run rẩy nói: “Vương gia, trước kia chúng ta đã giành được hơn ba trăm vạn lượng, nhưng đã tiêu một trăm vạn vào việc chế tạo túi khí! Một trăm vạn lượng khác thì chi cho quân đội và các cao thủ võ lâm trong phủ! Còn năm mươi vạn lượng khác thì tặng cho trạng nguyên ở mãi tận kinh thành! Thế nên giờ vương phủ còn không đến năm mươi vạn lượng đâu ạ!”

Vương gia nổi điên: “Nếu đã hết tiền thì sao còn không đi cướp đi?”

Gia Cát tiên sinh hoảng loạn: “Vương gia, không thể cướp được nữa đâu ạ!”

“Tại sao không thể?”

“Vương gia, cái gì cướp được thì chúng ta đã cướp hết rồi, dân chúng giờ chẳng còn tài sản gì nữa! Ngoài ra do mã tặc hoành hành, nhiều người dân đã rời khỏi Kí Bắc và không còn trồng trọt làm nông nữa! Các thương nhân cũng không tới làm ăn với chúng ta, kinh tế suy thoái, tiền thuế cũng chẳng thu được bao nhiêu! Thế nên hiện giờ chúng ta nên nhanh chóng phục hồi kinh tế đi ạ!”

“Nhưng không có tiền thì sao làm được?”

Vương gia tức giận quát: “Không có tiền thì sao nuôi quân đội được? Không có tiền thì nuôi các cao thủ bằng cái gì? Đừng thấy đám cao thủ võ lâm đó nghe lời mà tưởng bở, bọn họ ai cũng là những kẻ gao cội chốn giang hồ, nếu không có tiền thì bọn họ là những kẻ chạy nhanh nhất! Khó khăn lắm chúng ta mới lập được một cục diện có lợi, há lại để nó sụp đổ dễ dàng như thế?”

“Vương gia nói chí phải! Thế nhưng chúng ta thực sự không còn tiền...”

Gia Cát tiên sinh luống cuống lau mồ hôi.

“Nếu không có tiền thì người làm cách nào đó để moi tiền ra cho bọn vương!”

Vương gia lớn giọng nói.

“Nhưng thuộc hạ không biết làm thế nào...”

Gia Cát tiên sinh cười khổ, trong hân ta bất lực vô cùng.

Hân ta là quân sư, có thể nghĩ mưu bày kế, nhưng nếu bảo hân ta đi làm kinh tế kiếm tiền thì hân ta chịu.

Vương gia cũng biết làm vậy là gây khó dễ cho người ta, hân ta bèn bình tĩnh lại và bảo: “Nếu đã không thể cướp trên đất của bọn vương thì chúng ta có thể phái người đến những châu phủ khác, cướp từ chỗ của bọn họ!”

Gia Cát tiên sinh kinh ngạc: “Vương gia, làm vậy sẽ rất nguy hiểm! Nếu chúng ta không âm thầm bảo vệ thì tỉ lệ thương vong sẽ tăng lên rất nhiều!”

Vương gia lại quát: “Thế người có cách gì khác không?”

Gia Cát tiên sinh rụt đầu lại.

“Cứ làm theo cách của bốn vương đi!”

Thế là đám mã tặc vốn đang làm mưa làm gió ở Kí Bắc đã chia nhau ra và phân tán đi khắp nơi.

Bọn họ trở về bẩm báo với tỉ lệ thương vong vô cùng lớn.

Quân đội ở những châu phủ xung quanh không hề dung túng cho bọn họ, chỉ cần phát hiện có mã tặc là lập tức hành động, xử lí.

Cuối cùng, chuyện này kinh động tới triều đình.

Chương 300: Độc kế

Nữ đế nổi giận bưng bưng: “Làm gì có cái lí ấy! Nạn mã tặc bành trướng mà giờ mới bẩm báo lên? Trước đó các người đang làm cái gì vậy hả?”

“Bệ hạ, bọn mã tặc đó đến từ Kí Bắc, chắc sẽ liên quan đến Kí Bắc vương! Đây là một chuyện lớn nên các quan viên bên dưới không ai dám manh động, mong bệ hạ lượng thứ!”

Một vị lão thần nói.

“Được lắm Kí Bắc vương! Nếu chuyện này trầm mà tra ra có liên quan đến người thì trầm nhất quyết sẽ không tha cho người!”

Nữ đế lớn giọng nói: “Các vị ái khanh có kế sách gì hay để giải quyết nạn mã tặc này không?”

“Bệ hạ, có thể cho châu phủ phái binh đi trấn áp sào huyệt của bọn chúng!”

“Nhưng mà bọn mã tặc hành động vô cùng nhanh, thoát ần thoát hiện, làm sao mà phái binh đi trấn áp được? Đến khi ấy nói không chừng bọn chúng đã chạy đi hết rồi!”

“Thế người còn có cách gì không, hả Vương đại nhân?”

...

Mọi người bèn nói lên ý kiến của mình.

Nữ đế không hài lòng cho lắm, ánh mắt nàng dời đến Lâm Bắc Phàm đang đứng trộm lườm biếng phía dưới, nàng mỉm cười:

“Lâm ái khanh, người có kế sách gì không?”

Lâm Bắc Phàm đứng ra, lớn giọng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, vi thần không có kế sách gì, mong bệ hạ minh giám!”

Trong lòng hắn thầm nhủ, vương gia à người cứ yên tâm, ta chắc chắn sẽ không phản bội người đâu! Ta là thuộc hạ trung thành nhất của người, không khuất phục trước quyền uy, không mờ mắt trước giàu sang, người mau bắn một trăm tim đi!

Nữ đế vẫn giữ nguyên nụ cười của mình: “Ái khanh à, nếu người đưa ra được kế sách hay thì trẫm sẽ cho người ba ngày nghỉ!”

Lâm Bắc Phàm lập tức nói: “Khởi bẩm bệ hạ, vi thần vừa mới nghĩ ra được một kế, có lẽ sẽ giải quyết được nạn mã tặc này!”

Trong lòng hắn thầm rơi lệ, xin lỗi nhé vương gia!

Không phải là ta phản bội người đâu mà lạ bệ hạ cho ta quá nhiều rồi!

Nữ đế thầm cười hai tiếng.

Ta biết ngay mà, nếu không cho chút lợi lộc thì làm sao bắt con cá lười như người làm việc được!

“Ái khanh có kế gì thì mau nói đi!”

Nữ đế mong chờ hỏi.

“Bệ hạ, sở dĩ chúng ta khó tiêu diệt được bọn mã tặc là bởi chúng hành động nhanh chóng, thoát ần thoát hiện, hơn nữa còn hoạt động riêng lẻ. Nếu dùng quân đội bao vây chúng thì chỉ tốn phí công sức, mà hiệu quả lại thấp, không phù hợp với tình hình thực tế! Đối phó với lũ mã tặc xảo quyệt này thì không thể dùng quân đội bình thường được, chúng ta có thể xem xét vấn đề dưới một góc độ khác, hãy thử đối phó với chúng bằng các cao thủ võ lâm xem sao?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Các cao thủ võ lâm cũng hành động rất nhanh, thoát ần thoát hiện, hơn nữa còn là những người sở hữu sức mạnh võ công cao cường, rất thích hợp để đối phó với lũ mã tặc! Thế nên chúng ta có thể phát động một bảng treo thưởng, một cái đầu của bọn mã tặc sẽ được thưởng

mười lượng bạc! Bọn họ thay chúng ta đi giết mã tặc, còn chúng ta ở phía sau bỏ tiền ra là được!”

“Cách này không tồi!”

Hai mắt nữ đế sáng lên.

“Thế nhưng một đầu người mà có mười lượng bạc thì ít quá, không thể thu hút các cao thủ có thực lực mạnh mẽ! Mà những người không đủ thực lực thì lại không thể đối đầu với lũ mã tặc! Có lẽ chúng ta nên nâng mức thưởng lên một chút?”

Một vị lão thần nói.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, hần cười: “Không cần đâu! Trừ bảng treo thưởng ra chúng ta còn lập thêm một bảng anh hùng để biểu dương! Xếp hạng dựa theo số đầu người, ai giết được càng nhiều thì vị trí sẽ càng cao! Phần lớn những kẻ trong giang hồ đều rất háo danh, vì để xếp hạng của mình cao hơn, bọn họ chắc chắn sẽ tích cực đi đuổi giết mã tặc để cố gắng lọt vào bảng, trở thành anh hùng!”

“Bảng anh hùng này hay đấy!”

Hai mắt nữ đế càng sáng hơn nữa.

“Ngoài ra, chúng ta có thể hứa hẹn rằng triều đình sẽ thỏa mãn một điều kiện mà người đứng đầu bảng anh hùng đưa ra! Cứ thế chẳng phải sẽ thu hút được rất nhiều cao thủ hay sao?”

Lâm Bắc Phàm đắc ý nói: “Đám mã tặc này nhiều nhất có khoảng bốn đến năm nghìn người, chúng ta chỉ bỏ ra có bốn, năm vạn lượng, cộng thêm điều kiện không được quá đáng là đã có thể giải quyết một cách nhẹ nhàng. Bệ hạ, bệ hạ thấy cách này có được không ạ?”

Nữ đế lắc đầu cười: “Lâm ái khanh, vẫn là người mới có thể nghĩ ra kế sách hay như vậy! Trẫm thấy rất được, các ái khanh còn ý kiến gì hay muốn bổ sung gì không?”

Bách quan nhìn nhau, đoạn đồng thanh đáp: “Chúng thần không có ý kiến gì!”

“Được! Vậy cứ làm theo lời Lâm ái khanh đi!”

Chuyện này liên quan đến mọi người trong giang hồ nên tất nhiên sẽ do Lục Phiến Môn phụ trách. Cứ thế, bảng treo

thường được đưa ra.

Để giải quyết nạn mã tặc ở Kí Bắc, triều đình sẽ trọng thưởng cho mỗi một đầu người của bọn mã tặc là mười lượng bạc.

Đồng thời, bảng anh hùng cũng được đưa ra. Mười người giết được số mã tặc nhiều nhất sẽ lọt vào bảng này và được xưng là anh hùng, lưu danh tứ phương để vạn dân được biết.

Người đứng thứ nhất sẽ là vinh danh là đại anh hùng và có thể đưa ra một điều kiện không được quá đáng với triều đình, triều đình sẽ xem xét và đồng ý.

Hai bảng này vừa xuất hiện đã khuấy động khắp mọi nơi, dấy lên biết bao tranh luận.

Chương 301: Giang hồ dậy sóng

“Bảng treo thưởng à, một đầu mã tặc đáng giá mười lượng bạc, giết mười mấy tên là được mấy trăm lượng hả?”

“Mã tặc dễ giết lắm sao? Nếu dễ thì triều đình đã tự ra tay rồi, làm gì đến lượt người khác? Nếu không có chút tu vi thì đâm đầu vào cái bảng treo thưởng này chẳng khác gì đâm đầu vào chỗ chết!”

“Vẫn còn bảng anh hùng mà, mười người giết được nhiều mã tặc nhất sẽ được lọt vào bảng và xưng là anh hùng! Nếu làm tốt thì được vang danh thiên hạ còn gì?”

“Với cả người giết được nhiều mã tặc nhất còn được đưa ra yêu cầu với triều đình này! Cái yêu cầu này hấp dẫn thật đấy, nếu ta muốn làm quan thì có phải triều đình cũng sẽ đồng ý không? Làm đại quan chắc là không được rồi, nhưng làm tiểu quan thì chắc không thành vấn đề nhỉ?”

“Điều kiện này khiến ta động lòng đấy!”

...

Rất nhiều người trong giang hồ đã động lòng.

Bọn họ lăn lộn trong giang hồ không phải để bảo vệ kẻ yếu mà là để nâng cao danh khí của mình!

Hiện giờ đã có một cơ hội tuyệt vời dành cho bọn họ.

Đi giết mã tặc cũng được xem là bảo vệ kẻ yếu đó thôi!

Được lên bảng anh hùng và trở thành anh hùng, như thế danh khí của bọn họ sẽ được truyền đi khắp nơi, chẳng phải sao?

Hơn nữa giết mã tặc còn có thể kiếm tiền, nếu làm tiếp còn được đưa ra yêu cầu, đúng là thỏa mãn hết tất cả nhu cầu của bọn họ!

Bọn họ cảm giác hai bảng này như được thiết kế riêng cho bọn họ vậy!

“Bọn mã tặc còn con thôi mà, dù chúng có lợi hại đến mức nào đi chăng nữa thì cũng không thể so với đao trong tay ta được!”

“Đúng lúc ta thiếu tiền, đi giết mấy tên mã tặc chơi chơi thôi!”

“Hôm nay ta đi giết luôn, ta muốn trở thành anh hùng!”

...

Vô số người trong giang hồ đã xách đao tiến về Kí Bắc.

Trong số họ có một tráng sĩ che mặt, chỉ để lộ đôi mắt. Trông thấy hai bảng này, ánh mắt hắn sáng rực lên, hắn hơi kích động và lẩm bẩm: “Nếu ta có thể trở thành anh hùng thì có lẽ sẽ...”

Hắn vuốt ve thanh đao trong tay, nghiêng răng nói: “Người dám xông pha mạo hiểm ắt sẽ được nhiều lợi ích, làm thôi!”

Sau đó hắn dứt khoát quay người rời đi và xông về hướng Kí Bắc. Vùng đất xung quanh Kí Bắc trở nên nhộn nhịp hơn hẳn.

Một tên trung niên cao to khoảng ba mươi tuổi đột nhiên chặn đứng một đám mã tặc.

Hắn ta cười lớn: “Các ngươi là mã tặc đúng không? Đúng lúc lão phu đang thiếu tiền, lấy đầu các ngươi kiếm chút tiền tiêu, tiện thể làm anh hùng luôn, ha ha!”

Lũ mã tặc căm phẫn nói: “Chỉ bằng một tên không chút bản lĩnh như ngươi ư? Các huynh đệ, giết hắn ta!”

Thời gian nửa nén hương trôi qua, tên trung niên kia thu lại đao trong tay. Hắn ta nhìn thi thể nằm rạp trên mặt đất, chép miệng nói: “Có chút xíu bản lĩnh mà cũng đi làm mã tặc, đúng là không biết tự lượng sức mình!”

Ở một chỗ khác, có hai thiếu hiệp trẻ tuổi đang đuổi theo một đám mã tặc.

“Các ngươi chính là lũ mã tặc mà triều đình đang truy nã hả? Không ngờ trong tay các ngươi lại có nhiều đồ như vậy, xem ra cướp được không ít nhỉ? Hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo, giết sạch các ngươi!”

Hai thiếu hiệp rút kiếm không một chút do dự và xông lên giết.

Thời gian nửa nén hương trôi qua, bọn họ chỉ để lại đầy thi thể trên mặt đất.

“Sư huynh, chúng ta đi giết bọn mã tặc tiếp theo đi!”

“Sư đệ nói phải!”

Ở những nơi khác, mọi người trong giang hồ cũng đang không ngừng đuổi giết mã tặc.

Khi đụng mặt mã tặc, bọn họ không hề sợ hãi, ngược lại còn hưng phấn và giết một cách hăng say.

Không thể không nói, để người trong giang hồ đối phó với lũ mã tặc là một cách vô cùng hợp lí.

Bởi lẽ nếu không có bản lĩnh thì người có gan đâu mà xông pha chốn giang hồ, có lẽ còn chết từ lâu rồi ấy chứ. Cứ thế, chưa đến một ngày đã có rất nhiều người đến bẩm báo với quan phủ.

“Ha ha, hôm nay lão phu giết được mười ba tên mã tặc, tới để bẩm báo đây!”

Một người đàn ông râu ria xồm xoàm khiêng một cái túi bước vào quan phủ.

Hắn ta mở túi và đổ một đồng bàn tay trái dính đầy máu ra.

Cao thủ Lục Phiến Môn phụ trách kiểm tra chỉ thấy hắn ta cầm từng bàn tay một lên và kiểm nghiệm thật giả một cách kĩ lưỡng.

Vì để tránh trường hợp có người tham công mà ăn gian, làm giả, bọn họ đã đưa ra cách kiểm nghiệm này.

Một là tay có phải là tay hay cầm đao hoặc binh khí hay không, kinh nghiệm của bọn họ phong phú, nhìn cái là ra.

Hai là kẻ làm mã tặc thường sẽ cao lớn hơn người bình thường và sẽ có võ công, bên trong người sẽ có nội lực. Bàn tay của người có nội lực sẽ khác so với bàn tay của người thường, điều này bọn họ có thể nhận biết được.

Cứ thế, về cơ bản bọn họ đều có thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

Đương nhiên, người cũng có thể giết những kẻ khác trong giang hồ và lấy tay của bọn họ để lĩnh công lao.

Thế nhưng người trong giang hồ lại càng khó giết, hơn nữa số lượng cũng không nhiều. Thời gian đi giết bọn họ chẳng bằng giết thêm vài tên mã tặc.

“Tổng cộng có mười ba tên mã tặc, thế nên tiền thưởng là một trăm ba mươi lượng, nhận lấy đi!”

Cao thủ Lục Phiến Môn nhận lấy cái túi tay rồi đưa tiền thưởng cho người kia.

Người đó nhận ngân lượng xong bèn tò mò hỏi: “À đúng rồi, quan lão gia, lão phu đã giết được mười ba tên mã tặc, giờ đang xếp ở vị trí số mấy?”

Cao thủ Lục Phiến Môn mỉm cười: “Xem ra người định lọt vào bảng anh hùng rồi?”

Người đó kiêu ngạo nói: “Đó là điều đương nhiên! Chẳng lẽ ta giết mã tặc chỉ vì mấy đồng bạc này hay sao?”

Chương 302: Ngưu Ma Vương

“Được, ta sẽ cho người một thẻ bài tương đương với thân phận của người, như thế thì chiến công của người sẽ được tích lũy lại! Người tên là gì?”

Cao thủ Lục Phiến Môn lấy một chiếc thẻ bài đặc chế ra rồi hỏi.

“Ta tên Triệu Hổ!”

Cao thủ Lục Phiến Môn khắc hai chữ Triệu Hồ lên thẻ bài rồi viết cái tên này lên một cuốn tập khác, sau đó mới đưa thẻ bài cho người kia.

“Sau này lúc ngươi tới nộp đầu người thì hãy lấy thẻ bài này ra để ghi tên, chiến công của ngươi sẽ được ghi lại! Buổi trưa mỗi ngày bảng anh hùng sẽ được cập nhập và dán lại, ngươi nhớ chú ý nhé!”

“Đa tạ quan lão gia, Triệu Hồ đi đây!”

Tiếp đó, có rất nhiều cao thủ võ lâm mang chiến tích tới để lĩnh thưởng.

Mới một ngày thôi mà đã lấy được mạng của hơn ba trăm tên mã tặc, hiệu quả vô cùng rõ rệt.

Thế nên bảng anh hùng đợt đầu tiên đã được công bố, mọi người ai ai cũng bàn luận.

“Bảng anh hùng đợt đầu tiên có rồi kìa, người đứng đầu bảng là Trương Long, giết được ba mươi hai tên mã tặc cơ đấy, giỏi quá!”

“Người đứng thứ hai cũng lợi hại, tên Triệu Hồ, giết được mười bảy tên!”

“Mấy người đằng sau cũng giết được nhiều, bọn họ đều là anh hùng cả!”

“Ôi chao! Ta chỉ thiếu một chút nữa thôi là có thể lọt vào bảng anh hùng, biết vậy ta đã giết thêm vài tên mã tặc nữa rồi!”

“Lại chả thế, đi thôi đi thôi, đêm nay giết trâu đêm luôn, ngày mai nhất định có thể lọt vào bảng anh hùng!”

Rất nhiều người trong giang hồ được cổ vũ.

Ai lọt vào bảng anh hùng thì đắc ý, ai không lọt vào thì xóc tinh thần, bắt đầu hăng say truy đuổi...

Một trận chiến người đuổi ta giết bắt đầu.

Trong đám người đó có một người thân mình cao lớn, che mặt, vai khoác một chiếc túi, mùi máu tanh thoang thoảng.

Lúc này, ánh mắt hắn dừng lại trên bảng: “Tới muộn mất một ngày, xem ra phải tích cực hơn thôi!”

Hắn lại dứt khoát quay người rời đi và hướng về phía nha môn.

Sau khi trông thấy cao thủ Lục Phiến Môn, hắn bèn thả cái túi xuống, mấy bàn tay đầy máu bên trong lộ ra.

“Ta tới lĩnh thưởng!”

Người của Lục Phiến Môn nhìn cách ăn mặc của người nọ, mặc dù thấy nghi ngờ nhưng cũng không hề hỏi nhiều.

Giang hồ phức tạp, kiểu người gì cũng có, bọn họ cũng từng gặp nhiều kẻ ăn mặc kì quái rồi. Không nên hỏi thăm quá nhiều về người trong giang hồ để tránh bị người ta ghen ghét, động đao động kiếm là không tốt.

“Tổng cộng có bảy tên mã tặc, tương ứng với bảy mươi lượng bạc, nhận lấy đi!”

Người đó lấy tiền xong rồi nói: “Cho ta một thẻ bài!”

“Tên ngươi là gì?”

“Ta tên là... Ngưu Ma Vương!”

Cái tên này cũng thật kì lạ, nó giống biệt danh hơn là một cái tên, song người của Lục Phiến Môn cũng không hỏi nhiều, chỉ khắc tên lên thẻ bài cho hắn.

Lúc rời đi người đó còn ngoảnh đầu liếc nhìn một cái, cuối cùng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Ánh mắt hắn hướng về phía trước, trong mắt tràn ngập vẻ kiên định: “Tiếp tục đi giết bọn mã tặc thôi, tranh thủ trở thành anh hùng!”

Tiếp đó, có càng nhiều người trong giang hồ tới lĩnh thưởng. Mỗi một lần có bảng anh hùng là lại có những anh hùng mới xuất hiện!

Mọi người thi nhau đuổi giết, cố gắng để đưa tên mình vào bảng anh hùng, cuộc chiến trở nên vô cùng kịch liệt! Bảng này cũng dần dần truyền ra khắp toàn quốc, không chỉ dừng lại ở khu vực Kí Bắc nữa, mọi người khắp đất nước ai cũng chú ý đến.

“Cuộc chiến này kịch liệt ghê, ngày nào cũng thấy đôi người đứng đầu bảng!”

“Đúng vậy, hôm qua vẫn đang đứng thứ nhất mà hôm nay đã xuống thứ năm rồi, bị bốn người vượt qua!”

“Chưa tới giờ khắc cuối cùng thì không biết ai mới là anh hùng đâu!”

“Hiện giờ chỉ xem ai có thể kiên trì lâu hơn thôi, phải kiên trì thì mới tính là anh hùng!”

“Lại chả thế! Cơ mà cái người tên Ngưu Ma Vương kia lợi hại phết nhỉ, từ lúc lọt vào bảng tới nay hắn chưa từng rút kiếm, luôn giữ vững phong độ! Mặc dù xếp hạng không cao nhưng lại rất ổn định!”

“Ta cũng chú ý đến cái tên Ngưu Ma Vương này, để xem hắn có lên được vị trí đầu bảng hay không!”

Tên của những anh hùng trên bảng này vang khắp thiên hạ, nổi tiếng hơn rất nhiều những anh hùng đại hiệp khác!

Cứ thế, người trong giang hồ lại được phen náo động, bọn họ thi nhau xông đi giết mã tặc ở Kí Bắc.

Tổng đầu mục ở Lục Phiến Môn còn đặc biệt tới tìm Lâm Bắc Phàm uống trà, hắn ta giơ ngón tay cái với hắn và nói: “Tể tử đại nhân, cách này của đại nhân quả là hay! Chỉ cần bỏ ra một cái giá nhỏ nhỏ là có thể điều động được vô số người trong giang hồ đi đối phó với đám mã tặc! Từ lúc nhậm chức ở Lục Phiến Môn đến nay bản quan chưa từng thấy người trong giang hồ tích cực đến vậy đâu! Ha ha!”

Lâm Bắc Phàm cũng mỉm cười: “Phải có lợi lộc thì người ta mới làm mà! Ta cho bọn họ tiền, cho bọn họ danh tiếng, rồi một ngày triều đình còn thỏa mãn nguyện vọng của bọn họ, ta không tin bọn họ còn không tích cực!”

“Đại nhân nói phải! Theo bản quan thấy thì chắc chưa đầy nửa tháng là nạn mã tặc sẽ được giải quyết! Tể tử đại nhân, đại nhân lại lập công lớn rồi, chúc mừng đại nhân!”

Quách đầu mục chấp tay.

Lâm Bắc Phàm cũng chấp tay.

“Tất cả đều nhờ phúc của đại nhân! Sau này có chuyện tốt gì thì đừng quên bản quan nhé, ha ha!”

“Tất nhiên rồi, tất nhiên rồi!”

Hai người bật cười, tiếng cười ngập tràn niềm vui.

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm nhớ tới vương gia đang ở Kí Bắc, không biết hiện giờ hắn ta có đang nổi cơn tam bành hay không?

Chương 303: Quân ta đánh quân mình

Cùng lúc ấy, Ký Bắc vương đang ở Ký Bắc, đã tức điên lên rồi.

“Thứ khốn nạn! Đám triều đình chết tiệt, dám treo thưởng để giết binh lính của bản vương, cho đám người giang hồ đến giết người của bản vương! Chúng thật sự tưởng bản vương là con hổ giấy mà ức hiếp chắc?”

“Vương gia bớt giận!” Gia Cát tiên sinh đứng ở phía sau nói với giọng run rẩy.

Ký Bắc vương lại càng tức giận hơn: “Người bảo bản vương bớt giận thế nào đây? Binh lính mà bản vương vất vả huấn luyện ra, đã bị giết hơn nghìn người rồi! Tiền thì chẳng kiếm được bao nhiêu, mà người đã chết mất ba phần mười rồi! Cứ tiếp tục thế này, còn chưa tới nửa tháng thì toàn bộ người của ta đã chết sạch rồi! Tâm huyết của bản vương, người bù đắp được chắc?”

Gia Cát tiên sinh bị mắng đến nổi muốn hộc cả máu, hắn ta cúi gằm đầu xuống, nói: “Vương gia, chuyện này đã bị triều đình phát hiện rồi, hơn nữa thương vong quá lớn, chúng ta phải gọi bọn họ quay về thôi!”

“Tuyệt đối không được! Nếu gọi người quay về, thì vương phủ chúng ta sẽ không có tiền nữa, biết ăn gì, uống gì đây hả? Những vấn đề này người có giải quyết được không?”

Vương gia nói với vẻ kiêu ngạo: “Hơn nữa, giờ mà gọi người về, chẳng phải chứng tỏ bản vương đây sợ triều đình sao? Sợ đưa cháu gái đang ngồi trên ngôi vị cửu ngũ chí tôn đó sao? Cho nên, nhất định bản vương phải ăn miếng trả miếng với triều đình!”

“Nhưng vương gia à, làm như vậy thì thương vong sẽ rất lớn...” Gia Cát tiên sinh chân thành khuyên nhủ.

“Người đừng có nhiều lời nữa, ý ta đã quyết!” Ký Bắc vương nổi giận dùng dùng nói.

Đúng lúc đó, có người hầu đi vào thông báo.

Ký Bắc vương che giấu tính khí và sắc mặt của mình đi, tỏ vẻ thân thiết và hòa đồng: “Cho bọn họ vào đi!”

Một nhóm võ lâm hào kiệt lũ lượt vào phòng, đồng thanh: “Bái kiến vương gia!”

Ký Bắc vương vui vẻ cười thành tiếng, bước tới chào đón bọn họ: “Ha ha! Các vị bằng hữu giang hồ, bản vương đang nhớ mong các vị, chuẩn bị phái người tới gọi các vị đến uống trà trò chuyện đây, không ngờ các vị đã tới rồi, như thế có phải là tâm linh tương thông hay không?”

“Đúng vậy!”

Đám võ lâm hào kiệt kia đều bật cười.

“Ha ha!”

Vương gia lại tiếp tục cười lớn, tiếng cười tràn ngập khắp gian phòng, tâm trạng của mọi người đều rất phấn khởi.

“Các vị bằng hữu, mọi người cùng nhau đến đây, có việc gì quan trọng không?”

“Khởi bẩm vương gia, bọn ta tới đây để tạm biệt người!”

“Tạm biệt sao?”

Ký Bắc vương vội hỏi han với vẻ lo lắng: “Do bản vương không chiêu đãi các vị một cách chu đáo sao?”

Bọn họ vội xua tay: “Vương gia hiểu lầm rồi! Ở đây bọn ta được ăn ngon mặc đẹp, cuộc sống vui vẻ đến nỗi quên cả trời đất! Nếu không phải đã xảy ra chuyện lớn, thì bọn ta đều lưu luyến không muốn rời khỏi đây!”

“Ồ? Rốt cuộc là chuyện lớn gì vậy, các vị hãy nói với bản vương, biết đâu bản vương có thể giải quyết giúp các vị thì sao!”

Vương gia tỏ vẻ quan tâm.

“Vương gia, thật ra cũng chẳng phải chuyện gì to tát cả!”

Có một người với vẻ mặt vô cùng nghĩa khí mỉm cười nói:

“Chẳng phải triều đình đã công bố một cáo thị treo thưởng đó sao, kêu gọi mọi người cùng giết mã tặc! Giết được mã tặc, không chỉ kiếm được tiền, mà còn gây dựng được danh tiếng! Việc này rất hợp với tâm ý của ta, mặc dù ta chẳng ưa gì triều đình, nhưng đúng là bọn họ đang làm việc tốt! Ta thấy gần đây mình cũng chẳng có việc gì phải làm, đi giết mã tặc vừa có thể trừ hại cho dân, vừa có thể vang danh trở thành anh hùng giết thổ phỉ tiếp theo, chẳng phải nghe rất đã tai sao?”

Vẻ mặt tươi cười của vương gia dần dần đông cứng lại: “Các ngươi muốn đi giết thổ phỉ sao?”

“Đúng vậy, tất cả bọn ta đều muốn đi giết thổ phỉ! Trước đây lão phu đã có ý định này rồi, sau đó ta thấy mọi người đều muốn làm việc này, nên đã lập nhóm cùng nhau đi giết thổ phỉ, ha ha!”

“Không chỉ kiếm được ít tiền tiêu vật, mà còn có được chút tiếng tăm, lại trừ được hại cho dân, một mũi tên trúng nhiều đích!”

“Ta biết đã có rất nhiều võ lâm đồng đạo tham gia sự kiện này rồi, bọn họ còn trở thành anh hùng giết thổ phỉ nữa, danh tiếng đã truyền đi khắp thiên hạ rồi! Lão phu không thể chấp nhận nổi, thực lực của bọn họ còn chẳng cao bằng lão phu, dựa vào đâu mà danh tiếng của bọn họ lại vang xa hơn lão phu cơ chứ? Cho nên lão phu cũng sẽ đi giết vài tên mã tặc, gây dựng tiếng tăm, vượt qua bọn họ!”

“Nhất định là như vậy, chúng ta mà chiếm sạch các vị trí trên bảng anh hùng này, thì chẳng phải sẽ được ca tụng ngay thôi sao?”

“Ý tưởng này không tồi! Nhưng ta thấy các vị trí đầu tiên trên bảng đại anh hùng, chỉ có Mặc Hà đại hiệp mới xứng đáng mà thôi!”

“Cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi, ha ha!”

...

Mọi người càng nói lại càng hào hứng, cứ như thể bọn họ đã xuất hiện trên bảng anh hùng rồi vậy. Nhưng sắc mặt của

vương gia lại ngày càng sầm xuống, tâm trạng ngày càng xấu đi. Nếu đám đại hiệp này đi giết mã tặc, chẳng phải người của hãn ta sẽ tự giết lẫn nhau hay sao?

Dùng đám đại hiệp mà hãn ta khó khăn lắm mới mời về được, để giết đám binh lính mà hãn ta vất vả huấn luyện ra ư?

Hơn nữa, nếu bọn họ mà ra tay, binh lính của hãn ta còn đường sống chắc?

Trong lòng vương gia vô cùng bối rối, hãn ta nói với vẻ hoang mang: “Các vị anh hùng, chút việc nhỏ thế này, hà tất phải phiền tới các vị cơ chứ, các vị đừng đi được không?”

Nhưng ý của các vị hào kiệt võ lâm đã quyết.

“Vương gia yên tâm đi, bọn ta chỉ đi tham gia cuộc vui mà thôi!”

“Nếu nhanh thì mười ngày, nửa tháng, nếu chậm thì một tháng nữa bọn ta sẽ quay về, sẽ không bỏ lỡ chuyện lớn gì đâu!”

“Hơn nữa nơi đó rất gần với vương phủ, đi hai, ba ngày là đã tới rồi!”

“Vương gia, người bảo trọng nhé, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại!”

“Bọn ta đi một thời gian rồi sẽ về ngay!”

Bọn họ đồng loạt chấp tay chào tạm biệt, bỏ lại vị vương gia với vẻ mặt ngơ ngác và vị quân sư với vẻ mặt cay đắng.

Chương 304: Có lẽ đây là thiên phú của ta

Gia Cát tiên sinh đánh liều mà nói: “Vương gia, phải gọi bọn họ về đi thôi! Nếu còn không về, thì thật sự chỉ còn đường chết, hơn nữa còn phải chết trong tay người của chính mình! Con giận này, người nhịn xuống được không?”

“A!”

Vương gia giận dữ đến phát điên, hãn ta bắt đầu đập phá đồ đạc loạn cả lên.

“Đáng chết! Thằng khốn nham hiểm nào nghĩ ra ý tưởng thói nát này thế hả?”

“Hại người của bản vương tự giết lẫn nhau, làm gì có cái lý ấy!”

“Bản vương và ngươi... không đội trời chung!”

Gia Cát tiên sinh há hốc miệng: “Vương gia...”

“Mau gọi bọn chúng về đi! Làm việc chậm trễ, ta sẽ hỏi tội ngươi đấy!”

“Vâng, vương gia!”

Nhưng đám mã tặc đã tách ra thành từng nhóm đi khắp nơi, không phải cứ muốn gọi về là sẽ gọi về được.

Ở Ký Bắc và các khu vực xung quanh, đã có rất nhiều người trong võ lâm tập trung lại, bọn họ chờ sẵn ở mỗi quan ải, ôm cây đợi thỏ, phát hiện ra mã tặc thì lập tức ra tay, giết thỏ phi lập công, gây dựng danh tiếng.

Đám mã tặc này, ban đầu hung hăng ngang ngược bao nhiêu, thì hiện giờ hèn mọn đáng thương bấy nhiêu.

Bọn chúng bỏ chạy tán loạn hết như đàn chuột, bị người người truy sát.

Có những lúc, để trốn tránh những người truy sát, thậm chí bọn họ đã phải trốn vào trong rừng sâu, phải chịu đói khát, còn trở thành đồ ăn cho muỗi suốt mấy ngày.

Còn bảng anh hùng thì hầu như thứ tự mỗi ngày đều có sự thay đổi.

Anh hùng diệt cướp xếp số một, đã phá kỷ lục giết thỏ phi với hai trăm tên!

Số thỏ phi do các vị anh hùng ở cuối bảng giết được cũng rất nhiều, ngay cả người cuối cùng xếp ở vị trí thứ mười cũng đã giết được hơn một trăm tên!

Sự chênh lệch giữa các thứ hạng cũng không hề nhiều, cuộc cạnh tranh trở nên rất kịch liệt! Hầu như mỗi ngày đều có một nhóm người ngồi xổm chờ trước cửa nhà môn.

“Mau nhìn kia, đó là Mặc Hà đại hiệp đấy! Hắn ta mới đến đây có hai ngày thôi, mà đã giết hơn tám mươi tên mã tặc rồi, hiệu suất làm việc rất cao! Có lẽ hôm nay hắn ta sẽ ghi tên mình lên bảng anh hùng cho mà xem.”

“Còn có Kim đại hiệp nữa, thực lực của hắn ta cũng rất cao cường, đã đứng đầu bảng suốt bốn ngày nay rồi, thực lực rất hùng hậu!”

“Có cả Loan Dao đại hiệp nữa, đao của hắn ta rất nhanh! Nghe nói hắn ta đã từng một mình đối đầu với đám mã tặc quy mô lên tới bốn mươi, năm mươi tên, chỉ dùng ba đao là đã giết sạch bọn chúng rồi, rất đỉnh đấy!”

“Mau xem kia! Đó là Ngưu Ma Vương!”

...

Mọi người đồng loạt quay đầu sang, nhìn thấy một người đàn ông có thân hình cao lớn, đeo khăn che mặt đi vào.

Ngưu Ma Vương, có thể nói là một nhân vật nổi tiếng trên bảng anh hùng.

Kể từ khi hắn ta xuất hiện trên bảng anh hùng, chưa từng bị tuột khỏi bảng lần nào, thực lực rất cao cường, vì vậy mọi người đều rất kính nể hắn ta.

Hơn nữa hắn ta có thân hình cao lớn, gắn liền với hình ảnh che mặt, thái độ lạnh lùng, lại xưng là Ngưu Ma Vương, rất khác người, thu hút được rất nhiều sự ngưỡng mộ và kính nể...

Vì vậy hắn ta vừa đến liền thu hút sự chú ý của mọi người. Ngưu Ma Vương đã sớm quen thuộc với tất cả những chuyện này rồi.

Hắn ta chẳng hề để ý tới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, vác theo cái bao dầm máu chứa đầy bàn tay đi thẳng vào trong nha môn.

“Ta đến báo cáo kết quả!”

“Tổng cộng ba mươi một tên mã tặc, lần này thu hoạch rất khá đấy! Ngưu Ma Vương đại hiệp, bản quan có linh cảm rằng lần này ngươi có thể lọt vào ba thứ hạng đầu tiên trên bảng anh hùng đấy! Chúc mừng nhé!”

Cao thủ Lục Phiến Môn đón tiếp hắn ta cười nói.

“Cảm ơn!”

Giọng nói của Ngưu Ma Vương hơi khô khan.

Hắn ta quay đầu lại nhìn bảng anh hùng, ánh mắt rất kiên định, siết chặt nắm đấm!

Hắn ta không chỉ muốn lọt vào ba thứ hạng đầu tiên, mà còn muốn chiếm được thứ hạng số một, trở thành đại anh hùng diệt cướp!

“Đây là ba trăm mười lượng, người cất đi nhé!”

“Cảm ơn!”

Ngưu Ma Vương nhận tiền rồi xoay người bỏ đi.

Hắn ta phải tiếp tục giết thổ phỉ, hắn ta muốn phá kỷ lục số thổ phỉ giết được, trở thành người xếp đầu bảng! Cứ như thế, trong vòng chưa tới một tuần, đã có hơn hai nghìn tên mã tặc bị tiêu diệt.

Những tên mã tặc còn lại cũng không dám gây sự ở khu vực này nữa, đành phải trốn đi để không bị giết chết, càng về sau, số người giang hồ càng nhiều hơn, nhưng mã tặc thì càng giết càng ít lại, vì vậy tốc độ giết thổ phỉ của mọi người cũng chậm đi.

Thứ tự xếp hạng trên bảng anh hùng, cũng đã dần dần trở nên ổn định.

Điều khiến mọi người phải khiếp sợ là vẫn có một người tiếp tục vững bước tiến lên trên bảng xếp hạng, đó chính là Ngưu Ma Vương, mỗi ngày hắn ta đều đem về một lượng bàn tay mã tặc nhất định, liên tục phá kỷ lục chiến công của chính mình.

Mặc dù thành tích hiện giờ kém hơn trước đây nhiều, nhưng so với những người khác thì đã giỏi lắm rồi. Có người hỏi hắn ta, phải làm thế nào thì mới tìm ra đám mã tặc đó?

Ngưu Ma Vương trầm ngâm một lúc rồi nói: “Có lẽ đây là thiên phú của ta!”

Hắn ta lớn lên trong rừng nên cả năm giác quan và trực giác của hắn ta đều được rèn luyện đến mức nhạy bén như loài thú hoang, thậm chí hắn ta còn hiểu được tiếng của các con thú.

Vì vậy, dựa vào kỹ năng đặc biệt này, hắn ta đã tìm ra hết đám mã tặc này đến đám mã tặc khác ở trong núi sâu rừng thẳm, sau đó tiêu hết sạch sẽ, lập nên chiến công của mình.

Chương 305: Luận công ban thưởng

Cứ như thế, lại thêm ba ngày nữa trôi qua, mọi người thật sự không thể tìm ra nổi một tên mã tặc nào nữa.

Đến cả Nguru Ma Vương cũng không tìm được.

Vì vậy, triều đình trịnh trọng tuyên bố rằng: Sự kiện giết thổ phi đã kết thúc vang dội!

Những người có tên trên bảng anh hùng, cũng đã có thể tự xưng là anh hùng diệt cướp, triều đình sẽ dán thông cáo, danh tiếng tốt đẹp của bọn họ sẽ được truyền đi khắp thiên hạ!

Trong đó, bằng chiến tích dũng mãnh người giết được nhiều thổ phi nhất, xếp đầu tiên trên bảng anh hùng, được gọi là đại anh hùng diệt cướp, tiếng thơm vang khắp tứ phương, được người đời ca ngợi!

“Chúc mừng Nguru Ma Vương đại hiệp!”

Các cao thủ của Lục Phiến Môn cùng nhau chấp tay chúc mừng hắn ta: “Từ lần đầu tiên gặp ngươi, bản quan đã biết ngươi không phải người đơn giản rồi mà! Không ngờ ngươi không chỉ trở thành anh hùng diệt cướp, mà còn trở thành đại anh hùng nữa cơ đấy, thật thần kỳ!”

“Cảm ơn các vị! Cảm ơn!”

Nguru Ma Vương vô cùng kích động, cả người run lên.

Hắn ta siết chặt hai nắm đấm, cuối cùng thì cũng thực hiện được mục tiêu của mình rồi! Vậy thì chẳng phải hắn ta có thể...

Cao thủ của Lục Phiến Môn cười nói: “Nguru Ma Vương đại hiệp, triều đình bọn ta đã hứa, nếu trở thành đại anh hùng diệt cướp, triều đình bọn ta sẽ đồng ý với một điều kiện của ngươi trong mức độ cho phép! Giờ ngươi có yêu cầu gì hãy nói cho ta, ta sẽ dâng tấu lên thánh thượng! Thánh thượng anh minh, chắc chắn sẽ chấp nhận nguyện vọng này của ngươi!”

“Cảm ơn!”

Ngưu Ma Vương lấy chiếc mũ đang đội xuống, kéo khăn che mặt ra, để lộ gương mặt của mình.

Mọi người nhìn thấy mặt hắn ta, đều sửng sốt: “Ngươi, ngươi, ngươi là...”

“Đúng như các ngươi đã thấy! Nguyện vọng của ta là...”

Tại buổi tảo triều trong Kim Loan Điện, hoàng cung kinh thành.

“Khởi bẩm bệ hạ, vi thần nhận lệnh phụ trách giải quyết chuyện mã tặc! Hiện giờ đã hơn nửa tháng, tổng cộng giết được bốn nghìn hai trăm tám mươi hai tên giặc cướp, Ký Bắc và các khu vực xung quanh không còn tên mã tặc nào nữa, mối họa mã tặc đã kết thúc, mong bệ hạ minh xét!”

Tổng đầu mục của Lục Phiến Môn báo cáo tình hình diệt giặc cướp. Nữ đế nghe xong thì rất vui.

Hoàng thúc, ngươi bị tổn thất nhiều binh mã thế này, còn ăn nổi cơm không vậy? Thật muốn xem hiện giờ sắc mặt ngươi thế nào rồi quá!

Hắn là rất vui đây! Ha ha!

“Quách ái khanh, việc lần này ngươi làm không tồi! Thường vạn lượng bạc trắng, một viên dạ minh châu, mười viên long nhãn trân châu! Còn nữa, mỗi người tham gia giải quyết vụ việc lần này đều được thưởng nghìn lượng bạc!

“Đa tạ bệ hạ ban thưởng!”

Tổng đầu mục của Lục Phiến Môn vô cùng mừng rỡ. Công lao và những món ban thưởng này gần như bọn họ vô tình vớ được vậy.

Bởi vì bọn họ không hề phải bỏ ra chút công sức nào, không cần phải mạo hiểm tính mạng cũng chẳng cần đổ máu và mồ hôi, công việc chính chỉ là nghiệm thu và phát tiền mà thôi, vậy mà cũng được ghi nhận công lao như thế này.

Thật sự rất cảm ơn tể tửu đại nhân!

Đột nhiên Quách đầu mục phát hiện ra, đi theo tể tửu đại nhân thật sự rất có tương lai!

Vụ việc hai Tông Sư lần trước, hấn ta và các anh em đã chuẩn bị sẵn tâm lý hy sinh vì đất nước rồi. Nhưng tể tử đại nhân vừa ra tay đã dễ dàng di chuyển chiến trường ra khỏi kinh thành, bọn họ không chỉ không cần hy sinh, mà còn kiếm được một khoản tiền từ vụ việc đó.

Sau đó, việc luyện binh trên nước cũng nhờ có tể tử đại nhân báo tin cho hấn ta nên hấn ta mới có thể tạo nên công lao ấy.

Và cả công lao vừa rồi nữa...

Tể tử đại nhân, thật sự là phúc tinh của hấn ta! Xem ra, sau này hấn ta phải qua lại với tể tử đại nhân nhiều hơn mới được!

“Ngoài ra còn một người nữa, xứng đáng được trọng thưởng hơn hấn!”

Nữ đế mỉm cười nhìn Lâm Bắc Phàm: “Nếu không có Lâm ái khanh dâng lên diệp kế này, triều đình ta đã chẳng thể giải quyết họa mã tặc dễ dàng như thế! Lâm ái khanh, người không thể không nhận lấy công lao lần này!”

“Giúp bệ hạ phân ưu là phận sự của thần!”

Lâm Bắc Phàm đồng dục đáp.

“Trẫm biết hiện giờ ngươi chẳng thiếu thứ gì, nên không phong thưởng cho ngươi nữa vậy! Công lao lần này ngươi tạm thời nhớ kỹ lấy, lần sau tiếp tục lập công rồi phong thưởng luôn một thể!”

Nữ đế lớn tiếng nói.

Lâm Bắc Phàm hiểu, nữ đế lại muốn tích góp công lao cho hấn đây mà, đến khi tích góp đủ rồi thì thăng cho hấn thêm một cấp quan!

“Tạ bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm đáp.

“Khởi bẩm bệ hạ, trong quá trình diệt cướp lần này, có mười vị anh hùng diệt cướp, mỗi người giết được ít nhất hai trăm tên thổ phỉ! Chính nhờ bọn họ nên chúng ta mới có thể thuận lợi diệt trừ được đám cướp này! Thần đã làm theo lệnh của bệ hạ,

thông cáo danh tiếng tốt đẹp của bọn họ truyền đi khắp thiên hạ!”

Quách đầu mục báo cáo tiếp.

“Quách ái khanh, việc này người làm rất tốt!”

Nữ đế gật đầu.

“Trong số đó có một người, đã giết được năm trăm mười bốn tên mã tặc, trở thành đại anh hùng diệt cướp! Nhưng thân phận của người này khá đặc biệt, điều kiện mà hắn ta đưa ra cũng rất đặc biệt, thần không dám quyết định, nên muốn bẩm báo lên bệ hạ!”

Tâm trạng của nữ đế đang vui vẻ: “Vị đại anh hùng đó là ai, điều kiện của hắn ta là gì, tại sao người lại không dám đồng ý?”

Chương 306: Nên bắt hay nên hàng?

“Khởi bẩm bệ hạ, người này tự xưng là Ngưu Ma Vương, thân phận thật sự của hắn ta là Đại Ngưu, chính là kẻ đầu sỏ dẫn ba vạn binh sĩ trốn khỏi doanh trại lần trước, hiện giờ hắn ta là tội phạm truy nã đang lẩn trốn của triều đình!”

Tất cả mọi người trên triều đều xôn xao!

Không ngờ vị đại anh hùng diệt cướp này lại là một tên tội phạm bị truy nã!

Hơn nữa hắn ta không phải tội phạm truy nã đang lẩn trốn bình thường, mà lại là người giết chết mệnh quan triều đình, dẫn ba vạn binh sĩ trốn khỏi quân doanh!

“Điều kiện mà hắn ta đưa ra là, xóa bỏ lệnh truy nã hắn ta, đặc xá toàn bộ tội lỗi cho hắn ta! Vì chuyện này khá nghiêm trọng nên vì thần không dám tự ý quyết định, phải bẩm báo lên thánh thượng!”

Ánh mắt của nữ đế trở nên nghiêm túc: “Các vị ái khanh, có ý kiến gì hay không? Cứ việc nói ra!”

“Bệ hạ, không thể đồng ý được!”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang đứng dậy: “Kẻ này đã từng giết chết mệnh quan triều đình, phạm tội phản quốc, suýt nữa còn gây ra tổn thất không thể cứu vãn nổi cho triều đình, tội ác tày trời, không thể tha thứ! Nếu đồng ý với yêu cầu của hần ta, đặc xá hết thảy mọi tội lỗi, thì pháp luật của triều đình còn để vào đâu? Uy nghiêm của triều đình ở đâu? Mong bệ hạ cân nhắc!”

“Mong bệ hạ cân nhắc!”

Mấy vị quan khác cũng đồng thanh.

“Lý ái khanh, người cảm thấy nên làm gì đây?”

Nữ đế hỏi.

“Bệ hạ, vi thần cho rằng, nên nhân cơ hội này bắt hần ta về quy án, xử tội hần ta!”

Lý Khai Quang lớn tiếng mà nói.

Hần ta cúi đầu xuống, ánh mắt thoáng xuất hiện vẻ độc ác.

Kẻ này chính là người hại hần ta đột nhiên phải chịu oan. Chính kẻ này đã hại hần ta bị Lâm Bắc Phàm thừa cơ xét nhà, hại hần ta đã cố gắng nửa đời người mà lại phải trở lại cảnh nghèo túng chỉ trong một đêm.

Mối thù này quá lớn, nhất định hần ta phải giết chết cái tên đó mới có thể hóa giải được mối hận trong lòng!

Bỗng nhiên, Lâm Bắc Phàm đứng ra: “Bệ hạ, thần cho rằng, biện pháp của Lý đại nhân không thỏa đáng!”

“Không thỏa đáng ở điểm nào?”

Nữ đế hỏi.

“Triều đình chúng ta đã hứa hẹn, ai trở thành đại anh hùng diệt cướp sẽ được đưa ra một điều kiện với triều đình trong mức độ cho phép! Nếu chúng ta làm trái với lời hứa, bắt hần ta vào đại lao, thì chẳng phải sẽ bị người trong thiên hạ chê cười hay sao? Đến lúc đó, uy nghiêm và uy tín của triều đình ta cũng chẳng giữ nổi nữa! Mong bệ hạ suy xét!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng mà nói.

“Lâm tế tửu, hắn ta là trọng phạm bị triều đình truy nã, hơn nữa còn là một tên tội phạm phản quốc! Nếu chúng ta cứ thế mà buông tha cho hắn ta, lỡ những kẻ khác cứ học theo hắn ta thì làm sao đây? Người có gánh vác được hậu quả này không hả?”

Lý Khai Quang nói với vẻ tức giận.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Lý đại nhân, người nói quá lời rồi đấy! Những kẻ khác cứ thế mà học theo hắn ta sao? Thế thì bọn họ cũng phải có bản lĩnh như hắn ta đi đã, những binh lính bình thường có giết nổi mấy tướng lĩnh kia không? Nếu thật sự giết nổi, chứng tỏ mấy tướng lĩnh đó chỉ là đồ vô dụng, chẳng cần giữ lại làm gì nữa!”

“Người!” Lý Khai Quang trợn mắt nhìn hắn.

“Còn những người khác, liệu có học theo Đại Ngưu mà phản quốc hay không?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, nhẹ giọng mà nói: “Nếu bọn họ được ăn no sống tốt, mỗi tháng đều được nhận tiền lương, các tướng lĩnh đối xử tốt với bọn họ, thì ai lại muốn phản quốc cơ chứ? Dù sao thì phản quốc cũng là việc mất đầu, có ai lại muốn mạo hiểm như thế hả?”

“Cho nên, Lý đại nhân thật sự chẳng hiểu được bao nhiêu đạo lý cả!”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang bị phản bác đến nỗi á khẩu không trả lời được, đành phải đổi cách khác để nói.

“Vậy pháp luật của triều đình thì sao đây? Dù sao thì hắn ta cũng phạm tội phản quốc đấy, hắn ta là tội phạm nghiêm trọng bị triều đình truy nã, sao có thể đặc xá cho hắn ta dễ dàng như thế được? Đúng, đúng là hắn ta đã lập công, nhưng công lao này không đủ để đền tội!”

“Đúng là công lao của hắn ta không đủ để đền tội, nhưng có thể khai ân cho hắn ta cơ mà!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói: “Bệ hạ, bắt hay thả, hay xử lý bằng cách khác, chúng ta nhất định phải cân nhắc cho thật kỹ, phân tích cái lợi và cái hại, rồi mới có thể đưa ra sự lựa chọn có lợi nhất cho triều đình!”

“Đầu tiên là phương án bắt! Nếu bắt hấn ta lại thì đúng là triều đình ta sẽ giải quyết được một mối nguy hiểm tiềm ẩn, nhưng uy tín của triều đình ta cũng chẳng còn chút gì nữa! Như vậy, hại lớn hơn lợi!”

“Tiếp theo là phương án thả! Mặc dù bảo vệ được danh tiếng của triều đình, nhưng đúng là sẽ ảnh hưởng xấu cho pháp luật của chúng ta! Hơn nữa, để người này tung hoành bên ngoài, không chịu sự ràng buộc nào cả, thì có lẽ mọi người sẽ không yên tâm cho lắm, vậy thì hại vẫn nhiều hơn lợi!”

“Vì vậy vi thần đã nghĩ ra phương án thứ ba, chiêu hàng!”

“Chiêu hàng sao?”

Nữ đế dăm chiêu: “Ái khanh, người nói tiếp đi!”

Chương 307: Đại Nguru ra nhập Lục Phiến Môn

“Chiêu hàng, có rất nhiều điểm lợi!”

“Lâm Bắc Phàm cười nói: “Thứ nhất, có thể bảo vệ danh tiếng và uy tín của triều đình, còn thể hiện được hoàng ân mênh mông, khiến ngày càng có nhiều người đầu quân cho triều đình, cống hiến cho triều đình của bộ hạ!”

“Thứ hai, sau khi chiêu hàng người đó, hấn ta sẽ làm việc dưới sự giám sát của chúng ta. Chúng ta có thể quản lý hấn ta chặt chẽ, tránh để hấn ta tiếp tục gây ra chuyện có hại cho triều đình. Như vậy, mọi người cũng có thể yên tâm rồi!”

“Thứ ba, năng lực của người đó mạnh hơn người khác, có thể trở thành đại anh hùng diệt cướp, chắc chắn hấn ta phải có điểm nào đó hơn người, người như vậy mà không dùng thì thật là đáng tiếc! Chúng ta có thể để hấn ta tiếp tục làm việc cho triều đình, tiếp tục lập công đền tội! Đợi tới khi lập đủ công lao thì mới xóa hết mọi tội lỗi cho hấn ta, như thế thì sẽ không làm tổn hại pháp luật của triều đình!”

“Bộ hạ có đồng ý không ạ?”

“Sự tính toán của ái khanh rất hợp ý trẫm!”

Nữ đế vui vẻ ra mặt: “Cứ làm như vậy đi! Nhưng mà, phải giao cái tên này cho ai trông coi đây?”

“Bệ hạ, giao cho vi thần đi!”

Quách đầu mục của Lục Phiến Môn đứng ra, cười nói: “Người này không chỉ có công phu cao cường mà còn am hiểu về những nơi núi sâu hoang dã, kịp thời phát hiện tung tích của kẻ địch, Lục Phiến Môn bọn ta đúng lúc cần nhân tài như vậy!”

“Được, vậy thì giao cho Quách ái khanh đi!”

Cứ như thế, việc này được định đoạt.

Đại anh hùng diệt cướp là tội phạm nguy hiểm bị triều đình truy nã, đã phạm phải tội không thể tha thứ được, không thể dễ dàng đặc xá.

Nhưng triều đình sẽ khai ân ngoại lệ cho hắn ta, đã nói là làm, sẽ không truy nã hắn ta nữa. Nhưng hắn ta phải tới Lục Phiến Môn, chấp nhận sự quản lý của triều đình, tiếp tục cống hiến cho triều đình, lập công chuộc tội.

Có thể nói, phương án xử lý này rất thỏa đáng, mọi mặt đều hợp tình hợp lý, khiến người ta không thể chỉ trích được điều gì!

Sau khi đại anh hùng diệt cướp Đại Ngưu biết chuyện, hắn ta rất mừng rỡ.

Mặc dù tội trạng của hắn ta chưa được đặc xá hết, nhưng cũng đã coi như được tự do, đi ngoài đường không cần phải đội mũ che mặt, không phải sợ người khác tới bắt nữa, có thể quang minh chính đại mà đi gặp các anh em của hắn ta rồi.

Mặc dù phải tới Lục Phiến Môn, bị triều đình quản lý, cống hiến cho triều đình.

Nhưng nhìn nhận từ một góc độ khác thì cũng coi như là được ăn cơm nhà nước, có rất nhiều người muốn tới Lục Phiến Môn mà còn chẳng có cửa ấy chứ.

Chỉ cần hắn ta không phạm phải lỗi lầm nào nữa, thì cả đời này có thể sống một cách yên ổn rồi.

Vậy là, hắn ta đi theo cao thủ của Lục Phiến Môn tới trụ sở của Lục Phiến Môn ở kinh thành, bái kiến Quách đầu mục.

“Thảo dân... thuộc hạ Đại Ngưu, bái kiến Quách đại nhân!”

Quách đầu mục quan sát Đại Ngưu từ trên xuống dưới một lượt rồi gật đầu với vẻ hài lòng: “Không tồi đấy, là một nhân tài! Nghe nói ngươi rất am hiểu về cách điều tra tung tích của người khác, có rất nhiều thổ phỉ trốn ở nơi hoang dã đều do ngươi tìm ra, Lục Phiến Môn bọn ta rất cần người như ngươi!”

“Ngươi cứ làm việc cho tốt! Còn tội trạng của ngươi, đừng để ý làm gì! Chờ tới khi ngươi lập đủ công lao, bản quan sẽ dâng tấu lên thánh thượng, đặc xá toàn bộ tội trạng của ngươi!”

“Vâng, đại nhân!”

Đại Ngưu đáp với vẻ vô cùng mừng rỡ.

“Nhưng cũng phải công nhận rằng, lá gan của ngươi lớn quá rồi đấy! Triều đình truy nã ngươi khắp nơi, thế mà ngươi còn dám chạy tới giết thổ phỉ rồi đưa ra điều kiện cho triều đình, kích động quá! Ngươi có biết là suýt nữa mình đã mất mạng rồi không hả!”

Quách đầu mục nói với giọng bức bối.

Đại Ngưu hoảng sợ: “Vậy tại sao...”

“Chẳng phải là nhờ tể tử đại nhân sao?”

Quách đầu mục cười nói: “Nếu không có tể tử đại nhân dùng lý lẽ biện bạch cho ngươi trên triều đường, nói đỡ cho ngươi, thì ngươi đã xong đời từ lâu rồi! Dù sao thì ngươi cũng phạm phải tội phản quốc đấy, suýt nữa thì khiến triều đình tổn thất nặng nề, đất nước rung chuyển, không lấy đầu ngươi là đã tốt lắm rồi!”

“Tể tử đại nhân sao...”

Ánh mắt của Đại Ngưu trở nên phức tạp, tâm trạng cũng rất rối bời. Hắn ta nhớ tới chàng trai mà mình từng gặp vào hai tháng trước!

Chính nhờ chàng trai đó ra tay, nhanh chóng giải quyết vụ việc phản quân, còn thả cho hắn ta một con đường sống, nên đã để lại ấn tượng rất sâu sắc đối với hắn ta!

Không ngờ, chàng trai ấy, lại tiếp tục cứu hấn ta một mạng trên triều đình!

Hai người chỉ vô tình gặp nhau, không thù không oán, tại sao người ta lại tốt với hấn ta đến vậy cơ chứ?

Đại Nguru chấp tay mà nói: “Quách đại nhân, thuộc hạ muốn xin đại nhân nghỉ một ngày, đi cảm ơn tể tửu đại nhân, mong đại nhân ân chuẩn!”

“Đây là việc nên làm, người đi đi! Thay ta chào hỏi tể tửu đại nhân nhé!”

Vì vậy, Đại Nguru mang một ít quà đất đỏ rồi tới Lâm phủ cảm ơn Lâm Bắc Phàm.

Hấn ta còn trình trọng tuyên bố rằng, có việc gì Lâm Bắc Phàm chỉ cần gọi một tiếng, nhất định hấn ta sẽ dùng hết sức mình mà giải quyết, báo đáp ơn cứu mạng...

Chương 308: Mạc Như Sương làm phản

Nhìn bóng lưng Đại Nguru ra về, Lâm Bắc Phàm than thở:

“Người trượng nghĩa phần lớn làm đồ tể, kẻ phụ lòng thường là người có học!”

“Công tử, tại sao người lại nói như vậy?”

Mạc Như Sương thắc mắc.

“Người xem Đại Nguru đi, hấn ta đã trở thành tội phạm nguy hiểm bị triều đình truy nã rồi mà vẫn chạy về giết mã tặc, còn to gan đưa ra yêu cầu đặc xá...”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Nếu không phải vì hấn ta vẫn còn hy vọng vào triều đình, vẫn còn hy vọng vào đất nước thì việc gì phải mạo hiểm làm chuyện mất đầu này cơ chứ? Với bản lĩnh của hấn ta, nếu mai danh ẩn tích, chuyển tới nơi khác mà sinh sống thì chẳng phải càng tốt hay sao? Biết là không nên mà vẫn làm, hấn ta mới là người trung nghĩa thật sự!”

“Công tử nói có lý lắm! Nếu là ta, có lẽ ta đã trốn tới tận chân trời góc biển rồi, không muốn liên quan gì tới triều đình nữa!”

Mạc Như Sương gật đầu với vẻ vô cùng đồng cảm.

“Nhưng cũng nhờ có mấy người ngốc nghếch đáng yêu đó mà đất nước mới có hy vọng! So ra thì, có rất nhiều người có học nhưng lại bạc tình bạc nghĩa, vì lợi ích của riêng mình mà tranh giành cướp đoạt, đấu đá công kích lẫn nhau trên triều đình! Chính bọn họ đã phá hủy cơ nghiệp tốt đẹp của Đại Võ, khiến cuộc sống của người dân khó khăn, dân chúng lầm than!”

Lâm Bắc Phàm nói.

“Công tử, ta cảm thấy ngươi nói không đúng!”

Mạc Như Sương nói.

“Ta nói không đúng điểm nào?”

Lâm Bắc Phàm không hiểu.

“Không phải tất cả những người có học đều bạc tình bạc nghĩa! Ví dụ như chính công tử ngươi đây, là người có học thức cao nhất, nhưng lại lặng lẽ làm rất nhiều việc có ích cho bách tính! Đặc biệt là lần này, nếu không nhờ có ngươi ra tay thì ở Ký Bắc vẫn có nạn mã tặc hoành hành, ta thay mặt các hương thân phụ lão ở quê hương cảm ơn ngươi!”

Mạc Như Sương nói với vẻ cảm động.

“Như Sương, chỉ cảm ơn suông thế thôi sao?”

Lâm Bắc Phàm hỏi với vẻ mong đợi.

“Công tử...”

Mạc Như Sương ngượng ngùng cúi đầu.

Sau đó nàng duỗi bàn tay ngọc ngà, chậm chậm cởi thắt lưng ra. Lâm Bắc Phàm bắt đầu hoảng hốt!

Chẳng lẽ Như Sương cho rằng, nếu muốn báo đáp, thì phải lấy thân báo đáp sao? Ồi, sao có thể làm như vậy được cơ chứ?

Thật lòng ta cũng muốn lắm, nhưng dù sao ta cũng đã từng đọc Kinh Xuân Thu, ta đâu phải là kẻ tùy tiện!

Nhưng nếu ngươi kiên quyết phải làm như vậy, thì ta đành phải cố gắng đáp ứng vậy!

Lâm Bắc Phàm là người đã được giáo dục theo phương pháp hiện đại, hẳn hiểu rõ một đạo lý rất quan trọng, khi xảy ra một

số loại chuyện nào đó, nhất định phải giữ vững đạo đức, không được cãi lời phụ nữ!

Sau đó, chuyện khiến Lâm Bắc Phàm càng sùng sờ hơn nữa lại xảy ra!

Thế mà nàng ấy lại... lấy ngân phiếu từ trong thắt lưng ra!

“Công tử, cho người đẩy! Tổng cộng năm mươi vạn lượng!”

Lâm Bắc Phàm ngơ ngác: “Chỉ thế thôi à? Tiền ở đâu ra thế?”

“Đây là tiền ta lừa được ở chỗ vương gia! Từ sau khi biết được bộ mặt thật của vương gia, ta luôn nghĩ mọi cách để làm suy yếu thực lực của hắn ta, vì vậy ta đã lấy danh nghĩa của công tử lừa của hắn ta một khoản tiền!”

Mạc Như Sương hơi đắc ý.

Lâm Bắc Phàm cạ lời: “Như Sương, người ngày càng xấu xa rồi đấy!”

Mạc Như Sương nói với vẻ khiêm tốn: “Đều nhờ công tử dạy tốt!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Lâm Bắc Phàm nhận lấy ngân phiếu, nói: “Nếu chỉ định đưa tiền thôi thì sao mặt người lại đỏ lên thế kia?”

Gò má Mạc Như Sương ửng hồng: “Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên ta lừa gạt người khác, hơi xấu hổ một chút!”

Lâm Bắc Phàm lại càng cạ lời!

Thôi được rồi, thì ra là ta hiểu lầm, mừng hụt một phen!

“Hiện giờ, tình hình bên phía vương gia thế nào rồi?”

Lâm Bắc Phàm hỏi với vẻ lo lắng: “Chuyện cơ mật thì ta không rõ, nhưng ta đã hỏi thăm vài người bạn trong vương phủ mà ta quen biết, thời gian gần đây tâm trạng của vương gia cũng không tốt cho lắm! Mặc dù hắn ta gặp ai cũng cười, nhưng nụ cười ấy rất gượng gạo!”

Mạc Như Sương nói với vẻ đắc ý: “Mặt khác, vương phủ đã hết tiền rồi! Quân sư còn bảo ta nghĩ cách khiến người ít đòi tiền lại nữa chứ!”

Lâm Bắc Phàm bật cười ha ha: “Có lẽ bọn họ cũng không ngờ, người đã làm phản, đi theo ta rồi! Người không chỉ không tiết kiệm tiền giúp bọn họ mà còn chủ động kiếm tiền giúp ta!”

“Công tử đừng cười mà!”

Mạc Như Sương ngượng ngùng cúi đầu.

Nhìn dáng vẻ giai nhân then thùng trước mặt mình, Lâm Bắc Phàm động lòng, hất dang tay ra ôm lấy vòng eo thon của Mạc Như Sương, ôm nàng vào lòng.

Dưới ánh mắt sững sờ của nàng, hân hôn nàng một cái.

“Công tử... ừm!”

Thời gian chậm rãi trôi đi, đã hai ngày trôi qua rồi.

Hôm nay, sau hơn nửa tháng chuẩn bị, cuối cùng thì Lý thị y quán cũng khai trương ở kinh thành. Vì cuốn 《 Lý thị y phương 》 (Sách y nhà họ Lý) bán chạy khắp toàn thành nên Lý thị y quán cũng trở nên nổi tiếng theo, có rất nhiều người dân trong kinh thành đến tham gia buổi khai trương, xúm lại trước cửa y quán đông đến mức nước cũng không thể chảy lọt.

Nhưng các vị công tử trẻ tuổi chiếm đa số, bọn họ đều đến để ngắm ai đó.

Bọn họ dùng ánh mắt si mê mà nhìn chăm chăm hình bóng người đẹp mặc đồ màu trắng đang ở góc sau cùng của y quán, hồn phách đã bị người ta câu đi mất rồi.

Chương 309: Hình như ta thất tình mất rồi

“Đây chính là Ngọc Tâm cô nương đó sao? Nàng thật đẹp quá, trông giống như một đoá cúc thanh nhã, cũng giống một đoá thủy tiên chớm nở, đẹp!”

“Đúng vậy, không giống với vẻ đẹp khuê các của Sư Sư cô nương, cũng không giống vẻ đẹp quyến rũ của Tử Nguyệt cô nương, Ngọc Tâm cô nương có khí chất khác biệt, có thể dùng từ thanh lệ thoát tục để miêu tả đây.”

“Hơn nữa, Ngọc Tâm cô nương không chỉ xinh đẹp, mà còn có học thức, hiểu lễ nghĩa, kính trọng bậc trên, đối xử tốt với tất cả mọi người! Hơn nữa, nàng theo bậc cha chú học y từ nhỏ, là một vị đại phu có tay nghề giỏi, tấm lòng nhân ái!”

“Nếu lấy được cô nương như vậy về nhà, có bị tổn thọ mười năm ta cũng chấp nhận!”

Vì vậy, tất cả bọn họ đều xúm lại trước cửa y quán ngắm người đẹp.

Có rất nhiều cậu ấm còn giả làm bệnh nhân vào trong y quán khám bệnh xin thuốc, hy vọng sẽ được tiếp xúc gần hơn với Lý Ngọc Tâm.

Dường như Lý Ngọc Tâm đã nhìn thấu ý đồ của bọn họ, nàng không thèm để ý tới mấy người đó mà thẳng tay giao bọn họ cho lão đại phu trong y quán.

Nàng chủ yếu phụ trách khám bệnh cho các nữ bệnh nhân và trẻ nhỏ, nếu không có bệnh nhân nàng sẽ đi phối dược.

Điều này khiến các cậu ấm có tâm tư khác rất thất vọng. Nhưng tâm trạng của bọn họ cũng nhanh chóng tốt lên.

Ngọc Tâm cô nương không để ý đến ta, nhưng cũng chẳng thèm để ý đến các người, chứng tỏ ta vẫn còn cơ hội.

Nước chảy đá mòn, có công mài sắt có ngày nên kim!

Bọn họ tin rằng, sớm muộn gì cũng có một ngày bọn họ sẽ làm Ngọc Tâm cô nương động lòng!

Đúng lúc ấy, Ngọc Tâm cô nương nhìn ra phía cửa, trên gương mặt nàng bỗng xuất hiện một nụ cười tươi tắn sáng lạn.

Tất cả mọi người đều bị nụ cười ấy làm chấn động, trái tim đập liên hồi! Ngọc Tâm cô nương, đang cười với ta đó sao?

Thật đẹp quá! Một nụ cười có khả năng chữa lành!

Cha mẹ ơi, hình như ta yêu rồi!

Sau đó, Ngọc Tâm cô nương chậm chậm chạy về phía cửa y quán.

Các chàng công tử lập tức bày ra điệu bộ giống hệt như chim công xòe đuôi, thể hiện dáng vẻ anh tuấn thần võ của mình.

Nhưng bọn họ đều bị Ngọc Tâm đi lướt qua mà chẳng thèm nhìn lấy một cái, nàng bước tới trước mặt một chàng trai trẻ tuổi, nói với vẻ kích động: “Tể tử đại nhân, người đến rồi!”

Người đang đứng trước mặt nàng chính là Lâm Bắc Phàm, hắn vừa bước vào y quán đã nói tiếng xin lỗi: “Thật ngại quá các vị, vừa rồi ta bận việc công, mãi đến giờ mới có thời gian rảnh để đến đây, mong các vị thứ lỗi!”

Tất cả mọi người trong y quán đều vây quanh hắn, vẻ mặt rất mừng rỡ.

“Tể tử đại nhân! Người khách sáo quá, người đến được là đã tốt lắm rồi!”

“Người đến đây là vinh hạnh của bọn ta, thật sự là rồng đến nhà tôm mà, bọn ta mừng còn chẳng kịp ấy chứ!”

“Ngọc Tâm, mau đem trà ngon lên chiêu đãi tể tử đại nhân đi!”

...

Mới chỉ một lúc, Lâm Bắc Phàm đã trở thành người nổi bật nhất ở y quán!

Trước mặt Lâm Bắc Phàm, mấy tên cậu ấm kia bị nghiền nát đến nỗi không còn một manh giáp!

Đôi mắt xinh đẹp của Lý Ngọc Tâm vẫn chỉ hướng về phía Lâm Bắc Phàm.

Nàng khẽ cúi đầu, trông dáng vẻ ngượng ngùng xấu hổ ấy, rõ ràng là trong lòng nàng có tình ý với người ta, khiến cho mấy vị công tử kia nhìn mà muốn phát điên lên!

Không phải Ngọc Tâm cô nương, đã thích tể tử đại nhân rồi đấy chứ? Người đàn ông đó thì có gì tốt cơ chứ?

Chẳng phải cũng chỉ đẹp trai hơn bọn họ một chút thôi hay sao? Hơi giỏi giang một chút? Hơi giàu có một chút? Hơi có quyền lực một chút thôi sao?

Nhưng mấy thứ này thì lấy ra ăn được chắc?

Ngọc Tâm cô nương, người đừng nông cạn như vậy được không hả, phải nhìn cả bọn ta nữa chứ! Mặc dù bọn ta không

được đẹp trai, chẳng có tài cán gì, không có tiền cũng chẳng có quyền thế, nhưng bọn ta có một trái tim yêu người mà!

Người đừng vì một bụi cỏ, mà từ bỏ cả rừng cỏ thụ chứ!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đang được mọi người vây quanh vỗ tay nói: “Mặc dù bản quan đến đây để chúc mừng, nhưng ta sẽ không chúc các người khai trương đại cát đâu!”

“Tế tửu đại nhân, tại sao vậy?”

Mọi người thắc mắc.

“Dù sao thì các người cũng kinh doanh y quán, chúc các người khai trương đại cát, làm ăn thịnh vượng, chẳng phải tức là sẽ có nhiều người dân phải chịu đau chịu khổ hay sao? Vậy thì chẳng may mắn chút nào!”

Mọi người bật cười ha hả: “Tế tửu đại nhân nói có lý lắm!”

“Cho nên, ở đây...”

Lâm Bắc Phàm vỗ tay cười nói: “Ta sẽ chúc mọi người sức khỏe an khang, không bị bệnh tật, không gặp tai ương vậy!”

“Cảm ơn tế tửu đại nhân! Tế tửu đại nhân, mau vào trong đi thôi! Ngọc Tâm, người đang không có bệnh nhân nào, giao cho người phụ trách tiếp đón tế tửu đại nhân đây!”

Lão gia tử nói.

“Vâng, gia gia!”

Lý Ngọc Tâm ngượng ngùng gật đầu đồng ý.

Nhìn hai người vừa cười vừa nói đi vào gian phòng trong y quán, các vị công tử ở đây lại tan nát cõi lòng lần nữa!

Hay cho một nụ cười ấy!

Cha mẹ ơi, hình như ta thất tình mất rồi!

Người con gái mà ta đem lòng yêu mến đã có người trong lòng rồi, nhưng người mà nàng yêu lại chẳng phải ta!

Trong căn phòng kia, Lâm Bắc Phàm chỉ ngồi một lúc rồi đi.

Dù sao thì người ta cũng chỉ mới khai trương, có rất nhiều việc phải làm, lỡ làm phiền người ta thì không hay.

Nhưng hắn vừa ra ngoài chưa được mấy bước thì lại đụng mặt một người quen, đó chính là Tử Nguyệt công chúa vừa mới quay lại.

Chương 310: Đại nghịch bất đạo

“Tử Nguyệt cô nương, đã hơn một tháng không gặp, ngươi vẫn khỏe chứ?” Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Tê tửu đại nhân, tiểu nữ tử vừa mới quay lại đã nghe nói tê tửu đại nhân ngươi đây được thăng một cấp quan, chúc mừng nhé!”

Tử Nguyệt công chúa bước về phía hắn với vẻ chân thành, trên mặt còn vương nét cười mà nhìn Lâm Bắc Phàm.

Nàng vẫn thích mặc đồ màu tím, đeo khăn che mặt màu tím, chỉ để lộ đôi mắt màu tím vô cùng quyến rũ.

Tạo cho người ta cảm giác vừa kiêu diễm vừa thần bí, cao quý.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Vẫn chỉ là một viên quan tứ phẩm nho nhỏ mà thôi, chẳng đáng là gì!”

Tử Nguyệt công chúa nghe vậy thì trợn trắng hai mắt.

Làm quan tứ phẩm mà vẫn chẳng đáng là gì sao?

Trong hoàng triều, đó đã có thể coi là quan lớn một phương rồi đấy!

Nếu hắn đi tới một số nước nhỏ, cho dù thừa tướng nước ấy gặp hắn thì cũng phải khom người!

Hơn nữa, chỉ trong thời gian nửa năm ngắn ngủi mà ngươi đã liên tục vượt mấy cấp để trở thành quan chính tứ phẩm, lại còn dựa vào công lao thật sự để leo lên, cả thiên hạ này có lẽ chẳng người nào khác có thể làm được như ngươi!

“Tê tửu đại nhân nói đùa rồi! Bây giờ ngươi có thời gian không, tiểu nữ có chuyện rất quan trọng muốn nói với ngươi!”

Nói đến đây, sắc mặt của Tử Nguyệt công chúa trở nên nghiêm túc.

Sắc mặt của Lâm Bắc Phàm cũng nghiêm chỉnh hẳn lên, hắn gật đầu nói: “Tất nhiên là có thời gian rồi!”

“Tể tửu đại nhân, mời đi theo ta!”

Hai người sánh vai, vừa cười vừa nói mà đi.

Các vị công tử vẫn chưa rời khỏi y quán thấy cảnh tượng này thì lại bị tan nát cõi lòng một lần nữa, âm thầm gào hét vì không cam tâm!

Người đã có nhiều nữ nhân tốt như vậy rồi, tại sao vẫn còn tranh giành Ngọc Tâm cô nương với bọn ta cơ chứ?

Người có thể chừa cho bọn ta vài người được không hả? Lâm Bắc Phàm, ta không đội trời chung với người!

Tử Nguyệt công chúa đưa Lâm Bắc Phàm đến phía sau Tây Nguyệt Lâu.

Ở đây có một tòa lầu và sân vườn thanh tịnh, nối liền với Tây Nguyệt Lâu, là chỗ ở của Tử Nguyệt công chúa ở kinh thành.

Mặc dù sân hơi nhỏ nhưng được bài trí rất tao nhã, vừa nhìn là biết người sống ở đây đã tốn không ít tâm tư cho nó.

Lâm Bắc Phàm đi theo công chúa vào trong tòa lầu kia, hương thơm của trà phảng phất tỏa ra từ bên trong, thì ra trà đã được pha sẵn cả rồi.

Tử Nguyệt công chúa tháo chiếc khăn che mặt màu tím xuống, để lộ gương mặt xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Sau đó, nàng mời Lâm Bắc Phàm ngồi xuống, khéo léo bung một chén trà lên, đặt trước mặt Lâm Bắc Phàm, mỉm cười nói: “Quân sư, xin mời!”

Lâm Bắc Phàm uống một ngụm trà, mỉm cười nói: “Hương thơm nghi ngút, dư vị ngọt ngào, trà ngon! Được uống chén trà do công chúa dâng lên, quả là vinh hạnh!”

“Nếu quân sư bằng lòng theo ta đến Võ Tây, ngày nào cũng sẽ được uống trà của ta!”

Tử Nguyệt công chúa chớp lấy cơ hội mà nói.

Lâm Bắc Phàm tiếp tục thưởng thức trà mà không trả lời.

Tử Nguyệt công chúa nhìn hắn bằng ánh mắt buồn bực.

Nàng cũng biết rằng hiện giờ hắn có tiền đồ rộng mở, chắc hẳn sẽ không từ bỏ vinh hoa phú quý, tiền đồ sáng lạn

hiện giờ để mạo hiểm đi theo nàng.

Vì vậy, nàng không cố chấp nhắc tới vấn đề này nữa.

Sau đó, Lâm Bắc Phàm vừa thưởng thức trà, vừa thảo luận về tình hình phát triển ở Võ Tây.

Sau ba tháng bí mật gây dựng, Tà Nguyệt đã tạo ra được thành tích nhất định, số lượng tín đồ của bọn họ đã lên tới ba mươi vạn người, sinh sống ở các vùng nông thôn xung quanh.

Bình lực mà bọn họ thu nhận một cách chính thống đã lên tới ba vạn người, hình thành được quy mô nhất định.

Nhưng hiện giờ chỗ binh lính này vẫn chưa có sức chiến đấu, vẫn cần phải huấn luyện thật nghiêm túc.

“Công chúa, thật đáng mừng đấy!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay cười nói: “Thêm ba tháng nữa, những binh sĩ này đã có thể lên chiến trường, dùng binh lính của Võ Tây vương để luyện binh rồi! Sự nghiệp phục hưng Tà Nguyệt vương triều nằm ngay trong tầm tay!”

“Cảm ơn quân sư! Nếu không có quân sư giúp đỡ, chúng ta cũng chẳng thể có được thành tựu như hiện giờ! Nếu nghiệp lớn thành công, quân sư người đây sẽ lập công đầu đấy!”

Tử Nguyệt công chúa hơi cúi người trước Lâm Bắc Phàm, nói với giọng tràn ngập cảm kích.

“Công chúa quá lời rồi, ta chỉ nói miệng mà thôi, các người mới là người bắt tay vào làm! Người có thể đạt được thành tựu như hiện giờ, ta cũng rất vui!”

Lâm Bắc Phàm khiêm tốn cười nói.

“Nhưng hiện giờ bọn ta lại phát hiện ra một vấn đề lớn! Vấn đề này liên quan đến nghiệp lớn khôi phục ngai vàng, cho nên ta tới đây là để thỉnh giáo quân sư!”

Sắc mặt của Tử Nguyệt công chúa dần dần trở nên nghiêm túc.

“Có vấn đề gì, mời công chúa cứ nói?”

Lâm Bắc Phàm hỏi, sắc mặt hắn cũng nghiêm túc hẳn lên.

“Bọn ta phát hiện ra rằng, Võ Tây vương đang bí mật cấu kết với Đại Nguyệt vương triều!”

Tử Nguyệt công chúa nhỏ giọng nói.

Lâm Bắc Phàm không giữ bình tĩnh nổi nữa, hai cô gái đang đứng trên lầu cũng không thể bình tĩnh nổi! Võ Tây vương, hắn ta là thân vương của Đại Võ hoàng triều cơ mà!

Hắn ta là chú ruột của đương kim nữ đế, là người của hoàng tộc!

Vậy mà chẳng những hắn ta không giúp tổ tiên, giúp triều đình bảo vệ biên cương cho cẩn thận, ngăn cản kẻ địch bước vào ranh giới của đất nước, mà còn âm thầm cấu kết với vương triều khác, đây là chuyện đại nghịch bất đạo đến thế nào cơ chứ! Rốt cuộc hắn ta muốn làm gì thế hả?

Chương 311: Không quá 3 tháng sẽ có chiến tranh

Ánh mắt của Lâm Bắc Phàm khựng lại, hỏi: “Người nói thật sao?”

“Sao dám lừa dối quân sư?”

Tử Nguyệt công chúa thuật lại một cách tỉ mỉ: “Bọn ta cũng chỉ vô tình phát hiện ra chuyện này mà thôi! Đại Nguyệt vương triều và Võ Tây bị phân chia bởi dãy núi Thanh Long, chỉ cần bảo vệ tốt những cửa khẩu ở đó thì căn bản chẳng có gì đáng lo cả! Nhưng thật ra, vẫn còn một mật đạo mà người ngoài không biết, bọn ta đã dùng chính con đường này để đi tới Đại Nguyệt và Đại Võ!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, ra hiệu cho Tử Nguyệt công chúa nói tiếp.

“Nhưng bọn ta đã vô tình phát hiện ra rằng, mật đạo này cũng đã bị Võ Tây vương phát hiện ra! Bọn ta sử dụng mật đạo này để lén lút tiến hành giao dịch với Đại Nguyệt vương triều, vận chuyển lương thực, chiến mã, binh khí,...!”

“Không phải là giao dịch, hắn phải nói là đơn phương giúp đỡ mới đúng! Bởi vì bọn ta chỉ trông thấy Đại Nguyệt vương triều vận chuyển mấy loại công cụ và vũ khí này đến cho Võ Tây vương, còn phía Võ Tây vương lại không hề đưa lại cho bên đó thứ gì cả!”

“Cho nên ta nghi ngờ, có lẽ bọn họ đã bí mật bàn bạc xong xuôi cả rồi, có lẽ mục tiêu là...”

Tử Nguyệt công chúa chỉ về phía Tử Cẩm Thành: “Đại Võ!”

Trên nóc tòa lâu, nữ đế siết chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi: “Quả là hoàng thúc tốt của trẫm! Dám cấu kết với người ngoài, dẫn sói vào nhà, đến cả cơ nghiệp của tổ tông cũng không cần nữa! Giỏi lắm!”

“Bệ hạ bớt giận, chúng ta nghe tiếp đi đã!”

Bạch Quan âm bình tĩnh nói.

“Ừ!”

Nữ đế gật đầu, nàng dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng, không muốn bỏ lỡ bất cứ một chữ nào cả.

Trong tòa lâu, Lâm Bắc Phàm hỏi: “Hiện giờ bọn họ đã vận chuyển được bao nhiêu lương thực, chiến mã và binh khí rồi?”

Tử Nguyệt công chúa lập tức trả lời: “Từ khi phát hiện ra chuyện này, bọn ta đã phải cao thủ ngày đêm theo dõi chặt chẽ mật đạo kia! Tính đến bây giờ, bọn họ đã vận chuyển tổng cộng hai nghìn vạn cân lương thực, hơn hai vạn con ngựa chiến, rất nhiều vũ khí, khó mà đếm được, nhưng quân binh thì đã chuẩn bị năm vạn người rồi!”

Nữ đế nghe xong thì lạnh cả người: “Quả là hoàng thúc tốt của trẫm!”

Hơn hai nghìn vạn cân lương thực, hai vạn con ngựa chiến, chuẩn bị đại quân năm vạn người và vũ khí...

Những thứ này là đã đủ để đánh một trận quy mô vừa rồi! Nếu hắn ta đã muốn đánh, thì sẽ đánh ai đây?

Chắc chắn không phải là Đại Nguyệt, nơi cung cấp vũ khí cho hắn ta, chỉ có thể là... Đại Võ hoàng triều!

Hắn ta lại dám giúp người ngoài đánh chiếm cơ nghiệp của nhà mình! Đáng hổ thẹn, đáng trách!

Lâm Bắc Phàm nhắm hai mắt lại, sau đó hắn mở mắt ra, giờ ba ngón tay lên: “Không quá ba tháng nữa, chắc chắn Võ Tây vương sẽ làm phản!”

Mọi người hoảng hốt đến nổi biến sắc.

Công chúa liền hỏi: “Quân sư, tại sao ngươi lại nói như vậy?”

“Rất đơn giản, bởi vì đối với Đại Nguyệt vương triều mà nói, chỗ vật tư quân dụng này cũng là một gánh nặng không hề nhỏ! Nếu đã giao hàng mà không thu hoạch được gì, chắc chắn Đại Nguyệt sẽ không chấp nhận! Bọn họ cũng sẽ không trơ mắt nuôi bừa một con sói, để con sói này cắn ngược lại bọn họ! Cho nên, chắc chắn sắp tới Võ Tây vương sẽ phải khởi binh, không khởi binh cũng không được!”

“Sở dĩ ta nói không quá ba tháng, là vì sau ba tháng nữa thời tiết sẽ trở lạnh, không thuận lợi để đánh trận, nếu có đánh thì cũng phải kéo dài đến sang năm, chẳng ai duy trì nổi cuộc chiến này! Cho nên, tất nhiên là nhân lúc triều đình chưa kịp phản ứng, phải cấp tốc xuất binh với tốc độ nhanh như sét đánh không kịp che tai, một đường đánh thẳng tới núi Phượng Hoàng rồi!”

“Như thế, chiếm được núi Phượng Hoàng thì sẽ có nơi địa hình hiểm yếu để trấn thủ, trải qua mùa đông một cách bình yên!”

Nữ đế ở trên nóc tòa lầu càng cảm thấy lạnh lẽo hơn, trên người nàng tỏa ra từng đợt khí lạnh.

Bởi vì nàng nhận ra rằng, những gì Lâm Bắc Phàm phân tích nghe rất có lý!

Khả năng cao là sắp tới Võ Tây vương sẽ khởi binh, hơn nữa hẳn ta sẽ một đường đánh thẳng đến núi Phượng Hoàng, chiếm lấy một phần ba ranh giới của Đại Võ!

Đến lúc đó, chắc chắn các phiên vương khác sẽ nhân cơ hội này mà nổi dậy, chia cắt Đại Võ! Chắc chắn các đất nước lân cận sẽ không thờ ơ trước chuyện này, bọn họ cũng sẽ xông vào Trung Nguyên!

Như vậy Đại Võ sẽ bị vây khốn bởi ngọn lửa chiến tranh!

“Hoàng thúc, ngươi thật đáng chết!”

Đây là lần đầu tiên trong đời nữ đế căm hận một người đến như thế!

Nhưng Tử Nguyệt công chúa đang ngồi trong tòa lầu thì hơi kích động: “Quân sư, Đại Võ xảy ra nội loạn, người nói xem đây có phải cơ hội của chúng ta hay không? Tà Nguyệt chúng ta có cơ hội vùng dậy rồi phải không?”

Lâm Bắc Phàm phì cười thành tiếng: “Công chúa, đừng mơ nữa, chúng ta không chết đã là tốt lắm rồi.”

Công chúa hơi bất mãn: “Quân sư, sao người lại nói như vậy chứ? Đại Võ xảy ra nội loạn, quần hùng tranh giành, đúng là cơ hội tốt trời ban mà, chẳng lẽ chúng ta không thể nhân cơ hội này mà đục nước béo cò ư?”

“Muốn đục nước béo cò, thì trước hết phải có thực lực đã!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu cười nói: “Nhưng mà công chúa à, chút thực lực trong tay chúng ta, có thể làm nên trò trống gì đây? Liệu có đánh lại Võ Tây vương hay không, đánh lại Đại Nguyệt vương triều hay không? Đến cả một toán quân chính quy mà chúng ta cũng chẳng thể đánh thắng nổi! Nói không chừng, quân ta vừa lộ đầu ra đã bị người ta diệt sạch rồi ấy chứ!”

Chương 312: Độc kế

Tử Nguyệt công chúa hồ thẹn cúi gằm đầu xuống.

Nàng không ngờ mình lại bị thế cuộc trước mắt mê hoặc, đưa ra một ý tưởng tồi tệ! Cũng may là nàng còn tìm tới quân sư, nếu không thì nghiệp lớn lại vô vọng rồi!

“Hiện giờ, việc chúng ta cần làm hơn cả là ổn định mà phát triển! Đợi tới khi thực lực đủ mạnh rồi, thì chẳng còn phải sợ bất cứ kẻ nào nữa, tới lúc đó mới tái xuất làm mưa làm gió! Tổng kết lại vẫn là tám chữ: Lặng lẽ phát triển, mạnh rồi mới đánh!”

“Chúng ta nên làm như thế nào, mong quân sư chỉ bảo!”

Tử Nguyệt công chúa thỉnh giáo với vẻ thành khẩn.

“Tất nhiên rồi! Ta là quân sư của Tà Nguyệt, Tà Nguyệt mà lung lay, ta cũng phải chịu trách nhiệm!”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ đương nhiên.

“Cảm ơn quân sư!”

Tử Nguyệt công chúa mừng rỡ, rửa tai lắng nghe.

Hai người trên nóc tòa lầu cũng dựng thẳng lỗ tai, lắng nghe kế sách của Lâm Bắc Phàm.

Nhưng mãi một lúc sau mà Lâm Bắc Phàm vẫn không nói gì cả.

“Quân sư, người...”

Lâm Bắc Phàm ho khan một tiếng: “Công chúa, có phải người đã quên mất thứ gì rồi hay không?”

“Thứ gì chứ?”

Tử Nguyệt công chúa ngơ ngác chớp mắt một cái, vô tình lại trông rất đáng yêu.

“Thứ này ấy!”

Lâm Bắc Phàm dùng ngón cái và ngón trỏ xoa xoa với nhau, nháy mắt, diên cuồng ám chỉ.

Tử Nguyệt công chúa: “...”

Sắc mặt của hai cô gái đang ở trên nóc tòa lầu đều sầm xuống. Đã là lúc này rồi, mà hắn còn đòi tiền sao?

Thật muốn nhảy xuống, lôi cái tên khốn kiếp tham tiền này ra đánh một trận!

Tử Nguyệt công chúa nghiêng răng lấy một xấp ngân phiếu ra, đưa tới trước mặt Lâm Bắc Phàm: “Quân sư, mong người vui lòng nhận cho!”

“Công chúa khách sáo quá, bày mưu tính kế cho người là bổn phận của ta mà!”

Lâm Bắc Phàm vừa nhanh tay nhận tiền, vừa nói với vẻ khách sáo.

Khóe miệng của Tử Nguyệt công chúa méo xệch đi: “Quân sư thật hiểu ý ta, bây giờ thì nói được rồi chứ?”

“Tất nhiên rồi!”

Lâm Bắc Phàm híp mắt cười nói: “Bây giờ chúng ta phải làm ba việc!”

“Việc đầu tiên, tuyệt đối không thể tham gia trận chiến này! Một khi đã tham gia, thì cho dù chúng ta không muốn, cũng sẽ bị cuốn theo! Đến lúc đó, chúng ta không chỉ phải đối mặt với Võ Tây vương, mà còn phải đối mặt với Đại Nguyệt vương triều, thậm chí cả các thế lực khác nữa, thật sự quá nguy hiểm! Hiện giờ thực lực của chúng ta quá yếu ớt, không thể không đề phòng!”

Tử Nguyệt công chúa gật đầu.

“Thứ hai, nhất định phải ngăn cản sự hợp tác giữa Võ Tây vương và Đại Nguyệt vương triều. Hai thế lực này, một bên là chư hầu một phương, một bên là vương triều mới nổi, cấu kết với nhau tạo nên thế lực quá hùng hậu, sự uy hiếp gây ra đối với chúng ta quá lớn. Hơn nữa, cả hai thế lực này đều là kẻ địch của Tà Nguyệt vương triều ta, phải tách bọn họ ra thì mới có lợi cho chúng ta!”

“Quân sư nói phải lắm!”

Tử Nguyệt công chúa lại gật đầu một lần nữa.

“Thứ ba, chúng ta còn phải nhân cơ hội này để làm suy yếu thực lực của Võ Tây vương. Sau khi Võ Tây vương được trang bị chỗ vật tư và trang bị của quân đội kia, thực lực của hắn ta đã tăng lên rất nhiều, rất bất lợi cho chúng ta. Nếu cứ tiếp tục kéo dài, sự chênh lệch về thực lực của hai bên sẽ càng lúc càng lớn, việc phục hưng đất nước sẽ gặp khó khăn!”

“Quân sư, người có diệu kế gì hay không?”

Tử Nguyệt công chúa hỏi với vẻ sốt ruột.

Không hiểu tại sao, thấy thái độ bình tĩnh của Lâm Bắc Phàm, tâm trạng hơi sốt ruột của nàng lại bình tĩnh trở lại, cảm giác an toàn bao phủ, như thể không có chuyện gì mà hắn không thể giải quyết được vậy.

Nữ đế đang đứng trên nóc tòa lâu cũng rất tin tưởng vào Lâm Bắc Phàm.

Bởi vì kể từ khi hắn vào triều làm quan tới giờ, hắn đã giải quyết được rất nhiều việc khó giải quyết!

Chỉ cần dùng tiền đúng chỗ, tất cả mọi việc đều không thành vấn đề!

Năng rất muốn xem thử, tên nhóc khốn nạn tham tiền này, sẽ làm thế nào để bình định trận đại chiến sắp bùng nổ kia, hóa giải nguy hiểm cho Đại Võ!

“Công chúa, trước khi đưa ra kế sách, ta muốn hỏi người một vấn đề trước đã, kho báu của Tà Nguyệt vương triều các người, không phải nằm ở dãy núi Thanh Long đây chứ?”

Lâm Bắc Phàm cười hỏi.

Tử Nguyệt công chúa lắc đầu: “Ta cũng không rõ nữa, nhưng có lẽ không phải ở đó đâu! Bởi vì từ một trăm năm trước, vương triều bọn ta có một vị đại tướng quân nổi lên ý đồ mưu phản nhưng lại không có tiền, vì vậy hắn ta đã nhắm vào kho báu này! Hắn ta cho rằng kho báu được giấu trong dãy núi Thanh Long, vậy mà hắn ta đã bỏ ra những hai mươi năm ròng, đào cả ba thước đất mà cũng chẳng thể tìm ra nổi! Quân sư, tại sao người lại hỏi như thế?”

“Thế thì dễ hành động rồi!”

Lâm Bắc Phàm vỗ tay một cái: “Kế hoạch của ta, có liên quan đến kho báu của Tà Nguyệt!”

“Kho báu của Tà Nguyệt, không phải là truyền thuyết, mà là một thứ có thật! Mấy trăm năm qua, không biết đã có bao nhiêu người muốn chiếm lấy kho báu này để trở thành người trên vạn người, thế mà lại chẳng có ai thành công! Nhưng sức hút của nó vẫn hấp dẫn rất nhiều người!”

“Vì vậy, chúng ta có thể bí mật tung tin ra bên ngoài, rằng kho báu của Tà Nguyệt vương triều được giấu trong dãy núi Thanh Long, ranh giới giữa Đại Võ và Đại Nguyệt vương triều, hơn nữa phải nói là kho báu đặt ở gần con đường mật kia! Có như thế, vấn đề mới được giải quyết một cách dễ dàng!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười với vẻ đắc ý.

Chương 313: Làm sao để lừa được tất cả mọi người trong thiên hạ

Tử Nguyệt công chúa ngơ ngác: “Quân sư, chuyện này... được giải quyết như thế nào cơ?”

“Đồ ngốc, đến cả đạo lý đơn giản như thế mà cũng không nghĩ ra sao?”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ buồn bực: “Chúng ta nói rằng nơi cất giấu kho báu của Tà Nguyệt ở gần mật đạo! Như vậy, mật đạo này sẽ bị bại lộ, Võ Tây vương còn dùng con đường này để hợp tác với Đại Nguyệt vương triều được chắc? Rõ ràng là không được rồi!”

“Đúng vậy!”

Ánh mắt của Tử Nguyệt công chúa sáng lên.

“Thứ hai, kho báu của Tà Nguyệt có thể giúp một người trở nên giàu có ngang ngửa với cả một đất nước, có ai lại không muốn chiếm lấy cơ chứ? Bất kể là Võ Tây vương với dã tâm bưng bưng hay là Đại Nguyệt vương triều lòng lang dạ sói, cũng tuyệt đối không bỏ qua kho báu này, đều muốn chiếm lấy nó làm của riêng! Còn kho báu của Tà Nguyệt vương triều, lại trùng hợp nằm ở ranh giới giữa hai thế lực đó! Như thế, tất nhiên hai bên sẽ sinh ra hiềm khích, đề phòng lẫn nhau, muốn tiếp tục hợp tác cũng khó hơn.”

“Quân sư nói có lý lắm!”

Ánh mắt của Tử Nguyệt công chúa lại càng sáng lên.

“Thứ ba, khi kho báu của Tà Nguyệt bị bại lộ, nó không chỉ có thể hấp dẫn Võ Tây vương, Đại Nguyệt vương triều mà còn hấp dẫn được cả các phiên vương và các đất nước khác, thậm chí có rất nhiều người giang hồ cũng sẽ đến tham gia cuộc vui! Có thể nói là rất hỗn loạn, vàng đồng lẫn lộn, loại người gì cũng có, hơn nữa tất cả đều là những kẻ kiêu ngạo khó thuần hóa, đảm bảo có thể khiến Võ Tây vương phải đau đầu!”

“Đừng thấy hấn ta có đội quân hàng trăm vạn người hùng hậu, thực lực cao cường mà lầm, đứng trước người trong thiên hạ thì vẫn chẳng đủ đâu! Đến lúc tranh giành kho báu hoặc gặp mâu thuẫn về lợi ích với một vài kẻ khác, chắc chắn sẽ xảy ra xung đột lớn, hao binh tổn tướng là chuyện không thể tránh khỏi!”

“Đại Nguyệt vương triều, cũng sẽ bị chuyện này làm liên lụy, thực lực bị tổn thất lớn!”

“Đúng vậy! Quân sư nói đúng lắm!”

Tử Nguyệt công chúa gật đầu liên tục.

“Thứ tư, tất cả mọi người đều đi đào kho báu, làm gì còn ai có tâm trạng mà đánh trận nữa cơ chứ? Người đi đánh nhau, quê hương người thì lại bị người ta đào cả lên! Hơn nữa, kho báu của Tà Nguyệt quá hấp dẫn! Chỉ cần chiếm được nó, chắc chắn có thể trở thành người giàu có nhất thiên hạ! Đánh trận có thể để sau, nhưng kho báu thì tuyệt đối không thể bỏ lỡ! Ta tin rằng nhất định Võ Tây vương, Đại Nguyệt vương triều sẽ đưa ra lựa chọn sáng suốt!”

“Nếu đã như thế, chẳng phải trận chiến này sẽ không thể nổ ra được hay sao?”

“Còn điều thứ năm nữa, công chúa, chúng ta có thể lợi dụng thời gian bọn họ tranh giành kho báu để phát triển mạnh mẽ! Chỉ cần vượt qua được khoảng thời gian này, là chúng ta có thể đánh một trận với Võ Tây vương rồi!”

Nữ đế đứng trên nóc lầu kích động đến nổi vỗ đùi một cái: “Ý kiến hay! Đây quả là một hòn đá ném chết cùng lúc mấy con chim! Không những có thể giải quyết được triệt để mối họa cho Đại Võ, mà còn có thể nhân cơ hội gây tổn thất cho thực lực của Võ Tây Vương, Đại Nguyệt vương triều! Thậm chí cả những kẻ có dã tâm khác cũng sẽ bị kéo vào cục diện này, hao binh tổn tướng là chuyện không thể tránh khỏi! Thật sự quá tuyệt diệu, tuyệt diệu đến mức không thể diễn tả nổi!”

Bạch Quan âm lắc đầu than thở: “Kế này quả thực rất tuyệt diệu! Dùng thiên hạ làm bàn cờ, tất cả mọi người đều bị hấp dẫn, khiến mọi người chém giết lẫn nhau, làm tổn hại lẫn nhau, Đại Võ lại bình yên vô sự, thật sự tuyệt diệu!”

Trong tòa lầu, Tử Nguyệt công chúa nhìn người đàn ông trước mặt nàng bằng ánh mắt hoảng sợ, như thể nàng vừa nhìn thấy thần linh vậy.

Lâm Bắc Phàm hí mắt mỉm cười nói: “Công chúa, kế này thế nào?”

Tử Nguyệt công chúa đứng lên, sau đó nàng cúi đầu, tâm phục khẩu phục mà nói: “Quân sư đại tài, bản cung phục rồi!”

“Công chúa, không cần phải làm lễ lớn như thế đâu. Đây chỉ là chút mưu kế nhỏ nhặt không đáng kể mà thôi!”

Lâm Bắc Phàm liền đỡ công chúa đứng dậy.

Tử Nguyệt công chúa liếc hắt một cái, thế này mà người nói là nhỏ nhất không đáng kể sao? Vậy phải thế nào mới được coi là diệu kế cơ chứ?

Tử Nguyệt công chúa lại ngồi xuống, ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi với vẻ băn khoăn: “Hiện giờ vấn đề duy nhất là, liệu bọn họ có tin hay không?”

“Bọn họ thà tin rằng thông tin này có thật, chứ tuyệt đối không bỏ lỡ cơ hội chiếm lấy kho báu! Dù sao thì đó cũng là kho báu của Tà Nguyệt, có thể giúp một người giàu có ngang ngửa với một đất nước đấy, cho dù chỉ có chút hi vọng thì bọn họ cũng sẽ không bỏ qua đâu!”

Lâm Bắc Phàm rất tự tin.

Tử Nguyệt công chúa ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Nếu đổi lại là nàng, cho dù chỉ có một tia hi vọng thì nàng cũng sẽ phái người đi tìm kho báu.

Nếu không tìm được thì thôi, lỡ tìm được thì phát tài rồi.

“Nhưng cách làm cụ thể như thế nào thì chúng ta phải cân nhắc kỹ lưỡng đã, phải làm thế nào mới có thể làm việc này trót lọt, lừa được tất cả mọi người trong thiên hạ!”

Sau đó, Lâm Bắc Phàm và Tử Nguyệt công chúa bàn bạc với nhau cách để lừa được tất cả mọi người trong thiên hạ.

Cũng may, Tử Nguyệt công chúa là người của hoàng tộc Tà Nguyệt, nàng biết rất nhiều bí mật liên quan đến kho báu.

Vì vậy, kế hoạch càng lúc càng hoàn thiện, một câu chuyện mới về kho báu được ra lò.

Chương 314: Một câu chuyện bi thương

Có một chàng trai nghèo túng, trong tay chẳng còn lấy một đồng nên đã đến tiệm cầm đồ cầm một tấm bản đồ kho báu cổ xưa.

Hắn ta nói, tấm bản đồ này do tổ tiên nhà hắn ta truyền lại, tổ tiên của hắn ta là một vị đại tướng quân, đã từng tìm được một

kho báu, nhưng còn chưa kịp đào lên thì đã chết rồi, chỉ để lại tấm bản đồ kho báu này mà thôi.

Chỉ cần tìm được địa điểm ghi trên tấm bản đồ kho báu, sẽ có được kho báu khổng lồ, trở thành người giàu có ngang ngửa với một đất nước!

Tất nhiên là, ông chủ của tiệm cầm đồ không tin.

Nếu hắn ta có tấm bản đồ kho báu trong tay thật, thì hắn đã tự đi đào lên rồi, làm gì có chuyện đem đi cầm cơ chứ.

Ông chủ tiệm cầm đồ nhìn tấm bản đồ kho báu kia, chữ viết xấu như thế này, sao có thể là hàng thật được? Rõ ràng là muốn lừa bọn họ thì có, vì vậy ông chủ liền đuổi đánh hắn ta ra ngoài.

“Ta nói cho ngươi biết! Đây là bản đồ kho báu thật đấy! Các ngươi không nhận thì sẽ phải hối hận! Nhất định sẽ hối hận!”

Người kia đứng trước cửa tiệm cầm đồ, gào hét vì không cam tâm.

Đúng lúc đó, có một tên nhà giàu học thức xuất hiện.

Tên nhà giàu này rất tò mò không biết tấm bản đồ này là đồ thật hay đồ giả, nên đã dùng tiền mua lại tấm bản đồ này.

Nhưng hai ngày sau, chàng thanh niên nghèo kia đột nhiên lại chết bất đắc kỳ tử, rơi xuống nước rồi chết đuối, chuyện này làm dấy lên sự chú ý của mọi người, bởi vì mới hai ngày trước hắn ta còn đem bản đồ kho báu đi cầm, vậy mà hai ngày sau lại lặn ra chết, người khác khó mà không liên tưởng hai chuyện này với nhau.

Cùng lúc ấy, tên nhà giàu đã mua lại tấm bản đồ kho báu kia lại chuẩn bị dọn nhà, chuyển về quê sinh sống.

Lại thêm hai ngày nữa trôi qua, tên nhà giàu này bị người ta giết chết, có rất nhiều người cũng chết, tài sản có giá trị trong nhà không cánh mà bay, cuối cùng thì sự việc này đã gây ra động tĩnh lớn.

Đúng lúc ấy, có một đứa bé tự xưng là con trai của tên nhà giàu kia xuất hiện. Đứa bé này nói cha của mình bị mẹ kế và người tình của mẹ kế giết chết.

Bởi vì, cha của đứa bé đã biết được bí mật của tấm bản đồ kho báu, nên mới giết chết chàng thanh niên nghèo, người duy nhất biết được con đường dẫn đến kho báu bí mật kia, sau đó khi đang chuẩn bị đi tìm kho báu thì mẹ kế của đứa bé biết chuyện, nằng ta gọi người tình của mình đến giết chết cha của đứa bé rồi một mình đi tìm kho báu.

Khi ấy đứa bé trốn trong tủ, chính mắt nhìn thấy mọi chuyện. Sự thật đã rõ ràng!

Thì ra đây là một tấm bản đồ kho báu gây ra một vụ án đẫm máu! Vì vậy, mọi người đều tò mò về tấm bản đồ kho báu này.

“Cậu bé, tấm bản đồ kho báu này có phải hàng thật không vậy?”

“Tất nhiên là hàng thật rồi! Phụ thân ta học rộng tài cao, đã nhìn ra được bí mật trong tấm bản đồ kho báu, phụ thân nói đây là bản đồ kho báu do Bảo Sơn đại tướng quân truyền lại!”

“Bảo Sơn đại tướng quân là ai thế, sao ta chưa từng nghe nhắc tới người này vậy?”

“Phụ thân ta nói, đó là một nhân vật sống ở thời kỳ một trăm năm về trước, là một vị tướng quân của nước khác! Còn đó là nước nào, thì ta quên mất rồi!”

“Trong kho báu bí mật này có bao nhiêu vàng bạc châu báu thế?”

“Có nhiều lắm! Phụ thân nói là, chỉ cần đào được kho báu bí mật này lên, thì chắc chắn có thể trở thành người giàu có nhất thiên hạ, đến hoàng đế cũng không sánh nổi!”

Trẻ con ngây thơ, hầu như người khác hỏi gì thì nó đều trả lời hết.

Mọi người thấy đứa bé này khẳng định chắc chắn như thế, cũng dần dần tin lời nó.

“Còn vấn đề cuối cùng, kho báu này ở đâu thế?”

“Phụ thân nói, địa điểm giấu kho báu nằm ở dãy núi Thanh Long, hình như là ở khu vực đầu rồng ấy! Nơi đó bốn phía là vách núi cheo leo, hình như là từng có một thanh kiếm cắm trên mặt đất thì phải, đúng rồi, còn có cả...”

Đột nhiên, có một cao thủ che mặt xuất hiện, bắt đứa bé này đi mất.

Nhưng tin tức về kho báu và câu chuyện xưa liên quan đến nó đã nhanh chóng lưu truyền khắp nơi...

Có kho báu, báu thù, thảm án diệt môn, còn có cả chuyện ngoại tình,... hầu như là có đầy đủ các yếu tố sốt dẻo!

Câu chuyện cũ này, muốn không trở nên nóng hổi cũng khó!

Vậy là, chuyện ngày càng truyền càng xa, cuối cùng cũng khiến cho rất nhiều người có dã tâm chú ý tới. Bọn họ bắt tay vào điều tra, kết quả càng điều tra lại càng hoảng hốt.

Bảo Sơn đại tướng quân từ một trăm năm trước sao?

Bọn ta thật sự điều tra ra được một người như thế, người đó là một vị tướng quân ở thời kỳ Tà Nguyệt vương triều, nắm giữ chiến công hiển hách. Nhưng vì hắn ta có ý đồ mưu phản, bị vương triều phát hiện ra nên đã làm liên lụy đến ba đời nhà hắn ta.

Khi còn sống, vị tướng quân này đã từng bỏ ra một quãng thời gian rất dài để tìm kiếm kho báu của Tà Nguyệt và những chuyện có liên quan, kho báu bí mật trên tấm bản đồ kho báu kia, không phải chính là kho báu bí mật của Tà Nguyệt vương triều đấy chứ?

Chẳng lẽ hắn ta đã thật sự tìm được kho báu rồi ư?

Nếu kho báu bí mật trên tấm bản đồ kho báu kia đúng là kho báu bí mật của Tà Nguyệt, thì chắc chắn của cải trong đó có thể khiến cho người ta trở thành người giàu có nhất thiên hạ!

Chương 315: Quả nhiên phát huy tác dụng

Địa điểm giấu kho báu nằm ở dãy núi Thanh Long...

Thông qua một số tài liệu lịch sử, bọn họ phát hiện ra rằng, Bảo Sơn đại tướng quân trước đây, quả thực đã dành rất nhiều thời gian lục soát tìm kho báu bí mật ở dãy núi Thanh Long, nhưng cuối cùng lại tuyên bố với người ngoài rằng hắn ta không tìm ra...

Đội đã, không phải hấn ta đã tìm ra rồi đấy chứ?

Nhưng vì muốn bảo vệ kho báu bí mật, độc chiếm một mình, nên mới tung hỏa mù để lừa tất cả mọi người trên đời này!

Chỉ tiếc là hấn ta vẫn chưa kịp đào kho báu lên thì đã bị Tà Nguyệt vương triều diệt trừ rồi! Nhưng mà, tấm bản đồ kho báu thì vẫn được lưu truyền đến tận bây giờ.

Mọi người cảm thấy, càng lúc càng tới gần chân tướng rồi!
Trái tim đập rất nhanh.

Kho báu của Tà Nguyệt, một kho báu nhiều của cải hơn cả một đất nước, có ai mà không thèm muốn cơ chứ?

Chỉ cần chiếm được kho báu này, lập tức sẽ trở thành người giàu có nhất thiên hạ, đến cả hoàng đế cũng không sánh bằng!

Không cần biết chuyện này có thật hay không, cứ thăm dò một chút chẳng phải sẽ biết ngay thôi sao? Vị trí của kho báu cũng đã lộ ra tương đối rồi!

Đi xem thử, cũng đâu có lỗi!

Lỡ như thật sự tìm ra được, thì chẳng phải hời rồi sao?

“Nhất gan chết đói, to gan chết no! Nếu phát hiện ra vị trí của kho báu bí mật, không đi xem thử thì tiếc lắm!”

“Hiện giờ đã có rất nhiều người biết được chuyện này, nhất định ta phải lập tức tới đó, mới có cơ hội biết được tiên cơ! Nếu không, kho báu sẽ rơi vào tay người khác mất!”

“Nhiều của cải như thế, tuyệt đối không thể bỏ lỡ!”

“Kho báu của Tà Nguyệt, ta đến đây!”

Vậy là, có rất nhiều người cùng xông tới dãy núi Thanh Long...

Ở Ký Bắc, phủ vương gia.

Quân sư Gia Cát tiên sinh mừng rỡ ra mặt, xông vào thư phòng: “Vương gia, có chuyện đáng mừng! Có chuyện đáng mừng!”

Lúc này, trong thư phòng chỉ có mình Ký Bắc vương.

Vì mấy hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện không vui, nên tâm trạng của vương gia rất khó chịu, vì vậy hấn ta luôn ở lì trong

thư phòng mà đọc sách, tu thân dưỡng tính, không gặp người ngoài.

Thấy quân sư hấp tấp chạy vào, hần ta nhú mày, đặt cuốn sách đang cầm xuống: “Quân sư, chuyện vui ở đâu ra cơ chứ?”

“Vương gia, có chuyện vui lớn rồi!”

Gia Cát tiên sinh nói với vẻ kích động: “Kho báu bí mật của Tà Nguyệt... kho báu bí mật của Tà Nguyệt bị phát hiện rồi!”

“Kho báu bí mật của Tà Nguyệt?”

Vương gia ngẫm nghĩ một lát, nói với vẻ giật mình: “Chẳng lẽ là kho báu bí mật của Tà Nguyệt vương triều để lại sao?”

“Đúng vậy, vương gia!”

Gia Cát tiên sinh gật đầu với vẻ kích động.

“Sao lại bị phát hiện được thế? Người đang lừa bản vương đây phải không? Đã hơn hai trăm năm rồi, có vô số người tốn công tốn sức đi tìm kho báu, nếu có thể tìm được thì đã tìm ra từ lâu rồi!”

Vương gia không tin.

“Vương gia, thật đấy! Chuyện là thế này...” Quân sư thuật lại câu chuyện bản đồ kho báu gây ra một vụ án đẫm máu một cách kỹ càng.

“Vương gia, thuộc hạ đã xác minh chuyện này rồi, tin tức mà đứa bé kia để lộ ra, hoàn toàn trùng khớp với những gì viết trong một cuốn sách sử cũ, đây không phải là chuyện mà ai cũng biết đâu! Cho nên, có khả năng, tin tức này đúng đến tám, chín phần mười đấy!”

Gia Cát tiên sinh vô cùng kích động: “Vương gia, nếu chúng ta tìm được kho báu bí mật của cải ngang ngửa cả quốc gia của Tà Nguyệt, vấn đề tiền bạc của chúng ta sẽ được giải quyết, nghiệp lớn có hi vọng rồi!”

Cuối cùng thì Ký Bắc vương cũng thay đổi sắc mặt!

Phải hiểu rằng, hiện giờ vấn đề lớn nhất của hần ta chính là thiếu tiền!

Không có tiền đúng là nửa bước cũng khó đi, ngay cả việc duy trì sinh hoạt thường ngày của vương phủ cũng gặp khó khăn!

Nếu tìm được kho báu bí mật của Tà Nguyệt, vấn đề thiếu tiền sẽ lập tức được giải quyết một cách dễ dàng!

Hơn nữa, nếu có được chỗ của cải khổng lồ này, tất nhiên hẳn ta sẽ như hổ mọc thêm cánh, nhanh chóng lớn mạnh, có cơ hội ngồi lên ngai vàng cửu ngũ chí tôn lớn hơn các vị phiên vương khác!

Nghĩ tới nghĩ lui, hơi thở của hắn ta bắt đầu trở nên gấp gáp.

“Quân sư, đây quả là một chuyện lớn đáng mừng! Nếu thật sự tìm ra kho báu bí mật của Tà Nguyệt, cơ hội thành công của chúng ta sẽ càng lớn! Chuyện này không nên chậm trễ, người lập tức phái cao thủ tới dãy núi Thanh Long thám thính vị trí của kho báu bí mật đi, đừng để kẻ khác nhanh chân đến trước!”

“Vâng, vương gia!”

Gia Cát tiên sinh mừng rỡ lui xuống.

Vậy là, Ký Bắc vương phái đi rất nhiều cao thủ, bí mật đến dãy núi Thanh Long thăm dò kho báu bí mật.

Ở Giang Nam.

Giang Nam vương cũng đã nhận được tin tức này, vô cùng kích động.

“Kho báu bí mật của Tà Nguyệt, nhất định ta phải chiếm được!”

Phải biết rằng, mặc dù hắn ta giàu có, nhưng số tiền mà hắn ta tích lũy hơn nửa đời người, cũng chẳng thể sánh nổi với kho báu bí mật của Tà Nguyệt, chỉ như muối bỏ bể mà thôi.

Nếu có thể chiếm được chỗ kho báu này, sẽ là sự hỗ trợ lớn đối với nghiệp lớn của hắn ta. Vì vậy, hắn ta lập tức tập hợp người ngựa.

“Các người lập tức khởi hành, đến dãy núi Thanh Long tìm kho báu bí mật của Tà Nguyệt! Một khi tìm được, phải nghĩ cách đem nó về đây! Chuyện này mà thành công, nhất định bản vương sẽ ban thưởng hậu hĩnh! Không chỉ có tiền thưởng,

bản vương còn cho các người thăng quan tiến tước, vợ con cũng được ưu ái!”

“Vâng, vương gia!”

“Chuyến này các người đi, có thể sẽ phải đối mặt với các cao thủ từ khắp nơi mò đến, cho nên nhất định phải hành sự cho cẩn thận! Nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ, không lấy được kho báu bí mật của Tà Nguyệt, cũng không được để kẻ khác có được nó, đã hiểu chưa?”

“Vâng, vương gia!”

Sau khi nhận lệnh, người của Giang Nam vương cũng xuất phát.

Chương 316: Không có lửa thì làm sao có khói

Các vị phiên vương có dã tâm khác, các đất nước xung quanh, thậm chí có không ít người giang hồ có dã tâm, tất cả đều cho người tới dãy núi Thanh Long.

Gió bão dần dần hội tụ lại ở Võ Tây.

Ở Võ Tây, phủ vương gia.

“Vương gia, chuyện lớn không hay rồi! Chuyện lớn không hay rồi!”

Một người đàn ông trung niên trông hơi xấu xí chạy vào trong nhà với dáng vẻ hoang mang, hoảng loạn.

“Quân sư, có chuyện gì mà người lại hoảng hốt thế này?”

Một người đàn ông mặc quân phục, vai rộng eo to, dáng người cao lớn hỏi.

Người này chính là Võ Tây vương, là hoàng thất tối cao ở Võ Tây!

Còn người đàn ông xấu xí đang hoang mang, hoảng loạn kia, chính là quân sư của Võ Tây vương. Không rõ tên thật của hắn ta là gì, nhưng những năm gần đây, hắn ta phò tá vương gia gây dựng được thành tựu, cũng khá có tài, nên tự xưng là Phượng Sồ tiên sinh.

Phượng Sồ tiên sinh chạy tới trước mặt Võ Tây vương, sau khi thở dốc hai tiếng mới nói: “Vương gia, kho báu của Tà Nguyệt bị người ta phát hiện ra rồi, nó nằm ngay trong dãy núi Thanh Long, gần mật đạo mà chúng ta thường vận chuyển lương thực và binh khí!”

Võ Tây vương nhíu chặt lông mày: “Quân sư, ngươi nói rõ đầu đuôi sự việc trước đi đã!”

“Vâng, vương gia!”

Phượng Sồ tiên sinh thuật lại tỉ mỉ quá trình phát hiện ra kho báu bí mật.

Võ Tây vương nghe xong, không thể bình tĩnh nổi nữa, hai mắt đỏ ngầu lên: “Kho báu bí mật của Tà Nguyệt sao!”

Từ nhỏ hắn ta đã biết truyền thuyết về kho báu bí mật của Tà Nguyệt, đó là một kho báu có giá trị bằng cả một đất nước đấy, ít nhất cũng phải tới ba nghìn vạn lượng bạc!

Ai chiếm được kho báu bí mật của Tà Nguyệt chắc chắn sẽ có thể trở thành người giàu có nhất thiên hạ!

Hắn ta không chỉ một lần ao ước rằng, nếu hắn ta chiếm được kho báu bí mật của Tà Nguyệt thì tốt rồi!

Nếu như vậy, hắn ta sẽ không bị thiếu hụt binh khí và lương thảo nữa!

Đâu cần phải tự hủy hoại danh tiếng của chính mình, hy sinh lợi ích mà hợp tác với Đại Nguyệt vương triều cơ chứ?

Không ngờ, kho báu bí mật của Tà Nguyệt mà hắn ta sáng nhớ chiều mong, lại được giấu ngay trong dãy núi Thanh Long, gần với mật đạo mà bọn họ vận chuyển lương thảo!

Nói cách khác, thì tức là giấu ngay dưới mí mắt của hắn ta! Chuyện này đúng là...

Ông trời cũng đang giúp ta mà!

Vì vậy, Võ Tây vương cười lớn với vẻ đắc ý: “Quân sư, rõ ràng đây là chuyện vui mà, tại sao ngươi lại nói là chuyện xấu cơ chứ? Hắn là người đang nói đùa với bản vương đấy phải không? Ha ha...”

Phượng Sồ tiên sinh vội hét lên: “Vương gia, nếu kho báu bí mật được cất giấu ở những nơi khác thì chắc chắn đây là chuyện đáng mừng lớn! Nhưng chỗ kho báu bí mật này lại nằm trong địa bàn của chúng ta, thế thì gặp họa rồi!”

“Hiện giờ, tin tức liên quan đến kho báu bí mật của Tà Nguyệt đã truyền đi khắp thiên hạ rồi, cao thủ khắp nơi, thế lực khắp nơi đều phái người đến dãy núi Thanh Long tìm kiếm kho báu! Những kẻ này không dễ đụng chạm đâu, lỡ bọn họ xảy ra xung đột, thì không thể tránh khỏi chuyện hao binh tổn tướng!”

“Bản vương có hàng trăm vạn hùng binh, sao phải sợ bọn họ cơ chứ?”

Võ Tây vương nói với vẻ kiêu ngạo.

“Vương gia, mặc dù binh lính của chúng ta nhiều, nhưng cũng đâu thể đối phó được với toàn bộ người trong thiên hạ cơ chứ!”

Phượng Sồ tiên sinh lại càng sốt ruột.

“Địa bàn của bản vương, do bản vương làm chủ, không cho phép kẻ khác làm càn!”

Võ Tây Vương vẫn nói với vẻ ngạo mạn: “Quân sư, bây giờ người lập tức triệu tập quân lính, canh gác tất cả những con đường chính dẫn vào dãy núi Thanh Long, không được cho kẻ khác bước vào! Còn nữa, triệu tập binh mã, vào núi thám thính kho báu bí mật đi! Có đào ba thước đất, cũng phải đào cho ra kho báu cho ta!”

Phượng Sồ tiên sinh há hốc miệng: “Vương gia, tất cả đều cho đi đào kho báu cả sao? Chúng ta còn phải khởi binh mà, chẳng lẽ không đánh nữa hay sao? Phía Đại Nguyệt đã nhiều lần thúc giục rồi!”

“Cứ mặc kệ bọn họ trước đã, chuyện khởi binh thì để sau rồi tính! Hiện giờ việc cấp bách nhất là tìm kho báu!”

Võ Tây vương tỏ vẻ kiên quyết, nói: “Kho báu bí mật của Tà Nguyệt, ngoài bản vương ra thì không ai được phép chiếm lấy! Những kẻ khác muốn xâu xé, giết không tha!”

Hơi thở chết chóc khủng khiếp, tỏa từ người hắn ta ra!

Kho báu của Tà Nguyệt, gây ra sóng gió lớn như thế, chấn hấn triều đình Đại Võ sẽ không bỏ qua.

Trên buổi triều sáng, nữ đế hỏi: “Chuyện liên quan đến kho báu bí mật của Tà Nguyệt, các vị ái khanh, thấy thế nào?”

“Bệ hạ, không có lửa thì làm sao có khói!”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang đứng ra, lớn tiếng nói: “Tin tức liên quan đến kho báu bí mật của Tà Nguyệt, vì thần đã cho người đi xác minh rồi, so sánh với những gì viết trong sách sử của hoàng cung, có thể đối chiếu hai bên, có lẽ cũng có vài phần đáng tin, nên mới gây ra sóng gió lớn đến thế này! Cho nên vì thần đề nghị, không cần biết tin này là thật là giả, tốt nhất cứ phải phái người đi tìm hiểu sự thật trước đã!”

“Nếu thật sự có kho báu bí mật, bảo vật được giấu trong dãy núi Thanh Long, tức là nằm trong lãnh thổ Đại Võ chúng ta, lẽ ra nên thuộc về Đại Võ chúng ta mới phải! Nếu không có kho báu thì coi như quay về tay không một chuyến, cũng đâu tổn thất gì!”

Nữ đế gật đầu: “Ái khanh nói có lý lắm, chuyện này nên giao cho ai xử lý đây?”

Bỗng nhiên, Lâm Bắc Phàm đứng dậy, lớn giọng mà nói: “Bệ hạ, hay là giao cho vi thần làm việc này đi! Nếu có kho báu thật, thần sẽ nghĩ mọi cách để đem nó về!”

Hắn xung phong tích cực như vậy, là vì hắn ta muốn tới đó khảo sát!

Đồng thời xem thử, có thể vơ vét chút tiền ở đó hay không!

Chương 317: Đem quà tới Lâm phủ

“Bệ hạ, Lâm tể tử tuổi trẻ tài cao, trí dũng song toàn, là người phù hợp nhất để thực hiện nhiệm vụ này! Cho nên bệ hạ cứ giao việc này cho Lâm tể tử làm đi! Thần tướng tin rằng, nhất định Lâm tể tử sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ lần này!”

“Phải đấy, bệ hạ! Trước giờ Lâm tể tử luôn nhanh trí, đã nhiều lần hoàn thành tốt nhiệm vụ, có lẽ chuyện lần này cũng không thể làm khó hắn đâu! Giao việc này cho Lâm tể tử làm, vì thần rất yên tâm!”

“Bệ hạ, cứ giao việc này cho Lâm tể tử đi!”

“Thần đồng ý!”

“Thần cũng đồng ý!”

Các quan đều đồng ý, không phải là vì bọn họ có lòng tốt, mà là bọn họ muốn Lâm Bắc Phàm phải chết!

Chuyện nguy hiểm thế này, mà người cũng đòi đi tham gia cuộc vui, người không chết thì ai chết đây hả? Cho nên bọn họ mới dễ dàng đồng ý với hắn!

Nhưng, nữ đế lại không muốn như vậy...

Tên này có thể bỏ trốn bất cứ lúc nào, chạy đến nơi xa xôi như dãy núi Thanh Long, lỡ hắn không quay về nữa thì biết làm sao bây giờ?

Hơn nữa, ở Võ Tây còn có một vị công chúa thích quyến rũ hắn nữa chứ!

Cô gái ấy da trắng, xinh đẹp lại còn giàu có, lỡ hắn không cưỡng lại nổi sự mê hoặc thì phải làm sao đây?

Cho nên, tuyệt đối không được thả cho hắn chạy mất!

Vì vậy, nữ đế đau lòng nói: “Ái khanh, nơi đó nguy hiểm quá! Một người đọc sách như người, một mình chạy tới đó làm gì cơ chứ, vẫn nên ở lại kinh thành thì hơn! Lý ái khanh, hay là người đi nhé?”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang: “...”

Hắn ta có chút không kiềm chế nổi nữa! Trong đầu âm thầm chửi rủa!

Bệ hạ, cho dù người thiên vị, thì cũng không được thiên vị đến mức này chứ! Lâm Bắc Phàm tới đó sẽ gặp nguy hiểm, còn ta đến thì không gặp nguy hiểm chắc?

“Khụ khụ... Bệ hạ, vì thần cũng là người đọc sách tay trái gà không chặt mà, những chuyện này vì thần cũng không am hiểu gì đâu! Thần cảm thấy, nên phái người có chuyên môn đi làm thì hơn!”

Lý Khai Quang lùi lại phía sau một bước.

Nữ đế cũng không muốn làm khó người khác, nàng âm thầm nghĩ tới từng bộ ngành liên quan đến vũ lực. Cẩm Quân hoàng cung, Đông Xưởng, Tây Xưởng, Cẩm Y Vệ, Lục Phiến Môn...

Cẩm Quân hoàng cung chuyên bảo vệ hoàng cung, giờ phải bọn họ ra ngoài tìm kho báu sẽ khiến những người khác khó chịu.

Đông Xưởng và Tây Xưởng là cánh tay đắc lực của nàng, không thể dùng bừa.

Cẩm Y Vệ dùng để giám sát các quan, cũng không thể dùng bừa được.

Hơn nữa, kho báu bí mật của Tà Nguyệt này lại là giả, thực tế không cần phải phái người của nàng đi thật, chỉ cần giả vờ mà thôi.

Thế thì cũng chỉ còn lại...

“Chuyện này giao cho Lục Phiến Môn xử lý đi!”

“Vâng, bệ hạ!”

Quách đầu mục bước ra lĩnh chỉ.

Nữ đế suy nghĩ một lát rồi nói: “Quách ái khanh, đây là việc lớn, không được sai sót gì đâu đấy! Người có chỗ nào không hiểu, thì có thể đến hỏi Lâm ái khanh xem sao! Trước giờ hần túc trí đa mưu, giỏi bày mưu tính kế, hần có thể hỗ trợ người!”

“Vâng, hệ hạ!”

Quách đầu mục lớn giọng mà đáp. Vậy là, việc này được định đoạt như thế!

Được bệ hạ ủy thác trách nhiệm nặng nề, tổng đầu mục của Lục Phiến Môn rất coi trọng chuyện này, hần ta vừa quay về liền chuẩn bị ngay.

“Từ Tiên, khinh công của người giỏi, có thể đi lại không hình không bóng ở vùng núi rừng nông thôn, người sẽ tham gia sự việc lần này!”

“Vâng, đại nhân!”

Một người lớn giọng đáp.

“Vô Tình, người đã xử lý nhiều loại việc giống vậy, có kinh nghiệm dày dặn, giao cho người phụ trách dẫn dắt đội quân!”

“Vâng, đại nhân!”

Một người trông rất chín chắn, thận trọng đáp.

“Cả Đại Nguru nữa! Người am hiểu cách tìm kiếm tung tích của kẻ khác nhất, cho nên nhiệm vụ lần này người cũng phải tham gia.”

“Vâng, đại nhân!”

Đại Nguru vô cùng mừng rỡ.

Sau khi bố trí hết một lượt, mặc dù đã phái đi gần một nửa số cao thủ, nhưng Quách đầu mục vẫn cảm thấy chưa ổn, áp lực chồng chất như núi.

Dù sao thì đây cũng là kho báu của Tà Nguyệt đấy, ai nấy đều khao khát có được nó.

Đề cướp được kho báu giá trị ngang ngửa cả đất nước này, không biết các thế lực ở khắp mọi nơi đã phái đi biết bao nhiêu người, nhất định là có không ít cao thủ.

Ngoài việc phải đối phó với người của các phe cánh bên ngoài ra, bọn họ còn phải đối phó với hàng trăm vạn binh lính dũng mãnh của Võ Tây vương. Chút người này của hãn ta, thật sự chẳng đáng kể.

Lỡ không thể hoàn thành nhiệm vụ, thì sẽ phụ lòng hoàng ân! Việc này nhất định không được coi nhẹ!

Hãn ta đứng ngồi không yên, đi tới đi lui, đến cái đầu cũng ngóc luôn rồi, phải tìm ai đó đến tham mưu một chút mới được.

Đúng lúc đó, có bóng dáng một chàng trai trẻ xuất hiện trong đầu hãn ta. Tể tửu của Quốc Tử Giám, Lâm Bắc Phàm.

Đây là một chàng trai túc trí đa mưu, giao hoạt như cáo, kể từ khi hãn vào triều làm quan tới nay, không biết hãn đã vì Đại Võ mà giải quyết biết bao nhiêu chuyện phiền phức, một mình hãn phải đối mặt với văn võ bá quan mà cũng không hề bị áp đảo, có xưng là Gia Cát đương thời cũng không hề quá đáng.

Có hấn tham mưu giúp, Quách đầu mục cảm thấy khá yên tâm. Hơn nữa, bộ hạ cũng đề nghị hấn ta hãy tới tìm Lâm Bắc Phàm.

Vậy là buổi tối, hấn ta đem chút quà tới Lâm phủ.

Chương 318: Không làm thì còn chờ tới bao giờ?

“Quách đại nhân, trời đã tối rồi sao người còn tới đây?”

“Tể tửu đại nhân, có câu bình yên vô sự thì không tới Điện Tam Bảo! Chủ yếu vẫn liên quan đến chuyện kho báu của Tà Nguyệt, đây là chuyện lớn, ta muốn tới tìm người để xin tham mưu một chút, mong là người có thể cho ta vài ý kiến!”

“Ra là thế! Quách đại nhân, mời vào thư phòng!”

Sau khi đi vào thư phòng, Tiểu Thúy dâng trà lên rồi lại lui xuống, chỉ để lại hai người.

Quách đầu mục kể lại một cách sơ lược về tình hình kho báu của Tà Nguyệt, sau đó thuật lại cách bố trí của mình.

Hắn ta hỏi với vẻ khiêm tốn: “Tể tửu đại nhân, bản quan sắp xếp như thế, có hợp lý hay không? Có cần bố trí thêm vài người nữa hay không? Hoặc là người cảm thấy có chỗ nào phải chú ý, mong người cho ý kiến!”

Lâm Bắc Phàm xua tay, cười nói: “Quách đại nhân, người lo lắng quá rồi, thật ra không cần phải như thế đâu!”

“Tể tửu đại nhân, không lo lắng thì không ổn đâu!”

Quách đầu mục gượng cười: “Đó là kho báu của Tà Nguyệt đây, một kho báu có giá trị sánh ngang với cả một đất nước, một kho báu mà ai này đều muốn có được! Nếu nó bị các thế lực khác chiếm được, thì sự đe dọa đối với Đại Võ ta sẽ rất lớn!”

“Hơn nữa, các thế lực ở khắp nơi đều phái người tới Võ Tây, sóng gió trong thiên hạ đều hội tụ lại ở dãy núi Thanh Long, người giành ta đoạt, ta không bỏ ra chút tâm trí, thì kho báu sẽ rơi vào tay kẻ khác mất thôi!”

Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa xua tay: “Quách đại nhân, thật sự không cần tạo áp lực lớn như thế cho mình đâu! Ta nói thật nhé, ở đó có kho báu của Tà Nguyệt thật hay không vẫn còn là một ẩn số! Cho dù có kho báu thật, thì Lục Phiến Môn của

ngươi có dốc toàn bộ lực lượng đi cũng chẳng thể đem nó về được! Đã thế thì hà tất phải tốn nhiều tâm tư như vậy cơ chứ?”

Quách đầu mục gật đầu: “Tể tửu đại nhân nói đúng, nhưng mà...”

“Quách đại nhân, thật ra mục đích chính chuyến này ngươi đi, cũng không nên đặt ở kho báu.”

Quách đầu mục hoảng hốt: “Tể tửu đại nhân, tại sao ngươi lại nói như vậy chứ?”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Như vừa rồi ta đã nói, có tìm được kho báu của Tà Nguyệt hay không vẫn còn là vấn đề, cho dù có tìm được, có đem nó về được hay không cũng là một vấn đề đấy! Cho nên, nhiệm vụ lần này của ngươi, chắc chắn không thể hoàn thành nổi đâu!”

Quách đầu mục cười gượng, gật đầu: “Ta chỉ có thể dốc hết sức mình mà thôi!”

“Nếu đã không hoàn thành nổi, thì tại sao không nhân cơ hội này kiếm chút công lao rồi quay về cơ chứ?”

Quách đầu mục hơi thắc mắc: “Tể tửu đại nhân, ý của ngươi là...”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Ý của bản quan là, hiện giờ dãy núi Thanh Long là nơi sóng gió hội tụ, cao thủ của các phe phái tập trung ở đó, tranh giành, bày mưu tính kế lẫn nhau vì kho báu! Quách đại nhân, ngươi hoàn toàn có thể nhân cơ hội này để ly gián bọn họ, tính kế hãm hại bọn họ, làm suy yếu thực lực của các thế lực ấy, đặc biệt là thực lực của Võ Tây vương!”

“Võ Tây vương là kẻ lòng dạ độc ác, vừa liêu lĩnh lại hiếu chiến, mưu đồ cướp ngôi của hãn ta mọi người đều biết cả, thật sự là mối họa lớn của triều đình! Nếu Quách đại nhân có thể nhân cơ hội này làm thực lực của hãn ta suy yếu, khiến hãn ta hao binh tổn tướng, thì chẳng phải Đại Võ ta sẽ càng yên ổn hơn sao?”

“Như vậy, chẳng phải ngươi sẽ lập được công lớn sao?”

Quách đầu mục vỗ đùi, nói với vẻ kích động: “Đúng vậy! Đây thật sự là cơ hội tốt nghìn năm có một, cảm ơn tể tửu đại nhân

đã nhắc nhở! Bản quan lấy trà thay rượu, kính tế tửu đại nhân một chén!”

“Quách đại nhân, khách sáo rồi!”

Hai người cùng cầm chén trà lên, cùng nhẹ với nhau rồi mỉm cười uống.

“Hôm nay được tế tửu đại nhân nhắc nhở, đúng là mây mù tan đi thấy được trời trong, bản quan đã biết phải làm như thế nào rồi! Đại ân này ta không lời nào cảm ơn hết được, bản quan quay về sắp xếp lại công việc một lần nữa, hôm khác lại mời tế tửu đại nhân uống rượu!”

“Quách đại nhân đi thông thả, ta tiễn ngài về!”

Lâm Bắc Phàm tiễn Quách đầu mục ra khỏi cổng lớn. Sau đó không lâu, Tử Nguyệt công chúa đến.

Nàng vô cùng hào hứng, vừa mới bước vào thư phòng đã bắt đầu nói: “Quân sư, kế hoạch của chúng ta đã làm xong rồi! Hiện giờ, khắp thiên hạ đều biết chuyện kho báu của Tà Nguyệt được chôn ở gần mật đạo trên dãy núi Thanh Long, ai nấy đều phái người đi đào kho báu! Có nhiều cao thủ tụ tập tới dãy núi Thanh Long như thế, Võ Tây vương lại càng đau đầu! Ha ha...”

“Chúc mừng công chúa! Chúc mừng công chúa!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay cười nói.

“Phải nói là cùng vui mới phải! Nếu không có quân sư hiến kế, bọn ta cũng không thể làm tốt đến thế! Quân sư, ngài là người lập công đầu đấy!”

Tử Nguyệt công chúa cười đến nỗi không khép miệng lại nổi.

Nàng đích thân thực hiện kế hoạch lần này, đùa giỡn người trong thiên hạ trong lòng bàn tay, trong lòng tràn ngập cảm giác thành công.

“Công chúa, hiện giờ chính là thời cơ tốt để báo thù!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Để chiếm được kho báu của Tà Nguyệt, Đại Nguyệt vương triều ở phía bên kia của dãy núi Thanh Long, chắc hẳn sẽ không thể làm ngơ, rất có thể bọn họ sẽ phái đại quân đi vào dãy núi này! Chỉ cần chúng ta khiến

nội bộ bọn chúng xích mích, chắc chắn có thể khiến cho Đại Nguyệt vương triều hao binh tổn tướng! Công chúa, giờ không báo thù, thì còn chờ tới bao giờ?”

Chương 319: Tranh nhau

Ánh mắt của Tử Nguyệt công chúa xuất hiện sự thù hận:
“Quân sư nói đúng lắm, đây đúng là thời cơ tuyệt vời để báo thù! Bản cung quay về sẽ bố trí thật kỹ, chắc chắn sẽ khiến máu của bọn chúng đổ xuống dãy núi Thanh Long, một đi không trở lại!”

Tử Nguyệt công chúa chỉ ngồi lại một lát rồi rời đi.

Nàng muốn quay về thực hiện kế hoạch, báo thù rửa hận cho Tà Nguyệt bọn họ.

Nữ đế tận mắt chứng kiến tất cả những việc này, lắc đầu than thở: “Không hổ là ái khanh tốt của trẫm! Bày mưu tính kế, quyết thắng nghìn dặm!”

Cùng lúc ấy, ngày càng có nhiều cao thủ chạy tới dãy núi Thanh Long ở Võ Tây. Nhưng bọn họ đều bị đại quân của Võ Tây vương ngăn cản.

Hai bên rơi vào tình cảnh giằng co.

Trong đại quân của Võ Tây vương, có một vị tướng quân oai phong lẫm liệt bước ra, quát lớn: “Đây là lãnh địa của Võ Tây vương điện hạ! Không có sự cho phép của điện hạ, bất cứ kẻ nào cũng không được bước vào dù chỉ một bước! Kẻ nào trái lệnh, giết không tha!”

“Giết! Giết! Giết!”

Ba mươi vạn hùng binh sau lưng hấn ta đồng thanh hét lớn, tiếng hét vang vọng rung chuyển bầu trời, khiến người ta phải biến sắc.

“Dựa vào đâu cơ chứ? Từ bao giờ mà dãy núi Thanh Long biến thành lãnh địa của Võ Tây vương thế hả?”

“Võ Tây vương muốn một mình nuốt gọn kho báu, không cho chúng ta chiếm lấy thì có!”

“Kho báu, phải giao cho người có đạo đức quản lý! Nếu hắn ta đã không cho chúng ta, thì chúng ta cứ giết mà lấy!”

“Giết cho ta!”

Đám đông tức giận, ào ào rút vũ khí ra.

“Xem ra có kẻ không sợ chết!”

Vị tướng quân kia lại nói, hắn ta rút thanh đao lạnh toát ra, hét lớn một tiếng: “Bắn cung!”

“Vụt vụt vụt...”

Một trận mưa tên phóng tới, giết chết không ít người.

Có rất nhiều người vội vàng lùi lại, suy nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể phá giải được sự ngăn cản của đại quân, đi vào dãy núi Thanh Long.

Nhưng cũng có rất nhiều cường giả lại kiên quyết xông vào.

“Chỉ là mưa tên thôi mà? Sao có thể cản nổi lão phu cơ chứ? Ha ha...”

Một ông lão không nhìn rõ bóng người từ phía xa lao tới, thân hình hắn ta lơ lửng giữa không trung, chỉ trong nháy mắt đã xông tới trước mặt đại quân.

“Bắn tên cho ta!”

Vị tướng quân kia hét lên.

“Vụt vụt vụt...”

Mũi tên như mưa!

Nhưng lại không mấy may làm hắn ta bị thương chút nào.

“Đó là cường giả Tiên Thiên!”

Tướng quân hoảng hốt.

“Hàng trăm vạn binh lính ấy à? Chẳng cũng cũng chỉ là một đám kiến mà thôi! Hừ!”

Một ông lão Tiên Thiên giẫm lên đầu đám binh sĩ, hung hăng mà xông tới, lẫn vào trong dãy núi không thấy bóng người đâu nữa.

“Ha ha, lão phu đi trước một bước nhé!”

Lại có thêm một vị cường giả khác hùng hổ phá vòng vây.

“Bắn cung cho ta! Bắn rơi hắc ta cho ta!”

Tướng quân gào lên.

“Vụt vụt vụt...”

Lại một trận mưa tên nữa. Nhưng những mũi tên này đựng tới người hắc ta đều tan tành. Có lẽ, đây cũng là một cường giả Tiên Thiên.

Hắc ta ngang nhiên bỏ đi, chỉ để lại một hình bóng mờ ảo.

“Ha ha! Lão phu cũng tới tham gia cuộc vui đây!”

Người thứ ba hùng hổ xông vào.

“Bắn tên cho ta! Bắn tên đi!”

Tướng quân lại tiếp tục gào hét.

“Vụt vụt vụt...”

Mưa tên vẫn không thể ngăn cản được, hắc ta lại ung dung vượt qua trận địa của quân binh, không ai cản nổi.

Trước khi hoàn toàn biến mất, hắc ta quay lại tung một chiêu kiếm.

“Keng.”

Kiếm khí như cầu vồng, quét qua mười mấy trượng, hơn trăm binh sĩ mất mạng! Người thứ tư, người thứ năm...

Từng cường giả Tiên Thiên xông qua sự ngăn cản của đại quân như đi vào chỗ không người, ngang ngược đi vào.

Ba mươi vạn đại quân bị đánh tan tác, số người chết lên tới năm nghìn người!

Vị tướng quân kia vô cùng uất ức, hắc ta gào lên với vẻ không cam tâm: “Thật đáng chết! Tên nào tên ấy đều đáng chết! Mau bẩm báo việc này lên vương gia đi, đã có hai mươi ba vị Tiên Thiên đột phá khỏi vòng phong tỏa, xông vào dãy núi Thanh Long rồi!”

“Vâng, tướng quân!”

Những cường giả chưa đột phá được vòng phong tỏa, nhìn ba mươi vạn hùng binh ở phía xa. Ánh mắt bọn họ sáng lên, trong

lòng đang tính toán kế sách.

Trong dãy núi Thanh Long, cũng không hề yên tĩnh.

Trên mặt đạo, có hai đại quân đối đầu với nhau, cờ quạt tung bay, áo giáp nghiêm nghị.

Một bên là đại quân của Võ Tây vương.

Bên còn lại, là quân đội của Đại Nguyệt vương triều.

Lúc này, Võ Tây vương mặc áo giáp, cưỡi con ngựa lớn ngẩng cao đầu mà đi ra, quát lớn: “Đây là lãnh thổ của Đại Võ! Bản vương khuyên các người mau rút lui đi, nếu không, đao kiếm không có mắt, đừng trách bản vương không khách khí!”

“Buồn cười! Từ bao giờ mà chỗ này lại thuộc về lãnh thổ của Đại Võ thế hả? Muốn chiếm kho báu thì cứ nói thẳng đi!”

Trong quân đội của Đại Nguyệt vương triều, có một vị đại tướng quân oai phong đi ra, hét lên: “Võ Tây vương, người đã nhận không ít đồ của bọn ta, người nên thực hiện lời hứa mới phải! Chứ không phải ở đây tranh giành kho báu của Đại Nguyệt bọn ta!”

“Sau khi lấy được kho báu, bản vương tự khắc thực hiện lời hứa!”

Võ Tây vương khẽ bật cười: “Chỉ là, có điều khiến bản vương nghi hoặc, kho báu của Tà Nguyệt, biến thành của Đại Nguyệt các người từ bao giờ thế hả?”

“Bọn ta gây dựng nên Đại Nguyệt vương triều trên lãnh thổ của Tà Nguyệt vương triều, bọn ta kế thừa mọi thứ của Tà Nguyệt vương triều, kho báu của bọn chúng tất nhiên cũng thuộc về bọn ta!”

Vị đại tướng quân ở phía đối diện rất không biết xấu hổ mà nói.

Võ Tây vương phì cười một tiếng: “Được lắm, đồ vô liêm sỉ! Xem ra không thể nói chuyện được nữa rồi nhỉ?”

Đại tướng quân của Đại Nguyệt rút đao ra: “Vốn chẳng cần phải nói chuyện làm gì!”

Bầu không khí trở nên nặng nề, chỉ cần một hành động, chiến tranh sẽ bùng nổ!

Chương 320: Chẳng lẽ lại chịu về tay không sao?

Đúng lúc đó, có một tên lính vội vàng chạy tới trước mặt Võ Tây vương báo cáo tình hình.

Phía Đại Nguyệt vương triều, cũng gặp tình huống tương tự.

Võ Tây vương nghe xong, sắc mặt trở nên nặng nề, hắn ta hét lớn với đám người ở phía đối diện.

“Chúng ta tạm thời ngừng chiến đi, không nên để người ngoài chiếm lời! Cứ lấy chỗ này làm ranh giới tìm kho báu, không được bước sang lãnh địa của bên kia dù chỉ một bước!”

“Lời Võ Tây vương nói, rất hợp ý ta!”

Vị tướng quân ở phía đối diện gật đầu. Cứ như thế, trận chiến này tạm thời hoãn lại.

Nhưng hai bên đều phái trọng binh đến canh gác, tạo nên đường ranh giới rất rõ ràng.

Cùng lúc ấy, các cao thủ Tiên Thiên đã xông vào dãy núi Thanh Long.

Nhưng dãy núi Thanh Long rất rộng lớn, cho dù biết được kho báu nằm ở vị trí đầu rồng của dãy núi Thanh Long, thậm chí còn được đánh dấu bằng vách núi cheo leo ở bốn phía, nhưng muốn tìm được kho báu ở chỗ này, vẫn khá khó khăn.

Nhưng bọn họ đều là người có kinh nghiệm, nghĩ một lát là đã biết phải làm gì rồi, cứ đi theo quân đội của Võ Tây vương là xong.

Võ Tây vương có nhiều người, hơn nữa còn là người nắm quyền ở vùng đất này, chắc chắn sẽ tìm được kho báu nhanh hơn bọn họ.

Một khi kho tàng xuất hiện, chỉ cần cướp về là xong, bớt được rất nhiều việc phải làm.

Vậy là, người nào người ấy ngồi xổm ở đó canh giữ đại quân của Võ Tây vương ở lân cận, chờ để lợi dụng bọn họ.

Võ Tây vương ngẩng đầu lên, thấy đám cao thủ Tiên Thiên cứ đi tới đi tui thì tức muốn điên lên được.

Bởi vì dễ đối phó với đám người kia, những binh mã bình thường chẳng có tác dụng gì cả. Muốn đối phó với bọn chúng, chỉ có cách phái cường giả Tiên Thiên ra mà thôi.

Nhưng cường giả Tiên Thiên ở phía bên kia quá đông, hẳn ta không đánh lại.

Cho dù có đánh thắng, thì chỉ cần đám cao thủ Tiên Thiên đó trồn sâu vào núi một chút, thì sẽ rất khó mà đuổi theo được, rất khó đối phó.

“Vương gia, bây giờ chúng ta phải làm gì đây?” Quân sư Phượng Sồ tiên sinh dè dặt hỏi.

“Tạm thời cứ mặc kệ bọn họ đi!” Võ Tây vương đau đầu, xoa tay loạn xạ.

“Nhưng ở dưới núi vẫn còn cả đám võ giả đang chờ sẵn, khoảng hơn ba nghìn người đấy!” Phượng Sồ tiên sinh lại hỏi.

“Chặn bọn chúng lại cho bản vương, đừng để bọn họ xông lên đây! Không đối phó với đám Tiên Thiên được, chẳng lẽ cũng không đối phó nổi với bọn chúng hay sao?” Võ Tây vương vừa nói vừa thở mạnh.

“Vâng, vương gia!” Phượng Sồ tiên sinh cười gượng, trong lòng cảm thấy chẳng lạc quan chút nào.

Ngăn được một lúc, nhưng không ngăn được cả đời!

Ở dưới chỉ có hơn ba nghìn người mà thôi, nhưng số người sẽ ngày càng tăng lên.

Khi số người đó lên tới hơn một vạn người, thậm chí là hơn hai vạn người, thì binh mã của bọn họ còn ngăn cản nổi chắc?

Đến lúc đó, chắc chắn sẽ dẫn tới thương vong rất lớn! Cái giá phải trả quá lớn!

Nhưng nếu thả cho bọn họ vào trong thì lại càng nguy hiểm hơn, thương vong lại càng lớn hơn. Bởi vì, ở chốn rừng sâu núi thẳm này, đám võ giả đó có thể phát huy được ưu thế của mình, dùng khinh công để nhảy nhót khắp nơi hay dùng ám khí để đánh lén đều được cả, còn binh lính của bọn họ thì lại

khó bề hành động, trở thành mục tiêu sống của đám người giang hồ, phải chịu thiệt.

Cho nên, cũng chỉ còn cách chặn đứng bọn chúng ở bên ngoài, dùng ưu thế về số lượng của quân đội để trấn áp bọn họ mà thôi.

Cứ như thế, hai ngày sau.

Đúng như Phượng Sô tiên sinh dự đoán, càng lúc càng có nhiều võ giả tập trung về dãy núi Thanh Long, cuối cùng cũng đông đến hơn vạn người.

Bọn chúng hợp tác với nhau, thử đánh lén hai lần, nhưng đều bị đánh bại phải rút lui. Nhưng đối với Võ Tây vương mà nói, tình hình ngày càng bất ổn.

Lúc ấy, cao thủ của Lục Phiến Môn đã chạy đến đây rồi. Nhìn tình thế trước mắt, bọn họ bắt đầu phân tích lợi và hại.

“Trước khi tới đây, tổng đầu mục đã hạ lệnh, nhiệm vụ lần này, không cần phải để ý tới kho báu quá, tập trung vào việc làm thực lực của quân đội Võ Tây vương suy yếu, trước mắt, chúng ta đang có một cơ hội tuyệt vời!”

Vô Tình, cao thủ của Lục Phiến Môn phụ trách việc dẫn dắt đội quân cười nói: “Các người nhìn nơi này đi, hiện giờ hai bên đối đầu lẫn nhau, tình thế như nước với lửa! Chúng ta có thể đưa đám võ giả này đột phá tuyến phong tỏa, như vậy là có thể bao vây đại quân của Võ Tây vương rồi!”

“Vô Tình đại nhân nói phải lắm, cụ thể tiếp đó chúng ta nên làm như thế nào đây?”

Mọi người gật đầu liên tục.

“Trước tiên cứ đợi hai ngày đã, đợi tới khi số lượng võ giả nhiều hơn nữa, chúng ta mới hành động! Còn nữa, hành động lần này của chúng ta phải giữ bí mật, thợ cải trang, người mau hóa trang cho mọi người đi!”

“Rõ, thủ lĩnh!”

Một người thanh niên có tướng mạo bình thường gật đầu.

Hai ngày chớp mắt đã trôi qua, võ giả ngày càng tập trung tới đây nhiều hơn, thế mà đã lên tới mười năm nghìn người rồi.

Áp lực đè lên phía Võ Tây vương càng lúc càng lớn, không thể không phải ra thêm mười vạn đại quân.

Tổng cộng bốn vạn binh lính, bảo vệ vững chắc cho dãy núi Thanh Long. Lục Phiến Môn cảm thấy đã đến lúc ra tay rồi.

Vì vậy, bọn họ nguyện trang thành người bình thường rồi đứng ra.

“Các vị anh hùng, ta thấy chúng ta không thể chờ thêm nữa!”

Vô Tình hét lớn: “Đại quân của Võ Tây vương canh gác ở các con đường lớn, không cho chúng ta vào trong! Các cao thủ Tiên Thiên có thể đi lại tự nhiên như không, đã vào trong dãy núi Thanh Long từ lâu rồi! Ở phía khác của dãy núi Thanh Long, có lẽ tình hình cũng như thế này! Sớm muộn gì thì kho báu của Tà Nguyệt cũng sẽ rơi vào tay bọn họ mà thôi, mọi người có cam tâm hay không? Chẳng lẽ mọi người tới tận đây, mà chỉ để tận mắt nhìn thấy người khác có được kho báu, còn chính mình ra về tay không sao?”

Chương 321: Thì ra còn nhiều người ẩn núp như vậy

“Không cam tâm thì làm gì được cơ chứ? Nơi đó có trọng binh của Võ Tây vương canh gác, thực lực của chúng ta kém cỏi, vốn không thể đánh lại bọn họ!”

“Không có cương khí Tiên Thiên, vừa tới gần đã bị tên của bọn họ găm thành nhím rồi!”

“Kho báu quan trọng đấy, nhưng tính mạng còn quan trọng hơn!”

“Chúng ta cũng chẳng thể làm gì được!”

Mọi người đều rất bức bối.

“Các vị anh hùng, ta hiểu được nỗi khổ trong lòng các vị, chỉ bằng chúng ta cứ được ăn cả, ngã về không vậy! Trong số mấy người bọn ta có cường giả Tiên Thiên, cứ cho cường giả Tiên Thiên của bọn ta dẫn đầu, mở một đường máu, các người theo sát phía sau, thế thì có thể xông vào dãy núi Thanh Long được rồi.”

Vô Tình lớn giọng kêu gọi, sau đó thể hiện tu vi của mình ra.

“Người là cường giả Tiên Thiên sao!”

Mọi người thốt lên với vẻ ngạc nhiên.

Sau đó, lại có thêm bốn người đứng vào bên cạnh Vô Tình, bộc lộ tu vi của mình ra.

“Đều là Tiên Thiên đấy! Năm người Tiên Thiên!”

Mọi người đều chấn động.

“Các vị anh hùng, bằng hữu, bọn ta sẽ dẫn đầu, đưa mọi người giết vào dãy núi Thanh Long!”

Vô Tình tỏ vẻ cương trực, chính nghĩa mà nói: “Ta định chia quân làm năm đường, mỗi đường do một vị Tiên Thiên dẫn đầu, như vậy thì có thể chém giết mà xông qua đại quân của Võ Tây vương rồi!”

Chia quân thành năm đường chứ không tập trung vào một chỗ, như vậy có thể gây ra tổn thất rất lớn cho đại quân của Võ Tây vương.

Vẻ mặt của các võ giả ở đây đều thay đổi, bọn họ hơi động lòng.

Đây đúng là một cách hay, mặc dù mọi người biết đám người này có ý đồ riêng, nhưng lại cam tâm để người ta lợi dụng.

“Được! Ta đồng ý!”

“Chỉ có cách đó, mới có cơ hội đi vào dãy núi Thanh Long, lấy được kho báu mà thôi!”

“Vậy thì làm phiền năm vị anh hùng rồi!”

Mọi người đồng loạt hưởng ứng.

Mấy người Lục Phiến Môn đánh mắt nhìn nhau, có vẻ hơi đắc ý.

“Đợi đã!”

Một ông lão trông rất bình thường giơ tay lên, đứng dậy.

Ánh mắt của mấy người Lục Phiến Môn khựng lại, Vô Tình đảo mắt một cái, mỉm cười nói: “Vị anh hùng này, người có ý kiến khác sao?”

“Chỉ có năm vị tiên thiên mà thôi, sao mà đủ được cơ chứ?”

Ông lão cười khà khà mà nói: “Trong đại quân của Võ Tây vương đã có năm vị Tiên Thiên rồi, nếu bọn họ ra tay, chắc chắn có thể đánh lại các ngươi!”

“Vậy ý của tiên bối là?”

“Thật ra, lão phu ta đây cũng là một Tiên Thiên, ta có thể mở thêm một đường nữa! Như thế chúng ta sẽ có sáu nhóm người, chẳng phải bọn chúng sẽ rơi vào tình thế được cái này, mất cái kia hay sao?”

Nói rồi, hắn ta ngẩng đầu, ưỡn thẳng người, bộc lộ khí thế áp đảo của cường giả Tiên Thiên ra ngoài.

“Hóa ra hắn ta là một cường giả Tiên Thiên!”

Có người ngạc nhiên thốt lên.

Vô Tình mỉm cười rất vui vẻ: “Vậy thì làm phiền tiên bối rồi!”

“Chờ đã!”

Lại có người khác lên tiếng.

Mọi người quay đầu lại nhìn, thấy một người đàn ông trung niên rất bình thường, Vô Tình hỏi: “Vị anh hùng này, ngươi có chuyện gì muốn nói?”

“Chuyện tốt như thế, sao có thể thiếu ta được cơ chứ?”

Người kia lấy một cái rìu ra, mỉm cười nói: “Thật ra, ta cũng là một Tiên Thiên! Hãy để ta mở thêm một đường nữa, thế nào?”

Khí tức mạnh mẽ của Tiên Thiên cứ thế tỏa ra.

“Lại thêm một Tiên Thiên nữa!”

Có người thốt lên với vẻ kinh ngạc.

Nụ cười của mấy người Vô Tình lại càng tươi sáng hơn: “Tất nhiên là được rồi, rất hoan nghênh!”

“Chờ đã! Lão phu cũng muốn ké một chân!”

Lại thêm một Tiên Thiên đứng lên, tỏa ra khí tức mạnh mẽ.

“Lão thân sẽ dốc hết sức mọn!”

Vị tiên thiên thứ tư xuất hiện.

“Lão phu chẳng ưa gì Võ Tây vương, chuyện tốt như thế phải có phần của ta chứ!” Vị Tiên Thiên thứ năm xuất hiện.

Tiếp theo là vị Tiên Thiên thứ sáu, thứ bảy, thứ tám. Hết vị Tiên Thiên đến vị Tiên Thiên khác bước ra. Mọi người đều chấn động đến nổi da đầu tê rần!

Ngay cả người của Lục Phiến Môn cũng giật mình.

Khá lắm! Tổng cộng mười năm cao thủ Tiên Thiên!

Thêm năm Tiên Thiên của Lục Phiến Môn, tổng cộng hai mươi người!

Mọi người hoàn toàn không ngờ, lẫn trong đám võ giả Hậu Thiên này, lại ẩn giấu nhiều cao thủ Tiên Thiên đến thế!

Tên nào cũng khôn kiếp cả, chờ tới bây giờ để xông ra hại người đây mà!

Có rất nhiều người sợ đến nổi run rẩy!

Thực lực mạnh như thế mà còn nham hiểm như vậy, giang hồ ngày càng khó lẫn lộn rồi!

Mọi người cân nhắc đại khái một chút, trước tiên để năm vị Tiên Thiên thực lực mạnh nhất giết vào trong đại quân của Võ Tây vương, thu hút cao thủ Tiên Thiên của đối thủ ra, sau đó ngăn cản đối thủ.

Tiếp đó, mười lăm vị Tiên Thiên còn lại mỗi người dẫn theo một nhóm người, xông vào đại quân của Võ Tây vương mà giết.

Cứ như thế, không chỉ có thể giết xông qua đại quân, mà còn khiến quân địch bị tổn thất rất lớn. Sau khi bàn bạc ổn thỏa, mọi người quyết định lập tức hành động.

Năm cao thủ Tiên Thiên có thực lực mạnh nhất hét lên một tiếng, trực tiếp xông vào giữa đại quân mà giết. Bọn họ chỉ tiện tay tung ra một chương cũng đã đủ để lấy mạng mười người rồi.

“Bọn họ là cường giả Tiên Thiên! Mau mời năm vị cung phụng ra đây!”

Trong quân doanh, có năm cường giả Tiên Thiên lập tức xông ra.

Chương 322: Võ Tây Vương tức hộc máu

“Ỗ đông hiệp yếu, thật không biết xấu hổ!”

“Ta đến tiếp ngươi đây!”

Mỗi người đôi phó với một tên, đánh một lúc mà không phân nổi cao thấp.

Đúng lúc ấy, mười lăm vị cường giả Tiên Thiên còn lại đã bắt đầu ra tay rồi.

“Vụt!”

“Vèo!”

Bọn họ giống như những thanh kiếm sắc, đâm thẳng vào đại quân của Võ Tây vương mà chém giết làm người ngã ngựa đổ, giết thành một con đường máu.

Các cường giả Hậu Thiên thấy vậy, cùng đi theo con đường máu này mà giết vào. Cả một đường gió tanh mưa máu, máu chảy thành sông!

Nhưng phía Võ Tây vương đã chẳng còn cao thủ Tiên Thiên nữa rồi, đành phải trơ mắt nhìn bọn họ xông vào mà giết.

“Hôm nay chém giết thật sướng khoái quá! Nỗi uất ức mấy ngày qua, cuối cùng cũng được giải tỏa rồi!”

“Võ Tây vương, ngươi cũng có ngày hôm nay!”

“Dãy núi Thanh Long, ông đây đến rồi! Ha ha!”

“Kho báu Tà Nguyệt, là của ta!”

Mọi người xông vào trong dãy núi Thanh Long, biến mất không còn tăm hơi đâu, chỉ để lại thi thể phơi khắp nơi, máu tươi đỏ đầy trên mặt đất.

Tối hôm ấy, đám võ giả này không chỉ phá được tuyến phòng ngự của đại quân Võ Tây vương, đồng thời còn cướp đi tính mạng của mười vạn người lính, khiến Võ Tây vương gặp tổn thất nặng nề!

Khi Võ Tây vương nhận được tin tức như sét đánh ngang tai này, sắc mặt hắn ta tối sầm xuống, suýt thì hộc máu.

“Giỏi lắm! Bản vương bị người ta tính kế rồi!”

“Đáng chết!”

“Toàn bộ các người đều đáng chết!”

Tối hôm ấy, Võ Tây vương nổi trận lôi đình, đập nát mọi thứ trong trướng.

Ở phía bên kia của dãy núi Thanh Long, trong lãnh thổ của Đại Nguyệt vương triều, lúc này cũng xảy ra chuyện tương tự.

Các cao thủ Tiên Thiên là bộ hạ cũ của Tà Nguyệt vương triều ngày nay thành cao thủ của Đại Nguyệt vương triều, dẫn dắt người giang hồ chém giết mà xông vào hàng phòng tuyến của quân đội Đại Nguyệt vương triều, đi vào dãy núi Thanh Long.

Thương vong của Đại Nguyệt vương triều lên tới hơn tám vạn người, tổn thất nặng nề!

Một đêm qua đi, Võ Tây vương vẫn vô cùng tức tối như cũ!

Được lắm, trong đám cường giả Hậu Thiên có đến hai mươi Tiên Thiên ẩn náu, cùng một lúc bắt tay với nhau gây khó dễ!

Làm sao hắn ta không nhìn ra được, rõ ràng là có người muốn nhân cơ hội này hại hắn ta!

Hơn nữa, cực có khả năng chính là mấy kẻ thù như triều đình, Ký Bắc vương, Giang Nam vương liên hợp với nhau xử hắn ta, bằng không làm sao có thể tìm được nhiều cường giả Tiên Thiên như thế?

Nghiệp lớn còn chưa bắt đầu đã tổn thất mười vạn binh lính rồi!

Võ Tây vương lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa!

Trong lòng hắn ta hận muốn chết, vô cùng muốn giết người!

“Vương gia, bây giờ chúng ta phải làm thế nào đây?” Phượng Sồ tiên sinh thấy sắc mặt của Võ Tây vương khó coi, mới dè dặt hỏi.

“Còn có thể làm thế nào nữa?”

Võ Tây Vương tức giận nói: “Nếu đã không thể ngăn vậy đừng ngăn nữa, thả cho bọn chúng vào hết đi! Không phải bọn chúng muốn tìm kho báu sao, vậy cứ để bọn chúng tìm cho ta! Đợi sau khi bọn chúng tìm được kho báu, bản vương sẽ đi

cướp! có thù báo thù, có oán báo oán, tuyệt đối không thể để bọn chúng sống sót rời khỏi dãy núi Thanh Long!”

“Rõ, thưa vương gia!” Phượng Sồ tiên sinh chấp tay cúi đầu, đáp.

“Ngoài ra, dặn dò người bên dưới cố hết sức đừng xảy ra xung đột với bọn chúng, cũng đừng tùy tiện hành động, mọi người kết bè kết đội, tránh cho bị bọn chúng đánh bại!” Võ Tây vương lại nói.

“Vâng, thưa vương gia!” Phượng Sồ tiên sinh lùi ra ngoài, truyền đạt mệnh lệnh xuống dưới.

Sau khi đại quân Võ Tây vương nhận được mệnh lệnh của vương gia đều trở nên khiêm tốn hơn hẳn, không còn đánh nhau với những người khác nữa.

Hơn nữa mỗi lần tuần núi đều tổ đội, ít nhất phải đến trăm người, thế nhưng, cho dù là như vậy vẫn hao binh tổn tướng như cũ.

Không phải tiêu đội tuần núi này mất tích không rõ nguyên nhân thì là tiêu đội tuần núi kia đột nhiên bị tiêu diệt.

Chưa đến ba ngày con số tổn thất đã lên đến sáu nghìn!

Mỗi ngày Võ Tây vương đều nổi trận lôi đình, mặt đỏ gay, tức giận quát: “Một đám rùa rụt cổ, không đi tuần núi nữa, xem bọn chúng còn có thể làm gì được bản vương?”

Thế nhưng, Võ Tây vương đã đánh giá quá thấp độ vô sỉ của đám người này rồi.

Đột nhiên, từ trên trời có mấy cục đá to phóng tới rơi vào giữa đội quân, đập chết mấy chục người.

Đột nhiên, một ngọn lửa chợt bùng lên thiêu rụi lương thực của quân đội.

Đột nhiên, rắn sâu chuột kiến chui vào trong đại quân, khiến mọi người cả đêm không ngủ nổi.

Lại đột nhiên, trên trời có vài con bướm ư nhìn bay tới, vỗ cánh nhảy múa trông vô cùng đẹp, thế nhưng toàn bộ binh lính ở dưới đều trúng độc hết, miệng sùi bọt mép về châu tây thiên.

Thậm chí ngay cả một vài vị cao thủ Tiên Thiên cũng không biết bị làm sao, thi thoảng lại đâm một quyền hoặc là vung một kiếm, cuốn theo mấy trăm mạng người.

Binh lính của Võ Tây vương sống trong nỗi kinh hoàng bạt vía, như đi trên băng mỏng.

Ăn cơm đi ngủ đều không được yên thân, thậm chí ngay cả đi nhà xí cũng phải cẩn thận xem liệu có rắn hay bọ đột nhiên nhảy ra hay không.

Võ Tây vương tức muốn trào máu họng: “Một lũ khốn nạn! Một lũ khốn nạn!”

“Vương gia, thuộc hạ có một kiến nghị!” Phượng Sồ tiên sinh nói.

“Nói!” Võ Tây vương bực bội, sát khí lan khắp bốn phía.

Chương 323: Mau giao kho báu ra

Phượng Sồ tiên sinh đáp với vẻ nôm nớp lo sợ: “Vương gia, còn tiếp tục như vậy nữa thương vong của chúng ta vẫn là điều không thể tránh khỏi. Thuộc hạ kiến nghị chúng ta cho toàn bộ đội quân rút khỏi dãy núi Thanh Long, chỉ để lại võ giả hàng đầu. Một là có thể giảm thiểu tổn thất binh lính, hai là vẫn có thể tiếp tục tranh giành kho báu của Tà Nguyệt, một khi phát hiện ra kho báu chúng ta lại cho đại quân ra trấn áp cũng chưa muộn!”

“Không thể được! Làm như thế chẳng phải chứng tỏ bản vương sợ bọn chúng sao?” Võ Tây vương nổi giận đùng đùng.

“Vương gia, không nhìn cái nhỏ thì sao làm nên chuyện lớn được!” Phượng Sồ tiên sinh khuyên nhủ.

“Quân sư, ý ta đã quyết, ngươi không cần nói thêm nữa! Mấy ngày này ngươi đã vất vả rồi, lui xuống nghỉ ngơi trước đi!” Võ Tây vương phát tay với vẻ hơi bực bội.

“Vâng, vương gia!” Phượng Sồ tiên sinh cười khò lui ra ngoài.

Một bên khác, quân đội Đại Nguyệt cũng gặp những tình trạng tương tự.

Tuy đã vô cùng cẩn thận nhưng thương vong mỗi ngày vẫn rất lớn như cũ, ngày nào cũng có hơn hai nghìn người bị thương, một con số vô cùng ổn định!

Tướng quân Đại Nguyệt tức giận ba ngày không nuốt nổi cơm!

Không phải hắn ta không thể chấp nhận được thương vong này, mà là không có cách nào chấp nhận loại thương vong uất ức này!

Chết mà chẳng hiểu tại sao, còn không tìm được kẻ địch!

Có đề phòng thế nào cũng vô dụng hết, muốn báo thù cũng vô vọng!

Quá uất ức!

Quá khiến người điên tiết!

Nhưng hắn ta bình tĩnh hơn Võ Tây vương, sau khi phân tích lợi và hại, hắn ta lập tức ra lệnh cho người dẫn rất nhiều binh mã rút khỏi dãy núi Thanh Long, chỉ để lại một số cường giả hàng đầu tiếp tục tìm kho báu.

Tuy Võ Tây vương mạnh miệng nhưng vẫn đưa ra một số điều chỉnh.

Đại đa số binh lính cũng rút khỏi dãy núi Thanh Long, chỉ để lại năm vạn lính tinh nhuệ tiếp tục tìm kiếm kho báu.

Thế nhưng, khi người khác đã thấy bạn ngựa mất thì bạn thờ thôi cũng làm người ta khó ở rồi!

Ngay đúng lúc này, Vô Tình của Lục Phiến Môn đứng trên vách đá cao, nhìn quân doanh bên dưới, tròng mắt đảo như bi rồi đột nhiên kêu: “Ta nghi ngờ Võ Tây vương đã tìm ra được kho báu của Tà Nguyệt rồi!”

Lời này vừa phun ra lập tức khiến tất cả mọi người đều xôn xao!

“Võ Tây vương đã tìm được kho báu rồi?”

“Ở đâu? Kho báu ở đâu cơ?”

“Mau nói cho lão phu biết!”

...

Võ Tây vương nổi giận dùng dùng xách đao đi ra khỏi quân doanh, ngẩng đầu nhìn Vô Tình trên vách đá, trong lòng thầm nghĩ đối phương lại chơi âm mưu quỷ kế gì đây, tại sao lại nói hắn ta đã tìm được kho báu rồi?

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Vô Tình cười khà khà, chỉ vào quân doanh bên dưới và lớn tiếng nói: “Mời mọi người nhìn, kho báu của Tà Nguyệt rất có khả năng được chôn giấu bên dưới quân doanh!”

“Từ lúc Võ Tây vương tới dãy núi Thanh Long đã dựng quân doanh ở ngay chỗ này, không rời đi nửa bước, cho nên ta vô cùng nghi ngờ hắn cực có khả năng đã tìm được kho báu và đang bí mật khai quật!”

Lời này vừa nói ra hiện trường lập tức oanh tạc!

“Đúng nhỉ, sao ta không nghĩ đến chứ?”

“Chẳng trách ta đã tìm lâu như vậy rồi mà vẫn không thấy, hóa ra đã bị Võ Tây vương tìm được từ lâu rồi!”

“Hành động này của Võ Tây vương rõ ràng là che mắt mọi người rồi lên đâm một nhát! Quá gian xảo!”

“Vị tráng sĩ này nói rất có lý!”

...

Mọi người nói xong, ánh mắt lại nhìn xuống dưới với vẻ u ám, ý tứ khó dò.

Võ Tây vương tức điên lên mất: “Người nói cái mẹ gì thế? Sao ở đây lại giấu kho báu được? Nếu có kho báu bản vương đã bứng đi từ lâu rồi, nào còn để các người được lời nữa? Hành động này của người rõ ràng là đang vu oan bản vương, có động cơ không đơn giản!”

“Võ Tây vương, có phải thật hay không thì người cứ mở trưởng ra để chúng ta nhìn một cái, vậy không phải là được rồi sao?”

Vô Tình cười khà khà: “Trăm nghe không bằng một thấy, thế này có tác dụng hơn người giáo biện mười câu nhiều!”

“Đúng đó, mở trưởng ra để chúng ta nhìn xem!”

“Có kho báu hay không, nhìn cái là biết!”

“Nếu ngươi không phối hợp vậy đừng trách lão phu không khách sáo!”

“Võ Tây vương, hy vọng ngươi biết thức thời!”

...

Mọi người nháo nhào kêu lên, không đạt được mục đích thì dừng hòng bọn họ ngừng lại.

Võ Tây vương tức muốn nổ đom đóm mắt.

Vậy mà lại dám uy hiếp bản vương?

Nếu hắn ta chịu khuất phục vậy sau này còn thể diện gì nữa?

Võ Tây vương kiên quyết nói: “Bản vương nhắc lại một lần nữa, ở đây không có kho báu! Không có chính là không có, các ngươi tin hay không thì tùy!”

“Xem ra Võ Tây vương không định phối hợp rồi, thật sự khiến người tiếc nuối đấy!” Vô Tình lắc đầu.

Các đại cao thủ Tiên Thiên đưa mắt nhìn nhau, gần như ra tay cùng một lúc.

Chưởng lực của Tiên Thiên!

Kiểm mang của Tiên Thiên!

Đao khí của Tiên Thiên!

Tất cả đồng loạt rơi xuống như mưa rào!

Võ Tây vương trừng mắt như muốn nứt ra: “Lũ phải gió các ngươi!”

Hắn ta không hề do dự mà túm lấy quân sư Phượng Sồ tiên sinh ở bên cạnh, quay người di chuyển, nhanh chóng trốn thoát.

Vào một khắc hắn ta vừa chạy khỏi quân doanh đó.

“Ầm!”

“Ầm!”

Mấy chục quân doanh đều sụp đổ!

Các binh sĩ ở bên trong và ngoài quân doanh bởi vì không kịp chạy trốn nên bị tiêu diệt sạch!

Cụt tay cụt chân, máu chảy thành sông, thương vong nặng nề!

“Hóa ra bên dưới thật sự không có kho báu à, xem ra ta đã hiểu lầm Võ Tây vương rồi! Võ Tây vương điện hạ, xin lỗi đã trách lầm người nhé, ngày khác lại tìm người nhận lỗi sau vậy!”

Vô Tình nói với vẻ “áy náy vô cùng.”

“Võ Tây vương điện hạ, vừa rồi ra tay nặng quá, lần sau ta nhất định sẽ để ý.”

“Võ Tây vương điện hạ, ngày khác gặp lại!”

...

Sau khi nói xong, các cao thủ Tiên Thiên đều chuồn sạch.

Chương 324: Bệ hạ phải công bằng

Hai mắt Võ Tây vương đỏ ngầu, nhìn đám Tiên Thiên chạy trốn với vẻ hận thù sục sôi!

Vả vào mặt bản vương, giết chết mấy vạn lính tinh nhuệ của bản vương, nói một câu xin lỗi băng quơ rồi chạy hết!

Nào có lý ấy, nào có lý ấy chứ!

Võ Tây vương phát ra tiếng rống giận rung trời: “Bản vương không đội trời chung với các người!”

Tiếp sau đó, Võ Tây vương vì giữ thực lực của mình cũng chỉ đành chịu thiệt rút toàn bộ binh lính khỏi dãy núi Thanh Long, chỉ để lại một vài cường giả tiếp tục tìm kiếm kho báu của Tà Nguyệt.

Mà chuyện xảy ra ở núi Thanh Long cũng truyền khắp toàn bộ thiên hạ theo nhiều cách, mọi người đều cười ỉ!

“Mọi người đều tập trung ở dãy núi Thanh Long, thương vong không nhỏ, nhưng thảm nhất vẫn là Võ Tây vương, bên đó vẫn luôn bị mọi người nhắm vào!”

“Kho báu còn chưa tìm được mà đại quân vốn đến trăm vạn người giờ chỉ còn lại tám mươi vạn, thật sự lỗ to ấy chứ!”

“Còn bị mọi người bức cung, mặt mũi đều mất sạch cả!”

“Nhìn Đại Nguyệt vương triều người ta khôn khéo bao nhiêu, kịp thời rút khỏi dãy núi Thanh Long, bây giờ cũng có gặp chuyện gì đâu!”

“Võ Tây vương còn muốn khởi binh tạo phản mà! Nhưng ta có cảm giác có khả năng còn chưa khởi binh thì đã bị đám cao thủ ở dãy núi Thanh Long chơi chết rồi ấy chứ!”

“Nói ra làm ta cũng muốn được tới đó hóng ghê! Khà khà!”

Ở đất Ký Bắc, phủ vương gia.

Ký Bắc vương sau khi biết được tin này lại vô cùng mừng rỡ, đây là tin tức tốt nhất mà hắn ta nhận được trong mấy ngày này.

Đi trên đường cũng lâng lâng, nhìn thấy ai cũng nở nụ cười tươi rói.

“Hoàng đệ, ngươi cũng xứng tranh giành thiên hạ với bản vương sao? Chăm sóc tốt cho bản thân ngươi trước đi đã, đừng để khi ấy còn chưa bắt đầu đánh nhau mà lính của mình đã chết hết rồi, ha ha!”

Vương gia mặt mày hồng hào, cười không khép được mồm, nhìn thấy Gia Cát tiên sinh đi tới, hắn ta cười nói: “Quân sư, tối nay chúng ta từ từ uống một ly nhé, được không?”

“Cung kính không bằng tuân mệnh, vương gia!” Gia Cát tiên sinh chấp tay cười đáp.

Đất Giang Nam, phủ vương gia.

Giang Nam vương cũng rất sung sướng nhưng lại giả mèò khóc chuột, làm bộ từ bi bảo: “Ôi hoàng đệ đáng thương của ta, hai mươi vạn binh mã nói mất là mất sạch, làm sao hắn chịu nổi đả kích này đây? Người đâu, mau tặng ít đồ tới an ủi Võ Tây vương cho bản vương!”

“Vương gia, tặng gì ạ?” Người làm hỏi với vẻ khó hiểu.

“Tặng cái chuông đi!”

Còn có nữ đế trên hoàng triều cũng vô cùng vui vẻ.

Đại quân trăm vạn người lặn, chỉ trong nửa tháng đã còn lại chưa đến tám mươi vạn, tổn thất nặng nề như thế, ngươi còn khởi binh tạo phản kiểu gì?

Không bị người ta cười thối mũi đã là may lắm rồi!

Còn có Đại Nguyệt vương triều cũng tổn thất nghiêm trọng!

Không tổn chút hơi sức nào cũng khiến hai kẻ địch lớn bị thương nặng như vậy khiến nữ đế thực sự vui vẻ trong lòng.

Người vừa vui và hơi thở tiền tài cũng bùng phát, nàng không nhận được mà khen thưởng!

Vì thế, Lâm Bắc Phàm lại gặp nạn!

“Lâm ái khanh, tiến lên nghe thưởng! Thưởng vạn lượng bạc trắng!”

“Mười viên ngọc long phi thúy cực phẩm!”

“Mười vò Tuyết Hoa Tửu cực phẩm!”

Lâm Bắc Phàm ngây người!

Các quan cũng ngây người!

Sao lại bắt đầu khen thưởng rồi!

Còn chưa được vài ngày lại lên cơn thần kinh nữa à?

“Bệ hạ, tại sao lại đột nhiên ban thưởng cho vi thần, hình như thần cũng không lập công gì cả!” Lâm Bắc Phàm hỏi với vẻ mặt mơ hồ.

“Ái khanh có điều không biết!”

Nữ đế cười rạng rỡ, đáp: “Vừa rồi trẫm nhận được một tin tốt, Võ Tây vương vì tranh giành kho báu Tà Nguyệt đã xảy ra xung đột với đội ngũ tìm kiếm kho báu khác, thương vong lên đến hai mươi vạn, thực lực tổn thất nặng nề! Đại Nguyệt vương triều cũng vì vậy mà suy giảm thực lực, đối với triều ta thì đây không phải một chuyện rất tốt hay sao? Trẫm vô cùng vui mừng, cho nên muốn quân thần cùng chung vui!”

“Hóa ra là vậy!”

Các quan hiểu ra, nhưng sau đó trong lòng lại càng bất ổn hơn!

Tại sao người vui lại chỉ thưởng cho có một người, lẽ nào chúng ta không phải người sao?

Biết người thiên vị nhưng cũng không thể thiên vị như vậy được chứ?

“Bệ hạ, nếu đã là quân thần cùng vui vậy người không thể chỉ ban thưởng cho mình tể tửu, chúng ta cũng là thần dân của người mà!” Một vị lão thần lớn tiếng la lên, trong lòng cảm thấy vô cùng bất công!

“Mấy lão thần chúng ta cũng cần được an ủi, mong bệ hạ hiểu cho!” Một vị lão thần lớn tiếng nói.

“Bệ hạ phải công bằng chứ ạ!” Một vị lão thần khác chua chát bảo.

Ngay cả Lâm Bắc Phàm cũng không đành lòng mà lên tiếng:

“Bệ hạ, hay là cũng thưởng ít đồ cho bọn họ đi, các vị đại nhân cũng không dễ dàng gì, đặc biệt là Công bộ và Binh bộ, trong nhà đều hết dầu cả rồi!”

Quan viên Binh bộ và Công bộ: “...”

Người cũng biết đấy à, còn không phải do tên khốn nạn nhà người hại sao?

Dưới sự khuyên giải của các quan, cuối cùng nữ đế cũng chịu nả ra: “Các vị ái khanh nói đúng lắm, là trẫm sơ suất! Nếu đã là quân thần cùng chung vui vậy không thể chỉ ban thưởng cho mình Lâm ái khanh được, các vị ái khanh có mặt ở đây đều có thưởng hậu hĩnh!”

Trước mắt văn võ bá quan sáng ngời, cuối cùng bệ hạ cũng nhớ đến bọn họ, thật không dễ dàng gì!

Cũng không nhớ rõ lần trước được khen thưởng là lúc nào nữa!

Hình như từ lúc Lâm Bắc Phàm vào triều làm quan cho tới nay, ban thưởng đã không còn liên quan gì đến bọn họ nữa!

Chương 325: Sao họ lại tốt với nhau vậy

Lần này, bệ hạ sẽ thưởng gì đây? Vàng bạc chăng?

Mấy người bọn họ không thiếu nên cũng không cần.

Thứ mà bọn họ muốn được thưởng nhất chính là rượu ngon cung đình, món ngon cung đình... mấy thứ này ở bên ngoài có tiền cũng không thể mua được.

Nếu có thể nếm một hớp rượu cung đình và ăn một miếng thức ăn cung đình, vậy có cho làm thần tiên thì bọn họ cũng chẳng chịu!

Mọi người đều đang nghĩ ngợi, càng lúc càng kích động!

Bọn họ rướn cổ tới, giống như con vịt kêu quang quác đòi ăn.

“Mấy ngày nay các vị ái khanh không có công lao thì cũng có khổ lao, đều đã vất vả rồi! Cho nên nhân cơ hội hiếm có này, trăm nhất định sẽ ban thưởng hậu hĩnh, quân thần cùng chung vui, mọi người đều cùng chúc mừng!” Nữ đế lớn tiếng bảo.

“Bệ hạ anh minh!” Văn võ bá quan mặt mày rạng rỡ.

“Cho nên trăm thưởng cho các vị đại thần...”

Nữ đế dựng một ngón tay lên với vẻ đau lòng: “Một trăm lượng bạc!”

Văn võ bá quan: “...”

Mọi người đều ngẩn tò te!

Một trăm lượng bạc?

Một trăm lượng bạc đối với bọn họ mà nói có thể làm được gì?

Còn không đủ ăn một bữa ngon!

Còn chẳng bằng không thưởng luôn cho rồi!

“Bệ hạ, còn không ạ?” Có người hỏi với vẻ không cam lòng.

Nữ đế lắc đầu: “Hết rồi!”

“Không thưởng một chút rượu ngon sao ạ?” Có người lại cố chấp hỏi.

“Các ngươi muốn uống rượu thì ra ngoài mà mua, không phải trăm đã cho các ngươi tiền rồi sao?”

Nữ đế phát tay một cách mát kiêu nhẵn: “Được rồi, cứ thế đi, tào triều bắt đầu! Có chuyện dâng tấu, không có việc gì thì bãi triều!”

Văn võ bá quan: “...”

Đến tối, Lâm Bắc Phàm dẫn một đám thái giám về nhà.

Trên tay thái giám khiêng vàng bạc châu báu, lựa là gấm vóc...

Lâm Bắc Phàm phát tay: “Các người thường xuyên tới, đồ đặt ở đâu cũng biết rõ cả rồi, bản quan không nhắc các người nữa!”

“Tể tửu đại nhân yên tâm, chúng ta biết mà!”

Bọn họ quen đường quen lối mang số vật phẩm giá trị này vào các căn phòng.

Lý Ngọc Tâm tới đây nhìn thấy một màn này cũng hơi khó hiểu, thấy Lâm Bắc Phàm liên tục thở dài, nàng lại càng khó hiểu hơn, vội hỏi với vẻ quan tâm: “Tể tửu đại nhân, có phải người gặp chuyện phiền lòng gì không, tại sao vẻ mặt lại phiền muộn như thế?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Đúng là gặp phải một chuyện phiền lòng đây!”

“Đại nhân, có chuyện gì có thể nói cho dân nữ nghe được không, nói không chừng dân nữ có thể chia sẻ với người!”
Ánh mắt của Lý Ngọc Tâm tràn đầy vẻ quan tâm.

Lâm Bắc Phàm dường như tìm được người trút bầu tâm sự, thở dài rồi đáp: “Ngọc Tâm cô nương, người không biết đâu! Từ lúc ta vào cung cho tới nay luôn độc hưởng ân sủng của nữ đế! Ta đã khuyên bệ hạ nhất định phải công bằng với tất cả mọi người nhưng bệ hạ lại kiên quyết không nghe, chỉ ban thưởng cho mỗi mình ta.”

Hắn lại thở dài thườn thọt: “Bây giờ nhà của ta đã không thể chứa nổi vật phẩm được ban thưởng nữa rồi, lo quá!”

“Hửm?” Lý Ngọc Tâm tròn to mắt, vẻ mặt hoang mang.

Cái này cũng tính là phiền não sao, đây không phải là chuyện cầu còn chẳng được sao? Tại sao người nói lại nghe đau khổ như thế?

Nàng cảm thấy mình bị chơi xỏ rồi! Rất muốn đâm vào mặt đối phương một cú!

“Ha ha!”

Lý Sư Sư hé miệng cười chân thành: “Tướng công, người lại nghịch nữa rồi! Ngọc Tâm, đừng để ý đến hân! Có đôi khi tướng công nhà ta luôn thích nói vài chuyện đầu đầu, chỉ đùa thôi, sau này quen là được!”

“Ồ!” Lý Ngọc Tâm ngây thơ gật đầu.

“Nhưng đồ quả thật không chứa hết được, rất nhiều thứ không dễ bảo quản!”

Lâm Bắc Phàm thở dài: “Mấy thứ như vị cá, tổ yến gì đó đều dễ hỏng, không ăn thì lại phí, ăn rồi thì lại ngán, phiền chết đi được!”

“Ngược lại dân nữ biết vài loại thực liệu, nguyên liệu chính là vị cá và tổ yến, không chỉ mùi vị độc đáo mà còn vô cùng tươi mới thơm ngon, hơn nữa có thể tẩm bổ cho cơ thể, nếu đại nhân không chê, dân nữ sẽ làm chúng thành thực liệu hết!”

“Người là khách, sao lại để người động tay được?” Lâm Bắc Phàm mở miệng nói.

“Tể tử đại nhân hà tất phải khách sáo với dân nữ?”

“Tướng công, Ngọc Tâm cũng không phải người ngoài!”

Lý Sư Sư kéo tay Lý Ngọc Tâm, cười bảo: “Ngọc Tâm, chúng ta cùng đi nghiên cứu thực liệu đi, thiếp thân đang có hứng thú với phương diện này...”

“Sư Sư tử tử, mời!”

Hai nữ nhân cười nói, kết bạn rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của bọn họ, Lâm Bắc Phàm có hơi ngơ ngác, sao mối quan hệ giữa hai người họ lại tốt như vậy?

Nhưng nghĩ lại vẫn có thể hiểu được.

Nữ nhân đều cần bạn thân, cần kết bạn, mà tìm bạn thân đều thích tìm người giống mình.

Lý Sư Sư khá truyền thống, không có chuyện gì thì đều ở nhà, nữ nhân có thể tiếp xúc được quá ít, chỉ có tiểu quận chúa, Mạc Như Sương, Tiểu Thúy...

Nghĩ đi nghĩ lại, người có tính cách khá giống cũng chỉ có Lý Ngọc Tâm, vì vậy trở thành bạn bè cũng không khó hiểu tí

nào.

Sau một canh giờ, thực liệu đã ra lò, hương thơm nồng nàn lan tới phủ vào mũi.

Một bóng người nhỏ chọt lao vào trong, kêu oai oái: “Tới rồi đây! Có đồ ăn ngon sao có thể không có ta được?”

Hóa ra là tiểu quận chúa, nàng ngồi xỏm canh trước nồi to, hai con mắt long lanh đỏ dựng thẳng, nước miếng đều chảy cả ra.

Hai bàn tay nhỏ nóng lòng muốn thử, định duỗi tay thò vào nồi bất cứ lúc nào.

“Vừa có ăn là tích cực như vậy, ngồi ngoan ngoãn ở đó cho ta!” Lâm Bắc Phàm kéo đối phương tới trước bàn.

“Không mà, cho ta ném thử một miếng trước đi!” Tiểu quận chúa nói với vẻ lưu luyến

Chương 326: Ta chỉ là người phạm tục thôi

Mọi người đều đã ngồi vào chỗ, đợi món ngon lên bàn.

“Đây là thực liệu Kim Ngọc Mãn Đường, được làm từ cá muối, hải sâm, xương cá, lại thêm ít dược liệu vào đun chậm! Không chỉ dinh dưỡng phong phú mà mùi vị còn thơm ngon, mời các vị dùng ngon miệng!”

Mỗi người một bát, mọi người ăn mà cả miệng đều lưu mùi thơm.

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Món này kết hợp giữa toàn bộ nguyên liệu nấu ăn và dược liệu nấu ra, để mùi hương của chúng hòa quyện vào nhau, kích phát ra vị tươi mới độc đáo, thể này đúng là được hưởng thụ vị giác cực cao! Ngon, vô cùng ngon! Thật khiến ta muốn ăn một món Bụt Nhảy Tường quá!”

“Bụt Nhảy Tường?”

Tiểu quận chúa đang cầm đầu ăn ngẩng cái đầu nhỏ lên, tò mò hỏi: “Bụt Nhảy Tường là món gì thế, ngon không?”

...

Mọi người cũng dựng thẳng lỗ tai lên, nghiêm túc lắng nghe.

“Bụt Nhảy Tường dùng các loại sơn hào hải vị dựa theo một công thức nhất định, đun chậm mà thành, mùi vị vô cùng tươi ngon, khiến người lưu mãi dư vị! Nghe nói vì quá thơm đến ngay cả bụt người thấy cũng không nhịn được mà nhảy ra ăn, cho nên mới đặt cái tên này!”

Mọi người nghe xong lại càng cảm thấy hứng thú hơn.

“Nhưng món này cần rất nhiều nguyên liệu, hơn nữa quy trình vô cùng rườm rà, tốn thời gian, làm được ra món cũng vô cùng phiền phức!”

“Không phiền phức, chỉ cần người nói phương pháp chế biến cho ta, ta sẽ tìm người làm ra ngay!” Tiểu quận chúa chớp mắt, điên cuồng ám thị.

“Đừng có sáng nắng chiều mưa trưa ảm ướt thế, ăn đồ ăn của người đi!”

“Ôi chao! Ghét ghê!”

Một bữa này mọi người ăn vô cùng vui vẻ.

Sau khi ăn uống no nê, Lâm Bắc Phàm nằm trên ghế xích đu với vẻ hơi lười biếng, trong lòng vui vẻ nghĩ đến chuyện ở dãy núi Thanh Long.

Bây giờ các thế lực và các cao thủ đã tập trung ở dãy núi Thanh Long, vì tranh giành kho báu của Tà Nguyệt mà đã xuất hiện xung đột đổ máu, trong đó người tổn thất nặng nề nhất là Võ Tây vương và Đại Nguyệt vương triều.

Hơn nửa tháng này, Võ Tây vương đã tổn thất hai mươi vạn binh mã, Đại Nguyệt vương triều tổn thất mười lăm vạn binh mã, thật sự có thể nói là thiệt hại nặng nề...

Trong một khoảng thời gian tiếp theo, tổn thất của bọn họ sẽ còn tiếp tục gia tăng.

Hơn nữa, sau khi trải qua một chuyện này, thực lực của bọn họ sẽ suy giảm mạnh, sự hợp tác giữa đôi bên trên cơ bản cũng tan tành!

Muốn khởi binh chỉ sợ phải đợi đến sang năm mới được.

Mà lúc này, sức mạnh quân sự của Tà Nguyệt vương triều đã trưởng thành rồi, đủ để tạo thành mối đe dọa to lớn đối với bọn họ.

Tất cả đều đang phát triển theo chiều hướng mà hắn dự liệu.

Đúng lúc này, đột nhiên Lâm Bắc Phàm cảm thấy hơi áy náy.

Các kẻ địch của mình đều đang hô đánh hô giết, máu đổ, mồ hôi rơi ở tiền tuyến vì một kho báu chưa chắc đã có, mà bản thân lại ở phía sau hưởng thụ như vậy cũng thật quá sa đọa, quá chán chường, làm sao có thể nhẫn tâm thế được?

Nếu như để bọn họ biết vậy chẳng phải sẽ tức chết hay sao?

Cho nên mình nhất định phải gồng lên!

Nhất định phải phấn chấn lên!

Chí ít cũng phải giả bộ, phải giả vờ cho giống một chút!

Bằng không lương tâm sẽ khó mà yên được!

Ngay đúng lúc này, Lý Ngọc Tâm lặng lẽ đi tới phía sau Lâm Bắc Phàm, duỗi đôi bàn tay đẹp ấn lên huyệt thái dương của hắn.

Lâm Bắc Phàm mở mắt ra, nắm bàn tay của nàng, hỏi với vẻ quan tâm: “Ngọc Tâm cô nương, hôm nay đã làm phiên người đủ rồi, nghỉ ngơi một lúc đi, bằng không ta thật sự rất áy náy!”

“Không sao đâu đại nhân, dân nữ không mệt! Đại nhân san sẻ với bệ hạ, bán mạng vì dân, mới là vất vả chân chính!”

Lý Ngọc Tâm mỉm cười, vừa ấn lên huyệt thái dương vừa nói: “Đại nhân nằm yên nhé, dân nữ sẽ dùng lực!”

Lâm Bắc Phàm rên rỉ một tiếng.

“Đại nhân, sao vậy, làm đau người sao?”

“Không sao, lực vừa đủ!”

Lâm Bắc Phàm từ bỏ giấy dựa, nhắm mắt lại hưởng thụ, bỏ đi, vẫn cứ để mình sa đọa trước đi!

Ta chỉ là một người phạm tặc thôi!

Sướng quá, giả bộ đi, dù sao mình cũng có rất nhiều thời gian!

Nửa tháng này trôi qua rất nhanh!

Thế nhưng, mấy chục vạn người tìm kiếm kho báu tập trung ở dãy núi Thanh Long đã lật tìm mấy chục lần từ trong ra ngoài, đào ba tấc đất ở vị trí đầu rồng của dãy núi vẫn không phát hiện ra một chút vết tích nào của kho báu Tà Nguyệt.

Thậm chí ngay cả chút đồ đáng tiền cũng không đào ra được.

Thế này cũng khiến mọi người bức bối muốn chết.

“Đã tìm mười lần rồi, sao chẳng có gì hết trơn vậy?”

“Tất cả đều là đồng hoang, không hề có một chút dấu tích nhân tạo nào, rốt cuộc kho báu đang giấu ở nơi nào?”

“Bây giờ ta bắt đầu nghi ngờ đến cùng có kho báu ở đây hay không?”

“Sẽ không phải tới một chuyến toi công đấy chứ?”

Vì mãi mà vẫn không tìm được kho báu, đã có vài người thất vọng bỏ đi rồi. Gần đây, tâm trạng của Võ Tây vương rất buồn bực.

Bởi vì, hắn ta đã phái đi rất nhiều người, dựa theo vị trí của kho báu trên bản đồ kho báu mà lục soát kỹ càng khắp mọi nơi, nhưng vẫn chẳng phát hiện được thứ gì cả.

Vậy mà tin xấu thì cứ liên tục báo về.

Hắn ta đã cho toàn bộ binh lính rút lui ra khỏi dãy núi Thanh Long rồi, không gây gỗ với đám người giang hồ trên núi nữa, nhưng vẫn không tránh khỏi tổn thất, mỗi ngày đều thương vong những mấy nghìn người.

Cứ như thể có một nhóm người nhắm vào hắn ta, chuyên đi đánh người của hắn ta.

Lần nào hắn ta tức giận, xuống núi tìm người cũng đều không thể tìm ra người nào cả, làm hắn ta tức muốn chết!

Chương 327: Mãi không có kết quả

Đã hơn nửa tháng rồi, số lượng thương vong đã lên tới con số kinh hoàng năm vạn người! Tính cả thương vong trước đây, thì đã lên tới hai mươi lăm vạn người rồi!

Còn cả rất nhiều vũ khí chiến tranh, lương thảo,... cũng bị tổn thất rất nghiêm trọng! Võ Tây vương tức muốn nổ tung rồi!

Hắn ta vẫn chưa khởi binh, vậy mà đã tổn thất mất hai phần, một nửa binh lính, vật tư hậu cần lại càng tổn thất nặng nề hơn, lương thảo thiếu hụt nghiêm trọng, làm sao mà đánh với triều đình được nữa cơ chứ?

Có lẽ còn chưa đánh tới núi Phượng Hoàng, thì người của hắn ta đã chết đói cả rồi!

Hắn ta vốn định tới tìm Đại Nguyệt vương triều bảo bọn họ tiếp tế cho mình, nhưng phía Đại Nguyệt vương triều cũng tổn thất nặng nề không kém gì hắn ta, tự lo cho thân mình còn chẳng xong.

Cho nên, hắn ta đành đặt hy vọng duy nhất còn lại lên kho báu.

“Chỉ cần tìm được kho báu của Tà Nguyệt, thì tất cả tổn thất của bản vương đều được bù đủ cả gốc lẫn lãi!”

Đây là suy nghĩ của hắn ta, có phần giống với suy nghĩ của mấy kẻ thích cờ bạc. Lỡ như ở đây không có kho báu thì...

Hắn ta không dám nghĩ tới trường hợp này một chút nào.

Đúng lúc ấy, Phượng Sồ tiên sinh bước vào.

Ánh mắt của Võ Tây vương sáng lên, hỏi: “Quân sư, đã có tin tức gì về kho báu chưa?”

Phượng Sồ tiên sinh chấp tay: “Hồi bẩm vương gia, không có!”

Ánh sáng trong mắt Võ Tây vương biến mất, hắn ta quát lớn: “Không có thì tìm tiếp đi chứ, tìm tới khi thấy rồi mới thôi!”

Phượng Sồ tiên sinh há hốc miệng, nói với vẻ do dự: “Vương gia, có lời này, thuộc hạ không biết có nên nói hay không!”

Võ Tây vương xua tay: “Có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, giữa người và ta còn cần phải khách sáo như vậy sao?”

“Vâng, vương gia! Thật ra tới tận bây giờ, thuộc hạ vẫn luôn nghi ngờ tin tức về kho báu của Tà Nguyệt là giả!”

“Giả sao? Sao lại là giả được?”

Võ Tây vương kích động đến nỗi đập bàn đứng dậy: “Truyền thuyết liên quan đến kho báu của Tà Nguyệt, đã lưu truyền từ hơn hai trăm năm nay, có rất nhiều người chứng thực chuyện này từ lâu, vậy mà ngươi lại nói với bản vương rằng chuyện này là giả sao?”

Khí thế mạnh mẽ của một võ giả, tỏa ra theo ngọn lửa tức giận.

Cảm nhận được luồng khí thế này, Phượng Sồ tiên sinh sợ đến nỗi run lẩy bẩy, mặt mũi đỏ đầy mồ hôi, hắn ta quỳ sụp xuống trông cứ như sắp ngất tới nơi rồi.

“Vương gia, ý của thuộc hạ là, tất nhiên kho báu của Tà Nguyệt có thật, nhưng không được giấu trong dãy núi Thanh Long! Có kẻ dùng lời nói để mê hoặc người khác, có ý đồ gieo rắc tai họa cho chúng sinh!”

“Ngươi...”

Võ Tây vương đằng đằng tức giận lôi Phượng Sồ tiên sinh đứng dậy: “Ngươi nói rõ ràng cho bản vương! Ngươi mà nói sai dù chỉ một câu, không cần biết trước đây ngươi đã lập nên bao nhiêu công lớn, bản vương đều chém không tha!”

Nói rồi, hắn ta thả Phượng Sồ tiên sinh ra, sắc mặt vẫn sa sầm như sắt.

“Cảm ơn vương gia tha mạng!”

Phượng Sồ tiên sinh thở hắt ra một hơi, chấp tay với vẻ đầy hèn mọn rồi nói: “Vương gia, tất cả chúng ta đều nghe nói rằng kho báu của Tà Nguyệt được giấu ở dãy núi Thanh Long, nên mới tới đây tìm kho báu! Nhưng suy cho cùng, thì tin tức về kho báu này đều bắt nguồn từ miệng của một đứa trẻ miệng còn hôi sữa! Tất cả mọi manh mối và tin tức, đều từ lời của nó mà ra! Nó nói thế nào thì chúng ta tin thế ấy, nhưng chuyện này vốn chẳng có chứng cứ cụ thể nào cả!”

“Ví dụ như, cha của đứa bé đó biết được tin tức này, nhưng hắn ta đã chết rồi mà! Đôi gian phu dâm phụ trộm tấm bản đồ kho báu, giết chết cha của đứa bé kia hiện đã mai danh ẩn tích, sống không thấy người, chết không thấy xác! Chàng trai trẻ đưa ra tấm bản đồ kho báu, cũng đã chết đuối rồi!”

“Có thể nói là, tất cả những người có liên quan đến chuyện này đều đã chết cả rồi, vốn chẳng thể chứng minh được lời mà đứa bé kia nói là thật hay giả!”

“Bây giờ, chính đứa trẻ ấy cũng mất tích, tấm bản đồ kho báu thì biến mất.”

Phượng Sồ tiên sinh xòe bàn tay ra mà than thở: “Có thể nói rằng, tất cả các manh mối then chốt đều không còn nữa, thứ còn lại chỉ là lời nói của đứa bé ấy mà thôi! Vương gia, người không cảm thấy kỳ lạ hay sao?”

Võ Tây vương không nói gì nhưng lại nhíu mày.

Phượng Sồ tiên sinh nói tiếp: “Sau đó, ti chức đã phái người đi thăm dò, càng phát hiện ra nhiều vấn đề hơn nữa! Chàng thanh niên chết đuối, tên giàu có bị giết chết, đều không tìm thấy thi thể đâu cả, nghe nói là đã bị hỏa táng rồi! Ông chủ hiệu cầm đồ từng xem tấm bản đồ kho báu, và tất cả những người làm việc trong tiệm cầm đồ, cũng không thấy đâu cả! Chuyện này, từ đầu tới cuối càng lúc càng kỳ lạ!”

“Chuyện có điểm khác thường, chắc chắn là có điều mờ ám! Cho nên thuộc hạ rất nghi ngờ rằng, có kẻ đứng phía sau giờ trò!”

Võ Tây vương xoay người, quay đầu lại nhìn hấn ta, nói: “Nếu người nói có người đứng phía sau giờ trò, thì bọn chúng là ai, mục đích của bọn chúng là gì chứ? Gây ra cục diện lớn như vậy, chẳng lẽ chỉ để trêu chọc người trong thiên hạ thôi hay sao?”

“Vương gia, bọn chúng là ai thì thuộc hạ không biết! Nhưng mục đích của bọn chúng thì có lẽ là để đối phó với chúng ta, muốn làm suy giảm thực lực của Võ Tây vương phủ chúng ta!”

Phượng Sồ tiên sinh cười gượng: “Rõ ràng là, bọn chúng đã đạt được mục đích rồi!”

Đồng tử mắt của Võ Tây vương co lại, toát ra vẻ không thể tin nổi và sát ý.

Chương 328: Cuối cùng người cũng nói một câu giống con người rồi

“Vương gia, người hãy nghe thuộc hạ phân tích!”

“Có lẽ đôi phương đã sớm biết chuyện chúng ta âm thầm cấu kết với Đại Nguyệt vương triều, dùng mật đạo mới phát hiện ra để vận chuyển công cụ chiến tranh, nên mới bố trí cho kho báu của Tà Nguyệt ở vị trí này!”

“Sau đó, dựa theo truyền thuyết đã có, dựng nên một lời nói dối, khiến tất cả mọi người trong thiên hạ đều bị lừa mà chạy tới đây! Để tranh giành kho báu, tất cả mọi người đấu đá lẫn nhau, cả ngoài sáng và trong tối, dùng bất cứ thủ đoạn khủng khiếp nào để chiếm lấy!”

“Còn vương gia là Võ Tây vương, nắm trong tay trăm vạn đại binh, có thực lực mạnh nhất, tất nhiên sẽ bị tất cả bọn họ nhắm vào! Như vậy, hiển nhiên là vương gia sẽ phải hao binh tổn tướng, thực lực suy yếu rất nhiều! Tình hình hiện giờ, đúng là như thế!”

Phượng Sồ tiên sinh cười khò: “Chỉ vì chuyện kho báu, mà trong thời gian chưa tới một tháng, chúng ta đã tổn thất hai mươi lăm vạn binh mã, thực lực suy giảm mất hai mươi lăm phần trăm! Những tổn thất khác thì lại càng khó mà tính xuể!”

Võ Tây vương siết chặt nắm đấm, hai mắt đỏ ngầu, sát khí dâng lên.

Phượng Sồ tiên sinh lắc đầu với vẻ thán phục: “Không thể không thừa nhận rằng, kẻ nào nghĩ ra kế này quả thực quá cao minh, thật sự đã thận trọng từng bước một, từng bước giết chóc và tính kế tất cả mọi người trong thiên hạ! Cho dù biết được chân tướng, người ta cũng sẽ nhảy vào! Thuộc hạ cũng phải mãi về sau mới hiểu rõ, nhưng đã quá muộn rồi, không thể cứu vãn nổi nữa!”

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!”

Võ Tây vương gào lên với vẻ không cam tâm: “Đây tuyệt đối không phải sự thật, tất cả chỉ là suy đoán của người mà thôi! Nhất định kho báu của Tà Nguyệt có thật, nhất định nó được giấu trong dãy núi Thanh Long!”

“Vương gia...”

Phượng Sồ tiên sinh há hốc miệng.

“Người không cần phải nhiều lời nữa!”

Võ Tây vương tức giận mà nói: “Quân sư, chắc chắn là do gần đây người quá mệt mỏi, nên mới suy nghĩ lung tung, nói chuyện lung tung! Bây giờ, bản vương lệnh cho người quay về nghỉ ngơi! Đi ngay, đi ngay đi!”

“Vương gia, ta...”

“Người mà không đi nghỉ ngơi, bản vương sẽ chặt cái đầu của người!”

Võ Tây vương rút thanh đao ra, đặt lên cổ Phượng Sồ tiên sinh.

Từng giọt mồ hôi, toát ra từ cổ hắn ta.

Phượng Sồ tiên sinh cảm nhận được rằng, nếu hắn ta còn nói thêm một câu trái ý vương gia, vương gia sẽ thật sự chém đầu hắn ta.

Vậy thì hắn ta phải chết oan ức quá rồi!

“Vương gia bảo trọng, thuộc hạ lui xuống nghỉ ngơi trước đây!”

Hắn ta lập tức chấp tay, lui ra khỏi quân trướng.

Sau đó, trong ba ngày tiếp theo, Võ Tây vương đã phái nhiều người hơn nữa đi tìm kho báu.

Hắn ta còn ra lệnh phóng hỏa đốt rừng, thiêu cháy rất nhiều cây cỏ nhưng vẫn không thể tìm ra gì cả.

Vậy là, càng lúc càng có nhiều người phải thất vọng bỏ đi.

“Xem ra ở đây thật sự không có kho báu rồi!”

“Ta đã nói rồi mà, kho báu của Tà Nguyệt vương triều sao có thể dễ dàng tìm được như vậy cơ chứ? Đã hơn hai trăm năm nay rồi mà cũng đâu có ai tìm ra!”

“Ta cũng vì tham lam của cải, nên mới lãng phí thời gian chạy tới đây!”

“Đi thôi, đi thôi, đây thật sự chẳng phải chỗ cho người ở đâu!”

Nhưng Võ Tây vương vẫn không tin.

Hắn ta gạt hết mọi thù hận sang một bên, hiệu triệu tất cả các cường giả Tiên Thiên ở đây.

“Các vị anh hùng, chúng ta đều tới đây vì kho báu của Tà Nguyệt! Bây giờ đã một tháng trôi qua rồi, các vị cam tâm cứ thế mà đi sao?”

Mọi người đồng loạt xì xào.

“Võ Tây vương, rốt cuộc ngươi có ý gì hả?”

“Đừng có quanh co nữa, nói thẳng ra đi!”

Võ Tây vương hạ giọng mà nói: “Từng mảnh đất ở nơi này đều đã bị bản vương lục soát một lần rồi, không có gì cả! Thế thì, rất có khả năng kho báu ấy được giấu trong một vách núi cheo leo! Nhưng mấy vách núi cheo leo này rất cứng rắn, phải dùng chân khí Tiên Thiên mới có thể đánh vỡ được! Cho nên, ý của bản vương là, tập hợp chư vị lại, đánh vỡ vách núi cheo leo này! Sau khi tìm được kho báu, chúng ta lại dùng bản lĩnh của chính mình mà cướp về, thế nào?”

“Ý này hay đấy, có thể thử xem sao!”

“Tập hợp tất cả mọi người, cũng chẳng phải việc gì khó!”

“Võ Tây vương, cuối cùng ngươi cũng nói được một câu giống con người rồi!”

Mọi người đồng loạt tán thành.

Dù sao thì cũng đã cố gắng hơn một tháng trời, thôi thì dốc hết chút sức lực cuối cùng vậy. Nếu đến nước này rồi mà vẫn không tìm được, thì bọn họ đành tuyệt vọng.

“Vậy thì nhờ cả vào các vị anh hùng!”

Võ Tây vương chấp tay cười nói.

Sau đó, các cao thủ Tiên Thiên cùng nhau cố gắng, dùng chân khí Tiên Thiên để phá vỡ vách núi cheo leo.

“Đoàng.”

“Đoàng”

...

Tiếng nổ như sấm vang lên từ khắp nơi. Đá vụn lăn xuống bên dưới.

Nhưng điều khiến mọi người thất vọng là, vách núi cheo leo đã bị phá vỡ hai lớp, ba lớp rồi nhưng vẫn chưa thấy tung tích của kho báu đâu cả.

Cứ kéo dài như vậy suốt ba ngày, vách núi cheo leo ở nơi này đã bị phá hai, ba lần rồi, đá vụn rơi đầy đất.

Nhưng vẫn chẳng thấy kho báu đâu cả.

Võ Tây vương tuyệt vọng ra mặt: “Tại sao lại như vậy cơ chứ... tại sao lại không có cơ chứ...”

Hắn ta đứng một mình ở đó mà ngây ra như phỗng, ánh mắt vô thần nhìn về phía trước, cứ như một bức tượng điêu khắc vậy.

Phượng Sồ tiên sinh nhìn về phía xa, âm thầm thở dài.

Các cường giả Tiên Thiên khác cuối cùng cũng tuyệt vọng, bỏ đi trong thất vọng.

Chương 329: Lại thưởng trăm lượng bạc trắng

“Xem ra ở đây thật sự không có kho báu của Tà Nguyệt rồi!”

“Tốn công tốn sức cả một tháng trời, sớm biết thế này ta đã chẳng tới đây!”

“Đi thôi đi thôi, về nhà thôi!”

Đúng lúc đó, trên núi đột nhiên có tiếng rầm rầm vang lên.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Sao đột nhiên lại xảy ra địa chấn?”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?”

Mặc dù mọi người rất hoảng hốt, nhưng cũng tin rằng với năng lực của mình có thể đối phó với bất cứ chuyện gì xảy ra. Sau đó, một tiếng nổ ầm trời vang lên.

Một tảng núi lớn đột nhiên vỡ tan tành, ngọn núi vỡ vụn thành từng tảng đá lớn, lăn xuống dưới chân dãy núi Thanh Long.

Bên dưới dãy núi Thanh Long, hai mươi vạn đại quân của Võ Tây vương đang đóng quân.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Võ Tây vương, đều trơ mắt chứng kiến những tảng đá lớn này lăn xuống đại quân hai mươi vạn người.

Võ Tây vương tức muốn nổ đom đóm mắt: “Không!”

“Rầm rầm rầm.”

Có rất nhiều binh sĩ không kịp chạy, bị đá tảng nghiền nát, quay về giấc mộng ngàn thu cùng trời đất.

Cùng ngày hôm ấy, vì vách núi Thanh Long bị phá vỡ, đất đá ùn ùn lăn xuống bên dưới!

Hai mươi vạn đại quân của Võ Tây vương không kịp chạy trốn, lập tức bị đá lăn xuống đè chết!

Chỉ có mười vạn đại quân kịp chạy ra bên ngoài, mười vạn đại quân còn lại vĩnh viễn an nghỉ tại đây cùng trời đất, vô cùng thảm thiết!

Võ Tây vương tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, tim gan cũng muốn vỡ nát, phun ra ba ngụm máu rồi ngất xỉu! Còn chuyện này, cũng nhanh chóng truyền đi khắp thiên hạ!

Võ Tây vương, trở thành trò cười lớn.

“Lại tổn thất thêm mười vạn đại quân rồi, Võ Tây vương làm ông trời tức giận, bị ông trời trừng phạt đấy à?”

“Đã mất ba mươi lăm vạn quân rồi! Từ khi chuyện kho báu của Tà Nguyệt bại lộ cho tới bây giờ, còn chưa đầy một tháng, vậy mà Võ Tây vương đã tổn thất ba mươi lăm vạn đại quân, vừa đáng thương vừa đáng tiếc, lại còn buồn cười nữa chứ!”

“Chiến tranh còn chưa nổ ra, mà hắn ta đã thất bại trước rồi! Nghe nói cái hôm mà đá lăn xuống ấy à, Võ Tây vương tức đến nổi hộc máu, ngất luôn rồi! Ha ha!”

“Ông trời làm việc ác thì sống được, con người làm việc ác thì không sống nổi! Đáng lắm!”

“Võ Tây vương, nghiệp lớn của ngươi còn xa lắm!”

Các phiên vương khác, mặc dù đi chuyến này không tìm được kho báu, hơi tiếc nuối một chút.

Nhưng thấy kẻ địch lớn như Võ Tây vương bị hao binh tổn tướng, thực lực tổn hại nghiêm trọng, thì ai nấy đều nhân chuyện này mà vui mừng.

Kẻ nào nhiều tiền lương của, còn khao thưởng cho quân lính. Triều đình cũng làm như vậy.

Trên triều đình, vẻ mặt nữ đế hồng hào, không giấu nổi nụ cười trên mặt, nói: “Các vị ái khanh, Võ Tây vương làm ông trời nổi giận, lại tổn thất thêm mười vạn đại quân nữa rồi, đây là ý trời! Ông trời cũng đang giúp ta!”

“Chúc mừng bệ hạ! Chúc mừng bệ hạ!”

Các quan cùng đồng thanh nói.

Nữ đế hào hứng: “Trẫm quyết định thưởng lớn cho các vị ái khanh, để quân thần cùng vui!”

“Bệ hạ thánh minh!”

Các quan hớn hở ra mặt.

“Lâm ái khanh bước lên nghe phong thưởng! Thưởng vạn lượng bạc trắng, mười cuộn tơ lụa, mười bình rượu Ngự Long cực phẩm, mười lạng Phụng Hoàng Kim Trà, một cây nhân sâm trăm năm cực phẩm.”

Văn võ bá quan: “...”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng mà nói: “Tạ bệ hạ long ân!”

“Bệ hạ, còn bọn ta thì sao?”

Các quan gào khóc đòi thưởng.

“Các vị ái khanh, đừng sốt ruột, trẫm sẽ không quên các người đâu!”

Nữ đế mỉm cười với vẻ đắc ý: “Ngoài Lâm ái khanh ra, các vị đại thần khác trong triều đình, đều được thưởng... một trăm lượng bạc trắng!”

Văn võ bá quan: “Mẹ kiếp...”

“Bây giờ, mời các vị anh hùng của Lục Phiến Môn vào triều!”

Dưới sự dẫn dắt của Quách đầu mục Lục Phiến Môn, những cao thủ tới đây núi Thanh Long chấp hành nhiệm vụ lần này đều lên triều.

“Bái kiến bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

“Các vị ái khanh miễn lễ!”

Nữ đế cười nói: “Mặc dù chuyến này, các người không tìm được kho báu, nhưng ý trời đã vậy, không thể trách các người được! Nhưng mà, chuyến lần này, các người lại lập được công lớn hiển hách! Có các người âm thầm hành động, nên Võ Tây vương mới bị hao binh tổn tướng, hóa giải được mối nguy hiểm cho triều đình, mỗi người các người đều là anh hùng của triều đình, nên thưởng!”

“Mỗi người đều được thăng một cấp quan, thưởng vạn lượng bạc trắng, ban thưởng một thanh gươm đao hoặc gươm kiếm.”

Các cao thủ của Lục Phiến Môn mừng rỡ như điên: “Tạ chủ long ân!”

Nữ đế lại nói tiếp: “Đại Ngưu, trăm biết người, người là đại anh hùng diệt cướp! Nhưng hiện giờ người đang lập công để chuộc lại tội lỗi, không được nhận thưởng! Cho nên ta sẽ không thăng quan cho người, nhưng vẫn sẽ thưởng bạc và đao cho người! Mong rằng người sẽ tiếp tục cống hiến cho triều đình, chờ tới khi người tích góp đủ công lao rồi, trăm sẽ đặc xá tất cả mọi tội lỗi của người!”

Đại Ngưu mừng rỡ như điên, cảm động đến nỗi muốn khóc: “Cảm ơn bệ hạ!”

Trong lòng hắn ta vô cùng cảm khái!

Hai tháng trước, hắn ta vẫn còn là tội phạm nghiêm trọng bị triều đình truy nã, bị triều đình truy sát tróc nã.

Bây giờ, hắn ta lại trở thành người của triều đình, cống hiến cho triều đình, lại còn có cơ hội được gặp nữ đế, được hoàng đế bệ hạ nhớ mặt, được bệ hạ ban thưởng, đây là vinh hoa lớn đến thế nào cơ chứ?

Đời này của hắn ta coi như đáng sống rồi!

Mặc dù trên người hắn ta vẫn còn mang tội, nhưng trong lòng hắn ta lại tràn ngập hy vọng vào tương lai! Hắn ta không khỏi

quay đầu nhìn về phía một người trong số các quan lại triều đình.

Tể tửu của Quốc Tử Giám, Lâm Bắc Phàm.

Chính nhờ tên đại tham quan mang đầy tiếng xấu, bị người người hận không thể giết chết này, nên hắn ta mới có hy vọng sống sót.

Chương 330: Công lớn

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, len lén giơ ngón tay cái với hắn ta. Đại Ngưu vô cùng cảm kích, nói nhỏ: “Cảm ơn đại nhân!”

“Cả Quách ái khanh nữa, người cũng nên được trọng thưởng!”

Nữ đế cười nói: “Thời gian này, người liên tiếp lập nên kỳ công! Dưới sự dẫn dắt của người, Lục Phiến Môn không ngừng tiến bộ! Cho nên, thưởng cho người trăm mẫu ruộng tốt, vạn lượng bạc trắng, mười bình rượu Ngọc Long cực phẩm!”

“Cảm ơn bệ hạ đã ban thưởng!”

Quách đầu mục mừng rỡ mà đáp. Vạn lượng bạc trắng thì có đáng là gì!

Cái chính là trăm mẫu ruộng tốt kia, đây mới là thứ tốt thật sự, thứ này có thể tiếp tục truyền cho đời sau, hưởng phúc mãi mãi.

Chỉ cần có thứ này, con cháu của hắn ta sẽ không phải chết đói. Còn có cả rượu Ngọc Long cực phẩm...

Hắn ta là một con sâu rượu, nghĩ tới hương thơm của rượu Ngọc Long, không nhìn nổi mà nuốt một ngụm nước bọt.

Tâm trạng của hắn ta không khỏi phơ phới, hình như kể từ sau khi qua lại với tể tửu đại nhân, vận may của hắn ta cứ ập tới.

Hết công lao này đến công lao khác, lại chẳng cần phải liều mạng, món gì cũng được thưởng!

Không, không nên nói là vận may, phải nói là tể tửu đại nhân có năng lực mới phải!

Trận đại chiến Tông Sư, nếu không có tể tử đại nhân ra tay, chắc chắn Lục Phiến Môn của hắn ta sẽ phải chết rất nhiều người.

Trong cuộc diễn tập quân sự, nếu không nhờ tể tử đại nhân nhắc nhở, bảo hắn ta mai phục sẵn ở núi Thanh Sơn, thì bọn họ cũng chẳng có cơ hội lập nên công lao ấy.

Mỗi họa thổ phỉ ở Ký Bắc, nếu không có diệu kế của tể tử đại nhân, công lao ấy sẽ chẳng có duyên với bọn họ.

Còn cả lần này nữa, nếu không nhờ tể tử đại nhân nhắc nhở, đối phó với Võ Tây vương, thì công lao này sẽ không cánh mà bay.

Tể tử đại nhân, mắt sáng như đuốc, bày mưu tính kế, là một người có bản lĩnh.

Uông nước nhớ nguồn, Quách đầu mục vội nói: “Khởi bẩm bệ hạ, chuyến đi tìm kho báu ở dãy núi Thanh Long, nếu không nhờ có tể tử chỉ điểm, thì Lục Phiến Môn bọn ta cũng chẳng thể lập nên công lao này! Công lao của Lâm tể tử rất lớn, mong bệ hạ minh xét!”

Đến lúc này nữ đế mới “bừng tỉnh” mà nói: “Không ngờ, ái khanh cũng tham gia vào việc này!”

“Bệ hạ, Quách đại nhân quá lời ấy mà! Vi thần chỉ nói thêm mấy câu mà thôi, cũng chẳng đáng nhắc tới!”

Lâm Bắc Phàm khiêm tốn mà nói.

“Tể tử đại nhân khiêm tốn rồi! Mặc dù đại nhân chỉ nói vài câu, nhưng câu nào câu nấy đều là lời vàng ngọc! Từng chữ tựa châu báu, có nói là một chữ đáng ngàn vàng cũng không hề quá đáng!”

Quách đầu mục vội vàng xua tay.

“Nào có, nào có, Quách đại nhân mới lập công lớn...”

Hai người cứ khen qua khen lại.

Nữ đế cảm thấy buồn cười: “Lâm ái khanh, xem ra trong chuyện này ngươi cũng có công, đúng là nên trọng thưởng! Nhưng mà, hôm nay ngươi đã được phong thưởng nhiều lắm

rồi, công lao lần này người tạm thời nhớ cho kỹ, sau này hãy luận công ban thưởng sau!”

“Tạ bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm nói lớn.

Buổi triều sáng kết thúc, các quan trời khỏi Kim Loan Điện, ai đi làm việc này.

Đến buổi tối, Quách đầu mục của Lục Phiến Môn mở tiệc ăn mừng trong quán rượu, mời Lâm Bắc Phàm tới dự, Lâm Bắc Phàm vui vẻ đến tham gia.

Trên bàn tiệc, Lâm Bắc Phàm và Quách đầu mục cùng ngồi ở vị trí chủ tiệc, các cao thủ khác lần lượt ngồi xuống.

Mọi người cùng chén cạn ly, rất náo nhiệt.

Để chiêu đãi các anh em và Lâm Bắc Phàm, Quách đầu mục đã dần lòng đem hai vò rượu Ngọc Long cực phẩm ra mời.

Chỉ tiếc là chẳng được một lúc đã uống hết sạch, hắn ta không thể không lấy ra thêm hai vò nữa.

Quách đầu mục đau lòng: “Các anh em, đừng làm như vậy mà, dù sao cũng phải để dành cho ta một ít chứ, đừng có uống hết một lần mà!”

Mọi người bắt đầu cười ha hả.

Lúc này, Quách đầu mục cầm chén rượu lên, lớn tiếng mà nói: “Đạo gần đây, sở dĩ Lục Phiến Môn của chúng ta liên tiếp lập được kỳ công, tiến bộ không ngừng, tất cả đều nhờ có tể tử đại nhân! Tể tử đại nhân, thật sự là quý nhân của chúng ta! Mọi người hãy cùng nâng chén... kính tể tử đại nhân một chén!”

“Kính tể tử đại nhân một chén!”

Mọi người cùng nâng chén lên, cùng nhau nói.

“Khách sáo quá, các vị khách sáo quá rồi!”

Lâm Bắc Phàm cùng ly, uống một hơi cạn sạch. Nhưng bọn họ khách sáo quá, một hơi uống liền hết ba chén, Lâm Bắc Phàm cũng phải uống ba chén mới xong.

Uống rượu xong, mọi người ngồi xuống.

Quách đầu mục lại cầm chén rượu lên, cụng ly với Lâm Bắc Phàm, nói với vẻ trịnh trọng: “Tể tửu đại nhân, ân tình của người bọn ta khó mà đáp lại! Bản quan xin nói tại đây, sau này người có việc gì cần, cứ tới tìm Lục Phiến Môn bọn ta là được! Chỉ cần việc này không trái với nguyên tắc, bọn ta đều sẽ làm giúp người!”

“Tể tửu đại nhân không phải người ngoài, có việc gì cứ sai bảo!”

“Tể tửu đại nhân, cứ việc sai bảo, nhất định bọn ta sẽ làm theo!”

“Ha ha, vậy thì cảm ơn Quách đại nhân, cảm ơn các vị anh hùng!”

Lâm Bắc Phàm lại cầm ly rượu lên một lần nữa.

Tối hôm nay, cả chủ và khách đều uống rượu rất vui vẻ. Hai ngày sau, Tử Nguyệt công chúa quay về.

Nàng vừa tới đã kéo Lâm Bắc Phàm vào thư phòng, nói với vẻ hào hứng: “Quân sư, người có biết chúng ta cố gắng như thế, đã gây ra thương vong lớn đến mức nào cho Đại Nguyệt vương triều hay không?”

“Nghe nói, trong chuyến đi tìm kho báu này, Đại Nguyệt vương triều đã tổn thất gần mười lăm vạn binh mã!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói.

“Thật ra còn nhiều hơn thế!”

Tử Nguyệt công chúa nói với vẻ kích động: “Mười lăm vạn binh mã chỉ là con số mà bọn họ tuyên bố với người ngoài mà thôi, thật ra thương vong thật sự lên tới hai mươi vạn người đấy! Cả lương thảo của bọn họ nữa, tất cả đều bị bọn ta thiêu hủy, muốn sống qua mùa đông này cũng là cả một vấn đề đấy! Đây là lần thương vong lớn nhất mà Đại Nguyệt vương triều gặp phải kể từ khi thành lập tới nay! Hơn nữa, đây cũng là lần đầu tiên bọn ta chiến thắng huy hoàng trước Đại Nguyệt vương triều!”

Chương 331: Bụt Nhảy Tường

Tử Nguyệt công chúa càng nói lại càng kích động, mặt mũi ửng hồng, cả người cũng run lên.

“Chúc mừng công chúa!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay mà cười nói.

Tử Nguyệt công chúa hơi cúi người, cảm động đến nỗi rơi nước mắt mà nói: “Nếu không nhờ có quân sư chỉ điểm, hướng dẫn chúng ta đối phó với Đại Nguyệt vương triều, thì chúng ta cũng chẳng thể giành được đại thắng thế này, cảm ơn quân sư!”

“Công chúa khách sáo quá!”

Lâm Bắc Phàm vội đỡ Tử Nguyệt công chúa dậy.

Tử Nguyệt công chúa nhớ lại tất cả những chuyện mà nàng đã trải qua trong hơn nửa năm nay, cứ như đang nằm mơ, đang lạc vào giấc mộng vậy!

Nửa năm trước, nàng vẫn còn là một nàng công chúa bỏ trốn, đem theo bộ hạ cũ của Tà Nguyệt bên ba khắp nơi, cố gắng vì sự nghiệp phục quốc.

Nhưng suốt mười mấy năm qua chẳng thể làm nên trò trống gì, khiến nàng cảm thấy cuộc đời này thật vô vọng, nghi ngờ vào chính mình hết lần này đến lần khác. Nhưng kể từ khi gặp được chàng trai trước mặt này, tất cả đều thay đổi.

Dưới sự chỉ dẫn của hắn, nghiệp lớn phục quốc phát triển không ngừng, đã nhen nhóm bùng cháy.

Dưới sự bày mưu tính kế của hắn, kẻ thù của bọn họ, Đại Nguyệt vương triều gặp phải tổn thất lớn.

Chính chàng trai anh tuấn trước mặt, đã cho nàng thấy hy vọng phục quốc. Chính chàng trai trước mặt, đã khiến nàng tìm thấy...

Chỗ dựa!

Nước mắt dâng lên trong đôi mắt của Tử Nguyệt công chúa, nàng lại cúi người xuống: “Quân sư, cảm ơn người! Tà Nguyệt có người, thật tốt biết mấy!”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt một cái, mỉm cười nói: “Công chúa, đừng cảm ơn nữa! Nếu người thật sự muốn cảm ơn, thì thưởng

cho ta thứ gì đó thực tế một chút là được! Ví dụ như, thưởng hai trăm, ba trăm vạn lượng chẳng hạn! Càng nhiều càng tốt, càng nhiều càng tốt!”

Tử Nguyệt công chúa che miệng mỉm cười.

Trước đây, nàng chỉ cảm thấy vẻ mặt tham tiền của Lâm Bắc Phàm trông rất đáng ghét, nhưng bây giờ lại nhận ra rằng, hẳn ta thế này trông lại có vài phần đáng yêu.

“Quân sư, ngươi nhắm mắt lại đi, bản cung tặng ngươi một niềm vui bất ngờ!”

Ánh mắt của Lâm Bắc Phàm sáng lên: “Lớn đến thế nào vậy?”

“Lớn lắm!”

Tử Nguyệt công chúa hơi cúi đầu xuống, hai vết ửng hồng xuất hiện trên gò má.

“Chẳng lẽ là bốn trăm, năm trăm vạn lượng sao? Công chúa thật hào phóng!”

Lâm Bắc Phàm hào hứng, đem theo tâm trạng kích động mà nhắm hai mắt lại.

Lúc này, đột nhiên Tử Nguyệt công chúa nhào tới ôm Lâm Bắc Phàm. Sau đó, nàng nhón chân lên, hôn lên trên mặt Lâm Bắc Phàm...

Thời khắc ấy, Lâm Bắc Phàm ngửi thấy mùi hương thơm ngát nồng nàn, khiến người ta lưu luyến! Nhưng, khoảnh khắc này lại quá ngắn ngủi.

Lúc Lâm Bắc Phàm mở mắt ra, cả phòng đã trống vắng, không thấy người đẹp ở đâu nữa.

“Quân sư, bản cung về trước, hôm khác chúng ta lại trò chuyện nhé!”

Lâm Bắc Phàm tức đến nổi run rẩy, chiếm lời của ta, mà còn không cho ta tiền sao?

Trong hai tháng qua, trận loạn lạc của Ký Bắc vương và Võ Tây vương đều bị Lâm Bắc Phàm dẹp yên, thế cuộc của Đại Võ lại trở nên vững chắc như pho tượng.

Cùng lúc ấy, tiểu quận chúa tham ăn đã nhiều ngày bám đuôi không ngừng, cuối cùng thì Lâm Bắc Phàm cũng đồng ý làm món Bụt Nhảy Tường.

Từ trong những thứ mà nữ đế ban thưởng, chọn ra các loại nguyên liệu nấu ăn cực phẩm nhất như cá muối, hải sâm, môi cá, vây cá, gân chân thú,.. sau khi được sơ chế bằng biện pháp đặc thù, chúng được đặt chung vào trong một cái bát to.

Tiếp đó, dùng canh loãng và rượu ngon, đun với lửa nhỏ, mất khoảng hai ngày, hai mươi tư canh giờ.

Hôm nay là ngày hoàn thành món ăn. Hương vị nồng nàn, đã sớm bay khắp phòng bếp.

Tiểu quận chúa tham ăn đã sớm canh chừng sẵn ở nhà bếp, ngửi thấy mùi thơm của món ăn, nàng chảy cả nước miếng: “Đã xong chưa thế? Đã hai ngày rồi đấy!”

“Đừng có sốt ruột, phải từ từ mới có đồ ăn ngon! Dùng lửa nhỏ đun chậm, mới có thể làm mùi vị của các nguyên liệu trong món ăn hòa lẫn với nhau một cách hoàn hảo, tạo nên phản ứng kỳ diệu, kích thích hương vị đặc biệt thơm ngon!”

Lâm Bắc Phàm khịt mũi: “Thêm nửa canh giờ nữa, là sắp được rồi!”

“Còn những nửa canh giờ nữa cơ à, chết đói bé con này rồi!”

Tiểu quận chúa xoa cái bụng đói đến nỗi xẹp hẳn đi, nói với vẻ đau khổ.

Thấy dáng vẻ tội nghiệp của tiểu quận chúa, Lâm Bắc Phàm không nhịn được mà bật cười: “Nếu đói rồi, thì ngươi ăn thứ khác một chút trước đi!”

Tiểu quận chúa lại càng tủi thân: “Ta ăn rồi, nếu ta còn ăn nữa thì không ăn nổi Bụt Nhảy Tường mất!”

Đột nhiên, Lâm Bắc Phàm quay đầu lại nhìn ra bên ngoài, vừa đi vừa nói: “Có khách tới nhà, ta ra ngoài xem sao! Tiểu quận chúa, còn chưa đun xong, tuyệt đối không được mở nắp đâu đấy, nếu không thì mùi vị sẽ kém đi rất nhiều!”

“Ngươi yên tâm đi, ở phương diện ăn uống, ta tuyệt đối không!”

Tiểu quận chúa xua tay.

Lâm Bắc Phàm: “Đại Lục, người giám sát tiểu quận chúa cho ta, đừng để nàng động tay vào đây!”

Đại Lục đáp: “Ta biết rồi, thiếu gia!”

Tiểu quận chúa: “...”

Hắn vừa ra khỏi nhà bếp, liền nhìn thấy Lý Ngọc Tâm đi tới với vẻ mặt rất chân thành: “Tế tửu đại nhân!”

Nàng đến đây theo lời mời của Lâm Bắc Phàm.

Mấy ngày qua, Lý Ngọc Tâm rất hay đến Lâm phủ, không chỉ xoa bóp cho hắn thư giãn, mà còn dạy cho hắn một số phương pháp dùng thức ăn để chữa bệnh, trong lòng Lâm Bắc Phàm rất cảm kích, nên mới mời nàng đến đây để thưởng thức món Bụt Nhảy Tường.

Lâm Bắc Phàm gật đầu cười nói: “Ngọc Tâm cô nương, người tới đúng lúc lắm! Nửa canh giờ nữa là món Bụt Nhảy Tường ra lò rồi, lát nữa nhất định người phải ăn thêm một bát đây nhé!”

“Cảm ơn đại nhân, đây là vinh hạnh của dân nữ!”

Lý Ngọc Tâm mỉm cười.

Nàng mới đến được một lúc đã bị Lý Sư Sư kéo vào trong phòng riêng, không biết là nói chuyện gì mà vừa nói vừa cười.

Chương 332: Đủ để ứng phó mọi chuyện

Sau đó không lâu, Tử Nguyệt công chúa đến, cũng do Lâm Bắc Phàm mời đến.

Nhìn thấy Lâm Bắc Phàm, không hiểu sao ánh mắt nàng lại có vẻ né tránh, sự cam đảm ngày thường cũng chẳng thấy đâu nữa.

Lâm Bắc Phàm nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Tử Nguyệt cô nương, lần trước người chạy nhanh thật đấy! Lợi dụng lúc bản quan không để ý, đùa giỡn bản quan! Đùa giỡn xong rồi thì co chân chạy mất, lại còn chẳng cho ta thứ gì cả! Nếu bản quan không lấy cái ghế quân sư ra uy hiếp, người sẽ tránh mặt

không chịu gặp ta phải không? Nói xem, người đáng tội gì hả?”

“Đại nhân, tiểu nữ biết sai rồi mà!”

Tử Nguyệt công chúa tỏ vẻ điềm đạm, đáng yêu mà nói:
“Muốn bế hay muốn ôm, muốn hôn hay muốn ngủ, đều tùy ý người cả, chắc chắn tiểu nữ sẽ không nhú mày lấy một cái!”

Lâm Bắc Phàm: “Trời ạ!”

Quả nhiên là một nàng yêu nữ!!

Chiếm hời ở chỗ ta, lại còn muốn được voi đòi tiên! Làm gì có cái lý ấy!

Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ thản nhiên: “Người nghĩ hay quá nhỉ! Bản quan không cần sắc, chỉ cần tiền thôi.”

“Không có tiền đâu, chỉ có thể bồi thường bằng thịt mà thôi!”

Tử Nguyệt công chúa lại tỏ vẻ đáng thương mà nói.

Lâm Bắc Phàm: “Trời ạ!”

Thấy đáng vẻ buồn phiền của Lâm Bắc Phàm, Tử Nguyệt công chúa bật cười khanh khách, sự xấu hổ trước đó đã không cánh mà bay.

Nàng ghé sát vào tai Lâm Bắc Phàm, hơi thở thơm ngát như hoa lan, nói: “Quân sư đại nhân yên tâm, thật ra bản cung đã sớm chuẩn bị một món quà lớn rồi! Chỉ là, đường đi hơi xa, nên vẫn chưa đem đến kịp!”

Ánh mắt Lâm Bắc Phàm sáng lên: “Món quà này lớn đến chừng nào thế?”

“Đáng giá năm trăm vạn lượng đấy!”

Vẻ mặt Lâm Bắc Phàm lập tức trở nên hớn hờ: “Công chúa có lòng rồi!”

Trong lòng Tử Nguyệt công chúa có hơi khó chịu!

Một đại mỹ nữ như ta dâng tới cửa mà cũng chẳng thể mê hoặc nổi người, thế mà năm trăm vạn lượng lại khiến người phải khuất phục!

Không ngờ nàng lại chẳng quyến rũ bằng mấy thứ dung tục ấy! Đây là lần đầu tiên này nghi ngờ vào mị lực của chính

mình đây! Vì vậy, nàng mới hỏi hắn rằng.

Nếu được lựa chọn, rốt cuộc Lâm Bắc Phàm sẽ chọn bạc, hay là chọn nàng.

“Tất nhiên là bạc rồi!”

Lâm Bắc Phàm không chút do dự.

Tử Nguyệt công chúa vô cùng đau lòng: “Trong mắt quân sư, không ngờ bản cung lại chẳng sánh bằng thứ tiền bạc dung tục này!”

Lâm Bắc Phàm hơi hoảng hốt: “Công chúa hiểu lầm rồi! Ta đã đọc sách của Khổng Mạnh, những điều này đều do Mạnh Tử dạy đây!”

Công chúa méo mặt: “Mạnh Tử dạy người thế nào, mà lại khiến người nhận tiền không nhận người thế hả?”

“Mạnh Tử đã từng nói” Lâm Bắc Phàm thản nhiên mà nói: “Người đẹp, ta muốn có! Bạc, ta cũng muốn có! Không thể lấy cả hai thứ được, đành phải bỏ người lấy bạc thôi! Nếu mà được ấy à, ta muốn lấy cả hai!”

Tử Nguyệt công chúa: “Trời ạ! Đây thật sự là lời Mạnh Tử nói sao?”

“Tất nhiên rồi! Công chúa, với trí thông minh của người, ta lừa nổi người chắc?”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ ngang ngược.

Tử Nguyệt công chúa lườm Lâm Bắc Phàm một cái: “Người ít khi lừa ta lắm chắc?”

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Nhưng mà, nếu quân sư đồng ý theo bản cung tới Võ Tây, đồng thời toàn tâm toàn ý mà phục hưng Tà Nguyệt, thì vinh hoa phú quý gì người cũng có, muốn bạc có bạc, ngay cả bản cung cũng đồng ý...”

Tử Nguyệt công chúa hơi đỏ mặt, cúi đầu nói với vẻ ngượng ngùng: “Nương nhờ ở người, sinh con dưỡng cái, giúp chồng dạy con!”

Lâm Bắc Phàm: “Trời ạ!”

Đồ yêu nữ nhà ngươi, lại quyến rũ ta nữa rồi! Ngươi không biết ta không thể cưỡng lại nổi sự mê hoặc hay sao? Đặc biệt là sự mê hoặc của phú bà!

Đúng lúc này, tiểu quận chúa từ trong bếp bước ra.

Thấy dáng vẻ châu đầu ghé tai, tình chàng ý thiếp của hai bọn họ, sự ghen tuông trong lòng nàng lập tức nổi lên, nàng xông tới trước mặt Tử Nguyệt công chúa, nói với vẻ khó chịu: “Sao ngươi lại tới đây thế hả?”

“Chào tiểu quận chúa! Tể tử đại nhân mời tiểu nữ đến đây thưởng thức món Bụt Nhảy Tường, nghe nói đó là mỹ vị số một trong thiên hạ, nên tất nhiên tiểu nữ tử phải đến rồi!”

Tử Nguyệt công chúa mỉm cười đáp.

Tiểu quận chúa dùng ngón tay dí vào ngực Lâm Bắc Phàm: “Cái tên này, trông thế mà phong lưu quá nhỉ, ăn một bữa cơm thôi mà cũng không quên gọi hồng nhan tri kỷ đến!”

“Người không phong lưu uống phí tuổi trẻ!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói.

“Ngươi còn nói lý đây à?”

Tiểu quận chúa nổi giận.

“Có lý thì đi khắp thiên hạ, vô lý nửa bước cũng khó đi!”

Lâm Bắc Phàm nói.

“Đừng có kiêu có với ta! Người không phong lưu uống phí tuổi trẻ ấy à? Nhìn cái dáng vẻ mê đắm sắc đẹp này của ngươi, chỉ sợ đến khi già rồi vẫn là một tên háo sắc!”

Tiểu quận chúa châm chọc.

“Tất nhiên rồi, nam nhi có chết vẫn là thiếu niên!”

Lâm Bắc Phàm nói.

Tiểu quận chúa: “Đậu má!”

Tử Nguyệt công chúa đứng bên cạnh nhìn hai người đầu võ mồm, cười đến nỗi không thể khép miệng lại nổi. Nửa canh giờ nhanh chóng trôi qua.

Mọi người đều biết đã đến lúc rồi, tập trung lại ở chòi nghỉ mát, chuẩn bị thưởng thức món ngon trong truyền thuyết này.

Phóng mắt nhìn xa, Lâm Bắc Phàm chợt nhận ra rằng, hiện giờ ở đây đang tập trung các cô gái xinh đẹp.

Lý Sư Sư tiểu thư khuê các, Lý Ngọc Tâm thanh lệ thoát tục, Mạc Như Sương phong thái hiên ngang, Tử Nguyệt công chúa quyến rũ mị hoặc, tiểu quận chúa ngậy thơ tham ăn... ai nấy đều có điểm khác biệt, xinh đẹp đến thế!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lại nhớ tới hai người phụ nữ khác, Bạch Quan âm thân bí khó lường và nữ đế khuynh quốc khuynh thành.

Bất tri bất giác, hắn lại gặp được nhiều mỹ nữ tuyệt sắc như thế. Còn có rất nhiều người bạn thú vị nữa chứ.

Đại Lực thật thà chất phác, tuyệt đối trung thành, Quách Thiếu Soái có nhiệt huyết cao ngút, nhưng lại liên tục bị đả kích, Tịnh Đài đại sư một lòng hướng phật, tiểu hòa thượng ngây ngô, và kiếm tiên cùng đao thánh không biết hiện đang ở nơi nào.

Tất nhiên là, kẻ thù của hắn cũng trải dài khắp thiên hạ.

Nếu tất cả những việc mà hắn làm bị lộ ra bên ngoài, nhất định sẽ bị người khắp thiên hạ điên cuồng truy sát.

Nhưng, cũng may là hắn đã đạt được thực lực của Tông Sư, đủ để đối phó với mọi chuyện.

Chương 333: Đưa chằm nếm thử

“Đến đây đến đây, Bụt Nhảy Tường đến đây!”

Hai người Đại Lực và Quách Thiếu Soái bụng từng tở nóng hổi ra.

“Cuối cùng cũng xong món Bụt Nhảy Tường rồi!”

“Ăn được rồi!”

Mọi người đều hào hứng vây quanh, mang theo cảm giác nghi thức tràn ngập mà xem chủ nhà Lâm Bắc Phàm mở nắp nồi ra. Hương thơm lập tức tỏa ra, lan khắp cả viện.

“Thơm quá đi mất, chẳng trách lại gọi là Bụt Nhảy Tường!
Bụt mà ngủ thấy cũng sẽ nhảy qua tường mà tới đây ăn mất!”

“Mùi hương đã tuyệt vời thế này rồi, thì mùi vị còn tuyệt vời
đến mức nào nữa đây?”

“Có lẽ đây chính là món ăn mà thần tiên trên trời dùng! Ta đã
không nhìn được nữa rồi, ha ha.”

Lúc này, tiểu quận chúa đã không nhìn nổi mà với tay tới rồi.

“Đợi đã!”

Lâm Bắc Phàm bắt bàn tay tham ăn của tiểu quận chúa lại,
quay sang nói với Đại Lực: “Đại Lực, đi lấy một cái bát sạch
đến đây!”

“Được, thiếu gia!”

Đại Lực chạy về nhà bếp, lấy bát mang ra.

Lâm Bắc Phàm dùng cái muôi múc món Bụt Nhảy Tường vào
bát, sau đó giao cho tiểu quận chúa.

“Tiểu quận chúa, phiền người đem bát Bụt Nhảy Tường này
đến cho nữ đế bệ hạ thưởng thức!”

Từ trước tới nay, được sự chăm sóc của nữ đế, Lâm Bắc Phàm
mới được sống những ngày tháng có ý nghĩa. Vậy mà hắn lại
làm nhiều chuyện rơi đầu sau lưng nàng như thế, trong lòng rất
hỗ thẹn, muốn báo đáp nàng.

Nhưng những gì hắn có đều do nữ đế ban thưởng cho.

Bây giờ, cuối cùng cũng nấu được món ăn số một ở dị giới,
Bụt Nhảy Tường, đúng lúc có thể cho nữ đế nếm thử.

“Tại sao lại là ta cơ chứ? Ta còn muốn ăn nữa mà!”

Tiểu quận chúa hơi bất mãn.

“Bởi vì người biết công phu, đi nhanh chạy nhanh! Hơn nữa,
cũng chỉ có người mới được tự do ra vào hoàng cung, không
chọn người thì chọn ai hả?”

Lâm Bắc Phàm xua tay: “Mau đi đi, đi nhanh về nhanh!”

“Đừng có ăn đấy nhé, chờ ta về rồi cùng nhau ăn!”

Tiểu quận chúa như một làn khói, thoắt cái đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Lâm Bắc Phàm tiếp tục chia Bụt Nhảy Tường, mỗi người một bát, răng lưỡi đều là hương thơm, vẻ mặt say sưa.

“Ngon lắm! Thật sự rất ngon!”

“Vừa thơm vừa tươi, vừa nuốt vào miệng đã tan ra, mùi vị này thật sự rất tuyệt vời!”

“Cho ta thêm bát nữa, cảm ơn!”

Không bao lâu sau, tiểu quận chúa liền chạy về.

Nàng trực tiếp lấy ra một cái bát to bằng chậu rửa mặt, bảo Lâm Bắc Phàm múc đầy.

Sau đó nàng cứ ôm cái tô này, bắt đầu hục mặt mà ăn, mặt dính đầy canh.

“Ngon! Ngon thật đấy! Bụt Nhảy Tường, ta yêu ngươi muốn chết!”

Trong nháy mắt, Bụt Nhảy Tường đã vơi mất một nửa.

Thấy dáng vẻ cuồng ăn của tiểu quận chúa, Lâm Bắc Phàm từ tốn mà nói: “Ta chợt nhận ra, Khổng Tử từng nói một câu rất đúng!”

“Khổng Tử nói gì thế?”

“Khổng Tử nói, chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó nuôi!”

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Tiểu quận chúa, ngươi ăn giỏi thế này, đúng là khó nuôi mà!”

Tiểu quận chúa: “...”

Mọi người bật cười ha hả.

Cùng lúc ấy, món Bụt Nhảy Tường cũng được dâng tới trước mặt nữ đế đang phê duyệt tấu chương.

“Bệ hạ, đây là món ngon Bụt Nhảy Tường do Vân Oanh tiểu quận chúa đem tới! Có người nói đây là món ăn do trạng nguyên lang nghiên cứu ra, dùng những loại nguyên liệu quý giá như cá muối, vây cá, hải sâm cực phẩm, dùng lửa nhỏ đun trong hai mươi tư canh giờ mới xong!”

Nữ đế ngẩng đầu lên, hơi giật mình: “Lâm ái khanh còn biết nấu ăn nữa cơ à?”

“Đúng vậy, lão nô nghe tin xong, cũng phải giật mình!”

Lão thái giám cười nói: “Nhưng trạng nguyên lang học rộng tài cao, tài năng xuất chúng, có vẻ như biết thêm một món nghề cũng chẳng phải chuyện gì lạ!”

“Nói cũng phải!”

Nữ đế gật đầu cười nói.

Ban đầu, nàng cho rằng Lâm Bắc Phàm chỉ là một người có học thức giỏi giang hơn người khác một chút mà thôi.

Sau đó, nàng lại phát hiện ra rằng hần còn là một cao thủ võ lâm.

Sau đó, nàng phát hiện năng lực làm quan của hần rất xuất chúng, một mình hần đấu đá với văn võ bá quan mà chẳng hề rơi vào thế hạ phong, còn giúp nàng giải quyết được không ít phiền phức, rất được nàng coi trọng.

Sau đó, nàng lại phát hiện ra rằng hần còn là một nhà phát minh, phát minh ra hai đại thần khí trấn quốc là khí cầu lớn và tàu đệm khí.

Sau đó, nàng tiếp tục phát hiện hần còn là một chuyên gia quân sự, có năng lực hạ bút thành văn ở đủ mọi mặt quân sự. Hần giúp vị công chúa đang lẩn trốn của Tà Nguyệt vương triều, gây dựng nên một phần cơ nghiệp vĩ đại.

Sau đó, nàng phát hiện đến cả y thuật mà hần cũng biết, hần đã thay đổi nhận thức sai lầm về y học của rất nhiều người.

Giờ thì, đến cả tài nấu ăn mà hần cũng có.

Hần giống như một chiếc hộp bí mật không ngừng thay đổi, mỗi lần mở ra lại có niềm vui mới. Người vĩnh viễn không biết được hần còn có bản lĩnh gì nữa.

Lúc này, mùi hương của món Bụt Nhảy Tường nhẹ nhàng thoảng tới.

Nữ đế lập tức cảm thấy hào hứng: “Thơm quá, trẫm chưa từng ngửi thấy mùi hương nào thơm đến thế, mau đem tới đây cho trẫm nếm thử!”

Bụt Nhảy Tường được bung đến trước mặt nữ đế, mở nắp ra, hương thơm lại càng nồng đượm, bay ra theo hơi nóng, trong Ngự Thư Phòng đều tràn ngập mùi hương của Phất nhảy tường.

Chương 334: Đã có hiệu quả

“Còn nóng hồi này, xem ra mới nấu xong liền đem tới đây, hai người bọn họ thật có lòng!”

Nữ đế nói với vẻ vui mừng.

Mặc dù nàng là vua, nhưng cũng muốn được người khác quan tâm.

Lâm Bắc Phàm chính là đại thần mà nàng tin tưởng nhất, ưu ái nhất, tiểu quận chúa là người bạn mà nàng quan tâm nhất, tình nghĩa mà hai người bọn họ đưa tới, khiến trái tim nàng cảm thấy rất ấm áp.

Nàng cầm thìa lên, đang chuẩn bị ăn.

“Bệ hạ, hay là... để lão nô ném thử trước đã?”

Lão thái giám ở bên cạnh nói. Nữ đế xua tay: “Đừng lo, bọn họ sẽ không hại trẫm đâu!”

Nói rồi, nàng múc một thìa canh, đưa lên miệng thưởng thức thật kỹ, trên gương mặt xinh đẹp hiện ra vẻ say mê: “Tiên! Hương! Mỹ! Mùi vị này... thật sự tuyệt vời! Trẫm đã uống rất nhiều loại canh, nhưng mùi vị của canh này là phong phú nhất!”

Nàng uống hai ngụm canh, rồi mới ăn một miếng cá muối.

“Cá muối này được ninh rất vừa, không hề bị nát, nhưng lại rất mềm, không dai chút nào!”

“Còn cả vây cá ninh trong canh ấm này nữa, ăn vào rất sảng khoái, rất đã!”

“Cả nắm này nữa, hương vị thần tiên!”

Cứ như thế, nữ đế vừa ăn vừa bình luận.

Chưa tới một nén nhang, tô Bụt Nhảy Tường đã được nữ đế ăn hết. Cái bụng phẳng lì giờ hơi phồng lên.

Nhưng nữ đế cảm thấy rất thỏa mãn, nàng nói với vẻ hơi lười biếng: “Ái khanh còn biết hưởng thụ hơn cả trẫm! Mỹ thực mà trẫm ban thưởng, lại bị hắn làm thành thế này! Món Bụt Nhảy Tường này, có thể nói là đệ nhất mỹ thực trong thiên hạ!”

“Bệ hạ, nếu người thích ăn Bụt Nhảy Tường, hay là bảo trạng nguyên lang dâng công thức nấu ăn lên, giao cho Ngự Thiện Phòng, thế thì bệ hạ có thể thường xuyên thưởng thức rồi!”

Lão thái giám hiện kế.

“Đây là ý kiến hay, nhưng mà thôi vậy!”

Nữ đế cười nói: “Đồ do Ngự Thiện Phòng làm, tóm lại vẫn chẳng thể giống với đồ Lâm ái khanh làm! Đối với Ngự Thiện Phòng mà nói, đây chỉ là công việc mà thôi! Nhưng đối với Lâm ái khanh, thì đây là tâm ý của hắn! Tiền tài có giới hạn, còn tình nghĩa thì vô giá! Người quay về nói với trạng nguyên lang rằng, trẫm rất thích Bụt Nhảy Tường của hắn!”

“Vâng, bệ hạ!”

Lão thái giám nghe vậy liền hiểu được ý nàng là gì.

Thật ra là ám chỉ Lâm Bắc Phàm, sau này nếu nấu Bụt Nhảy Tường, hoặc nấu món ngon nào khác, đều đem tới đây một phần, bệ hạ rất thích.

Đây cũng là một loại ân sủng, cho thấy quân thân cùng vui.

“Phải rồi, đã hai tháng trôi qua! Các tướng sĩ trong quân đội mắc chứng quáng gà, bệnh phù chân đã cải thiện hay chưa?”

Nữ đế hỏi với vẻ quan tâm.

Nàng vẫn còn nhớ chuyện này, phần lớn các tướng sĩ trong quân đội đều mắc bệnh quáng gà và bệnh phù chân, mặc dù đây chẳng phải chuyện gì to tát, nhưng cũng là một loại bệnh, ảnh hưởng rất nhiều đến việc phát huy thực lực của quân đội.

Mắc bệnh quáng gà, đánh trận buổi tối rất dễ gặp bất lợi. Mắc bệnh phù chân, muốn hành quân đánh trận cũng là cả một vấn đề.

Nếu hai chứng bệnh này được cải thiện, chắc chắn thực lực của quân đội sẽ tăng lên.

“Khởi bẩm bệ hạ, lão nô không rõ, nhưng có thể mời Triệu tướng quân đến hỏi xem sao, hăn ta là người phụ trách chuyện này!”

“Mau tuyên Triệu tướng quân, vào cung yết kiến!”

Không lâu sau, Triệu tướng quân bước chân mạnh mẽ tiến vào hoàng cung.

“Bái kiến bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

“Triệu tướng quân miễn lễ!”

Nữ đế hỏi với vẻ quan tâm: “Trước đó trăm bảo người dựa theo [Lý thị y phương] tiến hành thử nghiệm, tình hình hiện giờ thế nào rồi? Các tướng sĩ mắc bệnh quáng gà, bệnh phù chân đã cải thiện hơn chưa?”

“Khởi bẩm bệ hạ, theo chỉ thị của người, thần đã chọn một trăm người bệnh trong quân đội ra, làm theo những gì viết trong y thư, cho bọn họ ăn thức ăn tương ứng, chưa từng gián đoạn một ngày nào.”

Triệu tướng quân nói lớn: “Sau hai tháng thử nghiệm, các tướng sĩ mắc bệnh quáng gà và bệnh phù chân đã hồi phục nhiều rồi! Trong đó, số người khỏi bệnh quáng gà lên tới ba mươi hai người, số người khỏi bệnh phù chân lên tới ba mươi tư người! Những người khác, mặc dù chưa khỏi hẳn, nhưng tình hình đã tốt lên nhiều rồi, chứng bệnh đã nhẹ hơn trước!”

“Trước đây hoàn toàn không ngờ sẽ chữa được, những gì viết trong y thư thật sự có hiệu quả!”

Triệu tướng quân vô cùng mừng rỡ: “Bệ hạ, vì thời gian thử nghiệm ngắn ngủi, nên số người khỏi hẳn bệnh còn ít! Cho vì thần thêm thời gian hai tháng nữa, vì thần tin rằng, chắc chắn hơn một nửa số người mắc bệnh sẽ khỏi hẳn!”

“Được!”

Nữ đế vỗ tay khen hay, nói với vẻ mừng rỡ: “Nếu phương pháp này hữu hiệu, thì phổ biến nó cho toàn quân đội đi!”

“Bệ hạ anh minh!”

Triệu tướng quân lớn giọng mà đáp, lui xuống.

Việc quân không phải chuyện nhỏ nhặt, chuyện này nhanh chóng truyền ra bên ngoài, dân chúng vô cùng ngạc nhiên.

“Phương pháp chữa bệnh quáng gà và bệnh phù chân viết trong [Lý thị y phương], thật sự có hiệu quả sao?”

“Thế mà còn giả được à? Triều đình đã bí mật thử nghiệm hơn hai tháng, rút ra kết luận rất tích cực, nên mới áp dụng rộng rãi trên toàn bộ quân đội đấy!”

“Xem ra, tể tửu đại nhân thật sự là một vị đại phu có y thuật cao minh, phương pháp của hấn thật sự có hiệu quả!”

“Các phương pháp chữa bệnh khác trong y thư này, có thể cũng là thật đấy!”

Chương 335: Không cần hấn giúp

Người dân bàn tán sôi nổi, cuốn sách [Lý thị y phương] lại một lần nữa trở nên nổi tiếng.

Lúc này, có một vị công tử trẻ tuổi ăn mặc theo kiểu hào hoa phú quý, nghe những gì mọi người thảo luận thì rất ngạc nhiên: “Không ngờ bệnh phù chân và bệnh quáng gà, lại có cách chữa trị! Nếu phương pháp chữa bệnh này được lan truyền rộng rãi, chắc chắn thực lực của quân đội Đại Võ sẽ được nâng cao một, hai phần! Đối với hoàng triều ta mà nói, chẳng phải đây là một tin tốt lành hay sao!”

“Điện hạ, thật ra nhìn từ một góc độ khác, nếu chúng ta đem phương pháp trị bệnh này quay về, thì điện hạ cũng coi như lập được một đại công rồi!”

Ông lão ở phía sau cười nhẹ mà nói.

“Nói cũng phải, đây là công lao bẩm nhiên kiếm được, không nhận thì lãng phí quá!”

Vị công tử trẻ tuổi kia mỉm cười: “Nhưng điều khiến bản cung hứng thú hơn cả là, tể tửu Lâm Bắc Phàm người nghĩ ra phương pháp chữa bệnh này! Có người nói, hấn là trạng nguyên lang đầu tiên đỗ đầu tam nguyên kể từ khi Đại Võ lập quốc đến nay, tuổi còn trẻ mà đã được nữ đế coi trọng, nên mới dần dần thăng chức, liên tục thăng mấy cấp rồi trở thành tể tửu!”

“Vũ khí thần kỳ bay lên trời, đại khí cầu và lợi khí trên nước, tàu đệm khí đều do hấn phát minh ra cả, giúp thực lực của Đại Võ tăng lên rất nhiều! Không ngờ, hấn còn là một tên đại phu, ha ha! Thật là thú vị!”

“Chàng thiếu niên này đúng là giỏi lắm!”

Ông lão bên cạnh nói với vẻ khâm phục: “Nghe nói hấn còn chưa tới hai mươi tuổi, mà đã lăn lộn khuấy đảo triều đình rồi! Tài hoa của hấn cũng rất hiếm có, rất giỏi ngâm thơ làm văn, đã từng sáng tác ra rất nhiều bài thơ kinh điển, truyền khắp cả nước! Có lẽ hấn chính là đối thủ mạnh nhất trong cuộc so tài Viêm Võ lần này của chúng ta!”

“Đúng là nên coi trọng, nhưng hấn có giỏi hơn đi chăng nữa, thì cũng chỉ có một mình!”

Vị công tử trẻ tuổi kia mỉm cười: “Tài tử lần này chúng ta phải tới, chính là nhóm tài tử ưu tú nhất từ khi Đại Viêm chúng ta lập nước đến nay! Chắc chắn bọn họ có thể đỗ trạng nguyên trong lần thi văn này! Nếu bọn họ không đỗ được, thì vẫn còn có bản cung cơ mà!”

Nói đến đây, hấn ta đứng thẳng dậy đầy ngạo mạn, tinh thần phấn chấn.

“Điện hạ nói rất có lý!”

Ông lão kia nín thở mà nói: “Điện hạ cũng có tài năng của một trạng nguyên! Nếu không vì thân phận hoàng thất, thì đã được đề danh trạng nguyên từ lâu rồi!”

Vị công tử trẻ tuổi kia bắt đầu cười ha ha.

“Điện hạ, cuộc so tài Viêm Võ lần này, là chuyện lớn, không được xảy ra sai sót! Chúng ta có nên nhanh chóng liên hệ với nội ứng tại Đại Võ không, như vậy sẽ có cơ hội nhận được tin tức liên quan tới đối thủ, phần thắng sẽ càng lớn hơn!”

Sắc mặt của vị công tử trẻ tuổi trở nên nghiêm túc: “Kẻ nội ứng đó là ai?”

“Thật ra chính là... tể tửu Lâm Bắc Phàm của Đại Võ!”

“Chính là hấn sao?”

Vị công tử trẻ tuổi kia há hốc miệng.

Chàng thanh niên mà hấn ta vừa khen ngợi, lại chính là nội ứng của bọn họ, đây là chuyện gì vậy chứ!

“Vương đại nhân, người không nhầm đấy chứ, sao lại là hấn được?”

Vị công tử kia nhíu mày: “Theo những gì bản cung biết, Lâm Bắc Phàm rất được nữ đế ân sủng, nên mới từng bước thăng chức, hưởng thụ vinh hoa phú quý bất tận! Một người có tiền đồ rộng mở như thế, chẳng có lý do gì để phản bội Đại Võ cả, sao lại là nội ứng của chúng ta được?”

Ông lão kia cười gượng: “Điện hạ, thật sự là hấn đấy! Mặc dù hấn rất được sủng ái, tiền đồ rực rỡ, nhưng lại có một đặc điểm lớn, đó là tham lam tiền tài! Chính vì vậy, nên mới bị chúng ta mua chuộc!”

“Tham tiền sao? Hấn có thể tham đến mức nào được cơ chứ?”

Vị công tử trẻ tuổi kia hỏi.

“Điện hạ, ta nói với người thế này nhé, phương pháp chế tạo khí cầu lớn và tàu đệm khí, do chính hấn tiết lộ cho chúng ta đấy! Để mua lại phương pháp chế tạo hai loại thần khí này, Đại Viêm chúng ta đã bỏ ra tổng cộng tám trăm vạn lượng, thiếu một xu hấn cũng không chịu!”

Ông lão đau lòng mà nói.

Vị công tử trẻ tuổi đi hít vào một hơi: “Tám trăm vạn lượng! Tham quá!”

Một hoàng tử cao quý như hấn, tính toàn bộ gia sản, cũng chẳng bằng nổi một phần ba của hấn.

“Hơn nữa có người còn nói, trong lúc làm quan, hấn còn lợi dụng chức vụ của mình mà tham ô hơn nghìn vạn lượng bạc! Đến cả tiền của những vị đại thần khác, cũng bị hấn tham ô mất! Đúng là kẻ lòng tham không đáy mà!”

Vị công tử trẻ tuổi lại hít vào một hơi: “Tham những nghìn vạn lượng sao! Tham nhiều tiền như thế, hấn không sợ sẽ bị rơi đầu sao?”

“Thật lòng thì thần không biết, tại sao hấn lại to gan bằng trời như thế, có lẽ là y vào sự ân sủng của nữ đế! Khắp cả triều đình Đại Võ đều là tham quan, đã thối nát thành thói rồi! Điện

hạ, nếu chúng ta tới gặp hấn, bảo hấn giúp đỡ, thì chắc là phải chuẩn bị thêm chút tiền đây!”

Ông lão lại nói.

Khóe miệng của vị công tử kia co giật: “Vương đại nhân, bản cung cảm thấy thôi đi thì hơn! Bản cung không có nhiều tiền như thế để thỏa mãn lòng tham của hấn đâu! Hơn nữa, cuộc so tài Viêm Võ lần này, cũng không cần hấn giúp đỡ đến thế!”

“Điện hạ nói có lý lắm!”

Hai người cười đùa, biến mất khỏi đường phố.

Chương 336: Có mỗi Lâm Bắc Phàm

Trên triều đình Đại Võ, sau khi các quan hô to lời chúc, nữ đế liền nói thẳng vào vấn đề.

“Cuộc so tài Viêm Võ ba năm một lần, lại sắp bắt đầu rồi! Đại Viêm hoàng triều đã phái người dự thi tới lãnh thổ nước ta, một tuần nữa bọn họ sẽ tới kinh thành, tỷ thí với các nhân tài triều ta! Đường ái khanh, chuẩn bị thế nào rồi?”

Cuộc so tài Viêm Võ lần này, Lâm Bắc Phàm có biết.

Đây là cuộc thi do Đại Viêm hoàng triều và Đại Võ hoàng triều phối hợp tổ chức, tương tự như Thế vận hội Olympic, đã có lịch sử hơn trăm năm.

Cứ ba năm một lần, hai nước thay phiên nhau tổ chức.

Trong cuộc so tài Viêm Võ, hai bên cùng phái ra những thanh niên dưới ba mươi tuổi để tranh tài.

Chia thành thi văn và thi võ, thi văn tức là cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú, thi võ tất nhiên là so về võ công.

Mặc dù người thắng không được thưởng thứ gì, kẻ thua cũng chẳng bị trừng phạt, nhưng đây là một cuộc tranh giành vinh dự, tranh giành thể diện, điều mà một đất nước coi trọng nhất chính là điều này, nhất định phải giành chiến thắng!

Hơn nữa, còn có thể thể hiện được năng lực của cả một thể hệ của mỗi nước.

Thanh niên càng ưu tú, chứng tỏ đất nước càng phát triển, tương lai sẽ càng tốt đẹp hơn, giúp cho lòng người phấn chấn, có tác dụng cổ vũ sĩ khí.

Sau nhiều năm tổ chức, cuộc so tài này đã trở thành sự kiện lớn mà nhân dân hai nước vô cùng mong đợi.

Cuộc so tài Viêm Võ lần trước do Đại Viêm hoàng triều tổ chức, nên tất nhiên lần này đến lượt Đại Võ.

Lễ bộ thượng thư Triệu Kim Lễ bước ra, chấp tay mà nói: “Khởi bẩm bệ hạ, sau vài tháng chuẩn bị, địa điểm tổ chức

cuộc so tài Viêm Võ đã được bố trí xong xuôi, có thể thi đấu bất cứ lúc nào, cho nên bệ hạ không cần phải lo lắng!”

“Được! Vậy những người tham gia thì sao?”

Nữ đế quan tâm đến vấn đề này hơn.

“Bệ hạ, ở phương diện chọn người tham gia, vẫn chưa đủ!”

Trên trán Lễ bộ thượng thư Triệu đại nhân đỏ đầy mồ hôi:
“Đầu tiên là thi văn, thần đã hỏi thăm rồi, lần này Đại Viêm phái những tài tử trẻ tuổi xuất sắc nhất từ trước đến nay tới! Gồm có những người đỗ đầu tam giáp và người đỗ đầu nhị giáp, tất cả đều chưa tới hai mươi lăm tuổi nhưng đều có tài năng của trạng nguyên, được xưng là Đại Viêm tứ tử!”

Mọi người đều phải hít sâu một hơi. Bốn người đỗ đầu khoa cử đều là thanh niên chưa đầy hai mươi lăm tuổi, hơn nữa đều có tài năng như trạng nguyên, chuyện này thật sự quá khủng khiếp!

Phải hiểu rằng, có rất nhiều người đọc sách dùi mài hơn hai mươi năm, mãi tới khi ba mươi, bốn mươi tuổi mới có thể thi đỗ trạng nguyên.

Ví dụ như Đại Võ bọn họ, đã rất nhiều năm rồi chưa từng xuất hiện vị trạng nguyên nào dưới ba mươi tuổi. Cho nên khi Lâm Bắc Phàm xuất hiện, mới gây ra sự náo động đến như vậy.

Mặt khác, người dẫn đội của Đại Viêm, là tam hoàng tử Viêm Tinh Hà của Đại Viêm, cũng là một vị kỳ lân tài tử học rộng tài cao, đã từng nặc danh tham gia khoa cử! Hắn ta đỗ cả hai vòng, nếu không phải cuối cùng thân phận bị bại lộ, thì có lẽ đã trở thành một vị trạng nguyên đỗ đầu tam nguyên rồi, tài năng và học vấn của hắn ta hoàn toàn không thua kém Lâm tế tửu!”

Mọi người lại hít vào một hơi thật sâu! Người ta có những năm trạng nguyên cơ đấy!

Còn bọn họ lại chỉ có một Lâm tế tửu, lấy một địch năm, phải so thế nào đây? Nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy phần thắng thật xa vời!

Sắc mặt nữ đế sầm xuống: “Triệu ái khanh, ý của ngươi là, phần thi văn chúng ta thua chắc rồi đấy à?”

Lễ bộ thượng thư Triệu Kim Lễ lau mồ hôi: “Bệ hạ, chúng ta vẫn có phần thắng rất lớn mà! Đây là sân nhà của chúng ta, chúng ta có thể đặt ra những quy tắc có lợi cho mình.”

“Người định làm gì hả?”

Nữ đế hỏi.

“Bệ hạ, chúng ta có thể dùng hình thức thi tiếp sức, nếu một người thua sẽ lập tức có người khác tiếp tục, chỉ cần không thua hết toàn bộ thì không tính là thua! Tài tử của nước ta không giỏi bằng người ta nhưng chúng ta có Lâm tế tửu mà, chỉ cần hấn chống đỡ được, thì chúng ta vẫn còn phần thắng!”

Triệu đại nhân lớn giọng mà báo cáo.

Thật sự biến thành lấy một địch năm rồi!

“Nhưng làm như thế, thì Lâm ái khanh sẽ phải chịu khổ mất! Chuyện này...”

Nữ đế đau lòng mà nói.

“Bệ hạ, trước mắt thì đây đã là cách tốt nhất rồi!”

“Mong bệ hạ cân nhắc!”

Dưới sự khuyên bảo của các quan, cuối cùng thì nữ đế cũng phải quyết định: “Xem ra, chỉ có thể dùng cách thi tiếp sức mà thôi! Lâm ái khanh, đành phải làm khó người vậy!”

“Bệ hạ yên tâm, nhất định thần sẽ dốc toàn lực!”

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh đáp. Mọi người lo lắng, nhưng Lâm Bắc Phàm lại không hề lo lắng chút nào.

Hắn có giá trị văn hóa của một thế giới khác, lại dung hợp khuôn mẫu của nhiều nhân vật đỉnh như thế, tương đương với việc hấp thu mọi kinh nghiệm và học vấn của bọn họ, tài hoa nhiều đến mức muốn tràn ra ấy chứ!

Thất bại trước kẻ khác ấy à? Buồn cười!

Nhưng nữ đế và các quan thì đâu có biết!

Nữ đế thấy dáng vẻ bình tĩnh của Lâm Bắc Phàm, tưởng rằng hắn đang giả vờ tỏ ra điềm tĩnh, khuyên nhủ: “Lâm ái khanh, đừng tạo áp lực cho bản thân, cứ làm hết sức mình là được rồi! Nếu có thua, thì trăm cũng không trách người đâu! Nhưng nếu

thắng, tức là người đã lập được công lớn cho triều đình chúng ta, nhất định trăm sẽ ban thưởng hậu hĩnh! Các vị ái khanh, có ý kiến gì hay không?”

“Chúng thần cũng không có ý kiến!”

Các quan cùng đồng thanh.

Chương 337: Cự giao cho Lâm Ái Khanh phụ trách đi

“Triệu ái khanh, phương diện thi võ bố trí thế nào rồi?”

Nữ đế lại hỏi.

“Khởi bẩm bệ hạ, phương diện thi võ cũng chưa chuẩn bị xong!”

Lễ bộ thượng thư Triệu đại nhân nói với vẻ lo sợ.

“Tại sao phương diện thi võ cũng chưa ổn thỏa thế hả?”

Nữ đế tức giận đến mức muốn giết người.

“Khởi bẩm bệ hạ, lần này Đại Viêm phái năm vị cao thủ trẻ tuổi đến, tất cả đều có tu vi từ Ngũ phẩm trở lên! Trong đó có một người thiên phú hơn người, đạt tới cảnh giới Tứ phẩm, thực lực rất mạnh mẽ! Còn cao thủ thế hệ trẻ của Đại Võ chúng ta, chỉ có ba người đạt tới Ngũ phẩm, hai người đạt tới Lục phẩm!”

Nói xong, giọng nói của Triệu đại nhân cũng nhỏ đi rất nhiều.

Đại Viêm có bốn cao thủ Ngũ phẩm và một cao thủ Tứ phẩm, Đại Võ lại chỉ có ba cao thủ Ngũ phẩm, hai người Lục phẩm!

Nhìn đi nhìn lại, Đại Võ đều sẽ phải thua, không còn phải nghi ngờ gì nữa!

Chỉ một Tứ phẩm của người ta, cũng có thể diệt sạch Đại Võ!

Ngực nữ đế phập phồng: “Triệu Kim Lễ, trăm đã cho người những mấy tháng để chuẩn bị, mà người chỉ tìm được những kẻ này thôi sao? Những người này, làm nên trò trống gì được cơ chứ? Người định để Đại Võ chúng ta trở thành trò cười đây à?”

Triệu thượng thư cười gượng, chấp tay mà nói: “Bệ hạ, thần đã tìm khắp tam quân, từ Lục Phiến Môn, Cẩm Y Vệ..., thậm chí là người giang hồ cũng không bỏ qua, nhưng thật sự không thể chọn được ai cả, mong bệ hạ thứ tội!”

Sắc mặt nữ đế sầm xuống, cuối cùng chỉ có thể thở dài vì bất lực. Đại Võ ngày một suy tàn, đất nước già cỗi.

Phiên vương cắt cử, tham quan ô lại hoành hành. Bách tính khó khăn, triều đình khó mà tồn tại.

Hoàn cảnh khốc liệt thế này, vốn không thể bồi dưỡng nên nhân tài hữu dụng.

Cho dù có xuất hiện một, hai người tài, thì cũng cảm thấy rất thất vọng với Đại Võ, không công hiến cho triều đình mà lại chạy sang nước khác.

Ví dụ như Đại Viêm, bọn họ đang ở thời kỳ cường thịnh, nhân tài xuất hiện nhiều không đếm xuể.

Nhớ lại hai trăm năm trước, Đại Võ của bọn họ cũng như vậy, nhân tài mọc lên như nấm, uy chấn tứ hải, khắp nơi e dè, cứ như thể trở thành trung tâm của thế giới vậy!

Hiện giờ, tất cả đã tan thành mây khói!

Lúc này, ánh mắt của nữ đế lại không tìm được mà hướng về phía Lâm Bắc Phàm. Người này, là một Tông Sư trẻ tuổi giấu tài.

Ngay cả kiếm tiên và đao thánh có thanh danh hiển hách, cũng bị hấn dễ dàng đánh bại, nếu có hấn ra tay thì không thành vấn đề rồi.

Chỉ tiếc là, tên khốn nạn này lại thích giấu diếm tài năng, ôi chao!

“Các vị ái khanh, có thượng sách gì hay không?”

Các quan quay sang nhìn nhau, khoảng cách quá lớn, dùng cách gì cũng không có tác dụng. Lúc này, Lâm Bắc Phàm đứng dậy: “Bệ hạ, thần có một kế!”

Ánh mắt của nữ đế sáng lên: “Ái khanh có kế sách gì, mau nói đi!”

“Bệ hạ, các vị đại nhân, mọi người đã từng nghe về cố sự Điền Kỵ đua ngựa hay chưa?”

Lâm Bắc Phàm cười nói.

...

“Điền Kỵ đua ngựa sao?”

Mọi người đều ngơ ngác.

“Từ thời xa xưa, có một đất nước được gọi là Tề Quốc, người dân nước ấy đều thích ngựa, thích đua ngựa! Trong đó có một người tên là Điền Kỵ, thường xuyên đua ngựa với quốc chủ Tề Uy Vương! Nhưng ngựa của hắn ta không tốt bằng của Tề Uy Vương, các người có biết, sau đó hắn ta làm thế nào mà thắng được hay không?”

“Làm sao mà thắng được vậy?”

Mọi người đồng thanh hỏi.

“Vì có một binh lính phát hiện ra rằng, ngựa của Điền Kỵ không tốt bằng của Tề Uy Vương, còn những con ngựa cùng một đẳng cấp, thì chênh lệch không nhiều! Ngựa không cùng một đẳng cấp, mới tạo nên chênh lệch lớn! Cho nên, hắn ta đã kiến nghị với Điền Kỵ, dùng ngựa thượng đẳng của hắn ta để đấu với ngựa trung đẳng của Tề Uy Vương. Dùng ngựa trung đẳng của hắn ta, để đấu với ngựa hạ đẳng của Tề Uy Vương. Dùng ngựa hạ đẳng của hắn ta, đấu với ngựa thượng đẳng của Tề Uy Vương.”

“Như vậy thì...”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Ngựa thượng đẳng của Điền Kỵ mạnh hơn ngựa trung đẳng của Tề Uy Vương, thắng một ván! Ngựa trung đẳng của Điền Kỵ mạnh hơn ngựa hạ đẳng của Tề Uy Vương, thắng thêm ván nữa! Con ngựa hạ đẳng của Điền Kỵ, chắc chắn không thể sánh bằng ngựa thượng đẳng của Tề Uy Vương, thua một ván! Ba ván thắng hai ván, Điền Kỵ thắng!”

“Cuộc thi võ của chúng ta, cũng giống như Điền Kỵ đua ngựa vậy!”

Ánh mắt của mọi người sáng lên, dường như đã nghĩ tới điều gì đó.

“Nhưng chúng ta chỉ có ba cao thủ Ngũ phẩm, phải đảm bảo bọn họ toàn thắng, thì mới có thể thắng trận thi võ! Còn phía bọn họ kém nhất cũng đều là Ngũ phẩm cả, làm sao mà chúng ta thắng nổi đây?”

Có người đặt ra nghi vấn.

“Bệ hạ, chúng ta có thể thu thập thông tin liên quan đến những người tham gia thi võ của Đại Viêm, phân tích thực lực của ba người yếu nhất, rút ra nhược điểm của bọn họ, tìm ra cách đánh thắng! Sau đó, chúng ta huấn luyện người của chúng ta tập trung vào một điểm! Như thế, phần thắng sẽ lớn!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng mà báo cáo.

Cuối cùng nữ đế cũng vui vẻ trở lại: “Ý kiến này không tồi! Các vị ái khanh, có ý kiến gì muốn bổ sung hay không?”

“Chúng thần cũng không có ý kiến gì khác!”

Các quan cùng đồng thanh nói.

“Được! Cứ làm theo kế sách này đi! Việc này cứ giao cho...”

Ánh mắt của nữ đế đặt lên người Lâm Bắc Phàm, cười nói: “Lâm ái khanh phụ trách đi!”

Chương 338: Chẳng có chút hi vọng nào cả

Lâm Bắc Phàm ngơ ngác: “Ta sao?”

“Đúng vậy, cùng một việc không nên phiền tới hai người!”

Nữ đế cười khanh khách: “Ái khanh, đề nghị này do ngươi đưa ra, tất nhiên phải do ngươi phụ trách, trăm tin rằng nhất định ngươi sẽ không để trăm phải thất vọng!”

Lâm Bắc Phàm hơi hoảng hốt: “Nhưng mà bệ hạ, vi thần không làm được đâu!”

Ta là một tên tham quan hết lòng vì công việc!

Việc gì không có lợi ích, còn lâu hần mới chịu làm!

“Trăm không cần biết, trăm cứ giao cho ngươi đây! Trong số các văn võ bá quan, chỉ có ngươi khiến trăm yên tâm nhất!”

Người muốn dùng gì thì cứ dùng vậy, trẫm hoàn toàn ủng hộ người!”

Nữ đế cười nói.

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm lập tức thay đổi: “Bệ hạ, thần cần năm mươi vạn lượng làm kinh phí, mong bệ hạ ân chuẩn!”

Nữ đế: “...”

Được lắm, thật sự được voi đòi tiên! Lấy năm mươi vạn làm kinh phí, thế mà hắn cũng dám mở miệng!

“Được! Trẫm phê chuẩn cho người năm mươi vạn kinh phí! Các vị ái khanh, ai có ý kiến gì thì nói đi, trẫm sẽ giao nhiệm vụ này cho người đó, nếu không hoàn thành thì trị tội!”

Nữ đế lớn tiếng mà nói.

Các quan đang định lên tiếng, tất cả đều rụt cổ về. Lâm Bắc Phàm hớn hờ ra mặt: “Tạ bệ hạ!”

“Nhưng Lâm tế tửu là người đọc sách, chuyện này... có phù hợp không?”

Lễ bộ thượng thư khuyên nhủ.

Nữ đế quát lên: “Câm miệng! Lâm ái khanh còn hữu dụng hơn người! Trẫm cho người thời gian mấy tháng để chuẩn bị, kết quả người lại đưa ra thành quả như thế đấy à? Làm trẫm quá thất vọng rồi.”

Triệu Kim Lễ bị mắng đến nỗi phải rụt đầu lại, trong lòng cảm thấy vô cùng uất ức.

Hắn ta cố gắng làm nhiều việc như thế, không có công lao thì cũng có khổ lao mà, chẳng những không được bệ hạ khen ngợi, mà còn bị bệ hạ mắng một trận ngay trước mặt văn võ bá quan.

Hắn ta ôm ngực, trong lòng lạnh lẽo như nước tháng hai!

Sau buổi triều sáng, Lâm Bắc Phàm liền tới các bộ ngành như Lục Phiên Môn, Cẩm Y Vệ, Đông Xưởng để tìm hiểu kỹ thêm về tin tức và tài liệu của các tuyển thủ của Đại Viêm hoàng triều tới đây dự thi, từ đó đưa ra biện pháp tương ứng.

Nhưng những bộ ngành này cũng chẳng biết gì nhiều, đành phải chờ bọn họ đến kinh thành rồi mới tính tới bước tiếp theo.

Đêm khuya hần mới về nhà, tiểu quận chúa đã chờ ở Lâm phủ từ lâu.

Thấy Lâm Bắc Phàm về, nàng lập tức hào hứng mà ríu rít nói: “Lâm Bắc Phàm, nghe nói lần so tài Viêm Võ này, ngươi sẽ đại diện cho Đại Võ chúng ta tham gia thi văn! Phần thi võ, nghe nói cũng do ngươi phụ trách, có thật không vậy?”

Mọi người nghe vậy, đều rất hào hứng.

Lý Sư Sư cười nói: “Phu quân tham gia thi văn sao? Thật ra với học vấn của phu quân, thực lực đúng như danh tiếng, nhất định có thể thắng hạng nhất trong cuộc thi! Nhưng điều khiến thiếp thân cảm thấy bất ngờ là, tại sao phu quân còn phụ trách cả phần võ đấu nữa vậy? Phu quân chỉ là một người đọc sách thôi mà, đâu biết dùng đao dùng thương!”

Tiểu quận chúa giải thích: “Nghe nói, cuộc so tài Viêm Võ lần này, ở phương diện thi võ chúng ta không chuẩn bị ổn thỏa nên rất có thể sẽ bị thua! Nhưng Lâm Bắc Phàm đã đưa ra một kế sách, rất có thể sẽ chuyển bại thành thắng! Cho nên, sau khi cân nhắc kỹ càng nữ đế tử tử đã giao nhiệm vụ này cho hần!”

“Ra là như thế!”

Mạc Như Sương nói với vẻ hơi kiêu ngạo: “Công tử, tài năng của ngươi quả thực nên được triều đình trọng dụng! Nếu trong cuộc so tài Viêm Võ lần này, ngươi thắng cả văn cả võ, thì nhất định sẽ danh chấn thiên hạ đấy!”

Quách thiếu soái rất kích động: “Công tử, đây là cơ hội rạng danh hiem có đấy!”

Hai vị hòa thượng: “A di đà phật! Sư phụ (sư công) thật giỏi quá!”

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi, cười gượng rồi nói: “Có gì tốt cơ chứ, đây chẳng phải chuyện tốt lành gì đâu, phiền phức đến nỗi đầu ta muốn nổ tung rồi ấy chứ!”

“Chuyện này là thế nào vậy?”

Mọi người hơi tiếc nuối.

“Trước tiên nói về việc thi văn nhé, mặc dù chính ta ra tay, nhưng tình hình cũng chẳng lạc quan!”

Lâm Bắc Phàm liên tục cười gượng rồi nói: “Cả năm thanh niên tuổi dưới ba mươi tuổi mà Đại Viêm phái đi, đều có tài như trạng nguyên vậy! Trong đó, tam hoàng tử của Đại Viêm bọn họ, Viêm Tinh Hà, thật sự là văn khúc tinh trên trời hạ phàm, là một vị trạng nguyên đồ đầu tam nguyên, học vấn của hắn ta và ta không biết ai hơn ai kém đâu!”

“Còn Đại Võ chúng ta, trong đám thanh niên trẻ tuổi, ngoài ta ra thì vốn chẳng có mấy người ra mặt được! Có thể nói là, trong cuộc thi văn lần này, ta phải lấy một địch lại năm người bọn họ, thật sự rất khó đấy!”

“Ôi sao lại như thế cơ chứ?”

Mọi người lại lần nữa phải tiếc nuối.

“Thi văn có ta chèo chống, vẫn còn có một tia hy vọng chiến thắng, nhưng về phần thi võ...”

Lâm Bắc Phàm thở dài thườn thọt: “Vốn chẳng có chút hy vọng nào cả!”

“Hả?”

Mọi người lại càng tiếc nuối.

Lâm Bắc Phàm lại tiếp tục giải thích: “Trong lần thi võ này, Đại Viêm phái ra bốn cao thủ Ngũ phẩm, một cao thủ Tứ phẩm, tất cả đều là võ giả thiếu niên vô cùng ưu tú! Còn Đại Võ chúng ta, lại chỉ có ba cao thủ Ngũ phẩm, hai cao thủ Lục phẩm! Không cần ta phải nhiều lời, sự chênh lệch giữa hai bên mọi người đều hiểu cả phải không?”

Mọi người đồng loạt hít một hơi thật sâu.

Quách Thiếu Soái không nhịn được liền nói: “Bốn cao thủ Ngũ phẩm và một cao thủ Tứ phẩm, chúng ta căn bản không thể thắng nổi!”

Mạc Như Sương gật đầu, cười gượng mà nói: “Phải đấy, thua kém nhiều quá! Chỉ một mình vị cao thủ Tứ phẩm phía bên kia, đã đủ để treo mấy tuyến thủ của chúng ta lên đánh một lượt rồi, cơ hội chiến thắng rất xa vời!”

“Xem ra, thi võ lần này chúng ta sẽ thua rồi!”

Chương 339: Để ta xoa bóp cho người nhé

Lâm Bắc Phàm lại thở dài: “Cho nên đây mới là nguyên nhân khiến ta buồn phiền, thật sự chẳng thể nhìn thấy phần thắng!”

Mọi người cũng thở dài một hơi thật sâu.

Mặc dù, phần lớn mọi người đều rất thất vọng về triều đình, nhưng dù sao hãn cũng là người đại diện cho đất nước một cách chính thức.

Nếu Đại Võ hoàng triều thua, cũng tức là bọn họ thua. Đây là điều mà bất cứ người dân Đại Võ nào cũng khó mà chấp nhận nổi.

“Nhưng mà, thành sự tại nhân!”

Vẻ mặt Lâm Bắc Phàm trở nên cứng rắn: “Cho dù có muôn vàn khó khăn, ta cũng sẽ dốc toàn lực mà đánh trận này! Cho dù phải giống như con thiêu thân lao vào ngọn lửa, chết không có chỗ chôn thân, ta cũng nhất quyết không cúi đầu! Dù có thể nào, thì sống lưng của Đại Võ ta cũng không được cong, linh hồn của Đại Võ ta không được mất, tinh thần của Đại Võ ta vĩnh viễn không thể bị tiêu diệt!”

“Công tử (tướng công)”

Mọi người vô cùng cảm động. Đúng lúc ấy, cả người Lâm Bắc Phàm hơi nghiêng đi. Lý Sư Sư hoảng hốt: “Tướng công, người làm sao thế này?”

“Có thể là vì cuộc so tài Viêm Võ lao tâm lao lực quá, nên đầu ta hơi choáng váng!”

Lâm Bắc Phàm vừa loạng choạng vừa nói.

“Phu quân mau ngồi xuống đi, thiếp thân xoa bóp đầu cho người, thư giãn tinh thần!”

Lý Sư Sư vội vàng đỡ Lâm Bắc Phàm ngồi xuống, sau đó đứng sau lưng Lâm Bắc Phàm, giơ tay ra ấn vào huyệt thái dương của Lâm Bắc Phàm, giúp Lâm Bắc Phàm thư giãn.

“Tướng công, bây giờ đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Lâm Bắc Phàm nhắm mắt lại mà hưởng thụ: “Đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn Sư Sư!”

“Tướng công, giữa người và ta sao phải khách sáo chứ?”

Lý Sư Sư mỉm cười, có thể giúp phu quân phân ưu, nàng rất vui.

Đúng lúc ấy, tay của Lâm Bắc Phàm liên tục run lên mấy lần.

“Công tử, tay của người bị làm sao thế kia?”

Mạc Như Sương hoảng hốt.

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ đau khổ: “Có lẽ là vì vất vả lo liệu cuộc so tài Viêm Võ, bị thiếu máu, nên chân tay hơi bất thường một chút, không không chế được bản thân!”

“Công tử, ta giúp người thư giãn một chút!”

Mạc Như Sương cầm cánh tay Lâm Bắc Phàm, nhẹ nhàng xoa bóp.

“Công tử, bây giờ đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Lâm Bắc Phàm rất cảm động: “Đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn người, Như Sương!”

“Công tử đừng khách sáo!”

Mạc Như Sương mỉm cười.

Đột nhiên, chân của Lâm Bắc Phàm run lên, không cần thận mà đá trúng hông Quách Thiếu Soái.

Quách Thiếu Soái hoảng sợ: “Công tử, chân của người bị làm sao vậy?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, yếu ớt mà nói: “Không phải ta vừa nói đó sao, vì vất vả quá, máu không lưu thông đủ nên tay chân thất thường, bây giờ không không chế được chân nữa rồi! Xin lỗi nhé, Thiếu Soái!”

Quách Thiếu Soái thông cảm cho hắn: “Công tử, ta xoa bóp cho người nhé!”

Nói rồi, hắn ta liền ngồi xổm xuống.

Đúng lúc đó, chân của Lâm Bắc Phàm lại giật một lần nữa, Quách Thiếu Soái ngã xuống đất kêu một tiếng: “Oái!”

Lâm Bắc Phàm vô cùng đau khổ: “Thiếu Soái, xin lỗi nhé! Ta không cố ý đâu!”

“Không sao đâu công tử, ta hiểu mà!”

Quách Thiếu Soái nói với vẻ quan tâm, sau đó lại tới gần.

Lâm Bắc Phàm lại tung một cước nữa.

“Ồi! Công tử, chân ngươi khỏe quá, có thể không chế lại một chút được không?”

“Ta không không chế nổi đâu, ngươi có thể nhẫn nhịn một chút được không?”

Tiểu quận chúa: “Cứ để ta đi, không có việc gì mà tiểu quận chúa ta đây không làm được!”

Tiểu quận chúa ngồi xồm xuống, ôm lấy một chân của Lâm Bắc Phàm đặt ở trước mặt mình rồi bắt đầu ra vẻ thành thực mà bóp.

Lần này, Lâm Bắc Phàm lại rất ngoan ngoãn.

“Lâm Bắc Phàm, giờ thì sao rồi, có thoải mái hơn chút nào hay không?”

Tiểu quận chúa hỏi với vẻ quan tâm.

Lâm Bắc Phàm rên rỉ trong sung sướng: “Thoải mái lắm! Tiểu quận chúa, ngươi tốt quá!”

Tiểu quận chúa tỏ vẻ đắc ý: “Tất nhiên rồi! Phải biết là ta còn chưa bao giờ xoa bóp cho phụ vương như thế đâu đấy, ngươi là người đầu tiên!”

Lâm Bắc Phàm xoa cái đầu nhỏ của tiểu quận chúa: “Ng ngoan quá! Mấy ngày nữa ta lại làm Bụt Nhảy Tường cho ngươi ăn!”

“Hay lắm hay lắm!”

Tiểu quận chúa lại càng ra sức mà bóp.

Cứ như thế, Lâm Bắc Phàm hưởng thụ sự hầu hạ của mấy người đẹp, thoải mái đến mức muốn bay lên trời luôn.

So tài Viêm Võ ấy à? Cứ mặc kệ nó trước đã!

Thời gian vài ngày trôi qua rất nhanh.

Thời gian càng trôi đi, bầu không khí của cuộc so tài Viêm Võ ngày càng sôi nổi. Khắp các đường lớn ngõ nhỏ, đâu đâu cũng có tiếng bàn tán xôn xao.

“Cuộc so tài Viêm Võ sắp diễn ra rồi, các người nói xem lần này Đại Viêm thắng hay là Đại Võ chúng ta thắng đây?”

“Chuyện này khó mà khẳng định được, lần trước Đại Viêm đã thắng rồi! Nhưng dù sao lần ấy bọn họ cũng có ưu thế sân nhà, thắng cũng dễ hiểu thôi! Lần này chúng ta có ưu thế sân nhà, có lẽ phần thắng rất lớn đây!”

“Không sai, ở phần thi văn, chúng ta có Lâm tế tửu học vấn mênh mông, được ca tụng là thần tiên trên trời, sao có thể thua được cơ chứ? Ở phần thi võ, nước chúng ta cũng có nhiều nhân tài, cố gắng một chút là sẽ thắng thôi!”

“Lần này, Đại Võ chúng ta tất thắng!”

Đúng lúc đó, ở bàn bên cạnh truyền tới một tiếng cười khẩy: “Đại Võ tất thắng cơ à, đùa kiểu gì thế? Ta thấy phải là Đại Võ tất thua mới đúng! Lần này lão phu đến đây, chính là để xem tại sao Đại Võ lại thua, thua thảm hại như thế nào đấy! Ha ha!”

Chương 340: Cao thủ bí mật

Người dân Đại Võ lập tức không phục.

“Tại sao Đại Võ bọn ta lại thất bại được chứ, người muốn dùng lời nói để dắt mũi dư luận thì có!”

“Chẳng cần nhắc tới những thứ khác, Lâm tế tửu của bọn ta là trạng nguyên lang đồ đầu tam nguyên đấy, có tài tử nào của nước bạn Đại Viêm sánh được với Lâm tế tửu cơ chứ?”

“Nhìn quần áo hần ta mặc, chắc hẳn là người từ Đại Viêm tới đây, nên mới nói tốt cho nước mình đấy!”

“Hần ta vốn muốn làm mọi người nao núng, mọi người đừng để ý đến hần ta làm gì!”

“Lão phu sẽ nói cho các người biết, tại sao Đại Võ thua không còn nghi ngờ gì nữa nhé!”

Người kia soạt một tiếng, mở một cây quạt ra, chậm rãi mà nói: “Ồ phần thi văn, ngoài Lâm Bắc Phàm ra thì Đại Võ các người chẳng có kẻ nào ra mặt được cả! Còn các tuyển thủ của Đại Viêm bọn ta dự thi lần này, tất cả đều tài năng như trăng nguyên! Chúng ta có năm trăng nguyên, các người chỉ có một, làm sao mà các người thắng được đây?”

“Hơn nữa, trăng nguyên lang của các người ẻo lả như nước, đều là loại thấp bé, trông thì đẹp mà vô tích sự! Có khi bọn ta cử bừa một người ra cũng có thể treo trăng nguyên lang của các người lên mà đánh ấy chứ!”

“Ồ phần thi võ, các người lại càng không ổn! Chúng ta có một cao thủ Tứ phẩm, bốn cao thủ Ngũ phẩm trẻ tuổi, ai nấy đều có thực lực mạnh mẽ, các người thì có gì nào? Đến cả một cao thủ Tứ phẩm mà các người cũng chẳng có nổi, chắc chắn sẽ chỉ mất mặt xấu hổ mà thôi!”

“Cho nên, lần này nhất định Đại Viêm bọn ta sẽ thành công vang dội!”

“Đại Võ các người, chỉ có thể thất bại thảm hại mà thôi!”

Người kia vừa nói vừa lớn tiếng mà chê cười. Người dân Đại Võ liền nóng máu.

“Nói năng vớ vẩn, sao bọn ta lại thất bại cơ chứ?”

“Người đang ăn nói lung tung, đổi trắng thay đen thì có, Đại Võ bọn ta tất thắng!”

“Đại Viêm các người thua chắc rồi!”

Vì chuyện này mà hai bên tranh cãi ầm ĩ, cãi cộ tới mức mặt đỏ tía tai.

Đúng lúc đó, không biết có ai hô to một tiếng: “Đội thi đấu của Đại Viêm đến rồi!”

Tất cả mọi người đều lộ đầu ra ngoài mà nhìn, dưới sự bảo vệ của quân đội Đại Võ, đội thi đấu của Đại Viêm chậm rãi đi tới.

Người đi đầu là các thanh niên đại diện tham gia thi võ, ai nấy đều toát ra vẻ oai phong凛冽, khí độ hiên ngang, vừa nhìn là biết là rồng phượng giữa người thường.

Đi ở phía sau là các tài tử, mặc dù dáng người hơi gầy gò, nhưng ai nấy đều có dáng vẻ ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, khí độ siêu phàm, vừa nhìn là biết tài hoa đầy người.

Bọn họ không khỏi nghĩ tới các thanh niên tuần kiệt của Đại Võ, xem bọn họ có thể tranh tài với người ta hay không.

Nhưng cuối cùng lại phát hiện ra, chỉ nhớ được một mình Lâm Bắc Phàm. Những người khác, thì không thể nhớ ra nổi.

Trong lòng mọi người không khỏi buồn bã, nghi hoặc.

“Chẳng lẽ, Đại Võ ta phải thua hay sao?”

Lúc này, có một vị công tử cả người tràn ngập khí chất phú quý, dưới sự ủng hộ của mọi người, đi tới trước mặt đội tuyển thi đấu của Đại Viêm.

Vị tướng lĩnh dẫn đầu ở phía trước giơ tay ra chặn đường.

“Dừng lại! Đây là khách quý từ Đại Viêm hoàng triều đến, không được vô lễ, mau lui ra đi!”

Vị công tử kia chấp tay, nói với vẻ ngạo mạn: “Bản cung chính là tam hoàng tử của Đại Viêm hoàng triều, Viêm Tinh Hà, cũng là người dẫn đầu đội tuyển dự thi của Đại Viêm!”

Trong đội ngũ của Đại Viêm, tất cả mọi người đều nhận ra tam hoàng tử, cười nói: “Người này đúng là tam hoàng tử, mau cho bọn họ vào đi!”

Sau khi được mọi người xác nhận, các tướng lĩnh mới cho người vào.

“Tam hoàng tử diện hạ, chuyển đi tới Đại Võ lần này, có thu hoạch được gì hay không?”

Có người cười hỏi.

Tam hoàng tử Viêm Tinh Hà gật đầu mỉm cười, nói nhỏ: “Thu hoạch rất lớn ấy chứ! Đúng như trong lời truyền miệng, ở Đại Võ này các phiên vương cất cứ, tham quan hoành hành, cuộc sống của người dân khó khăn, chẳng khác nào một lão già suy yếu, đã sớm chẳng phải là đối thủ của Đại Viêm chúng ta rồi! Thêm vài năm nữa, chắc hẳn sẽ rầm rầm sụp đổ! Tới lúc đó, chính là thời cơ tốt để các vị kiến công lập nghiệp!”

“Tốt quá rồi!”

Mọi người vô cùng vui mừng.

“Tam hoàng tử điện hạ, cuộc so tài Viêm Võ lần này, liệu Đại Võ bọn họ có thể áp đảo người tài của nước ta hay không?”

Có người hỏi với vẻ lo lắng.

Nụ cười của tam hoàng tử tươi tắn hẳn lên: “Qua sự tìm hiểu của bản cung suốt mấy ngày qua, ngoài cái tên Lâm Bắc Phàm có chút tài hoa kia ra, có thể áp đảo chúng ta ở phần thi văn, thì những kẻ khác hoàn toàn chẳng đáng lo! Lâm Bắc Phàm chỉ có một mình, một bàn tay khó mà vỗ thành tiếng! Cho nên cuộc so tài Viêm Võ lần này, ông trời đứng về phía chúng ta, Đại Viêm chúng ta tất thắng!”

“Tốt quá rồi!”

Mọi người lại càng hài lòng hơn.

“Sư tử vô thỏ, cũng phải dốc toàn lực! Cho nên, ngày mai sau khi theo ta đi bá kiến nữ đế của Đại Võ, mọi người phải nghỉ ngơi cho thật tốt! Tranh thủ giành lấy chiến thắng vang dội trong cuộc so tài Viêm Võ!”

Tam hoàng tử nói với vẻ hăng hái.

“Vâng, điện hạ!”

Mọi người đáp lời.

Dưới sự sắp xếp của các vị quan lại Lễ bộ, bọn họ bước vào trong dịch quán.

Để ứng phó với cuộc so tài Viêm Võ, bọn họ không ra ngoài đi dạo, rất tuân thủ quy định. Nhưng tới khi trời tối người ngủ, có một bóng người bay vào trong dịch quán, đi tới trước mặt một vị cao thủ Tiên Thiên.

Vậy mà, vị cao thủ Tiên Thiên này lại không hề phát hiện ra, ngủ say như chết.

Bóng người này chỉ quan sát một lát rồi bỏ đi, đi đến trước mặt một cao thủ Tiên Thiên khác rồi lại tiếp tục quan sát.

Khoảng nửa nén hương sau, người này mới lặng lẽ rời khỏi dịch quán.

Chương 341: Thi tài bắt đầu

Ngày hôm sau, tam hoàng tử của Đại Viêm, Viêm Tinh Hà, dẫn đội tuyển dự thi của Đại Viêm vào hoàng cung gặp nữ đế.

Nữ đế nhìn thấy đám người tài giỏi kiêu ngạo của Đại Viêm, trong lòng không khỏi lo lắng. Đây chính là, người có học thức mặt mũi sáng sủa!

Một người có học vấn hay không, có bản lĩnh hay không, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là biết ngay thôi. Những anh tài này của Đại Viêm, tài hoa xuất chúng, khí độ hiên ngang, vừa nhìn đã biết họ là rồng phượng giữa loài người, là kỳ lân tài tử.

Nhân tài mà bọn họ tuyển chọn được, ngoài Lâm Bắc Phàm ra thì chẳng có người nào biết đánh nhau cả.

“Đại Võ ta... thua rồi sao?”

Chính nữ đế cũng phải nghi ngờ.

Nhưng nữ đế không do dự quá lâu mà liền nói: “Các vị lặn lội đường xa tới đây, cực khổ rồi, hãy quay về nghỉ ngơi cho khỏe đi! Ba ngày nữa, cuộc so tài Viêm Võ sẽ chính thức bắt đầu!”

“Vâng, bệ hạ!”

Nhóm người đại diện cho Đại Viêm đáp lời.

Bọn họ xoay người lại nhìn văn võ cả triều, ánh mắt liếc nhìn Lâm Bắc Phàm một lúc rồi mới cất bước rời đi.

Sau khi buổi triều sáng kết thúc, Lâm Bắc Phàm rời khỏi hoàng cung, đi tới một sân luyện võ. Ở đây, có năm thanh niên đang chờ hắn, chính là các tuyển thủ tham gia thi võ lần này.

“Chào tể tửu đại nhân!”

“Các vị, không cần đa lễ!”

Lâm Bắc Phàm nghiêm mặt mà nói: “Để đối phó với cuộc so tài Viêm Võ lần này, bệ hạ đã đặc biệt giao chư vị cho bản quan huấn luyện tấn công đặc biệt, có vậy mới có thể làm triều ta vẻ vang trong cuộc so tài Viêm Võ lần này!”

Các tuyển thủ dự thi đều gật đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Đầu tiên, ta sẽ giới thiệu với các ngươi một người!”

Lúc này, lão hòa thượng Tịnh Đài đại sư bước ra: “A di đà phật, chào các vị thí chủ!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Vị đại sư này có pháp hiệu là Tịnh Đài, là một vị Tông Sư!”

“Tông Sư!”

Mọi người đồng loạt thốt lên trong sững sốt, đó là cao thủ số một thiên hạ đây!

“Yên lặng nào!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Tịnh Đài đã biết được công pháp và nhược điểm của các tuyển thủ đại diện cho Đại Viêm tham gia thi võ, nên ta giao cho hắn ta huấn luyện tấn công đặc biệt cho các vị! Mong rằng các vị sẽ dành thời gian, nhanh chóng cải thiện bản thân, không phụ hoàng ân!”

“Vâng, tể tửu đại nhân!”

Mọi người đều rất hào hứng.

Được một vị Tông Sư dạy bảo, đây là cơ hội có cầu cũng chẳng được, tất nhiên là phải quý trọng rồi!

Xử lý xong việc này, Lâm Bắc Phàm rời đi.

Ba ngày chớp mắt đã trôi qua, cuộc so tài Viêm Võ mà muôn dân mong đợi cuối cùng cũng bắt đầu...

Nơi tiến hành so tài là một sân luyện võ rộng lớn đã được dựng lên từ trước.

Để giảm tiếng ồn, tránh cho các yếu tố ở bên ngoài sân thi đấu làm ảnh hưởng đến sự thể hiện của các tuyển thủ tham gia thi đấu của cả hai bên, đồng thời cũng vì sự an toàn của hoàng đế và văn võ bá quan, nên người dân cũng không được vào trong sân luyện võ xem thi đấu.

Nhưng bên trong xảy ra chuyện gì, đều được thông báo ra bên ngoài ngay lập tức, để bách tính nắm bắt.

Mặc dù không được nhìn thấy quá trình tỷ thí ra sao, nhưng trước cửa sân luyện võ vẫn tập trung rất nhiều khán giả, xì xào bàn tán, chờ xem kết quả.

“Hôm nay hẳn là thi văn, các người nói xem ai sẽ là người mở bàn thắng đầu tiên đây?”

“Còn cần phải nói sao, chúng ta có trạng nguyên lang đỗ đầu tam nguyên, được ca ngợi là thần tiên trên trời, người nói xem ai thắng ai thua đây hả?”

“Không sai, ván đầu tiên này, Đại Võ tất thắng!”

Trong sân luyện võ, nữ đế và các quan đã đến từ lâu. Được nữ đế gật đầu, người dẫn chương trình lớn tiếng tuyên bố.

“Cuộc so tài Viêm Võ, chính thức bắt đầu!”

“Đầu tiên là thi văn!”

“Quy định thi văn như sau, dùng hình thức thi tiếp sức!”

“Mỗi ván, hai bên phái ra một người để so tài! Người thắng ở lại, người thua lui ra, cứ tiếp tục như thế! Cho tới khi một bên hoàn toàn thất bại, thì cuộc so tài kết thúc! Trên sân còn lại người của bên nào, thì bên đó là người chiến thắng!”

“Hiện giờ, hai bên có ý kiến gì hay không?”

Phía Đại Viêm, có một người ló đầu tới nhỏ giọng mà nói:

“Điện hạ, bọn họ làm như thế là đang muốn nhằm vào chúng ta đấy! Bọn họ biết chúng ta có nhiều nhân tài, còn bọn họ lại chỉ có một mình Lâm Bắc Phàm, nên mới muốn dùng hắc để đối phó với tất cả mọi người bên phía chúng ta, thật sự có chút kỳ lạ!”

Tam hoàng tử Viêm Tinh Hà phe phẩy cây quạt, khẽ mỉm cười: “Đừng lo, cứ làm theo yêu cầu của bọn họ đi, để xem bọn họ có thể giở trò gian xảo gì nào! Người cuối cùng chiến thắng, chắc chắn sẽ là chúng ta!”

“Điện hạ nói có lý lắm!”

Người của phía Đại Viêm mỉm cười.

“Đại Viêm bọn ta, không có ý kiến gì cả!”

“Đại Võ chúng ta, cũng không có ý kiến gì cả!”

Người dẫn chương trình gật đầu: “Nếu hai bên không có ý kiến gì cả, thì thi văn chính thức bắt đầu!”

“Ván đầu tiên, thi đánh đàn!”

“Mời tuyển thủ của hai bên ra sân!”

Lúc này, ở phía Đại Viêm, có một tài tử dáng vẻ phong lưu phóng khoáng bước ra.

“Tiểu sinh bất tài, có chút thành tựu trên phương diện đánh đàn, nên sẽ đại diện cho Đại Viêm tham gia so tài với các vị! Nhưng trước khi thi đánh đàn, tiểu sinh xin được tự giới thiệu về mình trước! Đại Võ bệ hạ, mong bệ hạ ân chuẩn!”

Nữ đế gật đầu: “Được!”

“Cảm ơn Đại Võ bệ hạ!”

Chương 342: Đòn phủ đầu

Người kia đứng thẳng người, mỉm cười với vẻ đầy tự tin mà nói: “Tiểu sinh Đinh Thiếu Kiệt, sinh ra trong một gia đình cũng được coi là giàu có! Từ lúc sáu tuổi đã bắt đầu đọc sách học chữ, học tứ thư ngũ kinh, thích ngâm thơ và làm câu đối, đặc biệt là hồ cầm! Lúc hai mươi tư tuổi ta tham gia khoa cử, may mắn thi đỗ tiến sĩ, trở thành thám hoa của Đại Viêm...”

Mọi người rất thắc mắc, những điều này ai mà chẳng biết, người cứ đòi nói ra như thế để làm gì cơ chứ?

Chẳng lẽ là muốn lên mặt chắc? Làm lãng phí thời gian của mọi người.

Đúng lúc đó, người kia đổi đề tài: “Nhưng tiểu sinh ta cũng không phải là người Đại Viêm chính gốc! Lúc ta lên tám tuổi, mới theo cha ta chuyển tới sống ở Đại Viêm! Nhờ học hành giỏi giang, nên mới thật sự trở thành người của Đại Viêm!”

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều xôn xao!

Vị thám hoa lang của Đại Viêm này, thì ra lại chẳng phải là người Đại Viêm! Đây thật sự là một thông tin gây sốc!

“Vậy ngươi... vốn là người nước nào vậy?”

Trong lòng nữ đế dâng lên dự cảm không hay.

“Khởi bẩm Đại Võ bệ hạ!”

Đinh Thiếu Kiệt chấp tay, ngẩng đầu lên, mỉm cười một cách giả tạo mà nói: “Tiểu sinh ta đây... vốn là thần dân của bệ hạ

đấy!”

Nữ đế sững sờ ra mặt, như thể bị đánh một gậy rất đau vậy!

Tất cả mọi người lại ồ lên một lần nữa!

“Thảm hoa lang của Đại Viêm, hóa ra lại là người Đại Võ sao!”

“Thế mà giờ lại quay lại đối phó với Đại Võ!”

“Chuyện này, chuyện này...”

Nữ đế tức giận đến nổi ngực phập phồng, trong lòng vô cùng khó hiểu, vừa tiếc nuối lại vừa tức giận, vội hét lớn: “Người đã là thần dân của Đại Võ ta, tại sao lại phản bội Đại Võ, cố gắng hiến cho Đại Viêm cơ chứ?”

“Phản bội sao? Sao có thể nói như thế được!”

Đinh Thiệu Kiệt chớp mắt một cái, nói với vẻ gian trá: “Đại Võ bệ hạ, người có biết, tại sao bọn ta lại phải rời khỏi Đại Võ, tới Đại Viêm hay không?”

“Rốt cuộc là tại sao cơ chứ?”

Nữ đế lại hỏi một lần nữa.

“Bởi vì, bọn ta vì chạy thoát thân nên mới tới Đại Viêm đấy!”

Giọng nói của Đinh Thiệu Kiệt vang dội, còn thoáng có sự thù hận: “Ta vốn sinh ra trong một gia đình giàu có, không phải là rất giàu, nhưng cũng đủ để không phải lo chuyện cơm áo! Vốn tưởng rằng, cả đời này ta có thể không cần phải lo cơm ăn áo mặc nữa! Nếu ta thật sự chuyên tâm đọc sách, nói không chừng còn có thể thi đỗ công danh, đền đáp cho triều đình!”

“Nhưng vị tri huyện mới tới nhậm chức, lại có lòng tham không đáy, dòm ngó của cải nhà ta! Hắn ta nghĩ kế, chiếm đoạt ruộng đất và gia nghiệp của nhà ta! Bọn ta đã nhẫn nhịn hết lần này tới lần khác, nhưng không ngờ hắn ta lại chẳng biết thế nào là đủ! Để đề phòng chuyện này bị lộ ra bên ngoài, hắn ta còn muốn giết chết bọn ta, cũng may là bọn ta đã sớm biết được chuyện này!”

Đinh Thiệu Kiệt ngẩng đầu lên, lớn tiếng mà chất vấn: “Nếu cứ tiếp tục ở lại Đại Võ, một nhà ba người bọn ta đều không giữ nổi cái mạng này! Xin hỏi Đại Võ bệ hạ, đổi lại là người,

thì người phải lựa chọn như thế nào đây? Người phải lựa chọn như thế nào đây hả?”

Lời nói của hắn ta làm mọi người sực tỉnh! Toàn bộ sân thi đấu lặng ngắt như tờ!

Nữ đế há hốc miệng, sau đó thở dài với vẻ bất đắc dĩ. Sự thù hận đối với đám tham quan ô lại càng thêm sâu sắc!

Chính bọn họ, đã ép một nhân tài tốt đẹp vốn có thể cống hiến cho triều đình phải bỏ đi!

Nữ đế hỏi một cách nghiêm túc: “Trẫm hiểu được nỗi khổ trong lòng người! Tên tham quan hãm hại người là ai, trẫm sẽ cho người điều tra! Nếu chuyện này là sự thật, ta sẽ nghiêm trị không tha!”

“Đa tạ Đại Võ bệ hạ!”

Đinh Thiệu Kiệt chấp tay mà nói: “Nhưng những chuyện này đều là quá khứ rồi, tiểu sinh không còn để bụng chuyện này nữa! Nếu không nhờ có hắn ta, thì ta cũng chẳng có được tiền đồ sáng lạn như bây giờ! Càng không được bệ hạ coi trọng, cho ta có cơ hội thể hiện hoài bão của bản thân!”

Người kia càng nói càng không thềm đề ý nữa, khiến nữ đế càng bị đả kích nặng nề hơn. Bởi vì người ta thật sự không cần Đại Võ nữa.

“Hơn nữa, tham quan ở Đại Võ nhiều như thế, bệ hạ có giết được hết hay không?”

Đinh Thiệu Kiệt cười đắc ý, nói: “Tham quan ngày càng nhiều, cũng ngày càng có lợi cho Đại Viêm chúng ta! Đại Võ bệ hạ, người nói có phải không nào?”

Các quan đồng loạt quát lớn: “Xằng bậy! Không được vô lễ với bệ hạ!”

Nữ đế xua tay với vẻ bất lực: “Bỏ đi, cứ kệ hắn ta, Đại Võ ta phải có lòng độ lượng! Bắt đầu so tài đi!”

Lúc này, có ai mà không biết đối phương đang đánh vào khí thế của Đại Võ cơ chứ! Hơn nữa bọn họ đã thành công rồi, tinh thần của người Đại Võ đã sứt giảm nghiêm trọng rồi.

Đám người đại diện cho Đại Viêm hoàng triều, thấy cảnh này đều mỉm cười với vẻ đắc ý. Không thể không thừa nhận, chiêu này quá tuyệt diệu!

Tinh vi! Chuẩn xác! Tàn nhẫn!

Vốn dĩ là người dân của Đại Võ các ngươi, kết quả lại bị tham quan của các ngươi, ép bức bước vào doanh trại của quân địch, bây giờ còn quay lại đối phó với chính các ngươi, như vậy chẳng phải chứng tỏ Đại Võ các ngươi không tốt hay sao?

Nhân tài của Đại Võ các ngươi, có tư cách gì mà so tài với Đại Viêm chúng ta cơ chứ?

Đồng thời, cũng đang nói với các nhân tài của Đại Võ các ngươi rằng, một triều đình mục nát không thể chịu nổi như thế, có đáng để các ngươi cống hiến hay không?

Khiến các ngươi rơi vào mỗi nghi hoặc của chính mình, trong đầu trống rỗng!

Chương 343: Ta có hồ đồ mới tới Đại Viêm

Đinh Thiệu Kiệt vô cùng đắc ý mà nhìn sĩ khí của đám thanh niên đại diện cho Đại Võ suy giảm, thậm chí khen ngợi chủ ý của chính mình!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đứng dậy, chấp tay rồi nói: “Bệ hạ, vừa rồi sau khi nghe Đinh thám hoa đại diện cho Đại Viêm nói xong, trong lòng thần rất xúc động, vô cùng cảm khái, cũng có đôi lời muốn nói, mong bệ hạ ân chuẩn!”

Nữ đế khẽ chớp mắt một cái, không biết hắn lại định làm trò gì nữa đây. Nhưng xuất phát từ sự tin tưởng đối với hắn, nàng cười nói: “Ái khanh, có lời gì, thì cứ nói thẳng ra đi!”

“Tạ bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu nhìn lên, nhìn văn võ cả triều một lượt, rồi than thở: “Thật ra thần, cũng không phải là người của Đại Võ!”

“Hả!”

Tất cả mọi người ở đây đều xôn xao.

Vị trạng nguyên lang đỗ đầu tam nguyên của Đại Võ, tể tửu của Quốc Tử Giám, lại không phải là người Đại Võ sao?

Nữ đế hơi ngạc nhiên, nhưng nhớ tới lai lịch của của hắn, nàng lại hiểu ra đôi điều.

Sau khi Lâm Bắc Phàm trở thành trạng nguyên, nàng đã từng phái người bí mật đi điều tra thân phận và lai lịch của Lâm Bắc Phàm.

Nhưng chỉ điều tra được chuyện từ ba năm trước đến nay, những chuyện trước đó nữa thì không điều tra được gì cả, cứ như thể hắn đột nhiên xuất hiện vậy.

Bây giờ hắn lại lên tiếng nói như vậy, điều này khiến nữ đế rất tò mò.

“Ái khanh, vậy ngươi vốn là người của nước nào thế?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Thần là người ở vùng núi hoang vắng, không phải là người của nước nào cả! Khi ấy, nơi mà ta sống nằm ở biên giới giữa hai nước Đại Viêm và Đại Võ, muốn tới Đại Viêm thì rất gần! Nhưng để thể hiện tài năng của bản thân, để tạo phúc cho muôn dân, ta chọn đến Đại Võ!”

Tam hoàng tử của Đại Viêm không nhịn được: “Lâm tể tửu, nếu ngươi muốn thể hiện tài năng của bản thân, tại sao lại không đến Đại Viêm bọn ta cơ chứ?”

“Đến Đại Viêm các ngươi, thì có gì tốt nào?”

Lâm Bắc Phàm hỏi ngược lại.

Tam hoàng tử dang tay ra, nói một cách rất khí phách như sau: “Đại Viêm ta chính trị thanh liêm, mưu cầu người tài, như biển lớn được muôn sông đổ về! Phàm là người có học vấn, đều được trọng dụng! Lâm tể tửu, với học vấn của ngươi, đến Đại Viêm ta, chuyện thăng quan tiến tước chỉ trong tầm tay!”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Tam hoàng tử, ngươi nói đùa rồi!”

“Ta nói đùa sao?”

Tam hoàng tử bối rối.

“Đúng vậy! Ngươi xem những vị tài tử này đi!”

Lâm Bắc Phàm chỉ vào nhóm tài tử đại diện cho đất nước đang đứng bên cạnh tam hoàng tử, nói: “Bọn họ đều xuất thân là một tiến sĩ như bản quan, từ đó đến nay đã hơn nửa năm rồi! Bản quan, hiện giờ đã là tể tử Quốc Tử Giám của Đại Võ, nếu được thăng thêm một cấp nữa, thì sẽ trở thành quan viên chính tứ phẩm! Ngươi nhìn lại bọn họ mà xem, bây giờ bọn họ đang làm quan gì thế?”

Tam hoàng tử Viêm Tinh Hà há miệng: “Hả, chuyện này...”

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại nhìn Đinh Thiệu Kiệt, nói với phong thái oai phong của một vị quan trấn áp hắn ta: “Đinh Thiệu Kiệt, ngươi là thám hoa lang của Đại Viêm! Bản quan hỏi ngươi, hiện giờ ngươi đang là quan mấy phẩm, có chức vụ ra sao?”

Đinh Thiệu Kiệt chậm chạp đáp: “Hiện giờ ta đang là biên tu của Hàn Lâm Viện, làm quan chính thất phẩm!”

“Làm quan hơn nửa năm nay, ngươi đã cống hiến được gì cho Đại Viêm?”

Lâm Bắc Phàm lại chất vấn một lần nữa.

Đinh Thiệu Kiệt lại được phen lú lười: “Chuyện này... cũng không cống hiến được gì cả!”

Hắn ta làm biên tu ở Hàn Lâm Viện, nói trắng ra chỉ là biên soạn vài cuốn sách, soạn thảo vài tài liệu, cũng giống như làm việc bàn giấy mà thôi.

Hắn cũng không nghĩ ra được, làm công việc này thì có thể cống hiến được thế nào? Cho dù có thật, thì chút cống hiến ấy cũng chẳng đáng nhắc tới.

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn sang một người khác: “Đường Dung, ngươi là trạng nguyên lang của Đại Viêm! Hiện giờ ngươi đang làm quan mấy phẩm, nhậm chức gì vậy?”

Trạng nguyên lang Đường Dung nói với vẻ hơi xấu hổ: “Hiện giờ ta đang là quan lục phẩm, làm tu soạn ở Hàn Lâm Viện!”

Chức quan này, thật ra cũng gần giống với Đinh Thiệu Kiệt, việc mà hắn ta làm thật ra đều là mấy chuyện lật vật, hơi giống với thư ký trong văn phòng.

“Trong hơn nửa năm nay, người đã cống hiến được gì cho Đại Viêm?”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi, Đường Dung càng xấu hổ hơn: “Cũng không cống hiến được gì, hổ thẹn!”

Lâm Bắc Phàm nhìn tới người thứ ba: “Lưu Hải, người là bảng nhãn của Đại Viêm...”

Cứ như thế, Lâm Bắc Phàm cứ hỏi hết từng người một.

Người nào bị Lâm Bắc Phàm hỏi tới, đều ngượng ngịu đến không thể chịu nổi, chỉ hận không thể tìm một cái hang mà chui vào.

Bởi vì, bọn họ đều là tiến sĩ năm nay, tuổi của Lâm Bắc Phàm còn nhỏ hơn bọn họ, nhưng hắn đã có địa vị cao, có tiếng nói trên triều đình, có thể quản lý đất nước, thể hiện tài năng đời này.

Hắn còn lập được rất nhiều công lao và cống hiến, vang danh thiên hạ, khiến cho người khác vừa ghen tị lại vừa ngưỡng mộ. Còn bọn họ thì ai nấy vẫn chỉ là quan nhỏ, chỉ là nhân vật tiêu tốt ở Hàn Lâm Viện, làm vài việc lật vật!

Chẳng hề tạo nên được chút thành tựu nào cả, cũng chẳng thể thực hiện được những hoài bão ấp ủ trong lòng! Sự chênh lệch này quá to lớn, càng nghĩ lại càng xấu hổ và hoảng hốt!

Lâm Bắc Phàm ngẩng cao đầu, ưỡn thẳng ngực: “Tam hoàng tử Đại Viêm, đây chính là đáp án của bản quan!”

“Bọn họ và bản quan đều có xuất phát điểm là tiến sĩ, nhưng hơn nửa năm qua, chức quan chưa từng được thăng thêm cấp nào, năng lực và tài hoa cũng chẳng có chỗ mà thể hiện, cứ lặng lẽ như thế, gần như đã bị người khác lãng quên rồi!”

“Còn bản quan ở Đại Võ, lại không ngừng thăng quan tiến tước, từ một viên quan lục phẩm nho nhỏ, trở thành quan chính tứ phẩm như bây giờ, làm tể tửu của Quốc Tử Giám! Ta còn được lên triều, phân ưu cho bệ hạ, mưu tính vì phúc lợi của người dân!”

“Hơn nữa, nhờ ân sủng của bệ hạ, ta còn được hưởng vinh hoa phú quý bất tận!”

Lâm Bắc Phàm cười lạnh một tiếng: “Cho nên, ta có hồ đồ mới tới Đại Viêm!”

Chương 344: Miệng lưỡi sắc bén

“Ha ha! Lâm tể tử, nói có lý lắm!”

Nữ đế và văn võ bá quan đều cười to đầy sảng khoái.

Tam hoàng tử của Đại Viêm và những người đại diện khác, đều bị phản bác đến nỗi á khẩu không thể trả lời được. Bọn họ muốn lên tiếng ngụy biện, nhưng lại nhận ra rằng đây là sự thật, không thể ngụy biện nổi.

Khí thế vừa vất vả dựng lên được, lại bị đánh vỡ!

Tam hoàng tử hơi thẹn quá hóa giận: “Lâm tể tử, cho dù ngươi có ăn nói ngon ngọt, ngụy biện như thế nào đi chăng nữa, thì chuyện tham quan của Đại Võ cũng là sự thật không thể chối cãi! Trong bối cảnh như thế, thì làm sao mà nhân tài có thể được trọng dụng cho được? Không bị chèn ép đã là may lắm rồi!”

“Bản quan cũng không phủ nhận, ở Đại Võ thực sự đang tồn tại mấy vấn đề thế này thế kia! Nhưng chính vì Đại Võ còn tồn tại những vấn đề này, nên mới càng cần phải có những người có học vấn như bọn ta! Phải giải quyết được những vấn đề này, mới có thể chứng minh được năng lực của bọn ta! Nếu không, không giải quyết được vấn đề nào cả, thì cần mấy kẻ đọc sách như bọn ta để làm gì cơ chứ?”

Lâm Bắc Phàm chỉ vào mấy người đọc sách đại diện cho Đại Viêm, nói với vẻ chế giễu: “Chẳng lẽ cứ giống như các vị đây, tài hoa cả đời bị ném vào một xó, cả đời chỉ có thể ngâm thơ đối chữ, học đòi văn vẻ hay sao?”

Mấy người tam hoàng tử ngượng nghịu không thể chịu nổi.

“Ha ha!”

Văn võ bá quan lại cười lớn một lần nữa.

Nữ đế cũng không nhịn được mà lắc đầu mỉm cười, năng lực ngụy biện của cái tên này thật sự quá giỏi rồi!

Mặc dù hấn nguy biện, nhưng lời hấn nói rất có lý! Có vấn đề, thì mới cần có người đọc sách chứ!

Phải giải quyết được vấn đề mới có thể chứng minh được năng lực của người đọc sách! Nếu không có vấn đề gì, thì cần gì phải có người đọc sách?

Chẳng lẽ dùng bọn họ để học đòi văn vẻ, ngâm thơ đối chữ chắc?

Trực tiếp phê phán khiến tam hoàng tử Đại Viêm không nói gì được!

“Cho nên, hãy nghe lời khuyên của bản quan đi, ở Đại Viêm không có tiền đồ gì đâu, chi bằng hãy đến Đại Võ!”

Lâm Bắc Phàm cười híp mắt mà đưa ra lời mời: “Chỉ có ở đây, mới là sân khấu lớn để các ngươi thể hiện tài năng của mình! Bệ hạ của chúng ta, luôn cầu hiền tài, nâng đỡ người tài! Chỉ cần ngươi có năng lực, chắc chắn sẽ được trọng dụng! Đừng thấy chỗ bọn ta tham quan hoành hành, chỉ cần ngươi có năng lực, thì có thể thay thế bọn họ!”

Hấn lắc đầu quầy quậy: “Không giống với Đại Viêm, quá nhiều người tài! Cho dù ngươi có năng lực, thì cũng sẽ bị phân biệt đối xử, phải được đề bạt mới có thể từng bước thăng tiến, không nhìn thấy điểm cuối cùng! Chỉ sợ là đến khi về già, cũng chỉ là một viên quan ngũ phẩm, lục phẩm tép riu! Muốn lên được chức vị như ta hiện giờ, càng không biết phải đợi đến bao giờ, nói không chừng cả đời này cũng chẳng thể chờ được ấy chứ!”

“Tất nhiên là, nếu ngươi sợ chết, thì tốt nhất đừng có đến đây! Chỗ bọn ta hoan nghênh những người đọc sách có dũng khí, chứ không không phải cái loại người đọc sách chỉ thích e dè trong vòng an toàn, cả đời chỉ biết làm văn làm thơ, chỉ biết nói miệng!”

“Ngươi!”

Đám tài tử của Đại Viêm vô cùng tức giận. Lời hấn nói còn ản giấu sự châm chọc nữa chứ!

Nhưng nghĩ thật kỹ lại, thì chưa chắc đã không có lý!

Bọn họ có học vấn đầy mình, nhưng lại chẳng thể được trọng dụng ở Đại Viêm! Chủ yếu là vì, người tài ở bên đó thật sự quá nhiều!

Người vừa có học vấn vừa có gia thế lại càng nhiều hơn, hiện tượng phân biệt đối xử vô cùng nghiêm trọng. Bọn họ muốn thực hiện hoài bão của bản thân, thì còn phải chờ đến tận bao giờ nữa đây?

Đời người có được bao nhiêu nào?

Chẳng lẽ vẫn phải lãng phí thời gian hay sao? Tại sao không thử đến Đại Võ xem sao?

Đại Võ có vấn đề, mới có cơ hội để bọn họ thể hiện!

Nhìn Lâm Bắc Phàm có xuất thân giống bọn họ, được nữ đế trọng dụng, bây giờ đã trở thành quan chính tứ phẩm, là quan lớn trong triều rồi!

Nếu nói bọn họ không ao ước, chắc chắn là nói dối!

Tài năng của bọn họ không hề thua kém gì hần, tại sao không thể thử một lần xem sao? Nói không chừng còn được thăng chức nhanh chóng ấy chứ!

Tam hoàng tử thấy vậy thì âm thầm mắng hỏng rồi, tức đến nỗi muốn võ cả răng! Hần ta trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, tên khốn này thật sự quá đáng ghét!

Dám dụ dỗ người của ta, ngay trước mặt ta!

Điều quan trọng nhất là, lời hần nói nghe còn rất có lý, có vài kẻ đã động lòng mất rồi!

Lúc này, nữ đế mỉm cười mà nói: “Các tài tử của Đại Viêm, mặc dù Lâm ái khanh nói có hơi nặng lời, nhưng cũng đâu phải không có lý! Chỉ có Đại Võ, mới là sân khấu của người đọc sách, mới là nơi để người đọc sách thể hiện tài hoa! Trẫm luôn tìm kiếm người tài, chỉ cần người có tài, không cần biết là người của nước nào, miễn người đồng ý cống hiến cho triều đình, chắc chắn trẫm sẽ trọng dụng!”

“Cả các ngươi nữa!”

Nữ đế quay sang nhìn về phía các tuyển thủ tham gia dự thi của Đại Võ, động viên: “Cứ thể hiện tài năng của mình cho

trầm xem! Nếu các ngươi có năng lực, nhất định trầm sẽ ban thưởng hậu hĩnh! Việc thăng quan tiến chức, ngay trong tầm tay thôi!”

“Cảm ơn bệ hạ!”

Mấy tài tử trẻ tuổi của Đại Võ mừng rỡ như điên. Bọn họ ngẩng cao đầu, ưỡn thẳng ngực, làm nóng người, vô cùng tự tin!

Như vậy, tinh thần của Đại Võ được cổ vũ thật phần khởi, còn hào hứng hơn cả vừa rồi! So với bọn họ, tinh thần của phía Đại Viêm, đã suy yếu vài phần!

Chương 345: Cao Sơn Lưu Thủy

Mọi người cũng đang lo lắng về những gì Lâm Bắc Phàm nói, hơi mất tập trung khỏi việc so tài.

Tam hoàng tử Viêm Tinh Hà hơi hốt hoảng: “Đại Võ bệ hạ, không còn sớm nữa, không phải bây giờ có thể bắt đầu tỷ thí được rồi sao?”

“Đúng là nên bắt đầu rồi!”

Nữ đế mỉm cười gật đầu, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Vừa rồi, Đại Viêm lấy ví dụ chuyện quan viên của Đại Võ hãm hại nhân tài, Đại Võ không giữ nổi nhân tài, để đả kích khí thế của Đại Võ.

Lâm Bắc Phàm phản công lại, lấy ví dụ Võ mới là nơi mà nhân tài nên tới, chỉ có Đại Võ mới có thể trọng dụng nhân tài để đả kích lại khí thế của đối phương, trực tiếp phá hỏng đáng vẻ hung hăng ngạo mạn của đối phương, còn dựng nên được khí thế cho bên mình, làm lòng người phấn chấn!

Không hổ là ái khanh tốt của trầm, lúc quan trọng luôn là người cống hiến nhiều nhất! Yêu tên khốn nhà ngươi muốn chết!

“Được rồi! Tiếp tục thi văn!”

Nữ đế nói với tâm trạng vui vẻ.

Người đại diện của Đại Viêm, Đinh Thiếu Kiệt tâm trạng rất khó chịu, khí thế mà hấn ta khó khăn lắm mới dựng lên được, lại bị Lâm Bắc Phàm kéo xuống!

Trong lòng hấn ta rất không cam tâm, quyết định tiếp tục làm khó Lâm Bắc Phàm.

Hấn ta chấp tay mà cười nói: “Lâm tể tửu, ván thi đánh đàn đầu tiên này, hai chúng ta bắt đầu trước, được chứ?”

Mời Lâm Bắc Phàm ra trận trước, như vậy hấn ta sẽ có cơ hội đánh bại Lâm Bắc Phàm. Cầm nghệ của Lâm Bắc Phàm ra sao, hấn ta không biết.

Nhưng thân phận của Lâm Bắc Phàm rất đặc biệt, nếu hấn bị thua, nhất định sẽ khiến cho tinh thần của Đại Võ bị áp chế mạnh mẽ.

Lâm Bắc Phàm chớp mắt một cái: “Ngươi chắc chắn muốn ta thi đầu tiên chứ?”

“Tất nhiên rồi! Ta đã sớm nghe nói, Lâm tể tửu học rộng tài cao, rất giỏi văn chương, là trạng nguyên trăm năm khó gặp! Chắc là, ở phương diện đánh đàn, ngươi cũng rất giỏi giang! Cho nên, tiểu sinh háo hức muốn được học hỏi một phen, kính mong tể tửu hãy cho ta cơ hội này! Tiểu sinh tin rằng, chư vị ở đây đều rất muốn nghe tiếng đàn của Lâm tể tửu!”

Lời nói của Đinh Thiếu Kiệt tràn ngập vẻ khách sáo và nịnh bợ, tung Lâm Bắc Phàm lên thật cao, để hấn phải bước lên sân khấu.

Nếu Lâm Bắc Phàm chịu lên sân khấu, hấn ta sẽ có cơ hội dùng cầm nghệ của chính mình để chiến thắng đối phương, đánh tan sĩ khí của Đại Võ.

Còn nếu Lâm Bắc Phàm không chịu lên sân khấu, thì tức là hấn sợ rồi. Chưa thi đấu mà đã hoảng sợ, như vậy cũng có thể đã kích tinh thần của Đại Võ.

Không thể không thừa nhận rằng, chỉ một cuộc thi nho nhỏ, mà cũng đầy rẫy những trò lừa gạt, đấu đá lẫn nhau, khiến cho người ta khó mà đề phòng nổi. Nữ đế và các quan đều nhìn về phía Lâm Bắc Phàm với vẻ lo lắng.

Lâm Bắc Phàm gật đầu với vẻ bình tĩnh: “Cũng được thôi! Ván này, bản quan sẽ lên trước!”

Đinh Thiệu Kiệt mỉm cười rất vui vẻ và đắc ý: “Cảm ơn Lâm tế tửu đã đồng ý!”

Sau đó, dưới sự quan sát kỹ lưỡng của mọi người, Đinh Thiệu Kiệt bước vào giữa sân thi đấu.

“Sau đây, ta sẽ gảy một khúc [Cao Sơn Lưu Thủy] cho mọi người bên dưới nghe trước, mời các vị đánh giá!”

Nói rồi hắn ta quỳ xuống, hai bàn tay lẳng lẳng đề lên dây cổ cầm.

Sau khi nhắm mắt mười mấy giây, đợi khi tâm trạng của hắn ta bình tĩnh trở lại, hắn ta bắt đầu biểu diễn khúc nhạc [Cao Sơn Lưu Thủy] hiện đang được lưu truyền rộng rãi.

Lập tức, tiếng đàn du dương thông thả, thanh nhã thanh tân vang lên, vang vọng khắp cả sân.

Trong tiếng đàn, dường như mọi người nhìn thấy được một ngọn núi xanh ngát cao cao ở nơi rừng rậm xa xôi, trên núi xanh có dòng suối đang chảy, uống lượn quanh co mà xuôi dòng chảy xuống, luôn vào núi đá, tạo thành tiếng róc rách rất dễ nghe.

Nước suối trong veo có thể nhìn thấy đáy, có thể nhìn thấy cả rêu xanh, thậm chí còn có cá đang bơi.

Bên cạnh dòng suối có những viên đá hình thù kỳ lạ, có rừng rậm xanh tốt, còn có cả tiếng kêu của côn trùng, tiếng chim muông đang hót.

Dường như còn nhìn thấy có hai người, đang đánh đàn bên dưới núi cao suối chảy, dáng vẻ như thần tiên và con người hợp nhất, yên tĩnh và bình yên như pho tượng!

Tâm trạng của mọi người trở nên yên ả.

Ở phía nhóm người đại diện cho Đại Viêm.

Trạng nguyên lang Đường Dung nhỏ giọng mà nói: “Mới mấy ngày không gặp, mà đã phải nhìn hắn ta với ánh mắt khác xưa! Cảm nghệ của Thiệu Kiệt càng lúc càng tiến bộ, không chỉ tài

nghệ đạt tới đỉnh cao, mà còn có thể cài cắm tâm tư và phong cảnh vào tiếng đàn, thật kỳ diệu!”

“Đúng vậy, thiên phú của Thiếu Kiệt ở phương diện này thật sự xuất chúng, nhất định tương lai sẽ trở thành một bậc thầy cầm nghệ!”

Lúc này, tam hoàng tử Đại Viêm suyt một tiếng, nhỏ giọng mà nói: “Đừng nói nữa, điệu nhạc hay khó gặp, chúng ta hãy yên lặng mà thưởng thức!”

Mọi người gật đầu, có người còn nhắm hai mắt lại, rung đùi mà đắc ý. Tiếng đàn du dương, truyền ra bên ngoài sân thi đấu.

“Đây là tiếng đàn đây, cuộc thi văn bắt đầu rồi!”

“Người nào đang đánh khúc [Cao Sơn Lưu Thủy] thế, thật sự quá hay! Phong cảnh được gửi gắm trong tiếng đàn, dường như ta nhìn thấy một bức tranh núi cao suối chảy vậy, đẹp quá!”

“Đây là phiên bản [Cao Sơn Lưu Thủy] hay nhất mà ta từng nghe đây, dư âm còn vọng vọng bên tai những ba ngày, dư vị lưu lại đến tận cùng!”

“Với thân khúc này, chắc chắn sẽ chiến thắng! Vị tài tử nào đang đàn thế?”

“Hẳn là Lưu Phong của Đại Võ ta rồi, hẳn ta có sở trường đánh đàn!”

“Ta cũng nghĩ là Lưu Phong, vị tài tử này là người đánh đàn giỏi nhất hiện nay, nghe nói có thể dùng tiếng đàn để ru ngủ đây!”

“Ha ha! Xem ra ván này, chúng ta thắng chắc rồi!”

Người dân Đại Võ, trở nên hào hứng.

Lúc này, có một binh sĩ chạy ra, lớn giọng mà nói: “Ván thi văn đầu tiên so cầm nghệ, Đại Viêm hoàng triều phái thám hoa Đinh Thiếu Kiệt ra trận, hiện giờ đang biểu diễn cầm khúc nổi tiếng [Cao Sơn Lưu Thủy]!”

Chương 346: Thần khúc

Tất cả mọi người lập tức lặng ngắt như tờ!

Trong lòng ai nấy đều dấy lên nỗi lo lắng.

Khoảng nửa nén hương sau, cuối cùng thì tiếng đàn cũng dừng lại, mọi người bừng tỉnh từ trong tiếng đàn du dương, trong lòng có chút tiếc nuối, khúc đàn này ngắn quá, không được thưởng thức thêm rồi.

“Một khúc [Cao Sơn Lưu Thủy] thật là hay!”

Nữ đế lớn tiếng khen ngợi: “Mặc dù cầm khúc này được lưu truyền rất rộng rãi, nhưng lại được người biểu diễn thành một cảnh giới mới, đàn rất hay!”

“Đa tạ Đại Võ bệ hạ khen ngợi, tiểu sinh không dám nhận!”

Đinh Thiệu Kiệt khẽ mỉm cười, nhưng khó mà giấu được vẻ ngạo mạn trên gương mặt.

Khúc [Cao Sơn Lưu Thủy] này, đã được hắc ta đàn khoảng nghìn lần rồi! Không chỉ đạt tới đỉnh cao ở phương diện kỹ thuật!

Hơn nữa còn có thể dung hợp tâm tư tình cảm với tiếng đàn, dung hợp phong cảnh vào tiếng đàn, có gọi là thất truyền cũng không hề quá đáng!

Hắc ta không tin, kẻ khác có thể đàn hay hơn hắc ta! Có thể nói, hắc ta đã nắm chắc bàn thắng, ha ha!

“Lâm tể tử, xin mời! Đến lượt ngươi rồi đây!” Đinh Thiệu Kiệt vừa che giấu nụ cười vừa nói.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Thật sự đàn không tệ! Nhưng chỉ với khúc đàn này, mà ngươi cũng xưng xưng là đại gia sao?”

Đinh Thiệu Kiệt hơi nhú mày, trong lòng hơi bất mãn.

Ở lĩnh vực nghệ thuật, trình độ kỹ thuật được chia thành ba trình độ là danh gia, đại gia và đại sư.

Danh gia, tức là tài nghệ ở một môn nghệ thuật nào đó đạt tới trình độ được mọi người tán thưởng, sẽ được coi là danh gia.

Đại gia, tức là sau nhiều năm luyện tập một môn nghệ thuật nào đó, đạt đến trình độ đỉnh cao, thì được coi là đại gia.

Đại sư, tức là đạt tới trình độ dùng kỹ thuật tạo ra nghệ thuật, là nhân vật giỏi giang có thể khai tông lập phái.

Hắn ta cảm thấy, với màn thể hiện vừa rồi của hắn ta, có xưng là đại sư cũng chẳng hề quá đáng. Nhưng người ta lại chỉ gọi hắn ta là “đại gia”, rõ ràng là mạnh miệng lại hẹp hòi, không muốn công nhận thì có.

“Lâm tế tửu, mời người! Để tiểu sinh xem xem, trình độ cầm nghệ của người đạt tới cảnh giới nào!”

Đinh Thiệu Kiệt nói bằng giọng hơi châm chọc.

Lâm Bắc Phàm không trả lời, hắn bước từng bước lên sân thi đấu. Ánh mắt của mọi người cũng dần dần lo lắng theo.

Đây là ván đầu tiên Đại Võ ra sân, Lâm tế tửu là người đại diện cho cả linh hồn của Đại Võ. Nếu ván này mà thua, thì sự đả kích đối với Đại Võ quá to lớn. Bây giờ xem ra, khả năng thua rất lớn.

Phía Đại Viêm, tam hoàng tử Viêm Tinh Hà xòe chiếc quạt giấy ra, mỉm cười đầy đắc ý: “Lâm Bắc Phàm thua chắc rồi! Cầm nghệ của Thiệu Kiệt đã đạt tới trình độ đỉnh cao, xuất thần nhập hóa, cho dù Lâm Bắc Phàm đàn hay như thế nào đi chăng nữa, thì cùng lắm cũng chỉ ngang tài ngang sức mà thôi! Hơn nữa, Thiệu Kiệt đã lớn tiếng dọa người, bản cung không tin tâm lý của Lâm Bắc Phàm không bị ảnh hưởng! Một khi đã bị ảnh hưởng, thì chắc chắn sẽ phải thua, chẳng còn gì phải nghi ngờ!”

“Điện hạ nói có lý lắm!”

Phía Đại Viêm, bắt đầu bật cười ha hả, như thể đã nắm chắc phần thắng vậy.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đã tới trước cây cổ cầm, sắc mặt hắn rất thần nhiên mà nói: “Sau đây, ta sẽ gảy một khúc [Thương Hải Nhất Thanh Tiểu]! Đây là khúc đàn do ta tự sáng tác ra, mời các vị thưởng thức!”

Sau khi giới thiệu xong xuôi, hắn ngồi xuống, đặt hai tay trên dây đàn. Hắn không cần chuẩn bị gì cả, cứ thế trực tiếp biểu diễn.

Mới gảy được mấy tiếng đàn, mọi người đã cảm thấy run rẩy, như thể bị một luồng sức mạnh không tên cuốn lấy linh hồn trong người vậy.

Còn chưa kịp phản ứng lại thì đã có một luồng khí tức hào hùng tráng lệ, áp đảo như mây trời, cuộn tới như cơn sóng mãnh liệt ngoài biển khơi!

Hết đợt này đến đợt khác như thủy triều lên xuống, trời cao biển rộng, chí khí ngút trời! Mọi người cứ như thể bị cuốn vào trong sóng biển, theo cơn sóng biển mà cuộn cuộn!

Mà lại như thể đã rời khỏi biển sóng, đứng bên trên lớp tảng đá cao cao, quay lưng lại với mặt trời đỏ hồng, nhìn thấy thủy triều lên xuống, nhìn thấy ánh nắng hoàng hôn, nhìn thấy gió thổi mây vùn, nhìn thấy dòng nước va vào hai bên bờ, trong lòng tràn ngập chí khí hào hùng, hoài bão mở rộng bao la!

Đồng thời, giữa đất trời chỉ có duy nhất một người, không khỏi sinh ra cảm giác bao la và tịch mịch!

Các loại chuyện xưa trong quá khứ và hồng trần thế tục như thể đã bị sóng biển xóa sạch, chỉ còn lại một vạt nắng chiều, và một tiếng cười lớn!

Người trẻ tuổi nghe khúc đàn này trong lòng dào dạt hào khí, chỉ hận không thể rút kiếm xông vào giang hồ, cầm bút bước vào triều đình.

Người lớn tuổi nghe khúc đàn này, lại lẫn chĩ rơi lệ.

Các loại hồi ức, cứ như làn khói thoang thoảng, bị sóng cát xóa tan.

“Chuyện này, chuyện này... đây là khúc đàn gì vậy? Hào hùng như thế, lại cảm động như thế?”

Còn phía người đại diện của Đại Viêm, lúc này đều đã khiếp sợ mà nhìn Lâm Bắc Phàm gảy đàn. Tam hoàng tử của Đại Viêm hốt hoảng mà nói: “Không ngờ hẳn lại có thể đàn ra thần khúc như vậy ư?”

Chương 347: Tiếng hát động giang sơn

Đinh Thiệu Kiệt không thể tin nổi tất cả những chuyện này, lắc đầu quầy quậy: “Không thể nào! Không thể nào như vậy được!”

Cùng lúc ấy, khúc đàn này cũng vọng ra bên ngoài.

Người dân nghe xong, cả người run rẩy, hào khí trong lòng dâng lên, không nhanh cũng không chậm.

“Đây là khúc nhạc gì vậy, tại sao ta chưa từng nghe vậy?”

“Đây là một khúc đàn mới đây!”

“Hơn nữa, không giống với cảm khúc đầy bi thương trước đó! Khúc nhạc này tràn ngập khí thế hào hùng, chí khí ngút trời, đây là một khúc nhạc dành cho anh hùng! Thật êm tai!”

“Đúng vậy, nghe thật thú vị! Lão phu thấy được nước sông cuộn cuộn, tuôn trào vào biển trong khúc nhạc này đây!”

“Lão phu thấy được giang hồ, đây chẳng phải chính là dáng vẻ của giang hồ hay sao?”

“Đây mới là khúc nhạc mà nam nhân nên nghe, mang theo hơi thở hào hùng, lão phu thật muốn hét lớn một tiếng!”

“Đừng có hò hét lung tung, nghe cho kỹ đi!”

Trong nửa nén hương, màn biểu diễn của Lâm Bắc Phàm kết thúc. Mỗi một lúc sau, mọi người mới hồi phục tinh thần. Nữ đế hỏi: “Ái khanh, hết rồi sao?”

Lâm Bắc Phàm: “Hết rồi!”

Nữ đế vẫn chưa đã ghiền, nói với giọng tràn ngập tiếc nuối: “Nhanh như thế mà đã hết rồi sao!”

Lâm Bắc Phàm: “Bệ hạ, đã qua nửa nén hương rồi mà!”

“Mặc dù đã qua nửa nén hương, nhưng nghe xong rồi vẫn muốn nghe tiếp! Khúc nhạc này, không giống những cảm khúc xưa giờ, những cảm khúc bình thường đều có vẻ buồn bã nhẹ nhàng, không được phóng khoáng cho lắm! Còn khúc đàn này lại khiến người ta cảm thấy mới mẻ, mạnh mẽ hào hùng, vô cùng bao la, tràn ngập khí thế hào hiệp, là khúc nhạc của anh hùng, là khúc nhạc của đại trượng phu! Không hổ danh Thương Hải Nhất Thanh Tiêu!”

Nữ đế khen ngợi.

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Đa tạ bệ hạ đã khích lệ!”

“Nhưng mà, ta luôn cảm thấy còn thiếu chút gì đó!”

“Thiếu lời nhạc!”

Lâm Bắc Phàm cười nói.

Ánh mắt nữ đế sáng lên, vội nói: “Đúng vậy! Đúng là thiếu lời nhạc! Vì đây là cầm khúc, nên số người biết đàn khúc nhạc này sẽ không nhiều! Nhưng có lời nhạc rồi thì không còn như vậy nữa, mọi người đều có thể hát theo, thể hiện tâm tư! Đặc biệt là khi các đại anh hùng, đại hào kiệt hát lên, mới có thể thể hiện được khí độ phóng khoáng của họ!”

“Bệ hạ nói rất có lý!”

Vị đại tướng quân ngồi bên cạnh cười nói: “Thật ra, vừa rồi lão thần đã muốn hát theo rồi! Nhưng chỉ có nhạc mà không có lời, nên mặc dù hào khí đã dâng đến tận ngực, mà thật sự không biết phải thể hiện ra như thế nào, giữ lại trong lòng thật sự rất khó chịu! Nếu có thể biến nó thành một bài hát, thì thật sự rất tuyệt diệu!”

“Khúc nhạc hay thì phải có lời nhạc ý nghĩa, mới có thể bổ trợ lẫn nhau!”

Mọi người liên tục lên tiếng.

“Ái khanh, khúc nhạc này do người sáng tác, vậy thì nên do người sáng tác lời! Trẫm tin rằng với tài hoa của người, nhất định có thể viết nên lời nhạc hay nhất! Đề khúc [Thương Hải Nhất Thanh Tiếu] này sẽ vang danh thiên hạ!”

Nữ đế giao nhiệm vụ xuống.

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Bệ hạ, thật ra lời nhạc, thần đã sớm nghĩ ra rồi!”

“Thì ra là đã có lời rồi sao?”

Ánh mắt nữ đế sáng lên, vội giục: “Mau hát đi.”

“Vâng, bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm lại ngồi xuống trước cây đàn một lần nữa.

Hai bàn tay hấn đặt lên dây đàn, dưới sự mong đợi của mọi người, vừa gảy khúc [Thương Hải Nhất Thanh Tiểu] vừa hát vang.

“Biển xanh cười một tiếng, sóng, sóng dạt dào đôi bờ.”

“Chìm nổi theo sóng, mãi nhớ ngày hôm nay.”

“Trời xanh cười một tiếng, thế sự chìm nổi tựa sóng triều.”

“Ai thắng ai thua, chỉ trời xanh mới biết.”

Khi tiếng ca vang lên, mọi người liền cảm nhận được một luồng khí thế hào hùng mạnh mẽ ập tới.

Da đầu tê rần, cả người run lên, đến cả linh hồn cũng đang run rẩy, như thể dẫn dụ tất cả dã tâm và chí khí từ sâu trong nội tâm của bọn họ ra bên ngoài vậy. Trong lồng ngực ập ứ một luồng hào khí, không nhanh cũng không chậm.

Nhưng, mọi người đều kiềm chế lại.

Dù sao thì hiện giờ cũng đang trong lúc thi văn, nữ đế và văn võ bá quan đều đang quan sát, nhất định phải tuân thủ đúng phép tắc.

Nhưng mà, bọn họ đã đánh giá thấp sức hút của khúc nhạc này rồi.

Theo giọng hát vang vọng của Lâm Bắc Phàm, khí thế hào hùng như từng cơn sóng lớn, hết đợt này đến đợt khác, điên cuồng bao bọc lấy, xối sạch cả người, hào khí trong lòng không chỉ không giảm bớt, mà còn dần dần tích tụ thêm.

Mãi đến cuối cùng, toàn bộ trút xuống, đã trút xuống là không thể cản lại được!

Đến rồi!

Khi ấy cơ hội cuối cùng cũng đến!

Lâm Bắc Phàm cười lớn: “La... la...”

Đầu tiên là các vị tướng quân có mặt ở đây, không nhịn được mà cao giọng hát theo.

“La... la...”

Tiếp theo là các vị văn thần, không còn rụt rè nữa, cùng hát vang theo.

“La... la...”

Cuối cùng, tất cả mọi người đều cùng nhau hát vang.

Ở phía bên ngoài, các lão bách tính đã sớm không nhịn nổi nữa, nghe tiếng nhạc vọng ra, bọn họ liền bắt chước hát theo.

Mãi tới cuối cùng, khi Lâm Bắc Phàm ngân dài một tiếng, toàn dân cùng nhau hát vang!

Cả trong và ngoài sân thi đấu, đều vang lên một tiếng hát đồng nhất!

“La...”

“La...”

Không ngờ lại có khí thế nuốt chửng trời đất, tựa như giang sơn!

Chương 348: Kiên quyết nhận thua

Nữ đế lắng nghe tiếng hát đồng nhất vang vọng khắp sân, trong lòng vô cùng kích động, cảm động đến mức nước mắt vui mừng chực trào ra.

Đại Võ của bọn họ, đã bao giờ được phấn chấn động lòng người như vậy? Đã bao giờ chung sức đồng lòng như vậy?

Nếu có thể làm quân thần đồng lòng, quân dân đồng lòng, thần dân đồng lòng, trên dưới một lòng, thì làm sao mà Đại Võ bọn họ không thịnh cho được nào?

Đại Võ của bọn họ, làm sao có thể suy yếu được đây?

Ánh mắt của nữ đế, không khỏi cảm thấy chàng trai đang hát vang giữa sân thi đấu thật hợp mắt. Chính hắn, đã mang đến hy vọng cho Đại Võ!

Chúng ta, sẽ có hy vọng thôi!

Hát xong một lượt, Lâm Bắc Phàm lại tiếp tục hát.

Vì giai điệu đơn giản, lời bài hát lại dễ thuộc, nên sau khi hát một lần mọi người đều nhớ cả.

Biết hát rồi, mọi người trực tiếp hô hào theo Lâm Bắc Phàm, lần sau lại càng đông hơn người trước, át đi cả tiếng hát của

hắn, khiến Lâm Bắc Phàm bỗng nhiên cảm thấy như thể hắn đang mở một buổi nhạc hội, chỉ là bọn họ không trả tiền cho hắn mà thôi.

Cùng lúc đó, phía người đại diện của Đại Viêm bị tiếng ca bao trùm, như thể đang ngồi trên bàn chông, cổ họng như nghẹn lại, sau lưng như bị gai đâm...”

Bọn họ cũng rất muốn hát theo, trong lòng bọn họ cũng dâng trào khí phách, muốn giải tỏa ra bên ngoài!

Nhưng bây giờ mà hát theo thì có thích hợp hay không đây? Dù sao thì đây cũng là bài hát của đối thủ mà!

Nếu bọn họ hát theo, thì chẳng phải sẽ làm cho thanh thế của đối phương càng vang dội hơn hay sao? Cho nên, đành phải cố gắng kiềm chế.

Nhưng thần khúc thì vẫn là thần khúc, cuối cùng cũng có người không nhịn nổi nữa: “Giang sơn cười, mưa bụi xa xăm...”

Tam hoàng tử quay đầu sang bên trái, vẻ mặt hàm hàm, quát: “Đừng hát nữa, câm miệng cho bản cung.”

“Nhưng mà, lão thần không kiềm chế nổi...”

“Phải kiềm chế cho bản cung, muốn hát thì đi về rồi hãy hát!”

“Vâng, điện hạ!”

Lúc này, ở phía bên phải của tam hoàng tử, lại vang lên tiếng hát rõ ràng: “Gió mát mỉm cười, cuối cùng chúc lấy cô đơn...”

Tam hoàng tử đen mặt quay đầu lại: “Câm miệng cho bản cung!”

“Nhưng mà điện hạ, ta...”

“Còn nói nhảm câu nào nữa, nghiêm trị không tha!”

“Vâng, điện hạ!”

Đúng lúc đó, những người ở phía sau tam hoàng tử: “La la la...” Tam hoàng tử Viêm Tinh Hà: “Trời ạ!”

Bài hát này, có độc!

Thiên hạ này không có bữa tiệc nào không tàn, bài hát hay cuối cùng cũng kết thúc, mọi người vẫn chưa thôi tiếc nuối.

Nếu không phải còn phải thi đấu, thì tất cả mọi người đều muốn chạy ra bên ngoài mà gào lên mấy lần.

Nữ đế vỗ tay mà cười lớn: “Một khúc nhạc hay! Một lời ca hay! Khúc nhạc hay kết hợp với ca từ ý nghĩa, tốt lắm! Hay cả trầm nghe xong, cũng không nhin nổi mà hát vang! Lâm ái khanh, bài hát này của ngươi, chắc chắn sẽ trở thành bài hát kinh điển, lưu danh mấy đời!”

“Cảm ơn bệ hạ đã tán thưởng!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Ái khanh, nếu ngươi đã có cảm nghệ như thế, sao lại không nói sớm?”

Trong giọng nói của nữ đế có vài phần oán giận.

Nếu ngươi sớm thể hiện cảm nghệ này ra, thì mọi người đã chẳng phải lo lắng rồi.

“Bệ hạ, thần không nói, sợ dĩ là vì thần cảm thấy, chút cảm nghệ này thật chẳng đáng được nhắc đến!”

“Cảm nghệ như thế, mà vẫn không đáng được nhắc tới sao?”

Mọi người bối rối.

Lâm Bắc Phàm nói một cách khiêm tốn: “Đúng vậy, đàn có hay, thì cũng chỉ là trò nhỏ nhoi mà thôi, chẳng có tác dụng gì với dân với nước, cho nên vi thần cũng không để ý luyện tập cảm nghệ cho lắm! Nếu không phải hôm nay phải so tài, thần cũng quên mất mình còn có chút tài nghệ này ấy chứ! So với các tài năng khác của thần, thật sự chẳng đáng nhắc tới!”

Mọi người im lặng không nói gì, ngươi đang khiêm tốn đây à? Rõ ràng là đang dùng cách khác để khoe khoang thì có!

Nhưng suy nghĩ một cách kỹ càng thì lại nhận ra rằng hắn nói rất đúng!

Hắn là siêu cấp đại tài tử đồ đầu tam nguyên, thuận miệng đọc một câu cũng có thể biến thành một bài thơ lưu danh thiên cổ, thuận tay viết cũng biến thành một lời lưu danh thiên cổ!

Hơn nữa còn có thể được ăn sung mặc sướng, xoay chuyển
cần khôn, từng bước thăng tiến trên chốn quan trường!

Cũng chưa từng thấy hấn đánh đàn bao giờ!

Người có tài, luôn tự do phóng khoáng như vậy!

Lúc này, ánh mắt của nữ đế nhìn về phía Đinh Thiệu Kiệt,
cười nói: “Đinh thám hoa, người cảm thấy, ván này ai thua, ai
thắng vậy?”

Đinh Thiệu Kiệt chấp tay, khoe miệng cay đắng: “Tất nhiên
là... Lâm tế tửu thắng rồi!”

Mặc dù hấn ta rất không muốn thừa nhận, nhưng sự thật đang
ở trước mắt, tất cả mọi người cũng đã nghe thấy nhìn thấy,
cầm nghệ của người ta hoàn toàn không hề thua kém hấn ta,
thậm chí còn giỏi giang hơn hấn ta vài phần.

Hơn nữa, người ta biểu diễn một khúc nhạc tự sáng tác, mà lại
kinh điển đến như thế, có điểm cộng không nhỏ.

Cho nên, Lâm Bắc Phàm đã thắng rồi!

“Được!”

Nữ đế gật đầu với vẻ hài lòng: “Tam hoàng tử Đại Viêm, Đinh
thám hoa đã chịu thua rồi, người phái người khác ra so tài đi!”

Tam hoàng tử Viêm Tinh Hà đứng dậy, khoe miệng cũng rất
cay đắng: “Bệ hạ Đại Võ, không cần đâu, ván này Đại Viêm
bọn ta nhận thua!”

Đinh Thiệu Kiệt đã là người đàn giỏi nhất trong đám bọn họ
rồi. Đến cả hấn ta mà còn thua, thì những kẻ khác ra trận có
ích lợi gì đâu cơ chứ?

Hơn nữa, muốn vượt qua Lâm Bắc Phàm, ngoài việc phải có
cầm nghệ đỉnh cao như hấn ra, thì nhất định phải đàn được
một khúc nhạc không thua kém gì khúc nhạc kinh điển tự sáng
tác[Thương Hải Nhất Thanh Tiểu], nếu không thì vẫn phải
nhận thua mà thôi!

Một khúc nhạc kinh điển đâu thể dễ dàng sáng tác như vậy
được cơ chứ?

Cho nên, thế thua đã định, hà tất phải tiếp tục tự rước lấy
nhục? Nghĩ vậy, trong lòng hấn ta hơi khó chịu.

Chương 349: Cho người biết thế nào là hủy diệt

Bọn họ đến đây với tâm thế đắc ý, tưởng rằng có thể thắng ngay trận đầu, không ngờ mới trận đầu tiên mà đã thua, thua đến nỗi tan tác tơi bời.

Giống như một cái tát thật mạnh, giáng xuống mặt bọn họ đau rát!

Nhưng, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Sau đó vẫn còn rất nhiều trận so tài khác, trận sau thắng là ổn rồi!

Bọn họ có nhiều thiên tài như thế, không tin không thể thắng nổi!

Nghĩ đến đây, trong lòng tam hoàng tử lại một lần nữa tự tin hẳn.

“Được thôi! Nếu Đại Viêm đã chịu thua, vậy thì không cần phải đấu cầm nữa!”

Nữ đế vô cùng vui vẻ mà nói: “Trẫm trình trọng tuyên bố: Ván thi đánh đàn trong phần thi văn, Đại Võ thắng!”

Văn võ bá quan phấn chấn hẳn!

Tin tốt nhanh chóng truyền ra khỏi sân thi đấu.

“Tin mừng đây! Ván thi đánh đàn đầu tiên trong phần thi văn, tể tửu Lâm Bắc Phàm ra trận đại diện cho Đại Võ, dùng khúc nhạc tự sáng tác [Thương Hải Nhất Thanh Tiểu], chiến thắng đại diện của Đại Viêm, thắng ván đầu tiên trong phần thi văn!”

Người dân cũng phấn chấn hẳn lên.

“Ván thi văn đầu tiên thắng rồi!”

“Thì ra khúc nhạc vừa rồi tên là [Thương Hải Nhất Thanh Tiểu], do Lâm tể tửu đàn hát!”

“Ta đã nói rồi mà, ai lại có tài như vậy cơ chứ, nếu là Lâm tể tửu thì không có gì bất ngờ rồi!”

“Đại Võ chúng ta, thắng trận đầu tiên! Ha ha!”

Ván thi văn thứ hai cũng nhanh chóng bắt đầu.

Trong sân thi đấu, người dẫn chương trình lớn tiếng tuyên bố.

“Ván thứ hai trong phần thi văn, đấu cờ!”

“Mời mỗi bên phái ra một vị kỳ thủ, tham gia đánh cờ! Người thắng ở lại, người thua lui ra! Tới khi nào cả năm kỳ thủ của một bên đều thua, thì cuộc so tài kết thúc! Phía nào vẫn còn người ở lại, thì phía đó thắng cuộc!”

Trong nhóm người đại diện cho Đại Viêm.

“Đường Dung, trong đám người chúng ta, kỳ nghệ của ngươi là giỏi nhất, hơn nữa tâm tính của ngươi cũng ổn định, không bị chuyện bên ngoài làm phiền! Cho nên ván này ngươi đi đi, thay chúng ta mở đầu tốt đẹp!”

Tam hoàng tử chỉ đạo.

“Vâng, điện hạ!”

Đường Dung chấp tay, ngẩng đầu bước ra bên ngoài. Phía bên Đại Võ, người đại diện lại là...

Tể tửu của Quốc Tử Giám, Lâm Bắc Phàm!

Đám người phía Đại Viêm đều sửng sốt, Đường Dung hỏi:

“Lâm tể tửu, ván thứ hai này cũng do ngươi ra trận trước sao?”

Lâm Bắc Phàm cười híp mắt mà nói: “Đúng vậy! Đã lâu rồi ta không chơi cờ, đột nhiên ngứa tay, nên không nhịn nổi muốn đấu trước, kính mong các vị thông cảm cho, thấu hiểu cho nhé!”

“Được đánh cờ với Lâm tể tửu, là vinh hạnh của ta!”

Trong ánh mắt Đường Dung phát ra một tia chiến ý.

Trước đó, hắn toàn thắng ở ván so tài cầm nghệ, làm suy giảm sự kiêu ngạo của Đại Viêm bọn họ, nhất định mình phải chiến thắng!

“Lâm tể tửu, mời!”

“Đường trạng nguyên, mời ngươi!”

Một bàn cờ lớn được treo lên trên sân thi đấu, dùng để biểu diễn kỹ thuật đánh cờ của hai người. Bên ngoài sân thi đấu, cũng có một bàn cờ lớn được treo lên.

“Ván thi văn thứ hai, đấu cờ, bắt đầu ngay bây giờ!”

“Hiệp đầu tiên, do trạng nguyên lang của Đại Viêm, Đường Dung, quyết đấu với trạng nguyên lang của Đại Võ, tể tử của Quốc Tử Giám, Lâm tế tử!”

“Đường Dung dùng cờ màu đen, Lâm Bắc Phàm dùng cờ màu trắng!”

Người dân đều hào hứng hẳn lên.

“Đây là trận quyết đấu giữa trạng nguyên lang của hai nước đây!”

“Ván cờ này thú vị đây, thật mong đợi quá!”

“Không cần phải nói nhiều, chắc chắn Lâm tế tử sẽ thắng!”

Lúc này, hai người Lâm Bắc Phàm đã nhận lấy những quân cờ đen trắng, bắt đầu vào trận. Bên cạnh có một cái đồng hồ cát, dùng để tính giờ.

Trước khi cát trong đồng hồ chảy hết, nhất định phải đi một nước cờ, nếu không sẽ tính là thua.

Đường Dung - người đại diện của Đại Viêm giữ vẻ mặt nghiêm túc, cau mày dăm chiêu, đi bước cờ nào cũng phải suy nghĩ rất lâu, dùng hết gần như toàn bộ thời gian, tốc độ rất chậm, nhưng lại rất chắc chắn.

So với hẳn ta, Lâm Bắc Phàm lại ung dung ra mặt.

Gần như là ngay khi Đường Dung vừa đi một nước cờ, Lâm Bắc Phàm liền đi thêm một nước cờ ngay lập tức, không hề có chút do dự.

Cứ mấy lần liên tục như thế, Đường Dung cũng phải sững sốt: “Lâm tế tử, ngươi không xem thế cờ ra sao ư?”

“Xem chứ!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu.

“Nếu có xem, tại sao lại đánh nhanh như vậy?”

“Bởi vì mỗi nước cờ mà ngươi đặt xuống, ta đều biết cả!”

“Ngươi... làm sao mà ngươi biết được?”

“Ngươi có biết Alpha không?”

Đường Dung nhú mày: “Alpha là cái gì...”

“Không biết là được!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười với vẻ thần bí, thế hệ sau này đã sớm nghiên cứu triệt để về cờ vây rồi!

Trong đó, trí tuệ nhân tạo Alpha chính là thứ tổng hợp về quy tắc cờ vây! Hầu như không ai có thể thắng nổi Alpha!

Mặc dù Lâm Bắc Phàm không phải trí tuệ nhân tạo Alpha, nhưng trước khi xuyên không hắn cũng khá thích chơi cờ vây, nên đã sớm thuộc lòng đường đi nước bước khi đánh cờ vây, có thể hạ bút thành văn, hơn nữa hắn dung hợp nhiều tiêu bản nhân vật, não bộ được mở mang nhiều đến mức có thể so với máy tính.

Như vậy, hắn chính là một Alpha phiên bản cổ đại!

“Đường trạng nguyên, cố gắng mà đánh cờ của người đi, rất nhanh thôi người sẽ biết... thế nào gọi là sự hủy diệt của Alpha!”

Chương 350: Nhàn nhĩ quá

Đường Dung lại chau mày.

Hắn ta không biết phép Alpha mà Lâm Bắc Phàm nói có nghĩa là gì nên đành không nghĩ nữa, hạ cờ một cách nghiêm túc.

Hắn ta giữ trạng thái bình ổn, không vội vàng, đi những nước cờ ổn định.

Còn Lâm Bắc Phàm thì vẫn tốc độ như cũ. Hắn đánh rất nhanh, đến cả trọng tài ở bên cạnh còn chưa kịp lật đồng hồ cát đã thấy Lâm Bắc Phàm hạ cờ, mọi người ai cũng nhìn đến mức ngây ngốc.

“Có một nước cờ như vậy sao?”

“Đánh nhanh quá, Lâm tế tửu còn chẳng nhìn thế cờ nữa?”

“Đây không phải trò trẻ con đâu!”

Nữ đế ngồi trên long ỷ cũng thấy sốt ruột, đó giờ nàng chưa thấy ai chơi cờ như vậy cả!

Nàng thầm nghĩ rằng, cái tên khốn khiếp này, hẳn lại định thu lợi từ Đại Viêm đây à? Mà nếu có vậy thật thì hẳn cũng phải giả bộ cho giống một chút đi chứ, đánh chậm thôi, toát thêm vài giọt mồ hôi nữa?

Bằng không đến lúc thua thì ta phải dọn dẹp tàn cuộc cho người thế nào hả?

Song dần dần khi thế cờ hiện rõ hơn, mọi người phát hiện, dù Lâm Bắc Phàm đánh rất nhanh song đường đi nước bước của hắn đều vô cùng hợp lý, tiến hay lùi đều có lý do của nó, mỗi một nước cờ đều chắc chắn vô cùng.

Thậm chí hắn còn phô diễn một vài “chiêu” rất tuyệt khiến người ta phải đập bàn khen hay. Thế nên mọi người ai cũng bình tĩnh lại, tiếp tục xem đánh cờ.

Thế nhưng giờ thì đến lượt Lâm Bắc Phàm mất bình tĩnh, lâu la quá!

Đối thủ của hắn đánh cờ rất lè mè!

Mỗi một khi hạ cờ là hắn lại phải đợi cát trong đồng hồ chảy hết thì đối thủ mới đánh.

Thời gian đợi này cũng phải gần một phút. Mà trong một phút thì có thể làm những gì?

Trong một phút có thể làm rất nhiều chuyện đấy!

Một người trẻ tuổi đến từ thế giới hiện đại, biết rất rõ thời gian là vàng là bạc, là sinh mệnh của con người như hắn không thể chịu được việc lãng phí thời gian như thế này.

Nếu như có điện thoại, chắc chắn hắn sẽ lôi ra nghịch.

Song tiếc rằng hắn chỉ có thể ở nguyên tại chỗ. Lâm Bắc Phàm khó chịu vô cùng, hắn có hơi đứng ngồi không yên.

Trọng tài ngồi bên cạnh tò mò hỏi: “Tế tửu đại nhân, đại nhân thấy không khỏe sao?”

Lâm Bắc Phàm thở dài: “Ta rất khỏe! Chỉ là hẳn ta đánh chậm quá, ta phải đợi nên hơi khó chịu!”

Khóe miệng trọng tài giật giật.

Không phải hấn ta đánh chậm mà là đại nhân đánh nhanh quá đấy!

Người khác đánh cờ phải suy đi tính lại, đi một nước phải nghĩ ba nước, thậm chí là ba mươi bước nên mới tốn nhiều thời gian như vậy.

Đôi khi gặp phải đối thủ trong giới chơi cờ còn có thể đợi cả vài năm chỉ vì một nước cờ tiếp theo.

Còn đại nhân thì hay rồi, đến thời gian cát chảy trong đồng hồ cát thôi mà cũng không đợi được.

Ngồi được một lúc, Lâm Bắc Phàm lại không nhịn được mà hỏi: “Triệu đại nhân, ngồi thế này khó chịu quá, bản quan có thể đi lại không?”

Khóe miệng trọng tài giật giật: “Được chứ! Nhưng mà không được rời khỏi trường diễn võ, không được thì thâm gian lận với người khác, cũng không được to tiếng ảnh hưởng đến đối thủ!”

“Đa tạ Triệu đại nhân!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay, mỉm cười.

Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hấn đứng dậy và đi tới chỗ bách quan trong triều. Nữ đế lấy làm lạ hỏi: “Ái khanh, người đang...”

“Bệ hạ, Đường trạng nguyên đánh cờ chậm quá nên thần không chịu được! Thần xin về ăn chút đồ đã!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Mọi người sững sờ, mặc dù đầu vắn với nhau không có quy định không được đi lại, không được ăn uống, song đây là lần đầu tiên mọi người trông thấy có người làm như vậy, nhất là lúc đang đánh cờ vậy, chẳng lẽ hấn không sợ phân tâm sao?

Lâm Bắc Phàm chẳng buồn quan tâm mọi người nghĩ thế nào, chỉ cần không vi phạm quy tắc thì chẳng ai làm gì được hấn.

Khi Lâm Bắc Phàm quay trở lại, trong tay hấn ôm một đồng hoa quả, một chút điểm tâm, còn có một ấm trà lạnh, có thể nói là “thắng lợi trở về”.

Đường Dung vừa mới hạ cờ xong, hấn ta ngỡ ngàng: “Lâm tế tửu, người đang...”

Lâm Bắc Phàm trách: “Chẳng phải do người hay sao? Đi có nước cờ thôi mà cứ lễ mà lễ mễ, làm ta đói meo cả bụng nên ta mới đi ăn chút gì đó! Đường trạng nguyên, người có muốn ăn không?”

“Không cần đâu, Lâm tế tửu cứ tự nhiên!”

Đường Dung cười thầm trong lòng, đây chính là một chiêu ngoài bàn cờ, thông qua việc mời ăn để khiến hấn ta phân tâm, hấn ta mới không bị ảnh hưởng nhé!

Thế là Đường Dung lại tiếp tục vui đầu nghiêm túc chơi cờ.

Lâm Bắc Phàm thì bắt đầu hưởng thụ, hấn ăn điềm tâm, uống trà, trông vô cùng thư thái.

Ăn no xong, hấn lại lật cuốn sách trong tay ra chậm rãi đọc. Song đồng thời, hấn cũng không quên hạ cờ!

Tốc độ vẫn nhanh như cũ!

Nữ đế các bách quan văn võ trong triều trông thấy cảnh tượng này bèn lắc đầu cảm thán. Kiêu ngạo quá rồi!

Người khác tập trung đánh cờ, còn hấn lại vừa đánh vừa làm việc riêng, hấn không coi người ta ra gì đúng không?

Như thế há chẳng phải quá coi thường đối thủ, mọi người nhìn mà chỉ muốn đập cho Lâm Bắc Phàm một trận! Trông sắc mặt đại biểu bên Đại Viêm cũng chẳng tốt là bao!

Chương 351: Người thua

“Điện hạ bớt giận, có lẽ hành động này của Lâm tế tửu là để quấy nhiễu Đường trạng nguyên! Phải biết rằng bình thường người ta đã không thể đánh thắng Đường trạng nguyên rồi, thế nên Lâm tế tửu mới ra chiêu này, chúng ta không thể mắc lừa hấn!”

“Nói phải đấy! Cơ mà hấn hơi bị coi thường định lực của Đường Dung rồi, bản cung thấy kiêu gì thì Lâm Bắc Phàm cũng thua!”

“Điện hạ nói chí phải!”

Tuy nhiên cùng lúc ấy, bàn cờ càng lúc càng “chật chội”, quân cờ xuất hiện càng lúc càng nhiều, độ khó cũng càng lúc càng tăng lên!

Trần Đường Dung đỏ đầy mồ hôi.

Hắn ta nâng cờ trong do dự, mỗi một nước đi đều phải suy trước tính sau, cực kì khó khăn.

Ván cờ này là một trong những ván cờ khó nhất trong lịch sử chơi cờ của hắn ta, hắn ta cảm giác như đã gặp được kì phùng địch thủ của mình!

Hắn ta khó khăn như vậy mà trông Lâm Bắc Phàm chẳng thay đổi gì? Đường Dung không nhịn được mà ngẩng đầu, hắn ta lập tức kinh ngạc.

Bởi lẽ hắn ta nhận ra, Lâm Bắc Phàm hoàn toàn không để tâm đến ván cờ này.

Chỉ thấy một tay hắn đang cầm một cuốn tiểu thuyết và tập trung đọc. Một tay khác không cầm cờ mà lại bưng tách trà, chậm rãi thưởng thức.

Trông hắn thư thái biết bao, ngày thường hắn cũng ung dung như vậy.

Khoảnh khắc ấy, Đường Dung cảm giác hắn ta như muốn nổ tung!

Tại sao hắn ta đánh cờ khó khăn như thế mà trông Lâm Bắc Phàm lại thông thả đến vậy, hắn còn chẳng xem ván cờ này là gì?

Ánh mắt Đường Dung trở nên u ám.

Lâm Bắc Phàm khựng người, hắn phát hiện Đường trạng nguyên đang nhìn chằm chằm mình, bèn hỏi: “Người đánh xong rồi hả? Người đánh xong thì đến lượt ta!”

Đường Dung lập tức xua tay: “Vẫn chưa... người đợi một lúc nữa!”

Lâm Bắc Phàm chau mày, hắn mất hứng bảo: “Thế thì người nhanh lên, đừng có ảnh hưởng ta đọc sách!”

Đường trạng nguyên: “Đậu má!”

Hắn ta cúi đầu, tiếp tục suy nghĩ về ván cờ.

Mà lúc ấy, chuyện đấu cờ đã được lan truyền ra bên ngoài, mọi người ai cũng bàn luận về chuyện này.

“Ván cờ này khốc liệt quá, khó mà giải được!”

“Cờ đen ổn định lắm, như một đại quân vậy, thế cờ cực kì mạnh, cảm giác như được đánh bởi một vị đại sư vậy!”

“Cờ trắng cũng mạnh! Nhìn thì như không có phương pháp gì song mỗi một nước cờ đều tỉ mỉ và tuyệt diệu! Còn có rất nhiều cách đánh hay khiến người ta như được mở mang tầm mắt!”

“Chỉ là ta vẫn thắc mắc, sao cờ trắng lại đánh nhanh như vậy?”

Mọi người cũng rất tò mò.

Theo lí mà nói thì kiểu cờ như thế này rất tốn sức suy nghĩ, tính một bước thì phải nghĩ đến cả chục bước tiếp theo, tốc độ đánh phải chậm mới phải.

Song đã đánh được một nửa rồi mà người này vẫn không giảm tốc độ, đúng là khiến người ta khó hiểu.

Bất giác trận đấu đã đi đến nửa cuối, Đường Dung càng lúc càng rơi vào thế khó, trán hắn ta toát đầy mồ hôi, sau lưng cũng ướt đầm, trông nhếch nhác vô cùng.

Lâm Bắc Phàm thì vẫn bình tĩnh như cũ, thậm chí hắn còn đổi sang đọc một cuốn sách khác.

Giữa hai người hình thành nên một khoảng cách rất rõ ràng, mọi người bên Đại Võ cũng thoải mái hơn rất nhiều.

“Bệ hạ, mặc dù lão nô không hiểu về cờ nhưng trông dáng vẻ của Lâm tể tửu thì khả năng thắng là rất lớn!”

Lão thái giám nhỏ giọng cười.

Nữ đế gật đầu, nài nỉ mỉm cười: Khả năng ái khanh thắng lớn thật! Ván cờ này chẳng khác gì một trận chiến, càng trầm lại càng bình tĩnh, càng có thể phát huy một cách bình thường, khả năng thắng cũng sẽ lớn hơn! Mặc dù Lâm ái khanh không

để tâm, thậm chí còn hay đánh bừa nhưng những khi quan trọng, hấn cũng sẽ không khiến người ta thất vọng!”

Còn bên Đại Viêm thì bắt đầu trở nên trầm ngâm.

“Trạng thái hiện giờ của Đường Dung không được tốt cho lắm!”

Đinh Thiếu Kiệt nghiêm mặt lại, hấn ta nói: “Người nhìn Đường Dung kìa, rõ ràng là đang vắt não suy nghĩ, trạng thái này không được kéo dài lâu! Bằng không nếu hấn ta không kiên trì được thì chắc chắn sẽ thua!”

“Đúng vậy, ai mà ngờ được tài chơi cờ của Lâm Bắc Phàm lại siêu như vậy, hấn gây áp lực cho chúng ta quá!”

“Hiện giờ chúng ta phải làm sao đây, chúng ta cũng không thể gây rối hấn!”

“Chẳng lẽ chúng ta phải thua ván này ư?”

“Mọi người đừng sốt ruột, đừng tự mình khiến mình rối loạn!”

Tam hoàng tử trầm ngâm nói.

Mặc dù trong lòng hấn ta có một dự cảm càng lúc càng mãnh liệt, song thân làm trụ cột của đoàn đội, hấn ta tuyệt đối không thể mất bình tĩnh.

Lúc này, cát trong đồng hồ cát đã chảy hết.

“Đường trạng nguyên, tới giờ rồi, mời trạng nguyên đánh!”

Trọng tài lập tức nhắc nhở.

“Được được! Đánh ngay đây...”

Đường Dung luống cuống nói.

“Đường trạng nguyên, mời trạng nguyên hạ cờ, bằng không bản quan chỉ đành làm theo quy tắc và cho trạng nguyên thua trận thôi!”

Trọng tài lại nhắc nhở.

“Một chút nữa thôi! Một chút nữa thôi là được...”

“Đường trạng nguyên!”

“Ôi chao!”

Đường Dung nghiêng răng, cuối cùng hạ quân cờ màu đen trong tay xuống. Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Đường trạng nguyên, ngươi thua rồi!”

“Hừ! Sao ta có thể thua cho được?”

Đường Dung hừ một tiếng, hắn ta cho rằng đây chính là chiến thuật đánh vào tâm lí của đối phương nên hắn ta chẳng để vào mắt.

“Thế thì ngươi cứ nhìn đi!”

Lâm Bắc Phàm hạ quân cờ màu trắng xuống.

Cứ thế sau vài lượt nữa, Lâm Bắc Phàm đã ăn hết sạch một phần quân cờ của đối phương. Rồi thêm hai lượt nữa, hắn tiếp tục ăn thêm một phần.

Tới lượt thứ ba, ăn thêm vài quân nữa.

Tiếp theo đó, về cơ bản đều là thời gian biểu diễn của Lâm Bắc Phàm, hắn đánh chiếm thành trì, càn quét tứ phương.

Cuối cùng, trên bàn cờ hầu như chỉ còn lại những quân cờ màu trắng.

Chương 352: Phải hỏi bọn họ nắm chắc mấy phần mới đúng

Đường Dung nhìn thế cờ một bước khó đi của mình, hắn ta đành nói: “Ta thua rồi!”

Đây là lần đầu tiên hắn ta thua thê thảm đến vậy!

“Được!”

Nữ đế mở miệng khen hay.

“Bóp bóp bóp...”

Một ván cờ đặc sắc, thắng cũng rất đặc sắc, những tràng pháo tay không ngừng vang lên. Bên ngoài, mọi người cũng hoan hô ca ngợi chiến thắng.

“Chúng ta thắng ván thứ nhất rồi!”

“Trạng nguyên của chúng ta đúng là quá tài giỏi!”

“Lại là một khởi đầu tốt đẹp!”

Đường Dung thất hồn bạt vía.

Tam hoàng tử vội an ủi: “Đường trạng nguyên, không sao đâu, người đã cố gắng lắm rồi, chúng ta đều nhìn thấy được điều đó! Hiện giờ người nghỉ ngơi cho tốt, sau đó hãy còn có chúng ta, chúng ta nhất định sẽ thắng!”

“Không sai! Lâm Bắc Phàm đã hết thời rồi, tiếp theo đây chúng ta sẽ thắng!”

“Đa tạ điện hạ và các vị đã hiểu cho!”

Đường Dung chấp tay, hân ta nở một nụ cười đầy miễn cưỡng.

Cùng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Bệ hạ, đánh từng người chậm quá, thần xin được đánh cùng với bốn người luôn, mong bệ hạ ân chuẩn!”

Cả triều bỗng sục sôi!

Đại biểu bên Đại Viêm cũng lập tức nổi giận.

“Lâm Bắc Phàm, ý của người là gì hả?”

“Người coi thường Đại Viêm chúng ta sao?”

Lâm Bắc Phàm cực kì kiêu ngạo, hân nói: “Không sai, bản quan xem thường trình độ chơi cờ của Đại Viêm các người! Các người cứ lên đi, bản quan đánh với cả bốn người luôn! Đường Dung, coi bộ người cũng chẳng hề cam lòng, vậy thì thêm cả người nữa!”

Phía Đại Viêm: “Đậu má!”

Quá kiêu ngạo!

Quá hống hách!

Các đại biểu bên Đại Viêm ai cũng tức đến mức run rẩy!

Lớn bằng ngàn này, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy một người ngạo mạn như vậy!

Hân còn muốn một đấu bốn, thậm chí còn muốn một đấu năm, đúng là không coi người khác ra gì!

Đến cả nữ đế và quan lại trong triều Đại Võ cũng thấy Lâm Bắc Phàm quá đáng vô cùng.

“Ái khanh, người nói vậy thì hơi quá rồi, mau xin lỗi Đại Viêm đi!”

Nữ đế giục.

Lâm Bắc Phàm thấy tủi thân: “Bệ hạ, thần chỉ nói lời thật lòng thì có gì mà sai? Trình độ chơi cờ của Đại Viêm yếu kém, mới này mọi người cũng thấy đó thôi, ta vừa uống trà, vừa ăn điểm tâm, đọc tiểu thuyết mà vẫn có thể thắng được Đường trạng nguyên! Nếu như không phải tốc độ của hần ta quá chậm, cứ lẽ mề mãi thì ta đã đánh xong từ lâu rồi!”

Đường Dung: “Đậu má!”

“Nghe đâu Đường trạng nguyên đã là người có tài đánh cờ giỏi nhất trong đoàn đại biểu của Đại Viêm rồi! Ấy thế nhưng một người như hần ta đã không thắng nổi thì những người tiếp theo sẽ thế nào? Bọn họ đến cho đủ quân số à?”

Đoàn đại biểu bên Đại Viêm: “Đậu má!”

“Bệ hạ, sau đây hãy còn bốn ván nữa đây!”

Hai mắt của Lâm Bắc Phàm đầy vẻ đau lòng và vô vọng: “Mỗi một ván ít nhất cũng tốn cả canh giờ, bốn ván cộng lại là thành bốn canh giờ! Thần cứ nghĩ đến chuyện phải tốn bốn canh giờ để chơi trò trẻ con với bọn họ là lại thấy khó chịu!”

Đại biểu bên Đại Viêm: “Đậu má!”

“Phải biết rằng thời gian là vàng là bạc, thời gian chẳng khác gì sinh mệnh của một người! Bọn họ lãng phí thời gian của thần thì chính là lãng phí tiền bạc của thần, mưu hại sinh mệnh của thần, thế nên thần mới không chịu được.”

Lâm Bắc Phàm chấp tay hành lễ: “Mong bệ hạ cho thần cơ hội, thần vô cùng cảm kích!”

“Ưc hiếp người khác quá đáng!!”

Tam hoàng tử Đại Viêm đứng ra, phần nộ nói: “Lâm tể tử, người coi thường kì thủ Đại Viêm ta đến vậy, đúng là không biết trời cao đất dày! Nếu đã thế thì bản cung thành toàn cho người!”

Nói đoạn, hần ta lại chấp tay với nữ đế, lớn giọng bảo: “Bệ hạ Đại Võ, mong bệ hạ chấp thuận để chúng ta cùng Lâm Bắc

Phàm phân cao thấp!”

“Bệ hạ Đại Võ, mong bệ hạ chấp thuận!”

Mọi người bên Đại Viêm đồng thanh nói.

Nữ đế chần chờ: “Chuyện này...”

Lễ bộ thượng thư lau mồ hôi trên mặt, đoạn lên tiếng khuyên bảo: “Bệ hạ, Lâm tế tửu còn trẻ nên bông bột, bệ hạ đừng để ý hấn! Chúng ta vẫn nên hành sự thỏa đáng thì hơn! Mong bệ hạ suy xét!”

Bách quan Đại Võ: “Mong bệ hạ suy xét!”

Lâm Bắc Phàm không khỏi lên tiếng: “Triệu đại nhân và cả các vị đại nhân nữa, ta không hề bông bột, ta rất bình tĩnh!”

Lễ bộ thượng thư nạt: “Người im miệng, đừng có làm loạn!”

Nữ đế đang do dự.

Nói thật thì nàng vẫn muốn hành sự thỏa đáng hơn, nếu đấu theo bình thường thì khả năng thắng sẽ cao hơn.

Thế nhưng nàng cũng không thể ngó lơ cảm xúc của Lâm Bắc Phàm.

Hơn nữa, coi bộ Lâm Bắc Phàm rất thông thả, chứng tỏ hấn vẫn chưa dốc hết sức, yêu cầu này của hấn cũng không phải không có mục đích.

“Lâm ái khanh, người nắm chắc mấy phần?”

Nữ đế hỏi.

“Bệ hạ, bệ hạ hỏi sai người rồi, bệ hạ phải hỏi bọn họ mới đúng!”

Lâm Bắc Phàm chỉ vào mấy người Đại Viêm.

“Hỏi bọn họ?”

Nữ đế sững sờ.

“Bệ hạ, vấn đề không phải là nắm chắc phần thắng bao nhiêu mà là tốc độ nhanh hay chậm!”

Lâm Bắc Phàm híp mắt cười: “Bọn họ hạ cờ nhanh như thế nào thì chết cũng nhanh như thế!”

Mọi người bên Đại Viêm: “Đậu má!”

“Đường trạng nguyên chắc cũng sẽ chống đỡ được lâu hơn một chút, bởi lẽ tốc độ đánh của hắn ta chậm nhất!”

Đường Dung: “Đậu má nó...”

Lại xuyên tạc lời ta! Nữ đế cam nín luôn!

Miệng của cái tên này quá độc ác, hắn mở miệng ra thôi đã khiến đại biểu bên Đại Viêm tức đến mức thăng thiên. Nữ đế nghĩ ngợi một lát rồi cho rằng có thể thử.

Chương 353: Cùng lên một lúc

“Trận đấu này cũng không phù hợp với quy định!”

“Cơ mà nếu hai bên cùng đồng ý thì ta cũng không nỡ phạt lòng các người! Vậy thì trận đấu hữu nghị này dù thắng hay thua cũng không tính! Sau trận đấu hữu nghị thì tiếp tục thi đấu! Nếu Lâm ái khanh thua thì phải lập tức xin lỗi Đại Viêm! Nếu thắng thì thôi!”

Đây là cách ôn nhất mà nàng nghĩ ra, dù thua hay thắng thì cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

“Vâng thưa bệ hạ!”

Tất cả mọi người đều hài lòng.

Thế là năm bàn cờ được bày ra, Lâm Bắc Phàm chọn một trong năm. Bên ngoài cũng bày năm bàn cờ lớn.

“Chuyện gì thế này, sao lại thêm bốn bàn cờ nữa vậy?”

“Tuông sẽ đấu lần lượt cơ mà?”

Sau khi được nghe giải thích, mọi người mới hiểu được nguyên do, bọn họ lại càng mong chờ trận đấu này hơn.

Lâm Bắc Phàm đứng trước năm bàn cờ, hắn cười: “Ván cờ này là do ta đề ra, hơn nữa còn ăn nói hùng hồn, trong lòng ta thấy hơi hổ thẹn, mời các vị đánh trước!”

“Hừ!”

Bên Đại Viêm cũng không khách khí, trực tiếp hạ cờ.

Nơi mỗi người hạ cờ là không giống nhau, đường đi nước bước cũng không giống, bọn họ muốn mượn đó để làm khó Lâm Bắc Phàm.

Có điều nom sắc mặt Lâm Bắc Phàm vẫn nhẹ nhõm như vậy, trong tay hắn nắm quân cờ trắng và hạ từng quân xuống.

“Ván này không phải trò trẻ con nữa đâu, Lâm tể tử còn một chọi năm nữa?”

“Đúng đó, đánh cờ vậy nào có dễ dàng cho cam, cần tốn nhiều chất xám lắm đó! Thêm một bàn cờ là thêm một lần phải suy nghĩ! Mà ở đây thêm cả bốn bàn cờ, độ khó tăng lên gấp bốn lần!”

“Chỉ sợ đánh mãi đánh mãi, đánh đến lúc đầu óc cũng rối hết cả lên!”

“May mà đây chỉ là trận đấu hữu nghị, bằng không chúng ta sẽ mắng chết hắn luôn!”

“Cơ mà nếu hắn thắng hết thì đúng là lập kỉ lục, trở thành người tài ba trong giới chơi cờ!”

Mọi người vừa thì thầm bàn luận vừa xem đánh cờ. Thời gian một nén hương rất nhanh đã trôi qua.

Lâm Bắc Phàm vô cùng thông thả, bên phía Đại Viêm cũng vậy.

Giờ trận đấu mới vừa bắt đầu, mọi người đều đang “bày binh bố trận”, độ khó không quá cao, tốc độ đánh cũng khá nhanh.

Thời gian hai nén hương trôi qua.

Lâm Bắc Phàm vẫn rất thông thả, trên mặt hắn chẳng thấy chút lo âu.

Thế nhưng bên Đại Viêm đã bắt đầu trở nên nghiêm túc, bọn họ tập trung tinh thần chơi cờ.

Thời gian ba nén hương trôi qua, Lâm Bắc Phàm vẫn thông dong như cũ.

Song sắc mặt đại biểu bên Đại Viêm càng lúc càng trầm ngâm, bọn họ chau chặt hai đầu mày.

Mỗi một nước đi bọn họ đều suy nghĩ đi suy nghĩ lại, tốc độ đánh cũng chậm đi khá nhiều.

Một canh giờ trôi qua.

Lâm Bắc Phàm không thay đổi gì.

Song các đại biểu bên Đại Viêm ai cũng toát mồ hôi, trán ướt đầm. Bọn họ đang vắt não suy nghĩ nên mới có phản ứng sinh lí như vậy.

Mỗi lần hạ cờ như đang dồn nén thời gian, trông bọn họ lưỡng lự vô cùng.

Lúc bảy giờ, các bàn cờ gần như đã được lấp kín.

Phong cách đánh cờ của mỗi người đều phô bày hết ra.

Ví dụ như trạng nguyên Đường Dung, phong cách của hắn ta là trầm ổn, đánh đâu chắc đó.

Hay thám hoa Đinh Thiếu Kiệt, cách đánh cờ của hắn ta rất “bay bổng”, ngoài ra phong cách của bảng nhãn Lưu Hải khá mạo hiểm.

Còn tam hoàng tử thì khá phóng khoáng, nước đi nào cũng rất mạnh mẽ, toát lên phong thái của hoàng gia.

Song tới lượt Lâm Bắc Phàm thì lại khác.

Hắn không có một phong cách đánh cờ nào cả, muốn trầm ổn thì trầm ổn, muốn mạo hiểm có mạo hiểm, muốn âm hiểm thì âm hiểm...

Hơn nữa cách đánh của hắn mỗi lúc một biến đổi, cách nào cũng tuyệt diệu nên khiến người ta khó mà ứng phó được!

Cách đánh của Lâm Bắc Phàm khiến người bên Đại Viêm đau đầu vô cùng.

“Tài đánh cờ của ái khanh đúng là cao siêu, chắc chắn phải đạt trình độ đại sư! Chả trách ái khanh lại một chọi năm được, chắc chắn ngươi rất tự tin về tài đánh cờ của mình!”

Nữ đế mỉm cười.

“Bệ hạ, dù có là đại sư cũng không thể một chọi năm được!”

Một lão thần cười khỏ: “Dù sao đối thủ của bọn họ cũng không phải người bình thường, không danh gia thì cũng phải

là đại gia! Mà con người có lúc cũng hết sức, muốn thắng tất thì khó lắm! Lâm tế tửu chắc chắn là người có tài đánh cờ giỏi nhất mà thần từng gặp! Bất kể hôm nay thắng hay thua thì tài đánh cờ của Lâm tế tửu cũng sẽ vang danh thiên hạ!”

“Nói đúng lắm! Nhưng nếu thắng thì đúng là độc nhất vô nhị! Trăm cực kì mong chờ kì tích sẽ xuất hiện!”

Nữ đế mỉm cười, đôi mắt diễm lệ của nàng nhìn về phía bàn cờ.

Lúc này, trọng tài cao giọng nói: “Lưu Hải phía Đại Viêm đã thua, Lâm Bắc Phàm phía Đại Võ thắng một ván!”

Mọi người ai cũng bất ngờ và vui mừng.

“Thắng một ván rồi!”

“Lâm tế tửu đúng là giỏi thật!”

“Chỉ còn lại bốn người thôi, Lâm tế tửu cố lên!”

Lưu Hải im lặng lui xuống.

Thời gian nửa nén hương trôi qua, trọng tài lại cao giọng nói: “Đinh Thiệu Kiệt phía Đại Viêm đã thua, Lâm Bắc Phàm phía Đại Võ thắng hai ván!”

Mọi người lại hưng phấn.

“Lâm tế tửu lại thắng rồi!”

“Thắng liền hai ván luôn, đúng là lợi hại!”

“Tế tửu cố lên!”

Tiếp đó, thời gian một hũ trà trôi qua, trọng tài lại hô: “Tôn Sơn Đức phía Đại Viêm đã thua, Lâm Bắc Phàm phía Đại Võ thắng ba ván!”

“Đậu má! Ba ván liên tiếp rồi đó!”

“Chỉ còn hai người cuối cùng thôi!”

“Tế tửu đại nhân, nhất định phải chiến thắng!”

Chương 354: Trận thua thảm nhất lịch sử

Lâm Bắc Phàm đã thắng ba ván liên tiếp, tam hoàng tử và Đường Dung thấy áp lực vô cùng.

Nhất là Đường Dung, mới nãy hắn ta đã bị thua một ván nên tinh thần bị chịu đả kích rất lớn. Hắn ta còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì ván cờ mới đã tới, điều này đối với hắn ta mà nói thì đúng là tổn thất lớn vô cùng. Một khi con người ta đã mệt mỏi thì rất dễ phạm sai lầm.

Thế nên hắn ta đã bất cẩn và tính nhăm một nước cờ, Lâm Bắc Phàm nắm bắt được cơ hội và thắng hắn ta một lần nữa.

Đường Dung nhìn bàn cờ toàn là quân trắng, hắn ta chán nản nói: “Ta lại thua rồi!”

Trọng tài tuyên bố: “Đường Dung phía Đại Viêm đã thua, Lâm Bắc Phàm phía Đại Võ thắng bốn ván!”

Cứ thế, áp lực đè lên tam hoàng tử lại càng lớn hơn. Tam hoàng tử cảm giác như có một ngọn núi áp chặt mình!

Giờ chỉ còn lại một mình hắn ta!

Nếu hắn ta thua thì chứng tỏ Đại Viêm thua hoàn toàn, đã thế còn vô cùng mất mặt!

Đây là chuyện mà chưa bao giờ hắn ta dám nghĩ!

Sau khi trở về, hắn ta không biết phải ăn nói thế nào với phụ hoàng, phải giải thích thế nào với bách tính và bách quan văn võ trong triều!

Thế nên bất kể thế nào hắn ta cũng phải chống đỡ! Dù có chết cũng phải chống đỡ!

Các vị đại biểu bên Đại Viêm nhìn bàn cờ, âm thầm siết chặt tay và cổ vũ.

“Hoàng tử điện hạ, nhất định phải kiên trì!”

“Điện hạ, nhất định phải thắng!”

“Không thể thua! Nhất định phải thắng ván này, giữ lại thể diện cuối cùng!”

“Đại Viêm chúng ta nhờ hết vào điện hạ!”

Tuy nhiên, có một vài chuyện sẽ không bao giờ xoay chuyển chỉ vì ý nghĩ của người khác.

Hiện giờ người mà hấn ta phải đối mặt không phải một người bình thường mà là cao thủ hậu thế của giới cờ vây, một Lâm Bắc Phàm với năng lực kinh khủng.

Đây chẳng khác gì một đả kích chí mạng!

Ván cờ này đã được định sẵn từ khi bắt đầu!

Qua vài quân cờ, tam hoàng tử bèn buông bỏ, hấn ta cười khò: “Bản cung cũng thua rồi!”

Trọng tài lớn tiếng tuyên bố: “Tam hoàng tử phía Đại Viêm đã thua, Lâm Bắc Phàm phía Đại Võ thắng năm ván! Vậy Lâm Bắc Phàm chính là người thắng cuộc trong trận đấu hữu nghị này!”

Vẻ mặt người bên Đại Viêm ỉu xiu, còn Đại Võ thì hoan hô đầy hưng phấn!

“Té tửu thắng rồi, Đại Võ chúng ta thắng rồi!!!”

Mặc dù đây chỉ là một trận đấu hữu nghị, song một mình Lâm Bắc Phàm đấu với năm người, đã thế hấn còn giành được chiến thắng, đây là một chuyện khiến người ta chấn động, một chuyện đáng để chúc mừng!

Thậm chí mọi người còn vui hơn khi thắng trận đấu chính! Bởi lẽ một đấu năm mà cũng thắng được thì một đấu một có thể thua ư?

Những tiếng hoan hô bên ngoài băng qua tường cao và truyền vào bên trong sân diễn võ. Sắc mặt mấy người bên Đại Viêm lại càng khó coi hơn.

Bách quan Đại Võ ai cũng hớn hởi.

Nữ đế vui vẻ vô cùng: “Lâm ái khanh, tài chơi cờ của ngươi đúng là cao siêu thật, đánh rất hay! Tài nghệ của ngươi chắc chắn đứng vị trí số một Đại Võ ta, là cao thủ của giới chơi cờ!”

“Đa tạ bệ hạ đã khen, vi thần không dám nhận ạ!”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười.

Nữ đế ngoảnh đầu nhìn về phía Đại Viêm, nàng híp mắt cười: “Tam hoàng tử Đại Viêm, mặc dù các người thua nhưng cũng không sao hết! Hữu nghị thứ nhất, thi đấu thứ hai mà, chỉ là một trận đấu giao hữu mà thôi, không ảnh hưởng đến trận đấu giữa Đại Võ và Đại Viêm nên các người đừng để trong lòng nhé, ha ha.”

Sắc mặt mọi người bên Đại Viêm lại càng khó coi hơn.

Nói thật khéo léo làm sao, các người cũng có phải kẻ thua cuộc đâu!

Năm thua một, chuyện này chẳng khác nào ném thể diện của bọn họ xuống đất rồi chà đạp, khiến bọn họ mất hết cả mặt mũi!

Bọn họ thà thua trận chính còn hơn là thua trận hữu nghị này! Trong lòng bọn họ bỗng thấy hối hận!

Nếu biết tài đánh cờ của Lâm Bắc Phàm tuyệt diệu như thế thì bọn họ đã không thi với hắn rồi! Thua trận một đấu một ít ra bọn họ còn giữ được chút thể diện!

Đấu một với năm mà thua thì đúng là chẳng còn chút mặt mũi nào!

“Tam hoàng tử Đại Viêm, hiện giờ trận đấu hữu nghị đã kết thúc, trận đấu chính của chúng ta tiếp tục thôi!”

Nữ đế cười nói.

Sau khi thấy được khả năng chơi cờ của Lâm Bắc Phàm, nàng đã không còn lo lắng vấn đề thắng thua nữa.

Ngược lại, nàng còn mong chờ Lâm Bắc Phàm lại dày vò mấy người kia thêm một phen nữa! Cứ dày vò cho đến mức bọn họ phải nghỉ ngơi cả cuộc đời này đi!

Dày vò đến mức bọn họ không thể tự lo liệu được nữa!

Để bọn họ biết mặc dù Đại Võ chúng ta dù có đi xuống thì cũng không bị bắt nạt dễ dàng như vậy!

“Đại Võ bệ hạ, không cần đâu! Có Lâm tể tử đây thì chúng ta không thắng nổi, thế nên trận đấu này...”

Sắc mặt tam hoàng tử khó coi vô cùng, hắn ta cố nặn ra bốn từ: “Chúng ta thua rồi!”

Nữ đế giữ lại: “Tam hoàng tử Đại Viêm này, ngươi đừng từ bỏ vậy chứ! Cờ đã đánh thì sao có thể bỏ được? Ngươi phải biết rằng người ắt sẽ thắng trời, không cố gắng thì làm sao ngươi biết được tuyệt vọng là thế nào!”

Mọi người bên Đại Viêm: “Đậu má!”

Lâm Bắc Phàm vẫy tay như một tú bà: “Nào nào, các anh bạn bên Đại Viêm, chúng ta làm thêm mấy ván nữa đi! Giờ để ta bớt bớt lại, cho các ngươi thể diện!”

Người bên Đại Viêm: “Đậu má nó...”

Bọn họ tức đến phát run! Đồ xấu xa!

Các ngươi đều là những kẻ xấu xa!

Tam hoàng tử dứt khoát nói: “Đại Võ bệ hạ, thực sự không cần nữa đâu! Ván cờ này chúng ta nhận thua! Các ngươi cũng không cần khuyên nữa, ta đã quyết định rồi!”

Nữ đế và Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi, bọn họ thấy tiếc vô cùng.

Lúc này, tam hoàng tử nói: “Đại Võ bệ hạ, thời gian cũng không còn sớm nữa, tuyên thủ hai bên đã tốn nhiều sức lực, nên trở về nghỉ ngơi thôi! Thế nên trận đấu tạm dừng, ngày mai hãy tiếp tục, bệ hạ thấy thế nào?”

Nữ đế mỉm cười, chắc chắn là thua thảm quá, chịu đả kích lớn quá nên mới muốn quay về để điều chỉnh đây mà.

“Được, trận đấu tạm dừng, ngày mai tiếp tục.”

Chương 355: Tình huống không được lạc quan cho lắm

Cuộc phân tranh giữa Đại Võ và Đại Viêm ngày thứ nhất kết thúc.

Trong trận đấu, Đại Võ đã dùng tuyệt tác kinh điển [Thương Hải Nhất Thanh Tiểu] của Lâm Bắc Phàm ép cho Đại Viêm phải nhận thua.

Sau đó nhờ biểu hiện xuất sắc trong trận đấu cờ vây của hắn, Đại Viêm lại phải nhận thua một lần nữa. Đại Võ đã thắng hai trận liên tiếp, bách tính khắp kinh thành đều vô cùng hưng phấn, bọn họ hoan hô, nhảy nhót.

“Thắng liên tiếp hai trận rồi, quả nhiên Đại Võ của chúng ta là mạnh nhất!”

“Một mình tể tử đã áp đảo hết thầy người bên Đại Viêm! Một người giữ cửa quan, vạn người không mở được!”

“Tể tử đúng là tiên mà!”

“Ta thấy chỉ cần có tể tử thì trận đấu nhất định sẽ thuận lợi!”

Do quá vui nên rất nhiều người đã ca hát nhảy múa ở bên ngoài, bọn họ hát vang bài “Thương hải nhất thanh tiêu – Một tiếng cười bể dâu” của Lâm Bắc Phàm.

“La la la”

“La la la”

Cùng lúc đó, đại biểu bên Đại Viêm đang rầu rĩ tại dịch quán. Từ lúc xuất phát đến giờ, bọn họ vẫn hùng hực khí thế cơ mà!

Bọn họ tưởng mình đã tài giỏi lắm rồi, chắc chắn sẽ áp chế cái bọn Đại Võ, hoàn toàn đánh bại đối thủ!

Bọn họ cứ ngỡ mình sẽ công thành danh toại, tiếng xa đồn khắp! Song sự thật đã tát cho bọn họ một cái thật đau!

Một Lâm Bắc Phàm đã hoàn toàn đánh bại bọn họ, khiến bọn họ thua thảm hại!

Thua đến mức mặt sạch mặt mũi! Quá thảm bại!

Nghe những tiếng ca hát bên ngoài mà bọn họ thấy chói tai vô cùng, cực kì khó chịu.

Lúc này, tam hoàng tử đứng lên và đóng cửa sổ lại, nhìn mọi người đang ủ rũ, hắn ta thở dài một hơi: “Nói đi, tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?”

Mọi người nhìn nhau, chẳng ai lên tiếng cả.

Tinh thần của bọn họ đã bị rút sạch sau hai trận đấu, đồng thời bọn họ cũng mất sạch kiêu ngạo.

Trong lòng bọn họ khó chịu vô cùng nhưng bọn họ chẳng biết phải nói thế nào.

“Chúng ta tuyệt đối không thể thua!”

Tam hoàng tử siết chặt bàn tay: “Chúng ta có thể sẽ phải thua, nhưng không được thua Đại Võ! Đại Viêm chúng ta đang hưng thịnh, Đại Võ lại đi xuống, chúng ta không thể bại trước một quốc gia yếu ớt như vậy được!”

“Hơn nữa, lần này chúng ta đưa theo đội ngũ mạnh nhất, triều đình và bách quan, dân chúng đều mong đợi kì vọng vào chúng ta, chúng ta không có lí do để thua! Nếu chúng ta thua thì trở về biết phải ăn nói thế nào với bệ hạ, phải giải thích thế nào với bách tính?”

“Các ngươi có suy nghĩ cho tương lai của mình hay không?”

Sắc mặt mọi người khẽ thay đổi, bởi lẽ chuyện này đúng là khó nói thật!

Hơn nữa nếu thua thì sẽ ảnh hưởng đến tương lai của bọn họ, đây là điều bọn họ không thể chấp nhận được!

Lúc này, tam hoàng tử dịu giọng lại: “Các vị, mới nãy giọng điệu của bản cung có hơi nặng nề! Bản cung vẫn luôn tin vào tài năng của các vị, hôm nay sở dĩ chúng ta thua là bởi coi thường đối thủ, coi thường Lâm Bắc Phàm!”

“Có điều Lâm Bắc Phàm có lợi hại thế nào đi chăng nữa thì hắn cũng chỉ có một mình! Hắn rất xuất sắc ở phương diện đàn và cờ, song tài năng của con người là có hạn, thời gian cũng có hạn, bản cung không tin hắn còn tài giỏi về những phương diện khác nữa! Trừ Lâm Bắc Phàm ra thì những kẻ khác là đối thủ của các ngươi ư?”

Mọi người nghe mà thấy có lý vô cùng.

Lâm Bắc Phàm có giỏi giang đến cỡ nào thì cũng không thể bao trọn mọi mặt được! Dầu sao hắn cũng là con người chứ không phải một vị thần!

Ở tuổi này của hắn có thể chơi đàn, chơi cờ giỏi đã là xuất sắc lắm rồi!

Những thứ khác hắn không thể tài giỏi được đâu!

“Vậy nên trận đấu ngày mai chúng ta có khả năng thắng! Mọi người lấy tinh thần lên cho bản cung!”

Tam hoàng tử lớn giọng nói: “Đừng cứ nghĩ mãi về trận đấu ngày hôm nay, giờ quay về ngủ một giấc thật ngon, nghỉ ngơi lấy lại sức, ngày mai tái chiến! Bản cung tin rằng ngày mai chúng ta nhất định sẽ thắng! Nhất định sẽ giành được chiến thắng!”

Cuối cùng mọi người cũng lấy lại được tinh thần.

“Điện hạ yên tâm, ngày mai ta chắc chắn sẽ dốc hết sức!”

“Điện hạ yên tâm, chúng ta sẽ thắng thôi!”

“Không gì có thể chiến thắng Đại Viêm chúng ta!”

Tam hoàng tử hài lòng, hấn ta gật đầu: “Rất tốt! Đây mới là người tài của Đại Viêm ta! Mọi người trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai lại thi đấu!”

Các tài tử tạm biệt hoàng tử rồi quay về nghỉ ngơi.

Trong phòng chỉ còn lại tam hoàng tử và một vị lão thần.

Tam hoàng tử nhìn bóng các tài tử rời đi, hấn ta chẳng ngoảnh đầu, chỉ hỏi: “Vương đại nhân, ngày mai chắc chúng ta sẽ thắng nhỉ?”

“Nói thật thì tình huống không được lạc quan cho lắm, thưa điện hạ!”

Vị lão thần kia cười khổ.

“Tại sao lại nói như vậy?”

Tam hoàng tử quay đầu lại chất vấn: “Chúng ta có bốn trạng nguyên, cộng thêm bản cung nữa là năm, thực lực hùng hậu như thế. Mặc dù hôm nay thất bại nhưng chắc chắn ngày mai có thể xoay chuyển tình thế!”

“Trước kia lão thần cũng cho là thế, nhưng hiện giờ lão thần không còn tự tin nữa!”

“Là bởi Lâm Bắc Phàm sao?”

“Không sai, là bởi hấn!”

Chương 356: Đi hồi lộ

Lão thần nghiêm túc nói: “Trận đấu hôm nay, Lâm Bắc Phàm đã đánh bại các tài tử của chúng ta, khí thế của Đại Võ tăng mạnh, còn chúng ta thì giảm sút! Thế nên trận đấu ngày mai chắc chắn Đại Võ sẽ càng mạnh hơn, còn chúng ta sẽ yếu đi, chênh lệch là quá lớn, chúng ta muốn thắng cũng chẳng dễ dàng gì đâu! Điều đáng sợ nhất là Lâm Bắc Phàm, tài của hắn đúng là kinh người! Muốn đánh bại Đại Võ, Lâm Bắc Phàm là một ngọn núi không thể không vượt qua!”

“Hắn có mạnh nữa thì cũng chỉ có một mình!”

Tam hoàng tử nói.

“Đúng là hắn chỉ có một mình, nhưng ai biết được hắn còn có bản lĩnh gì chứ?”

Lão thần thở dài: “Chúng ta chưa từng thấy hắn đánh đàn, cũng không biết hắn biết đánh đàn, kết quả hắn đã chơi một bài [Thương Hải Nhất Thanh Tiểu] đó thôi! Chúng ta chưa từng thấy hắn chơi cờ, cũng không biết hắn biết chơi cờ, kết quả hắn lấy một địch năm, đánh bại các tài tử Đại Viêm chúng ta!”

Tam hoàng tử không biết phải nói gì, trong lòng hắn ta đang rất rối ren.

Lão thần lại thở dài: “Trận đấu tiếp theo là thi họa và làm thơ! Thơ thì không cần phải nói, mấy bài thơ hắn làm đều trở thành kinh điển cả!”

“Hắn thực sự là một kẻ có tài, chúng ta muốn thắng cũng không dễ đâu! Mà làm thơ lại là cái chính trong trận đấu, nếu chúng ta thua thì coi như thua triệt để!”

“Thế thì sau khi trở về, chúng ta phải bẩm báo với bộ hạ và bách tính thế nào đây?”

Tam hoàng tử siết chặt năm đấm, hắn ta nghiêng răng nghiêng lợi.

Đây là nhiệm vụ đối ngoại đầu tiên của hắn ta!

Một chuyện vốn dĩ ắt thắng mà giờ hồngбет, phụ hoàng và bách quan văn võ chắc chắn sẽ rất thất vọng về hắn ta!

“Vương đại nhân, theo người thì chúng ta nên làm thế nào?”

Tam hoàng tử xin chỉ giáo.

“Hiện giờ mất bò mới lo làm chuồng cũng chưa muộn!”

Lão thần nhỏ giọng nói: “Điện hạ, người quên rồi sao? Thật ra Lâm Bắc Phàm là người của Đại Viêm chúng ta! Chỉ cần chúng ta mua chuộc hắn, bảo hắn nhận thua thì chúng ta sẽ thắng!”

Tam hoàng tử kinh ngạc: “Gì cơ? Bảo ta đi mua chuộc hắn ư? Không được! Không thể được! Bản cung không chấp nhận!”

Ngày trước hắn ta xem thường Lâm Bắc Phàm, tự phụ ỷ vào mình tài cao và một đội ngũ hùng mạnh có thể đánh bại Đại Võ nên đã bị đối phương vả mặt, thua một cách thảm hại vô cùng!

Hiện giờ còn yêu cầu hắn ta phải đi mua chuộc đối phương! Hắn ta đường đường là một hoàng tử đấy!

Hắn ta còn là một trạng nguyên, sao hắn ta có thể làm những chuyện này!

Thật nhục nhã biết bao!

“Điện hạ hãy suy nghĩ, chúng ta không thể thua!”

Lão thần trịnh trọng nói: “Đây không chỉ là cuộc chiến danh dự, nó còn liên quan đến việc điện hạ tranh giành ngôi vị hoàng đế nữa! Nếu chuyện này hỏng bét thì chắc chắn bệ hạ và dân chúng sẽ thất vọng, hoàng vị sẽ cách điện hạ càng xa! Chẳng lẽ điện hạ chỉ muốn làm một vương gia thôi ư? Dù điện hạ có muốn thì huynh đệ của điện hạ cũng sẽ không đồng ý!”

Tam hoàng tử thấy dao động, mặt hắn ta lộ vẻ do dự.

Sở dĩ hắn ta cố gắng học hành đến vậy, cố gắng thể hiện bản thân là bởi ngôi vị hoàng đế kia!

Nếu một chuyện đơn giản thế này mà hắn ta cũng không làm được thì chắc chắn phụ hoàng sẽ thất vọng về hắn ta!

Các huynh đệ cũng sẽ mượn cơ hội bỏ đá xuống giếng!

Cứ thế, ngôi vị hoàng đế sẽ cách xa hắn ta, đây là chuyện hắn ta không thể chấp nhận được! So với ngôi vị hoàng đế thì những thứ như thể diện có là gì?

Tam hoàng tử nghiêng rằng nói: “Vương đại nhân nói đúng lắm, cứ làm theo lời người nói đi!”

Buổi tối hôm đó, có một thư mời với kí hiệu đặc thù được gửi tới Lâm phủ. Lâm Bắc Phàm mở ra xem, hần bật cười: “Giờ mới nhớ ra ta hả?”

Thư mời này đến từ Đại Viêm, mặc dù không đề tên nhưng tám phần là của tam hoàng tử Đại Viêm.

Chắc chắn là hôm nay thua đến mức sốt ruột nên hần ta mới không thể không liên lạc với hần.

“Muốn tham chút tiền cũng chẳng dễ dàng gì, không khiến các người “nôn” ra thì các người cũng không biết đường mang tiền đến cho ta!”

Lâm Bắc Phàm cất thư mời đi rồi vui vẻ ra ngoài.

Hần tới một tòa tửu lâu rồi bước vào căn phòng khá bí mật, trông thấy người gửi thư mời cho mình, quả nhiên là Viêm Tinh Hà, tam hoàng tử đến từ Đại Viêm.

“Hóa ra là tam hoàng tử điện hạ!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay hành lễ rồi mỉm cười.

“Lâm tể tửu, ngưỡng mộ đã lâu! Từ lâu ta đã nghe danh người học rộng biết nhiều, tài năng xuất chúng, biểu hiện hôm nay của người càng khiến bản cung phải nhìn bằng con mắt khác, xem thế là đủ rồi nên hôm nay đặc biệt mời người tới tề tựu một chút!”

Tam hoàng tử mỉm cười.

“Đa tạ điện hạ đã khen, ta không dám nhận! Không biết điện hạ tìm ta có chuyện gì?”

Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Chuyện này... chúng ta cứ uống rượu, ăn cơm trước đã, xong rồi hần nói!”

“Cũng được!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu.

Ăn chút đồ ăn, uống chút rượu, Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Tam hoàng tử điện hạ, người tìm ta là có chuyện gì? Mời người nói

thắng, ngày mai còn phải tiếp tục thi đấu nên ta không thể ở lại quá lâu, phải về nghỉ ngơi chuẩn bị nữa!”

“Chuyện này... ờm... khụ khụ...”

Sắc mặt tam hoàng tử lộ vẻ mất tự nhiên, hắn ta ấp a ấp úng mãi.

Dẫu sao thì hắn ta vẫn cần thể diện, bảo hắn ta nói ra mấy chuyện này thì đúng là làm khó hắn ta quá.

Chương 357: Vẫn còn chậm lắm

Lão thần ở bên cạnh trông thấy vậy bèn tiếp lời tam hoàng tử, hắn ta cười, nói: “Lâm tế tửu, là thế này! Lần này điện hạ nhà chúng ta dẫn đội ngũ tới Đại Võ tham gia thi đấu, bệ hạ và bách tính Đại Viêm vô cùng kì vọng vào điện hạ!”

“Nếu như Đại Viêm mà thua thì khi trở về điện hạ không biết phải bẩm báo thế nào, thế nên hy vọng Lâm tế tửu có thể nhường một chút lúc thi đấu để Đại Viêm chúng ta giành được chiến thắng. Đây là chút tâm ý của chúng ta, mong tế tửu đừng chê cười!”

Nói đoạn, hắn ta đưa một cái hộp tinh xảo ra.

Lâm Bắc Phàm mở ra xem, tổng cộng có ba mươi vạn lượng bạc.

“Mong Lâm tế tửu thành toàn, bản cung vô cùng cảm kích!”

Tam hoàng tử chấp tay nói. Lâm Bắc Phàm lấy một thỏi bạc bên trong chiếc hộp ra, hắn búng đầu ngón tay, âm thanh lanh lảnh.

Đây đúng là một con số không nhỏ, dựa theo chức quan hiện giờ của Lâm Bắc Phàm thì đây là số tiền mà hắn phấn đấu cả đời trong triều cũng chưa chắc đã kiếm được.

Tuy nhiên, sắc mặt Lâm Bắc Phàm lại lộ vẻ lưỡng lự, hắn nói: “Tam hoàng tử điện hạ, tâm ý của người ta đã thấy! Song nói thật lòng thì với chút tiền này mà người muốn ta làm việc cho người thì khó lắm!”

Tam hoàng tử và lão thần nhìn nhau, trong lòng bọn họ thầm nhủ cái tên này quả nhiên là một kẻ tham lam, ba mươi vạn

lượng mà cũng chẳng đủ thỏa mãn hẳn.

Sắc mặt tam hoàng tử sầm xuống, lão thần bèn hỏi: “Lâm tế tửu, ngươi muốn bao nhiêu?”

Lâm Bắc Phàm giơ một ngón tay lên: “Kiểu gì thì cũng phải một trăm vạn lượng.”

Tam hoàng tử và lão thần: “Đậu má!”

Một trăm vạn lượng, lòng tham của ngươi cũng lớn thật đấy!

Lão thần trầm giọng nói: “Lâm tế tửu, yêu cầu này của ngươi hơi quá đáng rồi đó! Chúng ta chỉ cần ngươi nhường một chút thôi để Đại Viêm ta giành được chiến thắng, ngươi cũng không phải hy sinh gì quá lớn, ba mươi vạn vẫn chưa đủ hay sao?”

“Vương đại nhân, ngươi nói khéo quá!”

Lâm Bắc Phàm cười một tiếng đầy lạnh lùng: “Ngươi có biết nếu như ta thua trong trận đấu giữa Đại Võ và Đại Viêm thì sẽ tổn thất bao nhiêu không?”

“Nguyện được nghe rõ ràng!”

Lão thần nói.

“Trải qua chuyện ngày hôm nay, danh tiếng của bản quan đã vang xa, tiếng lành đồn khắp! Lúc này đã giỏi thì lại càng phải cố gắng để giỏi hơn nữa, nhưng nếu ta thua thì danh tiếng của ta sẽ tụt dốc không phanh, bị người người chê cười.”

“Điều này đồng nghĩa với việc những gì ta khó khăn lắm mới xây dựng được sẽ biến thành lời hay tiếng đẹp của Đại Viêm các ngươi hết!”

“Người ta hay nói tiền tài như cặn bã, danh tiếng tựa ngàn vàng mà!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Ta hy sinh danh tiếng của ta để thành toàn cho danh tiếng của Đại Viêm các ngươi, chẳng lẽ ta chỉ được bồi thường ba mươi vạn lượng thôi ư?”

“Chuyện này...”

Tam hoàng tử và lão thần nhìn nhau.

“Hơn nữa trừ danh tiếng ra thì còn ảnh hưởng tới cả tương lai của bản quan nữa!”

Lâm Bắc Phàm bỏ thỏi bạc trong tay xuống, hấn vừa uống rượu vừa nói: “Mấy hôm nay bản quan đã lập nhiều công lao cho triều đình! Hiện giờ thời cơ đã chín muồi, chỉ cần thắng trong trận đấu với Đại Viêm là bệ hạ sẽ vô cùng vui vẻ, bách quan mừng rỡ, bách tính hân hoan, và chắc chắn bản quan sẽ được thăng chức!”

“Hiện giờ ta đã là quan hàng chính tứ phẩm của triều đình, nâng thêm một bậc là thành quan hàng tam phẩm, có thể nói là trọng thần của triều đình! Tam hoàng tử điện hạ, Vương đại nhân, nếu đổi lại là các người thì các người có bằng lòng từ bỏ tương lai của mình chỉ bởi ba mươi vạn lượng hay không?”

Hai người kia lại kinh ngạc một lần nữa: “Chuyện này...”

Nếu đổi lại là bọn họ thì chắc chắn bọn họ sẽ không bằng lòng!

Nếu như có thể trở thành quan hàng tam phẩm thì ba mươi vạn lượng kia có là gì?

Trở thành quan hàng tam phẩm đồng nghĩa với việc chức quan tăng cao, quyền lực mở rộng, muốn kiếm tiền là chuyện vô cùng dễ dàng, chẳng phải sao?

Làm tri phủ “thanh liêm” có ba năm mà còn thu được cả mười vạn lượng bạc cơ mà!

Thậm chí đến cả tri phủ hàng tứ phẩm cũng kiếm được cả chục vạn lượng bạc chỉ trong thời gian ba năm ngắn ngủi.

Vậy thì quan hàng tam phẩm trong triều há chẳng phải sẽ dễ dàng hơn nhiều?

“Lâm tế tửu, người muốn thăng quan thật à?”

Lão thần Vương đại nhân không nhịn được hỏi.

“Đó là điều đương nhiên, bản quan lừa các người để làm gì?”

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm lộ vẻ không vui.

“Vậy thì chúc mừng Lâm tế tửu!”

Lão thần chấp tay nói lời chúc mừng.

Người như hấn ta đã cố gắng cả nửa đời, cố đến mức tóc bạc trắng mới có thể bước vào triều đình, trở thành trọng thần của

triều đình.

Ấy thế mà đối phương tuổi còn trẻ mà đã sắp trở thành quan hàng tam phẩm, hẳn không khiến người khác ngưỡng mộ mới là lạ!

Lâm Bắc Phàm thở dài: “Đừng chúc mừng nữa, chuyện này có gì đáng chúc mừng đâu!”

“Thăng quan tiến chức mà không vui ư?”

Tam hoàng tử và lão thần ngó người.

Lâm Bắc Phàm lại thở dài thườn thượt, sắc mặt hẳn đượm buồn: “Đương nhiên rồi, tại cái tốc độ thăng quan này chậm quá mà! Như ngày xưa, trung bình mỗi tháng ta được thăng chức một lần, tốc độ luôn rất ổn định! Mà bây giờ đã hơn hai tháng, gần ba tháng mới được thăng lên một bậc, kém xa so với ngày trước nên ta cũng ngại nói lắm!”

Tam hoàng tử và lão thần tức tối!

Phải biết rằng đó là quan hàng tam phẩm, là trọng thần chân chính của triều đình, được hoàng đế tin tưởng, trong tay nắm biết bao quyền lực, nhất cử nhất động đều ảnh hưởng đến quốc sách, đây đâu phải chức quan dễ dàng có được?

Trong ba tháng thôi mà người đã đạt được những thành tựu như vậy mà người vẫn chê chậm? Người còn không biết ngại mà nói ra?

Đúng là... đúng là tức quá đi mất!

Tam hoàng tử và lão thần bực bội vô cùng!

Chương 358: Bản cung không tin

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lại xua tay và bảo: “Thôi vậy, chúng ta đừng nhắc đến những chuyện đau lòng này nữa!”

Tam hoàng tử và lão thần: “Chúng ta quay về chuyện chính đi, tiếp tục chuyện trận đấu giữa Đại Viêm và Đại Võ!”

Lâm Bắc Phàm nói rành mạch: “Trận đấu giữa Đại Võ và Đại Viêm liên quan đến danh tiếng và tương lai của bản quan! Các người chỉ bỏ ra ba mươi vạn lượng đã muốn bản quan hy sinh

danh tiếng và tương lai của mình, các người thấy có được không? Hơn nữa ta có thiếu ba mươi vạn lượng của các người sao?”

Tam hoàng tử và lão thần lại nhìn nhau.

Ba mươi vạn lượng thì đúng là người không thiếu, nhưng chúng ta cũng không có nhiều tiền hơn để mà cho người.

“Lâm tế tửu, bản cung thấy người nên ngoan ngoãn nhận tiền đi, thành thật làm việc cho bản cung!”

Tam hoàng tử bực dọc nói: “Người phải biết rằng người là người của chúng ta! Nếu thân phận của người bị lộ thì tiền đồ như gấm của người, vinh hoa phú quý của người sẽ tan thành mây khói! Trên dưới Đại Võ đều sẽ không tha cho người!”

Lâm Bắc Phàm hừ một tiếng, hần cười nhạt: “Người còn dám uy hiếp ta cơ đấy? Tam hoàng tử điện hạ, người ngây thơ quá rồi, hiện giờ người cứ ra ngoài và để lộ thân phận của ta đi, người xem người ta tin người hay là tin ta?”

“Người đi mà nói những lời này với nữ đế bệ hạ, người thấy bệ hạ sẽ tin một trung thần lập nhiều công lao như ta hay là một hoàng tử địch quốc ôm tâm tư xấu như người?”

Tam hoàng tử không biết phải đáp trả thế nào.

Hần ta nhìn sắc mặt đầy vẻ đắc ý của Lâm Bắc Phàm, trầm giọng nói: “Nhưng chúng ta có chứng cứ!”

“Chứng cứ gì?”

“Hồi đầu chúng ta đã bỏ một số tiền lớn để có được cách chế tạo thần khí khí cầu lớn và tàu đệm khí từ người, đây chính là chứng cứ! Chỉ cần lấy nó so sánh với nét chữ của người thì người có trăm cái miệng cũng không cãi được!”

Tam hoàng tử nở nụ cười đắc ý.

Lâm Bắc Phàm phì cười, hần phun cả rượu ra: “Ha ha...”

“Người cười gì mà cười?”

Tam hoàng tử không vui.

“Người lại đi lấy cách chế tạo để uy hiếp ta, đúng là quá buồn cười, cười chết ta mất!”

Lâm Bắc Phàm lại cười ha ha.

“Chẳng lẽ có gì không đúng à?”

“Tam hoàng tử điện hạ, người tưởng ta làm những chuyện dễ rơi đầu như thế mà không nghĩ đến hậu quả ư? Ta đưa người bức vẽ cách chế tạo, chữ trên đó hoàn toàn không giống! Người lấy cái này để uy hiếp ta thì người quá ngây thơ rồi! Ha ha...”

Tam hoàng tử bức mình vô cùng, sắc mặt hắc ta đen sì, trong lòng là lửa giận ngút ngàn. Nếu không phải đang ở đất của Đại Võ thì hẳn đã cho người lôi cái tên bất kính này ra ngoài chém đầu rồi!

“Được rồi được rồi, mọi người đều cùng một phe, đừng ảnh hưởng đến hòa khí!”

Cuối cùng, lão thần đứng ra làm hòa: “Lâm tể tử, mới nãy điện hạ tuổi trẻ bồng bột, nói vài lời hồ đồ, người đừng để bụng! Lão phu tự phạt ba ly, người đừng tính toán nhé!”

Nói đoạn, hắc ta uống liên tiếp ba ly, sắc mặt cũng thay đổi.

“Vẫn là Vương đại nhân biết chừng mực, mời!”

Lâm Bắc Phàm cũng đáp lễ bằng một ly rượu.

“Lâm tể tử, lão phu đã suy nghĩ, người nói một trăm vạn thì một trăm vạn! Ngày mai làm phiên tể tử đại nhân rồi!”

Tam hoàng tử sốt ruột, hắc ta kéo lão thần tới một góc rồi nói nhỏ: “Vương đại nhân, chúng ta làm gì có nhiều tiền như thế?”

Lão thần cười khỏ, nói: “Điện hạ, hiện giờ ta không cho hắc ta cũng không được! Mới nãy điện hạ bồng bột quá nên đã đắc tội Lâm Bắc Phàm, nhờ đâu hắc ta thù dai, ngày mai đại sát tứ phương thì biết làm sao? Chúng ta sẽ thua thật đó!”

Tam hoàng tử do dự: “Nhưng chúng ta đâu có nhiều tiền như vậy...”

“Ta cứ tích cóp là được! Chỉ cần thắng trận này thì tồn chút tiền có hề gì?”

Tam hoàng tử suy nghĩ trong chốc lát rồi hạ quyết tâm, hắc ta gật đầu: “Vương đại nhân nói đúng!”

Thế là bọn họ quay trở lại, hứa sẽ trả một trăm vạn lượng.

Song Lâm Bắc Phàm vẫn không vui: “Một trăm vạn lượng là có thể đuổi ta đi hả? Có mà nằm mơ! Ban nãy các người uy hiếp ta, ta rất không vui, phải thêm tiền!”

Tam hoàng tử và lão thần: “Đậu má!”

Đã đến nước này rồi mà vẫn còn muốn thêm tiền?

Người tham lam quá rồi đấy?

Đúng là xem bói ra ma, quét nhà ra rác!

“Lâm tể tử, người đòi nhiều quá, bản cung không có nhiều tiền đến vậy!”

Sắc mặt tam hoàng tử đen sì.

“Ai mà tin chứ, người đường đường là tam hoàng tử của hoàng triều Đại Viêm, lại được hoàng đế Đại Viêm yêu thương, được biết bao người ủng hộ mà trong tay người không có tiền?”

Lâm Bắc Phàm không tin.

“Đại Viêm chúng ta có yêu cầu nghiêm khắc đối với hoàng thân quốc thích và bách quan văn võ trong triều, bổng lộc mỗi năm cố định, con số không hề lớn! Nếu phát hiện ra chuyện tham ô thì ắt phải chịu hình phạt!”

“Nhẹ thì tước chức quan, nặng thì rơi đầu, thậm chí còn tru di tam tộc!”

“Mặc dù bản cung là tam hoàng tử được phụ hoàng thương yêu, nhưng nếu bị phát hiện có liên quan đến những chuyện tham ô dù chỉ một chút, bản cung chắc chắn sẽ bị đưa tới Tông Nhân phủ chịu quản giáo!”

“Phụ hoàng công chính nghiêm minh, không một ai là ngoại lệ đâu!”

Tam hoàng tử bất lực nói: “Bởi thế nên bản cung mới không có nhiều ngân lượng!”

“Tam hoàng tử điện hạ, đến một trăm vạn lượng mà người cũng không có thì cuộc đời này của người quá thất bại rồi!”

Lâm Bắc Phàm chế giễu: “Như một vị công chúa mà ta quen biết ấy, vì để có được ta mà tình nguyện bỏ ra cả ngàn vạn lượng, thậm chí còn muốn bỏ ra cả chính mình! Nhưng ta không đồng ý! Còn người có mỗi mấy trăm vạn lượng mà cũng không làm ta rung động đây này!”

“Vị công chúa nào lại giàu có như vậy? Bản cung không tin!”

Tam hoàng tử lắc đầu.

Chương 359: Bọn họ quá yếu

Công chúa mà Lâm Bắc Phàm nói chính là Tử Nguyệt công chúa!

Công chúa đang chạy trốn cũng là công chúa.

Hơn nữa đây còn là một công chúa có tiền, nàng giỏi hơn những vị công chúa khác rất nhiều đó!

“Tin hay không tùy người! Tam hoàng tử điện hạ, nếu đã không có tiền thì ta cũng không giúp đỡ được rồi!”

Lâm Bắc Phàm đứng lên: “Hai vị, mới này đã làm phiền hai vị, ta xin cáo từ!”

Lão thần Vương đại nhân vươn tay ra, nói với theo: “Tể tử đại nhân đừng bước, chúng ta bàn bạc lại nhé!”

Nói đoạn, hắn ta kéo tam hoàng tử tới một góc rồi nói: “Điện hạ, bắt buộc phải đồng ý thôi! Nếu Lâm Bắc Phàm đi rồi thì chúng ta hết cơ hội, hết hy vọng trong trận đấu này!”

Tam hoàng tử bất lực nói: “Nhưng Vương đại nhân à, bản cung thực sự không gom nổi nhiều tiền như vậy!”

Vương đại nhân cắn răng nói: “Điện hạ, lão thần vẫn còn ít tiền riêng! Mặc dù không nhiều nhưng chắc có thể thỏa mãn được hắn!”

“Đa tạ Vương đại nhân, bản cung nhất định sẽ ghi nhớ công lao của người!”

Cứ thế, tam hoàng tử góp được một trăm hai mươi vạn lượng, miễn cưỡng khiến Lâm Bắc Phàm hài lòng.

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười tươi rói, hất cất đồng tiền dày cộp vào túi: “Tam hoàng tử điện hạ, Vương đại nhân, các người có lòng rồi! Các người cứ yên tâm, ngày mai hãy xem bản quan phát huy nhé!”

“Vậy thì làm phiền Lâm tể tử rồi!”

Tam hoàng tử và Vương đại nhân đã biến thành hai tên nghèo nàn, bọn họ chấp tay nói.

“Khách sáo quá rồi! Cơ mà ta không thể nhường quá lộ liễu, dù có thua thì cũng phải thua một màn đẹp! Như thế mới không tổn hại đến danh dự của ta, đồng thời ta cũng dễ ăn nói với nữ đế bệ hạ và muôn dân!”

Tam hoàng tử và lão thần gật đầu tỏ vẻ bọn họ đều hiểu.

Tam hoàng tử hỏi: “Lâm tể tử, người định làm thế nào?”

“Ta định thế này!”

Lâm Bắc Phàm ho khan một tiếng, đoạn bảo: “Ngày mai trong trận đấu, ta sẽ tỏ vẻ kiêu căng ngạo mạn. Các người thấy ngựa mất nên thuận thế kích thích ta, gia tăng độ khó của trận đấu. Ta không chịu nổi kích thích nên chắc chắn sẽ chấp nhận.”

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười đắc ý: “Đề càng khó, mặc dù ta có thể phát huy như bình thường, thậm chí còn hơn cả bình thường nhưng vẫn thua các người. Như thế thì chúng ta không phải ta không có năng lực mà là trời không theo ta!”

Tam hoàng tử và lão thần gật đầu, mỉm cười: “Kế này không tồi!”

Lâm Bắc Phàm bung ly rượu lên, nói: “Chúc hai vị mã đáo thành công trước nhé!”

“Mã đáo thành công!”

Mọi người bật cười.

Uống rượu xong, Lâm Bắc Phàm ôm một đồng tiền, cáo từ rồi đi.

Ngày hôm sau, trận đấu tiếp tục.

Do trận đấu ngày đầu tiên, Lâm Bắc Phàm đại diện cho Đại Võ và đã giành chiến thắng trước Đại Viêm nên tâm trạng của

bách tính hùng hồn lắm.

Trời mới tờ mờ sáng mà dân chúng đã tụ họp hết bên ngoài trường đấu.

“Hy vọng hôm nay chúng ta lại thắng tiếp!”

“Ta thấy chỉ cần có Lâm tế tửu thì chắc chắn không có vấn đề gì hết!”

“Đúng đó, chỉ cần Lâm tế tửu xuất mã là Đại Võ chúng ta chỉ có thắng thôi!”

“Đến giờ rồi, bắt đầu rồi kìa!”

Trong trường diễn võ, nữ đế và bách quan đã có mặt từ lâu.

Trận thắng ngày hôm qua đều khiến nữ đế và bách quan hớn hở, sắc mặt ai cũng thông dong, nhẹ nhõm.

Ánh mắt bọn họ không khỏi dừng trên người Lâm Bắc Phàm.

Hy vọng hẳn càng lợi hại hơn nữa, dẫn đầu các tài tử Đại Võ giành chiến thắng! Nếu để so sánh thì sắc mặt người bên Đại Viêm nghiêm nghị hơn rất nhiều.

Hôm qua bọn họ đã thua hai ván, thế cục vô cùng bất lợi, hôm nay bọn họ phải thắng bằng bất cứ giá nào.

Nữ đế nhìn sắc trời, đoạn gật đầu với người dẫn chương trình: “Bắt đầu được rồi!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Người dẫn chương trình quay người hướng về phía hai bên, đoạn cao giọng tuyên bố: “Ván thứ ba trong trận đấu – thư pháp!”

“Mời hai bên cử ra tài tử, tiến thành cuộc thi thư pháp! Người thắng sẽ ở lại, người thua bước xuống! Cho đến khi tài tử hai bên đều thi hết thì cuộc thi sẽ kết thúc! Người cuối cùng ở lại sẽ là người chiến thắng!”

Bên Đại Viêm.

“Lưu Hải, ván này ngươi lên trước đi!”

Tam hoàng tử nói.

Lưu Hải thấy hơi căng thẳng: “Nhưng điện hạ à, trong mọi người thì thư pháp của ta bình thường lắm! Nếu ta lên trước nhờ thua thì sẽ ảnh hưởng đến khí thế của bên ta!”

“Người không phải lo, cứ lấy thực lực của người ra, hôm nay chúng ta chắc chắn sẽ thắng!”

Tam hoàng tử tự tin vô cùng.

Bản cung đã mua chuộc người mạnh nhất bên kia rồi, người còn sợ không thắng nổi sao? Chỉ cần hấn nhường chút thì những thứ khác không cần phải lo lắng nữa!

“Vâng thưa điện hạ!”

Lưu Hải hít một hơi rồi bước lên trường diễn võ.

Phía Đại Võ.

“Liêu Như Mẫn, người lên trước đi!”

Lâm Bắc Phàm nói.

“Tể tửu đại nhân, người không lên hả?”

Liêu Như Mẫn sững sờ.

Lâm Bắc Phàm lại bảo: “Bọn họ quá yếu, đúng là không kích thích nổi ý chí chiến đấu của ta! Người cứ lên trước đi, thể hiện trình độ thư pháp của người ra! Cứ bình tĩnh, còn có bản quan ở phía sau!”

“Vâng thưa tể tửu đại nhân!”

Liêu Như Mẫn ưỡn ngực bước lên trường diễn võ. Cứ thế cuộc thi thư pháp chính thức bắt đầu.

Cách thi là hai bên có đề thi giống nhau và viết chữ lên giấy.

Bọn họ sẽ viết trong thời gian quy định sẵn, sau đó bày ra để mọi người bầu phiếu, được nhiều phiếu hơn sẽ chiến thắng.

Chương 360: Thi thư pháp

Thời gian nửa nén hương trôi qua, hai bên đều đã viết xong và bày giấy ra.

“Chữ của Lưu Hải viết rất sạch sẽ, có lực, còn hơi bay bổng, không tồi không tồi!”

“Chữ của Liêu Như Mẫn cũng rất đẹp, nhưng vẫn kém hơn một chút so với Lưu Hải.”

“Đúng đó, chênh lệch giữa hai người là quá rõ ràng!”

“Mặc dù Lưu Hải là người bên Đại Viêm nhưng lão phu vẫn bầu cho hắn ta một phiếu!”

“Hiện giờ bắt đầu bầu phiếu!”

Trọng tài cao giọng nói.

Lượt bỏ phiếu kết thúc, trọng tài lại tuyên bố: “Lưu Hải phía Đại Viêm được năm mươi lăm phiếu, Liêu Như Mẫn phía Đại Võ được hai mươi hai phiếu! Lưu Hải chiến thắng!”

Mọi người bên Đại Viêm hoan hô, còn bên Đại Võ thì thở dài thườn thượt.

Tiếp đó, Đại Võ cử người thứ hai ra trận.

Hai bên lại viết chữ mới, đợt bỏ phiếu kết thúc, trọng tài nói: “Lưu Hải phía Đại Viêm giành được bốn mươi bốn phiếu, Từ xx phía Đại Võ giành được ba mươi ba phiếu! Lưu Hải chiến thắng!”

Đại Viêm lại được phen hơn hở, còn phía Đại Võ thì chán nản.

Tiếp đó, Đại Võ cử đến người thứ ba, thứ tư...

Thế nhưng không một ai là đối thủ của Lưu Hải.

Mọi người bên Đại Viêm như mở cờ trong bụng, còn Đại Võ thì nhụt chí hẳn.

“Ấy thế mà thua hết sạch, chẳng lẽ vận may của chúng ta hết sạch rồi sao?”

“Chỉ có thể nói là bên Đại Viêm quá mạnh, cử bừa một tài tử cũng khó đấu lắm!”

“Đúng là rất mạnh! Cơ mà không cần lo lắng, chúng ta còn té tửu đại nhân mà!”

“Té tửu rất mạnh! Té tửu bất bại, chúng ta bất bại!”

Mặc dù đã thua liên tiếp bốn ván nhưng mọi người bên Đại Võ vẫn tự tin lắm.

Bởi lẽ bọn họ còn tể tửu Lâm Bắc Phàm, một người có lòng tự tin vô hạn, một người có thể tạo ra kì tích!

Hắn là ngọn cờ bất bại của Đại Võ, chỉ cần có hắn thì Đại Võ sẽ không thua!

“Mời Đại Võ cử tuyển thủ cuối cùng ra trận!”

Lâm Bắc Phàm bước từng bước lên trường diễn võ, trông hắn rất thông dong, còn trông người bên Đại Viêm lại như thể đang phải đối mặt với kẻ địch lớn.

Bọn họ chẳng coi những kẻ khác bên Đại Võ ra gì, chỉ có Lâm Bắc Phàm là khiến bọn họ không yên tâm thôi.

Bởi lẽ tên này đã thắng liên tiếp hai ván ngày hôm qua, rút sạch khí thế của bọn họ!

Cũng bởi cái tên này mà tất cả tôn nghiêm của bọn họ và của Đại Viêm đã bị chà đạp một cách trầm trọng, khiến bọn họ không ngóc đầu lên được.

Có thể đánh bại Đại Võ được hay không thì phải xem người trước mắt này.

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm chấp tay đứng thẳng, hắn ưỡn ngực, nói với mọi người: “Không ngờ các ngươi lại ép ta phải ra tay, xem ra cũng không tệ!”

“Ngươi...”

Người bên Đại Viêm tức tối.

“Lâm Bắc Phàm, ngươi đừng có mà đắc ý! Hôm nay sẽ là ngày chiến thắng của chúng ta!”

Lưu Hải hùng hổ nói.

“Chó tang gia mà cũng dám lên tiếng hả?”

Lâm Bắc Phàm híp mắt, hắn chế giễu: “Nếu không phải bản quan thấy các ngươi đáng thương, cho các ngươi cơ hội để thể hiện thì ta đã cạo trọc đầu các ngươi từ lâu rồi!”

“Đồ khôn khiếp! Sao Đại Võ lại có một tên như ngươi chứ?”

Lưu Hải nổi giận.

Lâm Bắc Phàm nhân cơ hội ấy nói: “Bệ hạ, bên Đại Viêm ăn nói không lựa lời, xúc phạm đến thần và Đại Võ, đúng là đáng chém! Mong bệ hạ cho phép thần một đầu năm lần nữa để thần dạy bọn chúng làm người!”

Bên Đại Viêm: “Đậu má!”

Rốt cuộc ai mới là kẻ ăn nói không lựa lời?

Nữ đế toát mồ hôi: “Lâm ái khanh, không cần đâu! Bọn họ cũng chỉ sốt ruột nên lỡ lời thôi, ngươi đừng để bụng! Cứ thi theo quy tắc ban đầu đi!”

Lâm Bắc Phàm lại bảo: “Thấy chưa, nếu không có bệ hạ thì ta đã hủy diệt các ngươi rồi! Các ngươi còn không biết ngại mà tự xưng là tài tử trạng nguyên? Một người biết đánh cũng không có, bản quan thấy xấu hổ khi phải ở chung với các ngươi!”

Mọi người bên Đại Viêm: “Đậu má!”

Lúc này, bọn họ thực sự nổi cáu rồi!

Bọn họ chỉ hận không thể xé nát cái tên khốn khiếp Lâm Bắc Phàm này! Đến cả tam hoàng tử sau khi nghe những lời ấy cũng muốn nhảy dựng lên.

Mặc dù hẳn ta biết Lâm Bắc Phàm sẽ ra vẻ trong ngày hôm nay, song hẳn ta không ngờ là hẳn lại làm quá lên như thế, hẳn ta nghe mà muốn đánh người!

Lúc bấy giờ, trọng tài ở bên cạnh nói: “Lâm tế tửu, cũng đến giờ rồi, ngươi đừng kích động bọn họ nữa, mau chóng thi đi thôi!”

“Hôm nay bản quan nể mặt Lưu đại nhân, không tính toán với ngươi nữa!”

Lâm Bắc Phàm vươn tay phải ra, hẳn nói: “Lấy bút lên đây! Hôm nay ta phải cho các ngươi thấy thế nào mới gọi là chữ chân chính, thế nào mới là thư pháp thực thụ!”

Thế là trận đấu lại được tiếp tục.

Lâm Bắc Phàm lấy bút lông và bắt đầu viết chữ lên giấy Tuyên Thành, tư thế của hẳn tiêu sái vô cùng.

Một lát sau, những nét chữ đẹp đẽ hiện lên một cách lưu loát dưới ngòi bút của hắn. Mọi người ngắm nghía thật kĩ, ai cũng vỗ tay khen hay.

“Chữ đẹp quá! Đúng là chữ đẹp!”

“Nét chữ này mạnh mẽ hùng hồn, vô cùng khí thế, bút lực cứng cáp, rắn rỏi, khí phách hào hùng.”

“Ta cảm giác như trông thấy phong thái của một nước lớn!”

“Đây là những nét chữ tuyệt vời!”

Nữ đế hết lời khen ngợi: “Lâm ái khanh, người viết chữ đẹp thật đấy, trông đoan trang mà vô cùng mạnh mẽ, rất có tính thẩm mĩ! Trẫm thích vô cùng!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay, hắn cười: “Đa tạ bệ hạ đã khen thưởng!”

Nữ đế lại bảo: “Nét chữ hôm nay của người khác với nét chữ mà trẫm đã từng thấy, đây là thể chữ người tự sáng tạo ra sao?”

“Đúng vậy! Thần gọi nó là thể chữ Nhan!”

Lâm Bắc Phàm nói.

Chương 361: Dù sao thua cũng thành quen rồi mà

“Tại sao lại gọi nó là thể chữ Nhan, có nguyên do đặc biệt nào sao?”

Nữ đế lấy làm lạ hỏi.

Lấy tên gọi là thể chữ Nhan là bởi đây là một thể chữ được sáng tạo bởi Nhan Chân Khanh – một nhà thư pháp cực kì giỏi thời nhà Đường.

Song tất nhiên Lâm Bắc Phàm không thể giải thích như vậy được.

“Thần sáng tạo ra thể chữ này là để làm kỉ niệm về một vị bằng hữu đã mất, hắn ta họ Nhan nên đặt tên thể chữ này là

Nhan! Lấy tên hấn ta làm tên cho thẻ chữ và lưu truyền mãi về sau!”

Lâm Bắc Phàm đáp, nghe giọng hấn thoáng vẻ đau lòng.

“Ái khanh nén bi thương, chẳng trách người lại có lòng như vậy, bằng hữu của người ở dưới suốt vàng chắc chắn sẽ biết được!”

Nữ đế an ủi.

“Đa tạ bệ hạ đã an ủi, thần thấy lòng mình dễ chịu hơn nhiều rồi!”

Lúc bấy giờ, chữ của Lưu Hải và chữ của Lâm Bắc Phàm được bày lên cùng nhau.

Mọi người có thể dễ dàng nhận thấy sự chênh lệch giữa chữ của hai người.

Mặc dù chữ của Lưu Hải cũng không tồi, nét chữ đoan chính khiến người ta vui mắt, song cảm giác thủ công bên trong nét chữ của hấn ta rất rõ ràng.

Còn chữ của Lâm Bắc Phàm được viết theo một thể chữ mới và đã đạt đến trình độ thâm mỹ vô cùng cao.

Như vậy, mọi người đã biết được ai thắng ai thua.

“Chữ rất đẹp! Bắt buộc phải bầu cho tể tử một phiếu!”

“Ta cũng thích chữ của tể tử!”

“Trông chữ của tể tử thoải mái lắm, ta bầu cho tể tử!”

...

Số phiếu bầu đã được thống kê, Lâm Bắc Phàm đạt được bảy mươi ba phiếu, cao hơn rất nhiều so với con số bốn phiếu của Lưu Hải.

Mà bốn phiếu của Lưu Hải cũng chỉ mang tính chất cổ vũ.

Không được phiếu nào thì xấu mặt quá nên một vài đại thần lương thiện đã bầu phiếu của mình cho hấn ta.

Lâm Bắc Phàm đắc ý vô cùng, còn Lưu Hải thì ỉu xiu, sắc mặt người bên Đại Viêm cũng rất khó coi.

“Bản quan đã bảo rồi, trong số các người chẳng ai có khả năng cả! Đàn cũng không được, cờ vây cũng không xong, đến thư pháp cũng tệ nốt! Thế nên các người tới từ đâu thì mau về chỗ đó đi, đừng ở đây mất mặt nữa!”

Lâm Bắc Phàm kiêu ngạo nói.

“Người!”

Người bên Đại Viêm tức điên lên.

Bọn họ đều là những người học rộng biết nhiều đấy!

Lâm Bắc Phàm vừa bày thẻ chữ Nhan ra là bọn họ biết bọn họ thua chắc rồi!

Dù bọn họ có viết đẹp đến mức độ nào đi chăng nữa, dù chữ của bọn họ có gãy gọn ra sao đi chăng nữa thì cũng không bì được với thẻ chữ Nhan của hắn.

Cứ tiếp tục thi đấu như thế thì có nghĩa lý gì nữa?

“Điện hạ, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Chẳng lẽ chúng ta lại phải nhận thua sao?”

Mọi người đang vô cùng hoang mang.

Bọn họ đã thua liên tiếp hai trận, nếu như thua thêm một trận nữa thì thành ba trận, và những trận đấu tiếp theo sẽ càng khó khăn hơn nữa!

Nếu bọn họ thua trong cuộc thi này thì bọn họ làm gì còn mặt mũi mà quay về?

“Mọi người đừng hoảng loạn, chúng ta vẫn còn cơ hội thắng!”

Tam hoàng tử nói chắc như đinh đóng cột, trong lòng hắn ta mừng thầm, may mà hắn ta đã mua chuộc Lâm Bắc Phàm, bằng không thua là cái chắc!

Hiện giờ đã đến lúc diễn trò rồi!

“Các người xem ta đây!”

Tam hoàng tử bước ra, cao giọng nói: “Lâm tể tử, người viết chữ rất đẹp, đến bản cung cũng rất thích chữ của người! Thế nhưng tiếp theo đây người vẫn định thi đấu bằng thẻ chữ đó sao?”

“Chẳng lẽ không được à?”

Lâm Bắc Phàm hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là được rồi, đó là tự do của ngươi mà! Song thực chất đây cũng là cách xử lý khôn khéo của ngươi mà thôi! Ngươi không viết được chữ bình thường nên mới dùng một thể chữ mới mẻ như vậy! Đúng là lỗi thời!”

Tam hoàng tử chế giễu.

Lâm Bắc Phàm cảm giác hắn đang bị công kích, bèn lớn giọng nói: “Ngươi bảo ta lỗi thời ư? Nực cười! Trận tiếp theo đây bản quan không dùng thể chữ Nhan nữa nhưng vẫn sẽ thắng các ngươi! Nếu như ta dùng thì coi như thua!”

Trong lòng tam hoàng tử thâm hờn hỷ, hắn ta lập tức đáp: “Nói lời giữ lời!”

Sắc mặt nữ đế và bách quan bỗng biến đổi: “Lâm ái khanh, ngươi nói hơi quá rồi!”

“Bệ hạ yên tâm! Nếu vì thần đã dám nói ra thì chắc chắn đã chuẩn bị tốt!”

Lâm Bắc Phàm nói một cách vô cùng tự tin: “Về thư pháp thì không ai có thể đánh bại được thần! Thần sẽ cho bọn họ biết thế nào gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn, thế nào gọi là cao thủ của cao thủ!”

“Ngươi!”

Người bên Đại Viêm tức đến mức mặt cũng đỏ ửng lên.

Nữ đế và mọi người lắc đầu, bọn họ cảm nhận được rằng Lâm Bắc Phàm đang kiêu ngạo, song nếu bọn họ có cái bản lĩnh ấy thì bọn họ cũng sẽ như vậy thôi.

Chỉ mong người bên Đại Viêm đừng có giở trò gì!

“Được rồi, trận đấu tiếp tục!”

Bên phía Đại Viêm cử thám hoa Đinh Thiệu Kiệt ra thi đấu. Lúc bấy giờ, áp lực đè lên hắn ta là vô cùng lớn.

Hôm qua đã thua hai trận liên tiếp, nếu như hôm nay thua tiếp thì đúng là một đả kích chí mạng đối với bọn họ!

Thế nên khi nhìn thấy Lâm Bắc Phàm, trông hắn ta như thể gặp phải kẻ địch lớn, mồ hôi ròng rã khắp người, ánh mắt thì tràn ngập vẻ căng thẳng.

Lâm Bắc Phàm khẽ nở nụ cười: “Thiếu Kiệt huynh, ngươi đừng sợ, dù sao cũng thua thành quen rồi mà!”

“Hừ!”

Đình Thiếu Kiệt quay đầu đi không thèm nhìn hắn nữa. Tiếp đó, cuộc thi lại bắt đầu.

Lâm Bắc Phàm cầm bút lông và lại viết một cách vô cùng tiêu sái. Một lát sau, những nét chữ mới mẻ xuất hiện.

Chương 362: Ván này thắng chắc rồi

Mọi người nhìn mà kinh ngạc.

“Chữ đẹp quá! Đây là một thể chữ khác hoàn toàn so với thể chữ Nhan!”

“Đúng vậy, chữ lần này mảnh mà cứng cáp, nhìn rất chắc chắn, bút lực mạnh mẽ, kết cấu hoàn chỉnh, quá đẹp!”

“Lại là một phiên chữ đẹp nữa, lão phu thích lắm!”

Mọi người hết lời khen ngợi.

Lâm Bắc Phàm khẽ cười, bảo: “Bản quan gọi thể chữ này là thể chữ Liễu.”

Trên thực tế, đây là thể chữ do Liễu Công Quyền – một thư pháp gia nổi tiếng cuối cùng của thời Đường sáng tạo ra, gọi tắt là thể chữ Liễu.

Kết hợp với thể chữ của Nhan Chân Khanh gọi chung là “Nhan Chân Liễu Cốt”.

“Ái khanh, tại sao lại gọi là thể chữ Liễu?”

Lâm Bắc Phàm đáp, giọng hắn đượm buồn: “Chủ yếu là để tưởng niệm một người bạn họ Liễu của thần nên thần mới sáng tạo ra thể chữ này! Song tiếc là người đã khuất, chẳng thể nào nhìn được nữa!”

“Ái khanh nén bi thương!”

Nữ đế lại an ủi.

Lúc này, chữ của Lâm Bắc Phàm và chữ của Đinh Thiếu Kiệt được bày lên. Mọi người vừa nhìn đã nhận ra được sự chênh lệch.

“Chữ của Lâm tế tửu vẫn đẹp hơn, lão phu bầu cho tế tửu một phiếu!”

“Ta cũng bầu cho tế tửu!”

“Lão phu cũng thế!”

Cuối cùng sau khi thống kê số phiếu, Lâm Bắc Phàm lại giành được bảy mươi phiếu và dẫn đầu.

Hắn khinh thường mấy người bên Đại Viêm, bảo: “Quả nhiên chẳng có ai ra hồn, ta đổi sang thể chữ khác mà vẫn có thể thắng các người!”

“Ngươi!!!”

Người bên Đại Viêm tức muốn phát điên.

Khóe miệng tam hoàng tử co giật, biết là ngươi kiêu ngạo rồi, nhưng mà ngươi có cần phải quá đáng vậy không?

Ngươi cho Đại Viêm chúng ta chút mặt mũi không được à?
Trong lòng tam hoàng tử bây giờ đang rất hối hận!

Biết vậy tối qua hắn ta đã dặn Lâm Bắc Phàm, bảo hắn ăn nói khéo léo một chút, đừng có kiêu căng như vậy!

“Không sao, cứ để hắn đắc ý đi, đoạn sau chúng ta vẫn thắng được!”

Tam hoàng tử an ủi mọi người.

“Đúng là không biết tự lượng sức mình mà! Tam hoàng tử điện hạ, ngươi cứ nói lời trái lương tâm như thế, lương tâm ngươi không cắn rứt à?”

Lâm Bắc Phàm lại chế giễu.

Tam hoàng tử: “Đậu má!”

Giờ khắc này hắn ta rất muốn cầm đao chém đầu người! Đẹp mẹ cái cuộc thi này đi!

Cứ xé nát miệng của cái tên khốn kiếp này đã!

Lâm Bắc Phàm khom người, đắc ý nói: “Không phục hả? Không phục thì lên! Dù bản quan có đổi sang một thể chữ khác thì vẫn thắng được các ngươi thôi! Người tiếp theo là ai? Báo danh đi, bản quan không để bụng hạng vô danh tiểu tốt đâu!”

Người bên phía Đại Viêm: “Đậu má!”

Nữ đế không nhìn tiếp được nữa: “Ái khanh, ngươi bốt bốt lại đi! Khổng Tử đã dạy, bạn bè từ phương xa tới há chẳng phải rất vui sao! Người ta là khách, ngươi phải biết phép lịch sự cơ bản chứ!”

“Bệ hạ nói chí phải.” Lâm Bắc Phàm thu lại vẻ kiêu ngạo của mình, song hấn vẫn rất một vẻ khinh thường người khác như vậy.

Cuộc thi tiếp tục, phía bên Đại Viêm cử trạng nguyên Đường Dung lên thi đấu, song kết cục vẫn là thất bại.

Bởi lẽ lần này Lâm Bắc Phàm dùng thể chữ Triệu.

Đây là thể chữ được một nhà thư pháp có tên Triệu Mạnh Phủ sáng tạo ra vào đầu thời nhà Nguyên. Thể chữ này khá vuông, nét chữ tròn và vuông vức, nét phẩy và nét ngang trông rất thư thái.

Một thể chữ như thế này muốn không thắng cũng khó.

Tiếp đó, phía Đại Viêm lại cử ra người thứ tư và vẫn bại trận.

Chí sĩ bên phía Đại Viêm giám sát, sắc mặt ai cũng lộ vẻ tuyệt vọng! Giờ chỉ còn mỗi tam hoàng tử Viêm Tinh Hà mà thôi.

Nếu hấn ta cũng thất bại thì Đại Viêm sẽ thua sạch! Sắc mặt tam hoàng tử căng thẳng, hấn ta bước lên thi đấu.

Lâm Bắc Phàm chấp tay, đoạn cười bảo: “Tam hoàng tử điện hạ, nghe đâu trong số người đến từ Đại Viêm thì người là người viết chữ đẹp nhất, bản quan rất mong chờ đây!”

“Bản cung cũng rất mong chờ sự thể hiện tiếp theo đây của Lâm tể tửu! Lâm tể tửu, giờ ngươi định dùng thể chữ gì?”

Tam hoàng tử vừa nói vừa len lén ra hiệu bằng ánh mắt với Lâm Bắc Phàm.

Vừa vừa phải phải thôi!

Giờ ngươi đã thắng liên tiếp bốn ván rồi đó, bốn ván bốn thẻ chữ, xứng đáng là nhà thư pháp lớn rồi đấy!

Dù ngươi có thất bại thì cũng bại trong vinh quang!

“Ván này ta sẽ dùng thẻ chữ Kim, chắc chắn sẽ không khiến ngươi thất vọng đâu!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Hi vọng Lâm tế tửu đừng để bản cung thất vọng!”

Tam hoàng tử nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt sâu xa.

Lâm Bắc Phàm thì vẫn thong dong như cũ.

Có điều, mặc dù tam hoàng tử đã nắm bút song hấn ta vẫn chưa viết. Hấn ta liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, xem hấn bại trong vinh quang kiểu gì.

Đúng lúc ấy, bỗng nhiên có một trận gió lớn thổi đến và thổi bay giấy Tuyên Thành trên bàn.

Lâm Bắc Phàm hạ bút viết chữ nhưng không hề chú ý nên đã viết lệch chữ ra khỏi giấy, một chữ của hấn đã bị hỏng.

“Ôi chao, lệch rồi!”

Lâm Bắc Phàm chán nản, những người khác trông thấy vậy cũng thảm nhủ quá đáng tiếc!

Nếu không có nét chữ hỏng này thì thật hoàn hảo biết bao!

Song ông trời không thương, một trận gió thổi qua khiến Lâm Bắc Phàm viết nhầm!

Ván này có lẽ hấn sẽ thua!

Trông thấy dáng vẻ chán nản của Lâm Bắc Phàm, nữ đế thấy tiếc song vẫn an ủi hấn: “Lâm ái khanh, ngươi đừng tự trách mình, hôm nay ngươi đã làm rất tốt rồi! Dù ngươi có thua thì cũng không phải lỗi của ngươi, chỉ có thể trách ý trời, trẫm không trách ngươi đâu!”

Lâm Bắc Phàm cảm động vô cùng: “Đa tạ bệ hạ đã hiểu cho thần!”

Sau khi bỏ sung nét chữ cuối cùng, Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi rồi bước xuống. Tam hoàng tử thì như mở cờ trong bụng!

Cơ hội đến rồi!

Đây chính là cơ hội mà Lâm Bắc Phàm cho hấn ta!

Chỉ cần hấn ta viết chữ thật đẹp thì sẽ thắng Lâm Bắc Phàm thôi nhỉ? Ha ha!

Ván này Đại Viêm chúng ta thắng chắc rồi!

Người bên phía Đại Viêm cũng hưng phấn vô cùng, dường như bọn họ đã nhìn thấy hi vọng chiến thắng!

“Điện hạ bình tĩnh, chúng ta nhất định sẽ thắng!”

“Điện hạ cố lên!”

Chương 363: Là tại ý trời

Bình tĩnh bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!

Nhất định phải giữ vững tinh thần!

Tam hoàng thử hít sâu một hơi, ổn định lại tâm trạng của mình.

Hiện giờ phía Đại Viêm vẫn chưa thắng, chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải viết chữ thật đẹp, có vậy mới giành được chiến thắng.

Thời gian hai chén trà trôi qua, cuối cùng tam hoàng tử cũng lấy lại bình tĩnh, hấn ta tĩnh tâm và bắt đầu viết chữ trên giấy Tuyên Thành.

Do tâm trạng thoải mái nên hấn ta viết rất lưu loát và cực kì thư thái. Trông nét chữ trên giấy cũng đẹp thêm mấy phần.

Bên ngoài trường thi, người bên Đại Viêm ai nấy cũng hớn hờ và hết lời khen ngợi.

“Chữ của tam hoàng tử cứ như rồng bay phượng múa vậy, tự nhiên vô cùng, trông đẹp hơn ngày thường rất nhiều!”

“Điện hạ đã tĩnh tâm thật rồi nên chắc chắn sẽ phát huy tốt hơn ngày thường!”

“Mặc dù ta rất bội phục Lâm Bắc Phàm và rất thích chữ của hấn, song tiếc rằng hấn đã phạm phải sai sót vô cùng lớn nên ván này chúng ta thắng chắc rồi!”

“Trời đứng về phía chúng ta, ha ha!”

Người bên phía Đại Võ bắt đầu thở dài thườn thượt, bọn họ ai cũng thấy tiếc nuối.

“Xem ra ván này chúng ta thua rồi, tiếc quá!”

“Ban đầu thể hiện tốt lắm mà, nhưng ai ngờ có trận gió thổi qua và làm loạn tiết tấu của Lâm tế tửu!”

“Số nó đã vậy thì biết phải làm sao?”

Bên trong trường diễn võ, tam hoàng tử vẫn đang viết chữ.

Những nét chữ đẹp dễ lần lượt xuất hiện trên mặt giấy, người phía Đại Viêm cũng trở nên hưng phấn hơn, còn bên Đại Võ thì càng lúc càng thất vọng.

Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì Đại Viêm chắc chắn sẽ thắng ván này! Đến cả tam hoàng tử cũng cho là như vậy.

Tâm trạng của hần ta vô cùng tốt nên nét chữ cũng thư thái lắm, hần ta nở nụ cười đầy phóng khoáng, tâm trạng thể hiện hết lên gương mặt.

“Viết xong chữ này thì bản cung thắng rồi, Đại Viêm thắng rồi, ha ha...”

Đúng lúc ấy, đầu ngón tay của Lâm Bắc Phàm khẽ cử động.

Chu Lưu Lục Hư Công, thi triển!

Chu Lưu Lục Hư Công là một loại công pháp thần kỳ, nắm giữ tám loại sức mạnh tự nhiên bao gồm cả sức mạnh của gió.

Ngón tay Lâm Bắc Phàm khẽ động đây, một cơn gió bỗng nhiên thổi qua.

“Vù.”

Cơn gió như ập xuống từ trên trời, bất ngờ không hề báo trước!

Nó còn mạnh hơn cả cơn gió mà ban nãy Lâm Bắc Phàm gặp phải! Gió thổi, cuốn bụi cát bay lên cả mặt tam hoàng tử.

Tam hoàng tử không khỏi nhắm mắt lại.

Tuy nhiên cơn gió quá lớn, thổi bay cả giấy trên bàn. Giấy bay tán loạn phát ra những âm thanh sột soạt.

Tam hoàng tử nhận thấy điều không ổn nên lập tức mở mắt ra, nhưng tất cả đã muộn.

Chỉ thấy bút lông trong tay hắn ta quét một đường lớn trên giấy như thể xé rách cả đất trời!

Rất nhiều chữ đã bị phá hỏng bởi nét bút ấy, cả mặt giấy bỗng trở nên xấu xí vô cùng!

Tam hoàng tử đau đớn gào thét: “Không!”

Cơn gió mạnh kia đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, chớp mắt cái đã chẳng thấy tăm hơi đâu.

Chỉ để lại một mình tam hoàng tử ngây ngốc như người mất hồn, miệng hắn ta há to, hai mắt nhìn chăm chăm lên tờ giấy viết chữ trên bàn, trong đôi mắt ấy là vẻ chán kinh, hoang mang, đau đớn, hối hận và tiếc nuối...

Trông sắc mặt hắn ta khó coi đến cực điểm, như bị người ta đoạt mất linh hồn vậy.

“Sao thế? Có chuyện gì xảy ra à?”

“Sao điện hạ lại bị thương thế kia?”

...

Người bên phía Đại Viêm kinh ngạc!

Bọn họ tưởng tam thái tử có chuyện gì nên vội vã chạy tới.

Thế nhưng khi trông thấy chữ trên giấy, bọn họ cũng trở nên giống như tam hoàng tử, há to miệng, hai mắt ngập tràn vẻ chán kinh, hoang mang, đau đớn, hối hận và tiếc nuối...

Người bên phía Đại Võ thấy vậy thì vui như mở hội.

“Nét bút này quá xui xẻo, phá hỏng hết tất cả! Ha ha!”

“Ta còn tưởng mình thua, ai ngờ lại thay đổi thế cuộc, ha ha!”

“Đúng vậy đó, Lâm tể tử chỉ bị hỏng một nét bút mà thôi, không ảnh hưởng quá nhiều đến tổng thể! Song tam hoàng tử thì hỏng hết tất cả!”

“Chẳng lẽ đây chính là ý trời? Ông trời đang đứng về phía chúng ta!”

“Ha ha! Đại Võ chúng ta thắng rồi!”

Nữ đế đang ngồi trên long ỷ phía trên cao cũng không khỏi mỉm cười.

Lúc bấy giờ, tam hoàng tử điện hạ ngậy ngốc quay đầu và nhìn về phía các quan viên bên cạnh, hắn ta nở một nụ cười lấy lòng: “Bồn quan có thể viết lại không?”

Trọng tài vô cảm nói: “Tam hoàng tử điện hạ nói đùa rồi! Từ khi cuộc thi giữa hai nước được bắt đầu, chưa bao giờ có luật này cả! Nếu như người được viết lại thì Lâm tế tửu cũng phải được viết lại chứ?”

“Chúng ta có thể thi đấu lại từ đầu!”

Tam hoàng tử nói với vẻ mong đợi, người bên Đại Viêm cũng vậy.

Thế nhưng trọng tài lại bảo: “Xin lỗi tam hoàng tử điện hạ, yêu cầu này của người hơi quá rồi, thứ lỗi bản quan không thể đáp ứng!”

Mặc dù hắn ta là trọng tài song về bản chất hắn ta vẫn là quan viên của Đại Võ nên chắc chắn hắn ta phải đứng về phía đất nước mình.

Về mặt quy tắc thì chắc chắn phải thiên về phía Đại Võ.

Hiện giờ đã là ván quyết định thắng thua, tại sao còn phải thi đấu lại từ đầu? Hắn ta không dám đồng ý, nhờ đâu xong chuyện bệ hạ lại xử lí hắn ta!

Ánh mắt mấy người tam hoàng tử lập tức trở nên âm đạm.

Cuối cùng sau khi kiểm phiếu, chẳng hề bất ngờ, Lâm Bắc Phàm lại giành chiến thắng, đồng nghĩa với việc Đại Võ toàn thắng.

Tam hoàng tử điện hạ nhìn kết quả này bằng đôi mắt vô thần.

Hắn ta đã lâm vào cảnh táng gia bại sản chỉ vì mua chuộc tuyển thủ mạnh nhất của Đại Võ, mà người ta đã làm theo lời hắn ta nói rồi, nhưng cuối cùng hắn ta vẫn phải nhận lấy thất bại?

Đã thế còn thua bởi chính mình!

Cái kết cục tàn khốc này khiến hấn ta không thể nào chấp nhận được! Tam hoàng tử xoa ngực, hấn ta đang thấy rét lạnh!

Chương 364: Ngất xỉu

“Tam hoàng tử điện hạ, điện hạ phấn chấn lên!”

“Chuyện này không thể trách điện hạ được, hôm nay thời tiết ảnh hưởng đến thi đấu, điện hạ nhìn xem Lâm Bắc Phàm cũng phạm sai lầm đó thôi!”

“Thua một ván thôi mà, về sau chúng ta thắng lại là được!”

“Điện hạ là trụ cột của chúng ta, điện hạ không thể gục ngã được!”

Được mọi người an ủi, cuối cùng trông tam hoàng tử cũng có tinh thần hơn một chút, hấn ta nở một nụ cười đầy miễn cưỡng: “Đa tạ mọi người đã quan tâm, bản cung không sao, nghỉ ngơi một lát là ổn!”

Hấn ta xoa lồng ngực và cảm thấy đỡ hơn nhiều!

Nhưng đúng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm lại bật cười, nụ cười của hấn kiêu ngạo vô cùng: “Ha ha! Ta lại thắng rồi! Ta đã phạm sai lầm mà các ngươi vẫn không thể thắng nổi! Xem ra Đại Viêm các ngươi kém cỏi thật, quá kém!”

Tam hoàng tử điện hạ: “Hự!”

Tiếp đó, cuộc thi lại được tiếp tục.

“Trận thứ tư, thi vẽ!”

“Mời hai bên cử người tài lên thi đấu hội họa! Người thắng ở lại, người thua bước xuống! Tới khi năm vị tài tử đều lên thì trận đấu kết thúc! Người ở lại cuối cùng sẽ là người chiến thắng!”

Trọng tài vừa dứt lời thì hai bên đã cử người đi thi xong. Phía Đại Viêm cho trạng nguyên Đường Dung thi trước.

Do đã thua liên tiếp năm ván nên tâm tình bên Đại Viêm tụt dốc không phanh, khí thế của bọn họ cũng giảm sút.

Bọn họ không thể không cử Đường Dung – người có năng lực phát huy ổn định nhất lên thi.

Còn phía Đại Võ cũng đã cử ra tài tử có sở trường về phương diện này.

Lúc bấy giờ, một chiếc hộp đựng đầy giấy được đưa đến trước mặt nữ đế.

Giấy bên trong chiếc hộp này chính là đề thi, nữ đế rút được đề thi gì thì sẽ vẽ về đề thi ấy.

Nữ đế rút bừa một tờ giấy, nàng mở ra rồi đọc: “Đá!”

Thế là hai bên bắt đầu vẽ đá, bắt buộc phải vẽ xong trong vòng thời gian một nén hương cháy, vẽ xong thì sẽ cho mọi người bầu phiếu.

Tiếp đó là thời gian biểu diễn của Đại Viêm.

“Năm mươi hai phiếu và hai mươi hai phiếu, Đường Dung của Đại Viêm thắng!”

“Bốn mươi chín phiếu với hai mươi lăm phiếu, Đường Dung của Đại Viêm thắng!”

Chỉ một mình trạng nguyên Đường Dung đã đánh bại bốn tài tử của Đại Võ. Cứ thế, Lâm Bắc Phàm lại phải một đấu với năm.

Dưới sự mong đợi của mọi người, Lâm Bắc Phàm lại bước lên, và Đại Viêm lại phải đối mặt với kẻ địch một lần nữa.

Đường Dung trông thấy Lâm Bắc Phàm mà cứ như trông thấy ma vương, mặt hắn ta nhể nhại mồ hôi.

Lâm Bắc Phàm thì vô cùng bình tĩnh, hắn bật cười: “Đừng căng thẳng, ta cũng không phải kẻ xấu xa gì...”

Người bên phía Đại Viêm: “...”

“Ôi xin lỗi, lỡ nói lời trong lòng ra mất rồi!”

Lâm Bắc Phàm ho khan một tiếng, đoạn nói một cách nghiêm túc: “Ý của bản quan là tình hữu nghị là trên hết, thi đấu chỉ là cái thứ yếu, đừng có để ý thắng thua như vậy, tham gia là chính! Dầu sao thì các ngươi có cố gắng nữa cố gắng mãi cũng không thắng nổi ta đâu! Thế nên các ngươi đừng cố quá mà

quá cố, mau chóng nhận thua đi, chết sớm hay chết muộn thì cũng đều phải chết mà!”

Người bên Đại Viêm tức đến mức điên người! Nghe kìa, đây là lời mà một con người có thể nói ra hả?

Người không khiến chúng ta tức đến chết thì không chịu được đúng không?

“Lâm tế tửu, ngươi đừng có đắc ý, trận đấu tiếp theo chúng ta nhất định sẽ thắng!”

“Ngươi cứ đợi chết đi!”

“Vậy thì thi thôi, bản quan chấp hết!”

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười đắc ý, và hai bên lại tiếp tục thi vẽ.

Hắn lại thể hiện khả năng hội họa xuất chúng của mình, đánh bại người bên Đại Viêm.

“Bảy mươi hai phiếu và năm phiếu, Lâm Bắc Phàm của Đại Võ thắng!”

“Sáu mươi chín phiếu và tám phiếu, Lâm Bắc Phàm của Đại Võ thắng!”

...

Lâm Bắc Phàm thắng liên tiếp ba người, khí thế bên Đại Võ dâng cao!

Đề mà so sánh thì khí thế bên Đại Viêm gần như chạm đáy, bọn họ ai cũng tâm ngội ý lạnh, dường như có thể trông thấy kết cục thất bại giống như trận đấu trước.

Lúc bấy giờ, tam hoàng tử bên Đại Viêm bèn lên rút ra hiệu bằng ánh mắt cho Lâm Bắc Phàm.

Hắn ta ra hiệu rằng Lâm Bắc Phàm làm thế là được rồi, người đã thể hiện đủ hoàn hảo nhưng vẫn sẽ bại trong vinh quang thôi, mau đi xuống đi!

Hắn đừng có trụ đến ván cuối, bằng không tam hoàng tử lại sợ sẽ có điều ngoài ý muốn nào đó xảy ra!

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu, tỏ vẻ hắn đã hiểu.

Tam hoàng tử thầm thở phào một hơi, trong lòng hắn ta bỗng thấy nhẹ nhõm, lần này chắc là sẽ thắng nhỉ?

Đại Viêm cử vị tài tử thứ tư lên thi, người này là Cổ Chánh.

Mặc dù hấn ta không phải tiến sĩ tam giáp song hấn ta vẫn có tài năng của một trạng nguyên, là một kẻ đọc sách vô cùng xuất sắc.

Có điều lúc này trông hấn ta có vẻ căng thẳng, mồ hôi ướt đầm toàn thân, sắc mặt và khóe miệng còn hơi tái, trông như sắp phải chịu hành quyết vậy.

Lâm Bắc Phàm không nhịn được nói: “Người có được không thế?”

“Được... chắc chắn ta sẽ làm được!”

Cổ Chánh cắn răng, trông hấn ta có vẻ mất bình tĩnh.

Người đã có mặt, hai bên bắt đầu thi đấu.

Lâm Bắc Phàm vẫn phát huy như thường, hấn chuẩn bị thêm vài nét bút hồng ở cuối để lừa tam hoàng tử.

Ấy thế nhưng do quá căng thẳng, Cổ Chánh bị run tay nên vẽ không hề đẹp. Lâm Bắc Phàm nhìn mà phải thở ngắn thở dài, tố chất tâm lý của cái tên này không hề tốt một chút nào, hấn ta bị thua đến mức nghi ngờ cuộc đời này luôn rồi.

Xem ra lại phải vẽ thêm vài nét hồng nữa mới được.

Song đúng lúc ấy, Cổ Chánh bỗng ngẩng đầu lên nhìn Lâm Bắc Phàm. Lâm Bắc Phàm mỉm cười một cách thân thiện.

Nụ cười ấy khiến Cổ Chánh giật mình sợ hãi: “Ôi chao!”

Hấn ta trượt chân rồi ngã xuống đất!

Ấy vậy mà...

Ấy vậy mà hấn ta ngất ngay tại chỗ! Tất cả mọi người đều sửng sốt, Lâm Bắc Phàm cũng vậy!

Sao đang không ngươi lại ngất xỉu thế kia?

Xin thề với trời đất, thật sự thì không phải hấn giở trò đâu!

Người bên Đại Viêm vội vàng chạy tới đỡ Cổ Chánh dậy.

“Cổ Chánh ngươi bị làm sao thế, mau tỉnh dậy!”

“Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

...

Chương 365: Sấm sét giữa trời quang

Lúc bấy giờ, ngự y đã tới. Sau khi kiểm tra, Cổ Chánh đã tỉnh lại, song trông hần ta yếu ớt, xanh xao vô cùng.

“Thưa bệ hạ và các vị đại nhân, do quá căng thẳng nên ảnh hưởng đến khí huyết bên trong người Cổ Chánh, dẫn đến việc ngất xỉu! Không có chuyện gì quá lớn, uống chút nước ăn chút đồ ăn, nghỉ ngơi nửa ngày là đỡ!”

“Có thi tiếp được không?”

Người bên Đại Viêm hỏi.

“Mặc dù có thể thi tiếp nhưng chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến năng lực phát huy của Cổ Chánh. Phần thắng mong manh, thôi thì không cần phải thi đấu nữa! Thế nên hạ quan kiến nghị nên quay về nghỉ ngơi cho tốt!”

Cứ thế, do vấn đề sức khỏe mà Cổ Chánh của Đại Viêm phải từ bỏ.

Lâm Bắc Phàm thắng ván tiếp theo một cách dễ dàng.

Tới ván cuối cùng, Lâm Bắc Phàm lại đối mặt với tam hoàng tử Đại Viêm.

Ánh mắt Lâm Bắc Phàm trở nên phức tạp: “Tam hoàng tử điện hạ, lại đến chúng ta rồi!”

Ánh mắt của tam hoàng tử cũng phức tạp: “Đúng đây, thế sự khó lường!”

Hai người không khỏi thở dài một hơi.

Tam hoàng tử liếc mắt, bảo: “Biết phải làm gì tiếp theo rồi chứ?”

“Đương nhiên là biết rồi!”

Lâm Bắc Phàm ưỡn ngực nói: “Tam hoàng tử điện hạ, ta chắc chắn sẽ không giở trò đâu! Ta sẽ áp chế các ngươi bằng thực lực không gì bì nổi của mình, chứng minh cho các ngươi thấy Đại Viêm chẳng ai ra gì cả!”

Sắc mặt tam hoàng tử sầm xuống: “Lâm tế tửu, vừa vừa phải phải thôi!”

“Điện hạ yên tâm, ta biết phải làm thế nào!”

Hai người vừa nói bóng nói gió vừa bắt đầu vẽ.

Lâm Bắc Phàm vẽ trước, hần nhắc bút và nhanh chóng sáng tác, rất nhanh sau đó đường nét bức tranh đã được hình thành.

Tam hoàng tử vẫn chưa nhắc bút, hần ta liếc nhìn và trộm đánh giá tranh của Lâm Bắc Phàm.

Hần ta phát hiện Lâm Bắc Phàm đã thu mình hơn rất nhiều, nét bút trở nên bình thường hơn. Tam hoàng tử bèn thềm gặt đầu.

Cứ thế thì chiến thắng Lâm Bắc Phàm là chuyện đơn giản hơn rất nhiều, hần ta chỉ cần phát huy như ngày thường thôi là có thể thắng rồi.

Không đợi Lâm Bắc Phàm vẽ xong, tam hoàng tử đã hạ bút.

Dẫu sao thì đây cũng là vẽ tranh chứ không phải viết chữ, vẽ tranh cần thời gian, mà thời gian thì không có nhiều nên bắt buộc phải tranh thủ từng giây từng phút.

Nữ đế và bách quan văn võ trong triều ai cũng chú ý đến tranh vẽ của hai người.

“Hình như bút lực của Lâm tế tửu hơi yếu rồi, không được lưu loát như trước đó nữa...” Một vị lão thần chau mày nói.

“Chuyện này rất bình thường!”

Một vị lão thần khác thở dài: “Dù là viết chữ hay vẽ tranh thì đều hao tổn tâm trí! Từ đầu đến giờ Lâm tế tửu đã phải cố gắng trong gần hai canh giờ, có là người bằng sắt thép cũng không trụ được, năng lực phát huy của tế tửu đi xuống là rất bình thường!”

“Đúng đó, là người thì đều biết mệt, Lâm tế tửu có thể chống đỡ đến hiện tại đã là rất giỏi rồi!”

“Nếu không có tế tửu thì chúng ta đã thua từ lâu rồi, đúng là không nên yêu cầu tế tửu thêm gì nữa!”

“Thua thì thua vậy, cũng chỉ là một ván mà thôi!”

...

Nữ đế vừa xem Lâm Bắc Phàm vẽ tranh vừa nghe bách quan thì thâm bàn tán. Nàng cười khẩy trong lòng, cái tên này mà biết mệt á?

Hắn đường đường là một Tông Sư đấy, thể lực của hắn dồi dào lắm, có đánh nhau ba ngày hắn cũng chẳng mệt!

Chắc chắn là hắn lại lén lút ăn chặn tiền rồi!

Chẳng trách từ lúc đầu cho đến bây giờ trông hắn cứ là lạ!
Diễn cứ như thật, suýt nữa nàng đã tin!

Thời gian nửa nén hương trôi qua, Lâm Bắc Phàm đã vẽ xong.

Hắn nhìn tranh của mình, vừa cử động cánh tay có hơi tê nhức vừa lắc đầu thổn thức: “Hôm nay mệt quá, bức tranh này không thể phát huy tốt như bình thường, có thể sẽ phải chịu thua rồi, ôi!”

“Ái khanh, hôm nay ngươi đã làm rất tốt rồi! Ván này thua thì thua, không có gì to tát hết, ngày mai chúng ta lại thắng là được!”

Nữ đế cổ vũ.

“Đa tạ bộ hạ đã hiểu cho!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay.

Tam hoàng tử len lén liếc nhìn tranh của Lâm Bắc Phàm, hắn ta nở một nụ cười đắc ý.

Một bức tranh với trình độ như thế này thì chắc chắn sẽ bại dưới tay hắn ta! Thế là tam hoàng tử lại tiếp tục múa bút.

Trong lòng mấy người bên phía Đại Viêm cũng nhen nhóm một tia hy vọng.

“Lâm Bắc Phàm không được rồi, lần này chắc chắn chúng ta sẽ thắng!”

“Điện hạ cố lên, chúng ta chắc chắn sẽ thắng!”

“Ván này chúng ta chắc chắn có thể làm được!”

Đúng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm đã bước xuống, hắn ngoắc ngón tay, một lần nữa thi triển Chu Lưu Lục Hư Công!

Trên bầu trời bỗng xuất hiện một tia sét cực lớn.

“Đùng đoàng!”

Âm thanh vô cùng lớn.

Tam hoàng tử đang tập trung tinh thần vẽ tranh, tiếng sét đánh làm hắn ta giật mình.

Bàn tay đang vẽ bỗng run rẩy, trên giấy xuất hiện một vết dơ cực lớn trông xấu vô cùng.

Tam hoàng tử: “Đậu má!”

“Không sao không sao, chỉ thêm một dấu chấm mà thôi, vẫn còn cơ hội cứu vãn!”

Tam hoàng tử âm thầm cổ vũ bản thân, hắn ta lấy lại bình tĩnh. Hiện giờ vẫn còn thời gian, hắn ta vẫn có thể sửa được.

Thế là tam hoàng tử bắt đầu sửa cái dấu chấm tại hại kia, một lát sau hắn ta lại khôi phục trạng thái như vừa rồi.

Chương 366: Vẫn thua

Trong lòng tam hoàng tử đắc ý, hắn ta mỉm cười: “Chút khó khăn này sao có thể quật ngã bản cung?” Hắn ta nhìn thời gian rồi lại tiếp tục múa bút.

Đúng lúc đó, Lâm Bắc Phàm lại ngoắc ngón tay.

“Đùng đoàng!”

Lại có tiếng sét đánh!

Tam hoàng tử giật mình, tay lại run, trên bức tranh xuất hiện thêm một dấu chấm xấu xí nữa.

Tam hoàng tử: “Con mẹ nó...”

Khoảnh khắc ấy, thậm chí hắn ta còn muốn chửi cả mẹ mình!

Đánh lúc nào không đánh sao cứ phải đánh lúc hắn ta đang vẽ tranh, ông trời không bỏ qua cho hắn ta có đúng không?

“Không sao, vẫn còn thời gian, vẫn có cơ hội cứu vãn!”

Tam hoàng tử lấy bút lông nhúng mực rồi lại bắt đầu sửa dấu chấm. Thời gian ba chén trà trôi qua, hắn ta lại khôi phục trạng

thái như lúc đầu.

Mặc dù trông bức tranh có hơi lộn xộn nhưng không phải vấn đề gì quá lớn.

“Ha ha, không làm khó được bản cung đâu!”

Tam hoàng tử lại tiếp tục vẽ.

Lâm Bắc Phàm vừa thông thả uống trà vừa ngoắc ngón tay.

“Uỳnh!”

Lại là tiếng sét đánh! Đã thế âm thanh còn to hơn!

Tam hoàng tử đã chuẩn bị tâm lý từ trước, song tiếng sét đánh ấy vẫn khiến hắn ta giật mình.

Tay hắn ta không nhịn được mà run rẩy, một dấu chấm nữa xuất hiện.

...

Tam hoàng tử: “Mẹ nó...”

Mọi người ngẩng đầu nhìn trời cao một cách khó hiểu.

“Sao sét đánh nhiều thế, trông trời cũng đâu có dấu hiệu mưa?”

“Trời nắng thế này, đến mây đen còn chẳng thấy!”

“Thời tiết quái lạ ghê ấy!”

Tam hoàng tử vừa chửi tục vừa cầm bút sửa lại dấu chấm xấu xí kia.

Tuy nhiên dấu chấm này quá rõ ràng và đã phá hỏng sự hài hòa của bức tranh, hắn ta có sửa cũng không có tác dụng mấy.

“Không sao, vẫn đẹp hơn của Lâm Bắc Phàm, vẫn thắng được!”

Hắn ta chỉ có thể tự an ủi như vậy.

Tam hoàng tử nhìn thời gian, phát hiện thời gian không còn nhiều nữa.

Tam hoàng tử thấy hơi căng thẳng, trên mặt hắn ta mướt mát mồ hôi, tốc độ cũng tăng lên vài phần.

Đúng lúc ấy, trên trời lại có một tiếng sấm rền cực lớn, song tam hoàng tử đã quen và hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

“Hừ! Chút sấm sét mà thôi, bản cung đã không giật mình nữa rồi!”

Tam hoàng tử đắc ý.

Tuy nhiên lúc bấy giờ, có một trận gió thổi tới và cuốn bay bức tranh trên bàn!

Tam hoàng tử bất cẩn chệch bút vẽ ra một nét dài kéo ngang cả bức tranh.

Chuyện này chẳng khác gì trên mặt có một vết sẹo dài ngoằn, trông xấu xí vô cùng.

Tam hoàng tử: “Đậu má...”

Hắn ta xỏ hết những lời mắng chửi ra, thật sự muốn giết người lắm rồi!

Rốt cuộc hắn ta đã tạo nghiệt gì mà ông trời lại đối xử với hắn ta như vậy? Ông trời cứ nói ra đi, hắn ta sẽ sửa!

Cứ dày vò hắn ta như vậy thì có nghĩa lý gì?

Trong tình cảnh bất đắc dĩ, tam hoàng tử chỉ đành sửa lại nét vẽ đó, giảm mức độ ảnh hưởng của nó xuống thấp nhất.

Cùng lúc đó, trời bỗng vang lên tiếng sấm rền.

“Uỳnh!”

Tay tam hoàng tử run rẩy, hắn ta lại vẽ hỏng một đường nữa.

Tam hoàng tử: “...”

Thời gian bất giác trôi đi.

Trọng tài lớn giọng nói: “Hết giờ! Mời tam hoàng tử Đại Viêm dừng bút!”

“Đợi đã! Xong ngay rồi đây...”

Tam hoàng tử vừa vẽ vừa vội nói.

Trọng tài lại bảo: “Mời tam hoàng tử diện hạ lập tức dừng bút, bằng không ta chỉ đành phán người đã thua!”

“Ôi!”

Tam hoàng tử bắt lực, đành phải dừng bút.

Trọng tài treo bức tranh của hắn ta lên để mọi người cùng thưởng thức và đánh giá. Sau khi trông thấy bức tranh này, mọi người ai cũng kinh ngạc không thôi!

Nhất là mấy người bên Đại Viêm!

“Điện hạ, đây thật sự là tranh mà điện hạ vẽ sao?”

“Sao có thể vụng về như vậy, bình thường tranh của điện hạ đâu có như vậy!”

“Điện hạ, sao điện hạ lại...”

Tam hoàng tử điện hạ xấu hổ che mặt lại: “Các người đừng nói nữa! Lúc bản cung vẽ thì bị ông trời làm phiền, sau đó lại bị gió thổi nên nét vẽ không chuẩn! Bản cung đã cố gắng làm tốt nhất có thể rồi!”

“Hóa ra là như vậy!”

“Nhưng mà với bức tranh này thì chúng ta thắng được sao?”

Ban đầu mọi người còn tự tin, song sau khi xem bức tranh này thì họ lại thấy bất an.

“Chắc vẫn có hy vọng thôi!”

Tam hoàng tử ôm tia hy vọng cuối cùng. Lúc bấy giờ, mọi người bắt đầu bỏ phiếu.

“Ta bầu cho tể tử! Mặc dù bút lực của tể tử đi xuống nhưng tổng thể bức tranh vẫn gọn gàng, đẹp hơn nhiều so với tranh của tam hoàng tử điện hạ!”

“Ta cũng bầu cho tể tử, tranh của tam hoàng tử hỏng nhiều chỗ quá, lão phu không thích!”

“Ta bầu cho tam hoàng tử, mặc dù hỏng nhiều nhưng tam hoàng tử đã xử lý rất thông minh! Nhìn tổng thể bức tranh vẫn hơn tranh của tể tử mấy phần!”

“Ta cũng bầu cho tam hoàng tử!”

Cứ thế, người bầu ta bầu, kết quả cuối cùng là...

“Tam hoàng tử Đại Viêm nhận được ba mươi hai phiếu, Lâm Bắc Phàm Đại Võ nhận được bốn mươi lăm phiếu, Lâm Bắc Phàm thắng!”

“Cuối cùng trong cuộc thi vẽ tranh, Đại Võ giành chiến thắng!”

Tam hoàng tử và mấy người bên Đại Viêm nhắm mắt một cách đau khổ. Bọn họ lại thua nữa rồi. Ngược lại, người bên Đại Võ thì hớn ha hớn hở.

“Đại Võ chúng ta lại thắng rồi!”

“Thắng liên tiếp bốn ván, thắng quá huy hoàng!”

“Tế tửu lợi hại!”

Tam hoàng tử nhìn cảnh tượng ấy với vẻ mặt tuyệt vọng.

Hắn ta đã bỏ ra quá nhiều, thậm chí táng gia bại sản, cuối cùng vẫn phải chịu thua, đả kích này đối với hắn ta là quá lớn!

Thân người tam hoàng tử lão đảo chực ngã, mọi người bên hốt hoảng.

“Tam hoàng tử điện hạ, điện hạ làm sao vậy?”

“Tại sao sắc mặt điện hạ lại xanh xao thế này?”

Tam hoàng tử điện hạ xoa lồng ngực lạnh lẽo của mình, đoạn đau khổ nói: “Lại thua một ván nữa nên trong lòng bản cung khó chịu!”

Chương 367: Cuối cùng cũng biết hắn tham lam tới mức độ nào rồi

“Điện hạ, chuyện này không trách điện hạ, ai mà ngờ lúc đó lại xuất hiện điều bất thường chứ?”

“Chúng ta không hề thua Đại Võ, chúng ta chỉ thua ông trời thôi, điện hạ đừng để chuyện này trong lòng!”

“Điện hạ, điện hạ phản chấn lên, điện hạ không thể gục ngã được!”

“Điện hạ là trụ cột của chúng ta, bắt buộc phải chống đỡ được!”

Tam hoàng tử cảm nhận được sự quan tâm của mọi người, trong lòng hắn ta bỗng thấy ấm áp, hắn ta nở một nụ cười

gượng gạo: “Đa tạ mọi người đã an ủi, bản cung thấy đỡ hơn nhiều rồi.”

Lúc bấy giờ, tiếng cười ngạo mạn của Lâm Bắc Phàm truyền đến: “Ta đã không thể phát huy như bình thường rồi mà các ngươi vẫn không thắng nổi? Đại Viêm các ngươi như cái đồng rác, đồng rác bản quan còn nhìn được, còn các ngươi thì... Ha ha!”

Tam hoàng tử tức đến mức hộc máu: “Hự!”

Hôm đó, tin tức Lâm Bắc Phàm dẫn đầu Đại Võ thắng liên tiếp hai phần thi đã được truyền đi một cách nhanh chóng.

Dân chúng muôn nơi ai cũng hân hoan, tung bừng ca hát nhảy múa.

“Chúng ta lại thắng rồi!”

“Thắng liên tiếp bốn ván, thắng quá đẹp, tể tử quá giỏi!”

“Về sau ai còn dám nói Đại Võ chúng ta yếu kém nữa?”

...

Người bên phía Đại Viêm thất thần, trong lòng bọn họ khó chịu, tinh thần bị quét sạch.

Tam hoàng tử đã chẳng thể nói lời an ủi, bởi lẽ người chịu tổn thương lớn nhất chính là hắn ta.

Hắn ta đã bỏ ra một cái giá cực lớn, song không nhận được kết quả tốt đẹp, đã thế còn thua thảm hại hơn cả hôm qua, đúng là nhục nhã!

Hơn nữa hắn ta bại dưới tay Lâm Bắc Phàm hai lần liên tiếp, hắn ta thật sự rất muốn chết!

Trong lòng Lâm Bắc Phàm cũng thấy rất khó chịu!

Khi gặp lại tam hoàng tử một lần nữa, hắn hùng hổ chất vấn: “Tam hoàng tử điện hạ, rốt cuộc hôm nay ngươi bị sao vậy? Ta đã nhường quá mức vậy mà tại sao các ngươi vẫn thua?”

“Hự!”

Tam hoàng tử cảm giác như có một thanh đao quét qua trái tim mình.

“Người muốn thua thì phải nói sớm chứ! Ta sẽ thành toàn cho các người, bảo đảm sẽ khiến các người ngỏm củ tỏi luôn!”

“Hự!”

Tam hoàng tử lại trúng một đao.

“Cho ta tiền rồi còn không muốn ta thua, đã thế còn nhẫn tâm chơi đùa ta, đúng không hả?”

“Hự!”

Lòng ngực tam hoàng tử lại trúng thêm đao nữa.

“Ta cho các người hay, các người thành công rồi đấy! Ta lớn bằng ngàn này, từ trước tới nay chưa từng phải chịu thiệt như vậy! Các người thành công rồi đấy, các người đã cho ta một bài học, ta cảm ơn cả nhà các người luôn.”

“Hự!”

Tam hoàng tử tiếp tục bị “đao chém”.

Lão thần ở bên cạnh khuyên bảo: “Lâm tế tửu, người bớt nói đi, trong lòng điện hạ đang rất khó chịu!”

Lâm Bắc Phàm lại càng điên tiết hơn: “Trong lòng hắn ta khó chịu thì trong lòng ta dễ chịu chắc? Ta đã hy sinh cả danh tiếng, tiền đồ của mình rồi, kết quả các người vẫn không làm được, đúng là bùn nhão chẳng trát nổi tường!”

Tam hoàng tử điện hạ: “Hự!”

Lâm Bắc Phàm hừ một tiếng, đoạn bảo: “Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo!”

Tam hoàng tử điện hạ: “Hự!”

“Mắng các người là heo thì oan ức cho con heo quá!”

Tam hoàng tử điện hạ: “Hự!”

Lời Lâm Bắc Phàm nói chẳng khác gì một đòn chí mạng!

Tam hoàng tử ôm ngực, hắn ta thấy lạnh lẽo vô cùng. Mặc dù không thấy máu nhưng lòng ngực của hắn ta đã rỗng tuếch từ lâu.

“Lâm tế tửu, người mắng đúng lắm!”

Đôi mắt thất thần của tam hoàng tử nhìn về phía xa xăm:
“Ngươi đã cho chúng ta rất nhiều cơ hội mà chúng ta vẫn thua, tất cả là tại ta! Nếu không phải tại ta thì Đại Viêm đã thắng được hai ván từ lâu!”

Nói đoạn, hắn ta giơ tay phải lên và cho mình một cái bạt tai.

“Ta đúng là chẳng ra gì cả!”

“Chát!”

“Ta là đồ phế vật!”

“Chát!”

“Ta thực sự...”

Lâm Bắc Phàm bắt lấy tay tam hoàng tử, hắn nói: “Tam hoàng tử điện hạ, dừng tay!”

Tam hoàng tử quay đầu nhìn hắn: “Lâm tể tử, ngươi...”

Lâm Bắc Phàm nói: “Đề ta!”

Tam hoàng tử: “...”

“Chát!”

Mặt tam hoàng tử lệch sang một bên, phần mặt bên trái lập tức sưng lên.

“Chát!”

Mặt tam hoàng tử lại lệch sang bên khác, nửa mặt còn lại cũng sưng lên.

Lâm Bắc Phàm lại giơ tay lên.

Tam hoàng tử vội vã kéo lại, hắn ta nói chẳng rõ chữ: “Được rồi được rồi, không cần đánh nữa đâu, bản cung đã chịu đủ giáo huấn rồi!”

Lâm Bắc Phàm thu tay lại, trông hắn có vẻ tiếc nuối.

“Thực ra mọi thứ đều tại ông trời không công bằng!”

Lão thần Vương đại nhân cười khỏ: “Nếu không phải đột nhiên nổi gió, lại còn sấm sét giữa trời quang thì điện hạ đã có thể phát huy như thường rồi!”

“Có điều cũng may, chúng ta vẫn còn cơ hội cứu vãn!”

Lão thần chấp tay với Lâm Bắc Phàm, cười nói:” “Ngày mai lại phải làm phiên Lâm tế tửu rồi!”

“Làm phiên ta cũng được, một trăm vạn!”

Lâm Bắc Phàm giơ một ngón tay lên. Tam hoàng tử và lão thần chấn kinh: “Sao lại đòi tiền nữa?”

“Ngày mai thi làm thơ, đây là thế mạnh của ta đấy! Khắp thiên hạ đều biết ta giỏi làm thơ, các người bảo ta nhường các người khác gì đang kiểm tra kỹ thuật của ta? Hàm lượng kỹ thuật cao thì thêm tiền là đúng rồi còn gì?”

Lâm Bắc Phàm nói đồng dục từng chữ một.

Tam hoàng tử và lão thần: “Đậu má!”

Lâm Bắc Phàm hừ một tiếng rồi nói: “Ta lại phải hy sinh danh tiếng và tương lai của mình để các người chiến thắng, thế nên ta muốn tiền để bù đắp cho những gì ta bị tổn thất!”

Tam hoàng tử và lão thần: “Đậu má!”

Lâm Bắc Phàm lại bảo: “Hơn nữa, qua một ngày thi đấu, tâm hồn ta đã chịu tổn thương nghiêm trọng, chẳng lẽ các người không thể bỏ ra chút tiền để an ủi ta hay sao?”

Hai người kia: “Con mẹ nó chứ...”

Người tổn thất cái con khỉ!

Người vừa lấy được tiền của chúng ta vừa thắng trọn từ đầu đến cuối, người có gì mà tổn với chả thất!

Người còn cần an ủi hay sao?

Người thực sự cần ai ủi là chúng ta chứ không phải cái tên khốn khiếp nhà người!

Cuối cùng thì bọn họ cũng biết Lâm Bắc Phàm tham đến mức nào rồi!

Đúng là vì tiền hắn có thể lấy bất cứ cái cơ nào!

Chương 368: Đã mua chuộc rồi

“Thế nhưng chúng ta thực sự không còn tiền nữa!”

Tam hoàng tử cười khỏ.

“Không sao, ta dạy cho các người một cách.”

“Cách gì?”

Lâm Bắc Phàm híp mắt cười: “Hiện giờ tiền trang cũng có dịch vụ cho vay đây. Tam hoàng tử điện hạ, với cái danh của mình thì người hoàn toàn có thể vay tiền trang một trăm vạn lượng. Cứ thế là giải quyết được vấn đề tiền nong rồi, đúng chứ?”

Tam hoàng tử ngờ ngàng!

Hay lắm, người còn bảo ta đi vay tiền để đút lót cho người nữa? Chuyện này đúng là có một không hai từ trước đến giờ!

Trong lòng bọn họ không hề muốn!

Bởi lẽ vay tiền thì cuối cùng vẫn phải trả, đã thế còn tính cả tiền lãi! Về sau bọn họ lấy đâu ra một trăm vạn lượng để mà trả cho tiền trang đây?

Lâm Bắc Phàm nhìn dáng vẻ do dự của tam hoàng tử, hấn đứng dậy, phui mông: “Nếu không có tiền thì ta chỉ đành lực bất tòng tâm thôi! Hai vị, xin cáo từ!”

“Đợi đã Lâm tể tử! Chỉ là tiền thôi mà, người cho bản cung chút thời gian rồi bản cung trả cho người!”

Tam hoàng tử gọi hấn lại.

Hiện giờ hấn ta không còn đường lui nữa rồi.

Trong cuộc thi bên hấn ta đã thua liên tiếp bốn ván, nếu ngày mai lại thua nữa thì đúng là thua sạch sành sanh, sau khi trở về hấn ta phải bẩm báo với phụ hoàng và muôn dân thế nào?

Chắc chắn bọn họ sẽ vô cùng thất vọng.

Ngôi vị hoàng đế mà hấn ta vẫn luôn nhung nhớ sẽ rời xa hấn ta! Nợ tiền còn trả được chứ mất đi hoàng vị thì hấn ta sẽ không còn cơ hội nữa!

Thế là lão thần Vương đại nhân lập tức tới tiền trang làm thủ tục.

Trong lúc chờ đợi, tam hoàng tử nhớ đến biểu hiện kiêu ngạo ngày hôm nay của Lâm Bắc Phàm, hấn ta không nhịn được

nói: “Lâm tể tử, ngày mai lúc đi đấu ngươi bớt bớt lại đi được không, đừng có kiêu căng ngạo mạn như thế nữa? Tâm lí của chúng ta rất yếu, không chịu được kích thích đâu!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Được!”

Tam hoàng tử chấp tay, mỉm cười: “Đa tạ tể tử đại nhân!”

“Phải thêm tiền!”

“Đậu má!”

Cuối cùng, Lâm Bắc Phàm nhận một trăm hai mươi vạn lượng.

Hắn hài lòng vô cùng: “Tam hoàng tử điện hạ, cả Vương đại nhân nữa, các ngươi cứ yên tâm, ngày mai ta sẽ nhường! Các ngươi phải nắm bắt cơ hội đấy, dẫn đầu Đại Viêm giành lấy chiến thắng, đừng để ta thất vọng nữa!”

“Làm phiền Lâm tể tử rồi!”

Tam hoàng tử và Vương đại nhân mỉm cười.

Sau khi rời khỏi tử lâu, Lâm Bắc Phàm không về nhà mà rẽ vào sân của một tiểu trạch.

Đây chính là nhà của Liêu Như Mẫn, một trong những tuyển thủ tham gia cuộc thi của Đại Võ.

Biết Lâm Bắc Phàm tới, Liêu Như Mẫn bèn thấy vinh hạnh vô cùng, hắn ta vui lắm, vội vàng mở lời: “Tể tử đại nhân, sao đại nhân tới thế này, mau mời vào! Tiểu Thanh, bưng trà lên!”

Lâm Bắc Phàm hí mắt cười, nói: “Có việc qua đây nên tiện đường tới thăm ngươi! Ngày mai thi làm thơ và cũng là trận đấu quan trọng của cuộc thi này, hiện giờ ngươi chuẩn bị ra sao rồi?”

Liêu Như Mẫn chấp tay nói: “Tể tử đại nhân, ta vẫn đang chuẩn bị, không dám lơ là dù chỉ một chút! Để tham gia cuộc thi ngày mai, ta đang ôn tập lại tất cả những bài thơ trong những năm nay, hi vọng có đất dụng võ!”

Mỗi một tài tử đều có thói quen làm thơ.

Bọn họ đều thích tích góp lại những bài thơ mà ngày thường mình làm, đợi đến khi nào cần thì lại lôi ra.

Trận đầu làm thơ ngày mai chính là một cơ hội tốt.

Nếu như trúng đề thì đúng là quá may mắn, có thể lấy luôn thơ của mình ra để thi!

“Hóa ra là vậy, người có lòng rồi! Có thể cho bản quan xem không?”

“Đây là vinh hạnh của ta, mời tể tửu xem!”

Lâm tể tửu nhận lấy quyển tập của hần ta.

Phần lớn đều là những bài thơ rất bình thường, không có điểm sáng gì cả, song có một vài bài rất xuất sắc.

Lâm Bắc Phàm chỉ chọn những bài ấy và tiến hành sửa đổi.
Liêu Như Mẫn hớn hờ!

Biết bao người mong muốn được đích thân tể tửu chỉ bảo chứ? Đúng là niềm vinh hạnh cực lớn!

Hơn nữa, Lâm tể tửu còn tài giỏi thực thụ, được hần sửa bài xong, lời thơ đã đẹp hơn không ít, cách dùng từ cũng chuẩn xác hơn rất nhiều.

“Đa tạ tể tửu đại nhân đã dạy bảo!”

Liêu Như Mẫn cảm động không thôi.

Lâm Bắc Phàm trả lại tập thơ cho hần ta, đoạn bảo: “Người tiếp tục ôn tập đi, bản quan đi trước đây!”

“Ta tiễn đại nhân!”

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm lại tới nhà của ba tuyển thủ khác.
Trông thấy tập thơ của bọn họ, hần lại bắt đầu sửa đổi.

Sau đó, hần rời đi dưới sự biết ơn của bọn họ.

Đêm đen, nhân lúc không có ai, Lâm Bắc Phàm đi tới Lễ bộ.

Ở đây có một cái hộp, bên trong có rất nhiều mảnh giấy, đó chính là đề thi ngày mai.

Lâm Bắc Phàm nhìn qua một lượt rồi lại cất về chỗ cũ, sau đó rời đi.

Ngày hôm sau, cuộc thi được tiếp tục.

Hôm nay sẽ thi làm thơ, đây chính là phần thi quan trọng trong cuộc thi này. Bởi lẽ người có tài có học hay không, làm vài bài

thơ là biết.

So ra đã thắng liên tiếp bốn trận nên người bên phía Đại Võ cực kì thoải mái. Chỉ cần thắng trong phần thi này nữa thôi là bọn họ sẽ thắng cả cuộc thi này.

Để mà so sánh thì áp lực của người bên Đại Viêm chồng chất như núi, tinh thần căng thẳng vô cùng. Bởi lẽ chỉ cần thua ván này là bọn họ sẽ trắng tay.

Bọn họ không thể thua được.

Tam hoàng tử lớn tiếng cổ vũ: “Hôm nay sẽ thi làm thơ, đây là thể mạnh của chúng ta! Mọi người cố gắng hết sức, cuối cùng nhất định chúng ta sẽ thắng!”

“Vâng thưa điện hạ!”

Các tài tử bên Đại Viêm đồng thanh đáp, xem ra bọn họ vẫn hơi nhụt chí.

Tam hoàng tử âm thầm lắc đầu, hẳn ta hiểu tâm trạng của bọn họ, bọn họ sợ Lâm Bắc Phàm thật rồi.

Nếu không mua chuộc Lâm Bắc Phàm thì ngay cả hẳn ta cũng chẳng đủ tự tin. Lúc bấy giờ, tài tử hai bên đều đã lên trường diễn võ.

Nữ đế gật đầu, trọng tài ở một bên lớn giọng tuyên bố.

“Cuộc thi tiếp tục!”

Chương 369: Viết cũng tạm được

“Hôm nay sẽ thi làm thơ, tổng cộng có năm đề, mỗi một đề tương ứng với một ván!”

“Mỗi một ván, bên hạ sẽ rút một đề và đề tài tử hai bên đáp, làm thơ, từ hay phú đều được! Người thắng ở lại, người thua xuống dưới! Khi nào mà năm tài tử của một bên bị đánh bại hết thì cuộc thi kết thúc!”

“Nhưng mọi người phải chú ý, trận đấu lần này sẽ khác so với những lần trước, lần này sẽ tính tổng thời gian!”

“Lấy thời gian một nén hương làm giới hạn! Nếu trong thời gian này mà cả năm tài tử chưa làm được ra thơ thì sẽ thua!”

“Hiện giờ mời tài tử hai bên lên thi đấu!”

Thế là hai bên lại cử tài tử lên.

Đầu tiên, phía Đại Viêm cử trạng nguyên Đường Dung.

Hai hôm nay tình hình bên Đại Viêm vô cùng bất lợi, khí thế giảm sút, tinh thần bất ổn nên chỉ có thể cử người có tâm lý vững vàng nhất và cũng tài giỏi nhất là Đường Dung để kéo tinh thần mọi người vực dậy.

Còn người lên đầu tiên bên Đại Võ là Liêu Như Mẫn.

Hắn ta cũng có thiên phú về mảng làm thơ nên lên đầu tiên, hy vọng sẽ may mắn.

Trong hai ngày thi đấu hắn ta đã khá quen thuộc, hắn ta không nói nhiều, chỉ ưỡn ngực nhìn về phía nữ đế, đợi nàng ra đề.

Một cái hộp đựng đề thi được đưa đến trước mặt nữ đế. Nữ đế đưa tay, đang định lấy một đề trong số đó.

Đúng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm khẽ cử động ngón tay, một cơn gió nhỏ thổi qua bên người nữ đế, thổi rơi một tờ giấy vào tay nàng.

Nữ đế không nghĩ nhiều, cứ thế cầm lấy.

Nàng mở ra rồi đọc: “Trúc!”

Trọng tài lập tức tuyên bố: “Đề thứ nhất là trúc! Mời hai bên làm một bài thơ liên quan đến trúc trong vòng một nén nhang, sau đó giao cho trọng tài!”

Đề này không quá khó.

Từ trước đến nay, trúc vẫn luôn là loài thực vật được các nhà văn, nhà thơ yêu thích. Bọn họ thích cái trung thành bất khuất của trúc, phù hợp với khí tiết của bọn họ nên đã để lại vô số những bài thơ ca ngợi về loài thực vật này.

Hiện tại các tài tử cứ rảnh rỗi là lại làm vài bài thơ về trúc.

Đường Dung bên Đại Viêm nở nụ cười tràn đầy tự tin, hắn ta đã có chuẩn bị về đề tài này.

Hắn ta đã làm rất nhiều bài thơ về trúc, trong đó có một bài là tuyệt tác. Một khi lấy bài này thì chắc chắn có thể khiến mọi người bất ngờ!

Ván này bọn họ chắc chắn sẽ thắng!

Tuy nhiên, Liêu Như Mẫn bên Đại Võ cũng thầm mừng trong lòng. Hắn ta cũng có chuẩn bị về đề tài này.

Hơn nữa bài thơ này của hắn ta đã được tể tử đại nhân sửa cho, cả bài thơ như được bước lên một tầm cao mới, đạt đến trình độ truyền thế!

Hắn ta tin rằng khi lấy bài thơ này ra, chắc chắn có thể khiến mọi người trầm trồ!

Đúng là trời đang giúp ta! Ván này ta thắng chắc rồi!

Hôm nay chính là ngày Liêu Như Mẫn ta tỏa sáng!

Hai bên nhìn nhau, ai cũng nở nụ cười ngập tràn tự tin.

Lúc bấy giờ, trọng tài thấp một nén nhang, đoạn bảo: “Thời gian đếm ngược bắt đầu!”

“Mời Đường huynh!”

“Mời Liêu huynh!”

Hai người bước tới trước bàn, cầm bút và bắt đầu viết.

Mọi người nhìn chăm chú cảnh tượng ấy và bắt đầu thì thầm bàn tán.

“Cả hai viết đều nhanh, xem ra ai này cũng đã có sự chuẩn bị!”

“Chắc là vậy, đề này cũng không khó, chỉ xem ai viết hay hơn thôi!”

“Có đây thơ về trúc, giờ chỉ xem ý thơ của ai hay hơn thôi!”

“Đây là đang kiểm tra trình độ của họ thôi!”

Bên phía Đại Viêm.

Thám hoa Đinh Thiệu Kiệt vỗ tay, cười: “Chúc mừng điện hạ! Chúc mừng điện hạ!”

“Chúc mừng gì chứ?”

Tam hoàng tử lấy làm lạ.

Đinh Thiệu Kiệt cười tươi rói: “Ta từng được xem một tập thơ của Đường huynh! Trong đó có một bài về trúc, viết về sự

trung thành bất khuất của trúc và đạt đến trình độ trấn quốc!
Chỉ cần Đường huynh dùng bài thơ này thì chúng ta ắt sẽ thắng!”

“Ha ha! Hóa ra là vậy, đây đúng là một chuyện tốt!”

Tam hoàng tử cười lớn.

“Hiện giờ người duy nhất phải lo lắng chỉ có Lâm Bắc Phàm thôi!”

Đinh Thiệu Kiệt chau mày, trong lòng hắn ta tràn ngập vẻ sợ hãi: “Tài năng của hắn là thứ mà đời này ta hiếm được trông thấy! Về phương diện thơ ca hắn càng có thiên phú hơn! Hắn đã từng viết rất nhiều thơ, tất cả đều đạt đến trình độ vô cùng cao! Chỉ sợ hắn sẽ...”

Tam hoàng tử nở một nụ cười thần bí.

Hắn?

Không cần phải lo lắng về hắn!

Hắn đã nhận tiền của bản cung thì chắc chắn sẽ nhường trận đấu này thôi.

Làm thơ là cách để thử thách năng lực của một người, biết là biết, mà không biết chính là không biết, sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra được.

Thế nên bọn họ chắc chắn sẽ giành chiến thắng!

“Bỏn quan cảm giác chúng ta sẽ thắng ván này!”

Tam hoàng tử tự tin nói.

Mọi người kinh ngạc: “Điện hạ, sao điện hạ lại nói như vậy?”

“Các ngươi cứ yên lặng mà xem đi!”

Tam hoàng tử lại cười một cách thần bí.

Lúc bấy giờ, Đường Dung đã viết xong bài thơ của mình, là một bài ngũ ngôn tứ tuyệt.

Mọi người đọc xong, ai cũng hết lời khen ngợi.

“Thơ hay quá! Bài này đúng đỉnh, lột tả được sự trung thành của trúc.”

“Chắc chắn bài này phải ở trình độ trấn quốc!”

“Không nằm ngoài dự liệu, ván này Đường Dung thắng chắc rồi!”

“Đúng là trạng nguyên có khác!”

Đường Dung dương dương tự đắc, người bên Đại Viêm cũng hớn hờ như đã chạm được đến thời khắc chiến thắng.

Liêu Như Mẫn bên phía Đại Võ cũng đã viết xong, hắn ta liếc nhìn một cái.

“Liêu huynh, bài thơ này của ta thế nào, có lọt vào mắt người không hả?”

Đường Dung mỉm cười xán lạn, đoạn nói.

Liêu Như Mẫn chỉ cười nhạt: “Viết rất hay, đúng là trạng nguyên có khác!”

Chương 370: Vẫn thua

Đường Dung lập tức không vui!

Nói khéo quá, chẳng lẽ người viết hay hơn ta ư?

Trước kia, hắn ta đã từng nghe phong thanh Liêu Như Mẫn là một kẻ có tài, song người này kém xa hắn ta.

Nếu như tới thi ở Đại Viêm thì miễn cưỡng cũng vào được tiến sĩ nhị giáp thôi.

Một tiến sĩ nhị giáp thì làm gì có tư cách mà khinh thường thơ của hắn ta?

“Thế thì Liêu huynh cho mọi người xem bài thơ mà người viết đi!”

Đường Dung nói, hắn ta cười mà như không cười.

Liêu Như Mẫn bày thơ của mình ra, đoạn bảo: “Đây chính là bài thơ mà ta đã viết, tên Trúc Thạch! Mời bệ hạ và các vị đại nhân xem!”

Mọi người bèn liếc nhìn, nhìn xong lập tức kinh ngạc. Chỉ thấy trên giấy viết “Bám chặt núi xanh chẳng buông ra, gốc mọc bền vững nơi vách xa. Va đập muôn thuở vẫn cứng chắc, bốn bề cuồn gió mặc thổi qua.”

“Hay quá!”

“Một chữ tám này khiến lão phu như trông thấy được vẻ bất khuất của cây trúc!”

“Cả bài thơ như một khóm trúc già sừng sững trên đá! Gió tứ phương không lay chuyển được nó, cũng không khiến nó mòn đi, thân trúc thẳng tắp, cứng cáp và kiên cường!”

“Đây đúng là một tuyệt tác về sự kiên cường của cây trúc! Lão phu đã từng đọc rất nhiều thơ về trúc, nhưng chỉ có bài này là lập luận sắc sảo, hình tượng sinh động, lão phu thích bài này nhất!”

“Bài thơ này... chắc chắn thuộc hàng tuyệt thế!”

Người có mặt đều là những kẻ đọc sách giỏi giang, yêu thích làm thơ và có khả năng thưởng thức thơ.

Hôm nay được trông thấy một bài thơ tuyệt vời như thế, lại còn do người Đại Võ viết, bọn họ lại càng kích động hơn, ai cũng hết lời khen ngợi.

“Đa tạ các vị đại nhân đã khen, ta thực không dám nhận!”

Liêu Như Mẫn khiêm tốn nói.

Thế nhưng trong lòng hấn ta đang vô cùng vui vẻ.

Trạng nguyên Đường Dung trông thấy cảnh tượng ấy thì thất vọng: “Chuyện này... sao có thể?”

Hấn ta đã dùng bài thơ hay nhất của mình, còn tưởng mình sẽ thắng chắc.

Kết quả Liêu Như Mẫn cũng có một tuyệt tác và cũng đạt đến trình độ cao như vậy! Đòi người đứng là lắm điều bất ngờ, quá kích thích!

Sắc mặt mấy người bên Đại Viêm khó coi vô cùng, trông bọn họ như kiểu mất cha mất mẹ vậy. Nhất là tam thái tử điện hạ, sắc mặt của hấn ta là tệ nhất.

Ban đầu hấn ta còn cho rằng ván này bên mình sẽ thắng chắc, kết quả Lâm Bắc Phàm không lên thi, một tên lâu la bên Đại Võ thôi cũng có thể đánh bại trạng nguyên của hấn ta! Đúng là mất mặt!

Đường Dung há miệng nói: “Liêu huynh, đây thật sự là bài thơ do người viết sao?”

Liêu Như Mẫn hơi đỏ mặt.

Bài thơ này đúng là do hấn ta viết.

Song tể tửu đã đọc nó và chỉnh sửa cho hấn ta, thế nên mới đạt được hiệu quả như vậy.

Liêu Như Mẫn liếc nhìn Lâm Bắc Phàm, hấn ta trông thấy Lâm Bắc Phàm lắc đầu.

Biết được ý của Lâm Bắc Phàm xong, hấn ta bèn nói một cách hùng hổ: “Đương nhiên là thơ do ta làm rồi, chẳng lẽ người sẽ nhường một bài thơ hay như vậy cho người khác?”

Đường Dung thăm lắc đầu.

Đối với những người bọn họ mà nói thì nó chẳng khác gì một bí kíp võ công tuyệt thế của người trong giang hồ.

Ai lại nỡ giao nó ra để thành toàn cho người khác?

Trọng tài mỉm cười, nói: “Làm thơ cần có linh cảm! Ai cũng có lúc tỏa sáng, lúc thất bại thì mới viết được một tuyệt tác như thế! Giống như tể tửu đại nhân của chúng ta vậy, học rộng tài cao, linh cảm vô cùng phong phú và hay viết được nhiều bài thơ hay để lại cho người đời thưởng thức!”

“Không sai! Tể tửu đại nhân chính là một người học rộng biết nhiều, tài làm thơ đỉnh cao nên mới được người đời xưng là tiên trên trời! Bởi lẽ chỉ có tiên mới có được tài hoa như thế! Để mà so sánh với đại nhân thì ta còn kém xa, cái tài của ta chỉ bằng một phần một vạn của đại nhân mà thôi!”

Liêu Như Mẫn lập tức nín nọt.

Lâm Bắc Phàm nghe mà vui vô cùng, tiểu tử này hiểu chuyện đây, đúng là không uổng công hấn giúp đỡ!

Đường Dung biết trước được kết cục này, chỉ là hấn ta không có cách cứu vãn tình hình thôi. Cuối cùng sau khi bầu phiếu, Liêu Như Mẫn giành chiến thắng.

Đường Dung đi xuống với vẻ thất vọng, hấn ta cười khỏ:
“Điện hạ, các vị, ta xin lỗi! Khiến mọi người thất vọng rồi!”

“Đường Dung, ngươi đã làm rất tốt rồi, chuyện này không trách ngươi được! Ai mà ngờ được Liêu Như Mẫn lại dùng một bài thơ tuyệt thế như vậy chứ, chỉ có thể nói ngươi không may mắn, ngươi bại trong vinh quang!”

Tam hoàng tử khuyên.

Đường Dung chấp tay: “Ván tiếp theo giao cho mọi người vậy!”

Tam hoàng tử vội bảo: “Các ngươi còn bài thơ nào về trúc không? Hiện giờ đang lúc cấp bách, mau lấy ra đi!”

Mọi người nhìn nhau rồi lắc đầu, bọn họ chỉ biết cười khổ.

“Điện hạ, thật sự không còn nữa!”

“Điện hạ, ta có một bài, nhưng kém xa Trúc Thạch của Liêu Như Mẫn!”

“Điện hạ, ta có một bài nhưng không dùng được đâu!”

Tam hoàng tử càng sốt ruột hơn, hấn ta giục: “Nếu đã không có thì mau nghĩ ra cho ta! Mau nghĩ cách cho bản cung! Đây mới chỉ là ván đầu tiên, nhưng một khi chúng ta đã thua thì đồng nghĩa với việc sẽ thua tất cả! Sau khi trở về biết phải bẩm báo với bề hạ và dân chúng thế nào?”

Người bên phía Đại Viêm như sắp muốn khóc.

“Nhưng điện hạ à, đâu thể nghĩ ra một bài thơ tuyệt thế dễ dàng như vậy?”

“Có chặt đầu ta thì ta cũng không viết được!”

“Chúng ta thật sự không còn cách nào khác!”

Tam hoàng tử nói: “Đừng có phí lời nữa, mau tranh thủ thời gian nghĩ đi!”

Chương 371: Đứng ở thế bất bại

Phía bên Đại Viêm trầm tư suy nghĩ, vò đầu bứt tai, sốt ruột hết như một con kiến nằm trên chảo nóng.

Phía bên Đại Võ, thì lại dù bận vẫn ung dung mà quan sát tình hình này, trong lòng vô cùng thông dong. Đại Viêm muốn

đánh bại được bọn họ, thì chắc chắn cũng phải sáng tác ra một bài thơ hay đến mức lưu truyền đến đời sau mới được.

Nhưng một bài thơ hay đến mức có thể lưu truyền đến đời sau, đâu thể dễ dàng sáng tác ra như thế được?

Những năm qua có nhiều trạng nguyên lang như thế, chẳng biết có bao nhiêu vị tiến sĩ, bao nhiêu người đèn sách, nhưng lại có mấy kẻ sáng tác ra được một bài thơ lưu truyền muôn đời?

Có thể nói là hiếm như lá mùa thu, vô cùng hi hữu!

Muốn viết nên một bài thơ lưu truyền muôn đời, còn khó hơn cả việc thi đỗ trạng nguyên. Chứ đừng nói tới việc, nghĩ ra bài thơ ấy trong vòng một nén nhang.

Cho nên có thể nói rằng, Đại Võ bọn họ đã đứng ở thế bất bại rồi!

Mọi người hồi hộp nhìn bóng dáng kiên cường của Liêu Như Mẫn đang đứng giữa sân thi đấu, ánh mắt tràn ngập sự tán thưởng và ngạc nhiên.

Không ngờ tài tử của thế hệ sau như hấn ta, trong bốn trận thi văn trước đó đều thể hiện rất bình thường, nhưng không ngờ trong lần thi thứ năm là thi làm thơ này, lại đọc ra được một bài thơ lưu truyền muôn đời.

Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong mà, cũng giống như nước biển không thể đo đếm nổi!

“Liêu Như Mẫn, bài thơ này người làm không tồi, trăm rất thích!”

Nữ đế nói.

“Cảm ơn bệ hạ đã tán thưởng!”

Tâm trạng của Liêu Như Mẫn rất kích động.

Vốn tưởng rằng phần thi văn lần này chẳng liên quan gì đến hấn ta, không ngờ hấn ta lại có cơ hội thể hiện tài năng của mình, trở thành người được chú ý nhất ở đây!

Hiện giờ, còn được nữ đế đích thân tán thưởng nữa chứ! Từ ngày hôm nay, chắc chắn hấn ta sẽ giống như cá chép hóa

rồng, bay thẳng lên trời! Trong lòng hấn ta tràn ngập sự cảm kích đối với Lâm Bắc Phàm.

Nếu không nhờ Lâm Bắc Phàm bắt ngờ xuất hiện, đọc tập thơ của hấn ta, sửa lại tập thơ của hấn ta một lượt, thì hấn ta đã chẳng có cơ hội được thể hiện bản thân như bây giờ.

Tế tử đại nhân, ta yêu ngươi muốn chết mất thôi!

Lúc này, thời gian chậm rãi trôi qua, nén hương được châm, đã cháy hơn một nửa.

Nhưng phía Đại Viêm có vất hết óc cũng chẳng thể nghĩ ra nổi bài thơ nào để ứng đối. Tam hoàng tử điện hạ buồn bã đến nỗi đầu óc muốn nổ tung!

Vốn tưởng rằng đã mua chuộc được Lâm Bắc Phàm, không ngờ lại có một tên Trình Giao Kim xuất hiện, một tên nhóc ranh mà cũng có thể hủy diệt bọn họ!

Nếu vẫn không thể nghĩ ra kế sách đối phó, thì phần thi văn thật sự sẽ thua mất!

Bất giác, thời gian đã trôi qua hơn một nửa, nén hương kia đã dần dần cháy tới phần cuối. Vị quan viên làm trọng tài lên tiếng nhắc nhở: “Tài tử của Đại Viêm, mời các vị mau cử người đại diện ra đi, sắp hết giờ rồi!”

Tam hoàng tử lấy một bài thơ, nhét vào trong lòng Lưu Hải: “Ngươi lên đi!”

Lưu Hải lắc đầu: “Nhưng mà điện hạ, bài thơ này không ổn đâu!”

“Còn nước còn tát thôi, chúng ta không lo được nhiều thứ như thế nữa rồi, mau lên đi!”

Vậy là, Lưu Hải ôm bài thơ này lên sàn thi đấu.

Tiếc là, mặc dù bài thơ này của hấn ta cũng có thể coi là thơ hay, nhưng chỉ tạm đạt tới cấp độ trấn quốc, so với bài [Trúc Thạch] trong tay Liêu Hải thì còn kém xa.

Cho nên kết quả bỏ phiếu cuối cùng là.

“Liêu Như Mẫn nhận được bảy mươi bảy phiếu, Lưu Hải không phiếu, Liêu Như Mẫn thắng!”

“Trận đấu thứ năm của phần thi văn, Đại Võ thắng!”

Phía bên Đại Viêm sa sầm mặt mũi! Phía bên Đại Võ, vui mừng khôn xiết!

“Thắng rồi, trận đấu thứ năm thắng rồi, chúng ta thắng phần thi văn rồi!”

“Chúng ta đánh bại Đại Viêm rồi!”

“Thắng năm ván liên tục đấy! Ha ha!”

Trên sân thi đấu, nữ đế, văn võ bá quan đều mỉm cười vui vẻ ra mặt. Chiến thắng huy hoàng thế này, thật sự rất hiếm thấy!

Đến chính bọn họ cũng không ngờ rằng, các tài tử đại diện cho nước mình lại có thể thắng một cách sáng khoái, một cách dễ dàng đến như thế!

Quả thực là mở ra tiền lệ đầu tiên trong cuộc so tài văn võ từ trước tới nay, đủ để ghi vào sử sách! Mặc dù, đã có kết quả phần thi văn, nhưng vẫn còn bốn trận đấu nữa, nhất định phải thi.

Phía bên Đại Viêm, tam hoàng tử lại tiếp tục cổ vũ sĩ khí: “Các vị, mặc dù trong phần thi văn, chúng ta đã thua! Nhưng phần thi văn vẫn chưa kết thúc, chúng ta vẫn phải thi tiếp! Còn bốn trận đấu nữa, chúng ta nhất định phải giành chiến thắng! Dù có thua, cũng phải thua thật đẹp, thua mà không nhục!”

“Vâng, điện hạ!”

Mọi người đáp lời với vẻ uể oải.

Hai bên Viêm Võ, mỗi bên lại cử ra một tài tử lên sân thi đấu. Phía Đại Viêm là thám hoa Đinh Thiếu Kiệt, phía Đại Võ vẫn là Liêu Như Mẫn. Lúc này, nữ đế chuẩn bị lấy đề thi ra.

Lâm Bắc Phàm lại ngoắc đầu ngón tay, một cơn gió nhẹ thổi tới, cuốn một tờ giấy bay vào trong tay nữ đế.

Nữ đế không để ý, tiện tay cầm lấy, mở ra xem: “Hoa!”

Đây cũng là một đề mục không quá khó, hai bên lập tức viết.

Nhưng thơ của Liêu Như Mẫn kém hơn một bậc, kết quả là bị loại.

Nhưng trong số những người đại diện cho phía Đại Võ, có một vị tài tử rất hào hứng.

“Đề này ta biết làm, đề ta lên cho! Đề ta lên cho!”

Sau khi được Lâm Bắc Phàm đồng ý, hắn ta lập tức xống lên, cầm bút lông thoăn thoắt mà viết ra một bài [Ngắm Mẫu Đơn].

Chương 372: Quá bất nhân

Ngoài sân thực được đẹp riêng mình, sen trước ao tranh một chút tình!

Duy chỉ mẫu đơn là quốc sắc, nở hoa chính lúc rộn kinh thành!

Bài thơ này vừa xuất hiện, lập tức khiến toàn bộ sân thi đấu sừng sốt vì quá hay!

“Thơ hay, chỉ bằng vài nét bút, mà đã viết nên được vẻ đẹp quốc sắc thiên hương của mẫu đơn!”

“Đọc thơ xong chính ta cũng thích mẫu đơn luôn!”

“Bài thơ này, nhất định là đạt tới cấp bậc lưu truyền đời sau!”

Nữ đế không nhìn được mà khen ngợi: “Bài thơ này quả thực không tồi đấy, thể hiện được sự diễm lệ và khí chất của mẫu đơn, khiến người ta không kiềm chế được mà sinh lòng mong ngóng! Không ngờ, ái khanh còn có tài năng ấy!”

“Cảm ơn bệ hạ đã tán thưởng!”

Trong lòng vị tài tử kia mừng rỡ như điên.

Không ngờ một kẻ đọc sách bình thường như hắn ta, lại có cơ hội thể hiện với nữ đế và các quan một phen!

Sống đời này coi như đã đáng giá rồi!

Có qua có lại mới toại lòng nhau, hắn ta nói: “Bệ hạ, nhắc đến có tài, thì so với Lâm tế tửu, học trò chỉ như đom đóm so với ánh trăng! Tế tửu đại nhân là thần tiên trong cõi thơ, học trò chỉ là người mới bắt đầu học hỏi mà thôi!”

Nữ đế cười nói: “Hắn rất giỏi, còn người cũng không tệ!”

Cuối cùng, phía Đại Viêm không nghĩ ra được bài thơ nào hay hơn, lại thua một lần nữa! Tinh thần của toàn bộ đoàn đại biểu, lại tiếp tục bị suy giảm thêm một ít.

Trong lòng tam hoàng tử rất khổ sở, nhưng hắn ta là trụ cột của cả đoàn, đành phải gắng gượng mà lên tiếng an ủi: “Mọi người đừng để bụng trận đấu vừa rồi, ai mà ngờ được đối phương lại có thể tiếp tục viết ra một bài thơ lưu truyền đời

sau cơ chứ, chỉ có thể trách vận may của chúng ta không tốt mà thôi! Mặc dù chúng ta lại thua, nhưng vẫn còn ba trận đấu nữa, chỉ cần thắng lại là được rồi!”

“Vâng, điện hạ!”

Mọi người đáp với vẻ mệt mỏi. Ván thi làm thơ thứ ba và là ván thi văn thứ bảy.

Nữ đế rút đề thi ra: “Trăng!”

Vẫn là một đề thi vô cùng đơn giản!

Đề thi vừa được đưa ra, trong số đại diện của phía Đại Võ, có một vị tài tử rất hào hứng.

“Ta biết làm đề này! Để ta làm! Để ta làm cho!”

Hắn ta không chút do dự mà xông lên, kéo vị tài tử còn đang đứng trên sân thi đấu xuống rồi cầm bút lông, thoăn thoắt mà viết ra một bài [Uống rượu dưới trăng].

Vườn hoa với bầu rượu, không bạn uống mình ta!

Mời trăng cùng nâng chén, thêm cả bóng là ba!

Bài thơ này vừa được hoàn thành, đã khiến tất cả mọi người ở đây phải sửng sốt vì quá hay!

“Hay cho một bài [Uống rượu dưới trăng]! Chỉ bằng vài dòng ngắn ngủi, đã viết ra được sự đau khổ và cô độc khi uống rượu dưới trăng một mình!”

“Lão phu thích nhất là câu cuối cùng: “Mời trăng cùng nâng chén, thêm cả bóng là ba! Vừa có tình cảm lãng mạn của thi nhân, lại vừa có sự nổi đau biệt ly của hiện thực, cảnh trí hòa lẫn!”

“Rất hay! Lại thêm một tác phẩm lưu truyền đời sau!”

Nữ đế vỗ tay mà thốt lên: “Thơ hay! Quả là thơ hay!”

“Cảm ơn bệ hạ đã khích lệ!”

Trong lòng vị tài tử kia mừng rỡ như điên, lớn giọng mà nói: “Thật ra bài thơ này, được lấy cảm hứng từ bài [Minh Nguyệt Kỳ Thời Hữu, Thủy Diệu Ca Đầu] mà tể tử đại nhân từng viết! Nhờ lời vàng ý ngọc của tể tử đại nhân, nên mới có bài

thơ này! Thơ của tể tử đại nhân đã truyền cảm hứng cho ta!
So với tể tử đại nhân, học trò vạn lần không sánh bằng...”

Sau đó, hần ta vận dụng tài năng của mình mà ca ngợi từ đầu
xuống chân Lâm Bắc Phàm hết một lượt.

Lâm Bắc Phàm nghe xong cũng thấy buồn nôn.

Hần thầm nghĩ, sớm biết người là một kẻ biết nịnh thế này, thì
ta đã... chuẩn bị cho người một bài thơ hay hơn rồi!

Tới đi, cứ ra sức mà khen ngợi! Đừng ngại ta làm gì.

Cuối cùng, phía Đại Viêm không nghĩ ra được bài thơ nào hay
hơn, lại thua một lần nữa. Sĩ khí của bọn họ gần như sứt giảm
đến tận đáy, mặt mũi đầy vẻ tuyệt vọng.

Tam hoàng tử điện hạ thì lão đà lão đảo, nản lòng thoái chí.

Nhưng hần ta là trụ cột của cả đoàn, không thể không gắng
gượng, lời nói có hơi nghĩ một đằng, nói một nẻo: “Mọi người
phải chịu đựng cho ta! Mặc dù lại thua một ván nữa, nhưng
vẫn còn hai trận đấu, chúng ta thắng là được thôi! Ta không
tin, bọn họ vẫn có thể làm thêm một tác phẩm lưu truyền đời
sau nữa!”

Ván thi làm thơ thứ tư, ván thi văn thứ tám.

Đề thi mà nữ đế lấy ra là “Cổ”, độ khó khá cao.

Nhưng phía bên Đại Võ, có một vị tài tử lại rất hào hứng: “Ta
biết làm đề này, để ta làm cho!”

Nói rồi hần ta liền xông lên, cầm bút lông mà múa bút vẩy
mực.

Um tùm đồng cỏ mọc, khô khốc rồi tươi xanh!

Lửa đốt đồng không hết, gió xuân tới hồi sinh!

Lại thêm một tác phẩm lưu truyền đời sau!

Lại một lần nữa nghiền nát đoàn đại biểu phía Đại Viêm thành
mảnh vụn! Đoàn đại biểu của Đại Viêm vô cùng tuyệt vọng!

Tam hoàng tử muốn phát điên lên! Hoàn toàn suy sụp.

Lại thua thêm một ván rồi!

Đã thua tổng cộng tám ván rồi!

Phần thi văn của bọn ta đã thua rồi, dù sao cũng phải để ta thắng một ván đi chứ! Sao có thể tàn nhẫn như vậy được cơ chứ!

Sao có thể tuyệt tình như vậy!

Đây là đạo đãi khách của Đại Võ các ngươi đấy à? Quá bất nhân rồi!

Chương 373: Có thể lưu truyền đời sau

“Điện hạ, ta thấy trong người hơi khó chịu, ngươi an ủi ta một chút được không?”

Các tài tử của Đại Viêm dùng ánh mắt tha thiết mong đợi mà nhìn tam hoàng tử.

Tam hoàng tử ôm ngực, nói với vẻ vô cùng đau khổ: “Đừng nói nữa, hiện giờ trong lòng ta cũng rất khó chịu, đau lòng đến mức không thể thở nổi nữa, các ngươi có thể an ủi ta trước được không? Thứ các ngươi tổn thất chỉ là chút danh dự mà thôi, còn ta không chỉ tổn thất danh dự, mà còn mất rất nhiều tiền nữa đấy! Có ai thảm hơn ta cơ chứ, ôi!”

Tài tử của Đại Viêm: “...”

Phía bên Đại Võ đã bắt đầu vui sướng rồi.

Nữ đế và văn võ bá quan mừng rỡ ra mặt mà nhìn các tài tử của Đại Võ!

Hôm nay ai nấy đều thể hiện rất tốt, mỗi người làm được một bài thơ lưu truyền đời sau, giúp Đại Võ thắng liền bốn trận!

Không tồi, đúng là không tồi!

Còn tể tử Lâm Bắc Phàm hai ngày trước thể hiện xuất sắc nhất, nhiều phen nhất, ngược lại trở nên biết điều hẳn.

Hắn chỉ ngồi ở phía sau mà thanh thoi uống trà ăn bánh, trông có vẻ như thật sự chỉ xem trò vui.

Nhưng mặc dù hôm nay Lâm Bắc Phàm không lập công, nhưng chẳng ai có thể lãng quên hắn. Tài năng của hắn đã được người đời công nhận, không cần phải chứng minh nữa!

Hắn là trụ cột của đoàn đại biểu Đại Võ, là vị tài tử trấn quốc. Chỉ cần có hắn ngồi ở đó, là đã đem lại sự tự tin vô hạn cho người khác rồi!

Tứ đại tài tử của Đại Võ, trước đó chưa khiến mọi người phải bất ngờ vì tài năng của mình, mặc dù đều đã dùng tác phẩm lưu truyền hậu thế để đánh bại Đại Viêm, rất khí phách, nhưng trước mặt Lâm Bắc Phàm, bọn họ vẫn giữ lễ nghĩa của học trò.

Cho dù được thưởng, bọn họ cũng ca ngợi Lâm Bắc Phàm là thần tiên chỉ trên trời mới có, rất sùng bái hắn.

Nhưng mọi người cũng nhận ra rằng, lời ca ngợi của bọn họ đều thật lòng.

Nữ đế nhíu mắt lại, hôm qua cái tên này phách lối như thế, hôm nay lại biết điều thế này, nhất định là có vấn đề!

Bốn vị tài tử, trước đó có vẻ tầm thường, hôm nay lại đồng loạt bùng phát tài năng, càng là vấn đề lớn!

Chắc chắn hắn lại âm thầm giở trò rồi!

Không chỉ nhận tiền của phía Đại Viêm, mà còn gài bẫy người của bọn họ! Tâm địa thật quá xấu xa!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lại rất ung dung, luôn ngồi ở phía sau mà ngư ông đắc lợi.

Hắn thanh thoi mà uống trà, vui vẻ mà nhìn đám người Đại Viêm khóc ròng, bi thương tuyệt vọng.

Hôm nay ta không ra trận, vẫn có thể nghiền nát các người thành cặn bã như thường!

“Các vị, chúng ta đã thua mất những tám ván rồi, không thể tiếp tục thua thêm được nữa! Ván cuối cùng, chúng ta phải thắng! Chúng ta nhất định phải bảo vệ chút danh dự cuối cùng!”

Phía bên Đại Viêm, tam hoàng tử lớn giọng mà kêu gọi.

Những người khác đều ra sức gật đầu, ánh mắt vô cùng kiên định, tràn ngập sự quyết tâm liều chết đến cùng.

Ván thi làm thơ thứ năm và là ván thi văn thứ chín, cũng là trận đấu cuối cùng.

Lại đến lúc rút đề thi, nữ đế duỗi bàn tay ngọc ngà của mình ra, vói vào trong hộp đựng đầy đề thi.

Mấy người đại diện phía Đại Viêm lập tức căng thẳng.

Bởi vì đề thi lần này, liên quan đến chút danh dự cuối cùng của bọn họ, nhất định phải vực dậy toàn bộ tinh thần.

Nhưng lúc này, nữ đế lại rút tay về, mỉm cười mà nói: “Đề thi cuối cùng này, trẫm sẽ không rút thăm nữa, cứ để tam hoàng tử Đại Viêm ra đề đi!”

Trong lòng các quan đều hiểu rằng, rõ ràng là nàng cảm thấy Đại Viêm thua thảm quá, nên mới tặng cho bọn họ ít điểm.

Cho bọn họ thắng một ván, giữ lại chút thể diện cuối cùng.

Trong lòng tam hoàng tử mừng rỡ như điên, trong lòng đoàn đại biểu của Đại Viêm cũng mừng rỡ như điên. Cho bọn họ ra đề, vậy thì đề thi lần này bọn họ nắm chắc rồi.

“Cảm ơn Đại Võ bệ hạ!”

Bọn họ đồng thanh hô to, sau đó xì xào bàn bạc, thảo luận về đề thi.

Chỉ ít lâu sau, tam hoàng tử của Đại Viêm đã nghĩ ra đề thi, nói: “Đại Võ bệ hạ và các vị đại nhân, đề thi mà bọn ta chọn là rượu!”

“Rượu sao? Các ngươi chắc chắn chứ?”

Nữ đế hỏi.

“Bọn ta rất chắc chắn!”

Tam hoàng tử nói với giọng tràn đầy tự tin.

Trong số bọn họ có người đã sáng tác nên bài thơ liên quan đến rượu, xứng đáng lưu truyền đời sau. Dùng bài thơ này đề thi, nhất định có thể khiến tất cả mọi người sửng sốt, chiến thắng ván cuối cùng, cứu vãn thể diện của bọn họ.

“Được thôi! Ván thi văn thứ chín, đề thi chính là rượu!”

Nữ đế lớn tiếng tuyên bố.

Lúc này, các tài tử đại diện cho Đại Võ đều kích động.

“Đề này ta biết làm, để ta lên cho!”

“Ta cũng biết làm, cho ta thi trước đi!”

Liêu Như Mẫn là người đầu tiên giành được cơ hội, hấn ta lớn tiếng mà nói: “Bệ hạ và các vị đại nhân, học trò có đôi câu thơ, mời các vị thưởng thức!”

Nữ đế thốt lên với vẻ ngạc nhiên: “Nhanh như thế mà đã làm xong bài thơ rồi sao? Đọc thơ của người xem sao!”

“Vâng, bệ hạ!”

Liêu Như Mẫn lập tức cao giọng mà đọc: “Tân Phong rượu quý vạn tiền, Hàm Dương du hiệp thiếu niên đa tài! Tâm đồng nâng chén vui say, bên lầu liễu rủ buộc dây ngựa hồng!”

Mọi người lập tức đập bàn tỏ ý tán thưởng.

“Thơ hay! Đã miêu tả được cảnh các vị thiếu niên cùng nhau uống rượu!”

“Tuổi trẻ xuân xanh, có rượu làm bạn!”

“Bài thơ này, đáng để lưu truyền đời sau đấy!”

Chương 374: Không thể thôi được

Các tài tử ở phía Đại Viêm sững sờ.

Đã đến lượt bọn họ ra đề thi rồi, mà người ta vẫn có thể sáng tác nên một tác phẩm lưu truyền đời sau ư?

Tam hoàng tử bình tĩnh mà nói: “Mọi người đừng hốt hoảng! Mặc dù bài thơ này của hấn ta xứng đáng lưu truyền đời sau, nhưng vẫn có sự thua kém không ít so với thơ của chúng ta mà! Cho nên ván này, chúng ta thắng chắc rồi!”

“Điện hạ nói có lý lắm!”

Mọi người gạt đầu, bình ổn lại tâm trạng.

Đúng lúc đó, một vị tài tử khác ở phía Đại Võ lại sột sắng, lớn tiếng mà nói: “Bệ hạ và các vị đại nhân, học trò cũng có một bài thơ!”

“Người cũng có thơ sao? Mau đọc xem nào!”

Nữ đế mỉm cười cổ vũ.

“Vâng, bệ hạ!”

Tài tử gật đầu với vẻ kích động, sau đó gật gù với vẻ đắc ý mà lớn tiếng đọc một cách diễn cảm: “Bồ đào rượu ngọt chén lưu ly, toan nhấp tỳ bà đã giục đi! Say khướt sa trường chàng chó mĩa, xưa nay chinh chiến mấy ai về?”

Mọi người lại vỗ tay tán thưởng một lần nữa.

“Lại thêm một bài thơ hay!”

“So sánh nho thơm rượu ngon với chiến trường tạm bợ, thật tuyệt diệu, ý cảnh sâu xa!”

“Bài thơ này, chắc chắn xứng để lưu truyền đời sau!”

...

Tài tử của Đại Viêm, lại há hốc miệng một lần nữa. Lại có thêm một tác phẩm lưu truyền đời sau rồi ư?

Hơn nữa bài thơ này xem ra còn rất hay nữa chứ! Không thua kém bài thơ mà bọn họ có là bao!

Tam hoàng tử cố tỏ vẻ bình tĩnh mà nói: “Mọi người đừng hoảng hốt, mặc dù bài thơ này không tồi đấy, nhưng chúng ta có ưu thế làm khách, cho nên nhất định ván này chúng ta sẽ thắng!”

Mọi người đều bối rối: “Điện hạ, làm khách thì có ưu thế gì cơ chứ?”

“Vừa rồi, nữ đế giao cho chúng ta quyền ra đề thi, rõ ràng là muốn để chúng ta thắng một ván cuối cùng! Các vị đại thần có mặt ở đây đều là những tên cáo già, hiểu rõ thánh ý, chắc chắn có thể nhận ra điều này! Cho nên lúc bỏ phiếu, chắc chắn bọn họ sẽ thiên vị cho chúng ta thôi!”

“Ra là thế!”

Mọi người sực bừng tỉnh.

“Không sai, đúng là như thế!”

Tam hoàng tử cũng tự thuyết phục bản thân mình, cười nói: “Trừ phi bọn họ tiếp tục sáng tác nên một tác phẩm xứng đáng lưu truyền đời sau nữa, nếu không thì cán cân chiến thắng, vẫn sẽ nghiêng về phía chúng ta mà thôi!”

“Tác phẩm lưu truyền đời sau đâu dễ sáng tác ra như vậy cơ chứ, điện hạ nói đùa rồi!”

“Ván cuối cùng này, chắc chắn chúng ta sẽ thắng!”

Nhưng lúc này, vị tài tử thứ ba của Đại Võ lại đứng ra, nói với vẻ sốt ruột: “Học trò cũng có đôi câu thơ, mời bệ hạ và các vị đại nhân thưởng thức!”

“Cái gì? Người cũng có thơ sao?”

Nữ đế vô cùng ngạc nhiên: “Vậy thì mau đọc đi!”

“Vâng, bệ hạ!”

Tài tử kia gật gù với vẻ đắc ý, lớn tiếng mà ngâm thơ: “Vị Thành sáng sớm mưa ướt nhẹ, quanh nơi khách trọ liễu xanh xanh! Cùng người uống thêm một chén rượu, đến Dương Quan chẳng còn bạn xưa!”

Mọi người lại đập bàn mà tán thưởng một lần nữa.

“Thơ hay!”

“Bài thơ này đã nói lên được sự bất lực và u sầu khi biệt ly!”

“Lại thêm một tác phẩm lưu truyền muôn đời nữa rồi!”

Các tài tử của Đại Viêm, phải há hốc miệng lần thứ ba. Tại sao lại có thêm tác phẩm lưu truyền muôn đời nữa thế này? Đây đã là lần thứ ba rồi đấy!

Tác phẩm lưu truyền muôn đời từ bao giờ lại trở nên mất giá, tầm thường thế này? Ba tác phẩm lưu danh đời sau liên tiếp, bọn họ còn có hy vọng thắng được hay sao?

“Điện hạ, chuyện này...”

Trên mặt tam hoàng tử điện hạ đỏ vài giọt mồ hôi, nhưng hắn ta vẫn rất bình tĩnh: “Mọi người đừng hoảng loạn! Mặc dù bài thơ này không tồi, nhưng cũng chẳng khác biệt là mấy so với bài cũ, cho nên chúng ta vẫn có phần thắng rất lớn!”

“Điện hạ, chúng ta còn bao nhiêu phần thắng vậy?”

Có người hỏi.

“Khoảng ba, bốn phần mười!”

“Ba, bốn phần mười sao?”

Tam hoàng tử quát lớn: “Ba, bốn phần mười thì đã làm sao hả? Cho dù chỉ còn duy nhất một phần thắng, thì chúng ta cũng không được từ bỏ hy vọng! Các ngươi phải hiểu rằng, chúng ta đã thua tổng cộng tám ván rồi, trên đời này có ai xui xẻo như ta không hả? Đến ông trời cũng chẳng thể giương mắt đứng nhìn nổi nữa rồi! Khô tận cam lai, xui xẻo qua đi vận may sẽ tới, bây giờ chính là lúc để chúng ta thay đổi vận mệnh!”

“Điện hạ nói có lý lắm!”

Mọi người gật đầu.

“Không sai, đúng là như vậy!”

Tam hoàng tử lại cố gắng ra vẻ bình tĩnh một lần nữa, mỉm cười nói: “Trừ khi bọn họ lại tiếp tục sáng tác được một tác phẩm lưu truyền muôn đời, nhưng sao có thể xảy ra chuyện đó được cơ chứ? Mọi người nói xem, có phải không nào, ha ha!”

“Điện hạ nói phải lắm, chúng ta vẫn thắng được!”

“Chúng ta vẫn chưa thua, tuyệt đối không được từ bỏ hy vọng!”

Đúng lúc đó, vị tài tử thứ tư của Đại Võ không nhìn được lại lộ đầu ra: “Bệ hạ và các vị đại nhân...”

Trong lòng tam hoàng tử có dự cảm chẳng lành, hỏi: “Không phải ngươi cũng có một tác phẩm lưu truyền muôn đời đấy chứ?”

Hắn ta nói với vẻ đắc ý: “Tất nhiên rồi! Nếu không phải tác phẩm lưu truyền đời sau mà vẫn đem ra, thì chẳng phải sẽ bị mất mặt hay sao?”

Tam hoàng tử: “Trời ạ!”

“Bệ hạ và các vị đại nhân, học trò có đôi câu thơ, mời các vị thưởng thức!”

Nữ đế liếc mắt nhìn tam hoàng tử và các tài tử của Đại Viêm, nói với vẻ hơi thương hại: “Hay là thôi đi vậy!”

“Không thể thôi được!”

Người kia sột ruột, liền lớn tiếng mà đọc thơ: “Rượu ngon vị ngọt ngát hương hoa, hồ phách lung linh chén ngọc ngà! Chủ rót cho đầy say túy lúy, tiêu tan niềm khách nhớ quê nhà!”

Các tài tử của Đại Viêm: “Vl!”

Chương 375: Thi võ bắt đầu

Không còn gì phải nghi ngờ, đây lại tiếp tục là một tác phẩm lưu truyền muôn đời nữa!”

Trái tim của các tài tử Đại Viêm, đều đã chán nản, bọn họ nhìn tam hoàng tử với ánh mắt tha thiết mong đợi.

“Điện hạ, bây giờ chúng ta còn hy vọng nữa hay không?”

“Mọi người đừng lo!”

Tam hoàng tử dùng sức mà vung tay.

“Điện hạ...”

Ánh mắt của mọi người ngập tràn vẻ ngưỡng mộ.

“Hiện giờ chúng ta đã hoàn toàn thất bại rồi, chẳng cần phải lo lắng gì nữa, đừng gắng gượng nữa vậy!”

Các tài tử của Đại Viêm: “Phụt!”

Cuối cùng, sau khi các vị đại thần bỏ phiếu để biểu quyết, điểm của phía Đại Võ vẫn dẫn trước. Cho nên, ván cuối cùng Đại Võ vẫn thắng cuộc.

Phía Đại Viêm thua những chín ván, mở ra tiền lệ đầu tiên trong lịch sử, trước nay chưa từng có.

Thành tích quá thảm hại, các tài tử của Đại Viêm than thở, cả đoàn chìm trong bầu không khí buồn bã và tuyệt vọng.

Người dẫn đoàn như tam hoàng tử giống như một xác chết di động.

Nữ đế lặng lẽ lắc đầu, ta đã cho các người cơ hội ghi điểm rồi, mà các người cũng chẳng thể nắm bắt!

Lâm Bắc Phàm cũng lắc đầu, thế này đâu phải là tặng điểm, rõ ràng là đề thi lấy mạng mới phải, lại còn do chính các người ứng mạng của mình vào nữa chứ, vừa đáng thương, đáng tiếc lại vừa tội nghiệp!

Lúc này, phần thi văn đã kết thúc.

Cuối cùng thì Lâm Bắc Phàm cũng phải mệt mỏi mà đứng dậy, hất quay về phía Đại Viêm, mở miệng nói câu đầu tiên trong ngày hôm nay: “Ta còn chẳng ra mặt, mà các người đã không xong rồi, càng ngày càng vô dụng! Không thèm để ý đến các người nữa!”

Các tài tử của Đại Viêm nôn ra máu: “Phụt!”

Cùng ngày hôm ấy, phần thi văn kết thúc, tin tức Đại Võ thắng liên tiếp chín ván truyền đi khắp toàn thành.

“Phần thi văn đã kết thúc, toàn thắng chín ván, tạo nên thành tích lịch sử!”

“Ha ha! Quả nhiên là các tài tử Đại Võ chúng ta lợi hại!”

“Không chỉ có tể tử đại nhân, chúng ta vẫn còn rất nhiều tài tử khác!”

Nếu phần thi võ ngày mai lại thắng tiếp, thì càng tốt!”

...

Mọi người mừng rỡ như điên, lại cùng nhau múa hát vui vẻ.

Trong bầu không khí vui mừng này, Lâm Bắc Phàm lại bí mật gặp tam hoàng tử một lần nữa.

Hiện giờ, tam hoàng tử đang phải chịu sự đả kích rất lớn.

Sắc mặt hắn ta buồn bã, hoảng loạn, trông cả người cứ như mất hết hồn vía vậy.

Lâm Bắc Phàm khuyên nhủ: “Tam hoàng tử điện hạ, người phải nghĩ thoáng ra một chút! Ta cũng không ngờ, mấy tên nhóc ranh này lại giấu diếm nhiều tác phẩm xứng đáng lưu truyền muôn đời như thế! Nếu sớm biết chuyện ấy, chắc chắn ta sẽ nghĩ mọi cách không cho bọn họ lên sân thi đấu!”

Tam hoàng tử cười gượng rồi bảo: “Lâm tể tử, chuyện này không trách người được, đây không phải chuyện mà chúng ta có thể điều khiển được, từ đầu tới cuối người đã làm rất tốt rồi! Chỉ có thể nói, đây là ý trời, ý trời không đặt ở chỗ của ta mà thôi! Cho dù có năng lực giỏi giang đến đâu, cũng chẳng thể đấu lại sức trời!”

“Cảm ơn điện hạ đã hiểu cho!”

Lâm Bắc Phàm thở hắt ra một hơi: “Mặc dù chúng ta đã thua phần thi văn, nhưng vẫn có thể cố gắng ở phần thi võ! Chỉ cần thi võ thắng, thì tình hình cũng không quá tồi tệ!”

“Không sai, phần thi văn đã thua, nhưng chúng ta vẫn còn phần thi võ, nhất định phải thắng phần thi võ!”

Tam hoàng tử bỗng cảm thấy phần chán hẳn.

Lâm Bắc Phàm cúi đầu xuống, nhỏ giọng mà nói; “Điện hạ, ta nói cho người biết một tin tốt, những người tham gia phần thi võ ở phía Đại Võ do ta sắp xếp! Chỉ cần làm theo sự bố trí của ta, đảm bảo có thể giúp Đại Viêm thắng cuộc!”

Tam hoàng tử vô cùng mừng rỡ: “Lâm tể tử, vậy thì nhờ cả vào người đấy nhé!”

“Dễ thôi! Chỉ cần điện hạ đưa cho ta một trăm vạn lượng, ta bảo đảm sẽ giúp người có bàn thắng thật đẹp mắt!”

Khóe miệng tam hoàng tử méo xệch, lại nhắc đến tiền rồi!

Ta đã nợ hơn trăm vạn lượng rồi, mà người vẫn không chịu buông tha cho ta! Người làm người có thể có lương tâm một chút được không hả?

“Lâm tể tử, bản cung cảm thấy không cần đâu! Những người mà bản cung đưa tới tham gia thi võ, đủ để quét sạch người của Đại Võ các người đấy!”

Tam hoàng tử nói với vẻ hào hứng.

“Điện hạ, đừng khinh địch! Nể mặt chúng ta quen biết đã lâu, ta có thể giảm giá cho người, chỉ lấy chín mươi vạn lượng thôi!”

Lâm Bắc Phàm nói, ánh mắt đầy mong đợi.

Cơ mặt của tam hoàng tử co giật: “Thật sự không cần đâu! Không còn sớm chưa, Lâm tể tử mau về đi, tránh để kẻ khác phát hiện ra!”

Vậy là, Lâm Bắc Phàm ra về với tâm trạng tiếc nuối, trong lòng hơi thất vọng.

“Tam hoàng tử điện hạ, chính người nói không cần đấy nhé, thế thì ta không khách sáo nữa đâu đấy!”

Ngày hôm sau, phần thi võ bắt đầu.

Vì ở phần thi văn, Đại Võ lập nên thành tích xưa nay chưa từng có, nên dân chúng trong kinh thành đều vui mừng muốn phát điên lên được.

Hơn vạn người dân tập trung ở bên ngoài sân thi đấu, chờ mong phần thi võ cũng có được chiến thắng vang dội.

Trong sân thi đấu rộng lớn.

“Quy tắc thi võ rất đơn giản mà thôi!”

Quan viên làm trọng tài tuyên bố: “Tổng cộng có năm trận đấu! Mỗi trận đấu, mỗi bên cử một võ giả tham gia quyết đấu! Võ giả nào không còn khả năng phản kháng hoặc bị đánh vượt ra khỏi ranh giới, thì tức là thua!”

“Nếu trong thời gian một nén hương mà vẫn chưa phân thắng bại, thì dựa theo thương thế của hai võ giả, để quyết định thắng thua!”

“Nói tóm lại, quy tắc thi võ chính là, trong năm trận thắng ba trận!”

“Hiện giờ, mỗi bên có thời gian nửa nén hương để chuẩn bị!”

“Sau nửa nén hương, phần thi võ chính thức bắt đầu!”

Chương 376: Thắng chắc rồi

Phía bên Đại Viêm.

“Đối với chúng ta mà nói, sự ràng buộc của quy tắc này cũng không hề nhiều! Chúng ta có một vị võ giả Tứ phẩm, bốn vị võ giả Ngũ phẩm, còn bọn họ chỉ có ba vị võ giả Ngũ phẩm, hai vị võ giả Lục phẩm, sự chênh lệch quá rõ ràng, khác biệt một trời một vực! Cho nên...”

Tam hoàng tử điện hạ nói một cách hùng hổ: “Trong lúc thi võ, các ngươi cứ mạnh tay mà đánh cho bản vương, tốt nhất là cao trọc cái đầu của bọn chúng, nếu không thì khó mà làm tiêu tan nỗi đau trong lòng ta!”

“Vâng, điện hạ!”

Mọi người đáp lời.

Phía bên Đại Võ.

Lâm Bắc Phàm hí hóp mắt mỉm cười mà hỏi: “Các vị, mấy ngày vừa qua chuẩn bị thế nào rồi? Đã thành thạo hết đường đi nước bước của mấy chiêu thức đó hay chưa?”

“Tề tử đại nhân, sau vài ngày khổ luyện, chúng ta đều đã quen thuộc với tất cả đường đi nước bước của các chiêu thức rồi, cũng đã thành thạo phương pháp đối phó của bản thân! Trong lúc thi đấu, hạ quan nắm chắc tám phần thắng!”

Một cao thủ Tiên Thiên Ngũ phẩm nói với vẻ vô cùng tự tin.

Hai vị Tiên Thiên Ngũ phẩm khác cũng giống như vậy.

Lâm Bắc Phàm gật đầu với vẻ hài lòng: “Tốt lắm, tiếp theo phải xem các ngươi thể hiện ra sao rồi.”

Sau đó, hắn quay sang nhìn hai vị võ giả Lục phẩm ở bên cạnh rồi động viên mà nói: “Các ngươi cũng phát huy hết thực lực của mình đi, nếu thể hiện xuất sắc thì vẫn sẽ được đề bạt đấy!”

“Vâng, tề tử đại nhân!”

Hai người đáp lời. Thời gian nửa nén hương trôi qua rất nhanh.

“Đã đến giờ rồi, phần thi võ chính thức bắt đầu!”

“Trận đấu đầu tiên trong phần thi võ, mời mỗi bên cử một đại diện tham gia!”

Phía bên Đại Viêm.

Tam hoàng tử phân công: “Lưu Phong, ngươi lên trước đi!”

Lưu Phong, là cường giả xếp thứ hai trong số các đại diện của Đại Viêm bọn họ, thực lực của hắn ta đã đạt tới hàng Ngũ phẩm đỉnh phong.

Với thân thủ này, vốn đã đủ để hắn ta quét sạch toàn bộ đại diện của Đại Võ rồi. Tam hoàng tử cử hắn ta ra, là để tạo nên thành tích vang dội mở màn trận đấu tiên.

“Vâng, điện hạ!”

Hắn ta đáp lời, ngẩng đầu bước lên sân thi đấu.

Phía bên Đại Võ.

Không cần Lâm Bắc Phàm phải phân công, một vị võ giả Lục phẩm đã chủ động bước lên sân thi đấu. Tam hoàng tử thấy vậy, liền nhẹ giọng mỉm cười.

Bọn họ cử cường giả Ngũ phẩm đỉnh phong tới tham gia, còn đối thủ lại chỉ là một tên Lục phẩm nhỏ nho, cho dù đối thủ có thực lực luyện võ nghịch thiên, thì cũng khó mà bù đắp nổi sự chênh lệch to lớn này.

Ván này, bọn họ thắng chắc rồi!

Quả nhiên không ngoài dự đoán của tam hoàng tử, hai bên đánh chưa tới ba hiệp, võ giả của Đại Võ đã bị đánh bay ra khỏi ranh giới, thua một ván.

“Ván thứ hai, Chu Kiếm Nam, người lên đi!”

Tam hoàng tử lại phân chân mà phân công một lần nữa.

Chu Kiếm Nam, là nhân vật xếp hàng thứ tư trong số các đại diện tham gia thi võ.

Mặc dù hắn ta xếp thứ tư, nhưng với thực lực của hắn ta, nếu đứng trong đoàn đại biểu của Đại Võ, chắc chắn sẽ xếp ở vị trí thứ nhất hoặc thứ hai.

Muốn thắng ván này, không hề khó khăn.

“Điện hạ, ta lên đây!”

Hắn ta cầm một thanh kiếm lên, nhanh chân bước lên sân thi đấu.

Phía bên Đại Võ, không cần Lâm Bắc Phàm phải lên tiếng, một vị cao thủ Ngũ phẩm đã bước lên sân thi đấu. Chu Kiếm Nam vừa thấy hắn ta, liền âm thầm coi thường.

Bởi vì mặc dù cả hai người đều là Ngũ phẩm, nhưng sự khác biệt vẫn rất lớn.

Nếu chia Ngũ phẩm thành ba đẳng cấp, thì hắn ta đang ở đẳng cấp cao, còn đối thủ chỉ thuộc đẳng cấp thấp mà thôi.

Những võ giả giống như kẻ này, một mình hắn ta có thể đánh với hai người!

Tam hoàng tử thấy vậy, gánh nặng trong lòng cũng được gỡ bỏ.

Người mà Đại Võ cử ra tên là Vương Đạo, năm nay hai mươi chín tuổi, là cường giả xếp hàng thứ hai trong số các đại diện của Đại Võ.

Nhưng đối mặt với cường giả xếp hàng thứ tư như hãn ta, sự chênh lệch vẫn rất rõ ràng. Vậy thì, trận này thắng chắc rồi.

“Xin chỉ giáo!”

“Xin mời!”

Hai bên thủ thế, dùng hết toàn bộ năng lực của mình mà đánh. Kiếm khí tung hoành, ánh đao bóng kiếm sáng loáng!

Đại diện của Đại Viêm, Chu Kiếm Nam, hoàn toàn áp đảo đại diện của Đại Võ! Mỗi chiêu thức của hãn ta, đều có thể khiến Vương Đạo phải lùi lại phía sau!

Vương Đạo rất cố gắng mà đối phó, vì cầm đao, vùng da giữa ngón cái và ngón trỏ của hãn ta dường như đã nứt ra, còn nhìn thấy cả một vết máu.

Chu Kiếm Nam thừa thắng xông lên, định đánh đối thủ bay ra khỏi ranh giới, kết thúc trận quyết đấu.

“Hãy! Hãy xem Tứ Diện Tuyệt Sát của ta đây!”

Hãn ta đem tuyệt học của chính mình ra, cơ thể biến thành bốn cái bóng, như thật mà như ảo, từ bốn phía mà đánh tới.

Hai mắt Vương Đạo lóe sáng, chính là lúc này!

Hãn ta ngưng tụ ra một luồng đao khí khủng khiếp, gỡ bỏ toàn bộ sự đề phòng, chỉ tập trung vào một trong số bốn cái bóng kia, đánh ra một đòn với lòng quyết tâm!

“Rầm!” Mấy trượng xung quanh đều nổ tung!

Bốn cái bóng hoàn toàn biến mất, Chu Kiếm Nam hiện nguyên hình, trông có vẻ hơi chật vật.

“Khụ khụ, sao ngươi lại nhìn thấy được chứ?”

Vương Đạo không phí một lời, lập tức thừa thắng xông lên!

Bởi vì hãn ta biết rằng, sau khi đối thủ đánh ra chiêu thức lớn, ở thời điểm vừa mới ra sức, chưa thể dốc thêm sức lực, nhất định phải thừa thắng xông lên, mở rộng chiến công!

Chương 377: Kết quả bất ngờ

Mỗi chiêu thức của Vương Đạo đều rất mạnh mẽ, hoàn toàn liều mạng!

Nhưng Chu Kiếm Nam, kẻ có thực lực mạnh hơn lại bị đánh đến nỗi phải lùi lại phía sau, trốn tránh khắp nơi, vô cùng chật vật.

Trong lòng hắn ta rất hối hận, sớm biết thế này thì hắn ta đã không dùng tới tuyệt chiêu rồi!

Hiệu quả của sát chiêu này rất mạnh, không chỉ mê hoặc được kẻ địch, mà còn có thể đánh cho đối thủ một đòn trí mạng!

Nhưng nó cũng có một nhược điểm rất lớn, đó là phải tiêu hao quá nhiều sức lực.

Phải tốn khoảng thời gian hai chung trà, mới có thể khôi phục như cũ hoàn toàn, tiếp tục chiến đấu. Vấn đề này, bình thường cũng chẳng có gì to tát cả.

Bởi vì chiêu này của hắn ta, ngoài Tông Sư ra, thì có thể mê hoặc được bất cứ kẻ nào, kể cả cường giả Tứ phẩm cũng không phải ngoại lệ.

Một khi đã bị mê hoặc, thì hắn ta sẽ có thời gian mà thông thả hồi phục công lực.

Nhưng hiện giờ, hắn ta lại bị đối thủ nhìn thấu chiêu thức, đánh bại tuyệt học của hắn ta. Hơn nữa còn chưa kịp hồi phục công lực mà đã bị đối thủ quán lấy, chân khí không có thời gian để khôi phục, thực lực suy yếu đi rất nhiều.

Cứ như thế, sau mười hiệp đấu, hắn ta bị đối thủ đánh bay ra khỏi ranh giới, thua mất một trận.

“Ha ha! Đại Võ chúng ta thắng một ván rồi!”

“Chuyên bại thành thắng, thắng đẹp mắt lắm!”

“Đặc sắc quá!”

Phía bên Đại Võ vỗ tay chúc mừng, vui mừng khôn xiết.

Nữ đế mỉm cười: “Không tồi!”

Tam hoàng tử của Đại Viêm há hốc miệng: “Trận này... mà chúng ta lại thua sao?”

Các đại diện khác của Đại Viêm, cũng không thể tin nổi cảnh tượng trước mặt.

Cường giả của Đại Viêm bọn họ bị người của phía đối thủ đánh bay ra khỏi ranh giới, trận đấu vốn phải thắng, lại thành thua!

Chu Kiếm Nam bước xuống khỏi sân thi đấu, vẻ mặt vô cùng hổ thẹn: “Điện hạ, xin lỗi, khiến người thất vọng rồi!”

Tam hoàng tử điều chỉnh tâm trạng của mình, xua tay: “Không sao, người đã cố gắng hết sức mình rồi, chỉ có thể nói là bọn họ quá gian xảo mà thôi! Tiếp theo vẫn còn ba trận đấu nữa, chúng ta thắng lại là được thôi!”

“Cảm ơn điện hạ đã an ủi!”

Hắn ta thu kiếm lại, yên lặng đứng ra phía sau.

“Mặc Hà! Người lên đi!”

Tam hoàng tử nói.

Mặc Hà, là cường giả của phía Đại Viêm bọn họ, có thực lực thuộc hàng Ngũ phẩm, xếp hàng thứ ba.

Thực lực của hắn ta, mạnh hơn người có thực lực mạnh nhất ở phía Đại Võ, nhìn chung có thể đánh bại tất cả các đại diện của Đại Võ.

Tam hoàng tử muốn dùng người này để nắm chắc trận chiến tiếp theo, chấn hưng sĩ khí. Lúc này, Đại Võ liền cử cường giả có thực lực mạnh nhất, Ngô Dao.

Đây cũng là một người giỏi dùng đao, nhậm chức tại Lục Phiến Môn, có quan hệ khá thân thiết với Lâm Bắc Phàm, hai người còn từng uống rượu với nhau.

“Ngô đại nhân, tiếp đó nhờ cả vào người đấy!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười mà nói.

“Tề tửu đại nhân cứ yên tâm! Trận này, chắc chắn ta sẽ thay người giành chiến thắng!”

Ngô Dao nói với vẻ hoàn toàn tự tin.

“Nếu người đánh thắng ván này, sau khi phần thi võ kết thúc, ta mời người uống rượu!”

Lâm Bắc Phàm nói thêm.

“Cảm ơn tế tửu đại nhân!”

Ngô Dao vô cùng mừng rỡ.

Hiện giờ có ai mà không biết, rượu trong nhà tế tửu đại nhân đều là ngự tửu trong hoàng cung, loại nào cũng ngon.

Đến cả tổng đầu mục của bọn họ cũng rất thèm thuồng, không có việc gì mà cũng rất hay tìm tới nhà tế tửu, chỉ để được uống vài ngụm rượu.

Giờ thì, ta cũng có cơ hội này rồi, ha ha!

Ngô Dao bước lên sân thi đấu với vẻ phấn khích. Mặc Hà của Đại Viêm đấu với Ngô Dao của Đại Võ!

Trận đấu này, sự chênh lệch giữa hai bên không quá nhiều, nên ngay từ ban đầu đã đánh theo kiểu có qua có lại.

Nhưng điều khiến người ta phải ngạc nhiên là, người yếu kém hơn tới ba phần như Ngô Dao, lại đánh áp đảo do với Mặc Hà, khiến Mặc Hà phải chống đỡ tùy theo hấn ta, lâm vào tình cảnh chật vật.

Các đại diện của Đại Viêm đều rất bối rối.

“Mặc Hà bị làm sao thế... trông hấn ta có vẻ không ổn thì phải!”

“Rõ ràng thực lực của hấn ta rất mạnh, tại sao lại rơi vào thế chật vật thế kia cơ chứ!”

“Trận này chúng ta sẽ không thua đấy chứ?”

“Mọi người đừng hoảng hốt! Sao Mặc Hà có thể thua được cơ chứ? Có lẽ hấn ta chỉ đang giả vờ, dụ địch vào bẫy mà thôi! Cho nên, chúng ta phải tin vào Mặc Hà, đừng tự làm loạn kế hoạch của chính mình!”

Tam hoàng tử cố gắng giả vờ bình tĩnh mà an ủi mọi người.

Nhưng lúc này, Mặc Hà lại rơi vào tình thế há miệng mắc quai. Đường như đối thủ hiểu rất rõ về hấn ta.

Mỗi chiêu thức mà hắn ta đánh ra, đối thủ đều có cách đối phó.

Thậm chí đối thủ còn đoán được ý định của hắn ta, hắn ta còn chưa ra chiêu, mà đối thủ đã đánh vào điểm yếu của hắn ta rồi.

Khiến cho hắn ta rất gò bó, rất khó chịu. Ngô Đạo thì lại càng đánh đánh hưng phấn!

Bởi vì, phương pháp đối phó với Mặc Hà mà Tịnh Đài đại sư đã dạy cho Ngô Đạo quả nhiên rất hữu hiệu, chiêu nào cũng tận dụng cơ hội, tấn công mà không khinh suất, hiệu quả rất rõ ràng!

Vì vậy, hắn ta càng đánh càng hăng, phần thắng đang dần dần lớn hơn! Cứ như thế, trong thời gian chưa tới nửa nén hương, Mặc Hà bị đánh bay ra khỏi ranh giới, Ngô Đạo của Đại Võ giành phần thắng.

“Chúng ta lại thắng rồi, ha ha!”

“Năm trận thắng ba trận, chúng ta đã thắng liên tiếp hai trận rồi!”

“Chỉ cần thắng thêm một ván nữa là thắng phần thi võ rồi!”

Phía bên Đại Võ lại hoan hô một lần nữa.

Chương 378: Tư duy điển hình

Phía bên Đại Viêm lại trợn mắt há miệng mà nhìn kết quả này, không thể tin nổi.

Mặc Hà hổ thẹn ra mặt: “Xin lỗi điện hạ và các vị, khiến mọi người thất vọng rồi!”

Tam hoàng tử hỏi với vẻ sững sốt: “Mặc Hà, người mạnh hơn hắn ta cơ mà, sao lại thua cơ chứ?”

Mặc Hà lại càng hổ thẹn hơn: “Xin lỗi điện hạ, ta cũng không biết là tại sao nữa!”

“Dường như đối thủ hiểu rất rõ về ta, hắn ta biết rõ từng chiêu thức mà ta đánh ta, ta luôn phải sống dưới cái bóng của hắn ta...”

Tam hoàng tử lắc đầu.

Mặc dù Mặc Hà đã thua, nhưng cũng đã dốc hết toàn lực, trên người bị thương rất nhiều, hắn ta còn nói được gì nữa chứ?

“Người nghỉ ngơi cho khỏe đi, tiếp đó cứ giao cho chúng ta!”

“Cảm ơn điện hạ!”

Đã thua hai trận rồi, nếu thua thêm một ván nữa thì hoàn toàn thua rồi.

Tam hoàng tử điện hạ hoàn toàn không ngờ, phần thi văn thua thảm như thế, mà đến cả phần thi võ cũng có nguy cơ thất bại.

Trong lòng hắn ta xuất hiện một suy nghĩ đáng sợ: “Chẳng lẽ... bản cung lại sắp thua rồi sao.”

Hắn ta lập tức lắc đầu, xua đi suy nghĩ đáng sợ này.

“Không, tuyệt đối không được!”

“Phần thi võ nhất định không thể thua, ta không thể để thua!”

“Nhất định phải thắng phần thi võ!”

“Hỏa Liệt, trận đấu thứ tư người lên đi!”

Tam hoàng tử nói.

Một người đàn ông có dáng người cao lớn và khỏe mạnh ngạc nhiên: “Điện hạ, nhanh vậy sao? Theo kế hoạch ban đầu, ta là người tham gia trận then chốt mà?”

Đây chính là tuyển thủ mạnh nhất ở phía Đại Viêm, hắn ta tu luyện loại công pháp mạnh mẽ và cứng rắn, mỗi đòn đánh ra đều giống như thêm dầu vào lửa, cả người tỏa ra một ngọn lửa, nên lấy danh xưng là Hỏa Liệt.

“Không thể chờ đến trận cuối cùng được nữa rồi, nếu trận đấu thứ tư này mà thua, thì chúng ta sẽ thua cả phần thi võ, cho nên người phải ra trận sớm thôi!”

Tam hoàng tử nói.

“Được thôi, điện hạ!”

Hỏa Liệt gạt đầu, ngẩng cao đầu mà bước lên sân thi đấu.

Phía bên Đại Võ lại tiếp tục cử vị võ giả Lục phẩm thứ hai ra trận. Tên của hắn ta là Tôn Thiếu Vinh, là người của Cẩm Quân.

Mặc dù hấn ta chỉ là một cường giả vừa bước vào cảnh giới Tiên Thiên, nhưng hấn ta còn khá trẻ tuổi, mới chỉ hai mươi lăm mà thôi. Còn trẻ tức là có tiềm năng lớn, tương lai sẽ có cơ hội tu luyện đến cảnh giới cường giả Tứ phẩm.

Nhưng Hỏa Liệt nhìn thấy đối thủ đang đứng trước mặt mình thì lại nhíu mày: “Thực lực của ngươi quá yếu, đối người khác mạnh hơn lên thi đấu đi!”

Hấn ta đường đường là cường giả Tứ phẩm, đối thủ lại chỉ là một cường giả Lục phẩm nhỏ nhoi, thực lực giữa hai người chênh lệch những hai cấp bậc, khác biệt quá lớn, thật sự khó mà khiến hấn ta hứng thú nổi.

Tôn Thiệu Vinh rút đao ra, mặt đao sáng loáng, hừ một tiếng rồi nói: “Đánh bại được ta trước đã rồi hãy nói!”

Hấn ta biết thực lực của mình còn yếu, bị Đại Võ vút bỏ.

Nhưng hấn ta cũng phải nắm bắt cho bằng được cơ hội hiếm có này, thể hiện năng lực của bản thân, có như thế triều đình mới thấy được, mới được nữ đế trọng dụng.

Hoả Liệt rất bất mãn, nhưng hấn ta buộc phải làm theo quy tắc thi võ nên cũng chẳng thể ý kiến gì được nữa. Theo hiệu lệnh của trọng tài, hai người bắt đầu ra tay.

Thật ra chủ yếu là Tôn Thiệu Vinh đánh, Hỏa Liệt thì phòng thủ.

Hỏa Liệt hoàn toàn chẳng có hứng đánh đấm gì, hấn ta chỉ tiện tay đánh vài chiêu là đã đủ để khiến Tôn Thiệu Vinh phải chật vật lắm rồi.

Cuối cùng, hấn ta trực tiếp tung ra một chiêu Liệt Hỏa Chương, đánh bay đối thủ ra khỏi ranh giới, thắng trận đấu này.

Tôn Thiệu Vinh bị thương mà quay về, nói với vẻ hổ thẹn: “Xin lỗi các vị, ta thua rồi!”

Lâm Bắc Phàm động viên hấn ta: “Thiếu Vinh, ngươi thua trước hấn ta là chuyện bình thường, đừng để bụng làm gì! Dưỡng thương cho khỏe, cố gắng nỗ lực, cuộc so tài Viêm Võ lần sau, ngươi vẫn còn cơ hội tham gia mà! Lần sau sẽ tới lượt ngươi sắm vai chính thôi!”

“Vâng, tể tử đại nhân!”

Tôn Thiệu Vinh siết chặt nắm đấm, trong ánh mắt dâng lên ý chí chiến đấu.

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại nhìn một người khác, cười nói: “Trận đấu tiếp theo dựa vào ngươi đây, Thiên Diêu! Cứ làm theo những gì Tịnh Đài đã dạy, chắc chắn phần thắng của ngươi ít nhất cũng phải từ chín phần trở lên đây!”

Thiên Diêu, chính là vị võ giả cuối cùng của phía Đại Võ, có tu vi Ngũ phẩm. Thiên Diêu gật đầu: “Tể tử đại nhân yên tâm, ta biết phải làm thế nào mà!”

“Bản quan tin tưởng ngươi!”

Lâm Bắc Phàm vờ vai hấn ta, nhưng ánh mắt lại dạt về phía tam hoàng tử của Đại Viêm.

Điện hạ, đã chuẩn bị thua thêm một trận nữa chưa vậy?

Phía Đại Viêm.

“Điện hạ, ta may mắn không phụ nhiệm vụ được giao, thắng lợi trở về!”

Hỏa Liệt quay lại, chấp tay rồi nói.

Tam hoàng tử gật đầu, cười nói: “Tốt lắm, vất vả cho ngươi rồi!”

Hỏa Liệt lắc đầu: “Chẳng hề vất vả chút nào cả, thực lực của đối thủ quá yếu! Ta vốn tưởng rằng đến Đại Võ thì có thể gặp được một đối thủ để đánh một trận ra trò, vậy mà lại phải thất vọng! Ôi!”

“Đúng vậy!”

Tam hoàng tử mỉm cười gật đầu, nhưng hấn ta cũng không đồng tình với suy nghĩ của Hỏa Liệt.

Đối với hoàng thất của bọn họ mà nói, gặp được đối thủ càng yếu càng tốt. Không cần biết tuyển thủ bên mình yếu kém ra sao, chỉ cần đối thủ kém cỏi hơn người bên mình là được rồi! Kiêu tư duy điển hình của chính trị gia!

Cùng nhau giàu lên? Cùng nhau phát triển? Không có chuyện đó đâu!

Chương 379: Quyết đấu

“Bây giờ chúng ta đã thắng hai trận rồi, chỉ còn trận đấu cuối cùng mà thôi, nhất định phải thắng trận đấu cuối cùng!”

Tam hoàng tử siết chặt nắm đấm.

Phần thi văn bọn họ đã thua sạch, bất luận thế nào thì cũng phải thắng phần thi võ! Nếu không, tới khi quay về hắc ta biết phải báo cáo với phụ hoàng và dân chúng thế nào đây?

“Lạc Sơn, trận đấu tiếp theo dựa cả vào ngươi đấy, nhất định phải thắng, tuyệt đối không được thua đâu đấy!”

Tam hoàng tử nói với tuyển thủ còn lại.

Hắn ta tên là Lạc Sơn, có thực lực Ngũ phẩm bậc trung, trong số các đại diện của Đại Viêm, hắn ta có thực lực yếu nhất.

Lạc Sơn hoàn toàn không ngờ, hắn ta là người có thực lực yếu nhất trong đoàn, vốn phải tránh đi mới phải, vậy mà giờ lại gánh vác trọng trách cuối cùng, đột nhiên hắn ta cảm thấy áp lực thật lớn.

Hắn ta trầm giọng xuống mà nói: “Điện hạ yên tâm, các vị yên tâm, nhất định ta sẽ dốc hết sức mình!”

Tam hoàng tử nói: “Bản cung không muốn ngươi dốc hết sức mình, bản cung muốn ngươi phải thắng!”

Lạc Sơn thầm cười khò.

Trước đó, hai đồng đội có thực lực mạnh hơn hắn ta vốn phải thắng, vậy mà bọn họ lại thua trước đối thủ.

Hắn ta có thực lực yếu nhất, thật sự không tự tin mình sẽ thắng.

Lạc Sơn lại đảm bảo một lần nữa: “Điện hạ yên tâm, nhất định thuộc hạ sẽ khai hoàn quay về!”

Nhưng tam hoàng tử vẫn không yên tâm.

Dù sao thì Lạc Sơn cũng chưa có thực lực mạnh hẳn, rất dễ bị đối thủ chuyển bại thành thắng.

Hai trận đấu trước đó thua, chính là tấm gương.

Ánh mắt của hắn ta không tìm được mà lại dạt về phía Lâm Bắc Phàm ở bên phía Đại Võ, trong lòng vô cùng hối hận.

Sớm biết thế này thì hôm qua hắn ta đã tiêu chút tiền để mua chuộc Lâm Bắc Phàm rồi.

Mặc dù người ta tham lam, nhưng vẫn có năng lực làm việc ổn thỏa, biểu hiện trong phần thi văn rất tốt, khiến người ta không nhận ra được chút sơ hở nào. Chỉ tiếc là vận may của bọn họ chẳng được bao nhiêu, nên mới để thua phần thi văn.

Bây giờ muốn dùng tiền mua chuộc người ta thì cũng chẳng còn cơ hội nữa rồi, ôi chao!

Ngẫm nghĩ một lát, tam hoàng tử nhỏ giọng mà nói: “Các người có biết loại công pháp hoặc thuốc gì đó giúp nâng cao thực lực trong thời gian ngắn hay không?”

Các võ giả xung quanh nói với vẻ hoảng hốt: “Điện hạ, người hỏi thứ đó để làm gì?”

Tam hoàng tử hơi đỏ mặt, nói: “Chúng ta đã thua phần thi văn, bất luận thế nào cũng không thể thua cả phần thi võ, nếu không đến lúc quay về thì không dễ báo cáo đâu! Cho nên, các người hiểu mà.”

“Nhưng mà điện hạ, hình như làm như vậy là trái với quy tắc, lỡ bị phát hiện thì...”

“Cho nên, chúng ta phải làm sao cho thần không biết, quý không hay!”

Tam hoàng tử liếc mắt nhìn trọng tài và các quan rồi nhỏ giọng mà hỏi: “Nếu không bị phát hiện, thì sẽ không xảy ra vấn đề gì cả, mọi người nói xem có phải không nào? Các người cũng không muốn thất bại quay về đúng không?”

Mọi người rơi vào trầm ngâm, sắc mặt hơi khó xử.

Vị võ giả Tứ phẩm Hỏa Liệt nhỏ giọng mà nói: “Thuộc hạ biết một phương pháp dùng ngân châm đâm vào huyệt vị, chỉ cần dùng ngân châm kích thích một số huyệt đạo trên cơ thể, tạo thành chân khí tuần hoàn, thì có thể nâng cao thực lực trong thời gian ngắn!”

Tam hoàng tử mừng rỡ: “Cách này được đấy!”

“Nhưng phương pháp này có một nhược điểm, nó có thể kích thích tiềm năng trong cơ thể, dùng nó có thể kích thích công lực từ ba phần mười cho tới gấp ba lần, tùy theo nhu cầu của người dùng! Kích thích càng nhiều thì thời gian càng ngắn! Hơn nữa, sau khi phương pháp này hết tác dụng, cơ thể sẽ rơi vào trạng thái mệt mỏi hoặc không còn chút sức lực nào nữa tùy vào từng tình huống, thực lực cũng sẽ suy giảm rất nhiều!”

Tam hoàng tử xua tay, cười nói: “Nhược điểm này chẳng có gì to tát cả, hiện giờ chúng ta cũng đâu cần phải liều mạng với kẻ khác, chỉ cần đánh thắng trận quyết đấu này là được rồi, sau trận đấu thì nghỉ ngơi cho khỏe là được!”

Mọi người nghĩ cũng phải.

Lạc Sơn trầm giọng mà nói: “Điện hạ, Hỏa Liệt đại nhân, làm đi!”

Hỏa Liệt lén lút lấy ngân châm ra, châm lên người Lạc Sơn.

Sau khoảng thời gian uống cạn một chén trà, thực lực của Lạc Sơn tăng lên khoảng năm phần, đạt tới cấp bậc Ngũ phẩm đỉnh cao.

“Để đề phòng bị người khác phát hiện, thuộc hạ chỉ tăng thực lực của hãn ta lên năm phần, hãn là có thể kéo dài trong thời gian khoảng một nén hương! Trong thời gian một nén hương, có lẽ hãn ta đã thắng rồi!”

Hỏa Liệt nói.

Tam hoàng tử mừng rỡ ra mặt: “Năm phần công lực là đủ rồi, trận này chúng ta thắng chắc rồi!”

“Chúc mừng điện hạ! Chúc mừng điện hạ!”

Mọi người nhỏ giọng cười nói.

Cùng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm đang uống trà thì lơ tai bỗng cử động, ánh mắt hãn nhìn về phía Đại Viêm, mỉm cười đầy bí hiểm.

Trận đấu thứ năm của phần thi võ, nhanh chóng bắt đầu. Đây là trận đấu quyết định nên tất cả mọi người đều rất chú ý.

“Trận đấu thứ năm của phần thi võ sẽ bắt đầu ngay bây giờ, mời võ giả của hai bên bước lên sân để quyết đấu!”

Lạc Sơn của Đại Viêm, Thiên Diêu của Đại Võ, bước lên sân thi đấu với phong thái hiên ngang.

Lúc này, trong lòng cả hai đều ngập tràn tự tin, nhìn đối thủ trước mặt, ánh mắt phóng ra ý chí chiến đấu mãnh liệt.

“Trận đấu này, Đại Viêm bọn ta tất thắng!”

“Người chiến thắng hẳn là Đại Võ bọn ta!”

“Vậy thì để xem thực hư ra sao đi!”

Hai bên lời qua tiếng lại.

Chương 380: Luận công ban thưởng

Trọng tài lập tức tuyên bố: “Trận đấu thứ năm của phần thi võ, bắt đầu!”

Hai bên cùng hét lớn một tiếng, chuẩn bị ra tay.

Bỗng nhiên, thời tiết thay đổi, gió to ập tới, bụi đất mù mịt, cuốn cát bay lên khắp sân thi đấu.

“Thời tiết... sao nói thay đổi là thay đổi ngay vậy chứ?”

“Vốn đang trời quang mây tạnh, đột nhiên lại nổi gió lớn, trông cũng đâu có giống như sắp mưa!”

“Phải đấy, hôm qua còn bỗng dưng có sét nữa chứ, thật kỳ lạ!”

...

Nữ đế lớn giọng mà nói: “Tạm dừng trận quyết đấu đã, chờ gió ngừng rồi hãy tiếp tục!”

“Vâng, bệ hạ!”

Hai người dừng tay, chờ cơn gió dừng lại.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ là, cơn gió này vẫn tiếp tục thổi vù vù, không hề dừng lại.

Bất giác, đã qua thời gian một phần tư nén hương.

Tam hoàng tử sốt ruột, phương pháp dùng ngân châm đâm vào huyệt vị của bọn họ chỉ có thể kéo dài trong thời gian một nén nhang mà thôi. Sau khi hết một nén nhang, hiệu quả sẽ mất đi,

người của bọn họ sẽ rơi vào trạng thái mệt mỏi, còn đánh kiểu gì được nữa chứ?

Vì vậy, hắn ta chấp tay nói với nữ đế: “Đại võ bệ hạ, chỉ là chút gió mà thôi, cũng không ảnh hưởng đến trận đấu của hai bọn họ, hay là cứ để bọn họ tiếp tục đi!”

Nữ đế gật đầu: “Tam hoàng tử nói có lý lắm! Vậy thì...”

Đột nhiên, cuồng phong gào thét, ập tới phía nữ đế và các quan.

Gió thổi mạnh đến mức quần áo của mọi người bay phấp phật, thậm chí có người còn bị thổi bay cả mũ, cát bay vào miệng, trông rất chật vật.

Nữ đế đành phải lánh ra phía sau sân thi đấu, tránh cơn gió lớn.

Lão thái giám cười gượng với tam hoàng tử: “Tam hoàng tử điện hạ, vẫn nên chờ đi thôi, gió lớn thế này... bọn họ có thể đánh được nhưng chúng ta không xem được!”

“Ôi, chuyện này...”

Tam hoàng tử sững sốt ra mặt, khóc không ra nước mắt.

Cứ như thế, trong sự chờ đợi của tam hoàng tử, trận gió lớn này cứ tiếp tục kéo dài, gió không ngừng thổi mạnh.

Sau thời gian nửa nén hương, vẫn chưa hề dừng lại, trái tim tam hoàng tử chùng xuống, sốt ruột hết như con kiến bò trên chảo nóng.

Lại một phần tư nén hương trôi qua, vẫn chưa hề ngừng lại, trái tim tam hoàng tử chùng xuống một lần nữa, dự cảm xấu ngày càng mãnh liệt hơn.

Cuối cùng, rốt cuộc thì cũng hết một nén nhang, cơn gió lớn ngừng lại, cứ như thể nó canh chuẩn giờ mà dừng vậy.

Đây vốn là chuyện tốt, nhưng trái tim tam hoàng tử cũng đã chìm xuống đáy vực rồi. Lúc này, nữ đế bước ra, lớn tiếng mà tuyên bố: “Gió ngừng rồi, tiếp tục thi võ!”

Phân thi võ bị gián đoạn một nén nhang, lại bắt đầu.

Thiên Diêu của Đại Võ hét lớn một tiếng, dốc hết sức lực toàn thân mà đánh ra một đòn.

Lạc Sơn của Đại Viêm giơ tay ra đỡ nhưng dường như không đủ sức nên bị luồng sức mạnh này làm chấn động, bay ra ngoài như một mảnh vải rách, ngã trên mặt đất mà phun ra một ngụm máu, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Thiên Diêu chấn động đến mức bối rối: “Ôi trời? Cứ thắng một cách dễ dàng như vậy thôi sao?”

Tam hoàng tử điện hạ lão đảo, thất thần mà nói: “Thôi xong rồi! Xong thật rồi!”

Khoảnh khắc Lạc Sơn ngã xuống ấy, toàn bộ sân thi đấu đều hoan hô.

“Chúng ta thắng rồi, Đại Võ thắng rồi!”

“Thắng cả văn và võ, khắp nơi vui mừng!”

“Vì chuyện này chúng ta nên uống cạn một chén! Ha ha!”

Đồng thời, tin tức tốt lành này cũng nhanh chóng truyền ra bên ngoài sân thi đấu, muôn dân vui mừng, khắp chốn mừng vui.

“Năm trận thắng ba trận, chúng ta đã thắng cả phần thi võ rồi!”

“Thi văn toàn thắng, thi võ đại thắng, thắng cả văn và võ, Đại Võ thật oai phong!”

“Chúng ta đã lập nên lịch sử rồi!”

“Đại Võ chúng ta, đã tạo nên một kỳ tích!”

Tiếng hoan hô vang dội vang lên ở bên ngoài, ào ạt vọng vào trong sân thi đấu. Các quan lại càng hào hứng hơn, nữ đế cũng cảm thấy hài lòng.

Đặc biệt là nữ đế, nụ cười trên mặt nàng như trăm hoa đua nở, xinh đẹp đến mức không một từ nào có thể miêu tả được.

Nàng hoàn toàn không ngờ, trong lần so tài Viêm Võ lần này, dưới đủ loại tình huống bất lợi, bọn họ lại có thể giành được thắng lợi huy hoàng, hết như kỳ tích thế này!

Thi văn toàn thắng, thi võ đại thắng, văn võ toàn thắng!

Mở ra tiền lệ trong lịch sử! Vĩnh viễn lưu danh sử sách!

Tất cả những điều này, đều nhờ có một tên khốn kiếp nào đó mang lại!

Mặc dù thường ngày hẳn hay gây ra những chuyện dở khóc dở cười, khiến người ta phải đau đầu, nhưng những lúc mấu chốt thì luôn đáng để tin tưởng!

“Tuyên ý chỉ của trẫm xuống dưới, chúng ta đại thắng trận so tài Viêm Võ, mở chợ đêm, cả nước ăn mừng ba ngày!”

Nữ đế lớn tiếng mà nói.

“Tạ bệ hạ long ân!”

Các quan đồng thanh đáp.

Tin tốt nhanh chóng truyền ra khỏi sân thi đấu, dân chúng ở bên ngoài mừng rỡ, liền đáp lại thật to và rõ ràng.

“Tạ bệ hạ long ân!”

“Mời các vị thanh niên tuấn kiệt đại diện cho Đại Võ tham gia cuộc so tài Viêm Võ lần này lên sân khấu!”

Nữ đế lớn tiếng mà nói.

Mười tuyển thủ tham gia so tài và cả Lâm Bắc Phàm cùng xếp thành hàng ngay ngắn rồi đi tới trước mặt nữ đế.

“Trong cuộc so tài Viêm Võ lần này, các vị ái khanh đều đã lập được công lớn, cho nên tất cả đều sẽ được ban thưởng hậu hĩnh! Liêu Như Mẫn bước lên nghe phong thưởng!”

“Bệ hạ, có thần!”

Liêu Như Mẫn đứng ra với vẻ kích động.

Chương 381: Tuyệt đối không được

Nữ đế lớn tiếng mà nói: “Liêu Như Mẫn, trong phần thi văn, ngươi đã phát huy rất xuất sắc năng lực của mình, giành chiến thắng cho Đại Võ chúng ta! Cho nên, thưởng vạn lượng bạc trắng, thăng một cấp quan thành quan viên tòng lục phẩm, khâm thử!”

Liêu Như Mẫn mừng rỡ: “Tạ bệ hạ long ân!”

“Từ Sơn, tiến lên nghe phong thưởng!”

Nữ đế lớn tiếng mà nói.

“Có thần!”

Một thanh niên đứng ra với vẻ kích động.

“Trong phần thi văn lần này, người đã phát huy xuất sắc năng lực của mình, giành chiến thắng cho Đại Võ chúng ta, bài thơ mà người sáng tác làm trăm rất hài lòng! Cho nên, thưởng vạn lượng bạc trắng, thăng một cấp quan!”

“Tạ bệ hạ ban thưởng!”

Từ Sơn mừng rỡ.

Cứ như thế, nữ đế lại tiếp tục ban thưởng cho người tiếp theo.

Mỗi người được ban thưởng đều mừng rỡ ra mặt, cảm ơn nữ đế đã thưởng cho. Mãi tới cuối cùng, chỉ còn lại một mình Lâm Bắc Phàm.

Mọi người đều rất mong đợi, hẳn là đại công thần trong cuộc so tài Viêm Võ lần này, nữ đế sẽ ban thưởng thứ gì cho hắn đây.

“Lâm ái khanh bước lên nghe phong thưởng!”

Nữ đế tươi cười mà nói: “Trong cuộc so tài Viêm Võ lần này, Lâm ái khanh đã có công lớn! Nếu không có năng lực và sự sắp xếp xuất sắc của người, thì Đại Võ chúng ta cũng không thể giành được đại thắng huy hoàng thế này! Cho nên, thưởng vạn lượng vàng, mười cuộn tơ lụa, mười viên tử ngọc trân châu!”

Cứ liên tục khen thưởng, còn nhiều hơn cả những thứ mà chín người trước đó được ban thưởng cộng lại, có vẻ rất được ưu ái!

Nhưng các quan ở đây đã quen với việc này từ lâu rồi, chẳng thèm để bụng chuyện này làm gì nữa! Nhưng, đám thanh niên tài tử của Đại Viêm lại không thể bình tĩnh nổi!

Đây là lần đầu tiên bọn họ được chứng kiến cảnh tượng như thế này! Không phải ban thưởng như vậy cũng hơi điên cuồng rồi hay sao?

Hết món này đến món khác, đúng kiểu ném tiền qua cửa sổ, còn nhiều hơn cả những gì bọn họ được ban thưởng cả đời

này!

Trong thời gian ngắn, hai mắt bọn họ đỏ ngầu, vô cùng ngưỡng mộ và ghen tị! Nhưng sự thật cũng nói cho bọn họ biết rằng, bọn họ ngưỡng mộ hơi sớm rồi!

Sau khi ban thưởng vàng bạc châu báu xong, nữ đế cười nói: “Lâm ái khanh, tính cả công lao mà lần trước ngươi lập được, phương diện năng lực và tài hoa cũng đã có đủ, ta cảm thấy đây là lúc thích hợp để giao thêm trọng trách cho ngươi, đề bạt ngươi thăng quan tiến chức! Cho nên, trẫm thăng thêm một cấp quan cho ái khanh, làm quan viên tòng tam phẩm của triều đình!”

Các quan hơi mất bình tĩnh!

Phải biết rằng, làm quan viên tòng tam phẩm, đã có thể coi là trọng thần của triều đình rồi. Trong lục bộ cửu khanh, mặc dù chưa phải người đứng đầu, nhưng cũng xếp hàng thứ hai, thứ ba, thứ tư.

Tóm lại, đều là nhân vật quan trọng hàng đầu trong các bộ ngành ấy.

Tên tiểu hồ ly này lại được tăng thêm một cấp quan, sau này lại càng khó đối phó rồi đây.

Nhưng muốn ngăn cản, thì dường như lại chẳng có lý do gì để ngăn cản cả.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã lập nên không ít công lao, đúng là nên được thăng quan.

Đến cả các quan mà cũng chẳng thể bình tĩnh nổi, huống hồ là đoàn đại biểu đến từ Đại Viêm?

Phải biết rằng, phần lớn những người trong số bọn họ đều có xuất phát điểm từ tiến sĩ giống như Lâm Bắc Phàm, còn lớn hơn Lâm Bắc Phàm vài tuổi!

Nhưng hiện giờ Lâm Bắc Phàm đã là trọng thần tòng tam phẩm của triều đình, bọn họ thì vẫn chỉ dậm chân tại chỗ, làm một viên quan tép riu nho nhỏ ở Hàn Lâm Viện, sao bọn họ có thể chấp nhận nổi chuyện này cơ chứ?

Bọn họ bị kích thích đến nổi không chịu nổi, người nào người nấy đều biến thành quái vật mất đồ!

“Lâm tế tửu lại được thăng quan rồi!”

“Bây giờ đã là quan viên tòng tam phẩm rồi, thật khiến người khác phải ngưỡng mộ!”

“Đến bao giờ chúng ta mới có hy vọng đây?”

Nhưng dường như để cảm thấy mọi chuyện vẫn chưa đủ kích thích, nàng mỉm cười nói với Lâm Bắc Phàm: “Lâm ái khanh, thật ra với học vấn và năng lực của ngươi, nếu chỉ đảm nhiệm chức vụ tế tửu thì hơi lãng phí tài năng! Thế này nhé, cho ngươi kiêm nhiệm thêm chức phủ thừa của Đức Thiên Phủ, thế nào?”

Các quan lại mất bình tĩnh một lần nữa, hơn nữa lần này còn rất mất bình tĩnh! Phải biết rằng, Đức Thiên Phủ chính là kinh thành của Đại Võ.

Đức Thiên Phủ là cơ quan hành chính địa phương tối cao tại thủ đô của Đại Võ, trong cơ cấu có chức vụ phủ doãn, tương đương với chức thị trưởng, quyền lực rất to lớn, là quan viên chính tam phẩm của triều đình.

Dưới phủ doãn, chính là phủ thừa, tương đương với phó thị trưởng, là quan viên chính tứ phẩm của triều đình.

Vì kinh thành có vị trí quan trọng, nên phủ doãn của Đức Thiên Phủ thường do vị hoàng thân quốc thích nào đó được hoàng đế tin tưởng, hoặc trọng thần trong triều đình đảm nhiệm.

Nữ đế đã từng đảm nhiệm chức vụ phủ doãn của Đức Thiên Phủ, mãi tới tận bây giờ mà nàng vẫn không hề nhường lại vị trí này cho ai khác.

Cho nên, người thật sự quản lý công việc của Đức Thiên Phủ là phủ thừa.

Chính vì vậy, đừng thấy chức phủ thừa này nhỏ mà lầm, đó là người quản lý tất cả mọi chuyện ở kinh thành, bao gồm thuế vụ, tiền lương, quan sai, pháp luật,... trong kinh thành, và cả những quyền lực khủng khiếp khác.

Đó là một chức quan tương đối quan trọng, nắm giữ thực quyền, địa vị hoàn toàn không thua kém quan viên chính tam phẩm.

Ai đảm nhiệm chức vụ này, tức là nắm quyền quản lý cả kinh thành, chỉ dưới quyền một mình bệ hạ.

Tên khốn kiếp này vốn đã khó chơi rồi, bây giờ còn chuẩn bị đảm nhiệm thêm cả chức phủ thừa của Đức Thiên Phủ, chấp chương quyền lực ở kinh thành, sau này chắc chắn lại càng khó đối phó hơn!

“Bệ hạ, tuyệt đối không được!”

Các quan hốt hoảng hô lên.

Chương 382: Tình hữu nghị mới là điều quan trọng nhất, so tài chỉ là phụ!

Nữ đế híp mắt mỉm cười và nói: “Có gì mà không được?”

“Kinh đô là nơi trọng yếu, không thể qua loa được, nên tìm một vị đại thần nào đó có kinh nghiệm phong phú, đủ năng lực quản lý! Lâm tế tửu thật sự còn quá trẻ, e rằng sẽ lúng túng với công việc này, mong bệ hạ cân nhắc!”

Nữ đế cười híp mắt, đáp: “Các người nói phải lắm, cho nên trẫm mới để hấn đảm nhiệm chức phủ thừa trước! Chờ tới khi hấn rèn luyện tốt rồi, công lao cũng lập đủ rồi, thì mới cho hấn đảm nhiệm chức phủ doãn một cách hợp tình hợp lý!”

Các quan âm thầm chửi thề trong lòng!

Bây giờ người cho hấn đảm nhiệm chức phủ thừa, thì có khác gì với việc sau này cho hấn đảm nhiệm chức phủ doãn cơ chứ?

“Nhưng thừa bệ hạ, hiện giờ phủ thừa của Đức Thiên Phủ đang là Triệu Bắc Minh đại nhân! Bệ hạ cho Lâm tế tửu đảm nhiệm chức phủ thừa của Đức Thiên Phủ, vậy Triệu đại nhân phải làm sao đây? Như vậy cũng không phù hợp cho lắm thì phải?”

Lại có một vị lão thần khuyên nhủ.

Nữ đế xua tay không thèm để ý tới ý kiến của hấn ta: “Điều Triệu ái khanh đi là được chứ sao! Mấy năm gần đây, mặc dù Triệu ái khanh vẫn luôn đảm nhiệm chức vụ phủ thừa của Đức Thiên Phủ, nhưng năng lực của hấn ta có hạn, lại không lập

được công lao gì, nên nhường lại vị trí ấy cho người có năng lực tốt hơn đảm nhiệm!”

“Mặc dù Lâm ái khanh còn trẻ tuổi, nhưng từ khi hấn vào triều làm quan tới nay, hấn đã giải quyết được không ít vấn đề cho triều đình, lập nên không ít công lao, năng lực của hấn nhất định có đủ! Triều đình không nên áp người mới theo một khuôn mẫu cố định, cứ để Lâm ái khanh thử xem sao!”

“Bệ hạ...”

“Được rồi, các người đừng nói nhiều nữa, ý ta đã quyết!”

Nữ đế khẳng định.

Các quan há hốc miệng, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

Sau đó, nữ đế nói lời động viên với Lâm Bắc Phàm: “Lâm ái khanh, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là phủ thừa của Đức Thiên Phủ! Trẫm mong rằng ngươi sẽ tiếp tục phát huy sự thông minh, tài trí của mình, lập nên thành tích, không phụ sự ưu ái của trẫm và người dân!”

“Tạ bệ hạ! Nhất định thân sẽ cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng mà nói, trong lòng rất hồi hộp.

Sau khi trở thành phủ thừa của Đức Thiên Phủ, nắm đại quyền trong tay, chẳng phải sẽ có thêm cơ hội để tham ô đó sao? Nữ đế bệ hạ, ta yêu ngươi muốn chết mất thôi!

Đoàn đại biểu của Đại Viêm thì càng ghen tị đến nổi mặt mũi méo xệch, trong lòng muốn phát điên lên!

Bây giờ người ta đã trở thành phủ thừa của Đức Thiên Phủ, chẳng phải bước tiếp theo chính là trở thành phủ doãn hay sao?

Mặc dù đây chỉ là chức quan chính tam phẩm của triều đình, nhưng quyền lực thì hoàn toàn không thua kém so với thượng thư!

Tại sao người ta cũng là tiến sĩ, vậy mà chức vụ của người ta và mình lại chênh lệch nhiều như vậy cơ chứ? Về mặt ngưỡng mộ của tài tử Đại Viêm đã bị nữ đế nhìn thấy.

Thật ra, nàng cố ý làm như thế.

Chính là để nói cho bọn họ biết rằng, các người làm việc ở Đại Viêm thì sẽ chẳng có ngày được nổi tiếng. Phải tới đây, mới có thể thực hiện hoài bão và lý tưởng của bản thân.

Chỉ cần người có tài năng và học vấn, thì chắc chắn sẽ được trọng dụng.

Giống như Lâm Bắc Phàm vậy, cũng là người đọc sách như các người, bây giờ hắn đã là trọng thần của triều đình rồi.

Không chỉ nắm đại quyền trong tay, mà còn được hưởng vinh hoa phú quý bất tận. Chẳng lẽ các người không ngưỡng mộ ư?

Không muốn được như hắn sao?

Nếu ngưỡng mộ thì hãy đến đây, nếu muốn được như hắn thì đến đây đi!

Ha ha!

Đúng lúc ấy, tam hoàng tử của Đại Viêm dẫn mọi người đứng dậy, nói với vẻ cay đắng: “Đại Võ bệ hạ, cuộc so tài Viêm Võ đã kết thúc, cho nên ta muốn đưa mọi người quay về nghỉ ngơi, mong người ân chuẩn!”

Nữ đế mỉm cười đáp: “Thi đấu cả một ngày rồi, đúng là nên nghỉ ngơi thôi, ta cho phép!”

“Cảm ơn Đại Võ bệ hạ!”

Tam hoàng tử nói với vẻ cung kính.

“Dù sao thì, tình hữu nghị mới là điều quan trọng nhất, so tài chỉ là phụ! Mặc dù trong cuộc so tài Viêm Võ lần này các người đã thua, nhưng cũng đừng vì chuyện này mà buồn, cứ nghĩ thoáng ra, ở lại Đại Võ chơi thêm hai ngày rồi hãy về!”

Nữ đế khuyên nhủ.

Khóe miệng tam hoàng tử lại càng cay đắng hơn, sao có thể không buồn được cơ chứ?

Bọn họ đem theo sự tự tin ngập tràn mà tới đây, vậy mà lúc về lại thua sạch, không biết phải báo cáo với phụ hoàng như thế nào đây!

Thật đáng lòng quá mà!

Còn đáng hơn cả ăn hoàng liên!

“Cảm ơn Đại Võ bộ hạ đã an ủi, bọn ta tự biết sắp xếp!

Tam hoàng tử dẫn đoàn đại biểu của Đại Viêm rời khỏi sân thi đấu trong tâm trạng chán nản.

Cuộc so tài Viêm Võ giành được chiến thắng trước nay chưa từng có, trong lòng nữ đế vô cùng vui vẻ, nàng ra lệnh mở chợ đêm, cả nước ăn mừng trong ba ngày!

Vậy là, khắp các đường lớn ngõ nhỏ trong kinh thành, đủ loại sự kiện được tổ chức, các sạp hàng bán vào ban đêm được dựng lên.

Đèn đuốc sáng trưng, dòng người như thoi đưa, vô cùng náo nhiệt. Cảnh tượng này đã rất lâu rồi chưa từng có!

Chương 383: Bảng nhãn quy hàng

Lâm Bắc Phàm cũng không bình tĩnh nổi, hắn vừa về nhà đã lập tức thay quan phục ra, đưa các thanh niên trong phủ ào ra ngoài đi dạo phố, tiêu pha suốt dọc đường, vô cùng vui vẻ.

Đặc biệt là Lâm Bắc Phàm, hắn là đại công thần có công lao lớn nhất trong cuộc so tài Viêm Võ lần này, đi tới đâu cũng được người dân ủng hộ nhiệt liệt.

Cho dù muốn mua đồ, người ta cũng không chịu lấy tiền của hắn. Cuối cùng hắn không mua nữa, nhưng người ta lại cứ dúi cho hắn.

Khiến nhóm người Lâm Bắc Phàm xách theo cả đống đồ ăn, hoàn toàn bó tay. May mà vẫn còn có tiểu quận chúa.

Hai bàn tay nhỏ bé của nàng cũng cầm đầy đồ ăn, một miếng hồ lô ngao đường, rồi lại một miếng bánh gạo nếp tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện rõ vẻ hạnh phúc: “Thật là nhiều đồ ăn ngon, nếu tối nào cũng được ăn như thế này thì tốt biết mấy!”

“Ngươi sẽ mập như một quả bóng, chẳng ai thèm đấy!”

Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Mập thì cứ mập! Trên đời này chỉ có hai thứ không thể phụ, một là đồ ăn ngon, hai vẫn là đồ ăn ngon! Lâm Bắc Phàm, dù

sao thì bây giờ người cũng đã là phủ thừa của kinh thành rồi, người ra lệnh mở chợ đêm luôn được không, thế này sau này tối nào cũng có đồ ăn ngon rồi!”

Tiểu quận chúa mong đợi ra mặt.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Đừng có mơ nữa, được mở chợ đêm những ba ngày đã là không tệ rồi đấy!”

“Tại sao lại không được cơ chứ? Người cũng thấy rồi đấy, mở chợ đêm tốt đến thế kia mà, thật náo nhiệt, cuộc sống về đêm lại càng phong phú hơn! Hơn nữa, còn có rất nhiều người dân được bày sạp bán hàng để kiếm tiền, cuộc sống ngày càng dễ dàng hơn, như vậy không tốt ư?”

Tiểu quận chúa khua tay múa chân mà nói.

“Suy nghĩ của người quá đơn giản rồi!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười rồi lắc đầu. Nếu mở chợ đêm, quả thực có thể thúc đẩy chi tiêu, thúc đẩy phát triển kinh tế.

Nhưng chi phí cho vấn đề quản lý xã hội cũng sẽ tăng lên gấp vài lần.

Ở bất cứ thế giới nào cũng vậy, ban đêm là thời điểm dễ xảy ra chuyện nhất, ở đâu càng nhiều người ở đó càng dễ xảy ra chuyện.

Đặc biệt là ở thế giới có nhiều người luyện võ như thế này, đa số mọi người đều biết chút võ công, sức khỏe dồi dào, rất thích mấy trò đánh đấm tàn nhẫn, nói một câu không hợp đã có thể rút đao ra để giải quyết, việc quản lý rất khó khăn.

Nếu có người uống say rồi gây ra chuyện gì đó, có muốn không chế cũng chẳng thể không chế nổi.

Cho nên, rất nhiều nơi đã trực tiếp ra lệnh cấm, ban đêm không được làm gì ở bên ngoài, nếu không thì rất dễ xảy ra chuyện.

Kinh thành có sự quản lý tốt hơn, không có lệnh cấm này, nhưng cũng cấm mở chợ đêm. Cho nên chợ đêm mở trong ba hôm nay, có thể nói là rất hiếm có.

“Phu quân, hình như bên kia đang bắn pháo hoa thì phải, chúng ta đi xem thôi!”

Lý Sư Sư nắm tay Lâm Bắc Phàm, hào hứng chạy về phía xa xa.

Ở phía bên kia, có vài cột pháo hoa được phóng lên và nổ tung trên bầu trời, đẹp đến nỗi không lời nào có thể tả xiết.

Trong hoàng cung, một mình nữ đế đứng lẻ loi trên thành lầu cao cao.

Nàng nhìn cảnh tượng vui vẻ náo nhiệt ở bên ngoài và pháo hoa rực rỡ phóng lên bầu trời, trong lòng vô cùng vui mừng và mong đợi.

“Đã lâu lắm rồi kinh thành không được náo nhiệt như vậy, đây mới là quang cảnh thịnh thế thật sự chứ! Chỉ tiếc là...”

Nữ đế thở dài: “Phù dung chớm nở!”

Một bóng hình màu trắng xuất hiện, mỉm cười rồi nói: “Sẽ có cơ hội thôi mà! Bệ hạ, người đang cố gắng theo phương hướng này mà, xóa bỏ tệ nạn trong triều đình, loại bỏ tạp chất, giữ lại tinh hoa, sớm muộn gì cũng có ngày thiên hạ này được thái bình thịnh thế mà thôi!”

“Đúng vậy, mặc dù con đường phía trước còn nhiều khó khăn, muôn vàn thử thách, nhưng trẫm tin rằng ngày ấy nhất định không còn xa!”

Nữ đế nói với vẻ kiên định.

Trong lòng nàng bỗng nhớ đến một tên khốn nào đó, khoe miệng xuất hiện một nụ cười xinh đẹp. Chính nhờ có hắn, đã cho nàng nhìn thấy hy vọng!

Quân thần chúng ta hãy nắm lấy tay nhau, cứu vớt Đại Võ nào!

Đột nhiên, một vị thái giám đi tới.

Bóng hình màu trắng biến mất không còn tăm hơi, cứ như thể chưa từng xuất hiện vậy.

“Bệ hạ, bảng nhãn của Đại Viêm hoàng triều, Lưu Hải, có việc cầu kiến bệ hạ!”

Lão thái giám thông báo.

Nữ đế quay người lại rồi hỏi: “Ngoài hấn ta ra, còn ai nữa không?”

Lão thái giám cúi đầu xuống: “Bệ hạ, chỉ có mình hấn ta mà thôi!”

“Tới đây một mình sao, vậy thì thú vị rồi đây!”

Trên gương mặt nữ đế hiện ra một nụ cười với vẻ băn khoăn.

Trong Ngự Thư Phòng của nữ đế, nàng nhìn thấy bảng nhãn của Đại Viêm, Lưu Hải.

Hấn ta vừa trông thấy nữ đế liền lập tức hành lễ: “Bái kiến bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Nụ cười trên gương mặt nữ đế càng lúc càng có vẻ băn khoăn, đối với mỗi thần dân mà nói, chỉ có một bệ hạ thật sự mà thôi.

Hấn ta trực tiếp gọi nàng là “bệ hạ” chứ không phải là “Đại Võ bệ hạ”, xem ra hấn ta đã có ý định nhờ cậy vào nàng rồi.

Màn thể hiện ngày hôm nay, đã có tác dụng rồi. Có người tài muốn làm việc cho nàng, tất nhiên nàng phải nhận rồi.

Vì vậy, nàng mỉm cười thật thân thiết rồi nói: “Bảng nhãn Lưu, sự thể hiện của ngươi trong suốt mấy ngày qua đã khiến trẫm được mở mang tầm mắt, trẫm đánh giá ngươi rất cao! Nhưng cuộc so tài Viêm Võ đã kết thúc rồi, đêm nay ngươi đến đây, có chuyện gì quan trọng hay không?”

Chương 384: Tổ cáo

Lưu Hải cắn răng, chấp tay thưa rằng: “Khởi bẩm bệ hạ, sau khi quay về học trò đã suy nghĩ rất kỹ, học trò nhận ra rằng sống ở Đại Viêm thì không thể thực hiện được hoài bão cả đời này của mình, cho nên học trò mong rằng mình có thể đến Đại Võ để cống hiến cho bệ hạ, mong bệ hạ ân chuẩn!”

Hấn ta đang nói thật.

Xuất thân của hấn ta có thể nói là rất bình thường, may mắn thi đỗ bảng nhãn, hấn ta vốn tưởng rằng có thể một bước lên mây, một đường thẳng tiến.

Nhưng sau đó hẳn ta lại phát hiện ra rằng, hẳn ta đã mơ mộng quá nhiều rồi.

Nhân tài ở triều đình Đại Viêm quá nhiều, hiện tượng phân biệt đối xử vô cùng nghiêm trọng. Hơn nữa, có rất nhiều người chẳng những có tài mà còn có gia thế, tốc độ được đề bạt rất nhanh.

Người có xuất thân bình thường như hẳn ta, muốn thăng tiến thật sự quá khó khăn.

Hẳn ta có nhãn nhin cả đời, có lẽ cũng chỉ có thể làm quan tứ phẩm, ngũ phẩm mà thôi, nếu vận may không tệ thì có thể làm tri phủ.

Nhưng còn Lâm Bắc Phàm, người có xuất phát điểm giống như bọn họ, giờ đã được thăng chức làm quan tam phẩm rồi.

Hơn nữa hẳn còn kiêm nhiệm hai chức vụ là tể tửu và phủ thừa của kinh thành, có thể coi là quyền cao chức trọng, nhất định tương lai sẽ có tiền đồ vô lượng, được phong hầu phong tướng.

Người ta cũng có xuất thân bình thường như hẳn ta, vậy mà đã leo lên trên đầu người khác rồi. Hẳn ta càng nghĩ càng cảm thấy không cam tâm, trần trọc xoay người, mất ngủ cả đêm.

Cuối cùng hẳn ta quyết định, sống ở Đại Viêm sẽ chẳng có ngày được nổi tiếng, chi bằng đến Đại Võ thử một lần xem sao.

Nụ cười của nữ đế lại càng xán lạn hơn: “Hoan nghênh ngươi! Rất hoan nghênh ấy chứ! Đại Võ bọn ta rất cần những người tài có ý chí như ngươi! Mặc dù ngươi là người Đại Viêm, nhưng nếu ngươi cống hiến cho Đại Võ bọn ta, thì ngươi chính là người của Đại Võ, trăm sẽ đối xử bình đẳng với ngươi!”

Lưu Hải mừng rỡ: “Cảm ơn bệ hạ!”

Nữ đế suy nghĩ một chút rồi nói: “Hiếm khi thấy ngươi có lòng cống hiến cho Đại Võ của ta như thế, nhất định không thể để ngươi phải chịu âm ức! Thế này vậy, trước tiên trăm giao cho ngươi một chức quan tòng lục phẩm đã! Chờ ngươi lập được công lao rồi, lại tiếp tục đề bạt!”

Trong lòng Lưu Hải mừng rỡ như điên: “Tạ bệ hạ long ân!”

Ở Đại Viêm hắn ta chỉ là một viên quan thất phẩm nhỏ nhoi, làm việc vất vả qua ngày ở Hàn Lâm Viện, nói cao thì không cao, nói thấp cũng chẳng thấp.

Bây giờ hắn ta vừa mới thay đổi nơi đầu quân, mà đã lập tức được thăng một cấp quan, quả là hoàng ân bao la mà. Hắn ta tin rằng, nhất định trong tương lai tiền đồ của hắn ta sẽ rất tươi sáng!”

Lưu Hải ngẫm nghĩ một lát rồi lớn tiếng mà nói: “Bệ hạ, vi thần biết được một bí mật kinh thiên động địa! Nghĩ đi nghĩ lại, vi thần quyết định báo cáo cho bệ hạ biết!”

“Bí mật gì thế, người nói đi!”

Nữ đế mỉm cười khuyến khích hắn ta.

“Khởi bẩm bệ hạ, vi thần phát hiện ra rằng, trong cuộc so tài Viêm Võ, tể tửu Lâm Bắc Phàm và tam hoàng tử điện hạ của Đại Viêm đã bí mật gặp gỡ lẫn nhau! Thần nghi ngờ rằng, Lâm Bắc Phàm âm thầm cấu kết với tam hoàng tử điện hạ, mong bệ hạ minh xét!”

Nụ cười trên gương mặt nữ đế hơi cứng lại!

Trẫm biết ngay mà, tên khốn kiếp nhà ngươi đã vơ vét tiền từ chỗ tam hoàng tử rồi, đúng là không bỏ qua bất cứ cơ hội nào mà!

Vơ vét tiền của người ta, mà còn khiến người ta thua sạch, đúng là vô đạo đức mà! Trẫm chỉ có thể nói rằng, người làm tốt lắm!

Về mặt nữ đế không hề biến sắc, nàng hỏi: “Nếu người đã nói bọn họ âm thầm cấu kết, vậy bọn họ cấu kết làm chuyện gì hả?”

“Rất có thể là vì cuộc so tài Viêm Võ lần này! Để giành chiến thắng trong cuộc so tài Viêm Võ lần này, tam hoàng tử đã âm thầm mua chuộc Lâm Bắc Phàm, bảo hắn nương tay!”

Lưu Hải lớn tiếng nói...

Nữ đế xòe bàn tay ra mà nói: “Nhưng Đại Võ bọn ta không hề thua mà, ngược lại còn thắng rất đẹp đấy chứ! Người bảo bọn họ cấu kết, tại sao lại như vậy được? Không phải là tam hoàng tử mua chuộc hắn để Đại Viêm thua đấy chứ?”

“Chuyện này...”

Lưu Hải á khẩu không trả lời được nữa.

Đúng là Đại Võ đã thắng, hơn nữa còn thắng rất vang dội, hẳn ta bảo bọn họ cấu kết thật sự chẳng hề đáng tin chút nào.

“Bệ hạ, thật ra trong phần thi văn, Lâm Bắc Phàm đã nhiều lần có hành vi nương tay rồi! Ví dụ như khi so tài vẽ tranh, hẳn cố ý vẽ hỏng một nét bút! Chỉ tiếc là vận may của Đại Viêm không tốt, nên mới không thắng được mà thôi! Ông trời đang bảo vệ Đại Võ chúng ta!”

Nữ đế lắc đầu: “Tất cả chỉ là suy đoán của người mà thôi, không thể chứng minh được điều gì cả. Sự thật là, Lâm ái khanh dẫn dắt đoàn đại biểu của Đại Võ, chiến thắng cuộc so tài Viêm Võ lần này! Lòng trung thành của hắn đối với triều đình ta có nhật nguyệt làm chứng, hẳn là người mà trăm tin tưởng nhất! Cho nên sau này người không nên nói những lời giống như vậy nữa đâu!”

Trong lòng Lưu Hải rất ghen tị!

Cái tên khốn kiếp khiến người ta thấy ghét kia, không ngờ lại được ưu ái đến như vậy! Dựa vào đâu cơ chứ?

“Bệ hạ, thật ra vẫn còn một chuyện nữa, có thể chứng minh rằng Lâm Bắc Phàm đã phản bội Đại Võ!”

“Chuyện gì?”

Lưu Hải lớn tiếng mà nói: “Khởi bẩm bệ hạ, khi còn làm quan ở Đại Viêm, thần biết được chuyện phương pháp chế tạo khí cầu lớn và tàu đệm khí của Đại Viêm, thật ra là mua được từ chỗ Lâm Bắc Phàm đấy ạ! Để mua được hai phương pháp chế tạo này, Đại Viêm đã bỏ ra mấy triệu lượng bạc, quốc khố cũng bị tổn thất, mong bệ hạ minh xét!”

Nữ đế biến sắc, vẻ mặt trở nên âm u: “Người có chứng cứ gì hay không?”

“Bệ hạ, chuyện này vì thần nghe được từ chỗ một vị quan nhỏ thân thiết, cũng không có chứng cứ gì cả! Nhưng mong bệ hạ suy nghĩ kỹ càng lại một chút, trong toàn bộ triều đình Đại Võ, người có thể cung cấp cho Đại Viêm cả hai loại phương pháp

chế tạo đó, hình như cũng chỉ có mình Lâm Bắc Phàm mà thôi!”

Sắc mặt của nữ đế lại càng sầm xuống.

Chương 385: Giết

Lưu Hải len lén liếc nhìn, trong lòng âm thầm mừng rỡ. Thật ra tất cả những điều hắn ta nói đều là bịa đặt.

Chuyện đó có thật hay không, hắn ta không biết, cũng chẳng thể biết nổi.

Nhưng vẫn có thể chụp tiếng xấu lên đầu Lâm Bắc Phàm, khiến hắn có trong sạch cũng phải dính chàm.

Nữ đế đã nghe rất rõ chuyện này, như vậy trong lòng nàng sẽ có sự lấn cấn, sinh ra mầm mống nghi ngờ.

Sau đó, Lâm Bắc Phàm sẽ không còn được ưu ái nữa.

Nếu người ta ngã xuống, cơ hội của người ta, sẽ biến thành của hắn ta thôi. Ha ha!

Sắc mặt nữ đế nhanh chóng khôi phục lại như bình thường, nói: “Thông tin này của ngươi rất quan trọng, trăm sẽ cho người điều tra hắn! Nếu việc này thật sự do hắn gây ra, không cần biết hắn đã lập được bao nhiêu công lao, trăm cũng sẽ không tha cho hắn một cách dễ dàng đâu!”

Lưu Hải mừng thầm trong lòng, quả nhiên lời hắn ta nói đã có tác dụng rồi!”

Nữ đế nói tiếp: “Lưu ái khanh, ngươi cứ theo đoàn đại biểu của Đại Viêm quay về trước đi đã!”

Lưu Hải hoảng hốt: “Bệ hạ, người không cần vi thần sao?”

“Sao có thể như vậy được?”

Nữ đế nói với vẻ ân cần: “Ái khanh, lần này ngươi đến đây chủ yếu là để dự thi, mọi thứ khá gấp gáp, chưa kịp chuẩn bị gì cả, cho nên trăm cho ngươi quay về thu dọn gia sản trước, rồi mới quay lại cống hiến cho Đại Võ sau! Ái khanh cứ yên tâm, nhất định trăm sẽ cho người đi đón gia đình ngươi!”

Lưu Hải thở phào nhẹ nhõm, nói với vẻ vui mừng: “Cảm ơn bệ hạ!”

Lưu Hải rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Sắc mặt nữ đế trở nên lạnh lùng: “Người đâu, sau khi Lưu Hải rời khỏi Đại Võ, tìm cơ hội giết chết hắn ta đi!”

“Vâng, bệ hạ!”

Chờ tới khi trong Ngự Thư Phòng không còn ai nữa, Bạch Quan âm bỗng nhiên xuất hiện, nàng thắc mắc: “Nếu hắn ta là một nhân tài, lại muốn nhờ cậy vào Đại Võ vậy tại sao phải giết hắn cơ chứ?”

“Hắn ta xin được nhờ cậy vào Đại Võ, làm việc cho trẫm, quả thực trẫm rất hài lòng!”

Nữ đế nói với giọng nặng nề: “Nhưng hắn ta hoàn toàn không nên nói xấu thân tử trung thành của trẫm!”

“Phương pháp chế tạo khí cầu lớn và tàu đệm khí đúng là do Lâm ái khanh tiết lộ cho người ngoài! Nhưng trẫm tuyệt đối không tin rằng một viên quan lục phẩm tép riu như hắn ta lại biết được chuyện bí mật như vậy!”

“Trẫm hỏi hắn ta có bằng chứng hay không, hắn ta lại chẳng thể đưa ra được chứng cứ, rõ ràng hắn ta cố tình nói xấu, gán tội linh tinh!”

Bạch Quan âm gật đầu: “Nói có lý lắm!”

“Mặc dù kẻ này có tài nhưng lại quyết định đổi chủ một cách chóng vánh như thế, lòng trung thành của hắn ta vẫn còn là điều đáng nghi! Hơn nữa, hắn ta vừa mới đầu quân cho chủ nhân mới mà đã vội vàng vu oan hãm hại người khác rồi, đạo đức của hắn ta cũng có vấn đề!”

Ánh mắt nữ đế sáng như ngọn đuốc.

Bạch Quan âm lại gật đầu một lần nữa.

Nữ đế lắc đầu: “Thật ra, Đại Võ chúng ta cũng chẳng hề thiếu nhân tài, thứ chúng ta còn thiếu là người tuyệt đối trung thành, có tài năng hữu dụng lợi nước lợi dân, giống như Lâm ái khanh vậy! Dù có bị người đời hiểu lầm, hắn vẫn giữ vững tấm lòng như ngày đầu tiên, trước sau như một, như vậy mới

là người mà trầm cần nhất, mới là rường cột của nước nhà mà trầm cần!”

“Cho nên, kẻ có lòng dạ khó lường, hãm hại trung lương như Lưu Hải, còn giữ lại để làm gì cơ chứ? Vô dụng với nước với dân, có giữ lại cũng chỉ chặt chỗ mà thôi, thà rằng giết đi còn hơn!”

Bạch Quan âm gật đầu, hình bóng nàng dần biến mất.

Cùng lúc ấy, Lưu Hải hào hứng quay về.

Hắn ta chẳng hề hay biết rằng mình đã bước lên con đường dẫn đến suối vàng, một khi rời khỏi địa phận của Đại Võ sẽ có người đến lấy cái đầu của hắn ta ngay lập tức.

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh.

Đoàn đại biểu của Đại Viêm mang theo trái tim đầy thương tích mà quay về.

Lâm Bắc Phàm cũng đã đi nhậm chức, đến trình diện tại phủ nha của Đức Thiên Phủ. Lúc này, trong phủ nha của Đức Thiên Phủ đang rất náo nhiệt.

Trong phủ nha, các quan lại như thông phán, thôi quan, huấn đạo đều đến cả rồi.

Còn có cả rất nhiều bộ khoái và quan sai tập trung về phủ nha, đứng rất chỉnh tề, cứ như thể đang tiếp đón thanh tra vậy.

Một vị quan đã lớn tuổi đứng trước mặt mọi người, phát biểu: “Lát nữa, ánh mắt của các người phải sáng lên cho ta, phủ thừa đại nhân mới nhậm chức sắp đến rồi đây! Vị phủ thừa này không phải là kẻ tầm thường đâu, người ta là tể tử của Quốc Tử Giám, đồng thời còn làm quan tam phẩm của triều đình, có thể nói là quyền cao chức trọng! Hơn nữa người ta còn được tự do ra vào triều đình, được bệ hạ coi trọng...”

“Vào triều làm quan chưa tới một năm mà đã thăng những mấy cấp, cả phương diện học vấn và phương diện năng lực đều rất xuất sắc! Đến cả các vị quan lớn khác trên triều đình cũng chẳng thể làm gì được hắn! Cho nên các người...”

“Được rồi mà, Trị Trung đại nhân, phủ thừa đại nhân mới tới là ai, chúng ta đều hiểu rõ cả mà, xin người đừng nói nữa được

không! Tai của bọn ta đã bị người lái nhai riết thành cái kén mắt rồi!” Một người mặc trang phục của bộ đầu nói.

“Phải đấy, phải đấy, xin người đừng nói nữa mà! Trong cả kinh thành này, có ai mà không biết, không hiểu về Lâm tế tửu cơ chứ?”

“Tri Trung đại nhân, kể từ ba ngày trước đến tận bây giờ, người nói nhiều đến mức khiến bọn ta buồn nôn rồi!”

“Người có thể im lặng một lát được không hả?”

Người đàn ông lớn tuổi kia nổi nóng: “Lại còn chê ta dông dài nữa à? Nếu không phải ta lo rằng các người vụng về bộp chộp, đắc tội với đại nhân mới đến thì ta phải tốn nhiều nước miếng như thế làm gì hả? Đã thế, ta chẳng thèm nói nữa, vừa lòng các người chưa?”

Chương 386: Cho các người làm bổ khoái

Người đàn ông lớn tuổi im lặng, cuối cùng thì mọi người cũng được yên ổn, nhưng trong lòng ai nấy lại dần trở nên căng thẳng.

Bởi vì bọn họ hiểu rất rõ vị phủ thừa đại nhân mới tới này. Nhưng chính vì hiểu rõ, nên mới lo lắng.

Điều khiến người ta thường xuyên thảo luận về hấn nhất lại chẳng phải là học vấn và năng lực của hấn, mà lại là sự tham lam!

Kể từ khi hấn vào triều làm quan đến nay, không biết hấn đã tham ô bao nhiêu tiền bạc rồi.

Việc hấn thích làm nhất là khám xét nhà người khác, trong số văn võ bá quan cả triều, hơn một phần ba phủ đệ của các viên quan đều đã bị hấn vơ vét, đến cả thượng thư cũng chẳng phải ngoại lệ.

Mấy người bọn họ, tay chân chẳng sạch sẽ là bao, không biết hấn đến đây rồi sẽ xử lý bọn họ như thế nào đây!

Trong lòng bọn họ thật sự rất hoang mang!

Lúc này, một đoàn xe ngựa sang trọng dừng lại trước cửa nha môn. Ánh mắt của mọi người sáng lên, phủ thừa đại nhân mới

đã tới rồi.

Trong cả kinh thành, đoàn xe ngựa sang trọng này là độc nhất vô nhị, không ai khác có.

“Phủ thừa đại nhân tới!”

Trị trung và đám người thông phán lập tức bước lên tiếp đón, đồng thanh hô: “Hạ quan bái kiến phủ thừa đại nhân!”

Người bước xuống từ xe ngựa chính là Lâm Bắc Phàm, người vừa được nhậm chức phủ thừa của Đức Thiên Phủ, hôm nay hân tớn đây trình diện để nhậm chức.

Nhìn các viên quan cấp dưới vây quanh trước mặt mình, Lâm Bắc Phàm chấp tay, mỉm cười rồi bảo: “Chào các vị đồng liêu! Kể từ hôm nay, chúng ta sẽ cùng nhau làm việc, mong rằng sau này mọi người sẽ hợp tác vui vẻ!”

“Nhất định rồi, nhất định rồi!”

Mọi người cúi đầu, khom lưng, mỉm cười với vẻ nịnh nọt.

Sau khi nhậm chức ở Đức Thiên Phủ xong, Lâm Bắc Phàm phát tay áo, thể hiện quan uy: “Bản quan mới đến đây, chưa quen với môi trường làm việc cho lắm, các người đưa bản quan đi tham quan xung quanh một lát trước đi đã!”

“Tất nhiên rồi, tất nhiên rồi, mời phủ thừa đại nhân vào trong!”

“Mời đại nhân đi theo hạ quan!”

Mọi người chen lấn tranh nhau dẫn đường.

Lâm Bắc Phàm chỉ vào một người đàn ông lớn tuổi trong nhóm người bọn họ, nói: “Một mình người đi là được rồi, những người khác cứ đi làm việc của mình đi, không cần theo ta!”

“Vâng, phủ thừa đại nhân!”

Mọi người đáp lời.

Sau đó, dưới sự dẫn đường của trị trung, Lâm Bắc Phàm dần làm quen với môi trường phủ nha ở Đức Thiên Phủ.

Có thể nói, chỗ này lớn hơn những gì hân tưởng tượng, quan lại cấp dưới cũng nhiều hơn.

Trong nha môn có các ban ngành như trì thụ, sát viện và phủ quán, công quán, âm dương học và y học, tăng đạo ty, hà bạc sở, thuế khóa cục, tuần kiểm ty, trạm dịch, có thể nói là mặc dù quy mô nhỏ, nhưng có đủ các bộ phận.

Gần như không hề thua kém so với lục bộ trong mỗi bộ ngành ở triều đình.

Ở nha môn còn có bộ khoái, số lượng lên tới hơn năm nghìn người, tất cả đều làm việc theo lệnh của hấn, đây là có quyền lực không hề nhỏ.

Cho nên, quyền lực của Lâm Bắc Phàm được mở rộng ra thêm vài phần, đến cả các văn võ bá quan cũng rất e dè trước hấn.

Hấn đi tham quan một vòng, thẳng tới buổi trưa.

“Không ngờ nha môn lại làm việc chuyên nghiệp như thế, quản lý nhiều việc như vậy! Ta vốn còn cho rằng chỉ cần phụ trách việc thẩm án, thu thuế, duy trì tốt an ninh trật tự trong thành là được rồi, đúng là ngoài dự đoán của ta!” Quách Thiếu Soái than thở.

“Tất nhiên là như vậy rồi, nha môn phải phụ trách rất nhiều việc! Đặc biệt là ở đây, khu vực quan trọng tại kinh thành, có gần năm trăm vạn nhân khẩu, chuyện gì cũng có thể xảy ra, cho nên phải lập ra rất nhiều bộ ngành và ti chức! Muốn quản lý tốt nơi này chẳng phải chuyện dễ dàng gì cho cam! Công tử, sau này vất vả cho ngươi rồi!” Mạc Như Sương nói với vẻ đau lòng.

“Thật ra cũng còn may đấy!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười rồi nói: “Chỉ cần mỗi người trong các bộ ngành làm tốt nhiệm vụ của mình, cứ tuân tự như vậy thì phủ nha sẽ vận hành một cách trơn tru, nó là cả một hệ thống, thiếu một thứ thôi cũng không được!”

“Cho nên những người giang hồ như các ngươi, đừng có hờ ra là chém giết người của quan phủ! Các ngươi giết thì dễ lắm, nhưng phía quan phủ sẽ gặp phiền phức, công việc của quan phủ không có ai xử lý, cuối cùng người phải chịu khổ sẽ là dân chúng!”

Hai người Quách Thiếu Soái đều cảm thấy hơi hổ thẹn. Trước đây, đúng là bọn họ đã từng làm như vậy.

Khi ấy thật sự chém giết rất sáng khoái, nhưng không ngờ lại gây ra phiền phức cho người dân, nói cách khác, bọn họ đã khiến người dân phải gánh chịu hậu quả xấu do bọn họ gây ra.

“Nếu các người theo ta vào phủ nha, dùng thân phận dân thường thì có hơi bất tiện! Thế này vậy, ta cho các người làm bộ khoái, sau này các người làm việc cũng thuận tiện hơn!”
Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói.

“Người giang hồ như bọn ta lại được làm bộ khoái, được nhận bổng lộc của triều đình! Ha ha, thật thú vị!” Quách Thiếu Soái hào hứng thốt lên.

Đến cả người điềm tỉnh như Mạc Như Sương cũng mỉm cười.

Chương 387: Cáo trạng đầu tiên

Hai ngày sau, cuối cùng thì Lâm Bắc Phàm cũng đã dần dần quen thuộc với công việc ở Đức Thiên Phủ.

Có vô số việc cần phải quản lý, chuyện không lớn cũng chẳng nhỏ, cơ bản là việc gì có thể nghĩ ra được thì đều xảy ra cả, khá giống một phiên bản thu nhỏ của triều đình.

Nhưng nếu quản lý tốt những chuyện này, xử lý một cách rõ ràng minh bạch sự vụ trong khu vực do mình quản lý, để người dân được an cư lạc nghiệp, ăn no mặc ấm thì chắc chắn có thể chứng minh rằng bản thân mình là một người có tài, có năng lực làm việc, chuyện thăng quan tiến chức ngay trong tầm tay.

Đặc biệt là nơi trọng yếu như kinh thành, những vấn đề có liên quan lại càng nhiều hơn, càng phức tạp hơn.

Nếu quản lý tốt khu vực này, nhất định sẽ được triều đình trọng dụng, thậm chí còn có cơ hội được phong hầu bá tướng.

Cho nên nữ đế mới điều hấn tới đây, cho hấn cơ hội để rèn luyện.

Chờ tới khi hấn đã có đủ năng lực, đủ công lao rồi, thì lại tiếp tục đề bạt một cách hợp tình hợp lý.

Hôm ấy, Lâm Bắc Phàm tập hợp tất cả các quan viên trong phủ nha lại.

Mọi người nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt lo lắng và hoang mang.

Cũng phải thôi, quan mới nhậm chức thì phải lập uy, bây giờ cũng đã đến lúc nên thị uy rồi! Bọn họ không biết liệu Lâm Bắc Phàm sẽ thị uy như thế nào, liệu có làm bọn họ sợ chết khiếp hay không.

“Các vị đồng liêu, hai ngày qua bản quan đã quen thuộc với công việc trong phủ nha rồi, hiện giờ có thể nói là hiểu khá rõ, các vị đều làm việc rất tốt, bản quan rất vui!” Lâm Bắc Phàm gật đầu mỉm cười.

Mọi người cũng âm thầm thả lỏng.

“Nhưng, bản quan cũng đã phát hiện ra rất nhiều vấn đề!”

Mọi người lại được một phen căng thẳng.

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Bản quan phát hiện ra rằng, trong phủ nha của chúng ta còn tồn tại rất nhiều hành vi tham ô, nhận hối lộ, lạm dụng chức quyền để làm việc riêng, khiến bản quan rất đau lòng! Các người thân là quan phụ mẫu của người dân, vậy mà lại chẳng suy nghĩ xem phải làm thế nào để báo đáp triều đình, làm thế nào để giúp đỡ người dân!”

Nói rồi, Lâm Bắc Phàm đập bàn đứng dậy, quát lên: “Các người đáng tội gì đây hả?”

Tất cả mọi người đều hoảng hốt.

“Phủ thừa đại nhân, oan quá!”

“Bọn ta tuyệt đối chưa từng làm chuyện như thế!”

“Có làm hay không, bản quan tự biết nhìn nhận!”

Lâm Bắc Phàm chỉ lên đỉnh đầu: “Có nhìn thấy bảng hiệu trên đỉnh đầu các người hay không? Thanh chính liêm minh, có làm gì cũng phải lấy điều này làm kim chỉ nam, bất cứ ai cũng không có ngoại lệ!”

Trị trung dè dặt hỏi: “Tức là, ý của phủ thừa đại nhân là...”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ đạo mạo: “Bây giờ bản quan sẽ đại diện cho triều đình, đại diện cho người dân, khám xét nhà của các người! Nếu không khám xét được thứ gì chứng tỏ các

ngươi trong sạch! Nhưng nếu thu giữ được thứ gì đó, thì các ngươi cứ liệu hồn đấy!”

“Ồi!”

Các quan kêu lên.

Bọn họ biết ngay là Lâm Bắc Phàm sẽ không bỏ qua cho bọn họ mà! Thật đúng là dẫn sói vào nhà!

Cuối cùng, các quan của Đức Thiên Phủ chẳng còn cách nào khác, đành phải bóp mũi chấp nhận.

Đến cả Binh bộ và Công bộ cũng đã bị người ta khám xét cả rồi, đám quan viên tép riu như bọn họ thì có thể làm gì được cơ chứ?

Bây giờ, người ta là lãnh đạo trực tiếp của bọn họ, muốn làm khó bọn họ thì quá đơn giản, thậm chí người ta còn có thể tổng thẳng bọn họ vào tù ấy chứ.

Cuối cùng, Lâm Bắc Phàm thu giữ được năm trăm vạn lượng từ trong tay bọn họ, vơ vét được một khoản kha khá.

Đồng thời hắn còn ra tối hậu thư: “Sau này các ngươi cứ việc tham ô, các ngươi tham ô bao nhiêu thì ta sẽ tịch thu bấy nhiêu! Nếu tham ô quá nghiêm trọng thì đến cả bổng lộc và các khoản thu nhập hợp pháp khác của các ngươi cũng sẽ bị ta tịch thu hết, đến một cắc bạc cũng không để lại cho các ngươi!”

“Không!”

Các quan trong phủ nha tuyệt vọng ra mặt.

“Thùng thùng.”

Lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng trống đánh, đây là có người tới báo án.

Một vụ án cũng không cần Lâm Bắc Phàm đi quản, nhưng bây giờ tâm trạng của hắn khá tốt: “Bản quan vừa vặn có thời gian, vụ án này cứ giao cho bản quan xử lý đi!”

Lâm Bắc Phàm đi vào trong công đường của nha môn, nhìn thấy một người phụ nữ khá có nhan sắc đang quỳ bên dưới, bộ đồ mặc trên người thật sự có hơi cũ nát, nét mặt trông vô cùng sầu khổ.

Hắn vỗ kinh đường mộc một cái, quát với vẻ uy nghiêm:
“Dưới đường là ai, mau báo tên họ?”

“Khởi bẩm đại nhân, dân phụ là Tề Trương thị, từ Hồ Châu tới đây cáo ngự trạng, xin đại nhân hãy làm chủ cho dân phụ!”
Đối phương dập đầu, nói một cách vô cùng đáng thương.

Đức Thiên Phủ mà Lâm Bắc Phàm ở là trung tâm chính trị của Đại Võ, có thể tiếp nhận các loại cáo trạng trên khắp cả nước, tương đương với một Hình bộ nhỏ.

Thường mà nói, cáo ngự trạng đều sẽ tới đây tố cáo, ở đây không giải quyết được thì lại trình lên Hình bộ và các bộ phận tư pháp khác, tổ chức tam đường hội thẩm.

“Tề Trương thị, ngươi có oan khuất gì, mau nói đi!” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Vâng, thưa đại nhân!” Đối phương nói ra nỗi oan của mình.

Nàng ta vốn cùng chồng làm ăn buôn bán nhỏ kiếm sống ở Hồ Châu, tuy rằng cuộc sống nghèo khó nhưng hai vợ chồng yêu thương và tôn trọng lẫn nhau, sống cũng coi như êm ấm hòa thuận.

Nhưng bởi vì nàng ta lớn lên có chút nhan sắc đã bị một viên ngoại địa phương nhìn trúng.

Đối phương uy hiếp cám dỗ nhưng hai vợ chồng bọn họ vẫn không thuận theo như cũ.

Nhưng có một ngày, có bốn người bịt mặt tới đập quán nhỏ của bọn họ đồng thời đánh gãy chân chồng nàng ta.

Nàng ta lập tức đi báo quan nhưng quan phủ địa phương và đối phương đã cấu kết với nhau, hoàn toàn không nhận đơn kiện của nàng ta, còn bị ác bá địa phương uy hiếp, cuộc sống càng lúc càng gian khổ, cho nên đến bước đường cùng chỉ đành vượt nghìn dặm xa xôi chạy tới kinh thành cáo ngự trạng.

Chương 388: Vì bản quan bức cung đấy

“Đại nhân, tuyệt đối không có chuyện này!”

Lúc này, một người trung niên ăn vận sang trọng vội vội vàng vàng chạy từ bên ngoài vào trong.

“Người là ai? Chưa qua thông báo đã vô duyên vô cớ chạy vào công đường, đáng tội gì hả?” Lâm Bắc Phàm thể hiện quan uy mạnh mẽ.

“Đại nhân, hần ta chính là viên ngoại đã đánh gãy hai chân của chồng dân phụ, xin đại nhân hãy làm chủ cho dân phụ, đưa hung thủ thật sự ra ngoài ánh sáng!” Dân phụ báo quan nói với vẻ hận thù.

“Đại nhân, nàng ta nói dối, hãm hại người tốt!”

Viên ngoại kia lớn tiếng quát: “Nàng ta luôn miệng nói là ta đã hại nàng ta nhưng lại không lấy ra được bằng chứng gì có lợi, dựa vào cái gì nói là ta? Hoàn toàn chỉ muốn nhân cơ hội lừa gạt tổng tiền, xin đại nhân hãy làm chủ cho ta!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Hóa ra là như thế! Người đâu, đánh ba mươi hèo cho bản quan!”

Lập tức có hai bộ khoái bước ra tóm lấy dân phụ Tề Trương thị.

Tề Trương thị hoảng hốt: “Đại nhân, dân phụ bị oan mà!”

Lâm Bắc Phàm phát tay, chỉ về phía viên ngoại: “Các người tóm nhầm người rồi, người mà bản quan muốn đánh chính là hần!”

Viên ngoại ngơ ngác: “Đại nhân, tại sao lại đánh ta? Thảo dân vô tội mà.”

“Còn dám nói mình vô tội?”

Lâm Bắc Phàm vỗ kinh đường mộc, quát: “Không phải người hại, dựa vào cái gì người ta lại tố cáo người?”

Viên ngoại: “Gì vậy má!”

Đây là kiểu logic ngang ngược gì thế?

Đối phương tố cáo ta thì chứng tỏ ta là người xấu?

Lâm Bắc Phàm lại vung tay: “Khỏi cần nói gì hết, đánh mười hèo trước rồi nói sau.”

Thông phán ngồi bên cạnh hé miệng: “Phủ thừa đại nhân, làm thế sẽ bị hiềm nghi lạm dụng tư hình...”

Lâm Bắc Phàm quát: “Bản quan đang thẩm án, ngươi đừng chen miệng vào!”

Thông phán ngoan ngoãn ngậm chặt miệng lại.

Sau đó, hai bộ khoái túm lấy người viên ngoại, lại có một bộ khoái nữa bước ra dùng sức vung gậy, đánh đối phương kêu gào thảm thiết không ngừng, đau đến mức muốn chết không được, gần như đòi nửa cái mạng của hắn ta.

Sau khi mười hèo kết thúc, Lâm Bắc Phàm hỏi: “Tề Trương thị, ngươi nói hắn ta hại chồng ngươi vậy ngươi có bằng chứng hay nhân chứng gì không?”

Tề Trương thị lắc đầu, đáp với vẻ khổ sở: “Khi ấy chỉ có mỗi ta và tướng công, cũng không có chứng cứ và nhân chứng gì cả! Nhưng dân phụ nhận ra một người bị mặt trong số đó chính là một gia đình ở nhà viên ngoại, tên hắn ta là Lưu Tam, vô cùng được viên ngoại xem trọng, chỉ biết nghe theo lệnh của viên ngoại mà làm việc!”

“Đại nhân, ngươi cũng nghe rồi đó, nàng ta hoàn toàn không có chứng cứ, chỉ muốn vu hại ta, ta thật sự bị oan mà!” Viên ngoại kêu ca.

Lâm Bắc Phàm quát: “Còn dám lảm mồm, rõ ràng là chưa được dạy dỗ đủ mà, đánh thêm mười hèo!”

Viên ngoại: “Đệch!”

Sau đó lại là những tiếng kêu thảm thiết nữa, hai mắt viên ngoại trợn trắng cả lên.

“Bây giờ Lưu Tam đang ở đâu?”

“Khởi bẩm đại nhân, Lưu Tam có đi theo viên ngoại đến kinh thành!”

“Tốt lắm, truyền Lưu Tam!”

Một gia đình mặt quắt tai dơi đi vào, kết quả vừa nhìn thấy thảm trạng của lão gia nhà mình đã sợ hết hồn: “Lão gia, sao người...”

Lâm Bắc Phàm quát: “Người đâu, đánh Lưu Tam một trăm hèo!”

Lưu Tam lại sợ giật nảy mình: “Đại nhân, tại sao lại đánh ta?”

Lâm Bắc Phàm nói: “Vì lão gia nhà ngươi đã khai nhận rồi! Hẳn ta nói ngươi thêm khát nhan sắc của Tề Trương thị cho nên liên hợp với những người khác đánh gãy chân chồng của Tề Trương thị!”

Lưu Tam hơi hoảng lên: “Không thể nào! Sao lão gia có thể khai được?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, đáp: “Vì bản quan bức cung đây!”

Lưu Tam: “Đậu má!”

Lâm Bắc Phàm lại cười tủm tỉm, bảo: “Ngươi nhìn thấy thảm trạng của lão gia nhà mình chưa, đây chính là kết cục sau khi bị đánh hai mươi hèo! Ngươi nói xem nếu ngươi bị đánh một trăm hèo thì sẽ thế nào hả?”

Lưu Tam sợ run cầm cập!

Hai mươi hèo đã rút hơn nửa cái mạng, vậy một trăm hèo còn sống nổi không?

Đại nhân trước mặt đúng là một người ngang ngược!

Còn đáng sợ hơn cả Diêm Vương!

“Đại nhân, oan uổng quá! Sự việc tuyệt đối không phải như thế đâu...”

Lưu Tam phịch một tiếng quỳ xuống, khóc rống lên nói: “Chồng của Tề Trương thị đúng là do chúng ta ra tay, nhưng nếu sau lưng không có sự sai khiến của lão gia nhà chúng ta thì chúng ta nào dám ra tay đâu? Chúng ta cũng chỉ là thảo dân bình thường thôi mà!”

“Là lão gia nhà ta nhìn trúng Tề Trương thị nhưng cầu mà chẳng được, cuối cùng không thể không chơi mạnh tay! Chúng ta chỉ là đồng lõa mà thôi, lão gia mới là hung thủ chân chính, xin đại nhân minh xét!”

“Hóa ra là như thế! Nhưng lão gia nhà ngươi lại nói là do ngươi làm, ngươi lại nói là lão gia nhà ngươi làm, ngươi nói xem bản quan nên tin ai đây?” Lâm Bắc Phàm chặc chặc, lắc đầu.

“Đại nhân, tiểu nhân còn có nhân chứng, bọn họ cùng ra tay với tiểu nhân, bọn họ có thể làm chứng cho tiểu nhân!”

“Bọn họ đều tới cả sao?”

“Tới cả ạ!”

“Nếu đã như vậy, truyền bọn họ vào hết đi!”

Qua một lúc, ba người khác nơm nớp lo sợ đi vào.

Lâm Bắc Phàm quát: “Giám mỗi người bọn chúng vào một căn phòng riêng để thẩm vấn, nếu lời chứng của một người không khớp với ba người còn lại vậy chứng minh người này nói dối, hắn ta có tội, trước đánh một trăm hèo rồi nói sau!”

Cuối cùng, mọi người vì tự bảo vệ mình nên đều đã khai lão gia ra, toàn bộ lời chứng đều giống nhau, tất cả đều chỉ về phía viên ngoại.

Là đôi phương tham lam sắc đẹp của Tề Trương thị nhưng cầu mà chẳng được, then quá hóa giận cho nên mới phái bọn họ tới đánh chông của đôi phương.

Sau đó, khi đôi phương báo quan thì lại tới phá rối.

Một vài chi tiết trong đó, bọn họ đều viết rất rõ ràng lên lời chứng.

“Viên ngoại, người còn lời gì để nói nữa không?” Lâm Bắc Phàm quát.

“Thảo dân nhận tội, xin đại nhân giơ cao đánh khẽ!” Viên ngoại sợ run người.

Chương 389: Không sợ xuống Cửu Tuyền bị dân chúng vạch lỗi hay sao?

Lâm Bắc Phàm vỗ kinh đường mộc: “Nhận tội thì tốt! Dựa theo tội mà ngươi đã phạm phải, theo luật pháp của Đại Võ ta nhất định phải đánh tám mươi hèo rồi ngồi tù năm năm! Hơn nữa còn phải bồi thường toàn bộ thiệt hại và tất cả chi phí điều trị cho người bị hại, tổng cộng là ba trăm lượng!”

“Vâng, thưa đại nhân!” Viên ngoại cúi đầu.

“Còn bốn người các ngươi có nhận tội không?” Lâm Bắc Phàm quát.

“Thảo dân nhận tội!” Bốn tên gia đình run như cây sậy.

“Dựa theo luật pháp Đại Võ nhất định phải đánh năm mươi hèo, ngồi tù ba năm để răn đe!”

Như vậy, vụ án này nhanh chóng thẩm tra xử lý xong.

“Cảm ơn đại nhân đã làm chủ cho dân phụ! Cảm ơn đại nhân! Thanh thiên đại lão gia!” Tề Trương Thị mừng phát khóc.

Nàng ta tới kinh thành để cáo ngự trạng cũng không ôm hy vọng lớn bao nhiêu, dù sao quan lại bao che cho nhau, một thảo dân như nàng ta không đấu lại được.

Nhưng không ngờ lại gặp được một vị đại nhân trẻ tuổi, giải quyết án này rất sạch sẽ gọn gàng, không chỉ khiến hung thủ thật sự sa lưới pháp luật mà còn đòi lại công bằng cho nàng ta, hạnh phúc thật sự tới quá đột ngột!

“Cảm ơn lão gia! Cảm ơn thanh thiên đại lão gia...” Đối phương không ngừng dập đầu.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười phát tay: “Người lui xuống đi, sau này bản quan sẽ cho người trông chừng tên kia, thẳng đến khi đối phương giao tiền vào tay người mới thôi!”

“Cảm ơn đại nhân, dân phụ xin lui trước!”

Vụ án kết thúc, Lâm Bắc Phàm cười hỏi các thông phán và thôi quan có mặt ở đó: “Các vị, trình độ thẩm lý vụ án của bản quan thế nào?”

“Phủ thừa đại nhân, cao! Thật sự quá cao!” Mọi người đều dựng ngón cái.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười với vẻ vô cùng tự đắc.

“Nhưng thừa đại nhân, lỡ như đánh lầm người thì nên làm thế nào?”

Một vị thông phán cười khỏ, nói: “Vụ án vẫn chưa được điều tra rõ ràng mà người đã đánh người ta, nếu sự việc nghiêm trọng có thể nói là lạm dụng tư hình! Nhẹ thì giảm chức quan, nặng thì có khả năng mất đầu đấy!”

“Đây cũng không phải vấn đề gì cả!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Khi viên ngoại đó tiến vào bản quan đã nhìn thấy trong ánh mắt hắn ta mang theo một vẻ si mê, hung ác và hối hận! Si mê là tham lam sắc đẹp của Tề Trương thị! Hung ác là vì cầu mà chẳng được, vì thế kích phát ra hung tính trong lòng! Hối hận là vì không kịp tới ngăn cản để đối phương báo quan!”

“Cho nên bản quan nhận định đối phương chắc đến tám chín phần mười là hung thủ thật sự, vì thế mới tương kế tựu kế, trực tiếp “vu hại” bọn họ, như vậy mới có thể phá hỏng phòng tuyến tâm lý của bọn họ, dẫn đến một loạt chứng cứ của nhân chứng sau đó!”

“Đại nhân, giỏi, thật sự giỏi!” Mọi người lại dựng ngón cái.

“Bây giờ bản quan muốn hỏi các vị một câu! Bình thường các người gặp phải vụ án thế này, chính là dân thường tố cáo quan, hoặc là dân tố cáo cường hào ác bá thì sẽ thẩm lý thế nào?”

“Thưa phủ thừa đại nhân, đương nhiên là dựa theo quy trình của luật pháp Đại Võ để thẩm án rồi! Trước tiên hỏi rõ ràng nguyên nhân vụ án, sau đó truyền người trong cuộc vào tiến hành hỏi từng bước, cuối cùng tìm nhân chứng và bằng chứng, tra ra hung thủ thật sự, trả nguyên lại chân tướng vụ án, đến cuối cùng chính là cân nhắc mức hình phạt!” Một vị thông quán nói liền thoảng.

“Hạ quan có một điểm cần bổ sung, thân là quan viên triều đình, đại diện cho triều đình chấp hành pháp luật nhất định phải công chính nghiêm minh, tuyệt đối không thể thiên vị bất cứ kẻ nào!” Một viên quan bổ sung.

“Thật sao?”

Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu, cười bảo: “Nhưng bản quan phát hiện ra, phủ này đã tiếp quản rất nhiều vụ án dân thường tố cáo quan và dân thường tố cáo cường hào ác bá nhưng cuối cùng đều là dân thua! Vậy công chính nghiêm minh này rốt cuộc từ đâu mà nói? Sẽ không phải tiền của các người đều tham ô như vậy đấy chứ?”

“Phủ thừa đại nhân, tuyệt đối không phải như vậy!”

“Người hiểu lầm hạ quan rồi!”

“Đây là chuyện chắc chắn không có!”

Lâm Bắc Phàm quát: “Bớt giả bộ cho bản quan! Các người là người thế nào bản quan đều hiểu rõ hơn các người đây! Trước khi giao biện, các người hãy nghĩ đến mấy chục vạn lượng bạc ở nhà mình đi, sao lại nhiều như vậy?”

Các quan có mặt ở đó đều hậm hực không lên tiếng.

Lâm Bắc Phàm tức giận nói: “Ta nói cho các người biết, có câu ăn bổng lộc của vua thì san sẻ với vua, các người nhận bổng lộc của triều đình hẳn nên thay triều đình san sẻ, công bằng chấp pháp, nhưng bản thân các người lại vì lợi ích cá nhân mà làm rối loạn kỷ cương, các người có xứng đáng với sự kỳ vọng của triều đình đối với mình hay không? Có xứng đáng với sự tín nhiệm của bệ hạ hay không?”

Các quan viên có mặt ở đó đều cúi đầu.

Lâm Bắc Phàm tiếp tục quở trách: “Dân chúng sống đã đủ khổ rồi, tại sao các người còn muốn ý thế bắt nạt người, ý quyền hành chèn ép người nữa? Dân chúng có thể chịu khổ, có rất nhiều lúc nhìn một chút là qua đi! Nếu không phải thật sự không thể nhìn được nữa thì sao bọn họ lại tố cáo quan viên, sao lại tố cáo cường hào ác bá? Đạo lý lấy trứng chọi đá này, các người không hiểu sao?”

“Ngược lại các người thì hay lắm, diệt chết hy vọng của người ta, không cho người khác một con đường sống! Các người thân là quan phụ mẫu, có thấy có lỗi với hàng vạn lê dân bách tính không?”

Các quan im lặng không lên tiếng.

“Hơn nữa, các người từ nhỏ được đọc sách Khổng Mạnh, học theo lễ của thánh nhân! Thánh nhân nói với các người người đọc sách phải coi giang sơn xã tắc, lê dân bách tính là nhiệm vụ của mình, cúc cung tận tụy đến chết mới thôi!”

“Các người đọc sách nhiều năm như thế đều dòn hết đi đâu cả rồi, các người có thấy có lỗi với lương tâm của mình không? Các người không sợ xuống Cửu Tuyền bị dân chúng vạch lỗi hay sao?”

Chương 390: Con đường tiền tài

Các quan bị răn dạy không có ai là không hổ thẹn.

“Đại nhân dạy dỗ chí phải, hạ quan thấy áy náy vô cùng!”

“Sau này hạ quan cũng không dám nữa đâu!”

“Từ nay nhất định sẽ chấp pháp công bằng, không phụ hoàng ân, không phụ lê dân bách tính, không phụ lương tâm!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu khen ngợi: “Lạc đường mà biết quay đầu thì vẫn chưa muộn! Nhưng bản quan nghĩ đến chỗ khó của các người, có đôi khi nên tham vẫn phải tham một chút, bằng không cuộc sống cũng sẽ khó khăn!”

Các quan đưa mắt nhìn nhau, người kêu chúng ta đừng bắt nạt dân chúng rồi lại kêu chúng ta có thể tham, thế này là có ý gì?

Sẽ không phải là bấy đây chứ?

Một người trong số đó cẩn thận hỏi: “Đại nhân, ý của người là gì, hạ quan có hơi không hiểu?”

“Bản quan nói tiền của các người tới thế nào trước nhé!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, bảo: “Chắc chắn là trong lúc thẩm lý vụ án, một bên đã cho các người lợi ích! Các người vì tiền của đối phương hoặc sợ quyền thế của đối phương cho nên hiển nhiên sẽ nghiêng về bên có tiền có quyền đó, bản quan nói có đúng không?”

“Chuyện này...”

Không ai dám thừa nhận nhưng lại tương đương với ngầm thừa nhận.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Nhỏ, quy mô của các người quá nhỏ! Các người làm như thế có thể tham được mấy đồng tiền? Lễ nào nhiều năm như thế cũng chỉ tham được mấy chục lượng bạc, chức quan còn không thể lên được!”

Mọi người lại đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy vậy mà mình lại bị đối phương khinh thường, nhưng nghĩ kỹ lại phát hiện ra đối phương khinh thường cũng đúng lắm.

Đối phương làm quan chưa đến một năm mà số lượng bạc tham ô được đã nhiều hơn bọn họ gấp vài lần, nhưng chức quan lại một đường lên nhanh như điều gặp gió, liên tiếp nhảy vài cấp, bây giờ đã ngồi lên đầu bọn họ rồi.

So với đôi phương, mình sống uống phí hết rồi.

Nghĩ lại đúng là chán chẳng buồn nói!

“Phủ thừa đại nhân, vậy chúng ta nên làm thế nào?” Một tay thông phán chấp tay, khiêm tốn xin chỉ dạy.

“Câu này người hỏi đúng người rồi đấy, bây giờ bản quan sẽ nói cho người biết!”

Lâm Bắc Phàm quát: “Muốn tham ô thì nên tham tiền của người giàu có! Muốn bắt nạt cũng nên bắt nạt người có quyền!”

“Trên người dân chúng có mấy đồng tiền? Cả gia đình bọn họ cộng lại có khi còn không đủ một bữa cho các người ăn! Không bằng đi bắt nạt kẻ giàu có, gia đình của mấy nghìn dân chúng cộng lại cũng không bằng được một kẻ có tiền!”

“Dân chúng toàn là dân đen, có quyền thế gì được? Các người bắt nạt bọn họ có gì thú vị sao? Chỉ tổ lãng phí thời gian và sức lực, còn không có lợi ích gì? Còn không bằng đi bắt nạt kẻ có tiền, hành hạ bọn họ mới sướng khoái được!”

Các quan: “Vãi!”

“Nhưng chúng ta phải tham ô của mấy người có tiền đó thế nào?” Một viên quan hỏi với vẻ nơm nớp lo sợ.

Lâm Bắc Phàm tức giận nói: “Đồ ngu, đạo lý đơn giản như thế mà cũng không hiểu được à? Chỉ cần định tội cho bọn họ rồi bắt bọn họ vào đây, không phải là có không gian hoạt động rồi sao?”

“Ví dụ như tay viên ngoại mà vừa rồi mà bản quan bắt vào đây, dựa theo luật pháp của Đại Võ hãn ta phải chịu tám mươi hèo và ngồi tù năm năm! Người nói xem một người béo trắng không thể chịu khổ được như hãn ta sẽ bằng lòng giao tiền miễn đánh, hay là muốn chấp nhận tám mươi hèo đây?”

Đôi mắt của các quan viên sáng lên: “Chắc chắn là chịu nộp tiền rồi!”

Lâm Bắc Phàm lại nói: “Hãn ta phải chết dí ở chỗ chúng ta những năm năm, người nói xem hãn ta bằng lòng tốn tiền được ăn ngon uống ngon hay là muốn ăn cám bã, uống nước đọng như người khác?”

Mắt các quan lại sáng như đèn pha: “Chắc chắn là tổn tiền hưởng thụ rồi!”

“Điều kiện trong nhà ngục rất gian khổ lại không có tự do, người nói xem hắn ta có muốn giảm hình ra ngoài không?”

Mắt các quan càng sáng rực hơn: “Chắc chắn muốn rồi!”

“Vậy hắn ta phải làm thế nào?”

Các quan đồng thanh hô: “Bỏ tiền giảm hình!”

Lâm Bắc Phàm vỗ đùi một cái, cười bảo: “Các người xem, mấy cái này đều không phải là cơ hội hay sao? Chỉ cần bắt bọn họ vào đây là chúng ta có thể đưa ra điều kiện trong phạm vi chức trách của mình! Đây cũng không phải mua bán một lần, sau khi vụ án kết thúc là hết mà chúng ta có thể vật từ đầu đến chân, chỉ cần bọn họ không chịu được khổ thì chỉ có thể không ngừng bỏ tiền!”

“Cứ như thế...”

Hắn cười đắc ý: “Chúng ta có thể biểu dương chính nghĩa thay dân chúng, không then với triều đình, không then với bách tính, càng không then với lương tâm! Còn có thể vớt được một khoản từ trong đó, một mũi tên trúng nhiều đích, chẳng phải là quá tuyệt hay sao?”

“Đại nhân! Tuyệt, thật sự quá tuyệt vời!”

Mọi người đều dựng ngón cái, phục hắn sát đất.

“Các vị đồng liêu quá khen rồi!”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Cho nên sau này khi thẩm lý vụ án phải nghiêng về dân chúng cho ta! Dân chúng mệnh khổ, dễ dàng cá chết lưới rách nên không thể bắt nạt! Nhưng mấy người có tiền có quyền đó có thể bắt nạt đến chết! Chỉ cần không một gây đánh chết bọn họ thì bọn họ đều sẽ chịu thua cả thôi!”

Mọi người gật đầu mỉm cười, dường như đã nhìn thấy một con đường tiền tài trải về phía bọn họ rồi.

Chương 391: Người đi mà bao

Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng nói: “Chỉ cần việc này làm tốt, bản quan xin hứa có thể chia hai phần tiền tham ô được từ tay bọn chúng cho các người, tám phần còn lại đều thuộc về ta!”

Đôi mắt của mọi người sáng choang.

Nhưng có một vị thông phán không hài lòng cho lắm: “Đại nhân, có thể cho thêm một chút được không?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười gật đầu: “Có thể, ta có thể cho tám phần!”

Đối phương mừng rỡ như điên: “Cảm ơn phủ thừa đại nhân!”

“Nhưng sau này bắt nạt phải người có quyền có thế, ví dụ như các quan trong triều thì người tự đi mà gánh!”

“Đậu má!”

Mặt đối phương lập tức biến thành màu tương đỏ.

Một viên quan nhỏ như hấn ta hoàn toàn không thể gánh nổi!

Bất cứ người nào nhảy ra cũng có thể giết hấn ta đến một tí căn bã cũng chẳng còn.

Thông phán cười lấy lòng: “Vẫn là phủ thừa đại nhân tới gánh đi! Đại nhân người mang áp lực lớn như thế, cầm nhiều tiền là đương nhiên, cho nên hạ quan đồng ý hai tay hai chân!”

“Hạ quan cũng tán thành phủ thừa đại nhân lấy nhiều!”

“Phủ thừa đại nhân vất vả rồi!”

“Cũng không vất vả tí nào!”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ nghiêm túc: “Các vị đồng liêu, vì bề hạ, vì dân chúng, càng vì trái tim chính trực đó của chúng ta, chúng ta hãy cùng nhau cố gắng! Cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!”

Các quan trong phủ nha đã hoàn toàn chịu phục!

Nhìn người ta xem, tham tiền cũng có thể nói ra một cách trong sạch thoát tục như thế và cao lớn vĩ đại như vậy, chẳng

trách có thể lẫn lộn một đường thuận buồm xuôi gió trên quan trường, là người có bản lĩnh thật!

Vì thế, dưới sự dẫn dắt của Lâm Bắc Phàm, các quan đều được cổ vũ, xử lý một vài vụ án năm xưa trước.

Dân tố cáo quan và dân tố cáo cường hào ác bá được ưu tiên xử lý trước.

Sau khi thông qua thẩm tra xử lý, rất nhiều kẻ có quyền có thể bị đá và trong nhà lao, rất nhiều cường hào ác bá liên quan đều run rẩy trong lòng.

Muốn tặng quà lại phát hiện ra tặng quà không được, ánh mắt đối phương nhìn mình xanh lét giống như muốn nuốt chửng mình vậy.

Còn có người tặng quà đến tay quan viên triều đình, hy vọng có thể nói giúp vài câu và giúp dần xếp.

Kết quả vừa biết được sự việc có liên quan đến Đức Thiên Phủ đã lập tức trả quả về ngay.

Thật sự không thể chọc vào người đó được đâu!

Vẫn nên bớt dây vào thì hơn!

Dân chúng trong kinh thành dần phát hiện ra Đức Thiên Phủ thay đổi rồi, không còn là các quan lại bao che nhau nữa, ngược lại biến thành công bằng chấp pháp, thường lấy mấy kẻ có tiền có thế ra khai đao, bảo vệ lợi ích của dân chúng.

Vì thế lá gan của dân chúng càng lúc càng tăng, yên tâm dũng cảm đi cáo trạng!

Đối với người kiện tụng như thế, Đức Thiên Phủ vô cùng hoan nghênh, tiếp đón nhiệt tình, hơn nữa còn đảm bảo chỉ cần yêu cầu kiện tụng của người hợp lý hợp pháp thì bọn họ chắc chắn sẽ giải oan cho dân, làm chủ cho dân.

Rất nhiều người có quyền có thế đều sợ mất mặt, không thể không cúp đuôi bớt gây sự, lỡ như bị tố cáo đến Đức Thiên Phủ, không chết thì cũng bị lột một tầng da!

Vì thế hiện tượng ỷ thế bắt nạt người, ỷ mạnh hiếp yếu trở nên ít dần, mọi người ngoan ngoãn làm việc dựa theo quy tắc, bầu

không khí trong kinh thành đã đổi mới hẳn, cuộc sống của dân chúng tốt hơn không ít!

Mà Lâm Bắc Phàm lại tham ô được không ít tiền từ trong này, cuộc sống rất là thỏa mãn.

Các quan lại dưới tay hắn cũng vớt được không ít lợi ích, ngày tháng cũng trôi qua rất tươi đẹp.

Có thể nói từ đầu đến cuối, mọi người đều có lợi ích!

Chỉ có kẻ ỷ thế bắt nạt người là chịu thiệt, nhưng cũng đáng kiếp cả thôi!

Tình hình xã hội tốt lên, Lâm Bắc Phàm cảm thấy có thể làm kinh tế được rồi.

Chỉ có kinh tế tốt thì dân chúng mới có tiền, mới có thể đủ cơm no áo ấm, an cư lạc nghiệp được.

Đây cũng là chiến tích lớn nhất của hắn.

Lúc này, hắn đang cùng một vị thông phán đi trên đường lớn ở kinh thành.

“Vương đại nhân, người cảm thấy phải làm thế nào mới có thể tăng cao thu nhập của dân chúng, để trong tay dân chúng có tiền?” Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa hỏi viên quan bên cạnh.

“Cách thì nhiều lắm!”

Vương đại nhân cười đáp: “Ví dụ như giảm sưu thuế, khuyến khích buôn bán, khởi công xây dựng công trình thủy lợi, mấy cách này đều hữu hiệu cả, chẳng qua là lúc chấp hành lại có độ khó nhất định!”

“Ví dụ như giảm sưu thuế, thu thập từ thuế này không phải nói giảm là có thể giảm được vì nó có liên quan đến thu nhập của quốc khố, nhất định phải có sự đồng ý của Hộ bộ, thậm chí cần bộ hạ đồng ý mới có thể thi hành! Địa phương chúng ta không có quyền lợi này!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, thu nhập từ thuế là nguồn tài vụ quan trọng của quốc gia, địa phương chỉ có quyền lợi thu mà không thể giảm.

Hơn nữa, từ xưa đến nay cũng chỉ có hoàng đế giảm nhẹ sưu thuế, đại xá thiên hạ! Một viên quan địa phương nhỏ như

người thì có tư cách gì?

“Còn khuyến khích buôn bán, việc này chắc chắn có thể thúc đẩy kinh tế và thương mại phát triển, khiến trong tay dân chúng có tiền! Ví dụ như vùng Giang Nam chính là vì kinh tế phát triển cho nên mới là một vùng đất giàu có, rất nhiều người có tiền!”

“Nhưng cũng có một vấn đề rất lớn! Bàu không kinh tế ở bên đó quả thật rất dày đặc, mọi người đều đi làm ăn buôn bán mà không thích lao động sản xuất! Bên đó vốn có rất nhiều ruộng đất nhưng bây giờ đã bỏ hoang không ít, sản lượng lương thực giảm dần theo từng năm! Giá lương thực cũng cao hơn các khu vực khác khoảng năm phần, rất nhiều người không thể ăn được lương thực!”

“Một khi con người đói bụng, vấn đề cũng sẽ nhiều lên, xã hội sẽ trở nên rối loạn bất an! Cho nên phải nghĩ cho tới bây giờ, triều ta đều trọng nông kìm thương, thật sự là bất đắc dĩ cả thôi!”

Chương 392: Quy hoạch

Lâm Bắc Phàm lại gật đầu.

Bây giờ là thời đại kinh tế nông nghiệp cá thể, sức sản xuất cũng không phát triển, có thể ăn được cơm hay không cũng là một vấn đề.

Cho nên để được ăn no cơm, đại đa số người đều trải qua cuộc sống bán mặt cho đất bán lưng cho trời.

Thiếu vài người làm việc, sản lượng lương thực cũng sẽ giảm đi.

Sản lượng lương thực ít thì mọi người không thể ăn no cơm, ảnh hưởng đến các phương diện khác, thậm chí có thể làm lung lay nền móng nước nhà.

Cho nên triều đình sử dụng các loại chế độ chính sách khuyến khích bọn họ lao động, không để bọn họ ra ngoài làm loạn.

Trọng nông kìm thương chính là vì như thế.

“Tiếp theo, nói đến xây dựng công trình thủy lợi!”

Tính thảo luận của Vương đại nhân càng lúc càng đậm: “Xây dựng công trình thủy lợi, công trình đê điều... đối với chúng ta mà nói là chuyện khá tốt, cũng là phương pháp trực tiếp nhất, tương đương với chúng ta bỏ tiền mời dân chúng làm việc. Như vậy, công trình thủy lợi của chúng ta làm xong rồi cũng ích nước lợi dân! Dân chúng cũng có tiền, hiển nhiên cuộc sống cũng tốt hơn.”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Đây đúng là cách tốt nhất hiện nay!”

Cách này có hơi giống với đầu tư mang tính nhà nước ở thế hệ sau, dùng vốn đầu tư để kích thích kinh tế tăng trưởng, kết quả vô cùng rõ rệt.

“Cách hay thì hay, nhưng vấn đề lớn nhất là không có tiền!”

Vương đại nhân cười khò: “Vốn đầu tư vào bất cứ công trình nào trong số này cũng vô cùng to lớn! Tiền bạc ở phủ nha chúng ta có hạn, phải đề ứng phó với bất cứ tình huống nào! Nếu không có Hộ bộ hỗ trợ thì thật sự không có cách nào thúc đẩy công trình lớn như thế!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Thật ra cũng không tính là khó! Chỉ cần Vương đại nhân người cống hiến số tiền trong tay người ra là được, chắc hẳn sẽ không thành vấn đề đâu!”

“Khụ khụ, phủ thừa đại nhân chê cười rồi, hạ quan nào có nhiều tiền như thế!”

Sau đó, hai người không nói đến chuyện này nữa.

Bọn họ vừa đi vừa trò chuyện.

Lâm Bắc Phàm phát hiện ra tuy vị Vương đại nhân này rất tham nhưng quả thật là một nhân tài, hiểu nhiều về phương diện thương nghiệp và kinh tế hơn người khác, các phương diện khác cũng đều nói đâu ra đấy.

Vị Vương đại nhân này cũng kinh ngạc phát hiện ra vị phủ thừa đại nhân mới tới này tuy rất trẻ tuổi nhưng kiến thức thật sự uyên bác, có kiến giải độc đáo về phương diện kinh tế và thương nghiệp, thường chỉ dùng một hai câu đã có thể khiến hắn ta hiểu ra.

Chẳng trách lại có thể từng bước lên cao dần, người có bản lĩnh đi đến đâu cũng được ngưỡng mộ.

Sau khi trò chuyện một phen, Lâm Bắc Phàm phát hiện ra ở thời cổ đại, hoạt động nâng cao thu nhập cho dân chúng vô cùng hữu hạn.

Chủ yếu là do sức sản xuất lạc hậu quyết định.

Sức sản xuất lạc hậu, đến ngay cả ăn cơm cũng thành vấn đề, phần lớn người chỉ có thể bị vây trong ruộng đồng.

Để đảm bảo việc sản xuất và cung ứng lương thực, duy trì xã hội ổn định, quốc gia lại không thể không trọng nông khinh thương, kiểm chế thương nghiệp phát triển, giữ chặt phần lớn nông dân ở ngoài ruộng.

Thương nghiệp phát triển bị giới hạn hiển nhiên quan phủ sẽ không có tiền.

Sức sản xuất quyết định quan hệ sản xuất, cho nên mới tạo thành cục diện như ngày nay, từng bước bị hạn chế.

Cho nên muốn nâng cao trình độ kinh tế, tăng thu nhập cho dân chúng, mấu chốt nhất chính là nâng cao sức sản xuất.

Nhưng nâng cao sức sản xuất cũng không phải chuyện một sớm một chiều, ngay cả khi hần mang mấy phát minh vượt thời đại ra cũng cần đến thời gian vài năm mới thấy được thành quả, quá chậm, hoa cúc cũng héo hết rồi.

Ví dụ như hần lai tạo giống lúa nước phải đến năm sau mới có thể phát triển ra giống, qua vài năm mới có thể mở rộng ra toàn quốc.

Bây giờ thứ hần cần là hiệu quả dựng sào thấy bóng.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm nghe thấy tiếng rao hàng thi nhau vang lên ở bên đường.

Hần chỉ tay vào ven đường, cười bảo: “Vương đại nhân, người nhìn các sạp hàng ở đây bày rải rác trông vô cùng loạn! Hơn nữa bởi vì bày không gọn gàng nên có rất nhiều chỗ bị lãng phí!”

“Nếu những sạp hàng này do quan phủ chúng ta thống nhất quy hoạch, mỗi người đều có thể bán hàng trong phạm vi của mình! Đường phố được quy hoạch gọn gàng, người làm ăn buôn bán cũng trở nên nhiều hơn, có thể nâng cao thu nhập cho dân chúng!”

“Ồ! Phủ thừa đại nhân nói cực đúng, trở về hạ quan sẽ cho người đi sắp xếp ngay!” Vương đại nhân vỗ đầu.

Quy hoạch toàn bộ các con phố sầm uất trong kinh thành còn có một vài khu đất trống tạm thời chưa có cũng đưa vào quy hoạch nốt, sau đó phân loại thành phố ăn uống, phố vui chơi, phố mua bán! Chuyện này làm tốt rồi, bản quan đoán là...”

Lâm Bắc Phàm nghĩ ngợi, dựng ba ngón tay lên: “Chỉ ít cũng có thể tăng thêm ba nghìn cương vị, phúc đến ba nghìn gia đình!”

Vương đại nhân kinh ngạc thốt lên: “Có hiệu quả lớn như vậy sao?”

Chương 393: Không thể mở rộng

Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa lắc đầu: “Khả năng đâu chỉ có thế! Vì một khi chuyện này hình thành quy mô sẽ sinh ra hiệu ứng tập trung! Người thích ăn uống sẽ đến phố ăn uống! Người thích vui chơi sẽ đến phố vui chơi! Người muốn mua đồ sẽ đến phố mua bán, làm ăn sẽ chỉ càng ngày càng tốt lên! Buôn bán tốt rồi, hiển nhiên người làm cũng sẽ nhiều lên!”

“Giống như chợ đông và chợ tây vốn dĩ xây dựng xong đều không có người, nhưng khi người khác biết có thể mua được vật đẹp giá rẻ hai nơi này thì nó cũng đã trở nên náo nhiệt hơn!” Vương đại nhân cười bảo.

“Chính là như thế! Kinh tế vỉa hè liên quan đến dân sinh, Vương đại nhân đi làm trước đi, dù sao đối với quan phủ chúng ta mà nói cũng không phải chuyện khó khăn gì, làm không xong cũng không có thiệt hại, nhưng nếu như làm tốt vậy đó chính là chiến tích rất lớn!”

“Phủ thừa đại nhân nói đúng, hạ quan sẽ đi sắp xếp ngay!” Sau khi Vương đại nhân trở về đã lập tức bắt tay vào làm.

Toàn bộ các con phố ở kinh đô đều đã được quy hoạch lại, cuối cùng được phân loại và chia thành các con đường, các sạp hàng với kích cỡ ngang nhau được để dành cho dân chúng bày sạp ven đường buôn bán.

Nhất định phải dựa theo quy tắc buôn bán trong phạm vi của mình, đảm bảo sạp hàng sạch sẽ gọn gàng, không thể vượt giới hạn kinh doanh...

Không thu bất cứ chi phí nào cả, mỗi tháng rút thăm một lần rồi sắp xếp lại vị trí, sau khi có được sự đồng ý của Lâm Bắc Phàm mới thông báo phương án này ra toàn thành.

Dân chúng khắp kinh thành đều kinh ngạc.

Không ngờ chính sách đầu tiên sau khi Lâm Bắc Phàm vừa mới nhậm chức thi hành lại liên quan đến quầy hàng.

Lập trường thật quá gần với cuộc sống bình thường của người dân.

Hơn nữa thoát nhìn có vẻ rất không tồi.

Tồn ba ngày mới quy hoạch xong xuôi.

Mọi người phát hiện ra sau khi quy hoạch xong, quả nhiên trông khác hẳn!

Trước đây đường phố loạn cào cào, còn bây giờ lại vô cùng gọn gàng, hoàn toàn không chiếm đường buôn bán, thoát nhìn rộng rãi hơn, rất thoải mái!

Một khi sạch sẽ thoải mái, hứng thú đi dạo cũng cao lên.

Hơn nữa, quy hoạch sắp xếp vô cùng phù hợp với ý của đám đông.

Ví dụ, người muốn tìm món ăn trực tiếp tới phố ăn uống, ở đó toàn đồ ăn đồ uống, có thể ăn từ đầu đường đến cuối đường, khỏi cần giống như trước đây phải chạy đông chạy tây tìm đồ ăn.

Tiểu quận chúa chính là một ví dụ nổi trội trong đó, ăn dọc cả phố hết vài lần.

Mấy nơi khác cũng như thế.

Toàn bộ kinh tế vỉa hè đều đã được kích hoạt, người tiêu dùng càng ngày càng đông, người buôn bán cũng càng ngày càng nhiều lên!

Dòng người như thôi đưa, tràn ngập khi tức khỏi lửa!

Vương đại nhân mừng rỡ nói: “Phủ thừa đại nhân, tình hình này giống y như người đã nói, đường phố trở nên gọn gàng, việc làm ăn của mọi người cũng trở nên tốt hơn, lợi nhuận của rất nhiều dân chúng đã tăng lên, hơn nữa còn không cần tốn tiền gì cả!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Quan điểm cầm quyền của bản quan vẫn luôn là: Tốn ít tiền nhất mà làm được nhiều việc nhất!”

“Phủ thừa đại nhân thật sự quá giỏi!” Vương đại nhân dựng ngón cái.

Lúc này, trong hoàng cung.

Vừa rồi nữ đế mới phê duyệt xong tấu chương, nàng duỗi thắt lưng một cái, lẩm bẩm: “Đã qua nửa tháng rồi, không biết Lâm ái khanh quản Đứa Thiên Phủ thành thế nào rồi!”

Nàng gửi gắm kỳ vọng cực cao vào Lâm Bắc Phàm cho nên mới cho hắn làm phủ thừa ở kinh thành.

Một người có năng lực hay không cứ để hắn quản lý một nơi là được.

Nếu nơi đó phát triển càng ngày càng tốt, cuộc sống của dân chúng càng ngày càng tốt hơn vậy chứng minh khả năng chấp chính của hắn xuất sắc.

Ngược lại thì chứng minh không ổn.

Tuy rằng mới qua nửa tháng, quan viên bình thường có khả năng vừa đi nhậm chức còn đang trong quá trình lam quen với công việc, nhưng nữ đế đã nóng lòng muốn biết Lâm Bắc Phàm đã làm ra chuyện gì.

Một bản tài liệu chi tiết được gửi tới trước mặt nữ đế.

Nàng đọc một cách nghiêm túc, phát hiện ra chuyện đầu tiên mà hắn làm khi đi nhậm chức lại là soát hết nhà của các quan viên nha nội khác, moi được bốn, năm trăm vạn lượng bạc.

Mí mắt của nữ đế nhảy lên: “Đúng là đánh chết không thay đổi!”

Một điểm này hoàn toàn không nằm ngoài dự liệu của nàng!

Nàng cho Lâm Bắc Phàm đến Đức Thiên Phủ là muốn mượn tay hắn thu phục đám tham ô quan lại này một lượt khiến bọn họ có cơ hội tham ô nhưng không có cơ hội hưởng thụ.

Nữ đế tiếp tục đọc, nhìn thấy cách độc đáo mà Lâm Bắc Phàm dùng để cải thiện bầu không khí ở Đức Thiên Phủ, không nhận được mà vỗ án kêu hay: “Cách này tuyệt vời quá! Vừa trừng phạt được kẻ quyền quý vừa duy trì được lợi nhuận của dân chúng, còn không quên móc được một khoản từ trong này! Không hổ là ái khanh tốt của trẫm, nhanh như vậy đã làm ra thành tích rồi! Cách này vừa thi hành, không chỉ kinh thành mà toàn bộ môi trường tư pháp, môi trường xã hội của Đại Võ đều sẽ có được sự thay đổi to lớn! Ha ha!”

Nữ đế nghiêm túc đọc rồi lại lắc đầu với vẻ hơi tiếc nuối: “Đáng tiếc, cách này không dễ mở rộng!”

Lâm Bắc Phàm dám làm như thế và có thể làm như thế là vì hắn không sợ gì, cũng không sợ đắc tội với người, mà những quan phủ khác thì lại không có dũng khí đó, đã định trước không thể làm được rồi.

Chương 394: Có việc cần nhờ

Nữ đế lại nhìn tiếp, hai mắt nàng sáng lên: “Kinh tế vỉa hè!”

Thế nhưng nàng phát hiện Lâm Bắc Phàm lại tạo ra sự khác biệt.

Đầu tiên về phương diện quy hoạch, hắn phân chia hàng quán theo từng loại, cho phép mọi người kinh doanh bên trong hàng quán để đảm bảo vệ sinh, ngăn nắp. Như vậy, đường phố sẽ sạch sẽ hơn rất nhiều và không hỗn loạn như trước kia nữa.

Thứ hai, hắn quy hoạch những hàng quán cùng loại ở gần nhau, như vậy quy mô sản xuất sẽ có hiệu quả hơn, thu hút được nhiều nhu cầu của dân chúng hơn, việc kinh doanh cũng sẽ tiến triển thuận lợi hơn.

Thứ ba, kinh doanh vỉa hè tốt hơn nên sẽ thu hút nhiều người dân tham gia vào loại hình kinh doanh này, từ đó gia tăng thu nhập.

Hai bên cứ lặp đi lặp lại như vậy, thúc đẩy lẫn nhau.

Cách này của hắn rất hay và chuẩn, giúp những người dân ở tầng đáy xã hội gia tăng thu nhập mà không mất phí phục vụ.

“Cách này hay, đáng để áp dụng!”

Nữ đế cảm động nói.

Cách này của Lâm Bắc Phàm không hề cao siêu, ngược lại vô cùng đơn giản, khiến nữ đế phải hết lời khen ngợi.

Bởi lẽ hiện giờ Đại Võ đang ở trong giai đoạn đi xuống, triều đình không có nhiều ngân sách, các địa phương lại càng không.

Không có ngân sách thì không thể thực thi rất nhiều chính sách và nhiều chuyện khác. Thế nên phải làm cách nào để thúc đẩy kinh tế phát triển bằng một khoản tiền ít nhất, đồng thời gia tăng thu nhập cho dân chúng là vấn đề cấp bách nhất hiện giờ.

Mà cách này của Lâm Bắc Phàm vừa hay giải quyết được vấn đề này. Không cần phải bỏ ra quá nhiều tiền, chỉ cần quan phủ ra mặt, quy hoạch mỗi một con phố, mỗi một hàng quán, để chủ các hàng quán buôn bán theo quy định, việc kinh doanh tự khắc sẽ tốt lên.

Kế hoạch kinh tế vỉa hè do Lâm Bắc Phàm đưa ra được thực hiện xong, vài hôm sau số lượng hàng quán đã tăng lên hơn ba nghìn. Điều này đồng nghĩa với việc đã giải quyết được công ăn việc làm cho hơn ba nghìn người dân, gia đình của họ cũng được lợi.

Như vậy, ít nhất vấn đề của hơn vạn người đã được giải quyết! Hiệu quả vô cùng tuyệt vời!

Hơn nữa cách này còn dễ thực thi vô cùng, hoàn toàn có thể mở rộng. Mỗi một thành thị đều sẽ có mô hình kinh tế vỉa hè này. Mà những người làm kinh tế vỉa hè luôn luôn là dân thường tại các thành phố, bọn họ chính là sức mạnh trung kiên của thành phố.

Nếu mỗi một thành phố đều áp dụng cách này thì ít nhất trăm vạn người sẽ được hưởng lợi!

“Ái khanh có thể nghĩ được cách này, đúng là một người tài giỏi!”

Nữ đế vô cùng bội phục Lâm Bắc Phàm. Hắn nhậm chức chưa được nửa tháng mà đã giải quyết gọn ghẽ cả vấn đề xã hội và tư pháp Đức Thiên Phủ, khiến các quan chẳng ai dám ho he gì.

Hắn đưa ra kế hoạch kinh tế vỉa hè, mở thêm một con đường làm ăn cho dân chúng, kích hoạt thị trường, khiến các con phố trở nên náo nhiệt hơn, hiệu quả vô cùng rõ nét.

Thế nên trong buổi tảo triều, nữ đế không ngừng tuyên dương Lâm Bắc Phàm, đồng thời động viên hắn tiếp tục cố gắng, cái chức phủ doãn sẽ giữ lại cho hắn, bách quan nghe mà ngưỡng mộ vô cùng.

Dưới sự quản lý của Lâm Bắc Phàm, diện mạo của cả kinh thành đã được thay mới, những hành vi ỷ mạnh hiếp yếu cũng bớt đi, thu nhập của dân chúng tăng lên, đường phố sầm uất, công việc làm ăn nhộn nhịp.

Cuộc sống của Lâm Bắc Phàm cũng êm đẹp hơn.

Tuy nhiên, có một người không được sống tốt như thế, người này chính là Quách đầu mục của Lục Phiến Môn.

Lúc uống rượu với Lâm Bắc Phàm, hắn ta hết thở ngắn lại đến thở dài, sau lại ngưỡng mộ bảo: “Lâm đại nhân vừa mới lên phủ thừa được hơn nửa tháng mà đã đạt được những thành tựu to lớn như vậy, đến bệ hạ cũng phải khen ngợi người trước mặt bao quan văn võ trong triều, chúc mừng người nhé! Cuộc sống của người thuận buồm xuôi gió như vậy, tương lai chắc chắn sẽ được ngồi lên chức phủ doãn, quyền chức không kém lục bộ là bao! Bản quan kính người một ly!”

Nói thật thì Quách đầu mục ngưỡng mộ lắm.

Hắn ta không có năng lực chấp chính nên chỉ đành quản lý một đám quân nhân, chức quan cũng chỉ có vậy mà thôi.

Không giống Lâm Bắc Phàm, tuổi còn trẻ mà đã có được vị trí cao chót vót, thậm chí hiện giờ hắn còn đang quản lý hầu như cả kinh thành, năng lực chấp chính vô cùng tài giỏi, tương lai ắt sẽ được trọng dụng, chức quan cũng sẽ tăng cao hơn.

Pủ doãn kinh thành? Lục bộ thượng thư? Chắc chắn không chỉ dừng lại ở những vị trí này!

“Đa tạ Quách đại nhân đã cất nhắc, hạ quan thực không dám nhận!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười và cụng ly với Quách đầu mục. Sau khi uống cạn, hắn lại hỏi: “Quách đại nhân này, trông ngươi có vẻ phiền muộn, có phải ngươi gặp phải chuyện gì phiền phức không?”

Quách đầu mục gật đầu: “Đạo này ta gặp phải một chuyện rất phiền lòng! Ta là một người thô kệch, chỉ biết múa đao giương gươm, thực sự không thể nghĩ được kế sách hay! Hai cái đầu nghĩ chắc chắn sẽ hơn một cái đầu nghĩ, thế nên ta chỉ đành tới tìm Lâm đại nhân, nhờ ngươi tham mưu giúp ta!”

“Xin được nghe tỏ tường!”

Về mặt Lâm Bắc Phàm trở nên nghiêm túc.

Chương 395: Chọn kiểu nào cũng chết

Quách đầu mục thở dài một hơi: “Chốn giang hồ lại không an phận rồi!”

Hóa ra là một thế lực cấp cao có tên Thiên Môn trong giang hồ muốn trấn áp loạn lạc nên đã hô hoán các môn phái lớn tổ chức võ lâm đại hội để bầu ra võ lâm minh chủ, bảo vệ trật tự trong giang hồ.

“Đây có vẻ là một chuyện tốt, song môn chủ của Thiên Môn, tên Lãnh Nhược Thiện là một kẻ có dã tâm rất lớn! Từ khi thành lập Thiên Môn đến nay, hắn ta không ngừng phát triển môn phái của mình! Hơn ba mươi năm nay, Thiên Môn đã trở thành một môn phái siêu cấp với hơn vạn người, số lượng Tiên Thiên lên đến mười vị!”

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm khẽ thay đổi.

Môn phái này lại có đến cả vạn người, đây không phải một con số nhỏ, số người này đủ để tạo thành một đại quân với sức uy hiếp vô cùng lớn.

Hơn nữa, môn phái này còn có hơn mười cường giả Tiên Thiên nên càng đáng sợ hơn.

Hồi đầu khi ở dãy núi Thanh Long, dưới sự chỉ huy của hai mươi Tiên Thiên, hơn mười lăm nghìn võ giả đã đánh bại được đại quân bốn mươi vạn của Võ Tây vương, số người thương vong vượt mức mười vạn người!

Mặc dù thế lực của Thiên Môn không được như vậy, song cũng đủ để tạo thành một đại quân hai mươi vạn người.

“Đã thế đạo này môn chủ của Thiên Môn còn mới đột phá và đã lên đến hàng Tông Sư!”

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm lại thay đổi. Môn chủ là một vị Tông Sư cơ à! Thế thì lại càng uy hiếp hơn rồi!

Phải biết rằng ngày xưa lúc hai vị Tông Sư có mặt tại kinh thành để quyết chiến với nhau đã gây ra ảnh hưởng lớn như thế nào?

Triều đình chỉ đành để mặc bọn họ, chỉ cần bọn họ không làm loạn là được.

Tới nay, trong giới võ lâm lại xuất hiện một vị Tông Sư với dã tâm to lớn. Đây đúng là một vấn đề lớn!

Quách đầu mục cười khò: “Thế nên Lâm đại nhân à, chắc ngươi cũng đoán được lý do tại sao hãn ta lại tổ chức võ lâm đại hội vào lúc này nhỉ?”

“Cái dã tâm Tư Mã Chiêu của hãn ta ai mà chẳng rõ!”

Lâm Bắc Phàm cup mắt nói.

“Đúng vậy!”

Quách đầu mục gật đầu: “Thực lực của hãn ta đã đủ lớn mạnh rồi, nếu như hãn ta trở thành minh chủ võ lâm nữa thì hãn ta sẽ tập hợp thế lực của các môn phái trong võ lâm, chuyện này còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến triều đình ta hơn là ảnh hưởng từ các thân vương!”

“Tại sao không phái binh lính tiêu diệt bọn chúng khi bọn chúng vừa mới ngóc dậy?”

Lâm Bắc Phàm bực bội.

“Bản quan cũng muốn lắm!”

Quách đầu mục thở dài: “Cơ mà bọn chúng quá gian xảo! Ban đầu bọn chúng chia tách nhau, mạnh ai phát triển người nấy. Mỗi một Tiên Thiên sẽ tự phát triển thế lực của mình, mười mấy năm sau cũng không ai phát hiện! Mãi cho đến năm nay thì mới kết hợp lại và gia nhập Thiên Môn của Lãnh Nhược Thiên! Lúc bấy giờ có nói gì thì cũng đã muộn!”

“Ôi!” Lâm Bắc Phàm thở dài thườn thượt.

Quách đầu mục chấp tay hỏi: “Thế nên lão phu mới phải đến tìm Lâm đại nhân! Đó giờ người vẫn luôn trí túc đa mưu, nhìn xa trông rộng, người xem xem liệu có kế sách gì để giải quyết không!”

“Người hỏi đúng người rồi đấy, ta có đây!”

Hai mắt Quách đầu mục lập tức sáng rực, hắn ta vội hỏi: “Mời Lâm đại nhân mau nói, lão phu cảm kích vô cùng!”

“Thực ra cách này rất đơn giản!”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười, đoạn nói: “Chỉ cần chúng ta lấy danh nghĩa triều đình sắc phong trụ trì Thiếu Lâm Tự làm minh chủ võ lâm, thống lĩnh võ lâm là có thể kìm hãm sự phát triển của Thiên Môn!”

Quách đầu mục vỗ đùi, kích động nói: “Đúng nhỉ, sao lão phu lại không nghĩ đến điều này? Ha ha!”

“Thiếu Lâm Tự là môn phái hàng đầu trong võ lâm, rất thích hợp để làm minh chủ! Nhưng mà trong võ lâm không thể có hai minh chủ cùng tồn tại được, như vậy thì bọn họ sẽ phải chiến đấu với nhau, võ lâm đại hội của Thiên Môn sẽ biến thành một trò cười! Về sau nếu Thiên Môn còn muốn phát triển, muốn làm minh chủ thì chắc chắn phải “bước qua xác” của Thiếu Lâm Tự! Chúng ta chỉ cần ngồi xem hổ đấu là được, ha ha!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Là như vậy đó! Mặc dù người trong võ lâm không vừa mắt triều đình chúng ta, song triều đình lại là chính thống, được người người trong thiên hạ ủng hộ! Thế nên sắc phong Thiếu Lâm Tự làm minh chủ là chuyện danh chính ngôn thuận, không ai không phục!”

Tiếp đó, Quách đầu mục lại lo: “Cách này tốt thì tốt thật đấy, nhưng mấy “con lừa” ở Thiếu Lâm Tự cũng gian xảo lắm, nhờ

đâu bọn họ lại thích làm rùa rụt cổ và không muốn trở thành minh chủ võ lâm thì sao?”

Lâm Bắc Phàm tự tin nói: “Không có chuyện đó đâu! Bởi lẽ nếu không muốn thì sẽ xem như bọn họ kháng chỉ, không coi triều đình ta ra gì, như thế thì cuộc sống của bọn họ coi như kết thúc rồi đây!”

“Thiếu Lâm Tự không những là một môn phái võ lâm mà còn thuộc thế lực Phật giáo, có rất nhiều tín đồ trong thiên hạ! Nếu chúng ta bôi nhọ danh tiếng của bọn họ, để các tín đồ trong thiên hạ không còn tin vào họ nữa thì tổn thất sẽ là rất lớn!”

“Bọn họ... chắc chắn sẽ không trả nổi cái giá đó đâu!”

“Nếu bọn họ thông minh thì chắc chắn sẽ không chối từ ý tốt của triều đình ta! Được làm minh chủ võ lâm, mặc dù phải đối mặt với Thiên Môn song bọn họ vẫn có thể quản lý việc tranh đấu trong võ lâm một cách danh chính ngôn thuận! Nếu làm tốt thì danh tiếng của bọn họ lại càng cao hơn!”

“Nếu bọn họ từ chối thì chắc chắn danh tiếng của bọn họ sẽ tụt dốc không phanh, bọn họ sẽ trở thành con chuột bị người người đánh đập, chửi mắng, cuộc sống cũng sẽ khó khăn hơn rất nhiều!”

“Quách đại nhân, nếu là ngươi thì ngươi sẽ chọn thế nào?”

Chương 396: Thánh chỉ

Quách đầu mục cười tíu mắt: “Chắc chắn sẽ chọn làm minh chủ rồi, có cần rằng cũng phải làm!”

Lâm Bắc Phàm cũng cười: “Vậy thì đúng rồi đó! Giả dụ nào bọn họ có ứng nước thì mình vẫn còn Võ Đang mà? Chúng ta cho Thiếu Lâm Tự tan rã, để xem liệu Võ Đang có dám từ chối hay không?”

“Đa tạ Lâm đại nhân đã chỉ điểm, lão phu biết phải làm thế nào rồi!”

Thế là buổi triều sớm ngày hôm sau, Quách đầu mục đã bẩm báo chuyện võ lâm đại hội được tổ chức cho nữ đế nghe...

Nữ đế tức giận nói: “Quách ái khanh, trăm bảo ngươi thống lĩnh Lục Phiến Môn, quản lý giang hồ! Kết quả ngươi lại để Thiên Môn phát triển dưới ngay mí mắt của mình, hiện giờ còn có thể uy hiếp đến triều đình, ngươi đáng tội gì hả?”

Quách đầu mục lập tức cúi đầu: “Bệ hạ bớt giận, đúng thật là vì thần đã thất trách khiến Thiên Môn được đà phát triển, vì thần có tội! Cơ mà vì thần có một cách có thể kìm hãm sự phát triển của Thiên Môn!”

“Nói!” Nữ đế quát.

“Vâng thưa bệ hạ!”

Quách đầu mục lập tức nói lại cách mà Lâm Bắc Phàm đề ra.

Sắc mặt nữ đế dịu hơn, nàng nói: “Đây cũng là một cách hay! Nhưng trăm không tin ngươi sẽ nghĩ ra một cách như vậy! Nếu ngươi có năng lực thì đã không làm chức quan tam phẩm đến tận giờ rồi!”

“Khởi bẩm bệ hạ, cách này là do phủ thừa Đức Thiên Phủ, tể tửu Quốc Tử Giám Lâm Bắc Phàm nói cho vì thần ạ!”

Quách đầu mục đáp.

Nữ đế lạnh lùng cười, đoạn bảo: “Trẫm biết ngay là hấn mà! Chỉ hấn mới nghĩ ra được cái cách âm hiểm như vậy!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt, rốt cuộc là nữ đế đang khen hấn hay mắng hấn vậy?

Nữ đế trầm ngâm trong chốc lát, đoạn bảo: “Cách này không tồi! Mặc dù Thiếu Lâm Tự cũng có dã tâm song dã tâm của họ không đủ để tạo thành uy hiếp cho triều đình, thế nên phong họ làm minh chủ võ lâm, quản lý việc trong giang hồ cũng là thỏa đáng!”

“Thế nhưng bắt buộc phải canh chừng Thiên Môn cho trăm!”

Ánh mắt nữ đế trở nên nghiêm khắc: “Ấy vậy mà bọn chúng dám lén lút phát triển những mười năm, tới giờ mới bị lộ ra. Nói bọn chúng không có dã tâm thì ai mà tin cho được! Quách ái khanh, về sau mà còn xảy ra chuyện như thế này nữa thì trăm sẽ hỏi tội ngươi!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Quách đầu mục thở phào một hơi.

Theo như ý của bệ hạ thì chuyện hấn ta thất trách trước đó coi như êm đẹp.

Hiện giờ chuyện quan trọng nhất là phải canh chừng Thiên Môn, đề phòng bọn chúng lớn mạnh, uy hiếp đến sự thống trị của triều đình.

Nữ đế nghĩ ngợi một hồi rồi nói: “Quách ái khanh, về chuyện Thiên Môn nếu về sau gặp phải vấn đề gì không thể giải quyết thì người cứ đến hỏi Lâm ái khanh, có lẽ hấn sẽ có cách!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Quách đầu mục đáp, khoe miệng hấn ta lộ ra một nụ cười.

Lâm Bắc Phàm cười khỏ: “Bệ hạ, bệ hạ xem trọng thần quá!”

Nữ đế cười híp cả mắt: “Lâm ái khanh, người lại khiêm tốn rồi có phải không? Trẫm tin không cần rời khỏi kinh thành người vẫn có thể trừu đùa Thiên Môn đến chết!”

Lâm Bắc Phàm lại càng thấy hoang mang hơn, nữ đế càng lúc càng xem trọng hấn, về sau hấn sẽ càng khó trộm lười hơn, chẳng phải sao?

Như vậy thì mệt lắm!

Hấn chỉ muốn làm một tham quan nho nhỏ mà thôi, không cần thiết phải sắp xếp nhiều nhiệm vụ cho hấn như vậy!

Quách đầu mục lĩnh chỉ xong thì lập tức tới Thiếu Lâm Tự.

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế viết: Giang hồ hỗn loạn, bách tính lầm than! Thiếu Lâm Tự vốn là môn phái hàng đầu trong võ lâm, nên gánh vác trọng trách! Trẫm phong trụ trì trong Thiếu Lâm Tự trở thành minh chủ võ lâm, thống lĩnh võ lâm, bảo vệ trật tự trong giang hồ! Khâm thủ!”

“Tạ bệ hạ! Bần tăng lĩnh chỉ!”

Zụ trì Thiếu Lâm Tự tiến lên tiếp chỉ.

Quách đầu mục mỉm cười: “Huyền n đại sư, từ nay trở về sau chúng ta chính là người một nhà, phải thân thiết hơn nhé!”

Trụ trì Thiếu Lâm Tự cười khở: “A di đà phật! Quách đầu mục, phải thân thiết là lẽ đương nhiên! Hi vọng khi đối đầu với Thiên Môn, Lục Phiến Môn đừng khoanh tay đứng nhìn là được!”

“Đương nhiên là không rồi, ha ha!”

Quách đầu mục cười vang.

Tiếp đó, hắn ta uống chút trà tại Thiếu Lâm Tự rồi mỉm cười rời đi.

Về mặt trụ trì Thiếu Lâm Tự lập tức trở nên lo âu: “A di đà phật!”

Một lão hòa thượng đứng bên cạnh lấy làm lạ hỏi: “ Sư huynh, tại sao ngươi lại tiếp thánh chỉ? Hành động này của triều đình rõ ràng là đang sai khiến chúng ta để đối phó với Thiên Môn người đông sức mạnh!”

“A di đà phật! Sư đệ, vậy là ngươi không biết rồi!”

Về từ bi tràn đầy trên gương mặt của trụ trì: “Nếu như không tiếp thánh chỉ thì sẽ bị tội kháng chỉ bất kính! Tới khi ấy triều đình sẽ áp dụng mọi loại thủ đoạn lên chúng ta, chúng ta không chịu được đâu!”

“Sư huynh, chúng ta là môn phái hàng đầu trong võ lâm cơ mà, trong chùa có biết bao cao thủ, còn phải sợ triều đình ư?”

Lão hòa thượng vẫn không hiểu.

“A di đà phật! Sư đệ, ngươi suy nghĩ đơn giản quá rồi!”

Trụ trì lại bảo: “Mặc dù Thiếu Lâm Tự ta là một môn phái võ lâm song về bản chất vẫn là cửa nhà Phật, Phật là gốc rễ để chúng ta xây dựng môn phái, Phật số một, võ số hai! Sở dĩ chúng ta lưu truyền được cả ngàn năm là bởi có rất nhiều tín đồ chứ không phải bởi có nhiều cao thủ, do chúng ta thờ Phật, để Phật độ người nên mới được người trong thiên hạ coi trọng, được Phật Tổ bảo vệ!”

Chương 397: Ngươi cần thận đó

Lão hòa thượng kia bèn gật đầu.

“Triều đình là chính thống, một khi chúng ta không tuân theo ý của triều đình thì chắc chắn sẽ bị họ làm khó! Nếu họ dùng thủ đoạn nào đó để hủy hoại danh tiếng của chúng ta, khiến dân chúng không còn thờ Phật nữa thì cửa Phật mà chúng ta dày công xây dựng ngàn năm nay coi như đổ sông đổ bể! Bần tăng làm gì còn mặt mũi mà tới Tây Thiên gặp Phật Tổ?”

“A di đà phật! Hóa ra là như vậy, sư đệ kém hiểu biết rồi!”

Gương mặt lão hòa thượng kia xuất hiện vẻ xấu hổ.

“Cư mà trong cái rủi cũng có cái may! Mặc dù có thêm phiền phức nhưng chúng ta cũng được trở thành minh chủ mà triều đình công nhận, đại diện cho sự chính thống, thuận tiện tiến hành nhiều việc hơn. Nếu chúng ta xử lý tốt chuyện này thì uy danh của Thiếu Lâm Tự sẽ tăng lên rất nhiều! Chỉ là một Thiên Môn cón con thôi mà?”

Gương mặt từ bi của phương trượng trụ trì Thiếu Lâm Tự bỗng trở nên nghiêm túc: “Ở trước mặt Thiếu Lâm Tự chúng ta thì bọn chúng không được làm càn đâu!”

“Sư huynh nói chí phải, a di đà phật!”

“A di đà phật!”

Hai người bọn họ bật cười.

Sau khi trụ trì Thiếu Lâm Tự tiếp nhận thánh chỉ, tin tức hân hoan trở thành minh chủ võ lâm lập tức được triều đình lan truyền rộng rãi, để các nhân sĩ võ lâm khắp thiên hạ được biết.

“Trụ trì Thiếu Lâm Tự được triều đình phong làm minh chủ võ lâm ư?”

“Đâu má! Chuyện này thú vị đấy, môn chủ Thiên Môn còn đang định tổ chức võ lâm đại hội để lựa chọn minh chủ võ lâm kia kìa, họ đã phát cả thiệp mời rồi, rất nhiều người đang trên đường tới tham gia, hiện giờ biết phải làm thế nào?”

“Đã chọn được minh chủ võ lâm rồi, môn chủ Thiên Môn phải làm sao đây?”

“Còn làm sao nữa? Nếu là ngươi thì ngươi tán thành việc môn chủ Thiên Môn làm minh chủ võ lâm hay tán thành trụ trì Thiếu Lâm Tự làm minh chủ võ lâm?”

“Đương nhiên là tán thành trụ trì Thiếu Lâm Tự rồi, người ta đức cao vọng trọng, sau lưng còn là Thiếu Lâm Tự đã lưu truyền cả ngàn năm, trong môn phái có biết bao cao thủ! Môn chủ Thiên Môn trừ thực lực không tồi ra thì những phương diện khác đều không sánh được!”

“Triều đình cao tay đấy, môn chủ Thiên Môn làm trò hề rồi!”

“Dã tâm của hần ta bị chọc thủng! Ha ha ha!”

Người trong giang hồ đều cười không ngừng.

Môn chủ Thiên Môn và võ lâm đại hội mà hần ta tổ chức, tất cả đều biến thành trò cười.

Lúc bấy giờ, tại đình viện phía trong cùng Thiên Môn, một người trung niên mặc hồng bào, sắc mặt lạnh lẽo đập bàn thật mạnh, hần ta phẫn nộ nói: “Lý nào lại như vậy! Triều đình dám trêu đùa bản tọa như vậy ư?”

“Rầm rầm!”

Chiếc bàn đá tan vỡ trong phút chốc, khói bụi bay lên cuộn cuộn! Hần ta chính là Lãnh Nhược Thiện – môn chủ của Thiên Môn.

Mặc dù hần ta ở trong võ lâm song vẫn luôn chí tại thiên hạ! Mới nãy khi biết được tin tức kia, hần ta tức đến mức mặt mày trắng bệch!

Hành động này của triều đình chẳng khác gì cho hần ta một cái bạt tai, không những khiến hần ta mất sạch mặt mũi mà còn phá nát dã tâm của hần ta, khiến hần ta không thể tiếp tục tổ chức võ lâm đại hội và trở thành minh chủ võ lâm.

Không thể trở thành minh chủ võ lâm thì không thể sai khiến đám người trong võ lâm, đồng nghĩa với việc không thể thực hiện dã tâm của hần ta!

Nếu hần ta còn muốn ngồi lên vị trí này thì không thể không đối đầu với Thiếu Lâm Tự.

Thiếu Lâm Tự là môn phái lâu đời với lịch sử cả ngàn năm, sở hữu vô vàn cao thủ, tổn thất khi đấu với bọn họ là thứ hần ta đâu thể chịu nổi!

Chiêu này của triều đình quá thâm độc, một chiêu thôi đã bóp chết hẳn ta!

“Môn chủ, hiện giờ chúng ta còn tiếp tục tổ chức võ lâm đại hội không?”

Một vị cao thủ Tiên Thiên cẩn thận hỏi.

Lãnh Nhược Thiện phần nộ nói: “Giờ tổ chức thì có tác dụng gì nữa? Để người trong thiên hạ xem trò cười à?”

Vị cao thủ Tiên Thiên kia bèn cúi thấp đầu, trông ngoan ngoãn như một cậu học trò vừa bị ăn mắng.

Mặc dù thực lực của hẳn ta xếp vào hàng cao thủ Tiên Thiên song khi đứng trước một Tông Sư như Lãnh Nhược Thiện, trông hẳn ta chẳng khác gì một con kiến.

Lãnh Nhược Thiện chỉ cần một chương thôi đã khiến hẳn ta toi mạng rồi.

“Không thể tổ chức võ lâm đại hội được nữa, chỉ đành tính toán từ từ thôi.”

“Nhưng bản tọa muốn trút cơn giận này đã!”

Lãnh Nhược Thiện quay đầu, lạnh lùng nói: “Cô Lang, người lập tức dẫn theo Hồng Nương Tử, Ma Đồng và một nhóm người nữa tới kinh đô và làm loạn kinh thành cho bản tọa! Phải để triều đình biết rằng bản tọa là người không dễ chọc vào đâu!”

“Vâng thưa môn chủ!”

Vị cao thủ kia bèn lui xuống và lập tức triệu tập người tới kinh thành. Rất nhanh sau đó, chuyện này được người của Lục Phiến Môn phát giác ra.

Quách đầu mục của Lục Phiến Môn bèn tới tìm Lâm Bắc Phàm, trông sắc mặt hẳn ta nặng nề vô cùng: “Võ lâm đại hội đã được hủy bỏ, nhưng nghe đâu môn chủ Thiên Môn vô cùng tức giận nên đã cho một đám cường giả tiến về phía bắc, mục tiêu có thể là kinh thành! Người phải cẩn thận đấy, có cần ta phái người tới bảo vệ người không?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Ta tự bảo vệ mình được, không cần đâu.”

“Nếu cần cao thủ thì cứ nói với lão phu!”

Quách đầu mục lại vội vàng rời đi, hẳn ta phải trở về để điều động người ngựa, chuẩn bị ứng phó với đám cao thủ Thiên Môn sắp tới.

Chương 398: Tự tìm đường chết

Lâm Bắc Phàm vẫn lên triều mỗi ngày, sau đó lại về lượn một vòng quanh Quốc Tử Giám, lượn xong lại đến Đức Thiên Phủ, nếu không có chuyện gì thì sẽ về nhà.

Nếu không phải trên người hắn còn mặc quan phục thì ai không biết còn tưởng hắn là một công tử nhàn hạ. Mà lúc này, các cường giả Thiên Môn đã tới kinh thành.

Lúc bấy giờ đang có một nhà ba người đi trên đường phố, trông vô cùng lạc loài. Trong đó, người nam trông cực kì hung tợn, người nữ thì mặc hồng y, điệu bộ duyên dáng, còn đứa trẻ thì cột hai bím tóc và đang ăn kẹo hồ lô, song đôi mắt nó lại lóe lên tia ranh ma.

“Mới một năm không tới kinh thành mà nơi này đã thay đổi nhiều thật đấy, náo nhiệt hơn một năm trước nhiều!”

Người nữ cảm thán.

“Nghe đâu là phủ thừa vừa mới nhậm chức thực thi kế hoạch kinh tế vừa hề, nên kinh thành mới nhộn nhịp như vậy, rất nhiều người đều có công ăn việc làm!”

Người nam nói.

“Xem ra vị quan mới này cũng có chút bản lĩnh!”

“Đâu chỉ là có bản lĩnh!”

Người nam lạnh lùng cười: “Người đó tên là Lâm Bắc Phàm, nghe phong thanh nửa năm trước hắn mới thi đỗ trạng nguyên, đã thế còn đỗ cả tam nguyên.”

“Sau khi vào làm quan triều đình thì cứ như “một bước lên mây”! Chỉ trong vòng hơn nửa năm hắn đã có nhiều lần thăng chức, hiện giờ đã được làm quan hàng tam phẩm của triều đình, kiêm chức tế tửu Quốc Tử Giám và phủ thừa Đức Thiên Phủ, nữ đế tin tưởng hắn lắm!”

“Hóa ra là vậy, Cô Lang, Hồng Nương Tử, chúng ta ra tay từ hẩn đi?”

Đứa trẻ mặt mày u ám kia bỗng mỉm cười, giọng cười của nó vô cùng khó nghe: “Minh chủ bảo chúng ta tới làm loạn kinh thành, cứ giết phủ thừa kinh thành cho nó gọn lẹ, chẳng phải sao?”

“Ma Đồng, ý này của ngươi được đấy, nhưng nghe đâu trong phủ hẩn có cường giả Tông Sư, là một lão tăng...”

Người nam hơi do dự.

“Hẩn có tài có đức gì mà lại được cả Tông Sư bảo vệ?”

Người nữ đỏ mặt: “Có điều để đề phòng vạn nhất, chúng ta có thể lên giết hẩn ở bên ngoài! Dù lão tăng kia có mạnh đến cỡ nào cũng không thể tới được!”

“Ngươi nói phải! Cứ giết hẩn trước rồi chúng ta sẽ xông vào Đức Thiên Phủ, giết sướng tay luôn!”

Ba người nhanh chóng hạ quyết tâm, lấy Lâm Bắc Phàm làm mục tiêu đầu tiên.

Sau đó bọn họ sẽ giết quan trong Đức Thiên Phủ, đảm bảo sẽ khiến kinh thành náo loạn.

Phát hiện cuộc sống của Lâm Bắc Phàm rất có quy luật, sớm lên triều, xong lại về Quốc Tử Giám, không có chuyện gì thì tới Đức Thiên Phủ xử lý công vụ, sau đó thì về nhà.

Cả quãng đường chỉ có hai người trẻ tuổi một nam một nữ bảo vệ.

Còn về lão hòa thượng mà bọn họ lo lắng thì không hề ở trong Lâm phủ.

Cơ hội để bọn họ ra tay quá nhiều, ba người thấy vậy bèn vui như mở cờ trong bụng!

Cùng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm ôm bụng, tỏ vẻ đau đớn và nói: “Bụng ta không được ổn cho lắm, chắc là ăn phải thứ gì rồi, ta tới nhà xí đã, các ngươi cứ đợi ở đây nhé.”

Quách Thiếu Soái đáp: “Công tử, để ta đi với ngươi!”

“Không cần đâu! Nhìn ngươi ta không đi được!”

Quách Thiếu Soái: “...”

“Đi đây!”

Lâm Bắc Phàm bèn nhảy xuống xe ngựa và chạy tới nhà xí của một quán rượu.

Ba người đang đi theo bèn hớn hờ, cơ hội tới rồi!

Bọn họ lập tức theo sát Lâm Bắc Phàm tới nhà xí. Bên trong nhà xí chật hẹp có tận bốn người.

Lâm Bắc Phàm run rẩy: “Các người là ai, các người muốn làm gì?”

Ba người Thiên Môn bèn bật cười khằng khặc: “Chúng ta muốn giết người!”

Lâm Bắc Phàm lại run rẩy: “Chúng ta không quen biết, không thù không oán, tại sao các người lại muốn giết ta?”

“Hừ! Làm gì có nhiều “tại sao”, ông đây không vừa mắt người nên giết người đấy, làm sao?”

Cô Lang hừ một tiếng rồi nói, sau đó thì chuẩn bị ra tay.

Lúc này, Ma Đồng là người thấp nhất cũng bật cười đầy mỉa mai: “Khoan đã! Cứ giết luôn thì chán lắm, để ông đây chơi đùa hấn cái đã! Phũ thừa đại nhân thân mến, ông đây cho người một cơ hội! Trước khi chết, người có muốn nói gì không?”

“Ta có một tâm nguyện vẫn chưa hoàn thành, hi vọng các người giúp ta thực hiện!”

Lâm Bắc Phàm nói, trông hấn đáng thương vô cùng.

“Người nói ra xem nào, nếu giúp được thì chắc chắn ta sẽ giúp!”

Ma Đồng đang rất có hứng chơi.

“Ta muốn ăn dưa hấu!”

Lâm Bắc Phàm nói, ánh mắt hấn ngập tràn vẻ mong chờ.

Cô Lang chau mày: “Mùa hè đã qua rồi, làm gì còn dưa hấu mà ăn?”

“Không sao, có thể đợi!”

Lâm Bắc Phàm nói.

Ba người Thiên Môn quát: “Con mẹ ngươi, ngươi đang đùa cợt bọn ta đúng không, giết quách đi cho xong chuyện!”

Nói đoạn, bọn họ bèn động thủ.

Thế nhưng giây tiếp theo, bọn họ phát hiện mình không thể cử động được nữa, cả người bọn họ đều bị khóa chặt lại!

Đến chân khí cũng không thể vận chuyển thuận lợi, trì trệ nghiêm trọng!

Tình cảnh này vô cùng quen thuộc với bọn họ, bọn họ đã từng thấy trên người môn chủ.

“Tông... Sư!”

Bọn họ nhìn thanh niên trước mắt, vẻ mặt kinh ngạc không thôi. Thực sự thì bọn họ không thể ngờ tới!

Người mà bọn họ muốn giết lại là một Tông Sư!

Hơn nữa coi bộ hắn còn là một Tông Sư mạnh hơn môn chủ của bọn họ rất nhiều!

Môn chủ của bọn họ có thể vận khí không chế xung quanh, song cũng chỉ ảnh hưởng đến việc vận chuyển chân khí của bọn họ, khiến thực lực giảm xuống ba đến bốn phần, còn muốn hoạt động thì vẫn được.

Thế nhưng người trước mắt này lại có thể khiến bọn họ không thể động đậy!

Chẳng lẽ hắn đã đạt đến cảnh giới Đại Tông Sư như trong truyền thuyết? Bọn họ càng nghĩ càng thấy kinh hãi!

Bọn họ tự đi tìm đường chết, đi ám sát Đại Tông Sư!

Chương 399: Một người lại một người

Lâm Bắc Phàm đứng thẳng người, lắc đầu nguầy nguậy: “Ta bảo các ngươi chứ, chắc các ngươi là Cô Lang, Hồng Nương Tử và Ma Đồng của Thiên Môn chứ gì! Xa xôi ngàn dặm tới tìm đường chết, ta cũng chẳng biết phải nói các ngươi thế nào nữa!”

Trong lòng ba người Thiên Môn chua xót, nếu biết ngươi là Tông Sư ngay từ đầu thì ai dám tới? Bọn họ thấy mình ngu

xuân cực kì!

Có thể giết nhiều người như vậy mà cứ phải chọn người khó nhất! Có phải bọn họ tạo nghiệt nhiều quá nên ông trời mới đùa giỡn không thôi với bọn họ?

Lâm Bắc Phàm hí mắt cười, nói: “Sau đây chúng ta sẽ chơi một trò chơi, ta hỏi các người trả lời! Hi vọng các người phối hợp.”

“Hừ! Chúng ta trả lời rồi người có tha cho chúng ta không? Đừng có nằm mơ nữa!”

Cô Lang cười khẩy: “Roi vào tay một người như người, lão phu nhận thua, ra tay đi!”

Lâm Bắc Phàm giơ tay ấn lên đầu hắc ta.

Tiếp đó, có một ngọn lửa đang cháy rực xuất hiện trên tay hắc và nhanh chóng thiêu Cô Lang thành tro bụi, sau đó tro bụi rơi hết vào hố xí.

Hai người bên cạnh nhìn mà ngây ngốc: “Yêu pháp gì thế này?”

Lâm Bắc Phàm cúi đầu nhìn Ma Đồng chỉ cao đến eo hắc, sắc mặt lạnh lùng.

Ma Đồng thấy lòng mình rét lạnh, hắc ta nói một cách cứng ngắc: “Muốn chém muốn giết thì cứ việc, ta mà nhả mảy dù chỉ một chút thì không phải là nam nhân!”

Lâm Bắc Phàm giơ tay ấn lên đầu hắc ta.

Tiếp đó, có một luồng khí lạnh xuất hiện từ tay hắc. Dưới luồng khí lạnh này, Ma Đồng biến thành tảng băng.

Sau đó, Lâm Bắc Phàm gõ nhẹ một cái, băng bèn biến thành nước và chảy vào hố xí.

Hồng Nương Tử cảm giác toàn thân nàng rét run.

Lúc này là lửa, giờ lại là băng, rốt cuộc người này là yêu quái phương nào? Quá đáng sợ!

Lâm Bắc Phàm nhìn về phía người cuối cùng.

Hồng Nương Tử run rẩy nói: “Đại tiên tha mạng, người hỏi đi ta sẽ nói hết!”

Cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng mỉm cười: “Vậy là đúng rồi!”

Một lát sau, hắn đưa Hồng Nương Tư mặt mày như đã chết ra ngoài.

“Công tử, sao ngươi đi lâu vậy? Nếu không phải trông thấy ngươi đi ra thì ta còn định vào nhà xí tìm ngươi đó!” Quách Thiếu Soái nói.

“Không có gì, ta trông thấy ba con sâu ngu ngốc nên tiện tay đập chết, tốn chút xíu thời gian ấy mà!”

Lâm Bắc Phàm nhảy lên xe ngựa: “Chúng ta tiếp tục lên đường thôi!”

Tới buổi tối tĩnh lặng.

Thân ảnh Lâm Bắc Phàm ra khỏi kinh thành, tới một đình viện hoang phế.

Bên trong có mười mấy người đang đợi bọn Cô Lang ra lệnh. Song đáng tiếc thay, thủ lĩnh của bọn họ đã phải đi gặp Diêm Vương.

Lâm Bắc Phàm nhìn đám người kia bằng ánh mắt bình tĩnh: “Đám tới địa bàn của ta để gây sự, không biết sống chết là gì hả!”

Hắn phát tay một cái, kiếm khí bèn bay ra!

Tất cả người trong đình viện đều toi mạng!

Sau đó, Lâm Bắc Phàm cho nơi này một mối lửa rồi rời đi. Người mà Thiên Môn phái đến cứ thế chết đi trong im lặng!

Còn Lâm Bắc Phàm thì vẫn như ngày thường, sáng lên triều, sau đó về Quốc Tử Giám và phủ nha xử lý công vụ, không có chuyện gì thì lại về nhà nghỉ ngơi, cuộc sống bình dị mà đầy đủ.

Người của Lục Phiến Môn phải điều động một lượng lớn người và ngựa để giải quyết chuyện bọn Thiên Môn tới kinh thành náo loạn, ngày đêm tuần tra.

Kết quả bọn họ có tìm thế nào cũng không tìm được, sâu đến mức bạc cả tóc. Lâm Bắc Phàm trông mà thầm vui vẻ.

Một người khác cũng phải phát sầu là Lãnh Nhược Thiện, môn chủ Thiên Môn.

Theo quy định thì đáng ra mỗi ngày người của hắc ta phải báo cáo tin tức về.

Thế nhưng đã ba ngày liên tiếp hắc ta chẳng nhận được thông tin nào cả.

Đã thế bên kinh thành cũng chẳng thấy xảy ra chuyện gì, yên bình vô cùng. Điều này khiến hắc ta có một dự cảm không lành.

Phải biết rằng lần này hắc ta toàn cử những người tài giỏi, ba người Tiên Thiên dẫn theo mười mấy cường giả Hậu Thiên.

Với sức mạnh như vậy, dù có là đội quân vạn người thì cũng có thể bị tiêu diệt. Dầu có gặp nguy hiểm thì ba người Tiên Thiên vẫn có thể trốn thoát được hai người.

Song đến giờ hắc ta không thấy có động tĩnh gì cả, e là lành ít dữ nhiều! Lãnh Nhược Thiện bèn gọi một người tới.

“Phá Quân, mấy người Cô Lang tới kinh thành đã ba ngày nay không thấy tin tức gì rồi, bản tọa sợ là có chuyện chẳng lành! Người lên tới kinh thành tìm hiểu tình hình xem sao đi!”

“Vâng thưa môn chủ!”

Phá Quân đáp.

“Nhất định phải cẩn thận, làm việc âm thầm thôi đừng có giống trống khua chiêng, hiểu chưa?”

Lãnh Nhược Thiện dặn dò.

“Vâng thưa môn chủ!” Phá Quân đáp rồi lui xuống.

Sau đó lại có một người âm thầm tới kinh thành điều tra.

Dựa theo thư tín của mình, rất nhanh sau đó hắc ta đã tìm được đình viện hoang phế kia.

Trông thấy đình viện hoang tàn đổ nát, ngôi gạch bị thiêu rụi, sắc mặt Phá Quân sầm lại: “Xem ra đúng là lành ít dữ nhiều rồi! Hi vọng mấy người Cô Lang không sao, bằng không Thiên Môn ta sẽ tổn thất lớn mất!”

Hắn ta đoán kẻ phía sau chuyện này có thể là người của triều đình.

Bởi lẽ tại kinh thành chỉ có triều đình là có thực lực. Thế là hắn ta lại lên vào kinh thành.

Trông thấy kinh thành ngựa xe như nước, hắn ta thầm nhủ: “Trong thư Cô Lang có nói hắn ta chuẩn bị đi giết phủ thừa kinh thành trước sau đó sẽ giết người trong Đức Thiên Phủ, làm vậy để náo loạn kinh thành! E là lúc hành động xảy ra gì đó rồi! Hay là bắt phủ thừa tới hỏi, biết đâu lại biết được gì đó!”

Hắn ta rất cẩn thận bám theo Lâm Bắc Phàm.

Mãi đến lúc Lâm Bắc Phàm và những người khác đi uống rượu, một mình hắn vào nhà xí thì hắn ta mới xuất hiện.

Chương 400: Bị giết như này nè

Phá Quân ta kẻ đao bên cổ Lâm Bắc Phàm, nghiêm giọng hỏi: “Người có biết Cô Lang, Hồng Nương Tử và Ma Đồng đang ở đâu không?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu một cách bình tĩnh: “Ta biết!”

Phá Quân hí hửng: “Mau nói cho lão phu bọn họ thế nào rồi?”

Lâm Bắc Phàm đáp: “Chết rồi!”

Mặc dù Phá Quân đã có dự cảm này từ lâu song hắn ta vẫn không thể chấp nhận được: “Bị ai giết chết?”

Lâm Bắc Phàm chỉ vào chính mình: “Ta!”

Phá Quân sững sờ: “Người?”

“Đúng vậy, chính là ta!”

Lâm Bắc Phàm cười híp mắt, đoạn giơ tay ra: “Người xem, ta giết họ như thế này nè!”

Một lát sau, Lâm Bắc Phàm ra khỏi nhà xí, còn bên trong nhà xí có thêm một vũng nước lạnh.

Hắn trở về phòng bao, Quách đầu mục của Lục Phiến Môn vẫn đang mượn rượu giải sầu: “Lâm đại nhân, người nói xem

bản quan đã lật tung cả kinh thành lên chỉ vì muốn tra xét, ấy vậy mà vẫn chẳng tìm được kẻ nào là sao?”

“Chắc là bọn chúng trốn trong nhà xí!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười và ngồi xuống: “Đừng nhắc đến mấy chuyện phiền lòng nữa, chúng ta uống rượu!”

“Đúng đúng, uống rượu thôi!”

Ở một bên khác, đã liên tiếp ba ngày mà môn chủ Thiên Môn vẫn chưa nhận được tin tức từ Phá Quân.

Trong lòng hắn ta dấy lên một dự cảm chẳng lành: “Chẳng lẽ Phá Quân xảy ra chuyện rồi? Một người cẩn thận như hắn ta, lại có sức mạnh thì sao có thể gặp chuyện?”

Không điều tra cho ra ngô ra khoai thì lòng hắn ta sẽ thấp thỏm không yên, thế là hắn ta lại gọi một người nữa tới.

“Sát Tinh, Cô Lang, Ma Đồng, Hồng Nương Tử và cả Phá Quân đều vô âm bất tín ở kinh thành, người giúp ta đi điều tra chuyện này! Tại kinh thành có rất nhiều cao thủ, người nhớ phải hành sự cẩn thận, đừng có để bị lộ, biết chưa?”

“Vâng thưa môn chủ!”

Sát Tinh nhận lệnh tới kinh thành.

Dựa theo thư tín trước đó, hắn điều tra được cái đình viện hoang tàn kia, phát hiện nó đã bị thiêu hủy, hắn ta bỗng thấy lòng mình nặng nề.

Theo thư thì bọn họ chuẩn bị đi giết phủ thừa và các quan viên trong phủ nha.

“Chắc là sự việc bị bại lộ nên mới bị cao thủ của triều đình bao vây, lành ít dữ nhiều! Mình có thể trà trộn tới bắt phủ thừa để hỏi, có lẽ hắn sẽ biết được gì đó!”

Thế là một buổi tối, hai người lại gặp nhau bên trong nhà xí.

Lâm Bắc Phàm nhìn người trước mắt, hắn bắt lực vô cùng: “Ta nói chứ các ngươi hết người này đến người khác... đi tìm đường chết mà hăng hái thế? Muốn chết thì cũng đổi sang nơi nào phong thủy tốt chút đi, đừng có chọn nhà xí nữa, người không thấy ghê nhưng ta thì có!”

Sát Tinh sững sờ: “Người nói thế là có ý gì?”

“Ý ta là thế này!”

Lâm Bắc Phàm vươn tay ấn lên đầu Sát Tinh. Một lát sau, Sát Tinh bèn bị nước cuốn đi.

“Đúng là xúi quẩy!”

Lâm Bắc Phàm bực mình rời đi.

Lại ba ngày trôi qua và môn chủ Thiên Môn không nhận được thông tin gì từ Sát Tinh. Trong lòng hắn ta vỡ lẽ, Sát Tinh xảy ra chuyện rồi!

Trái tim hắn ta đau đến mức rỉ máu!

Phải biết rằng tới nay đã có năm vị Tiên Thiên mất tích!

Cao thủ Tiên Thiên không phải thứ muốn có là có!

Muốn bồi dưỡng được một vị cao thủ Tiên Thiên, ngoại trừ bản thân người đó có thiên phú ra thì cần tiêu tốn rất nhiều tài nguyên.

Hắn ta đã bỏ ra hơn ba mươi năm mới bồi dưỡng được mười vị Tiên Thiên!

Ấy vậy mà chưa đến một tháng đã mất mất năm người! Đây đúng là một tổn thất vô cùng lớn!

Hiện giờ hắn ta không dám phái cao thủ Tiên Thiên tới kinh thành nữa, chỉ sợ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

“Triều đình, chuyện này ta sẽ ghi nhớ chờ ngày báo thù!”

Môn chủ Thiên Môn tạm thời nhún nhường, song Lâm Bắc Phàm lại không vui.

Hắn đâu có trêu chọc Thiên Môn, ấy vậy mà Thiên Môn cứ năm lần bảy lượt phái người tới làm loạn kinh thành, mà lần nào cũng ra tay với hắn, tưởng hắn dễ bắt nạt lắm à?

Nếu không phải hắn sở hữu võ công tuyệt thế thì đã đi gặp Diêm Vương từ lâu rồi! Tông Sư không thể bị sỉ nhục như vậy, hắn nhất định phải báo thù!

Song tiếc rằng hiện giờ hắn đang làm phủ thừa trong kinh thành, kiêm tể tử Quốc Tử Giám, là trọng thần trong triều

đình nên không thể rời khỏi kinh thành và tiêu diệt sào huyệt của đối phương, hắn chỉ đành nghĩ cách khác mà thôi.

Hôm ấy, Lâm Bắc Phàm mời Quách đầu mục của Lục Phiến Môn về nhà mình.

Trông thấy vẻ u sầu của Quách đầu mục, hắn cười: “Vẫn đang đau đầu chuyện Thiên Môn sao?”

“Đương nhiên rồi, bọn chúng còn chưa bị tiêu diệt thêm một ngày thì lão phu mất ăn mất ngủ thêm một ngày!”

Quách đầu mục cười khổ: “Nhất là gần đây có điều tra được chuyện Cô Lang, Hồng Nương Tử, Ma Đồng cùng hai vị Tiên Thiên khác đã mất tích, không biết hành tung ra sao, hay là đang mưu đồ chuyện gì! Hôm nay vẫn chưa tra ra, lão phu không thể buông lỏng cảnh giác!”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười, không biết bọn họ đã bị xối đi đâu rồi, người mãi mãi không điều tra ra đâu.

“Bản quan có một cách có thể đả thương Thiên Môn nghiêm trọng, giúp Quách đại nhân giải sầu, người có muốn biết không?”

Lâm Bắc Phàm nói bằng giọng điệu mê hoặc vô cùng.

Hai mắt Quách đại nhân sáng rực, hắn ta vội bảo: “Lâm đại nhân, người có cách thật à? Mau nói đi!”

Chương 401: Không thể cưỡng lại được

“Cách này đơn giản lắm!”

Lâm Bắc Phàm cười híp mắt rồi lôi ra một cuốn bí tịch, đoạn bảo: “Chỉ cần người đưa được cuốn bí tịch này tới tay môn chủ Thiên Môn thì ngày Thiên Môn trở thành tro bụi không còn xa nữa!”

“Đây là bí tịch gì thế, sao người lại có được?”

“Đây là bí tịch ta vô tình có được, người cứ mở ra mà xem.”

Quách đầu mục hưng phấn nhận lấy cuốn bí tịch: “Tịch Tà Kiếm Phổ? Có loại kiếm phổ này ư, sao bản quan chưa từng nghe nói đến nhỉ?”

Hắn ta không thể chờ được nữa mà lật tới trang đầu tiên – muốn luyện công pháp này bắt buộc phải tự thiên!

“Đậu má!”

Quách đầu mục sững sờ, đây là công pháp tà môn gì vậy?

Tại sao khi tu luyện phải... Hắn ta bỗng thấy đống quần mình lạnh toát!

Quách đầu mục ngẩng đầu, nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt khó hiểu.

Lâm Bắc Phàm cười híp mắt nói: “Quách đại nhân, cứ đọc tiếp đi.”

Quách đầu mục ôm theo đầu hỏi chằm to đùng và đọc một cách nghiêm túc. Kết quả càng đọc càng thấy bất ngờ!

Cách tu luyện công pháp này khác xa so với công pháp bình thường, nghịch hành kinh mạch, song thời gian tu luyện lại rất nhanh!

Người có võ công chỉ cần luyện theo những gì bí tịch nói, chưa đến ba ngày là có thể trở thành cao thủ Cửu phẩm.

Chưa tới một tháng sẽ lên hàng Bát phẩm, ba tháng là Thất phẩm. Tốc độ nhanh kinh người!

Phải biết rằng bình thường những người học võ phải mất rất nhiều thời gian tu luyện mới có thể trở thành võ giả Cửu phẩm.

Nếu như kiên trì thì sau khoảng bảy, tám năm sau sẽ có cơ hội trở thành cao thủ Bát phẩm.

Cứ thế mười mấy, hai mươi năm sau là thành cao thủ Thất phẩm, đạt đến cảnh giới Hậu Thiên.

Thế nhưng công pháp này lại có thời gian tu luyện quá nhanh!

Dù có là kì tài luyện võ, nếu không gặp được gì bất ngờ thì cũng không thể sở hữu tốc độ như vậy được! Quách đầu mục đọc mà không khỏi muốn phát đao lên!

Sau khi đọc xong, hắn ta suy nghĩ trong chốc lát rồi chau mày nói: “Lâm đại nhân, người cho môn chủ Thiên Môn công pháp

này há chẳng phải giúp Thiên Môn gia tăng sức mạnh sao? Tại sao ngươi...”

Lâm Bắc Phàm nhấp một ngụm trà rồi bảo: “Quách đại nhân, ngươi tưởng thiên hạ lại có chuyện tốt như vậy sao, ba ngày Cửu phẩm, một tháng Bát phẩm, ba tháng Thất phẩm ư?”

Quách đầu mục sững sờ: “Lâm đại nhân, xin được nghe tỏ tường!”

“Quách đại nhân, chắc ngươi cũng nhận ra đây là một công pháp tà môn! Người thường luyện võ phải bắt đầu bằng đứng tấn, bổ khí huyết, luyện gân cốt, rèn luyện thân thể rồi mới ngồi thiền luyện khí, khổ luyện chiêu thức và công pháp!”

“Có thể nói mỗi một bước là một trắc trở, không được lơ là một bước nào! Trong khi đó còn phải bổ sung thuốc thang, bằng không khi luyện sẽ bị thương!”

“Luyện võ có thể gặp được điều bất ngờ, nhưng tuyệt đối không thể nhanh chóng!”

Quách đầu mục gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Giống như trước kia khi mà hắn ta luyện từng bước một vậy.

Hơn bốn mươi năm trôi qua, trừ một vài tình huống đặc thù ra thì hắn ta chưa từng lười biếng, thế nên giờ mới có thực lực như vậy.

Luyện võ khổ hơn đọc sách rất nhiều!

Lúc thời tiết khắc nghiệt, ngươi có thể ở trong nhà đọc sách.

Song những người luyện võ thì bắt buộc phải luyện vào những lúc thời tiết khắc nghiệt, phải đối đầu với tự nhiên mới có được thực lực.

Luyện võ tốn kém hơn đọc sách rất nhiều!

Đọc sách chủ yếu phải bỏ tiền để mua sách, nộp học phí, người thường căn răng cũng làm được.

Song luyện võ ngày nào cũng phải bồi bổ cơ thể, đây không phải chuyện mà người nào cũng làm được.

Còn phải mua thuốc tẩm bổ cho cơ thể, phương diện này yêu cầu kẻ luyện võ phải bỏ ra một cái giá rất lớn. Nếu báỉ sư học

nghe còn phải giao thêm học phí.

Hơn nữa luyện võ cần có thiên phú, mà những người như vậy thì không hề nhiều.

Song đọc sách chỉ cần đầu óc bình thường, muốn học muốn đọc là có thể.

“Thế nên thực chất công pháp này được tu luyện bằng cả sinh mệnh! Tu luyện càng nhanh thì chết càng nhanh, người luyện đến Cửu phẩm thì sẽ giảm mười năm tuổi thọ! Luyện đến Bát phẩm sẽ giảm ba mươi năm, nếu luyện đến Thất phẩm...”

Lâm Bắc Phàm cười ha ha: “Là có thể không sống được quá một năm nữa đâu!”

Quách đầu mục: “Đậu má!”

“Nếu người có thiên phú xuất chúng thì luyện đến nửa Tiên Thiên là sống chưa quá nửa tháng!”

Quách đầu mục: “Đậu má!”

“Còn Tiên Thiên thì sao?”

Lâm Bắc Phàm xua tay: “Hắn ta không bao giờ có cái cơ hội này đâu! Khoảnh khắc trở thành Tiên Thiên cũng là lúc hắn ta từ giã cõi đời này!”

Quách đầu mục kinh ngạc không thôi.

Hai tay nâng cuốn bí tịch của hắn ta run rẩy, đúng là một công pháp tà môn mà!

Người khác luyện võ để trở nên mạnh mẽ hơn, để được sống lâu hơn! Còn công pháp này thì ngược lại!

Luyện càng nhanh thì chết càng nhanh! Quá đáng sợ!

“Thế nên chỉ cần giao công pháp này cho môn chủ Thiên Môn, vì để mở rộng thực lực của Thiên Môn, hắn ta sẽ truyền nó cho môn hạ, để mọi người cùng tu luyện! Tới khi ấy không cần chúng ta ra tay, bọn họ cũng tự lui bại!”

Lâm Bắc Phàm ưỡn ngực nói.

“Nhưng mà chuyện này có thể thành công sao? Người ta là Tông Sư đấy, chẳng lẽ hắn ta lại không nhận ra?”

Quách đầu mục hỏi.

Lâm Bắc Phàm lại cười: “Dù hắn ta có nhận ra thì cũng không thắng nổi sự mê hoặc đâu! Một người có dã tâm như hắn ta có thể vì sự nghiệp của mình mà hi sinh cả bản thân, đây là chuyện rất bình thường còn gì?”

“Lâm đại nhân nói chí phải!”

Quách đầu mục gật đầu.

Chương 402: Món quà từ trên trời rơi xuống

“Sau khi lấy được quyền bí tịch này, chắc chắn hắn ta sẽ vừa cho thuộc hạ của mình tu luyện, vừa tìm cách để tối ưu hóa công pháp này! Thế nhưng tu luyện là việc cần nghiên cứu, có được sẽ có mất! Người muốn người khác tu luyện nhanh trừ việc hao tổn lượng lớn tài nguyên ra thì chỉ còn cách đầu tư cả tính mạng! Người thấy hắn ta sẽ chọn như thế nào?”

“Chắc chắn sẽ chọn hi sinh người khác để thành toàn cho mình!”

Quách đầu mục nói như đinh đóng cột. Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa gật đầu: “Đúng vậy!”

“Hơn nữa khi giao cuốn bí tịch này cho môn chủ Thiên Môn còn có một lợi ích nữa!”

Lâm Bắc Phàm nói một cách thần bí.

“Lợi ích gì?”

Quách đầu mục hỏi.

“Sau khi tu luyện kiếm phổ, tâm tính của hắn ta sẽ thay đổi và trở nên tàn khốc hơn! Tới khi ấy chúng ta có thể dẫn hắn ta vào con đường lệch lạc, khiến anh hùng võ lâm cùng xử tội hắn ta!”

“Mặc dù cái đám anh hùng võ lâm kia cũng ranh ma lắm nhưng có thể hủy diệt Thiên Môn, nhân cơ hội làm yếu đi thực lực giang hồ, một mũi tên trúng hai đích, bọn họ lại chẳng thích quá?”

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười đắc ý.

“Tuyệt! Cách này tuyệt!”

Quách đầu mục kích động vỗ đùi: “Thiên Môn mà bị hủy diệt thì thế lực trong giang hồ sẽ yếu đi, cứ vậy thì võ lâm sẽ dễ quản lý hơn, không sợ bọn họ làm loạn nữa! Ha ha!”

“Cơ mà nhớ đầu kiếm phổ bị truyền ra ngoài, những người khác cũng luyện theo thì sẽ thành rắc rối lớn...”

“Không cần lo lắng, ngươi xem cái này đi!”

Lâm Bắc Phàm lại lôi một cuốn bí tịch ra.

Quách đầu mục nhận lấy: “Cách phá giải Tịch Tà Kiếm Phổ!”

“Công pháp này chuyên dùng để đối phó với Tịch Tà Kiếm Phổ!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Chỉ cần cho người trong quan phủ học cách này thì dù có là cao thủ Bát phẩm cũng có thể chiến thắng cao thủ Thất phẩm tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ! Bọn họ không luyện thì thôi, chứ luyện rồi thì trừ giảm tuổi thọ ra còn có thể bị triều đình ta khắc chế đến chết, ha ha!”

“Hay cho một cách phá giải! Bản quan thích vô cùng! Ha Ha!”

Quách đầu mục cũng bật cười một cách đắc ý.

Sự buồn bực mấy hôm nay đã bay biến hết cả! Hắn ta cười vô cùng sảng khoái.

Quách đầu mục lại nhìn Lâm Bắc Phàm, ánh mắt lập tức trở nên khác biệt!

Lâm Bắc Phàm lấy làm lạ, hắn sờ mặt mình: “Quách đại nhân, ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Mặt ta nở hoa à?”

Quách đầu mục nghiêm túc nói: “Lâm đại nhân, bản quan bỗng nhận ra bệ hạ nói một câu rất đúng!”

“Câu gì?”

Lâm Bắc Phàm không hiểu.

Quách đầu mục chỉ vào mũi hắn và máng đũa: “Chỉ có ngươi mới nghĩ ra được cách âm hiểm như vậy! Ha ha!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Sau khi trở về từ nhà Lâm Bắc Phàm, Quách đầu mục lập tức bắt tay vào làm việc.

Muốn đưa Tịch Tà Kiếm Phổ tới tay môn chủ Thiên Môn là một chuyện chẳng hề khó khăn đối với hắn ta.

Nhiều năm nay hắn ta đã sắp xếp gián điệp bên trong Thiên Môn rồi.

Hắn ta chỉ cần dựng lên mấy chuyện giết người cướp hàng rồi để cuốn bí tịch rơi vào tay gián điệp một cách thuận lợi, hợp tình hợp lý. Thông qua gián điệp là có thể đưa cuốn bí tịch tới tay môn chủ Thiên Môn.

“Khởi bẩm môn chủ, thuộc hạ có một cuốn bí tịch tên Tịch Tà Kiếm Pháp do người dưới thu lại được từ một kẻ đã chết. Cuốn bí tịch này tà môn vô cùng và cũng rất quý dị nên mang tới cho môn chủ xem!”

“Bí tịch gì mà kinh thế? Để bản tọa xem nào!”

Môn chủ Thiên Môn bèn mở mắt và nhận lấy cuốn bí tịch một cách thản nhiên.

Là một Tông Sư, có thể tu luyện đến cảnh giới này thì chắc hẳn đã quen với các loại bí tịch công pháp, thành thạo nhiều loại kiến thức võ học, thậm chí bản thân còn có thể viết sách.

Hắn ta không cho rằng còn có bí tịch nào có thể làm khó mình.

Thế nhưng khi đọc cuốn bí tịch, hắn ta lại thấy kinh ngạc không thôi.

Bởi lẽ công pháp trong cuốn bí tịch này là thứ kì lạ mà hắn ta chưa từng thấy.

Hắn ta lập tức thấy hứng thú: “Trước khi tu luyện phải tự thiên ư? Đúng là quá thú vị! Thế để bản tọa xem xem rốt cuộc đây là công pháp tà môn như thế nào!”

Kết quả, khi hắn ta đọc nghiêm túc, vẻ kinh ngạc trong mắt càng lúc càng rõ nét hơn. Bởi lẽ đây là một quyển công pháp có tốc độ tu luyện thành công rất nhanh.

Chỉ cần tu luyện theo những gì sách nói là trong ba ngày có thể lên Cửu phẩm, một tháng lên Bát phẩm, ba tháng là lên Thất phẩm.

Một tốc độ nhanh kinh người, nhanh đến mức khó thể tưởng tượng được!

Phải biết rằng với một Tông Sư như hắn ta cũng coi như là kỳ tài võ lâm. Hồi đầu hắn ta tu luyện từ một người bình thường lên cao thủ Thất phẩm cũng phải mất ba, bốn năm, tốc độ như vậy đã khiến người ta ngưỡng mộ lắm rồi!

Thế mà cuốn bí tịch này lại chỉ cần ba tháng! Còn chưa bằng một phần mười thời gian của hắn ta!

Đúng là khiến người ta giật mình!

Hắn ta không tin trên đời lại có một bí pháp nghịch thiên như vậy tồn tại.

Thế nhưng khi nhìn nhận bằng con mắt của một Tông Sư, hắn ta lại phát hiện cuốn bí tịch này rất logic và cực kì phù hợp với nguyên lý võ học, đến bản thân hắn ta cũng không tìm được một lỗi nào trong đó.

Dường như chỉ cần làm theo là chắc chắn sẽ thành công vậy! Thế là hắn ta lại kích động.

Phải biết rằng hiện giờ hắn ta đang cố gắng hết sức để phát triển Thiên Môn, sau đó còn phải thông qua Thiên Môn để thực hiện dã tâm của mình.

Trước kia hắn ta còn muốn mượn cơ tổ chức võ lâm đại hội để lên làm minh chủ võ lâm được nhiều người ủng hộ!

Song tiếc rằng triều đình đã chọc thủng âm mưu của hắn ta khiến kế hoạch của hắn ta đổ bể, hắn ta hãy còn buồn bực lắm! Hiện giờ lại có một cuốn bí tịch nghịch thiên rơi xuống trước mặt hắn ta.

Chương 403: Không thiếu nhất chính là con người

“Nếu như cuốn bí tịch này là thật, người Thiên Môn chúng ta mà tu luyện nó thì chắc chắn thực lực có thể nâng cao trong một thời gian ngắn!”

“Mà số lượng người có thực lực trong Thiên Môn ta cũng sẽ tăng lên!”

“Trước mắt, Thiên Môn ta có hơn vạn người, nếu mỗi người đều tu luyện công pháp này thì sẽ có một vạn cao thủ Thất phẩm! Một vạn cao thủ Thất phẩm thì có thể đánh bại cả đại quân trăm vạn người!”

“Nếu trong một vạn cao thủ Thất phẩm này có vài người đột phá trở thành Tiên Thiên nữa thì ta có thể vươn tay ra khắp thiên hạ!”

Môn chủ Thiên Môn càng nghĩ càng thấy kích động đến mức toàn thân hắn ta run rẩy!

Đối với hắn ta mà nói, cuốn bí tịch này chẳng khác gì một trận mưa giữa ngày nắng hạn, đúng là pháp bảo thực hiện chí lớn của hắn ta!

“Có thể tìm vài người tới thử, nếu thành công là có thể...”

Hai mắt môn chủ Thiên Môn tràn đầy khát vọng: “Có thể mở rộng ra toàn môn phái! Ai cũng sẽ luyện công, ai cũng như rồng!”

Thế là hắn ta vội vã gọi năm người vào.

Năm người này đều là những người mới gia nhập môn phái, chỉ tu luyện được chút võ công, vẫn chưa đạt đến cảnh giới Thất phẩm.

Bọn họ nhìn thấy môn chủ Thiên Môn bèn vô cùng kích động, đồng thanh nói: “Bái kiến môn chủ!”

Môn chủ Thiên Môn nở nụ cười thân thiện: “Bản tọa có một cuốn bí tịch tên Tịch Tà Kiếm Phổ, là một môn thần công, hiện giờ ta giao cho các ngươi tu luyện! Nếu tuy luyện tốt thì bản tọa sẽ có thưởng!”

Năm người kia càng kích động hơn!

Đây không chỉ là cơ hội để bọn họ gặp mặt môn chủ mà còn là cơ hội để bọn họ tu luyện thần công mà môn chủ truyền lại!

Đây là một cái ơn to lớn biết bao!

Chắc chắn là tổ tiên ở dưới suối vàng đang bảo vệ bọn họ!

“Đa tạ môn chủ đã thưởng! Vì môn chủ, thuộc hạ sẽ lên núi đao, xuống biển lửa, quyết không chối từ!”

Môn chủ Thiên Môn giao kiếm phổ trong tay ra và bảo: “Đây chính là môn thần công kia, giờ các người cứ đọc, có gì không hiểu thì nói với bản tọa!”

“Vâng thưa môn chủ!”

Bọn họ hưng phấn nhận lấy cuốn Tịch Tà Kiếm Phổ và ngồi đọc.

Kết quả càng đọc càng thấy kinh ngạc, sắc mặt cũng càng lúc càng trắng, mồ hôi ướt đầm!

Bởi lẽ cuốn kiếm pháp này yêu cầu bọn họ phải...

Thân là nam tử, bọn họ thực sự không chấp nhận nỗi cái yêu cầu này!

“Các người thấy thế nào, có chỗ nào không hiểu không? Có gì không hiểu thì cứ hỏi bản tọa, bản tọa sẽ giải đáp tận tình cho các người!”

Môn chủ Thiên Môn cười tươi rói.

“Môn chủ, môn kiếm pháp này thứ lỗi thuộc hạ không thể tu luyện! Ở nhà còn có vợ, trước mắt còn đang đợi sinh con! Nếu tu luyện công pháp này thì ta biết phải ăn nói thế nào với nàng, với cha mẹ và liệt tổ liệt tông?”

“Môn chủ, mong môn chủ chọn người khác! Nhà ta chín đời con độc đinh, không thể đứt đường hương khói được, môn chủ thứ tội!”

“Môn chủ, thuộc hạ cũng không thể tu luyện công pháp này!”

Sắc mặt môn chủ Thiên Môn lập tức sầm lại.

Hắn ta gọi năm người vào mà cả năm đều không cho hắn ta mặt mũi!

Thế là hắn ta bèn lớn giọng quát: “Thần công ở ngay trước mắt các người mà các người đều như rùa rụt cổ, thế thì làm sao làm chuyện lớn? Nếu các người đã không dám thì để bản tọa giúp các người!”

Nói đoạn, hắn ta lập tức ra tay.

“Môn chủ, đừng!”

“Môn chủ, cầu xin môn chủ tha cho ta!”

“Môn chủ!”

...

Thế nhưng sao bọn họ có thể chống lại một người mang thực lực hàng Tông Sư? Chỉ một lát sau, trông ai cũng máu chảy đầm đìa.

Hai mắt bọn họ vô thần, trông tàn như đã chết.

“Tu luyện cho tốt! Ngày nào bản tọa cũng sẽ kiểm tra tiến độ của các ngươi, nếu phát hiện các ngươi lười biếng thì các ngươi cứ đợi đấy!”

Nói đoạn môn chủ Thiên Môn bèn chấp tay rời đi.

Ba ngày sau.

Hắn ta phát hiện sau khi tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ, cả năm người kia đều đột phá.

Từ một người bình thường chỉ biết chút võ công trở thành võ giả Cửu phẩm. Nội lực bên trong cơ thể di chuyển, sức mạnh và tốc độ đều tăng lên rất nhiều, thực lực tăng gấp bội, một người đánh mười mấy người là chuyện nhỏ.

“Các ngươi tiếp tục tu luyện cho bản tọa, một ngày cũng không được nghỉ!”

Tiếp đó, năm ngày trôi qua.

Môn chủ Thiên Môn phát hiện những người này có tốc độ tu luyện nhanh vô cùng, gần như giống nhau!

Một ngày tương đương với hai, ba tháng luôn!

Chỉ trong năm ngày thực lực của bọn họ đã hoàn toàn thay đổi, tương đương với hiệu quả tu luyện trong hai, ba năm của người khác!

Thêm hai mươi ngày nữa thì họ sẽ có cơ hội đột phá Cửu phẩm và trở thành cường giả Bát phẩm! Có điều hắn ta phát hiện ra một vấn đề.

Đó chính là có vài người trông hơi đuối.

Người hắn ta chọn đều là những kẻ tầm hai mươi tuổi, song giờ có vẻ cơ thể của bọn họ đã giảm sút khá nhiều, trông như già đi mấy tuổi.

“Chắc đây là khiếm khuyết của môn công pháp này, mặc dù tốc độ tu luyện nhanh nhưng phải hi sinh cả sinh mệnh! Dù có bổ sung thuốc thang cũng không thể bù đắp hoàn toàn! Có điều thế gian lấy đâu ra công pháp hoàn hảo? Ha ha!”

Sau khi nhận thấy khiếm khuyết của môn công pháp này, môn chủ Thiên Môn bèn yên tâm hơn.

Với hắn ta mà nói thì mạng mấy môn đồ bình thường này không đáng một xu.

Dùng mạng của bọn họ để đổi lấy thực lực giúp mình hoàn thành được dã tâm là xứng đáng!

Dù có chết hết thì hắn ta cũng không đau lòng! Cùng lắm thì hắn ta lại nuôi thêm một lứa nữa!

Hắn ta có Tịch Tà Kiếm Phổ, muốn bồi dưỡng cao thủ chẳng phải dễ dàng hay sao? Thế giới này thứ không thiếu nhất chính là con người!

Thế là hắn ta bèn vội vàng bảo những kẻ dưới tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ!

Chương 404: Ma công

Trong Thiên Môn mỗi ngày đều có những tiếng kêu thảm vang lên!

Cách xa cũng ngửi thấy mùi máu tanh!

Bên trong đại đường, có một đám thái giám công công đang nhìn người mà họ đã từng sùng bái bằng ánh mắt bất mãn, hoang mang và thù hận!

Thực sự không ngờ là hắn ta lại có thể làm ra chuyện này! Bọn họ chỉ thấy hắn ta vô cùng lạ lẫm và tàn bạo vô cùng!

Đối diện với ánh mắt của mọi người, môn chủ Thiên Môn coi như không khí, sắc mặt hắn ta lạnh lùng, đoạn ném mấy cuốn kiếm phổ chép tay xuống.

“Đây là bí tịch mà bản tọa truyền cho các ngươi, các ngươi phải tu luyện cho thật tốt! Nếu lười biếng thì bản tọa sẽ không lượng thứ đâu!”

“Vâng... thưa môn chủ!”

Mọi người đáp một cách yếu ớt.

Thế là cả Thiên Môn trừ các cao thủ Tiên Thiên trên Thất phẩm ra thì những người khác đều phải tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ.

Thực lực của Thiên Môn cũng tăng lên như điều gặp gió!

Trông thấy cảnh tượng này, môn chủ Thiên Môn thấy dã tâm của mình càng bành trướng! Hắn ta bật cười một cách điên cuồng.

“Ha ha! Lại có cả trăm người đột phá!”

“Nghệp lớn của ta có hi vọng rồi!”

“Ha ha ha ha ha!”

Tất cả những chuyện này đều được truyền đến Lục Phiến Môn đang ngày đêm canh gác.

“Vì để thực hiện dã tâm của mình, môn chủ Thiên Môn lại làm ra loại chuyện này! Đúng là quá đáng sợ, quá điên khùng!”

Một cao thủ của Lục Phiến Môn lắc đầu.

“Đúng thế, hắn ta điên hết thuốc chữa luôn rồi! Nếu không phải chúng ta chạy nhanh thì chắc không thoát được đâu!”

Một người khác vỗ ngực nói.

Người này chính là gián điệp trà trộn trong Thiên Môn.

Khi hắn ta giao cuốn bí tịch xong thì lập tức kiếm một lí do rồi chạy. Bằng không hắn ta cũng sẽ biến thành công công giống người khác.

“Người này nguy hiểm vô cùng! Vì dã tâm của mình mà hắn ta có thể làm ra chuyện quỷ thần phần nộ thế kia, một khi hắn ta nắm giữ quyền lực thì thiên hạ ắt sẽ loạn mất! Chúng ta mau bẩm báo chuyện này với tổng đầu mục thôi, đến lúc hành động rồi!”

“Nói đúng lắm, mau hành động thôi!”

Bọn họ mau chóng bẩm báo tới Lục Phiến Môn.

Quách đầu mục nhận được tin xong thì hớn hờ: “Tốt tốt tốt! Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Lâm đại nhân! Môn chủ Thiên Môn có được bí tịch xong thì cho người toàn phái tu luyện! Ác giả ác báo, đến lúc hành động rồi!”

Hắn ta lập tức lên kế hoạch.

Thế là việc Thiên Môn tu luyện tà công biến thành chuyện tà ma ngoại đạo và truyền khắp giang hồ.

“Các ngươi biết tin gì chưa, nghe đâu Thiên Môn đang bí mật tu luyện một loại công pháp!”

“Bọn họ tu luyện công pháp gì thế, mau nói xem nào!”

“Không biết loại công pháp này gọi là gì, nhưng mà tuyệt lắm. Nghe đâu chỉ cần tu luyện trong một thời gian ngắn là có thể đột phá một bậc! Chỉ cần vài tháng thôi là có thể trở thành cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong!”

“Ôi chao! Công pháp gì mà thần kì thế? Không lý nào lại có một công pháp như vậy được, Dịch Cân Kinh, Tẩy Tủy Kinh của Thiếu Lâm Tự hay Thái Cực Thần Công của Võ Đang cũng không có hiệu quả tu luyện tuyệt vời như thế!”

“Nghe nói đây là một môn tà công nên đương nhiên tốc độ tu luyện sẽ nhanh! Lúc ta đi ngang qua Thiên Môn thì thấy ngày nào cũng có tiếng kêu thảm thiết ở trong đó, mùi máu tanh nồng nặc! Có thể bọn họ đang tu luyện bằng máu người!”

“Vậy mà bọn họ lại đi tu luyện ma công, đúng là quá điên rồ! Môn chủ Thiên Môn dám phạm phép trời cơ đấy?”

“Sao hắn ta phải sợ? Ngươi cứ nghĩ mà xem, nếu như cả môn phái tu luyện ma công này thì mỗi người sẽ là một cao thủ Hậu Thiên, ngươi thấy hắn ta còn sợ ai trong thiên hạ này nữa?”

“Ôi! Đáng sợ thật đấy!”

Chuyện này càng đồn thổi càng trở nên mơ hồ và náo nhiệt.

Vốn dĩ việc tu luyện ma công đã là điều cấm kị nhất trong giang hồ, là thứ mà các môn phái lớn không bao giờ dính đến,

Hiện giờ Thiên Môn là môn phái có thế lực lớn hàng đầu trong giang hồ, ấy vậy mà người trong toàn môn phái đều tu luyện ma công, đã thế còn là loại ma công có hiệu quả tu luyện kinh

người như vậy. Một khi người trong Thiên Môn luyện thành công thì há chẳng phải sẽ lật tung giang hồ và ảnh hưởng đến sự cai quản của bọn họ hay sao?

Các môn phái đều không thể thờ ơ làm thỉnh được nữa, ai cũng cử cao thủ bí mật tới Thiên Môn.

Thế là cứ hai ba hôm là Thiên Môn lại có người mất tích.

Những người mất tích đều là những người mất đi thứ quan trọng nhất của một nam nhân, bản thân bọn họ đã bất mãn với môn chủ Thiên Môn hiện giờ.

Thế nên dưới tình thế không giữ được mạng, bọn họ bèn thành thật khai ra hết. Vậy là chân tướng đã được sáng tỏ!

Đúng thật là tất cả mọi người trong Thiên Môn đều đang tu luyện ma công.

Ma công mà bọn họ tu luyện có tên Tịch Tà Kiếm Phổ, chỉ cần là người tập võ thì đều có thể tu luyện.

Chỉ cần luyện theo những gì trong kiếm phổ là ba ngày sau có thể trở thành cao thủ Cửu phẩm, một tháng sau sẽ trở thành cao thủ Bát phẩm, ba tháng sau trở thành cao thủ Thất phẩm!

Nếu như người là người có thiên phú, thậm chí người còn có thể bước tới cảnh giới Tiên Thiên chỉ trong vòng một năm!

Vì để thực hiện dã tâm của mình, môn chủ Thiên Môn đã thiên toàn bộ người trong Thiên Môn và bắt ép họ tu luyện công pháp này.

Hiện giờ hiệu quả đã vô cùng rõ ràng.

Tất cả mọi người trong Thiên Môn đều trở thành cao thủ Cửu phẩm.

Có hơn hai nghìn người có tốc độ tu luyện thần tốc và đã trở thành cao thủ Bát phẩm.

Chương 405: Có đi không có về

Người khắp giang hồ đều bắt ngờ vô cùng!

Tất cả thành viên đều trở thành cao thủ Cửu phẩm, sức mạnh này quá kinh khủng.

Phải biết rằng trong giang hồ, chưa có thế lực nào tập hợp được cả vạn cao thủ Cửu phẩm như vậy!

Dẫu có là Thiếu Lâm Tự hay Võ Đang – những môn phái có thực lực thâm hậu bậc nhất trong giang hồ cùng lắm cũng chỉ sở hữu ba đến bốn nghìn người là cao thủ Cửu phẩm.

Ấy vậy mà một môn phái thành lập sau như Thiên Môn lại có nhiều cao thủ Cửu phẩm hơn bọn họ!

Nếu cho Thiên Môn thời gian một tháng thì chẳng phải bọn họ sẽ lên Bát phẩm hết sao? Giả dụ cho bọn họ ba tháng thì chẳng phải tất cả đều thành cao thủ Thất phẩm?

Thế lực đáng sợ này đừng nói đến việc thống trị giang hồ, muốn thống trị hoàng triều cũng được ấy chứ!

Mọi người càng nghĩ càng thấy đáng sợ!

“Không thể để Thiên Môn phát triển tiếp được!”

“Đây là một môn phái ma đạo, ở đó toàn là ma đầu! Một khi để bọn chúng lớn lên thì sẽ tạo thành uy hiếp cực lớn cho các môn phái chúng ta, đã thế còn có thể làm hại đến muôn dân!”

“Những môn phái chính nghĩa như chúng ta tuyệt đối không thể ngó lơ!”

“Chúng ta bắt buộc phải liên minh để hủy diệt Thiên Môn, bảo vệ trật tự trong giang hồ!”

“Tà môn ngoại đạo xứng đáng bị chém!”

Những lời đồn đãi cứ thế được lan truyền.

Các môn phái đều cử người tới Thiếu Lâm Tự, hi vọng trụ trì Thiếu Lâm Tự - người vừa mới lên làm minh chủ võ lâm có thể chủ trì đại cục, mở võ lâm đại hội để tiêu diệt Thiên Môn, bảo vệ trật tự trong giang hồ.

“A di đà phật, cuối cùng vẫn phải đối đầu với Thiên Môn!”

Tay trụ trì Thiếu Lâm Tự nắm chuôi tràng hạt, vẻ mặt bất lực.

Từ khi lên làm minh chủ võ lâm, hắn ta đã lường trước được ngày này.

“Sư huynh, chúng ta không thể không loại bỏ cái tên ma đầu này!”

Lão hòa thượng đứng bên cạnh nói, nét mặt hắc ta đầy vẻ kiêu kị: “Môn chủ Thiên Môn ở ẩn hơn ba mươi năm mới xuất đầu lộ diện, nhìn là biết hắc ta tràn đầy dã tâm bùng bùng! Tới nay toàn môn phái của hắc ta đang tu luyện ma công, không những muốn nhúng tay vào giang hồ mà còn muốn vươn tới cả thiên hạ! Nếu hắc ta thành công thì chắc chắn sẽ trở thành mối nguy hại cực lớn đối với chúng ta! Thế nên chúng ta bắt buộc phải tập hợp sức mạnh giang hồ để cùng tiêu diệt Thiên Môn trước khi bọn chúng lớn mạnh.”

“Sư đệ nói đúng lắm, chỉ là bản tăng thấy từ đầu đến cuối chuyện này có nhiều điểm kì lạ khiến người ta không thể không đề phòng!”

Trụ trì Thiếu Lâm Tự chau chặt hai đầu mày, vẻ mặt suy tư.

Đúng lúc ấy, người của Lục Phiến Môn đến.

“Thiếu Lâm Tự thân là môn phái hàng đầu trong võ lâm, mà phương trượng lại là minh chủ võ lâm nên triều đình hi vọng người hãy cố gắng mau chóng tổ chức võ lâm đại hội, tập trung sức mạnh trong giang hồ để tiêu diệt Thiên Môn ma đạo, bảo vệ trật tự trong giang hồ!”

“A di đà phật! Bản tăng thân là minh chủ võ lâm, trọng trách phải tự mình gánh vác!”

Sau khi người của Lục Phiến Môn rời đi, trụ trì bèn cười khò: “Sư đệ, thực sự thì chúng ta đang bị sai khiến!”

Thế là trụ trì Thiếu Lâm Tự chỉ đành tổ chức võ lâm đại hội.

Kêu gọi các môn phái cử cường giả tới để tiêu diệt Thiên Môn, bảo vệ chính đạo, giữ gìn trật tự giang hồ!

Tất cả mọi người đều hưởng ứng, không một môn phái nào không phối hợp.

Bọn họ đều cử những cao thủ mạnh tới Thiên Môn, tiêu diệt ma đầu!

Bên cạnh đó còn rất nhiều giang hồ đồng đạo cũng tự giác tới Thiên Môn góp sức lực.

Lúc bấy giờ, tại Thiên Môn.

Môn chủ Thiên Môn biết tin xong bèn nổi trận lôi đình: “Bọn họ dám nói bản tọa là đại ma đầu, dám nói Thiên Môn của bản tọa là tà môn ngoại đạo ư? Lại còn muốn tập hợp lực lượng toàn thiên hạ tới giết bản tọa, làm gì có cái lẽ ấy!”

Chân khí cuộn cuộn quanh người hắn ta!

“Uỳnh!”

“Uỳnh!”

...

Tất cả mọi thứ xung quanh đều hóa thành khói bụi, bị hủy hoại gần như không còn thứ gì! Những kẻ bề dưới thì cười đến mức run rẩy, chẳng ai dám ngăn đầu!

Bọn họ chỉ sợ không cẩn thận động chạm đến môn chủ, và kết quả là chết đến xương cốt cũng chẳng còn!

“À mà rốt cuộc tin tức này do kẻ nào tiết lộ?”

Môn chủ Thiên Môn nổi giận đùng đùng, khắp người hắn ta là sát khí.

Chỉ cần cho hắn ta thêm hai tháng nữa thôi là tất cả người trong môn phái đều đạt Thất phẩm, như thế thì thiên hạ này còn ai là đối thủ của hắn ta nữa?

Thế nhưng hiện giờ chuyện này đã bị bại lộ, bị tất cả các môn phái trong giang hồ vây quét, hắn ta hận kẻ đã tiết lộ chuyện này ra!

“Khởi bẩm môn chủ, chuyện này đã hết cách điều tra! Điều quan trọng nhất hiện giờ là làm thế nào để ứng phó với sự vây quét sắp tới từ các môn phái trong võ lâm! Thực lực bây giờ của chúng ta vẫn chưa đủ để đấu với cả giang hồ!”

Một vị Tiên Thiên run rẩy nói.

“Lời người nói rất có lý, giờ có tức giận cũng không có tác dụng gì!”

Môn chủ Thiên Môn thu lại khí thế quanh người mình, song gương mặt hắn ta vẫn vô cùng lạnh lùng: “Người dân dò thuộc hạ tranh thủ thời gian tu luyện, luyện được thêm một ngày thì sẽ mạnh hơn được một phần! Ngoài ra, cần sắp xếp thêm, bản

tọa muốn tất cả các môn phái... có đường tới nhưng không có đường trở về!”

“Vâng thưa môn chủ!”

Cao thủ Tiên Thiên đáp lời.

Chương 406: Thêm ta nữa thì sao?

Cứ thế, hai ngày trôi qua.

Lượng lớn người trong giang hồ đã tề tựu dưới chân núi Thiên Môn.

Có điều, bọn họ chưa tấn công mà chỉ bao vây ở bên ngoài, không cho người Thiên Môn trốn đi.

Còn người Thiên Môn thì “co đầu rút cổ”, tranh thủ thời gian tu luyện. Giữa hai bên hình thành một sự ăm ý hiểm thấy.

Không lâu sau, phái Thanh Thành, phái Không Động, phái Nga Mi, phái Hoa Sơn và các môn phái nổi tiếng khác trong giang hồ cũng đều có mặt.

Ngoài ra các môn phái mới như Thiết Kiếm Môn, Chú Kiếm Sơn Trang hay Thiết Chương Môn cũng đều tới. Và cuối cùng Thiếu Lâm Tự và Võ Đang cũng có mặt.

Bên dưới chân núi Thiên Môn tề tựu hai môn phái hàng đầu, tám môn phái lớn và cả chục các môn phái nhỏ, gần như bao gồm toàn bộ danh môn chính phái!

Cộng thêm những hào kiệt giang hồ cũng tới, tổng số người lên đến hơn hai vạn!

Đúng là chuyện chưa từng có suốt ba mươi năm nay!

Hôm Thiếu Lâm Tự tới, trụ trì đã chủ trương đại cục với tư cách là minh chủ võ lâm và mở đại hội.

“A di đà phật! Diệt trừ ma đạo, chúng ta đều có trách nhiệm!”

Phương trượng nói với mọi người trong võ lâm, giọng nói nghiêm trang: “Đợi thêm một ngày đồng nghĩa với việc Thiên Môn mạnh thêm một phần, điều này là bất lợi với chúng ta! Thế nên mọi người hãy thống nhất một ngày, sau khi chuẩn bị

tinh thần xong, buổi sáng ngày mai chúng ta sẽ tấn công Thiên Môn, diệt trừ ma đầu, trừ hại cho giang hồ!”

“Vâng thưa minh chủ!”

Mọi người đồng thanh đáp.

Thế là mọi người trong võ lâm đều nghỉ ngơi thật tốt. Còn Thiên Môn cũng đã chuẩn bị tốt những khâu cuối cùng.

Ngày hôm sau, cuộc chiến bắt đầu.

Mọi người tấn công lên núi, người ngựa như nước, khí thế bừng bừng.

Thiên Môn cũng đã chuẩn bị ổn thỏa, lợi dụng ưu thế về địa hình để tiến hành phản công.

“Tà môn ngoại đạo, ai cũng phải chết!”

“Tuyệt đối không để tên ma đầu chạy thoát!”

“Giết, lúc này là lúc để rạng danh!”

...

Những tiếng hô giết vang vọng đất trời! Sát khí như bay lên tận chín tầng mây!

Vừa mới bắt đầu đã máu chảy thành sông, thân chết thành núi!

Các võ lâm hào kiệt dưới chân núi trông mà kinh ngạc không thôi!

Bởi lẽ bọn họ phát hiện chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà thực lực của Thiên Môn đã tăng mạnh!

Không chỉ thành viên trong môn phái đều là cao thủ Cửu phẩm, ngoài ra còn có rất nhiều cao thủ Bát phẩm, số lượng gần như tăng gấp bội!

Công pháp Tịch Tà Kiếm Phổ quá khủng khiếp!

Mà cả Thiên Môn tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ còn khủng khiếp hơn! Trong lòng mọi người thâm hạ quyết tâm phải tiêu diệt được Thiên Môn!

Thấy số lượng thương vong quá lớn mà vẫn chưa thể tấn công Thiên Môn một cách toàn diện, một vài cường giả Tiên Thiên

đã không nhìn được bắt đầu tấn công vào bên trong Thiên Môn, mở một con đường máu cho mọi người.

Dưới sự dẫn đầu của các Tiên Thiên, bọn họ đã đánh chiếm được thành trì, cán cân thắng lợi cuối cùng cũng nghiêng về phía các môn phái.

Dù bên trong Thiên Môn có năm vị Tiên Thiên cũng không ngăn được khí thế tấn công của bọn họ. Cuối cùng môn chủ Thiên Môn trấn thủ ở phía cuối cùng không ngồi yên được nữa.

“Ỗ lớn hiệp bé thì ra thế thống gì? Bản tọa sẽ chơi với các ngươi đến cùng!”

Trong phút chốc, môn chủ Thiên Môn đã hành động, đánh trọng thương mười mấy vị Tiên Thiên trong nháy mắt. Hắn ta đứng sừng sững trên đỉnh núi, uy phong lừng lẫy, mỉm cười một cách điên cuồng: “Những kẻ dưới Tông Sư thì chẳng khác gì những con kiến! Ai dám cản trở sự nghiệp của bản tọa thì đều phải chết!”

Mọi người kinh ngạc, đây chính là sức mạnh của Tông Sư ư? Quá đáng sợ!

Tiếp đó, bọn họ lại tuyệt vọng!

Một cường giả tuyệt thế như vậy, ai mà dám chống lại?

Lúc bấy giờ ở một ngọn núi khác bỗng có một lão tăng xuất hiện, hắn ta chấp hai tay lại, vẻ mặt từ bi: “A di đà phật! Tay thí chủ đầy máu tươi và đã bước vào con đường ma đạo! Chi bằng theo bản tăng về ăn chay niệm phật, sám hối tội lỗi trên người!”

Giọng nói của lão tăng đó không lớn nhưng mọi người vẫn nghe rất rõ.

Trong giọng nói còn chứa đựng vẻ từ bi khiến mọi người cũng tự động yên lặng.

Trụ trì Thiếu Lâm Tự cười một cách đặc ý: “A di đà phật! Đây chính là sư thúc tổ của Thiếu Lâm Tự ta, đã ăn chay niệm phật được hơn một trăm hai mươi năm, thực lực thâm hậu và đã đạt tới cảnh giới Tông Sư!”

“Hóa ra là tiền bối của Thiếu Lâm Tự, thất kính thất kính!”

“Đến cao thủ Tông Sư cũng có, không hổ là môn phái hàng đầu của giang hồ!”

“Đúng là một môn phái có tuổi đời cả ngàn năm!”

Mọi người đều vô cùng ngạc nhiên.

Trong mắt môn chủ Thiên Môn hiện lên vẻ kiêng kỵ: “Chỉ bằng một lão hòa thượng như người mà muốn ngăn cản bản tọa ư?”

“Thêm cả bản đạo nữa thì sao?”

Ở một ngọn núi phía không xa có một bóng người xuất hiện.

Người này mặc một bộ đạo bào màu xám tro theo phong cách cổ, sau lưng có in hoa văn âm dương bát quái, trên tay cầm một cây phát trần, đầu tóc bạc phơ nhưng sắc mặt lại hồng hào, trông như một vị cao nhân ngoại thế.

Mặc dù trên người hắn ta không có khí thế gì nhưng mọi người đều không dám liếc nhìn hắn ta! Dám đối diện trực tiếp với môn chủ Thiên Môn thì chắc chắn là một nhân vật lợi hại!

Chương môn phái Võ Đang giới thiệu: “Vị này chính là sư thúc tổ của Võ Đang ta, đạo hiệu là Liễu Trần, bế quan tu luyện được sáu mươi năm và mới xuất quan gần đây! Nghe nói chuyện này chúng ta đi diệt trừ ma đạo nên tới góp một phần sức lực!”

“Hóa ra là Liễu Trần đại sư, ta còn tưởng hắn ta quy tiên rồi cơ, ấy vậy mà vẫn sống đến giờ, đúng là lão thần tiên mà!”

“Người ta đã là Tông Sư, sống lâu là chuyện bình thường còn gì?”

“Lại thêm một Tông Sư nữa! Đúng là phái Võ Đang, thâm hậu thật!”

...

Chương 407: Nịnh hót giỏi lắm

Trong lòng mọi người bội phục vô cùng, vừa kính lại vừa sợ phái Võ Đang. Vẻ kiêng kỵ trong mắt môn chủ Thiên Môn cũng ngày càng rõ nét hơn.

Một Tông Sư thôi thì hẳn ta không cần phải chú ý.

Nhưng hai Tông Sư cùng một lúc thì hẳn ta không thể không lưu tâm.

Dẫu sao thì hẳn ta có mạnh cỡ nào đi chăng nữa thì cũng chỉ có một mình, chỉ có thể đối đầu với một Tông Sư mà thôi, còn hai Tông Sư thì hẳn ta không thể thắng được.

Huống hồ hai người này còn là Tông Sư có nội lực vô cùng thâm hậu.

Thế nhưng giọng điệu của môn chủ Thiên Môn vẫn cương quyết vô cùng: “Lại thêm một kẻ không biết chết là gì! Cơ mà dù các ngươi có tập hợp đông đủ thì cũng không thể ngăn cản bản tọa đâu!”

“A di đà phật! Thí chủ đã quá mê muội rồi, thí chủ phải biết rằng buông đao xuống là tu thành chính quả!”

“Nghiep chương, chịu chết đi!”

Hai vị Tông Sư cùng nhau ra tay. Môn chủ Thiên Môn một mình đấu với hai người! Bọn họ đánh nhau đến mức kinh thiên động địa!

Còn phía dưới, các môn phái chính đạo trông thấy phe mình có hai vị Tông Sư, sĩ khí dâng cao, bọn họ gào lên và tấn công Thiên Môn.

Sĩ khí bên Thiên Môn sụt giảm, bọn họ chỉ biết kháng cự một cách tiêu cực, sơn môn đã bị phá vỡ ngay sau đó.

“Xông lên, giết sạch bọn ma đầu!”

“Thắng lợi đang ở phía trước!”

“Đây chính là lúc để rạng danh, ha ha!”

Mọi người hưng phấn tràn vào.

Môn chủ Thiên Môn đang đấu với hai vị Tông Sư thấy vậy bèn nghiêng răng nghiêng lợi: “Các ngươi đều đáng chết!”

Hắn ta trúng một chưởng của lão đạo sĩ, sau đó mang theo sát khí bùng bùng tiến vào bên trong Thiên Môn và giết sạch những nhân sĩ chính đạo.

Cả quãng đường chật đầy thi thể, máu tươi nhuộm khắp. Chỉ một thoáng thôi mà các nhân sĩ chính đạo đã sợ đến mức không dám tiến lên phía trước nữa.

Mãi cho đến khi hai vị Tông Sư đuổi đến, môn chủ Thiên Môn mới không thể ra tay tiếp. Cuối cùng môn chủ Thiên Môn không thể chống lại nhiều người, hắn ta bị thương và tháo chạy.

“Tất cả các người cứ chờ đây! Bản tọa có thù tất báo!”

Thiên Môn không còn môn chủ bảo vệ nữa nên chẳng khác gì con mành hồ bị đánh gãy răng, chỉ đánh mặc người ta ức hiếp.

Thời gian chưa đầy một nén hương trôi qua, sơn môn Thiên Môn lại bị người ta phá vỡ, vô số người bị thương.

Vậy là Thiên Môn một thời từng sánh vai cùng Võ Đang, Thiếu Lâm Tự đã bị hủy diệt!

Thế nhưng các môn phái vẫn bị tổn thất nhiều.

Qua trận chiến này, bọn họ cũng tổn thất nhiều binh tướng và thực lực. Giang hồ trở nên tiêu điều và yên lặng hơn rất nhiều.

Tại buổi triều sớm trong hoàng cung Đại Võ.

Quách đầu mục của Lục Phiến Môn bẩm báo: “Khởi bẩm bệ hạ, các môn phái bao vây tấn công Thiên Môn, tới nay Thiên Môn đã bị phá vỡ, người trong môn phái bị thương và tử vong rất nhiều! Trừ năm vị Tiên Thiên vẫn chưa rõ tung tích ra thì năm vị Tiên Thiên tham chiến đều đã bỏ mạng! Môn chủ Thiên Môn không đấu lại nổi hai vị Tông Sư của Thiếu Lâm Tự và Võ Đang, bị thương và chạy trốn, giờ không rõ tung tích!”

Nữ đế vui mừng nói: “Tốt! Rất tốt! Tốt vô cùng!”

Quách đầu mục lại bẩm báo tiếp: “Ngoài ra các môn phái tham gia tấn công Thiên Môn cũng chịu tổn hại nặng nề! Theo vi thần thống kê thì trong lần vây đánh Thiên Môn này, nhân sĩ võ lâm có khoảng hai vạn người, nhưng có những hơn vạn người chôn mình ở núi Thiên Môn! Thực lực trong giang hồ giảm mạnh, uy hiếp của họ đối với triều đình ta cũng giảm, mong bệ hạ minh giám!”

Nữ đế lại càng vui hơn, nàng cười lớn: “Quá tốt! Hiện nay cục diện triều đình ta đang bất ổn, mà giang hồ lại loạn! Song qua trận chiến này, chúng ta không những diệt trừ được Thiên Môn mà còn làm yếu đi thế lực trong giang hồ, bảo vệ quyền thống trị của triều đình ta! Quách ái khanh, người không những lấy công chuộc tội mà còn lập được đại công nữa! Ha ha!”

Quách đầu mục hớn hờ, hắn ta đáp: “Thần đâu có công, tất cả đều nhờ có bệ hạ chỉ bảo, công lao này phải thuộc về bệ hạ!”

“Người ấy người ấy...”

Nữ đế vừa cười vừa chỉ vào Quách đầu mục: “Từ lúc vào triều đình làm quan, người chẳng học được bản lĩnh gì cả, ấy vậy mà cái bản lĩnh nịnh hót thì người giỏi lắm! Ha ha!”

Quách đầu mục cúi đầu, trông cực kì xấu hổ.

“Đại công này trăm không thưởng không được!”

Nữ đế vui mừng nói: “Tất cả những người phụ trách việc này trong Lục Phiến Môn đều được thưởng một nghìn lượng bạc! Những người phụ trách chính như Lưu Tình, Liệt Dương được thưởng một vạn lượng bạc và thăng một chức quan!”

“Ngoài ra còn có Quách ái khanh nữa! Người toàn quyền phụ trách truyện này, không những diệt trừ được Thiên Môn mà còn làm yếu thế lực trong giang hồ, bảo vệ quyền thống trị của triều đình ta, công lao vô cùng to lớn! Thế nên thưởng cho Quách ái khanh một vạn lượng bạc và ruộng đất! Tăng bậc quan thành quan viên nhị phẩm, tiếp tục quản lý Lục Phiến Môn, khâm xử!”

Quách đầu mục hớn hờ!

Với hắn ta mà nói thì phần thưởng này chẳng là gì cả, song hắn ta được thăng chức quan và trở thành quan viên nhị phẩm, đây đúng là một vinh dự trước nay hắn ta chưa từng được nhận!

Phải biết rằng đầu mục Lục Phiến Môn vẫn chỉ mãi quanh quẩn ở chức quan tam phẩm.

Từ khi Lục Phiến Môn được thành lập chưa có tổng đầu mục nào làm tới quan nhị phẩm, hắn ta sẽ là người đầu tiên!

Hắn ta không phải đầu mục Lục Phiến Môn mạnh nhất trong lịch sử, nhưng chắc chắn sẽ là tổng đầu mục xuất sắc nhất trong lịch sử!

Điều này đủ để ghi chép lại thành sử sách!

Chương 408: Không tiếc nuôi sao?

“Tạ bệ hạ ban ơn!”

Quách đầu mục lớn giọng nói. Bách quan trong triều ai cũng phải nhìn hắn ta bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Đạo này cái tên này làm gì mà liên tiếp lập được công không biết? Hiện giờ còn được đề bạt, đúng là khiến người ta ganh tị!

“Quách ái khanh, giờ ngươi nói trầm nghe, ngươi tiêu diệt Thiên Môn kiểu gì, rồi làm yếu thế lực trong giang hồ kiểu gì?”

Nữ đế cười tươi rói, ánh mắt nàng bỗng liếc về phía Lâm Bắc Phàm.

“Khởi bẩm bệ hạ, tất cả đều nhờ phủ thừa Đức Thiên Phủ, tể tửu Quốc Tử Giám Lâm Bắc Phàm đại nhân ạ!”

Quách đầu mục lớn giọng nói: “Là Lâm đại nhân đã đề ra kế sách hay nên Lục Phiến Môn mới lập được công lao to lớn như vậy!”

Nữ đế sững sờ, cười nói: “Là Lâm ái khanh thật à! Trầm biết ngay là hắn mà, không cần rời khỏi kinh thành hắn cũng có thể chơi đùa Thiên Môn đến chết!”

Tiếp đó, Quách đầu mục bèn kể đầu đuôi quá trình cho mọi người nghe.

Lâm Bắc Phàm lấy một cuốn công pháp tà môn giao cho Lục Phiến Môn.

Môn chủ Thiên Môn có được cuốn tà công này xong thì trúng kế ngay. Hắn ta thiên tất cả người trong môn phái, rồi còn bắt bọn họ tu luyện công pháp này bằng cả tính mạng của mình, thực lực tăng lên nhưng cũng gây nên rất nhiều thù hận.

Sau khi bị bại lộ, cả Thiên Môn biến thành tà ma ngoại đạo.

Sau đó các môn phái liên minh với nhau cùng nhau vây đánh Thiên Môn. Cuối cùng Thiên Môn bị hủy diệt, môn chủ trọng thương và phải chạy trốn.

Uy hiếp với triều đình cũng được giải trừ.

Từ đầu đến cuối triều đình không phải bỏ bất cứ giá gì nhưng vẫn có thể hủy diệt Thiên Môn một cách dễ dàng!

Bách quan triều đình nghe xong ai cũng lắc đầu cảm thán. âm hiểm thật đấy!

Quá là âm hiểm!

Cái tên xảo quyệt này từ đầu đến cuối tính kế Thiên Môn đến chết! Xem ra sau này bọn họ phải cách xa hẳn mới được, bằng không chẳng biết sẽ bị hấn tính kế lúc nào đâu!

Chỉ có nữ đế là vui vẻ vô cùng: “Cách này đúng là quá tuyệt vời, khiến người ta phải vỗ bàn khen hay! Lâm ái khanh, ngươi lại lập được đại công rồi, cơ mà công này cứ nhớ đấy đã, đợi ngày sau phong thưởng nhé!”

“Tạ bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm đáp.

Tới buổi tối khi tan làm, Quách đầu mục dẫn theo một đám người kéo mấy cái hòm lớn vào.

Lâm Bắc Phàm trông thấy vậy bèn ngạc nhiên: “Quách đại nhân, sao ngươi rảnh rồi thế này? Lúc này ngươi phải đi uống rượu chúc mừng với các huynh đệ chứ?”

Trên mặt Quách đầu mục phoi phới: “Đúng là phải uống rượu, nhưng trước khi uống phải tặng quà đã!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Giữa ta với ngươi lại còn phải quà cáp nữa sao? Hơn nữa ngươi xem chỗ ta có thiếu cái gì không?”

“Món quà này của ta chắc chắn Lâm đại nhân sẽ thích!”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt đầy tò mò: “Gì thế?”

Quách đầu mục sáp lại gần và nhỏ giọng nói: “Lâm đại nhân, bên trong cái hòm này có chứa châu báu của Thiên Môn, tổng cộng trị giá năm trăm vạn lượng! Lúc ấy chúng ta đang nghĩ

chỗ tiền này mà rơi vào tay nhân sĩ trong giang hồ thì thôi chi bằng để nó rơi vào tay Lâm đại nhân còn hơn! Thế nên chúng ta nhân lúc các môn phái vây đánh Thiên Môn đã lén lút chuyển châu báu bên trong Thiên Môn đi, mong Lâm đại nhân đừng chê!”

Hai mắt Lâm Bắc Phàm sáng rực, lại còn có thu nhập thêm cơ à! Năm trăm vạn lượng đây!

Đây không phải một con số nhỏ đâu, lại cho hắn được phát tài à?

Lâm Bắc Phàm cười hớn hở: “Ôi bảo ta phải làm sao đây? Thôi thì bản quan đành nhận vậy!”

“Nhận là tốt, nhận là tốt!”

Quách đầu mục cũng cười.

Đó giờ nhờ ơn tình của Lâm Bắc Phàm mà Lục Phiến Môn giảm được biết bao người thương vong, công lao này là vô cùng to lớn, hắn ta vẫn luôn biết ơn Lâm Bắc Phàm!

Thế nhưng hắn ta chẳng giúp được gì cho Lâm Bắc Phàm nên trong lòng thấy áy náy vô cùng!

Hắn ta biết Lâm Bắc Phàm thích tiền, thích tiền tài châu báu nên lần này khi thấy có cơ hội hắn ta lập tức tận dụng và lôi đồng châu báu của Thiên Môn về tặng cho Lâm Bắc Phàm.

Hiện giờ xem ra hắn ta tặng đúng thứ rồi! Lâm Bắc Phàm vui, mà giao tình giữa hai bên cũng sâu đậm hơn!

Về sau khi gặp chuyện thì hắn ta lại có thể tới tìm Lâm đại nhân, mời hắn nghĩ kế sách.

Được Lâm Bắc Phàm hỗ trợ thì hắn ta sẽ sớm ngày được thăng quan tiến chức thôi.

Ha ha!

Đây người ta gọi là hợp tác cùng có lợi, ai cũng vui vẻ!

“Lâm đại nhân, tiệc rượu của Lục Phiến Môn ta sắp bắt đầu rồi, người cũng đến tham gia chứ?”

Quách đầu mục mời.

“Ta rất vinh hạnh!”

Lâm Bắc Phàm xua tay: “Hôm nay là một ngày vui, chuyển mấy vò rượu trong hầm rượu của ta tới buổi tiệc đi, mọi người cứ thoải mái mà uống!”

“Ha ha, bản quan thay mặt bọn họ đa tạ Lâm đại nhân!”

Buổi tối hôm đó, mọi người ai cũng uống hết mình.

Lúc bấy giờ đã đến mùa đông, thời tiết trở nên lạnh hơn.

Mỗi ngày ngoài lên triều và xử lý công vụ ở Quốc Tử Giám và Đức Thiên Phủ ra thì Lâm Bắc Phàm chẳng có chuyện gì khác, hẩn bèn làm tổ trong nhà.

Hắn bày một lò than, hâm nóng chút rượu, vừa uống vừa đọc sách, ngày tháng trôi qua một cách mỹ mãn.

Về phương diện hưởng thụ thì hắn không bao giờ chịu thua kém.

Bên cạnh hắn còn có một chàng thanh niên ngốc nghếch, chỉ thấy hắn ta than thở: “Trận chiến diệt trừ ma đạo Thiên Môn kết thúc nhanh quá! Chưa kịp tham gia võ lâm đại hội lần này, ôi quá đáng tiếc.”

“Người đi làm gì?”

Lâm Bắc Phàm vừa hâm rượu vừa hỏi.

“Đương nhiên là để diệt trừ ma đạo rồi!”

Quách Thiếu Soái siết chặt nắm đấm, hơi kích động nói: “Thiên Môn tu luyện ma công, mưu đồ làm hại võ lâm, từng kẻ một phải chết! Thân là thiếu hiệp trong võ lâm mà lại không thể tham gia, chẳng lẽ ta không tiếc nuôi ư?”

Chương 409: Thiếu gì đó

Lâm Bắc Phàm phì cười: “Có gì đâu mà tiếc nuôi, cũng chỉ đánh nhau vì lợi ích mà thôi!”

“Tại sao lại vì lợi ích? Chúng ta là vì chính đạo!”

Vẻ mặt Quách Thiếu Soái đầy vẻ kiên định.

“Chính đạo cái con khi!”

Lâm Bắc Phàm cười thành tiếng: “Chính là gì mà tà là gì? Từ xưa đến nay đâu ai rõ? Các ngươi cứ to mồm bảo Thiên Môn là tà ma ngoại đạo, nhưng các ngươi thấy Thiên Môn có chọc ghẹo gì đến các môn phái khác hay không?”

“Chuyện này...”

Quách Thiếu Soái á khẩu không trả lời được.

“Hoàn toàn không, đều là người khác đến chọc bọn họ trước! Người ta đang tự phát triển ở địa bàn nhà mình, chẳng trêu chọc ai cũng chẳng gây thị phi, kết quả lại bị người khác chiếm đánh, cuối cùng bị hủy diệt, môn chủ Thiên Môn rõ là oan ức!”

“Nhưng mà bọn chúng tu luyện ma công...”

Quách Thiếu Soái nói một cách yếu ớt.

“Sao ngươi biết đó là ma công? Chẳng lẽ cách thức tu luyện khác biệt một chút, tốc độ tu luyện nhanh hơn một chút thì là ma công hả?”

Lâm Bắc Phàm khẽ cười: “Suy cho cùng thì bọn họ cũng chỉ sợ Thiên Môn lớn mạnh ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ thôi, thế nên bọn họ mới cho Thiên Môn là tà ma ngoại đạo, sau đó liên minh cùng nhau hủy diệt!”

“Bọn họ tích cực như vậy thực ra là muốn có được cuốn ma công này! Ba ngày lên Cửu phẩm, một tháng lên Bát phẩm, ba tháng lên Thất phẩm, sau một năm có hi vọng trở thành Tiên Thiên, chẳng ai có thể từ chối được sự mê hoặc này cả!”

Lâm Bắc Phàm cười: “Lục Phiến Môn cho hay, sau trận chiến, các môn phái như đang chia nhau chiến lợi phẩm vậy, thậm chí còn chia cả người trong Thiên Môn! Ngươi nói xem, bọn họ tốn công tốn sức làm những chuyện ấy để làm gì? Cứ giết sạch cho nhanh, chẳng lẽ bọn họ còn có lòng tốt nên mới tha mạng cho người Thiên Môn?”

“Suy cho cùng thì vẫn là bởi người Thiên Môn học được Tịch Tà Kiếm Phổ nên có thể trở thành một bản kiếm phổ sống! Vậy nên khi bắt những người này về, bọn họ sẽ bắt họ đọc và viết kiếm phổ ra! Cứ thế là sẽ có cơ hội gia tăng sức mạnh cho môn phái mình!”

“Ôi!”

Quách Thiếu Soái thở dài một hơi.

Trông thấy dáng vẻ đó của hắn ta, Lâm Bắc Phàm lại bực mình: “May mà ngươi không đi đấy, bằng không với cái tính bông bột của ngươi, thể nào ngươi cũng hy sinh! Ta cho ngươi hay, giang hồ không chỉ đánh chém thôi đâu, giang hồ còn là chốn đời nhân xử thế, là nơi tranh giành lợi ích đấy! Không có chuyện gì thì đừng có xông vào đó, bằng không kẻ chịu tổn thất sẽ chính là bản thân ngươi.”

“Sư đệ, công tử nói phải đó! Ngươi còn thiếu kinh nghiệm trong giang hồ nên sau này nghe lời công tử nhiều vào! Công tử thông minh tuyệt thế, chắc chắn sẽ không khiến ngươi làm lỡ đâu!”

Mạc Như Sương ngồi bên cạnh khuyên can.

“Ta cũng biết vậy! Từ lúc bước chân vào giang hồ, ta nhận ra giang hồ hoàn toàn khác so với những gì ta nghĩ! Ký Bắc vương mà ta cứ nghĩ là một vị minh chủ, một lòng một dạ làm việc cho hắn ta, ai ngờ...”

Quách Thiếu Soái cười khỏ: “Ấy vậy mà hắn ta lại là kẻ xảo trá, vì dã tâm của mình mà chuyện gì cũng có thể làm được, chúng ta bị lợi dụng mà không biết! Về sau đi theo công tử, ta lại phát hiện chỗ nào trong giang hồ cũng đầy rẫy dối trá! Các môn phái vì lợi ích mà liên minh tiêu diệt Thiên Môn, ta không biết phải tin ai nữa!”

“Đúng là một đứa bé đáng thương!”

Lâm Bắc Phàm đồng tình nói: “Thiếu Soái à, về sau ngươi cứ đi theo ta, làm việc cho ta! Chỉ cần ta có một miếng cơm ăn...”

“Công tử!”

Hai mắt Quách Thiếu Soái tràn ngập hi vọng.

“Thì ngươi sẽ có thêm một cái bát để rửa!”

Quách Thiếu Soái: “...”

Đúng lúc ấy, tiểu quận chúa xông vào. Trông thấy Lâm Bắc Phàm đang ngồi trước đồng lửa, nàng gọi: “Sao ngươi cứ ru rú

trong nhà thế? Ngày nào cũng làm tổ ở đây, trông chẳng khác gì một ông già!”

Lâm Bắc Phàm đáp một cách thản nhiên: “Bên ngoài lạnh như băng, trong nhà ấm áp như mùa xuân, ta cũng hết cách!”

“Ngươi thì lắm lý lẽ lắm!”

Tiểu quận chúa chìa hai bàn tay một cách hưng phấn, trên tay nàng là một cái giỏ lớn: “Nào nào nào, ta đem đồ ăn ngon tới cho ngươi này! Trên con phố mỹ thực mới mở nhiều tiệm lắm, ta lôi hết về cho các ngươi đây, nhân lúc còn nóng thì ăn đi!”

“Đa tạ tiểu quận chúa! Ngoài trời lạnh mà vẫn có người mở hàng ư?”

Quách Thiếu Soái nhận lấy đồ ăn.

“Mặc dù ít người hơn nhưng vẫn có nhiều người mở hàng lắm!”

“Thiếu Soái à, ngươi không biết nỗi khổ của kẻ đói rồi! Dân chúng sống khổ lắm, có chút cơ hội kiếm tiền thì bọn họ sẽ liều mạng mà nắm lấy! Mặc dù ngoài trời rất lạnh, khách hàng cũng ít đi, việc kinh doanh cũng không còn nhộn nhịp nhưng nếu làm thì vẫn có thể kiếm được chút tiền! Nếu như không làm thì đồng nghĩa với việc không có đồng nào!”

Lâm Bắc Phàm vừa nói vừa nhận lấy một xiên que nướng.

Hắn đặt lên bếp than và nướng, mùi thơm thoang thoang bên mũi, sau đó ăn một cách vui vẻ, đúng là thơm thật đấy!

Tiểu quận chúa ngồi bên cạnh Lâm Bắc Phàm, hai tay chống má: “Lâm Bắc Phàm, trời lạnh quá! Ngươi nói xem hiện giờ nếu như có một nồi súp nóng hôi hổi thì hay biết mấy. Nghe đâu trời lạnh hợp để ăn súp lắm!”

Đôi mắt nàng chớp chớp, ra sức ám chỉ.

Lâm Bắc Phàm thì thờ ơ: “Ta dạy quận chúa cách làm súp rồi cơ mà, quận chúa về nhà tự làm đi!”

“Nhưng mà người nhà ta làm không có chuẩn vị như ngươi làm, ta cứ thấy thiếu thiếu gì đó!”

Chương 410: Lẩu

Lâm Bắc Phàm: “Thiếu bào ngư cực phẩm hả?”

Tiểu quận chúa lắc đầu: “Không thiếu!”

Lâm Bắc Phàm: “Thiếu hải sâm cực phẩm sao?”

Tiểu quận chúa lại lắc đầu: “Cũng không thiếu!”

Lâm Bắc phàm: “Thế thiếu rượu cực phẩm?”

Tiểu quận chúa vẫn lắc đầu: “Cái này cũng không thiếu!”

...

Cuối cùng, hỏi hết một lượt mà chẳng thấy thiếu thứ gì, nhưng vẫn không tròn vị.

Lâm Bắc Phàm bỗng nhận ra: “Thế thì ta biết quận chúa thiếu gì rồi!”

Hai mắt tiểu quận chúa sáng rực: “Thiếu gì thế?”

“Quận chúa thiếu mắt nhìn, không dày vò ta thì không cam lòng!”

Lâm Bắc Phàm búng lên trán nàng.

“Ôi chao! Ghét ghê ấy!”

Tiểu quận chúa ôm lấy trán.

Lâm Bắc Phàm nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Giờ mà nấu súp thì không kịp nữa rồi, hay là chúng ta làm nồi lẩu đi?”

“Lẩu... là gì?”

Tiểu quận chúa lấy làm lạ.

Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái ngồi bên cạnh cũng tò mò nhìn.

“Lẩu là một cách nấu đồ ăn, ăn ngay và luôn, dầu mà không ngấy, thích hợp để ăn vào mùa đông! Hiện giờ có nói quận chúa cũng không hiểu đâu, quận chúa nhìn chúng ta làm một lần là biết!”

Nói đoạn, Lâm Bắc Phàm gọi: “Đại Lực, tối nay chúng ta ăn lẩu, người đi chuẩn bị nhé!”

“Vâng thưa thiếu gia, đã chuẩn bị xong từ lâu rồi, ha ha!”

Một canh giờ sau.

Tiểu quận chúa nhìn bếp lò trên bàn, bên trên bếp là một nồi nước đang sôi sùng sục, bên cạnh còn có rau sống và thịt sống. Nàng chớp mắt, chép miệng hỏi: “Đây là đồ luộc còn gì, có gì hiếm lạ đâu!”

“Quận chúa thấy giống đồ luộc thôi chứ thực ra...”

“Thực ra gì?”

“Thực ra nó chính là đồ luộc đấy!”

Tiểu quận chúa: “...”

“Cơ mà cách làm khác hoàn toàn nhé!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Luộc thì chỉ cần đổ vào nước, luộc chín là xong! Nhưng lẩu thì phải dùng nóng, cho đồ ăn nóng đến chín luôn! Quận chúa nhìn xem, dù là rau hay là thịt thì chúng ta đều cắt thành từng miếng rồi bỏ vào trong nước sôi, nhúng một lúc là có thể ăn được!”

Tiểu quận chúa mở to mắt, mong chờ nói: “Như vậy sẽ ngon hơn à?”

“Không, sẽ càng đắt hơn!”

Tiểu quận chúa: “...”

“Chủ yếu là giữ được cái tươi của đồ ăn, và cả độ nóng nữa! Trước khi ăn cơm, đồ ăn nấu xong bung lên bàn thì đã mất một lúc rồi nên mất đi sự tươi ngon, còn nguội nữa!”

“Nhưng giờ khi ăn lẩu, nhúng chín là ăn được luôn! Đồ ăn không những tươi mà còn nóng, rất dễ tiêu hóa, chẳng lẽ không tốt sao?”

“Người nói có lý đấy!”

Tiểu quận chúa gật đầu đầy hưng phấn.

“Cuối cùng, lẩu mà không có nước chấm thì như không có linh hồn! Ăn đặc biệt nhất là nước chấm! Đồ luộc chỉ cần luộc là ăn được, nhưng lẩu thì cần nước chấm, như vậy sẽ càng ngon hơn.”

“Cần nước chấm gì?”

Tiểu quận chúa hỏi.

“Quận chúa nhìn xem, Đại Lực đã chuẩn bị xong hết rồi!”

Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa chỉ vào chiếc chõ bát đĩa nhỏ bên cạnh: “Ở đây có tỏi, gừng, nước tương, giấm và cả ớt... Muốn ăn gì thì tự thêm, tự pha! Và rau cũng thế, ăn gì thì tự nhúng!”

Sau khi được Lâm Bắc Phàm giải thích kỹ càng, cuối cùng mọi người cũng biết được cách ăn lẩu, ai cũng hưng phấn muốn thử.

Lúc tiểu quận chúa đang định ra tay thì bị Lâm Bắc Phàm cản lại.

“Đội đã quận chúa, phải tặng một nồi lẩu đến hoàng cung cho bệ hạ nếm thử!”

“Được, nhưng các ngươi đừng có ăn trước, đợi ta về rồi mới được ăn!”

Tiểu quận chúa nhanh chóng hành động, lập tức đi tặng nồi lẩu.

Cuối cùng mọi người cùng nhau ăn lẩu, phát hiện món này quá thú vị.

Nhất là khi ăn vào mùa đông lạnh giá như thế này, được ăn đồ ăn nóng đúng là quá ngon.

Hơn nữa mùi vị cũng rất hợp, toàn toàn không lệch so với khẩu vị của bọn họ. Cứ thế, mọi người ai cũng hài lòng.

“Lâm Bắc Phàm, ta thấy ban nãy ta đã nói sai một câu!”

“Câu nào hả tiểu quận chúa?”

“Ta thấy mùa đông hợp ăn lẩu hơn!”

“Tiểu quận chúa tỉnh ngộ rồi đấy!”

Cùng lúc ấy, một nồi lẩu cũng được đưa tới trước mặt nữ đế đang ở trong hoàng cung.

Nữ đế thắc mắc vô cùng: “Đây là cái gì? Sao Lâm ái khanh lại đưa rau thịt còn sống tới, thế này sao trẫm nuốt được đây?”

Lão thái giám mỉm cười: “Theo lời tiểu quận chúa nói thì đây là món ăn mới mà phủ thừa đại nhân phát minh ra, tên là lẩu! Dù là rau hay thịt thì đều sống hết, nhưng tất cả sẽ được thái

thành lát mỏng! Chỉ cần nhúng chúng vào nước sôi một lúc, thêm nước chấm là có thể ăn được.”

“Vậy sao? Nghe có vẻ thú vị nhỉ! Hôm nay để trẫm nếm thử xem rốt cuộc lẩu nó kỳ diệu thế nào!” Nữ đế bắt đầu nhắc đĩa.

Tiếp đó, lão thái giám bày bếp lò lên bàn, còn có rau sống, thịt sống, các loại gia vị đều được đưa lên.

Những thứ này đều do tiểu quận chúa đưa tới, khi than đang cháy mạnh, nước lẩu sôi sùng sục là có thể ăn luôn.

Nữ đế nhìn nước lẩu trước mặt rồi lại nhìn thịt và rau sống, nàng lấy đũa gấp một miếng thịt rồi bỏ vào nước nóng như ý của Lâm Bắc Phàm, nhúng một lúc.

Do thịt đã được thái mỏng nên chín rất nhanh.

Sau đó, nữ đế bỏ thịt vào trong bát, cẩn thận nếm một miếng. Mặc dù đồ rất tươi, cũng rất nóng, nhưng mùi vị vẫn thiếu chút gì đó.

Lúc bấy giờ, nàng trông thấy bên cạnh có bày rất nhiều gia vị, có tỏi, gừng, nước tương, ớt... Nhớ tới lời lão thái giám nói, nàng bèn đổ chúng vào bát, tỉ lệ dựa theo khẩu vị của mình.

Chương 411: Loạn dân

Nàng nhúng thịt vào trong nước chấm rồi ăn lại.

“Ừm! Như vậy mới ngon!”

Khoảnh khắc ấy, nữ đế đã biết được cách ăn lẩu.

Nàng lại gấp một miếng thịt nữa và bỏ vào trong nước, đợi thịt chín thì chấm nước chấm.

Lúc chấm thì thịt không còn quá nóng nữa, nhưng có thêm hương thơm nên ăn vừa đúng vị luôn, trong lòng nữ đế thỏa mãn vô cùng.

“Ăn như vậy mới thoải mái!”

Tiếp đó, nữ đế gấp không ngừng, càng ăn càng nhanh.

Lão thái giám bên cạnh tròn mắt nhìn, ngon thật sao?

Hay là hẳn ta cũng làm một nồi nhỉ?

Khoảng nửa canh giờ sau nữ đế mới ăn no.

Mặc dù nàng là bậc cử ngũ chí tôn nhưng rất hiếm khi được ăn một cách thoải mái như vậy. Bởi lẽ ngày thường nàng bận chuyện triều chính nên không được ăn cơm đúng giờ

Hơn nữa Ngự Thiện Phòng cũng ở hơi xa, thế nên một người làm hoàng đế như nàng hiếm khi được ăn đồ ăn nóng hôi hổi lắm. Nhất là vào những ngày đông như thế này, nàng muốn ăn đồ ăn nóng lại càng khó hơn.

Nhưng hiện giờ có món lẩu này thì sẽ khác. Nàng có thể ăn đồ ăn nóng và tươi ngon, muốn ăn gì thì ăn cái đấy, muốn ăn thế nào cũng được, hoàn toàn theo ý mình, vừa vui vừa thỏa mãn!

“Ái khanh phát minh ra món lẩu này đúng là quá hợp ý trẫm! Báo với Ngự Thiện Phòng mấy hôm nay xếp thực đơn theo món lẩu nhé!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Sau khi ăn no, nữ đế lại bắt đầu lo chuyện nước.

Tuy nhiên khi nhìn thấy đồng tấu chương, nàng lại chau mày: “Giang Nam thời tiết trở lạnh, đổ mưa nhiều ngày...”

Mùa đông còn mưa nhiều ngày thì chẳng phải chuyện gì tốt. Mùa đông nhiệt độ thấp, vốn đã dễ khiến người ta chết rét rồi.

Cộng thêm có mưa nên nước dâng cao, nước sông chảy ngược, ruộng và các thôn trang sẽ bị ngập, dân chúng lang thang nay đây mai đó.

Nữ đế lắc đầu: “Hi vọng trăm chỉ đang lo buồn vô cớ mà thôi!”

Tuy nhiên bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra.

Nếu như có gì thay đổi thì dù khả năng lớn hay nhỏ thì chuyện vẫn sẽ xảy ra.

Nói theo một cách khác thì người càng không muốn xảy ra thì nó càng xảy ra.

Liên tiếp mấy ngày, ngày nào nữ đế cũng nhận được tin xấu từ vùng Giang Nam, mưa lớn không giảm, ngược lại càng lúc càng to.

Các thôn làng đều là vùng trũng nên gần như bị ngập trong nước, đường đi vô cùng khó khăn.

Một vài khu ruộng và thôn trang đã bị ngập hoàn toàn.

May mà người dân đã kịp thời rời đi.

Thế nhưng nguy hiểm nhất là hai con sông, nước sông đã dâng lên đến đe.

Một khi đe không trụ được thì nước sông sẽ ập đến, khu vực ven hai con sông sẽ gặp nạn, hàng trăm vạn người dân phải ly tán.

Nữ đế ra mấy thánh chỉ cho quan phủ vùng Giang Nam bảo vệ đe điều, đồng thời sơ tán người dân sống ven sông để giảm thiểu thiệt hại.

Tuy nhiên chuyện đáng sợ nhất vẫn xảy ra!

Đối mặt với thiên nhiên, sức người là vô cùng nhỏ bé nên cuối cùng vẫn không giữ được con đe. Nước sông tràn khắp, cuốn

cuộn và nhấn chìm tất cả thôn trang cũng như ruộng đất xung quanh, hàng trăm vạn người dân mất đi nhà cửa!

Chỉ có một tin tốt duy nhất là do được sơ tán kịp thời nên dân chúng không mất mát nhiều. Song lương thực thì không kịp chuyển đi và đã bị nước cuốn trôi.

Hơn trăm vạn dân không có cơm ăn thì biết làm sao?

Nữ đế lập tức hạ chỉ cho quan viên vùng Giang Nam mở kho lương thực, cố gắng cứu giúp dân gặp nạn!

Song quan phủ vùng Giang Nam lại phản hồi rằng Giang Nam không có lương thực, mong triều đình trợ cấp!

Tại buổi triều sớm, nữ đế đập mạnh lên long y, phần nộ nói: “Dám nói là Giang Nam không có lương thực cơ đấy? Trẫm đã điều tra ra từ lâu, rằng bọn họ có đầy đủ lương thực nhưng đã bị Giang Nam vương đem đi làm lương thực cho quân đội rồi!”

“Bệ hạ bớt giận!”

Bách quan đồng thanh nói.

“Các người bảo trẫm phải bớt giận thế nào hả?”

Nữ đế tiếp tục phát hỏa: “Giang Nam vương là một kẻ đầy dã tâm và vẫn luôn nhìn chằm chằm vào hoàng vị của trẫm! Hắn ta còn chưa ngồi lên vị trí này mà đã chẳng thèm quan tâm gì đến dân chúng rồi! Vì mưu đồ riêng mà lợi dụng tất cả, nếu để hắn ta có được hoàng vị thì dân chúng khắp thiên hạ còn đường sống sao?”

“Bệ hạ bớt giận!”

Bách quan lại đồng thanh nói.

“Chuyện bên Giang Nam để sau hẵng nói, giờ chuyện quan trọng nhất là phải cứu giúp dân gặp nạn!”

Nữ đế đầu đầu hỏi: “Các vị ái khanh, Giang Nam vương không chịu nhả lương thực, các người có kế sách gì hay không?”

Nói đoạn, nàng nhìn về phía Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm.

Hộ bộ thượng thư đứng ra, chấp tay nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, năm nay khí hậu nước ta biến hóa khôn lường ảnh hưởng đến việc thu hoạch lương thực, sản lượng giảm khoảng hai mươi phần trăm! Lương thực trong Hộ bộ có hạn, muốn cứu giúp dân chúng thì hơi khó ạ!”

Ánh mắt của nữ đế tối đi.

Hộ bộ thượng thư lại nói: “Hơn nữa thừa bộ hạ, kinh thành chúng ta cách Giang Nam xa nhất, dù có gia tăng tốc độ thì cũng phải mất hai ngày! Dầu chúng ta có vận chuyển lương thực qua đó thì e là cũng đã muộn!”

“Ôi!” Nữ đế thở dài một hơi.

Ánh mắt nàng không khỏi nhìn qua Lâm Bắc Phàm, trong đó còn mang theo chút hy vọng. Thế nhưng rất nhanh sau đó, ánh mắt ấy lại trở nên ảm đạm.

Chương 412: Chẳng lẽ không tạo phản ư?

Dù hãn có thông minh tuyệt đỉnh thì cũng có tác dụng gì đâu?

Hiện giờ thứ đang thiếu là lương thực, không có lương thực thì coi như hết, chẳng lẽ hãn có thể biến ra lương thực được chắc?

Hãn là người chứ không phải thần tiên!

Đúng lúc ấy, có một binh sĩ vội vàng xông vào.

“Khẩn cấp! Giang Nam vương và quan phủ vùng Giang Nam đã đuổi hết dân gặp nạn ra khỏi Giang Nam! Đồng thời tuyên cáo tới bên ngoài rằng kinh thành có lương thực, nếu muốn sống thì tới kinh thành xin lương thực!”

“Uỳnh!”

Nữ đế lại nổi giận: “Hay lắm Giang Nam vương! Kế hiểm độc thật đấy!”

“Kế này hiểm độc thật sự!”

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu cười khò: “Kế này của Giang Nam vương rõ ràng là vút gánh nặng của dân chúng cho

triều đình ta đây mà! Nếu chúng ta không lo thì chắc chắn sẽ mất lòng dân!”

“Nếu chúng ta lo, phát lương thực cho người dân thì dân gặp nạn sẽ còn tới nữa, nhưng lương thực trong tay chúng ta có hạn, ảnh hưởng sẽ càng lớn hơn! Nếu có chiến sự hoặc gặp chuyện khác thì đúng là bất lợi vô cùng!”

Các quan viên khác gật đầu đồng ý.

“Đúng vậy, kẻ này ác độc thật! Dù chúng ta lo hay không lo thì đều tổn thất cả!”

“Một là mất đi lòng dân, hai là mất đi lương thực!”

“Kiểu gì cũng khiến triều ta khó khăn, phải làm sao đây?”

...

Bách quan đau đầu vô cùng, nữ đế còn đau hơn: “Các vị ái khanh có kế sách gì hay không?”

“Chuyện này...”

Bách quan đồng loạt lắc đầu.

“Bệ hạ, thần muốn nói một câu!” Binh bộ thượng thư đứng ra.

“Lý ái khanh, người muốn nói gì?” Nữ đế hỏi.

“Bệ hạ, tới nay các phiên vương đều đang âm thầm luyện binh, bên ngoài còn có các nước lớn dòm ngó, có thể nói triều ta đang vô cùng khó khăn, cực kỳ nguy hiểm! Thế nên chúng ta bắt buộc phải nắm giữ lương thực đầy đủ mới có thể ứng phó với tất cả những điều bất lợi!”

“Nếu hiện giờ chúng ta lấy lương thực để cứu dân gặp nạn thì cùng lắm cũng chỉ thu lại được chút danh tiếng mà thôi! Mà cái này thì đâu có tác dụng gì? Nó có thể đổi ra cơm ăn được sao?”

“Không thể! Các vị phiên vương đáng đánh cũng đáng đánh thật! Nhưng những nước khác vẫn sẽ dòm ngó triều đình ta, đợi thời cơ xuất binh, thế nên bắt buộc phải giữ lương thực, còn về dân gặp nạn thì phải xem ý trời rồi!”

Lễ bộ thượng thư phẫn nộ: “Lý đại nhân, chẳng lẽ người muốn chúng ta bỏ mặc dân gặp nạn sao? Người là kẻ độc sách cơ

mà, người có còn là người hay không?”

“Triệu đại nhân, bản quan cực kì hiểu vì sao người lại phản nộ! Nhưng hiện giờ có tức giận cũng chẳng có tác dụng gì! Quốc gia vẫn phải ưu tiên, chúng ta không giữ được nước thì làm sao bảo vệ được dân?”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang lớn tiếng chất vấn: “Nhờ đâu nước cũng vì thế mà gặp nguy thì sao, người hy sinh là cả ngàn vạn dân chứ không phải chỉ số dân gặp nạn này! Triệu đại nhân, bản quan hỏi người, tổn thất này là thứ người có thể gánh vác được hả?”

“Chuyện này...” Lễ bộ thượng thư á khẩu, co rúm lại.

“Đã thế dù giờ đi cứu thì người có cứu được không?”

Binh bộ thượng thư lại bảo: “Chúng ta cách Giang Nam hơn tám trăm dặm, vận chuyển lương thực đến đó nhiều nhất phải mười ngày, người đã đói thì chúng ta cứu sao được? Các người nói cho bản quan biết chúng ta phải cứu kiểu gì đây? Có cứu được hết không?”

Mọi người đều á khẩu.

Binh bộ thượng thư tiếp tục: “Bệ hạ, thần xin nói một câu khó nghe, lúc này dân gặp nạn đã không còn được coi là người nữa rồi! Bọn họ đói thì đến người cũng sẽ ăn, sẽ không màng tất cả, chẳng khác gì cầm thú đâu ạ! Thế nên chúng ta hãy ưu tiên việc nước, những người này chúng ta không cứu nổi được đâu, cứ để họ tự sinh tự diệt đi thôi!”

Bách quan đồng loạt thở dài, nữ đế thì nhắm mắt lại một cách đau khổ. Triều đình rơi vào trong im lặng.

Đúng lúc ấy, có một tiếng nói vang lên.

“Thần cho rằng nên cứu dân gặp nạn!”

Hai mắt nữ đế sáng lên, bởi lẽ người nói câu nói ấy chính là Lâm Bắc Phàm.

Mỗi lần hần lên tiếng là đều mang đến hy vọng.

“Ái khanh, người có ý kiến gì thì mau nói!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng bảo: “Thần cho rằng bắt buộc phải cứu dân gặp nạn, hơn nữa cần phải cứu ngay, không được

chậm trễ! Nếu không cứu, nước ta ắt sẽ loạn, Đại Võ sẽ tiêu vong!”

Sắc mặt mọi người thay đổi, ai cũng lên tiếng.

“Lâm đại nhân, người có biết người đang nói gì không?”

“Người dám nói nước ta ắt loạn, Đại Võ sẽ tiêu vong, đúng là những lời lẽ đe dọa!”

“Chỉ là bỏ một đám dân gặp nạn thôi mà, chẳng lẽ chuyện này có thể ảnh hưởng đến xã tắc triều ta?”

“Lâm đại nhân, mong người cẩn thận lời nói!”

“Còn không mau tạ tội với bệ hạ?”

Sắc mặt nữ đế có hơi khó coi, song với lòng tin lâu nay dành cho Lâm Bắc Phàm, nàng vẫn bình tĩnh nói: “Các vị ái khanh cứ từ từ, mời Lâm ái khanh giải thích!”

Cuối cùng triều đường cũng yên lặng.

“Khởi bẩm hoàng thượng, thần không nói lời đe dọa mà đây là sự thực!”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Vừa nãy Bình bộ thượng thư Lý đại nhân có nói một câu rằng dân gặp nạn không sống nổi thì không thể coi là người! Bọn họ vì sống mà chuyện gì cũng có thể làm! Lúc này, bọn họ làm gì coi trọng triều đình nữa, làm gì còn tuân thủ pháp luật của triều ta nữa?”

“Chẳng lẽ bọn họ sẽ không... tạo phản ư?”

Chương 413: Khâm sai đại thần

Sắc mặt mọi người thay đổi.

Lâm Bắc Phàm tiếp tục nói: “Chuyện Đường Châu ngày trước, ba vạn binh sĩ vì bị khấu trừ quân lương, không được ăn cơm nên đã nổi dậy khởi nghĩa, phản lại Đại Võ ta! Huống hồ đây chỉ là một đám dân tị nạn sắp mất cả mạng?”

“Dân luôn coi trọng lương thực! Bọn họ đã không được ăn cơm trong nhiều ngày rồi, đến mạng cũng sắp mất nên còn có thể làm gì nữa? Chỉ còn cách tạo phản thôi! Không tạo phản

thì chỉ còn đường chết! Mà tạo phản thì biết đâu sẽ có đường sống!”

“Hỏi các vị đang ngồi đây, nếu là các người thì các người sẽ chọn gì?”

“Các người sẽ tạo phản hay là không?”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng chất vấn các quan, mà ai cũng né tránh ánh mắt của hắn.

“Sự việc đã đến nước không còn gì để nói, bọn họ chắc chắn sẽ tạo phản!”

“Một khi đã tạo phản thì ắt sẽ có ảnh hưởng, đây không còn là vấn đề giải quyết lương thực nữa! Tới khi ấy, bọn họ chắc chắn sẽ xông vào các thành phố lớn, cướp bóc và tranh đoạt vật tư!”

“Đến khi đó, người chịu khổ không chỉ có trăm vạn dân mà là mấy trăm vạn, thậm chí cả ngàn vạn!”

“Dân chúng lâm than hết cả!”

“Các phiên vương và các nước lớn chắc chắn sẽ nhân cơ hội thừa nước đục thả câu, khởi binh đánh triều ta! Lúc ấy, chúng ta sẽ mất lòng dân, bị bách tính chỉ trích...”

Lâm Bắc Phàm nhìn quanh một lượt: “Thần muốn hỏi bệ hạ và các vị đại nhân rằng triều đình ta còn trụ được chăng? Chúng ta vẫn có thể tiếp tục âm no, đứng trên cao mà chỉ điểm giang sơn như trước sao?”

Sắc mặt mọi người trầm xuống, nom có vẻ bất an.

Triều đình chính là gốc rễ của bọn họ!

Nếu không được triều đình bảo vệ thì bọn họ không thể hưởng thụ như ngày hôm nay, thậm chí còn không giữ được mạng!

Sắc mặt nữ đế cũng u ám hẳn đi!

Mặc dù nàng đã có vài kế sách nhưng khi ứng đối với nguy cơ thì vẫn không đủ!

Một khi thất bại thì coi như xong, không có thuốc hồi hận mà uống!

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Triều đình chúng ta đang lúc khó khăn, thực sự không thể đi sai dù chỉ một bước! Một khi đã sai thì sẽ bị kẻ địch lợi dụng cơ hội! Thế nên mong bệ hạ suy xét, mong các vị đại nhân suy xét!”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang nói: “Nhưng chúng ta phải cứu kiểu gì? Kinh thành chúng ta cách Giang Nam quá xa, dù có chuẩn bị lương thực thì cũng phải mất mười ngày, dân chúng đều sẽ chết đói hết!”

“Đúng vậy, không phải chúng ta không muốn cứu mà là thực sự không có cách để mà cứu!”

“Vận chuyển lương thực tới thì người cũng hầu như chết hết, không kịp đâu!”

Nữ đế nhìn Lâm Bắc Phàm, ánh mắt tràn ngập vẻ mong đợi: “Ái khanh, ngươi có cách gì không?”

Lâm Bắc Phàm nói: “Bệ hạ, chẳng phải Giang Nam vương thông báo rằng kinh thành có lương thực, bảo dân gặp nạn tới kinh thành sao, chúng ta cứ bảo quan phủ dọc đường cứu dân! Mặc dù quan phủ các địa phương cũng không có nhiều lương thực nhưng vẫn có thể chi ra một đến hai tấn, như thế thì có thể chống đỡ được hai đến ba ngày!”

“Ngoài ra, chúng ta cần phải tranh thủ thời gian vận chuyển lương thực cứu nạn, lợi dụng các tàu đệm khí đi thẳng xuống phía Nam! Như thế một ở Bắc, một ở Nam, chúng ta sẽ gặp nhau ở giữa đường và kịp thời cứu dân!”

“Đây là cách tốt nhất hiện giờ, mong bệ hạ minh giám!”

Nữ đế gật đầu: “Phải nhanh chóng hành động! Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm đâu?”

“Có thần!” Hộ bộ thượng thư đứng ra.

“Lập tức mở kho lương thực, chuẩn bị cứu dân gặp nạn!”

“Thần tuân chỉ!” Hộ bộ thượng thư lớn giọng đáp.

“Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang đâu?”

“Có thần!” Binh bộ thượng thư đứng ra.

“Lập tức chuẩn bị tàu đệm khí để vận chuyển lương thực, đồng thời phái binh lính đi theo bảo vệ!”

“Thần tuân chỉ!” Binh bộ thượng thư đáp.

“Tổng chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ đâu?”

“Có thần!”

Cứ thế, nữ đế ra lệnh cho từng người một.

Sau khi sắp xếp xong, ánh mắt nàng liếc đến một thân hình gầy yếu trong triều, nàng nói: “Lần cứu nạn này sẽ do Lâm ái khanh phụ trách! Phong phủ thừa Đức Thiên Phủ, tể tử Quốc Tử Giám Lâm Bắc Phàm làm khâm sai, phụ trách mọi chuyện trong công tác cứu nạn này! Giữ thượng phương bảo kiếm, có quyền như trẫm!”

“Thần tuân chỉ!” Lâm Bắc Phàm lĩnh chỉ.

Sau đó hần nhận lấy thượng phương bảo kiếm của nữ đế bệ hạ, đoạn lại vội vã đi thu xếp chuyện cứu nạn.

Trông bóng dáng hần, nữ đế lẩm bẩm: “Ái khanh, đừng khiến trẫm thất vọng!”

Lúc này là lúc liên quan đến lợi ích của mọi người trong triều nên ai nấy cũng hành động nhanh vô cùng.

Từng xe hàng được vận chuyển tới sông trong kinh thành.

Nơi đó đã sớm chuẩn bị tàu đệm khí, trông như một dải lục địa cực lớn.

“Được rồi, lương thực này đủ để dân ăn trong hai ngày, lập tức xuất phát! Tiếp theo các ngươi tiếp tục vận chuyển, dừng ở ven bờ các châu phủ, cùng quan phủ địa phương cứu giúp dân gặp nạn!”

“Vâng thưa đại nhân!”

Sau khi sắp xếp ổn thỏa xong, Lâm Bắc Phàm bèn nhảy lên thuyền, lớn giọng nói: “Lái đi!”

Thuyền bèn giương buồm, rời khỏi kinh thành nhờ sức gió.

Đúng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm khẽ hươ tay, gió lớn xuất hiện và đẩy con thuyền đi nhanh hơn.

Đồng thời nước sông dưới chân hần cũng chảy nhanh hơn. Hai bên cùng hợp sức đưa thuyền chạy nhanh hơn gấp bội!

Dưới tình hình này, mọi người nhanh chóng nhận ra sự khác thường.

Chương 414: Kỳ tích

“Sao thuyền đi nhanh vậy?”

“Chuyện gì thế?”

Lâm Bắc Phàm nói: “Là ý trời đấy, trời đang giúp Đại Võ ta! Đang giúp nhân dân ta! Ngày đêm không ngừng, toàn lực tăng tốc!”

“Vâng thưa đại nhân!”

Mọi người tập trung tinh thần, đồng thanh đáp.

Do có “ý trời” nên mọi người nhất trí đồng lòng, toàn lực tiến về phía trước.

Giang Nam cách kinh thành tám trăm dặm, dù có đi ngày đi đêm, mỗi ngày có thể đi được tám mươi dặm, dự tính phải mất đến mười ngày.

Trên đường, nếu gặp dân nạn thì cũng phải mất bảy, tám ngày.

Đây đã là tình hình tương đối thuận lợi rồi!

Thế nhưng hiện giờ mới ba ngày mà bọn họ đã đi được hơn sáu trăm dặm, đúng là một kỳ tích!

Tất cả được mọi người quy cho ý trời, ông trời đang bảo vệ bọn họ, chẳng ai nghĩ được rằng có người đã “âm thầm nhúng tay vào.”

Lâm Bắc Phàm thở phào một hơi, hắc cười: “Vẫn còn nửa ngày nữa là đến Hoa Châu, phần lớn dân đều ở đó! Mau thông báo cho tri phủ Hoa Châu lập tức đốt lửa, chỉ cần chúng ta đưa lương thực tới là có thể nấu cháo!”

“Vâng thưa đại nhân!” Cẩm Y Vệ nhận lệnh, lập tức cuời lên con ngựa to bên bờ và chạy nhanh đi.

Lúc bấy giờ, tại bờ sông Hoa Châu...

Tri phủ Hoa Châu trông thấy đám dân gặp nạn bèn thở dài một hơi.

Lương thực hết mất rồi!

Bốn ngày trước, sau khi nhận nhiệm vụ cứu nạn, hắn ta đã lập tức tập hợp lương thực để cứu dân.

Chỉ cần cho mọi người ăn mỗi bữa một bát cháo, trong cháo có chút gạo, hai ba miếng là xong.

Chỉ cần giữ cho bọn họ không đói chứ không thể khiến bọn họ ăn no.

Để bảo vệ cái mũ trên đầu, hắn ta không thể không dùng vài thủ đoạn, vơ vét lương thực từ các gia đình giàu có, thậm chí còn lấy cả cám bã để cho dân ăn, cứ thế mới chống đỡ được ba ngày.

Hiện giờ trong tay hắn ta chẳng còn lương thực nữa, dân chúng đã đói cả một ngày trời và chẳng đi được nữa.

Nếu thêm một ngày mà đội cứu nạn vẫn chưa tới thì có khả năng sẽ xảy ra chuyện chẳng lành.

Những người dân gặp nạn không sống được thì chuyện gì cũng có thể làm! Thế nhưng hắn ta cũng biết kinh thành xa xôi biết bao!

Vận chuyển lương thực từ đó đến nhiều nhất cũng phải mất bảy, tám ngày, như vậy thì muộn mất, chức quan của hắn ta cũng coi như xong!

“Phải làm sao đây?” Tri phủ buồn rầu, tóc cũng như bạc trắng.

Đúng lúc ấy, có người của Cẩm Y Vệ cưỡi ngựa tới.

Hắn ta hét: “Báo! Còn một canh giờ nữa là triều đình sẽ đưa lương thực tới! Lập tức đốt lửa nấu nước, lương thực đến là cho vào nồi!”

Tri phủ Hoa Châu nghe vậy bèn kinh ngạc, hắn ta tưởng mình nghe nhầm.

Hắn ta lập tức nhận lệnh, đoạn hỏi người của Cẩm Y Vệ:

“Nhanh vậy sao? Lương thực của triều đình sẽ tới trong vòng một canh giờ nữa? Ngươi không có lừa bản quan đây chứ?”

Trông sắc mặt người của Cẩm Y Vệ có vẻ không vui: “Lừa ngươi làm gì? Đây là tình báo quân đội, ai dám nói lung tung, bản quan không thiết sống hay gì?”

Tri phủ hơn hở: “Tốt tốt tốt! Lương thực từ nơi khác đến hả?”

Người của Cẩm Y Vệ đáp: “Lương thực từ kinh thành!”

Tri phủ mơ màng: “Kinh thành ư... sao có thể? Dù có bay cũng không thể nhanh như vậy được!”

Người của Cẩm Y Vệ mắt kiên nhẫn, hất tay phát tay: “Đừng nói nhảm nữa, mau đốt lửa nấu nước đi! Nếu làm lỡ chuyện thì sẽ hỏi tội ngươi đấy!”

Tri phủ cắn răng, giọng nói lạnh lạnh: “Lập tức đốt lửa nấu nước!”

Tri phủ vừa mới ra lệnh, tất cả các quan sai lập tức hành động.

Các nạn dân ở xung quanh đang đói đến mức bụng réo cồn cào, thấy vậy ánh mắt của ai nấy đều bùng lên ánh sáng của hy vọng.

“Nhóm lửa đun nước sao? Thế tức là có đồ để ăn rồi sao?”

“Tốt quá rồi, cuối cùng thì cũng không phải chịu đói nữa rồi! Nhưng mà, rốt cuộc thì lương thực đang ở đâu vậy?”

“Lương thực đâu?”

“Rốt cuộc lương thực đang ở đâu?”

Trước ánh mắt tràn ngập mong đợi của các nạn dân, tri phủ liếc nhìn Cẩm Y Vệ đang đứng bên cạnh rồi nói đại: “Theo lời vị Cẩm Y Vệ đại nhân này nói, thì chỉ một tiếng nữa thôi lương thực cứu nạn thiên tai của triều đình sẽ đến nơi! Mọi người hãy bình tĩnh, đừng sốt ruột, kiên nhẫn chờ thêm một lát nữa, sẽ mau có đồ ăn thôi!”

“Lương thực cứu nạn thiên tai của triều đình đến rồi đó sao?”

“Tốt quá rồi, cuối cùng thì cũng có cái để bỏ vào bụng rồi!”

“Suýt nữa thì ta còn tưởng là mình không chờ nổi nữa rồi ấy chứ!”

Các nạn dân mừng rỡ hoan hô.

Cứ như thế, tất cả mọi người đều mỏi mắt mà chờ mong.

Từng giây từng phút trôi qua.

Bình thường, đối với mọi người mà nói, một canh giờ trôi qua rất nhanh thôi, nhưng hiện giờ có vẻ như thời gian trôi qua rất chậm.

Mỗi giây mỗi phút đều là sự giày vò, khiến người ta rất khó chịu.

Kết quả không phụ người có lòng, trong lúc đang sốt ruột chờ đợi, cuối cùng thì mọi người cũng nhìn thấy một hạm đội với quy mô lớn đang hùng dũng tiến về phía mình từ đầu sông bên kia, dường như phủ kín cả con sông.

Mặc dù quy mô rất lớn, nhưng tốc độ của hạm đội này lại rất nhanh.

Đến cả quân đội hộ tống đi theo trên bờ cũng phải thúc ngựa mà chạy mới có thể đuổi kịp hạm đội ấy.

Cầm Y Vệ lớn giọng hét lên, giọng nói của hắn ta vang vọng khắp nơi: “Đây chính là tàu vận chuyển lương thực của triều đình ta! Trên tàu chở theo rất nhiều lương thực, đủ để cứu tế hàng trăm hàng vạn nạn dân!”

Các nạn dân lại càng mừng rỡ hơn.

“Cuối cùng thì lương thực cũng đến rồi! Ha ha!”

“Con tàu này thật khổng lồ! Chắc chắn trên tàu chứa đầy lương thực!”

“Được ăn rồi!”

Đến cả tri phủ Hoa Châu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng thì lương thực của triều đình cũng đến nơi rồi, cuối cùng thì các nạn dân cũng không còn phải chịu đói nữa, cuối cùng thì áp lực đặt trên người hắn ta cũng đã giảm bớt một nửa rồi.

Chương 415: Ông trời thương xót

“Thưa bà con, lương thực của triều đình đã được đem đến, ai rồi cũng có cơm ăn cả! Bây giờ, xin mọi người đừng sốt ruột, phải giữ trật tự, xếp thành hàng lối! Sau khi nấu xong cháo, bọn ta sẽ phân phát lương thực ngay!”

Mọi người xếp hàng thật dài, chờ được phân phát lương thực.

Tàu đệm khí đem theo sự kỳ vọng của mọi người, chậm rãi dừng lại bên bờ sông.

Tàu vừa cập bến, Lâm Bắc Phàm liền phát tay lên, những người trên tàu lập tức chuyển lương thực xuống khỏi tàu.

Các quan sai ở trên bờ đã chuẩn bị xong xuôi từ lâu, bọn họ nhận lấy lương thực, cho vào nồi nước sôi, nấu thành cháo.

Cháo rất mau chín, trong thời gian chưa tới nửa nén hương, hương thơm của gạo đã lan tỏa, sắp ăn được rồi.

Vì vậy, các nạn dân chờ đã lâu mừng rỡ xếp hàng để nhận cháo.

“Gạo này thơm quá, ăn rất ngon!”

“Đại nhân, có thể cho ta nhiều cháo một chút được không, ta đã phải chịu đói hai ngày liên tục rồi!”

“Đại nhân, nhà ta có ba đứa con đều đang trong tuổi ăn tuổi lớn, có thể cho ta nhiều cháo một chút được không?”

...

Quan sai vừa phân phát cháo, vừa nói: “Mọi người cứ yên tâm đi! Ai cũng có cháo cả, bọn ta có đủ lương thực mà!”

Cùng lúc ấy, tri phủ Hoa Châu đi tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, mỉm cười rồi chấp tay mà nói: “Đại nhân chính là vị đại thần của triều đình, phủ thừa của Đức Thiên Phủ, tể tửu của Quốc Tử Giám, Lâm Bắc Phàm Lâm đại nhân phải không? Ha ha, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Không sai, chính là bản quan đây! Chắc ngươi là tri phủ bản địa, có phải không?”

Tri phủ lại cúi chào hần một lần nữa: “Tri phủ Hoa Châu, Lý Nguyên Ưu, bái kiến Lâm đại nhân!”

“Lý đại nhân, ngươi và ta đều là mệnh quan triều đình, cống hiến cho bệ hạ, không cần khách khí như vậy đâu!”

Lâm Bắc Phàm đưa tay ra đỡ hần ta đứng dậy, mỉm cười rồi nói: “Trông Lý đại nhân có vẻ tiêu tụy thế này, mấy ngày qua vất vả cho ngươi rồi!”

“Cũng đâu có gì!”

Tri phủ gượng cười, bắt đầu than thở: “Mấy hôm nay, để quản lý các nạn dân này, cho mọi người có cơm ăn, đã ba ngày rồi ta chưa về nhà! Nhưng mặc dù hạ quan tốn biết bao nhiêu tâm tư và công sức, thì vẫn chẳng thể kiếm được đủ lương thực cho các nạn dân! Nếu không có Lâm đại nhân đây đến đúng lúc, thì hạ quan cũng không biết phải làm thế nào nữa!”

“Ta hiểu, ta hiểu mà! Chông đỡ được những bốn ngày, chắc hẳn Lý đại nhân đây đã phải bỏ ra rất nhiều công sức, hẳn là chẳng dễ dàng gì cho cam! Đến lúc quay về, ta sẽ báo cáo lên triều đình, ghi nhận công lao của ngươi!”

Lâm Bắc Phàm cười nói.

Tri phủ mừng rỡ, chấp tay mà nói: “Cảm ơn Lâm đại nhân!”

Nhưng mà Lâm đại nhân này, hạ quan có một điều thắc mắc, khoảng cách từ kinh thành tới đây là khoảng tám trăm dặm, cho dù dùng tàu đi suốt ngày suốt đêm thì cũng phải mất chín ngày! Tại sao còn chưa đầy bốn ngày mà đại nhân đã tới được đây rồi thế?”

“Bởi vì ta được ông trời giúp đỡ!”

Lâm Bắc Phàm chỉ tay lên bầu trời: “Từ khi bọn ta bắt đầu lên thuyền, đột nhiên một cơn gió từ phương Bắc thổi tới, xuôi theo hướng Bắc Nam! Còn nữa, dưới sông có mạch nước ngầm, bọn ta lợi dụng gió và nước để một đường xuôi về phía Nam, cho nên tốc độ cũng rất nhanh!”

“Ra là như thế! Ông trời thương xót, ông trời phù hộ chúng ta đây mà!”

Tri phủ vô cùng kích động.

Cùng lúc ấy, có vài kẻ trà trộn trong số các nạn dân, thấy đoàn nạn dân xếp thành hàng dài để nhận cháo thì sắc mặt rất khó coi.

“Không hay rồi, lương thực của triều đình đã được mang đến, kế hoạch của vương gia phá sản mất rồi!”

“Phải đấy, ai mà biết được tốc độ của triều đình lại nhanh đến như thế cơ chứ? Mới ba ngày mà người ta đã vận chuyển lương thực đến đây rồi, bây giờ biết làm sao đây? Nếu không

hoàn thành nhiệm vụ, đến lúc quay về chúng ta sẽ bị vương gia trách phạt mất!”

“Cứ chờ đã, để xem có cơ hội làm loạn hay không!”

Bọn họ nói đến đây thì dừng lại, sau đó lại tiếp tục nguy trang thành nạn dân đi nhận cháo.

Khoảng hai canh giờ sau, tất cả các nạn dân đều đã nhận cháo và được ăn no.

Mặc dù chỉ no khoảng bốn, năm phần mười nhưng mọi người đều thấy đủ rồi, không còn cảm giác ốm yếu như ban đầu nữa.

Hơn nữa, vẫn còn nhiều lương thực cứu nạn của triều đình thế này, không sợ sau này phải chịu đói. Có hi vọng, thì không phải lo lắng nữa.

Lúc này, tri phủ Hoa Châu mời Lâm Bắc Phàm tới, lớn tiếng mà giới thiệu: “Thưa bà con,, ta giới thiệu với các vị một người nhé! Chàng thanh niên sáng lạn bất phàm đang đứng bên cạnh ta đây, chính là khâm sai đại nhân cứu nạn thiên tai do triều đình phái đến! Hắn chính là phủ thừa của Đức Thiên Phủ, tể tửu của Quốc Tử Giám, đại quan tam phẩm của triều đình, Lâm Bắc Phàm, Lâm đại nhân!”

Tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều xôn xao!

Không ngờ viên quan trẻ tuổi đang đứng trước mặt bọn họ, lại là khâm sai đại nhân do triều đình phái tới!

Hơn nữa người ta còn gánh vác biết bao nhiêu chức vụ, nào là phủ thừa của Đức Thiên Phủ, rồi tể tửu của Quốc Tử Giám, lại còn là đại quan tam phẩm của triều đình nữa chứ.

Chức vụ nào cũng rất vẻ vang!

“Sau đây, mời Lâm đại nhân phát biểu đôi lời với mọi người!”

Tri phủ vỗ tay khởi xướng.

Chương 416: Con đường tương lai, không có đối thủ!

“Bốp bốp bốp...”

Tiếng vỗ tay vang vọng khắp núi đồi.

Dưới sự mong đợi của mọi người, Lâm Bắc Phàm cất cao giọng mà nói: “Các vị hương thân phụ lão đến từ Giang Nam, kể từ khi biết chuyện Giang Nam mưa lớn suốt nhiều ngày, bệ hạ và triều đình luôn quan tâm đến tình hình mưa bão tại Giang Nam, liên tục truyền lệnh xuống dẫn dò quan lại ở Giang Nam phải làm cho tốt công tác cứu tế, lấy việc bảo vệ tính mạng của người dân làm việc quan trọng hàng đầu!”

“Nhưng thiên uy xa xôi, mỗi họa thiên tai lũ lụt khiến người ta lo lắng cuối cùng vẫn xảy ra! Khi biết tin hơn triệu dân chúng đang phải trôi dạt khắp nơi, bệ hạ rất đau lòng nên đã lập tức hạ lệnh mở kho phát thóc, dồn lực lượng trên cả nước vào việc cứu tế nạn dân!”

“Quãng đường từ kinh thành đến Hoa Châu, dài tổng cộng tám trăm dặm đường! Từ khi mở kho phát thóc đến khi vận chuyển được lương thảo đến Hoa Châu, nếu đường đi thuận lợi thì ít nhất cũng phải mất tám, chín ngày! Nhưng chúng ta chỉ cần bốn ngày đã làm được việc này!”

“Oa!”

Mọi người vô cùng ngạc nhiên, ai nấy đều xôn xao. Chỉ trong bốn ngày, mà đi được những tám trăm dặm đường!

Trung bình mỗi ngày đi được hai trăm dặm!

Hơn nữa còn phải vận chuyển số lương thực đủ để cung cấp cho một trăm vạn người! Chỉ cần suy nghĩ một chút, là biết được sự khó khăn trong đó thế nào.

Đây gần như là nhiệm vụ không thể hoàn thành nổi! Vậy mà, triều đình đã làm được rồi!

Chuyện này đúng là kỳ tích!

Một kỳ tích mà con người không thể thực hiện nổi!

Có rất nhiều người đứng dậy vì kích động, trong lòng sôi trào nhiệt huyết!

Lâm Bắc Phàm cao giọng mà nói: “Sở dĩ bản quan nói cho mọi người biết tất cả những điều này, là để mọi người hiểu rằng, bệ hạ chưa từng lãng quên mọi người! Triều đình chưa

từng lãng quên mọi người! Đất nước chưa từng lãng quên mọi người!”

“Mặc dù mọi người sinh sống ở Giang Nam, nhưng vẫn là người dân của Đại Võ chúng ta!”

“Đã là người dân của Đại Võ chúng ta, là con cháu của Đại Võ chúng ta, thì bệ hạ và triều đình ta sẽ quan tâm đến mọi người!”

“Chắc chắn triều đình ta sẽ không ruồng bỏ bất cứ bách tính Đại Võ nào!”

“Cũng tuyệt đối không ruồng bỏ bất cứ con cháu Đại Võ nào!”

“Cho nên không cần biết phải trả giá thế nào, Đại Võ chúng ta cũng sẽ dốc toàn lực để cứu viện cho các vị!”

“Cho dù đây là nhiệm vụ bất khả thi, thì chúng ta cũng phải làm cho bằng được! Bằng bất cứ giá nào, bất cứ tổn thất nào, cũng phải làm cho bằng được mới thôi!”

“Bệ hạ và triều đình ta, chính là hậu thuẫn vững chắc nhất cho các vị!”

Lâm Bắc Phàm vung tay lên và hô lớn: “Bệ hạ vạn tuế! Triều đình vạn tuế! Đại Võ vạn tuế!”

Mọi người đều kích động, hô lớn theo Lâm Bắc Phàm.

“Bệ hạ vạn tuế!”

“Triều đình vạn tuế!”

“Đại Võ vạn tuế!”

...

Tiếng hét rung trời động đất, vang vọng khắp bầu trời!

Vị tri phủ đứng ở phía sau thấy vậy, tâm trạng cũng sôi sục, lớn tiếng mà hô theo.

Ánh mắt hắn ta nhìn về bóng dáng chàng thanh niên trẻ tuổi ở bên cạnh, trong lòng tràn ngập cảm giác khâm phục.

Khó trách chỉ trong vòng một năm mà người ta đã leo lên vị trí cao như thế, được triều đình trọng dụng, được nữ đế coi trọng, đến cả công phu nói chuyện cũng giỏi đến như thế!

Hắn mới chỉ nói dăm ba câu mà đã kích thích được nhiệt huyết của mọi người, lại còn khẳng định được danh tiếng của triều đình hết một lượt!

Thật sự quá giỏi!

“Mặc dù, hiện giờ chúng ta đang gặp khó khăn!”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục hét lớn: “Nhưng khó khăn này chỉ là tạm thời mà thôi, không điều gì có thể đánh bại nổi chúng ta! Bởi vì chúng ta tự hào là con dân của Đại Võ, sau lưng chúng ta có bệ hạ anh minh thần võ, có các quan vì người dân mà quản lý triều đình, còn có cả đất nước này nữa!”

“Mặc dù con đường phía trước có gian nan, nhưng tuyệt đối không được sợ hãi! Mặc dù con đường phía trước có khúc khuỷu gập ghềnh, nhưng cũng có cả hi vọng! Các vị hương thân phụ lão, hãy nắm lấy tay nhau mà đồng tâm hiệp lực, tạo nên sức mạnh như thành đồng, ngẩng cao đầu tiến về phía trước!

“Không gì có thể thắng nổi chúng ta!”

Lâm Bắc Phàm vung tay lên mà hô lớn: “Con đường tương lai, không có đối thủ!”

“Con đường tương lai, không có đối thủ!”

“Con đường tương lai, không có đối thủ!”

Mọi người cứ như thể bị tẩy não, điên cuồng hét lớn! Đợt sau lại càng vang dội hơn đợt trước, liên tục lặp lại, vang vọng đến đình tai nhức óc! Trong lòng mọi người nổi lên sự tự tin và quyết tâm trước nay chưa từng có! Càng thêm tin tưởng vào nữ đế và triều đình!

Đám người âm thầm trà trộn trong đám đông thấy vậy thì tinh thần sục sôi!

Tất cả mọi người đều bị dao động cả rồi, ai nấy đều đầu quân cho triều đình, toàn tâm toàn ý làm việc cho triều đình, tuân lệnh nữ đế, thế thì bọn chúng biết phá hoại thế nào bây giờ cơ chứ?

Bọn chúng đuổi đám nạn dân này tới đây, là để làm liên lụy triều đình, chứ đâu phải để tăng thêm sức mạnh cho triều đình.

Nếu hàng trăm vạn nạn dân này đều đầu quân cho triều đình, thì kế hoạch mà bọn chúng ấp ủ bấy lâu nay sẽ phá sản mất.

Vì vậy, một giọng nói lạnh lạnh bỗng vang lên.

“Con chó nhà người đánh cái rắm thôi ấy! Mọi người đừng nghe lời hắn nói, hắn chỉ nói lung tung mà thôi!”

Chương 417: Phản bác

Giọng nói này rất chói tai, lập tức kích động tất cả mọi người đang có mặt ở đây!

Mọi người sửng sốt, ai nấy đều quay đầu lại nhìn xem kẻ nào gan to bằng trời mà lại dám nói ra những lời ngông cuồng đến thế!

Sau đó, người ta phát hiện kẻ vừa lên tiếng là một người đàn ông có dáng người cao lớn, nước da sẫm màu.

Hắn ta chỉ tay vào mặt Lâm Bắc Phàm, nói với vẻ rất tức giận: “Những gì tên cầu quan này nói, hoàn toàn vớ vẩn! Bệ hạ quan tâm đến chúng ta ấy à? Triều đình quan tâm đến chúng ta ư? Tất cả chỉ là trò cười mà thôi!”

“Mọi người hãy nghĩ đến sự áp bức mấy năm gần đây chúng ta phải chịu đựng mà xem!”

“Mấy năm gần đây, chúng ta luôn sống an phận, trồng trọt cấy cấy, tuân thủ pháp luật không sinh sự với ai, nhưng điều mà chúng ta nhận lại là gì? Là sưu cao thuế nặng, là lao dịch khắc khổ, là sự áp bức khiến chúng ta không được sống yên thân!”

“Bị đám quyền quý chèn ép, chúng ta đi báo quan, nhưng đám quan lại vốn chẳng hề quan tâm đến chuyện sống chết của chúng ta! Bọn chúng chỉ chăm chăm bao che cho đám quyền quý kia, đàn áp chúng ta, cướp đoạt tiền bạc của chúng ta mà thôi!”

“Mọi người hãy nghĩ lại mà xem, lúc ấy bệ hạ đang ở đâu? Các quan trong triều đình đang ở đâu hả?”

“Bọn họ có từng... suy nghĩ cho chúng ta hay không?”

Lúc này, tất cả mọi người đều bị dao động.

Đúng vậy, mấy năm gần đây, bệ hạ đang ở đâu, các quan trong triều đình đang ở đâu cơ chứ? Chúng ta bị áp bức đến như thế, chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy thôi hay sao?

Mọi người rơi vào trầm mặc.

Người đàn ông có nước da sẫm màu lại tiếp tục gào lên trong giận dữ: “Mọi người đừng chỉ vì chút ân huệ nhỏ nhoi mà bán mạng cho người ta! Bọn họ cho chúng ta lương thực, là điều mà bọn họ phải làm! Bởi vì chỗ lương thực này đều là sưu thuế mà trước đây chúng ta nộp lên, là mồ hôi nước mắt của người dân chúng ta, là máu thịt mà chúng ta bỏ ra! Đã nhiều năm như thế rồi, chẳng lẽ số thuế mà chúng ta nộp vẫn chưa đủ hay sao?”

“Ta thấy, triều đình đang sợ chúng ta gây sự nên mới buộc phải giao thóc gạo ra ấy mà! Việc mà bọn họ làm chỉ là vì địa vị và quyền lực của bọn họ mà thôi, chắc chắn không phải vì chúng ta đâu!”

“Trong triều đình Đại Võ, hẳn là chẳng có kẻ nào tốt cả!”

“Nữ đế là hôn quân, tất cả quan lại đều là gian thần!”

Các viên quan và binh sĩ ở đây đều biến sắc.

“Câm miệng! Ngươi dám bôi nhọ thánh thượng sao!”

“Người đâu! Mau bắt kẻ này lại!”

...

Lâm Bắc Phàm xua tay, cười nói: “Mọi người bình tĩnh, đừng sốt ruột, để bản quan giảng cho hãn ta vài đạo lý trước đã!”

Các quan binh dừng chân, không ra tay nữa.

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười, hỏi: “Vị tráng sĩ này họ tên là gì, quê quán ở đâu?”

“Sao hử, định điều tra ta đây à? Ta chẳng sợ nói cho các ngươi biết, ta tên là Đại Hắc Ngưu, chỉ là một người nông dân nhỏ bé ở cái đất Giang Nam này, là một kẻ cô độc mà thôi, cho nên ta không sợ chết đâu! Ta ghét sự giả tạo của đám quan lại các ngươi, nói một đằng làm một nẻo, bên ngoài thì giả vờ quan tâm, sau lưng lại điên cuồng vơ vét tiền của, cho nên ta mới

không chịu nổi, phải lên tiếng vạch trần bộ mặt thật của các người đấy!” Người đàn ông có nước da sẫm màu hừ một tiếng.

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Người đã từng tới kinh thành hay chưa?”

“Ta chỉ là một người nông dân nhỏ bé, cả ngày bận rộn trồng trọt cày cấy, làm còn chẳng hết việc, còn chưa từng ra khỏi thôn trang thì làm gì có cơ hội mà tới kinh thành cơ chứ? Khâm sai đại nhân, người hỏi như thế có phải là vì tức giận đến nổi dờ hơi rồi không vậy?” Người đàn ông có nước da sẫm màu chế giễu.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Thế thì bản quan rất thắc mắc! Nếu người chưa từng tới kinh thành, thậm chí còn chưa từng ra khỏi thôn trang mà người sinh sống, chỉ loanh quanh trong mảnh đất nhỏ của nhà người, thì làm sao mà người kết luận được rằng bệ hạ là hôn quân, các quan lại trong triều đình đều là gian thần?”

“Cái đó... ta nghe người khác nói như vậy!” Người đàn ông có nước da sẫm màu giấu giếm.

Lâm Bắc Phàm dò hỏi: “Nghe ai nói vậy?”

“Ai thì ta quên mất rồi, nói chung là có người khác nói cho ta biết! Khâm sai đại nhân, người cứ hỏi chuyện này mãi, có phải là định đánh trống lảng không thế hả?” Người đàn ông có nước da sẫm màu cãi chày cãi cối.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói: “Đại Hắc Ngưu, người thật nực cười! Đã không biết rõ, thì không có quyền lên tiếng! Người chưa từng tới kinh thành bao giờ, mà lại tin lời người khác, phản bác bản quan, nói bệ hạ là hôn quân, các quan lại trong triều đình là gian thần, vậy chẳng phải lời của người khác nói cũng chẳng có căn cứ gì cả sao? Người khác sẽ không đổi trắng thay đen chắc?”

Hắn lắc đầu quầy quậy: “Đại Hắc Ngưu ời là Đại hắc Ngưu, ta thật không biết phải nói thế nào với người nữa! Người thà tin lời một kẻ vô tình gặp mặt, đến mặt mũi người ta thế nào người cũng chẳng nhớ nổi, chứ không chịu tin lời bản quan nói! Có phải mấy hôm trước đầu người bị úng nước, đầu óc mơ màng nên mới nói ra những lời hồ đồ như vậy không hả?”

“Ha ha!” Có rất nhiều người cười rộ lên.

Lời đối đáp của Lâm Bắc Phàm thật sự quá kinh điển, dùng chính lời Đại Hắc Ngưu nói, để phản bác lại ý kiến của chính hắn ta!

Chương 418: Không thấy hổ thẹn ư?

“Ta, ta, ta...” Người đàn ông có nước da sẫm màu thẹn quá hóa giận: “Nhưng mà mấy năm nay, bọn ta luôn bị đám quan sai và đám quyền quý áp bức, chuyện này đâu phải là giả, đúng không nào? Dân chúng ở đây, đều là nhân chứng của ta!”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Bản quan hỏi ngươi, ngươi bị vị quan nào áp bức?”

Đại Hắc Ngưu đáp: “Tri phủ Giang Châu!”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Hắn ta là quan ở đâu?”

Đại Hắc Ngưu đáp: “Hắn ta là quan ở Giang Nam!”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Tại sao hắn ta lại áp bức ngươi?”

Đại Hắc Ngưu đáp: “Chẳng tại sao cả, hắn ta cứ thích áp bức ta, thích vơ vét tiền của ta!”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Ở khu vực Giang Nam, ai có quyền lực lớn nhất?”

Đại Hắc Ngưu đáp: “Tất nhiên là Giang Nam điện hạ rồi!”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Nếu ngươi là tri phủ, ngươi có làm theo lệnh của Giang Nam vương hay không?”

Đại Hắc Ngưu đáp: “Tất nhiên là có rồi!”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Tất cả quan lại ở Giang Nam, có nghe lệnh của Giang Nam vương hay không?”

Đại Hắc Ngưu đáp: “Tất nhiên là có rồi!”

“Thế thì, thật ra người áp bức ngươi là ai nào?”

“Tất nhiên là Giang Nam vương... không phải! Không thể nói như thế được!” Đại Hắc Ngưu hơi hoảng hốt.

“Tại sao lại không thể nói như vậy cơ chứ?” Lâm Bắc Phàm mỉm cười rồi nói: “Ngươi nhìn mà xem, ở đây không chỉ có người dân Giang Châu, mà còn có cả người dân Nam Châu,

người dân Hà Châu, tất cả bọn họ đều là người sống ở Giang Nam, đều là người bị áp bức cả! Bây giờ tất cả mọi người tập trung ở đây, chỉ có thể chứng minh rằng, toàn bộ hệ thống quan lại ở Giang Nam đều có vấn đề cả rồi!”

“Tức là, thượng bất chính hạ tắc loạn! Chính vì Giang Nam vương không quản lý ổn thỏa cấp dưới của mình, thậm chí còn dung túng cho cấp dưới nên mới khiến các người phải khổ sở đến thế này!” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ hùng hồn: “Cho nên, từ trước tới nay, người áp bức các người chính là Giang Nam vương chứ không phải bộ hạ, không phải các quan trong triều đình! Các người có muốn hận, thì cũng nên hận Giang Nam vương, chứ không phải là bộ hạ, không phải là các quan trong triều!”

Tất cả mọi người ồ lên!

Nghĩ lại thì những lời mà Lâm Bắc Phàm nói, chưa chắc đã không có lý! Ở cái đất Giang Nam này, Giang Nam vương nắm giữ quyền lực to lớn nhất!

Tất cả các quan lại trong địa phận Giang Nam, đều phải làm việc theo lệnh của Giang Nam vương!

Sở dĩ bọn họ tham ô, nhận hối lộ, bao che kẻ quyền quý, áp bức dân chúng, đều là làm theo lệnh của Giang Nam vương hoặc được Giang Nam vương dung túng, cho nên mới dám làm xằng làm bậy như thế!

Cho nên, nguyên nhân thật sự nằm ở Giang Nam vương!
Chẳng liên quan gì đến nữ đế cả!

Cũng chẳng liên quan gì đến các quan trong triều!

Người đàn ông có nước da sẫm màu toát mồ hôi: “Không thể nói như thế được, không thể nói như thế được...”

“Tại sao lại không thể nói như vậy?”

“Quan lại ở Giang Nam, suy cho cùng thì vẫn là quan lại của triều đình, cho nên bọn họ đều phải làm theo lệnh của bộ hạ!”

“Lời người nói ấy à... núi cao hoàng đế xa!” Lâm Bắc Phàm hí mắt mà cười nói: “Nơi này cách kinh thành tám trăm dặm đường, muốn truyền một mệnh lệnh xuống, có cấp báo tám trăm dặm thì cũng phải tốn một ngày một đêm, rất dễ giả mạo!

Đắc tội với bệ hạ còn có cơ hội chạy trốn, nhưng lỡ đắc tội với Giang Nam vương thì muốn chạy cũng chẳng có đường mà chạy đâu! Đồi lại là người, người sẽ nghe lệnh của bệ hạ hay nghe lệnh của Giang Nam vương?”

“Chuyện này...” Người đàn ông có nước da sẫm màu á khẩu, không trả lời được.

Hắn ta lại làm loạn một lần nữa: “Vương gia của bọn ta là người anh minh thần võ, thương yêu người dân, tuyệt đối không giống như lời người nói!”

Lâm Bắc Phàm cười híp mắt mà gật đầu: “Được thôi, nếu người đã nói Giang Nam vương anh minh thần võ, thương yêu dân chúng, thì tại sao hiện giờ hàng trăm hàng vạn người dân Giang Nam đang phải trôi dạt khắp nơi, mà hắn ta lại không chịu mở kho phát thóc?”

Người đàn ông có nước da sẫm màu đáp: “Vì Giang Nam vương không có lương thực!”

“Vậy hắn ta nuôi đại quân sáu mươi vạn người kiểu gì hả?”

“Chuyện này...”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt: “Nhìn từ một góc độ khác, chẳng phải tức là hắn ta thả bỏ mặc hàng trăm hàng vạn người dân của mình chết đói, cũng không muốn đội quân riêng của hắn ta phải tổn thất dù chỉ một người hay sao! Có phải hắn ta có ý định này hay không?”

“Ta... con mẹ nó, người có thể đừng nói nữa được không hả?” Người đàn ông có nước da sẫm màu thẹn quá hóa giận.

Càng nói, danh tiếng của vương gia nhà hắn ta càng xấu đi! Đến lúc quay về hắn ta biết báo cáo với vương gia như thế nào đây?

“Cho nên, chuyện đã rõ ràng rồi!”

Lâm Bắc Phàm quay mặt về phía các nạn dân, cao giọng mà nói: “Giang Nam vương đã bỏ mặc mọi người rồi! Mấy năm nay, thuế và lương thực mọi người nộp lên đã bị Giang Nam vương dùng để nuôi đội quân riêng của hắn ta cả! Nhưng đến lúc mọi người cần tới, đến một hạt gạo mà hắn ta cũng không

chịu đem ra! Lại còn trục xuất mọi người ra khỏi khu vực Giang Nam, trơ mắt nhìn mọi người chết đói!”

“Sự áp bức và bóc lột mà mọi người phải chịu đựng suốt mấy năm nay, tất cả cũng đều do Giang Nam vương gây ra, không liên quan đến triều đình ta, càng không liên quan gì đến bệ hạ cả! Cho nên, từ trước tới giờ, mọi người đã hận sai người rồi!”

“Vậy mà lúc quan trọng, bệ hạ và triều đình ta lại không để bụng hiềm khích trước đây, mở kho phát thóc, cứu tế mọi người!”

“Ai tốt ai xấu, ai cao ai thấp, vừa nhìn là biết!”

“Hoàng ân bao la như thế, chẳng lẽ mọi người không nên cảm ơn ân đức của người hay sao?”

“Đây là cách mà mọi người đối xử với ân nhân của mình đây ư?”

Chương 419: Cháy nhà đi hôi của

Các nạn dân đều quỳ xuống, trong lòng cảm thấy rất hổ thẹn, nước mắt lưng tròng.

“Ta sai rồi! Từ trước tới nay, ta đã trách lầm người tốt rồi!”

“Bệ hạ, thảo dân sai rồi!”

“Bệ hạ, xin bệ hạ hãy tha thứ cho ta!”

Chỉ có người đàn ông có nước da sẫm màu kia và một vài kẻ vẫn đứng đó, trông có vẻ rất sững sờ.

Lâm Bắc Phàm chỉ vào người đàn ông có nước da sẫm màu kia: “Bắt bọn họ lại cho ta, không cần giữ mạng!”

“Vâng, đại nhân!”

Các cao thủ của triều đình đồng loạt xuất hiện.

Người đàn ông có nước da sẫm màu cầm đầu mấy kẻ kia thấy chuyện đã bại lộ, đành hừ một tiếng, nhảy lên cao mười mét rồi chạy trốn.

Đến bây giờ, các nạn dân mới biết rằng mình đã bị người ta lợi dụng. Có võ công tốt như thế, tuyệt đối không phải là nạn dân!

Có võ công giỏi thế kia, thì cứ vào trong rừng săn thú cũng có thể no bụng rồi, sao lại cần triều đình cứu tế cơ chứ?

Bọn chúng trà trộn trong nhóm nạn dân, rõ ràng là có ý đồ khác! Vì vậy, trong lòng mọi người lại càng hồ thẹn.

Cuối cùng, vì số ít không địch nổi số nhiều, người đàn ông có nước da sẫm màu và mấy kẻ khác bị bắt về.

Lâm Bắc Phàm phát tay: “Cái đám dùng lời nói dối để mê hoặc quần chúng này, cứ trực tiếp giết chết!”

“Vâng, đại nhân!”

Vài tiếng răng rắc vang lên, đầu của đám người kia rơi xuống đất.

Sau đó, Lâm Bắc Phàm để các nạn nhân được nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày mai, hắn sẽ tiếp tục khởi hành quay về kinh thành.

Tối hôm ấy, tri phủ Hoa Châu mở tiệc chiêu đãi Lâm Bắc Phàm trong phủ nha. Lúc trời tối, mọi người đều đã đi ngủ, Lâm Bắc Phàm lặng lẽ rời khỏi phòng, vèo một cái bay lên bầu trời.

Hắn giơ tay đánh một chiêu, gió lớn ào ào thổi tới.

Lâm Bắc Phàm cười gió mà đi, hướng về phía Giang Nam cách đó một trăm dặm.

Địa phận Giang Nam, vương phủ.

Lúc này, Giang Nam vương và nhóm phụ tá của hắn ta cũng chưa ngủ.

Giang Nam vương vừa nhận được tin tức từ Hoa Châu truyền về, hắn ta tức tối đến nỗi mặt mũi xanh mét, mồ hôi trên người run lên, đập bàn đứng bật dậy: “Không ngờ lương thực cứu trợ thiên tai của triều đình lại được vận chuyển đến đây nhanh đến thế! Vốn dĩ phải cần tám, chín ngày, vậy mà mới chỉ ba ngày đã đến nơi rồi, hại kế hoạch của bản vương không thể tiến hành được, thật đáng ghét!”

“Vương gia bớt giận!” Các phụ tá đồng thanh nói.

“Cả tên Lâm Bắc Phàm nữa, cũng thật đáng chết!” Giang Nam vương nói trong cơn tức giận: “Dám bôi nhọ bản vương trước mặt dân chúng, hại bản vương mất hết thể diện, hỏng hết thanh danh! Nếu không giết chết kẻ này, bản vương sẽ tức đến nổi không thở nổi mất!”

Giang Nam vương vốn đã có tâm lý thù địch đối với Lâm Bắc Phàm, Lâm Bắc Phàm đã dây dưa vợ vét gần một nghìn vạn lượng bạc từ tay hắn ta rồi!

Mặc dù hắn ta giàu có, nhưng cũng đâu thể chi tiền như thế được cơ chứ, một nghìn vạn lượng bạc không phải là tiền chắc?

Hại quân bị của hắn ta cũng phải chịu ảnh hưởng theo. Nhưng những chuyện này, hắn ta vẫn còn nhịn được.

Vậy mà bây giờ, Lâm Bắc Phàm lại phá hỏng kế hoạch của hắn ta, còn mắng hắn ta trước mặt hơn trăm vạn người nữa chứ!

Hại hắn ta mất hết thể diện, mất sạch danh tiếng! Điều này thì hắn ta không thể nhịn nổi nữa rồi.

“Người đâu, tìm cơ hội làm thịt Lâm Bắc Phàm đi!” Giang Nam vương cao giọng mà nói.

“Vương gia bớt giận! Hiện giờ Lâm Bắc Phàm nắm trong tay quyền cao chức trọng, có thể giúp chúng ta làm rất nhiều chuyện! Giết hắn có thể làm vương gia sáng khoái một lúc, nhưng lại gây ra bất lợi đối với kế hoạch của chúng ta! Để hắn sống hữu dụng hơn là giết chết hắn! Chờ tới lúc hắn không còn giá trị lợi dụng nữa hẵng giết cũng không muộn mà!” Vương Phú Quý vội vàng chấp tay mà nói.

Giang Nam vương nói trong sự giận dữ: “Chỉ vì hắn hữu dụng, mà phải bỏ qua chuyện hắn ngồi lên đầu bản vương hết lần này đến lần khác chắc?”

“Thật ra thì vương gia à, Lâm Bắc Phàm cũng là người trong triều đình, hắn cũng không còn cách nào khác mà! Hắn là người phụ trách việc cứu nạn thiên tai lần này, có trọng trách lớn! Nếu không hoàn thành được nhiệm vụ, hắn sẽ bị triều đình trách phạt! Cho nên vì tình thế ép buộc, hắn không thể không làm như vậy!”

Thấy sắc mặt của Giang Nam vương đã có phần nguôi ngoai, Vương Phú Quý lại nói tiếp: “Thật ra cũng do đám người Đại Hắc Ngưu quá kích động! Nếu bọn họ không ra mặt, thì đã chẳng xảy ra chuyện gì rồi, bọn họ chết cũng chưa hết tội!”

Giọng nói của Giang Nam vương cuối cùng cũng dịu đi: “Chẳng lẽ cứ thế mà bỏ qua sao? Bản vương tức muốn chết mà vẫn chưa thể trả thù được ư?”

Vương Phú Quý vội nói: “Vương gia, đúng là nên báo thù! Vương gia là thiên tử được ông trời lựa chọn, kẻ nào bất kính với vương gia đều đáng phải nhận sự trừng phạt! Nhưng chúng ta không thể giết hắn, chúng ta chỉ có thể dạy cho hắn một bài học nhớ đời thôi!”

“Bài học nhớ đời gì?”

Vương Phú Quý thấp giọng mỉm cười: “Vương gia, triều đình vận chuyển rất nhiều lương thực đến để cứu nạn thiên tai, chỉ cách chúng ta chưa tới trăm dặm! Chúng ta hoàn toàn có thể cướp lấy số lương thực này, bổ sung vào quân lương của chúng ta!”

Ánh mắt của Giang Nam vương sáng lên: “Đúng vậy!”

Đối với một kẻ có dã tâm mà nói, có bao nhiêu lương thực cũng không đủ!

Đây là số lương thực dùng để cứu tế hàng trăm hàng vạn nạn dân, nhất định phải cướp được toàn bộ về.

Chương 420: Trả chuông đi

“Hơn nữa vương gia, có người nói lần này bọn chúng dùng tàu đệm khí để vận chuyển lương thực cứu tế nạn dân đấy.”

“Hiệu quả của tàu đệm khí đã rất rõ ràng rồi, vận chuyển nhiều lương thực như thế một cách rất dễ dàng! Hơn nữa chỉ cần dùng chưa tới bốn ngày đã đi hết quãng đường tám trăm dặm từ kinh thành đến Hoa Châu, có lẽ loại tàu này được thiết kế theo kiểu đặc biệt nào đó!”

“Món lợi khí trên mặt nước tiện dụng thế này, có kẻ nào lại không muốn giành lấy cơ chứ?”

“Tàu đệm khí của chúng ta vẫn chưa có tiến triển gì cả, nếu có thể chiếm được tàu đệm khí này, chắc chắn sẽ như hổ mọc thêm cánh! Cho nên vương gia, chúng ta hãy lợi dụng cơ hội tốt này để giành lấy tàu đệm khí!”

Ánh mắt của Giang Nam vương lại càng sáng hơn: “Người nói phải lắm! Cướp cả tàu đệm khí về đây cho bản vương!”

Giang Nam vương vô cùng kích động: “Nhiều lương thực như thế đang ở trước mắt chúng ta, cả tàu đệm khí, món lợi khí trên mặt nước cũng đang ở trước mắt chúng ta! Điều này chứng tỏ chuyện gì, chứng tỏ đến cả ông trời cũng đang đứng về phía chúng ta! Đại sự đã rất gần và có hy vọng rồi!”

“Chúc mừng vương gia! Chúc mừng vương gia!” Mọi người cùng đồng thanh mà hô.

“Ha ha!” Giang Nam vương cười lớn đầy đắc ý: “Lần này đúng là phải cảm ơn Lâm Bắc Phàm đấy! Nếu không có hắn thì bản vương cũng chẳng có cơ hội thu về nhiều món tốt thế này, cho nên tạm thời giữ lại cái mạng cho hắn đi!”

“Vương gia anh minh!” Vương Phú Quý lớn tiếng mà nói.

“Trời cho mà không lấy, là có tội đấy! Các người lập tức sắp xếp người, xuất phát ngay sáng ngày mai, cướp lương thực và tàu đệm khí về cho bản vương! Bản vương sẽ hâm rượu, chờ các người thành công quay về!” Vương gia vui vẻ ra mặt.

“Vâng, vương gia!” Mọi người đáp lời.

Tất cả vẫn thản nhiên mà chẳng hề biết rằng những gì bọn họ nói đều bị Lâm Bắc Phàm đang ở trên nóc nhà nghe thấy.

Lâm Bắc Phàm nhíu mày: “Muốn cướp lương thực của ta, còn muốn cướp cả tàu của ta nữa sao? Suýt nữa còn định lấy mạng ta nữa cơ đấy? Vương gia, nếu người đã bất lịch sự như thế, ta đành tặng người một món quà trước vậy!”

Hắn nhẹ nhàng rời khỏi mái nhà, vào trong kho lúa của Giang Nam vương như chôn không người.

Nhìn chỗ lương thực chất đầy trong phòng, ánh mắt Lâm Bắc Phàm lạnh đi.

“Nếu đã không mang đi được thì đành hủy hết vậy!”

Trên người Lâm Bắc Phàm bùng lên một ngọn lửa lớn, chỉ trong nháy mắt đã phủ kín cả kho, lương thực bắt đầu bị thiêu cháy.

Tình hình này nhanh chóng bị quan binh trông coi kho lúa phát hiện, bọn chúng lớn tiếng hét lên: “Cháy rồi, cháy rồi!”

“Kho lúa cháy rồi, đến đây dập lửa đi!”

“Mau chuyển nước tới đây!”

Các quan binh trông coi kho lúa đều bị huy động tới.

Bọn họ khiêng một thùng nước đến, vội vàng dập lửa. Nhưng đúng lúc đó, trên trời lại nổi lên từng trận gió lớn. Có gió thổi tới, thế lửa lại càng lớn hơn!

Cuối cùng, không chỉ kho lúa bị Lâm Bắc Phàm đốt bị cháy mà các kho lúa ở xung quanh đó cũng bắt lửa, ngọn lửa lớn bùng cháy hừng hực, ánh lửa cao ngút trời, toàn bộ người dân trong thành đều nhìn thấy!

“Cháy rồi, mau đi cứu hỏa đi!”

“Cháy lớn thế này, đã mấy chục năm rồi chưa từng xảy ra đấy! Chỗ nào bị cháy thế?”

“Bên đó trông giống kho lúa thì phải!”

Sau đó ít lâu, Giang Nam vương vội vàng chạy tới.

Thấy kho lúa đã bị thiêu rụi toàn bộ, hắn ta gần như không thể đứng nổi nữa, la lối om sòm: “Mau cứu hỏa đi! Trong đó đều là lương thực cả đấy, mau cứu hỏa đi!”

Mười mấy vạn binh sĩ cùng nhau dập lửa, nhưng lại không thể dập nổi ngọn lửa này! Cuối cùng, ngọn lửa này cháy suốt một ngày một đêm rồi mới tắt.

Giang Nam vương nhìn chỗ lương thực đã bị thiêu đen thui, chẳng còn lại là bao, hai mắt hắn ta thất thần sụp xuống: “Hết rồi! Hết cả rồi!”

Chuyện này nhanh chóng truyền đi khắp nơi, các thế lực nghe mà giật mình hoảng hốt!

Kho lúa của Giang Nam vương, thế mà đã bị thiêu rụi rồi!

Trận cháy này xảy ra thật bất thường!

Đang giữa ngày đông lạnh giá, mấy hôm trước trời còn đổ mưa, không khí ẩm ướt, trong tình cảnh ấy mà vẫn cháy được, thật kỳ lạ!

Hơn nữa, mười mấy vạn người đem nước đến dập mà lại chẳng thể dập nổi ngọn lửa này! Rốt cuộc là sự cố bất ngờ, hay là do kẻ nào gây ra?

Có người nói, chuyện này không phải sự cố cũng chẳng phải do ai làm cả, mà là sự trừng phạt của ông trời!

Bởi vì cùng ngày hôm ấy, có người nhìn thấy một bóng người rực lửa giữa bầu trời, bay trên không trung hết như ma quỷ, đang lạng lẽ quan sát trận lửa lớn này.

Giang Nam vương ruồng bỏ hàng trăm vạn nạn dân không thèm để ý tới, đã phạm phải tội không thể tha thứ! Cho nên thần tiên nổi giận, hạ phạm trừng phạt!

Cho dù lời đồn có như thế nào, thì đối với rất nhiều người mà nói, trận cháy này là một chuyện vui đáng phải ăn mừng.

Ở Ký Bắc, vương phủ.

Ký Bắc vương cười ha hả: “Hoàng đệ ơi là hoàng đệ, rồi người cũng có ngày hôm nay! Mặc dù người có rất nhiều tiền, nhưng chỉ có tiền thì có ích gì cơ chứ? Không có lương thực, người sẽ nuôi đại quân như thế nào đây, làm sao mà đấu với bản vương được đây?”

“Chuyện này là do ông trời giúp vương gia đấy!” Quân sư Gia Cát tiên sinh nhỉnh nọt.

“Ha ha!” Ký Bắc vương đắc ý mà cười lớn thật sảng khoái.

Võ Tây, vương phủ.

Võ Tây vương cũng đang cười như được mùa.

Từ sau chuyện kho báu của Tà Nguyệt, hắn ta đã lâu lắm rồi không được cười lớn thế này!

“Hoàng huynh đối xử tốt với ta quá! Chắc chắn là hoàng huynh biết hoàng đệ ta đây đang buồn bã chán nản, nên mới bày ra trò đùa này đây mà! Để đáp lễ, người đâu, gửi một món quà của bản vương tới cho hoàng huynh!”

“Vương gia, tặng thứ gì cơ?”

Quân Sư Phượng Sồ tiên sinh hỏi.

“Trả cái chuông mà hần ta tặng bản vương lại cho hần ta đi!
Ha ha!”

“Vâng, vương gia!”

Chương 421: Ai cũng có phần

Kinh thành, trong hoàng cung.

Sau khi nữ đế nhận được tin tức này, cũng kích động đến nỗi mừng rỡ.

“Hoàng thúc tốt của trẫm à, người không chịu mở kho phát thóc, giờ thì bị thiêu cháy cả rồi! Vừa mất danh tiếng lại mất cả lương thực, muốn trải qua được mùa đông này cũng là cả một vấn đề đấy! Vị hoàng thúc tốt này của trẫm, có phải đã bị gây ông đập lưng ông rồi không vậy? Ha ha!”

“Bệ hạ nói phải lắm, ông trời đang bảo vệ Đại Võ chúng ta!”

Tổng chỉ huy của Cẩm Y Vệ cười nói: “Nhưng trận cháy này rất kỳ lạ, hạ quan sẽ tiếp tục điều tra, khi nào điều tra ra chân tướng hạ quan sẽ báo cáo lên thánh thượng!”

Nữ đế chỉ mỉm cười chứ không nói gì.

Không cần phải điều tra làm gì, nàng đã biết chuyện này do ai gây ra rồi, chắc chắn là tên khốn kiếp Lâm Bắc Phàm chứ ai!

Hần vừa đến Hoa Châu, Giang Nam liền xảy ra chuyện!

Cũng chỉ có người nắm trong tay thực lực khủng khiếp như hần, mới có thể đi vào kho lúa được canh phòng nghiêm ngặt ấy như chỗ không người mà phóng hỏa đốt lương thực!

Chỉ một lần ra tay, đã khiến Giang Nam vương bị tổn thất nặng nề rồi! Đúng là phúc tinh của Đại Võ mà!

Nữ đế vui vẻ: “Tới khi hần quay về ta nhất định phải ưu ái hần mới được!”

Cùng lúc ấy, kẻ đầu sỏ Lâm Bắc Phàm đã sớm quay lại Hoa Châu, tiếp tục chịu trách nhiệm cứu nạn thiên tai.

Sau khi đun nước nấu cháo, cho nạn dân được ăn một bữa no nê, cả đoàn tiếp tục khởi hành về kinh thành.

“Mọi người yên tâm, bọn ta vẫn còn rất nhiều lương thực!”

“Ăn hết số lương thực trên con tàu này rồi, tàu phía trước vẫn còn!”

“Ở mỗi tòa thành nằm bên dòng sông, chúng ta đều chuẩn bị sẵn rất nhiều lương thực. Cứ đi dọc theo bờ sông về phía trước đến tòa thành tiếp theo là có cơm nước nóng hổi để ăn!”

“Mọi người yên tâm! Triều đình ta tuyệt đối không bỏ mặc, không quên bất cứ ai!”

Theo lời Lâm Bắc Phàm kêu gọi, mọi người đi dọc theo hai bên bờ sông về phía trước với tâm trạng tự tin, đầy những người là người. Có cả quan binh ven đường đi theo hộ tống, giữ trật tự.

Lâm Bắc Phàm ngồi trên tàu đệm khí, dọc theo đường sông mà chậm rãi tiến về phía trước, quan sát hai bên suốt dọc đường.

Đúng lúc ấy, hắn nhìn thấy một người phụ nữ lớn tuổi bị ngã. Một nữ tử xinh đẹp và trẻ trung liền cúi người xuống: “Mẹ, để ta cõng người!”

“Con à, chân ta bị đau, không thể đi đến kinh thành được đâu! Đừng để ý đến ta làm gì, người tự đi đi!”

“Mẹ, người đang nói gì vậy, sao ta có thể bỏ mặc người được cơ chứ?”

Hắn tiếp tục quan sát, có một đứa trẻ ngồi bệt xuống đất mà thở dốc: “Mẫu thân, ta không bước nổi nữa rồi!”

Một người phụ nữ trông rất tang thương đáp: “Con ơi, kiên trì thêm một lát nữa thôi! Kiên trì thêm hai canh giờ nữa là có cơm để ăn rồi!”

“Nhưng ta thật sự không thể nhúc nhích nổi nữa, chân ta đã phồng rộp lên rồi!”

Lâm Bắc Phàm liếc nhìn xung quanh thì nhận ra có rất nhiều lương thực đã được ăn hết, bỏ trống nhiều chỗ, vì vậy hắn gọi: “Trên tàu của bọn ta còn chỗ trống! Người già yếu, bệnh tật có

thể lên tàu ngồi! Người còn trẻ tuổi, khỏe mạnh thì tiếp tục đi bộ trên bờ!”

Các nạn nhân lập tức mừng rỡ.

“Được ngồi tàu sao? Tốt quá rồi!”

“Đại nhân, mẫu thân ta đi bộ khó khăn, hãy cho mẫu thân ta ngồi với!”

“Đại nhân, nhà ta có hai đứa trẻ...”

Tiểu là chỗ ngồi trên tàu quá ít, nhưng lại quá nhiều người cần ngồi.

Lâm Bắc Phàm lại nói: “Mọi người đừng tranh nhau, lần lượt ngồi tàu, cứ hai canh giờ lại đổi một lần!”

Cuối cùng, trên tàu đầy người ngồi, đem theo hi vọng lớn mà tiến về phía trước.

Lâm Bắc Phàm nhìn nhóm dân tị nạn trải khắp núi đồi, cảm thấy như vậy vẫn không ổn, trời lạnh đất đóng băng mà quần áo của mọi người cũng chẳng giữ ấm được gì.

Thêm nữa ăn cũng không tính là no, còn phải đi suốt đường dài như thế, khoảng thời gian này không biết đã có bao nhiêu người chết rồi.

Vì thế hắn gọi Cẩm Y Vệ tới: “Lập tức thông báo cho toàn bộ đội tàu cứu nạn phía trước, kêu bọn họ sau khi dỡ lương thực xuống lập tức phái tàu đi vận chuyển dân tị nạn ngay!”

“Rõ, thưa đại nhân!” Cẩm Y Vệ chấp tay đáp.

Lâm Bắc Phàm lại nói: “Ngoài ra, ta sợ có người nhân cơ hội làm mưa làm gió cho nên nhắc nhở bọn họ nhất định phải phái cao thủ trông chừng kỹ lương thực và tàu đệm khí, không thể lơ là, biết chưa?”

“Vâng, thưa đại nhân!” Cẩm Y Vệ nhận lệnh rồi đi.

Sau khi có được chỉ thị của Lâm Bắc Phàm, Cẩm Y Vệ lập tức sử dụng thủ đoạn đặc biệt để thông báo cho đội tàu trước mặt.

Bọn họ có được mệnh lệnh dỡ hàng xong lập tức xuống phía nam vận chuyển dân tị nạn.

Mới đầu chỉ có vài chiếc tàu đệm khí nên chỉ có thể chở mấy nghìn người, nhưng dần dần tàu đệm khí càng ngày càng nhiều, dân tị nạn có thể được chở đi cũng càng lúc càng nhiều hơn.

Bọn họ men theo đường sông, một đường chậm rãi rời đi.

Mà nhóm dân tị nạn tuy rằng bây giờ đang chạy nạn nhưng lại cảm thấy càng đi càng thoải mái, càng về sau lại càng nhẹ nhõm.

Mỗi lần đến được tòa thành tiếp theo, trong thành đó đều đã nấu sẵn cháo nóng hôi hổi để tiếp tế cho mọi người.

Sau khi ăn cháo xong là có thể lập tức nghỉ ngơi, nghỉ ngơi xong lại tiếp tục lên đường, không cần nghĩ đến cái khác.

Tuy rằng mọi người đều dẫn theo cả gia đình nhưng có tàu đệm khí giúp chở người già yếu bệnh tật cũng đã giải quyết được nỗi lo về sau lớn nhất của dân tị nạn, áp lực nhỏ đi, thoải mái hơn nhiều, tốc độ cũng nhanh hơn không ít.

Đến cuối cùng, tàu đệm khí trở nên nhiều hơn.

Có rất nhiều thanh niên trẻ tuổi khỏe khoắn cũng có cơ hội ngồi lên tàu đệm khí, đáp một chuyến xe đi nhờ.

Bởi vì có sự sắp xếp chu đáo đến như vậy nên số dân tị nạn thương vong giảm đi rất nhiều, mọi người đều tràn ngập hy vọng hướng tới kinh thành.

Chương 422: Càng nhiều vấn đề nan giải

Bất tri bất giác, kinh thành đã dần gần hơn.

Bên bờ sông ở kinh thành, nữ đế và văn võ bá quan còn có các quý nhân trong thành và một vài dân chúng đã sớm tập trung ở nơi này đón tiếp hàng trăm hàng nghìn dân tị nạn sắp tới.

Mắt thấy đám đông chỉ chít ừa tới từ giữa sông, mọi người đều vô cùng kích động.

“Cuối cùng bọn họ cũng tới rồi, đông người quá.”

“Nghe nói lần này có cả triệu người di chuyển, lặn lội đường xa vượt tám trăm dặm nhưng người chết lại chưa đến một

ngìn người! Đây đúng là một kỳ tích trong lịch sử cứu nạn đây!”

“Đúng vậy, phần lớn đều là người già chết, bệnh chết! Còn người chết đói thật sự lại không có một ai!”

“Tế tửu thật quá lợi hại!”

...

Trong tiếng bàn luận của mọi người, cuối cùng đội quân lớn cũng tới trước mặt nữ đế.

Lâm Bắc Phàm dẫn đầu, chấp tay cất cao giọng hô: “Bái kiến bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Toàn bộ dân tị nạn đều chấp tay cúi người, cũng cao giọng hô theo.

“Bái kiến bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Có người còn quỳ xuống thành kính dập đầu.

Nữ đế lớn tiếng nói: “Các con dân của trẫm, miễn lễ bình thân!”

“Tạ bệ hạ!” Mọi người đồng thanh hô.

Lâm Bắc Phàm lại lớn tiếng báo cáo: “Khởi bẩm bệ hạ, thần phụng chỉ đi cứu trợ thiên tai, trước sau tổng cộng tốn hết mười lăm ngày, không có một giây phút nào dám lười biếng! Hôm nay thần đã hoàn thành nhiệm vụ, thuận lợi trở về, xin bệ hạ minh giám!”

Nữ đế nói với vẻ vô cùng kích động: “Ái khanh, chuyến đi này vất vả cho ngươi quá! Tất cả những gì ngươi làm trẫm đều biết hết! Xuất phát từ kinh thành đi gấp suốt cả đêm, tốc độ nhanh như chớp chỉ tốn chưa đến bốn ngày đã tới Hoa Châu, kịp thời cứu tế nạn dân!”

“Sau đó lại thông qua một đường sắp xếp tỉ mỉ chu đáo đã giảm thiểu số lượng thương vong của dân chúng đi rất nhiều! Ngươi đã làm rất tốt, trẫm thấy được an ủi trong lòng! Ngươi cứ nghỉ ngơi vài ngày trước đi, những chuyện khác giao cho trẫm xử lý! Công lao của ngươi, trẫm sẽ ghi nhớ!”

“Tạ bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm nói tiếng cảm ơn, sau đó lùi một bước nhường lại vị trí trung tâm.

Nữ đế đối diện với những ánh mắt mong chờ, nói: “Còn có các con dân của trăm nhà, các người vượt đường xá xa xôi tới được nơi này cũng đã rất vất vả rồi! Trăm đã cho người chuẩn bị sẵn cơm canh nóng hổi, lều trại và chăn bông, sau khi các người ăn uống no nê hãy nghỉ ngơi thật tốt, bồi dưỡng tinh thần!”

“Giống như Lâm ái khanh đã nói, các người đều là con dân của Đại Võ, là dân của trăm, trăm tuyệt đối sẽ không vứt bỏ bất cứ một con dân Đại Võ nào, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ một người dân Đại Võ nào hết!”

“Tạ bệ hạ ban ơn!” Nhóm dân tị nạn đồng thanh hô, trong lòng tràn ngập niềm vui sướng.

Vấn đề cứu trợ thiên tai đã được giải quyết, nhưng phải sắp xếp cho nhóm dân tị nạn thế nào lại trở thành một câu hỏi to lớn mà triều đình không thể không đối mặt.

Chuyện này ảnh hưởng đến vấn đề ăn, mặc, ở, đi lại của hàng triệu người dân, ăn uống, vệ sinh, nếu xử lý không tốt sẽ dẫn đến một loạt các hệ lụy, kéo theo hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Để giải quyết vấn đề này, nữ đế không thể không triệu tập văn võ bá quan vào thương nghị đối sách.

Ngay cả Lâm Bắc Phàm đang nghỉ ngơi cũng bị kéo vào cùng.

“Các vị ái khanh, các người có diệu kế gì không?”

Các quan đều lần lượt đưa ra ý kiến của mình, nhưng bởi vì lần này người liên lụy quá nhiều, xử lý vô cùng rắc rối nên không có cách nào vẹn cả đôi đường.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đứng ra: “Bệ hạ, thần đã sớm nghĩ xong đối sách rồi ạ!”

Nữ đế mừng rỡ: “Ái khanh nói mau đi!”

“Bây giờ dân tị nạn không có nhà, không có đất, không có lương thực, cũng không có tiền, có thể nói là chẳng có một thứ gì hết, cho nên hiện tại điều quan trọng nhất là cung cấp một công việc cho bọn họ, sau khi có công việc mới có tiền và lương thực, có nhà và ruộng được!”

Một vị lão thần nhú mày nói: “Nhưng ở kinh thành làm sao có thể cung cấp nhiều công việc như thế được?”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Kinh thành không có cách cung cấp nhưng triều đình ta lại có thể!”

Đôi mắt của nữ đế hơi di chuyển: “Ý ngươi là thuê người tị nạn làm công trình?”

“Bệ hạ, chính là nó.”

“Nhưng lương thực phải làm thế nào?”

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm cười khổ: “Bây giờ vấn đề lớn nhất của chúng ta chính là không đủ lương thực! Lẽ nào chúng ta phải nuôi bọn họ mãi hay sao? Nếu thật sự làm như thế, lương thực của chúng ta trên cơ bản sẽ không chống đỡ được đến năm sau!”

“Ngoài ra, thuê người tị nạn làm công trình là làm cái gì?”

Công bộ thượng thư Vương Như Thủy đứng ra: “Trong kinh thành, công trình có thể làm đều đã làm hết cả rồi! Còn thừa một vài công trình nhỏ hoàn toàn không cần đến cả triệu dân tị nạn!”

“Còn có vấn đề nơi ở nữa!”

Hình bộ thượng thư đứng ra: “Bây giờ thời tiết càng lúc càng lạnh! Hiện tại dân tị nạn đều đang ở trong lều trại, đắp chăn bông mà vẫn còn cảm thấy rét run cầm cập! Nhưng qua hai tháng nữa mới là lúc trời giá rét chân chính, nếu vẫn không thể giải quyết được vấn đề này chắc chắn sẽ có rất nhiều người chết cóng, vấn đề này có thể giải quyết thế nào đây?”

Mọi người phát biểu ý kiến của mình, càng nói càng nhiều vấn đề hơn.

Chương 423: Xi măng

Nữ đế nhú chặt mày: “Được rồi! Trấn kêu các ngươi tới là muốn các ngươi giải quyết vấn đề chứ không phải chỉ ra vấn đề! Nếu bây giờ các ngươi đã không có cách thì nghe Lâm ái khanh nói đi, xem hắn có cách gì! Lâm ái khanh, mau nói đối sách của ngươi ra đi!”

Sau khi nói xong, một đôi mắt xinh đẹp nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ mong đợi.

Người này từ lúc làm quan cho tới nay đã giải quyết được rất nhiều việc khó, hy vọng lần này vẫn như vậy!

“Vâng, thưa bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Bệ hạ, các vị đại nhân, muốn giải quyết chuyện này thật sự không khó! Các người có từng nghĩ tới việc xây dựng một tòa thành phụ trong kinh thành chưa?”

Mọi người kinh ngạc: “Xây một tòa thành phụ á?”

“Đúng thế!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười gật đầu: “Chỉ cần xây dựng một tòa thành thì toàn bộ vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng! Xây một tòa thành mới cần rất nhiều sức lao động, lẽ nào cả triệu người còn chưa đủ sao?”

“Sau khi xây xong thành lại có thể giải quyết các vấn đề ăn, mặc, ở, đi lại của nhóm dân tị nạn, làm một mẻ, khỏe suốt đời!”

“Còn có một điểm nữa, nhân khẩu ở kinh thành chúng ta đã bão hòa rồi! Diện tích thành không thay đổi nhưng lượng người càng lúc càng đông, không có lợi cho việc quản lý và phát triển! Vừa hay có thể xây dựng một tòa thành phụ tiếp nhận một phần nhân khẩu!”

“Ý kiến này hay thì hay đấy, nhưng xây dựng một tòa thành nào có dễ như thế?”

Lễ bộ thượng thư cười khỏ: “Có tòa thành nào của Đại Võ chúng ta không phải tốn đến mấy chục năm, xây dựng từng chút một mà lên? Bây giờ chúng ta hoàn toàn không có thời gian ấy! Đợi sau khi tòa thành xây xong đừng nói là dân tị nạn mà ngay cả chúng ta cũng xuống lỗ hết rồi!”

“Ngoài việc đó ra, còn phải tiêu hao rất nhiều tài nguyên, tài nguyên cần thiết trong đó cũng không cần ta nói nhiều nữa, các vị chắc hẳn đều biết, triều đình ta hoàn toàn không thể cung ứng được số tài nguyên ấy!”

“Lâm đại nhân, suy nghĩ này của người có hơi viển vông rồi, hoàn toàn không thực tế.”

“Vẫn nên đổi cách khác đi thì hơn!”

Mọi người đều không xem trọng.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm chấp tay, lớn tiếng nói: “Bệ hạ, thần có cách xây dựng xong một tòa thành mới trong vòng ba tháng, hơn nữa, tuyệt đối không tiêu hao tài nguyên của triều đình!”

Mọi người vô cùng kinh hãi.

“Xây thành trong vòng ba tháng, sao có thể như thế được?”

“Nói đùa đúng không?”

“Lâm đại nhân, bây giờ sự việc trọng đại, chớ có nói đùa như thế!”

Lâm Bắc Phàm lại vô cùng bình tĩnh: “Thần dám khẳng định như vậy là vì thần có năng lực này! Chuyện này liên quan đến một phát minh của thần! Phát minh này hoàn toàn không thua gì khí cầu lớn bay lên trời và tàu đệm khí nổi trên mặt nước, chỉ cần làm nó ra đảm bảo có thể giải quyết được vấn đề xây dựng thành!”

Mọi người lại được phen chết lặng.

Phát minh này lại không thua gì khí cầu lớn và tàu đệm khí sao?

Phải biết rằng hai phát minh trước đây của Lâm Bắc Phàm đều lợi hại đến thế nào!

Một cái có thể chở người bay lên trời, thực hiện giấc mộng bay lên cao suốt mấy nghìn năm nay của con người, một cái khác có thể tăng cường vận chuyển đường thủy, có thể vận chuyển binh lực và lương thực với quy mô lớn, khiến thực lực hậu cần quân đội tăng lên vùn vụt!

Bây giờ lại mọc ra một phát minh nghịch thiên nữa, hoàn toàn không thua gì hai thần khí này?

Vì thế, các quan đều mất bình tĩnh!

Nữ đế cũng mất bình tĩnh!

“Ái khanh, rốt cuộc là phát minh gì? Mau nói cho trẫm nghe!”

Nữ đế cũng kích động và mong chờ như các quan, đợi Lâm

Bắc Phàm giải thích.

Nhưng Lâm Bắc Phàm lại chậm rãi đáp: “Bệ hạ, phát minh này ảnh hưởng đến nền tảng lập quốc!”

“Để nghiên cứu ra phát minh này thần đã quên ăn quên ngủ, trả bằng cái giá cực lớn, cho nên có thể giúp thần giải quyết vấn đề kinh phí nghiên cứu một chút được không?”

Nữ đế đã sắp tức đến bật cười luôn rồi!

Thằng khốn này!

Lúc này rồi vẫn không quên tham tiền!

Nàng tức giận bảo: “Được rồi được rồi! Lâm ái khanh, nếu phát minh này của ngươi thật sự ích nước lợi dân, giải quyết được vấn đề cho hàng triệu dân tị nạn, còn có thể xây thành trong vòng ba tháng, vậy trăm duyệt cho ngươi khoản kinh phí hai trăm vạn, được chưa?”

“Bệ hạ, có thể nhiều thêm một chút được không? Thần rất vất vả!” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ chờ mong.

Nữ đế tức tối thật sự chỉ muốn rạch nát bản mặt được voi đòi tiên này của hắn, vo lại thành bóng rồi đá!

“Thêm năm mươi vạn, Hộ bộ cũng không có tiền gì! Công lao của ngươi, trăm cũng đều ghi nhớ hết trong lòng, sau này cộng lại phong thưởng, được không? Mau nói phát minh của ngươi ra đi!” Nữ đế giục.

“Phát minh thứ ba của thần tên là xi măng!”

“Xi măng?” Mọi người nghi ngờ.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười đáp: “Xi măng là một loại vật liệu xây dựng, bình thường nó sẽ ở dạng bột, một khi tưới nước vào sẽ thành dạng sền sệt, nhưng lại có thể nhanh chóng đông cứng! Một khi đông cứng sẽ biến thành một thứ rắn chắc như đá! Như vậy có thể dùng để xây nhà, sửa cầu, sửa đường, sửa cả tường thành... ứng dụng thực sự quá lớn!”

“Nguyên liệu cần sử dụng khá đơn giản, chủ yếu là vôi sống, đất sét và một ít xỉ sắt nữa, sau khi thông qua quá trình nung và xử lý có thể hình thành xi măng!”

Chương 424: Khẩn cấp ra lệnh

Thấy bộ dáng mơ hồ của mọi người, Lâm Bắc Phàm tràn ngập sự kiêu ngạo của một sinh viên khoa học tự nhiên.

Đúng là một đám mù khoa học, lý thuyết đơn giản như thế mà cũng không hiểu!

Khác gì nước đổ đầu vịt, đàn gảy tai trâu!

Vì thế hắn bực mình nói: “Nói với các người thế này đi! Nếu dùng xi măng để xây nhà thì trong ba ngày có thể xây được một căn nhà, hơn nữa mức độ kiên cố của căn nhà này hoàn toàn không thua gì đại viện sang trọng!”

Sắc mặt của mọi người cuối cùng cũng thay đổi.

Công bộ thượng thư Vương Như Thủy buột miệng thốt ra: “Trong ba ngày xây xong một căn nhà á, sao có thể như thế được? Nếu người nói muốn xây một ngôi nhà tranh thì quả thật có thể miễn cưỡng xây xong trong ba ngày được! Nhưng nếu người muốn xây một căn nhà kiên cố không thua gì đại viện cao cấp vậy ba ngày sao mà đủ?”

“Theo như bản quan biết, muốn xây xong một căn nhà lớn, đầu tiên phải đào móng, việc này cần ba đến bốn ngày, sau đó chính là đặt móng, việc này cũng cần đến ba, bốn ngày, không thể qua loa được!”

“Tiếp đó chính là sắp xếp trụ đá chính và dựng trụ gỗ, việc này cần ba đến bốn ngày! Đến bước này rồi mới được coi là đang xây nhà chân chính, nhưng đã tốn đến tám, chín ngày rồi!”

“Sau khi xây xong trụ gỗ lớn mới bắt đầu xếp gạch làm tường, nhanh thì bốn, năm ngày có thể xong, cuối cùng chính là lợp mái, trải ngói, việc này cũng cần bốn đến năm ngày nốt!”

“Cho nên muốn xây xong một căn nhà tốc độ nhanh nhất cũng cần đến nửa tháng, còn là dưới tình huống đầy đủ nguyên liệu! Vậy mà người lại nói với bản quan chỉ cần có ba ngày, không phải đây là nói đùa hay sao?”

Mắt thấy Công bộ thượng thư nói đâu ra đấy, mọi người đều nảy sinh nghi ngờ về lời của Lâm Bắc Phàm.

“Trong ba ngày xây xong một căn nhà thật sự không có khả năng! Ví dụ như phủ trách của bản quan đi, trước sau đã tốn đến ba năm mới có thể xây dựng xong xuôi và chuyển vào ở, một căn phòng nhỏ trong đó đã tốn đến hơn ba tháng rồi!”

“Trước đây khi bản quan còn đi học đã thích nhìn người khác xây nhà, bọn họ muốn xây xong một căn nhà lớn không đến một tháng thì hoàn toàn không thể được!”

“Ba ngày của người mà đã có thể xây ra được căn nhà như vậy, bản quan tuyệt đối không tin!”

Đối diện với sự nghi ngờ của mọi người, Lâm Bắc Phàm vô cùng bình tĩnh: “Các vị đại nhân, các người chưa từng thấy cũng không có nghĩa nó không có! Giống như trước đây, bản quan nói sẽ nghiên cứu ra khí cầu bay lên trời, các người có tin không? Không hề, các người hoàn toàn không hề tin, nhưng không phải nó vẫn được bản quan tạo ra hay sao? Bây giờ còn đang sản xuất hàng loạt!”

“Cái này...”

Các quan đưa mắt nhìn nhau.

“Còn cả lợi khí trên nước là tàu đệm khí cũng do bản quan phát minh ra! Bây giờ cũng đang sản xuất hàng loạt, hơn nữa đã phát huy tác dụng to lớn! Cho dù là vận chuyển người hay lương thực đều vô cùng tuyệt vời!”

Các quan dần im lặng.

Lâm Bắc Phàm tiếp tục nói: “Cho nên bản quan cũng không phải bắn tên không đích! Nếu vận dụng tốt vậy loại xi măng này hoàn toàn không thua gì khí cầu lớn và tàu đệm khí! Thậm chí ở một vài phương diện nào đó nó còn thực dụng hơn cả hai thân khí kia!”

“Chỉ cần dùng xi măng, bản quan hoàn toàn có niềm tin chỉ trong vòng hai tháng có thể khiến hàng triệu người dân tị nạn được ở trong căn nhà vừa kiên cố vừa ấm áp! Trong vòng ba tháng xây xong một tòa thành mới!”

Sắc mặt của mọi người lại thay đổi!

Trong vòng hai tháng giải quyết được vấn đề chỗ ở cho hàng triệu người dân tị nạn!

Trong vòng ba tháng xây xong một tòa thành lớn!

Làm sao có thể làm được?

Vừa định há miệng phản bác thì nữ đế đã phát tay, nói chắc như đinh đóng cột: “Bây giờ nói nhiều nữa cũng vô ích, cứ để Lâm ái khanh thử trước đi! Ái khanh vào triều làm quan hơn nửa năm này đã từng khiến chúng ta thấy vọng bao giờ chưa. Cứ thử trước đi đã, sau khi nhìn thấy kết quả lại toàn lực ủng hộ sau!”

“Tạ bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm chấp tay.

Nữ đế nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Đúng rồi, nếu đã liên quan đến xây nhà vậy Công bộ cũng dốc toàn lực phối hợp đi!”

“Thần tuân chỉ!” Công bộ thượng thư lĩnh chỉ.

Sau khi có được sự ủng hộ của nữ đế, Lâm Bắc Phàm dốc sức làm việc.

Hắn cầm một tấm bản đồ vẽ tay xung quanh kinh thành, kéo theo một đám người chạy tới chạy lui bên ngoài kinh thành.

“Đây là núi Bàn Tích, bên trong có rất nhiều đá vôi, các người dẫn một nhóm dân tị nạn tới nơi này khai thác đá vôi đi! Bên dưới vừa vặn có một con sông chảy qua, thông qua con sông có thể vận chuyển tới nơi này!”

“Rõ, thưa phủ thừa đại nhân!”

Sau đó hắn lại chạy đến một chỗ khác.

“Chỗ này có rất nhiều đất sét chất lượng tốt có thể khai thác để nung xi măng! Các người dẫn dân tị nạn tới nơi này đào đất sét sau đó thuận theo dòng chảy một đường vận chuyển tới đây!”

“Rõ, thưa phủ thừa đại nhân!”

“Nói với Công bộ vận chuyển xi sắt còn thừa trong quá trình sản xuất binh khí và các loại vũ khí sắt ngày thường của bọn họ đến đây! Ngoài ra thu thập xi sắt ở các nhà dân, càng nhiều càng tốt!”

“Rõ, thưa phủ thừa đại nhân!”

Chương 425: Năm ngày xây một ngôi nhà

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm lại kéo thợ thủ công ở Công bộ ra ngoài, kêu bọn xây dựng một xưởng nung to lớn ở chỗ xung quanh mình, đặc biệt dùng để sản xuất xi măng.

Sau đó hắn lại sắp xếp cho một nhóm công thợ đi chế tác khuôn đúc, lại sắp xếp cho vài người đi khai thác và vận chuyển đá vôi.

Công việc rất nhiều, nội dung rất chi tiết nhưng Lâm Bắc Phàm đều sắp xếp đâu ra đấy, sau khi sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, mọi người lập tức dốc toàn sức vào làm, một triệu dân tị nạn trừ đi khoảng ba trăm nghìn người già yếu, còn lại tất cả đều ra ngoài làm việc.

Nam nhân sức dài vai rộng sẽ phụ trách công việc khổ cực ở công trường, còn phụ nữ không khả năng làm việc thể lực sẽ phụ trách công tác hậu cần, nhóm lửa nấu cơm...

Một cảnh tượng khí thế ngút trời!

Một tuần rất nhanh đã trôi qua.

Nữ đế và các quan đều vô cùng tò mò muốn biết Lâm Bắc Phàm làm thế nào, vì thế đều ra ngoài thành xem.

Kết quả vừa tới lập tức có một loại cảm giác bà Lưu bước vào Đại Quan Viên, thấy cái gì cũng mới mẻ, nhưng làm thế nào cũng không hiểu được.

“Ái khanh, người tới giải thích cho trăm mấy thứ này để làm gì đi!”

“Vâng thưa bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm dẫn nữ đế và các quan tới một nơi nóng hầm hập.

“Bệ hạ, đây chính là xưởng sản xuất xi măng, gọi tắt là xưởng xi măng! Toàn bộ xi măng mà chúng ta cần cho quá trình xây dựng thành phố đều sẽ được sản xuất từ nơi này!”

“Xi măng mà người nói trông thế nào, có thể cho trăm xem không?”

“Đương nhiên rồi ạ!”

Lâm Bắc Phàm dẫn mọi người tiến lên, chỉ vào những đồng bùn đất xám ngoét như tro nói tiếp nhau và nói: “Đây chính là xi măng!”

Mọi người kinh ngạc: “Đây là xi măng á? Trông... cũng gớm ghiếc quá thì phải?”

“Các người đừng thấy nó xấu nhưng nó vô cùng hữu ích đấy nhé!”

Nữ đế tò mò hỏi: “Dùng xi măng này thế nào?”

“Xi măng cần phải phải trộn chung với đất sét và nước theo một tỉ lệ nhất định, sau đó sẽ trở nên vô cùng kiên cố! Nói nữa cũng vô ích, các người đi theo ta đi!”

Lâm Bắc Phàm dẫn mọi người tới một khu đất bằng phẳng, trên đó là những viên gạch xám xít xếp chồng lên nhau.

“Đây chính là nơi sản xuất gạch, chúng ta đang dùng xi măng tạo ra gạch!”

“Gạch tạo ra từ xi măng sao?” Mọi người lại nghi ngờ.

Lâm Bắc Phàm giải thích: “Trước tạo ra gạch rồi mới tiện cho xây nhà được! So với gạch truyền thống thì gạch được tạo ra từ xi măng này của chúng ta sở hữu một ưu thế không gì sánh bằng!”

“Ưu thế gì vậy?”

“Tốc độ nhanh, tiết kiệm thời gian, sức lực và tiền của!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Trước đây chúng ta sản xuất gạch đều là đào đất sét trước, sau đó trải qua quá trình tích tụ ngoài trời suốt khoảng thời gian dài đến khoảng nửa năm, để nắng phơi và để mưa bào mòn, khiến cho bên trong phân giải và mềm đi, rồi lại thông qua xử lý có trình tự nhất định chỉ còn lại đất tinh khiết vô cùng!”

“Sau đó, đất tinh khiết và nước trải qua nhiều lần tôi luyện sẽ biến thành bùn đặc mới có thể làm thành phôi gạch, sau khi phơi lại bỏ vào trong lò nung! Trải qua mười mấy ngày nung cuối cùng mới hình thành viên gạch có thể xây tường!”

“Toàn bộ quá trình này tốn thời gian và sức lực, còn đặc biệt tốn than củi nữa!”

Mọi người nghe xong không kiềm chế được mà gật đầu.

“Nhưng gạch xi măng của chúng ta lại khác hẳn!”

“Chúng ta sản xuất xi măng chỉ cần khoảng ba ngày là đủ!”

“Sau khi xi măng được sản xuất ra, chỉ cần trộn xi măng với cát đá, nước theo một tỉ lệ nhất định thì nó sẽ biến thành dạng đất sét, có thể dựa theo khuôn đúc hiện tại để tạo thành gạch, đặt ở chỗ khô ráo phơi khô để chúng đông cứng lại, mất hai đến ba ngày có thể biến thành viên gạch xây tường! Chất lượng của nó không chênh lệch gì lắm với những viên gạch được nung ra trước kia!”

Mọi người đều thay đổi sắc mặt!

Lâm Bắc Phàm cầm hai viên gạch xi măng đã khô và rắn chắc trên đất lên, cười bảo: “Các người tới nhìn xem, mấy viên gạch này có gì khác với viên gạch thường nhìn thấy không?”

Một vị lão thần trầm ngâm một lúc rồi đáp: “Ngoại trừ màu sắc khác nhau ra thì mức độ rắn chắc không kém là mấy!”

“Đây lại là một ưu điểm lớn khác của xi măng, đông cứng nhanh, hơn nữa còn vô cùng rắn chắc!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Có viên gạch như vậy, hiển nhiên xây nhà sẽ dễ dàng hơn nhiều và cũng tiện hơn nhiều!”

Trong lòng mọi người đã có thêm vài phần mong đợi.

“Mời mọi người đi theo ta!”

Hắn lại dẫn mọi người tiến lên, đi tới phía trước một dãy nhà một tầng.

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ kiêu ngạo: “Đây chính là căn nhà được xây từ xi măng đấy, tổng cộng chỉ tốn có năm ngày!”

“Năm ngày đã xây xong rồi sao?” Mọi người đều kinh ngạc.

“Chỉ năm ngày là xây kiểu gì?” Có người hỏi.

“Giống như các người đã thấy, vận chuyển gạch xi măng đã làm xong tới đây, xếp từng viên gạch lên rồi dùng xi măng gia cố, cứ vậy là xây lên thôi!” Lâm Bắc Phàm cười đáp.

“Không cần đào móng nhà sao?” Công bộ thượng thư hỏi.

“Cần chứ, nhưng không cần đào sâu như vậy, chỉ nửa ngày đã giải quyết xong rồi, bởi vì toàn bộ căn nhà ở chỗ chúng ta đều

dùng xi măng nối liền với nhau, dựa vào nhau, vững như Thái Sơn!”

“Không cần dựng trụ sao?” Công bộ thượng thư lại hỏi.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không cần! Vì tường thành dùng xi măng xây lên đều vô cùng kiên cố, cho nên chúng ta có thể trực tiếp nhảy qua bước này để tới thẳng bước xây tường! Tổng cộng chỉ tốn có hai ngày, một ngày xây tường, một ngày đợi xi măng khô và đông lại!”

“Vậy nóc nhà thì sao?” Công bộ thượng thư lại hỏi.

“Cái này đơn giản nhất, mọi người nhìn lên trên đi!”

Chương 426: Thần khí định quốc

Mọi người ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy phía trên căn nhà có mấy thanh xà ngang lớn, bên trên vẫn là tường xi măng như cũ.

“Chúng ta đợi sau khi xây tường xong sẽ đặt vài thanh xà ngang lên nóc! Sau đó lại trải tám xi măng đã làm xong từ trước lên trên, lại dùng xi măng để đông cứng chúng lại, toàn bộ quá trình chỉ cần đến nửa ngày thôi!”

“Vậy là thêm một ngày nữa, đợi phiến đá trên nóc khô và đông lại là việc lớn đã thành!”

“Đây chính là quá trình xây nhà của thần, chỉ cần tạo ra xi măng là có thể sản xuất xi măng thành gạch và tám xi măng, sau đó có thể tiến hành xây dựa theo quá trình xây nhà, toàn bộ quá trình đơn giản như xếp gỗ vậy!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói: “Bệ hạ và cả các vị đại nhân đây có hài lòng về tốc độ xây nhà của thần không?”

Nữ đế và các quan vô cùng chấn động!

Trong bốn ngày xây ra một căn nhà vừa to vừa kiên cố, bọn họ đâu chỉ vừa lòng thôi đâu?

Đây đúng là quá chấn động, chấn động phát ra từ tận đáy lòng ấy!

Không có bất cứ một tính từ nào có thể hình dung được sự chấn động trong lòng bọn họ!

“Quá tuyệt vời!”

Một vị lão thần lấp bắp trong sự kinh hãi: “Chỉ bốn ngày đã xây xong một căn nhà tốt kiên cố và bền vững, bằng cách này, dân chúng nào còn lo không có nhà ở nữa?”

“Đúng vậy, hơn nữa quy trình sản xuất xi măng lại đơn giản như thế, dễ hơn gạch xanh và gạch đỏ nhiều, cũng tiết kiệm thời gian và tiết kiệm tiền của hơn! Dân chúng cần rằng cũng có thể xây được một căn nhà cho riêng mình!”

“Chẳng trách Lâm đại nhân dám tự tin nói thẳng ra, có loại lợi khí như xi măng này làm sao có thể không làm được?”

“Có xi măng rồi xây nhà cũng có thể đơn giản đến thế!”

Mọi người liên tục khen ngợi.

Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ khiêm tốn: “Các vị đại nhân quá khen rồi, hạ quan hồ thẹn không dám nhận!”

Nữ đế cũng vô cùng khiếp sợ, chỉ có chính mắt nhìn thấy mới biết được sự thần kỳ của xi măng

Xây nhà đã đơn giản như thế, vậy nếu dùng nó để xây cầu và trải đường thì sao, dùng nó để sửa tường thành thì sao?

Dùng nó để xây dựng những công trình khác, ví dụ như công trình thủy lợi thì sao?

Không nghĩ không biết, vừa nghĩ đã sợ hết hồn!

Nếu những công trình này dùng đến xi măng, không biết có thể tiết kiệm được bao nhiêu nguyên vật liệu, không biết sẽ tiết kiệm được bao nhiêu nhân công, không biết sẽ tiết kiệm được bao nhiêu tiền của và lương thực!

Tiền của và lương thực tiết kiệm được này còn có thể làm được bao nhiêu chuyện khác?

Điều này đối với triều đình mà nói chắc chắn là một chuyện lợi nhiều hơn hại, hoàn toàn có thể nhanh chóng tăng mạnh thực lực của Đại Võ!

Chẳng trách ái khanh lại nói xi măng này không thua gì hai thần khí là khí cầu lớn và tàu đệm khí, bây giờ xem ra quả đúng là như vậy!

Ánh mắt nữ đế nhìn Lâm Bắc Phàm trở nên dịu dàng hơn hẳn.

Tên khốn nạn này lại mang tới cho trăm một bất ngờ to lớn nữa, thật sự không biết nên thưởng cho hắn thế nào đây!

“Xi măng này có thể xưng là một thần khí định quốc!”

Nữ đế nói trong sự kích động vô cùng: “Có xi măng rồi, mọi người đều có cơ hội được ở trong căn nhà vừa tốt vừa bền vững! Hơn nữa, các công trình về đường, cầu và tường thành đều có thể dùng đến xi măng! Chỉ cần trải xi măng lên là có thể trở nên vô cùng rắn chắc! Như vậy làm sao giang sơn Đại Võ chúng ta có thể không bền vững được?”

“Bệ hạ nói chí phải!” Các quan mỉm cười gật đầu.

“Nhưng ái khanh, trước đó ngươi nói trong ba ngày có thể xây xong nhà, bây giờ đã dư một ngày mất rồi.” Nữ đế cười nói.

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh đáp: “Sở dĩ dư ra một ngày là vì lần đầu tiên mọi người dùng xi măng xây nhà vẫn chưa quen thuộc cho nên hành động chậm! Đợi sau khi mọi người làm quen với cách sử dụng xi măng, trong một ngày đã có thể đào xong móng nhà và xây xong tường, lại đợi một ngày để tường đông cứng lại, đến ngày thứ ba làm mái, vậy chỉ ba ngày đã vừa vặn đủ rồi!”

Mọi người mỉm cười gật đầu, vô cùng đồng ý.

“Ngoài ra, xưởng xi măng của chúng ta vừa mới xây dựng nên sản lượng xi măng có hạn, đợi xưởng xi măng của chúng ta mở rộng và sản xuất được nhiều xi măng hơn, tốc độ xây nhà chắc chắn cũng sẽ tăng nhanh! Một ngày xây cả nghìn căn nhà thậm chí là chục nghìn căn cũng không thành vấn đề!”

“Nhất định phải mở rộng, triều đình sẽ dốc toàn sức ủng hộ!” Nữ đế lớn tiếng nói.

Sau đó, Lâm Bắc Phàm dẫn mọi người tiếp tục tham quan đi dạo, suốt một đường liên tục than thở quá sức tuyệt vời.

Bọn họ cũng càng lúc càng có niềm tin hơn về những gì Lâm Bắc Phàm đã nói, trong vòng hai tháng có thể cho một triệu dân tị nạn có nhà ở, trong ba tháng xây xong thành .

Cho dù ba tháng không được thì một năm cũng có thể làm được! Một năm xây xong một tòa thành còn chưa đủ thần kỳ

hay sao?

Cuối cùng, Lâm Bắc Phàm dẫn mọi người tới trước mấy bản vẽ lớn.

Chương 427: Không thể giữ riêng được

“Ái khanh, đây là gì vậy?” Nữ đế khó hiểu.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Bê hạ và các vị đại nhân, mời nhìn, đây là bản vẽ về hiệu quả xây dựng thành phố mà thần đã vẽ!”

Nữ đế và các quan nhìn thấy lại rơi vào trong chấn động!

Chỉ thấy trong bức vẽ là các ngôi nhà san sát nối tiếp nhau, chỉnh tề và ngay ngắn, đường xa rộng rãi thẳng tắp giao nhau, tường thành cao lớn và kiên cố, có thể ngăn được kẻ địch bên ngoài!

Loại cảm giác này phải hình dung thế nào?

Giống như người hiện đại nhìn thấy thành phố công nghệ trong tương lai vậy!

“Ái khanh, thứ này thật sự có thể thực hiện được sao?” Nữ đế kích động đến mức có hơi nói năng lộn xộn.

“Đương nhiên có thể!”

Lâm Bắc Phàm cũng vô cùng kích động, há miệng giang hai tay ra lớn tiếng nói: “Chỉ cần cho thần ba tháng, tòa thành kỳ tích này sẽ mọc lên từ mảnh đất này, sừng sững mãi không ngã!”

“Hay hay hay!” Nữ đế kích động khen hay.

Lúc này, Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm đứng ra với vẻ mặt lo lắng: “Bê hạ, hay thì hay nhưng xây dựng như vậy tiền bạc và lương thực của triều đình chúng ta trên cơ bản không thể chống đỡ được! Đặc biệt là lương thực, thật sự không đủ!

Mọi người lập tức bị hắt cho một gáo nước lạnh, tâm trạng vui mừng bị quét sạch đi hết.

Tiền Viễn thâm quay đầu nhìn về phía Lâm Bắc Phàm: “Lâm đại nhân, người đã nói sẽ không tổn tài nguyên của triều đình

mà vẫn có thể xây dựng được tòa thành này, nhưng sao bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì thế?”

Mọi người đều quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, xem hắn đáp thế nào.

“Tiền đại nhân không hỏi thì bản quan cũng sẽ nói ra mà!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Tuy rằng bây giờ triều đình ta vẫn chưa có tiền và lương thực nhưng rất nhiều thế tộc phú thương đều có! Chúng ta kêu bọn họ móc tiền ra không phải là được rồi sao?”

“Không được không được!”

Các lão thần đều lắc đầu: “Loại chuyện này vi phạm đạo đức, hơn nữa còn không phù hợp với pháp luật, không đến nước bất đắc dĩ thì không thể làm như vậy, bằng không sẽ thành quan bức dân phản!”

Lâm Bắc Phàm làm ra động tác đuổi tay móc tiền, cười bảo: “Các vị đại nhân yên tâm, bản quan có thể khiến bọn họ chủ động móc tiền và lương thực ra! Hơn nữa còn vô cùng tích cực giành nhau, vội vã đến mức chỉ sợ chậm hơn một phút ấy chứ!”

“Ế?”

Mọi người vô cùng ngạc nhiên và tò mò, vậy mà lại kêu các thế gia phú thương chủ động móc tiền ra sao?

Hơn nữa còn giành nhau, vội vã đến mức chỉ sợ chậm hơn một phút?

Bọn họ thật sự thấy không đáng tin cho lắm!

Phải biết rằng, đám người như bọn họ đều là kiêu không có lời thì không dậy sớm, chỉ biết đựng tiền vào trong túi mà thôi, nếu không có lợi ích lớn gì đó thì chắc chắn sẽ không móc tiền ra ngoài!

“Ái khanh, người tính làm thế nào?” Nữ đế hỏi.

“Bệ hạ, người xem chất lượng xi măng tốt như vậy, một khi đông cứng có thể sánh ngang với đá! Ứng dụng lại lớn biết bao nhiêu, có thể dùng để xây nhà, có thể dùng để sửa cầu sửa đường, bất cứ công trình nào cũng có thể dùng đến! Điềm mầu

chốt nhất là giá cả còn không đắt, nếu như mang ra bán, các người nói xem ai không muốn nào?” Lâm Bắc Phàm vô cùng đắc ý.

“Bán xi măng? Không được không được, đây là lợi khí của quốc gia, nên để cho quốc gia dùng chứ làm sao có thể bán cho cá nhân được?”

“Đúng đó, tuyệt đối không thể bán, còn phải cấm người khác sử dụng và sản xuất nữa!”

Các quan đồng loạt lắc đầu, nữ đế cũng duy trì thái độ phủ định.

Đồ tốt thì phải nằm trong tay, giống như khí cầu lớn và tàu đệm khí! Mình có, người khác không có thì mới có thể duy trì ưu thế dẫn đầu được!

Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu: “Bệ hạ, các vị đại nhân, ta vô cùng thấu hiểu suy nghĩ của các người, nhưng chúng ta làm như vậy cũng vô dụng, sớm muộn gì cách sản xuất xi măng cũng sẽ lộ ra ngoài, một khi lộ ra ngoài người khác cũng có thể sản xuất xi măng, hoàn toàn không thể ngăn được!”

“Sao lại không ngăn được?”

“Bởi vì xi măng không giống với tàu đệm khí và khí cầu lớn có hàm lượng kỹ thuật cao như vậy, có thể hình thành hàng rào kỹ thuật, còn cách sản xuất xi măng lại rất đơn giản, chỉ cần khai thác đất sét và đá vôi ra, nung chín rồi lại trộn chung với xỉ sắt là có thể tạo thành xi măng rồi, người thường nhìn một cái là biết!”

“Nguyên liệu cũng đơn giản, chỉ cần đất sét, đá vôi và xỉ sắt, trừ xỉ sắt khá khó thu thập được ra thì hai thứ còn lại đều dễ dàng tập trung được, như vậy làm sao mà ngăn được?”

“Ở đây chúng ta còn có cả triệu nhân công, mỗi ngày người tới người lui, nói không chừng đã sớm lộ ra ngoài rồi!”

Mọi người đều im lặng hết, chấp nhận một sự thật này.

“Thay vì như thế còn không bằng mang ra kiếm tiền!”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Ứng dụng của xi măng rộng rãi, cung không đủ cầu cho nên chúng ta có thể bán xi măng như một mặt hàng độc quyền của triều đình giống như muối và sắt

vậy, tuyệt đối có thể mang tới lợi nhuận không ngừng cho triều đình ta!”

“Bản quan đã nghĩ xong cả rồi, chúng ta có thể biến nơi này trở thành khu vực sản xuất xi măng chính, xi măng được sản xuất ở đây sẽ tiêu thụ ra toàn quốc! Muốn tiêu thụ xi măng thì cần phải có người bán, đối với một lợi khí xây nhà như xi măng này, có thương nhân nào lại không cần?”

“Lúc này, chúng ta có thể thiết lập một chế độ công hiến!”

Chương 428: Thần khí phát tài

“Chỗ này của chúng ta đang tiến hành xây dựng quy mô lớn, thiếu lương thực, thiếu quần áo và thiếu tiền, cái gì cũng thiếu hết, chỉ cần bọn họ cống hiến mấy thứ như tiền, lương thực và ảo bông của mình để xây dựng, ai cống hiến nhiều thì chúng ta sẽ cho người đó độc quyền bán xi măng, có thể tiêu thụ xi măng của triều đình chúng ta!”

“Bằng cách này, vật tư của chúng ta không phải đã được giải quyết rồi sao?”

Mọi người đều mang vẻ mặt kinh ngạc.

Lâm Bắc Phàm nói tiếp: “Có thể cầm được độc quyền bán xi măng dù sao cũng chỉ là số ít người, không cầm được quyền bán xi măng cũng không sao, chỉ cần cống hiến to lớn thì vẫn sẽ có hồi đáp như cũ!”

“Chúng ta có thể đặt ra thật nhiều chính sách ưu đãi về thuế trong thành phố để trao tặng lại cho những người đã cống hiến này! Ví dụ như miễn thuế trong ba năm, giảm một nửa thuế trong năm năm... chắc chắn sẽ thu hút nhiều thương nhân đến đây để mở xưởng làm ăn, kéo theo kinh tế ở nơi này phát triển, lại giải quyết được vấn đề công việc và cái ăn của rất nhiều người.”

Mọi người lại càng thêm kinh ngạc.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Bệ hạ, các vị đại nhân, như vậy vấn đề vật tư không phải đã giải quyết xong rồi sao? Không chỉ giải quyết được vấn đề vật tư mà đồng thời còn giải quyết xong vấn đề như lương thực và ăn ở đi lại sau này của các dân

tị nạn, triều đình chúng ta còn có thể kiếm được kha khá từ trong này, lẽ nào như vậy không tốt hay sao?”

Nữ đế dẫn đầu vỗ tay, các quan cũng vỗ tay theo!

Nữ đế kích động nói: “Hay! Đúng là quá hay! Kế này của ái khanh nếu làm thỏa đáng chắc chắn có thể giải quyết vấn đề của cả triệu người dân tị nạn, đồng thời có thể giúp triều đình thu được lợi từ trong đó, một mũi tên trúng nhiều đích!”

Các quan cũng vô cùng kích động.

“Đúng vậy, thần có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được kế sách như vậy.”

“Nếu xử lý tốt, toàn bộ vấn đề đều có thể được giải quyết dễ dàng!”

“Hơn nữa cống hiến đủ nhiều còn có thể bù lại những tổn thất trước đây của chúng ta!”

“Kế này quá tuyệt vời!”

Nữ đế nhìn Lâm Bắc Phàm với đôi mắt tỏa sáng giống như nhìn thấy bảo bối tuyệt thế vậy: “Ái khanh, có đôi khi trầm thật sự muốn bỏ đầu người ra xem, tại sao người luôn có nhiều ý tưởng tuyệt diệu như vậy, người đúng thật là phúc tinh mà ông trời phái xuống cứu vớt Đại Võ ta!”

“Cảm ơn bệ hạ đã khen ngợi, vi thần hổ thẹn không dám nhận!” Lâm Bắc Phàm khiêm tốn đáp.

Nữ đế lớn tiếng nói: “Một chuyện không phiền đến hai chủ, ái khanh, nếu việc này đã là người đề ra vậy sẽ do người quản lý đi, trăm hết sức ủng hộ, đợi sau khi làm xong chuyện này lại luận công ban thưởng sau!”

“Tạ bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm cười.

Đặc khu kinh thế ở dị giới sắp mọc lên từ trong tay ta rồi!

Trong lòng hân nghĩ ngợi, vậy mà lại có chút kích động nho nhỏ!

Lâm Bắc Phàm đi phác thảo một bản phương án kế hoạch suốt cả đêm, sau khi giao cho bệ hạ và các quan xem cũng có được phê duyệt, hân lập tức công bố với thiên hạ!

Để hỗ trợ một triệu người dân tị nạn xây dựng thành mới, triều đình kêu gọi những vật tư cần thiết như lương thực, vải bông, than củi từ các tầng lớp trong xã hội.

Mười người cống hiến nhiều nhất có thể nhận được độc quyền bán xi măng của triều đình trong năm năm!

Người cống hiến nhiều nhất từ hạng mười một đến ba mươi được tới thành mới xây xưởng kinh doanh, miễn thuế năm năm, giảm một nửa thuế trong ba năm!

Người cống hiến nhiều nhất từ hạng ba mươi một đến sáu mươi được tới thành mới xây xưởng làm ăn, miễn thuế ba năm, giảm một nửa thuế trong hai năm!

Người cống hiến nhiều nhất từ hạng sáu mươi một đến một trăm được tới thành mới xây xưởng làm ăn, miễn thuế hai năm, giảm một nửa thuế trong một năm!

Những người có cống hiến nổi bật cũng có thể được xét giảm thuế!

Về phần xi măng là gì thì phía sau có một đồng giới thiệu dài dằng dặc, thần khí xây nhà, lợi khí sửa cầu sửa đường, thần khí định quốc gì đó... chém gió đến mức chỉ trên trời có chứ dưới đất không có!

Còn kêu gọi mọi người tới thành mới tham quan, tự nhiên mọi chuyện đều sẽ rõ.

Lần này cũng khiến lòng tò mò của mọi người nổi lên.

“Rốt cuộc xi măng là thứ gì, thật sự có thể lợi hại đến vậy sao? Trong ba ngày có thể xây xong một căn nhà kiên cố bền vững, thật sự thần kỳ đến thế ư? Sao ta thấy không tin được thế nhỉ?”

“Ta cũng không tin cho lắm, tốc độ này nhanh quá rồi, ta xây một ngôi nhà tranh cũng mất bảy đến tám ngày rồi, mấy loại đại viện bền vững đó không đến một, hai tháng thì hoàn toàn không xong nổi đâu!”

“Nghe nói xi măng là do Lâm đại nhân phát minh ra, trước đây Lâm đại nhân đã phát minh ra khí cầu lớn bay lên trời và tàu đệm khí nổi trên mặt nước rồi, cả hai đều phát huy được hiệu quả không tầm thường, xem ra xi măng này có khả năng cũng là một thứ tốt như vậy!”

“Ngược lại có thể đi xem thử xem thế nào!”

“Còn bên dưới nữa này, mức độ ưu đãi giảm thuế này quá lớn, nhìn vào khiến ta cũng muốn đi kinh doanh luôn quá!”

Rất nhiều thương nhân đã động lòng!

Nếu xi măng thật sự thần kỳ như triều đình tâng bốc vậy đó chắc chắn là một thần khí xây nhà rồi, đồng thời cũng là thần khí phát tài!

Chương 429: Quyên góp vật tư

Trên đời này ai lại không muốn có căn nhà riêng của mình?

Ai lại không muốn sở hữu một căn nhà kiên cố bền vững lại còn rẻ?

Bây giờ cơ hội đang ở ngay trước mắt rồi!

Nếu có thể nhận được độc quyền bán của triều đình, chắc chắn có thể kiếm được một khoản!

Cho dù không lấy được quyền kinh doanh xi măng thì vì chính sách ưu đãi giảm thuế bên dưới cũng đáng để đi xem đây chứ!

Miễn thuế nhiều năm như thế số tiền tiết kiệm được toàn là bạc trắng cả!

Mà số bạc tiết kiệm được lại có thể kiếm được bao nhiêu tiền?

Người làm ăn nhạy cảm ở phương diện này nhất!

Vì thế các thế gia thương nhân đều phái đại diện tới thành mới, người tới nhanh nhất hiển nhiên là thế gia thương nhân ở ngay trong kinh thành rồi.

Bọn họ nhìn thấy những căn nhà được sắp xếp ngay ngắn, dày đặc đến mức liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối, cũng khiến bọn họ kinh ngạc đến suýt rớt cả mắt: “Những ngôi nhà này đều được xây dựng trong mấy ngày này sao?”

“Hiển nhiên rồi, trăm nghe không bằng một thấy, bản quan còn có thể lừa các ngươi được chắc?” Lâm Bắc Phàm mỉm cười và nói.

“Lâm đại nhân, nơi này tổng cộng có bao nhiêu căn nhà vậy?”

Lâm Bắc Phàm duỗi một ngón tay ra cười đáp: “Từ lúc chúng ta khởi công xây dựng cho tới nay đã được mười ngày, trước mắt tổng cộng xây được khoảng một nghìn căn rồi.”

“Trong mười ngày đã xây được một nghìn căn rồi á?”

Mọi người ghen hòng nhìn trần trời, tất cả đều chết lặng đi!

Phải biết rằng quy mô của những căn nhà này đã tương đương với một huyện thành nhỏ rồi! Bọn họ chỉ tốn mười ngày đã xây ra một huyện thành nhỏ!

“Thần tích, đây đúng là thần tích!”

Có thương nhân vô cùng kích động đến mức nói năng lộn xộn.

“Quá nhanh, trung bình mỗi ngày xây được một trăm căn nhà, đây là tốc độ mà thảo dân không dám nghĩ đến! Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì thảo dân tuyệt đối sẽ không tin!” Lại có một thương nhân lắp bắp nói.

“Nếu không phải nơi này là một khu đất bằng phẳng thì ta cũng không tin có thể xây nhà nhanh được đến vậy!” Mọi người đều sợ hãi than.

Nhưng Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu, nói với vẻ hơi ghét bỏ:

“Vẫn quá chậm!”

“Như thế mà vẫn còn chậm sao?”

Mọi người vô cùng kinh ngạc.

“Đúng là quá chậm! Chủ yếu vẫn là do điều kiện sản xuất hạn chế, sản lượng xi măng còn lâu mới đủ, nếu cho bản quan đủ xi măng thì...”

Hắn mở rộng vòng tay ra, nói một cách vô cùng tự tin: “Bản quan tin rằng chỉ trong một tuần có thể xây xong toàn bộ nhà, trong hai tuần có thể xây ra một tòa thành mới!”

Các thương nhân lớn cảm giác bị hớ rồi!

Lâm Bắc Phàm dẫn mọi người vào trong những dãy nhà này rồi cười bảo: “Các ông chủ, những căn nhà này đều dùng xi măng để xây lên, các người nhìn thử xem hiệu quả thế nào? Có chắc chắn không, có bền vững không?”

Bọn họ tìm người tới thử, phát hiện ra thật sự rất chắc chắn và bền vững, có thể che mưa chắn nước, còn có thể ngăn lửa, tương tự với căn nhà mà bình thường bọn họ vẫn ở!

Nhưng một căn nhà như vậy chỉ mất ba ngày đã xây xong, hơn nữa còn vô cùng rẻ, có thể thỏa mãn nhu cầu chôn ở của đại đa số người, thị trường này thật sự quá rộng lớn!

Đây là miếng bánh ngọt to cỡ nào, cứ nghĩ một chút đến bất động sản bây giờ là biết!

“Lâm đại nhân, làm thế nào mới có thể nhận được độc quyền bán xi măng?” Có người không nhịn được mà hỏi.

Mọi người đều liếc mắt nhìn qua.

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Điều kiện đã sớm đưa ra rồi, thành mới của chúng ta đang dốc sức xây dựng, cần hỗ trợ các loại vật tư như lương thực, rau xanh, vải bông, dầu đốt... chỉ cần các vị cống hiến vật tư dư thừa ở nhà mình ra, mười người có cống hiến nhiều nhất có thể nhận được độc quyền bán xi măng!”

“Cho dù không lấy được độc quyền bán xi măng thì cũng không sao, chỉ cần các người tới nơi này xây xưởng làm ăn, chúng ta sẽ cung cấp các loại chính sách ưu đãi giảm thuế cho các người, còn miễn phí cung cấp địa điểm, lắp đặt thiết bị nguyên bộ để mọi người yên tâm làm ăn!”

“Tốt quá rồi!”

Mọi người vô cùng kích động.

Sau khi các thương nhân hào hứng tham quan hết một ngày đã lập tức trở về chuẩn bị vật tư.

Ngày hôm sau đã có những xe vật tư nối tiếp nhau chở đến nơi này.

Cùng lúc đó, thông qua những lời truyền miệng của các thương nhân ở kinh thành mà tác dụng của xi măng đã được rất nhiều người biết.

Liên quan đến chính sách ưu đãi ở thành mới cũng được nhiều người biết đến hơn.

Vì thế càng có nhiều thương nhân chạy tới đây tham quan, mỗi ngày đều nườm nượp như mắc cửi.

Một ngày ác chiến nhất còn tiếp đến ba trăm thương nhân!

Mọi người đều hào hứng đi tới và thắng lợi trở về, thậm chí chuyến đi này không tệ.

Mà vật tư được vận chuyển tới nơi này cũng càng ngày càng nhiều.

Bây giờ trên cơ bản lương thực đã thực hiện được cung bằng cầu, không cần triều đình tiếp tục tiếp tế lương thực nữa.

Mấy nhu yếu phẩm như chăn bông, dầu và gỗ cũng dần trở nên phong phú.

Cuộc sống của nhóm dân tị nạn càng ngày càng tốt hơn.

Có nhà ở miễn phí, mỗi ngày đều có thể ăn no cơm, uống no nước, lạnh còn có chăn bông đắp, người thân và bạn bè đều ở bên này, không có ai bóc lột bọn họ, cuộc sống càng ngày càng có hy vọng hơn!

Chương 430: Khách quý

Ai có thể ngờ được nửa tháng trước bọn họ vẫn còn là dân tị nạn sống lang thang, nhin đói nhin khát!

Cuộc sống bây giờ còn thoải mái hơn khi bọn họ ở Giang Nam!

Ánh mắt bọn họ không tìm được mà nhìn về phía người trẻ tuổi đang cười nói vui vẻ giữa các thương nhân kia.

Chính vị đại nhân trẻ tuổi đó đã cứu bọn họ ra khỏi vực sâu, lại mang tới tất cả những điều tốt đẹp này cho bọn họ!

Cảm ơn người, phủ thừa đại nhân!

Bây giờ Lâm Bắc Phàm thật sự quá bận!

Ngoại trừ phải quản lý Quốc Tử Giám và quản lý các sự vụ trong kinh thành ra thì bây giờ còn phải bận xây dựng thành mới!

Không có phương diện nào có thể tách rời khỏi hắn.

Cũng may hấn là một Tông Sư, sức lực dồi dào, thể lực căng tràn, bằng không thật sự có thể mệt xỉu ngang mắt!

Nhưng cho dù là như thế hấn vẫn vô cùng mệt mỏi, đặc biệt là khi đối diện với nữ nhân.

Lúc này Lý Sư sư và Lý Ngọc Tâm bung một bát canh hạt sen cùng nhau đi vào.

Sắc mặt của Lâm Bắc Phàm lập tức tái nhợt hơn một phần.

Lý Sư Sư đau lòng nói: “Tướng công, nghỉ ngơi một lúc trước đi, uống ít canh rồi hẵng tiếp tục làm việc!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Công vụ còn chưa làm xong, không thể nghỉ ngơi được!”

Lý Sư Sư oán trách một tiếng: “Bạn đến đâu cũng phải chăm sóc tốt cho cơ thể mình chứ, mấy công vụ này để ngày mai làm cũng chưa muộn, bây giờ việc quan trọng nhất của ngươi là phải nghỉ ngơi cho tốt!”

Nói xong, nàng đặt công vụ trước mặt Lâm Bắc Phàm qua một bên, kêu hấn nghỉ ngơi uống canh trước.

Sau khi Lâm Bắc Phàm uống được vài ngụm đã no.

Lúc này, Lý Ngọc Tâm lặng lẽ đi ra sau lưng hấn, giúp hấn ấn huyết Thái Dương để hấn thoải mái hơn.

Lâm Bắc Phàm lại ngửi thấy mùi thuốc quen thuộc đó, ngửi rồi lại thấy vô cùng dễ chịu, hấn nhắm mắt nói: “Ngọc Tâm cô nương, cảm ơn nhé, vất vả cho ngươi rồi!”

“Đại nhân mới là người vất vả chân chính!”

Lý Ngọc Tâm nói với vẻ đau lòng: “Đại nhân vì thu xếp cho trăm vạn dân tị nạn mà đi sớm về khuya, thức khuya dậy sớm, chút vất vả này của dân nữ có tính là gì, đại nhân, sau này mỗi ngày dân nữ đều sẽ tới đây mát xa cho ngươi một lần!”

“Cảm ơn Ngọc Tâm cô nương.” Lâm Bắc Phàm cảm động đáp.

“Không cần cảm ơn, đây là việc dân nữ nên làm.” Trong lòng Lý Ngọc Tâm rất mừng rỡ.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm cảm giác được trên chân khác thường, mở mắt ra nhìn lại phát hiện thấy Lý Sư Sư đang siết nắm tay nhỏ, giúp hắn xoa bóp cơ bắp ở chân, mới hỏi: “Sư Sư, ngươi đang làm gì thế?”

Lý Sư Sư cười đáp: “Tướng công, đây là tay nghề ta mới học được của Ngọc Tâm đó! Khoảng thời gian này ngươi vất vả quá, chạy lên chạy xuống miết, thiếp thân giúp ngươi xoa bóp chân, hy vọng ngươi sẽ thoải mái hơn!”

“Sư Sư, ngươi đúng là người vợ tốt của ta!”

Lúc này, tiểu quận chúa ồn ào chạy vào: “Lâm Bắc Phàm! Lâm Bắc Phàm...”

Kết quả nhìn thấy một màn kinh hãi này, cả người Lâm Bắc Phàm xụi lơ trên ghế, sắc mặt nhợt nhạt như quỷ vậy!

Trước mặt tiểu quận chúa toàn dấu chấm hỏi.

Hắn bị sao thế nhỉ?

Mới một ngày không gặp sao đã yếu như vậy rồi sao?

Có phải tối qua lại lén lút rúc ở cái chỗ khi gió nào rồi không?

“Lâm Bắc Phàm, ngươi... sao thế?” Tiểu quận chúa thận trọng hỏi.

“Mấy ngày nay tướng công bận chuyện xây thành mới cho nên rất mệt!” Lý Sư Sư thở dài một tiếng.

“Hóa ra là như vậy!”

Tiểu quận chúa ngồi xổm xuống trước mặt Lâm Bắc Phàm, nhìn bộ dáng chỉ muốn chết quách đi cho xong này của hắn, có hơi đau lòng hỏi: “Lâm Bắc Phàm, bây giờ ngươi thấy sao rồi, có cần ta gọi y tới khám cho ngươi không?”

Lúc này, Lâm Bắc Phàm duỗi bàn tay yếu ớt về phía nàng.

“Ngươi muốn làm gì?” Tiểu quận chúa chớp mắt, hỏi với vẻ khó hiểu.

“Ta mệt lắm, đưa cái mặt nhỏ của ngươi tới cho ta nhéo một cái!”

Tiểu quận chúa: “...”

Vừa định nổi giận nhưng nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của hắn, nghĩ đến nỗi khổ mấy ngày nay mà hắn phải chịu, tiểu quận chúa lại mềm lòng, nói: “Chỉ nhéo một cái thôi đó, không cho phép nhiều hơn đâu!”

“Tiểu quận chúa, người thật tốt!”

Vì thế Lâm Bắc Phàm nhéo mặt tiểu quận chúa, nhắm mắt lại lén cười, nẩy thật, thú vị phết!

Không lâu sau, Đại Lực đi vào: “Thiếu gia, Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu đại nhân tới, có chuyện muốn gặp người!”

Lâm Bắc Phàm vô cùng ngạc nhiên, từ khi hắn vào triều làm quan cho tới nay, vị quan lớn đầu tiên mà hắn đặc biệt chính là Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu, hai người có thể nói là kẻ thù chính trị, là loại cả đời không bao giờ qua lại với nhau ấy!

Không ngờ lại có một ngày đôi phương sẽ tới tìm hắn!

“Đại Lực, người đi nói với hắn ta đợi một lúc, thuận tiện pha một cốc trà, lát nữa ta sẽ tới!”

“Vâng, thưa thiếu gia!”

Một lúc sau, Lâm Bắc Phàm gặp được Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu trong đại đường, hắn chấp tay cười bảo: “Cao đại nhân, thật đúng là khách quý, không ngờ người lại tới chỗ ta làm khách đây, ha ha!”

“Khụ khụ...”

Chương 431: Đi đêm

Vẻ mặt của Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu có hơi mất tự nhiên, trên gương mặt hơi nhăn nheo nặn ra một nụ cười khá miễn cưỡng, chấp tay nói: “Lâm đại nhân, còn không phải lão phu không có việc không lên diện Tam Bảo hay sao, có vài chuyện muốn bí mật nói với Lâm đại nhân! Đúng rồi, đây là một ít quà mà lão phu mang tới, mong đại nhân nhận cho!”

Lâm Bắc Phàm nhìn qua, phát hiện quà mà Cao Thiên Diệu mang tới thật sự không ít.

Có văn phòng tứ bảo, có thư họa, có tranh chữ, còn có cả ngọc điêu khắc, thoạt nhìn toàn là món quà phong nhã nhưng giá trị lại vô cùng xa xỉ.

Ví dụ như bức tranh chữ đó chính là tác phẩm của một vị đại sư, giá thị trường đã hết đến sáu nghìn lượng bạc rồi.

Những thứ khác cũng có giá trị tương đương.

Có thể nói, Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu cũng đã tốn khá nhiều tâm tư cho phần quà này.

“Vậy mà lại là quà của Cao đại nhân à, vậy bản quan xin mặt dày nhận lấy! Đại Lực, mấy thứ này đều là đồ tốt, trực tiếp chuyển vào trong thư phòng cho ta!” Lâm Bắc Phàm cười đáp.

“Vâng, thưa thiếu gia!”

Đại Lực và Tiểu Thúy cùng chuyển đồ ra đằng sau.

Nhìn thấy Lâm Bắc Phàm không có vẻ gì là bất mãn, còn nhận đồ của mình, Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu mới lên thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Sau đó, Tiểu Thúy bung trà lên rồi che trái che phải, chỉ còn lại hai người Lâm Bắc Phàm.

“Bây giờ đã không còn ai nữa, Cao đại nhân có lời gì thì cứ nói thẳng đi, hạ quan xin rửa tai lắng nghe!”

“Khụ khụ, Lâm đại nhân, bản quan nói thẳng vào vấn đề nhé, lần này bản quan đại diện cho Cao gia ở Bắc Vực!”

Ánh mắt của Cao Thiên Diệu trở nên nghiêm túc nhưng vẻ mặt vẫn không được tự nhiên cho lắm, hắn ta nhỏ giọng nói: “Cao gia ở Bắc Vực chúng ta hy vọng có thể nhận được độc quyền bán xi măng, vẫn mong người dàn xếp cho một chút!”

Lâm Bắc Phàm cười thâm, người cũng có lúc cầu đến ta cơ đấy!

Cao gia ở Bắc Vực là một thế gia đại tộc truyền thừa hơn nghìn năm nay!

Gia tộc này vô cùng giỏi, mỗi một triều đại và mỗi một thế hệ đều bồi dưỡng ra rất nhiều người trí thức ưu tú vào triều làm quan, thực lực vô cùng hùng hậu.

Lúc thực lực lớn mạnh nhất, trong triều đình có một phân ba người đều là người của bọn họ, ảnh hưởng đến chính sách của cả một quốc gia, ngay cả hoàng đế đương triều cũng phải nhìn sắc mặt của bọn họ mà làm việc.

Chỉ là sau đó cùng với chế độ khoa cử được mở rộng, còn có phổ cập sách vở nên địa vị của bọn họ đã giảm mạnh, nhưng sức ảnh hưởng đối với triều đình vẫn vô cùng to lớn như cũ.

Cao Thiên Diệu chính là đại diện kiệt xuất nhất ở thế hệ này của bọn họ, làm đến vị trí thượng thư nhị phẩm đương triều, có thể coi là quyền cao chức trọng, phúc đến toàn bộ gia tộc.

Bất cứ thế gia đại tộc nào phát triển cũng đều cần tiền tài.

Vừa vặn lúc này, Lâm Bắc Phàm đẩy ra một thần khí như xi măng này, ai có thể bỏ qua cho được?

Cho nên Cao gia ở Bắc Vực đã động lòng rồi, giựt giây Cao Thiên Diệu tới đây.

Dù Cao Thiên Diệu có không bằng lòng đến đâu nhưng vì Cao gia nhất định phải tới đây tặng quà cho Lâm Bắc Phàm và cầu hắn giúp việc.

“Cao đại nhân, chuyện này có hơi khó giải quyết nha!”

Lâm Bắc Phàm nhún vai, nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Trên hoàng bảng đã viết cả rồi, mười người cống hiến nhiều nhất mới có thể nhận được độc quyền bán xi măng, nếu bản quan không làm việc dựa theo quy tắc vậy đó chính là khi quân

phạm thượng, đây chính là tội rớt đầu đầy, bản quan không gánh nổi đâu!”

Cao Thiên Diệu đảo trắng mắt nhìn hấn.

Chuyện khi quân phạm thượng người làm còn ít sao?

Bản quan cũng chẳng thêm nói người!

“Lâm đại nhân, bản quan cũng biết chuyện này khó cho nên bản quan chỉ hy vọng người dàn xếp trong phạm vi quy tắc cho phép, ví dụ như...”

Cao Thiên Diệu nhỏ giọng bảo: “Có thể nói cho lão phu biết trước mắt độ cống hiến của Cao gia xếp hạng mấy, phía trước có những ai, đã cống hiến bao nhiêu! Như vậy lão phu cũng dễ làm việc hơn!”

Nói xong, hấn ta móc ra tờ ngân phiếu mười vạn lượng từ trong lòng.

Lâm Bắc Phàm chớp mắt: “Cao đại nhân, thêm tí đi!”

Khóe miệng của Cao Thiên Diệu giật một cái, lại móc thêm hai tờ ngân phiếu nữa ra, gom đủ hai mươi vạn lượng.

“Cảm ơn Cao đại nhân!”

Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm nhét tiền vào trong lòng: “Cao đại nhân đã hào phóng vậy hạ quan cũng không thể nhỏ nhen, ta sẽ nói cho người biết vậy!”

Hấn cúi đầu, nhỏ giọng bảo: “Trước mắt độ cống hiến của nhà họ Cao các người xếp hạng mười hai, về phần những người xếp trước Cao gia lần lượt là... số cống hiến của bọn họ lần lượt là...”

Cao Thiên Diệu nghe xong mà sợ bay màu: “Không ngờ mấy đại tộc đó lại chịu chơi như vậy, có vài tay thương gia bình thường toàn im hơi lặng tiếng, vậy mà lại có tiền như thế.”

Chương 432: Là người kêu ta ra giá mà

Lâm Bắc Phàm lắc đầu thở dài: “Bản quan cũng không ngờ, chỉ có thể nói là núi còn có núi cao hơn, nếu không phải thần

khí xi măng này hiện ra ở nhân thể thì chỉ sợ không thể lôi được bọn họ ra ngoài!”

“Cảm ơn Lâm đại nhân đã nói, bản quan sẽ về chuẩn bị ngay!”

Cao Thiên Diệu vội vàng chạy về, rõ ràng là muốn điên cuồng cày điểm công hiến để lọt vào mười hạng đầu.

Lâm Bắc Phàm nhìn bóng lưng rời đi của đối phương mà mừng thầm trong lòng.

Thật ra độ công hiến của Cao gia đã xếp hạng tám rồi, có thể nói là vị trí khá cao.

Nhưng người biết chuyện này chỉ có mấy người và đều đã bị Lâm Bắc Phàm hạ lệnh cấm nói, không thể tiết lộ ra ngoài.

Cứ như vậy, không gian có thể hành động cũng lớn hơn!

Có thể thuận tay vớt tiền, còn có thể kiếm thêm chút vật tư, có sao lại không làm?

Lâm Bắc Phàm từ từ ném trà, đang định về thư phòng tiếp tục hưởng thụ thì Đại Lực lại vào nói: “Thiếu gia, Hộ bộ thượng thư Tiền đại nhân đã tới, hẳn ta nói có chuyện muốn nói với người!”

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười, lại có tiền tặng tới cửa nữa rồi!

Sau lưng Hộ bộ thượng thư Tiền đại nhân thật ra cũng có bóng dáng của thế gia.

Có lẽ có thể nói trên cơ bản sau lưng các quan lớn quan trọng trong triều đều có bóng dáng của thế gia đại tộc.

Bằng không bọn họ cũng không thể dễ dàng bò lên vị trí cao được như vậy.

Thế gia đại tộc giúp bọn họ nắm giữ quyền lực to lớn, bây giờ đã đến lượt bọn họ báo đáp.

“Mau mời vào!”

Trong mấy ngày tiếp theo, Lâm Bắc Phàm bí mật tiếp đón rất nhiều người.

Bọn họ đều muốn nghe ngóng tình hình độ công hiến từ chỗ hắn, thậm chí hy vọng hắn tiếp tục giúp bọn họ lấy được độc quyền buôn bán.

Lâm Bắc Phàm mạnh vì gạo, bạo vì tiền, nhận hết toàn bộ viên đạn bọc đường này.

Độ cống hiến của các bên có thể nói ra để bọn họ đi cày điếm cống hiến tiếp, nhưng độc quyền buôn bán thì đừng hòng nghĩ đến.

Để giành được độc quyền buôn bán xi măng mà có người còn tới hai lần, thậm chí là ba lần, mỗi lần đều mang theo thành ý.

Cứ như vậy, Lâm Bắc Phàm đã nhẹ nhàng vớt được năm trăm vạn lượng bạc rồi.

Mà các thương nhân lớn và thế gia có được thông tin về độ cống hiến từ chỗ Lâm Bắc Phàm, sau khi trở về lập tức chuẩn bị vật tư để cày điếm cống hiến, người vừa hát xong thì ta lên sân, nói liên mãi không dứt!

Vì thế, vật tư được ủng hộ để xây thành trì mới càng ngày càng nhiều, nhưng nhiều đến mức độ nào?

Nhiều đến mức Lâm Bắc Phàm còn có thể quay sang chăm sóc cả triều đình luôn.

Toàn bộ lương thực đã bỏ ra cho đợt cứu trợ thiên tai trước đó vậy mà lại bổ sung về hết, còn hơi dư ra!

Về phần những vật tư khác lại càng dồi dào không ít.

Việc này cũng làm chấn động cả triều đình!

Tại buổi tảo triều, nữ đế kích động biểu dương Lâm Bắc Phàm: “Lâm ái khanh, trăm giao chuyện này cho người làm thật sự quá đúng, người không chỉ hoàn thành viên mãn công tác chuẩn bị vật tư mà còn khiến triều đình ta sung túc hơn! Giỏi, giỏi lắm! Công này tạm thời ghi nhớ, sau này sẽ gộp chung luận công ban thưởng!”

“Tạ bệ hạ!: Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói.

Trong lòng hân thầm nghĩ, không chỉ triều đình giàu mà mình cũng giàu luôn!

Nhưng ngay sau đó, hân đã cảm thấy sau lưng lạnh toát giống như bị người nhìn chằm chằm vậy.

Đến tối, Lại bộ thượng thư lão Thiên Diệu chạy tới cửa khởi binh vấn tội, chỉ thấy hân ta nổi giận đùng đùng nói: “Lâm đại

nhân, nghe nói người đã nói danh sách độ cống hiến cho Tiền đại nhân biết?”

Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ vô cùng bình tĩnh: “Đúng vậy, Tiền đại nhân mang thành ý dày hơn tới cửa, bản quan cũng không thể đuổi hẳn ta ra ngoài cửa được chứ? Cao đại nhân, người cũng biết ta không thể từ chối được vàng bạc châu báu nhất mà!”

Cao Thiên Diệu lại tức giận hỏi: “Nhưng bản quan và hẳn ta đã đối chiếu, tại sao lại nói khác nhau?”

Lâm Bắc Phàm vẫn bình tĩnh như cũ: “Chỉ có thể nói trước khác nay khác, độ cống hiến này vẫn đang trong trạng thái thay đổi cho nên hiển nhiên là khác nhau rồi, hy vọng Cao đại nhân hiểu cho!”

Cao Thiên Diệu càng tức tối hơn: “Vớ vẩn! Hai người bọn ta chỉ tới cách nhau một chén trà nhỏ mà đã thay đổi rồi sao?”

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Lâm đại nhân, người đừng hòng lừa bản quan! Cứ nói thẳng ra đi, người muốn bao nhiêu tiền mới dám nhường một suất độc quyền buôn bán xi măng cho Cao gia hả? Ra giá trực tiếp đi, đừng dài dòng nữa!” Cao Thiên Diệu mất kiên nhẫn nói.

Lâm Bắc Phàm dựng hai ngón tay: “Hai trăm vạn lượng!”

“Hai trăm vạn lượng, sao người không đi chết luôn đi?” Cao Thiên Diệu tức phát điên.

Lâm Bắc Phàm lại đáp với vẻ oan ức: “Là người kêu ta ra giá mà.”

Cao Thiên Diệu tức đến giãy nảy: “Ta kêu người ra giá chứ không kêu người dồn người vào chỗ chết! Hai trăm vạn cũng không biết có thể gom nổi không, người có thể hợp lý một chút được không hả?”

“Vậy được rồi, một trăm vạn lượng nhé, chỉ cần tiền vào tài khoản vậy Cao gia chắc chắn sẽ có một suất trong mười suất độc quyền buôn bán!” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ quần quai, như thể mình đã tồn thấy một số tiền lớn vậy.

Chương 433: Hoàn toàn không có hàng rào kỹ thuật

Một trăm vạn lượng, Cao thiên Diệu vẫn cảm thấy cao!

Nhưng nếu có thể khóa chặt được một suất độc quyền buôn bán từ trước vậy khỏi cần tiếp tục cống hiến vật tư mãi chưa xong này, thế cũng đáng!

Cao Thiên Diệu cắn răng: “Được! Một lời đã định!”

Hai người lại một lần nữa hòa hợp, uống rượu chung vui.

Vừa uống rượu, Cao Thiên Diệu vừa hỏi thăm dò: “Lâm đại nhân, còn có chính sách giảm thuế ở thành mới, có thể cũng chia cho Cao gia chúng ta một phần được không? Yên tâm, sẽ không thiếu lợi ích của người đâu!”

Lâm Bắc Phàm mang vẻ mặt ngạc nhiên: “Cao đại nhân, các người cũng tham quá rồi đó? Ngoại trừ độc quyền bán xi măng ra lại còn muốn lấy cả chính sách ưu đãi giảm thuế của thành mới nữa sao?”

Thế này cũng làm Cao Thiên Diệu có hơi ngại ngùng.

Hắn ta đang định giải thích vài câu thì Lâm Bắc Phàm đã dựng năm ngón tay lên: “Được chứ, thêm năm mươi vạn!”

Cao Thiên Diệu: “Vãi!”

Rốt cuộc tên nào tham hơn?

Sau khi có được lời hứa của Lâm Bắc Phàm, Cao Thiên Diệu lập tức trở về gom tiền!

Lâm Bắc Phàm nhìn bóng lưng của đối phương mà cười tủm tỉm.

Thật ra, độ cống hiến của Cao gia đã cày đến hạng ba rồi, trên cơ bản có thể nói là ổn định!

Nhưng cừu con đã tặng đến tận cửa nào có lý không cạo lông?

Tiếp sau đó, Hộ bộ thượng thư tới cửa hỏi tội, Hình bộ thượng thư tới cửa hỏi tội, Lễ bộ thượng thư cũng tới cửa hỏi tội...

Lâm Bắc Phàm bắt chước làm theo, lần lượt moi được một trăm năm mươi vạn lượng bạc từ trong tay mấy thế gia khác,

tổng cộng được một nghìn năm trăm vạn lượng bạc, khiến bọn họ phải trả thêm tiền lại còn cảm ơn rồi rít!

Nếu bọn họ biết được, cũng không biết liệu có tức hộc máu hay không?

Ngoại trừ những thế gia đại tộc này ra còn có rất nhiều nhà thương nhân, danh môn vọng tộc tìm tới chỗ Lâm Bắc Phàm, tuy không thể lấy được độc quyền bán xi măng nhưng cũng hy vọng có thể xếp hạng cao một chút để nhận được ưu đãi thuế nhiều hơn.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lại nhận được năm trăm vạn cho nên thông qua lần xây thành này, hắn tổng cộng thu hoạch được hai nghìn năm trăm vạn lượng bạc.

“Lại lời to nữa rồi, ha ha!”

Lâm Bắc Phàm vô cùng vui vẻ, cảm thấy những vất vả trong khoảng thời gian này đều không uổng phí.

Nếu đã nhận tiền rồi vậy phải làm việc cho tốt mới được.

Hắn lần lượt tuyên bố những gia tộc nhận được độc quyền bán xi măng là ai, những gia tộc được hưởng chính sách miễn giảm thuế có những ai, hơn nữa còn trình trọng bày tỏ chỉ cần sau khi thành phố được xây dựng toàn bộ quyền lợi sẽ lập tức được thi hành, ủng hộ bọn họ mở xưởng kinh doanh.

Như vậy, sự việc đã được quyết định, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, mà chuyện này cũng nhanh chóng truyền khắp thiên hạ và cũng khiến toàn thiên hạ chấn động.

Lúc đầu khi triều đình thu nhận trăm vạn dân tị nạn, có rất nhiều thế lực đều đang đợi xem trò cười!

Phải biết rằng, trăm vạn dân tị nạn này không nhà, không ruộng, không lương thực cũng không có tiền, có thể nói là chẳng có một cái dính gì hết, nhưng mỗi ngày đều sẽ tiêu hao lương thực và vật tư, là một gánh nặng khó có thể tưởng tượng nổi đối với triều đình!

Cứ tiếp tục nuôi bọn họ chắc chắn sẽ kéo triều đình sụp đổ!

Nhưng nếu không nuôi sẽ dẫn đến lòng người tan rã, danh tiếng của triều đình sẽ bị đả kích nặng nề, bọn họ đều đang đợi

khi nào triều không chống đỡ được nữa thì sẽ phát cờ khởi nghĩa!

Nhưng hoàn toàn không ngờ còn chưa đến một tháng đã bị Lâm Bắc Phàm xử lý ổn thỏa cả rồi!

Thông qua một phát minh thần kỳ như xi măng xây dựng một tòa thành mới bên ngoài kinh thành đã giải quyết xong vấn đề sắp xếp cho nhóm dân tị nạn.

Còn thông qua chế độ cống hiến để thu hút các danh gia vọng tộc và các thương nhân qua đó quyên góp tiền tài và vật tư.

Không chỉ giải quyết được vấn đề ăn cơm sống qua mùa đông đang cấp thiết nhất hiện tại của dân tị nạn, mà còn giải quyết được một loạt các vấn đề về sau như ăn, mặc, ở, đi lại, một toà thành mới đã hoàn toàn kích hoạt.

Điều đáng sợ nhất là lại còn có thể chăm sóc ngược lại triều đình, khiến triều đình cũng sung túc hẳn lên.

Đây đúng thật là... biến thứ mục nát trở nên thần kỳ mà!

Mọi người càng thêm khâm phục Lâm Bắc Phàm, đồng thời cũng tò mò về thứ được gọi là xi măng này hơn.

Nó thật sự là thần khí xây nhà sao, cho nên mọi người mới đổ xô vào tranh nhau?

Nếu đúng thì mình có thể sở hữu nó được không?

Vì thế các phương đều phái cao thủ tới nghe ngóng tình hình.

Cuối cùng không nằm ngoài dự liệu của Lâm Bắc Phàm, xi măng hoàn toàn không có hàng rào kỹ thuật gì cả, rất nhiều người chỉ liếc mắt một cái đã biết làm thế nào, lấy ít hàng mẫu về mày mò là có thể làm ra xi măng.

Ở Ký Bắc, vương phủ.

Ký Bắc vương nhìn quân sư Gia Cát tiên sinh đi vào với vẻ hào hứng, cũng nôn nóng hỏi: “Quân sư, tình hình thế nào rồi, có phải thật không?”

“Hồi vương gia, thuộc hạ đã phái người đi xem, tình hình hoàn toàn là thật!”

Gia Cát tiên sinh nói với vẻ kích động: “Trạng nguyên lang thật sự đã dựa vào phát minh nghịch thiên như xi măng này để xây được hơn nghìn căn nhà chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, đồng thời cũng quả thật dựa vào xi măng để thu hút toàn bộ phú thương và các gia tộc lớn cống hiến tiền tài và vật tư, giải quyết vấn đề ăn, mặc, ở, đi lại của cả triệu dân tị nạn, còn khiến triều đình... giàu hơn không ít!”

Chương 434: Cả nước điên cuồng vì xi măng

Ký Bắc vương hít thở dồn dập: “Vậy xi măng đó... thần kỳ như vậy thật sao?”

“Hoàn toàn là thật đấy thưa vương gia!” Vẻ mặt của Gia Cát tiên sinh nghiêm túc vô cùng.

Ký Bắc vương càng nôn nóng hơn: “Vậy còn không mau liên hệ với Lâm Bắc Phàm lấy cách chế tạo xi măng đi!”

Hắn ta nghĩ ngợi rồi lại cắn răng bảo: “Hắn đòi bao nhiêu tiền mới cho?”

Gia Cát tiên sinh cười nhạt: “Vương gia, không cần đâu, vì cách sản xuất xi măng đã bị thuộc hạ lấy được rồi!”

“Thật sao?” Ký Bắc vương trừng to mắt, hoàn toàn không dám tin.

“Sao dám lừa gạt vương gia?”

Gia Cát tiên sinh chấp tay, cười bảo: “Chỉ vì cách sản xuất xi măng vô cùng đơn giản, người mà thuộc hạ phái đi chỉ liếc mắt một cái đã có thể học được rồi, cho nên vương gia, lần này chúng ta không cần liên lạc với trạng nguyên lang, cũng không cần móc tiền ra nữa, bản thân chúng ta có thể sản xuất ra xi măng!”

“Thật sao? Thế thì tốt quá rồi! Ha ha!”

Ký Bắc vương vui mừng khôn xiết, trong tiếng cười không biết ẩn giấu bao nhiêu chua xót và khổ sở!

Phải biết rằng lúc trước hắn ta đã phải trả giá bao nhiêu chỉ để có được hai phát minh trong tay Lâm Bắc Phàm?

Không chỉ vương phủ trở nên nghèo túng mà toàn bộ kinh tế ở Ký Bắc đều suy thoái.

Mà bây giờ người lại nói với ta không cần móc tiền ra nữa?

Mình có thể sản xuất ra xi măng?

Trời ơi, hoàn toàn không dám tưởng tượng luôn đấy!

Cả người Ký Bắc vương giống như thoát ra khỏi lồng giam, không cần chịu áp bức cũng không cần bị tra tấn nữa, có một loại cảm giác trở mình làm chủ nhân vậy!

“Ha ha ha ha!” Tiếng cười vui sướng truyền khắp toàn bộ vương phủ.

Đến ngay cả quân sư Gia Cát tiên sinh cũng lén lau nước mắt, đây là mừng đến phát khóc rồi!

Sau khi cười xong, suy nghĩ của Ký Bắc vương đã linh hoạt hơn.

Nếu Lâm Bắc Phàm đã có thể thông qua việc bán xi măng để gom được vật tư, gom góp tiền tài vậy liệu mình cũng có thể?

Phải biết rằng bây giờ hãn ta rất nghèo, vô cùng cần lương thực và tiền của, vì thế hãn ta lập tức nói ra suy nghĩ của mình.

“Vương gia, thuộc hạ cảm thấy rất có triển vọng đấy!”

Gia Cát tiên sinh cười bảo: “Chúng ta hoàn toàn có thể bắt chước Lâm Bắc Phàm đưa ra một chế độ cống hiến, chỉ cần ai cống hiến vật tư và lương thực đủ nhiều thì chúng ta có thể giao độc quyền tiêu thụ xi măng cho người đó, cứ như vậy chúng ta không chỉ có thể tập trung đủ vật tư mà còn có thể kiếm tiền nhiều mãi không dứt, có lợi cho nghiệp lớn của chúng ta.”

“Không tồi không tồi, nói không sai!” Vương gia tươi cười hơn hở.

“Hơn nữa vương gia, bây giờ đang là lúc trời ban cho cơ hội!”

Gia Cát tiên sinh kích động nói: “Phía bên trạng nguyên lang cần phải xây dựng xong thành mới có thể bán xi măng, còn cần khoảng hai đến ba tháng nữa, mà bây giờ chúng ta có thể sản xuất ra xi măng, như vậy chúng ta có thể chiếm trước tiên cơ, giành các thương nhân về đây!”

“Không sai không sai, nói vô cùng có lý, bây giờ chúng ta phải giành người qua đây!” Vương gia cười vui vẻ hơn.

“Ngoại trừ xi măng ra, trạng nguyên lang còn đưa ra một loạt chính sách ưu đãi về thuế, nghe nói phản ứng của các thương nhân đều khá tốt, liệu chúng ta có thể...”

Vương gia nhíu mày: “Giảm thuế cho các thương nhân sao? Thế này không phải tương đương với tặng tiền cho bên ngoài à? Bản vương muốn thu thêm thuế còn không kịp đây này, chính sách này cứ bỏ đi!”

“Vâng, thưa vương gia!” Gia Cát tiên sinh gật đầu.

Suy nghĩ của hắn ta giống với của vương gia, chính sách ưu đãi về thuế này đơn giản là tặng tiền ra ngoài, hoàn toàn không cần thiết.

Có thần khí xây nhà xi măng này rồi, còn sợ không thể dụ được các thương nhân tới đây chắc?

Lúc này, hai người bọn họ dường như đã nhìn thấy lương thực và tiền bạc bay vèo vèo về phía mình, không khỏi nhìn nhau mà cười.

“Quân sư, tiếp theo đành nhờ người đó!”

“Vương gia cứ yên tâm đi!”

Sau đó, Gia Cát tiên sinh hùng hổ đi làm việc này.

Hắn ta tuyên bố với bên ngoài rằng bọn họ cũng có thể sản xuất ra xi măng, bây giờ kêu gọi người đầu tư, hy vọng người có chí hướng hãy tới.

Thanh thế rất lớn, giống như muốn đầu lồi đài với triều đình vậy!

Còn có đám người Võ Tây vương, Giang Nam vương cũng không cam lòng yếu thế, tất cả đều tuyên bố với bên ngoài rằng bên mình cũng có thể sản xuất ra xi măng, hy vọng các phú thương lớn đến đầu tư, bọn họ vô cùng chào đón.

Còn có những phiên vương khác cũng như vậy!

Trong toàn bộ Đại Võ đường như vén lên làn sóng xi măng!

Tại buổi tảo triều, nữ đế kêu gọi các quan thương lượng kế sách ứng phó.

Chỉ có Lâm Bắc Phàm là mang vẻ mặt bình tĩnh: “Bệ hạ, không cần đề tâm đến chuyện này đâu ạ!”

Nữ đế sững sờ: “Ái khanh, tại sao lại nói như vậy?”

“Thần đã nói ngay từ đầu rằng cách sản xuất xi măng không khó, sớm muộn gì bọn họ cũng có thể trộm đi, nhưng muốn dựa vào xi măng để kiếm tiền cũng không dễ như vậy đâu, bọn họ hoàn toàn không có điều kiện này!”

Lâm Bắc Phàm cười đắc ý.

Chương 435: Chúng ta đã chiếm tiên cơ

“Ái khanh, đừng thừa nước đục thả câu nữa, có thể kể chi tiết cho trẫm được không?” Nữ đế giục.

“Vâng, thưa bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu ưỡn ngực, nói một cách cực thông minh và trí tuệ: “Thứ nhất, muốn sản xuất xi măng nhất định phải có đất sét, đá vôi và xỉ sắt, ba thứ này không thể thiếu bất cứ một thứ nào được! Đất sét và đá vôi có thể dễ dàng có được nhưng xỉ sắt thì lại không!”

“Phải biết rằng quặng sắt đều nằm trong tay của triều đình chúng ta, nghiêm cấm cá nhân khai thác, mà xỉ sắt lại là phế liệu còn thừa lại sau khi luyện sắt, cho nên trong thiên hạ cũng chỉ có triều đình ta sở hữu nhiều xỉ sắt, những phiên vương khác hoàn toàn không có điều kiện ấy, như vậy sẽ hạn chế khả năng sản xuất của bọn họ!”

Mọi người gật đầu.

Nữ đế bảo: “Ái khanh, nói tiếp đi!”

“Thứ hai, cho dù bọn họ có tìm được cả ba thứ ấy nhưng chi phí sản xuất là một nhân tố không thể bỏ qua!”

Lâm Bắc Phàm cười đắc ý: “Xưởng xi măng của vi thần cách chưa đến năm dặm về phía nam có thể lấy được rất nhiều đá vôi, cách chưa đến ba dặm về phía tây đã có thể thu hoạch được rất nhiều đất sét chất lượng tốt, cách phía bắc chưa đến

bảy dặm đã có thể lấy được xỉ sắt, hơn nữa, dọc theo đường đi còn có con sông chảy xuyên suốt có thể vận chuyển theo đường thủy, tiết kiệm thời gian và sức lực, cứ như vậy chi phí sản xuất hiển nhiên sẽ giảm đi rất nhiều!”

“Nhưng các phiên vương lớn đi đâu tìm được điều kiện địa lý thuận lợi tốt như thế, cho nên xi măng mà bọn họ sản xuất ra hiển nhiên sẽ có chi phí cao hơn chúng ta rất nhiều, làm sao có thể cạnh tranh lại được chúng ta?”

Nữ đế nở nụ cười: “Ái khanh nói đúng, còn nữa không?”

“Thứ ba, thị trường của bọn họ không ổn!”

Lâm Bắc Phàm chậm rãi đáp: “Xi măng chủ yếu dùng để xây nhà, nhà bán ra được mới có thể kiếm được tiền, mà nhà cửa nói thế nào cũng được tính là một vật phẩm xa xỉ, chỉ có người giàu có mới có thể mua được nhà xi măng, nói cách khác, chỉ có dân chúng giàu có mới có thể mua được nhà.”

“Nhưng mọi người nhìn khu vực Ký Bắc đó đi, trải qua nạn đám cướp dùng ngựa trước đó đã có rất nhiều người bỏ chạy, kinh tế thì suy thoái, nhà ở xây ra có thể bán được cho ai?”

“Lại nhìn vùng Giang Nam kia, tuy bên đó khá giàu có và đông đúc nhưng xảy ra tai họa lũ lụt, lương thực cung ứng xảy ra vấn đề lớn, ngay cả vấn đề cơm ăn còn không giải quyết được, mọi người nào còn để tâm đến chỗ ở nữa?”

“Vùng Võ Tây hoàn toàn khỏi cần nhắc đến, từ trước đến nay Võ Tây vương cực kỳ hiếu chiến, cái có thể cướp đã cướp hết rồi! Các thương nhân tự bảo vệ mình còn không kịp, nào dám chạy tới đó làm ăn nữa?”

“Về phần những nơi khác thì thị trường quá nhỏ, hoàn toàn không chống đỡ được, các thương nhân là người muốn kiếm tiền, mua bán không sinh lời thì ai thêm làm?”

“Cũng chỉ có triều đình chúng ta có thể nắm được thị trường xi măng rộng lớn!”

“Kinh thành ở ngay bên cạnh, ở đây tập trung những người giàu có nhất trong cả nước, có tiền rồi sẽ cam lòng bỏ tiền mua nhà, vậy nguồn tiêu thụ xi măng hoàn toàn không thành vấn đề.”

“Hơn nữa, hơn một năm nay lãnh thổ mà triều đình ta thống trị cũng coi như mưa thuận gió hòa, không xảy ra chiến loạn gì cả, dân chúng được nghỉ ngơi lấy lại sức, trong tay có tiền dư dả rồi hiển nhiên sẽ chịu tiêu tiền cho nhà cửa!”

Lâm Bắc Phàm giang rộng hai tay, nói với vẻ vô cùng kích động: “Đây chính là ưu thế lớn nhất của triều đình chúng ta, chúng ta sở hữu thị trường rộng lớn nhất còn bọn họ thì không!”

Nữ đế vỗ tay khen hay: “Nói hay lắm, nói đúng cực kỳ!”

“Thứ tư, với tình hình trước mắt, các thương nhân lớn chỉ có thể chọn Đại Võ ta!”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Bây giờ người trong khắp thiên hạ đều biết các phiên vương lớn có lòng mưu phản, đối đầu với triều đình ta, nếu làm ăn với phiên vương chắc chắn sẽ không được triều đình ta tiếp nhận. Giữa các phiên vương lớn lại thù địch lẫn nhau, cho nên thương nhân chỉ có thể chọn một thế lực trong số đó để làm ăn buôn bán!”

“So sánh ngang như vậy, triều đình ta sở hữu nguồn nguyên vật liệu to lớn, xi măng sản xuất ra vừa ổn áp vừa rẻ, hơn nữa còn nằm trong tay thị trường rộng lớn, đám thương nhân có nào tàn mới đi chọn những người khác!”

Nữ đế lại vỗ tay: “Hay hay hay! Nói rất hay!”

“Thứ năm, chúng ta ngoại trừ cho các thương nhân lớn độc quyền bán xi măng ra còn cho bọn họ điều kiện ưu đãi về thuế hậu hĩnh, nhưng các phiên vương lớn chỉ muốn moi tiền, chắc chắn sẽ không có được sự chào đón của các thương nhân!”

“Còn thứ sáu nữa!”

Lâm Bắc Phàm liếc mắt nhìn văn võ bá quan xung quanh, cười bảo: “Chúng ta chiếm giữ tiên cơ, thu hút toàn bộ người giàu có trong thiên hạ tới đây, bọn họ đầu tư tài nguyên như biển vào trong tòa thành mới của chúng ta, cái giá bỏ ra khổng lồ nên hiển nhiên cũng cần báo đáp rồi!”

“Nếu ở thời điểm này chuyển sang đầu quân cho người khác vậy tổn thất này sẽ không thể bù đắp lại được, cho nên bọn họ đã bị trói lên thuyền của Đại Võ chúng ta rồi, hoàn toàn không được chọn mà chỉ có thể chọn Đại Võ chúng ta!”

Chương 436: Không ma nào tới

Nữ đế cười to, cười như nắc nẻ, vỗ tay nói: “Ái khanh, người nói thật sự quá hay, vốn dĩ trẫm còn hơi lo lắng nhưng bây giờ nghe người nói xong, lại phát hiện ra hoàn toàn không cần lo nữa!”

Những quan viên khác nhìn vẻ mặt vô cùng đắc ý và tự cao của Lâm Bắc Phàm, thầm nói một tiếng “đồ vô sỉ.”

Lúc này, ở Ký Bắc.

Ký Bắc vương vẫn ôm giấc mộng xuân thu phát tài tươi đẹp của mình.

Gần như ngày nào hắn ta cũng gọi quân sư tới hỏi chuyện.

“Quân sư, bây giờ tình hình kêu gọi thương nhân thế nào rồi, có bao nhiêu người tới báo danh?” Ký Bắc vương hỏi với vẻ nôn nóng.

Quân sư Gia Cát tiên sinh chấp tay lại một cách vô cùng bình tĩnh: “Khởi bẩm vương gia, chuyện kêu gọi đầu tư vừa mới được thông báo cho thiên hạ, công tác chỉ vừa mới bắt đầu thôi, cho nên trước mắt vẫn chưa có phú thương nào tới đây báo danh, nhưng thuộc hạ tin qua vài ngày nữa chắc chắn người tới sẽ nhiều như mây!”

Ký Bắc vương vỗ lên vai quân sư với vẻ khen ngợi: “Quân sư nói đúng lắm, là bản vương quá gấp rồi.”

Lại qua một ngày nữa, Ký Bắc vương lại gọi quân sư tới.

“Quân sư, tình hình hôm nay thế nào rồi?”

Gia Cát tiên sinh vẫn bình tĩnh như cũ: “Khởi bẩm vương gia, trước mắt vẫn chưa có người nào tới báo danh, thuộc hạ nghĩ ngờ hôm qua bọn họ vừa mới nhận được tin tức, hôm nay mới khởi hành tới Ký Bắc chúng ta, cho nên hai ngày nữa hẳn sẽ có tin tốt thôi ạ!”

Ký Bắc vương mỉm cười: “Quân sư nói chí phải, hai ngày nữa chắc hẳn sẽ có tin tốt truyền tới.”

Ngày thứ ba, Ký Bắc vương vẫn không nhận được lại gọi quân sư tới.

“Quân sư, tình hình hôm nay thế nào, có phú thương tới không?”

Gia Cát tiên sinh vẫn bình tĩnh như thường: “Vương gia, hôm nay vẫn không có người tới, có khả năng là đi đường xa xa hơi khá mệt, cần phải nghỉ ngơi một ngày, sau khi chuẩn bị đầy đủ rồi ngày mai sẽ qua đây thôi! Dù sao mấy thương nhân này cũng vô cùng chú trọng lễ tiết, lễ nghi đầy đủ thì người mới không trách được, vương gia, người đợi tin tốt của ta nhé!”

“Quân sư, bản vương tin người!”

Ngày thứ tư, ngày thứ năm...

Mỗi ngày, Ký Bắc vương đều gọi quân sư tới hỏi chuyện nhưng tin tức có được toàn là không có ai, sự việc gần như chẳng có chút tiến triển nào cả.

Dần dần, Gia Cát tiên sinh cũng trở nên mất bình tĩnh.

Đã năm ngày rồi, sao vẫn không thấy một bóng người nào vậy?

Phía bên Lâm Bắc Phàm đến ngày thứ hai thông báo đã lập tức có một đám phú thương kết đội kết nhóm từ kinh thành tới.

Ngày thứ ba phú thương ở các thành xung quanh đều tới.

Ngày thứ tư, các danh môn vọng tộc và các phú thương giàu có ở xa hơn một chút cũng chạy tới đây.

Mỗi một ngày sau đó có thể dùng người tới nhiều như mây và đông như trẩy hội để hình dung.

Tại sao đến chỗ hãn tình hình lại hoàn toàn trái ngược vậy?

Trong năm ngày chẳng thấy một bóng ma nào cả, cửa nhà vắng tanh như chùa bà Đanh, lạnh lẽo hiu quạnh!

Mấy phú thương này rốt cuộc đã chạy đi đâu hết rồi?

Sẽ không phải chạy tới chỗ những phiên vương khác đấy chứ?

Dần dà, Ký Bắc vương cũng đã bắt đầu hơi mất kiên nhẫn:

“Quân sư, đã sắp một tuần rồi, tại sao vẫn chẳng thấy một ai hết trơn vậy? Cho dù là người ở Võ Tây thì cũng có thể chạy tới nơi rồi chứ, người có thể giải thích hộ bản vương được không?”

Gia Cát tiên sinh túa mồ hôi đầy đầu: “Vương gia, thuộc hạ nghi ngờ có khả năng trong chuyện này đã xảy ra chút vấn đề gì đó!”

“Rốt cuộc là vấn đề gì?” Ký Bắc vương truy hỏi.

“Cái này.... cái này...”

Trên mặt Gia Cát tiên sinh nhễ nhại mồ hôi hơn, vắt hết óc bịa ra cái cớ.

Nhưng tình hình này đã bị Ký Bắc vương nhìn ra cả rồi, vẻ mặt của hắn ta không vui, hừ một tiếng, chấp tay rời đi: “Quân sư, nếu ngày mai vẫn chưa có tin tốt thì người tự liệu lấy đi!”

“Vương gia, vương gia, người nghe thuộc hạ nói đã...”

Gia Cát tiên sinh vội vàng đuổi theo, nhưng làm thế nào cũng không đuổi kịp bước chân của vương gia.

Trong lòng hắn ta tràn ngập sự chua xót, vì hắn ta biết vương gia thật sự tức giận rồi, vương gia vừa tức giận sẽ rất đáng sợ!

“Xem ra chỉ có thể tạm thời làm như vậy thôi!” Gia Cát tiên sinh cắn răng.

Đến tối, hắn ta mời các phú thương trong thành tới, kết quả chỉ nhìn thấy hai, ba con mèo nhỏ, quy mô kinh doanh mới hơn hai, ba vạn lượng bạc, rất nhiều người đều không gọi được ra tên, hắn ta lập tức nhíu mày: “Sao chỉ có mấy người các người, những người khác đâu cả rồi?”

Các thương nhân có mặt ở đó đưa mắt nhìn nhau, một thương nhân khá có danh vọng trong số đó chấp tay, cười khỏ đáp: “Gia Cát tiên sinh, những người khác đã sớm rời khỏi Ký Bắc, ra ngoài làm ăn rồi.”

Gia Cát tiên sinh lại nhíu chặt mày: “Đi ra ngoài làm ăn? Ký Bắc không tốt sao?”

“Chuyện này...”

Đám thương nhân đưa mắt nhìn nhau, im lặng không đáp lời.

Lúc này, Gia Cát tiên sinh mới ý thức được sự ảnh hưởng từ toán cướp cướp ngựa trước đó quá lớn, còn lớn hơn tưởng tượng của hắn ta!

Chương 437: Trò cười cho thiên hạ

“Bỏ đi, hôm nay không nói đến bọn họ!”

Gia Cát tiên sinh chuyển đề tài, lộ ra nụ cười mỉa mai cho là thân thiết: “Hôm nay lão phu gọi các người tới đây là có một tạo hóa giao cho các người, chỉ cần các người nắm thật chặt, chắc chắn có thể tiền vào như nước, ngày kiếm được đấu vàng!”

“Gia Cát tiên sinh, là tạo hóa gì vậy?” Có người hỏi.

“Thần khí xây nhà xi măng, đã nghe nói tới chưa?”

Gia Cát tiên sinh nói với giọng điệu dụ dỗ: “Vương phủ chúng ta cũng có thể sản xuất ra xi măng cho nên cơ hội phát tài của các người sẽ tới thôi!”

Sau khi dọn dò chuyện này xong, Gia Cát tiên sinh rời đi với vẻ hài lòng thỏa mãn.

Hắn ta tin rằng sau khi mấy thương nhân này biết mình có cơ hội nhận được độc quyền bán xi măng nhất định sẽ mừng rỡ như điên, cảm kích vô cùng.

Như vậy hắn ta cũng tiện ăn nói với vương gia.

Thế nhưng sau khi hắn ta rời đi, các thương nhân có mặt ở đó đều mang vẻ mặt khổ sở.

“Sớm biết thế này chúng ta cũng chạy luôn cho rồi!”

“Còn nói cho chúng ta độc quyền tiêu thụ xi măng nữa chứ? Hừ, rõ ràng là muốn moi tiền từ trên người chúng ta thì có!”

“Đúng đó, muốn nhận được độc quyền bán xi măng nhất định phải trả bằng rất nhiều vật tư trước, nhưng trải qua nạn toán cướp cướp ngựa đó, chúng ta nào còn tiền của gì nữa đâu?”

“Cho dù nhận được độc quyền bán xi măng nhưng đến đâu cũng toàn người nghèo, chúng ta có thể bán được ở đâu đây?”

“Vương gia, là người muốn qua cầu rút ván, ép chúng ta chết đây nhé!”

“Chỉ sợ phát tài rồi lại có một toán cướp nữa mất! Ôi, ngày tháng này thật sự không có cách nào sống mà!”

...

Lúc này, một thương nhân lớn tuổi cắn răng nói: “Cac vị đồng liêu, bây giờ chạy vẫn còn kịp, còn không chạy nữa chúng ta thật sự không còn đường sống đâu!”

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau rồi cùng gật mạnh đầu.

Ngày hôm sau, trong vương phủ.

Ký Bắc vương lại gọi Gia Cát tiên sinh tới.

“Quân sư, bây giờ tình hình thế nào rồi? Bản vương muốn nghe lời thật, đừng hòng lừa ta!”

Lần này, Gia Cát tiên sinh tràn đầy tự tin, vỗ ngực nói:

“Vương gia, người yên tâm, thật ra tối qua đã có vài thương gia liên lạc với ta, nói rất có hứng thú với xi măng, qua thời gian một nén nhang nữa là bọn họ sẽ dắt tay nhau tới đây ngay!”

“Thật sao? Bản vương vừa vặn có thời gian đợi cùng người!”

Ký Bắc vương tươi cười hớn hở.

Kết quả, thời gian một nén nhang trôi qua mà vẫn không thấy một bóng ma nào như cũ.

Lại qua thêm một nén nhang nữa, vẫn không thấy một ai cả.

Sắc mặt của Ký Bắc vương dần u ám hẳn đi, ánh mắt nhìn Gia Cát tiên sinh tràn đầy sự giận dữ...

Gia Cát tiên sinh hoang mang nói: “Vương gia, có khả năng bọn họ có chuyện nên tới trễ, thuộc hạ sẽ cho người đi giục bọn họ chạy!”

Kết quả người đi gọi rất nhanh đã chạy về: “Gia Cát tiên sinh, không hay rồi, thuộc hạ tới nhà bọn họ và cả cửa hàng lại phát hiện ra vườn không nhà trống, bọn họ đều... chạy hết cả rồi!”

“Cái gì? Chạy rồi?” Gia Cát tiên sinh ngã quỵ.

Các phiên vương khác cũng không có kết cục tốt đẹp gì cho cam.

Vùng Giang Nam là nơi thương nhân tập trung, theo lý mà nói chắc hẳn có thể tìm được người bán xi măng.

Nhưng Giang Nam vương lại mang về mặt nhăn nhó như khổ qua.

Mới đầu hẳn ta gửi lời mời bán xi măng tới các phú thương lớn cũng nhận được sự hưởng ứng khá tích cực.

Nhưng vừa nghe nói chỉ có thể dùng lương thực để trao đổi sắc mặt lập tức thay đổi ngay, tất cả đều từ chối hết, vì vừa qua nạn lũ lụt lại trải qua một trận hỏa hoạn ngút trời đó nên lương thực ở Giang Nam có thể nói là vật phẩm khan hiếm, giá cả thậm chí đắt gấp ba, bốn lần giá bình thường, có giá mà không có thị trường khiến rất nhiều người đều không ăn được lương thực.

Ngay cả các phú thương cũng không có nhiều lương thực trong tay, chỉ có thể cung ứng cho người của mình, mà lúc này, Giang Nam vương lại muốn dùng xi măng để đổi lấy lương thực, đây không phải là kiếm chuyện hay sao?

Người có thể không ở nhà nhưng không thể không ăn cơm!

Vì thế hai bên làm ầm lên tách ra, xi măng bán ra cũng tan tành.

Lúc này, Vương Phú Quý đi vào với vẻ sầu khổ.

Giang Nam Vương mang theo hy vọng hỏi: “Thế nào rồi, bọn họ có đồng ý không? Bản vương đã giảm giá bán xi măng rồi đó!”

Vương Phú Quý nhún vai, vẻ mặt chua chát: “Vương gia, bọn họ vẫn không chịu đổi, nếu dùng tiền ngược lại còn được!”

Giang Nam vương tức muốn xui ngang: “Bản vương thiếu tiền sao? Bản vương thiếu là lương thực kia kìa! Người về nói với bọn họ bản vương chỉ cần lương thực! Chỉ cần lương thực! Chỉ cần lương thực!”

Lúc này, một tướng quân chạy vào: “Vương gia, lương thực đã không đủ nữa, còn không ăn cơm nữa thì binh lính bên dưới sẽ gây chuyện mất, phải làm thế nào mới được đây ạ?”

Trong mắt Giang Nam vương bốc hỏa: “Nếu bọn chúng đã không chịu phối hợp vậy bản vương chỉ có thể cướp!”

Cuối cùng, vụ kinh doanh xi măng vẫn không thành công, nhưng Giang Nam vương lại cướp sạch lương thực của các

thương nhân, dẫn đến việc các thương nhân dám giận mà không dám nói, biến thành trò cười.

Vùng Võ Tây.

Dưới sự ủng hộ mạnh mẽ của Võ Tây vương, Phượng Sồ tiên sinh đã tổ chức đại hội chiêu mộ thương nhân vô cùng hoành tráng.

Kết quả hôm đại hội ấy chẳng có một ma nào tới, trở nên vô cùng quạnh quẽ.

Chương 438: Làm kinh tế

Những phiên vương nhỏ khác cũng như vậy! Tất cả đều trở thành trò cười cho người trong thiên hạ.

“Kí Bắc vương nực cười quá đi mất, muốn mua xi măng để kiếm tiền mà lại dọa các thương nhân còn lại chạy mất!”

“Giang Nam vương cũng thế, lại còn muốn đòi xi măng lấy lương thực! Người ta cơm còn chẳng ăn đủ no chứ làm gì nghĩ đến việc xây nhà? Kết quả ý kiến bất đồng bèn đi cướp, ép thương nhân tại Giang Nam đến phát điên!”

“Kẻ nực cười nhất chính là Võ Tây vương! Bản thân hắn ta là người như thế nào hắn ta còn không rõ sao? Ai dám làm ăn buôn bán với hắn ta?”

“Những phiên vương khác cũng không được, không cầm cự được thị trường xi măng đâu!”

...

Mà lúc bấy giờ, các thương nhân đã đến bước đường cùng, tất cả đều tới kinh thành.

“Cha ơi, sao lại phải tới kinh thành?”

“Ở lại cũng chẳng còn đường sống nữa rồi, chỉ đành tới kinh thành tìm kế sinh nhai thôi!”

“Nhưng chẳng phải cha vẫn luôn bảo kinh thành toàn lũ tham quan, quyền quý hoành hành, ở nơi đó đâu có làm ăn được gì?”

“Đó là trước kia, hiện giờ thì ngược lại rồi! Khắp Đại Võ chỗ nào cũng loạn lạc, chỉ có kinh thành là tương đối an toàn thôi! Nếu chúng ta ở lại đây thì đến mạng cũng chẳng còn! Nhưng nếu tới kinh thành, chúng ta có thể làm dân gặp nạn, có kiếm miếng cơm ăn!”

“Nghe đâu người ta đang xây dựng thành mới ở kinh thành đây, có cả trăm vạn nhân công, còn có rất nhiều thương nhân. Chính sách dành cho thương nhân cũng khá tốt, đối với chúng ta mà nói thì đây có lẽ chính là một con đường sống!”

“Cha nói phải, chúng ta tới kinh thành!”

...

Trừ các thương nhân ra còn có rất nhiều dân thường nghèo đói nghe nói trăm vạn dân gặp nạn ở kinh thành có công việc có cơm ăn, cuối cùng còn có nhà để ở nên cũng kéo nhau tới kinh thành.

Dường như đang có một cỗ thế lực lớn chậm chậm đổ dồn về kinh thành!

Kẻ được lợi nhất chính là Lâm Bắc Phàm và triều đình phía sau hắn. Hôm ấy, Lâm Bắc Phàm đang kiểm tra tình hình xây dựng, một binh lính chạy tới bẩm báo với hắn.

“Phủ thừa đại nhân, có vài thương nhân tới từ Kí Bắc quyên góp rất nhiều đồ như lương thực, củi dầu, bông vải, tổng cộng hai mươi xe, hi vọng có thể gặp đại nhân!”

“Gặp ta ư? Thú vị thật đấy!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Đúng lúc bản quan đang rảnh, đi gặp bọn họ vậy!”

Lâm Bắc Phàm ra bên ngoài thành thì thấy vài thương nhân như lời binh sĩ kia nói, hắn bảo: “Chế độ quyên tặng của chúng ta đã kết thúc! Các người có quyên góp những thứ này thì cũng không có hồi báo gì đâu!”

“Thảo dân biết, nhưng pháp luật cũng không nằm ngoài vòng tình cảm con người! Chúng thảo thân quyên tặng đồ vật nhưng không cầu nhiều, chỉ hi vọng đại nhân châm chước cho!”

Trông mấy thương nhân kia rất thành khẩn.

“Các người muốn gì, nói ra ta xem nào?”

Lâm Bắc Phàm khẽ cười

“Khởi bẩm phủ thừa đại nhân, chúng thảo dân đều chạy nạn từ Kí Bắc đến nên muốn xin một chốn nương thân cho mình và gia đình! Nhà ở không cần quá lớn, nhà xi măng thôi là được rồi, mong đại nhân thành toàn!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Yêu cầu của các người rất đơn giản, có thể đáp ứng được!”

Mấy thương nhân từ Kí Bắc hớn hở: “Đa tạ đại nhân!”

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm lại gặp thêm rất nhiều những thương nhân khác.

Về cơ bản thì bọn họ đều là người từ nơi khác đến, quyền góp tiền và đồ vật với mong muốn được có một ngôi nhà ở nơi đây để sống.

Không thể không nói, đám thương nhân này quá nhanh trí.

Nhà ở tại kinh thành rất đắt, bọn họ không mua nổi nên chạy tới chỗ hẩn để ở.

Nhà xi măng của hẩn muốn có bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu, một ngày có thể xây được cả trăm, cả nghìn ngôi, mà giá tiền là không quá đắt.

Lâm Bắc Phàm cũng vui vẻ thu nhận bọn họ, việc xây dựng thành thị không chỉ cần nhân công mà còn cần những nhân tài khác nữa.

Lâm Bắc Phàm nhận hết, chỉ cần có cống hiến là hẩn sẽ không từ chối. Số lượng thương nhân trở nên nhiều hơn, việc kinh doanh buôn bán cũng bắt đầu xuất hiện.

Song tiếc rằng phần lớn những người ở đây đều là dân gặp nạn, trong người chẳng có tiền nên không thể mua hàng.

“Có thể phát chút tiền lương để kích thích kinh tế tại thành mới!”

Lâm Bắc Phàm tự nhủ, một thành phố muốn phát triển thì không thể không có kinh tế, mà muốn có kinh tế thì phải có tiền.

Có tiền thì mới mua hàng được, như vậy mới có được kinh tế.
Nếu kinh tế phát triển thì mọi người mới có một cuộc sống tốt.
Hiện giờ các điều kiện đã dần chín muồi nên hẳn cần có yếu tố
con người can thiệp vào để kích thích kinh tế thị trường, để cả
thành phố được vận hành một cách có hiệu quả, đem lại lợi ích
cho mọi người.

Lúc này, có tiếng nói vang vọng từ phía xa truyền tới.

“Bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Hóa ra là nữ đế tới!

Từ lúc thành mới bắt đầu thi công xây dựng, cứ hai ba ngày là
nữ đế lại tới kiểm tra.

Nhìn mọi người bừng bừng sức sống, có cơm ăn có áo mặc,
nhìn những tòa nhà mới mọc lên, trong lòng nữ đế thỏa mãn
vô cùng.

“Tham kiến bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Ái khanh, không cần đa lễ!”

Nữ đế vừa nhìn vừa tắc lưỡi: “Ái khanh à, chỗ này của ngươi
mỗi ngày lại xây thêm được một dãy nhà hả! Trẫm nhớ hai
hôm trước lúc tới, nơi đây hãy còn là một mảnh đất trống! Ấy
mà giờ đã là từng dãy nhà ở, nhìn chẳng thấy điểm kết thúc!”

Chương 439: Bận một chút tương lai càng rộng mở

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu: “Đúng là một ngày xây được một
dãy nhà ạ!”

“Ái khanh, giờ tổng cộng đã có bao nhiêu ngôi nhà rồi?”

“Bệ hạ, hiện giờ tổng cộng có hai vạn ngôi nhà, đã giải quyết
được vấn đề nhà ở cho khoảng sáu vạn người!”

“Ừm, rất tốt!”

Nữ đế hài lòng vô cùng.

“Sản lượng xi măng vẫn đủ chứ?”

Nữ đế lại hỏi.

“Tình hình vẫn khá là căng ạ! Nếu không phải sản lượng xi măng có vấn đề thì hiện giờ vì thần đã có thể xây được năm vạn ngôi nhà rồi!”

“Thế thì tiếp tục khai thác, cần gì thì cứ nói với trẫm!”

“Đa tạ bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay cười.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, nữ đế nhắc đến chuyện các phiên vương kinh doanh xi măng bèn không nhịn được mà cười.

“Ái khanh, người nói đúng thật đấy!”

“Các thúc thúc của trẫm dù có xi măng trong tay nhưng cũng chẳng làm nên chuyện gì!”

“Một người thì dọa cho chỗ thương nhân ít ỏi còn lại chạy mất! Một người thì muốn đổi xi măng lấy lương thực, cuối cùng sự việc không thành bèn đi cướp! Còn một người thì mở chiêu thương đại hội, nhưng chẳng ai thêm tới!”

“Ha ha! Đúng là quá buồn cười, những chuyện mà bọn họ làm đủ để trẫm cười mất mấy ngày!”

“Đúng là buồn cười thật ạ!”

Lâm Bắc Phàm cũng thấy chuyện các phiên vương làm chẳng khác gì một trò hề. Bọn họ tưởng có được xi măng là có thể thỏa thích theo ý mình hả? Bọn họ cũng chẳng nhìn xem bản thân mình ra sao!

Địa bàn của mình thì bị chính mình làm loạn, nhân phẩm cũng không được, ai dám làm ăn với bọn họ?

Các thương nhân đều là những người thông minh, bọn họ biết tận dụng cái lợi và tránh đi cái hại, tình huống có điểm bất thường là lập tức chạy! Như ở chỗ hãn đã tiếp nhận rất nhiều thương nhân chạy nạn.

Tới buổi trưa, mọi người đều nghỉ tay ăn cơm.

Nhìn mọi người ăn cơm một cách ngon lành, nữ đế thở dài một hơi: “Suy cho cùng thì vấn đề ở nước ta vẫn là lương thực, là miếng cơm ăn! Chỉ cần bách tính có cơm ăn, được ăn no thì nước ta sẽ vững như núi Thái Sơn!”

“Trước kia do có bọn mã tặc nên người dân Kí Bắc không có cơm mà ăn, dẫn đến trở thành dân lưu lạc phải tới những nơi khác. Ruộng điền của Kí Bắc phần lớn đều bị bỏ hoang, kinh tế đi xuống!”

“Còn ở Giang Nam do có lũ lụt nên bách tính không có lương thực, mà Giang Nam vương lại không chịu nhả lương thực nên mới xuất hiện tình trạng dân gặp nạn! Tới nay, Giang Nam không chỉ thiếu thốn lương thực mà còn không có dân canh tác ruộng đồng, kinh tế cũng đi xuống!”

“Ở Võ Tây cũng vậy! Nếu không phải Võ Tây vương sở hữu đại quân lên đến trăm vạn người, trấn áp tất cả thì Tây Võ đã loạn từ lâu rồi!”

“Còn triều đình chúng ta có lương thực nên năm nay vẫn phát triển đều.”

“Bệ hạ nói chí phải!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu.

...

“Lương thực là thứ vô cùng quan trọng! À đúng rồi, ái khanh...”

Nữ đế quay đầu, hỏi đầy quan tâm: “Hiện giờ tình hình nghiên cứu lúa nước của ngươi thế nào rồi? Có tiến triển gì không?”

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm trở nên nặng nề: “Bệ hạ, hiện giờ đang nghiên cứu đến bước quan trọng, thiếu mất một thứ vô cùng then chốt! Nếu như không giải quyết vấn đề này thì không thể vượt qua bước nghiên cứu này!”

“Thiếu thứ gì?”

Nữ đế lại càng quan tâm hơn.

“Thiếu tiền!”

Nữ đế: “...”

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm lại càng nặng nề hơn: “Nghiên cứu lúa nước là một công trình nghiên cứu to lớn liên quan đến cả nghìn vạn dân, cần rất nhiều ngân lượng! Tiền không đủ thì khó nghiên cứu tiếp lắm ạ!”

Khóe miệng nữ đế giật giật: “Thiếu bao nhiêu?”

Hai mắt Lâm Bắc Phàm như lóe sáng: “Bệ hạ, chỉ cần có một nghìn vạn lượng kinh phí nghiên cứu thì vi thần tin chắc sang năm là có thể nghiên cứu ra sản lượng lúa nước đáng kinh ngạc đấy ạ!”

Khóe miệng nữ đế lại càng giật mạnh hơn, cái tên khôn khiếp này lại nhân cơ hội để tham tiền nữa rồi!

Người đã tham nhiều tiền thế rồi mà vẫn chưa đủ hay sao?

Có điều lần này nữ đế không từ chối trực tiếp, nàng suy nghĩ hồi lâu. Bởi lẽ gần một năm nay Lâm Bắc Phàm đã cố gắng rất nhiều để chứng minh năng lực của bản thân.

Thần khí phi thiên khinh khí cầu, thuyền đệm hơi, rồi chuyện xây nhà bằng xi măng, tất cả đều nhờ hắn, hơn nữa những chuyện này đều có hiệu quả kinh người!

Lúa nước mà hắn nói không phải là không có cách để thực hiện!

Nếu như nghiên cứu được thì sản lượng lương thực của Đại Võ có thể tăng thêm năm mươi phần trăm!

Có thể giải quyết được vấn đề cơm ăn cho bao nhiêu người dân mới là thần khí trấn quốc chân chính!

“Được rồi, một nghìn vạn thì một nghìn vạn! Năm sau lúc dự tính quốc khố, trăm có cổ cũng phải góp đủ cho ngươi, được chưa?”

Nữ đế nói, nghe giọng điệu của nàng không được tốt cho lắm.

“Đa tạ bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm cười híp cả mắt.

Đi kiểm tra xong, nữ đế lại trở lại hoàng cung xử lý chính vụ. Cứ thế mấy ngày trôi qua, Quách đầu mục của Lục Phiến Môn lại tới tìm Lâm Bắc Phàm uống rượu.

Lâm Bắc Phàm về trễ: “Quách đại nhân, thật ngại quá, dạo này bận bịu, mong người lượng thứ cho!”

“Lâm đại nhân không cần xin lỗi, bản quan hiểu mà! Hiện giờ người đang lo chuyện thành mới, bao nhiêu việc đổ lên đầu nên không có thời gian ấy mà! Ha ha!”

Quách đầu mục nói.

“Ha ha, đa tạ Quách đại nhân đã thấu hiểu!”

Lâm Bắc Phàm cười lớn.

“Thật ra đôi khi bận chút cũng tốt! Làm quan càng bận thì tương lai càng rộng mở!”

Quách đầu mục nói, trong giọng nói tràn ngập vẻ ngưỡng mộ.

Chương 440: Tịch tà kiếm phổ xuất hiện trên giang hồ

Hiện giờ ai chẳng biết Lâm Bắc Phàm đang bận chuyện xây dựng thành mới.

Bằng việc này, Lâm Bắc Phàm đã thể hiện năng lực phi phàm của mình khiến mọi người phải nhìn hấn bằng con mắt khác.

Năng lực có đủ, công lao cũng nhiều, tiếng tăm cũng vì thế mà đến!

Chỉ cần đợi đến này thành mới được hoàn thành là Lâm Bắc Phàm có thể lên chức phủ doãn kinh thành!

Nếu như đổi lại là Quách đầu mục thì chắc chắn hấn ta không thể làm được một chuyện kinh thiên động địa đến thế!

Hai người vừa uống rượu vừa nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt và chuyện trong giang hồ.

Khi thời cơ chín muồi, Lâm Bắc Phàm hỏi: “À đúng rồi Quách đại nhân, lần này người tới là có chuyện gì thế?”

Sắc mặt Quách đầu mục trở nên nghiêm túc: “Tịch Tà Kiếm Phổ xuất hiện lại trong giang hồ rồi!”

Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ không hề nằm ngoài dự liệu của hấn.

Hồi đầu khi hẩn tiết lộ Tịch Tà Kiếm Phổ đã biết sẽ có ngày hôm nay. Không một ai có thể cưỡng lại được việc tốc độ thực lực tăng nhanh như vậy.

Thế nên khi ấy các môn phái mới bắt tay nhau cùng kêu gọi các cường giả trong khắp võ lâm đi tiêu diệt Thiên Môn đang dần lớn mạnh, đồng thời chiếm cứ Tịch Tà Kiếm Phổ.

Tính toán thời gian, hiện giờ cũng đã đến lúc!

“Người tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ có nhiều không?”

Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa hỏi.

“Nhiều lắm! Cực kì nhiều luôn! Những người tu luyện đến từ các thế lực khác nhau! Những người đang ẩn trong bóng tối có lẽ còn nhiều hơn! Một khi có chút thực lực là bọn họ sẽ không nhịn được mà khoe khoang nên mới bị lộ ra ngoài! Bọn họ hoàn toàn không biết mình đang tìm đường chết!”

Quách đầu mục cười: “Tịch Tà Kiếm Phổ là một môn tà công, càng luyện nhanh thì càng chết nhanh! Hơn nữa, triều đình chúng ta còn có cách phá giải Tịch Tà Kiếm Phổ, ở trước mặt triều đình chúng ta thì bọn họ chẳng uy hiếp được gì đâu!”

“Quách đại nhân, Lục Phiến Môn định xử lí như thế nào?”

Lâm Bắc Phàm hỏi.

Quách đầu mục đáp: “Bản quan định làm thế này, chỉ cần bọn họ không làm hại đến dân thường, không uy hiếp triều đình ta thì chúng ta sẽ bỏ qua cho bọn họ! Cứ thế, thực lực những người tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ chắc chắn sẽ mạnh hơn những người không có Tịch Tà Kiếm Phổ, mà thực lực của họ cũng sẽ tăng nhanh hơn!”

“Những người không tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ bị người khác bắt nạt, chắc chắn sẽ không cam lòng nên sẽ đi tu luyện theo! Cuối cùng người khắp giang hồ đều tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ, tự chém giết lẫn nhau, làm yếu đi sức mạnh của đôi phương, đồng thời cũng làm yếu đi thực lực của giang hồ! Chuyện này gọi là gì nhỉ?”

“Mâu thuẫn nội bộ!”

Lâm Bắc Phàm nói.

Quách đầu mục vỗ đùi, kịch động đáp: “Không sai! Chính là mâu thuẫn nội bộ! Cứ để bọn họ mâu thuẫn đi, ha ha!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói: “Chúc mừng Quách đại nhân, lại chuẩn bị lập công rồi đây!”

“Cùng vui cùng vui!”

Quách đầu mục lập tức đáp lễ: “Nếu như không nhờ Tịch Tà Kiếm Phổ và cách phá giải của Lâm đại nhân thì bản quan nào có cơ hội lập được công lớn đến thế! Công lao này cũng có phần của ngươi!”

“Ha ha!”

Hai người bật cười thành tiếng.

“Điều duy nhất mà ta lo lắng là môn chủ Thiên Môn đã chạy thoát kia giờ đang ở chỗ nào!”

Quách đầu mục chau mày: “Thực lực của hãn ta cao thâm khó lường, hiện giờ lại đang ẩn trong bóng tối, trong tay hãn ta còn có Tịch Tà Kiếm Phổ, nhờ đâu hãn ta bồi dưỡng được một lượng cao thủ lớn thì chắc chắn sẽ gây ra một trận sóng gió!”

“Người này vô cùng có dã tâm, thực lực lại mạnh, đúng là không thể không đề phòng! Có điều hiện giờ chúng ta cũng không có cách nào tốt hơn, chỉ đành đợi hãn ta xuất đầu lộ diện rồi hẵng bàn vậy!”

“Đúng vậy, làm người ta đau đầu thật đấy!”

Sau khi uống rượu với Lâm Bắc Phàm xong, Quách đầu mục lập tức cho người giám sát giang hồ chặt chẽ, để ý tới những người và môn phái tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ.

Để “thêm dầu vào lửa” khiến mọi người đánh đấm nhau, bản thân hãn ta còn để lộ thêm vài phần của Tịch Tà Kiếm Phổ.

Không thể không nói từ khi hợp tác với Lâm Bắc Phàm, hãn ta cũng bắt đầu trở nên âm hiểm!

Lúc bấy giờ, tại giang hồ, do có Tịch Tà Kiếm Phổ xuất hiện mà những việc như thù hận, giết chóc cũng gia tăng.

Khắp nơi đều là thi thể, máu chảy thành sông.

Một thanh niên tầm mười bảy, mười tám tuổi nằm trên mặt đất, khắp người là vết thương. Có vẻ hắn ta chính là kẻ thù đến từ Kim Dao môn, trông lạ mà cũng quen: “Chỉ trong thời gian hai tháng ngắn ngủi, sao ngươi lại trở nên mạnh như vậy?”

Bình Uy Tiêu Cục của bọn họ luôn đối kháng với Kim Dao môn, hai bên tranh đấu đã mấy chục năm nay mà vẫn chưa phân thắng bại.

Tới đời bọn họ vẫn vậy.

Ai ngờ hai tháng không gặp mà thực lực của Kim Dao môn đã tăng nhanh chóng.

Đối phương chỉ cử một người trẻ tuổi, một kẻ ngang tuổi với hắn ta mà đã có thể tiêu diệt cả Tiêu Cục.

Dưới câu hỏi của người thanh niên, đối phương dụi tắt Lan Hoa Chỉ, đắc ý nói: “Ngươi đoán xem?”

“Trông dáng vẻ của ngươi thì chắc chắn là tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ rồi! Chỉ có tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ thì mới thành nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ như vậy thôi!”

Người thanh niên kia cười một cách bi phẫn: “Dù ngươi có mạnh hơn nữa thì có làm sao? Hiện giờ ngươi đã chẳng còn là nam nhân rồi! Ngươi là một tên thái giám, một tên thái giám nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ, ha ha!”

Chương 441: Giang hồ loạn thật rồi

Đối phương như bị chọc vào chỗ đau, hắn ta gào lên: “Im miệng!”

“Ta cứ nói đây! Ta cứ cười đây! Vì thực lực mà ngươi cam tâm tình nguyện trở thành một thái giám! Còn Lâm gia chúng ta lại bị tiêu diệt bởi một tên thái giám, ha ha... ngươi nói xem có buồn cười hay không?”

Người thanh niên kia cười đến mức ra cả máu.

Đối phương tức đến mức phát run: “Im miệng! Hôm nay lão nương phải hủy diệt ngươi!”

Hắn ta ra tay, cuối cùng người thanh niên kia không đánh lại được, dọc đường bị thương và chạy thực mạng khắp nơi.

Hắn ta bỏ ra một cái giá cực lớn, cuối cùng cũng cứu lại được một mạng. Song mối thù này vẫn ăn sâu trong lòng hắn ta!

“Cha mẹ đều đã chết, huynh đệ tử muội cũng không còn... Không báo thù này thì ta thề không làm người!”

Đôi mắt hắn ta đỏ ngầu, trong lòng là sự thù hận không gì lớn bằng: “Vung đao tự thiện thôi mà, ai mà chẳng biết?”

Thế là hắn ta cắn răng, rút đao nhanh chóng, bắt đầu tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ.

Tại hồ Kim Long, hai bang phái Giao Long và Phi Ngư đang đánh nhau.

Đúng lúc ấy, bỗng có một cường giả xuất hiện bên bang phái Giao Long, tốc độ cực nhanh, kiếm pháp hiểm độc, nhanh chóng giết hết mười mấy người bên bang phái Phi Ngư và giành được chiến thắng.

“Hả? Chiêu thức võ công này... người đã tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ!”

Người trong bang phái Phi Ngư đều có mắt nhìn, liếc cái là bọn họ đã nhận ra.

“Coi như người cũng có mắt nhìn! Các tử muội, giết hết cho ta!”

Bang phái Giao Long lại có thêm vài cường giả tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ, bọn họ giết cho Phi Ngư người ngã ngựa đổ, cuối cùng hủy diệt hoàn toàn.”

Chỉ có mấy người ở bên ngoài làm việc là không gặp nạn, nhưng bọn họ đã ghi nhớ mối thù này.

“Các huynh đệ, Giao Long đã hủy diệt bang Phi Ngư chúng ta, một trăm sáu mươi lăm người trong bang phái chỉ còn mỗi mấy người chúng ta còn sống! Chúng ta có nên báo thù cho bang chủ và cho các huynh đệ tử muội của mình?”

“Nên! Nên! Nên!”

Mọi người gào lên một cách phẫn nộ.

“Bang Giao Long đã tiêu diệt Phi Ngư chúng ta, người nói xem chúng ta liệu có bỏ qua cho bọn họ hay không?”

“Sẽ không! Sẽ không! Sẽ không!”

Mọi người tiếp tục gào.

“Thế nên chúng ta phải làm thế nào?”

“Tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ!”

Mọi người đồng thanh nói.

Thế là bọn họ đồng loạt rút binh khí ra, ra tay với chính mình.

Còn những nơi khác trong giang hồ cũng tranh đấu ngày càng nhiều bởi Tịch Tà Kiếm Phổ và trở nên hỗn loạn vô cùng.

Thiếu Lâm Tự.

“ Sư huynh, vừa rồi có tin đưa đến, lại có một môn phái hạng ba nữa bị hủy diệt bởi Tịch Tà Kiếm Phổ! Hai trăm sáu mươi ba người toàn phái đều chết hết, đúng là quá đáng thương mà, a di đà phật!”

Lão hòa thượng chấp hai tay lại.

Sắc mặt trụ trì Thiếu Lâm Tự trông nặng nề vô cùng: “Tình thế không hề ổn! Khoảng hơn tháng nay giang hồ có vô số người hi sinh vì Tịch Tà Kiếm Phổ, còn có bốn môn phái bị hủy diệt! Nếu cứ tiếp tục thế này thì giang hồ chắc chắn sẽ tiêu tàn mất! Đây là một tai họa ảnh hưởng đến toàn võ lâm, chúng ta phải lập tức mở võ lâm đại hội để ngăn chặn mọi người tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp!”

“Sư huynh, tại sao chúng ta phải ra tay ngăn chặn? Giang hồ càng yếu đi thì càng có lợi với chúng ta mà?”

Lão hòa thượng không hiểu.

Trụ trì Thiếu Lâm Tự lắc đầu, nói: “Sư đệ, vậy là ngươi không biết rồi? Giang hồ mà yếu đi đúng là sẽ có lợi với Thiếu Lâm Tự chúng ta! Thế nhưng thống lĩnh một giang hồ yếu thế thì làm sao được triều đình coi trọng?”

“Triều đình chọn chúng ta làm minh chủ võ lâm là bởi chúng ta có thực lực lớn, đủ tư cách để quản lý chuyện trong giang hồ, có thể bảo vệ trật tự nơi đây! Nếu giang hồ không còn uy hiếp đến triều đình nữa thì cái chức minh chủ này của bản tăng cũng coi như hữu danh vô thực, chẳng có giá trị tồn tại gì cả,

chẳng phải sao? Triều đình sẽ còn xem trọng Thiếu Lâm Tự của chúng ta ư?”

“Thế nên cách tốt nhất chính là cân bằng giữa giang hồ và triều đình, không được để bất cứ bên nào mạnh hơn! Để triều đình phải cần chúng ta, mà giang hồ cũng phải cần chúng ta! Như thế thì Thiếu Lâm Tự ta mới lớn mạnh hơn được!”

“A di đà phật! Sư huynh nói chí phải, bản tăng hiểu rồi!”

Lão hòa thượng cúi đầu.

Thế là trụ trì Thiếu Lâm Tự lập tức lấy thân phận mình chủ võ lâm để mở võ lâm đại hội.

Tại võ lâm đại hội, trụ trì Thiếu Lâm Tự liệt kê ra những chuyện xảy ra trong giang hồ gần đây và những tác hại do Tịch Tà Kiếm Phổ gây ra. Hắn ta coi Tịch Tà Kiếm Phổ là một môn tà công và cấm mọi người tu luyện.

Kẻ nào trái lệ đều sẽ phải trả giá.

Tuy nhiên ngoài mặt thì mọi người đều vô cùng hưởng ứng, song sau lưng vẫn tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ.

Bởi lẽ nếu người không luyện thì người khác sẽ luyện, như vậy người sẽ không phải đối thủ của người kia! Không có thực lực thì làm sao có thể bảo vệ bản thân?

Không thấy mấy bang phái bởi không luyện Tịch Tà Kiếm Phổ nên đã bị những bang phái có luyện tiêu diệt hay sao?

Thế nên các môn phái đều nhận thấy Tịch Tà Kiếm Phổ là một môn tà công, song bọn họ vẫn cho đệ tử môn phái mình tu luyện.

Đây là chuyện bất đắc dĩ mà!

Mục đích không phải để trở nên mạnh hơn mà là để bảo vệ chính mình!

Cứ thế, cả giang hồ điên loạn lên vì Tịch Tà Kiếm Phổ! Thù hận, giết chóc không những không giảm bớt mà còn ngày càng nhiều hơn.

Trụ trì Thiếu Lâm Tự trông thấy cảnh này, chỉ đành thở dài một cách bất lực.

“Giang hồ thật sự thay đổi rồi!”

Chương 442: Có được ắt có mất

Tại Kí Bắc, bên trong mật thất của một tòa đại viện.

Kí Bắc vương cười ha ha, hắn ta bước vào, hỏi một nam tử trung niên đang ngồi dưỡng thương một cách đầy quan tâm: “Lãnh môn chủ, tĩnh dưỡng hai tháng nay rồi, người thấy khỏe hơn chưa? Có cần bản vương thu thập thêm vài thiên tài địa bảo không?”

“Đa tạ vương gia đã quan tâm, bản tọa đã khỏi hẳn rồi!”

Nam tử trung niên kia mỉm cười.

Người này chính là môn chủ Thiên Môn, kẻ đã bị trọng thương và chạy thoát.

Hôm ấy sau khi tháo chạy, hắn ta vô tình chạy tới Kí Bắc và được Kí Bắc Vương thu nhận.

Một kẻ muốn lợi dụng sức mạnh của đối phương, một kẻ muốn lợi dụng quyền thế của đối phương, thế là bọn họ bèn bắt tay cầu kết với nhau.

“Thấy khỏe hơn là tốt, bản vương yên tâm rồi, ha ha!”

Kí Bắc vương bật cười: “À đúng rồi Lãnh môn chủ này, mới nãy bản vương được hay một tin có liên quan đến Tịch Tà Kiếm Phổ của các người đây, bản vương không biết có nên nói hay không?”

“Tịch Tà Kiếm Phổ?”

Môn chủ Thiên Môn hí mắt lại, bởi vì Tịch Tà Kiếm Phổ mà hắn ta mới ra nông nổi này.

“Vương gia, giữa chúng ta còn phải khách sáo vậy sao? Có gì mời vương gia cứ nói!”

“Nói cũng phải, giữa chúng ta vốn cứ nói thẳng là được rồi!”

Sắc mặt Kí Bắc vương trở nên nghiêm túc: “Môn chủ Thiên Môn, tin tức mà bản vương vừa nhận được là Tịch Tà Kiếm Phổ của môn phái các người tái xuất giang hồ rồi! Cũng bởi vì

Tịch Tà Kiếm Phổ mà rất nhiều vụ tranh đấu, giết chóc xuất hiện trong giang hồ!”

Tiếp đó, Kí Bắc vương kể lại tình hình một cách tỉ mỉ.

“Một tháng trước, Bình Uy Cự – một tiêu cự rất có danh tiếng trong giang hồ đã bị kẻ thù Kim Dao môn tiêu diệt bởi Tịch Tà Kiếm Phổ! Thiếu chủ tiêu cự đã chạy trốn không biết tung tích!”

“Tại hồ Kim Long, hai bang phái Giao Long và Phi Ngư cũng tranh đấu vì Tịch Tà Kiếm Phổ! Do không có ai tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ nên Phi Ngư đã bị đối phương đánh bại, chỉ còn vài người thoát nạn! Nghe đâu về sau bọn họ cũng tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ hòng báo thù Giao Long!”

“Còn có...”

...

Kí Bắc vương kể từng chuyện một.

“Tình hình bây giờ càng lúc càng nghiêm trọng, trụ trì Thiếu Lâm Tự đã mở võ lâm đại hội, kêu gọi mọi người không nên tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ nữa, nhưng vẫn không thể ngăn cản việc Tịch Tà Kiếm Phổ lan rộng! Cũng vì thế mà giang hồ trở nên loạn lạc, tranh đấu giết chóc kịch liệt vô cùng!”

Nghe xong, môn chủ Thiên Môn bật cười: “Báo ứng, đây chính là báo ứng! Hồi đầu khi liên minh với nhau để hủy diệt Thiên Môn ta đáng ra bọn họ phải nghĩ đến ngày hôm nay! Nói bản tọa là tà môn ngoại đạo ư? Hừ! Các ngươi mới chính là tà môn ngoại đạo! Mà tà môn ngoại đạo thì phải chết, tất cả các ngươi đều đáng chết, ha ha!”

Tiếng cười của hắn ta tràn ngập vẻ thỏa thích khi xả được mối hận!

Hắn ta liếc nhìn Kí Bắc vương ở bên cạnh, đoạn đặc ý nói: “Vương gia, vương gia có biết Tịch Tà Kiếm Phổ là một môn công pháp như thế nào không?”

Kí Bắc vương vội nói: “Nghe đâu đó là một tà công, những người tu luyện công pháp này đều phải tự thiến thì mới luyện được! Sau khi tu luyện, thực lực gia tăng nhanh chóng, ba ngày trở thành Cửu Phẩm, một tháng thành Bát Phẩm, ba

tháng là có thể luyện lên Thất Phẩm! Tốc độ tu luyện nhanh kinh người nên rất nhiều người đều không kìm lòng được mà tu luyện ma công!”

“Có điều nghe đâu sau khi tu luyện môn công pháp này, tính tình sẽ thay đổi cực lớn, trở nên khát máu hơn, giết người vô số! Thế nên rất nhiều vụ thù hằn, giết chóc trong giang hồ đều bắt nguồn từ nguyên nhân này!”

Môn chủ Thiên Môn vừa cười vừa lắc đầu: “Vương gia, vương gia chỉ biết một mà không biết hai rồi! Môn công pháp này không chỉ khiến tính tình người ta thay đổi thôi đâu, hậu quả của nó còn nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng tượng nhiều!”

“Nguyện được nghe tỏ tường!”

Kí Bắc vương ngồi xuống, nghe một cách nghiêm túc.

“Thực lực không phải thứ gì muốn có là có, muốn đạt được thì bắt buộc phải bỏ ra điều gì đó! Môn công pháp Tịch Tà Kiếm Phổ này dù có tốc độ tu luyện như thần song muốn tu luyện thì phải đánh đổi cả sinh mạng của mình!”

“Theo như những gì bản tọa quan sát và đánh giá trong thời gian dài, Tịch Tà Kiếm Phổ có thể tu luyện đến cảnh giới Cửu Phẩm và sẽ tổn thọ mười năm! Nếu tu luyện đến cảnh giới Bát Phẩm thì sẽ tổn thọ ba mươi năm! Tu luyện đến Thất Phẩm thì tuổi thọ chẳng còn là bao, thậm chí sợ là chỉ còn chưa đầy một năm! Nếu thiên tư xuất sắc thì có thể tu luyện đến Tiên Thiên, ngày thành công cũng chính là ngày bỏ mạng.”

Kí Bắc vương kinh sợ, mồ hôi túa ra như tắm: “Thâm độc vậy sao?”

“Đương nhiên, bản tọa đâu cần phải lừa gạt vương gia làm gì!”

Môn chủ Thiên Môn cười một cách lạnh lùng: “Nói theo cách khác thì môn công pháp này càng tu luyện nhanh thì càng chết nhanh! Thế nhưng không luyện thì đồng nghĩa với việc sẽ bị người khác bắt nạt, môn phái bị hủy diệt! Ha ha!”

Cả người Kí Bắc vương ướm dẫm mồ hôi! Đây quả đúng là một môn tà công!

Luyện thì chết, không luyện cũng phải chết, tất cả mọi người đều bị tính kế đến chết!

Có thể nói từ khi Tịch Tà Kiếm Phổ hoành hành, thứ mà nó mang lại chỉ có giết chóc chứ không có gì khác!

“Lãnh môn chủ, kiếm phổ này do người sáng tạo ra hả?”

Kí Bắc vương hỏi.

Môn chủ Thiên Môn lắc đầu, hắn ta nói một cách tiếc nuối: “Không phải do bản tọa sáng tác mà bản tọa chỉ có được một cách vô tình thôi! Ban đầu bản tọa định dựa vào môn công pháp này để giành cơ hội đứng đầu giang hồ, song tiếc thay!”

Chương 443: Cho loạn hơn nữa đi

“Quả là đáng tiếc!”

Kí Bắc vương gật đầu, trong lòng lại không cho là thế. Nếu như môn chủ Thiên Môn không “xong đời” thì con đường của Kí Bắc vương lại có thêm một mối uy hiếp cực lớn! Một Thiên Môn tất cả đều tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ thật đáng sợ xiết bao!

Lúc bấy giờ, môn chủ Thiên Môn bỗng hỏi: “Vương gia, vương gia có muốn Tịch Tà Kiếm Phổ không? Chỉ cần người của vương gia ai cũng tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ thì chắc chắn thực lực sẽ gia tăng trong thời gian ngắn! Ngoài ra vương gia có muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế cũng không phải không thể.”

“Môn chủ Thiên Môn nói đùa rồi, sao bản vương có thể đề thuộc hạ của mình tu luyện tà công chứ?”

Kí Bắc vương nói một cách oai phong凛冽.

Mặc dù hắn ta cũng muốn đấy, song hắn ta không thể mạo hiểm như vậy được!

Phải biết rằng từ đầu hắn ta đã luôn xây dựng hình tượng một vị vương gia anh minh, hào hiệp, thế nên hắn ta mới thu hút được nhiều anh hùng hào kiệt trong một khoảng thời gian ngắn như vậy!

Nếu để người khác biết thuộc hạ của hắc ta cũng luyện ma công thì hình tượng của hắc ta sẽ sụp đổ, ai còn dám ủng hộ hắc ta nữa?

E là hắc ta cũng sẽ bị người trong giang hồ tấn công như Thiên Môn! Hơn nữa hiện giờ hắc ta càng không dám!

Đây là một môn công pháp tổn tuổi thọ, luyện càng nhanh thì càng nhanh chết! Thiên hạ còn chưa bắt đầu tranh đấu thì người đã chết hết rồi, vậy thì biết làm sao? Thế nên dù hắc ta cũng rất muốn nhưng hắc ta phải nhịn.

Dường như môn chủ Thiên Môn đã nhìn thấu tâm tư của Kí Bắc vương, hắc ta mỉm cười, rút một cuốn bí tịch từ trong lòng ra: “Vương gia, cho vương gia!”

Kí Bắc vương nhận lấy, tò mò hỏi: “Đây là gì?”

Môn chủ Thiên Môn mỉm cười: “Đây là bộ công pháp bổn tọa đã chỉnh sửa lại dựa trên nguyên lí của Tịch Tà Kiếm Phổ, gọi là Quỳ Hoa Bảo Điện! So với Tịch Tà Kiếm Phổ thì tốc độ tu luyện môn công pháp này chậm hơn ba lần, song không cần phải tự thiến!”

Kí Bắc vương kinh ngạc vô cùng: “Thời gian tu luyện chậm hơn ba lần nhưng không cần tự thiến ư?”

“Đúng vậy!”

Môn chủ Thiên Môn hí mắt cười: “Đúng là tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điện của bản tọa thì không cần phải tự thiến! Thế nhưng cũng bởi vậy mà tốc độ tu luyện sẽ chậm lại! Mười ngày mới có thể đạt mức Cửu Phẩm, ba tháng đạt Bát Phẩm, một năm mới lên Thất Phẩm! Có điều so với những công pháp thông thường thì cũng nhanh hơn rất nhiều!”

“Đúng vậy đúng vậy, nhanh hơn nhiều lắm!”

Kí Bắc vương gật đầu như bắt được vàng, song tiếp đó hắc ta lại bình tĩnh hỏi: “Công pháp tốt như vậy, chẳng lẽ không có khiếm khuyết nào ư?”

“Đó là điều đương nhiên, con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, có được thì ắt sẽ có mất!”

Môn chủ Thiên Môn mỉm cười: “Khi tu luyện môn công pháp này cũng sẽ giảm tuổi thọ! Tu luyện đến Cửu Phẩm giảm ba

đến bốn năm tuổi thọ! Tu luyện đến Bát Phẩm giảm mười mấy năm tuổi thọ! Tu luyện đến Thất Phẩm có thể chỉ sống ba, bốn năm nữa thôi! Nếu như lên đến Tiên Thiên thì chỉ còn không đến một tháng! Có điều so với Tịch Tà Kiếm Phổ thì đã tốt hơn rất nhiều rồi!”

“Đúng vậy, tốt hơn nhiều lắm!”

Hai mắt Kí Bắc sáng lên, đôi tay hắn ta run rẩy.

Đối với hắn ta mà nói thì cuốn bí tịch này chẳng khác gì một pháp bảo! Trước hết, chỉ cần không cần tự tiện là hắn ta đã có thể phủ sạch quan hệ với môn tà công đang làm loạn giang hồ kia.

Thứ hai, khi tu luyện môn công pháp này, tốc độ vẫn sẽ rất nhanh! Chỉ cần một năm thôi là hắn ta có thể có được một lượng lớn cao thủ Thất Phẩm! Hắn ta hoàn toàn có thể đợi được một năm này!

Dù công pháp này khiến người ta giảm tuổi thọ nhưng vẫn có vài năm để hòa hoãn. Trong vài năm hắn ta hoàn toàn có thể hoàn thành đại nghiệp và bồi dưỡng ra một lớp cường giả khác để thay thế!

Hắn ta sẽ tiến hành mọi thứ trong im lặng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị người ta phát hiện!

Kí Bắc vương bắt đầu rung động, hắn ta ngẩng đầu, hỏi: “Lãnh môn chủ, ý của ngươi là sao? Ngươi sẽ giao một công pháp tốt như vậy cho bản vương?”

Môn chủ Thiên Môn cười, nói: “Cũng coi như báo đáp ơn cứu giúp của vương gia! Đồng thời bản tọa cũng hi vọng ngày vương gia hoàn thành đại nghiệp của mình thì đừng quên mất bản tọa!”

Kí Bắc vương kích động đáp: “Được, Lãnh môn chủ! Ngày bản vương hoàn thành đại nghiệp, bản vương sẽ đề chức quốc sư cho ngươi!”

Môn chủ Thiên Môn chấp tay: “Đa tạ vương gia!”

“Ha ha!”

Kí Bắc vương cười lớn.

Tiếp đó, hắn ta cầm lấy cuốn bí tịch và rời đi.

Hắn ta không hề tin tưởng môn chủ Thiên Môn nên đã tìm vài người tu luyện, nếu không có vấn đề gì thì mới nhân rộng ra.

Môn chủ Thiên Môn nhìn bóng dáng rời đi của Kí Bắc vương, ánh mắt hắn ta lóe sáng. Đương nhiên hắn ta không có lòng tốt như vậy!

Bộ công pháp này cũng có chỗ khiếm khuyết, chỉ cần là người tu luyện nó thì sẽ đều bị hắn ta khống chế.

Hắn ta muốn để Kí Bắc vương bồi dưỡng nhân tài giúp hắn ta rời xông ra tiền tuyến tranh đấu. Ngày Kí Bắc vương hoàn thành đại nghiệp là ngày hắn ta có thể khoác hoàng bào tranh quyền đoạt vị. Tới lúc ấy, trong tay hắn ta đã có thêm rất nhiều Tịch Tà Kiếm Phổ.

“Nếu giang hồ đã loạn thì cứ để nó loạn hơn nữa đi, bằng không sao bản tọa há giận cho được?”

Mấy cuốn kiếm phổ ấy đã được hắn ta đưa ra ngoài bằng nhiều thủ đoạn đặc biệt.

Chương 444: Hết việc này đến việc khác

Dưới sự thúc đẩy của Lục Phiến Môn và môn chủ Thiên Môn, giang hồ càng lúc càng hỗn loạn, chém giết không ngừng.

Minh chủ võ lâm, trụ trì Thiếu Lâm Tự không thể không mở võ lâm đại hội một lần nữa để kêu gọi mọi người không được tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ.

Thế nhưng cuối cùng vẫn không có hiệu quả, chỉ đành mặc kệ.

Cuối cùng, do có quá nhiều người tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ, thế cuộc trở nên hỗn loạn và ảnh hưởng nghiêm trọng đến trật tự các địa phương, gây hại cho bách tính nên Lục Phiến Môn không thể không ra mặt.

Các cao thủ của Lục Phiến Môn ra tay, bắt giữ một loạt những võ giả gây hại.

Có ai sẽ bắt người ấy, gần như không để cá lọt lưới! Mọi người trong giang hồ nhìn mà phát ngốc!

Từ khi nào mà Lục Phiến Môn lại trở nên lớn mạnh như vậy?

Hay lắm, các cao thủ Thất Phẩm đã tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ mà vẫn không đánh lại được một cao thủ Bát Phẩm của Lục Phiến Môn!

Danh tiếng của Lục Phiến Môn tăng cao!

Sau đó người khắp giang hồ đã điều tra và phát hiện chuyện không phải như vậy.

Lục Phiến Môn không mạnh lên mà là bọn họ nắm giữ một loại công pháp có thể khắc chế Tịch Tà Kiếm Phổ. Chỉ cần học được môn công pháp này thì dù thực lực có yếu song vẫn có thể chiến thắng cao thủ tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ.

Chân tướng được tiết lộ, khắp giang hồ chấn kinh!

“Triều đình nắm giữ cách phá giải Tịch Tà Kiếm Phổ ư?”

“Vậy thì chẳng phải những người tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ sẽ xong đời hay sao?”

“Đó là điều đương nhiên, chỉ cần ngươi phạm lỗi thôi thì cứ ngồi mà đợi triều đình tới xử lý ngươi đi, ngươi không có con đường thứ hai đâu!”

“Tại sao lại như vậy?”

Rất nhiều võ giả tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ đều tức đến váng đầu!

Bản thân bọn họ khó khăn lắm mới có thể hạ quyết tâm xuống tay với chính mình, kết quả lại phát hiện sự hi sinh của mình chẳng có hồi đáp thích đáng, ngược lại còn bị triều đình khắc chế, như thế thì bảo bọn họ phải sống thế nào?

Chẳng lẽ về sau bọn họ chỉ có thể cụp đuôi mà làm người? Dù bọn họ có muốn cụp thì cũng chẳng còn mà cụp nữa!

Mọi người ai cũng sụp đổ!

“Tại sao triều đình lại có cách phá giải Tịch Tà Kiếm Phổ chứ?”

“Tại sao giờ mới cho ta biết tất cả?”

“Sớm không đến muộn không đến, sao cứ phải đến vào lúc ta vừa mới vung đao!”

“Ông trời ơi, rốt cuộc ta đã làm sai điều gì, tại sao lại đối xử với ta như vậy?”

“Ta không muốn sống nữa!”

Rất nhiều môn phái thấy Tịch Tà Kiếm Phổ trong tay mình trở nên vô dụng, song vứt đi lại thấy tiếc. Nếu như không luyện thì không đủ thực lực, có thể sẽ bị kẻ thù hủy diệt. Nhưng nếu luyện thì sẽ bị triều đình khắc chế, cuối cùng vẫn bại dưới tay triều đình. Kiêu gì thì cũng phải chết, bực mình quá đi mất!

Thế là cả giang hồ trở nên tĩnh lặng một cách quỷ dị.

Tại Thiếu Lâm Tự.

“A di đà phật!”

Trên mặt lão hòa thượng là vẻ kính phục không thôi: “Đúng là triều đình có khác, nhanh như vậy mà đã nghiên cứu ra cách phá giải Tịch Tà Kiếm Phổ! Giang hồ trở nên im ắng hơn có khả năng cũng bởi vậy, đây cũng coi như là một chuyện tốt!”

Trụ trì thở dài một hơi, đoạn bảo: “Su đệ, người tưởng triều đình có thể nhanh chóng nghiên cứu ra cách phá giải Tịch Tà Kiếm Phổ thật à?”

“Su huynh, lời này là sao?”

Lão hòa thượng không hiểu.

“Dẫu có là sư thúc tổ của chúng ta, người sở hữu thực lực hàng Tông Sư hiện giờ cũng khôn thể nghiên cứu ra cách phá giải Tịch Tà Kiếm Phổ, tại sao triều đình lại có cái năng lực ấy? Thế nên mới nói chúng ta trúng kế rồi, trúng kế của triều đình!”

“Su huynh...”

Lão hòa thượng vẫn không hiểu.

Trụ trì cười khỏ: “Su đệ, để ta nói thế này vậy. Thực ra cuốn Tịch Tà Kiếm Pháp này là do triều đình để lộ ra! Ban đầu bọn họ đã có Tịch Tà Kiếm Phổ nên tất nhiên sẽ có cách phá giải của nó!”

Lão hòa thượng kinh ngạc: “Hả? Sao có thể? Sao triều đình phải làm vậy?”

“Đương nhiên là vì muốn đối phó với Thiên Môn rồi, đồng thời cũng đối phó với cả võ lâm!”

“Sư đệ, người nghe sư huynh phân tích này!”

Trụ trì bắt đầu nói một cách tỉ mỉ: “Ban đầu, môn chủ Thiên Môn chuẩn bị mở võ lâm đại hội để tiến cử mình chủ võ lâm và bị triều đình nghi ngờ, thế nên triều đình mới sắc phong ta làm minh chủ võ lâm, để ta đi đối phó với Thiên Môn!”

Lão hòa thượng gật đầu.

“Tuy nhiên sự việc vẫn chưa kết thúc!”

Trụ trì nắm chặt chuỗi tràng hạt, bước lên phía trước hai bước rồi tiếp tục nói: “Mặc dù bản tăng đã trở thành minh chủ võ lâm, cắt đứt con đường phát triển của Thiên Môn song thực lực của Thiên Môn vẫn không hề giảm sút! Thế nên để đối phó với Thiên Môn, triều đình đã âm thầm giao Tịch Tà Kiếm Phổ tới tay môn chủ Thiên Môn!”

“Môn công pháp này quá thần kì! Mới tu luyện mấy ngày đã có tiến triển nhanh chóng, môn chủ Thiên Môn như nhặt được vàng, thế nên đã cho đệ tử trong toàn môn phái tu luyện, thực lực nhanh chóng lớn lên!”

“Cứ thế, sự việc hoàn toàn đi theo hướng mà triều đình mong muốn! Triều đình công bố chuyện này ra, để Tịch Tà Kiếm Pháp biến thành một ma công, biến môn chủ Thiên Môn thành tà ma ngoại đạo, kêu gọi người trong thiên hạ cùng nhau trừng phạt hắn ta!”

“Thế nên Thiên Môn bị hủy diệt, môn chủ Thiên Môn không rõ tung tích! Qua chuyện này, giang hồ tổn thất nặng nề, uy hiếp với triều đình cũng giảm đi! Tuy nhiên chuyện này vẫn chưa kết thúc.”

“Các môn phái, các anh hùng hào kiệt có được Tịch Tà Kiếm Phổ xong chắc chắn sẽ không nhịn được mà đi tu luyện! Tu luyện xong thì chém giết lẫn nhau, giang hồ lại loạn lạc lần nữa, thực lực lại giảm mạnh!”

“Khi những người tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ uy hiếp đến triều đình thì lại bị triều đình dùng cách phá giải Tịch Tà Kiếm Phổ “giết”!”

“Đúng là hết cái này lại đến cái nọ!”

Chương 445: Người mà tu luyện thì cách ngày chết không xa nữa đâu

Trụ trì thở dài: “Tới nay, Thiên Môn đã bị hủy diệt, các thế lực trong giang hồ cũng đang dần suy yếu! Chỉ có triều đình là chẳng chịu tổn thất gì từ đầu đến cuối, ngược lại còn tăng thêm quyền thống trị giang hồ!

“Quá là đáng sợ!”

Lão hòa thượng kinh hãi.

Trụ trì lắc đầu: “Đến giờ bản tăng cũng mới phá được kế này của triều đình, nhưng tất cả đều đã muộn! Đúng là tính toán không chút sơ hở, đi bước nào chắc bước đó, triều đình có cao nhân!”

“A di đà phật!”

Lão hòa thượng nhắm mắt.

Thế nhưng từ vẻ mặt có thể nhận thấy trong lòng hấn tra đang không hề bình tĩnh.

“Sư đệ, xem ra về sau chúng ta phải khách sáo với triều đình một chút rồi!”

Trụ trì cười khỏ: “Bằng không về sau chúng ta lại bị tính kế lúc nào cũng không hay.”

“A di đà phật, sư huynh nói phải!”

Lão hòa thượng đồng ý.

Tại Kí Bắc, môn chủ Thiên Môn nhanh chóng nhận được tin tức này.

Là một kẻ có dã tâm lớn, hấn ta suy nghĩ một lát là hiểu ngọn ngành sự việc nên tức đến mức gào lên.

“Đúng là đáng chết! Bản tọa lại bị triều đình tính kế cơ đấy!”

“Chỉ dùng một cuốn Tịch Tà Kiếm Phổ thôi mà đã hủy diệt được cả Thiên Môn mà bản tọa nhọc công xây dựng những ba mươi năm!”

“Hại bản tọa phải bước đến đường cùng, bị người ta đuổi giết!”

“Bản tọa không đội trời chung với ngươi!”

Hai mắt hắn ta tràn ngập sát khí, hắn ta chỉ muốn lập tức tới kinh thành để báo thù rửa hận.

Có điều cuối cùng hắn ta vẫn nhẫn nhịn được.

Thực lực của triều đình không hề yếu, một mình hắn ta không đấu lại được, có thể sẽ không thu được lợi gì.

Nhờ đâu có cả cao thủ Võ Đang với Thiếu Lâm Tự xuất hiện nữa, hoặc là triều đình lại ra thêm chiêu nào nữa thì vô cùng bất lợi cho hắn ta.

“Hiện giờ chưa phải lúc báo thù!”

“Đội Quý Hoa Bảo Điện thành công, ngày Kí Bắc vương khởi binh sẽ là ngày bản tọa báo thù!”

“Món nợ này bản tọa sẽ ghi nhớ!”

Môn chủ Thiên Môn quay trở lại, tiếp tục nhắm mắt tu luyện. Mà lúc ấy, giang hồ lại được phen tĩnh lặng.

Bên trong kinh thành, Lâm Bắc Phàm vẫn đang chỉ huy mọi người xây dựng thành mới.

Trải qua hơn nửa tháng nỗ lực, thành mới lại xây được thêm hơn ba vạn ngôi nhà, cộng thêm chỗ nhà xi măng đã xây được thì tổng cộng đã giải quyết được vấn đề nhà ở cho gần ba mươi vạn người.

Lúc này, đã một tháng trôi qua kể từ khi thành mới được thi công xây dựng.

Trong thời gian một tháng đã có thể giải quyết vấn đề nhà ở cho ba mươi vạn dân, đây đúng là một kì tích.

Có điều Lâm Bắc Phàm vẫn thấy chậm.

Hồi đầu hắn đã thề thốt rằng trong vòng hai tháng có thể giúp tất cả dân gặp nạn đều có nhà ở, ba tháng sẽ xây xong thành mới. Với hiệu suất bây giờ thì vẫn chưa đạt yêu cầu.

Mọi người càng ngày càng quen thuộc hơn với việc sử dụng xi măng, tốc độ xây nhà cũng càng lúc càng nhanh hơn. Chắc

chấn trong vòng hai tháng là tất cả mọi người đều được ở nhà mới.

Trong ba tháng, chắc chắn thành mới sẽ khánh thành!

“Mọi người cố gắng làm việc! Cố gắng trước khi tết đến xây xong thành mới, được ở nhà mới!”

Lâm Bắc Phàm ra sức hét.

“Vâng thưa đại nhân!”

Dân chúng đáp lời, đoạn ra sức làm việc. Lúc bấy giờ, hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái cũng đi tới.

Mạc Như Sương nói nhỏ bên tai Lâm Bắc Phàm: “Công tử, ban nãy chúng ta có nhận được thư từ Kí Bắc vương!”

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu, đoạn đi tới một chỗ không người cùng hai người họ.

“Kí Bắc vương lại có nhiệm vụ gì?”

Mạc Như Sương lắc đầu: “Công tử, lần này không có nhiệm vụ! Vương gia nói, nửa năm nay chúng ta đã vất vả nhiều rồi nên tặng cho chúng ta một bộ công pháp, bảo chúng ta tu luyện!”

“Công pháp gì?”

Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi.

“Công tử, đây ạ!”

Mạc Như Sương lấy ra một bộ công pháp chép tay rồi đưa cho Lâm Bắc Phàm.

“Quỳ Hoa Bảo Điện?”

Lâm Bắc Phàm chau mày.

Càng nhìn hần càng thấy kì lạ, hần cứ cảm giác hình như mình đã từng trông thấy bộ công pháp này ở đâu đó? Khoan đã, đây chẳng phải Tịch Tà Kiếm Phổ mà hần viết đó ư?

Mặc dù đã sửa tên nhưng nội dung cốt lõi thì y hệt!

Quách Thiếu Soái đứng bên cạnh chau mày nói: “Công tử, nghe vương gia nói, cuốn Quỳ Hoa Bảo Điện này là một môn

võ học thuyết thế vô cùng quý giá, bất cứ kẻ học võ nào cũng đều có thể tu luyện!”

“Chỉ trong mười ngày là có thể lên Cửu Phẩm! Ba tháng là lên Bát Phẩm! Một năm là có thể đạt tới Thất Phẩm! Nếu như có thiên phú xuất sắc thì chỉ cần hai đến ba năm là có cơ hội khai thông toàn bộ kinh mạch và trở thành cao thủ Tiên Thiên!”

Quách Thiếu Soái càng nói càng hưng phấn như thế đã trông thấy một tương lai tươi đẹp.

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm lại hừ một tiếng: “Nếu ngươi mà luyện thì cách cái chết không còn xa đâu!”

Quách Thiếu Soái kinh ngạc: “Công tử, sao ngươi lại nói như vậy?”

“Bởi vì đây chính là một tà công không khác gì Tịch Tà Kiếm Phổ!”

Hiện giờ Lâm Bắc Phàm hoàn toàn có thể khẳng định bộ Quỷ Hoa Bảo Điển này chắc chắn được sửa đổi từ Tịch Tà Kiếm Pháp.

Nội dung của nó giống y hệt!

Người bình thường không nhìn ra nhưng hắn là người sáng tác ra Tịch Tà Kiếm Phổ, sao hắn có thể không nhìn ra?

Người sở hữu năng lực cải biên không nhiều, môn chủ Thiên Môn chính là một kẻ trong số đó. Hắn ta thực sự có thể làm ra những chuyện tổn hại đến lợi ích của người khác như vậy.

Hai tháng không có tin tức gì mà hắn ta đã chạy đến chỗ của Kí Bắc vương rồi! Lại còn viết tà môn công pháp và giao cho Kí Bắc vương, chuyện này càng lúc càng thú vị rồi đây!

Chương 446: Đúng là âm hiểm

“Môn công pháp này quý dị ở đâu, sao ta không nhìn ra?”

Quách Thiếu Soái không hiểu.

“Tịch Tà Kiếm Phổ, ngươi từng nghe qua cái này chưa?”

Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa hỏi.

Hai người kia lập tức gật đầu, Quách Thiếu Soái nói: “Đương nhiên là biết rồi, đây là môn tà công đã khiến võ lâm hai lần bạo loạn, hại giang hồ tiêu điều, các môn phái tổn thất nghiêm trọng! Thế nhưng nó có liên quan gì đến Tịch Tà Kiếm Phổ chứ?”

“Bởi vì Quỷ Hoa Bảo Điển được chỉnh sửa từ Tịch Tà Kiếm Phổ! Nói một cách khác thì nó chính là Tịch Tà Kiếm Phổ thứ hai!”

Quách Thiếu Soái kinh ngạc không thôi: “Sao có thể? Quỷ Hoa Bảo Điển không cần phải tự thiên, tại sao nó lại là Tịch Tà Kiếm Phổ?”

“Tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điển không cần tự thiên là thật, nhưng cũng sẽ khiến người phải trả một cái giá thật lớn!”

“Cái giá gì?”

“Tồn thọ!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Trên đời làm gì có bữa trưa nào là miễn phí, có được thì chắc chắn sẽ có mất! Tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điển vẫn có tiến triển nhanh chóng, song thừa ra vẫn phải đánh đổi bằng tính mạng của mình!”

“Tu luyện đến Cửu Phẩm sẽ tồn ba đến bốn năm thọ, tu luyện đến Bát Phẩm sẽ tồn mười năm thọ! Tu luyện đến Thất Phẩm khả năng chỉ còn ba đến bốn năm để sống! Hay nói một cách khác, người càng tu luyện nhanh thì càng chết nhanh!”

Quách Thiếu Soái đỏ mặt hỏi: “Không phải chứ? Đây cũng là tà môn sao?”

“Thiếu Soái à, ta với người không thù không oán, ta lừa người để làm gì?”

Lâm Bắc Phàm vỗ đầu Quách Thiếu Soái.

Mạc Như Sương nói: “Mặc dù công tử không biết võ công nhưng lại có thể trò chuyện về võ học với hai vị tông sư nên chắc chắn công tử rất tinh thông võ lý! Sư đệ, chúng ta nên nghe lời công tử!”

Quách Thiếu Soái gật đầu, Lâm Bắc Phàm hiểu biết về võ học nên bọn họ khâm phục vô cùng.

Lâm Bắc Phàm nói tiếp: “Ngoài ra, tu luyện công pháp này sẽ bị người khác khống chế!”

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái kinh ngạc: “Bị người khác khống chế.... Bị ai thao túng?”

Lâm Bắc Phàm hí mắt cười, nói: “Ai cho các ngươi công pháp thì các ngươi sẽ bị người ấy thao túng!”

Hai người kia đồng thanh đáp: “Kí Bắc vương!”

Trông dáng vẻ kinh ngạc, sợ hãi và phần nộ của bọn họ, Lâm Bắc Phàm đang định giải thích kẻ đứng đằng sau là môn chủ Thiên Môn, còn Kí Bắc vương chỉ bị hắn ta tính kế mà thôi, song lời vừa đến miệng thì hắn lại thôi.

Môn chủ Thiên Môn chẳng phải kẻ tốt lành gì, mà Kí Bắc vương cũng thế! Nếu cả hai đã âm hiểm như nhau vậy thì cứ để bọn họ âm hiểm đến cùng đi!

“Không sai, chính là Kí Bắc vương!”

Lâm Bắc Phàm vỗ tay, nói: “Kí Bắc vương vì tư lợi mà ra vẻ đạo mạo, nếu có một công pháp tu luyện tốt như thế, sao hắn ta có thể giao cho người ngoài? Hắn ta giấu đi còn chẳng kịp nên chắc chắn còn ý đồ khác!”

“Chuyện này đã rất rõ ràng rồi, hắn ta muốn mua chuộc các ngươi bằng bộ công pháp này để các ngươi hi sinh tuổi thọ của mình mà tu luyện, sau khi thực lực lớn mạnh thì dù các ngươi có phát hiện ra chân tướng các ngươi vẫn bị hắn ta khống chế thôi!”

“Quá hiểm độc! Nếu hai người các ngươi không hiểu mà đi tu luyện công pháp này, bị người ta mua chuộc mà không biết!”

“Kí Bắc vương!”

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái nghiêng rằng nghiêng lợi, hiện giờ bọn họ đã hoàn toàn thất vọng về Kí Bắc vương.

Không những thất vọng, bọn họ còn căm ghét, phần nộ!

Mấy năm nay bọn họ đã làm quá nhiều chuyện vì Kí Bắc vương, lặn lội đường xá, không ngừng nghỉ dù là đêm hay

ngày, không có công lao cũng phải có khổ lao, bọn họ không hề bạc bẽo với Kí Bắc vương!

Cuối cùng sự thật chứng minh, sự nhiệt tình của bọn họ đều đem cho chó ăn hết.

Kí Bắc vương là một kẻ dã tâm bùng bùng, giả tạo, vì tiền tài mà có thể bỏ mặc dân chúng, hắn ta chẳng khác gì những phiên vương khác cả.

Hiện giờ để thực hiện dã tâm của mình, hắn ta còn giao môn tà công này cho bọn họ, để bọn họ bán mạng cho mình.

Đúng là quá hiểm độc!

Quách Thiếu Soái phần nộ nói: “Công tử, sư tỷ, hiện giờ ta muốn đi giết Kí Bắc vương!”

Mạc Như Sương khuyên: “Sư đệ, người không được làm vậy! Thực lực của Kí Bắc vương mạnh, còn có nhiều cao thủ bảo vệ, chúng mà mà về thì chẳng khác gì đâm đầu vào chỗ chết, thậm chí còn liên lụy đến sư môn!”

Quách Thiếu Soái vẫn đang rất phần nộ: “Chẳng lẽ chúng ta không thể làm gì ư? Kí Bắc vương có thể giao bộ công pháp này cho chúng ta thì cũng sẽ giao cho cả những người khác, như thế thì những người trong võ lâm cũng sẽ gặp tai ương! Bọn họ chính là những người cùng đường với chúng ta, một lòng vì đại nghiệp, kết quả là rơi vào bước đường cùng như vậy, sư tỷ nhẫn tâm sao?”

Mạc Như Sương thở dài một hơi, nàng không biết phải khuyên thế nào nữa.

Một lát sau, Quách Thiếu Soái lấy lại bình tĩnh, hắn thở dài một cách vô lực, tâm trạng đi xuống, vừa đau lòng vừa tuyệt vọng.

Nếu như trở về vạch mặt Kí Bắc vương thì hắn ta và sư tỷ, cùng với sư môn sẽ chịu tai ương.

Nếu như không vạch mặt Kí Bắc vương thì những người bạn cùng chí hướng của hắn ta cũng phải chịu tai họa. Dù thế nào thì cũng phải hi sinh một bộ phận người.

Thực sự quá khó để lựa chọn!

Chương 447: Trục giác của nữ nhân này chuẩn thật đấy!

“Công tử, chẳng lẽ không còn cách nào khác sao? Ví dụ như chúng ta lén lút tiết lộ chuyện này ra để mọi người thấy được bộ mặt thật của Kí Bắc vương, như vậy có được không?”

Quách Thiếu Soái hơi kích động, hắn ta tự khen cho ý nghĩ của mình.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Như vậy thì người chịu khổ sẽ là bách tính, người chết sẽ càng nhiều hơn!”

“Tại sao?”

Quách Thiếu Soái không hiểu.

“Chỗ đứng của Kí Bắc vương chính là giang hồ, hắn ta xây dựng hình tượng minh chủ anh hùng thần võ để thu hút hào kiệt trong võ lâm tới, từ đó mới có được thanh thế như ngày hôm nay! Nếu như bị người ta phát hiện ra chân tướng thì mọi người sẽ bỏ hắn ta mà đi, ước mơ chạm đến ngôi vị hoàng đế của hắn ta sẽ trở nên vô vọng. Chắc chắn Kí Bắc vương sẽ trở nên điên cuồng và lập tức khởi nghĩa! Đợi đến khi đánh trận thì người nói xem ai sẽ là người xui xẻo?”

“Haiz!”

Quách Thiếu Soái lại thở dài.

“Thế nên hiện giờ chúng ta không được làm gì cả! Không những không được để lộ chuyện này mà còn phải giấu giúp Kí Bắc vương! Như vậy thì người với sư tỷ của người, và cả sư môn phía sau các người nữa đều được bảo vệ! Dân chúng cũng sẽ an toàn, mà kẻ hi sinh chỉ có một vài người có quan hệ gần gũi với các người thôi. Đây là cách tốt nhất hiện giờ!”

Khoảnh khắc ấy, Quách Thiếu Soái như thế bị rút sạch sức lực, đôi mắt hắn ta tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

Lâm Bắc Phàm cảm thán: “Đây chính là giang hồ! Người trong giang hồ luôn bất đắc dĩ như vậy!”

“Đa tạ công tử đã chỉ bảo! Ta thấy hơi không khỏe, ta về nghỉ ngơi trước đây!”

Quách Thiếu Soái chấp tay rồi rời đi.

Mạc Như Sương ở lại, nhìn bóng dáng rời đi của Quách Thiếu Soái, nằng thở dài: “Công tử, sư đệ còn trẻ, trong lòng đầy nhiệt huyết và lí tưởng nên nhất thời không chịu được những chuyện như thế này!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Ta hiểu, ai mà chẳng có lúc trẻ tuổi?”

Mạc Như Sương kinh ngạc: “Công tử, trước kia ngươi cũng từng vậy sao?”

Lâm Bắc Phàm nghiêm túc nói: “Phải nói là kẻ địch của ta từng như vậy mới đúng!”

Mạc Như Sương phì cười: “Đúng vậy, làm kẻ địch của công tử cũng khó khăn cho bọn họ quá!”

Hai người sánh vai bước đi, vừa đi vừa trò chuyện.

Mạc Như Sương bội phục nói: “May mà có công tử liếc mắt cái là nhận ra Quỳnh Hoa Bảo Điện và bộ mặt thật của Kí Bắc vương, bằng không chúng ta không biết đã bị sập bẫy, bị mua chuộc từ bao giờ!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Này có tính là gì! Thực ra chỉ cần các ngươi có mắt nhìn hơn một chút là không bị mắc lừa dễ dàng như vậy! Thiên hạ làm gì có bữa trưa nào là miễn phí, ngươi cứ nhớ lấy đạo lí này!”

“Đạo lí này nói thì đơn giản nhưng trước mắt là thần công, ai mà nhận cho được?”

Mạc Như Sương cười khỏ: “Giống như Tịch Tà Kiếm Phở ấy, mặc dù có nhiều khiếm khuyết nhưng người trong giang hồ vẫn muốn tu luyện, không biết đã gây nên bao nhiêu sóng gió! Nếu không phải triều đình có cách phá giải thì hiện giờ giang hồ càng hỗn loạn hơn nữa!”

“Chỉ có thể nói Kí Bắc vương quá biết lợi dụng lòng người! Vì thực hiện dã tâm của mình mà hắn ta còn chinh sửa ra cả bộ công pháp Quỳnh Hoa Bảo Điện.” Lâm Bắc Phàm “đội nôi” cho Kí Bắc vương một cách vô cùng thần nhiên.

“Ai mà ngờ được sau lưng một thần võ anh minh như hắn ta lại là vẻ âm độc hiểm ác như vậy?”

Mạc Như Sương siết chặt nắm đấm, nàng nghiêng răng nghiêng lợi: “Không những không quan tâm đến dân chúng mà còn không bỏ qua cho cả người của mình!”

“Một kẻ dã tâm bùng bùng như hắc tá, trong lòng chỉ có mình mà thôi, người khác đều là vật hi sinh cả!”

Lâm Bắc Phàm nói.

“Đúng vậy, hắc tá đã không còn được coi là người nữa rồi! Nếu để so sánh thì mặc dù công tử có cái danh tham quan, nhưng những gì người làm đều có lợi cho quốc gia, dân chúng!”

“Người nghĩ mưu kế cho triều đình, giải quyết nạn mã tặc, giải cứu dân chúng ở Kí Bắc!”

“Người còn chỉ ra lỗi sai trong sách y, thêm vào đó vài phương pháp chữa trị, cứu vớt cả trăm vạn người bệnh!”

“Trong trận đấu giữa Đại Viêm và Đại Võ, người đã giành vinh quang cho đất nước!”

“Từ khi nhậm chức phủ thừa đến nay, người đã mang chính nghĩa đến gần hơn với dân chúng! Sau đó còn khuyến khích làm kinh tế, giúp người dân có con đường kiếm tiền!”

“Tới nay, dân gặp nạn khắp nơi còn đang nghĩ cách để giải quyết vấn đề cơm áo, nhà ở của mình!”

Trên mặt Mạc Như Sương tràn ngập vẻ ngưỡng mộ, hai mắt nàng sáng như sao: “Công tử, người đã làm quá nhiều chuyện vì nước vì dân! Nếu như không có công tử thì triều đình đã loạn từ lâu, thiên hạ cũng vậy!”

Lâm Bắc Phàm vui lắm: “Vẫn là Như Sương người hiểu ta! Ta làm nhiều chuyện như vậy nhưng người khác chẳng nhìn thấy! Ta chỉ tham một chút tiền thôi mà người ta đã mắng ta thành tham quan, đúng là quá đáng!”

Mạc Như Sương nói: “Công tử, người không phải tham một ít đâu mà là rất nhiều...”

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Vậy sao?”

Lâm Bắc Phàm sờ mũi.

“Vây đó!”

Mạc Như Sương gật đầu.

Lâm Bắc Phàm hơi giận: “Như Sương, sao ngươi lại như vậy hả? Ngươi coi thử cái lương tâm của ngươi xem ta có tham như vậy không?”

Mạc Như Sương xem lại lương tâm của mình, đoạn bảo: “Công tử, ngươi còn tham hơn so với tưởng tượng của ta!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Những gì ta thấy được chỉ là phần nổi của tảng băng chìm mà thôi, phần không nhìn thấy e là còn nhiều hơn!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Trực giác của nữ nhân này chuẩn thật đấy!

Chương 448: Gặp phải vài vấn đề

Về sau chúng ta còn làm bạn bè được không vậy?

Trông thấy vẻ mặt buồn bực của Lâm Bắc Phàm, Mạc Như Sương che miệng cười, cười xong nàng lại nghiêm túc bảo: “Có điều mặc dù công tử là một tên tham quan nhưng vẫn là người tốt!”

Lâm Bắc Phàm lại vui: “Như Sương, ngươi đúng là nữ nhân, những lời vô lý như thế mà ngươi cũng nói ra được, ta thích lắm! Ha ha...”

Mạc Như Sương cũng bật cười một cách vui vẻ.

Nàng phát hiện mỗi lần ở cùng với công tử là nàng lại vui vô cùng! Hoàn toàn không u sầu gì cả!

“Cơ mà công tử này, ngươi mà cứ như vậy thì nguy hiểm lắm, ngươi thu tay lại đi, giờ vẫn còn kịp đấy! Bằng không nếu cứ tham tiếp thì thứ chờ đợi ngươi chỉ là vạn kiếp bất phục mà thôi!”

Mạc Như Sương lo lắng, nàng khuyên.

“Người trong giang hồ lúc nào cũng không thể theo ý mình, ở triều đường cũng vậy, chẳng phải sao?”

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Ta đã không còn đường quay đầu rồi! Một người thanh liêm thì không thể làm việc trong một triều đình nhiều gian thần được! Vì để thực hiện chức trách của mình, ta chỉ đành hi sinh thôi!”

“Hơn nữa nếu như ta không tham thì người khác sẽ tham! Người khác không thu được lợi ích gì từ chỗ ta nên chắc chắn sẽ tính kế kẻ khác, mà người ta đâu có lương tâm như ta! Triều đình đang lúc khó khăn, không chịu được dầy vò đâu! Một khi triều đình đổ sập thì chắc chắn sức mạnh sẽ tan rã. Thế nên ta tham là chuyện bất đắc dĩ mà thôi!”

“Ta không vào địa ngục thì ai vào?”

Lâm Bắc Phàm nói đồng dục: “Để tất cả những viên đạn bọc đường đều nhắm đến ta đi, để tiền bạc che lấp ta đi, ta sẽ không từ chối! Những gì không đánh bại được ta thì sẽ khiến ta trở nên mạnh hơn!”

“Công tử!”

Mạc Như Sương cảm động vô cùng.

Không ngờ phía sau chuyện này lại là những cảm xúc cao thượng như vậy!

Công tử vì lí tưởng của mình, vì trăm dân, vì nước nhà mà đã bỏ ra quá nhiều!

Mà bản thân nàng tầm nhìn hạn hẹp, không nhìn thấy tất cả những điều này!

Nàng nghĩ ngợi một hồi rồi nói: “Công tử, không cần biết người khác nghĩ về ngươi như thế nào, trong lòng ta ngươi luôn là hào kiệt anh hùng chân chính! Đời này ta sẽ sống chết cùng ngươi, nguyện không từ bỏ!”

“Được!”

Lâm Bắc Phàm kích động vô cùng, hấn nắm lấy đôi tay của Mạc Như Sương. Xung quanh còn có rất nhiều người đang nhìn!

Mạc Như Sương xấu hổ lắm, nàng hơi giãy tay ra nhưng không được, cuối cùng chỉ đành cúi đầu.

Không lâu sau, Mạc Như Sương mang theo vẻ xấu hổ rời đi.

Lâm Bắc Phàm nhìn Quỳ Hoa Bảo Điện trong tay, hắc cười hi hi: “Kí Bắc vương, Lãnh Nhược Thiện, bản quan chuẩn bị tặng cho các ngươi một món quà lớn đây! Hi vọng các ngươi đừng ngạc nhiên quá, ha ha!”

Muốn luyện tốt Quỳ Hoa Bảo Điện, ít nhất cũng phải tu luyện trong vòng nửa năm, hắc vẫn còn nhiều thời gian để từ từ mà chuẩn bị, cho nên Lâm Bắc Phàm không vội, dồn tâm sức vào việc xây dựng thành trì trước đã.

Dưới sự cố gắng của Lâm Bắc Phàm, tòa thành mới thay đổi từng ngày, mỗi ngày lại có hình dạng mới.

Thấy một tòa thành hoàn toàn mới sắp mọc lên từ dưới mặt đất trong tay mình, trong lòng Lâm Bắc Phàm ngập tràn cảm giác có thành tựu.

Chỉ cần tòa thành này vẫn sừng sững đứng đó, thì hắc sẽ không thể bị lãng quên.

Hắc sẽ tồn tại vĩnh viễn cùng tòa thành mới này, trở thành một phần của lịch sử.

Cũng có thể nói rằng, đây là dấu ấn nổi bật nhất mà hắc để lại ở thế giới này.

Hôm ấy, nữ đế lại quen thói.

Thấy tòa thành mới có sự thay đổi rõ rệt, nàng rất vui mừng: “Chẳng bao lâu nữa, tất cả các nạn dân ở đây đều được sống trong nhà mới rồi! Lâm ái khanh, ngươi có công lớn lắm đấy!”

“Cảm ơn bệ hạ đã khích lệ, nhưng hiện giờ chúng ta đang gặp phải vài vấn đề!”

“Gặp vấn đề gì, nói đi, trẫm sẽ sắp xếp cho ngươi!” Nữ đế cao giọng mà nói.

“Cảm ơn bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng mà nói: “Để đẩy nhanh tiến độ xây dựng tòa thành mới của Đức Thiên Phủ, dồn sức làm tốt công tác quy hoạch đô thị theo kế hoạch chung, để có thể tiến hành công cuộc kiến thiết thành thị theo thứ tự, đẩy mạnh kế hoạch hiện đại hóa thật toàn diện ở cả bốn lĩnh vực, để người dân được sống một cuộc sống hạnh phúc và tươi đẹp, người cần an cư có nhà để ở, người cần canh tác có đất để trồng trọt, người cần lao động có...”

Lâm Bắc Phàm nói tới nói lui một hồi toàn những câu chẳng có ý nghĩa gì.

Khóe miệng nữ đế méo xệch đi: “Người nói đơn giản thôi, nói tiếng người là được rồi!”

“Thần muốn dùng khí cầu lớn bay lên bầu trời để chỉ đạo việc kiến thiết đô thị!” Lâm Bắc Phàm nói một cách đơn giản, dùng ánh mắt đầy mong đợi mà nhìn nữ đế.

Ánh mắt của nữ đế liếc sang chỗ hắn, như thể nàng đã nhìn thấu tâm tư của Lâm Bắc Phàm rồi vậy: “Ái khanh, người nói nhiều như thế, chẳng phải chỉ là vì người muốn đem khí cầu lớn ra chơi thôi sao? Đúng là làm khó cho người quá mà!”

Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ oan ức: “Bệ hạ, sao bệ hạ có thể nghi ngờ tấm lòng chân thành của vi thần cơ chứ? Những lời vi thần nói đều vì việc xây dựng toàn thành mới, vì Đức Thiên Phủ, vì hàng trăm hàng vạn người dân gặp phải tai ương, vì bệ hạ, vì Đại Võ...”

Nữ đế rất đau đầu: “Thôi được rồi, người muốn chơi thì cứ chơi đi, trăm sẽ lấy khí cầu lớn ra cho người ngay đây!”

“Cảm ơn bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm vui vẻ đáp.

Chương 449: Dân Tâm Thành

Lúc này, tiểu quận chúa đang đứng phía sau nữ đế cũng ho khan một tiếng: “Nữ đế tử tử, phủ thừa đại nhân là một người đọc sách, tay trái gà cũng chẳng chặt, bay lên trời thì nguy hiểm lắm! Lỡ xảy ra chuyện, thì Đại Võ chúng ta sẽ mất đi một rường cột của đất nước đây! Cho nên...”

Ánh mắt của nữ đế dời tới chỗ nàng, như thể cũng đã nhìn thấu tâm tư của nàng rồi vậy: “Cho nên, người muốn thế nào đây hả?”

“Ta sẽ bay lên trời với hắn, bảo vệ hắn một tác cũng không rồi!” Tiểu quận chúa nói với vẻ đạo mạo, đứng đắn.

Nữ đế cười nhạt một tiếng: “Tiểu Vân Oanh à, có phải người cũng muốn chơi khí cầu lớn không hả?”

Tiểu quận chúa cảm thấy rất oan ức: “Nữ đế tử tử, tại sao người lại nghi ngờ ta cơ chứ? Những gì ta nói, đều là vì toàn thành mới xây dựng, vì Đức Thiên Phủ, vì hàng trăm hàng vạn người dân gặp phải tai ương, vì bệ hạ, vì Đại Võ...”

Nữ đế đau đầu đến nỗi phải đỡ trán: “Thôi được rồi, được rồi, người muốn chơi thì cứ chơi đi, trẫm cũng đâu có định ngăn cản người!”

Tiểu quận chúa mừng rỡ: “Cảm ơn nữ đế tử tử!”

Sau đó không lâu, thần khí bay lên bầu trời, khí cầu lớn, được đem tới.

Hai người rất hào hứng mà trải bóng khí ra, sau đó truyền khí nóng vào, đợi tới khi bóng khí bắt đầu phồng lên, hai người leo lên khí cầu lớn, chậm chậm bay lên bầu trời.

Chỉ trong nháy mắt, đã bay lên cách khỏi mặt đất năm mươi trượng.

Nhìn từ trên xuống, có thể thấy được toàn bộ tòa thành mới trong tầm nhìn.

“Bay lên rồi, khí cầu lớn bay lên rồi!”

Tiểu quận chúa rất hào hứng, nhảy tới nhảy lui.

Lâm Bắc Phàm đang điều khiển khí cầu lớn lên tiếng phê bình: “Tiểu quận chúa, chúng ta đang bay giữa không trung đây, lỡ như xảy ra sự cố gì đó, bị ngã nát thành đồng thệ thì biết phải làm sao bây giờ? Mong người không chế tâm trạng của mình đi!”

Tiểu quận chúa đột nhiên xoay người lại ôm chầm lấy Lâm Bắc Phàm, nói với vẻ kích động: “Lâm Bắc Phàm, chúng ta bay lên trời rồi, chúng ta bay lên trời rồi bày! Đây là lần đầu tiên ta bay lên bầu trời đây, thật là kích động.”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Sau khi cảm giác kích động qua đi, tiểu quận chúa ngẩng đầu lên hỏi hần: “Phải rồi, vừa rồi người nói gì thế?”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt, dùng vẻ mặt thành thật mà hỏi: “Vừa rồi ta nói, đừng không chế tâm trạng của người làm gì, cứ thoải mái mà thể hiện ra đi!”

Tiểu quận chúa nghiêng đầu: “Thật sao? Hình như vừa rồi người đâu có nói như thế...”

Lâm Bắc Phàm phản bác: “Người thông minh như thế, ta lừa nổi người chắc?”

“Nói vậy cũng phải!” Tiểu quận chúa đồng ý. Vậy là, tiểu quận chúa lại tiếp tục thể hiện tâm trạng của mình!

Các nạn dân trong tòa thành mới nhìn thấy khí cầu lớn bay lên bầu trời, ai nấy đều thốt lên với vẻ ngạc nhiên.

“Đây chính là thần khí dùng để bay lên bầu trời, khí cầu lớn đó sao?”

“Bay được thật là cao, thật là xa!”

“Ta rất muốn được bay lên bầu trời một lần! Có bị giam thọt mười năm ta cũng đồng ý!”

Trong mắt nữ đế cũng tràn ngập vẻ ngưỡng mộ. Nàng cũng muốn bay lên bầu trời để nhìn ngắm kinh thành!

Nhưng thân là vua một nước, nàng không thể tùy hứng làm bậy theo ý mình.

Mấy ngày tiếp theo, cứ có thời gian rảnh là Lâm Bắc Phàm lại dùng khí cầu lớn để bay lên bầu trời, chỉ đạo việc xây dựng và kiến thiết tòa thành mới.

Tiểu quận chúa rất hay lấy cớ bảo vệ Lâm Bắc Phàm để bám theo hắn, dùng khí cầu lớn bay lên bầu trời.

Ngoài ra, mấy người Mạc Như Sương, Lý Sư Sư cũng rất thích bay lên bầu trời.

Có khí cầu lớn, công việc của Lâm Bắc Phàm tiến triển rất thuận lợi, việc xây dựng tòa thành mới được tiến hành rất nhanh chóng.

Chỉ trong vòng chưa tới hai tuần lễ hắn đã làm xong công tác xây dựng nhà mới, giúp toàn bộ các nạn dân đều được chuyển vào sống trong nhà xây từ xi măng, thực hiện lời hứa khó tin mà trước đó chính hắn đã đặt ra.

Lâm Bắc Phàm cao giọng mà kêu gọi: “Các vị hương thân, mọi người hãy tiếp tục cố gắng! Trải đường bằng xi măng, xây

dựng tường thành, dựng xong tòa thành thuộc về chúng ta trước khi tết đến, để được ổn định, thông thả ăn tết!”

“Được!” Khí thế của mọi người tăng vọt.

Tất cả mọi người đồng tâm hiệp lực, sức lực như thành đồng, tập trung mà làm, xắn ống quần lên mà chuyên tâm làm việc, chỉ cần dùng chưa tới hai mươi lăm ngày đã xây xong tường thành, lát xong đường xi măng.

Cứ như thế, tòa thành mới được xây dựng được tuyên bố hoàn thiện mỹ mãn!

Không ngờ một toàn thành lớn có sức chứa lên tới hơn triệu người lại mọc lên từ mặt đất trong vòng chưa tới ba tháng nhờ vào sự cố gắng của tất cả mọi người, đứng sừng sững ở phía đông kinh thành!

Đứng trước tòa thành lớn hùng vĩ này, trong lòng tất cả mọi người tràn ngập cảm giác có thành tựu, đây là tòa thành thuộc về riêng bọn họ!

Đây là tòa thành do bọn họ dùng từng viên ngói, từng viên gạch xây nên!

Trong mỗi nắm cát, mỗi cục đất ở đây đều chứa đựng tâm huyết của bọn họ! Là thứ không gì thay thế nổi trong lòng bọn họ!

“Xin bệ hạ ban tên!” Các quan đồng thanh nói.

“Xin bệ hạ ban tên!” Dân chúng đồng thanh nói.

Nữ đế vô cùng kích động: “Tốt lắm, tốt lắm! Đây là một tòa thành được xây nên nhờ thành tích! Được xây nên dưới sự cố gắng của tất cả mọi người, dân chúng đồng lòng vì mục đích chung, cho nên cứ gọi tòa thành là - Dân Tâm Thành!”

“Dân Tâm Thành!” Mọi người đều rất vừa ý.

“Dem bút đến đây!” Nữ đế hào hứng mà nói.

Chương 450: Hạ quan sẽ không khiến các người thất vọng đâu

Giấy và bút mực lập tức được bày ra!

Nữ đế cầm bút lông lên, viết xuống ba chữ rồng bay phượng múa Dân Tâm Thành!

Không cần phải nói nhiều, treo ba chữ này trên thành.

“Lâm ái khanh đâu?” Nữ đế lại hỏi.

“Có thần!” Lâm Bắc Phàm đang đứng ở đó liền bước ra.

“Dân Tâm Thành đã được xây dựng xong, đã đến lúc nên luận công ban thưởng rồi!”

Nữ đế bật cười thành tiếng, nói với vẻ rất tán thưởng: “Ái khanh, kể từ khi người nhậm chức phủ thừa kinh thành tới nay, an ninh trật tự được đảm bảo, người dân được ăn no mặc ấm! Sau đó, người còn liều mình tới Giang Nam để cứu giúp nạn dân ở Giang Nam, lập nên công lớn! Người phát minh ra xi măng, là thần khí trong lĩnh vực xây dựng, giải quyết được vấn đề nhà ở và ăn uống cho các nạn dân, còn thu về được rất nhiều tiền và vật tư cho triều đình! Hiện giờ, mới chỉ dùng chưa tới ba tháng mà đã xây dựng xong Dân Tâm Thành có sức chứa lên tới hàng triệu người như một kỳ tích...”

“Lâm ái khanh, luận năng lực, công lao, hay danh tiếng, người đều có bước tiến mới! Cho nên, kể từ hôm nay trở đi...” Nữ đế lớn tiếng mà nói: “Thăng một cấp quan, trở thành quan viên chính tam phẩm của triều đình, chính thức đảm nhiệm chức vụ phủ doãn kinh thành, tổng quản tất cả mọi công việc trong kinh thành và Dân Tâm Thành, đồng thời đảm nhiệm chức vụ tể tửu của Quốc Tử Giám!”

“Tạ bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm cao giọng mà nói.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía hàng trăm hàng vạn nạn dân!

Các nạn dân nhìn bóng người gầy yếu của viên quan đã cứu vớt bọn họ từ vực sâu thăm thẳm lên, tâm trạng rất kích động, ánh mắt tràn ngập sự sùng bái, đồng thanh mà nói: “Thảo dân bái kiến phủ doãn đại nhân!”

Giọng nói vang vọng, chấn động trời đất!

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nắm lấy tay mọi người: “Các vị hương thân phụ lão, không cần phải đa lễ! Kể từ hôm nay trở đi, bản quan sẽ chính thức tiếp quản tất cả mọi chuyện ở kinh

thành và Dân Tâm Thành, mong rằng các vị hương thân sẽ giúp đỡ công việc của ta nhiều hơn!”

“Phủ doãn đại nhân, nhất định bọn ta sẽ ủng hộ ngài!”

“Ngài bảo bọn ta làm gì, bọn ta sẽ làm theo như thế!”

“Ngài có bảo ta đi tìm cái chết, ta cũng cam tâm tình nguyện!”

Đây mới thật sự là mục đích chung!

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại nhìn, mỉm cười nhìn thẳng vào văn võ bá quan!

Mặc dù hắn chỉ là một viên quan chính tam phẩm của triều đình, trên triều đình cấp bậc của hắn không cao cũng chẳng thấp, nhưng cũng là phủ doãn của kinh thành!

Mấy triệu nhân khẩu trong kinh thành, hơn một triệu nhân khẩu trong Dân Tâm Thành, đều phải nghe lệnh của hắn! Trong phủ nha còn có hơn một trăm viên quan, đủ loại bộ ngành chức năng, có quyền nhúng tay vào công việc của lục bộ!

Có thể trực tiếp điều động bộ khoái, số lượng lên tới hơn sáu nghìn người! Còn được vào triều gặp vua, trực tiếp báo cáo công việc với hoàng đế!

Nhìn từ góc độ quyền lực mà nói, hắn ta hoàn toàn không thua kém thì lục bộ Thượng Thư! Thậm chí ở một số phương diện, quyền lực của hắn ta còn mạnh hơn cả bọn họ!

“Kể từ hôm nay trở đi, hạ quan sẽ đảm nhiệm chức vụ phủ doãn của kinh thành! Trách nhiệm to lớn, mong rằng các vị đại nhân sẽ giúp đỡ công việc của bản quan hơn nữa! Hạ quan xin bái tạ các vị ở đây!” Lâm Bắc Phàm chấp tay, nói một cách khiêm tốn.

Người đầu tiên lên tiếng, là bộ đầu của Lục Phiến Môn.

Hắn ta cười ha hả, chấp tay mà nói: “Chúc mừng Lâm đại nhân được thăng chức, trở thành phủ doãn của kinh thành! Làm quan viên cùng triều, nhất định bản quan sẽ làm tốt công việc của mình, cũng mong rằng phủ doãn đại nhân sẽ quan tâm đến Lục Phiến Môn hơn nữa!”

“Ha ha, nhất định rồi, nhất định rồi!” Lâm Bắc Phàm đáp lời.

“Chúc mừng Lâm đại nhân thắng chúc!”

“Chúc mừng phủ doãn đại nhân!” Những người khác cũng đồng loạt chúc mừng.

Hiện giờ Lâm Bắc Phàm đã hoàn toàn cứng cáp, quyền lực của hắn không hề thua kém bọn họ.

Hắn là người quản lý kinh thành, có rất nhiều chuyện không thể không nhờ hắn hỗ trợ, không phải việc này thì cũng có việc khác, thay vì bị người ta giày vò đến nỗi mất hết thể diện thì cứ đối xử hòa nhã với nhau vẫn hơn, chỉ mong là sau này hắn đừng có quá đáng.

“Cảm ơn các vị đại nhân, nhất định hạ quan sẽ không khiến mọi người phải thất vọng đâu!” Lâm Bắc Phàm hí mắt mỉm cười.

Nữ đế thấy vậy cũng mỉm cười.

Trước đây, khi chức quan của Lâm Bắc Phàm còn thấp, hắn đã có khả năng giày vò các quan đến nỗi á khẩu không đáp trả được, lời oán than trời dậy khắp nơi.

Hiện giờ chức quan của hắn đã cao hơn trước, quyền lực cũng lớn hơn, không biết tình huống sẽ ra sao đây?

Nàng rất mong đợi!

Lúc này, chỉ còn cách tết chưa tới một tuần.

Hương vị của năm mới ngày càng rõ rệt, mọi người đổ xô đi mua đồ tết, mua áo bông mới, thịt gà thịt vịt, vui vẻ chuẩn bị cho cái tết này.

Các quan trong triều vốn đã bắt đầu ngừng làm việc, chuẩn bị bắt đầu nghỉ ngơi.

Lâm Bắc Phàm thân là quan địa phương, đến tết cũng không được rời khỏi vị trí làm việc của mình, nhưng công vụ của hắn cũng giảm bớt nhiều lắm rồi.

Hắn xử lý những chuyện khẩn cấp trước, những việc khác, nếu có thể trì hoãn, thì hắn sẽ cố gắng trì hoãn cho tới sang năm.

Cứ như thế, mỗi ngày Lâm Bắc Phàm chỉ cần dùng hai, ba canh giờ là đã giải quyết xong toàn bộ công việc, thời gian còn lại hẳn đều dành để nghỉ ngơi, chuẩn bị đón tết.

Dân chúng cũng giống như vậy, nếu không có việc gì gấp thì không báo quan, đợi sang năm rồi nói tiếp.

Chương 451: Dâng lễ

Ở thời điểm này, các quan viên và dân chúng lại thể hiện được sự ngậm ngùi ý trước nay chưa từng có. Dưới sự mong đợi của muôn dân, cuối cùng thì cũng đến Tết Nguyên Đán.

Cách người dân ở đây định nghĩa về Tết Nguyên Đán không giống với cách của người hiện đại.

Người hiện đại cho rằng, Tết Nguyên Đán là ngày đầu tiên của năm dương lịch, chỉ là một ngày lễ thông thường mà thôi. Còn Tết Nguyên Đán ở đây lại là ngày đầu tiên của năm âm lịch, cũng là ngày đầu tiên của năm mới, mang ý nghĩa đại diện cho khởi đầu của một năm.

Mỗi năm, cứ đến Tết Nguyên Đán, triều đình lại tổ chức một buổi triều hội thật hoành tráng.

Buổi triều hội hoành tráng này là một kiểu truyền thống của triều đình, giúp cho mối quan hệ giữa hoàng đế và các quan lại trở nên khăng khít hơn, tăng cường mối liên kết trong triều đình, đồng thời cũng giúp các quan cảm nhận được hoàng ân, toàn tâm toàn ý mà đền đáp triều đình.

Buổi triều hội lớn này gồm hai phần chính, thứ nhất là các quan chúc mừng hoàng đế, dâng lễ vật lên, lần lượt chúc tết nữ đế. Phần thứ hai, hoàng đế sẽ ban thưởng cho các quan và tổ chức một bữa tiệc mời các quan thưởng thức.

Ngày hôm ấy, các quan tập hợp, chúc phúc cho nữ đế.

Trên tay ai nấy cũng đều có quà, lần lượt chúc tết nữ đế.

Đây là lần đầu tiên Lâm Bắc Phàm tham gia buổi triều hội hoành tráng như thế này, trong lòng có phần lo lắng, hần nhỏ giọng mà hỏi: “Quách đại nhân, đây là lần đầu tiên bản quan tham gia buổi triều hội! Khi chúc tết bệ hạ có chuyện đặc thù gì bản quan không biết, người có thể nói cho ta một chút được không?”

“Ta rất sẵn lòng!” Quách bộ đầu của Lục Phiến Môn cười nói: “Chúc tết bệ hạ là chuyện rất quan trọng, đặc biệt ở phần tặng quà!”

“Có gì đặc biệt hay không? Mong Quách đại nhân nói rõ.”

Lâm Bắc Phàm hỏi thăm với vẻ khiêm tốn.

“Đầu tiên, lễ vật phải có sự mới mẻ!” Quách bộ đầu mỉm cười mà nói: “Bệ hạ là chủ nhân của cả thiên hạ, giàu có nhất bốn bề, có món đồ gì mà bệ hạ chưa từng nhìn thấy đâu nào? Cho nên, mấy thứ vàng bạc châu báu quen thuộc, tốt nhất là đừng tặng làm gì! Nếu đã tặng, thì phải tặng thứ mà bệ hạ không có, phải tặng mấy món hiếm có, mới lạ, như thế mới có thể làm bệ hạ vui!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Có lý lắm!”

Trong số các viên quan đã chúc tết, không một ai tặng vàng bạc châu báu.

Dù sao thì cho dù món đồ mà người đem đi tặng có tốt tới đâu, có nhiều tới đâu đi chăng nữa, thì liệu có sánh được với đồ trong hoàng cung hay không? Nữ đế đã nhìn đến phát chán rồi ấy chứ!

“Thứ hai, lễ vật này nhất định phải có thành ý!”

“Thành ý như thế nào cơ?” Lâm Bắc Phàm lại hỏi tiếp.

“Cái gọi là thành ý ấy à, chính là bảo bởi gì đó không dễ kiếm được!” Quách bộ đầu cười nói: “Ví dụ như là, bức tượng Bạch Quan âm mà vừa rồi Cao đại nhân dâng tặng! Bức tượng Bạch Quan âm này cũng chỉ được chế tạo từ bạch ngọc bình thường mà thôi, không có gì mới lạ cả! Nhưng theo lời Cao đại nhân nói thì nó được chế tạo nên từ bàn tay của chín người thợ khéo léo, phải tốn những bảy tháng mới có thể làm ra được, chẳng dễ dàng gì, cho nên rất thành kính!”

Lâm Bắc Phàm tấm tắc khen: “Nói có lý lắm!”

“Thứ ba, phải làm bệ hạ vui!” Quách bộ đầu nói tiếp: “Bệ hạ thích thứ gì, chúng ta tặng thứ ấy, như vậy mới có thể làm bệ hạ vui lòng! Cho nên, bản quan đã đặc biệt chuẩn bị món lễ vật này để tặng bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm tò mò mà hỏi: “Quách đại nhân, người tặng cái gì thế?”

“Mời Lâm đại nhân xem!” Quách bộ đầu giở tấm vải đỏ ra, cho Lâm Bắc Phàm xem một góc món quà của mình.

Lâm Bắc Phàm nhìn thử, thì ra bên trong là một chậu cây, mấy đóa hoa nở trên cây trông rất diễm lệ, đặc biệt đẹp đẽ.

Quách bộ đầu nhỏ giọng mà nói: “Bản quan hỏi thăm được rằng, hình như gần đây bệ hạ rất thích hoa cảnh này, trong vườn hoa ở phía sau trồng rất nhiều loài hoa kỳ lạ, có thời gian bệ hạ sẽ tới đó ngắm hoa! Cho nên, bản quan đã chuẩn bị một chậu hoa sơn trà có tên là Bát Tiên Quá Hải! Bồn hoa này được vun bón từ cảnh chiết, mỗi đóa hoa đều khác nhau, trông rất diễm lệ, nên gọi là Bát Tiên Quá Hải!”

“Lễ vật này vừa mới mẻ, vừa có thành ý, lại hợp ý của bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm giơ ngón tay cái lên: “Quách đại nhân, vẫn là người cao tay, bản quan khâm phục!”

Quách bộ đầu đắc ý mỉm cười: “Ha ha, Lâm đại nhân quá khen rồi! Phải rồi Lâm đại nhân, người định dâng tặng lễ vật gì cho bệ hạ thế?”

Lâm Bắc Phàm nhìn món quà trên tay mình, sắc mặt thoáng xấu hổ: “Bản quan chuẩn bị chẳng ra sao cả, không tự vạch áo cho người xem lưng nữa vậy!”

Quách bộ đầu mỉm cười tỏ vẻ thấu hiểu: “Lâm đại nhân, người đừng lo lắng! Đây là lần đầu tiên người tham gia buổi triều hội, có chuẩn bị không tốt thì mọi người cũng hiểu cho người mà! Hơn nữa, suốt cả năm qua người đã lập nên nhiều công lao như vậy rồi, bệ hạ lại ưu ái người như thế, nhất định sẽ không trách tội người đâu, có tâm ý là được rồi!”

“Cảm ơn Quách đại nhân đã an ủi, trong lòng bản quan đã dễ chịu hơn rồi!”

Mọi người tiếp tục xếp hàng dâng lễ vật, cuối cùng cũng tới lượt Quách bộ đầu.

Hắn dùng hai tay dâng hoa sơn trà Bát Tiên Quá Hải lên, quả nhiên đã khiến nữ đế vui vẻ.

Chương 452: Món quà ý nghĩa nhất

“Cây Bát Tiên Quá Hải này, trẫm rất thích, Quách ái khanh có lòng rồi!”

“Cảm ơn bệ hạ đã khen ngợi, vì thần không dám nhận!”

Chỉ trong thời gian ngắn, Quách bộ đầu đã trở thành người nổi bật nhất trong số các quan lại!

Cuối cùng cũng tới lượt Lâm Bắc Phàm.

Hắn ta bung một cái thùng được che kín bằng vải đỏ đi lên phía trước.

Ánh mắt của nữ đế dời sang chỗ hắn, ánh mắt của các quan cũng đổ dồn vào hắn, bọn họ đều rất tò mò, không biết lễ vật mà Lâm Bắc Phàm dâng lên là thứ gì.

Nữ đế mỉm cười nói: “Ái khanh, lễ vật của ngươi là gì thế, tại sao lại phải đựng bằng thùng?”

“Mời bệ hạ xem!” Lâm Bắc Phàm xốc tấm vải đỏ lên, để lộ một thùng đựng đầy thứ gì đó trông rất kỳ lạ, rất xấu xí.

Các quan hoảng hốt, ai nấy ồ lên!

Trong số đó có một vị lão thần, chỉ vào Lâm Bắc Phàm rồi nói với vẻ tức giận: “Lâm đại nhân, ngươi tặng cái này cho bệ hạ đây à?”

“Đúng vậy!” Lâm Bắc Phàm gạt đầu mà cười nói.

“Cái thứ thấp kém, rẻ mạt này, sao có thể đem tặng cho bệ hạ được cơ chứ, rõ ràng là ngươi chẳng coi bệ hạ ra gì mà!” Hắn ta quát mắng.

Lâm Bắc Phàm cao giọng mà nói: “Bản quan hỏi ngươi, đây là cái gì?”

“Đây là gừng!” Hắn ta ngẫm nghĩ một hồi, rồi lại bổ sung thêm một câu nữa: “Dùng để nấu ăn.”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Chỗ gừng này trông ra sao?”

Hắn ta đáp: “Tầng tầng lớp lớp, như một ngọn núi vậy!”

“Đúng vậy, đây chính là lễ vật mà thần dâng tặng lên bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm đẩy thùng gừng này tới trước mặt nữ đế, cao giọng mà nói: “Thần tặng bệ hạ... nhất thống giang sơn (đồng âm với câu một thùng toàn gừng)”

Các quan lại phải sửng sốt một lần nữa!

Nữ đế đập bàn đứng bật dậy, thốt lên với vẻ mặt vô cùng mừng rỡ: “Tốt lắm, tốt lắm! Lễ vật này của ái khanh đúng là rất tốt, đã chạm tới trái tim của trẫm rồi, trẫm rất thích! Người đâu, mau đem thùng gừng này đi chế biến thành món ăn, trẫm muốn ăn gang sơn vào bụng! Ha ha!”

“Bệ hạ nói có lý lắm!” Lâm Bắc Phàm hớn hờ ra mặt. Quách bộ đầu của Lục Phiến Môn đứng bên cạnh hắn cũng nhìn tới nổi phát ngốc! Giỏi lắm!

Lễ vật này dâng lên thật là tốt, thật là hay, hơn nữa còn rất tiết kiệm tiền! Hắn có vất sạch não cũng chẳng thể nghĩ ra nổi món quà hay như vậy!

Quách bộ đầu tức giận trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, thế mà người còn nói là mình không hiểu, rõ ràng người hiểu rõ như thế cơ mà!

Sau đó, nữ đế mở tiệc khoản đãi các quan.

Sơn hào hải vị, rượu ngon cung đình, hưởng thụ bất tận.

Còn có cả đoàn ca múa của cung đình, chơi đàn đánh trống, ca hát khiêu vũ trợ hứng cho mọi người. Lúc này, các quan đều thả lỏng tinh thần, vừa thưởng thức tiết mục ca múa, vừa thưởng thức rượu và đồ ăn ngon.

Cho dù bình thường là kẻ thù chính trị, luôn ngáng đường nhau thì hôm nay mọi người đều mỉm cười bỏ qua mâu thuẫn mà chúc rượu lẫn nhau.

Tạm thời gác lại ân oán, đón tết vui vẻ, đợi sang năm rồi tính sau!

Đến cả người luôn cảm thấy Lâm Bắc Phàm là kẻ chướng mắt như Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu mà cũng liên tục chúc rượu, tươi cười ra mặt, tâm trạng không tệ.

Thấy Lâm Bắc Phàm ngồi yên một chỗ, không động tới rượu thì tò mò hỏi: “Lâm đại nhân, rượu ngon như thế, sao người lại không uống?”

“Cảm ơn ý tốt của Cao đại nhân, tôi hôm qua hạ quan vừa mới uống rồi!” Lâm Bắc Phàm cười nói.

Cao Thiên Diệu: “...”

Khá lắm, cảm giác cứ như thể hần ta vừa bị khoe mẽ vậy!

Nữ đế cũng hiếm khi thả lỏng tâm trạng như vậy.

Nàng thưởng thứ tiết mục ca múa, trong lòng vô cùng cảm khái, lại một năm nữa trôi qua rồi! Năm vừa qua, thật là khó khăn!

Có yêu giáo gây sóng gió, gương cờ khởi nghĩa, âm mưu lật đổ triều đình! Hai vị tông sư trẻ tuổi, đại chiến tại kinh thành!

Ba vạn binh sĩ ở Đường Châu vị tham quan áp bức đến nỗi phải tạo phản, chiếm núi làm cướp, trở thành phản quân! Ở Kỳ Bắc có nạn thổ phỉ, cướp đốt giết hiếp, không có chuyện ác nào mà bọn chúng không làm!

Võ Tây vương và Đại Nguyệt vương triều cầu kết với nhau, muốn khởi binh chiếm lấy Đại Võ!

Ở Giang Nam xảy ra nạn lũ lụt, vì tư lợi mà Giang Nam vương khiến cho hàng trăm hàng vạn dân phải trôi dạt khắp nơi, đẩy việc khó cho triều đình!

Còn cả chuyện giang hồ, môn chủ Thiên Môn có dã tâm lớn, muốn nắm lấy quyền lực lớn trong giang hồ!

Trong số những chuyện này, nếu xử lý không ổn thỏa bất cứ chuyện nào, cũng đều dẫn đến hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Triều đình gặp phải nguy cơ chông chất, vốn không thể gắng gượng nổi nữa!

Nhưng cũng may là còn có hần!

Ánh mắt của nữ đế, không tìm lòng được mà dời sang chỗ Lâm Bắc Phàm.

Chính là hần, đã vạch trần trò độc thuật của yêu giáo, tiêu diệt ngọn lửa khởi nghĩa.

Chính là hần, đã khuyên được hai vị tông sư trẻ tuổi rời khỏi kinh thành, giúp kinh thành tránh được tai kiếp!

Chính hần, đã chiêu hàng ba vạn binh lính phản quân, hóa giải một phen nội loạn!

Chính hần, đã dùng diệu kế giải quyết ổn thỏa nạn thổ phỉ!

Chính hấn, đã bày mưu tính kế, giữa nơi hoang vu, làm quân đội của Võ Tây vương và Đại Nguyệt vương triều trọng thương, hóa giải được một cuộc chiến tranh!

Chính hấn đã lao tới Giang Nam, cứu tế rất nhiều nạn dân, đồng thời biến một thứ tầm thường thành thần khí, dùng xi măng để giải quyết vấn đề ăn, mặc, ở, đi lại của nạn dân, bù đắp tổn thất của triều đình, giúp triều đình vững vàng hơn!

Chính hấn, đã dùng diệu kế để hủy diệt Thiên Môn, phá giải quyền lực của một môn phái giang hồ! Chính nhờ hấn!

Chương 453: Chúc người thành đại thanh quan

Mặc dù trong năm vừa qua, triều đình gặp nhiều tai ương, nhưng vẫn phát triển vững vàng, thực lực càng thêm lớn mạnh.

So với triều đình, các vị phiến vương lại ngày càng suy yếu, sự uy hiếp đối với triều đình cũng giảm bớt! Chính nhờ có hấn!

Nên nàng mới không lâm vào cảnh cô độc một mình trong triều đình, mới không bị động khi âm thịnh dương suy mà đối mặt với các quan, bản thân ngày càng cứng cáp, quyền lực ngày càng lớn mạnh, các quan ngày càng nghe lời!

Chính nhờ có hấn!

Nên nàng mới có đủ tiền bạc, để phát triển quyền lực của riêng mình!

Giúp nàng tránh được việc không có sức chống đỡ với thế cuộc tương lai biến hóa khó lường! Nếu không có Lâm Bắc Phàm, thì cũng chẳng có cục diện tốt đẹp như hiện giờ!

Hấn dám vô tư trả giá vì Đại Võ! Nhưng những thứ mà nàng có thể dành cho hấn, thật sự quá ít!

Nghĩ ới đây, trong lòng nữ đế lại hổ thẹn. Nàng bung một chén rượu lên, nói với Lâm Bắc Phàm một cách rất trịnh trọng: “Ái khanh, trăm kính người một ly, cảm ơn tất cả những gì người đã làm cho trẫm, cho Đại Võ!”

Lâm Bắc Phàm vội bung chén rượu lên: “Bệ hạ quá lời rồi, đây là bổn phận mà thần phải làm!”

Nữ đế lắc đầu cười nhạt, sao đây có thể là bổn phận của người được cơ chứ?

Đừng tưởng trẫm không biết chuyện tên khốn nạn nhà người vẫn luôn chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào! Nhưng, trẫm sẽ không để người đi đâu!

Ở lại đây đi, đây mới là nơi mà người nên sống! Đại Võ không thể thiếu người được!

Trẫm, không thể thiếu người được!

Buổi triều hội lớn kết thúc, kỳ nghỉ tết chính thức bắt đầu!

Kỳ nghỉ này rất dài, bắt đầu từ ngày mừng một cho tới Tết Nguyên Tiêu, trong suốt mười lăm ngày! Ngoài ngày mừng một tham gia buổi triều hội ra, Lâm Bắc Phàm vẫn còn kỳ nghỉ dài tổng cộng mười bốn ngày, có thể nghỉ cho đã rồi.

Sáng sớm ngày mừng hai của năm mới, Đại Lực chạy tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, ăn vận rất chỉnh tề, đứng ngay ngắn, rất ra dáng mà chấp tay cúi chào, nói: “Đã sang năm mới! Chúc thiếu gia năm mới vạn sự như ý, từng bước thăng chức!”

Lâm Bắc Phàm hí mắt cười nói: “Tốt lắm! Ta nhận lời chúc này, cũng chúc Đại Lực người năm mới như ý cát tường!”

Sau đó, hắn lấy một bao lì xì lớn ra, đưa cho Đại Lực. Số tiền lì xì không nhiều, chỉ mười lượng bạc, mang nghĩa chúc may mắn mà thôi!

Đại Lực ngẩng người: “Thiếu gia, hôm qua thiếu nãi nãi đã cho ta tiền lì xì rồi!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Lại còn có người chê nhiều tiền đây à? Ta cho người thì người cứ nhận đi, lấy mà mua vài món đồ chơi người thích!”

“Cảm ơn thiếu gia!”

Đại Lực vui vẻ nhận lấy.

Thấy vậy, Tiểu Thúy lập tức chạy tới, đứng ngay ngắn mà nói: “Chúc thiếu gia ngũ phúc tới cửa, từng bước thăng tiến!”

Lâm Bắc Phàm rất vui vẻ: “Tiểu Thúy, nói hay lắm!”

Hắn liền lấy một bao lì xì ra, đưa cho Tiểu Thúy.

“Cảm ơn thiếu gia!” Tiểu Thúy vui vẻ ra mặt.

Quách Thiếu Soái cũng hào hứng chạy tới: “Công tử, năm mới đại cát, vạn sự như ý!”

“Nói hay lắm, nên thưởng!”

Cứ như thế, Lâm Bắc Phàm cứ phát bao lì xì suốt cả đường đi, cứ thấy người là phát.

Đến cả người ăn chay niệm phật như lão hòa thượng Tịnh Đài niệm một câu a di đà phật mà cũng được Lâm Bắc Phàm thưởng cho một bao lì xì.

Lão hòa thượng nhìn chỗ bạc vụn trong tay mình, trong lòng rất bối rối: “Hả, chuyện này... tiểu tăng cũng có lì xì sao?”

“Tất nhiên rồi, ngươi là đồ nhi của ta, tức là vãn bối của ta, chẳng phải ta nên cho ngươi một bao lì xì ư?” Lâm Bắc Phàm thân nhiên nói.

“Cảm ơn sư phụ, chúc sư phụ năm mới cát tường, a di đà phật!” Lão hòa thượng mỉm cười.

Là một lão hòa thượng đã bảy mươi, tám mươi tuổi, đây là lần đầu tiên mà hắn ta được người khác lì xì cho, thật mới mẻ, thật đặc biệt!

“Nghe nói có người phát lì xì, ở đâu thế?” Tiểu quận chúa hào hứng chạy vào.

Lâm Bắc Phàm ước lượng chỗ bạc vụn còn lại trên tay mình, ý hắn là gì không cần nói cũng biết.

Tiểu quận chúa liền chạy tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, xòe bàn tay ra, nói với vẻ mong đợi: “Chúc người phát tài, đưa lì xì đây!”

“Nói hay lắm!” Lâm Bắc Phàm rất vui, lập tức cho nàng mấy lượng bạc vụn.

Tiểu quận chúa hài lòng nhận bạc, xòe bàn tay còn lại ra, nói với vẻ mong đợi: “Chúc người tiền vào như nước, như ý cát tường!”

“Không tồi đấy nhỉ!” Lâm Bắc Phàm rất vui, lại cho nàng thêm mấy lượng bạc vụn nữa.

Tiểu quận chúa lại càng hài lòng hơn, nàng cất chỗ bạc vụn đi rồi lại xòe bằng hai bàn tay, hào hứng mà thốt lên: “Lâm Bắc Phàm, chúc ngươi trở thành đại thanh quan, đại năng thần lưu danh sử sách!”

Nụ cười trên gương mặt Lâm Bắc Phàm biến mất, hắn kéo tiểu quận chúa tới rồi móc hết bạc vụn của nàng ra.

Tiểu quận chúa bối rối: “Ngươi làm gì thế hả, tại sao lại cướp lì xì của ta?”

Lâm Bắc Phàm hừ một tiếng: “Ngươi chúc ta trở thành đại thanh quan lưu danh sử sách, như thế chẳng phải sẽ khiến ta không thể tham ô được nữa hay sao? Ta cho ngươi lì xì, vậy mà ngươi lại muốn hại ta? Ta cho ngươi thêm một cơ hội nói lại đây, nếu không thì ta sẽ lấy tiền đi!”

Tiểu quận chúa: “...”

Mọi người bật cười ha hả.

Ngoài những người bạn thân thiết đến chúc tết, còn có rất nhiều quan lại cấp dưới đến nhà hắn chúc tết.

Cấp dưới đến chúc tết cấp trên đã trở thành một loại quy tắc ngầm ở chốn quan trường.

Tất cả các quan viên ở Đức Thiên Phủ cùng nhau tới Lâm Phủ, dựa theo chức quan mà đứng thành hàng lối chỉnh tề, sau đó cúi đầu cao giọng nói: “Chúc phủ doãn đại nhân, như ý cát tường, vạn sự như ý, từng bước thăng tiến!”

Chương 454: Tiền bạc là thứ không đáng giá

Lâm Bắc Phàm rất vui: “Ta cũng chúc các vị đại nhân được như ý nguyện, thăng quan tiến chức! Sang năm mới, mong rằng chúng ta sẽ tiếp tục sánh vai bên nhau, đồng hành từng bước kiến thiết Đức Thiên Phủ trở nên tươi đẹp hơn nữa!”

“Xin nghe theo lời giáo huấn của đại nhân!”

Các quan cùng đồng thanh đáp. Các quan lại trong Quốc Tử Giám cũng đến chúc tết. Quách bộ đầu của Lục Phiến Môn cũng dẫn người đến chúc tết.

Trong hai ngày liên tục, Lâm phủ của Lâm Bắc Phàm lúc nào cũng rất náo nhiệt, hết lượt khách này đến lượt khách khác đến chúc mừng năm mới.

Hôm ấy, trong số các vị khách đến nhà có thêm một bóng hình màu tím.

“Tử Nguyệt cô nương, chúc mừng năm mới! Đã lâu không gặp, cô có khỏe không?” Lâm Bắc Phàm cười nói.

Người đang ở trước mặt hần chính là vị công chúa lần trốn của Tà Nguyệt vương triều - Tử Nguyệt.

Đã vài tháng không gặp, nàng vẫn thon thả thướt tha như xưa, da dẻ trắng hồng, xinh đẹp yêu kiều. Đặc biệt là con ngươi màu tím kia càng ngày càng quyến rũ, khiến người ta phải say đắm.

Có thể thấy rằng, công lực của nàng đã cao hơn trước.

Tử Nguyệt công chúa bật cười thành tiếng: “Lâm đại nhân, đã lâu không gặp! Mấy tháng nay không gặp ngươi, ngươi lại thăng thêm hai cấp quan, trở thành phủ doãn của Đức Thiên Phủ rồi! Tốc độ thăng quan của ngươi, đúng là khiến tiểu nữ ta đây nhìn mà cảm khái, không thể không phục!”

Trong lòng nàng thật sự phục Lâm Bắc Phàm sát đất!

Hần dẫn đầu đoàn đại biểu thanh niên của Đại Võ, giành được thắng lợi vẻ vang nhất từ trước tới nay!

Trong vòng chưa tới bốn ngày, hần đem theo rất nhiều lương thực vận chuyển quãng đường dài tám trăm dặm, cứu tế được rất nhiều nạn dân!

Hần phát minh ra thần khí xây dựng, xi măng, trong thời gian chưa tới ba tháng, không hề làm tiêu hao tài nguyên của triều đình, mà lại xây dựng nên một toàn thành có sức chứa hơn triệu người, giải quyết được vấn đề ăn ở, sinh hoạt của rất nhiều nạn dân!

Đâu đâu cũng là chuyện lớn, đủ để ghi danh sử sách!

Những chuyện này đủ để chứng minh rằng, hần là một tên nhân tài yêu nghiệt! Bất kể ở phương diện quản lý địa phương hay chỉ huy tác chiến, hần đều có tài năng hơn người!

Nếu có thể bắt cóc hấn, khiến hấn dốc toàn tâm toàn ý giúp nàng phục hưng vương triều, thì thật tốt biết mấy!

Chỉ một mình hấn, đã đủ để chống lại hàng trăm vạn hùng binh rồi!

“Tử Nguyệt cô nương quá khen rồi! Hôm nay cô tới đây, có chuyện gì quan trọng sao?” Lâm Bắc Phàm cười hỏi.

Sắc mặt của Tử Nguyệt công chúa trở nên nghiêm túc: “Lần này tiểu nữ tử đến đây chủ yếu là để chúc tết đại nhân! Cũng tiện thể nói cho đại nhân biết tình hình ở phía bên kia, mong đại nhân giúp ta phân tích một chút!”

“Tử Nguyệt cô nương, mời vào bên trong!”

“Mời đại nhân!”

Hai người vào trong thư phòng, sau khi uống một chén trà.

Lâm Bắc Phàm cười hỏi: “Công chúa, tình hình bên phía Võ Tây vương thế nào rồi? Võ Tây vương hiện ra sao, có động tĩnh gì hay không?”

“Quân sư, suốt mấy tháng nay, bọn ta phát triển rất nhanh chóng, nhanh đến nỗi vượt ra khỏi sức tưởng tượng của ta!” Tử Nguyệt công chúa vui mừng ra mặt: “Hiện giờ, bọn ta đã tập hợp được năm mươi vạn người ở Võ Tây, trong đó số binh lính được huấn luyện một cách chuyên nghiệp lên tới mười vạn người!”

“Hầu như ở mỗi thôn làng, bọn ta đều có căn cứ bí mật! Các địa đạo được đào thông với nhau, lên tới bảy mươi hai nhánh! Bọn ta nắm giữ thực lực đủ để đánh với Võ Tây vương một trận rồi! Dự kiến, sang năm, bọn ta sẽ bắt đầu tiến hành chiến tranh du kích, cho Võ Tây vương biết sự lợi hại của bọn ta!”

“Đúng là rất nhanh! Còn Võ Tây vương thì sao?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Cuộc sống của Võ Tây vương trôi qua trong khổ sở!” Tử Nguyệt công chúa càng nói lại càng thỏa mãn: “Kể từ sự việc kho báu của Tà Nguyệt, Võ Tây vương đã phải hao binh tổn tướng, không cầu kết với Đại Nguyệt vương triều nữa, phương diện nào cũng gặp vấn đề! Ở lĩnh vực binh lực và lương thực, hấn ta gặp nhiều khó khăn nhất!”

“Cho nên, để bổ sung binh lực và lương thực của mình, Võ Tây vương lại một lần nữa trở nên rất hiếu chiến, ép buộc thanh niên trai tráng phải nhập ngũ, vơ vét lương thực của người dân, những nơi hẻo lánh đi qua không còn sót lại dù chỉ một ngọn cỏ, người dân không thể sống nổi!”

“Chính vì vậy, bọn ta mới có thể phát triển nhanh như thế!”

“Mặt khác, khi Võ Tây vương tiến hành trưng binh, bọn ta còn phải người tới nhập ngũ ở chỗ của hẻo lánh ta! Trong quân đội của Võ Tây vương có rất nhiều người của bọn ta đang ẩn nấp, bọn ta nắm được hành động của hẻo lánh ta! Như vậy, khi bắt đầu cuộc chiến, tất nhiên sẽ biết người biết ta, mọi chuyện thuận lợi!”

Tử Nguyệt công chúa nhíu mày: “Quân sư, bản cung có thông minh không?”

Lâm Bắc Phàm giơ một ngón tay lên, khen ngợi: “Công chúa lợi hại, hạ quan khâm phục!”

Tử Nguyệt công chúa hơi ngượng ngùng.

Trước đây, khi quân sư đưa ra kế sách về kho báu của Tà Nguyệt, chơi xỏ tất cả mọi người trong thiên hạ một vỏ, dễ dàng khiến cho quân đội của Võ Tây vương và Đại Nguyệt vương triều tổn thất nặng nề, khiến bọn họ không thể khôi phục được những gì vốn có trong suốt mấy năm tới!

Đây mới thực sự là mưu kế hay!

Chút kế hoạch mà bất cứ ai cũng có thể nghĩ ra được của bản thân, nói ra trước mặt quân sư chỉ là múa rìu qua mắt thợ!

Tử Nguyệt công chúa cảm động đến nỗi muốn khóc: “Tất cả những điều này đều nhờ có quân sư cả! Nếu không có quân sư giúp đỡ thì cho tới bây giờ bọn ta vẫn chỉ là một đám tầm thường! n tình của người đối với bản cung, đối với Tà Nguyệt vương triều lớn như ông trời! Bản cung cũng không biết phải báo đáp người như thế nào...”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Chuyện này thì đơn giản ấy mà! Có câu, làm việc tốt thì không cần báo đáp...”

“Lấy thân báo đáp được không?” Tử Nguyệt công chúa ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Lâm Bắc Phàm không biết phải nói gì nữa: “Ý kiến của người rất hay! Nhưng mà, tình cảm đáng giá ngàn vàng, tiền bạc chỉ là thứ bỏ đi! Người cho ta nhiều tiền một chút là được rồi, dù sao thì các người cũng rất giàu mà!”

Chương 455: Đột phá đại tông sư

Tử Nguyệt công chúa ngẩng đầu lên, nói một cách nghiêm túc: “Quân sư, chỉ cần người tới Võ Tây với bản cung, cả người cả tiền đều là của người!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Hay lắm! Người dám dụ dỗ ta đấy à!

Hơn nữa thứ mà người dùng để dụ dỗ đều là thứ mà ta thích, người không biết ta là người không chịu nổi sự mê hoặc hay sao? Sau đó, hai người cùng trò chuyện vui vẻ, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Tử Nguyệt công chúa xem đồng hồ, đứng dậy, lưu luyến mà nói: “Không còn sớm nữa, bản cung về trước đây! Quân sư, hẹn sau này gặp lại!”

Lâm Bắc Phàm rất thất vọng: “Công chúa, người đi gấp vậy sao?”

Thấy vẻ mặt tiếc nuối của Lâm Bắc Phàm, Tử Nguyệt công chúa bỗng cảm thấy vui vẻ, giọng nói của nàng trở nên dịu dàng: “Quân sư, được nói chuyện với người lâu như thế, bản cung đã vui lắm rồi! Tương lai còn dài, sau này chúng ta vẫn còn nhiều cơ hội gặp nhau!”

“Nếu đã như thế, bản quan không giữ người ở lại nữa vậy, người để lại ít tiền đi! Có khó khăn vất vả thì cũng là tình cảm, một trăm vạn lượng có được không?” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ mong đợi.

Khóe miệng Tử Nguyệt công chúa méo xệch đi, đột nhiên nàng cảm thấy rất tức giận!

Bản cung vượt ngàn dặm xa xôi đến thăm người, vậy mà người chỉ nhớ chuyện này thôi sao?

Thật quá đáng, chẳng lẽ bản cung lại không quyền rũ bằng mấy thứ tiền tài phạm tục đó hay sao?

Tử Nguyệt công chúa nghiêng răng mà nói: “Quân sư, bản quan đã chuẩn bị cho ngươi một món quà lớn, ngươi nhắm mắt lại đi!”

“Ta không nhắm mắt đâu, ai mà biết được liệu ngươi có chiếm hời của ta hay không?” Lâm Bắc Phàm hừ một tiếng.

“Không nhắm mắt cũng được!” Tử Nguyệt công chúa bất ngờ xông tới, ôm đầu Lâm Bắc Phàm.

Cuối cùng vẫn để công chúa đạt được mục đích, đắc ý mà rời khỏi đây! Lâm Bắc Phàm tức giận đến nổi run rẩy!

Chết tiệt, lại để nàng chiếm hời rồi!

Nếu ta không cần che giấu thực lực, thì làm gì có chuyện để ngươi chiếm được món hời này?

Tiếp theo vẫn là thời gian đón tết, mọi người đi thăm người thân và bạn bè, nhưng Lâm Bắc Phàm cũng không có người thân gì cả, toàn bộ bạn bè trên cơ bản đều đang ở Lâm phủ, cũng không cần đi thăm hỏi cấp trên cho nên cuối cùng cũng nhàn rỗi.

Mỗi ngày hẩn tốn một canh giờ để xử lý chính vụ, sau đó có thể làm việc của mình.

Đây là khoảng thời gian nhàn rỗi hiếm có của hẩn, mỗi ngày đều rúc trong nhà cùng mọi người tán gẫu, nếu nhàm chán thì ra ngoài đi dạo, tuy rằng cuộc sống bình đạm nhưng tràn đầy hạnh phúc.

Đột nhiên hẩn phát hiện ra có đôi khi cuộc sống như vậy rất không tồi, nếu có thể kéo dài như vậy mãi thì tốt biết bao.

Cùng lúc đó, hẩn tính toán về năng lực của mình, đột nhiên phát hiện ra...

“Hình như mình có thể thăng một cấp rồi!”

Từ lúc hẩn thăng cấp thành Tông Sư cho tới nay đã qua hơn nửa năm rồi.

Trong khoảng thời gian hơn nửa năm này đã thấu hiểu và vận dụng nhuần nhuyễn thực lực của Tông Sư, đạt đến Tông Sư

đỉnh phong.

Đột phá thêm một bước chính là Đại Tông Sư Nhị phẩm, dựa theo tính khắt khe của hệ thống có thể phải cần đến hai, ba trăm triệu lượng bạc mới được quá.

Nhưng tiền cũng không thể tiêu như thế được.

Thật ra hắn có thể tự mình tu luyện và đột phá, chẳng qua khá tốn thời gian mà thôi.

Còn có một cách khác nữa, đá cứng trên núi có thể mài bóng ngọc, hắn nhận công pháp tu luyện và kinh nghiệm của một vị Tông Sư hoàn chỉnh khác, nói không chừng sẽ có được sự dẫn dắt rồi từ đó đột phá.

Hơn nửa năm này hắn đã tham hô hơn một trăm triệu lượng bạc, có thể thử một phen.

Cho dù vẫn không có cách nào đột phá như trước nhưng cũng có thể tăng thực lực của mình lên, rút ngắn thời gian đột phá cho lần sau.

“Cứ quyết định sáng khoái như vậy đi!”

Đến tối, hắn lén lút chuồn ra ngoài thành và tìm được một sơn cốc không người, trong lòng thầm nói: “Hệ thống, kết toán cho ta đi!”

[Tinh! Ký chủ đã tham ô số vàng bạc châu báu trị giá một trăm linh tám triệu lượng bạc, con số rất lớn, phần thưởng là dung hợp với tiêu bản Ma Sư (hậu kỳ)!]

Một luồng sức mạnh hoàn toàn không thua kém gì Lâm Bắc Phàm rót vào trong cơ thể của hắn, khiến thực lực của hắn tăng lên gấp đôi!

Còn có một chuỗi ký ức tu luyện không lồ dung nhập vào trong đầu hắn.

Một đồng ký ức thật sự quá đầy ắp, quá phong phú, ẩn chứa kinh nghiệm và kiến thức tu luyện suốt đời của người đó, trong đó có một công pháp thần kỳ khiến Lâm Bắc Phàm để mắt đến, đó là Đạo Tâm Chung Ma Đại Pháp!

Đây là một môn công pháp thần kỳ về tu luyện tinh thần lực!

Có thể khiến tinh thần như có thực chất, sử dụng được ở tất cả mọi dịp, đánh bại tâm thần địch, có thể chiến thắng mà không cần dùng đến binh!

Còn có thể giành tạo hóa thiên địa, hấp thụ tinh hoa vũ trụ!

Trước đây hắn nhận được Chu Lưu Lục Hư Công đã sở hữu năng lực thần kỳ khổng lồ chế tạo loại sức mạnh trong thiên địa, bây giờ còn có thể tu luyện và điều khiển tinh thần lực nữa!

Trong lòng Lâm Bắc Phàm cười khò: “Lần này thật sự thành ma pháp sư luôn rồi!”

Suy nghĩ này vừa lóe lên đã bị hắn vứt bỏ!

Bây giờ việc quan trọng nhất mà hắn phải làm là hấp thụ thực lực của vị Tông Sư này và dung hợp ký ức tu luyện của hắn ta để bản thân tiến thêm một bước!

Chương 456: Thần tiên

Lúc này, trong trời đất nổi lên một cơn lốc, linh khí trời đất, tinh hoa của nhật nguyệt và các vì sao đều tập trung hết lại đây, lấy Lâm Bắc Phàm làm trung tâm, nhanh chóng rót vào trong cơ thể hắn.

Mà cơ thể hắn lại từ từ bay lên mà không dựa vào bất cứ thứ gì cả.

Cơ thể giống như một cái động đen đen cuồng hấp thụ toàn bộ tinh hoa và linh khí xung quanh, không gian dường như cũng bị bóp méo, như thần lại như ma!

Dưới loại tình huống này, sau khi thực lực của hắn tăng lên gấp đôi lại tiếp tục tăng vùn vụt lên nữa!

Dị tượng thiên địa như thế cũng đánh thức các Tông Sư gần đó.

Trong hoàng cung, ba vị Tông Sư cung phụng đang tu luyện mở mắt nhìn về phía xa với vẻ vô cùng kinh ngạc.

“Dị tượng này... có người đột phá Tông Sư?”

“Khí thể rất mạnh! Luồng khí thể này còn mạnh hơn lúc bản tọa đột phá vào năm đó gấp vài lần, hơn nữa luồng khí tức này

có đạo lại có ma, vô cùng kỳ lạ và tà tính!”

“Rốt cuộc là ai vậy? Vậy mà lại đột phá bên ngoài kinh thành, liệu có đe dọa tới triều đình không?”

“Đi! Chúng ta đi xem sao!”

Ba người đưa mắt nhìn nhau rồi cùng bay vù vù ra khỏi hoàng cung.

Trong Lâm phủ, lão hòa thượng Tịnh Đài mở mắt nhìn ra bên ngoài thành, ánh mắt nghi ngờ: “Có người đột phá Tông Sư sao?”

Trong thiên hạ cũng không có nhiều Tông Sư!

Hắn ta đang định đi xem thì một câu giáo lý nhà Phật hiện lên trong đầu.

“Xưa nay không một vật, nào chỗ bám trần ai? A di đà phật!”

Sau đó hắn ta lại nhắm mắt, miệng niệm Tâm Kinh.

Lão hòa thượng Tịnh Đài không đi nhưng ba vị cung phụng trong triều đình đã lao ra khỏi thành, tới sơn cốc nơi mà Lâm Bắc Phàm đột phá.

Ba người bọn họ nhìn dị tượng đột phá trước mắt, hai mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, chỉ thấy trong sơn cốc hình thành một cơn lốc linh khí siêu to khổng lồ, cuốn theo toàn bộ mọi thứ xung quanh, trông vô cùng điên cuồng!

Cho dù bọn họ có thực lực của Tông sư cũng không có cách nào đứng vững được!

Tại trung tâm của cơn lốc linh khí lại là một mảnh tối đen, thấp thoáng trông thấy một bóng người, toàn bộ mọi thứ đều đang bị nuốt chửng, dường như ngay cả tia sáng cũng không chạy thoát được!

Nhìn lâu rồi cảm giác như thể sẽ bị hút vào trong vậy!

“Công pháp thật kỳ lạ quá! Người cũng rất kỳ lạ!”

“Võ công này thoát nhìn không chính đạo mà cũng chẳng phải ma đạo, rốt cuộc là võ công tuyệt học gì?”

“Thật sự mới nghe lần đầu tiên, chưa thấy bao giờ cả!”

“Điều mà bản tọa quan tâm hơn chính là rốt cuộc người này là chính hay tà?”

...

Khoảng một canh giờ sau Lâm Bắc Phàm mới đột phá xong.

Hắn nhìn thực lực của mình, cuối cùng cũng vượt qua cấp độ Tông Sư và trở thành Đại Tông Sư Nhị phẩm, cảm giác vô cùng hài lòng.

Thực lực này nhìn khắp thiên hạ cũng là cao thủ đỉnh cấp, là cao thủ trong cao thủ!

Tông Sư rất hiếm có, nhưng vẫn có thể tìm ra được vài người trong mỗi một hoàng triều và vương triều.

Nhưng Đại Tông Sư thì lại chưa chắc!

Nhân vật bậc này lại càng hiếm hoi hơn, thực lực mạnh sánh ngang với thần ma, là rồng thần thấy đầu không thấy đuôi!

Không có bất cứ thứ gì có thể trói buộc được hắn, muốn làm cái gì thì làm cái đó, hành động tùy theo ý mình, cho dù làm hoàng đế luôn cũng được!

Nhưng loại nhân vật này lại càng theo đuổi cảnh giới tối thượng trong võ học hơn, đi làm một hoàng đế ngược lại có hơi hạ thấp bản thân một bậc!

Làm hoàng đế phải lo nhiều chuyện như thế, nào có vui vẻ tự do như làm thần tiên sống, người nói có phải không?

Ánh mắt của Lâm Bắc Phàm liếc về phía ba vị Tông Sư bên ngoài sơn cốc, hắn nhận ra bọn họ, đó chính là ba vị cung phụng trong hoàng triều.

Thực lực cũng coi như không tồi, vô cùng tuân thủ quy tắc, không hề quấy rầy hắn đột phá, bằng không hắn nhất định sẽ cho ba lão già này biết tại sao nước biển lại mặn!

Mà lúc này, bị ánh mắt của Lâm Bắc Phàm nhìn trúng, ba vị Tông Sư cảm thấy da gà da vịt đều nổi hết lên, cả người lạnh toát, cơ thể giống như bị đông cứng vậy.

Một loại trực giác tử vong đã lâu không gặp trào lên trong tim, trong lòng đang điên cuồng gào thét!

Đại Tông Sư! Đối phương chắc chắn là Đại Tông Sư!

Chỉ có Đại Tông Sư mới có thể khiến bọn họ cảm thấy bị uy hiếp đáng sợ như thế.

Lâm Bắc Phàm chỉ liếc mắt nhìn một cái đã thu ánh mắt lại.

Hắn nhìn sắc trời, đến giờ về rồi.

Sau đó, cơ thể hắn lại bất chợt lơ lửng giữa không trung, từ từ bay ra khỏi sơn cốc.

Đạo Tâm Chung Ma Đại Pháp, dùng tinh thần không chế vật chất!

Một màn này lại khiến ba vị Tông Sư khiếp sợ!

Bọn họ có thể bay trong thời gian ngắn, cũng có thể lên giữa không trung, nhưng thứ dựa vào vẫn là chân khí trong cơ thể và linh khí ở thế giới bên ngoài hình thành chấn động ngược, hoặc là cuờn gió thì mới có thể bay lên được.

Nhưng đối phương lại không dựa vào bất cứ thứ gì hết mà cứ bay lên như vậy, cách bay này đã không khác gì với thần tiên rồi!

Loại nhân vật thần tiên này nghìn năm mới gặp một lần, nếu có thể nhận được sự chỉ điểm của hắn, chắc chắn sẽ có được lợi ích phong phú.

Vì thế, ba vị Tông Sư đuổi theo.

Chương 457: Nên làm gì thì vẫn làm cái đó

Một vị Tông Sư trong số đó lớn tiếng gọi: “Tiền bối, ngươi đi đâu vậy, chúng ta sẽ dẫn đường cho ngươi?”

Một giọng nói giống như vang xuống từ trên trời, như xa như gần đáp: “Không cần, đừng tới đây, bằng không đừng trách bản tọa vô tình!”

Ba vị Tông Sư dừng bước chân, hô: “Xin tiền bối cho biết quý danh!”

“Các ngươi không xứng được biết!”

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đã biến mất trong bầu trời đêm.

Ba vị Tông Sư trở về với vẻ chán nản, báo cáo việc này với nữ đế.

Nữ đế vô cùng ngạc nhiên: “Ba vị cung phụng, các người nói bên ngoài kinh thành có một Đại Tông Sư lạ mặt sao?”

“Vâng, thưa bệ hạ! Thực lực của người này cao thâm khó lường, chỉ vờn vện nhìn thấy một lần trong sơn cốc đã khiến bản tọa nổi hết cả da gà, không thể không chế được.” Một vị Tông Sư nói trong sự sợ hãi.

“Đúng vậy, đã rất lâu rồi bản tọa chưa trải nghiệm cảm giác tự vong này!” Vị Tông Sư thứ hai nói.

“Bệ hạ, người này không biết là chính hay tà, là địch hay bạn, chúng ta cần tăng cường cảnh giác, tiến hành phòng bị!” Vị Tông Sư thứ ba nói với ánh mắt nặng nề.

“Ba vị cung phụng nói rất đúng!” Nữ đế nghiêm túc gật đầu.

Ngay đúng lúc này, một giọng nói nhỏ bé yếu ớt truyền vào trong tai nữ đế.

Trong lòng nàng hoảng hốt, bảo: “Thông báo chuyện này cho phủ doãn kinh thành, kêu hắc chuẩn bị sẵn sàng canh gác và đề phòng!”

“Bệ hạ, chỉ nói cho phủ doãn thôi sao? Bản tọa cho rằng hắc nên thông báo cho cả Lục Phiến Môn, Cẩm Y Vệ, Cẩm Quân... tập trung sức lực của mọi người ứng phó với cường giả xa lạ!” Một vị Tông Sư kiến nghị.

Nữ đế vung tay: “Không cần phiền phức như thế, như ba vị cung phụng đã nói nếu đối phương là một vị Đại Tông Sư, chúng ta phải đi quá nhiều người cũng vô dụng, còn không bằng giao cho Lâm ái khanh, hắc thông minh tuyệt đỉnh, túc trí đa mưu, chắc hắc không thành vấn đề đâu!”

Trong lòng nàng thầm nói: Chuyện mà hắc gây ra, cứ để hắc tự giải quyết!

“Vâng, thưa bệ hạ!”

Lúc này Lâm Bắc Phàm đã về Lâm phủ.

Trên nóc nhà có một bóng người màu trắng dường như vẫn luôn đợi hẩn, người này chính là Bạch Quan âm như thần lại như ma!

Mỗi một lần xuất hiện, trên gương mặt đều có sương mù trắng che đi toàn bộ dung mạo!

Trước đây, Lâm Bắc Phàm không nhìn thấy rõ nàng lớn lên thế nào, nhưng bây giờ đã có thể sờ sờ trông thấy đường nét trên gương mặt nàng, nhưng ngũ quan vẫn không rõ ràng như cũ, giống như tiên trong tranh lúc ẩn lúc hiện vậy.

Nhưng đối với Lâm Bắc Phàm mà nói đã là một sự tiến bộ to lớn rồi!

Bạch Quan âm thấy hẩn trở về, cười bảo: “Chúc mừng ngươi đã đột phá thành Đại Tông Sư!”

Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ khiêm tốn: “Cũng tạm! Chứng minh nỗ lực một năm này của ta không uổng phí!”

“Nhưng ta phát hiện hình như một năm này ngươi cũng không hề nỗ lực gì mà, toàn bận chính vụ triều đình, không có thời gian đâu tu luyện!” Bạch Quan âm cười khanh khách và nói, ánh mắt vô cùng kỳ lạ.

“Thật ra ta có luyện đó, ta luyện công pháp chính đạo trong mơ!” Lâm Bắc Phàm đáp một cách nghiêm túc.

“Ừm!” Bạch Quan âm không truy hỏi nữa, người nào cũng có phương pháp riêng của mình.

“Không có chuyện gì cả, chỉ là tới chúc mừng ngươi một tiếng thôi, bây giờ ta về đây!” Bạch Quan âm nói xong đã quay đầu định rời đi.

“Đợi đã!” Lâm Bắc Phàm gọi một tiếng.

“Còn chuyện gì nữa sao?” Bạch Quan âm quay người lại hỏi.

“Chúc mừng năm mới!” Lâm Bắc Phàm cười bảo.

“Chúc mừng năm mới!” Bạch Quan âm cười thản nhiên, cơ thể thoát ẩn thoát hiện, dần dần biến mất.

Ý chỉ của nữ đế truyền xuống rất nhanh, nói phát hiện được một cường giả thần bí sánh ngang với Đại Tông Sư bên ngoài

kinh thành, kêu Lâm Bắc Phàm tăng cường cảnh giác, chú ý đề phòng.

Nếu gặp được cường giả thần bí này, hẳn hãy linh hoạt xử lý, tránh cho nguy hại tới kinh thành và triều đình.

Lâm Bắc Phàm trực tiếp giao nhiệm vụ này cho bộ khoái, dù sao lúc bọn họ đi tuần cũng toàn làm việc này mà.

Cuối cùng không thu hút sự chú ý gì cả, mọi người vẫn yên tâm đón tết như cũ.

Mà tuy thực lực của Lâm Bắc Phàm đã tăng lên, trở thành cường giả đỉnh cấp nhất trên đời, nhưng vẫn nên ăn gì thì ăn cái đó, nên uống gì thì uống cái đó, trải qua cuộc sống nhỏ của mình.

Cho dù bên ngoài thăng trầm ra sao thì bản thân vẫn vô cùng bình tĩnh.

Loại cảm giác này nên hình dung thế nào nhỉ?

Giống như vất vả học hành cuối cùng thi đỗ đại học mà mình ao ước, có vui vẻ một chút nhưng sau đó chính là như vậy, nên làm gì thì làm cái đó!

Dù sao bây giờ hắn ăn, uống, mặc và ở đều đã là những thứ tốt nhất trên đời rồi, quyền lực cũng vô cùng to lớn, võ lực tăng cao đối với hắn cũng không có tác dụng cải thiện gì, nhiều lắm là lấy ra để làm màu chứ ý nghĩa không lớn.

Còn không bằng tiếp tục lăn lộn trên triều đường, tiếp tục nghĩ cách tham ô tiền để nâng cao thực lực của mình.

Mấy thứ như võ lực này... có thể không dùng nhưng nhất định phải có, càng nhiều càng tốt!

Nhưng thực lực tăng mạnh vẫn mang tới một chút ảnh hưởng.

Chương 458: Ôi đàn bà...

Lúc này, Lâm Bắc Phàm ngồi trước bếp sưởi đọc sách, một tay khác còn đang cầm hạt lạc đã nướng chín bỏ vào miệng nhai, sau đó lại uống một hợp trà nóng, cuộc sống trôi qua vô cùng thoải mái và nhàn nhã.

Tiểu quận chúa ngồi bên cạnh hai tay chống má, đôi mắt to nhìn chăm chăm vào Lâm Bắc Phàm mà không chớp lấy một cái.

“Tiểu quận chúa, người nhìn ta như vậy làm gì?” Lâm Bắc Phàm cũng chẳng quay đầu lại mà hỏi, từ vừa rồi đến bây giờ tiểu quận chúa đã nhìn hắn được thời gian mấy chén trà rồi, thật kỳ quái.

“Không biết tại sao ta cứ cảm thấy người đã thay đổi rồi, người không còn là người của trước kia nữa!” Tiểu quận chúa nói.

“Thật sao?”

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh hỏi: “Thay đổi thế nào?”

“Không nói ra được thế nào nữa...”

Tiểu quận chúa lắc đầu, trầm ngâm suy nghĩ rồi bảo: “Chính là cảm thấy người... hình như còn ưa nhìn hơn cả trước đây, cơ mà bộ dáng của người cũng không có thay đổi gì mà.”

Lâm Bắc Phàm rất vui vẻ, sao đứa trẻ này lại biết nói chuyện như vậy?

Hắn cầm mấy hạt lạc đặt xuống trước mặt tiểu quận chúa, nói với vẻ vô cùng mong đợi: “Biết ăn nói thì nói nhiều một chút, ta xin rửa tai lắng nghe!”

“Tuy đã trở nên ưa nhìn nhưng cũng càng vô sỉ hơn!” Tiểu quận chúa nói tiếp.

Lâm Bắc Phàm: “...”

Hắn lặng lẽ lấy lạc về cho mình ăn, mấy nữ nhân khác cũng quay đầu qua.

Lý Sư Sư cười bảo: “Tiểu quận chúa nói đúng đấy! Trước đây thiếp thân còn tưởng là ảo giác nhưng bây giờ phát hiện ra cũng không phải, tướng công quả thật đã trở nên ưa nhìn hơn trước đây rồi, nhưng thiếp thân sớm chiều ở chung với tướng công, sao lại có thay đổi lớn như vậy nhỉ?”

Mạc Như Sương quay đầu qua: “Công tử, người quả thật đã đẹp trai hơn trước đây nhiều, tại sao vậy?”

Mọi người đều vô cùng khó hiểu, chỉ có Lâm Bắc Phàm là vẫn bình tĩnh như thường.

Vì hắn học được Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, đây là một môn công pháp tu luyện liên quan đến tinh thần lực, tinh thần chảy ra bên ngoài cho nên hiển nhiên sinh ra sức hút, khiến người cảm thấy ưa nhìn rồi.

“Đương nhiên ta biết!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Là gì thế?”

“Mời công tử nói!”

“Các người nhìn bên đó đi!”

Lâm Bắc Phàm chỉ về phía xa, ở đó có một lá cờ đang nhẹ nhàng tung bay.

“Các người nhìn thấy gì?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Nhìn thấy một lá cờ đang nhẹ nhàng bay bổng!” Mạc Như Sương đáp.

“Tại sao nó lại bay?” Lâm Bắc Phàm lại hỏi.

“Đạo lý đơn giản như thế mà còn cần phải hỏi sao? Đương nhiên là vì có gió thổi rồi, gió thổi cờ bay đó!” Tiểu quận chúa bực mình nói.

“Sai! Sai quá là sai!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng bảo.

“Sai á?”

“Tại sao?”

...

Mọi người đều vô cùng khó hiểu.

Lâm Bắc Phàm cười nhẹ: “Không phải cờ bay, không phải gió thổi mà là tim các người đang rung động!”

Câu nói này rất ngả ngớn, những nữ nhân có mặt ở đó đều đỏ mặt ngại ngùng.

“Nói vớ vẩn gì đó? Ai ai... ai rung động với người?” Tiểu quận chúa lấp bắp bảo.

“Công tử, đừng nói linh tinh, ta không có đâu!” Mạc Như Sương cúi đầu.

“Tướng công, mấy lời này để buổi tối hãy nói sau! Trước mặt mọi người như vậy còn ra thể thống gì nữa?” Lý Sư Sư cũng rất xấu hổ.

Lâm Bắc Phàm cười khà khà: “Các người nghĩ đi đâu vậy? Ta nói rõ ràng là giáo lý nhà Phật mà!”

“Người còn dám ngụy biện?” Ba nữ nhân đồng thanh nói, vẻ mặt vô cùng ngại ngùng.

Đúng lúc này, Quách Thiệu Soái lại mang vẻ mặt hoảng hốt: “Ta cũng cảm thấy công tử ưà nhìn, lẽ nào ta cũng rung động với công tử rồi sao?”

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Người lượn qua một bên cho ta, gọi Tịnh Đài qua đây!”

Không lâu sau, lão hòa thượng đã tới.

Lâm Bắc Phàm nói lại điển cố này cho lão hòa thượng.

Lão hòa thượng hiểu ra: “Sư phụ nói đúng, không phải cờ bay, không phải gió thổi mà là tim của ta đang rung động! Câu nói này tràn đầy Phật lý, cảm ơn sư phụ đã chỉ điểm! A di đà phật!”

Lâm Bắc Phàm nhìn về phía ba nữ nhân với vẻ đắc ý, giống như đang nói các người xem ta nói có sai không?

Ba nữ nhân vừa xấu hổ vừa tức giận, rõ ràng người có ý đó vậy mà còn dám giáo biện, lừa chúng ta?

Bọn họ chạy qua néo thịt mềm trên eo Lâm Bắc Phàm.

Một màn nữ nhân rất không nói lý được thể hiện vô cùng triệt để, chỉ có Lâm Bắc Phàm là lặng lẽ rơi nước mắt.

Ôi đàn bà...!

Rõ ràng rất muốn bị trêu ghẹo nhưng sau khi ghẹo xong lại động chân động tay, nam nhân thật sự quá khổ mà!

Thời gian bất tri bất giác trôi qua.

Tết xuân đã kết thúc, một năm mới chính thức bắt đầu.

Triều đường lại nhanh chóng vận hành, các quan viên lần lượt trở về cương vị, các chức vụ ở các ti bắt đầu hoạt động, xử lý chính vụ.

Con dân trăm họ ở dân gian cũng đều ra khỏi cửa bắt đầu làm việc, kiếm tiền nuôi gia đình.

Dân Tâm thành, một tòa thành vừa mới xây dựng xong cũng bắt đầu vận hành với hiệu suất cao.

Các thương gia lớn đã nhập cư ở Dân Tâm thành xây xưởng tuyển công nhân, làm ăn buôn bán.

Các cư dân bản địa có người tiếp tục đi sản xuất xi măng, có người đi làm thuê cho các thương gia lớn, có người tự ra ngoài làm đồng, có người tự mình làm ăn buôn bán nhỏ, dù sao muốn làm gì thì làm cái đó, chỗ nào có tiền kiếm thì đi tới chỗ đó.

Dân chúng trong kinh thành nhìn thấy Dân Tâm thành tràn đầy sức sống khắp nơi, vì thế cũng chạy qua đó làm ăn.

Kinh tế via hè lại sống lại!

Toàn bộ kinh thành lại xuất hiện sức sống dồi dào!

Chương 459: Hành động quân sự bắt đầu

Lâm Bắc Phàm tính toán, không quá một năm thành phố này sẽ trở thành tòa thành kinh tế lớn của Đại Võ.

Mùa xuân tới rồi, việc quan trọng nhất vẫn là nghề nông, cày ruộng trồng lương thực để người nào cũng có cơm ăn mới có thể bàn đến việc khác.

Các loại kinh nghiệm trong lịch sử đã sớm chứng minh không có lương thực chống đỡ thì quốc gia không ổn định, kinh tế không thể phát triển.

Cứ nhìn vùng Giang Nam mà xem, bởi vì lương thực khan hiếm mà bây giờ đã xuất hiện lạm phát nghiêm trọng, giá lương thực cao mãi không hạ, toàn bộ hệ thống kinh tế đều sụp đổ, không ai được sống tốt!

Giang Nam vương vì nuôi lính riêng mà còn cướp đoạt lương thực của các thương nhân, khiến nền kinh tế liên tiếp gặp họa!

Cho nên kinh tế muốn tốt thì lương thực càng phải trồng tốt!

Lâm Bắc Phàm đã sử dụng xi măng xây dựng và tu sửa các loại công trình thủy lợi để thúc đẩy sản xuất lương thực.

Tiết kiệm thời gian, sức lực và tiền của, hiệu quả lại vô cùng tốt!

Những quan viên địa phương khác biết được đều xin được sử dụng xi măng.

...

Vì thế, xi măng được sản xuất từ xưởng xi măng ngoại trừ tám phần bán ra ngoài thì vẫn còn hai phần tự dùng, dùng để xây các công trình thủy lợi và tu sửa tường thành.

Để tăng thêm xây dựng, xi măng được sản xuất từ xưởng xi măng sẽ được vận chuyển đến các tòa thành thông qua tàu đệm khí và đường thủy.

Lấy Dân Tâm thành làm trung tâm, công cuộc xây dựng công trình thủy lợi quy mô lớn được tiến hành hùng hực khí thế, mọi người đều vô cùng bận rộn, ngược lại Lâm Bắc Phàm lại không bận cho lắm!

Trước đó khi xây dựng thành mới, hấn gần như bận đến mức không góc đầu lên được, có rất nhiều chuyện đều cần hấn lo liệu.

Nhưng sau khi thành phố được xây dựng thì cũng không cần nữa.

Phải quản lý tốt một thành phố thế nào thì mọi người đều vô cùng có kinh nghiệm, dưới tay hấn có nhiều quan viên như thế, kêu bọn họ tới làm là được, hấn chỉ cần kiểm soát tốt phương hướng chung là không thành vấn đề.

Tất cả đều phát triển tốt theo hướng ổn định.

Nhưng tình hình ở những nơi khác lại không ổn cho lắm.

Ở Ký Bắc, bởi vì nạn mã tặc trước đây nên rất nhiều người đã chạy đi, không còn bao nhiêu người cày cấy nữa, lương thực có hạn, kinh tế không thể phát triển, mọi người đều sống rất khó khăn.

Ký Bắc vương cũng như thế, toàn bộ vương phủ đều phải thất lưng buộc bụng, nhưng hấn ta cũng chỉ có thể nhìn xuống.

Bây giờ hẳn ta cần phải phát triển một cách hèn mọn, phải đợi sau khi mọi người luyện xong Quỷ Hoa Bảo Điển mới có thể khởi binh chinh chiến.

Vùng Giang Nam, bởi vì không có lương thực nên toàn bộ nền kinh tế đóng băng.

Giang Nam vương khuyến khích mọi người cày ruộng và sản xuất lương thực, nhưng phần lớn nông dân đều bị Lâm Bắc Phàm vùi đến kinh thành rồi, người cày cấy ít đi cho nên sức sản xuất mãi không tăng lên được.

Lương thực không đủ thì không có cách nào đánh trận.

Người ta canh phòng một mặt trận cũng có thể đập người chết tươi!

Vùng Võ Tây, Võ Tây Vương là khó sống nhất.

Chuyện kho báu Tà Nguyệt trước đó dẫn đến việc Võ Tây vương hao tổn binh tướng, phần lớn lương thực đều bị đốt cháy, thiếu người lại thiếu lương thực, cuộc sống trôi qua vô cùng khó khăn.

Hơn nữa bây giờ hẳn ta đã bị bộ hạ cũ của Tà Nguyệt vương triều nhìn trúng.

Trong một thôn trang nhỏ không có gì kỳ lạ ở vùng Võ Tây.

Tử Nguyệt công chúa đối diện với mọi người, nói với vẻ kích động: “Các vị, trải qua cố gắng hơn nửa năm này cũng đã đến ngày chúng ta lộ ra răng nanh rồi! Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta phải chủ động tấn công, dùng lính của Võ Tây vương để huấn luyện lính của chúng ta, cuối cùng luyện ra một đội quân kiên cường dũng mãnh, giết Đại Nguyệt, phục hưng vương triều!”

“Giết Đại Nguyệt, phục hưng vương triều!”

“Giết Đại Nguyệt, phục hưng vương triều!”

Mọi người đều vô cùng kích động.

Bọn họ đợi lâu như vậy, đánhต่อสู้ nhiều như vậy cũng nên đến lúc thu hoạch rồi!

“Công chúa, chúng ta đã nhận được tin tức! Hoàng hôn ngày mai, Võ Tây vương có một đội quân đi qua Đại Lương thôn,

khoảng ba nghìn người, đây chính là thời cơ tuyệt vời cho chúng ta ra quân!” Một người kích động báo cáo.

“Tốt! Đây chính là lần hành động đầu tiên của chúng ta, vô cùng quan trọng, tất cả hành động nghe theo chỉ huy!”

Ngày hôm sau, bộ hạ cũ của Tà Nguyệt dẫn đầu đội ngũ mai phục ở Đại Lương thôn.

Mắt thấy một đội quân mặc áo giáp đen cưỡi những con ngựa lớn cao to, uy phong凛冽, chậm rãi đi lại, chuẩn bị dựng trại nghỉ ngơi, nhóm lửa nấu cơm.

“Bên đối phương người ngựa đều đã thấm mệt, đây là thời cơ tốt để ra tay!”

Tử Nguyệt công chúa vung tay một cái, quát: “Lên!”

Từ trong bụi cỏ đột nhiên có một đám người nhảy ra, nhanh chóng bắn tên.

“Vút vút vút...”

Sau một lượt mưa tên đã giết chết mấy chục người.

“Có mai phục! có mai phục!”

“Giết cho ta!”

Đội quân phản ứng nhanh chóng, cầm vũ khí lên lao tới thật nhanh.

Thế nhưng đám người bắn tên này sau khi bắn tên xong đã vung chân lên chạy mà không hề do dự, động tác vô cùng nhanh.

Người bên quân đội cho dù có cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp được.

Chương 460: Không thể làm gì được

Nhưng không đuổi kịp thì vẫn phải đuổi!

Bọn họ bị mai phục, tổn thất mất mấy chục người vậy mà ngay cả đối phương là ai cũng không biết!

Nếu không bắt lại hỏi cho rõ ràng thì làm sao ăn nói với cấp trên đây?

“Đuổi theo bọn chúng, không thể để bọn chúng chạy mất!”

“Cố hết sức bắt sống! Lên!”

“Phải thêm ít người nữa đi, mọi người theo ta!”

...

Đôi bên người đuổi ta chạy, bất tri bất giác đã rời khỏi Đại Lương thôn, lệch khỏi tầm nhìn của đội quân lớn chạy tới một con đường nhỏ vắng dấu chân người.

Lúc này, đám người bắn tên đó không chạy nữa mà quay người lại tiếp tục bắn giết.

Trong bụi cỏ hai bên con đường nhỏ lại có hơn nghìn người nữa nhảy ra, trong tay giờ cung tên bắn vù vù.

Đám truy binh hoảng hốt tá hỏa.

“Vậy mà vẫn còn mai phục nữa sao?”

“Mau trở về bẩm báo chuyện này với tướng quân ngay!”

“Người đông quá, chạy mau!”

...

Thế nhưng bây giờ muốn chạy cũng đã quá muộn rồi!

Sau mấy lượt mưa tên, một đám binh lính đuổi theo gần hai trăm người này đều chôn thân ở nơi này hết!

Mà bên Tà Nguyệt chỉ có mấy người bị thương chứ không một ai bỏ mạng!

Tử Nguyệt công chúa nhìn một màn này với vẻ hài lòng: “Tốt lắm! Lập tức thu dọn hiện trường, lại phải người đi quấy rối tiếp, tranh thủ dụ nhiều binh mã tới đây hơn đi!”

“Rõ, thưa công chúa!” Mọi người đồng thanh đáp.

Vẫn là một đám người bắn tên vừa rồi đó chạy về nơi đóng quân của quân Võ Tây vương, thực hiện một trận bắn từa lura nữa.

Sau khi bắn xong lại quay đầu chạy như bay, không hề do dự một tí nào cả.

“Lại là bọn chúng nữa kìa!”

“Chết tiệt, có khả năng các huynh đệ trước đó đã xảy ra chuyện rồi!”

“Đuổi theo! Báo thù cho các huynh đệ!”

Lại là một nhóm người ngựa nữa qua đây!

Tốp nhân mã này khí thế hùng hực, vậy mà lại đạt đến năm, sáu trăm người!

Rõ ràng bọn họ đều đã nhận được bài học cho nên mới phái nhiều người như thế tới đây!

Thế nhưng, bọn họ hoàn toàn không ngờ người mai phục bọn họ còn đông hơn, thế mà đã lên đến hơn hai nghìn người, hơn nữa toàn chơi đánh lén, dựa vào ưu thế địa lợi của mình để bắn tên!

Sau một trận tên bắn loạn, đám nhân mã này cũng không thể gắng gượng được nữa!

“Lại phái người đi quấy rối tiếp!”

“Rõ, công chúa điện hạ!”

Vì thế, đám người bắn tên này lại chạy về bắn lung tung, bắn xong thì chạy, rất kích thích!

Đội quân Võ Tây vương thì tức giận kêu oai oái!

Nhưng tướng quân dẫn đầu lại khá lý trí, lớn tiếng hô: “Không cho phép đuổi theo nữa, trong chuyện này chắc chắn có bẫy, mọi người cứ dựng trại đóng quân, sau khi nghỉ ngơi cho tốt sẽ trở về báo cáo chuyện này với tướng quân, lại phái một đội ngũ lớn tới đây càn quét!”

“Rõ, tướng quân!”

Vì thế bọn họ mặc kệ mà dựng trại đóng quân, nhóm lửa thổi cơm.

Kế hoạch vẫn chưa đạt được nên người của Tà Nguyệt cũng không nản lòng, ngược lại chạy đến trước mặt quân Võ Tây và tiếp tục bắn tên.

Mấy mũi tên lạnh bắn ra lại mang đi mấy mạng người.

Quân Võ Tây vừa tức vừa cay cú, lại đuổi theo tiếp.

Nhưng chỉ đuổi được một đoạn đã chạy về rồi.

Dù sao bọn họ cũng sợ bị mai phục, sợ một đi không trở lại nữa.

Thấy vậy, lính Tà Nguyệt lại chạy về và tiếp tục bắn tên, quân Võ Tây lại đuổi theo.

Cứ như vậy, hai bên chạy qua chạy lại, giằng co với nhau, đấu thẳng đến khi trời tối, quân Võ Tây vẫn chưa được ăn một bữa cơm tử tế đã bị dày vò quá chừng.

Đội quân du kích của Tà Nguyệt cũng vô cùng mệt.

Tử Nguyệt công chúa nói với về quan tâm: “Nhiệm vụ của các người đã hoàn thành rồi, hãy từ từ nghỉ ngơi, phần còn lại cứ giao cho chúng ta.”

“Vâng, thưa công chúa điện hạ!”

Tử Nguyệt công chúa đổi một nhóm người khác, nghênh ngang xuất hiện trước mặt quân Võ Tây.

“Tướng quân, chúng nó lại tới nữa kìa!” Binh lính lớn tiếng báo cáo.

Tướng quân quát to: “Chú ý! Một khi bọn chúng lại gần, lập tức bắn tên!”

“Rõ, thưa tướng quân!”

Kết quả, đối phương đi tới khu vực cách quân Võ Tây chừng bảy, tám mươi trượng đã dừng lại, đây là một khoảng cách an toàn, tên của đối phương không bắn tới được.

Sau đó, bọn họ lại rút mấy thứ giống như trống to và chiêng lớn từ sau người ra, khua chiêng đánh trống một cách vô cùng nhiệt tình.

“Thùng thùng thùng thùng...”

“Coong coong coong coong...”

Đánh chẳng có tiết tấu gì cả, cứ cố tình lại rất đình tai nhức óc.

Quân Võ Tây ngẩn người: “Bọn chúng muốn làm gì vậy?”

Tướng quân tức giận nói: “Mụ nội nó chứ! Bọn chúng hoàn toàn chỉ muốn quấy rối chúng ta, không muốn cho chúng ta nghỉ ngơi đây mà!”

Các binh lính cũng nổi giận theo.

“Đậu má! Quá âm hiểm rồi!”

“Kể độc thế này mà cũng nghĩ ra được à?”

“Đất có thể nhịn chứ người ai mà nhịn được!”

Tướng quân tức tối nói: “Mọi người bình tĩnh cho ta, tuyệt đối đừng kích động kéo trúng kế của bọn chúng! Mấy người các ngươi tiếp tục canh chừng, những người khác nghỉ ngơi cho tốt, cố nhịn rồi sẽ qua thôi!”

“Rõ, thưa tướng quân!”

Vì thế, bọn họ miễn cưỡng chịu đựng thứ tạp âm này để nghỉ ngơi, trong lòng vô cùng khó chịu.

Đúng lúc này, một người trong đội du kích Tà Nguyệt lấy một thứ trông giống cái kèn nhỏ ra.

Đừng thấy nó nhỏ bé xinh xắn nhưng đây lại là vua của các loại nhạc cụ - kèn Xô na!

Có câu kia trăm loại nhạc cụ, Xô na là nhất!

Kèn Xô na vừa thổi, không phải bãi đường thì chính là thăng thiên!

Khi đối phương dùng sức thổi vang kèn Xô na, thứ âm thanh chói tai lạnh lạnh ấy như chọc thủng màn đêm!

Chương 461: Chiến công đầu

“Hự...”

Quân Võ Tây khỏi phải nói là khó chịu cực kỳ!

Trái tim cũng nhảy lên theo, đập thành thạch loạn nhịp, hồn cũng sắp bị kèn thổi bay mất, nhưng bọn họ vẫn ghi nhớ quân lệnh như cũ mà không hề làm bậy!

Nhưng tướng quân lại không thể chịu nổi, hắn ta lao ra khỏi trướng, tức giận quát: “Mụ nội nó, quá đáng quá rồi! Vậy mà ngay cả kèn Xô na cũng dám lôi ra luôn, giết chúng nó cho lão tử!”

“Tướng quân, không phải người nói mặc kệ hay sao?”

Tướng quân giã lên: “Còn mặc kệ nữa là lão tử về châu trời mất! Giết cho ta!”

“Rõ, tướng quân!”

Vì thế quân Võ Tây lại xông ra ngoài, đội du kích lập tức co giò lên chạy.

Sau khi quân Võ Tây quay về, đội du kích lại chạy trở lại tiếp dân đồng ca mùa hạ, còn chuẩn bị thêm cái kèn Xô na nữa.

Quân Võ Tây lại đuổi giết tiếp, đội du kích lại co giò bỏ chạy, trò chơi “đố anh bắt được em” lại tiếp tục trình diễn!

Sau mấy lần dầy vò như thế đã qua nửa đêm đầu.

Kéo dài hết một đêm, quân Võ Tây không người nào được chợp mắt, mỗi lần vừa nhắm mắt là âm thanh tra tấn người đó lại vang lên, lôi bọn họ ra khỏi mộng đẹp.

“Mả cha nhà nó! Muốn ngủ cũng không yên!”

Tướng quân chửi đồng: “Các anh em, nếu đã không có cách nào ngủ vậy chúng ta đi thông đêm đi! Sau khi trở về báo cáo chuyện này lên trên, cho đại quân tới càn quét!”

“Rõ, tướng quân!”

Bọn họ thu dọn hành lý, xuất phát suốt đêm.

Cứ vậy qua hai canh giờ, dần dần trời cũng sáng, nhưng quân Võ Tây vẫn không được nghỉ ngơi tử tế, suốt đêm đi vội vừa mệt vừa buồn ngủ.

Đi rồi lại đi, vậy mà có người lại trực tiếp ngã từ trên ngựa xuống.

Không chỉ người mệt mà ngựa cũng mệt lả, có con ngựa còn không muốn đi đường nữa.

Nhưng lúc này, binh lính do Tử Nguyệt công chúa dẫn đầu lại đang ở đằng trước đội quân địch mệt rồi mới tấn công.

“Công chúa điện hạ, quân Võ Tây sắp tới rồi, bọn chúng còn lại khoảng hơn hai nghìn bốn trăm người, bây giờ vừa buồn ngủ vừa mệt, thực lực đã giảm mạnh, dựa vào binh lực của chúng ta chắc hẳn có thể ăn chắc được!”

Tử Nguyệt công chúa nhìn đại quân hơn vạn người phía sau, mỉm cười gật đầu: “Chắc không thành vấn đề đâu!”

Vì thế, sau khi quân Võ Tây tiến vào phạm vi bao vây của bọn họ, Tử Nguyệt công chúa ra lệnh một tiếng, đại quân hơn vạn người phía sau đồng loạt hành động.

...

“Vù vù vù...”

Đầu tiên là mấy lượt mưa tên bắn tới khiến quân Võ Tây không kịp đề phòng người ngã ngựa đổ, sau đó bọn họ rút dao rút thương, lao xuống chiến đấu anh dũng.

“Giết! Giết sạch quân Võ Tây, giải phóng Võ Tây!”

“Giết! Không để lại người sống!”

“Kiến công lập nghiệp ở ngay lúc này!”

...

Tướng quân của quân Võ Tây hoảng hốt: “VẬY mà bọn chúng lại đông người như thế, chúng ta gặp nguy rồi!”

Trận chiến này kéo dài hơn một canh giờ.

Bởi vì binh mã Tà Nguyệt đông đúc lại đợi quân địch mệt rồi mới tấn công, binh mã quân Võ Tây thì khá ít, vừa buồn ngủ vừa đói, thực lực đã giảm mạnh cho nên Tà Nguyệt chỉ đánh đổi bằng ba trăm người thương vong đã diệt sạch quân Võ Tây!

Trận chiến đầu tiên đã giành được thành tích tốt như thế!

Tử Nguyệt công chúa vô cùng hào hứng: “Mọi người thu dọn chiến trường, trở về cùng ăn mừng chiến thắng!”

“Vâng, công chúa điện hạ!”

Tiếp đó, Tử Nguyệt công chúa thừa thắng xông lên, lại dùng các phương pháp như chiến tranh du kích và chiến tranh chiến hào để nuốt chửng một nhánh quân đội Võ Tây nữa.

Hai lần hành động cộng lại đã có năm nghìn lính Võ Tây bị bọn họ tiêu diệt, mà bọn họ chỉ đánh đổi bằng cái giá thương vong mấy trăm người.

Đây là điều trước đây không dám tưởng tượng.

Phải biết rằng, quân Võ Tây cho dù là thực lực hay là trang bị đều vượt qua đội quân Tà Nguyệt.

Cho dù là thương vong 1:1 thì đối với Tà Nguyệt mà nói cũng là thắng lợi rồi.

Nhưng bây giờ chỉ phải trả một cái giá nhỏ bé như thế đã khiến quân Võ Tây tổn thất lớn, chiến tích vô cùng huy hoàng.

Tử Nguyệt công chúa vô cùng kích động: “Ba phương pháp chiến đấu lớn mà quân sư dạy quả nhiên đều đúng! Chỉ cần vận dụng linh hoạt ba phương pháp này thì đối phó với quân Võ Tây tuyệt đối không thành vấn đề!”

Sau khi kích động qua đi, Tử Nguyệt công chúa bình tĩnh lại: “Sau hai trận chiến, Võ Tây vương chắc chắn sẽ cảnh giác, không dễ dàng trúng kế nữa, tiếp theo mới là trận đánh ác liệt chân chính!”

Tử Nguyệt công chúa sắp xếp binh mã ứng phó với trận bão thù như vũ bão của Võ Tây vương.

...

Phủ Võ Tây vương.

Sau khi Võ Tây vương nhận được tin tức cũng nổi trận lôi đình: “Rốt cuộc là kẻ nào nhắm vào bản vương?”

Binh mã tổn thất từ năm ngoái vẫn chưa bù lại đâu, mới qua tết chưa được vài ngày lại tổn thất thêm năm nghìn người nữa!

Rốt cuộc là kẻ nào ở sau lưng nhắm vào hãn ta?

Vậy mà lại tới địa bàn của ta gây sự, thật sự nghĩ Võ Tây vương hãn ta dễ bắt nạt lắm sao?

Tướng quân báo cáo run như cây sậy: “Khởi bẩm vương gia, đối phương xuất quỷ nhập thần, hành động nhanh chóng, rốt cuộc là thế lực phương nào thì trước mắt chúng ta vẫn chưa biết được, xin vương gia trách tội!”

“Xuất quỷ nhập thần, hành động nhanh chóng à?”

Võ Tây vương cười lạnh một tiếng, hai mắt tràn ngập khí tức sát phạt: “Nếu đã như vậy, phái đại quân đi càn quét cho bản vương, thù giết nhảm còn hơn bỏ sót! Bản vương muốn xem bọn chúng có thể chạy được đi đâu!”

“Rõ, vương gia!”

Chương 462: Phạm phải Thái Tuế

Tiếp đó, Võ Tây vương phái mười vạn binh mã chậm rãi đi càn quét.

Tuy rằng cách này tốn thời gian và sức lực nhưng một khi phát hiện ra tình hình quân địch lập tức có thể bao vây, khiến đối phương không thể trốn tránh được.

Nhưng Tà Nguyệt đã sớm biết được hành tung của Võ Tây vương từ phía nội ứng, thông qua địa đạo mà ung dung tránh được, đội quân lớn chạy đến một nơi khác tiếp tục triển khai trận chiến du kích.

Như vậy lại tiêu diệt được ba nghìn lính Võ Tây nữa.

Một trận chiến này giống như một cái tát vả thẳng vào mặt Võ Tây vương!

Hắn ta tức giận đành đành, lập tức phái ra một đại quân khác đi càn quét, nhưng vẫn bị binh mã Tà Nguyệt tránh được, bọn họ chạy tới một nơi khác lại tiêu diệt một nhánh quân quy mô nhỏ của Võ Tây vương.

Sau vài lần như vậy, Võ Tây vương đã tổn thất hơn vạn binh mã, còn về phần đối phương... đến bây giờ vẫn chưa biết là ai cả!

Cuối cùng Võ Tây vương cũng tỉnh ra, tức giận quát: “Chết tiệt! Chỗ chúng ta có nội gián!”

Mỗi lần bên mình ra binh, đối phương đều có thể vừa vặn trốn khỏi trận vây quét, điều này chứng tỏ chắc chắn có nội gián đã mật báo cho bọn chúng.

Võ Tây vương vô cùng tức tối, trên thế giới, phản bội là điều mà bất cứ người nào cũng ghét nhất, đặc biệt là người bảo thủ như hắn ta.

Vì thế, hắn ta bắt đầu chỉnh đốn quân đội hòng bắt được nội gián.

Với thái độ thù giết nhảm còn hơn bỏ sót, Võ Tây vương đã bắt được hơn một trăm người để giết gà dọa khỉ!

Nhưng quân Võ Tây lại liên tiếp vài lần hành động, vẫn đề đối phương chạy thoát!

Võ Tây vương lại tức giận giết một tốp người nữa.

“Cứ tiếp tục như vậy cũng không được!”

Hắn ta không biết trong quân đội của mình đã có bao nhiêu tên nội gián trà trộn vào nữa, có giết mãi như vậy cũng không thể giết hết được.

Cuối cùng còn chưa tiêu diệt được đối phương thì quân đội của mình đã tự loạn trước, vì thế hắn ta đổi một cách khác, để thân tín của mình lần lượt dẫn một đại quân, tạm thời sắp xếp nhiệm vụ cho bọn họ hành động, đồng thời trong mỗi một tiểu đội ở đại quân ấy, giữa người với người sẽ trông chừng đề phòng lẫn nhau, nếu phát hiện ra tình huống phải lập tức báo cáo.

Bằng cách này, chắc hẳn có thể giảm thiểu khả năng mật báo.

Nhưng tiếp tục hành động thêm vài lần nữa mà vẫn thất bại, ngay cả bóng ma còn chẳng nhìn thấy.

Võ Tây vương cũng không sao hiểu được, với trận vây quét trùng điệp như thế, chặt chẽ như thế, rốt cuộc bọn họ đã thoát ra kiểu gì?

Lẽ nào là thần tiên bay trên bầu trời chắc?

Trong một sơn động ở địa đạo, lúc này có một toán nhân mã đông đúc đang ẩn náu.

Tử Nguyệt công chúa thầm thấy may mắn: “Cũng may có quân sư tương trợ, đưa ra chiến lược chiến tranh địa đạo này, bằng không chúng ta đã sớm bị đại quân của Võ Tây vương bao vây rồi!”

Mọi người đều mang vẻ mặt khâm phục: “Quân sư quả thật rất giỏi, chiến thắng dù cách nghìn dặm!”

Chính nhờ vào chiến tranh địa đạo này mà bọn họ mới tránh được các cuộc vây quét nối tiếp nhau của Võ Tây vương, tìm ra được con đường sống.

Tiếp đó, đám người Tà Nguyệt tiếp tục đánh du kích với Võ Tây vương.

Đánh một trận lại đổi một chỗ, chơi Võ Tây vương quay vòng vòng, không ngừng khiến hắc ta hao binh tổn tướng, mà chuyện này cũng nhanh chóng được người trong thiên hạ biết được.

Mọi người đều cười ẻ.

“Võ Tây vương gặp phải đối thủ rồi!”

“Được xưng là đại quân trăm vạn người, kết quả lại bị một thế lực chẳng biết từ đâu nhảy ra quay vòng vòng!”

“Nghe nói đã chết hơn vạn người rồi, kết quả vẫn chẳng biết đối phương là ai!”

“Đột nhiên phát hiện ra cách đánh của thế lực thần bí này rất vô sỉ, tránh quân đội lớn, chuyên môn tấn công quân đội nhỏ, đánh xong thì chuồn, không chịu cứng đối cứng với người!”

“Tuy vô sỉ nhưng rất hữu dụng, Võ Tây vương đang đau đầu lắm! Ha ha!”

“Ai nói không phải chứ!”

Mọi người đều xem trò cười.

Có sòng bạc còn bắt đầu mở ván cược, cược bọn họ ai thắng ai thua.

Vùng Ký Bắc, phủ vương gia.

Sau khi Ký Bắc vương biết được tin này cũng vô cùng vui vẻ, bật cười ha ha rất to: “Hoàng đệ ơi là hoàng đệ, người đúng là ác giả ác báo mà! Ai kêu người thất đức như thế, hiển nhiên sẽ có người tới đối phó với người rồi!”

Con người sợ nhất là so sánh, tuy rằng ta rất thảm nhưng chỉ cần người sống còn thảm hơn ta vậy là ta vui rồi!

“Mang rượu ngon mà bản vương cất kỹ ra đây, bản vương phải uống say một phen mới được, ha ha!”

Khu vực Giang Nam, phủ vương gia.

Sau khi Giang Nam vương biết được tin này cũng rất vui vẻ: “Hoàng đệ đáng thương của ta, người đã trêu ai chọc ai vậy chứ, tại sao luôn bị người ta nhắm vào vậy? Có phải do người đã làm quá nhiều chuyện thiếu đạo đức phải không? Ha ha!”

Khoảng thời gian này, bởi vì Giang Nam thiếu lương thực, nền kinh tế sụp đổ nên tâm trạng của hãn ta không được tốt cho lắm!

Nhưng so với Võ Tây vương, hãn ta lại phát hiện ra mấy thứ này không tính là vấn đề gì cả!

Tuy rằng hãn ta không có lương thực nhưng chí ít vẫn còn người mà, có người thì có hy vọng!

Nhưng Võ Tây vương vừa không có lương thực vừa không ngừng tổn thất binh lực, chỗ dựa không có, có đánh nhau cũng là tự mình chịu thiệt thôi!

Hãn ta cũng hơi đồng cảm với Võ Tây vương, gần đây không phải phạm Thái Tuế đấy chứ, năm ngoái tổn thất hơn hai mươi vạn binh mã, qua tết chưa được bao lâu lại bắt đầu hao binh tổn tướng, nhân số gom lại không đủ, đại quân trăm vạn người biến thành một trò cười!

Chương 463: Học theo kế cũ

“Bây giờ chắc hẳn hoàng đế đang rất buồn bã đây? Thân là hoàng huynh của hãn ta, không thể không an ủi!”

Giang Nam vương gọi một tiếng: “Người đâu!”

Bên ngoài có hai người tiến vào, cung kính đáp: “Vương gia có gì dặn dò ạ?”

Giang Nam vương nói với vẻ “buồn bã đau lòng”: “Tặng cái chuông đó của bản vương cho Võ Tây vương đi! Nói với hãn ta cho dù cuối cùng chết hết không còn một mống nào thì bản vương vẫn sẽ thay hãn ta ‘lo ma chay’!”

“Rõ, thưa vương gia!”

Hoàng triều Đại Võ.

Nét mặt của nữ đế hồng hào, cười rạng ngời: “Các vị chắc hẳn đều đã nghe đến chuyện ở Võ Tây rồi chứ? Một thế lực thần bí vùng dậy ở khu vực Võ Tây vẫn luôn nhắm vào binh mã Võ Tây! Các vị ái khanh thấy thế nào?”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang đứng dậy, lớn tiếng đáp: “Khởi bẩm bệ hạ, vi thần nghe ngóng được thế lực thần bí đó

xuất quỷ nhập thần, di chuyển nhanh chóng, chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi đã tiêu diệt hơn vạn quân lính Võ Tây, tạo thành khó khăn cực lớn cho Võ Tây vương! Tình huống này đối với triều đình ta mà nói vô cùng có lợi! Nhưng thế lực thần bí đó lại lịch bất minh, chúng ta không thể không đề phòng!”

“Ừm!” Nữ đế gật đầu hài lòng.

Ánh mắt nàng liếc về phía Lâm Bắc Phàm trong các quan với vẻ hơi kỳ quái, cười hỏi: “Lâm ái khanh, người có suy nghĩ gì không?”

“Khởi bẩm bệ hạ, gần đây vì thần đang bận chuyện cày bừa vụ xuân, cũng không hiểu chuyện này cho lắm cho nên cũng không có suy nghĩ gì cả, xin bệ hạ lượng thứ!” Lâm Bắc Phàm đáp một cách nghiêm túc.

Nữ đế hơi nhướn mày, kẻ giật dây sau màn như người còn không hiểu? Người còn vô cùng thân thiết với công chúa người ta cơ mà!

Thật biết giả bộ!

“Ái khanh, người cứ nói thử xem, có nói sai trăm lần tha cho người vô tội!”

Lâm Bắc Phàm đáp: “Thần cho rằng cứ để bọn họ đấu đá tiếp đi ạ! Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi, chúng ta chỉ cần bảo vệ tốt dãy núi Phượng Hoàng, không để bọn họ qua đây là được!”

“Lời này của ái khanh rất hợp ý trẫm!” Nữ đế gật đầu hài lòng.

...

Lúc này, ở Võ Tây.

Võ Tây vương vô cùng giận dữ và vô cùng đau đầu.

Thân là bá chủ cắt cứ một phương, là phiên vương nắm binh lực lên đến hàng trăm vạn người vậy mà lại bị người trong toàn thiên hạ chê cười!

Nếu còn không xử lý đám chuột chạy tán loạn khắp nơi này và cứu vãn mặt mũi của hãn ta thì hãn ta thật sự sẽ tức chết mất.

“Quân sư, người có diệu kế gì không?” Võ Tây vương hỏi.

Phượng Sồ tiên sinh chấp tay đáp: “Vương gia, đám chuột nhắt này chuyên tấn công đội quân nhỏ của chúng ta, lại tránh né đại quân của ta, chúng tỏ thực lực cũng không mạnh, cho nên tính cho đến hiện tại, cách tốt nhất là gọi toàn bộ binh mã đang phân tán bên ngoài về, như vậy bọn họ sẽ không có cơ hội nữa!”

Võ Tây vương gật đầu: “Lời này có lý đấy, nhưng bản vương càng muốn tiêu diệt đám chuột coi trời bằng vung này hơn, bằng không bản vương khó mà nuốt được cục tức này!”

Phượng Sồ tiên sinh nói tiếp: “Vương gia, sau khi rút binh mã về lại phái cao thủ tới đối phó với bọn chúng! Cao thủ võ công cao cường, hành động càng nhanh nhẹn hơn, như vậy đối phó với bọn họ sẽ dễ dàng hơn nhiều!”

“Nhưng, khu Võ Tây quá lớn, cao thủ lại quá ít, làm sao có thể thành công được?” Võ Tây vương nhíu mày.

“Cao thủ ít thì chúng ta có thể mời người mà!”

Phượng Sồ tiên sinh cười bảo: “Vương gia, nửa năm trước Ký Bắc từng xuất hiện nạn mã tặc, khi ấy mã tặc hung hăng ngang ngược, gây rối khắp nơi khiến dân chúng lầm than, người có biết triều đình đã giải quyết chuyện này thế nào không?”

“Nghe nói hình như là tuyên bố bảng danh sách treo thưởng, còn có bảng anh hùng nữa...” Võ Tây vương đáp.

“Vương gia, chính là như thế đấy!”

Phượng Sồ tiên sinh cười nói: “Lúc trước Ký Bắc xảy ra nạn mã tặc, triều đình đã tuyên bố một bảng danh sách treo thưởng, một mã tặc được mười lượng bạc để tạo sức hút ở phương diện tiền tài, sau đó lại tuyên bố bảng anh hùng để tạo sức hút về danh tiếng, trở thành đại anh hùng diệt cướp còn có thể đưa ra một điều kiện không tính là quá đáng với triều đình!”

“Chính là vì có ba điều kiện lớn này nên triều đình chỉ cần trả cái giá cực nhỏ đã giải quyết được nạn mã tặc ở Ký Bắc, không thể không nói người đưa ra kế này là một thiên tài!”
Phượng Sồ tiên sinh mang vẻ mặt khâm phục.

“Hóa ra là như vậy, nhưng điều này thì có liên quan gì đến chuyện này?” Võ Tây vương khó hiểu.

“Vương gia, đám chuột chạy loạn khắp nơi này đối với chúng ta mà nói không phải tương đương với mã tặc hay sao? Bọn chúng gây họa ở đất Võ Tây chúng ta, chúng ta tạm thời gọi bọn chúng là Tây phi đi!”

“Chúng ta có thể trông bầu vẽ gáo, đưa ra một bảng danh sách treo thưởng, mỗi một Tây phi thưởng mười lượng bạc, sau đó đưa ra một bảng anh hùng, tuyên bố với thiên hạ! Đại anh hùng diệt cướp còn có thể nhận được một điều kiện không tính là quá đáng được vương gia hứa hẹn! Bằng cách này, không phải chúng ta đã có thể kêu gọi anh hùng trong thiên hạ tới đối phó với đám giặc này rồi sao?”

Chương 464: Bài hịch văn trăm vạn

Võ Tây vương kích động vỗ bàn: “Hay! Thật sự quá hay! Quân sư, cứ làm theo người nói đi! Chuyện này giao cho người phụ trách đây, đừng khiến bản vương thất vọng!”

“Thuộc hạ tuân chi!” Phượng Sô tiên sinh đáp lời.

Sau khi Phượng Sô tiên sinh lui xuống đã lập tức xử lý việc này, tuyên bố treo thưởng đối với thiên hạ.

Để giải quyết nạn Tây phi ở đất Võ Tây, Võ Tây vương điện hạ treo giải thưởng lớn, mỗi một đầu Tây phi được mười lượng bạc.

Đồng thời cũng công bố bảng anh hùng, mười hạng đầu giết phản động có thể lên bảng anh hùng, được xưng là anh hùng, danh tiếng lan khắp bốn phương.

Người xếp hạng đầu là đại anh hùng diệt cướp, có thể đưa ra một yêu cầu không tính là quá phận với Võ Tây vương điện hạ, Võ Tây vương điện hạ sẽ xét theo tình hình cân nhắc và đồng ý.

Bảng danh sách này vừa xuất hiện, người dân trong toàn thiên hạ đều sửng sờ.

“Bảng treo thưởng? Bảng anh hùng? Đây không phải là học theo triều đình để diệt cướp à!”

“Đúng đó! Ta còn tham gia hoạt động tiêu diệt nửa năm trước mà, đến giờ ấn tượng vẫn còn khắc sâu lắm!”

“Không ngờ Võ Tây vương cũng chơi trò này, xem ra là bị đám phản động đó ép đến nóng nảy rồi! Ha ha!”

“Có lẽ có thể đi thử một phen!”

Rất nhiều người nhìn thấy đều hơi động lòng.

Sự kiện tiêu diệt nửa năm trước vẫn còn rõ như in!

Rất nhiều tên vô danh tiểu tốt đều trở thành anh hùng diệt cướp, danh chấn bốn bề!

Đặc biệt là vị đại anh hùng diệt cướp – Đại Ngưu đó phạm phải tội phản quốc cũng được đặc xá, bây giờ đã được triều đình chiêu dụng, ăn lương bổng của hoàng đế, cuộc sống trôi qua khỏi phải nói là quá dễ chịu.

Bây giờ lại có một cơ hội hiếm có nữa bày ra trước mặt, vì thế rất nhiều người đều chạy tới đất Võ Tây!

Trong vương phủ, Võ Tây vương vô cùng hào hứng: “Quân sư, vẫn là người giỏi! Chỉ đơn giản như vậy đã khiến anh hùng trong thiên hạ mặc cho ta sử dụng rồi, sau khi chuyện này thành công sẽ nhớ đại công của ngươi! Ha ha ha!”

“Tạ vương gia!” Phượng Sồ tiên sinh chấp tay cười đáp, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Mà lúc này, Tử Nguyệt công chúa cũng biết được tin này, trong lòng vô cùng sốt ruột.

Kế này của Võ Tây vương quá độc, kêu gọi anh hùng thiên hạ tới đổi phò với nàng!

Cứ thế này, binh mã mà nàng vất vả lắm mới bồi dưỡng ra rất có khả năng sẽ bị tổn thất!

Phải làm thế nào mới được đây?

Lúc này, một bóng người hiện ra trong đầu nàng.

“Tình hình nguy cấp, bản cung đi xin quân sư chỉ dạy! Trước khi bản cung trở về, không được tùy tiện hành động!”

“Rõ, công chúa điện hạ!” Mọi người đồng thanh đáp.

Sau khi Tử Nguyệt công chúa dặn dò xong xuôi lại nhanh chóng chạy đến kinh thành và gặp được Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hỏi: “Công chúa điện hạ, sao ngươi lại tới đây?”

Tử Nguyệt công chúa vội vã bảo: “Quân sư, bây giờ tình hình bên ta đang rất gay go! Thiết nghĩ ngươi cũng đã biết rồi, Võ Tây vương phát bằng treo thưởng và bằng anh hùng để đối phó với binh mã của chúng ta! Bây giờ các cao thủ đã chạy tới Võ Tây, nếu chuyện này xử lý không ổn thỏa thì toàn bộ nỗ lực trước đây của chúng ta đều sẽ thất bại trong gang tấc mất!”

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười bình tĩnh, đáp: “Công chúa không cần hoảng, tất cả đã có ta rồi!”

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của hắn, Tử Nguyệt công chúa cũng bình tĩnh lại, như thể có quân sư ở đây tất cả đều không thành vấn đề vậy.

“Xin quân sư hãy giúp ta!” Công chúa nói với vẻ thành khẩn.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Thật ra muốn phá được kế này cũng không hề khó chút nào!”

Tử Nguyệt công chúa mừng rỡ: “Quân sư!”

“Chỉ cần tiền trao cháo múc, tất cả đều không thành vấn đề!”

Tử Nguyệt công chúa: “...”

Đã là lúc nào rồi mà còn nhắc đến tiền?

Tử Nguyệt công chúa nghiêng răng nghiêng lợi: “Quân sư, lần này tới vội vàng nên không mang tiền trên người, lần sau ta sẽ bù lại cho ngươi!”

“Ta tin công chúa!”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Cách thật ra cũng rất đơn giản thôi, nếu Võ Tây vương đã phát bằng treo thưởng và bằng anh hùng, vậy chúng ta có thể học theo hắn ta, lấy đạo của người trả cho người!”

“Hắn tuyên bố bằng treo thưởng, mỗi một đầu người được mười lượng bạc! Chúng ta cũng phát bằng treo thưởng, mỗi một đầu người được hai mươi lượng bạc! Số lượng binh mã của Võ Tây vương nhiều hơn, hơn nữa mục tiêu cũng rõ ràng hơn, ngươi nói xem mọi người sẽ chọn thế nào?”

Đôi mắt của Tử Nguyệt công chúa sáng ngời.

“Võ Tây vương tuyên bố bằng anh hùng, kêu gọi quần hùng diệt cướp, chúng ta cũng có thể tuyên bố bằng anh hùng và kêu gọi quần hùng thảo phạt phản vương! Mấy năm gần đây, Võ Tây vương vì thực hiện dã tâm của mình mà cực kỳ hiếu chiến, khiến dân chúng lầm than, hắn ta chính là đại phản vương số một, là nhân vật đại phản diện! Đánh dẹp Võ Tây vương sẽ càng chính nghĩa hơn! Người nói xem các anh hùng sẽ chọn thế nào đây?”

Đôi mắt của Tử Nguyệt công chúa sáng như đèn pha.

“Võ Tây vương có thể hứa hẹn điều kiện vậy chúng ta cũng có thể hứa hẹn điều kiện như thế!”

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lôi một tờ giấy ra, cười bảo: “Cộng thêm bài hịch văn này của bản quan, chắc chắn có thể phá tan gian kế của Võ Tây vương, khiến hắn ta phải trả cái giá rất lớn!”

Tử Nguyệt công chúa vô cùng kích động: “Cảm ơn quân sư đã trợ giúp!”

Nàng đang định duỗi tay nhận hịch văn trong tay hắn thì Lâm Bắc Phàm lại nói: “Công chúa điện hạ, có câu một chữ đáng nghìn vàng, bài hịch văn này khoảng một nghìn chữ, lấy của người một trăm vạn lượng cũng không quá đâu nhỉ?”

Chương 465: Kế đối kế

Tử Nguyệt công chúa nhìn bản mặt tham tiền đó của Lâm Bắc Phàm, thật sự chỉ muốn đâm hắn hai phát.

“Quân sư yên tâm, bản cung nhất định sẽ không quên người!” Công chúa nghiêng răng nghiêng lợi nhận hịch văn.

Nàng liếc mắt nhìn, mí mắt lập tức dựng thẳng.

Không hổ là tân khoa trạng nguyên đỗ đầu tam nguyên, bài hịch văn này được viết quá hay, văn phong trôi chảy, lưu loát, hơn nữa chữ người ngoa như chữ trộm.

Nếu nàng là Võ Tây vương chắc chắn sẽ tức chết mất!

Những anh hùng khác nhìn bản hịch văn này có khả năng cũng ngại đi giúp Võ Tây vương.

“Cảm ơn quân sư!” Trái tim của Tử Nguyệt công chúa cuối cùng cũng hạ xuống.

Có kế sách của Lâm Bắc Phàm cộng thêm bài hịch văn này nữa, nàng không tin Võ Tây vương còn có thể đối phó với nàng kiêu gì, có thể lo xong cho mình là đã tốt lắm rồi.

Lúc chuẩn bị rời đi, Tử Nguyệt công chúa mang theo tâm thái phục thù lại một lần nữa ôm Lâm Bắc Phàm, cưỡng ép trai nhà lành.

“Quân sư, bản cung về trước đây, ngày khác gặp lại, ha ha!”

Lâm Bắc Phàm tức run người, nữ nhân này càng ngày càng làm bậy!

Không chỉ bóc lột giá trị sức lao động mà còn chiếm lời của ta không thèm trả tiền, Dương Bạch Lao cũng không tàn nhẫn như thế!

Sau khi trở về, công chúa này lập tức tuyên bố bài hịch văn này khắp thiên hạ, trên đó liệt kê tội trạng của Võ Tây vương.

Võ Tây vương thân là đại thần của triều đình, theo lý nên trung thành với bệ hạ và báo đáp triều đình, nhưng lại cực kỳ hiếu chiến, có ý đồ mưu phản, đây là bất trung!

Thân là phiên vương hoàng gia lại không quan tâm đến gia nghiệp của tổ tiên, đây là bất hiếu!

Để thực hiện dã tâm của mình mà không quan tâm đến tính mạng của dân chúng, khiến dân chúng lâm than, người dân gặp nhiều tai họa, đây là bất nhân!

Giết hại trung lương, hãm hại nghĩa sĩ, đây là bất nghĩa!

Một người bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa như thế, vậy mà còn có mặt mũi sống trên đời này! Ta chưa từng gặp hạng người nào mặt dày như thế!

Võ Tây vương có ý đồ mưu phản, phá vỡ triều cương, người giúp đỡ hắn ta chính là bất trung!

Võ Tây vương cực kỳ hiếu chiến, giết hại dân chúng, người giúp đỡ hắn ta chính là bất nhân!

Võ Tây vương tuyên bố treo thưởng để đối phó nghĩa sĩ, người giúp đỡ hắn ta chính là bất nghĩa!

Võ Tây vương hung ác tàn bạo, đã mất đạo trời! Người giúp đỡ hắn ta chính là bất trí!

Một người bất trung bất nhân, bất nghĩa bất trí như thế còn có mặt mũi gì mà đứng trong thiên hạ? Còn xưng là anh hùng gì nữa?

Phi! Đồ vô dụng!

Hịch văn vừa xuất hiện, thiên hạ đã chấn động!

“Bài hịch văn này chữ hay quá! Chữ có lý lẽ có dẫn chứng, chữ rất thấm! Chữ vô cùng lưu loát, nghe mà sướng lỗ tai!”

“Hay! Sớm đã thấy Võ Tây vương chương mắt rồi!”

“Bài hịch văn này chữ hay lắm! Võ Tây vương chính là người bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa như thế, vậy mà còn không biết xấu hổ sống trên đời, thật đúng là đồ mặt dày, vô sỉ!”

“Kẻ giúp Võ Tây vương đều chẳng phải thứ tốt đẹp gì! Tất cả đều là lũ vô dụng, không xứng danh anh hùng!”

Mọi người đều chữ rất sắc khoái, dí chặt Võ Tây vương vào cái cột vô sỉ mặt dày, gỡ cũng không gỡ nổi.

Cùng với bản hịch văn này còn có một bảng treo thưởng và một bảng anh hùng nữa, treo thưởng đầu người quân Võ Tây, một đầu người được hai mươi lượng bạc.

Tuyên bố bảng anh hùng, mười hạng đầu giết người được gọi là anh hùng, người xếp hạng nhất còn có thể nhận được một điều kiện không tính là quá phận!

Giống hệt với cáo thị của Võ Tây vương, chỉ là điều kiện hậu hĩnh hơn, trong lúc nhất thời, các anh hùng chạy tới Võ Tây diệt giặc lại do dự.

Nếu đi giúp Võ Tây vương diệt giặc, không chỉ không để lại danh tiếng tốt mà còn dính thêm cái danh vô dụng nữa!

Bọn họ lẩn lộn trong giang hồ, ngoại trừ vì tiền bạc còn không phải vì chút danh tiếng này hay sao?

Không có danh tiếng thì còn mặt mũi đứng trong giang hồ nữa sao?

Lại nhìn bảng treo thưởng và bảng anh hùng ở bên khác, phát hiện ra bảng treo thưởng hậu hĩnh hơn, một người được hai mươi lượng bạc.

Phải biết rằng nếu đi tới Võ Tây diệt giặc, đầu tiên phải tìm được tên phản động đó đã, vừa tốn thời gian vừa tốn sức lực, hiệu suất còn vô cùng thấp.

Nhưng nếu như muốn giết quân Võ Tây vậy thì dễ hơn nhiều rồi.

Nhân mã đông như thế đều cầm cọc ở đó, mục tiêu vô cùng rõ ràng, cũng không cần tìm mà cứ xông thẳng tới cửa giết thôi.

Giết một người còn được hai mươi lượng bạc, giá tăng gấp đôi lận.

Nếu là người thì người sẽ chọn thế nào?

Ngoài ra, bảng anh hùng này mới là bảng anh hùng chân chính.

Võ Tây vương là phản vương, là phản quân, hung ác bất nhân, người như thế đáng chết, giết rồi mới phù hợp với chính nghĩa!

Loại thế lực thần bí này là vì phản kháng Võ Tây vương bạo động mà vùng dậy, thế này không thể gọi là phản động mà hẳn nên gọi là nghĩa sĩ!

Nghĩa sĩ không thể giết, giết rồi chính là kẻ bất nghĩa cho nên phải chọn thế nào?

Hoàn toàn không cần chọn!

Vì thế, đám anh hùng này tiếp tục tiến lên, tuy rằng phương hướng không thay đổi nhưng mục tiêu giết người đã thay đổi!

Chương 466: Tám phương pháp nông nghiệp

Khu Võ Tây, phủ vương gia.

Võ Tây vương rất nhanh đã nhận được tin tức, hẳn ta vừa giận vừa sợ: “Đám chuột nhất coi trời bằng vung này lại dám vu hại

bản vương như thế? Nói bản vương bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, còn nói bản vương vô sỉ... nào có lý này chứ!”

Nói thế nào thì hắn ta cũng là một vị vương gia, vậy mà lại bị người chỉ thẳng vào mũi chửi như vậy, hắn ta không cần mặt mũi nữa chắc?

Nói hắn ta bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, vô sỉ mặt dày... cứ cố tình còn chửi vô cùng có lý nữa chứ!

Bây giờ hắn ta có thể tưởng tượng ra được danh tiếng của mình tệ đến thế nào!

Hắn ta hận chết kẻ đứng sau vụ này!

“Vương gia, bây giờ không phải lúc để tức giận!”

Quân sư Phượng Sồ tiên sinh nói với vẻ khẩn trương và hoang mang: “Hịch văn này vừa xuất hiện, các đại hiệp vẫn chạy đến Võ Tây như cũ, chẳng qua không phải để đối phó với Tây phi mà là với quân Võ Tây ta! Vương gia, tình hình nguy cấp, phải làm thế nào mới được đây?”

Võ Tây vương cũng hơi hoảng.

Hắn ta vẫn còn nhớ chuyện kho báu Tà Nguyệt nửa năm trước.

Lúc đầu, hắn ta bảo thủ, cho rằng dựa vào đại quân trăm vạn người là có thể ngăn cả được các anh hùng giang hồ.

Nhưng hiện thực đã vấp vào mặt hắn ta một cái tát đau đớn, mấy chục vạn binh mã cứ như vậy mất tăm hơi, lợi ích gì đó cũng chẳng vớt được miếng nào.

Nếu tình hình này còn xảy ra thêm lần nữa, vậy hắn ta cũng không cần mưu phản nữa mà tự sát luôn cho rồi.

“Quân sư, bây giờ nên làm thế nào đây?” Võ Tây vương gấp gấp hỏi.

“Vương gia, hiện tại thuộc hạ cũng không biết nên làm thế nào!” Phượng Sồ tiên sinh cực kỳ khổ sở và sốt ruột.

“Bản vương mặc kệ! Người nhất định phải nghĩ ra cách cho bản vương, không nghĩ ra được cũng phải nghĩ, bằng không bản vương giữ người lại có ích gì?” Võ Tây vương nổi giận đùng đùng nói.

“Vương gia, thuộc hạ sẽ cố hết sức!”

Phượng Sồ tiên sinh gấp đến tóa mồ hôi đầy đầu, cuối cùng, hắn ta thật sự cũng nghĩ ra cách rồi.

“Vương gia, chúng ta có thể rút bảng treo thưởng và bảng anh hùng về, cũng nói với Tây phi chuyện ở Võ Tây, Võ Tây sẽ giải quyết, giao cho người khác thì có bản lĩnh gì? Còn cứ tiếp tục như thế này, chẳng qua chỉ là tự chém giết lẫn nhau, hao tài tổn của, vô cùng không khôn ngoan!”

Võ Tây vương nổi giận: “Cách của ngươi là kêu bản vương nhận thua? Bản vương tuyệt đối không đồng ý!”

Phượng Sồ tiên sinh cười khò: “Vương gia, bây giờ đã đến lúc bất đắc dĩ rồi! Nếu chúng ta tiếp tục ngoan cố chống lại, đôi bên đều sẽ tổn thất, nhưng tổn thất bên chúng ta sẽ lớn hơn! Một khi thực lực của chúng ta sụt giảm mạnh, các phiên vương khác sẽ không bỏ qua cho chúng ta, còn có triều đình càng không bỏ qua cho chúng ta hơn, chúng ta không thể mạo hiểm! Nhịn cơn giận nhất thời mới có thể gió êm biển lặng được!”

Cuối cùng Võ Tây vương cũng bình tĩnh lại, thở dài một hơi: “Được rồi, nghe theo ngươi đi!”

Vì thế, Võ Tây thu hồi bảng treo thưởng và bảng anh hùng, hơn nữa thông báo với thiên hạ chuyện ở Võ Tây, Võ Tây sẽ tự giải quyết, mượn tay kẻ khác thì có bản lĩnh gì?

Người sáng suốt nhìn thấy đều bật cười ha ha.

“Võ Tây vương nhận thua rồi sao?”

“Không nhận thua không được ấy chứ, các anh hùng đều đang lên đường, mài dao sẵn hướng về quân Võ Tây rồi! Thực lực của Võ Tây vương hùng hậu nhưng làm sao là đối thủ của người trong thiên hạ được? Hắn ta không gánh nổi tổn thất này đâu, ha ha!”

“Bây giờ phải xem nghĩa sĩ Võ Tây có đồng ý không đã!”

“Tốt nhất là đừng đồng ý, ta đang đợi phát tài đây!”

Hiển nhiên Tử Nguyệt công chúa cũng nhận được tin này.

Nàng nghĩ ngợi rồi xé băng treo thưởng và băng anh hùng xuống.

Sở dĩ nàng đối phó với Võ Tây vương cũng không phải vì có thù với hắn ta, mà chủ yếu là muốn bồi dưỡng binh lính của mình, để binh của mình rèn luyện từ trong máu và mồ hôi mới có cơ hội khôi phục vương triều được.

Nếu mượn tay người khác để đối phó với Võ Tây vương sẽ hoàn toàn mất đi cơ hội rèn luyện, cho nên nàng đồng ý với yêu cầu của Võ Tây vương, chuyện ở Võ Tây thì Võ Tây tự giải quyết, tuyệt đối không mượn tay người ngoài.

Đôi bên đều triển khai binh mã và lại đánh nhau tiếp.

Quân Tà Nguyệt và quân Võ Tây lại đánh nhau, nhưng kẻ đầu sỏ Lâm Bắc Phàm lại đang bận chuyện cày bừa vụ xuân.

Có câu nói thời gian quý báu nhất để đặt nền tảng cho một năm chính là mùa xuân, vậy nên chủ yếu phải xem vụ cày bừa mùa xuân này thế nào.

Lâm Bắc Phàm khá coi trọng nông nghiệp.

Để thúc đẩy nông nghiệp phát triển, gia tăng sản xuất và tăng thu nhập, ngoại trừ sử dụng xi măng để tu sửa và cải thiện công trình thủy lợi ra, hắn còn lấy kinh nghiệm ở kiếp trước tổng kết thành “Tám phương pháp trong nông nghiệp” rồi mở rộng ra ngoài.

Tám phương pháp trong nông nghiệp chính là: Đất, phân, nước, giống, dày, bảo, quản và công.

Đất: Phải thâm canh và cải thiện thổ nhưỡng, tiến hành kiểm tra thổ nhưỡng và quy hoạch đất đai.

Phân: Phải bón phân hợp lý.

Nước: Khởi công xây dựng công trình thủy lợi và sử dụng nước hợp lý.

Giống: Gây trồng và mở rộng giống tốt.

Dày: Trồng dày hợp lý.

Bảo: Bảo vệ thực vật, phòng nạn sâu bệnh.

Quản: Quản lý đồng ruộng.

Công: Cải thiện công cụ.

Mỗi một phương pháp đều sẽ giải thích chi tiết để toàn bộ nông dân đều biết trồng trọt hợp khoa học, gia tăng sản xuất và thu nhập.

Trong đó, ngoại trừ phương diện công trình thủy lợi ra, điều mà Lâm Bắc Phàm quan tâm nhất chính là phân bón.

Chương 467: Đạo soái

Có câu: Một cây hoa màu đều phụ thuộc vào phân bón!

Sử dụng phân bón có tốt hay không sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến sản lượng cây lương thực.

Trên đời này chưa từng thiếu người thông minh, để gia tăng sản lượng lương thực, thế giới này đã sớm hiểu phải sử dụng phân bón, ví dụ như phân của ngựa, trâu, cừu, heo, phân xám và phân rơm ủ mục, có từ ba mươi đến bốn mươi loại, trên cơ bản đều là phân hữu cơ.

Chủng loại phân bón càng nhiều càng phong phú, càng có thể thúc đẩy sản lượng lương thực.

Vì thế, Lâm Bắc Phàm lại tăng thêm mấy chục loại phân và phương pháp sản xuất phân bón để mở rộng loại hình phân bón, giúp mọi người dễ thu được phân bón hơn, thúc đẩy gia tăng sản xuất và thu nhập.

Đồng thời, hắn còn sáng tạo thêm một số loại phân bón vô cơ, vôi, thạch cao, lưu huỳnh, nước muối...

Mấy loại phân bón vô cơ này có thể thu được sau khi trải qua quá trình gia công nhất định.

Mấy viên quan phụ trách nông nghiệp nhìn thấy phân bón vô cơ mà Lâm Bắc Phàm đưa ra đều vô cùng nghi ngờ: “Phủ doãn đại nhân, mấy thứ này có thể gia tăng sản lượng lương thực sao?”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Đương nhiên có thể rồi, mấy thứ này cung cấp nguyên tố sinh trưởng cần thiết cho lương thực, đối với chúng ta mà nói cũng khá dễ thu được nữa! Ngươi cứ

làm theo cách mà ta nói đi, ta còn có thể lấy chức vụ của mình ra để nói đùa được chắc?”

“Được, hạ quan sẽ đi làm ngay!” Đối phương hót hải chạy đi.

Ngoài chuyện này ra, Lâm Bắc Phàm còn tăng thêm mấy loại phân xanh nữa.

Sau khi sắp xếp xong tất cả mọi chuyện, hắn mới được an nhàn, cười bảo: “Năm nay chắc hắn sẽ có một vụ bội thu đây!”

Cái khác không dám nói nhưng tăng sản lượng lên bốn, năm phần thì vẫn có thể làm được.

Tuy rằng khoảng thời gian này có hơi vất vả nhưng trách nhiệm của người làm quan là phải tạo phúc một phương, như vậy mới có thể không thẹn với lương tâm được!

Sau này khi chạy trốn mới không để lại bất cứ tiếc nuối gì!

Nhàn rồi nên cả người cũng nhẹ nhàng, Lâm Bắc Phàm dẫn hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái ra ngoài dạo phố.

So với trước tết ta thì kinh thành trở nên náo nhiệt hơn hẳn.

Ngựa xe như nước áo quần như nêm, tiếng rao hàng vang lên nối tiếp nhau, việc kinh doanh càng thêm phát triển.

Những việc này đều không thể tách khỏi một loạt các hoạt động từ khi nhậm chức cho tới nay của Lâm Bắc Phàm.

Chỉhấn đồn tác phong của quan viên Đức Thiên Phủ, cải thiện việc quản lý quan lại, thanh lọc môi trường xã hội để mọi người đều dám ngẩng đầu ưỡn ngực làm người.

Mở rộng kinh tế vỉa hè để nhiều người kiếm được tiền hơn, thúc đẩy thị trường ven đường.

Điều mấu chốt nhất vẫn là đưa ra thần khí xây nhà xi măng này, dùng sản nghiệp xi măng này để thúc đẩy thương nghiệp phát triển, giải quyết vấn đề nghề nghiệp cho rất nhiều người, để mọi người đều có tiền.

Hơn nữa, nhân khẩu kinh thành tăng thêm một trăm vạn, thị trường mở rộng, khả năng chi tiêu cũng tăng mạnh lên rất nhiều.

Cứ như vậy, kinh thành có thể không tốt lên hay sao?

Chính vì như thế, tuy Lâm Bắc Phàm vẫn đeo cái danh tham quan như cũ, nhưng tương lai vẫn không ngừng mở rộng như xưa.

Hắn đi trên đường thường xuyên gặp được người dân chào hỏi.

“Chào phủ doãn đại nhân!”

“Phủ doãn đại nhân đã ăn chưa?”

...

Lâm Bắc Phàm mỉm cười gật đầu đáp lại.

Bất tri bất giác đi tới một trà lâu nên định chọn một ấm trà và nghe tiểu khúc, dừng chân nghỉ một lát.

Tửu quán trà lâu xưa nay đều là những chỗ thông tin linh hoạt nhất.

Lâm Bắc Phàm vừa uống trà vừa nghe người ở bàn bên cạnh nhỏ giọng bàn luận.

“Người nghe gì chưa, đạo soái Dạ Lai Hương đã tới Đại Võ chúng ta rồi đó!”

“Thật sao, người nghe được tin này ở đâu thế?”

“Còn cần nghe nói à, chính hắn ta nói chứ ai, sắp tới Đại Võ thử tay nghề đấy mà! Tin tức sẽ truyền đi nhanh thôi!”

“Hay thật! Không biết hắn ta lại nhìn trúng kẻ nào rồi!”

“Lo gì chứ, người ta toàn ra tay với kẻ có quyền có thể thôi, không liên quan gì đến dân nghèo chúng ta đâu!”

“Nói cũng đúng, chúng ta cứ xem nào nhiệt là được!”

...

Đối với người tên Dạ Lai Hương này, Lâm Bắc Phàm cũng biết.

Đối phương là một tên trộm khét tiếng, chuyên trộm châu báu của kẻ có quyền có thể, đã ra tay mười bảy lần ở Đại Hạ hoàng triều, tất cả đều là thế lực lớn có quyền có thể, một trong số đó còn là triều đình Đại Hạ, chưa từng một lần thất bại!

Chính vì như thế nên danh tiếng mới lan xa, truyền khắp thiên hạ, thực lực cụ thể thì không biết nhưng tay nghề ăn trộm và khinh công thì tuyệt vời quên sổ nhà đi.

Nghe nói một lần hắc ăn trộm ở triều đình Đại Hạ đó, triều đình đã phái hai vị Tông Sư canh chừng châu báu kia cả ngày lẫn đêm nhưng cuối cùng vẫn bị hắc ta trộm thành công.

Trước mỗi lần ra tay, hắc ta đều sẽ gửi thư cảnh báo cho đôi phương để thể hiện sự tao nhã và lễ phép.

Hơn nữa mỗi lần xuất hiện đều mặc đồ trắng trông phong độ nhẹ nhàng, cho nên được người khác đặt cho cái danh đạo soái, hoặc là đạo giới công tử.

Chương 468: Tặng cho người đẩy

Chà, không tồi, thiết lập nhân vật có hơi giống hương soái đấy.

Có điều không biết đôi phương có sức hút được như hương soái hay không.

Vậy mà Lâm Bắc Phàm lại có hơi mong đợi.

“Đạo soái tới rồi, công tử sẽ gặp nguy hiểm đấy!” Mạc Như Sương cười bảo.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười đáp: “Sao lại khẳng định như vậy?”

“Nghe đồn đạo soái Dạ Lai Hương chuyên môn ra tay với người có quyền có thế, quan to quý nhân! Công tử, người thân là phủ doãn kinh thành, lại được nữ đế ân sủng, trong phủ có nhiều kỳ trân dị bảo như vậy, đôi phương chỉ có khả năng ra tay với người thôi!” Mạc Như Sương đáp.

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Người nói rất có lý!”

Nhưng trong lòng hắc lại không cho là đúng.

Tới thì tới thôi, nếu người có thể trộm được đồ trong phủ ta thì coi như người lợi hại.

Đúng lúc này, một binh lính chạy tới, vội vàng nói: “Phủ doãn đại nhân, bệ hạ truyền gọi!”

“Được, đi trước dẫn đường đi!”

Chưa đến thời gian nửa nén hương, Lâm Bắc Phàm đã đi vào trong hoàng cung, phát hiện có rất nhiều quan viên đã tới đây.

Điều khiến hắn khá ngạc nhiên là mấy quan viên thuộc cơ cấu bạo lực như tổng đầu mục của Lục Phiến Môn, chỉ huy sứ của Cẩm Y Vệ, hai vị xưởng công của Đông Xưởng và Tây Xưởng, tổng thống lĩnh Cẩm Quân đều có mặt hết.

Lại nhìn thấy nữ đế ngồi trước triều đường, phát hiện ra vẻ mặt của nàng nặng nề, thoáng hiện vẻ giận dữ.

Tình hình này có hơi không đúng.

Vì thế, Lâm Bắc Phàm đứng sau lưng tổng đầu mục Lục Phiến Môn, nhỏ giọng hỏi: “Quách đại nhân, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Quách đầu mục nhỏ giọng đáp: “Cụ thể thì không rõ, nhưng có liên quan tới đạo soái Dạ Lai Hương!”

Đạo soái Dạ Lai Hương à?

Ánh mắt của Lâm Bắc Phàm hơi kỳ lạ, vừa nghe được tin tức về hắn ta mà đã truyền vào trong cung rồi.

Đối phương sẽ không nhắm vào châu báu trong hoàng cung đây chứ?

Lại đợi một lúc, tất cả quan viên đều đã tới đủ.

“Các vị ái khanh, tình hình cụ thể, sau khi các người đọc xong lá thư này đều sẽ rõ!”

Phong thư mang theo mùi thơm của Dạ Lai Hương được truyền xuống dưới.

Đến lượt Lâm Bắc Phàm, hắn mở ra đọc.

Nghe nói trong Đại Võ hoàng triều có viên minh châu bảy màu tỏa sáng trong đêm, rực rỡ như cầu vồng, trong lòng vô cùng khao khát!

Đêm mừng bảy, đập trăng tới lấy!

Nhất Dạ Lai Hương!

Trong lòng Lâm Bắc Phàm thầm nghĩ: Quả nhiên là nhìn trúng hoàng cung mà.

Sau khi tất cả mọi người đọc xong, một vị thái giám già ở bên cạnh giải thích: “Đây là lá thư lão thần phát hiện được ở cửa Kim Loan Điện vào buổi trưa, bị một cành hoa ghim vào cắm trên trụ lớn ở trước điện!”

Các quan đều ồ lên!

Một lá thư này lại được người khác gửi đến cổng Kim Loan Điện, tình huống này nghiêm trọng rồi đây!

“Chúng thần tặc trách, mong bệ hạ trách tội!” Tổng thống lĩnh Cẩm Vệ Quân, Đông Xưởng và Tây Xưởng lập tức thỉnh tội.

Nữ đế vỗ bàn đứng dậy, tức giận nói: “Đây là lời khiêu khích tới triều đình ta! Chuyện này có liên quan đến mặt mũi của triều ta. Các vị ái khanh có kế sách gì hay phòng ngừa mình châu bảy màu bị trộm đồng thời bắt Dạ Lai Hương về quy án không?”

“Bệ hạ, nên phái cao thủ canh giữ mình châu bảy màu cả ngày lẫn đêm đi ạ!” Một lão thần lập tức nói.

“Nhưng đối phương từng trộm mười bảy lần ở Đại Hạ hoàng triều mà chưa từng thất bại một lần nào! Ngay cả châu báu trong hoàng cung Đại Hạ mà cũng không thoát khỏi móng vuốt của hắn ta! Khi ấy, hoàng đế Đại Hạ đã phái hai vị cung phụng, ba mươi Tiên Thiên, còn có hơn hai mươi vạn binh mã nhưng vẫn thất thủ như cũ! Triều đình chúng ta có xá là gì?”

“Vương đại nhân, sao ngươi lại nâng chí ý của người khác lên mà diệt uy phong của mình thế? Vậy ngươi nói cho bản quan biết ngươi có cách gì đi?”

Mọi người cãi nhau ồn ào.

“Yên lặng!” Nữ đế vỗ bàn, các quan lập tức im lặng.

Ánh mắt của nữ đế liếc qua các quan, cuối cùng dừng lại trên người Lâm Bắc Phàm, mang theo vài phần mong đợi: “Lâm ái khanh, ngươi có kế hay gì không? Mau nói cho trẫm biết!”

“Thần có một kế có thể khiến Dạ Lai Hương tay không trở về, giữ thể diện cho triều đình ta!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng đáp.

Đôi mắt của nữ đế sáng ngời: “Mau nói đi!”

Lâm Bắc Phàm cười khà khà: “Nếu đối phương đã tới trộm mình châu bảy màu của chúng ta vậy chúng ta cứ dứt khoát ra tay trước chiếm lợi thế, đập vỡ minh châu bảy màu này đi, như vậy hẳn ta không thể trộm được nữa!”

Mọi người lập tức cạn lời, cái kế thôi tha gì thế này!

Nữ đế rất đau đầu: “Ái khanh, đừng nói đùa nữa!”

Ngay đúng lúc này, hai thái giám cẩn thận bưng một cái hộp tinh xảo lên.

Hộp vừa mở ra, bên trong có một viên trân châu to cỡ nắm tay, vậy mà lại lóe lên ánh sáng bảy màu, đẹp không sao tả xiết.

Nữ đế nói: “Đây chính là minh châu bảy màu, vật mà Dạ Lai Hương muốn trộm, hình thành tự nhiên, có một không hai trong thiên hạ, giá trị liên thành! Là một trong những bảo bối quý giá nhất ở hoàng triều ta!”

Các quan nhìn viên minh châu này với vẻ say mê.

“Đây chính là minh châu bảy màu à, quá đẹp!”

“Minh châu này chí ít cũng đáng trăm vạn lượng bạc ấy chứ!”

“Người nói ít quá! Lúc trước khi Tà nguyệt vương triều còn tồn tại đã cho rằng đây là minh châu trên trời, muốn dùng hai tòa thành để trao đổi nhưng Võ hoàng không đồng ý!”

“Đúng là vô giá!”

Nữ đế vô cùng hài lòng về phản ứng của mọi người.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, cười bảo: “Lâm ái khanh, viên minh châu này có đẹp không?”

Lâm Bắc Phàm lập tức gật đầu: “Đẹp! Đẹp hết chỗ nói!”

Nữ đế lại cười hỏi: “Có thích viên minh châu này không?”

Lâm Bắc Phàm lại lập tức gật đầu: “Thích! Vô cùng thích!”

“Nếu ái khanh đã thích vậy trăm tặng người đó!” Nữ đế hào phóng nói.

Lâm Bắc Phàm: “Đậu má!”

Các quan: “Trời đ-!”

Chương 469: Rất khả nghi

Lâm Bắc Phàm rất khiếp sợ!

Bản thân chỉ khách sáo một chút thôi mà nữ đế đã tặng viên minh châu bảy màu vô giá này cho hắn rồi sao?

Quá hào phóng, quá tùy hứng rồi đây?

Các quan cũng vô cùng kinh sợ!

Đây chính là báu vật quốc gia, bình thường còn không tùy tiện cho người nhìn thấy, cho dù lúc trước Tà Nguyệt vương triều muốn dùng hai tòa thành để đổi mà Võ hoàng cũng không đồng ý, vậy mà người lại tặng cho Lâm Bắc Phàm một cách dễ dàng như vậy sao?

Biết người sung ái hắn rồi, nhưng cũng không cần chiều như vậy chứ?

Các quan đều ghen tị đến đỏ cả mắt!

Nữ đế đóng cái hộp lại, đẩy đến trước mặt Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm lại hơi hoảng hốt: “Bệ hạ, thần thấy không cần thiết đâu ạ. Đây là báu vật quốc gia, làm sao có thể tùy tiện đem tặng người được, thần không dám nhận!”

Nữ đế mỉm cười, nói: “Ái khanh, so với viên minh châu bảy màu thì người mới là báu vật quốc gia đối với trẫm! Có câu bảo kiếm tặng anh hùng, phần hồng tặng giai nhân! Cho nên tặng cho người thì người cứ nhận đi, giữa ta với người không cần khách sáo như vậy đâu!”

Quả thật không cần khách sáo như thế, nhưng người cũng quá không khách sáo rồi!

Thứ quý giá như thế nói tặng là tặng luôn!

Một lão thần mở miệng: “Bệ hạ, hình như thế này không được phù hợp cho lắm...”

“Đây là đồ của trẫm, trẫm có quyền quyết định, các người không có tư cách phản đối!” Nữ đế quở trách.

Các quan tui thân ngậm miệng lại, chỉ có thể nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ ghen tỵ.

“Được rồi, Lâm ái khanh, mau nhận đi, không nhận chính là kháng chỉ bất tuân!”

Lâm Bắc Phàm rất hoang mang, ngay cả kháng chỉ bất tuân cũng thốt ra luôn rồi!

Xem ra ta không nhận cũng không được!

Hắn thở ra một hơi dài thườn thượt trong ánh mắt xanh lè của các quan lại, giống như đang nói: Không phải ta muốn mà là nữ đế cứ đòi tặng, các người đừng trách ta!

“Tạ bệ hạ ban ân!” Lâm Bắc Phàm nhận viên minh châu bảy màu.

“Thế mới đúng chứ!”

Nữ đế cười bảo: “Có điều, chuyện Dạ Lai Hương sắp tới trộm báu vật sẽ do người đối phó với hắn! Nhất định phải bảo vệ viên minh châu bảy màu và giữ vững uy nghiêm của triều đình ta! Nếu có thể bắt được hắn ta thì coi như công lao của người!”

Tâm trạng của Lâm Bắc Phàm lập tức nhạt thêch như nước ốc, hóa ra lợi ích cũng không phải lấy được miễn phí đâu.

Nhận viên minh châu bảy màu rồi thì phải đối phó với đạo soái Dạ Lai Hương!

“Bệ hạ, thần có khả năng không làm được đâu ạ!”

Nữ đế thần nhiên lắc đầu, cười đáp: “Người khác có thể không làm được nhưng trẫm tin tưởng người nhất định có thể làm được! Hơn một năm nay, người đã dùng chiến công của mình để chứng minh năng lực của bản thân! Trẫm cho các cao thủ ở Lục Phiến Môn, Cẩm Y Vệ, Đông Xưởng và Tây Xưởng giúp người, nhất định có thể bắt được Dạ Lai Hương về quy án!”

“Rõ, thưa bệ hạ!” Mọi người đồng thanh đáp.

Vì thế, Lâm Bắc Phàm ôm minh châu bảy màu về nhà.

Lúc này đã là đêm khuya, hắn mở nắp hộp ra bên trong đình nghỉ mát.

Ánh sáng từ viên minh châu bảy màu lóe lên, bảy loại ánh sáng đỏ vàng cam lục lam chàm tím đan xen rực rỡ, lấp lánh vô cùng, đẹp không sao tả xiết.

Không có một nữ nhân nào không bị mê hoặc và khao khát trong lòng.

“Đây chính là viên minh châu bảy màu, báu vật của quốc gia, thoạt nhìn thật sự rất đẹp, rất tinh tế!” Lý Sư Sư nói với vẻ say mê.

“Đúng vậy! Giống sao trên trời nhưng lại rực rỡ hơn cả sao! Giống trăng trên trời nhưng lại chói mắt hơn cả trăng! Thật sự không biết nên hình dung viên minh châu này thế nào nữa! Nói là báu vật quốc gia thật sự vô cùng chuẩn xác!” Ánh mắt của Mạc Như Sương cũng mê ly.

“Quả thật rất đẹp, mỗi một lần nhìn thấy đều khiến lòng người chấn động! Trước đây ta từng xin nữ đế tỷ tỷ nhưng nữ đế tỷ tỷ không cho, thậm chí còn không cho nhìn lấy một lần, giờ lại trực tiếp tặng cho ngươi luôn, đồ thiên vị!” Tiểu quận chúa bĩu môi, nói.

Lâm Bắc Phàm thở dài: “Tuy minh châu đẹp nhưng lại có độc! Bệ hạ giao viên minh châu này cho ta chính là để ta đi đối phó với Dạ Lai Hương! Nếu không thể bảo vệ được viên minh châu bảy màu thì cả ta và triều đình đều sẽ mất mặt! Ôi, phiền phức lớn rồi!”

“Quả thật rất khó xử!”

Tiểu quận chúa vung nắm tay nhỏ, nói với vẻ hả lòng hả dạ: “Nhưng ta tin tưởng với sự hợp sức của tất cả chúng ta nhất định có thể thành công! Lâm Bắc Phàm, ta tin ngươi chắc chắn làm được! Cố lên, cố lên!”

“Đợi đã!” Lâm Bắc Phàm đóng hộp lại, nhìn chằm chằm vào tiểu quận chúa với vẻ thận trọng.

Tiểu quận chúa luyên tiết: “Ngươi làm gì thế?”

Lâm Bắc Phàm chỉ vào tiểu quận chúa và nói: “Ta nghi ngờ ngươi chính là Dạ Lai Hương!”

Lời này vừa nói ra, tất cả đều hết hồn!

“Tiểu quận chúa là Dạ Lai Hương á, không thể nào?”

“Sao tiểu quận chúa có thể là Dạ Lai Hương được?”

“Không nhầm đấy chứ?”

...

“Ta nghe nói đạo soái Dạ Lai Hương không chỉ có khinh công tuyệt vời, kỹ thuật trộm cắp kinh người mà còn vô cùng am hiểu thuật dịch dung nguy trang, đã đạt đến mức độ sống mái khó phân biệt được! Đối phương cực có khả năng đã len đến bên cạnh ta!”

Ánh mắt của Lâm Bắc Phàm nhìn chăm chăm vào tiểu quận chúa: “Từ nãy đến giờ ta phát hiện ra ánh mắt của tiểu quận chúa chưa từng rời khỏi viên minh châu bảy màu này, thái độ vô cùng khả nghi!”

Chương 470: Không cần chuẩn bị

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái lập tức rút kiếm, thận trọng chỉ mũi kiếm về phía tiểu quận chúa.

Đám người Lý Sư Sư và Tiểu Thúy đều lùi đến bên cạnh Lâm Bắc Phàm.

Tiểu quận chúa có hơi hoảng hốt: “Các người hiểu lầm rồi, sao ta có thể là Dạ Lai Hương được chứ?”

“Ta cũng chưa chắc người có phải hay không, nhưng thận trọng vẫn hơn, ta hỏi người vài câu trước, người nhất định phải trả lời!”

Lâm Bắc Phàm mang vẻ mặt nghiêm túc: “Nếu không trả lời được hoặc trả lời sai vậy chứng minh người chính là hàng giả!”

Tiểu quận chúa vội vàng gật đầu: “Được, người hỏi ta đáp, ta nhất định sẽ trả lời thành thật!”

Lâm Bắc Phàm mở miệng hỏi: “Tiểu quận chúa, ta hỏi người, người đã ăn thịt gì?”

Tiểu quận chúa chảy nước miếng: “Thịt kho Đông Pha, bánh bà xã, phôi vợ chồng...”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Nếu ven biển có một con rùa biển không thể lật người được, người định làm thế nào?”

Tiểu quận chúa lớn tiếng đáp: “Xách về nấu canh!”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Xin hỏi, câu sau của ‘Ngõng ngõng, dùng dao để chặt là gì?’

Tiểu quận chúa cười khà khà: “Nhổ lông thêm gạo nước, châm lửa bắc nồi lên!”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Ta là ngày tháng tư của nhân gian!”

Tiểu quận chúa giơ tay: “Thích ăn Địa Tam Tiên của Đông Bắc!”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi tiếp: “Người thích màu gì nhất?”

Hai mắt của tiểu quận chúa tỏa sáng: “Bún ốc!”

...

Cứ như vậy, một người hỏi một đáp, vô cùng trôi chảy!

Mạc Như Sương nhỏ giọng nói: “Ta cảm thấy tiểu quận chúa trả lời không sai!”

Lý Sư Sư cũng nhỏ giọng bảo: “Đúng là không sai, câu nào cũng không tách khỏi đồ ăn, là thánh phàm ăn không nghi ngờ gì nữa!”

Quách Thiếu Soái cũng nhỏ giọng nói: “Phàm ăn như thế, trong thiên hạ không tìm ra được người thứ hai đâu!”

Cuối cùng, tiểu quận chúa có hơi mất kiên nhẫn: “Được rồi, bây giờ có thể chứng minh sự trong sạch của ta được chưa?”

“Vẫn chưa được, ta nghi ngờ người dán mặt nạ da người!”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ nghiêm túc: “Cho nên nhất định phải để ta kiểm tra gương mặt của ngươi, xem có phải thật không.”

“Xem thì xem đi!” Tiểu quận chúa ngẩng gương mặt nhỏ lên.

Hai tay Lâm Bắc Phàm nâng gương mặt nàng lên, kiểm tra rất nghiêm túc, thuận tay vỗ một cái.

Núng nính, thật thú vị!

Tiểu quận chúa sa sầm mặt mũi, nghiêng răng: “Ngươi nhéo đủ chưa?”

Lâm Bắc Phàm buông tay với vẻ luyến tiếc, đáp: “Được rồi, bây giờ có thể chứng minh ngươi là quận chúa hàng thật giá thật!”

“Ta vốn đã là hàng thật rồi, hừ!” Tiểu quận chúa bĩu môi.

“Tiếp theo, để ăn trộm mình châu báu màu, Dạ Lai Hương có thể ngụy trang thành một người trong số chúng ta, cho nên ta cảm thấy chúng ta phải đặt một ám hiệu, ám hiệu khớp mới có thể tin tưởng là người của mình!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Ám hiệu gì?” Mọi người hỏi.

Lâm Bắc Phàm nói: “Thiên vương cái địa hồ!”

Mọi người lập tức đáp: “Bảo tháp trấn hà yêu!”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Sai! Là đề mạt nhất mễ ngũ!”

Mọi người: “Hả?”

Tiểu quận chúa nghiêng đầu: “Câu này nghĩa là gì?”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Chẳng có nghĩa gì cả, các người chỉ cần nhớ ám hiệu này là được! Có điều để phòng ngừa vạn nhất, mấy ngày này các người cố hết sức đừng ra khỏi cửa! Tịnh Đài, mấy ngày nay người phải trông chừng cẩn thận, đừng để Dạ Lai Hương trà trộn vào Lâm phủ!”

“Rõ, sư phụ!” Lão hòa thượng chấp hai tay lại, đáp.

Lúc này, tin tức Dạ Lai Hương sắp tới trộm báu vật quốc gia là viên minh châu bảy màu nhanh chóng truyền khắp toàn thành.

“Đạo soái Dạ Lai Hương quả nhiên đã tới rồi!”

“Hay lắm! Vừa tới đã nhìn trúng báu vật minh châu bảy màu của triều ta, lá gan thật quá to!”

“Gan có thể không to được sao? Người ta thậm chí còn trộm cả trân bảo của Đại Hạ hoàng triều kia kìa! Khi ấy có hai vị Tông Sư canh chừng bảo vệ nhưng hắn ta vẫn trộm được đồ đi ngay dưới mí mắt của bọn họ, vô cùng khoa trương luôn nhé!”

“Nếu viên minh châu bảy màu của chúng ta bị trộm đi, mặt mũi của triều đình ta sẽ mất sạch mất!”

“Bệ hạ đã khẩn cấp triệu tập quần thần nghĩ cách rồi!”

“Nghe nói bệ hạ đã giao chuyện này cho phủ doãn đại nhân!”

...

Mọi người bàn luận sôi nổi, vô cùng quan tâm đến chuyện này.

Thế nhưng, Lâm Bắc Phàm thân là người trong cuộc lại tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh.

Không tăng thêm binh lực tuần tra lục soát, cũng không liên lạc với các cơ quan vũ lực khác, càng không sắp xếp gì cả, hắn trực tiếp mang viên minh châu bảy màu trên người, đi rêu rao khắp nơi.

Vì dựa theo suy nghĩ của hắn, nếu mình đã không bảo vệ được minh châu bảy màu vậy có bao nhiêu người tới cũng vô dụng cả thôi.

Nhưng một màn này lọt vào mắt người ta lại khác hẳn.

Quách đầu mục của Lục Phiến Môn vô cùng sốt ruột, hẳn ta tìm tới cửa nói: “Lâm đại nhân, tối mai đạo soái Dạ Lai Hương sẽ tới, sao ngươi không chuẩn bị một chút nào vậy?”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Quách đại nhân không cần nôn nóng! Dạ Lai Hương đó có một quy tắc, hẳn ta nói khi nào tới trộm thì khi đó mới tới trộm, chưa đến giờ thì sẽ không tới đâu, bây giờ rất an toàn mà!”

“Bản quan cũng biết, nhưng tốt xấu gì ngươi cũng nên chuẩn bị chút gì đi chứ, phải điều binh khiển tướng mới có thể ứng dụng đối phó với Dạ Lai Hương được! Bằng không đợi khi hẳn ta ra tay đã quá muộn rồi!” Quách đầu mục khuyên nhủ.

“Yên tâm, Quách đại nhân, trong lòng ta đã sớm có tính toán rồi.” Lâm Bắc Phàm đáp một cách tự tin.

“Nếu đã như thế, vậy bản quan không nhiều lời nữa, có chuyện gì cứ việc gọi, bản quan sẽ toàn lực phối hợp!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay đáp: “Cảm ơn Quách đại nhân!”

Chương 471: Muốn hỏi gì thì hỏi đi

Lại nói chuyện thêm một lúc, quách đầu mục vội vàng rời đi.

Lâm Bắc Phàm nhìn bóng lưng rời đi của đối phương, cười bảo: “Giả trang rất giống đấy!”

Bất tri bất giác lại qua một ngày.

Hôm ấy là mừng bảy, là ngày mà Dạ Lai Hương ra tay.

Cho dù Lâm Bắc Phàm không chuẩn bị gì nhưng toàn bộ kinh thành đều khẩn trương hết cả lên, mọi người vô cùng chú ý đến một đêm này, muốn xem rốt cuộc triều đình bảo vệ được viên minh châu bảy màu hay là bị Dạ Lai Hương trộm mất!

Triều đình và Dạ Lai Hương rốt cuộc là ai thắng ai thua!

Hoặc là nói, Lâm Bắc Phàm và Dạ Lai Hương rốt cuộc là ai thắng ai thua!”

Trước sự mong đợi của mọi người, cuối cùng màn đêm cũng buông xuống.

Lâm Bắc Phàm – người đang được mọi người chú ý đến không trở lại Lâm phủ mà tới thẳng thiên lao, hẳn yêu cầu cho mình vào ở tầng nhà giam cuối cùng trong đó.

Chuyện này nhanh chóng được lan truyền tới triều đình, bách quan kinh ngạc không thôi, ai cũng phải bật ngón tay cái với hắn.

“Hành động này của phủ doãn đại nhân đúng là cao tay thật đấy!”

“Thiên lao là nơi giam giữ những kẻ phạm tội tày trời, canh phòng nghiêm ngặt vô cùng, một cây kim cũng không lọt vô nổi!”

“Nhất là tầng cuối cùng của thiên lao, ở đó được xây dựng rất tinh vi, phòng giam kiên cố, trừ khi có thực lực mạnh như Tông Sư, bằng không người bình thường đã vào rồi thì không bao giờ ra được. Đây là nơi nguy hiểm nhất và cũng là nơi an toàn nhất của Đại Võ!”

“Đạo sư Dạ Lai Hương muốn trộm viên minh châu bảy màu từ trong thiên lao thì đúng là khó như lên trời, chỉ cần không chú ý một chút thôi là sẽ bị nhốt lại bên trong ngay!”

“Lâm đại nhân ở trong đó một buổi tối, chắc chắn có thể bình chân như vại rồi!”

...

Nữ đế đang ở trong hoàng cung cũng biết được tin tức này, nàng lắc đầu, cười nói: “Kế sách này của ái khanh đúng là rất được! Song đâu cần phải phiền phức như thế? Người chỉ cần thể hiện thực lực của mình ra là Dạ Lai Hương có chạy đằng trời cũng không thoát được!”

Lúc bấy giờ, ở tầng cuối cùng trong thiên lao, một đám lính canh đang nhanh chóng thu dọn phòng giam.

Bọn họ quét dọn tất cả những thứ lung tung từ bên trong ra ngoài, trải chăn bông và gối đầu, sau đó còn đốt thêm một chậu than cho Lâm Bắc Phàm sưởi ấm.

Thấy phòng giam đã sạch sẽ, Lâm Bắc Phàm bèn phát tay: “Được rồi, các người có thể ra ngoài rồi! Không có lệnh của

bản quan thì không ai được vào, không được mở phòng giam, biết chưa?”

“Vâng thưa phủ doãn đại nhân!”

Đám lính canh bèn lui ra.

Sau khi không còn một ai, Lâm Bắc Phàm bèn ngồi xếp bằng trên giường, bên trên đó còn có một chiếc bàn nhỏ, trên bàn bày rượu thơm, lạc.

Tiếp đó, hần vừa ăn lạc vừa uống rượu, còn đọc cả sách, trông thư thái vô cùng.

Dẫu có ngồi thiên lao thì hần vẫn biết cách để hưởng thụ.

Thời gian từng phút trôi qua, thiên lao yên ắng vô cùng.

Thỉnh thoảng lại có những tiếng củi cháy lớp đống từ chậu than, sắc lửa màu đỏ làm ấm áp cả căn phòng.

Đúng lúc ấy, trong phòng giam xuất hiện một đám người.

Có một nữ tử mặc long bào đứng ở giữa, trông nghiêm nghị vô cùng. Bọn lính canh trông thấy thì hốt hoảng, vội vã hành lễ.

“Bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Nữ đế nói, giọng nàng uy nghiêm: “Không cần đa lễ, đứng lên đi!”

“Tạ bệ hạ!”

Bọn lính canh đáp.

“Nghe nói để bảo vệ bảo vật quốc gia là viên minh châu bảy màu mà Lâm ái khanh đã tự nhốt mình trong thiên lao, tình nguyện chịu khổ! Song trẫm lại không nỡ, thế nên mới đặc biệt tới thăm hần, mở cửa phòng giam ra!”

Nữ đế nói.

“Vâng thưa bệ hạ!”

Không một ai dám trái lời.

Thế là cửa phòng giam được mở ra, nữ đế dẫn đầu đoàn người bước vào.

Vượt qua từng lớp chướng ngại vật, nữ đế tới được tầng cuối cùng trong thiên lao và gặp được Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm thấy nữ đế tới bèn vội vã nhảy xuống giường, chấp tay nói: “Vi thần tham kiến bệ hạ!”

Nữ đế cười: “Ái khanh miễn lễ, giữa trẫm với ngươi không cần khách khí như vậy!”

“Tạ bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu, nghi hoặc nói: “Bệ hạ, sao bệ hạ lại tới vậy?”

“Trẫm nghe nói ái khanh đã tự vào thiên lao lạnh lẽo này để bảo vệ bảo vật quốc gia!”

Nữ đế liếc nhìn xung quanh, vẻ đau lòng hiện rõ trên mặt: “Ái khanh, thiệt thòi cho ngươi rồi!”

“Bệ hạ, đây là bổn phận của thần, thần không thấy vất vả!”

Lâm Bắc Phàm nói một cách oai phong凛冽.

Nữ đế huơ tay: “Mở cửa phòng giam ra, trẫm muốn nói chuyện với Lâm ái khanh!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Lính canh đáp.

“Khoan đã, đừng mở cửa vội!”

Lâm Bắc Phàm nói.

“Tại sao hử ái khanh?”

Nữ đế lấy làm lạ.

“Thần nghe nói cái tên Dạ Lai Hương kia rất giỏi cải trang, hẳn ta có thể bắt chước bất cứ một ai, đạt đến trình độ khó phân biệt là nam hay là nữ!”

Lâm Bắc Phàm cảnh giác nói: “Đêm nay là lúc hắc ta hành động, hành động này của bệ hạ có chút không thỏa đáng nên vi thần muốn hỏi bệ hạ vài câu để phân biệt thật giả, mong bệ hạ hiểu cho!”

Nữ đế mỉm cười, gật đầu và đáp: “Ái khanh đã cảnh giác như vậy thì trẫm cũng được an ủi! Muốn hỏi gì thì hỏi đi!”

Chương 472: Bắt được đạo sư

“Tạ bệ hạ đã thông cảm! Xin hỏi bệ hạ, sinh nhật vị hoàng đế thứ ba của Đại Võ là bao nhiêu?”

Nữ đế trả lời không hề do dự: “Ngày x tháng x năm 24 Đại Võ...”

“Xin hỏi nữ đế, Võ Anh Đế, hoàng đế thứ tư của Đại Võ đã đạt được thành tựu gì trong khoảng thời gian nào?”

Nữ đế lập tức trả lời: “Lúc lên ngôi Võ Anh tiên tổ đã từng làm...”

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm lại hỏi thêm mấy câu mà người trong hoàng gia mới biết.

Có hai câu hỏi vô cùng khó, rất nhiều người đều không biết song nữ đế đều có thể trả lời được.

Sau khi hỏi xong, Lâm Bắc Phàm hành lễ: “Ban nầy vì thần đã mạo phạm, mong bệ hạ trách tội!”

Nữ đế khẽ cười: “Ái khanh, trẫm không trách ngươi, kẻ không biết không có tội!”

“Đa tạ bệ hạ đã tha thứ, còn không mau mở cửa phòng giam?”

Lâm Bắc Phàm nói.

“Vâng thưa phủ doãn đại nhân!”

Thế là cửa phòng giam được mở ra, nữ đế thông dong bước vào, trông thấy Lâm Bắc Phàm sưỡi ẩm, còn vừa uống rượu vừa ăn lạc, nàng lập tức bật cười: “Ái khanh, ngươi biết hưởng thụ thật đấy!”

Lâm Bắc Phàm khẽ cười: “Dù sao thì cũng không phải ngồi nhà lao thật mà!”

“Ngươi nói cũng phải!”

Nữ đế phát tay: “Các ngươi lui xuống đi, trẫm muốn nói chuyện riêng với Lâm ái khanh!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Mọi người bèn lui xuống.

“Bệ hạ, xin hỏi bệ hạ muốn nói với thần chuyện gì?”

Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Chuyện trăm muốn nói với ngươi là...”

Nữ đế phát tay, một luồng khói xanh tỏa ra từ tay áo. Lâm Bắc Phàm ngửi xong bèn mơ mơ màng màng rồi ngã xuống.

Nữ đế lập tức lục soát người hắn, lục thấy viên minh châu bảy màu xong bèn cười: “Ha ha! Lấy được dễ dàng quá!”

Tiếng cười này không phải tiếng cười của nữ đế mà là của một nam tử xa lạ. Rất rõ ràng, hắn ta chính là Dạ Lai Hương, mục đích tới đây của hắn ta là lấy viên minh châu bảy màu.

Việc đã làm xong, “nữ đế” chẳng thèm quan tâm đến Lâm Bắc Phàm đang nằm trên mặt đất nữa, hắn ta rời đi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên đúng lúc ấy, bỗng có một cánh cửa thép cực lớn rơi xuống lối đi.

“Nữ đế” thảm than một tiếng không hay rồi thi triển khinh công tuyệt đỉnh của mình, định trốn thoát trước khi cánh cửa rơi hẳn xuống.

Thế nhưng cuối cùng hắn ta vẫn chậm mất một bước.

“Uỳnh!”

Cánh cửa đã hạ xuống và chặn đứng lối đi.

Tiếp đó, cánh cửa thiên lao phía sau hắn ta cũng bị khóa lại.

Hắn ta quay đầu nhìn, trông thấy Lâm Bắc Phàm vốn đang hôn mê bất tỉnh giờ đây lại cực kì tỉnh táo, chính hắn là người đã khóa cửa thiên lao lại.

Cứ thế, “nữ đế” bị nhốt bên lối đi, không ra được mà cũng chẳng lùi lại được!

Bên ngoài truyền tới những tiếng bước chân, bọn lính canh ủa vào.

Lâm Bắc Phàm đứng ở một bên vừa cười vừa nói: “Dạ Lai Hương, bản quan đợi ngươi đã lâu rồi! Lần này để xem ngươi trốn kiểu gì?”

“Nữ đế” kinh ngạc: “Ngươi đã trúng mê điệp hương của ta rồi mà sao vẫn còn tỉnh táo?”

Lâm Bắc Phàm cười một cách thần bí: “Bởi vì bản quan đã có chuẩn bị từ trước!”

“Hừ! Cái tên quan chó má nhà ngươi cũng có chút bản lĩnh đấy, bản công tử xem thường ngươi rồi!”

“Nữ đế” hừ một tiếng rồi nói, hắn ta giơ tay kéo, hoàng bào khoác trên người bèn rơi xuống. Da mặt hắn ta cũng đã đổi, giờ hắn ta là một nam tử xa lạ...

Một mái tóc màu đen, ngũ quan nghiêm nghị, mặt mũi sáng sủa, trên người hắn ta khoác bạch y, đến giày cũng màu trắng, trông như không vương bụi trần, anh tuấn phi phàm.

Trời thì lạnh mà hắn ta vẫn cầm quạt giấy, trông có vẻ như đang làm màu.

“A, đạo sư Dạ Lai Hương!”

Mọi người kinh ngạc.

“Không sai! Bản công tử chính là Dạ Lai Hương!”

Nam tử xa lạ kia nói đầy kiêu ngạo. Lâm Bắc Phàm trông dáng vẻ anh tuấn của đối phương, hắn tiếc nuối nói: “Một người tốt như thế cứ sao lại đi làm trộm?”

Dạ Lai Hương đứng thẳng, hắn ta đang chuẩn bị nói dăm ba câu lợi hại thì Lâm Bắc Phàm lại bảo: “Với tư sắc này của ngươi thì đi ‘bán mình’ còn lo không kiếm được tiền hay sao, cần gì phải đi làm trộm như thế này?”

Dạ Lai Hương tức đến phát run: “Im miệng! Ngươi làm quan triều đình mà lại nói năng tục tĩu, bôi nhọ bản công tử?”

Lâm Bắc Phàm hừ một tiếng, đoạn bảo: “Vẫn còn giả bộ thanh cao hả? Trộm chính là trộm, đối phó với mấy tên trộm thì cần gì phải khách sáo? Những kẻ ‘bán mình’ người ta còn nộp thuế theo quy định của pháp luật, cao thượng hơn ngươi nhiều nhé!”

Sắc mặt Dạ Lai Hương khó coi vô cùng, hắn ta nhìn dáng vẻ đắc ý của Lâm Bắc Phàm, phát quát nói: “Hừ! Xem ra ngươi rất đắc ý, ngươi tưởng như vậy là đã có thể nhốt bản công tử được sao?”

Lâm Bắc Phàm giơ tay mời: “Ngươi có thể thử xem!”

Dạ Lai Hương là một cao thủ Tiên Thiên Tứ phẩm, chỉ thấy chân khí Tiên Thiên ngưng tụ quanh người hắn ta và biến thành kiếm khí, sau đó thì chém lên cánh cửa.

Cánh cửa thép vang lên những tiếng ầm ầm, song trên đó chẳng có dấu vết nào và hoàn toàn không bị tổn hại.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không có tác dụng gì đâu! Cánh cửa thép này là chuẩn bị cho loại người như các ngươi đây, nó được làm từ thép đặc biệt, kiên cố vô cùng! Dù ngươi có chân khí Tiên Thiên thì cũng không thể phá vỡ được nó! Mà ngươi có phá vỡ thì cũng không sao, bên ngoài còn mấy lớp cửa nữa cơ, để xem ngươi có thể phá vỡ được bao nhiêu!”

Sắc mặt Dạ Lai Hương lại càng khó coi hơn nữa.

“À đúng rồi, quên mất không nói với ngươi, viên minh châu bảy màu trên tay ngươi là giả đấy!”

Lâm Bắc Phàm lại bảo.

Dạ Lai Hương kinh ngạc: “Sao lại là giả?”

Nói đoạn hắn lôi viên minh châu bảy màu ra, trông nó long lanh, trong suốt, sáng chói, hoàn toàn không giống một thứ phẩm.

“Đồ thật vẫn còn trong tay ta!”

Lâm Bắc Phàm cũng lôi một viên minh châu bảy màu ra, hắn cười: “Viên đó của ngươi đã được bản quan cho người làm bằng thủy tinh, có giống không?”

Chương 473: Không biết xử lý thế nào

Dạ Lai Hương nhìn viên minh châu bảy màu trên tay Lâm Bắc Phàm, phát hiện viên của hắn sáng hơn, có linh khí hơn.

Cái nào là thật cái nào là giả, nhìn cái là biết luôn!

“Đáng chết!”

Sắc mặt Dạ Lai Hương trầm xuống, hắn ta siết vỡ viên minh châu giả trong tay.

“Được rồi, chuyện này đã kết thúc, bản quan về nghỉ ngơi đây, chúc ngươi có một giấc mơ đẹp!”

Lâm Bắc Phàm phúi mông rời đi.

Chuyện này nhanh chóng được lan truyền tới hoàng cung và khắp thành!

“Đại đạo Dạ Lai Hương đã bị phủ doãn đại nhân bắt được rồi!”

“Nghe đâu phủ doãn đại nhân lấy thân mình để dụ địch, vào ở thiên lao để dụ Dạ Lai Hương tới, sau đó bắt người luôn! Giờ Dạ Lai Hương đang bị nhốt trong thiên lao, không ra ngoài được nữa!”

“Ha ha! Dạ Lai Hương thất thủ rồi cơ đấy, còn thất thủ dưới tay Đại Võ ta nữa chứ!”

“Đây đúng là một chuyện thần kì mà!”

Đó người ta gọi là chó cắn người không phải tin nóng, người cắn chó mới là tin nóng!

Từ khi đạo sư Dạ Lai Hương hành động đến nay chưa từng bị thất thủ, đây đúng là một truyền kì trong giới trộm cắp!

Còn hiện giờ hắn ta lại bại dưới tay Lâm Bắc Phàm – một quan văn sức trời gà chẳng chặt, chuyện này lập tức trở thành đề tài bàn tán sôi nổi...

Buổi triều sớm ngày hôm sau, nữ đế vô cùng vui vẻ.

“Lâm ái khanh, tối hôm qua ngươi không chỉ bảo vệ được viên minh châu bảy màu mà còn bắt được Dạ Lai Hương, nhốt hắn ta bên trong thiên lao, bảo vệ sự uy nghiêm của triều đình ta, trẫm vô cùng vui!”

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh nói: “Đa tạ bệ hạ đã khen, vi thần không dám nhận!”

“Công lao này của ngươi phải ghi lại! Hiện giờ còn có một việc quan trọng cần phải xử lý gấp!”

Nữ đế nói: “Xử lý Dạ Lai Hương thế nào đây?”

Binh bộ thượng thư giận dùm dùm, nói: “Bệ hạ, Dạ Lai Hương đã dám trộm viên minh châu bảy màu của triều đình ta thì chính là mạo phạm đến uy danh của triều đình, cứ giết luôn hắn ta để làm gương!”

“Tán thành!”

“Thần tán thành!”

Một đám quan viên lập tức nói theo.

Với những tên giặc cướp như thế này thì giết chính là cách tiện nhất.

Có một quan viên do dự nói: “Nhưng mà Dạ Lai Hương sở hữu thực lực hàng Tứ phẩm rất bất phàm đấy, cộng thêm khinh công tuyệt diệu, muốn giết hắn ta đâu có dễ! Hơn nữa giờ chúng ta chỉ mới nhốt được hắn ta mà thôi...”

Binh bộ thượng thư lớn giọng nói: “Mong hãy giết hắn ta ạ!”

Mọi người đều gật đầu.

Đúng lúc ấy, có một Cẩm Y Vệ vội vã chạy vào báo mật tin.

Nữ đế xem mật tin xong, sắc mặt trở nên khó coi: “Các vị ái khanh, không thể giết Dạ Lai Hương!”

“Bệ hạ, tại sao lại như vậy?”

Nữ đế trầm giọng nói: “Trẫm vừa mới nhận được thông tin, thực ra Dạ Lai Hương là đồ đệ của một vị Tông Sư! Nếu chúng ta giết hắn ta thì e sẽ khiến vị Tông Sư kia điên cuồng và muốn báo thù!”

Mọi người lập tức kinh hãi: “Chuyện này...”

Chuyện này có liên quan đến Tông Sư thì không còn đơn giản nữa!

Nếu chọc đến Tông Sư khiến người đó đến phá hoại thì chẳng có quốc gia nào chịu nổi đâu!

“Các vị ái khanh có kế sách gì không?”

Nữ đế hỏi, bách quan đồng loạt lắc đầu.

Chắc chắn là không thể giết người được rồi, cứ tiếp tục nhốt nhất định sẽ có vấn đề! Nhưng nếu thả hắn ta ra thì uy nghiêm của triều đình biết để vào đâu?

Chuyện này đúng là một củ khoai nóng bỏng tay!

Lúc ấy, Lâm Bắc Phàm đứng ra nói: “Bệ hạ, mong bệ hạ hãy giao chuyện này cho vi thần!”

Nữ đế khẽ nhưn mày.

Tên này bình thường không có lợi thì sẽ không làm, trên triều đình thì hay trộm lười biếng, hôm nay lại tích cực chủ động tìm việc cho mình, hẳn có mưu đồ gì à?

Có điều nếu hắn đã chủ động thì nữ đế cũng vui, nàng cười: “Ái khanh không hồ là trụ cột quốc gia! Nếu ngươi đã tích cực như vậy thì trẫm sẽ giao chuyện này cho ngươi, hi vọng ngươi đừng làm trẫm thất vọng!”

“Tạ bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói.

Thế là mớ phiền phức này đã “thuộc về” Lâm Bắc Phàm, tâm trạng của nữ đế cũng thoải mái hơn, nàng hỏi: “Ái khanh, ngươi định làm thế nào?”

“Bẩm bệ hạ, nếu đã không giết được Dạ Lai Hương thì vì thân định khuyên hắn ta hoàn lương làm người tốt!”

Lâm Bắc Phàm khẽ cười: “Đối phương có thực lực cao cường, kinh công tuyệt diệu, lại còn giỏi đạo thuật, Đức Thiên Phủ của thần đúng lúc cần một nhân tài! Nếu hắn ta thay đổi, làm việc cho triều đình thì ấy chẳng phải là một chuyện tốt hay sao?”

Nữ đế kinh ngạc, bách quan cũng vậy. Hắn muốn Dạ Lai Hương quay đầu là bờ ư? Đúng là một cách “to gan”!

Thôi xin, người ta là một đại đạo đức danh thiên hạ đấy, đằng sau hắn ta còn có Tông Sư chống lưng, ngươi nghĩ hắn ta sẽ cúi đầu sao?

“Chuyện này liệu có thành công được không?”

Nữ đế hơi lo.

“Sự thành tại người, vì thần cứ thử đã, dù sao hiện giờ cũng không còn cách nào tốt hơn nữa!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói.

“Cũng phải! Chuyện này giao cho ái khanh, nếu làm tốt thì coi như ngươi lập đại công!”

Nữ đế hứa.

“Tạ bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói. Tiếp đó, hắn tới thiên lao theo lệnh của nữ đế.

Chương 474: Tra tấn

Lúc bấy giờ trong thiên lao có binh lính canh gác vô cùng nghiêm ngặt.

Để nhốt đại đạo Dạ Lai Hương, triều đình đã cử năm vị Tiên Thiên và năm nghìn binh lính thay phiên nhau canh gác, song vẫn không dám buông lỏng cảnh giác.

Phải biết rằng hồi đầu để bắt được Dạ Lai Hương, Đại Hạ hoàng triều đã cử gần hai mươi vạn binh lính, khoảng mười vị Tiên Thiên, thêm hai vị Tông Sư nữa mà vẫn không bắt được.

Dạ Lai Hương trộm mất bảo vật của bọn họ còn rời đi rất thong thả, khiến Đại Hạ hoàng triều biến thành một trò cười. Hiện giờ mặc dù đã nhốt được hắn ta song không thể ý vào việc đó mà lơ là.

Lâm Bắc Phàm băng qua từng lớp tường người và cửa, một lần nữa đến nơi sâu nhất trong thiên lao và gặp được Dạ Lai Hương.

Một buổi tối đã trôi qua nhưng trông hắn ta không thay đổi gì cả, chỉ có sắc mặt là vẫn khó coi như thế.

Trông thấy Lâm Bắc Phàm tới, hắn ta nói: “Ngươi tới làm gì?”

Lâm Bắc Phàm híp mắt cười: “Mới này bản quan lại lập được một đại công nên tâm trạng rất tốt, đặc biệt tới thăm! Thấy sắc mặt ngươi vẫn khó coi thế kia thì ta yên tâm rồi!”

Mặt Dạ Lai Hương xanh mét: “Tiểu nhân đắc ý, diều võ dương oai! Hừ!”

“Đó là điều đương nhiên! Đạo soái Dạ Lai Hương lừng danh thiên hạ bị bắt trong tay bản quan, bản quan không vui sao được?”

Lâm Bắc Phàm cười ha ha.

Dạ Lai Hương nghe mà nhức tai vô cùng, hấn ta quát: “Người đừng có mà đắc ý, sớm muộn gì bản công tử cũng thoát được ra ngoài! Đợi đến ngày ta thoát ra thì người sẽ xong đời!”

“Ôi chao, bị nhốt rồi mà vẫn huênh hoang quá nhỉ?”

Lâm Bắc Phàm phát tay: “Người đâu, bắn tên!”

“Vù vù vù...”

Tên bắn ra như mưa.

Thế nhưng Dạ Lai Hương chỉ nhẹ nhàng di chuyển quạt là đã có thể chặn tất thấy mũi tên, hấn ta đắc ý nói: “Có chiêu gì thì cứ việc dùng, bản công tử tiếp hết!”

Lâm Bắc Phàm vừa lắc đầu vừa tặc lưỡi: “Ta sống hai mươi năm nay chưa từng thấy ai đưa ra yêu cầu như người cả!”

Hấn lại phát tay: “Người đâu, lấy dạ hương chiêu đãi Dạ Lai Hương công tử!”

Dạ Lai Hương: “Đậu má!”

Thế là bọn lính canh bèn đưa một xe phân cực kì nặng mùi tới.

Lâm Bắc Phàm bịt mũi, chau mày nói: “Cái mùi này ghê quá!”

Bọn lính canh cũng cúi đầu đầy áy náy: “Thật xin lỗi! Phủ doãn đại nhân, tối qua các huynh đệ hơi bị nóng trong nên...”

“Vây cũng tốt! Trời lạnh, cứ nóng lên cho ấm người!”

Lâm Bắc Phàm vừa chạy ra một chỗ xa xa vừa nói: “Còn không mau lấy ra mà chiêu đãi đạo soái?”

“Vâng thưa phủ doãn đại nhân!”

Bọn lính canh bèn mở nắp, mùi hôi thối xộc lên và tỏa khắp phòng giam.

Dạ Lai Hương bịt mũi, trên mặt hấn ta là vẻ kinh hãi không thôi: “Lâm Bắc Phàm, rốt cuộc người muốn làm gì hả? Ta nói cho người hay, người đừng có mà làm bừa!”

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đã chạy xa, hấn nói: “Dạ Lai Hương công tử, còn mới đó, nhân lúc nóng uống đi nhé!”

Dạ Lai Hương: “Đậu má!”

“Rào rào!”

“Rào rào!”

...

Dạ hương tươi mới cứ thế được đổ vào bên trong phòng giam.

Đạo soái Dạ Lai Hương trốn hết chỗ nọ đến chỗ kia, còn dùng cả kinh khí để đánh bay dạ hương từ khắp mọi nơi.

Thế nhưng dạ hương không hề biến mất, chúng ở trên mặt đất, bám trên tường, bám trên trần nhà, chỗ nào cũng thấy!

Bên trong phòng giam đó kinh tởm vô cùng, mùi hôi thối không thể ngửi nổi khiến Dạ Lai Hương công tử mặt mày tái mét, đến mắt cũng trợn trắng cả lên.

“Lâm Bắc Phàm... khụ khụ... ngươi là cái tên khốn khiếp!”

“Ngươi không xong với ta đâu... khụ khụ!”

Lúc bấy giờ Lâm Bắc Phàm đã ra gần đến cửa, hai tay hẩn che kín mũi, đoạn bảo: “Dạ Lai Hương công tử, hôm nay tâm trạng ngươi không tốt, thôi thì ngày mai ta lại đến thăm ngươi vậy! Ngươi tự bảo trọng nhé!”

“Lâm Bắc Phàm! Đ- má ngươi nhé...”

Phía sau đó toàn là những lời mắng chửi.

Ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm lại tới.

Hắn chưa bước vào bên trong phòng giam thôi đã phải ngừng bước chân, bởi lẽ mùi trong đó đúng là quá khủng khiếp, còn khiếp hơn cả ngày hôm qua!

Lâm Bắc Phàm lập tức lấy hai tay che mũi lại: “Hay lắm, lên men luôn rồi!”

Bước vào phòng giam, Lâm Bắc Phàm trông thấy đạo soái Dạ Lai Hương mà sửng sờ.

Chỉ thấy hắn co rúc vào một góc nhỏ sạch sẽ, hai tay bịt chặt mũi, sắc mặt vừa trắng vừa xanh, đôi môi tím tái như trứng độc, bên cạnh còn có một bãi nôn.

Thấy Lâm Bắc Phàm tới, hai mắt hắn ta bùng bùng lửa giận.

“Dạ Lai Hương công tử, ngươi thế nào rồi?”

Lâm Bắc Phàm bịt mũi, hỏi.

Dạ Lai Hương mở miệng ra là mắng: “Người còn không biết ngại mà hỏi? Đây chính là chuyện tốt mà người làm đấy! Mẹ nó...”

Lại là một tràng tiếng chửi.

Lâm Bắc Phàm yên lặng, đoạn cho người đẩy một xe dạ hương nữa đến.

Dạ Lai Hương công tử không còn mắng nổi nữa, mặt hắn ta tràn ngập vẻ kinh sợ: “Lâm Bắc Phàm, người đừng có mà làm loạn! Kẻ sĩ chỉ có thể giết chứ không thể sỉ nhục, người mà còn như vậy là ta vả mặt người bây giờ đây...”

“Đổ vào cho ta!”

Lâm Bắc Phàm ra lệnh, sau đó thì trốn ra một phía thật xa.

“Rào rào.”

“Rào rào.”

...

Chương 475: Kiêu ngạo

Cả phòng giam lại gặp tai ương, khắp nơi đều là phân, xanh vàng đủ cả. Mùi của chúng khiến Dạ Lai Hương như muốn thăng thiên, mơ mơ màng màng!

Đúng lúc ấy, hắn ta thất thủ, bị một chậu dạ hương dội trúng, ướt từ đầu đến chân.

Dạ Lai Hương: “Ọe ọe.”

Hắn ta lại nôn ọe đến mức trắng cả mắt!

“Dạ Lai Hương công tử, ngày mai bản quan lại đến thăm người nhé!”

Ngày thứ ba, Lâm Bắc Phàm tới tiếp.

Hắn mang theo một cái mặt nạ chống độc tự chế và bước vào phòng giam, gặp được Dạ Lai Hương.

Lúc này Dạ Lai Hương làm gì còn dáng vẻ phong lưu phóng khoáng như trước nữa?

Cả người hấn ta nhem nhuốc bản thủ, thối không thể ngửi nổi, sắc mặt tái xanh, môi tím ngắt, đôi mắt đen ngòm, không nhìn kĩ còn tưởng hấn ta là một cỗ thi thể đã chết.

Trông thấy Lâm Bắc Phàm bước vào, mắt hấn ta khẽ dịch chuyển chứ không có phản ứng nào khác. Rất rõ ràng, hấn ta đã không mắng nổi nữa, lười cả mắng!

Lâm Bắc Phàm nhìn mà thấy hơi không ổn: “Ôi! Nói gì thì nói, Dạ Lai Hương công tử cũng là một người sĩ diện, sao có thể đối xử với hấn ta như vậy nhỉ? Còn không mau thu dọn cho Dạ Lai Hương công tử đi?”

“Vâng thưa phủ doãn đại nhân!”

Đôi mắt tê dại của Dạ Lai Hương ánh lên tia hy vọng. Không lâu sau, bọn lính canh khiêng mấy thùng nước vào.

Lâm Bắc Phàm nhướn mày: “Các người mang nước qua đây làm gì?”

“Đại nhân, không dùng nước thì thu dọn kiểu gì ạ?”

“Cứ cho mỗi lửa ấy, đổ một thùng dầu rồi đốt, tiện biết bao!”

Dạ Lai Hương: “Đậu má!”

Cuối cùng bọn lính canh lại khiêng một thùng dầu đến và đổ vào bên trong, sau đó thì châm lửa.

Lúc này Dạ Lai Hương mới có phản ứng, hấn ta lão đảo đứng dậy, mùi hôi thối nồng hơn khiến hấn ta lại choáng váng:

“Lâm Bắc Phàm! Mụ nội ngươi...”

Sau khi đốt xong, Lâm Bắc Phàm lại cho người khiêng một thùng dạ hương đến.

Dạ Lai Hương công tử: “...”

Ngày thứ tư cũng như vậy.

Đến ngày thứ năm, Lâm Bắc Phàm nhìn đáng vẻ nửa sống nửa chết của đạo soái Dạ Lai Hương, hấn cười: “Dạ Lai Hương công tử, đã năm ngày trôi qua, ngươi suy nghĩ thế nào rồi? Bản quan không có nhiều thời gian cho ngươi đâu!”

Dạ Lai Hương phần nộ quát: “Nghĩ gì mà nghĩ? Ngươi chả hỏi gì thì ta biết nghĩ thế nào?”

Lâm Bắc Phàm vỗ đầu: “Ôi chao! Xin lỗi nhé, ta quên mất không nói!”

“Hự!”

Dạ Lai Hương hộc máu...

Nhìn đôi mắt như muốn giết người của Dạ Lai Hương, Lâm Bắc Phàm ho khan một tiếng rồi nói: “Từ lúc Dạ Lai Hương công tử ra mắt hành nghề trộm cắp tới nay chưa từng thất thủ! Thực lực, kinh công và kỹ thuật trộm cắp của ngươi đều vô cùng xuất chúng, Đức Thiên Phủ ta cực kì cần một nhân tài giống như ngươi! Thế nên chỉ cần ngươi bằng làm làm thuộc hạ của ta, làm việc cho ta thì ta sẽ thả ngươi ra ngoài!”

Dạ Lai Hương kinh ngạc: “Ngươi muốn chiêu mộ ta ư, còn muốn ta làm việc cho ngươi?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu một cách nghiêm túc: “Đúng vậy!”

“Ha ha... ha ha ha...”

Dạ Lai Hương ôm bụng cười: “Ta là đạo soái Dạ Lai Hương lưng danh thiên hạ đấy! Ngươi lại muốn chiêu mộ ta, đúng là một suy nghĩ nghịch thiên mà. Đừng bảo ta đang nằm mơ đấy nhé, ha ha...”

Vẻ mặt Lâm Bắc Phàm lạnh lùng: “Đừng cười nữa, ngươi còn cười ta lại đổ thêm phân cho ngươi bây giờ!”

Dạ Lai Hương lập tức ghen hống: “Khụ khụ!”

Hắn ta suy nghĩ một lát rồi bưng tỉnh: “Ồ, bản công tử hiểu rồi!”

“Ngươi hiểu cái gì?”

Dạ Lai Hương cười một cách lạnh lùng: “Theo lí mà nói thì triều đình các ngươi bắt một kẻ giặc như ta xong sẽ giết thật nhanh để diệt trừ hậu họa! Thế nhưng đã nhiều ngày trôi qua mà các ngươi vẫn chưa ra tay, lại còn muốn chiêu mộ ta, rõ ràng là các ngươi có điều đáng ngờ! Các ngươi đã biết sau lưng ta còn có một vị sư phụ là Tông Sư đúng chứ?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu thừa nhận: “Không sai!”

“Ha ha, triều đình các ngươi cũng có lúc sợ hãi!”

Dạ Lai Hương lại bật cười đầy đắc ý.

“Đó không phải là sợ, mà là kiêng kị thì đúng hơn! Dầu sao thì sức hủy hoại của Tông Sư cũng vô cùng lớn, triều đình chúng ta còn phải lo cho dân chúng nên không thể đi kết oán, gây chuyện thị phi!”

“Thế nhưng nếu phiền phức kéo đến thì chúng ta cũng chẳng sợ đâu!”

Lâm Bắc Phàm ưỡn ngực đồng dạc nói: “Triều đình đã kế thừa ba trăm năm, căn cơ vững chắc, trong tay sao có thể không có Tông Sư, người nói xem?”

Dạ Lai Hương lại cười đầy lạnh lùng, hắn ta đáp: “Tông Sư của các người ít luyện tập, nói cho cùng thì cũng chỉ là một đám hổ già nuôi trong lồng mà thôi! Còn sư phụ của ta chính là một con mãnh hổ tranh đấu với trời đất, với tự nhiên! Mặc dù cùng là hổ nhưng có con mạnh, có con yếu! Nói một cách không khách sáo thì sư phụ ta thừa sức đấu với ba Tông Sư của các người!”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Người nói thần thánh thế, rốt cuộc sư phụ của người là ai, đang ở đâu?”

“Không nói cho người!”

Dạ Lai Hương cũng ưỡn ngực, tự đắc nói: “Sư phụ ta sống đã lâu, tên họ cụ thể ta cũng không biết, nhưng sư phụ giỏi dùng thương, người khác xưng sư phụ là thương thần! Cây thương của sư phụ như xuất thần nhập hóa, tràn ngập sát khí, có khả năng xé rách trời đất, đã từng có hai vị Tông Sư chết dưới nó!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Nghe có vẻ lợi hại thật!”

Trông thấy vẻ bình thản của Lâm Bắc Phàm, Dạ Lai Hương có hơi không vui, hắn ta không phục, nói: “Sư phụ ta không những lợi hại sẵn mà còn giỏi dạy dỗ đồ đệ! Trừ ta ra thì sư phụ còn dạy ba đồ đệ khác nữa, hiện giờ tất cả đều là Tiên Thiên hàng Tứ phẩm! Bọn họ là...”

Lâm Bắc Phàm lại gật đầu một cách bình thản: “Không tồi!”

Chương 476: Nếu không đồng ý thì đừng trách bản quan vô tình

Dạ Lai Hương thấy vậy bèn uy hiếp: “Nói không chừng sư phụ đã biết ta bị nhốt ở kinh thành Đại Võ và đang khởi hành đến đây để cứu ta! Còn có cả các sư huynh đệ của ta, bọn họ sẽ không bỏ qua cho các người đâu! Ha ha!”

Lâm Bắc Phàm bật cười: “Người nói như kiêu ta sợ lắm ấy, Tông Sư thì ai mà chẳng có?”

“Lâm Bắc Phàm, trước khi ra tay với người ta đã từng điều tra người, biết người có một lão hòa thượng Tông Sư đang ở trong phủ của người! Ngoài ra người còn có hai người bạn là Tông Sư, họ là kiếm tiên và đao thánh!”

“Cơ mà vị lão hòa thượng là Tông Sư của người kia mới lên cảnh giới Tông Sư chưa được bao lâu, sao có thể là đối thủ của sư phụ ta được? Còn hai người bạn kia thì giờ không biết đã chạy đi chỗ nào rồi, nước xa đâu cứu được lửa gần!”

Dạ Lai Hương mỉm cười đầy lạnh lùng: “Thế nên ta chắc chắn sẽ bắt người phải trả một cái giá thật đắt!”

“Trước khi ta phải trả giá thì ta phải khiến người trả giá cái đã!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Dạ Lai Hương công tử, người nói xem nếu người khác biết được tình cảnh này của người thì sẽ như thế nào?”

Dạ Lai Hương bỗng có một dự cảm chẳng lành: “Người muốn làm gì?”

Lâm Bắc Phàm bật cười, đoạn bảo: “Ta định mở thiên lao miễn phí cho mọi người cùng tới thăm, xem đạo soái lung danh thiên hạ Dạ Lai Hương công tử đây trông như thế nào, có cuộc sống ngục tù ra sao!”

“Nếu như trả tiền còn có cơ hội mức dạ hương cho Dạ Lai Hương công tử thưởng thức, như kiêu cho khỉ ăn ấy! Mua một tặng một, mua hai tặng ba, mua càng nhiều tặng càng nhiều!”

Lâm Bắc Phàm càng nói càng thấy hưng phấn: “Đây là cơ hội ngàn năm có một đây! Ta tin tới khi ấy chắc chắn sẽ có rất nhiều người tham gia, nhất là những kẻ có thù với công tử đây, thế nào họ cũng sẽ tích cực hưởng ứng! Mọi người không những được chơi vui vẻ mà còn giúp triều đình ta thu lợi, đúng là đẹp cả đôi đường mà!”

Dạ Lai Hương tức đến mức cả người run rẩy: “Lòng dạ người thật thâm hiểm!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay, cười nói: “Cảm ơn đã khen! Ngoài ra ta còn định viết sách lưu truyền, viết lại cảnh ngộ của người thành một cuốn tiểu thuyết rồi truyền bá cho khắp thiên hạ, để mọi người có cơ hội được biết đến người, đây cũng coi như là một kiểu tiếng xấu để đời nhĩ! Không cần biết sau này người có ra ngoài được hay không, có cơ hội trở thành Tông Sư hay không thì tiếng xấu này sẽ theo người cả đời, ha ha!”

Dạ Lai Hương tức đến phát điên: “Người không phải là người! Người chẳng là cái thá gì hết! Sao người có thể làm ra chuyện như vậy? Người có còn nhân tính hay không? Người có còn đạo đức hay không?”

Lâm Bắc Phàm hừ một tiếng: “Đến tham quan ta cũng làm rồi, người thấy ta còn cần mấy thứ này sao? Chỉ cần ta không có đạo đức thì người không bắt thóp được ta đâu!”

Dạ Lai Hương: “Đậu má!”

“Hơn nữa người tưởng ta không đối phó được sư phụ của người à?”

Lâm Bắc Phàm cười: “Sư phụ của người có mạnh đến cỡ nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là một Tông Sư mà thôi! Phải biết rằng trên Tông Sư còn có Đại Tông Sư! Cho người xem một thứ!”

Lâm Bắc Phàm lôi một thanh đao nhỏ ra rồi ném cho Dạ Lai Hương.

Dạ Lai Hương chạm vào thanh đao nhỏ, hấn ta sững sờ, kinh ngạc không thôi.

Bởi lẽ từ thanh đao nhỏ quá đối bình thường này hấn ta có thể cảm nhận được một luồng chân ý võ đạo cực lớn.

Chỉ Tông Sư mới có được luồng chân ý võ đạo như vậy, hấn ta đã từng thấy nó qua sư phụ mấy lần rồi.

Thế nhưng chân ý võ đạo trên thanh đao nhỏ này còn mạnh hơn nhiều lần so với của sư phụ, nó có thể chém giết tất cả.

Hơn nữa coi bộ chân ý võ đạo này mới được tích tụ từ tối hôm qua.

Đúng lúc ấy, chân ý võ đạo trên thanh đao nhỏ bỗng chuyển động.

“Uỳnh.”

Thanh đao nổ tung, bức tường sắt bên cạnh cũng xuất hiện một cái hố.

Dạ Lai Hương kinh hãi, giọng nói hấn ta run rẩy: “Đây là chân ý võ đạo của Đại Tông Sư...”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Coi như ngươi còn có mắt nhìn! Ngươi có Tông Sư, chúng ta có Đại Tông Sư! Sự khác nhau giữa Đại Tông Sư và Tông Sư còn lớn hơn nhiều so với sự khác nhau giữa Tông Sư và Tiên Thiên! Sư phụ ngươi không tới còn may, tới rồi chắc chắn sẽ toi đời!”

Dạ Lai Hương cảm giác cả người lạnh toát.

“Dù không tới cũng không sao!”

Lâm Bắc Phàm cười: “Hiện giờ ta đã biết thân phận và địa chỉ của sư phụ ngươi, còn biết cả tình hình của sư huynh đệ của ngươi! Để diệt cỏ tận gốc phòng ngừa hậu họa, vị Đại Tông Sư này của chúng ta không ngại phải đi một chuyến đâu!”

Dạ Lai Hương gào lên: “Sao các ngươi lại ác độc như vậy, sư phụ và sư huynh đệ của ta vô tội!”

“Bọn họ vô tội, thế chúng ta không vô tội à?”

Lâm Bắc Phàm nói: “Phải biết rằng ban đầu chúng ta không hề đắc tội ngươi, là ngươi tự tìm đến cửa đòi trộm bảo vật minh châu bảy màu của nước ta! Một tai họa đều từ ngươi mà ra! Để diệt cỏ tận gốc, chúng ta không thể không làm như vậy! Là một người trong giang hồ, ngươi phải hiểu điều đó mới đúng!”

Vẻ kiêu ngạo của Dạ Lai Hương hoàn toàn bị đánh bại, cả người hấn ta nghiêng ngả chỉ chực ngã, giọng nói cũng trở nên yếu ớt.

Hấn ta cầu xin: “Ta sai thật rồi, là ta đã liên lụy bọn họ! Cầu xin các ngươi, muốn ta làm gì thì các ngươi mới bỏ qua cho bọn họ?”

“Vậy thì phải xem ngươi thế nào rồi!”

Lâm Bắc Phàm bật cười: “Nếu ngươi cúi đầu nhận tội, gia nhập Đức Thiên Phủ của ta, làm việc cho triều đình thì sau này chúng ta chính là người một nhà! Giữa người nhà với nhau thì làm gì có chuyện chém giết, ngươi nói coi có đúng không? Nếu không đồng ý thì đừng trách bản quan vô tình nhé!”

Chương 477: Bàn điều kiện

Gương mặt Dạ Lai Hương lộ vẻ do dự, song cuối cùng hắn ta vẫn thở dài một hơi đầy bất lực: “Được, ta gia nhập Đức Thiên Phủ!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Chúc mừng ngươi đã có một sự lựa chọn sáng suốt!”

Hắn lấy một tờ giấy bán thân ra rồi bảo đối phương kí tên, lăn dấu vân tay.

Trên thực tế, với những cao thủ như hắn mà nói thì tờ giấy bán thân này chẳng có tác dụng gì, song nó lại có tác dụng ràng buộc nhất định.

Nếu sau này đối phương có phản bội thì xét về mặt đạo đức, bản thân hắn sẽ chiếm thế thượng phong hơn, có quyền ra tay với đối phương.

Dạ Lai Hương ký tên và lăn tay xong, hắn ta nói: “Hiện giờ có thể thả ta ra ngoài rồi chứ!”

Lâm Bắc Phàm hí mắt cười, hắn thu lại giấy bán thân rồi bảo: “Ngươi cứ đợi cái đã! Ta phải bẩm báo chuyện này với bề hạ, được bề hạ đồng ý thì mới thả ngươi ra ngoài được! Cơ mà chắc là không có vấn đề gì đâu!”

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm bẩm báo lại chuyện này cho nữ đế, nữ đế vui vô cùng.

“Ái khanh, ngươi xử lý chuyện này rất được, tránh được một chuyện khó khăn rồi lại còn thu được một nhân tài! Có điều Dạ Lai Hương kiêu ngạo không chịu khuất phục, ngươi phải canh chừng hắn ta, đừng để hắn ta làm loạn!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói: “Bề hạ yên tâm, có thần đây thì hắn ta không dám làm loạn đâu!”

Sau khi được nữ đế đồng ý, Lâm Bắc Phàm bèn thả đạo soái Dạ Lai Hương ra.

Việc đầu tiên Dạ Lai Hương làm sau khi ra khỏi thiên lao là...

“Con mẹ nó! Cuối cùng cũng không còn phải ở trong thiên lao hôi thối nữa rồi! Lập tức chuẩn bị nước sạch cho ta, cả xà bông, hương liệu các thứ nữa, bản công tử phải tắm rửa cho hết xui xẻo!”

Lâm Bắc Phàm phát tay ra hiệu cho hạ quan: “Còn không đi mau đi?”

“Vâng thưa phủ doãn đại nhân!”

Nước sạch, xà bông hương liệu được chuẩn bị xong, Dạ Lai Hương lập tức nhốt mình trong phòng.

Đạo soái Dạ Lai Hương được Đức Thiên Phủ thu nhận, tin tức này nhanh chóng được lan truyền đi khắp thành.

“Triều đình đã thu phục được đạo soái Dạ Lai Hương rồi ư?”

“Tin tức này là thật hay giả thế? Sao Dạ Lai Hương lại bị triều đình thu phục?”

“Giả thế nào được? Cậu lớn của ta là tay sai trong đó, phụ trách giám sát thiên lao, là hắn truyền chuyện này ra ngoài đó!”

“Nghe đầu phủ doãn đại nhân đích thân xuất mã, sau một loạt thủ đoạn mới thu phục được Dạ Lai Hương!”

“Một người kiêu ngạo không chịu khuất phục như Dạ Lai Hương mà cũng bị thu phục, phủ doãn đại nhân tài giỏi thật đấy!”

“Đúng là tài giỏi thật, giỏi hơn cả ông trời rồi!”

Ai cũng phải kinh ngạc trước chuyện này!

Thế nhưng không cần biết mọi người có tin hay không thì chuyện này cũng đã trở thành sự thật, chỉ có thể nói một câu rằng phủ doãn đại nhân quá đỉnh!

Tại Đức Thiên Phủ, Lâm Bắc Phàm đang làm việc.

Một quan sai có tướng mạo bình thường bước vào, chấp tay cung kính nói: “Khởi bẩm phủ doãn đại nhân, đạo soái Dạ Lai

Hương đã thu dọn xong, sắp sửa tới bãi kiến đại nhân ạ!”

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu, hắn chẳng biết phải nói gì: “Dạ Lai Hương, người tính chơi đùa đến khi nào hả, bỏ cái lớp ngực trang của người đi!”

Tên quan sai kia chấn kinh, hắn ta buột miệng: “Sao người biết được?”

Lâm Bắc Phàm cười khẩy một tiếng: “Dù người có ngực trang giống đến mấy thì mỗi người cũng sẽ có thần thái riêng, đó là thứ độc nhất vô nhị! Người có thể mô phỏng rất giống, song hoàn toàn không thể giống một trăm phần trăm được!”

Thực ra hắn nhận biết được là nhờ tinh thần lực.

Tinh thần lực của mỗi người là khác nhau, tinh thần lực khác nhau sẽ có từ trường khác nhau, nó độc nhất vô nhị như dấu vân tay vậy. Hắn đã học được Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, là người hiểu biết về phương diện tinh thần lực nên liếc mắt cái là có thể nhận ra ngay.

Quan sai kia bèn tháo bỏ lớp ngực trang, quả nhiên hắn ta chính là đạo soái Dạ Lai Hương.

Lúc này, hắn ta lại mặc bạch y, cả người chỉnh tề từ đầu đến chân, không vương bụi trần.

Trên tay hắn ta là một cây quạt gấp, trông vô cùng phong độ, anh tuấn phi phàm. Không thể không nói, tướng mạo của hắn ta thực không tồi.

“Lợi hại! Khắp thiên hạ người có thể liếc mắt một cái là nhận ra ta trừ sư phụ ta ra thì cũng chỉ có người! Bái phục!”

Dạ Lai Hương chấp tay.

“Đây cũng không phải chuyện gì khó!”

Lâm Bắc Phàm khẽ mím cười: “Ngoài việc có thể nhận biết trên phương diện tinh thần ra thì còn có thể thông qua mùi hương trên người người nữa! Trên người người có mùi hôi, cách mười dặm cũng ngửi thấy nữa là!”

Sắc mặt Dạ Lai Hương lập tức sầm xuống, hắn ta nghiêng răng nghiêng lợi, bức bối nói: “Đừng có nhắc đến chuyện đó nữa được không? Người mà còn nhắc đến nữa là ta trở mặt đó!”

Lâm Bắc Phàm xua tay cười: “Được rồi, ta không nhắc nữa! Nói thế nào thì ngươi cũng là người của ta, ngươi mất mặt thì ta cũng mất mặt theo thôi!”

“Hừ! Ngươi biết vậy là tốt!”

Sắc mặt Dạ Lai Hương lại khôi phục vẻ ban đầu, hắn ta kéo ghế rồi ngồi xuống trước mặt Lâm Bắc Phàm, vừa phe phẩy quạt vừa híp mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, nói: “Mặc dù bản công tử đã gia nhập Đức Thiên Phủ, làm việc cho triều đình các ngươi, song dù sao thì bản công tử đây cũng là một con người có mặt mũi nên chúng ta phải có một vài điều khoản với nhau! Bằng không ta sẽ nghe tai này lọt tai kia, làm việc không tích cực, hậu quả thì các ngươi tự gánh!”

“Ngươi nói đi xem nào!”

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm vẫn rất bình tĩnh.

Chương 478: Cho ngươi một thứ đồ

“Thứ nhất!”

Dạ Lai Hương giơ một ngón tay lên: “Mặc dù bản công tử đã gia nhập Đức Thiên Phủ nhưng đừng có chuyện gì cũng tìm đến ta! Máy chuyện lật vật thì các ngươi tự đi mà xử lý! Bản công tử chỉ phụ trách đại sự hoặc những chuyện khó khăn thôi!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Yêu cầu này hợp lý! Phải biết tận dụng, nếu để một đại đạo vang danh thiên hạ như ngươi đi làm mấy chuyện nhỏ nhặt thì ta cũng thấy lãng phí!”

“Ngươi biết là tốt!”

“Thứ hai!”

Dạ Lai Hương giơ hai ngón tay lên, nói: “Mặc dù ta đã gia nhập triều đình Đại Võ nhưng đừng ai hòng ra lệnh cho ta! Dẫu có là đương kim hoàng đế cũng đừng hòng!”

“Không ai ra lệnh cho ngươi, chẳng lẽ lại phụng bồi ngươi như quan lớn hả?”

Lâm Bắc Phàm bật cười.

“Trừ ngươi ra!”

Dạ Lai Hương nói: “Bản công tử đã chết đi sống lại trong tay ngươi hai lần, mặc dù sử dụng thủ đoạn đặc biệt nhưng đó cũng coi như là một loại bản lĩnh, những người khác bản công tử không phục, bản công tử chỉ phục ngươi thôi, người khác tới cũng vô dụng!”

Lâm Bắc Phàm lại gật đầu: “Được, điều kiện này ta đồng ý!”

“Thứ ba! Không được hạn chế tự do của ta!”

Dạ Lai Hương phe phẩy quạt, đoạn lắc đầu nói: “Bản công tử là tuýp người như gió, sống phóng khoáng tự do! Thế nên ngày thường nếu không có chuyện gì thì đừng quan tâm đến ta, bớt thêm phiền cho ta!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Được!”

“Thứ tư, không được thiếu những đãi ngộ và quyền lợi đáng có!”

Dạ Lai Hương kiêu ngạo nói: “Mặc dù bản công tử không vừa mắt thứ gì nhưng các ngươi bắt buộc phải có thành ý, đây cũng là cách tôn trọng ta cũng như công nhận năng lực của ta!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Đây là điều nên làm!”

“Không ngờ ngươi lại dễ nói chuyện như vậy, ta không còn vấn đề gì nữa!”

Dạ Lai Hương mỉm cười.

“Ngươi hết rồi thì đến lượt ta!”

Lâm Bắc Phàm cũng cười: “Nếu ngươi đã muốn đưa ra điều khoản thì ta cũng phải đưa ra!”

“Ngươi nói đi xem nào, bản công tử nghe đây!”

Dạ Lai Hương thông thả ngả người xuống.

“Thứ nhất, không được phép ăn trộm nữa!”

Dạ Lai Hương bật dậy: “Bản công tử là đạo soái Dạ Lai Hương lòng danh thiên hạ đấy, ta lập nghiệp bằng nghề trộm, ngươi bảo ta không đi ăn trộm nữa thì khác gì đòi giết ta? Xin thứ lỗi ta không làm được!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, nói: “Ý của ta là không được ăn trộm ở trong Đại Võ! Còn những nơi khác thì bản quan không quản được, cũng không quan tâm!”

“Vậy còn được!”

Dạ Lai Hương lại ngồi trở lại.

“Thứ hai, không được ta cho phép, ngươi không được đi trêu đùa người khác!”

“Dựa vào đâu chứ?”

Dạ Lai Hương không phục: “Dịch dung ngự trang là niềm vui thích của ta, ngươi còn muốn quản cả cái này à?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Cái thuật dịch dung này của ngươi khủng khiếp quá, người trong thiên hạ chẳng được mấy người có thể nhận ra! Nếu ngươi ngự trang thành quan viên triều đình, thậm chí là bệ hạ thì sẽ dẫn đến hậu quả khó có thể tưởng tượng đấy! Thế nên ta bắt buộc phải hạn chế cái thuật dịch dung này của ngươi! Ít nhất thì không được dịch dung trong khu vực quản lý của ta!”

“Được rồi được rồi, ngươi nói thế nào thì cứ thế ấy vậy!”

Dạ Lai Hương thấy mệt tim.

“Thứ ba, tuân thủ kỷ cương pháp luật cho ta!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Giờ ngươi đã là người của triều đình, đại diện cho mặt mũi triều đình nên không được làm mấy chuyện phạm pháp, biến triều đình thành trò cười!”

“Được được được, tất cả đều theo ý ngươi!”

Dạ Lai Hương gật đầu lia lịa. Trong lòng hắn ta thầm cười, dù ta có làm thì ngươi làm gì được ta? Ngươi có thể nhìn chăm chăm ta mãi chắc?

Thế nên với hắn ta mà nói thì những điều kiện này chẳng có sức trói buộc nào hết.

Lâm Bắc Phàm nhìn ra tâm tư của hắn ta, hắn bèn cười: “Đồng ý nhanh thế, đây đâu phải phong cách của ngươi, ngươi lại đang ấp ủ cái gì đó rồi đúng không?”

“Đâu có! Chắc chắn không! Dạ Lai Hương ta chắc chắn không phải kẻ nói lời không giữ lấy lời!”

Sắc mặt hắn ta nghiêm túc vô cùng.

“Cho ngươi một thứ đồ!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười rồi rút một thanh đao nhỏ ra. Thanh đao nhỏ này rất thần kì, lúc đặt trên bàn nó chỉ về phía Dạ Lai Hương như một cái la bàn.

Dạ Lai Hương bị mũi đao chỉ thẳng vào, hắn ta cảm giác được hơi thở trí mạng, bèn kinh ngạc nói: “Cái thứ gì đây?”

“Chỉ là một thanh đao bình thường mà thôi, có điều nó đã được vị Đại Tông Sư kia thêm chân ý võ đạo vào!”

Lâm Bắc Phàm giải thích tường tận: “Thanh đao nhỏ trước kia ngươi chạm vào đã được vị Đại Tông Sư ấy để lại ấn ký tinh thần nên nó và thanh đao này sẽ thu hút lẫn nhau! Vậy nên hiện giờ ngươi không thể ẩn mình được nữa! Không cần biết ngươi trốn đến đâu, rồi ngươi sẽ bị thanh đao này tìm được và nó sẽ cho ngươi một cú trí mạng!”

Lâm Bắc Phàm cười tươi rói: “Uy lực của thanh đao này tương đương với một chương của Đại Tông Sư! Trừ khi ngươi có năng lực có thể đối kháng với Đại Tông Sư ra, bằng không ngươi chỉ có thể toi mạng thôi!”

Dạ Lai Hương toát mồ hôi: “Trên đời này lại có một thứ như vậy cơ à?”

Thanh đao này đúng là khắc tinh của hắn ta!

Bất kể chạy bao xa, nguy trang tốt cỡ nào, thực lực mạnh đến đâu cũng vô dụng!

Trừ phi hắn ta sở hữu thực lực có thể sánh ngang với Đại Tông Sư như Lâm Bắc Phàm nói thì mới có thể thoát khỏi sự truy sát của thanh đao này!

Thế nhưng muốn có thực lực như vậy thì ít nhất phải luyện đến Tông Sư! Luyện đến Tông Sư thì biết phải đợi đến ngày tháng năm nào?

Đừng thấy hiện giờ hắn ta đang là Tiên Thiên Tứ phẩm, cách Tông Sư chỉ còn một bước, song một bước này chẳng khác gì

rãnh trời, đâu có bước qua một cách dễ dàng cho được!

Nếu dễ thật thì hiện giờ đã đầy Tông Sư rồi! Hơn nữa tu luyện đến Tông Sư cũng chưa chắc đã bảo toàn được mạng sống!

Chương 479: Đúng là không biết điều

Cuối cùng thì Dạ Lai Hương cũng ngoan ngoãn, hắn ta nói: “phủ doãn đại nhân, ta đã gia nhập Đức Thiên Phủ rồi thì chắc chắn sẽ tuân theo kỷ cương, pháp luật, tuyệt đối không làm mấy chuyện phạm pháp đâu!”

“Ngươi biết vậy là tốt!”

Lâm Bắc Phàm cất thanh đao đi, hắn chỉ bỏ vào túi một cách tùy ý.

Dạ Lai Hương trông vậy mà run rẩy: “Phủ doãn đại nhân, ngươi cẩn thận chút có được không? Nếu thanh đao này mà khởi động thì sẽ chết người đấy!”

Mà người chết chắc chắn không phải là ngươi mà là ta!

Bỗng chốc Dạ Lai Hương phát hiện hắn ta vẫn còn một nhiệm vụ, đó chính là bảo vệ Lâm Bắc Phàm!

Bằng không nếu hắn toi đời thì ai biết sẽ xảy ra chuyện gì? Cứ nghĩ đến đây là hắn ta lại thấy cuộc đời vô vọng, cực kì đau lòng!

Hắn ta đường đường là một đạo soái, một nam tử tự do như gió, một đại đạo trêu đùa cả thiên hạ bằng thực lực của mình, kết quả lại rơi vào tay Lâm Bắc Phàm, bị hắn tính kế đến chết!

Dạ Lai Hương thấy hối hận vô cùng, biết vậy hắn ta đã không tới Đức Thiên Phủ!

“À đúng rồi, giờ chúng ta phải bàn chuyện chính thôi!”

“Chuyện chính gì?”

Dạ Lai Hương mất hết cả hứng.

“Chuyện liên quan đến mạng sống của ngươi đấy!”

Lâm Bắc Phàm nghiêm túc nói: “Hồi đầu các quan văn võ trong triều đều muốn giết ngươi, là ta cố gắng bôn ba trước sau

mới giữ lại được cái mạng này cho ngươi! Nói một cách khác, ta chính là ân nhân cứu mạng của ngươi!”

Dạ Lai Hương chấn kinh: “Ngươi cứu ta ư?”

“Ừ!”

Lâm Bắc Phàm ra sức gật đầu.

Trông gương mặt rất nghiêm túc của Lâm Bắc Phàm, không biết vì sao Dạ Lai Hương lại thấy đáng tin.

“Đúng thật là ngươi sao?”

Hắn ta hỏi lại lần nữa.

“Đương nhiên là ta rồi! Ngươi thấy trong tất cả quan văn quan võ trong triều thì ai sẽ cứu ngươi?”

Lâm Bắc Phàm đồng dạng nói.

Dạ Lai Hương nghĩ ngợi một hồi, hắn ta phát hiện mình chẳng có quan viên trong triều nào có thể mở lời giúp hắn ta, duy chỉ có Lâm Bắc Phàm.

Dạ Lai Hương nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt phức tạp: “Phủ doãn đại nhân, tại sao ngươi lại cứu ta?”

Lâm Bắc Phàm vừa lắc đầu vừa cười: “Làm gì có nhiều tại sao đến thế? Thì bởi thấy ngươi còn trẻ tuổi, thực lực lại mạnh, kỹ thuật trộm cắp kinh người, có một tương lai rộng mở! Nếu ngươi chết thì, ôi...”

Dạ Lai Hương bỗng cảm nhận được hơi ấm.

Hắn ta bỗng phát hiện người trước mắt mình không còn đáng ghét nữa!

Lâm Bắc Phàm nói tiếp: “Bảo vật trộm được không biết giấu đi đâu, lợi cho tên nào không biết! Đúng là quá đáng tiếc, ngươi nói xem có phải hay không?”

Dạ Lai Hương: “Đậu má!”

Suy cho cùng thì cũng là bởi báu vật trong tay hắn ta! Người này đúng là một tên đáng ghét!

Hơn nữa còn là kiểu cực kì đáng ghét!

Dạ Lai Hương quát: “Người đúng là đồ thích bắt chẹt người khác!”

Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa phát tay: “Đừng có nói mấy lời khó nghe vậy chứ, ta đã cứu người một mạng chẳng lẽ người không báo đáp? Lẽ nào người là một đạo soái mà lại vong ơn phụ nghĩa ư?”

“Đương nhiên không rồi! Mặc dù bản công tử là một tên trộm nhưng vẫn hiểu đạo nghĩa giang hồ, ân oán rõ ràng, có thù tất báo, có ơn tất trả!”

Dạ Lai Hương kiêu ngạo nói: “Nếu người đã có ơn cứu mạng ta thì ta báo đáp người là điều đương nhiên! Người nói đi, người muốn gì?”

“Ta muốn cũng không nhiều đâu, chỉ vài món báu vật thôi!”
Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Nói ra xem nào!” Dạ Lai Hương phát quát.

Lâm Bắc Phàm bảo: “Ta muốn bạch ngọc mỹ nhân, kim thiên phật châu, gỗ kỳ lân ngàn năm...”

Hắn nói liên tiếp mấy món báu vật.

Dạ Lai Hương nghe xong mà đau tim vô cùng: “Người cũng có mắt nhìn quá đấy! Mấy thứ này có giá trị rất cao trong đồng báu vật của ta! Có điều người là người có ơn cứu mạng đối với ta nên ta sẽ tặng chúng cho người!”

Lâm Bắc Phàm giơ ngón tay cái, cười nói: “Đúng là đạo soái có khác, ra tay thật hào phóng!”

Dạ Lai Hương đắc ý phe phẩy quạt: “Đó là điều đương nhiên!”

“Cơ mà ta còn muốn đại kim phật thủ, tử ngọc trân châu, vô hạ mỹ bích...” Lâm Bắc Phàm lại kể tên mấy món báu vật nữa.

Dạ Lai Hương nhảy dựng lên: “Hay thật! Mấy món báu vật này dù không xếp hạng đầu trong mắt ta nhưng cũng là những thứ quý hiếm, vậy mà người lại nhìn trúng tụi nó! Cơ mà, dù vậy ta vẫn sẽ tặng cho người!”

“Cảm ơn đạo soái! Có điều, ta còn muốn hải tâm thạch, hồng nhật san hô, gỗ phượng hoàng ngô đồng...” Lâm Bắc Phàm tiếp tục đọc.

Dạ Lai Hương bật dậy: “Không được! Tuyệt đối không được!”

Lâm Bắc Phàm bất mãn: “Sao lại không được? Chỉ là vài món đồ thôi mà, có cần phải kích động như vậy không?”

Dạ Lai Hương giậm chân: “Gì mà vài món đồ? Người đòi hết rồi còn gì, đây là những bảo vật mà ta vất vả trộm được trong hai năm nay, vậy mà người lại đòi hết! Ta tung hoành giang hồ bao nhiêu năm chưa từng thấy ai tham như người đâu!”

“Thì người ta thường hay bảo ăn cám trả vàng mà! Ta cứu người một mạng, chẳng lẽ người không báo đáp ta hết mức có thể được sao? Lẽ nào mạng sống của một đạo soái như người lại không đáng với chỗ tiền đó sao?” Lâm Bắc Phàm nói một cách hùng hồn.

Dạ Lai Hương quát: “Đương nhiên là mạng của ta đáng tiền, nhưng người phải để lại cho ta một ít chứ!”

“Để lại cái gì? Mấy thứ đồ này cũng đâu phải của người, toàn là người đi ăn trộm cơ mà! Ngày nào người cũng ở cùng mấy thứ đồ đó, lẽ nào người không thấy tội ác nặng nề à? Ta muốn những thứ đồ mà người trộm thực ra là đang giúp người xóa tội đấy! Người đã không hiểu cho lại còn mắng ta! Đúng là không hiểu lòng người!”

Chương 480: Bị lột sạch

Lâm Bắc Phàm tức đến phát run, Dạ Lai Hương cũng vậy.

Rõ ràng người muốn cướp đồ của ta mà còn làm ra vẻ đạo mạo!

Đúng là mồm miệng của kẻ làm quan, nói cái gì cũng được! Thật không biết xấu hổ!

Mặc dù ta là một tên trộm nhưng để kiếm tiền nuôi thân, ta cũng phải cực khổ vất vả, phải xông pha mạo hiểm đấy chứ!

Ấy vậy mà người - một kẻ ngồi không chẳng làm gì, mở miệng ra cái là đòi hết toàn bộ công lao thành quả của ta!

Người còn “trộm” hơn cả trộm!

“Người đừng hòng, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý đâu!” Dạ Lai Hương gào lên một cách phẫn nộ.

Lâm Bắc Phàm lại rút thanh đao nhỏ ra, vỗ một cái lên bàn.

“Ban nãy người nói gì cơ? Nói lại lần nữa xem nào!”

Dạ Lai Hương hét lên: “Người tưởng lời nó ra là uy hiếp được ta sao? Ta cho người hay, tiền hết thì còn kiếm lại được nhưng mạng thì không đâu! Người cứ đợi đấy cho ta, mấy thứ đồ này sẽ nhanh chóng được đưa đến phủ của người, nhớ để ý mà nhận!”

“Coi như người có khí phách!” Lâm Bắc Phàm cất thanh đao đi.

Dạ Lai Hương mỉm cười một cách lạnh lùng: “Đó là điều đương nhiên! Ta đã lặn lội trong giang hồ bao nhiêu năm nay, sở dĩ có thể sống được đến giờ là nhờ vào phần khí phách này đấy! Không có khí phách thì đã chết từ lâu rồi!”

Lâm Bắc Phàm tán thành: “Nói phải lắm!”

Cứ thế vài ngày trôi qua, Dạ Lai Hương đã đem mười bảy món bảo vật hãn ta trộm được tới phủ của Lâm Bắc Phàm.

“Đồ đã mang tới cho người, từ nay về sau chúng ta coi như sòng phẳng!”

“Đa tạ đạo soái, ha ha!”

Lâm Bắc Phàm nhìn mười bảy món bảo vật, trông hãn hớn ha hớn hở, cười đến mức chẳng thấy mắt đâu.

Sở dĩ hãn cứu Dạ Lai Hương ra phần lớn là bởi điều này. Cộng mười bảy món đồ này lại ít nhất cũng phải được hai ngàn vạn lượng bạc!

Một món tiền lớn như vậy, hãn vui quá đi thôi!

Vui xong, Lâm Bắc Phàm lại mỉm cười với người ở bên cạnh: “Bạch Quan m, đồng báu vật này người cầm đi đi!”

Bạch Quan âm đáp: “Người không muốn giữ lại hả, chúng nó rất có giá trị mà?”

“Giữ lại làm gì chứ?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hãn phát tay: “Nói thật, đối với ta thì mấy món đồ này cũng chỉ vậy thôi, còn không đáng tiền bằng một bữa cơm, một vò rượu! Ta đã từng sở hữu, biết thế

nào là đủ, không cầu mong thiên trường địa cửu! Người đem đi làm chuyện gì đó có ý nghĩa đi!”

“Biết là người có lòng, cơ mà không cần đâu!” Bạch Quan âm lắc đầu.

Lâm Bắc Phàm sững sờ: “Sao lại không cần? Chẳng lẽ các người không thiếu tiền sao?”

“Thiếu! Chúng ta rất thiếu! Nhưng những thứ đồ này thực sự khó mà tiêu thụ được!” Vẻ mặt của Bạch Quan âm hiện vẻ băn khoăn.

Lâm Bắc Phàm: “...”

Cuối cùng Bạch Quan âm chỉ lấy chút vàng bạc và để mấy món bảo vật lại. Do trong phủ cũng nhiều bảo vật nên thường thu hút vài người nữ tới tham quan.

“Ôi chao! Bạch ngọc mỹ nhân này được khắc đẹp ghê, rất động lòng người, trông như một nữ tử đang nằm ngủ vậy!”

“Cả kim thiên phật châu này nữa, long lanh trong suốt, trong phật châu còn có kim thiên, mỗi một hạt đều mang đầy tính Phật!”

“Hải tâm thạch này đẹp quá, đeo lên cổ cũng rất đẹp!”

“Còn cả gỗ ngô đồng này nữa, nghe đâu có thể dùng để chế tạo thần binh lợi khí đấy!”

...

Tiểu quận chúa vừa xem vừa hưng phấn nói.

Cuối cùng nàng quay đầu hỏi: “Lâm Bắc Phàm, mấy món đồ này người lại tham ô được từ đâu thế?”

“Gì mà tham? Đây là quà đáp lễ đạo soái Dạ Lai Hương tặng ta, do hần ta bị lòng chính nghĩa của ta cảm hóa đó!” Lâm Bắc Phàm vừa nhéo mặt tiểu quận chúa vừa nói.

Tiểu quận chúa vỗ cái tay hư hỏng của hần ta: “Vớ vẩn! Người đến lương tâm còn chẳng có, sao có thể có lòng chính nghĩa được?”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Mọi người bèn bật cười ha ha.

“Ta thấy chắc chắn là ngươi lại chôn được ở đâu rồi!” Tiểu quận chúa chau mày, nom cực kì đáng yêu.

Lâm Bắc Phàm tức giận: “Tiểu quận chúa, quận chúa còn vậy là ta trở mặt đấy!”

Tiểu quận chúa chống nạnh, lớn giọng đáp: “Ngươi trở mặt thử cho ta xem nào!”

Lâm Bắc Phàm nhìn chăm chăm vào tiểu quận chúa, nàng lập tức hoang mang: “Ngươi làm gì thế hả!”

Lâm Bắc Phàm lạnh lùng nói: “Ta đang trở mặt, không nhìn rõ hả?”

Tiểu quận chúa chớp mắt: “Có hả, đâu có thấy đâu!”

Lâm Bắc Phàm: “Không thấy là điều bình thường, bởi lẽ ta trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách!”

Tiểu quận chúa: “Đậu má!”

Mọi người lại được phen cười ầm lên.

Lúc bấy giờ, Dạ Lai Hương đã rời khỏi Lâm phủ. Thế nhưng càng nghĩ hắn ta lại càng bức.

Mười bảy món bảo vật, hắn ta đã tốn thời gian hai năm mới vất vả kiếm được chúng!

Ấy vậy mà chỉ trong mấy ngày chúng đã bị Lâm Bắc Phàm đoạt mất, điều này khiến hắn ta sào đến mức thổ huyết, tức đến mức muốn giết người!

“Lâm Bắc Phàm đáng chết, ta nhất định sẽ khiến ngươi phải trả giá!”

“Thù này không báo thì ta không phải người!”

Hắn ta lập tức hạ quyết tâm.

Lúc bấy giờ, hắn ta để ý ở cách đó không xa có một tên móc túi đang chen vào đám người, giờ tay chuẩn bị thò đồ trong túi của một người phụ nữ.

Hành vi này khiến hắn ta thấy vô liêm sỉ vô cùng!

Mặc dù hắn ta cũng là trộm nhưng hắn ta biết đạo nghĩa giang hồ, trước nay chỉ trộm của người giàu và những kẻ có quyền có thế mà thôi, tuyệt đối không bắt nạt dân lành.

Dạ Lai Hương bèn hét lên: “Dừng tay!”

Thân người hắn ta thấp thoáng và xuất hiện bên cạnh tên móc túi kia, bắt lấy cái tay đang “hành nghề” của hắn ta.

Chương 481: Bắt trộm

Tên móc túi thấy sự tình bị bại lộ bèn làm mặt hung tợn: “Ai khiến ngươi làm chuyện hử!”

Trên tay hắn ta có thêm một thanh đao nhỏ rồi vung mạnh lên. Dạ Lai Hương lạnh lùng cười một tiếng.

Học lỏm được chút công phu mà cũng đòi múa rìu qua mắt thợ sao? Đúng là không biết tự lượng sức mình!

Dạ Lai Hương đang định đập một cước, kết thúc tính mạng của đối phương.

Đúng lúc ấy hắn ta lại nghĩ thế nào, thu hồi lại phần lớn sức mạnh.

Mặc dù chỉ dùng chút ít sức mạnh nhưng một chưởng dành cho tên móc túi kia vẫn rất ghê người, khiến hắn ta bay ra xa, đau đến mức nghiến răng và chảy cả máu.

“A.”

Tình huống bất ngờ khiến mọi người trên đường ai cũng hoang mang, bọn họ thì nhau chạy đi.

“Gì thế, có người đánh nhau rồi!”

“Mau báo quan!”

...

“Không cần báo quan, bản công tử chính là quan!”

Dạ Lai Hương mở quạt “phạch” một tiếng, bước hai bước thong thả đập lên người tên móc túi.

Tên móc túi cầu xin: “Đại hiệp tha mạng, tiểu nhân biết sai rồi!”

“May mà ngươi gặp ta của hiện tại, nếu là ngày trước thì ngươi đã mất mạng từ lâu rồi!”

Dạ Lai Hương nói với vẻ kiêu ngạo và đắc ý: “Hiện giờ ngươi theo ta đến nha môn, đừng ép ta phải ra tay!”

“Vâng, đại hiệp!” Tên móc túi đầu khổ nói.

Dạ Lai Hương nhìn về một hướng, tay cầm quạt của hắn ta chỉ vào một người, đoạn bảo: “Cả ngươi nữa, ngươi cùng một giuộc với tên này, đi theo ta, bằng không khắc biết tay!”

Cứ thế, Dạ Lai Hương dẫn theo hai tên trộm về nha môn. Đức Thiên Phủ bỗng được phen gà bay chó sủa.

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm vừa mới ra khỏi nhà, hắn chậm rãi tới nha môn Đức Thiên Phủ.

Chào đón hắn là hai tên quan sai, bọn họ thấy hắn đã vội bảo: “Phủ doãn đại nhân, có chuyện lớn rồi!”

“Chuyện gì mà hoảng loạn thế hả? Yên tâm, có bản quan ở đây, cứ từ từ mà nói!” Lâm Bắc Phàm thông thả nói.

Quan sai bèn đáp: “Có người bắt hai tên trộm tới báo quan!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Đây là chuyện tốt cơ mà!”

“Nhưng người bắt trộm là đạo soái Dạ Lai Hương cơ!”

Lâm Bắc Phàm sửng sò, trộm bắt trộm, đây là chuyện thần kỳ gì vậy?

Quan sai tiếp tục nói: “Phủ doãn đại nhân, chuyện này liên quan đến đạo soái Dạ Lai Hương, Triệu thông phán đại nhân phụ trách việc này cũng không dám tự quyết định nên muốn mời đại nhân về xử lý!”

“Đi thôi đi thôi, chúng ta về xem sao!”

Mọi người nhanh chóng trở lại nha môn...

Đến khi chạy tới nha môn, Lâm Bắc Phàm nhìn thấy hai tên trộm mà Dạ Lai Hương bắt về đang nằm sấp trên mặt đất, có rất nhiều quan sai vây quanh bọn họ, không dám tiến lên phía trước.

Vị thông phán phụ trách việc xét xử là Triệu đại nhân đang ngồi trên cao đường, trên tay hắn ta cầm kinh đường mộc, sắc mặt rất bối rối.

Mãi tới khi nhìn thấy Lâm Bắc Phàm, hắn ta mới mừng rỡ: “Phủ doãn đại nhân, cuối cùng người cũng đến rồi!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười rồi nói: “Triệu đại nhân, đừng lo! Ta đã biết tình hình cụ thể như thế nào rồi, cứ để bản quan giải quyết!”

“Vậy thì làm phiền phủ doãn đại nhân rồi!”

Triệu đại nhân chấp tay mà nói.

Lâm Bắc Phàm ngồi lên cao đường, hắn bày ra vẻ mặt uy nghiêm rồi hỏi: “Dạ Lai Hương, cụ thể chuyện là thế nào?”

Dạ Lai Hương phe phẩy cây quạt, cười đáp: “Trên đường đi dạo, bản công tử phát hiện hai kẻ này đang trộm đồ của người khác, bản công tử thấy chướng mắt nên bắt bọn họ về đây!”

Ánh mắt Lâm Bắc Phàm dời sang hai tên móc túi đang nằm trên mặt đất: “Lời hắn ta nói có đúng hay không, các người có nhận tội không?”

“Nhận tội, nhận tội, tiểu nhân nhận tội!”

“Kính mong đại nhân xử lý nhẹ tay!” Hai tên móc túi liền dập đầu mà nói.

Nhận tội một cách dứt khoát như thế này, hắn là Dạ Lai Hương đã dùng thủ đoạn đặc biệt nào đó khiến bọn chúng không thể không nghe lời rồi.

Lâm Bắc Phàm đập mạnh kinh đường mộc xuống bàn, nói với vẻ nghiêm khắc: “Nếu các người đã nhận tội thì cứ căn cứ theo pháp luật của Đại Võ mà làm, đánh mười gậy, sau đó nhốt vào đại lao, giam sáu tháng!”

“Tạ đại nhân!”

“Tạ đại nhân tác thành!” Hai tên móc túi mừng rỡ, dập đầu liên tục.

“Giải xuống!” Lâm Bắc Phàm cao giọng nói.

“Vâng, đại nhân!” Hai vị quan sai áp giải hai kẻ móc túi vào đại lao.

Dạ Lai Hương phe phẩy cây quạt mà rời khỏi nha môn.

Cứ tưởng rằng mọi chuyện đến đây là kết thúc, không ngờ chưa tới một canh giờ sau, Dạ Lai Hương lại tiếp tục áp giải thêm một tên trộm về.

“Vừa rồi lúc ta uống trà trong quán trà thì phát hiện kẻ này có hành vi trộm cắp, hắn ta đang lấy trộm tiền của chương quỹ! Ta thấy chương mất nên bắt hắn ta về đây! Kính mong đại nhân minh xét!” Dạ Lai Hương cười híp mắt mà nói.

Chuyện này vẫn do Lâm Bắc Phàm xét xử: “Trương Tam đang ở bên dưới, ngươi có nhận tội hay không?”

“Tiểu nhân nhận tội, tiểu nhân nhận tội! Kính mong đại nhân trừng phạt!”

Hắn ta đập đầu mà nói.

“Nếu ngươi đã nhận tội thì dễ giải quyết rồi! Vì số tiền ngươi lấy trộm lần này khá nhiều, nên theo pháp luật của Đại Võ phải đánh hai mươi gậy, nhốt vào đại lao, tổng giam ba năm!”

“Tạ đại nhân!”

Lại chưa đầy nửa canh giờ trôi qua, Dạ Lai Hương tiếp tục tóm được hai tên trộm.

“Hai tên trộm này gan to bằng trời, dám trèo tường nhảy vào nhà dân để thực hiện hành vi trộm cắp, may mà bản công tử phát hiện ra, cho nên ta đã bắt bọn chúng lại để chịu sự trừng phạt của pháp luật!” Dạ Lai Hương nói với vẻ đắc ý.

Lâm Bắc Phàm cạn lời, liếc mắt nhìn hắn ta: “Đây đã là tên trộm thứ năm rồi đấy, hôm nay ngươi làm việc tích cực quá nhỉ!”

“Tất nhiên rồi!” Dạ Lai Hương xòe cây quạt ra, mỉm cười với vẻ hả hê: “Dù sao thì bây giờ ta cũng đã là người của Đức Thiên Phủ rồi mà, giữ vững an ninh trật tự trong kinh thành, trấn áp tội phạm, ta vì việc nghĩa chẳng từ trách nhiệm!”

Lâm Bắc Phàm lại tiếp tục xét xử, tổng giam tên trộm vào đại lao. Nhưng chuyện này vẫn chưa dừng lại ở đây.

Chương 482: Gây phiền toái

Sau đó, Dạ Lai Hương lại bắt về hai tên trộm nữa cho Lâm Bắc Phàm xét xử.

Ngày hôm sau, hắn ta tiếp tục làm việc, bắt được chín kẻ trộm.

Ngày thứ ba, hắn ta lại phát hiện ra một băng nhóm trộm cắp, bắt về hai mươi lăm tên trộm.

Ngày thứ tư, hắn ta bắt được mười ba tên trộm.

Ngày thứ năm...

Hầu như ngày nào cũng có mấy tên trộm bị xét xử.

Đến Lâm Bắc Phàm cũng hơi choáng váng, rốt cuộc hắn ta định làm gì vậy?

Chẳng lẽ là vì bản thân không được đi ăn trộm nên sinh ra tâm lý muốn trả thù đời, hắn ta thấy mấy kẻ trộm khác liền bắt vào tù sao?

Nếu ta không được đi ăn trộm, thì các người cũng không được ăn trộm đấy à?

Cứ mặc kệ hắn ta vậy, dù sao thì hắn ta làm như thế cũng coi như trừ hại cho dân, Lâm Bắc Phàm chẳng có lý do gì để phản đối cả!

Nhưng tình hình trong nhà giam thì không ổn cho lắm. Bắt đầu từ ngày thứ năm.

Cai ngục vội vàng chạy tới: “Phủ doãn đại nhân, nhà giam đã đủ tù nhân rồi, đâu đâu cũng toàn là kẻ trộm, không thể nhốt thêm người vào được nữa!”

Lâm Bắc Phàm xua tay: “Không sao đâu, chật một chút cũng được mà! Theo ta được biết thì một tuần nữa sẽ có mấy chục phạm nhân hết thời gian chịu phạt, được phóng thích ra bên ngoài, như vậy thì sẽ trống rất nhiều chỗ rồi!”

Ngày thứ sáu.

Cai ngục lại tiếp tục chạy tới: “Phủ doãn đại nhân, tình hình không ổn rồi! Dạ Lai Hương lại bắt về hai mươi tên trộm nữa, có quá nhiều người phải giam, trong nhà giam không đủ chỗ để nhốt nhiều người như thế đâu!”

Lâm Bắc Phàm đáp: “Cứ để bọn chúng chen chúc một chút đi!”

Ngày thứ bảy.

Cai ngục lại tiếp tục chạy tới: “Phủ doãn đại nhân, chuyện không ổn rồi! Dạ Lai Hương lại bắt được mười tám tên trộm phải giam vào tù, trong nhà giam đã chật kín cả rồi, hiện giờ các phạm nhân đều rất kích động, có thể xảy ra ẩu đả bất cứ lúc nào!”

Lâm Bắc Phàm xua tay: “Bản quan sẽ phái vài quan sai tới giám sát, kẻ nào đánh nhau thì trừng phạt kẻ đó!”

Ngày thứ tám.

Cai ngục lại lần nữa chạy tới: “Phủ doãn đại nhân, Dạ Lai Hương lại bắt được mười bảy tên trộm, hiện giờ trong nhà giam đâu đâu cũng có người cãi rồi, thật sự không thể nhét vào nổi nữa đâu, đến chỗ ngủ cũng chẳng có!”

Lâm Bắc Phàm: “Thế thì cứ để bọn chúng ôm nhau mà ngủ, cho bọn chúng nam tính hơn một chút!”

Cai ngục: “Hả?”

“Không đủ chỗ để nhốt nữa rồi sao, thật là đáng tiếc quá!” Dạ Lai Hương phe phẩy cây quạt mà bước vào, nói với về tiếc nuối: “Bản công tử vừa phát hiện ra một băng nhóm trộm cắp khoảng hai mươi tên, đang định đi tóm bọn chúng về đây! Người nói xem bây giờ ta nên bắt, hay là không bắt đây?”

Lúc này, sao Lâm Bắc Phàm lại không nhận ra ý đồ của Dạ Lai Hương là gì cơ chứ? Rõ ràng hắn ta đã bày ra cách này để làm khó hắn đây mà!

Nhưng không thể không thừa nhận rằng, cách của hắn ta rất hiệu quả!

Bởi vì việc mà hắn ta làm là việc chính nghĩa, Lâm Bắc Phàm không thể ngăn cản được! Lâm Bắc Phàm mà ngăn cản hắn ta thì thể diện của người làm quan sẽ mất sạch!

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Phải bắt chứ! Bất kể người bắt về bao nhiêu phạm nhân, ta đều giam được tất!”

Dạ Lai Hương bộp một tiếng, thu cây quạt giấy lại rồi mỉm cười mà nói: “Có câu nói này của người thì ta yên tâm rồi, bản công tử sẽ bắt bọn chúng về quy án ngay đây!”

Chờ sau khi Dạ Lai Hương đi rồi, cai ngục mới bày ra vẻ mặt đau khổ: “Nhưng mà phủ doãn đại nhân à, nhà giam thật sự không thể chứa thêm phạm nhân được nữa, còn nhét thêm vào sẽ xảy ra chuyện mất!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười mà đáp: “Chuyện này thì người không cần phải lo! Chúng ta có xi măng, có thể xây dựng thêm rất nhiều nhà giam để giam phạm nhân chỉ trong thời gian ngắn!”

Về mặt cai ngục vẫn rất đau khổ: “Nhưng có xây nhà giam thì cũng phải có thời gian chứ!”

“Trong Dân Tâm thành còn một số nhà trống, tạm thời dùng làm nhà giam đi, các người áp giải một vài phạm nhân qua đó trước đi đã! Đợi tới khi nhà giam mới được xây xong thì lại áp giải bọn chúng về!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Vâng, phủ doãn đại nhân!” Cai ngục thở phào nhẹ nhõm.

Vì vậy, vấn đề nhà giam tạm thời được giải quyết.

Nhưng Dạ Lai Hương vẫn sẵn lòng mấy tên trộm cắp mà không biết mệt mỏi.

Trong vòng chưa tới nửa tháng mà hắn ta đã bắt hết sạch mấy tên trộm cắp trong kinh thành và Dân Tâm thành, kinh thành không còn tội phạm, cảnh tượng kỳ lạ như ban đêm đi ngủ không cần đóng cửa xuất hiện.

Tên trộm nào còn sót lại, cũng không dám ló đầu ra nữa.

Chỉ sợ sẽ bị vị tổ sư gia trong giới ăn trộm này nhìn thấy, bắt bọn chúng để lập công.

Lâm Bắc Phàm thấy vậy thì không nhin được mà lắc đầu: “Gà cùng một mẹ chớ hoài đá nhau?”

Không bắt trộm được nữa, Dạ Lai Hương lại chuyển sang truy lùng mấy tên tội phạm khác. Cứ phát hiện ra kẻ nào có hành vi phạm pháp, hắn lập tức bắt về nha môn, nhốt vào đại lao.

Cũng may là Lâm Bắc Phàm có thần khí xây nhà là xi măng, có thể cấp tốc xây dựng nhà giam để nhốt phạm nhân.

Người bắt về bao nhiêu thì ta nhốt bấy nhiêu, ta chẳng từ chối không nhận kẻ nào cả!

Chuyện này dẫn đến một hậu quả rất lớn, đó là tội phạm trong nhà giam đông như mắc cửi, nhưng tình hình an ninh trật tự trong kinh thành và Dân Tâm thành lại được cải thiện hẳn!

Chẳng ai dám ăn trộm cũng không dám gây sự nữa, chỉ sợ sẽ bị Dạ Lai Hương bắt đi. Cả hàng xóm và bạn bè đều chung sống với nhau rất hòa thuận.

Cho dù có uống chút rượu, xảy ra tranh cãi thì nể mặt Dạ Lai Hương, mọi người đều nhẫn nhịn cơn tức giận.

Chương 483: Ngự Miêu

“Người anh em, cho ta xin lỗi chuyện vừa nãy nhé!”

“Người anh em, đừng nói như vậy mà, thật ra ta cũng có chỗ không đúng, chúng ta tiếp tục uống rượu đi!”

“Đừng uống rượu nữa, tình hình có vẻ không ổn rồi, chúng ta vẫn nên lấy trà thay rượu thì hơn!”

“Người nói phải lắm! Lấy trà thay rượu mới không làm hỏng việc!”

Dạ Lai Hương đang đứng cách đó không xa nhìn bọn họ chăm chăm, đành phải bỏ đi trong thất vọng.

Hắn ta rất buồn bực, mấy hôm nay hắn ta đã rất cố gắng, vậy mà chẳng những chưa thể làm Lâm Bắc Phàm mệt mỏi, mà ngược lại còn giúp người ta lập nên thành tích lớn.

“Không ổn rồi! Ta phải nghĩ biện pháp khác thôi! Không chơi hắn một vỏ thì ta không thể thoải mái nổi!”

Nhưng Dạ Lai Hương vẫn chưa kịp nghĩ ra cách thì Lâm Bắc Phàm đã cười híp mắt mà đi tới trước mặt hắn ta rồi: “Đồng chí Dạ Lai Hương, bây giờ người có rảnh không?”

Dạ Lai Hương híp mắt lại, sao trông tên cầu quan này vui vẻ thế nhỉ? Đang yên đang lành mà lại quan tâm tới hắn ta thế

này, chắc chắn có âm mưu!

“Ta đang rảnh đây, ngươi định làm gì hả?” Dạ Lai Hương cảnh giác mà đáp.

“Vậy thì tốt quá rồi, ngươi tới chỗ này cùng bản quan đi, bản quan có niềm vui bất ngờ cho ngươi đấy!” Lâm Bắc Phàm kéo Dạ Lai Hương đến trước cửa nhà môn.

Điều khiến Dạ Lai Hương bất ngờ là, hiện giờ trước cửa nhà môn đang tập trung rất nhiều người dân, trên tay bọn họ còn cầm theo rất nhiều thứ, nào là gà vịt, bánh bao, hoa quả... rất phong phú.

Người dân tươi cười nhìn Dạ Lai Hương, có người trông còn rất kích động.

Dạ Lai Hương bối rối: “Có chuyện gì vậy?”

“Thưa bà con, mọi người hãy nghe ta nói đây!” Giọng nói của Lâm Bắc Phàm vang vọng: “Người đang đứng bên cạnh ta chính là Dạ Lai Hương, người đã từng là đạo soái! Mặc dù hắn ta là một tên tội phạm nhưng hiện giờ đã cải tà quy chính! Kể từ khi tới Đức Thiên Phủ bọn ta làm việc, hắn ta luôn xung phong đi đầu, xông pha tiền tuyến, tổng cộng đã bắt được năm trăm bảy mươi một tên trộm và bốn trăm bảy mươi hai tội phạm khác!”

“Dưới sự cố gắng của hắn ta, tình hình an ninh trật tự trong kinh thành chúng ta được cải thiện rất nhiều, tội phạm không còn chỗ dung thân, thậm chí còn xuất hiện cảnh tượng hiếm có như không nhật của rơi, buổi tối không cần phải đóng cửa!”

“Hắn ta, Dạ Lai Hương, chính là anh hùng của Đức Thiên Phủ chúng ta!”

“Bốp bốp bốp!” Tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy.

Tất cả mọi người đều nhìn Dạ Lai Hương với vẻ mặt kích động và mừng rỡ.

Lâm Bắc Phàm tiếp tục cao giọng nói: “Chúng ta nên đối xử như thế nào với vị anh hùng này của chúng ta đây?”

Người dân cầm theo những món đồ trên tay chen chúc ào tới.

“Dạ Lai Hương đại hiệp, cảm ơn tất cả những gì người đã làm cho bọn ta! Đây là gà mái nhà ta nuôi, tặng cho người đây!”

“Dạ Lai Hương đại hiệp, đây là bánh nướng mới ra lò, thơm lắm, nhân lúc còn nóng người ăn đi!”

“Dạ Lai Hương đại hiệp, đây là hoa quả nhà ta trồng được, rất tươi ngon!”

Dạ Lai Hương bỗng nhiên nhận được sự yêu thích của mọi người nên rất bất ngờ, vội vàng từ chối: “Không cần đâu, không cần đâu, mọi người khách sáo quá! Thật sự không cần đâu mà...”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Dạ Lai Hương, những thứ này đều là tấm lòng thành của bà con, người không được từ chối! Người không nhận tức là đang coi thường mọi người, như vậy sẽ làm mọi người buồn đấy!”

Dạ Lai Hương thấy vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của mọi người và những món quà tuy giản dị mà tràn ngập tình cảm của người dân thì gật đầu liên tục.

Không biết tại sao, đột nhiên mắt hấn ta lại hơi cay cay, tâm trạng kích động đến nỗi muốn bật khóc.

Một dòng nước ấm áp tràn vào trái tim hấn ta, chậm rãi chảy khắp cơ thể! Cảm giác này, hấn ta chưa từng cảm nhận được!

Nó khiến hấn ta kích động đến nỗi muốn bỏ chạy, nhưng lại rất lưu luyến!

Đúng lúc đó, dưới sự ngênh tiếp của mọi người, một vị thái giám lớn tuổi đi tới trước mặt Dạ Lai Hương.

Dạ Lai Hương hơi bối rối: “Người định làm gì thế?”

Lâm Bắc Phàm nói nhỏ với hấn ta: “Đừng lên tiếng! Đây là chuyện tốt đấy, mau tiếp chỉ đi!”

“Yên lặng, tất cả mọi người yên lặng!” Lâm Bắc Phàm nói.

Vị thái giám lớn tuổi kia mở thánh chỉ ra, cao giọng mà đọc: “Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết: Đạo soái Dạ Lai Hương lãnh tử quay đầu, quy thuận triều đình! Thời gian gần đây luôn xung phong đi đầu, tấn công trấn áp tội phạm ở địa phương, giữ gìn sự yên bình cho địa phương, trong lòng trăm

cảm thấy rất được an ủi! Phong cho đạo soái Dạ Lai Hương làm tứ phẩm đối đao thị vệ, đồng thời phong tặng danh xưng Ngự Miêu, khâm thủ!”

Dạ Lai Hương há hốc miệng: “Hả? Phong cho ta làm tứ phẩm đối đao thị vệ sao, còn phong cho ta cả danh xưng Ngự Miêu nữa á?”

Lâm Bắc Phàm đứng bên cạnh dùng cánh tay đẩy hẳn ta: “Đừng đứng ngây ra đó chứ, mau tiếp chỉ đi!”

“À à...” Dạ Lai Hương ngơ ngác nhận lấy thánh chỉ, hẳn ta ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Tạ bệ hạ!”

Vị thái giám lớn tuổi chấp tay cười nói: “Chúc mừng Dạ Lai Hương đại hiệp! Từ khi triều đình ta thành lập cho tới nay, đã có không ít tứ phẩm đối đao thị vệ, nhưng số người được phong tặng danh xưng Ngự Miêu thì chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi!”

“Thật sao? Danh xưng này hiếm có như thế cơ à?” Dạ Lai Hương chớp mắt, không biết tại sao trong lòng bỗng cảm thấy hài lòng.

“Tất nhiên là như vậy rồi! Bọn ta có thể lừa người được sao?” Vị thái giám lớn tuổi cười nói: “Những người nhận được vinh quang như vậy đều được ghi lại trong danh sách, sao bọn ta có thể nhớ nhầm được cơ chứ?”

“Vậy sao!” Dạ Lai Hương tỏ vẻ ngượng ngùng nhưng khoe miệng lại hơi cong lên một chút, không giấu nổi sự hài lòng.

Chương 484: Vinh dự

“Sự vinh dự này đều do phủ doãn đại nhân giúp người có được đấy!”

Vị thái giám lớn tuổi cười nói: “Khi ấy, một mình phủ doãn đại nhân đứng trước các quan trong triều đình, dùng lý lẽ để lập luận, nên mới xin được vinh dự này cho người đấy!”

“Hả?” Dạ Lai Hương quay đầu lại nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, ánh mắt của hẳn ta rất phức tạp: “Người... tại sao người lại giúp ta?”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Sao mà ngươi hỏi nhiều thế nhỉ? Ngươi là người của ta, ngươi đã làm nhiều việc vì Đức Thiên Phủ và triều đình ta như thế, ta xin cho ngươi được nhận đãi ngộ mà ngươi nên có, chẳng phải là việc nên làm hay sao?”

Dạ Lai Hương há hốc miệng, không còn gì để nói.

Hắn ta ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, trong đôi mắt thoáng hiện lên vẻ chua xót, trong lòng cũng hơi chua xót.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lấy một dải ruy băng màu đỏ ra, trên ruy băng còn đính một bông hoa hồng lớn cũng màu đỏ, đưa cho Dạ Lai Hương.

Dạ Lai Hương ngơ ngác: “Phủ doãn, ngươi làm gì vậy?”

“Đừng có cử động, ta đang trao thưởng cho ngươi đây!”

Trong lúc Dạ Lai Hương đang ngơ ngẩn, Lâm Bắc Phàm đeo ruy băng đỏ cho hắn ta.

Bông hoa lớn màu đỏ treo trước ngực trông rất nổi bật, gợi lên vẻ tươi vui. Lâm Bắc Phàm gọi: “Đem bảng hiệu ra đây!”

Hai vị quan sai bưng một tấm bảng rất lớn đến.

Trên tấm bảng này viết hai chữ “Ngự Miêu” rồng bay phượng múa, còn được đóng dấu ngọc tủy, chứng tỏ đây là bảng hiệu được ngự ban.

Lâm Bắc Phàm nâng tấm bảng hiệu bằng hai tay, sau đó đặt nó lên tay Dạ Lai Hương một cách trịnh trọng.

Hắn nói lời đầy ẩn ý: “Dạ Lai Hương, kể từ nay về sau, ngươi chính là Ngự Miêu của Đại Vĩ ta! Mong rằng ngươi sẽ không phụ sự tín nhiệm của bệ hạ, không phụ sự tín nhiệm của triều đình và cả sự tín nhiệm của người dân!”

“Vâng, phủ doãn đại nhân!” Dạ Lai Hai nói trong sự kích động.

Lâm Bắc Phàm vỗ tay mà nói: “Tốt lắm!”

“Bốp bốp bốp...” Tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, rung chuyển trời đất.

Trên không trung còn có hoa tươi được tung xuống, bầu không khí được đẩy lên đến mức cao trào!

Khoảnh khắc này, Dạ Lai Hương nhìn ngắm cánh hoa rơi khắp nơi, tiếng vỗ tay tràn ngập khắp đường phố, ánh mắt ghen tị của các quan sai, bảng hiệu mà hần ta đang nâng trên tay và cả đóa hoa đỏ to đeo trước ngực...

Đột nhiên trong lòng hần ta trỗi dậy một sự kích động dào dạt! Cảm giác này thật là thỏa mãn!

Thật cảm động! Khiến hần ta khó mà kiềm chế nổi!

Trước đây hần ta là một tên tội phạm, một tên tội phạm bị người ta đòi đánh đòi giết, đâu thể nào nhận được vinh quang như thế này cơ chứ?

Hần ta từng nghĩ đến việc tìm nơi nào đó vắng vẻ rồi khóc đã đời một trận!

“Phủ doãn, bây giờ ta đi được rồi chứ?” Dạ Lai Hương ngượng ngùng mà nói.

“Đội đã, người vẫn chưa thể đi được!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Tại sao lại chưa được đi?” Dạ Lai Hương thắc mắc.

“Người nhìn bên kia đã!” Lâm Bắc Phàm chỉ về một phía, ở đó có một người trông rất nho nhã, đang múa bút trên một tờ giấy trắng.

“Hần ta đang làm gì vậy?” Dạ Lai Hương hỏi.

“Hần ta đang vẽ tranh đấy!” Lâm Bắc Phàm cười nói: “Hần ta sẽ vẽ lại hình ảnh người nhận giải thưởng, sau đó tuyên cáo khắp thiên hạ!”

Dạ Lai Hương hơi sốt ruột, hần ta hoảng hốt: “Ta thấy... chắc là không cần phải làm như vậy đâu mà!”

“Không! Đây là điều mà người nên nhận được!” Lâm Bắc Phàm túm Dạ Lai Hương đang định chạy trốn lại, cười nói:

“Người đừng cử động, đứng cho ngay ngắn, giữ nụ cười trên môi! Nếu không lơ vể lệch thì sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ đấy!”

“Ừm!” Dạ Lai Hương gật đầu với vẻ nghiêm túc, ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, hóp bụng, mỉm cười để lộ tám cái răng.

Dù sao thì bức tranh này cũng sẽ truyền đi khắp thiên hạ, hần ta nhất định phải đứng cho ngay ngắn! Nếu không thì hình

tượng đạo soái của ta sẽ hỏng mất...

Không, phải là phá hỏng hình tượng Ngự Miêu của ta mới đúng!

Vì vậy, Dạ Lai Hương đeo ruy băng trên vai, nâng bảng hiệu trên tay, tươi cười đứng đó như tên ngọc suốt nửa nén hương.

Nhưng hắn ta lại rất hài lòng, trái tim sôi sục! Trong tim tràn đầy nhiệt huyết, đến nỗi cả người run lên.

Trong thời gian nửa nén hương này, hắn ta đã nghĩ tới rất nhiều điều!

Hắn ta nghĩ đến chuyện trước đây, mỗi khi hắn ta bày trò trên chóc cả thiên hạ, thực hiện hành vi trộm cắp một cách trót lọt, hắn ta cũng cảm thấy rất vui vẻ!

Nhưng sự vui vẻ đó chỉ là nhất thời, sau khi cảm giác vui vẻ qua đi lại là sự trống trải đến vô tận!

Cho nên hắn đành phải không ngừng đi ăn trộm, không ngừng thu hút sự chú ý của mọi người, cứ như là trộm cắp thành nghiện rồi vậy!

Cảm giác như thế, đây chính là giá trị của hắn ta vậy!

Nhưng bây giờ, hắn ta lại cảm thấy hình như mình không cần phải làm như thế nữa rồi!

Bởi vì hắn ta đã tìm được giá trị mới của bản thân, là giá trị của việc được mọi người quan tâm, được mọi người cần tới!

Người dân trong thiên hạ nhiều như thế, những người gặp bất công nhiều như thế, những người phải chịu khổ cũng nhiều như thế, bọn họ rất cần hắn ta, cần hắn ta giữ vững công đạo, bảo vệ chính nghĩa!

Hắn ta là Ngự Miêu, không ai có thể thay thế nổi!

Một khi vẫn còn có người cần tới hắn ta, thì hắn ta vẫn còn có giá trị! Lúc này, cuối cùng thì họa sĩ cũng vẽ xong bức tranh kia.

Dạ Lai Hương liếc nhìn sang, thấy họa sĩ đã vẽ được dáng vẻ thần vũ anh tuấn của hắn ta mới gật đầu tỏ vẻ hài lòng rồi lại ngượng ngùng mà nói: “Phủ doãn đại nhân, bây giờ thì ta đi được rồi chứ?” Hắn ta muốn bỏ chạy!

Lâm Bắc Phàm gật đầu, cười nói: “Tất nhiên là được rồi, nhưng ngươi nhớ đem cả mấy món đồ này về đây nhé! Dù sao đây cũng là tấm lòng thành của người dân, ngươi không được phụ lòng đâu đấy!”

Chương 485: Giá trị của cuộc đời

Dạ Lai Hương nhìn mấy món đồ nằm la liệt khắp nơi, đau khổ ra mặt. Nhiều đồ thế này, hẳn ta không cầm xuể!

Nhưng hẳn ta vẫn chọn ra vài thứ, xách đầy hai tay cho tới khi thật sự không thể xách nổi nữa mới quay sang nói với mọi người: “Thật sự nhiều đồ quá, một mình ta cũng không ăn hết được, thế thì lãng phí lắm, cứ chia cho các vị đồng liêu đây đem về bồi bổ thân thể vậy! Tại hạ còn có việc, cáo từ trước đây!”

Nói rồi, hẳn ta thi triển khinh công tuyệt đỉnh của mình mà chạy mất dép.

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Mọi người cũng nghe hẳn ta nói rồi đây, đem mấy thứ này về đi, đừng phụ ý tốt của Ngự Miêu!”

“Ha ha!” Mọi người bật cười.

Kể từ hôm ấy trở đi, Dạ Lai Hương lại càng tích cực tấn công tội phạm hơn.

Trong kinh thành, đâu đâu cũng thấy bóng lưng hẳn ta nhảy lên nhảy xuống, bay tới bay lui.

Dân chúng thấy vậy cũng chẳng hề hốt hoảng, ngược lại còn vui vẻ mà gọi: “Ngự Miêu! Ngự Miêu đến rồi!”

Còn có rất nhiều trẻ em hào hứng đuổi theo hẳn ta.

“Ngự Miêu đến rồi kìa!”

“Chúng ta đi theo Ngự Miêu bắt người xấu đi!”

...

Dạ Lai Hương thấy vậy, trong lòng không khỏi kích động, vô cùng đắc ý. Cảm giác có người cần tới này thật là thoải mái, thỏa mãn được lòng ham hư vinh của hẳn ta rồi!

Đúng lúc đó, hắn ta nhìn thấy trên đường có hai người đang
giơ ghế lên đánh nhau.

Hắn ta loáng một cái đã xuất hiện giữa hai người bọn họ, đẩy
cả hai ra rồi nói: “Dừng tay! Đây là chỗ buôn bán sầm uất,
nhiều người qua lại, sao các người lại đánh nhau hả?”

“Ngự Miêu đến rồi, là Ngự Miêu đây!” Mọi người thốt lên
như thể gặp được cứu tinh vậy.

Một trong số hai người tham gia đánh nhau nói: “Ngự Miêu,
ngươi đến đúng lúc lắm, ngươi phân xử cho ta đi! Ta bày sạp ở
đây, xe hàng của hắn ta đã vượt quá ranh giới, lấn chiếm sạp
hàng của ta, theo quy định, có phải hắn ta sai hay không?”

Người còn lại cao giọng phản bác: “Ta chỉ vô tình thôi mà!”

“Vô tình ấy à? Ta đã nhắc nhở ngươi ba lần rồi mà ngươi
chẳng hề di dời xe hàng của ngươi chút nào, ý của ngươi là gì
hả?”

“Mặc dù ta cũng có lỗi, nhưng ngươi là người ra tay trước!”

“Ngươi còn cãi lý đây à?”

Dạ Lai Hương nhanh chóng nắm bắt được đầu đuôi mọi
chuyện.

Chuyện này rất đơn giản thôi, có một người lấn chiếm sang
khu vực sạp hàng của người khác, người ta chướng mắt, nhắc
nhở mấy lần mà vẫn không được nên mới động tay động chân,
vì vậy mà dẫn đến đánh nhau.

Nếu là trước đây, hắn ta sẽ thẳng tay bắt hai người này về nha
môn, gây thêm phiền phức cho Lâm Bắc Phàm.

Nhưng bây giờ hắn ta đã có được sự yêu quý của người dân, là
Ngự Miêu có trách nhiệm bảo vệ người dân, hắn ta không thể
hành xử theo kiểu thô bạo như vậy được nữa.

Vì vậy, hắn ta chọn cách phê bình kẻ lấn chiếm khu vực sạp
hàng của người khác, phạt tiền theo quy định của sạp hàng.

Hắn ta cũng phê bình một cách nghiêm khắc kẻ ra tay đánh
nhau trước, đồng thời yêu cầu kẻ này này bồi thường tiền
thuốc cho người còn lại.

Cứ như thế, chuyện này đã được giải quyết xong xuôi, không ai không phục!

Sau đó, dưới ánh mắt sùng bái và biết ơn của mọi người, hắn ta nhẹ nhàng rời đi: “Ta đi nhé!”

Dưới sự bảo vệ của Dạ Lai Hương, kinh thành lại càng bình yên hơn, Lâm Bắc Phàm cũng thanh thoi hơn trước.

Tiểu quận chúa nhìn Dạ Lai Hương đang bay tới bay lui trên bầu trời, tò mò mà hỏi Lâm Bắc Phàm: “Ta không hiểu, Dạ Lai Hương là một tên tội phạm, tại sao chỉ trong vòng chưa tới một tháng mà đã thay đổi nhiều như thế, tích cực trấn áp tội phạm đến vậy?”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Bởi vì hắn ta đã tìm ra được giá trị của cuộc đời mình, nên chắc hắn sẽ cố gắng rồi!”

Tiểu quận chúa nghiêng đầu: “Giá trị của cuộc đời hắn ta là vì nhân dân phục vụ sao?”

Lâm Bắc Phàm: “Không! Giá trị của cuộc đời hắn ta là ra về!”

Tiểu quận chúa: “Hả?” Nàng nhìn Lâm Bắc Phàm bằng vẻ mặt chẳng hiểu gì cả.

“Kể từ lần đầu tiên gặp hắn ta, ta đã biết đây là một tên thích ra về rồi!” Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười, nói: “Hắn ta thích mặc đồ màu trắng, tại sao vậy? Ngoài lý do ưa sạch sẽ, còn là vì màu trắng bắt mắt, dễ nhìn thấy! Trời đang lạnh mà còn cầm quạt, là vì cầm quạt mới dễ dàng làm màu! Hắn ta thích trộm cắp, kẻ khác đi ăn trộm đều lén lút âm thầm, còn hắn ta lại giống trống khua chiêng mà đi, chuyên ra tay với các thế lực lớn, cũng là vì muốn ra về!”

“Nếu hắn ta đã có nhu cầu lớn như thế thì ta cứ thỏa mãn hắn ta, cho hắn ta danh xưng Ngự Miêu, đồng thời chiếu cáo khắp thiên hạ! Đây chính là vinh dự có một không hai đấy, người nói xem liệu trong lòng hắn ta có hạnh phúc hay không?”

“Sau đó, ta lại cho hắn ta cảm nhận được tình cảm yêu mến chân thành của người dân, khiến hắn ta được người dân cần tới, có thể ra về bất cứ lúc nào, người nói xem sao hắn ta còn không dốc toàn bộ sức lực của mình mà đối phó, tích cực trấn áp tội phạm được đây?”

Tiểu quận chúa chun mũi: “Người thật xấu xa, sao lại lợi dụng người ta như thế cơ chứ!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Ta làm như vậy không phải là lợi dụng, mà là thuận tay dẫn đường, cho hắn ta làm việc có ý nghĩa hơn, trở thành người tốt thật sự! Như vậy, hắn ta có được thứ mà hắn ta muốn, tình hình trị an trong kinh thành chúng ta lại được cải thiện, vẹn cả đôi đường, chẳng lẽ không được hay sao?”

“Sư phụ nói có lý lắm!” Lão hòa thượng mở mắt ra, chấp tay trước ngực, cúi đầu với Lâm Bắc Phàm: “Sư phụ từng nói, phải chìm trong biển khổ mới có thể giúp người khác hướng thiện, quay về với bờ! Sư phụ làm như vậy là đại thiện, a di đà phật!”

Lâm Bắc Phàm: “A di đà phật!”

Chương 486: Ép ăn thịt

Ngự Miêu Dạ Lai Hương làm việc rất tích cực, hàng ngày, hắn ta không truy lùng tội phạm thì cũng đuổi theo tội phạm trên đường phố!

Nhờ có sự cố gắng của hắn ta, tình hình trị an trong kinh thành ngày càng tốt hơn. Có điều kiện trị an như thế, Lâm Bắc Phàm cảm thấy có thể mở chợ đêm được rồi. Chợ đêm sẽ thúc đẩy rất nhiều hoạt động dân sinh.

Có rất nhiều người làm việc vào ban ngày, không có thời gian để tiêu tiền hưởng thụ, phải tới buổi tối, khi công việc đã xong xuôi mới có thời gian tiêu tiền.

Luồng tiền lưu động trên thị trường phải nhiều thì kinh tế mới đột phá được.

Nhưng khu vực này nằm ngay dưới chân hoàng thành, có quá nhiều vấn đề phải chú ý tới, không thể tùy ý làm bậy. Cho nên Lâm Bắc Phàm quyết định thử nghiệm ở Dân Tâm thành trước.

Mặc dù Dân Tâm thành cũng nằm trong phạm vi kinh thành, nhưng nó có ranh giới phân chia nhất định, trong Dân Tâm

thành có xảy ra vấn đề gì thì cũng không ảnh hưởng tới kinh thành, có thể tránh được rất nhiều vấn đề.

Lâm Bắc Phàm dâng tấu ý kiến này lên và nhận được sự đồng ý của nữ đế.

Hắn lập tức tuyên bố ra bên ngoài rằng Dân Tâm thành sẽ tổ chức chợ đêm, cho phép buôn bán vào buổi tối.

Thông tin này vừa được đưa ra, liền nhận được sự hưởng ứng rất tích cực!

“Mở chợ đêm thật tốt quá, lại có thêm cách kiếm tiền rồi!”

“Chính sách này rất hay, ta hoàn toàn ủng hộ!”

“Lần này Dân Tâm thành lại càng náo nhiệt rồi, buổi tối cũng không phải cô đơn nữa!”

Vì vậy, buổi tối trong Dân Tâm thành trở nên rất sôi động.

Chỉ trong vòng chưa tới một tuần lễ, Dân Tâm thành đèn đuốc sáng trưng, dòng người qua lại đông như mắc cửi, ngựa xe như nước, khắp các đường lớn ngõ nhỏ đều tràn ngập tiếng ồn ào, trông còn náo nhiệt hơn cả ban ngày.

Trong kinh thành, có rất nhiều tiểu thương nhìn sang mà ngưỡng mộ, chạy tới Dân Tâm thành để buôn bán còn kiếm được nhiều tiền hơn bình thường ấy chứ.

Cũng có rất nhiều người tới Dân Tâm thành mãi miết, cả đêm không về. Tiểu quận chúa chính là ví dụ.

Ngay lúc này, tiểu quận chúa đang một tay cầm bánh nếp thịt viên, tay còn lại cầm thịt xiên, vừa ăn nhồm nhoàm vừa nói: “Ta đã nói rồi mà, mở chợ đêm tốt biết bao nhiêu! Buổi tối mọi người không cần phải lo lắng chuyện không kiếm được đồ ăn nữa, lại còn kiếm được tiền!”

Lý Sư Sư đi bên cạnh nàng cười nói: “Tiểu quận chúa, người trách oan tướng công rồi! Thật ra nếu mở chợ đêm, tướng công sẽ phải chịu áp lực rất lớn đấy! Lỡ xảy ra chuyện gì, hắn sẽ là người chịu trách nhiệm! Cũng may là thời gian gần đây tình hình trị an tốt, điều kiện phù hợp nên hắn mới mở chợ đêm, người nên hiểu cho hắn mới phải!”

Tiểu quận chúa gật đầu lia lịa: “Ta hiểu mà! Ta cũng khá am hiểu chuyện này đây! Nếu có thể mở chợ đêm mãi mãi thì tốt quá!”

Nói rồi, nàng lại cầm một xiên thịt khác, vui vẻ mà ăn. Chỉ một chữ thôi: Ngon!

“Thật ra, tướng công mở chợ đêm, cũng là vì một người!”

Tiểu quận chúa ngạc nhiên: “Ai mà có thể diện lớn như vậy cơ chứ?”

Lý Sư Sư nhìn tiểu quận chúa bị dầu mỡ dính đầy mặt, trêu chọc: “Ai suốt ngày mong đợi chợ đêm, thì tướng quân vì người ấy đấy!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu quận chúa ửng đỏ, nàng ấp úng hỏi: “Là... là ta sao?”

Lý Sư Sư cười đáp: “Nếu không thì còn có thể là ai được nữa đây?”

Tiểu quận chúa không nói gì, mặt mũi đỏ bừng cả lên!

Nàng đành phải không ngừng ăn lấy ăn để, che giấu tâm trạng phấn khích không thôi và sự xấu hổ của mình!

Ánh mắt tiểu quận chúa không kìm lòng được mà liếc về phía bóng người ngọc thụ lâm phong đang đi trước mặt rồi lại nhìn xiên thịt dê mà mình đang cầm trên tay, nàng suy nghĩ một lát rồi chạy lên phía trước, đưa xiên thịt dê của mình ra: “Cho người này!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Cảm ơn tiểu quận chúa, ta ăn rồi!”

Tiểu quận chúa trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, nói với vẻ hung dữ: “Cho người thì người ăn đi chứ, không được từ chối!”

Lâm Bắc Phàm: “Hả?”

Hắn bối rối, còn có chuyện ép người khác phải ăn thịt xiên nữa cơ à?

Nói như thế nào đi chăng nữa thì đây cũng là tấm lòng của tiểu quận chúa, Lâm Bắc Phàm nhận lấy xiên thịt, bắt đầu chậm rãi ăn.

Tiểu quận chúa quay về, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Vì vậy, nàng lại tiện tay mua thêm một gói thịt xiên, há miệng bắt đầu ăn.

Kinh thành, trong hoàng cung.

Nữ đế ngồi trong Ngự Thư Phòng, qua khung cửa sổ, nàng nhìn đèn trời được thả ở phía xa xa rồi lại nhìn tấu chương mà mình đang cầm trên tay, mỉm cười rồi lắc đầu: “Dưới sự quản lý của Lâm ái khanh, kinh thành ngày càng tốt lên!”

Trong khoảng thời gian này, nàng đã thấy được sự cố gắng và nỗ lực của Lâm Bắc Phàm. Sau dịp Tết, hắn luôn dồn sức vào vụ xuân.

Hắn dùng xi măng để sửa chữa lại rất nhiều công trình thủy lợi, giúp cải thiện điều kiện nông canh rất nhiều.

Hắn tổng kết lại tám phương pháp trong nông nghiệp để nông dân dựa theo đó mà canh tác ruộng đồng, trồng rau và lương thực theo một hệ thống phù hợp, hiệu quả rất rõ rệt.

Hắn còn tạo ra rất nhiều loại hạt giống, được trồng từ loại hạt giống tốt nên sản lượng thu hoạch tăng lên, thu thập cũng tăng theo.

Mặc dù mới chỉ hơn một tháng, nhưng lĩnh vực nông nghiệp đã bắt đầu thấy được hiệu quả!

Ở phương diện thương mại hắn còn làm tốt hơn.

Dựa vào việc sở hữu xi măng để thúc đẩy toàn bộ kinh thành phát triển, giúp cho tất cả mọi người đều có công việc, ai cũng có cơm ăn. Hiện giờ hắn còn mở chợ đêm, xúc tiến phát triển buôn bán, giúp cho thành thị trở nên rất phồn hoa.

Ở phương diện trị an hắn cũng quản lý rất xuất sắc.

Hắn sử dụng phương pháp riêng của mình, để tên đạo tặc Dạ Lai Hương chịu trách nhiệm quản lý trị an, hiệu quả rất rõ ràng, trong kinh thành xuất hiện cảnh tượng ban đêm đi ngủ không cần đóng cửa, đi trên đường thấy của rơi không ai nhặt.

Có thể nói rằng, kể từ khi Lâm Bắc Phàm nhận trách nhiệm quản lý mọi chuyện trong kinh thành tới nay, sự phát triển của kinh thành thay đổi theo từng ngày.

Chương 487: Thái tử Đại Hạ

Năng lực của Lâm Bắc Phàm càng giỏi, nữ đế càng vui: “Hắn có thể quản lý mấy triệu nhân khẩu trong kinh thành tốt như thế, có lẽ mở rộng phạm vi quản lý ra cả nước cũng không thành vấn đề! Chờ thêm một thời gian nữa, ta sẽ giao thêm công việc cho hắn!”

Bây giờ nàng đã nhận ra rằng, Lâm Bắc Phàm chính là món quà tuyệt vời nhất mà ông trời tặng cho nàng. Có hắn ở bên cạnh, rất nhiều chuyện đều có thể giải quyết một cách đơn giản, dễ dàng.

Nữ đế chìm trong tâm trạng vui vẻ ấy mà phê duyệt tấu chương. Đúng lúc ấy, nàng nhận được một tin tức quan trọng.

“Đại Hạ hoàng triều phái thái tử Hạ Thiên Khung chính thức ghé thăm Đại Võ sao?” Nữ đế nhíu mày.

Nàng hiểu rất rõ về vị thái tử địch quốc này.

Trên thực tế, nàng hiểu rõ tất cả các thành viên chủ chốt trong hoàng thất Đại Hạ.

Hạ Thiên Khung, thái tử của Đại Hạ hoàng triều, là một vị thái tử rất có năng lực, cũng rất có dã tâm.

Hắn ta trở thành thái tử từ khi chưa đầy hai mươi tuổi, suốt mười mấy năm qua luôn thể hiện rất xuất sắc, được các quan văn võ cả triều đình ủng hộ, đặc biệt là được quân đội hết sức ủng hộ. Hơn nữa hắn ta còn nhận được sự coi trọng và tin tưởng của hoàng đế Đại Hạ, khiến cho thế lực của hắn ta bành trướng đến nỗi từ trước tới nay chưa từng có.

Đồng thời, hắn ta vẫn còn trẻ tuổi, khỏe mạnh, dã tâm bừng bừng, là một kẻ theo xu hướng chủ chiến, luôn chủ trương dùng vũ lực trong đối ngoại, mở rộng lãnh thổ.

Đại Võ đang trong giai đoạn suy yếu, chính là mục tiêu lớn nhất của hắn ta.

Hắn ta đã rất nhiều lần đề nghị xâm chiếm Đại Võ trên triều đình, nhưng từ trước đến nay đều bị hoàng đế Đại Võ bác bỏ.

Hoàng đế Đại Hạ đã lớn tuổi, tính cách tương đối bảo thủ, không muốn mạo hiểm.

Nhưng nếu một ngày nào đó hoàng đế Đại Hạ ra đi, Hạ Thương Khung leo lên ngôi vị hoàng đế, chắc chắn hẳn ta sẽ khởi binh chinh phạt Đại Võ!

“Hắn ta đến Đại Võ ở thời điểm này, e là không có ý tốt!” Nữ đế nói với giọng xa xăm.

Cho dù nàng có không thích đi chẳng nữa, thì nếu hẳn ta đến Đại Võ, nàng cũng phải tiếp đón một cách trịnh trọng, không được làm mất thể diện của đất nước.

Một tuần sau, thái tử Đại Hạ, Hạ Thiên Khung dẫn theo đoàn viếng thăm tới kinh thành. Nữ đế tiếp kiến hẳn ta trên triều đình.

“Bái kiến Đại Võ bệ hạ, chúc người phúc thái dân an, vạn sự như ý!”

Đoàn đại biểu của Đại Hạ hoàng triều đồng thanh nói.

Trong số bọn họ, người đứng ở giữa chính là thái tử của Đại Hạ, Hạ Thiên Khung. Hẳn ta mặc lễ phục màu vàng óng, ánh mắt sắc sảo hữu thần, dáng người cao lớn oai phong, khí chất hiên ngang.

Mặc dù hiện giờ hẳn ta vẫn chỉ là thái tử, nhưng đã tỏa ra phong thái của một bậc đế vương.

“Thái tử Đại Hạ và các vị sứ giả, miễn lễ!” Nữ đế nói với giọng uy nghiêm.

“Đa tạ Đại Võ bệ hạ!” Mọi người đồng thanh đáp.

“Thái tử Đại Hạ, lần này người tới đây có việc gì vậy?” Nữ đế hỏi.

“Bản cung đến Đại Võ, chủ yếu là vì ba việc!”

Thái tử Đại Hạ, Hạ Thiên Khung cao giọng nói: “Thứ nhất, bản cung thay mặt phụ hoàng, thánh thượng của Đại Hạ hoàng triều, đến gửi lời thăm hỏi chân thành tới Đại Võ bệ hạ, chúc người long thể an khang, quốc thái dân an!”

Nữ đế gật đầu, mỉm cười: “Đại Hạ hoàng triều có lòng rồi!”

“Thứ hai, từ khi trở thành thái tử đến nay, bản cung luôn làm việc cẩn thận, chăm chỉ cần mẫn! Nhưng kinh nghiệm của ta còn ít ỏi, năng lực có hạn, thật sự hổ thẹn với thánh ân! Mỗi

lần nghĩ tới chuyện này, ta đều rất xấu hổ! Cho nên lần này ta tới đây để tham quan học hỏi, tiếp thu kinh nghiệm quản lý mới mẻ của Đại Võ, kính mong Đại Võ bệ hạ cho phép!”

Nữ đế âm thầm cười lạnh.

Làm gì có chuyện tham quan phỏng vấn, rõ ràng là đến thăm dò tình hình quân địch thì có!

Nhưng người ta đã có cái cơ hợp tình hợp lý, thì nàng cũng không thể từ chối thẳng thừng được, nếu không thì sẽ bị coi là hẹp hòi.

“Ra là thế, trăm sẽ phái Lễ bộ thượng thư, Triệu ái khanh hướng dẫn người!” Nữ đế nói.

Kiểu ghé thăm đất nước này, phải chú trọng sắp xếp người đón tiếp có vai vế ngang bằng.

Người ta là thái tử, bọn họ cũng phải phái nhân vật có vai vế tương đương với hắn ta.

Nhưng tình hình của Đại Võ đặc thù, không có thái tử cũng chẳng có hoàng tử, không có thân vương trong triều, cũng chẳng có thừa tướng, cho nên nghĩ đi nghĩ lại, Lễ bộ thượng thư là người thích hợp nhất.

Nhưng Hạ Thiên Khung lại lắc đầu: “Không cần phải làm phiền Triệu đại nhân đâu, bản cung muốn mời phủ doãn kinh thành, Lâm Bắc Phàm cùng đi!”

Lâm Bắc Phàm đang giả vờ lơ đãng bối rối: “Ta sao?”

Hạ Thiên Khung quay đầu lại nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, cười nói: “Mặc dù bản cung ở Đại Hạ xa xôi, nhưng cũng đã sớm nghe danh Lâm đại nhân rồi! Tuổi còn trẻ mà đã đỗ đầu tam nguyên, đồng thời dẫn dắt đoàn đại biểu của Đại Võ toàn thắng trong trận so tài Viêm Võ, tài năng phong phú, học vấn uyên bác!”

“Hơn nữa, từ khi người vào triều làm quan tới nay, có thể nói là rất xuất sắc, bản cung rất khâm phục! Kinh thành là khu vực do người quản lý, nên ta muốn nhân cơ hội này kết giao với Lâm đại nhân, mong đại nhân đừng khiến bản cung phải mất mặt!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay mà nói: “Thái tử Đại Hạ khách sáo rồi!”

Nữ đế gật đầu: “Nếu thái tử Đại Hạ đã có lời mời... Lâm ái khanh, giao cho người tiếp đón hân ta vậy!”

“Vâng, bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm tiếp chỉ.

Chương 488: Nên giao hay không?

“Thái tử Đại Hạ, việc thứ ba là gì thế?” Nữ đế hỏi.

“Việc thứ ba này có liên quan tới đạo soái Dạ Lai Hương!”

Hạ Thiên Khung chấp tay mà nói: “Kể từ khi bước vào con đường trộm cắp tới nay, Dạ Lai Hương đã trộm cắp hơn mười bảy lần ở Đại Hạ, tất cả những thứ mà hân ta trộm đi đều là bảo vật của đất nước, tội ác tày trời!”

“Hân ta còn dám trêu chọc Đại Hạ hoàng triều bọn ta, hung hăng can quấy, khiến cho ai nấy đều tức giận! Hân ta là tội phạm nguy hiểm của Đại Hạ ta, tội không thể tha! Kính mong Đại Võ bệ hạ giao kẻ này cho Đại Hạ bọn ta xét xử, bản cung rất biết ơn!”

Hân ta vừa nói xong, bầu không khí trên triều đình nhất thời ngưng đọng lại.

Phải biết rằng mặc dù trước đây Dạ Lai Hương là đạo tặc, hân ta thực sự từng lấy trộm rất nhiều thứ, phạm phải rất nhiều lỗi lầm.

Nhưng hiện giờ hân ta đã quy thuận triều đình, là người của Đại Võ.

Mấy ngày nay, hân ta còn làm việc rất tốt, được phong làm tứ phẩm đới đao thị vệ, được phong tặng danh xưng Ngự Miêu.

Nếu bọn họ giao hân ta ra thì còn ra thể thống gì nữa cơ chứ?

Người trong thiên hạ sẽ nhìn triều đình bọn họ thế nào đây?

Đến khi đó, Đại Võ hoàng triều chắc chắn sẽ rất mất mặt, trở thành trò cười trong khắp thiên hạ, sau này người có chí ở khắp mọi nơi chắc chắn sẽ không chọn Đại Võ!

Lòng người hoàn toàn sụp đổ!

Hơn nữa, làm như vậy còn đắc tội với Dạ Lai Hương và Tông Sư sau lưng hấn ta, nếu đối phương tìm tới gây sự, toàn bộ Đại Võ bọn họ sẽ chịu không thấu đâu!

Có thể nói, giao Dạ Lai Hương ra là trăm hại mà không có lấy một lợi!

Nhiều nhất cũng chỉ có được một vài từ khen ngợi từ Đại Hạ, nhưng việc này cũng có tác dụng quái gì đâu?

Cho nên tại sao bọn họ phải giao Dạ Lai Hương ra?

Sắc mặt của nữ đế lạnh như băng: “Thái tử Đại Hạ, tuy người nói như vậy nhưng bây giờ Dạ Lai Hương là người của Đại Võ ta, là tứ phẩm đới đao thị vệ của Đại Võ ta, có danh xưng Ngự Miêu! Trong thời gian nhậm chức, hấn ta luôn xưng phong đi đầu, đánh bắt tội phạm, bảo vệ an ninh trong kinh thành! Một rường cột của quốc gia, một anh hùng nhân dân như vậy, làm sao bọn ta có thể đẩy anh hùng của mình ra ngoài cửa được?”

Thái tử Hạ Thiên Khung không thay đổi sắc mặt: “Vẫn mong Đại Võ bệ hạ suy nghĩ lại! Dạ Lai Hương là một tên trộm, từ đầu đến cuối hấn ta cũng chỉ là một tên trộm, đừng tưởng bây giờ biểu hiện của hấn ta tốt là đã thật sự thay đổi! Có câu, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, sau này hấn ta chắc chắn sẽ bộc lộ bản tính! Khi ấy, các người muốn hối hận cũng không kịp đâu!”

Giọng nói của nữ đế nặng nề: “Trẫm tin hấn ta đã hối cải làm người mới!”

Hạ Thiên Khung lại lớn tiếng bảo: “Các người cố chấp thế nhỉ, lẽ nào Đại Võ hoàng triều các người bao che cho tội phạm, là đất che giấu cho người xấu làm việc xấu sao?”

Sắc mặt của nữ đế thay đổi, sắc mặt của các quan cũng thay đổi.

“Làm càn! Nơi này là Đại Võ hoàng triều, không cho phép người làm bậy!”

“Thái tử Đại Hạ, mong người cân trọng với lời nói của mình!”

Hạ Thiên Khung cười lạnh: “Bản cung nói lẽ nào sai sao?”

Mọi người có hơi ghen lời, vì bọn họ quả thật đang bao che cho Dạ Lai Hương.

Dạ Lai Hương có thân phận gì và đã từng làm những chuyện gì, người trong toàn thiên hạ đều biết hết, điều này không cho phép bọn họ bắt bẻ lại.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm tươi cười đứng ra: “Nghe lời của thái tử Đại Hạ, thần chợt nghĩ đến một chuyện cũng vô cùng tương tự với tình hình hiện nay!”

Nữ đế có hơi không hiểu, đã là lúc này rồi mà ngươi còn muốn kể chuyện sao?

Nhưng xưa nay Lâm Bắc Phàm chưa từng khiến nàng thất vọng.

Lúc này hắn đứng ra chắc chắn sẽ không bắn tên mà không có đích.

Vì thế, nữ đế cười bảo: “Ái khanh đã nghe nói đến chuyện gì, nói ra để mọi người nghe thử đi.”

“Vâng, thưa bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm đứng thẳng người, nói: “Thần từng nghe rằng: Cây quýt sinh trưởng ở phía Nam sông Hoài chính là cây quýt, còn sinh trưởng ở phía Bắc sông Hoài chính là cây quất, lá thoát nhìn vô cùng giống nhau nhưng vị quả lại hoàn toàn khác nhau: Một cái thì ngọt ngào vừa miệng, được người yêu thích, cái còn lại thì chua lè khó nuốt, khiến mọi người ghét bỏ!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay cười bảo: “Xin hỏi bệ hạ, thái tử Đại Hạ và ác vị đại nhân có mặt ở đây, tại sao lại như thế?”

“À chuyện này...”

Mọi người không khỏi rơi vào trong suy tư, nữ đế dẫn đầu lên tiếng: “Có phải do giống cây khác nhau không?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười lắc đầu: “Đều là cây như nhau, không có gì khác đâu ạ.”

Hạ Thiên Khung hỏi: “Có phải do cách vun trồng khác nhau không?”

Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu: “Đều như nhau cả!”

Mọi người vắt óc suy nghĩ, cuối cùng vẫn không nghĩ ra được.

Nữ đế thúc giục: “Ái khanh đừng thừa nước đục thả câu nữa, mau nói nguyên nhân ra đi!”

“Thật ra rất đơn giản thôi ạ, sở dĩ dẫn đến tình hình như vậy là vì môi trường mà ra! Môi trường khí hậu thay đổi thì quả được vun trồng và phát triển cũng sẽ khác nhau, một thứ được người yêu thích, một thứ khiến người chán ghét!”

“Ví dụ như trong cùng một thảm cỏ, có bụi cỏ thường xuyên có ánh nắng chiếu vào cho nên sinh trưởng vô cùng um tùm, có bụi vì thiếu ánh sáng mặt trời cho nên sinh trưởng khá héo úa!”

Mọi người hiểu ra: “Có lý!”

Chương 489: Đội nón xanh cho Thái tử

“Quýt sinh trưởng ở Hoài Nam là quýt, sinh trưởng ở Hoài Bắc lại là quất!”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Tình hình của Dạ Lai Hương cũng như thế! Tại sao Dạ Lai Hương làm trộm vặt ăn trộm đồ ở bên Đại Hạ, nhưng sau khi tới Đại Võ chúng ta lại hồi cải triệt để và làm người tốt? Là vì hoàn cảnh thay đổi nên con người cũng thay đổi theo!”

“Cho nên...”

Lâm Bắc Phàm nói năng hùng hồn: “Đại Võ chúng ta cũng không phải nơi che giấu cho người xấu làm việc xấu mà là đất thánh khiết, là nơi cảm hóa, nơi mà thánh nhân yêu thích, đại đạo như Dạ Lai Hương tới đây cũng bị cảm hóa trở thành người tốt!”

“Ngược lại, Đại Hạ các ngươi mới là nơi dơ bẩn trong miệng các ngươi, vì môi trường giống như bên các ngươi chỉ có thể bồi dưỡng ra tên trộm vặt, bồi dưỡng ra kẻ trộm xuất ngoại!”

Mọi người đồng loạt vỗ tay khen hay.

“Nói hay lắm! Quá có lý!”

“Quýt sinh trưởng ở Hoài Nam là quýt, sinh trưởng là Hoài Bắc lại là quất! Đạo soái Dạ Lai Hương tới chỗ chúng ta đã cải thiện, chúng ta chỗ chúng ta không phải nơi che giấu người xấu việc xấu mà là đất thần thánh, là nơi thánh khiết!”

“Đại Hạ các ngươi không ổn lại còn không biết xấu hổ mà chỉ trích chúng ta?”

...

Tuy nữ đế không nói nhưng nét mặt rạng rỡ rõ ràng đang vô cùng vui.

Lâm Bắc Phàm nhìn thái tử Đại Hạ - Hạ Thiên Khung mặt mày xanh lét, mới cười bảo: “Để tránh Dạ Lai Hương lại rơi vào ma đạo và gây họa cho thiên hạ, Đại Võ chúng ta suy nghĩ cẩn kẽ, cảm thấy vẫn dừng nên giao ra thì hơn!”

“Chúng ta làm như vậy cũng không phải ích kỷ đâu, mà là vì sinh linh trong thiên hạ, vì lê dân bách tính! Bản quan tin rằng thân là đương kim thái tử của Đại Hạ hoàng triều chắc chắn sẽ hiểu rõ đại nghĩa, nhất định sẽ hiểu và ủng hộ thôi!”

Sắc mặt của Hạ Thiên Khung lúc đen lúc xanh!

Hay lắm, tử cục này cũng bị người nói thành sống rồi, còn để người cản trở một miếng nữa, nếu còn cố chấp đòi người vậy chính là hấn ta không đúng!

Chúng tỏ hấn ta không đủ thấu hiểu đại nghĩa!

Chúng tỏ hấn ta ích kỷ, không có lòng cảm thông, mặc kệ sinh linh trong thiên hạ, mặc kệ lê dân bách tính!

Lúc này, Hạ Thiên Khung bật cười ha ha: “Thật ra vừa rồi bản cung chỉ nói đùa mà thôi, vẫn mong các vị đừng để ý!”

Đuổi theo không buông sẽ rất mất thể diện, mọi người mỉm cười, coi như chuyện này đã qua!

Tiếp đó, Hạ Thiên Khung lại tiến hành một vài màn thăm hỏi lễ độ rồi mới tạm biệt nữ đế.

Trước khi đi, hấn ta liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ ý vị sâu xa: “Lâm đại nhân, ngày mai chúng ta gặp lại!”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng đáp: “Cung tiễn thái tử Đại Hạ điện hạ!”

Sau khi rời khỏi hoàng cung, đoàn người Đại Hạ bắt đầu chửi rửa Lâm Bắc Phàm thậm tệ.

“Đúng là cái thứ mồm mép lanh lợi, vậy mà lại bịa đặt về Đại Hạ ta như thế!”

“Không sợ Đại Hạ, không tôn trọng điện hạ, người này đáng chém!”

“Thái tử điện hạ, có cần cho hấn biết mặt một chút không?”

...

Lúc này, sắc mặt của thái tử Hạ Thiên Khung đã khôi phục lại, vừa cười vừa lắc đầu: “Không! Hấn chỉ đang bảo vệ mặt mũi của Đại Võ mà thôi, đây là bốn phận của người thân là thần tử, có tội gì đâu?”

“Ngược lại, bản cung vô cùng tán thưởng hấn ta, biết ăn nói giỏi biện luận, túc trí đa mưu! Nhân tài như thế nếu có thể ở dưới quyền ta thì tốt! Chúng ta còn vài ngày nữa mới đến thời gian trở về, cứ từ từ tiếp xúc, không vội, không vội!”

...

Một bên khác, Lâm Bắc Phàm vừa tan buổi tảo triều không lâu thì Dạ Lai Hương đã vội vàng tìm tới.

“Nghe nói vào buổi tảo triều hôm nay, thái tử Đại Hạ tới thăm hỏi nữ đế, kêu nữ đế giao ta ra, có phải có chuyện này không?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Có chuyện như vậy thật!”

Dạ Lai Hương càng nôn nóng hơn: “Vậy các ngươi làm thế nào?”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Lo lắng cái gì, chúng ta tuyệt đối không có khả năng giao ngươi ra, cho dù hoàng đế Đại Hạ có tới cũng vô dụng cả thôi! Ngươi cứ ngoan ngoãn làm Ngự Miêu của ngươi ở đây đi!”

Dạ Lai Hương thở phào một hơi: “Không sao thì tốt!”

Hấn ta thật sự không muốn rời khỏi đây đâu!

Tuy rằng mới ở nơi này có một tháng thôi nhưng đã có quá nhiều thứ hấn ta không thể dứt bỏ được!

Tất cả mọi thứ ở đây đều khiến hấn ta vô cùng lưu luyến!

Trước mắt không có việc gì, hấn ta phạch một cái xòe quạt ra, lại là một Ngự Miêu - Dạ Lai Hương đẹp trai áp đảo người!

“Đúng rồi! Rốt cuộc ngươi đã làm gì thái tử Đại Hạ vậy? Tảo triều hôm nay ta phát hiện ra khi hấn ta nói đến ngươi, trong đôi mắt ẩn chứa một tia hận thù đấy!” Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa hỏi.

“Thật ra cũng có làm gì đâu, chỉ là lúc ta ăn trộm báu vật ở hoàng cung, không cẩn thận đội nón xanh cho hấn ta thôi!” Dạ Lai Hương vừa phe phẩy cái quạt vừa tức giận nói.

Lâm Bắc Phàm kinh ngạc: “Thế mà còn nói là không làm gì? Ngươi cầm sừng cho người ta, đây chính là mối thù cướp vợ đấy, là đàn ông đều không thể chịu được chuyện này!”

“Không phức tạp như ngươi nghĩ đâu, thật ra khi ấy ta trộm báu vật, trên tay vừa vịn có một cái nón xanh, mà hấn ta vừa vịn chắn trước mặt ta vì thế ta thuận tay đội lên đầu hấn ta thôi mà!”

Lâm Bắc Phàm thở dài với vẻ thất vọng: “Hóa ra là như thế, mắc công kích động!”

Chương 490: Nói cũng bằng thừa

“Chỉ là lúc đó ta trộm báu vật thành công nên vô cùng đắc ý, khó không chế được cảm xúc vì thế không nhịn được mới kêu lên, nói thái tử đội nón xanh này, vì thế người trong toàn thành đều biết hết!” Dạ Lai Hương cười khà khà, bảo.

Lâm Bắc Phàm chặc chặc, lắc đầu: “Lần này không phải cắt cũng thành cắt luôn rồi, chẳng trách người ta lại hận ngươi như thế!”

Dạ Lai Hương cười hềnh hếch, tròn mắt đảo một cách linh hoạt và kỳ quái, không biết lại nảy ra ý đồ xấu xa gì nữa.

Lâm Bắc Phàm gọi: “Ta nói trước ngươi đừng làm loạn đấy nhé! Hạ Thiên Khung là người kế vị của Đại Hạ hoàng triều, đại diện cho Đại Hạ tới đây, nếu xảy ra chuyện ở đây sẽ có rất nhiều chuyện không dễ dàn xếp đâu! Đến khi ấy triều đình chúng ta cũng không bảo vệ được ngươi!”

Dạ Lai Hương phát tay: “Yên tâm, ta đã thay đổi hoàn lương rồi mà, biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm! Ta đợi sau khi hấn ta rời khỏi Đại Võ rồi lại hành động sau, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến các ngươi!”

Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng nói: “Nhớ dịch dung nguy trang đấy! Tốt nhất là nguy trang thành Hạ hoàng, cha đánh con trai quá ư là bình thường!”

Dạ Lai Hương kích động vỗ đùi một cái: “Vẫn là ngươi âm hiểm hơn! Vậy cứ quyết định sáng khoái như thế đi!”

...

Ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm tới dịch quán tiếp đón thái tử Đại Hạ - Hạ Thiên Khung và đoàn người Đại Hạ.

Hắn chấp tay xin lỗi: “Điện hạ, hôm qua mạo phạm quá, vẫn mong được lượng thứ!”

“Lâm đại nhân nghiêm trọng quá rồi, người bảo vệ mặt mũi của hoàng triều, có tội gì đâu?”

Hạ Thiên Khung nói một cách khách sáo: “Hôm qua sau khi bản cung trở về suy nghĩ lại, phát hiện ra bản thân mình biểu hiện thất lễ, vẫn mong Lâm đại nhân lượng thứ!”

“Điện hạ khách sáo rồi!”

Đôi bên hỏi han nhau một lúc, vừa nói vừa cười, ân oán trên triều hôm qua đã được gỡ bỏ như vậy.

“Điện hạ, lần đầu người tới kinh thành có sắp xếp lộ trình gì không? Xin cứ nói ra, bản quan sẽ giúp người thu xếp! Nếu không có sắp xếp gì vậy bản quan sẽ quyết định thay người!”
Lâm Bắc Phàm cười bảo.

Hạ Thiên Khung lắc đầu: “Chưa có sắp xếp cụ thể gì cả, chỉ là đi dạo, đi bộ, ngắm cảnh, có gì không hiểu thì hỏi, coi như là tới đây nghỉ ngơi thả lỏng thôi!”

“Nhưng Dân Tâm thành bên ngoài kinh thành nhất định phải tới xem rồi!”

“Nghe nói Dân Tâm thành có thể chứa được hơn trăm vạn người, kết quả chỉ tốn chưa đến ba tháng đã xây dựng xong, được xưng là thần kỳ cũng không quá! Cho nên bản cung muốn được tận mắt chứng kiến tòa thành thần kỳ này trông thế nào!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Được, bản quan sẽ sắp xếp cho người!”

Dân Tâm thành cũng không xa, ra khỏi cổng lớn kinh thành rồi đi về phía đông khoảng bảy, tám dặm đường là đến, cho nên mọi người cũng không vội vã mà chậm rãi xuất phát.

Sau khi có được sự đồng ý của thái tử Đại Hạ - Hạ Thiên Khung, mọi người quyết định đi dạo trong kinh thành trước, tham quan cảnh tượng ở kinh thành một lượt rồi thuận đường đến Dân Tâm thành.

Đi đến giữa đường lớn ở kinh thành, Hạ Thiên Khung vô cùng ngạc nhiên vì hắn ta phát hiện ra kinh thành này quá náo nhiệt.

Ngựa xe như nước, áo quần như nêm, bên đường bày các sạp hàng chỉnh tề, đến đâu cũng có tiếng rao hàng và tiếng cười nói vui vẻ, mang đến cho người một loại cảm giác phát triển không ngừng, phồn vinh tươi đẹp.

Dưới sự so sánh, nước Đại Hạ của bọn họ lại thua kém hơn vài phần.

Không phải đều nói giang sơn Đại Võ như mặt trời lặn, quốc lực suy giảm, càng ngày càng thụt lùi hay sao?

Sao nhìn qua còn tốt hơn Đại Hạ bọn họ vậy?

Phải biết rằng, bây giờ Đại Hạ bọn họ đang lúc hưng thịnh, cho dù Đại Viêm hoàng triều cũng đang hưng thịnh như thế nhưng so với bọn họ thì vẫn kém hơn vài phần, cuối cùng lại không so được với Đại Võ hoàng triều xếp cuối danh sách!

Đoàn người đại diện của Đại Hạ đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy hình như tình báo sai rồi, không giống những gì bọn họ được biết trước đó.

Người trong cuộc ở ngay bên cạnh, vì thế bọn họ thử thăm dò: “Lâm đại nhân, kinh thành các ngươi vẫn luôn náo nhiệt như vậy sao?”

Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ khiêm tốn: “Chỉ có thể nói là tạm tạm, không thể so được với Đại Hạ các ngươi!”

“Lâm đại nhân, ngươi khiêm tốn quá rồi!”

Hạ Thiên Khung cười bảo: “Bản cung vừa từ kinh thành Đại Hạ qua đây, nói thật, kinh thành của Đại Hạ chúng ta cũng không náo nhiệt như chỗ các ngươi đâu, thật khiến bản cung kinh ngạc quá, chúng ta tới đây để học hỏi kinh nghiệm quản lý tiến bộ của Đại Võ, vẫn mong đại nhân vui lòng chỉ giáo!”

“Thật ra cũng không có gì đâu!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Chỉ cần công chính liêm minh, nghiêm túc chấp pháp, bắt giữ tội phạm, bảo vệ quyền lợi cơ bản của dân chúng, khuyến khích sản xuất và kinh thương, để dân chúng đều có tiền kiếm, có cơm ăn hiển nhiên sẽ tốt lên thôi!”

Mọi người cạn lời, người nói có khác gì không nói không?

Ai chẳng biết phải làm như vậy?

Vấn đề là biện pháp và chính sách kia kìa, đó mới là mấu chốt!

Chương 491: Điều nhờ Lâm đại nhân

Mắt thấy không hỏi ra được thứ gì giá trị từ chỗ Lâm Bắc Phàm, Hạ Thiên Khung cúi người hỏi một ông cụ đang hút tẩu, đồng thời cũng đang bán thuốc lá.

“Ông cụ, xin hỏi kinh thành này vẫn luôn náo nhiệt như vậy sao?”

Ông cụ này có hơi mơ màng: “Ta đang lúc hút thuốc, sao ngươi lại hỏi ta mấy câu này, ngươi không biết nhìn sao?”

Nhưng vừa thấy bọn họ ăn mặc sang trọng, trên người thấp thoáng lộ ra quý khí cũng biết không thể đắc tội được.

Hắn ta không dám chậm trễ mà vội vàng đứng dậy.

Sau đó nhìn thấy Lâm Bắc Phàm đi bên cạnh đám người này lại càng kinh ngạc hơn, vội chấp tay cung kính nói: “Chào phủ doãn đại nhân! Đây là...”

Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa giới thiệu: “Vị vừa mới hỏi chuyện ngươi này chính là đương kim thái tử Hạ Thiên Khung của Đại Hạ hoàng triều, mà người bên cạnh hắn ta đều là quan viên tới từ Đại Hạ hoàng triều, bọn họ tới viếng thăm chính thức nước ta, thuận tiện du lịch kinh thành!”

Ông lão vô cùng kinh ngạc: “Hả? Vậy mà lại là thái tử của Đại Hạ sao...”

Hạ Thiên Khung tiếp tục truy hỏi: “Ông cụ, ngươi có thể kể một chút về tình hình ở kinh thành cho bản cung được không?”

“Chuyện này...”

Ông cụ lại không dám nói nhiều mà nhìn về phía Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Ông cụ, nếu điện hạ đã hỏi ngươi vậy ngươi cứ kể cho mọi người đi!”

“Vâng, phủ doãn đại nhân!”

Ông cụ đứng dậy nhưng vẫn hơi khom lưng, đáp: “Nếu là trước đây thì kinh thành cũng không phải thế này đâu, khi ấy tuy cũng được tính là náo nhiệt nhưng không náo nhiệt đến vậy! Từ sau khi Lâm đại nhân lên nhậm chức thì mọi thứ ở đây đều thay đổi cả!”

“Hả?” Đám người Đại Hạ quay đầu nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, Lâm Bắc Phàm lại mỉm cười đáp lại.

“Từ năm ngoái, Lâm đại nhân lên làm phủ thừa ở kinh thành, tổng quản lý toàn bộ sự vụ trong kinh thành thì tất cả đều thay đổi! Lâm đại nhân chỉnh đốn tác phong và uy tín của quan viên, cải thiện môi trường tư pháp, khi thẩm tra án luôn bênh vực dân chúng chúng ta, trừng phạt kẻ quyền quý, cứ như vậy, đám quyền quý cũng không dám làm xằng làm bậy nữa, dân chúng chúng ta đều có thể ưỡn thẳng sống lưng, không sợ bị bắt nạt nữa!”

“Hóa ra là như vậy!”

Ông cụ lại nói tiếp: “Tiếp đó, Lâm đại nhân lại khuyến khích phát triển thương nghiệp, mở rộng kinh tế vỉa hè! Các người nhìn nơi này đi, mỗi một con phố đều được quy hoạch rất tốt, mọi người đều buôn bán trong phạm vi của mình! Thế này, rất nhiều người đều có cơ hội kiếm tiền! Chỉ cần người không sợ vất vả thì đều có thể kiếm tiền! Kinh thành trở nên náo nhiệt như vậy cũng có một phần nguyên nhân bắt nguồn từ đây!”

Mọi người đều rất ngạc nhiên, Hạ Thiên Khung truy hỏi: “Kinh tế vỉa hè này có hiệu quả tốt đến vậy sao?”

Thông qua tin tình báo, hắn ta cũng biết cách đây rất lâu kinh thành Đại Võ đã thực hiện kinh tế vỉa hè và quả thật cũng có được hiệu quả nhất định!

Nhưng khi ấy hắn ta không cho là đúng, không phải chỉ là bày sạp ra bán hàng thôi sao?

Cùng lắm thì có thêm một tầng quy hoạch nữa mà thôi, buôn bán vẫn là mấy thứ đó, có thể thúc đẩy được gì cho thương nghiệp?

Bây giờ xem ra có khả năng hắn ta đã nghĩ quá hiển nhiên rồi!

Ông cụ lắc đầu: “Lão hủ không rõ cho lắm! Đạo lý lớn nhiều biết bao, lão hủ cũng không biết hết được! Dù sao từ sau khi

kinh thành mở rộng buôn bán vỉa hè cho tới nay quả thật đã trở nên rất náo nhiệt, mọi người đều có thể kiếm được tiền! Giống như lão phu đây, bình thường bận cày cấy, có thời gian rảnh là tới đây bán thuốc lá, kiếm thêm vài lạng bạc vụn, ha ha!” Nói xong, lại có vài phần đắc ý.

“Nhưng, sự thay đổi lớn nhất vẫn là năm sau cơ!” Ông cụ lại bài.

“Năm sau?” Mọi người ngạc nhiên.

“Từ năm sau, thật sự sẽ phát triển mỗi ngày mỗi khác!”

Ông cụ nói với vẻ mặt hớn hở: “Dân Tâm thành đối diện với kinh thành đã mở rất nhiều cửa hàng và công xưởng, tuyển một lượng lớn công nhân! Xưởng xi măng độc quyền của triều đình cũng cần rất nhiều công nhân sản xuất xi măng! Tiền lương đi làm vô cùng hậu hĩnh, khiến người ngưỡng mộ! Nếu không phải lão hủ đã lớn tuổi thế này, còn ruộng phải cày thì cũng muốn qua bên đó kiếm miếng cơm!”

“Còn có chịu sự ảnh hưởng này mà dân làm ăn ở kinh thành cũng nhiều lên! Làm ăn buôn bán đều cần nhân lực chứ, cho nên lại cần tuyển người! Tóm lại là mọi người đều có công việc, đều có tiền để kiếm, cuộc sống càng ngày càng tốt!”

“Cái này cái này...” Đoàn đại biểu của Đại Hạ vô cùng kinh ngạc.

Ông cụ chấp tay với Lâm Bắc Phàm, nói với vẻ cung kính: “Toàn bộ những thứ này đều nhờ Lâm đại nhân mang lại, cảm ơn người đã mang tới cuộc sống tốt và mang tới hy vọng mới cho ta!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Đây là việc mà bản quan nên làm, vì trách nhiệm của bản quan là tạo phúc một phương!”

“Lâm đại nhân, người hút thuốc không, lão hủ tặng người vài lạng!”

“Không cần đâu, bản quan không hút!”

Đoàn đại biểu Đại Hạ lại hỏi mấy người nữa và cũng có được câu trả lời như nhau.

Từ khi Lâm Bắc Phàm lên làm phủ thừa, tổng quản lý toàn bộ sự vụ trong kinh thành cho tới nay, cuộc sống của mọi người

càng ngày càng tốt lên.

Đặc biệt là năm sau, Dân Tâm thành bắt đầu vận hành và phát triển vượt bậc, mỗi ngày một khác.

Vì thế mọi người vô cùng khâm phục hẳn.

“Lâm đại nhân, người giỏi quá!”

“Làm phủ doãn chưa được bao lâu đã mang tới sự thay đổi lớn như thế, bản quan khâm phục!”

“Chẳng trách lại được nữ đế coi trọng!”

...

Chương 492: Không thể áp dụng được

Đối với việc này, Lâm Bắc Phàm chỉ khiêm tốn đáp lời, tỏ vẻ cũng không có gì hết.

Thái tử Đại Hạ - Hạ Thiên Khung thúc giục: “Bây giờ chúng ta tới Dân Tâm thành xem thử đi, bản cung đã nôn nóng lắm rồi!”

Chưa đến thời gian nửa nén hương, mọi người đã tới Dân Tâm thành.

Chỉ thấy một tòa thành lớn nguy nga tráng lệ đứng sừng sững trước mặt mọi người.

“Nơi này thật sự được xây trong ba tháng sao?”

Bọn họ đã sớm nghe nói tòa thành mới xây dựng này hoành tráng thế nào, nguy nga ra sao, nhưng khi tận mắt chứng kiến vẫn bị chấn động bởi phong thái của nó.

Chỉ riêng tường thành này, trên cơ bản đã không thua bất cứ một kinh thành nào rồi!

“Không thể giả được, mời các vị đại nhân đi bên này!” Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa mời.

Ngay khi bọn họ đi vào trong thành lại hoang mang tiếp.

Chỉ thấy bên trong thành là các ngôi nhà xếp thành hàng san sát nối tiếp nhau, đường phố rộng rãi, bằng phẳng còn rất sạch sẽ.

Ngựa xe như nước, người qua lại tấp nập, quán xá mọc lên như rừng, tiếng rao hàng không ngớt, cảm giác còn náo nhiệt và phồn hoa hơn cả kinh thành!

“Đây... thật sự là một tòa thành mới được xây dựng sao?”

“Một tòa thành chưa đến nửa năm sao lại phồn hoa, đầy tiếng người huyên náo như thế?”

“Lẽ nào đây là kỳ tích?”

Mọi người nghen họng nhìn trôn trời, giống như bà Lưu đi vào Đại Quan Viên, nhìn thấy gì cũng mới mẻ.

Ánh mắt bọn họ không tìm lòng được mà liếc về phía Lâm Bắc Phàm đang mang vẻ mặt bình tĩnh như nhìn thấy thần linh.

Chỉ tốn có ba tháng đã xây xong tòa thành chứa được hơn trăm vạn người thật sự vô cùng đáng sợ!

Nhưng đối phương không chỉ xây dựng mà còn khiến tòa thành vận hành với hiệu suất cao, khiến người nào cũng được ăn cơm, có công ăn việc làm, cơm no áo ấm trong thời gian một tháng ngắn ngủi, việc này thật sự không phải thứ người thường có thể làm được!”

“Lâm đại nhân, người đã làm thế nào vậy? Sao có thể khiến một tòa thành mới tỏa ra sức sống bừng bừng như thế?” Một lão thần Đại Hạ nói với vẻ vô cùng khâm phục.

Đám người Hạ Thiên Khung dựng thẳng lỗ tai lên nghe.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Thật ra cũng vô cùng đơn giản thôi, chỉ cần chiêu mộ thương nhân, kêu gọi vật tư, khuyến khích kinh thương, cung cấp việc làm cho mọi người để mọi người có công ăn việc làm là được mà!”

Mọi người nghe xong lại vô cùng cạn lời, đạo lý to đùng này ai mà không hiểu? Mấu chốt là làm thế nào cơ mà!

Người đừng nói mập mờ và hiển nhiên như thế được không? Trông như trí thông minh của chúng ta thấp lắm vậy.

Biết không hỏi ra được cái gì, chỉ đành một đường hỏi người đi đường qua lại, cuối cùng cũng có được một vài câu trả lời khá cụ thể.

Lâm Bắc Phàm quả thật đã khuyến khích kinh thương, chẳng qua là thông qua biện pháp giảm thuế.

Chế độ miễn giảm thuế vô cùng lớn, ưu đãi miễn thuế lớn nhất là năm năm, còn có miễn giảm thuế ba năm, chưa từng nghe có quốc gia nào làm như thế, có thể miễn thuế một, hai năm đã coi như tốt lắm rồi.

Ngoài ra, Dân Tâm thành còn phát triển ngành sản xuất xi măng rất mạnh, kéo theo rất nhiều người có việc làm, không chỉ thực hiện kinh tế vỉa hè, mà còn tiến hành kinh tế chợ đêm, tiến thêm một bước thúc đẩy kinh thương phát triển.

Dưới đủ loại biện pháp, Dân Tâm thành phát triển mỗi ngày một khác.

Hành trình một ngày này kết thúc rất nhanh, một đoàn người Đại Hạ sau khi trở về vẫn vô cùng khiếp sợ như cũ.

“Một chuyến đi này cũng không tệ!”

“Học được rất nhiều thứ, hóa ra kinh thành còn có thể quản lý kinh doanh như thế! Chúng ta hoàn toàn có thể học theo, ha ha!”

“Đại Hạ chúng ta vốn đã cường thịnh, bằng cách này chẳng phải sẽ càng mạnh hơn hay sao?”

“Triệu đại nhân nói chí phải, ha ha!”

Mọi người nói chuyện hăng say như thể đã nhìn thấy tương lai tốt đẹp vậy.

Thế nhưng lúc này, lại để ý thấy thái tử Hạ Thiên Khung đang nhíu chặt mày, bộ dáng khá đăm chiêu, vì thế họ hỏi với vẻ khó hiểu: “Thái tử điện hạ, sao ngài lại cau có mặt mày thế?”

Thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung thở dài một hơi: “Các người tưởng mấy thứ này có thể dễ dàng học được hay sao?”

“Thái tử điện hạ, sao thái tử lại nói như vậy?”

Mọi người lấy làm lạ.

Hạ Thiên Khung lại thở dài: “Hành động ngày hôm nay khiến bản quan vô cùng chấn động! Khi ấy bản quan cũng nghĩ, nếu đem được những kinh nghiệm này về thì chắc chắn có thể khiến Đại Hạ của chúng ta có được những thay đổi tích cực vô

cùng lớn! Thế nhưng khi nghĩ kỹ lại thì ta nhận ra trong chuyện này vẫn còn tồn tại những điểm chưa thỏa đáng, hoàn toàn không thể học được!”

“Điện hạ...”

“Đầu tiên, chúng ta nói về chỉnh sửa tư pháp!”

“Từ lúc Lâm Bắc Phàm tới Đức Thiên Phủ, việc hấn làm đầu tiên là sửa đổi tư pháp, bênh vực dân chúng trên phương diện kết án, trừng phạt những kẻ quyền quý, không cần biết đối phương có quyền có thể đến đâu, có bối cảnh lớn như thế nào cũng không bỏ sót! Thế nhưng các người biết hấn làm thế nào không?”

Chương 493: Tình huống đặc thù

Mọi người lắc đầu tỏ vẻ không hiểu.

Giọng điệu của Hạ Thiên Khung cực kỳ phức tạp: “Bản cung nhận được tin tức từ mật thám, sở dĩ Lâm Bắc Phàm làm như vậy là để có thể tổng hết bọn quyền quý vào nhà giam một cách công khai rồi tiến hành bóc lột!”

“Muốn không bị phạt hả? Vậy thì nộp tiền!”

“Muốn ăn ở ổn thỏa hả? Vậy thì nộp tiền!”

“Muốn giảm hình phạt hả? Vậy thì nộp tiền!”

“Nói một cách khác, hấn đã khiêu chiến với kẻ quyền quý khắp thiên hạ bằng chính sức lực của mình! Thông qua bóc lột tiền tài của bọn họ để bảo vệ lợi ích của dân chúng, đồng thời cũng thu lợi về cho mình!”

“Ồ?”

Mọi người kinh ngạc không thôi.

“Một kẻ có dũng khí như thế khiến bản cung bội phục vô cùng!”

“Thế nhưng nếu đối là Đại Hạ chúng ta thì ai dám làm như thế?”

“Chuyện này...”

Mọi người đồng loạt lắc đầu.

Không chỉ thừa tướng không dám làm mà ngay cả đương kim bệ hạ cũng không dám! Bởi lẽ nếu làm như vậy thì sẽ đắc tội quá nhiều người! Điều này bất lợi cho việc thống trị đất nước!

Dẫu có là người đứng đầu của một quốc gia thì khi đối mặt với một vấn đề nào đó vẫn có những lúc xử lý không được chu toàn!

“Lâm Bắc Phàm kia... tại sao lại dám làm như vậy nhỉ?”

Hạ Thiên Khung lắc đầu: “Bản cung cũng không hiểu, nhưng đúng là hấn đã làm vậy đấy, hiệu quả vô cùng rõ ràng! Không có tư pháp rõ ràng nghiêm minh thì triều đình không thể có được lòng tin của dân chúng, rất nhiều chuyện đều không thể giải quyết!”

Mọi người gật đầu.

“Tiếp theo đây chúng ta sẽ nói về vấn đề trị an!”

Hạ Thiên Khung ho một tiếng, nhấp ngụm trà rồi tiếp tục nói: “Về vấn đề này, Lâm Bắc Phàm đã nghĩ ra một cách độc lạ là tận dụng đạo soái Dạ Lai Hương để chống lại tội phạm, bảo vệ an ninh trật tự ở địa phương, hiệu quả như thế nào thì mọi người cũng nhìn thấy rồi đấy, đạt đến cả trình độ đêm không cần phải đóng cửa! Thế nhưng chúng ta không thể học được cách này!”

“Bởi lẽ nhân tài đặc biệt như Dạ Lai Hương trên thiên hạ chẳng có bao nhiêu! Mà dù có thì người dám dùng không? Có dám dùng thì người có điều khiển nổi không?”

“Dạ Lai Hương có võ công cao cường, thực lực xuất chúng, bản thân hấn ta là một kẻ ngông cuồng bướng bỉnh! Người bảo hấn ta ngoan ngoãn làm việc, nghe lời người sao được? Dù có là Tông Sư thì cũng không làm được điều đó!”

“Chỉ có Lâm Bắc Phàm không biết đã dùng cách gì mà khiến hấn ta nghe lời làm việc như vậy!”

“Cứ thế, có được tư pháp, trị an cũng xử lý ổn thỏa, bách tính và thương nhân sẽ cảm thấy an toàn, thương nghiệp mới phát triển, kinh tế mới đi lên!”

Ánh mắt Hạ Thiên Khung sáng rực.

Mọi người lại đồng loạt gật đầu.

“Có được hai điều kiện này xong, Lâm Bắc Phàm lại thúc đẩy kinh tế vỉa hè phát triển, đồng thời đẩy mạnh kinh tế về đêm khiến thành phố náo nhiệt hẳn lên, góp phần đưa thương nghiệp, kinh tế phát triển, giúp dân chúng kiếm được tiền!”

“Chúng ta có thể mô phỏng kinh tế vỉa hè, nhưng kinh tế về đêm thì rất khó, bởi lẽ trị an là một vấn đề nan giải mà chúng ta không thể giải quyết!”

Mọi người gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Ai cũng biết kinh tế về đêm tốt, song lại rất khó để làm!

Bởi lẽ có rất nhiều người tập võ, huyết khí dâng trào, hễ đến tối là rất dễ xảy ra chuyện, càng nhiều người càng dễ xảy ra chuyện!

Tiền thuê quản lý quá đắt, mà cũng không quản nổi!

Thế nên nhiều thành phố cấm tiệt hoạt động về đêm, không cho mọi người làm việc vào ban đêm nữa.

Cũng chỉ có Lâm Bắc Phàm không cần phải lo lắng về vấn đề này, bởi vì hắn đã có đạo soái Dạ Lai Hương võ công cao cường, khinh công tuyệt diệu. Có hắn ta quản lý vấn đề an ninh trật tự, chỉ cần không phải Tông Sư thì đều có thể xử lý được!

Cứ thế thì vấn đề trị an sẽ được giải quyết.

Đương nhiên, bọn họ có thể tìm một võ giả Tứ phẩm tới quản lý vấn đề an ninh trật tự, nhưng võ giả ở mức đó đâu có ai chịu làm mấy chuyện sai vặt này?

Không biết trọng nhân tài thế thì ai thèm làm!

“Điện hạ, chúng ta cũng có xi măng, chúng ta có thể phát triển kinh tế xi măng!”

Một vị lão thần nói.

“Đúng đó, chúng ta có thể phát triển kinh tế xi măng!”

“Chúng ta cũng có thể sản xuất xi măng rồi đem đi bán, kích thích thương nghiệp phát triển!”

“Như vậy là triều đình ta kiếm được tiền rồi, bên cạnh đó còn giúp kinh tế thị trường phát triển, một mũi tên trúng hai đích!”

“Đề xuất này của các người rất được, thực ra triều đình chúng ta cũng đang làm điều này! Thế nhưng để sản xuất xi măng thì cần một lượng nhân công lớn! Trước kia mọi người cũng nhìn thấy rồi đấy, để sản xuất xi măng, Dân Tâm thành đã huy động tổng cộng bốn đến năm chục vạn người mới chống đỡ được ngành này!”

Hạ Thiên Khung cười khỏ: “Chúng ta đi đâu tìm được nhiều người như vậy?”

Mọi người cũng thi nhau cười khỏ.

Bốn, năm chục vạn người tương đương với dân số của một thành phố lớn rồi. Muốn điều động số người nhiều như vậy là một chuyện rất khó.

Hơn nữa dù có năng lực làm được thì người ta cũng chưa chắc đã muốn làm vì sản xuất xi măng rất vất vả!

Phải biết rằng phần lớn dân chúng ở Dân Tâm thành đều có gốc gác là dân gặp nạn, bọn họ vượt xa vượt khó để đến nơi đây, không có kế mưu sinh nào khác nên chỉ đành tham gia sản xuất xi măng.

Chương 494: Quyết chết không từ

“Ngoài ra còn có một vấn đề khác nữa!”

“Xi măng chủ yếu dùng để xây dựng nhà cửa, lượng xi măng cần dùng là rất lớn. Triều đình Đại Võ nhờ phát triển đường thủy và tàu đệm khí nên mới vận chuyển được! Tàu đệm khí có thể vận tải được rất nhiều, một con thuyền là chở được cả mười vạn cân xi măng!”

“Chúng ta còn chưa nghiên cứu ra tàu đệm khí, chỉ có thể vận chuyển bằng thuyền gỗ thông thường. Giá vận chuyển tăng lên, xi măng cũng đắt hơn, người mua xi măng sẽ ít đi, không có thị trường thì chúng ta có sản xuất nhiều xi măng cũng chẳng có tác dụng gì!”

Hạ Thiên Khung liên tiếp cười khỏ.

“Đúng vậy, sao ta lại không nghĩ đến điều này nhỉ?”

“Vẫn là điện hạ anh minh!”

...

“Ngoài ra, về phương diện thương nghiệp, Lâm Bắc Phàm đã đưa ra rất nhiều điều kiện có lợi về thuế cho các thương nhân lớn, khuyến khích mọi người làm ăn buôn bán! Hành động này của hắn đã thúc đẩy thương mại giữa kinh thành và Dân Tâm thành phát triển, khiến thị trường trở nên phồn vinh hơn!”

“Thế nhưng hắn có thể làm như vậy, còn chúng ta thì không!”

“Bởi lẽ khi ấy Lâm Bắc Phàm có thể làm được là bởi hắn muốn giải quyết vấn đề cơm ăn chỗ ở cho cả trăm vạn người dân, không có lương thực không có vật tư, hắn chỉ đành thu hút các thương nhân thế gia quyên góp tiền và vật thông qua vô số điều kiện, đây là cách giải quyết tối ưu nhất lúc đó!”

“Song nếu chúng ta cũng làm thế thì trước tiên, chắc chắn thuế sẽ giảm, đây là chuyện không thể nghi ngờ, hơn nữa mọi người đều đi làm ăn buôn bán hết thì ai sản xuất lương thực đây?”

“Đất của chúng ta không màu mỡ như Đại Võ, sản lượng có hạn, mọi người lại đi buôn bán hết thì chắc chắn sản lượng lương thực sẽ sụt giảm, hậu quả như thế nào thì không cần bàn cung nói nhiều nữa, các vị tự biết rồi đấy!”

Mọi người gật đầu...

Một vị lão thần lên tiếng: “Nước không có lương thực thì ắt sẽ loạn!”

“Đúng vậy!”

Hạ Thiên Khung gật đầu: “Thế nên chúng ta bắt buộc phải kiềm chế sự phát triển của thương mại, bảo đảm kho lương thực của mình! Thế nhưng không phát triển thương mại thì kinh tế xi măng cũng sẽ bị hạn chế!”

Hạ Thiên Khung thở dài thườn thượt: “Nên chúng ta không thể học được cách phát triển Dân Tâm thành! Bởi rất nhiều các điều kiện khác nhau nên bọn họ mới tạo ra được nhiều kỳ tích! Chúng ta học theo thì có lẽ cũng chỉ là bắt chước, làm trò cười

cho thiên hạ mà thôi! Nếu xảy ra chuyện gì lớn thì muốn bù đắp cũng chẳng kịp!”

“Điện hạ anh minh, thần đã hiểu rồi!”

Các vị đại thần bái phục.

Hạ Thiên Khung khiêm tốn nói: “Các vị đại nhân khách khí rồi, bản cung cũng không có nhiều kinh nghiệm, năng lực có hạn, vấn đề mà bản cung đưa ra chắc chắn vẫn còn nhiều chỗ thiếu sót, mong các vị đại nhân cho ý kiến, bản cung nhất định sẽ sửa đổi!”

“Điện hạ khách sáo quá rồi!”

Các lão thần trông thấy dáng vẻ khiêm tốn của thái tử, trong lòng cũng thấy an ủi phần nào.

Chỉ cần đi theo một minh chủ như vậy thì bọn họ mới có hi vọng!

“Ngoài ra, bản cung còn trông thấy một nguy cơ cực lớn!”

“Nguy cơ gì, mời điện hạ nói!”

Ánh mắt Hạ Thiên Khung sáng như đuốc: “Lần này chúng ta tới chủ yếu là để đánh giá, quan sát tình hình gần đây của Đại Võ, thăm dò, tìm hiểu tình hình, có vậy mới hoạch định được sách lược, tóm gọn Đại Võ, mở rộng bờ cõi cho Đại Hạ ta!”

Mọi người gật đầu, bọn họ có thể tề tựu bên thái tử thì cũng có suy nghĩ giống hần ta.

Đối với bất cứ vị đại thần nào mà nói thì công lao lớn nhất chính là mở rộng bờ cõi.

“Thế nhưng tình hình lại nằm ngoài dự đoán của chúng ta!”

“Triều đình Đại Võ không những không đi xuống mà còn phát triển rất tốt, triều khí hùng hực, có xu hướng phục hưng! Thêm hai ba năm nữa là chắc chắn Đại Võ sẽ thừa thế vùng lên! Tới khi ấy muốn thôn tính Đại Võ thì khó rồi!”

Mọi người nhìn nhau, ánh mắt ai cũng đượm vẻ lo âu.

“Điện hạ, điện hạ có cao kiến gì không?”

Một vị lão thần hỏi.

“Ban đầu chúng ta định khiến Đại Võ lục đục nội bộ, từ đó thừa dịp khởi binh!”

“Thế nhưng ở vùng Ký Bắc xảy ra nạn mã tặc, kinh tế suy thoái, bách tính lầm than, đạo này cũng không biết Ký Bắc vương đang làm gì mà im hơi lặng tiếng lắm!”

“Vùng Giang Nam thì có nạn lũ lụt, lương thực thiếu hụt, kinh tế đi xuống, bách tính khốn khó, con đường phát triển của Giang Nam vương gặp phải khó khăn, còn chẳng biết có ăn nổi cơm hay không!”

“Võ Tây vương thì tổn thất binh tướng, hiện giờ lại gặp phải một đám nghĩa sĩ xuất quỷ nhập thần, khỏi cần phải trông đợi vào hãn ta nữa!”

“Những vị phiên vương khác của Đại Võ thì có thể lực mỏng manh, binh lực ít ỏi, không làm ăn được gì cả!”

“Thế nên hiện giờ chỉ có thể dựa vào chính mình! Chúng ta tuyệt đối không được để bọn họ có cơ hội phát lên! Thời gian càng kéo dài thì càng bất lợi cho chúng ta!”

Hai mắt Hạ Thiên Khung toát lên vẻ lạnh lùng: “Sau khi trở về, bản cung nhất định phải xin phụ hoàng khởi binh đánh Võ!”

Chúng quan viên nhìn nhau, sau đó đứng ra đồng thanh hô: “Điện hạ anh minh! Chúng thần sẽ ủng hộ hết mình, quyết chết không từ!”

Chương 495: Cũng không rõ nữa

Thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung vô cùng hài lòng trước thái độ của mọi người.

Được mọi người ủng hộ, sau khi trở về việc khuyên bảo phụ hoàng sẽ dễ dàng hơn, hãn ta rất có tự tin.

Một khi chiến sự đã đến thì cũng là lúc hãn ta mở rộng bờ cõi, lập nên đại công.

“Chuyến đi lần này thu được rất nhiều lợi ích, chúng ta đã phát hiện được xu hướng phục hưng của Đại Võ! Như vậy, chúng ta

mới phòng ngừa chu đáo, kịp thời cắt đứt thể đi lên của bọn họ, diệt trừ những uy hiếp đối với Đại Hạ!”

Hạ Thiên Khung mỉm cười.

“Điện hạ nói chí phải!”

Mọi người cũng cười phụ họa theo.

“Điều khiến bản cung ngạc nhiên nhất là kẻ mang đến xu thế phục hưng này lại là cái tên tham quan Lâm Bắc Phàm kia!”

Hạ Thiên Khung tiến lên phía trước hai bước, hấn ta nghiêng đầu nhìn về phía xa xăm, nói nhỏ: “Từ khi vào làm quan cho triều đình, hấn đã lập được vô số công lao to lớn! Phát minh ra thần khí phi thiên khí cầu lớn, tàu đệm khí, xây nhà bằng xi măng, những điều này đã giúp thực lực của Đại Võ tăng mạnh hơn rất nhiều!”

“Trước kia có hai vị Tông Sư trẻ tuổi tới kinh thành, là hấn đứng ra khuyên giải bọn họ dời trận chiến ra khỏi kinh thành!”

“Đại Võ từng xuất hiện phản quân, cũng nhờ hấn kịp thời xử lý!”

“Khi Ký Bắc có nạn mã tặc khiến dân chúng li tán, nghe đâu hấn đã đề ra kế sách, chỉ bỏ ra một cái giá nhỏ nhất mà đã giải quyết được mối họa mã tặc to lớn ấy!”

“Khi Giang Nam có lũ lụt, hấn bôn ba đường xa đi cứu tế dân gặp nạn, còn xây Dân Tâm thành, giải quyết vấn đề chỗ ăn ở cho cả trăm vạn dân!”

“Trong trận thi đấu Viêm – Võ, cũng do hấn dẫn đầu các đại diện trẻ tuổi của Đại Võ chiến thắng Đại Viêm!”

Hạ Thiên Khung cảm thán: “Có thể nói không có Lâm Bắc Phàm thì Đại Võ đã loạn lạc từ lâu! Song tiếc rằng một nhân tài tuyệt đỉnh như hấn lại là người Đại Võ, đúng là quá đáng tiếc!”

Một vị lão thần chấp tay, cười nói: “Điện hạ, nếu điện hạ đã thích thì sao không thu phục hấn? Có hấn hỗ trợ thì chắc chắn chúng ta sẽ như hổ thêm cánh!”

“Bản cung cũng đang định vậy!”

Hạ Thiên Khung nói, giọng điệu của hắn ta tràn ngập ý chí: “Hai hôm nay bản cung đang tìm một cơ hội để bàn kỹ với hắn! Hắn là một người vô cùng thông minh, chắc là hắn sẽ biết làm thế nào thôi!”

Mặc dù đã quyết định phải đánh Đại Võ song mấy người Hạ Thiên Khung vẫn ở lại đây thêm hai ngày.

Bọn họ muốn tìm hiểu tình hình kỹ hơn để phòng ngừa hậu họa.

Thế là ngày hôm sau, dưới sự tiếp đón của Lâm Bắc Phàm, đoàn người tiếp tục dạo chơi trong kinh thành và Dân Tâm thành.

Trông thấy kinh thành và Dân Tâm thành ngày càng phát triển dưới sự quản lý của Lâm Bắc Phàm, Hạ Thiên Khung càng ngưỡng mộ hắn hơn.

Nhân tài khó có được, nhất là một nhân tài như Lâm Bắc Phàm lại càng khó có được hơn! Có hắn thôi là bằng cả mười vạn hùng binh!

Hôm ấy, Hạ Thiên Khung trông thấy một thứ khổng lồ cất cánh và bay lên trời cao ngay trước mắt.

Mọi người kinh ngạc không thôi: “Đây chính là thần khí phi thiên khí cầu lớn trong truyền thuyết sao?”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Đúng vậy!”

“Sao khí cầu lớn này lại bay lên vậy? Có chuyện gì lớn xảy ra chăng?”

Có người lấy làm lạ hỏi.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, hắn giải thích: “Không có chuyện gì lớn đâu, chỉ là đang huấn luyện thôi! Mặc dù có thần khí phi thiên nhưng cũng cần thường xuyên luyện tập, thường xuyên sử dụng thì lúc quan trọng mới quen được!”

“Hóa ra là vậy!”

Mọi người bưng tỉnh, bọn họ nhìn dân chúng vây xung quanh như những kẻ nhà quê mới lên chốn thành thị, rõ ràng là dân chúng ở đây đã coi việc này như thường rồi.

“Khí cầu lớn!”

Hạ Thiên Khung nhìn khí cầu lớn bay bổng trên trời bằng con mắt si mê.

Với hắn ta mà nói thì đây đúng là một vũ khí chiến đấu cực kì quan trọng.

Người ta vẫn thường hay nói leo cao thì nhìn xa, nếu được ngồi trên khí cầu lớn mà bay lên trời thì có thể do thám được tình hình kẻ địch, tiện cho mình chỉ huy, mở rộng phần thắng!

Hơn nữa khí cầu lớn bay lên trời còn đại diện cho...

Tiên duyên! Trường sinh!

Từ thời xa xưa người ta đã truyền tai nhau rằng tiên nhân ở tại cung điện trên trời mà nhìn xuống thế gian, còn khí cầu lớn thì có thể bay lên trời.

Nếu như ngồi khí cầu lớn thì tức là có thể bay lên trời, gặp được tiên nhân trong truyền thuyết, có được tiên duyên và trở nên trường sinh bất lão?

Với hắn ta mà nói thì đây đúng là một sự mê hoặc có khó thể chối từ, nhất là khi hắn ta còn đang ngấm đến ngôi vị hoàng đế trong tương lai!

Nếu có được quyền lực tối cao thì lại muốn trường sinh bất lão, như vậy mới bảo vệ được quyền lợi của mình mãi mãi!

Nghĩ tới đây, Hạ Thiên Khung không nhịn được lên tiếng hỏi: “Lâm đại nhân, khí cầu lớn này bay cao được bao nhiêu? Liệu có đưa người lên được cung điện trên trời, gặp được tiên nhân trong truyền thuyết không?”

Hắn ta vừa dứt lời thì mọi người có mặt đều không thể bình tĩnh được nữa, ai cũng đồng tai lên nghe.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Bản quan cũng không rõ khí cầu lớn này bay cao được bao nhiêu nữa! Cơ mà dựa theo ghi chép thì hiện tại đã bay cao được năm trăm trượng, còn về cung điện trên trời hay tiên nhân thì trước mắt vẫn chưa trông thấy! Chắc là vẫn chưa đủ độ cao, cần phải cố gắng nhiều hơn!”

Mọi người không biết là tiếc nuối hay là vui mừng nữa.

Tiếc nuối là bởi bay cao như thế rồi mà vẫn chưa gặp được tiên nhân và cung điện trên trời.

Còn vui mừng là bởi may mà vẫn chưa bị người của Đại Võ phát hiện.

Chương 496: Không thể được

Hạ Thiên Khung nhìn khí cầu lớn đang lơ lửng đằng xa, trái tim của hắn ta cũng lơ lửng theo. Hắn ta quay đầu nói với Lâm Bắc Phàm: “Lâm đại nhân, bản cung có thể ngồi khí cầu lớn một lần không?”

Lâm Bắc Phàm ngó người: “Hả? Người muốn ngồi khí cầu lớn á?”

Những người khác cũng ngó người: “Điện hạ?”

Sau khi ngó người xong, bọn họ đồng loạt đứng ra khuyên bảo.

“Điện hạ, không được đâu!”

“Long thể điện hạ tôn quý, nhớ xảy ra chuyện gì thì biết làm sao?”

“Điện hạ, mong điện hạ suy xét!”

Ánh mắt Hạ Thiên Khung lộ vẻ ngang bướng: “Các vị đại nhân không cần lo lắng! Cứ yên tâm, bản cung không tùy hứng đâu! Bản cung có võ nghệ, có thể bảo vệ bản thân, hơn nữa còn có Hắc Lão ở đây, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!”

“Điện hạ...”

“Đừng nói nữa, bản cung đã quyết tâm rồi!”

Hạ Thiên Khung lại nhìn Lâm Bắc Phàm, giọng nói của hắn ta tràn ngập hi vọng: “Được tận mắt chiêm ngưỡng khí cầu lớn mà không được ngồi thử thì trong lòng ta nuôi tiếc lắm! Hi vọng Lâm đại nhân thành toàn cho!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Chuyện này bản quan không làm chủ được, bắt buộc phải bẩm báo với bề hạ! Được bề hạ đồng ý thì mới cho người thử!”

“Lâm đại nhân, xin nhờ người vậy!”

Lâm Bắc Phàm bèn bẩm báo chuyện này cho nữ đế.

Nữ đế suy nghĩ một hồi rồi đồng ý, song lại yêu cầu Lâm Bắc Phàm phải đi cùng. Xét về vấn đề an toàn thì khí cầu lớn không được bay cao quá một trăm trượng.

Mặc dù có hơi hạn chế nhưng Hạ Thiên Khung vẫn thấy thỏa mãn.

Thế là hẳn ta đi theo Lâm Bắc Phàm lên một khí cầu lớn sắp sửa cất cánh. Khí cầu lớn dần dần bay lên rồi nhanh chóng trôi giữa không trung, chớp mắt cái đã đạt độ cao một trăm trượng.

Đứng từ trên cao nhìn xuống, phía xa kia chính là kinh thành và Dân Tâm thành, lòng ngực như được mở rộng ra.

Hạ Thiên Khung kích động vô cùng: “Khí cầu lớn này đúng là thần khí phi thiên mà! Nếu bay được đủ cao, đủ nhanh thì một ngày nào đó còn có thể bay khắp núi rừng biển cả!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Cái này phải xem có thuận gió không, nếu có gió đẩy nữa thì tốc độ sẽ nhanh hơn!”

Kích động xong, Hạ Thiên Khung lại nhìn Lâm Bắc Phàm: “Lâm đại nhân, Đại Hạ chúng ta đã tốn một món tiền lớn để mua được cách chế tạo khí cầu lớn từ chỗ người! Thế nhưng đã nửa năm trôi qua mà vẫn chỉ chế tạo được khí cầu lớn bay năm mươi trượng thôi là đáp đất. Cách chế tạo mà người cung cấp có vấn đề gì đúng không?”

Lâm Bắc Phàm vô cùng bình tĩnh đáp: “Điện hạ, người trách nhầm người tốt rồi! Nếu như cách chế tạo mà bản quan cung cấp có sai sót gì thì đến khí cầu lớn các người cũng không tạo ra được chứ đừng nói là có thể bay lên trời!”

“Bản quan đã nhấn mạnh từ lâu rằng điều quan trọng nhất khi chế tạo khí cầu lớn là túi khí, đây là một công đoạn vô cùng tỉ mỉ, bắt buộc phải nghiêm túc, không được lơ là dù chỉ một chút! Dưới sự giám sát của bản quan, đầu Công bộ có sản xuất ra được khí cầu lớn loại lớn nhưng phải có đến một nửa là phế phẩm! Thế nên suy cho cùng là do thợ thủ công của các người yếu kém, không oán trách người khác được đâu!”

Hạ Thiên Khung gật đầu: “Đúng là thợ thủ công của Đại Hạ ta yếu kém, chủ yếu là bởi thiếu một nhân tài như Lâm đại nhân đây! Lâm đại nhân, người có suy nghĩ về việc đến Đại Hạ ta phát triển hay không?”

Lâm Bắc Phàm sững sờ: “Điện hạ, ý của ngài là gì?”

“Bản cung nói thẳng vậy!”

Hạ Thiên Khung nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt rực cháy: “Tài hoa và năng lực của ngài là thứ mà bản cung vô cùng yêu thích, ngài chính là một nhân tài hiếm thấy khó tìm! Bản cung hi vọng ngài có thể theo ta đến Đại Hạ và làm việc cho ta!”

Lâm Bắc Phàm cười ha ha: “Điện hạ, ngài xem trọng ta thật đấy!”

“Đương nhiên phải xem trọng rồi, những công lao trong quá khứ đã chứng minh cho năng lực của ngài, bản cung vô cùng cần ngài!”

Hạ Thiên Khung nói.

Lâm Bắc Phàm bỗng cảm thấy rét run, câu nói này còn có hàm nghĩa khác.

“Người ta thường hay nói làm tổ mới đón được phượng hoàng! Điện hạ, nếu bản quan theo ngài tới Đại Hạ, phò tá ngài thì ngài có thể mang tới lợi ích và đãi ngộ gì cho ta?”

Lâm Bắc Phàm cười, hỏi.

“Ta sẽ cho ngài thăng quan tiến chức, vinh hoa phú quý, ngài muốn cái gì thì sẽ có cái đấy!”

Hạ Thiên Khung thề thốt.

“Thăng quan tiến chức?”

Lâm Bắc Phàm vừa vùi vừa chỉ vào đám người Đại Hạ phía dưới khí cầu lớn, hắn nói: “Nếu như đi theo điện hạ thì chức quan của bản quan có cao hơn bọn họ không?”

“Chuyện này...”

Hạ Thiên Khung ngó người, hắn ta không ngờ Lâm Bắc Phàm lại hỏi một câu hỏi hóc búa như vậy!

Lâm Bắc Phàm tiếp tục nói: “Những người phía dưới kia đều là cánh tay đắc lực của điện hạ, là những người trung thành tận tụy đi theo ngài đã mười mấy năm, sao ngài có thể bạc đãi bọn họ?”

“Bản quan là người đến sau, công lao không to bằng bọn họ, chức quan cũng không thể cao hơn bọn họ! Bằng không sẽ làm dao động thế lực Đông Cung của ngươi, ảnh hưởng đến quyền thống trị của ngươi, mà điều này thì ngươi không thể chấp nhận được!”

“Bản quan tin rằng điện hạ chắc chắn sẽ không làm ra một chuyện mất lý trí như thế!”

Chương 497: Trời có sập xuống thì ta cũng chống lên

Hạ Thiên Khung bỗng im lặng, bởi lẽ lời mà Lâm Bắc Phàm nói rất có lý.

“Ban này bản quan đã tính toán, hầu như những người này đều đã chiếm cứ mấy vị trí quan trọng như tướng vị, lục bộ cửu khanh rồi! Bản quan mà tới Đại Hạ, cùng lắm cũng chỉ được làm quan nhị phẩm, hoặc là chỉ dừng lại ở một tước vị mà thôi!”

“Quyền lực với ta ở hiện tại là không hề tương xứng!”

Lâm Bắc Phàm tắc lưỡi: “Bản quan đã xây dựng sự nghiệp ở đây, được nữ đế ân sủng và tin tưởng, nếu cứ cẩn thận mà làm tiếp thì có khả năng sẽ được lên làm tướng vị! Phong hầu phong tướng cũng không phải chuyện gì khó khăn!”

“Tới Đại Hạ thì ta còn bị trói buộc, không hề khôn ngoan một chút nào!”

“Hơn nữa, mấy thứ như vinh hoa phú quý này...”

“Chắc là điện hạ cũng biết, hiện giờ bản quan sống trong một đại viện xa hoa, được ăn đồ ăn của Ngự Thiện Phòng, uống rượu ngon của triều đình, bệ hạ lại thưởng cho vô số tiền tài... vinh hoa phú quý hưởng không biết đi đâu cho hết!”

“Nếu như ta tới Đại Hạ thì tất cả những vinh hoa phú quý này coi như xong! Dù điện hạ có muốn cho ta thì chắc mấy vị lão thần kia của ngươi cũng không đồng ý đâu!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Thế nên điện hạ à, tại sao ta phải vứt bỏ quá khứ, bỏ Đại Võ mà tìm đến Đại Hạ?”

Hạ Thiên Khung trầm ngâm trong chốc lát, bởi lẽ những lời Lâm Bắc Phàm nói quá có lý.

Ở Đại Võ, Lâm Bắc Phàm gần như là đại thần có địa vị cao nhất, quyền lực vô hạn. Hơn nữa hắn còn trẻ tuổi, được nữ đế tin yêu. Nếu hắn cứ phát triển ổn định như thế thì tương lai sẽ có cơ hội được phong hầu, phong tướng.

Giả dụ hắn theo Hạ Thiên Khung về Đại Hạ thì chưa chắc đã làm được đến bước ấy. Dầu sao thì trước hết hắn ta vẫn phải chăm lo cho lão thần của mình đã.

Các lão thần của hắn ta đã theo hắn ta mười mấy năm nay, có người còn là nguyên lão hai triều đức cao vọng trọng, kinh nghiệm phong phú, nhiều năm như vậy không có công lao cũng có khổ lao, chắc chắn phải được ưu tiên!

Nếu như để một người đến sau lại được “ăn trước” thì người khác sẽ nhìn hắn ta như thế nào, các quan văn võ toàn triều sẽ nghĩ hắn ta ra sao?

Chắc chắn mọi người sẽ thất vọng về hắn ta, trong lòng căm uất! Một khi đã mất lòng người thì rất khó để chỉ huy đội ngũ.

Chức quan cũng chỉ có ngần ấy, cho lão thần rồi thì không thể cho Lâm Bắc Phàm được nữa. Thế nên chỉ còn cách để Lâm Bắc Phàm chịu thiệt.

Về phương diện vinh hoa phú quý, những gì hiện tại Lâm Bắc Phàm ăn, uống, ngủ nghỉ, hưởng thụ đều thuộc hàng đẳng cấp nhất, gần như chẳng khác gì so với hoàng đế. Có nhiều thứ hắn còn xa xỉ hơn so với một thái tử như hắn ta.

Bản thân hắn ta còn chẳng sống được như vậy thì cho được Lâm Bắc Phàm thứ gì? Dù hắn ta có muốn cho thì e rằng những lão thần khác cũng không đồng ý!

Bất hoạn bản nhi hoạn bất quân, đạo lý này đúng là quá đúng mà!

(Chú thích: Bất hoạn bản nhi hoạn bất quân [Không Tử]: Không sợ nghèo, chỉ sợ không đồng đều.)

Cuối cùng Hạ Thiên Khung phát hiện bản thân hắn ta chẳng thể cho Lâm Bắc Phàm thứ mà hắn muốn.

Chẳng trách hắn chẳng muốn rời khỏi Đại Võ, nếu đổi lại là hắn ta thì hắn ta cũng làm thế.

Có điều Hạ Thiên Khung vẫn chưa hoàn toàn thất vọng, ngược lại hắn ta còn nói chắc nịch: “Lâm đại nhân, lời người nói cũng có lí! Thế nhưng người có từng nghĩ đến một vấn đề hay chưa? Rằng ngày tháng sau này Đại Võ không cầm cự được đâu!”

“Trong thì có gian thần, phiên vương làm loạn, ngoài thì bị các nước nhòm ngó, lúc nào cũng có thể đưa binh vào Trung Nguyên! Đại Võ loạn lạc chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi! Đại Võ bị diệt vong cũng là chuyện sớm muộn!”

“Khi không còn Đại Võ nữa thì một thân tử nhỏ nhoi như người đi được đến đâu?”

Trông thấy dáng vẻ trầm mặc của Lâm Bắc Phàm, Hạ Thiên Khung còn tưởng hắn đã dao động. Hắn ta bèn cười tươi rói: “Người ta hay nói bậc làm vua chúa không có người hiền tài giúp đỡ, thì cũng như kẻ mù lòa không người dẫn dắt! Người là một nhân tài hiếm có khó tìm, người nên hiểu đạo lí này!”

“Người theo bản cung tới Đại Hạ đi, mặc dù bản cung không cho người một chức quan và sự giàu có tương đương với hiện tại song chắc chắn có thể bảo vệ người chu toàn, giúp người phát huy được tài hoa! Mặc dù bước đệm đầu tiên có hơi thấp nhưng người hãy còn trẻ, bản cung cũng còn trẻ, chúng ta có thời gian để lập nên sự nghiệp vĩ đại! Đợi mấy lão thần kia không còn trên đời nữa thì ai có thể ngăn cản được người?”

“Bước lên tướng vị, dưới một người trên vạn người, đây là chuyện sớm muộn còn gì? Người nói xem có đúng hay không?”

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói: “Điện hạ nói cũng không phải không có lí, có điều bản quan vẫn quyết định ở lại Đại Võ!”

Hạ Thiên Khung sững sờ: “Tại sao người cứ ngoan cố vậy? Phải biết rằng Đại Võ sắp không còn nữa rồi!”

“Hạ điện hạ, lời này của người hơi quá đáng rồi đó! Mặc dù Đại Võ hiện giờ đang xảy ra nhiều vấn đề, song không có nghĩa là không có cách giải quyết những vấn đề đó! Dù cuối

cùng cục diện có giống như người nói, Đại Võ sụp đổ thì vẫn còn bản quan ở đây!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Bầu trời của Đại Võ có sụp thì ta sẽ đứng ra chống đỡ! Sóng lưng của Đại Võ có gập cong thì vẫn còn có ta! Đại Võ sắp không còn thì ta sẽ là người tiếp tục nó! Chỉ cần bản quan còn ở Đại Võ một ngày thì bản quan sẽ dốc toàn lực duy trì Đại Võ!”

Giọng nói hùng hổ của Lâm Bắc Phàm vang vọng trong không trung.

Ánh mặt trời màu vàng hắt lên gương mặt hắc, trông hắc kiên định và thiêng liêng như vậy đây!

Chương 498: Nhất định sẽ có chiến tranh

Hạ Thiên Khung nhìn Lâm Bắc Phàm, hắc ta sửng người, cảm giác như vừa mới biết đến con người này.

Một lúc lâu sau, hắc ta mới lên tiếng: “Không ngờ người là một tên tham quan mà lại trung thành như vậy!”

Lời này của hắc ta không biết là đang khen hay đang trào phúng!

“Bởi vì tham nên mới trung thành!”

Lâm Bắc Phàm nói một cách hiên ngang: “Bằng không bản quan đi đâu tìm một nơi tham ô tốt như thế này hả? Tới Đại Hạ của các người, người có thể cho bản quan cơ hội tham ô cả ngàn vạn không?”

Hạ Thiên Khung: “Đậu má!”

Mới nãy hắc ta suýt nữa thì bị hình tượng bề ngoài của Lâm Bắc Phàm lừa gạt!

Hắc vẫn là một tên tham tiền, không hề có chút thay đổi!

Hạ Thiên Khung nói: “Đại Võ chắc chắn sẽ sụp đổ, chỉ bằng một người như người thì không thay đổi được gì đâu, người đừng có châu chấu đá voi nữa! Có điều bản cung rất quý trọng người tài, cho người thêm một cơ hội nữa đây! Lần sau khi gặp mặt, hi vọng người có thể đưa ra một sự lựa chọn sáng suốt hơn!”

Cuộc nói chuyện của hai người kết thúc, khí cầu lớn chậm chậm tiếp đất.

Trở lại dịch quán, Hạ Thiên Khung nói với người của mình: “Hôm nay lúc ngồi khí cầu lớn bản cung đã ngỏ lời mời với Lâm Bắc Phàm, song đã bị hắn từ chối!”

“Từ chối? Tại sao hắn lại từ chối?”

“Chẳng lẽ hắn không nhận ra Đại Võ đã xuống dốc rồi hả?”

“Bậc làm vua chúa không có người hiền tài giúp đỡ, thì cũng như kẻ mù lòa không người dẫn dắt! Một đạo lý đơn giản như thế mà hắn không hiểu ư?”

...

Các lão thần ai cũng lấy làm lạ.

Hạ Thiên Khung im lặng không lên tiếng, hắn ta không nói nguyên nhân Lâm Bắc Phàm từ chối ra, trong lòng thì thấy hơi gấp gáp.

“Cũng không còn sớm nữa, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành trở về Đại Hạ!”

Hắn ta muốn trở về để phát động chiến sự, xâm lược Đại Võ!

Hắn ta không chỉ muốn mở rộng bờ cõi, thực hiện ý nguyện cả đời của mình mà còn muốn thu phục Lâm Bắc Phàm để sử dụng hắn!

Ngày hôm sau tại buổi triều sớm, Hạ Thiên Khung tới chào tạm biệt nữ đế để trở về Đại Hạ. Nữ đế khách sáo giữ bọn họ lại vài ngày, cuối cùng thì để cho bọn họ đi.

Tiếp đó, nàng hỏi Lâm Bắc Phàm: “Ái khanh, mấy hôm nay đều là người tiếp thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung, người thấy hắn ta thế nào, có uy hiếp gì đến Đại Võ chúng ta không?”

“Khởi bẩm bệ hạ, thần thấy người này sẽ dấy lên một mối đe dọa rất lớn!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói: “Mặc dù mới chỉ gặp nhau mấy ngày nhưng thần đã quan sát thái tử Đại Hạ, hắn ta là một người biết đối nhân xử thế, ánh mắt vô cùng sáng suốt, biết sử dụng người, có chí lớn và biết phục hưng. Dưới sự thống lĩnh

của hấn ta, chắc chắn Đại Hạ sẽ phát triển rực rỡ! Điều này sẽ bất lợi cho Đại Võ chúng ta!”

Hạ Thiên Khung là một vị minh chủ hiếm có khó tìm, năng lực xuất chúng, ý chí to lớn, biết sử dụng người, lại cực kì có dã tâm!

Một người như vậy mà có được vị trí hoàng đế thì đúng là một mối nguy cơ cực lớn cho Đại Võ!

“Các vị ái khanh, về sau chúng ta nên đối đãi bọn họ thế nào đây?”

Nữ đế hỏi. Bách quan bắt đầu phát biểu ý kiến của mình.

Lúc ấy, Lâm Bắc Phàm cũng nói lên suy nghĩ của hấn: “Bệ hạ, thần cho rằng hiện giờ tốt nhất là chúng ta nên bắt hấn ta lại và giam lỏng, canh chừng nghiêm ngặt, không cho hấn trở về Đại Hạ!”

Hấn vừa dứt lời thì tất cả mọi người trong triều đều kinh ngạc!

“Bắt thái tử Đại Hạ lại ư?”

“Từ trước đến nay triều đình chúng ta luôn coi trọng lễ nghi, mà người ta lại là thái tử Đại Hạ đến làm khách, chúng ta mà bắt hấn ta lại thì còn ra thể thống gì nữa? Người trong thiên hạ sẽ nghĩ như thế nào về chúng ta?”

“Lâm đại nhân, người muốn hại Đại Võ chúng ta có phải không? Nếu Đại Hạ phát động chiến tranh thì phải làm sao, người đứng ra chống đỡ nhé?”

“Đại Hạ kém hơn triều đình ta đây, sao bọn họ dám phát động chiến tranh chứ!”

“Đại Võ chúng ta đã đủ rồi loạn rồi, không thể loạn hơn nữa!”

“Lâm đại nhân, có phải người điên rồi không, lời như thế mà người cũng nói ra được?”

Nữ đế vội hỏi: “Ái khanh, vì sao người lại nói như vậy? Có phải người đã nhìn ra điều gì đó rồi không?”

Đối mặt với lời chất vấn của bách quan trong triều, sắc mặt Lâm Bắc Phàm vẫn bình tĩnh: “Thần đề nghị như vậy là để tránh chiến tranh, giảm tổn thất cho Đại Võ! Từ trước đến nay thái tử Đại Hạ vẫn luôn âm mưu muốn đánh bại chúng ta! Mấy

hôm nay bọn họ tham quan kinh thành và Dân Tâm thành, thấy được sự phồn vinh của kinh thành ta, trong lòng chắc hẳn đang cảm thấy không yên!”

“Đại Võ ta càng phát triển càng đi lên, đây chính là điều bất lợi đối với bọn họ! Thời gian càng kéo dài thì bất lợi càng lớn! Bọn họ vội vã trở về khả năng là để vạch ra sách lược nhắm vào Đại Võ chúng ta, rất có khả năng bọn họ sẽ phát động chiến tranh!”

“Thế nên kẻ nào ra tay trước thì mạnh, ra tay sau sẽ gặp tai ương! Chi bằng chúng ta cứ bắt bọn họ lại, lấy đó để uy hiếp Đại Hạ! Có hấn ta trong tay thì Đại Hạ sẽ không dám làm liều, như vậy là có thể bảo vệ Đại Võ chu toàn! Mong bệ hạ minh giám!”

Chương 499: Chiến tranh nổ ra

Nữ đế nhãn mày không lên tiếng, song bách quan thì không đồng ý.

“Lâm đại nhân, mọi thứ chỉ là phỏng đoán mà thôi, không chính xác được! Đối phương có lẽ chỉ trở về do bận việc mà thôi! Dầu sao làm thái tử một nước thì bận việc cũng là chuyện thường mà!”

“Bọn họ không làm ra chuyện gì bất lợi cho chúng ta đâu, nếu giờ chúng ta bắt bọn họ thì ngược lại sẽ bị người trong thiên hạ chỉ trích, hơn nữa còn dễ gây ra mâu thuẫn dẫn đến chiến tranh, cực kì không thỏa đáng!”

“Chúng ta luôn coi trọng lễ nghĩa chứ không hành động như bọn thổ phỉ, bọn cướp bóc, sao chúng ta có thể làm ra chuyện thất lễ như vậy?”

Cuối cùng, nữ đế và bách quan đều không đồng ý với đề nghị của Lâm Bắc Phàm. Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ chẳng sao cả và lùi về phía sau một bước.

Dù sao thì hấn cũng chỉ phụ trách đưa ra ý kiến thôi, không trọng dụng ý kiến của hấn thì thôi vậy, hấn cũng chẳng mất gì.

Cứ thế vài ngày trôi qua, Dạ Lai Hương đã không thấy tăm hơi mấy hôm nay bỗng xuất hiện, sắc mặt buồn rầu.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Trông người kia, có phải gặp phải chuyện gì rồi không?”

Trước kia Dạ Lai Hương muốn báo thù Hạ Thiên Khung nhưng đã bị Lâm Bắc Phàm ngăn lại, bảo hắn ta đợi đối phương rời khỏi Đại Võ rồi hẵng ra tay. Dạ Lai Hương biến mất mấy ngày hôm nay là để đi xử lý việc đó

Dạ Lai Hương nằm xuống, buồn bực nói: “Đừng nhắc đến nữa, Hạ Thiên Khung có Tông Sư bảo vệ, ta vừa mới tiếp cận đã bị phát hiện, không có cơ hội trừng trị hắn ta một phen!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu mỉm cười, hắn đã đoán được từ lâu.

Hạ Thiên Khung có một tên mặc đồ đen đi theo, trông thì bình thường nhưng thực chất hắn ta là một Tông Sư.

Có hắn ta thì sao Dạ Lai Hương thành công cho được?

“Có điều lần này mặc dù không thành công song vẫn còn cơ hội, ta không tin sẽ có Tông Sư kè kè mãi bên người hắn ta!”

Dạ Lai Hương đắc ý.

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “À đúng rồi, quân đội ở biên giới Đại Hạ có động tĩnh gì không?”

Sắc mặt Dạ Lai Hương trở nên nghiêm túc, hắn ta đáp: “Đúng là có một chút động tĩnh, bọn họ phòng vệ nghiêm ngặt hơn rất nhiều! Còn điều động cả lương thảo, tập luyện binh mã, tấn suất tăng lên nhiều rồi!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, trông hắn như đang suy nghĩ gì đó.

“Có phải sắp đánh trận rồi không? Đại Hạ và Đại Võ chuẩn bị chiến tranh?”

Dạ Lai Hương truy hỏi.

“Có khả năng lắm, chuẩn bị xong từ lâu rồi!”

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Sóng trước chưa hết sóng sau đã tới, Đại Võ gặp nhiều nạn thật đấy!”

Một tuần trôi qua rất nhanh.

Tin khẩn cấp từ chiến sự biên giới cuối cùng cũng truyền tới!

Triều đình Đại Hạ phái ba mươi vạn binh tới biên giới giữa hai nước, chuẩn bị xâm nhập vào Đại Võ, không nói câu nào đã

chiến!

“Đại Hạ... bắt đầu chiến tranh rồi!”

Chuyện này xảy ra làm cả kinh thành chấn động!

Mấy năm nay không phải Đại Võ chưa từng khai chiến với những nước khác, lớn nhỏ đều có, song năm mươi năm nay đây là lần đầu tiên Đại Võ chiến tranh với một nước địch có thể lực mạnh.

Lúc bấy giờ, Đại Hạ đang phát triển rực rỡ, mà tình hình bên Đại Võ lại ngày một xấu đi!

Dưới bối cảnh ấy, một khi Đại Võ thua thì hậu quả thực sự khó mà tưởng tượng nổi!

Tại kinh thành, mọi người ai cũng hoảng loạn.

“Đại Hạ và Đại Võ sắp khai chiến rồi, thực lực Đại Võ không bằng Đại Hạ, nhỡ thua thì đúng là xong đời!”

“Mới được mấy ngày yên ổn mà, sao lại xảy ra chuyện này cơ chứ?”

“Đúng đấy, những ngày tháng tươi đẹp chỉ mới vừa bắt đầu, kết quả lại sắp phải đánh trận, ông trời không cho dân chúng đường sống hả!”

“Mau chóng thu dọn đồ đạc chạy trốn thôi!”

Tại triều đình, nữ đế nhìn Lâm Bắc Phàm bằng sắc mặt ảo não, nàng nói: “Lâm ái khanh, người nói đúng rồi!”

Bách quan trong triều cũng nhìn hẩn, ai cũng thấy ngại.

Hồi đầu Lâm Bắc Phàm đã nói thái tử Đại Hạ trở về xong có khả năng sẽ xảy ra chiến tranh, tốt nhất nên giam lỏng hẩn ta lại. Khi ấy bọn họ là những kẻ phản đối kịch liệt nhất, kết quả ai cũng bị vạ mặt.

Sau khi trở về, thái tử Đại Hạ đã phát động chiến tranh thực sự, hòng xâm lược Đại Võ!

Lâm Bắc Phàm chẳng nói gì cả.

Sự việc đã xảy ra rồi thì có nói cũng vô dụng.

“Bệ hạ, hiện giờ không phải lúc để hỏi hận! Hiện tại điều quan trọng nhất là mau chóng điều động binh lính và lương thực,

chuẩn bị bảo vệ biên cương, công kích binh mã của Đại Hạ!”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang lớn giọng nói.

Nữ đế chấn chỉnh lại tinh thần, nàng nghiêm giọng nói: “Ái khanh nói đúng, hiện giờ lập tức tập trung binh lính, vận chuyển lương thực chi viện cho tiền tuyến, tuyệt đối không thể để quân đội của Đại Hạ xâm nhập vào Đại Võ ta dù chỉ một bước!”

Đúng lúc ấy có Cẩm Y Vệ từ phương xa chạy tới.

“Báo! Cấp báo!”

Nữ đế nhăn mày: “Chuyện gì, mau nói!”

Cẩm Y Vệ lớn giọng bẩm báo: “Khởi bẩm bệ hạ, mới này tiền tuyến đưa tin, hoàng triều Đại Hạ đã điều động được năm mươi vạn quân, thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung ngự giá thân chinh!”

“Gì cơ? Lại điều động thêm năm mươi vạn quân?”

Nữ đế kinh ngạc, bách quan cũng kinh ngạc. Phải biết rằng trước kia Đại Hạ đã có ba mươi vạn quân rồi, cộng thêm năm mươi vạn này nữa thì tổng số binh lính đã lên đến tám mươi vạn!

Đây là chiến dịch có quy mô vô cùng to lớn!

Chỉ có hoàng triều với thực lực hùng hậu mới có thể điều động nhiều binh mã như vậy!

Chương 500: Có người thì trầm mới yên tâm

Nữ đế đập bàn: “Đại Hạ muốn đánh bại ta, đúng là đáng hận!”

“Báo! Cấp báo!”

Có một Cẩm Y Vệ nữa chạy vào.

Trong lòng nữ đế có một dự cảm chẳng lành: “Chuyện gì, mau nói!”

Cẩm Y Vệ đáp: “Khởi bẩm bệ hạ, mới này có tin truyền đến rằng bên biên giới với hoàng triều Đại Viêm có biến động,

binh mã được điều động tới rất nhiều, mục tiêu là Đại Võ chúng ta!”

Sắc mặt nữ đế trầm xuống, Đại Hạ vừa mới ra tay là Đại Viêm cũng không ngồi yên được!

Rõ ràng bọn họ muốn thừa nước đục thả câu đây mà!

“Đại Viêm cũng chẳng phải thứ gì tốt lành!”

“Báo! Cấp báo!”

Lại có một Cẩm Y Vệ nữa chạy vào. Sắc mặt nữ đế càng khó coi hơn: “Chuyện gì, mau nói!”

“Khởi bẩm bệ hạ, có tin tức từ Giang Nam truyền đến, liên quan đến việc điều động binh mã của Giang Nam vương...”

“Báo! Cấp báo!”

Lại có một Cẩm Y Vệ nữa xuất hiện.

“Khởi bẩm bệ hạ, Ký Bắc truyền tin, điều động binh mã của Ký Bắc vương...”

“Báo! Cấp báo!”

Hết tin tức này đến tin tức khác được truyền tới triều đình!

Có thể nói lần này Đại Hạ xâm lược là một cơ hội ngàn năm có một, các phiên vương lòng đầy dã tâm đã sớm không thể ngồi yên!

Bọn họ thi nhau đục nước béo cò, bứt dây động rừng! Sắc mặt nữ đế khó coi vô cùng!

Sắc mặt bách quan cũng vậy!

Mặc dù thực lực của Đại Võ mạnh nhưng chắc chắn không thể đối phó với nhiều thế lực như vậy! Chỉ mỗi Đại Hạ thôi đã rất khó khăn rồi!

Huống hồ còn có Đại Viêm với thực lực chỉ đứng sau Đại Hạ, các vương triều lớn khác cũng khởi binh, rồi cả quân đội của các phiên vương...

Một khi bọn họ thông đồng với nhau thì Đại Võ chỉ còn nước đi tong!

Sắc mặt nữ đế nghiêm nghị, nàng hỏi: “Các vị ái khanh có kế sách gì không?”

“Bệ hạ!”

Một vị lão tướng quân đứng ra, chấp tay nói: “Hiện giờ các thế lực đang điều động binh mã, việc này cần thời gian, lão thần đoán có lẽ sẽ khoảng một tháng!”

“Thế nên giờ chúng ta bắt buộc phải nhanh chóng giải quyết trận chiến Hồ Lao Quan, đánh lui binh mã của Đại Hạ thì mới có thể chống lại thế lực từ các nơi, khiến bọn họ không dám manh động! Bằng không thời gian kéo dài thì sẽ càng bất lợi cho chúng ta! Mong bệ hạ minh giám!”

Nữ đế gật đầu: “Lão tướng quân nói rất có lý!”

“Thế nhưng thời gian một tháng thì sao mà đủ, chỉ riêng việc điều động binh lính tới đã không kịp rồi!”

“Đúng vậy, Đại Hạ còn có tám mươi vạn quân, có giết cũng không giết hết được!”

“Hiện giờ chúng ta đang đối mặt với thế lực các nơi, trước mắt nhiều nhất cũng chỉ điều động được năm mươi vạn quân để chi viện Hồ Lao Quan!”

“Binh lực yếu ớt vô cùng, chỉ phòng vệ thôi đã không làm được rồi!”

“Thế thì phải làm sao đây!”

Mọi người rầu rĩ, nữ đế lớn tiếng nói: “Không nghĩ ra cách cũng phải nghĩ! Đại Võ không còn nữa thì các ngươi cũng tuần táng theo!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Sắc mặt bách quan lộ vẻ khổ sở.

Nữ đế nhìn bọn họ bằng ánh mắt nghiêm nghị, cuối cùng ánh mắt nàng dừng lại trên người Lâm Bắc Phàm, nàng hi vọng nói: “Lâm ái khanh, ngươi có cách gì để giải quyết trận chiến Hồ Lao Quan trong vòng một tháng và đánh bại Đại Hạ không?”

Lâm Bắc Phàm chau mày: “Bệ hạ, chuyện này không dễ đâu!”

Hai mắt nữ đế sáng lên: “Không dễ? Tức là vẫn có cách đúng không? Ái khanh người có cách gì thế?”

Trong lòng Lâm Bắc Phàm ngập tràn “đậu má”, không có năng lực nghe hiểu hả!

Hắn chớp tay, đoạn cười khỏ và nói: “Bệ hạ, chuyện chiến tranh không phải trò trẻ con! Vi thần ở tận trong triều, không hiểu biết nhiều về tình hình Hồ Lao Quan nên thực sự không có cách gì cả!”

“Ái khanh nói cũng phải!”

Nữ đế gật đầu: “Thế này đi, trăm cho người làm giám quân, lập tức tới Hồ Lao Quan! Lúc cần thiết thì người có thể nắm giữ toàn quân, chỉ huy trận chiến! Trong một tháng bắt buộc phải giải quyết được trận chiến và đẩy lùi binh mã của Đại Hạ, bảo vệ bờ cõi của Đại Võ ta!”

Lâm Bắc Phàm ngớ người, mà bách quan cũng vậy! Lâm Bắc Phàm được làm giám quân ư?

Phải biết rằng bình thường công việc này đều do thái giám làm, không phải thái giám thì cũng là quan viên của Binh bộ, hoặc là chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ, dù thế nào cũng không thể đến lượt một phủ doãn kinh thành như Lâm Bắc Phàm!

Hắn lên làm giám quân cũng không sao, nhưng còn cho phép hắn toàn quyền lãnh đạo, chỉ huy trận chiến?

Mọi người đều là quan văn chứ không phải tướng quân dẫn binh đánh trận!

“Bệ hạ, chuyện này không hợp lý đâu?”

Lâm Bắc Phàm dè dặt nói.

Nữ đế lắc đầu: “Không có gì là không hợp lý cả, trăm cho rằng người làm được, người có thể!”

“Nhưng ai sẽ quản lý kinh thành đây?”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi.

“Chuyện nhỏ thì cho kẻ dưới xử lý, chuyện lớn thì để trăm!”

Nữ đế lớn giọng nói.

“Nhưng...”

“Ái khanh, ngươi đừng từ chối nữa!”

Nữ đế lớn giọng nói: “Hiện giờ Đại Hạ đang được nước lấn tới, Đại Võ chúng ta bốn bề là địch, giữa ranh giới sinh tử, người trăm có thể tin tưởng không nhiều, mà ngươi là một trong số đó!”

“Đó giờ ngươi là người đa mưu túc trí, thường giải quyết được những vấn đề cấp bách! Lần này tuy nguy hiểm nhưng trăm tin ngươi có thể làm được! Ái khanh, ngươi đi đi! Có ngươi thì trăm mới yên tâm!”

Chương 501: Không thắng không về

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu nhìn ánh mắt ngập tràn vẻ mong đợi của nữ đế, đằng sau nó còn là nỗi ưu sầu, hẳn nhớ đến những ngày tháng nữ đế đối xử tốt với mình, trong lòng bèn xúc động: “Thần lĩnh chỉ!”

“Tốt! Rất tốt!”

Nữ đế vỗ tay: “Lần này nguy hiểm, bách quan đều không được lười biếng, phối hợp với Lâm ái khanh! Nếu như chống lại thì cứ xử lý theo quân pháp! Lâm ái khanh, trăm thưởng thêm cho ngươi binh thư và thượng phương bảo kiếm, nhìn thấy chúng như nhìn thấy trăm, tiện cho ngươi làm việc!”

Bách quan đồng thanh nói: “Bệ hạ, không thể được, mong bệ hạ suy xét lại!”

Nữ đế bác bỏ ý kiến của mọi người: “Trăm đã quyết định rồi, các ngươi chớ có nhiều lời!”

Bách quan đồng loạt lắc đầu, đúng là hôn quân mà!

Thế là Lâm Bắc Phàm nhận binh thư và thượng phương bảo kiếm, đối mặt với bách quan và nói: “Các vị đại nhân, tình hình cấp bách, những ân oán trước kia chúng ta cứ đặt qua một bên, mong mọi người toàn lực ủng hộ bản quan! Nếu như trận chiến này thất bại, tất cả những gì mọi người có đều hóa thành hư vô!”

“Vâng, Lâm đại nhân!”

Bách quan chỉ đành nói vậy.

Từ khi Dân Tâm thành được xây dựng, bọn họ đã bị buộc chặt trên con thuyền Lâm Bắc Phàm này, đồng thời cũng buộc chặt với Đại Võ.

Thế nên bọn họ có không bằng lòng đến mấy thì cũng phải ủng hộ Lâm Bắc Phàm.

Bằng không sẽ như Lâm Bắc Phàm nói, trận chiến này mà thất bại thì tất thấy những gì bọn họ đang có sẽ hóa thành hư vô.

Và rồi Lâm Bắc Phàm bắt đầu điều động binh lính, tập trung lương thực.

Mặc dù tham nhưng bách quan cũng cố hết sức ủng hộ, hành động rất nhanh.

Bất kể là lương thực hay binh lính, mọi thứ đều được điều động một cách nhanh chóng và được vận chuyển bằng tàu đệm khí, thuận theo dòng nước đi tới Hồ Lao Quan, chi viện cho tiền tuyến.

Không thể không nói, từ sau khi có được tàu đệm khí, sức vận chuyển của triều đình đã tăng lên gấp mấy lần.

Chưa đến một ngày mà Lâm Bắc Phàm đã tập trung được cả trăm vạn lương thực, binh khí và mười vạn quân.

“Binh quý ở chỗ nhanh chóng, chúng ta xuất phát thôi!”

Lâm Bắc Phàm phát tay.

“Vâng thưa Lâm đại nhân!”

Tàu đệm khí lại nối đuôi nhau, chở mọi người tiến về phía trước. Hai bên bờ sông đều là dân chúng tới tiễn đưa.

Khó khăn lắm bọn họ mới được sống yên ổn, bọn họ chỉ mong chuyển này thuận lợi, thắng lợi trở về.

“Lâm đại nhân, đi đường bảo trọng!”

“Nhất định phải bình an trở về, ta đợi tin tốt của đại nhân!”

“Trận này nhất định phải thắng!”

Trong đó còn có Lý Sư Sư, tiểu quận chúa và Lý Ngọc Tâm, mọi người đứng bên bờ sông vẫy tay, sắc mặt lộ vẻ lo lắng.

Lâm Bắc Phàm cũng vẫy tay: “Mọi người yên tâm, ta sẽ quay về nhanh thôi! Tịnh Đài, người phải bảo vệ mọi người cho tốt

đây!”

Lão hòa thượng lớn giọng nói: “Sư phụ yên tâm, tiểu tăng sẽ bảo vệ mọi người chu toàn, ai di đà phật!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu tỏ vẻ yên tâm, lão hòa thượng có thực lực Tông Sư, đủ để bảo vệ những người khác.

Trừ lão hòa thượng ra còn có Bạch Quan âm ẩn mình nữa.

Có hai tầng bảo vệ như vậy, nếu còn không bảo vệ được nữa thì hẳn có tới cũng vô dụng!

Đúng lúc ấy, một bóng người màu trắng xuyên qua từng lớp người, xuất hiện bên cạnh Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu hỏi: “Dạ Lai Hương, người tới đây làm gì?”

Dạ Lai Hương vừa phe phẩy quạt vừa nói một cách bất lực: “Còn làm gì nữa, đương nhiên là bảo vệ người chu toàn rồi! Chuyện này người đi đánh trận cực kì nguy hiểm, không cần thận động vào cái thứ trong tay người thì ta coi như xong đời! Thế nên ta bắt buộc phải bảo vệ người, một bước cũng không rời!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Người tới cũng tốt, có vài chuyện cần người làm đây!”

Dạ Lai Hương nói: “Nè nè nè! Lần này ta đi chỉ là để bảo vệ người thôi, mấy chuyện đánh nhau kia ta không làm đâu!”

“Tới lúc ấy người không có quyền lựa chọn!”

Lâm Bắc Phàm cười ha ha, trong lòng hẳn đang có hàng loạt bong bóng xấu xa nổi lên.

Dạ Lai Hương bỗng cảm thấy thân mình lạnh toát.

Lâm Bắc Phàm nhìn trời, thấy sắc trời không còn sớm nữa.

Hắn phát tay, gió lớn lập tức ủa đến!

Chân hắn đạp trên thuyền, song nguồn lực ấy lại xuyên thấu tới tận lòng sông, nước sông cuộn cuộn đưa con thuyền tiến nhanh về phía trước!

Thế là tốc độ của tàu đệm khí đã được tăng nhanh, nó chạy ào ào!

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Mọi người xem, đến ông trời cũng đang giúp chúng ta! Trận chiến này chúng ta thắng chắc, không thắng không về!”

Các binh sĩ hùng hực khí thế, đồng thanh hô.

“Trận này thắng chắc, không thắng không về!”

“Trận này thắng chắc, không thắng không về!”

...

“Toàn lực tăng tốc về phía trước!”

Lâm Bắc Phàm hét lên.

Mọi người mang theo khí thế men theo dòng sông tiến về phía trước.

Do ngồi trên thuyền không phải đi, chỉ cần dựa vào sức nước và sức gió là có thể di chuyển ngày đêm, thế nên tốc độ của đoàn quân nhanh vô cùng, một ngày đã đi được hơn ba trăm dặm!

Tốc độ này nhanh hơn nhiều so với cưỡi ngựa, bởi lẽ ngựa cũng cần nghỉ ngơi, còn thuyền thì không. Cuối cùng, bọn họ chỉ mất ba ngày để đến được Hồ Lao Quan, khiến Triệu tướng quân ở Hồ Lao Quan kinh ngạc không thôi!

Chương 502: Ra chiến trường

Bình thường lúc triều đình huy động binh mã, lương thực và vũ khí thì ít nhất cũng phải mất ba ngày.

Sau đó toàn lực tăng tốc, nếu nhanh thì mười ngày sẽ tới nơi.

Nếu gặp phải vấn đề gì ví dụ như thời tiết khắc nghiệt, tai nạn hay gì đó thì cũng phải nửa tháng.

Mà đây mới chỉ là binh mã tới trước thôi, lương thực và binh khí còn phải mất thêm mấy ngày nữa. Thế nên cần nửa tháng đến hai mươi ngày thì chi viện của triều đình mới tới được nơi này.

Song thật hay làm sao, quân tình gửi đi chưa đến năm ngày mà quân chi viện của triều đình đã tới, hơn nữa còn mang theo đủ lương thực và binh khí, đúng là khiến người ta khiếp sợ!

“Triệu tướng quân, lần này chúng ta mang tới mười vạn binh mã, sáu trăm vạn cân lương thực, một trăm vạn mũi tên, ba vạn bộ áo giáp! Đây mới chỉ là phần đầu, còn có đại quân mười vạn người và rất nhiều lương thực theo sau!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Triệu tướng quân lập tức chấp tay cảm ơn: “Đa tạ Lâm đại nhân đã bỏn ba đường xa tới giúp đỡ! Cơ mà bản quan có một vài vấn đề mong Lâm đại nhân giải thích!”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Triệu tướng quân cứ nói!”

Triệu tướng quân chấp tay, tò mò hỏi: “Lâm đại nhân, tại sao quân chi viện của triều đình lại tới nhanh như vậy?”

Lâm Bắc Phàm đáp: “Bởi vì chúng ta sử dụng tàu đệm khí có thể vận chuyển được lượng lớn binh lực và lương thực! Mười vạn quân ngồi trên tàu đệm khí, thuận theo dòng nước là tới!”

Triệu tướng quân chau mày: “Nhưng dù có ngồi thuyền thì tốc độ này cũng nhanh quá nhỉ?”

Lâm Bắc Phàm chỉ lên trời xanh: “Bởi vì lần này chúng ta đánh trận để bảo vệ chính nghĩa, được ông trời ủng hộ! Khi ấy có gió tây và nước sông, thuận gió thuận nước nên đương nhiên tốc độ sẽ nhanh!”

“Nhưng mà...”

Lâm Bắc Phàm cắt lời hần ta: “Triệu tướng quân, đừng để ý mấy chuyện nhỏ này nữa! Đã mấy ngày rồi, bản quan hỏi người, tình hình trận chiến thế nào rồi? Có gặp chuyện gì khó khăn không?”

Triệu tướng quân không ngừng chửi thề trong lòng, đây mà là chuyện nhỏ hả?

Chuyện này rất quan trọng đối với việc hành quân đánh trận đó có biết không?

Có điều đối phương không muốn nói, Triệu tướng quân cũng biết điều không hỏi nữa.

Hần ta nhìn đoàn quân chi viện sau lưng Lâm Bắc Phàm, nói: “Lâm đại nhân, ban đầu lão phu có rất nhiều vấn đề, nhưng

quân chi viện của triều đình đã tới thì những vấn đề ấy không còn là vấn đề nữa rồi!”

Sắc mặt Triệu tướng quân lộ vẻ hưng phấn: “Ở đây lão phu có hai mươi vạn đại quân, triều đình chi viện thêm hai mươi vạn, tổng cộng có bốn mươi vạn! Cộng thêm lương thực, binh khí đầy đủ, lão phu tin có thể bảo vệ được Hồ Lao Quan, tuyệt đối không để quân Đại Hạ tiến vào dù chỉ một bước!”

Mặc dù Đại Hạ có tám mươi vạn quân, bọn họ chỉ có bốn mươi vạn quân thân là bên bảo vệ thành trì, vẫn có ưu thế!

Dựa vào ưu thế này, cộng thêm việc đầy đủ lương thảo và binh khí, bọn họ dư sức để bảo vệ Hồ Lao Quan.

Nếu như thực sự không được thì người tướng quân như hãn ta treo cổ tự sát đi cho xong.

Tuy nhiên, Lâm Bắc Phàm lại chau mày: “Triệu tướng quân, như vậy không được đâu.”

“Sao lại không được?”

Triệu tướng quân hỏi.

Lâm Bắc Phàm kể lại cục diện hiện giờ của triều đình, cuối cùng hãn tổng kết: “Hiện giờ triều đình ta bị cô lập bốn bề, nguy cơ nhiều vô cùng! Thế nên chúng ta không những phải bảo vệ Hồ Lao Quan mà còn bắt buộc phải đánh bại quân Đại Hạ trong vòng một tháng! Bằng không thời gian kéo dài sẽ càng bất lợi với triều đình ta!”

Triệu tướng quân nghe vậy bèn chau mày: “Lâm đại nhân, chuyện này rất khó! Bốn mươi vạn quân đánh tám mươi vạn quân thì làm sao đánh được? Hơn nữa còn phải đánh trong vòng một tháng, đây là nhiệm vụ gần như không thể hoàn thành!”

Lâm Bắc Phàm cười khỏ, hãn gật đầu.

Triệu tướng quân lắc đầu: “Binh lực chênh nhau quá nhiều, lão phu dù có thành thánh thì cũng không có cái năng lực này! Triều đình có thể phái thêm người tới không?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không phái thêm được nữa đâu! Hai mươi vạn quân này đã là con số lớn nhất của triều đình rồi! Bởi vì chúng ta bắt buộc phải có đủ binh mã để phòng bị các

phiên vương cùng các nước khác nên không thêm người được đâu!”

Triệu tướng quân thở dài một hơi, hắn ta cảm giác đầu mình cũng hói hết sạch. Đúng lúc ấy, phía xa truyền đến tiếng kèn.

Sắc mặt Triệu tướng quân biến đổi, hắn ta mắng một câu: “Bà nó chứ, bọn chúng lại tấn công rồi! Lâm đại nhân, lão phu đi bảo vệ cổng thành trước đây, sẽ tiếp đãi ngươi sau! Các con, giết cho lão phu!”

Nói đoạn, hắn ta dùng lực đạp, nhanh chóng xông về phía cổng thành. Những binh lính khác cũng nhanh chóng ứng chiến.

Lâm Bắc Phàm đi theo bước chân của Triệu tướng quân tới chỗ cổng thành.

“Giết!”

“Xông lên!”

“Đừng để bọn chúng tiến lên!”

Những tiếng hô chém giết vang vọng khắp.

Phóng mắt nhìn về phía xa, có khoảng vạn binh lính phía Đại Hạ đang xông tới, có kẻ đã tới được tường thành, dựng thang và trèo lên. Còn có kẻ đang đẩy cửa thành.

Triệu tướng quân dẫn đầu binh lính phóng tên, đập đá, vung đao, toàn lực ngăn cản bọn chúng tấn công vào thành.

Bên dưới tường thành là rất nhiều thi thể nhuộm đầy máu chất thành núi, máu chảy thành sông.

Chiến trường như một nơi nghiền nát xương thịt cực lớn!

Chương 503: Trời không ủng hộ

Triệu tướng quân thấy Lâm Bắc Phàm tới bèn hét lên: “Lâm đại nhân, nơi này nguy hiểm lắm, ngươi mau lui xuống đi!”

Lâm Bắc Phàm trả lời: “Triệu tướng quân không cần lo, bản quan có người bảo vệ, sẽ không có chuyện gì đâu!”

Triệu tướng quân nhìn hai người một nam một nữ có thực lực không hề yếu bảo vệ hai bên Lâm Bắc Phàm, hắn ta gật đầu: “Thế Lâm đại nhân cẩn thận nhé!”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục quan sát chiến trường, đây là một trận đấu có quy mô lớn mà lần đầu tiên hắn trông thấy, nhìn mà nhiệt huyết dâng trào, chỉ hận không thể xông tới giết một phen.

Nhưng với thực lực của hắn mà đi đánh trận thì đúng là bất nạt người ta quá.

Thế là hắn bèn hất tay, một trận gió lớn thổi tới, mạnh đến mức không mở nổi mắt, thậm chí còn không đứng vững được!

Triệu tướng quân hơn hở: “Cơn gió này hay quá! Các con, lập tức bắn tên, bắn chết bọn chúng cho lão phu!”

“Vâng thưa tướng quân!”

Các binh sĩ lập tức bắn tên.

“Vút vút vút...”

Tên được phóng ra như mưa, hoành hành khắp chiến trường!

Được gió ủng hộ, mũi tên càng bay nhanh hơn!

Binh sĩ Đại Hạ bị gió thổi không mở nổi mắt nên không thể tránh và bị mũi tên đâm trúng, máu chảy lênh láng!

Mấy màn bắn tên trôi qua, Triệu tướng quân đã diệt được cả vạn quân địch!

Đại Hạ phải lui binh.

Triệu tướng quân phát tay: “Mấy hôm nay đánh nhiều trận như vậy, có trận ngày hôm nay là thoải mái nhất, đánh rất hăng!

Lâm đại nhân, người đúng là phúc tinh mà! Không những mang tới lương thực, binh mã còn giúp lão phu thắng lớn! Mau theo lão phu về phủ, lão phu phải làm tiệc tiếp đón người mới được, ha ha!”

“Cung kính không bằng tuân mệnh!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Buổi tối hôm ấy, Lâm Bắc Phàm và Triệu tướng quân, cùng tất cả các tướng sĩ ăn uống no say.

Ngày hôm sau, Đại Hạ lại tiếp tục tấn công.

Thế nhưng điều không may là cơn gió yêu ma quỷ quái lại ập tới một lần nữa.

Triệu tướng quân nắm được cơ hội, cho tướng sĩ bắn tên và lại giết được một lượng lớn địch.

Ngày thứ ba, Đại Hạ không tiếp tục tấn công nữa, bởi vì thái tử Hạ Thiên Khung đã tới.

Hắn ta đưa theo năm mươi vạn binh lính tới bên ngoài Hồ Lao Quan.

Trên người hắn ta là bộ áo giáp màu trắng, trên tay là cây thương dài, cưỡi một con ngựa lớn màu trắng, khí thế hiên ngang như một chiến thần trẻ tuổi.

Dù có đi đến đâu thì bên cạnh hắn ta cũng có mấy vị tướng quân bảo vệ bên cạnh. Cũng nhờ có sự xuất hiện của hắn ta mà binh sĩ Đại Hạ khí thế hẳn lên.

Trên tường thành, sắc mặt Triệu tướng quân lộ vẻ nghiêm nghị: “Trận chiến thật sự bắt đầu rồi!”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Triệu tướng quân có tự tin không?”

Triệu tướng quân mỉm cười: “Ban đầu lão phu cũng tự tin đấy, nhưng đối phương có hơn ba mươi vị Tiên Thiên, ca này thì khó nhằn rồi! Cơ mà dù không được thì cũng phải đánh!”

“Vậy là đúng rồi!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Lúc bấy giờ, Hạ Thiên Khung đang nhìn về phía Hồ Lao Quan, liếc mắt cái là hắn ta có thể trông thấy Lâm Bắc Phàm. Hạ Thiên Khung mỉm cười, lớn giọng nói: “Lâm đại nhân, lâu ngày không gặp, người vẫn khỏe chứ?”

Mặc dù cách nhau rất xa nhưng giọng nói của hắn ta vẫn truyền tới được tường thành.

Lâm Bắc Phàm chấp tay trả lời: “Nhờ phúc của điện hạ, ta được tới làm giám quân phụ trách Hồ Lao Quan, được gặp lại điện hạ!”

Hạ Thiên Khung lớn giọng nói: “Ngươi tới hay lắm! Lời trước kia bản cung nói ngươi suy nghĩ đến đâu rồi?”

Lâm Bắc Phàm đáp: “Điện hạ, thường những người không cùng chí hướng thì khó có thể làm việc cùng nhau lắm.”

Hạ Thiên Khung gật đầu: “Tốt lắm! Xem ra ngươi đã lựa chọn rồi! Dao kiếm không có mắt, đừng trách bản cung vô tình!”

Hạ Thiên Khung giương cây thương trong tay lên, hét lớn: “Giết cho bản cung!”

“Giết!”

“Giết! Giết vào Hồ Lao Quan!”

“Đánh tới kinh thành của Đại Võ!”

“Đây chính là lúc để kiến công lập nghiệp!”

...

Tiếng hét đòi giết vang vọng khắp trời!

Quân đội của Đại Hạ ùn ùn kéo đến, đen kịt một góc, tiếp tục tấn công vào thành một lần nữa!

“Bắn cung! Ném đá!” Triệu tướng quân cao giọng ra lệnh.

“Vâng, tướng quân!”

Trên tường thành, dưới chân thành, các quân sĩ kéo căng cung tên: “Vụt vụt vụt...”

Các mũi tên lập tức phóng đi như mưa!

“Vèo vèo vèo...”

Còn có rất nhiều tảng đá lớn bay qua bầu trời, hướng về phía chiến trường.

Đúng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm phát tay, gió lớn cuốn theo cát bụi, cuốn cuộn kéo đến, thổi về phía chiến trường.

Có gió lớn như thế, mũi tên và những viên đá lớn lại càng bay đi xa hơn, lực sát thương cũng mạnh hơn!

Binh lính Đại Hạ chạy ngược chiều gió, không chỉ tốn công tốn sức mà còn chẳng thể mở nổi mắt, không nhìn rõ phương hướng.

Trong tình thế ấy, thực lực của bọn chúng giảm đi rất nhiều, bị mũi tên bắn trúng, bị đá tảng đập phải, còn chưa đánh tới cửa thành mà con số chết trận đã lên tới mấy nghìn người.

Thái tử của Đại Hạ, Hạ Thiên Khung vừa điều khiển con ngựa, vừa hỏi với sắc mặt nghiêm nghị: “Chuyện gì thế này?”

Một vị tướng lĩnh bẩm báo: “Khởi bẩm điện hạ, gần đây thời tiết ở Hồ Lao Quan rất kỳ lạ, thường xuyên nổi gió Tây, những cơn gió này rất mạnh, còn cuốn theo cả cát bụi, rất bất lợi đối với việc hành quân tác chiến của chúng ta!”

“Ra là như thế!”

Hạ Thiên Khung gật đầu. Khi đánh trận phải chú trọng thiên thời, địa lợi, nhân hòa, không thể thiếu bất cứ điều nào trong ba điều này. Hiện giờ thời tiết lạ thường, rất bất lợi đối với bọn họ.

Ở phương diện địa hình, Đại Võ chiếm đóng Hồ Lao Quan, có vị thế từ trên cao nhìn xuống, rất bất lợi đối với bọn họ.

Ưu thế duy nhất của bọn họ chính là đông người, nhưng có đông người đến mức nào đi chăng nữa thì cũng không thể để quân lính liên tục chết trận được.

Chương 504: Không biết tự lượng sức mình

“Đừng để quân sĩ hy sinh vô ích!” Hạ Thiên Khung cao giọng mà quát: “Hắc Hồ, Cự Lang, Tử Mặc, Giảo Hồ...”

Hắn ta gọi liên tục hai mươi cái tên.

Hai mươi vị cao thủ Tiên Thiên lập tức đứng dậy, cung kính mà nói: “Có mặt tướng!”

Hạ Thiên Khung chỉ về phía Hồ Lao Quan, quát lớn: “Các người trực tiếp tấn công vào Hồ Lao Quan, mở cửa thành, dẫn quân ta vào thành!”

“Vâng, điện hạ!” Mọi người đáp lời rồi thi triển khinh công, nhanh chóng xông về phía Hồ Lao Quan.

Vị tướng quân đứng bên cạnh hấn ta sửng sốt: “Điện hạ, thế này...”

Hạ Thiên Khung mỉm cười: “Lần này bản cung đích thân ra trận, nhất định phải chiến thắng! Không thể phung phí thời gian ở chỗ này thêm nữa, càng không được hy sinh nhân mã một cách vô ích, cho nên phải đánh một trận cho xong, phân rõ thắng thua trong một trận chiến!”

Hạ Thiên Khung giương cao cây thương có buộc tua rua đỏ, hét lớn: “Hôm nay phải đại phá Hồ Lao Quan, tấn công vào Đại Võ!”

“Đại phá Hồ Lao Quan, tấn công vào Đại Võ!”

“Đại phá Hồ Lao Quan, tấn công vào Đại Võ!”

Các binh sĩ đồng thanh hô lớn, sĩ khí bừng bừng.

Trên tường thành ở phía Đại Võ, thấy hai mươi vị cao thủ Tiên Thiên tấn công về phía này như chốn không người, sắc mặt Triệu tướng quân trắng bệch: “Hai mươi cao thủ Tiên Thiên, làm sao mà chúng ta đối phó nổi cơ chứ? Chúng ta tiêu rồi!”

“Triệu tướng quân, trong quân ta có bao nhiêu vị cao thủ Tiên Thiên?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Tính cả bản tướng quân thì cũng chỉ có tổng cộng tám người mà thôi! Chênh lệch quá nhiều, không thể làm gì khác được đâu!” Sắc mặt Triệu tướng quân rất khó coi.

“Thật ra thì vẫn có cách đấy!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Cách gì chứ?” Triệu tướng quân quay phắt đầu lại, ánh mắt toát ra tia hy vọng.

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại nhìn về phía Dạ Lai Hương đang phe phẩy cây quạt giấy, trông thản nhiên như không.

Trong lòng Dạ Lai Hương dâng lên dự cảm chẳng lành:

“Người nhìn ta như thế làm gì hả, có phải người muốn ta ra tay không? Ta nói cho người biết, ta chỉ bảo vệ một mình người thôi, những chuyện khác chắc chắn ta sẽ không làm đâu!”

Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ sâu xa mà hỏi: “Dạ Lai Hương, người là Ngự Miêu có trách nhiệm bảo vệ cho người dân Đại Võ cơ

mà! Người cứ nghĩ lại mà xem, nếu bọn chúng tấn công vào Đại Võ, xông tới sát kinh thành mà tàn sát người dân thì liệu người có xứng đáng với sự mong mỏi tha thiết mà người dân dành cho người hay không? Người hẳn tâm nhìn bọn chúng tàn sát người dân Đại Võ hay sao?”

Dạ Lai Hương động lòng trắc ẩn, nếu cửa thành bị phá, Đại Võ bị diệt, người dân bị giết, thì hẳn ta sẽ phải quay về con đường cũ.

Không còn là Ngự Miêu được mọi người nhớ mãi không quên nữa, mà là đạo tặc Dạ Lai Hương bị người ta chửi rủa.

Mặc dù cũng chẳng tổn thất gì, nhưng trong lòng hẳn ta lại cảm thấy thật trống trải, cứ như thể đánh mất thứ gì vậy.

Vì vậy, cuối cùng thì hẳn ta cũng nhượng bộ: “Nhưng cho dù người bảo ta ra tay thì ta cũng chỉ có thể đối phó với ba, bốn người cùng một lúc mà thôi! Bọn họ có những hai mươi cao thủ Tiên Thiên, chúng ta vốn chẳng thể đối phó nổi!”

“Có thể chứ, ta giúp người!” Lâm Bắc Phàm nói.

Dạ Lai Hương bối rối: “Người định giúp ta như thế nào đây hả?”

Lâm Bắc Phàm rút một thanh đao nhỏ ra ném cho hẳn ta: “Nhận lấy này!”

Dạ Lai Hương giật mình, vội vàng cầm lấy thanh đao nhỏ một cách thật thận trọng, thốt lên: “Người đừng có ném nó lung tung như thế chứ, thứ này có thể lấy mạng người khác đấy!”

Thanh đao nhỏ trông rất tầm thường này chính là thanh đao nhỏ chứa đựng ý chí võ đạo cấp bậc Đại Tông Sư mà Lâm Bắc Phàm dùng để khắc chế Dạ Lai Hương.

“Yên tâm đi, thứ này không dễ gây chuyện như thế đâu!” Lâm Bắc Phàm cười nói: “Thanh đao này chứa đựng ý chí của Đại Tông Sư, rất cứng rắn, không gì có thể đánh gãy nó được, có thể coi là thần binh lợi khí đấy. Có nó hỗ trợ, hẳn là không có vấn đề gì chứ?”

“Đúng là không có vấn đề gì!” Dạ Lai Hương cầm thanh đao kia, thích thú đến nỗi không muốn rời tay.

Với thanh đao này, hấn ta có thể tạm thời phát huy thực lực của một Tông Sư, thế thì chẳng phải gặp thần giết thần, gặp ma giết ma hay sao?

Mới chỉ suy nghĩ một chút thôi mà đã kích động như vậy rồi!

“Triệu tướng quân, bản quan định làm như thế này!” Lâm Bắc Phàm nhìn về phía Triệu tướng quân.

“Mời Lâm đại nhân nói, lão phu xin rửa tai lắng nghe!”

Lâm Bắc Phàm tăng hăng một tiếng rồi nói: “Triệu tướng quân, người và bảy vị cao thủ Tiên Thiên còn lại tạm thời ngăn cản hai mươi cao thủ của quân địch, sau đó Dạ Lai Hương sẽ âm thầm đánh lén bọn chúng. Dạ Lai Hương có khinh công nhanh nhẹn, thực lực lại cao cường, hấn ta dùng lợi khí để âm thầm đánh lén, chỉ cần đánh ít mà hiệu quả cũng cao!”

“Hấn ta có ổn không vậy?” Triệu tướng quân nhìn Dạ Lai Hương bằng ánh mắt ngờ vực.

“Là đàn ông sao có thể hỏi câu có ổn không cơ chứ?” Dạ Lai Hương ngẩng cao đầu, ưỡn thẳng ngực, hấn ta cầm thanh đao nhỏ trên tay: “Yên tâm đi, cứ giao cho bản công tử!”

Triệu tướng quân không nghĩ ra được cách nào tốt hơn, đành phải làm theo lời Lâm Bắc Phàm.

“Giết!”

Tám cao thủ Tiên Thiên của Đại Võ lập tức xông ra.

Phía xa, trong trận doanh của Đại Hạ, thái tử của Đại Hạ, Hạ Thiên Khung cười lạnh một tiếng, tỏ vẻ kiêu ngạo mà nói: “Chỉ dựa vào tám tên Tiên Thiên, mà đã nghĩ đến chuyện ngăn cản được cao thủ của bản cung rồi sao, đúng là không biết tự lượng sức mình!”

Chương 505: Nếu đã đến rồi thì đừng đi nữa

“Thái tử điện hạ, phen này Đại Võ tiêu rồi! Hiện giờ chính là lúc đại phá Hồ Lao Quan!” Một vị tướng quân đứng bên cạnh hấn ta hơn hở mà nói.

“Chúc mừng điện hạ! Bây giờ chính là lúc đại phá Hồ Lao Quan!” Mọi người đồng thanh hô.

“Ha ha!” Hạ Thiên Khung cười to đầy đắc ý.

Không ngờ cùng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm lại phát tay, gió càng thổi mạnh hơn! Cuồng phong gào thét ập tới, cát bay đá cuốn, mù mịt khắp nơi!

Trong tình hình ấy, đứng cách nhau mười trượng là đã chẳng thể nhìn thấy rõ con đường phía trước nữa rồi! Chiến trường trở nên hỗn loạn, chỉ còn nghe thấy tiếng động từ bên trong truyền ra!

Nhưng đám người Hạ Thiên Khung lại không hề hoảng hốt chút nào.

Trong mắt bọn chúng, gió có to đến mức nào đi chăng nữa cũng chẳng thể ảnh hưởng gì đến cao thủ Tiên Thiên. Bọn ta có hai mươi cao thủ Tiên Thiên, để xem các ngươi đánh lại bọn ta như thế nào?

Hồ Lao Quan, chắc chắn không trụ nổi!

Lúc này, gió lớn và cát bụi tung mù trên chiến trường, Tiên Thiên hai nước đã bắt đầu giao chiến.

Bọn họ đánh đến nổi long trời lở đất, không còn thấy ánh sáng mặt trời!

Nhưng phía Đại Võ ít cao thủ Tiên Thiên hơn, mỗi người phải đối phó với hai, ba cao thủ Tiên Thiên cùng một lúc, chỉ có thể cố gắng mà chống đỡ chứ chẳng thể cản được các cao thủ của phía Đại Hạ.

Đúng lúc đó, Dạ Lai Hương lén lút ẩn nấp trong chiến trường như một con rắn độc.

Là đại đạo tặc nổi tiếng toàn thế giới, hần ta rất giỏi ngụy trang và ẩn nấp, hần ta ngụy trang thành quân lính của Đại Hạ, “rất khó khăn” mà áp sát một vị cao thủ Tiên Thiên của Đại Hạ...

Sau đó hần ta bất ngờ đánh úp, nhanh nhẹn dùng thanh đao nhỏ trong tay tấn công.

“Vèo.”

Vị cao thủ Tiên Thiên đó, đâu ngờ rằng quân lính phe mình sẽ ra tay với hắn ta.

Lại càng không hề nghĩ đến chuyện, người đánh lén có thực lực Tiên Thiên đỉnh phong,, còn dùng thần binh lợi khí để ra tay...

Chỉ trong một cái chớp mắt, hắn ta đã bị Dạ Lai Hương đâm xuyên tim từ phía sau! Lấy mạng chỉ trong một chiêu!

Dạ Lai Hương ra tay rất nhanh, sau khi giết chết tên Tiên Thiên này, lại lập tức âm thầm tiến tới vị Tiên Thiên thứ hai của Đại Hạ!

Mặc dù vị cao thủ Tiên Thiên này đã có chút đề phòng, nhưng vẫn bị Dạ Lai Hương đâm xuyên người! Cứ như thế, Dạ Lai Hương giết được hai cao thủ Tiên Thiên!

Các cao thủ Tiên Thiên ở phía Đại Võ mừng rỡ thốt lên: “Hay!”

Dạ Lai Hương thì vui mừng mà nhìn thanh đao trong tay mình: “Đao tốt! Đúng là một thanh đao tốt, không có thứ gì mà nó không thể xuyên thủng được!”

Với thực lực của hắn ta, muốn giết chết một cao thủ Tiên Thiên thông thường thì không khó, nhưng cũng phải mất thời gian dùng vài chiêu công phu mới có thể giết được!

Nhưng sau khi có thanh đao này, chỉ cần dùng một chiêu là đã giải quyết xong đối thủ rồi! Mạnh! Quả thực quá mạnh!

Cao thủ Tiên Thiên của Đại Võ đi tới, Dạ Lai Hương nhỏ giọng mà nói: “Người đi giúp những người khác đi, tạo cơ hội cho ta âm thầm đánh lén!”

“Được!” Người kia đáp.

Nói rồi, hắn ta lập tức xông vào một cuộc chiến khác.

“Triệu tướng quân, ta đến giúp ngươi đây!”

Người phụ trách cuộc chiến này là Triệu tướng quân, một mình Triệu tướng quân đối phó với ba cao thủ Tiên Thiên, thực lực rất mạnh.

Thấy có người đến trợ giúp, ánh mắt Triệu tướng quân hiện lên vẻ mừng rỡ.

Người này có thể tới đây, chứng tỏ Dạ Lai Hương đã đắc thủ rồi, ít nhất thì Dạ Lai Hương cũng đã giải quyết được hai cao thủ Tiên Thiên. Lấy hai đánh ba, phía Đại Võ rảnh tay hơn nhiều.

Đúng lúc ấy, Dạ Lai Hương đột kích như một con rắn độc.

“Vèo.”

“Vèo.”

Hành động nhanh nhẹn, góc độ xảo diệu!

Hắn ta bắt ngờ cướp đi tính mạng của hai cao thủ Tiên Thiên.

Vị cao thủ Tiên Thiên thứ ba cảm thấy tình hình không ổn, đang định chạy trốn thì lại bị hai cao thủ Tiên Thiên của Đại Võ cản đường.

Lấy ba đánh một, tất nhiên chiến thắng!

Sau đó, bọn họ tiếp tục hành động như vậy.

Một người công khai thu hút sự chú ý của đối thủ, Dạ Lai Hương âm thầm chờ cơ hội đánh lén.

Có gió lớn và cát bụi bao quanh chiến trường, tất cả mọi người đều không thể nhìn rõ, cũng không thấy được tình hình cụ thể ở bên trong ra sao, vì vậy phía Đại Võ ra tay rất thuận lợi.

Lại có thêm một cao thủ Tiên Thiên trở thành oan hồn dưới đao của Dạ Lai Hương.

Khi các cao thủ Tiên Thiên ở phía Đại Hạ phát hiện ra có điều bất thường, thì đã có mười người mất mạng rồi.

“Tình hình có gì đó không ổn, chúng ta rút lui thôi!”

Mấy người Triệu tướng quân xuất hiện, chặn đường rút lui của bọn họ.

“Ha ha, các người không đi được đâu!”

“Nếu đã đến rồi thì đừng đi nữa, nếu không thì người ta sẽ trách bọn này thất lễ mất!”

“Để lại mạng đi!”

Trận đại chiến nổ ra, nhưng thời thế đã thay đổi!

Khoảng nửa nén hương sau, cuối cùng thì gió lớn cũng dừng lại, cát bụi tung bay đầy trời cũng dần dần rơi xuống.

Chiến trường trở nên rõ ràng hơn, có thể nhìn thấy rõ con đường trước mặt.

Chương 506: Mất hết cao thủ

Bên trận doanh của Đại Hạ.

“Cuối cùng thì gió cũng ngừng lại rồi, tiếng động cũng đã nhỏ đi, xem ra trận chiến đã kết thúc rồi!”

“Rốt cuộc là bên nào thua, bên nào thắng vậy?”

“Còn phải nói nữa hay sao, chúng ta có hai mươi cao thủ Tiên Thiên, đám Đại Võ đó có thể là đối thủ của chúng ta hay sao?”

“Nói không chừng, bây giờ cửa thành đã mở rồi cũng nên, cung nghênh điện hạ!”

Các vị tướng quân chúc mừng tới tấp.

Hạ Thiên Khung nghe vậy, hưng phấn ra mặt, hắn ta bắt đầu bật cười ha hả: “Tốt! Xem ra đại cục đã định! Chúng ta hãy nhìn xem hai mươi vị dũng sĩ của chúng ta đã giành được chiến công ra sao nào?”

Kết quả, bọn họ bình tĩnh nhìn lại, trông ai cũng vô cùng bối rối!

Phóng tầm mắt nhìn sang bên đó, chỉ thấy tất cả các binh lính được phái đi tấn công vào thành đều đã ngã gục! Hai mươi vị cao thủ Tiên Thiên mà bọn họ gửi gắm kỳ vọng cũng chẳng thấy đâu cả!

Hỗ Lao Quan vẫn bình yên vô sự, cổng thành chưa hề bị phá, số lượng binh sĩ thủ thành không hề suy giảm, quân kỳ của Đại Võ vẫn thẳng tắp ở đó, phát phơ theo gió, cứ như thể chưa từng xảy ra chuyện gì cả!

Thái tử Đại Hạ, Hạ Thiên Khung trợn mắt, há hốc miệng!

Các tướng lĩnh của Đại Hạ cũng trợn mắt há hốc miệng!

Các binh sĩ của Đại Hạ cũng trợn mắt, há hốc miệng!

Một lúc lâu sau, Hạ Thiên Khung mới sững sốt mà lên tiếng: “Chuyện... chuyện gì thế này? Ai nói cho bản cung biết bọn họ đã đi đâu cả rồi? Bọn họ đâu rồi, bọn họ đi đâu rồi hả?”

Trong lòng hắn ta dâng lên một luồng linh cảm mà hắn ta không dám tưởng tượng tới!

“Thái tử điện hạ, người nhìn bên kia đi!” Một vị tướng quân chỉ về một bên, vừa hoảng sợ vừa nói: “Hình như người đó là Hắc Hồ!”

“Hắc Hồ? Hắc Hồ đâu?” Hạ Thiên Khung lập tức kiềm chế cơn xúc động, nhìn về phía hắn ta chỉ.

Chỉ nhìn thấy ở đó có một cỗ thi thể đầm máu, nằm giữa một đồng thi thể khác mà trọn tròn mắt, chết không nhắm mắt.

Cả người Hạ Thiên Khung run run: “Đây là Hắc Hồ sao... Hắn ta bị làm sao thế kia?”

“Điện hạ, hình như hắn ta bị giết chết rồi!”

Hạ Thiên Khung lại tiếp tục run rẩy: “Hắn ta là cao thủ Tiên Thiên Ngũ phẩm cơ mà, kẻ nào có thể giết chết hắn ta được cơ chứ?”

“Điện hạ, mặt tướng không rõ...”

Đúng lúc đó, lại có người chỉ tay về phía khác: “Điện hạ, người nhìn bên kia đi! Hình như đó là Cự Lang tướng quân thì phải!”

Hạ Thiên Khung lập tức nhìn sang, lại thấy một cỗ thi thể máu me be bét khác. Trái tim hắn ta cứ như thể bị xuyên thủng, máu tươi chảy ra, nhuộm đỏ bãi đất xung quanh.

“Hắn ta là Cự Lang! Hắn ta bị làm sao thế kia?” Hạ Thiên Khung hỏi với vẻ kích động.

“Điện hạ, hình như hắn ta cũng bị giết chết rồi, bị người ta giết chết rồi...”

“Không thể nào! Sao có thể như vậy được? Sao hắn ta có thể bị người ta giết chết được?” Sắc mặt của Hạ Thiên Khung hơi tái đi, hắn ta giận dữ hét lên.

“Điện hạ, người nhìn bên kia đi, hình như đó là Tử Mặc đại nhân đấy, hình như hắn ta cũng chết rồi!”

“Điện hạ, cổ thi thể kia trông giống Giảo Hồ...”

“Điện hạ...”

Hết cổ thi thể này đến cổ thi thể khác được bọn chúng nhận ra, tinh thần của người bên phía Đại Hạ ngày càng sa sút, ngày càng tang thương.

Mãi cho tới cuối cùng, khi thi thể của tất cả hai mươi vị cao thủ Tiên Thiên được nhận ra.

Trạng thái tử vong của người nào cũng rất kinh khủng, đều bị người ta đâm xuyên tim mà chết, vẻ mặt trông rất đáng sợ.

“Chết rồi... không ngờ bọn họ lại chết cả rồi!”

Sắc mặt Hạ Thiên Khung tái nhợt như tờ giấy, đôi môi run rẩy, hắn ta ngồi trên lưng con ngựa to lớn mà lão đạo dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

“Điện hạ bảo trọng!” Các vị tướng lĩnh đồng thanh nói.

“Người bảo bản cung bảo trọng như thế nào đây? Những người này đều là ái tướng tâm phúc của bản cung, thế mà bọn họ lại chết cả rồi, chết cả rồi! Bản cung đau lòng lắm các người có biết không hả?”

Đôi mắt Hạ Thiên Khung đỏ ngầu, hắn ta đau đớn mà gào lên.

Hai mươi cao thủ Tiên Thiên đây!

Cao thủ Tiên Thiên, có đối mặt với kẻ nào cũng không thể dễ dàng chịu thiệt!

Mỗi cao thủ Tiên Thiên đều là nhân vật có thực lực cao cường, có năng lực xông vào giữa thiên quân vạn mã như chốn không người!

Các cao thủ như vậy rất ít, trong một vạn võ giả chưa chắc đã bồi dưỡng nên được một cao thủ Tiên Thiên!

Thà rằng hi sinh hai mươi vạn đại quân, hắn ta cũng không muốn hi sinh hai mươi cao thủ Tiên Thiên!

“Điện hạ...” Tâm trạng của các tướng lĩnh cũng rất đau thương, không biết phải khuyên nhủ Thái Tử như thế nào.

Hạ Thiên Khung kích động mà nói: “Nói cho bản cung biết, rốt cuộc kẻ nào đã giết chết bọn họ hả? Bản cung phải báo thù

cho bọn họ! Bản cung tuyệt đối không để bọn họ chết một cách vô ích!”

Mọi người lắc đầu, thở dài mà không nói gì. Trong tình thế hiện giờ, còn có thể là kẻ nào giết chết bọn họ nữa đây? Chẳng phải đã rất rõ ràng rồi hay sao?

Rõ ràng thái tử điện hạ đã tức đến nổi phát khùng rồi, nói năng lung tung!

Chương 507: Qua cầu rút ván

Đúng lúc đó, trên cổng thành Hồ Lao Quan, Dạ Lai Hương chiến thắng trở về vẫy tay mà nói: “Thái tử mũ xanh, quà mà bản công tử tặng, ngươi đã nhận được chưa vậy? Hai mươi cỗ thi thể đây, có phải ngươi rất bất ngờ, rất hạnh phúc không hả?”

Hạ Thiên Khung gào lên: “Các ái tướng tâm phúc của bản cung... đều do ngươi giết sao? Nói đi, có phải do ngươi giết hay không?”

Dạ Lai Hương hơi bối rối.

Hai mươi cao thủ Tiên Thiên này do bọn họ liên thủ giết chết, sao có thể trách một mình hấn ta cơ chứ? Nhưng nghĩ kỹ lại thì đúng là hai mươi kẻ này chết dưới tay hấn ta thật.

Vì vậy hấn ta gật đầu, vừa phe phẩy cây quạt vừa đắc ý mà cười nói: “Không sai, đều do bản công tử giết chết cả đấy! Chỉ trong một đao mà thôi, giống như giết một con gà còm vậy, là ta đã tiễn bọn chúng đi gặp Diêm Vương đấy! Ta chưa từng giết người thuận tay như thế bao giờ đâu, ha ha!”

Đôi mắt của Hạ Thiên Khung đột nhiên đỏ lên, sát ý dâng kín trong lòng! Thì ra ngươi chính là kẻ đầu sỏ!

Mối thù giết tướng, không đội trời chung!

Hạ Thiên Khung chỉ vào Dạ Lai Hương đang đứng trên cổng thành, giận dữ mà hét lên: “Người đâu, giết chết tên cuồng đồ đó cho bản cung!”

Dạ Lai Hương gào lên: “Đến đây, đến đây, bản công tử sợ ngươi chắc?”

Bị hấn ta khiêu khích, Hạ Thiên Khung lại càng tức giận hơn:
“Giết hấn ta cho bản cung! Mau lên!”

“Điện hạ bình tĩnh, chúng ta mà xông tới thì chỉ có đường chết!”

“Hấn ta có thể giết chết hai mươi cao thủ Tiên Thiên, hấn là có thủ đoạn đặc biệt nào đó, khi chưa tìm hiểu rõ thì không nên manh động!”

“Điện hạ, người phải bình tĩnh, đừng manh động!”

...

Mọi người đồng loạt lên tiếng khuyên nhủ.

Hạ Thiên Khung cũng cảm thấy không thể để người của mình chết oan thêm nữa, vì vậy hấn ta quay đầu sang nhìn một ông lão trông rất bình thường đang đứng bên cạnh mình, nói với giọng cung kính: “Hắc Lão, mong người giúp ta giết chết tên cuồng đồ đó!”

Ông lão này chính là cường giả Tông Sư bảo vệ thái tử.

Ông lão ấy lắc đầu: “Ta không giết được! Khinh công của hấn ta thật sự quá giỏi, nếu ta có thể giết hấn ta thì trước đây ta đã giết từ lâu rồi!”

Đôi mắt của Hạ Thiên Khung đỏ ngầu, hấn ta chỉ về phía Hồ Lao Quan, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Nếu không thể giết chết Dạ Lai Hương, người hãy giúp bản cung giết chết toàn bộ cao thủ Tiên Thiên của Đại Võ đi! Giết sạch, ăn miếng trả miếng!”

Hắc Lão bình tĩnh từ chối: “Thái tử điện hạ, ta sẽ không thực hiện yêu cầu này của người đâu! Bản tọa chỉ hứa với bệ hạ sẽ bảo vệ chu toàn cho người, còn những chuyện khác ta sẽ không tham gia!”

“Nhưng bọn chúng đã giết chết các tướng lĩnh của bản cung, bản cung phải báo thù!”

Hắc Lão vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng: “Chết thì thôi, trên đời này có ai bắt tử được cơ chứ?”

Có vị Tông Sư nào mà chưa từng xông ra từ trong đám thi thể chất cao như núi, máu chảy thành sông?

Cho nên, hắn ta đã chẳng hề để ý tới chuyện sống chết từ lâu rồi, cái chết của những kẻ này cũng chẳng liên quan gì đến hắn ta, chẳng hề ảnh hưởng đến lợi ích của hắn ta thì tại sao hắn ta phải báo thù cho bọn họ cơ chứ?

Hắn ta mà ra tay, ngược lại còn bị người đời chê bai là ỷ lớn ép nhỏ, thật mất mặt.

Đôi mắt Hạ Thiên Khung tràn ngập sự thất vọng và không cam tâm.

Vị cao thủ Tông Sư được triều đình cung phụng, đến cả phụ hoàng của hắn ta cũng luôn phải tôn trọng, vậy mà hắn ta lại chẳng thể ra lệnh cho bọn họ.

Thấy sĩ khí của quân lính đi xuống, không thích hợp để đánh trả, Hạ Thiên Khung đành không cam tâm mà nói: “Thu binh! Thu binh cho bản cung!”

Đại quân của Đại Hạ tạm thời rút lui.

Trên Hồ Lao Quan, các tướng sĩ nhảy lên hoan hô.

“Chúng ta thắng rồi! Chúng ta đã đánh đuổi được Đại Hạ rồi!”

“Trận này chúng ta thắng rồi!”

“Đúng là kỳ tích mà!”

...

“Trận chiến này thật là nguy hiểm, chiến thắng này không hề dễ dàng!”

Sắc mặt Triệu tướng quân hồng hào hắn lên, hắn ta quay sang nhìn mọi người, lớn giọng nói: “Đêm nay lão phu sẽ mở tiệc khoản đãi mọi người, không say không về!”

“Cảm ơn Triệu tướng quân!” Mọi người mỉm cười.

Trong buổi tiệc, đại công thần trong hành động lần này, Dạ Lai Hương, liên tục được mọi người chúc rượu, trở thành người nổi bật nhất trong buổi tiệc.

Dạ Lai Hương rất vui vẻ, rất đắc ý, rất vênh váo, còn phải nói sao!

Một mình hắn ta giết chết hai mươi cao thủ Tiên Thiên, dọa tám trăm nghìn quân của Đại Hạ phải rút lui! Trận chiến này

cũng đủ cho hấn ta khoác lác cả đời rồi!

Tới khi quay lại kinh thành, nhất định hấn ta sẽ tiếp tục được người dân ngưỡng mộ!

“Đến đây nào, đến đây nào, chúng ta uống rượu đi!”

“Chúng ta uống cho thật đã!”

...

Buổi tối, Dạ Lai Hương quay về phòng nghỉ ngơi thì gặp Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười xòe tay ra: “Dạ Lai Hương, có phải ngươi nên trả thanh đao cho ta rồi không nhỉ?”

Dạ Lai Hương giả vờ say khướt, mơ màng hỏi lại: “Cái gì cơ... ngươi nói gì cơ... ta không hiểu ngươi đang nói gì cả... ta say quá... có chuyện gì thì để ngày mai nói nhé!”

“Nếu ngươi say rồi thì để ta tự tìm vậy!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười xoay tay.

Một thanh đao nhỏ bay ra từ trong ống tay áo của Dạ Lai Hương, rơi vào tay Lâm Bắc Phàm.

Dạ Lai Hương giật mình, giơ tay ra mà nói: “Ồi! Đao của ta! Đao của ta...”

Nhìn thấy ánh mắt cười mà như không cười của Lâm Bắc Phàm, hấn ta đành phải mỉm cười trong giận dữ mà thu tay về.

Chương 508: Âm sát

Lâm Bắc Phàm trêu chọc: “Xem ra ngươi vẫn chưa say mà! Chưa say thì dễ rồi, tối nay ta có nhiệm vụ này giao cho ngươi đây!”

Dạ Lai Hương sừng cồ lên: “Muộn thế này rồi mà còn có nhiệm vụ sao? Hôm nay ta đã lập được công lớn rồi đây, ngươi không thể cho ta nghỉ ngơi được chắc? Ta là con người chứ không phải gia súc đâu nhé!”

“Nhiệm vụ này, không thể thiếu ngươi được!” Lâm Bắc Phàm nói: “Ở đây ngươi là người có thực lực mạnh nhất, kinh công giỏi nhất, lại am hiểu cách ngụy trang và ẩn nấp, không giao

cho người thì giao cho ai đây? Đánh xong trận chiến này sớm rồi quay về không tốt hơn sao?”

“Thôi được rồi, người nói đi, nhiệm vụ gì hả!”

Dạ Lai Hương xoay cổ, nói với vẻ bất cần.

“Nhiệm vụ này rất đơn giản thôi!” Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng mà nói: “Ta muốn người đi vào quân doanh của Đại Hạ, phá phách một chút! Ví dụ như giết vài cao thủ Tiên Thiên này, hoặc là đốt cháy lương thảo này,... nếu bắt được thái tử Hạ Thiên Khung thì càng tốt!”

Dạ Lai Hương sừng sốt đến mức hai mắt muốn rơi ra ngoài: “Thế mà người nói là đơn giản sao? Tiên Thiên dễ giết như thế chắc, nếu bị giết một cách dễ dàng như thế thì đâu phải là Tiên Thiên! Người bảo ta đi đốt lương thảo, lương thảo đều có trọng binh canh gác, người bảo ta đốt như thế nào đây? Lại còn bảo ta bắt cóc thái tử nữa chứ...” Dạ Lai Hương tức giận trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm: “Người muốn giết ta thì cứ nói thẳng đi!”

Lâm Bắc Phàm hơi tức giận, chỉ vào trước ngực mình mà nói: “Người nói gì thế hả? Sao ta lại nỡ để người chết được cơ chứ, người coi ta là hạng người gì vậy? Người phải hiểu rằng, khắp cả thiên hạ này, người không nỡ để người chết nhất chính là ta đây!”

Trong lòng Dạ Lai Hương có chút cảm động: “Phủ doãn đại nhân, người...”

“Người phải sống thì mới có thể tiếp tục vợ vét tài bảo cho ta được chứ! Người mà chết rồi thì chẳng phải ta sẽ mất đi một con đường tài lộc sao?”

Dạ Lai Hương: “Trời đ-!”

Vừa rồi cảm động là thế, nhưng hóa ra người vẫn chỉ là tên tham lam như vậy! Người muốn bòn rút ta đến chết đây à, quá tham lam rồi!

Dạ Lai Hương tức đến nổi cả người run rẩy!

“Đừng có nhìn ta bằng ánh mắt đó chứ, mặc dù ta tham lam, nhưng cũng có nguyên tắc đấy, ta rất hào phóng với người phe mình! Thế này đi, nếu chuyện này người làm theo lời ta, hoàn

thành tất cả nhiệm vụ một cách viên mãn thì thanh đao nhỏ này sẽ thuộc về ngươi!”

Lâm Bắc Phàm lấy thanh đao ra, quăng cho Dạ Lai Hương.

Dạ Lai Hương bắt được thanh đao nhỏ kia, bỗng cảm thấy thật phần khích: “Thật đấy à?”

“Lừa ngươi thì ta được ích lợi gì cơ chứ? Cuối cùng ngươi cũng đâu phải chịu tổn thất gì!”

Dạ Lai Hương suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: “Nói cũng phải! Vậy thì quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!”

Nhìn bóng dáng hào hứng rời đi của Dạ Lai Hương, Lâm Bắc Phàm cười thầm, chỉ đơn giản như thế mà đã lợi dụng được ngươi rồi, thật là sáng khoái!

Thanh đao nhỏ này ấy à, ta muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, ha ha!

Sau khi được Lâm Bắc Phàm hứa hẹn sẽ tặng quà, Dạ Lai Hương rất vui vẻ.

“Không phải chỉ là phá phách thôi sao, chẳng phải là chuyên môn của ông đây còn gì? Đêm nay Dạ Lai Hương ta đây sẽ đại náo quân doanh Đại Hạ!”

Hắn ta dùng khinh công nhảy ra khỏi Hồ Lao Quan, chớp mắt một cái đã đến quân doanh của Đại Hạ, lẻn vào trong quân doanh được trọng binh canh gác của Đại Hạ như chôn không người, không một ai phát hiện ra hành tung của hắn ta.

Tới khi hắn ta xuất hiện trở lại, thì ngoại hình đã hoàn toàn thay đổi.

Hắn ta mặc một bộ giáp của tướng quân, da bị bôi dầu đen đúa, để râu quai nón, dáng vóc cường tráng, bước đi rất oai phong.

Trên tay hắn ta còn cầm một vò rượu, hương thơm của rượu chậm rãi lan tỏa.

Các quan binh canh gác quân doanh nhìn thấy hắn ta đều đứng nghiêm, thẳng người mà chào: “Chào Lý tướng quân!”

Dạ Lai Hương, người đang vào vai vị tướng quân kia, gật đầu với vẻ uy nghiêm, quát: “Tập trung vào cho bản tướng quân, đặc biệt là buổi tối, rất dễ bị kẻ khác đánh lén! Bản tướng quân nghe nói, tên Dạ Lai Hương kia am hiểu nhất là thuật ngụy trang và ẩn nấp, rất có thể hắn ta sẽ hành động vào buổi tối! Cho nên, nhất định các người phải nhìn cho kỹ, không được để hắn ta lén vào, biết chưa hả?”

“Vâng, Lý tướng quân!” Mọi người đồng thanh đáp.

“Được rồi, các người tiếp tục canh gác đi, bản tướng quân tới chỗ Lưu tướng quân uống rượu đây!”

Dạ Lai Hương đi tới chỗ một căn lều vải trong quân doanh, bên ngoài căn lều có hai tên lính mới đang canh gác. Mỗi vị tướng quân đều có một căn lều riêng, căn lều này thuộc về Lưu tướng quân.

“Lão phu muốn gặp Lưu tướng quân uống rượu, các người vào trong thông báo một tiếng đi!”

“Vâng, Lý tướng quân!”

Chỉ ít lâu sau, vị Lưu tướng quân đã cởi bỏ áo giáp vén lều lên, nói với vẻ ngạc nhiên: “Lý tướng quân, sao người lại đến đây thế?”

Dạ Lai Hương thở dài một tiếng: “Ôi! Hôm nay chết nhiều người quá, ta thấy buồn, không ngủ nổi nên muốn tới chỗ người uống ít rượu, kính mong Lưu tướng quân bỏ qua cho!”

Lưu tướng quân lại càng ngạc nhiên hơn.

Quan hệ giữa hắn ta và Lý tướng quân chẳng thân thiết gì cho cam, chỉ dừng lại ở mức xã giao mà thôi, vậy mà người ta lại tới chỗ hắn ta uống rượu ư?

Dù sao cũng là đồng liêu, thường xuyên đụng mặt nhau nên Lưu tướng quân đành mời Dạ Lai Hương vào trong.

“Lý tướng quân, mời vào trong!”

“Đa tạ!”

Sau đó, hai người vừa uống rượu, vừa trò chuyện câu được câu không.

Chương 509: Mẹ kiếp

Nhắc tới thảm kịch ngày hôm nay, Dạ Lai Hương lại còn khóc ra hai hàng nước mắt nóng hổi, đâm ngực mà gào lên, chỉ hận không thể chết thay bọn họ.

Lưu tướng quân dần dần đồng cảm với hấn ta, không ngờ Lý tướng quân lại là kiểu người giàu tình cảm đến thế! Chỉ là đồng liêu bình thường mà hấn ta cũng dành tình cảm sâu sắc nhất cho bọn họ!

Người như vậy, đáng để kết thâm giao!

Vì vậy, Lưu tướng quân ngồi nhích lên một chút, khuyên nhủ: “Lý tướng quân, người đã chết đi cũng chẳng thể nào sống lại được, người nghĩ thoáng một chút...”

Đúng lúc đó, đột nhiên Dạ Lai Hương vùng lên!

Hấn ta một đao đâm thẳng vào trái tim Lưu tướng quân, tạo thành một cái hốc đâm máu!

“Ngươi, ngươi...” Lưu tướng quân hoảng hốt ra mặt.

Dạ Lai Hương lại vung đao lên, cắt cổ Lưu tướng quân. Lưu tướng quân cứ thế mà chết!

Khoảnh khắc Lưu tướng quân nhắm mắt lại, hấn ta vẫn không thể hiểu nổi tại sao Lý tướng quân lại muốn giết hấn ta.

Dạ Lai Hương lập tức đỡ Lưu tướng quân lên giường, đắp chăn bông lên, nguy trang thành người đang ngủ say. Sau đó hấn ta đổ rượu ra xung quanh, dùng mùi rượu để át mùi máu tanh.

Sau khi xuống tay thành công, hấn ta lại ép ra một giọt nước mắt rồi ra khỏi lều vải, quay sang nói với hai tên lính mới gác lều: “Vừa rồi Lưu tướng quân uống hơi nhiều rượu, thấy đau đầu nên đã ngủ rồi, các người đừng quấy rầy hấn ta!”

“Vâng, Lý tướng quân!” Hai tên lính mới đáp.

Sau khi Dạ Lai Hương đi rồi, bọn chúng len lén vén vải che lên, thấy cấp trên của mình đang ngủ thật, mùi rượu nồng nặc xông lên mũi làm người ta cảm thấy buồn nôn.

“Có vẻ tướng quân ngủ thiếp đi thật, không phải Lưu tướng quân được ca tụng là nghìn chén không say sao, sao lại say ngây ngất thế này nhỉ?”

“Thế thì còn phải xem tướng quân có muốn say hay không! Nói không chừng để lừa Lý tướng quân nên hấn ta mới giả vờ say đây?”

“Người nói cũng phải! Thôi vậy, đừng xía mũi vào nữa, làm cho tốt công việc của mình là được rồi.” Nói rồi, cả hai tiếp tục canh gác mà không hề hay biết rằng, người mà bọn họ bảo vệ đã lạnh ngắt rồi.

Sau đó, Dạ Lai Hương tiếp tục dùng cách này để giết chết một cao thủ Tiên Thiên nữa, trong lòng sáng khoái muốn điên lên.

“Đại cát đại lợi, đã giết được hai mươi hai tên Tiên Thiên rồi! Từ nay về sau, nhất định Dạ Lai Hương ta đây sẽ danh chấn thiên hạ! Ha ha!”

“Nhưng bọn chúng sẽ nhanh chóng phát hiện ra chuyện này thôi, phải rút lui mới được!”

Dạ Lai Hương nhìn thanh đao trên tay mình, tự nhủ: “Tranh thủ giết thêm một tên nữa rồi phóng hỏa đốt lương thảo, đốt được bao nhiêu hay bấy nhiêu!”

Vì vậy, hấn ta lấy thêm một vò rượu, cả người phảng phất hơi men mà đi tới căn lều tiếp theo. Hấn ta không hề hay biết rằng có một người khác đang lén lút đi theo phía sau hấn ta.

“Trình độ ám sát của tên Dạ Lai Hương này thật không tệ, không làm đạo tặc mà chuyển sang làm sát thủ cũng rất có tiền đồ đây! Nếu người đã muốn danh chấn thiên hạ, ta sẽ giúp người một tay!”

Trên tay người này cũng có một thanh đao giống với thanh đao của Dạ Lai Hương, gấp rút bay ra bên ngoài, khi quay lại còn vương mùi máu.

Sau đó, Dạ Lai Hương lại tiếp tục dùng thủ đoạn cũ để giết chết một cao thủ Tiên Thiên nữa. Đúng lúc này, tiếng ồn ào náo động từ bên ngoài vọng tới.

“Lưu tướng quân chết rồi!”

“Vương tướng quân cũng gặp chuyện rồi!”

“Kẻ địch tấn công!”

Dạ Lai Hương biến sắc: “Xem ra chuyện đã lộ rồi, phóng hỏa rồi rút lui thôi!”

Hắn ta vội vàng xông ra bên ngoài, nhắm thẳng đến chỗ kho lúa, sau khi phóng một cây đuốc thì chạy trốn.

“Đánh trận xong rồi, thu quân về ngủ thôi! Khà khà!”

Người âm thầm đi theo hắn ta thấy vậy thì hơi cạ lời: “Chút lửa ấy thì làm sao mà đủ đốt cho được, ta đành giúp ngươi một tay vậy!”

Hắn phát tay, ngọn lửa cực lớn lan ra khắp nơi, sau đó lại vung tay một cái, cơn gió lớn từ trên trời thổi tới.

Chỉ một lát sau, ánh lửa đã bốc lên ngút trời!

“Lương thực cháy rồi, mau cứu hỏa đi!”

“Mọi người mau tới cứu hỏa đi, lương thực sắp bị thiêu rụi cả rồi!”

“Mau cứu hỏa đi!”

Thái tử Đại hạ, Hạ Thiên Khung bị tình hình ở bên ngoài đánh thức. Hắn ta ra khỏi lều của mình, nhìn thấy ánh lửa nghi ngút thì trong lòng chùng xuống: “Chuyện gì thế này, sao lại cháy hả?”

Thị vệ báo cáo: “Bẩm báo điện hạ, có thích khách lén vào trong quân doanh, phóng hỏa đốt quân lương!”

Hạ Thiên Khung nổi giận: “Các ngươi để kẻ khác phóng hỏa đốt lương thảo đây à? Triệu tướng quân phụ trách kho lúa đang ở đâu, hắn ta chết dẫm ở chỗ nào rồi?”

Không lâu sau, một tên lính hoảng loạn chạy tới báo cáo:

“Khởi bẩm bệ hạ, Triệu tướng quân phụ trách kho lúa đã chết rồi, hắn ta bị người khác giết chết ngay trong lều!”

“Cái gì?” Sắc mặt Hạ Thiên Khung tối tăm hẳn đi. Lại có một cao thủ Tiên Thiên chết nữa sao?

Hôm nay hắn ta gặp phải vận xui gì thế này, sao lại chết nhiều cao thủ Tiên Thiên như thế cơ chứ?

“Rốt cuộc là kẻ nào giết chết Triệu tướng quân hả?” Hạ Thiên Khung hét lên.

“Khởi bẩm điện hạ, hiện giờ vẫn chưa rõ! Nhưng rất có khả năng chính là tên thích khách đốt kho lương!”

“Mẹ kiếp!”

Hạ Thiên Khung nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn ánh lửa ngùn ngụt kia mà lớn giọng hỏi: “Triệu tướng quân chết rồi, không phải vẫn còn Vương tướng quân đó sao? Hắn ta cũng có trách nhiệm trông coi lương thảo cơ mà, giờ hắn ta đang ở đâu thế hả?”

Chương 510: Hận thấu xương

Sau đó ít lâu, lại có một tên lính hoảng hốt chạy tới: “Không hay rồi điện hạ! Vương tướng quân phụ trách trông coi lương thảo cũng chết rồi, bị người ta giết chết ngay trong lều!”

“Cái gì? Lại chết thêm một người nữa sao?” Hạ Thiên Khung sợ hãi tái mét mặt.

Hắn ta dùng sức tóm lấy binh sĩ kia, rống lên: “Người không đùa với bản cung đấy chứ?”

“Đã xác thực, thưa điện hạ!” Hắn ta khỏ sở đáp.

“Chết thật rồi sao...” Hạ Thiên Khung lại bị đánh một cú nữa, vẻ mặt hắn ta trở nên sững sờ.

Đúng lúc này, lại có một binh lính hoảng loạn chạy tới từ phía xa: “Khởi bẩm điện hạ, Lưu tướng quân vừa được phát hiện đã chết trong lều của mình!”

“Lại chết một người nữa sao?” Hạ Thiên Khung lão đảo: “Ai đã giết hắn ta?”

“Khởi bẩm điện hạ, mặt tướng không rõ, nhưng rất có thể hung thủ là Lý tướng quân! Trước đó, Lý tướng quân từng tới chỗ Lưu tướng quân uống rượu! Ít lâu sau khi Lý tướng quân rời khỏi lều thì Lưu tướng quân chết!”

Hạ Thiên Khung giận dữ: “Ăn nói hàm hồ! Sao Lý tướng quân lại giết Lưu tướng quân cơ chứ? Giữa bọn họ chẳng có thù hận gì, hơn nữa Lý tướng quân có thể giết chết Lưu tướng quân

được hay sao? Nếu người đã nói Lý tướng quân là hung thủ, hãy gọi hắn ta đến đây đối chất trước mặt bản cung!”

Chỉ một lát sau, lại có một binh sĩ chạy tới.

“Khởi bẩm điện hạ, Lý tướng quân đã chết rồi, chết ngay trong chính căn lều của mình!”

“Cái gì? Lại chết một người nữa?” Sắc mặt Hạ Thiên Khung hoàn toàn thay đổi.

Sau đó, lại có hết binh lính này đến binh lính khác hốt hoảng chạy tới báo cáo tình hình. Người nào cũng báo tin đã có một cao thủ Tiên Thiên bị giết chết.

Sắc mặt của Hạ Thiên Khung ngày càng xấu đi, cuối cùng thì mặt cắt không còn một giọt máu,, hắn ta suy sụp mà gục xuống đất.

“Chết rồi! Chết rồi sao... tại sao bọn họ lại chết cả rồi chứ!”

Hắn ta đem theo hơn ba mươi cao thủ Tiên Thiên, vậy mà lại chết sạch trong vòng chưa tới một ngày! Còn chưa đánh vào tới Hồ Lao Quan, còn chưa lập nên thành tựu gì mà đã chết cả rồi, đây là cú đả kích lớn đến mức nào cơ chứ!

Ánh lửa hừng hực bốc lên tận trời kia cũng chẳng thể soi sáng trái tim hắn ta! Khí nóng tỏa ra cũng chẳng thể sưởi ấm trái tim hắn ta!

Ngày hôm sau, binh mã của Đại Hạ lại tiếp tục tập trung trước cổng thành!

Hạ Thiên Khung với vẻ mặt mệt mỏi và giận dữ chỉ vào Dạ Lai Hương đang đứng trên cổng thành: “Dạ Lai Hương, bản cung hỏi ngươi, có phải tối hôm qua ngươi đánh lén quân doanh của ta, giết người của bản cung, lại còn đốt lương thảo của bản cung hay không?”

Dạ Lai Hương đắc ý phẩy quạt, cao giọng mà đáp: “Không sai, chính là ông nội nhà ngươi làm đấy! Người do ta giết, lửa do ta đốt, ngươi làm gì được ta nào?”

“Quả nhiên là ngươi! Bản cung biết ngay là ngươi mà!” Hai mắt Hạ Thiên Khung đỏ ngầu, tràn ngập sát khí, như thể đang nhìn kẻ thù không đội trời chung vậy.

Hắn ta nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Tên khốn nhà ngươi, ngươi dám giết sạch ba mươi lăm cao thủ Tiên Thiên mà ta đem tới đây, còn đốt rụi tất cả lương thực của ta, bản cung không đội trời chung với ngươi!”

“Hả?” Dạ Lai Hương há hốc miệng.

Hắn ta nhớ rõ ràng là mình chỉ giết hai mươi ba cao thủ Tiên Thiên thôi mà, ban ngày hai mươi người, buổi tối ba người, sao lại biến thành ba mươi lăm người rồi?

Sao lại tăng thêm những mười hai người thế!

Còn cả chuyện phóng hỏa đốt lương thực nữa, ngọn lửa mà hắn ta châm cùng lắm cũng chỉ thiêu được một kho lúa mà thôi, tại sao tất cả lương thực lại bị đốt rụi vậy?

Chẳng hợp lý chút nào!

Hắn ta đang định giải thích đôi lời thì Lâm Bắc Phàm quay sang nhìn hắn ta, vui vẻ mà nói: “Dạ Lai Hương, không ngờ ngươi lại có thể giết toàn bộ cao thủ Tiên Thiên của quân địch, còn thiêu rụi lương thực của bọn chúng nữa chứ, khá lắm! Không ngờ tiểu tử nhà ngươi lại có năng lực như thế cơ đấy! Ta biết là ngươi sẽ không khiến ta phải thất vọng mà!”

Các tướng lĩnh khác đồng loạt giơ ngón tay cái với hắn ta.

“Không hổ là Dạ Lai Hương, là Ngự Miêu của triều đình!”

“Một mình ngươi giết sạch Tiên Thiên của bọn họ, còn đốt sạch lương thực của bọn họ, thật đỉnh!”

“Ngươi lập nên công lớn rồi đấy, tới khi quay về nhất định bệ hạ sẽ trọng thưởng cho ngươi!”

Chìm trong những lời khen ngợi của mọi người, Dạ Lai Hương dần lạc lối, không giải thích nữa.

Lúc này, Hạ Thiên Khung giơ tay lên, giận dữ hét lên: “Tân công cho bản cung, nhất định phải chiếm được Hồ Lao Quan, bắt được Dạ Lai Hương!”

“Nhưng thưa điện hạ, vậy thì thương vong sẽ rất lớn!”

“Ta không quan tâm được nhiều chuyện như thế, nhất định hôm nay phải báo thù!” Đôi mắt Hạ Thiên Khung tràn ngập tơ

máu và sát khí: “Ta có thể dễ thua trận chiến giữa hai nước, nhưng Dạ Lai Hương nhất định phải chết!”

“Giết!” Tiếng hô giết vang trời.

Binh mã Đại Hạ lại ùn ùn kéo về phía Hồ Lao Quan, người đông như kiến, liếc mắt nhìn đi chỉ toàn là đầu người và giáp đen.

Tại cổng thành Hồ Lao Quan, Triệu tướng quân lớn tiếng hô: “Bắn tên! Bắn tên cho ta!”

“Vút vút vút...”

Mũi tên như mưa.

Bởi vì mưa tên dày đặc, binh lính Đại Hạ cũng tập trung cho nên mũi tên này bắn kiểu gì cũng trúng.

Rất nhiều binh lính đại Hạ còn chưa lao đến được cổng thành đã ngã giữa đường.

Chương 511: Đâm lao phải theo lao

Thái tử Đại Hạ - Hạ Thiên Khung nhìn một màn này với đôi mắt đỏ ngầu, tuy rằng thương vong cực lớn nhưng hắn ta đã không quản nhiều được như vậy nữa, vì bây giờ hắn ta đang nôn nóng muốn trút giận đến điên cuồng, muốn trút hết toàn bộ lửa giận của mình ra!

Cho dù phải trả một cái giá nhất định cũng không sao cả.

Đôi mắt hắn ta lại trừng lên nhìn cái bóng màu trắng trên cổng thành đó, hai mắt càng thêm đỏ ngầu, sát khí ngút trời, chỉ hận không thể rút gân lóc xương kẻ đó, băm thây hắn ta thành vạn mảnh.

Dạ Lai Hương bị đôi mắt này nhìn chằm chằm, cảm thấy cả người đều lạnh toát, hắn ta không nhịn được mà nhếch miệng nói: “Không phải chỉ giết mấy người của ngươi, đốt ít lương thực của ngươi thôi sao, có cần hận ta đến mức đó không?”

Mọi người nghe được mà vô cùng cạn lời, ngươi chỉ giết mấy người thôi ầy hả?

Người giết sạch cao thủ Tiên Thiên của người ta, người ta có thể không hận người được sao?

Người chỉ đốt một ít lương thực?

Người đã đốt rụi toàn bộ lương thực của mấy chục vạn quân của người ta, người ta có thể không giết người được sao?

Đổi lại là bọn ta cũng muốn đập chết người!

Lúc này, Hạ Thiên Khung quay đầu, chấp tay nói với Tông Sư bên cạnh: “Hắc Lão, làm phiền người hãy đánh mở cổng thành, bắt Dạ Lai Hương về đây, bản cung nhất định phải băm thây hắn ta thành vạn mảnh!”

Vẻ mặt của Hắc Lão lạnh lùng: “Thái tử điên hạ, bản tọa chỉ phụ trách sự an nguy của người! Những chuyện khác không liên quan đến bản tọa!”

“Hắc Lão, chỉ cần người giúp bản cung, bản cung bằng lòng...” Hạ Thiên Khung cắn răng, hứa một loạt những điều kiện hậu hĩnh.

Sắc mặt của Hắc Lão cuối cùng cũng thay đổi rồi, hắn ta mở miệng nói: “Thái tử điên hạ, nếu người đã có thành ý như vậy, bản tọa cũng không phải người không biết thức thời, ta sẽ giúp người bắt Dạ Lai Hương về ngay! Nhưng chuyện nhỏ như phá thành này người vẫn nên giao cho người khác, bản tọa không muốn mang tiếng xấu là ý lớn hiếp nhỏ, ý mạnh hiếp yếu!”

Hạ Thiên Khung mừng rỡ: “Vậy là đủ rồi, cảm ơn Hắc Lão!”

“Dạ Lai Hương, nộp mạng đi!” Hắc Lão quát to một tiếng, cơ thể giống như chim hồng bay lên, hướng về phía Hổ Lao Quan.

Khí tức mạnh mẽ của Tông Sư càn quét tới áp chế tất cả mọi người!

Dạ Lai Hương sợ hết hồn: “Vậy mà lại phái Tông Sư tới giết ta à?”

Tuy rằng thực lực của hắn ta mạnh, khinh công rất cao!

Tuy hắn ta còn sở hữu một thanh đao nhỏ có thêm ý chí của Đại Tông Sư vào, nhưng hắn ta cũng không dám chắc chắn mình có phải đối thủ của Tông Sư hay không?

Để bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, điều quan trọng nhất bây giờ chính là chạy!

Cơ thể hắn ta hóa thành một cái bóng trắng, nhanh chóng rời khỏi Hồ Lao Quan, chỉ để lại một câu: “Các vị, Tông Sư tới rồi, bản công tử không phải đối thủ, chỉ có thể dụ hắn ta rời đi, hẹn ngày khác gặp lại các ngươi!”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Chạy về phía Đại Hạ nhé!”

“Biết rồi!”

Tông Sư của Đại Hạ đuổi theo cái bóng của Dạ Lai Hương, hai người nhanh chóng biến mất không còn thấy đâu nữa.

Nhưng trận đại chiến vẫn tiếp tục, binh mã Đại Hạ tiếp tục công thành, Đại Võ tiếp tục thủ thành.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm nhắm mắt, khi lại mở mắt ra, một luồng sức mạnh tự nhiên khủng khiếp vọt thẳng lên trời.

“Chu Lưu Lục Hư Công – Hô Phong Hoán Vũ!”

Trong phút chốc, trời đất thay đổi, gió lớn thổi đến, mây đen nhanh chóng ngưng tụ, sấm chớp lập lòe.

Lại qua một lúc, chỉ thấy rào một tiếng, cơn mưa to như trút nước đổ xuống.

“Vù vù!”

Gió lớn điên cuồng thổi, mưa to xối xả!

Dưới tình hình như vậy đánh trận vô cùng khó khăn, nhìn còn không thấy rõ nổi gì.

Đặc biệt là binh lính Đại Hạ thân là một bên tấn công chính, phải ngược gió chạy như điên còn phải đội nước mưa ăn mòn, bước chân vừa trơn vừa nặng nề, hoàn toàn không phát huy được thực lực gì.

“Điện hạ, thời tiết bất lợi, chúng ta rút lui trước đi!” Một vị tướng quân khuyên nhủ.

Hạ Thiên Khung lắc đầu: “Không thể rút, bây giờ chúng ta đã không còn lương thực nữa rồi! Lương thực đang vận chuyển tới cần ba ngày nữa, mà ba ngày này chính là lúc chúng ta suy yếu nhất! Nếu bây giờ không giành được Hồ Lao Quan, cướp

được lương thực trong thành thì chúng ta sẽ bị động! Lỡ như bọn chúng nhân cơ hội này xông tới giết thì chúng ta phải làm sao?”

“Đến khi ấy thương vong sẽ càng lớn hơn! Thay vì bị động chịu đánh, nhất định phải nhân lúc hôm nay còn dư sức mà cố hết toàn bộ sức lực liều một phen! Giành được Hồ Lao Quan rồi, chúng ta sẽ có nơi hiểm yếu để thủ! Trong thành có lương thực, chúng ta sẽ không bị đói!”

“Điện hạ nói chí phải!” Tướng quân gật đầu, không tiếp tục khuyên nữa.

“Kêu mọi người tiếp tục kiên trì! Thời tiết này tới nhanh mà đi cũng nhanh, mưa sẽ ngừng nhanh thôi, ảnh hưởng không lớn! Chỉ cần giành được Hồ Lao Quan thì tất cả đều sẽ có hết!” Hạ Thiên Khung lớn tiếng nói.

“Rõ, thưa điện hạ!”

Sau đó, bọn họ đã quá xem nhẹ tính nghiêm trọng của thời tiết.

Dưới sự khống chế của Lâm Bắc Phàm, cơn mưa này hoàn toàn không có dấu hiệu ngừng lại, ngược lại càng lúc càng to.

Mưa rào ảnh hưởng đến cả hai bên chiến trận, nhưng ảnh hưởng tới Đại Hạ lớn hơn vì binh mã Đại Võ còn có thể trốn trong thành, có thể thay phiên nhau tiêu diệt địch từ trên cao.

Còn binh mã Đại Hạ lại chỉ có thể bại lộ dưới mưa to gió lớn, toàn thân bị xối ướt nhẹp, vừa lạnh vừa nặng, dưới chân vô cùng lầy lội, đừng nói là đánh trận mà đi đường cũng thành vấn đề.

Cộng thêm chưa được ăn no khiến thực lực cả người đều không phát huy được đến ba, bốn thành.

Chương 512: Còn định chạy đến khi nào nữa?

Triệu tướng quân vừa chỉ huy tác chiến vừa mừng rỡ nói:

“Cơn mưa này tới thật đúng lúc, thiên đạo ở chỗ ta! Các con, mọi người cùng kiên trì, thắng lợi nhất định sẽ thuộc về chúng ta!”

“Rõ, tướng quân!”

Mọi người đều nhìn thấy hy vọng chiến thắng.

Cùng với cơn mưa lớn vẫn tiếp tục, thương vong bên Đại Hạ dần tăng lên, nước mưa cũng nhuộm thành đỏ, thi thể rải đầy đất.

Thoạt nhìn không giống như đánh trận mà giống đang tìm đường chết hơn, mười mấy vạn binh lính cứ như vậy mất hết.

Phía Đại Võ, tuy rằng cũng có thương vong nhưng lại không thể so được với Đại Hạ, có thể bỏ qua không nhắc đến.

Một ngày nhanh chóng trôi qua mà vẫn không giành được Hồ Lao Quan như cũ, Hạ Thiên Khung cuối cùng cũng hô lên một cách không cam lòng: “Chúng ta rút!”

Binh mã Đại Hạ như thủy triều lũ lượt rút đi!

Trong Hồ Lao Quan, mọi người reo hò nhảy múa, trên mặt đều treo nụ cười.

“Thắng lợi rồi!”

“Chúng ta lại thắng nữa rồi!”

“Chúng ta bảo vệ được Hồ Lao Quan rồi, ha ha!”

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đứng ra: “Bây giờ vẫn chưa phải lúc vui mừng, tuy bọn họ đã tạm thời rút lui nhưng vẫn có thể trở lại xâm lược! Bây giờ việc cấp thiết nhất của chúng ta chính là thừa thắng xông lên, đánh kẻ sa cơ thất thế!”

Triệu tướng quân lập tức lắc đầu: “Không được không được! Tuy rằng Đại Hạ thua thảm nhưng số lượng quân đội của bọn họ vẫn vượt xa chúng ta như cũ, chúng ta đuổi đánh thật sự không có phần thắng gì cả! Hơn nữa các chiến sĩ cũng mệt cả rồi, bây giờ càng nên nghỉ ngơi, thủ thành đợi chiến!”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Triệu tướng quân, người phải hiểu rõ thứ mà chúng ta muốn không phải là đánh trận nào thắng trận đấy, cũng không phải thủ vững Hồ Lao Quan mà là nhất định phải giải quyết chiến tranh trong vòng một tháng, hoàn toàn đánh lui quân đội Đại Hạ, bằng không Đại Võ sẽ gặp nguy!”

Triệu tướng quân vẫn do dự: “Nhưng... thế này thật sự quá mạo hiểm...”

Lâm Bắc Phàm rút thượng phương bảo kiếm và binh phù ra, quát: “Bây giờ do bản quan tiếp quản toàn bộ quân quyền! Tất cả mọi người cho dù ở vị trí nào nhất định đều phải nghe lệnh hành động! Kẻ trái lệnh xử theo quân pháp, tội không thể tha!”

Triệu tướng quân nhìn thấy thượng phương bảo kiếm và binh phù trong tay Lâm Bắc Phàm cũng chỉ đành cười khổ, chấp tay: “Mặt tướng tuân chỉ!”

Những tướng quân và quan binh khác đồng thanh hô: “Mặt tướng tuân chỉ!”

Tiếp sau đó, Lâm Bắc Phàm ra lệnh, kêu Triệu tướng quân và bảy vị cường giả Tiên Thiên khác xuất phát trước một bước, chặn đường đi của quân đội Đại Hạ.

Mà hắn thì lại dẫn rất nhiều nhân mã bao vây bọc đánh phía sau.

“Vù!”

“Vù!”

Tám bóng người lao vút lên trời, biến mất không thấy nữa.

Tiếp đó, Hồ Lao Quan mở rộng cổng thành, các binh lính Đại Võ chậm rãi lao ra bên ngoài.

Sát khí ngút trời, khí thế hùng hục.

“Giết!”

“Giết sạch toàn bộ quân xâm lược!”

“Đại Võ tất thắng!”

...

Hạ Thiên Khung sợ kinh hồn bạt vía: “Bọn họ thật sự xông tới đây rồi, mau rút! Chạy mau!”

Đại Hạ bọn họ đã đánh cả một ngày, vừa lạnh vừa đói vừa mệt, ý chí chiến đấu hoàn toàn bằng không, nào còn là đối thủ của Đại Võ nữa?

Chỉ có thể dẫn tàn binh bại tướng liều mạng bỏ chạy.

Lâm Bắc Phàm chỉ huy đại quân từ từ tiến lên: “Không cần nôn nóng, bây giờ chúng ta chỉ đang bắt rùa trong bình, tốc độ có thể chậm một chút, duy trì thể lực, bọn họ không chạy thoát được đâu! Bọn họ chạy càng nhanh thì chết cũng càng nhanh!”

“Rõ, Lâm đại nhân!”

Cứ như vậy, Lâm Bắc Phàm dẫn đại quân không nhanh không chậm đuổi giết.

Nhưng thanh thế lại vô cùng lớn, chiêng trống vang trời, tiếng hô giết rung chuyển trời đất, thoát nhìn vô cùng dọa người.

Binh mã Đại Hạ sợ hãi tề, chỉ có thể ra sức chạy như điên, thể lực nhanh chóng sụt giảm.

Có người không chạy nổi nữa dần dần không theo kịp đội ngũ mà rớt lại, bị binh lính Đại Võ nhẹ nhàng tiêu diệt.

Cứ như thế, gần như đuổi hết một đêm, binh mã của Lâm Bắc Phàm cũng không có tổn thất gì cả nhưng Đại Hạ lại tổn thất mấy vạn.

Hạ Thiên Khung nhìn một màn này vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, vì chạy không được mà không chạy cũng không được!

Không chạy thì mấy chục vạn binh mã của hắn ta đều sẽ chết hết, có khả năng ngay cả hắn ta cũng chôn chung cùng.

Chạy rồi, tuy cũng có hy sinh nhưng chỉ thương vong mấy vạn người mà thôi, giữa hai việc xấu thì bốc cái nhẹ hơn, cũng chỉ có thể chọn như vậy!

“Chết tiệt! Thù này bản cung sẽ ghi nhớ! Sớm muộn gì bản cung cũng sẽ đòi về!”

Hắn ta tức giận vô cùng, hận muốn phát điên!

Thân là thái tử của Đại Hạ đã từng chật vật như thế bao giờ?

Đây là vết nhơ trên người mà hắn ta không có cách nào rửa sạch được!

Hắn ta nhất định sẽ báo thù, bằng không suy nghĩ không thông, trong lòng không thoải mái nổi!

“Mọi người chạy mau! Chỉ cần vượt qua Ô Giang trước mặt là chúng ta sẽ được cứu! Bọn họ không đuổi kịp đâu!” Hạ Thiên

Khung lớn tiếng hô, dùng nó để cổ vũ mọi người.

Mọi người nhận được sự cổ vũ, chạy càng nhanh hơn vài phần.

Thế nhưng ngay khi bọn họ chạy đến Ô Giang, sắc mặt lập tức thay đổi.

Chỉ thấy Ô Giang chảy xiết, cuộn cuộn xối xả, giống như sóng biển dồn dập dữ dội, hoàn toàn không thể băng qua nổi.

“Mẹ kiếp! Mưa cả ngày trời nên lượng nước Ô Giang tăng vọt, dòng chảy rất dữ!” Sắc mặt của Hạ Thiên Khung nặng nề như thiết.

Lại nhìn mấy người ở bên bờ đối diện, sắc mặt lại thay đổi tiếp.

Vì hẳn ta biết cả mấy người này, đây chính là các cao thủ Tiên Thiên của Đại Võ, bọn họ đang ở bờ đối diện chặn đường.

Nước sông chảy xiết, cao thủ bao vây, Ô Giang này khó mà qua được!

Lại nhìn ra phía sau, Lâm Bắc Phàm dẫn đại quân chậm rãi đuổi tới nơi, trông thấy Hạ Thiên Khung chật vật thê thảm, hẳn cười bảo: “Thái tử Đại Hạ, ngươi còn định chạy đến khi nào nữa?”

Chương 513: Thắng trận khao quân

“Lâm Bắc Phàm!” Hạ Thiên Khung cắn răng, mặc cho nước mưa và mồ hôi thấm ướt trán.

Nếu nói trước đây hẳn ta tán thưởng Lâm Bắc Phàm vậy bây giờ chính là thù hận, vì đối phương đã đuổi giết hẳn ta đến mức lên trời không có đường, xuống đất không có cửa, trở thành con chó nhà có tang rất chật vật.

“Thái tử điện hạ, bây giờ các ngươi đã không chạy được nữa rồi, ngoan ngoãn buông vũ khí đầu hàng đi! Bằng không đao kiếm không có mắt, mạng cũng không hay đâu!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng khuyên nhủ.

Hạ Thiên Khung chỉ cảm thấy câu nói này rất quen thuộc và chói tai đến vậy!

Lúc trước khi bọn họ dẫn đại quân tám mươi vạn người tới bên dưới thành, không phải hần ta cũng đã nói với Lâm Bắc Phàm như vậy hay sao?

Khi ấy hần ta hăng hái cỡ nào, tràn đầy ý chí cỡ nào, nhưng mới qua chưa đến hai ngày mà phong thủy đã thay đổi rồi!

Hạ Thiên Khung chỉ cảm thấy trong lồng ngực bị lấp kín bởi lửa giận và ghen uất, hần ta kêu to oai oái: “Kêu bản cung nhận thua á? Đừng hòng! Chúng ta đều là huynh đệ tốt của Đại Hạ, thà chết vinh còn hơn sống nhục!”

“Thà chết vinh còn hơn sống nhục!” Quân đội Đại Hạ rống giận.

Hạ Thiên Khung rút cây thương có tua rua đỏ ra, chỉ mũi thương về phía Lâm Bắc Phàm, tức giận quát: “Các huynh đệ Đại Hạ, cùng bản cung giết!”

“Giết!”

Mấy chục vạn quân đồng thanh hô lên, một tiếng hét rung chuyển trời đất, sĩ khí của bọn họ cũng vì thế mà tăng vọt lên.

“Rầm rầm...”

Quân Đại Võ bên cạnh Lâm Bắc Phàm giờ cao thương, đao và tấm khiên trong tay, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Lâm Bắc Phàm quát: “Triệu tướng quân, Vương tướng quân... các ngươi bắt thái tử Đại Hạ trước đi!”

“Rõ, Lâm đại nhân!”

Tám vị Tiên Thiên đồng loạt xuất phát, khí thế ngút trời, lao vào trong đội quân Đại Hạ.

“Bảo vệ thái tử điện hạ!”

“Bảo vệ điện hạ!”

...

Thế nhưng cao thủ Tiên Thiên bên Đại Hạ đã bị giết sạch rồi, Tông Sư lại bị Dạ Lai Hương dụ đi, ai có thể ngăn cản được tám vị Tiên Thiên đây?

Bọn họ một đường quá quan trăm tướng, giết ra một con đường máu, nhắm thẳng về phía thái tử Hạ Thiên Khung.

Hạ Thiên Khung biết đã hết hy vọng, vẻ mặt tràn đầy tức giận, hắn ta cầm một thanh đao dính máu định cứa lên cổ mình.

Hắn ta thà anh dũng hy sinh chứ tuyệt đối không đầu hàng!

Nhưng đúng lúc này, cơ thể hắn ta lại cứng đờ, không thể nhúc nhích được, bị đám người Triệu tướng quân lao đến trước mặt bắt được một cách dễ dàng rồi dẫn về bên cạnh Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cầm một thanh đao kề lên cổ Hạ Thiên Khung, quát: “Thái tử Đại Hạ ở đây! Nếu các ngươi còn không đầu hàng vậy đừng trách bản quan độc ác vô tình!”

“Thái tử!”

“Điện hạ!”

Đám binh lính Đại Hạ kêu lên.

Sắc mặt của Hạ Thiên Khung dữ tợn, cơ thể đang giãy dụa, muốn mở miệng nói chuyện kêu bọn họ đừng đầu hàng.

Đáng tiếc, không biết vì sao mà cơ thể lại không thể nhúc nhích được, cũng không nói chuyện được, chỉ có thể trơ mắt nhìn binh lính Đại Hạ hết người này đến người khác buông vũ khí, giơ tay chịu trói.

Cú đả kích quá lớn, tâm trạng kích động dẫn đến ngất xỉu.

Lâm Bắc Phàm lại kêu mọi người cướp hết vũ khí của Đại Hạ, đồng thời bắt binh lính Đại Hạ, áp giải về Hồ Lao Quan.

Sau khi tất cả những chuyện này kết thúc, hắn phát tay với vẻ hào hứng: “Trận này thắng lớn, trở về ăn mừng thôi!”

“Rõ, Lâm đại nhân!”

Mọi người đều rất mừng rỡ, áp giải binh lính Đại Hạ trở về với khí thế hùng dũng oai vệ.

Mà kết quả của trận chiến này cũng được trình sát của các bên nắm bắt được, tất cả đều rất sợ hãi.

“Vậy mà Đại Võ lại thắng sao?”

“Thái tử Đại Hạ - Hạ Thiên Khung bị bắt sống, còn có mấy chục vạn binh lính Đại Hạ cũng bị bắt sống nốt! Từ khi nào sức mạnh quân sự của Đại Võ lại trở nên mạnh như vậy?”

“Còn chưa đến mười ngày mà trận chiến giữa hai nước đã kết thúc rồi sao?”

“Tình hình nguy cấp, mau truyền tin tức này về!”

“Binh lực Đại Võ rất mạnh, thực lực hùng hậu, không thể tùy tiện hành động!”

...

Thái tử Đại Hạ - Hạ Thiên Khung và mấy chục vạn quân bị bắt không chỉ có nghĩa trận đại chiến giữa hai nước đã kết thúc mà còn có nghĩa đã lập được một chiến công hiển hách, mỗi người đều được thưởng.

Mọi người đều vô cùng hưng phấn, các binh lính bình thường ăn thịt uống rượu, ca hát nhảy múa, còn đám tướng lĩnh thì lại sum họp trong một phòng, cao lương mỹ vị tuyệt đối không thể thiếu.

Trong đó, Lâm Bắc Phàm ngồi ở ghế chủ vị, được mọi người liên tục kính rượu.

Triệu tướng quân bưng một bát rượu, nói với vẻ hồ thẹn: “Lâm đại nhân, nếu khi ấy không phải người quyết đoán thì có khả năng chúng ta đã mất đi cơ hội tốt này rồi! Mạt tướng tự phạt một chén, mong Lâm đại nhân lượng thứ!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Triệu tướng quân khách sáo rồi! Giữa ta và người đều là vì bệ hạ, vì Đại Võ, ý kiến có thể bất đồng nhưng xuất phát điểm đều giống nhau, có thể hiểu được! Đừng tự trách nữa, bản quan kính người một chén!”

Nói xong hất bưng chén rượu mạnh trong tay.

Triệu tướng quân rất vui vẻ: “Lâm đại nhân rộng lượng, chẳng trách lại được bệ hạ coi trọng như thế, mạt tướng tự thấy hổ thẹn mình không bằng! Nào nào, chúng ta cùng nhau nâng chén kính Lâm đại nhân một ly!”

Các vị tướng quân nhao nhao đứng dậy, bưng chén rượu lên, đồng thanh hô: “Kính Lâm đại nhân một chén!”

“Các vị tướng quân, mời!” Lâm Bắc Phàm kính lại.

Sau khi uống xong chén rượu này, mọi người vui vẻ cười to.

“Uống rượu này không đủ sướng!”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Người đâu, lấy rượu ngon mà bản quan mang từ kinh thành tới chia cho các vị tướng quân!”

“Rõ, Lâm đại nhân!”

Chương 514: Chuyện nhỏ như con thỏ

Các vò rượu ngon cung đình nối tiếp nhau được bung lên.

Những người có mặt ở đó đều là tướng quân chinh chiến trên sa trường, đồng thời cũng là một đám sâu rượu, vừa ngửi thấy hơi men đã không kiềm chế được nữa, tất cả đều bỏ nhào tới muốn giành lấy rượu ngon.

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng bảo: “Có đủ có đủ, mỗi người một vò, bản quan đã sớm tính trước rồi.”

“Ha ha, vậy cảm ơn Lâm đại nhân nhé!”

Mọi người cười tươi như hoa nở.

Triệu tướng quân cười đùa, bảo: “Chuẩn bị nhiều rượu ngon như thế, xem chừng Lâm đại nhân đã sớm liệu trước chúng ta sẽ đại thắng trận này rồi đây!”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng đáp: “Chắc chắn rồi! Chúng ta là đội quân của chính nghĩa, nào có lý không thắng chứ?”

“Nói hay lắm!” Mọi người đều dựng ngón cái.

Tối hôm ấy tất cả đều thỏa mãn trở về.

Uống xong rượu, Lâm Bắc Phàm cũng không đi nghỉ ngơi mà tới nhà giam, thăm thái tử Hạ Thiên Khung bị bắt.

Lúc này, Hạ Thiên Khung đã tỉnh lại, võ công trên người đã bị người phong bế, trên tay và chân còn đeo dây xích dày, bị giam tại nơi sâu nhất trong nhà giam.

Trước mặt hắn ta bày một ít rượu, cơm và thức ăn, đồ ăn cũng coi như không tệ.

Nhưng hắn ta chẳng mấy may động vào tí nào, chỉ dựa nửa người lên vách tường, mái tóc hỗn loạn, gương mặt tiều tụy, hai mắt thất thần, cảm giác toàn bộ tự do đã bị đoạt mất.

Nhìn thấy tình hình này, Lâm Bắc Phàm khuyên nhủ: “Thái tử điện hạ, ít nhiều gì người cũng ăn một chút đi! Dù sao bây giờ người cũng đã bị bắt rồi, có câu chết tử tế không bằng sống vật vờ, sống mới có tương lai, không phải sao?”

Hạ Thiên Khung vẫn bất động như cũ.

Lâm Bắc Phàm thở dài một tiếng: “Điện hạ, nếu người còn không ăn vậy chúng ta chỉ có thể dùng thủ đoạn đặc biệt để người ăn thôi đấy! Thái tử điện hạ, người đã từng ăn vịt quay ở kinh thành chưa? Người có biết vịt quay ở kinh thành được nuôi thế nào không?”

Hạ Thiên Khung chẳng có bất cứ động tĩnh gì cả.

Lâm Bắc Phàm nói tiếp: “Cách nuôi vịt quay ở kinh thành rất được chú trọng! Đó là từ nhỏ không ngừng nhét thức ăn vào trong bụng nó để nó ăn thỏa thích, không ăn được nữa vẫn phải ăn, có nôn ra cũng phải ăn, như vậy mới có thể vỗ béo nó được! Có như vậy, vịt quay lên mới thơm được! Điện hạ, nếu người còn không ăn nữa, chúng ta chỉ có thể dùng thủ đoạn này thôi!”

Sắc mặt của Hạ Thiên Khung cuối cùng cũng thay đổi, tức giận quát: “Có bản lĩnh thì một đao giết chết bản cung luôn đi!”

“Điện hạ, người nói câu này nặng nề quá, làm sao chúng ta nỡ giết người được?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười bảo: “Thái tử còn sống có ích hơn thái tử đã chết, không phải sao?”

Hạ Thiên Khung hừ một tiếng.

Đúng lúc này, trên mặt hắn ta hiện lên vẻ mừng rỡ.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Điện hạ, cười vui vẻ như vậy có phải nghĩ đến chuyện vui gì phải không?”

Hạ Thiên Khung nói với vẻ oán hận: “Lâm Bắc Phàm, người xong rồi! Tất cả các người đều sắp xong rồi!”

Lâm Bắc Phàm vẫn mỉm cười như cũ: “Điện hạ, sao lại nói lời này?”

“Vì bản tọa đã tới rồi!”

Bên ngoài nhà giam đột nhiên có một lão giả xuất hiện, đó chính là Tông Sư vẫn luôn bảo vệ bên người Hạ Thiên Khung.

Hạ Thiên Khung gọi: “Hắc Lão, mau cứu bản cung ra ngoài, giết sạch người ở đây!”

“Rõ, điện hạ!” Hắc Lão đáp.

Vậy mà người mà mình bảo vệ lại bị bắt đi, đối với hắn ta mà nói đây đúng thực là nỗi nhục cực lớn.

Trong lòng hắn ta vô cùng giận dữ, nói: “Điện hạ, bản tọa cứu ngươi ra ngoài trước, sau đó lại trở về đại khai sát giới sau! Ngươi yên tâm, bản tọa tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất cứ người nào!”

Hạ Thiên Khung mừng rỡ đáp: “Được được được! Mau lên!”

Hắc Lão lao vào trong, bỏ qua Lâm Bắc Phàm mà giải cứu Hạ Thiên Khung.

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh nhìn, cười nói: “Tông sư Đại Hạ, bản quan đợi ngươi lâu lắm rồi đấy!”

Hắc Lão cười lạnh một tiếng: “Đợi bản tọa làm gì? Đợi bị giết à?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không, đợi giết ngươi cơ! Ngươi không chết thì lòng ta khó yên nổi!”

Hắc Lão giống như nghe được một truyện cười cực kỳ hài hước, hắn ta bật cười ha ha: “Chỉ dựa vào ngươi? Ha ha...”

“Đúng, chỉ dựa vào ta!”

Lâm Bắc Phàm giơ tay phải ra, trên tay nhanh chóng ngưng tụ ra băng sương, băng sương lại ngưng tụ thành một thanh đao trong suốt lấp lánh.

Tiếng cười của Hắc Lão im bật vì hắn ta cảm giác được mối đe dọa chí mạng từ trên thanh đao băng này.

Đang định ra tay trước chiếm ưu thế thì đao băng trên tay Lâm Bắc Phàm đã biến mất tăm.

Khi nó lại xuất hiện đã cắm vào trán Hắc Lão.

Hoàn toàn cắm vào, xuyên thủng cả gáy!

Vẻ mặt của Hắc Lão tràn đầy sự kinh hãi, thì thào nói: “Đao thật nhanh!”

Sau đó một luồng khí lạnh từ đầu chảy khắp tứ chi, đông cứng hẳn ta thành một pho tượng băng.

Hạ Thiên Khung tận mắt chứng kiến một màn này, khiếp sợ đến mức hai mắt lồi ra, miệng há to, lắp bắp nói: “Người người... vậy mà người lại giết Hắc Lão!”

Vốn tưởng Lâm Bắc Phàm này chỉ là một tên quan văn vô hại mà thôi, không ngờ hẳn lại là một con mãnh hổ ẩn mình sâu nhất!

Chỉ vèn vèn một chiêu đã giết chết chỗ dựa của hẳn ta!

Một chiêu của hẳn đã giết chết Tông sư trong một giây!

Hẳn rất mạnh!

“Chuyện nhỏ như con thỏ!”

Lâm Bắc Phàm vung tay một cái, Hắc Lão biến thành tượng băng bị đánh vỡ nát, biến thành một vũng máu loãng.

Sau đó trên tay hẳn lại ngưng tụ ra một ngọn lửa nóng rực, lửa rơi xuống đất đốt cháy vũng máu đỏ, nhanh chóng đốt khô rồi biến mất không thấy nữa.

Hạ Thiên Khung cảm thấy cả người mình lạnh toát, đây rốt cuộc là thủ đoạn thần ma gì vậy?

Hẳn ta chưa từng nghe nói có võ giả nào có thể chơi băng và lửa như thế, thế này đã không khác gì thần tiên rồi!

Hẳn ta sợ hãi co rút người vào góc tường run lẩy bẩy, sắc mặt nhợt nhạt, ấp a ấp úng: “Người... rốt cuộc người là người hay quỷ?”

“Người không cần biết!” Lâm Bắc Phàm trầm ngâm nhìn qua.

Hạ Thiên Khung chỉ nhìn thấy một đôi mắt màu tím sau đó ngất xỉu.

“Ngày mai tỉnh lại, người sẽ không nhớ gì nữa!”

Làm xong tất cả những chuyện này, Lâm Bắc Phàm vô cùng bình tĩnh bước ra khỏi nhà giam.

Chương 515: Chào mừng người tới làm khách một lần nữa

Một đêm qua đi.

Mặt trời lại xuất hiện, ánh sáng rải khắp, thời tiết nắng ấm như tâm trạng của tất cả mọi người vậy.

Lúc bấy giờ, Dạ Lai Hương chạy tới báo: “Nghe đâu các người thắng rồi, không những đánh bại được quân đội của Đại Hạ mà còn bắt được mấy chục vạn quân làm tù binh, còn cả cái tên thái tử mũ xanh Hạ Thiên Khung kia nữa!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hấn gật đầu: “Không sai, chúng ta thắng rồi! Thiên thời địa lợi nhân hòa, làm gì có chuyện thua chứ?”

“Thế các người có gặp Tông Sư bên Đại Hạ không? Là lão giả mặc đồ đen truy sát ta ấy, giữa đường hấn ta hay tin Đại Hạ thất bại nên vội vã chạy về rồi!”

Dạ Lai Hương lo lắng hỏi.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Ta cũng không rõ nữa, dù sao thì cũng không gặp hấn ta! Cơ mà để phòng ngừa chuyện chẳng may, ta định hôm nay sẽ khởi hành, áp giải thái tử Hạ Thiên Khung về kinh thành!”

“Nhất định phải cẩn thận, hấn ta là một Tông Sư đấy, thực lực vô cùng mạnh!”

Dạ Lai Hương dấn dò.

“Không sao đâu, mặc dù bị Tông Sư nhìn chăm chăm nhưng không phải là chúng ta không có sự chuẩn bị!”

Lâm Bắc Phàm cười, nói.

“Chuẩn bị gì?”

Dạ Lai Hương lại hỏi.

“Chẳng phải người chính là sự chuẩn bị của chúng ta hay sao?”

Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa đứng dậy, hấn vỗ vai Dạ Lai Hương đang đứng ngẩn người ra, bảo: “Tới lúc ấy khi mà hấn

ta xuất hiện thì người đứng ra ứng phó!”

Dạ Lai Hương vội nói: “Nè nè nè, ta không thể ứng phó được đâu!”

“Không được cũng phải được! Người không ứng phó được thì ai ứng phó được? Cứ quyết định trong vui vẻ vậy nhé!”

Lâm Bắc Phàm híp mắt cười rồi rời đi.

“Đậu má!”

Dạ Lai Hương sợ đến mức mặt mày xanh mét!

Tối trưa, Lâm Bắc Phàm áp giải Hạ Thiên Khung và xuất phát trở về kinh thành. Binh lính hành động nhanh chóng, ai cũng vô cùng lo lắng, không dám lãng phí một chút thời gian nào.

Lúc trở về, Lâm Bắc Phàm lại chẳng vội vã chút nào, hảnh cú thong dong ngồi trên thuyền, thưởng thức phong cảnh ven đường.

Mà lúc ấy, tin tức Đại Hạ binh bại, thái tử Đại Hạ và sáu mươi vạn quân Đại Hạ bị bắt sống dần dần lan truyền khắp mọi nơi, khiến thiên hạ được phen chấn kinh!

“Chưa tới mười ngày mà trận chiến giữa hai nước đã kết thúc rồi!”

“Đại Võ chỉ dựa vào ba mươi vạn người mà đã đánh bại được tám mươi vạn quân Đại Hạ chỉ trong vòng chưa tới mười ngày!”

“Không những đánh bại Đại Hạ mà còn bắt sống sáu mươi vạn quân của Đại Hạ, thậm chí thái tử Đại Hạ, kẻ dẫn binh lính đánh trận cũng bị bắt!”

“Nghe đâu Đại Võ chỉ tổn thất có hai, ba vạn lính mà thôi!”

“Lấy yếu thắng mạnh, còn thắng vẻ vang đến vậy! Rốt cuộc sao Đại Võ làm được thế?”

“Không thể nào!”

Những kẻ có dã tâm đều sợ hãi tề ra quần, bọn họ quả thực không dám tin!

Thế là bọn họ bèn cử người đi thám thính và nhận được thông tin chi tiết hơn về trận chiến. Sở dĩ Đại Võ có thể giành được

thắng lợi là bởi những nguyên nhân sau.

Thứ nhất, Lâm Bắc Phàm trở thành giám quân của đại quân, xuất phát từ kinh thành và nhanh chóng tới chi viện cho Hồ Lao Quan. Chỉ cần ba ngày là hắn đã tới nơi, mang theo mười vạn đại quân và lượng lớn lương thực, từ đó gia tăng sức mạnh quân sự ở Hồ Lao Quan.

Thứ hai, có đôi lúc đại quân của Đại Hạ đúng là xui xẻo. Một hôm đó, ở Hồ Lao Quan hay có gió to, quân Đại Hạ đánh trận ngược với chiều gió nên sức mạnh bị giảm đi vài phần. Trong ngày cuối cùng còn xuất hiện mưa lớn, càng gây bất lợi cho đại quân Đại Hạ.

Thứ ba, trong trận chiến giữa hai nước, Dạ Lai Hương đã thể hiện rất xuất sắc, đánh một trận vang danh thiên hạ. Hắn ta đã giết hết sạch những cao thủ Tiên Thiên của Đại Hạ, đã thể còn đốt hết lương thực của bọn họ. Trong trận chiến cuối cùng, hắn ta còn dụ được vị Tông Sư bảo vệ thái tử rời đi, từ đó làm giảm sự chênh lệch giữa hai bên.

Chiến tích rực rỡ, công trạng lớn lao.

Thứ tư, ở trận chiến cuối cùng, Lâm Bắc Phàm đã đưa ra quyết định kịp thời, cử đại quân chặn đường của quân đội của Đại Hạ.

Nhờ tất cả những yếu tố trên mới có được chiến thắng huy hoàng như vậy!

Mặc dù một phần Đại Võ cũng thắng nhờ may mắn, song chiến thắng chính là chiến thắng, sức mạnh của Đại Võ cũng không bị thiệt hại quá nhiều, ngược lại chí khí còn dâng cao, thực lực tăng lên rất nhiều.

Thế nên mấy kẻ có dã tâm kia không thể không tạm thời cụp cái đuôi lại, chờ đợi thời cơ tiếp theo.

Những nguy hiểm rình rập Đại Võ cũng tạm thời được giải trừ.

Khoảng mười ngày sau, Lâm Bắc Phàm và mọi người về tới kinh thành một cách thuận lợi. Hôm ấy, dân chúng nhận được tin tức xong thì tất cả đều chạy ra khỏi thành để chào đón Lâm Bắc Phàm khai hoàn.

“Trận chiến này chúng ta thắng rồi, Lâm đại nhân trở về rồi!”

“Rong ruổi ngàn dặm những ba ngày, chưa tới mười ngày đã đánh bại Đại Hạ, bắt sống được sáu mươi vạn binh lính, đến thái tử Đại Hạ cũng bị bắt, Lâm đại nhân quá giỏi!”

“Đã lâu lắm rồi Đại Võ chúng ta chưa có chiến thắng vẻ vang như vậy!”

“Ta không quan tâm đánh trận, ta chỉ biết chúng ta lại có một cuộc sống êm ấm rồi, ha ha.”

“Ai bảo không phải chứ!”

Dạ Lai Hương lại được làm anh hùng nên đắc ý lắm, hấn ta không ngừng vẫy tay chào hỏi và được rất nhiều nữ tử say mê.

Lâm Bắc Phàm cũng phát tay chào hỏi, đồng thời không quên nói với Hạ Thiên Khung ở bên cạnh: “Thái tử điện hạ, chào mừng người tới làm khách tại kinh sư Đại Võ một lần nữa!”

Hạ Thiên Khung chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, sắc mặt hấn ta khó coi vô cùng.

Lần đầu tiên tới đây hấn ta còn là khách quý, ấy vậy mà lần thứ hai đến hấn ta đã trở thành tù binh, tâm trạng hấn ta tốt mới là lạ!

Chương 516: Được phong tước

Nữ đế cũng xuất hiện, nàng dẫn theo quan viên trong triều tới đón đoàn quân thắng lợi.

Lâm Bắc Phàm tới trước mặt nữ đế, lớn giọng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, chuyến này vì thần bôn ba ngàn dặm đi chi viện cho Hồ Lao Quan, đánh bại được quân đội Đại Hạ, bắt sống sáu mươi vạn quân Đại Hạ và thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung, thắng lợi khải hoàn, mong bệ hạ minh giám!”

Nữ đế kích động vô cùng: “Ái khanh, người làm tốt lắm, vất vả cho người rồi! Các tướng sĩ của trẫm cũng vất vả rồi! Các người đều là binh sĩ tinh nhuệ của Đại Võ ta, trẫm nhất định sẽ không quên các người! Các người trở về nghỉ ngơi đã, trẫm sẽ trọng thưởng!”

“Tạ bệ hạ!”

Mọi người đồng thanh nói.

Lâm Bắc Phàm theo nữ đế hồi cung, tiếp đó mới là màn luận công khen thưởng.

Hắn viết hết hướng đi của đại quân, thành quả và tổn thất sau trận chiến, cùng với công lao của các vị tướng quân vào trong tấu chương rồi trình lên cho nữ đế.

Mặc dù nữ đế đã biết nhưng trông nàng vẫn kích động và vui vẻ vô cùng.

Phải biết rằng hồi đầu Đại Võ hoàn toàn không biết mình phải đối mặt với một cục diện nguy hiểm đến cỡ nào, chỉ cần sai một li thôi là tất cả đều đổ vỡ, nước tan nhà nát.

Lâm Bắc Phàm nhận nhiệm vụ đúng lúc nguy hiểm, giành được thắng lợi trong một thời gian ngắn, đã thế còn không tổn thất nhiều, xử lý được cục diện nguy hiểm mà Đại Võ phải đối mặt, có vui thế nào cũng không hề làm quá.

“Được được được! Tất cả những công thần trong tấu chương đều sẽ được trọng thưởng!”

Nữ đế kích động nói: “Trong chiến dịch Hồ Lao Quan, tứ phẩm đới đao thị vệ Dạ Lai Hương đã giết được ba mươi lăm vị cường giả Tiên Thiên của Đại Hạ, đốt cháy tất cả lương thực của Đại Hạ, ngoài ra còn dụ Tông Sư Đại Hạ rời đi, tạo nền móng cho sự thắng lợi của chúng ta, công lao vô cùng to lớn!”

“Thế nên phong ngự miêu Dạ Lai Hương lên thị vệ tam phẩm, tiếp tục làm việc tại Đức Thiên Phủ! Ban thưởng một vạn lượng vàng, một tòa phủ đệ cao cấp, trăm mẫu ruộng, mười cuộn lụa Lĩnh La...”

Một loạt phần thưởng được liệt kê ra.

Có thể nói, trừ quyền lực ra thì cái gì cũng thưởng, Dạ Lai Hương nghe mà mơ mơ màng màng.

Mặc dù hắn ta không quan tâm lắm đến mấy thứ này, song nếu được thưởng thì chứng tỏ nữ đế và triều đình đang công nhận hắn ta, đây chẳng phải là một vinh dự rất lớn hay sao?

Ôi trời ơi, hắn ta lại có thể ra vẻ trước mặt dân chúng nữa rồi!

“Tạ bệ hạ!”

Dạ Lai Hương vui vẻ nói.

Nữ đế cười: “Dạ ái khanh, không cần biết quá khứ của ngươi ra sao hay trước đây ngươi đã làm những gì, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là người của Đại Võ ta, Đại Võ sẽ mãi mãi là nhà của ngươi!”

Dạ Lai Hương khẽ gật đầu, hắn ta thấy mũi mình cay cay, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác như có chồn trở về.

Tiếp đó, nữ đế tiếp tục ban thưởng cho từng người một.

Dù là binh sĩ bậc thấp nhất thì cũng được thưởng hai mươi lượng bạc cho mỗi người.

Phải biết rằng lần này có ba mươi vạn người xuất trận, mỗi người được thưởng hai mươi lượng bạc, vậy ba mươi vạn người là sáu trăm vạn lượng, có thể nói nữ đế vô cùng hào phóng.

Cuối cùng đến lượt Lâm Bắc Phàm.

“Đại Hạ cử tám mươi vạn binh lính xâm lược Đại Võ ta! Các phiên vương ai cũng rục rịch ngóc đầu dậy, mưu đồ thừa nước đục thả câu! Các nước láng giềng cũng không chịu yên phận, nhằm nhe phân chia giang sơn Đại Võ ta, triều đình đứng trước nguy cơ vô cùng lớn!”

“Vào lúc quan trọng ấy, ái khanh đã đứng ra xử lý, vượt ngàn dặm đi chỉ viện cho Hồ Lao Quan, đánh bại được Đại Hạ trong thời gian ngắn, bắt sống được sáu mươi vạn quân và thái tử Đại Hạ!”

Gương mặt nữ đế tràn ngập niềm vui cùng sự tán thưởng, nàng cười: “Những gì ái khanh làm đã cứu được Đại Võ ta, công lao vô cùng to lớn! Thế nên thăng một bậc lên chính nhị phẩm, tiếp tục làm phủ doãn Đức Thiên Phủ kiêm tể tửu Quốc Tử Giám!”

Bách quan kinh ngạc, trong lòng lại đổ kị vô cùng.

Phải biết rằng Đại Võ không có thừa tướng, chức quan cao nhất là các bộ thượng thư, bọn họ đều là quan viên chính nhị phẩm.

Hiện giờ Lâm Bắc Phàm được thăng quan trở thành quan chính nhị phẩm của triều đình. Đây đã là chức quan cao nhất trong triều, hoàn toàn có thể ngồi ngang hàng với các bộ thượng thư, quyền lực tăng lên rất nhiều.

Thế nhưng nghĩ đến những công lao to lớn mà Lâm Bắc Phàm đã lập được thì tất cả những điều này là lẽ dĩ nhiên.

Thế nên bách quan trong triều chỉ hậm mộ, đố kị chút mà thôi.

Nữ đế tiếp tục nói: “Ban thưởng tước vị Trung Dũng Bá!”

Bách quan lại được phen nhón nháo!

Đây là tước vị đấy!

Từ thuở Đại Võ dựng nước đến nay, chỉ có ai lập được công lao cực kì hiển hách, nhất là quân công thì mới được phong tước vị!

Hồi đầu khi xây dựng đất nước, có khá nhiều người đã được phong tước vị!

Thế nhưng khi đất nước dần ổn định thì số lượng những người có tước vị cũng càng lúc càng ít đi! Tới nay, gần như không có ai được nữa!

Chương 517: Không có một trăm vạn lượng thì miễn bàn

Tước vị liên quan đến chiến công, quan văn muốn có tước vị đúng là chuyện khó như lên trời! Hiện nay, trong số các quan văn võ trong triều chỉ có Lâm Bắc Phàm giành được tước vị!

Mặc dù tước vị không có thực quyền, song nó là một sự vinh dự vô cùng to lớn, địa vị cũng cao hơn người khác!

Về sau khi gặp Lâm Bắc Phàm phải chấp tay gọi hắn một tiếng “Trung Dũng Bá” rồi! Bách quan điên cuồng vô cùng, trong lòng mọi người rất không cam tâm!

Phải biết rằng, hiện giờ Lâm Bắc Phàm mới hơn hai mươi tuổi mà đã được làm quan nhị phẩm trong triều, làm việc trong Đức Thiên Phủ! Nay hắn lại giành được tước vị, cao hơn một

bách so với bách quan nên có thể nói là người đứng đầu trong triều!

Mới một năm trôi qua mà bọn họ đã bị cái tên này cười lên tới đầu rồi!

Trước kia bọn họ đã không đối phó được hắn, giờ hắn lại chẳng ra vẻ, đắc ý hơn nữa hay sao?

Lâm Bắc Phàm liệu trước được việc hắn sẽ thăng quan.

Song hắn không ngờ nữ đế sẽ phong tước vị cho hắn.

Trung Dũng Bá, mặc dù chỉ là một bá tước nho nhỏ, song nó cũng là một tước vị, địa vị cao hơn bách quan một chút!

Hiện giờ hắn đã làm quan nhị phẩm, lại còn là một bá tước nên hoàn toàn có cơ hội “đè đầu cười cổ” bách quan trong triều.

Cứ nghĩ đến cảnh ấy là Lâm Bắc Phàm lại kích động!

“Tạ bệ hạ!”

Hắn lớn giọng nói, sau đó hắn cười một cách đắc ý với bách quan. Sắc mặt bách quan trở nên vô cùng khó coi...

Tiếp đó, nữ đế lại liệt kê một loạt phần thưởng xa hoa.

Nàng động viên: “Lâm ái khanh, hiện giờ ngươi đã là rường cột của nước nhà, chống đỡ một mảnh trời của Đại Võ ta! Hi vọng ngươi tiếp tục chăm chỉ, lấy giang sơn xã tắc làm trọng, lấy dân chúng làm cơ sở! Quân thần chúng ta cùng nhau chung tay tái tạo Đại Võ!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Thần nhất định sẽ cúc cung tận tụy đến hơi thở cuối cùng!”

Buổi triều kết thúc, Lâm Bắc Phàm vui vẻ trở về.

Lý Sư Sư, tiểu quận chúa và mọi người đều đã đợi hắn từ lâu, thấy hắn về bèn lập tức ra đón.

Lý Sư Sư khó nén nỗi tình cảm của mình, nàng cứ thế nhào tới ôm Lâm Bắc Phàm trước mặt mọi người, nỉ non: “Tướng công, ngươi trở về an toàn là được, Sư Sư rất nhớ ngươi!”

Lâm Bắc Phàm vừa ôm eo nàng vừa cười: “Sư Sư yên tâm, ngươi cũng biết năng lực của ta mà!”

“Mặc dù ta biết nhưng ta vẫn lo lắng, dầu sao thì người cũng đi đánh trận mà!”

Lý Sư Sư khẽ trách.

Lý Ngọc Tâm đứng bên cạnh trông thấy hai người vai ôm má kề mà lòng đầy ngưỡng mộ.

Nàng cũng muốn được nhào vào vòng tay của Lâm Bắc Phàm.

Thế nhưng nàng không danh không phận, còn chưa kết hôn nên thực sự không thể làm ra hành động vượt quá giới hạn như vậy.

Còn tiểu quận chúa thì hưng phấn vô cùng, nàng đứng bên cạnh Lâm Bắc Phàm nói ới ới: “Lâm Bắc Phàm, nghe đâu người được thăng quan, trở thành quan nhị phẩm của triều đình, lại còn được phong bá tước.”

Lâm Bắc Phàm nói: “Không biết lớn nhỏ gì cả! Về sau phải gọi ta là Trung Dũng Bá - Lâm đại nhân, biết chưa?”

Tiểu quận chúa chép miệng bảo: “Còn lâu ta mới gọi nhé! Người là bá tước nhưng ta là quận chúa đây này, hừ!”

Lâm Bắc Phàm thông dong lôi ra một đồng đồ ăn: “Mấy cái này ta mua trên đường về, còn nóng hôi hổi đây, quận chúa có gọi không hả? Không gọi thì ta không cho quận chúa ăn đâu!”

Tiểu quận chúa lập tức thay đổi sắc mặt, nàng khẽ cúi người, nhỏ giọng nói: “Chào bá tước đại nhân ạ!”

Mọi người bèn cười ầm lên.

Hai ngày tiếp đó, Lâm Bắc Phàm đều ở nhà nghỉ ngơi. Mặc dù nghỉ ngơi nhưng hắn cũng chẳng được bớt việc là bao.

Bởi vì có rất nhiều quan viên và quý nhân thì nhau mang lễ vật tới thăm, bậc cửa gần như bị giẫm đến mức hồng bết.

Dầu sao thì hiện giờ Lâm Bắc Phàm không hề tầm thường nữa rồi! Hắn là tể tửu Quốc Tử Giám, phủ doãn Đức Thiên Phủ, quan nhị phẩm triều đình, lại còn được phong tước Trung Dũng Bá!

Mỗi một thân phận của hắn đều rực rỡ như vậy, ngoài ra còn được nữ đế tin tưởng, có thể coi hắn là người đứng đầu trong triều đình luôn rồi!

Lúc này không tạo quan hệ thì còn đợi đến khi nào?

Với những người đến thăm thì Lâm Bắc Phàm có một nguyên tắc tiếp đãi: Lễ vật thì nhận, người thì đuổi!

Muốn tìm hấn làm việc á hả?

Nghĩ nhiều rồi, không có một trăm vạn lượng thì miễn bàn!

Cứ thế, Lâm Bắc Phàm lại kiếm được một mớ nhỏ nhỏ khoảng trăm vạn lượng bạc!

Hấn không khỏi than thở: “Chẳng trách mọi người lại bảo thăng quan phát tài... Quả nhiên là thăng quan phát tài thật! Chỉ cần được tăng bậc quan là nguồn tiền tài cứ kéo tới cuồn cuộn! Người không muốn thì người ta vẫn sẽ chủ động dâng tới cho người!”

Hai hôm nay người cũng đang đặc ý còn có Dạ Lai Hương.

Do lập được công lao to lớn trong trận chiến lần này nên hấn ta được mệnh danh là anh hùng bảo vệ đất nước, trở thành thần tượng của dân chúng khắp thành, đi đến đâu cũng được người ta ca ngợi, khiến cái đuôi của hấn ta vênh tận lên trời.

“Đừng có đặc ý quá! Hiện giờ ngươi đã trở thành tội phạm truy nã quan trọng của hoàng triều Đại Hạ, Đại Hạ đã treo thưởng ba trăm vạn lượng bạc, ngoài ra còn có rất nhiều những điều kiện hậu hĩnh khác cho kẻ nào lấy được đầu của ngươi! Rất nhiều cường giả đều đã hành động, ngươi đừng có để lật thuyền trong mương đấy!”

Lâm Bắc Phàm khuyên nhủ.

“Tới thì cứ tới, ai có thể giết được bản công tử chứ?”

Dạ Lai Hương móc một thanh đao nhỏ nom có vẻ bình thường ra, đoạn đặc chí bảo: “Tông Sư không đuổi được ta, những kẻ dưới Tông Sư không phải đối thủ của ta, vậy thì trên đời còn ai có thể trở thành đối thủ của ta chứ? Ha ha...”

Chương 518: Phải từ tốn nhẹ nhàng

Trông thấy dáng vẻ trầm ngâm của Lâm Bắc Phàm, Dạ Lai Hương còn tưởng hấn không thốt nên lời nên càng đặc ý hơn.

Hắn ta nhướn mày, khiêu khích nói: “Phủ doãn đại nhân thân mến, hiện giờ ngươi đã không thể ra lệnh cho ta được nữa rồi! Sau này ngươi phải gọi ta một tiếng ngự miêu đại nhân biết chưa hả? Ha ha!”

Lâm Bắc Phàm im lặng rút một thanh đao nhỏ ra: “Ban nãy ngươi nói gì cơ ta không nghe rõ, ngươi nói lại lần nữa đi!”

Mặt Dạ Lai Hương bỗng xanh mét: “Đậu má! Sao ngươi lại có một thanh đao nữa vậy?”

Lâm Bắc Phàm cười một cách lạnh lùng: “Tại sao ta không thể có? Nếu không có cách khắc chế ngươi thì sao ta nỡ giao một thanh đao tốt như vậy cho ngươi?”

“Không sợ không sợ! Ta cũng có đao, ta không sợ ngươi!”

Dạ Lai Hương âm thầm quan sát Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nhướn mày bảo: “Ngươi thử xem!”

Dạ Lai Hương bèn nhắc đao lên, hắn ta phát hiện vẻ sắc bén của thanh đao trong tay mình giảm đi vài phần, nó đã trở thành một thanh đao bình thường.

Ngược lại, thanh đao trong tay Lâm Bắc Phàm lại càng rực rỡ hơn. Dạ Lai Hương bắt đầu hoang mang: “Chuyện gì thế này?”

Lâm Bắc Phàm cười lạnh: “Mặc dù hai thanh đao này đều có từ vị tiên bối kia, song chúng nó cũng phân cao thấp! Thanh đao của ngươi là cái, còn của ta là đực, cái gặp đực thì đương nhiên phải tước vũ khí đầu hàng rồi!”

Dạ Lai Hương đờ người ra: “Đậu má! Lại còn thế nữa?”

Lâm Bắc Phàm cười khà khà: “Sau này ta còn phải gọi ngươi một tiếng ngự miêu đại nhân nữa không?”

Dạ Lai Hương kích động, hắn ta đập bàn, phẫn nộ nói: “Phủ doãn đại nhân, sao ngươi lại nói vậy được? Gì mà ngự miêu đại nhân, cứ gọi ta là Tiểu miêu (mèo nhỏ) thôi!”

Lâm Bắc Phàm chau mày: “Như vậy liệu có hơi thiếu tôn trọng không...”

Dạ Lai Hương tiếp tục quát: “Gì mà không tôn trọng? Ngươi gọi ta là ngự miêu đại nhân mới là bất kính kia! Ngươi mà

không gọi ta là tiểu miêu thì ta trở mặt với ngươi luôn!”

Lâm Bắc Phàm im lặng cắt dao đi: “Nếu ngươi đã thành tâm thành ý như thế thì ta không làm khó ngươi nữa, tiểu miêu!”

“Ồi!”

Dạ Lai Hương đáp lại, hắn ta âm thầm chảy nước mắt, sau đó đau lòng rời đi.

Tiểu quận chúa đi ngang qua trông thấy vậy thì kinh ngạc: “Dạ Lai Hương, sao ngươi khóc thế?”

Dạ Lai Hương ôm ngực: “Bởi vì ban nãy ta mới ăn một bát mì, đau tim không thở được!”

Tiểu quận chúa càng kinh ngạc hơn: “Mì gì mà khiến ngươi rớt cả nước mắt thế kia?”

“Mì ta ăn là... mì chan nước mắt! Oa!”

Tiểu quận chúa: “...”

Hai ngày nữa trôi qua, đội ngũ đàm phán của Đại Hạ tới.

Bọn họ muốn đàm phán với triều đình, chuộc lại sáu mươi vạn quân và thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung.

Nữ đế giao chuyện này cho Lâm Bắc Phàm toàn quyền xử lý.

Lâm Bắc Phàm vô cùng vui vẻ, nữ đế đúng là hiểu lòng hắn, cơ hội cho hắn kiếm tiền lại tới rồi.

Hai người chỉ sợ thiên hạ không loạn là tiểu quận chúa và Dạ Lai Hương cũng tới góp vui, họ muốn xem Lâm Bắc Phàm đàm phán kiểu gì.

Bọn họ lần lượt ngồi ở hai bên trái phải Lâm Bắc Phàm. Tiểu quận chúa khá là hiểu học, nàng kéo tay áo Lâm Bắc Phàm, thỉnh giáo: “Lâm Bắc Phàm, làm sao để đàm phán thế? Ngươi dạy ta được không?”

Dạ Lai Hương vừa phe phẩy quạt vừa đóng tai nghe.

Lâm Bắc Phàm khẽ cười: “Tiểu quận chúa, đàm phán giữa hai nước yêu cầu nhiều thứ lắm, phải chú ý ngôn từ, tự nhiên rộng lượng, còn phải hiểu phép lịch sự, biết kiềm chế mới có thể thể hiện sức mạnh của nước mình!”

“Ồ, hóa ra là vậy!”

Hai người kia bưng tỉnh.

Lâm Bắc Phàm phát tay: “Dù sao thì tí nữa hai người đừng quan tâm gì hết, cứ xem ta thể hiện đây!”

“Được, được!”

Hai người gật đầu rồi ngồi ngay ngắn.

Đội đàm phán của Đại Hạ tới, trong đó có vài người Lâm Bắc Phàm biết, đó chính là các đại thần theo thái tử Đại Hạ tới thăm Đại Võ.

Lâm Bắc Phàm chấp tay, híp mắt cười và nói: “Các vị đại nhân, đã lâu không gặp!”

“Lâm đại nhân, đã lâu không gặp!”

Trông sắc mặt các đại biểu bên Đại Hạ khó coi vô cùng. Đại Hạ của bọn họ đã bị kẻ trước mặt dẫn binh đánh bại.

Binh mã và thái tử Đại Hạ cũng đã bị kẻ trước mặt này bắt giữ, bọn họ phải vui vẻ kiểu gì?

Lâm Bắc Phàm vẫn giữ vẻ tươi cười: “Ta tin các vị cũng không có tâm trạng uống trà đầu, hiện giờ chúng ta bắt đầu đàm phán luôn đi!”

“Lâm đại nhân nói có lý, chúng ta hãy bắt đầu đàm phán ngay bây giờ!”

Người dẫn đầu đoàn đại biểu Đại Hạ họ Vương, hấn ta ngồi nghiêm chỉnh trước mặt Lâm Bắc Phàm, đoạn dâng một phần tư liệu lên, nói: “Lâm đại nhân, chuyện này chúng ta tới là để chuộc lại sáu mươi vạn binh mã đang bị nhốt tại Hồ Lao Quan cùng với thái tử điện hạ Hạ Thiên Khung! Đây là điều kiện mà Đại Hạ chúng ta đưa ra, mời Lâm đại nhân xem!”

Lâm Bắc Phàm chỉ liếc một cái thôi đã muốn bùng nổ, hấn đập bàn, quát: “Với một xiu thể này mà đòi chuộc sáu mươi vạn binh mã, lại còn đòi thêm thái tử Đại Hạ! Xem ra các người không có chút thành ý nào cả, bản quan không đàm phán với các người nữa!”

Tiểu quận chúa và Dạ Lai Hương ngồi bên cạnh giật mình! Ô, phải lễ phép lịch sự, phải kiềm chế cơ mà? Sao đột nhiên lại nổi đóa lên thế?

Dọa bé cung sợ phát khiếp!

Đại biểu Đại Hạ cũng giật thon thót, sao đột nhiên lại tức giận thế kia?

Trà trên bàn bắn tung tóe lên mặt bọn họ!

Chương 519: Gây khó dễ

“Lâm đại nhân, chúng ta rất có thành ý đây chứ!”

Vương đại nhân kiềm chế cơn giận và nói.

“Thành ý?”

Lâm Bắc Phàm cười một cách lạnh lùng: “Chút xú thế này cho ăn mày người ta còn chẳng thèm, các người cũng xứng nói thành ý với bản quan ư? Cút về Đại Hạ của các người đi, đổi một người biết đàm phán tới nói chuyện với bản quan!”

Vương đại nhân đứng bật dậy, chỉ vào Lâm Bắc Phàm, lửa giận cháy hừng hực: “Lâm đại nhân, người cố tình gây chuyện đúng không?”

“Ta cứ thích gây chuyện đây thì làm sao, có bản lĩnh thì các người đánh ta đi, có phải tám mươi vạn quân đến đánh ta cũng được! Hay là ta tuyên bố cuộc đàm phán của chúng ta kết thúc, chúng ta đánh thêm một trận nữa, đánh xong lại đàm phán nhé?”

Lâm Bắc Phàm lại đập bàn, nói một cách kiêu căng vô cùng.

Tiểu quận chúa và Dạ Lai Hương giật mình.

Sao lại đập bàn tiếp vậy?

Đừng có mà khoa trương như vậy nữa, bé thực sự sợ lắm rồi đấy!

Vương đại nhân sợ đến mức sắp sửa phát bệnh tim!

Hắn ta chỉ tay vào Lâm Bắc Phàm, mặt vừa đỏ vừa dữ tợn: “Người người người... thô bỉ!”

Lâm Bắc Phàm hừ một tiếng, hất cười lạnh lùng: “Mặt mũi như vậy bản quan đã nhìn thấu từ lâu! Rốt cuộc là ai phát động

chiến tranh trước? Giờ thua trận, bỏ ra chút xíu tiền đã muốn chuộc người...”

“Rầm”

Lâm Bắc Phàm lại đập bàn, quát: “Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?”

“Người người người...”

Các đại biểu bên Đại Hạ tức đến mức mặt đỏ gay.

“Xem ra các người đang phần nộ! Tâm trạng của bản quan không tốt, ngày mai lại đàm phán tiếp! Ngày mai các người mà không có thành ý thực sự thì về sau khỏi phải đàm phán nữa, bản quan lười không muốn hầu các người!”

Lâm Bắc Phàm nói xong bèn phát tay áo rời đi.

Tiểu quận chúa và Dạ Lai Hương đi theo sau hần.

Chỉ còn lại đoàn đại biểu Đại Hạ vừa tức vừa xấu hổ.

Trên đường trở về, tiểu quận chúa nghiêng đầu hỏi: “Lâm Bắc Phàm, mới nãy lúc đàm phán người hơi bị kiêu căng quá rồi đó?”

Lâm Bắc Phàm cười: “Phải nói là khí thế chứ!”

Dạ Lai Hương lấy làm lạ: “Không phải người nói phải giữ gìn sức mạnh của đất nước à?”

Lâm Bắc Phàm lại cười: “Phải thật mà! Thế nhưng các tướng sĩ vào sinh ra tử giành chiến thắng, chúng ta mà không có khí thế thì có lỗi với họ lắm! Thế nên ta bắt buộc phải làm vậy, phải thật khí thế!”

Hai người tiểu quận chúa và Dạ Lai Hương bừng tỉnh và gật đầu...

Sau khi mấy người Lâm Bắc Phàm rời đi, đoàn đại biểu Đại Hạ ai cũng tức tối, lòng đầy căm phẫn.

“Cái tên Lâm Bắc Phàm này đúng là chẳng ra gì, hần hoàn toàn không để chúng ta vào mắt!”

“Hần cố ý gây khó dễ cho chúng ta! Ta lớn bằng ngần này mà chưa gặp ai vênh váo như hần!”

“Cứ bấm báo thẳng lên nữ đế Đại Võ đi, để nàng đối người khác đến đàm phán!”

“Vớ hửn thì thực sự chẳng có gì để nói cả, không đàm phán được đâu!”

...

Lúc bấy giờ, Vương đại nhân lại thở dài một hơi: “Các vị đại nhân đừng nôn nóng! Hiện giờ chúng ta là bên bị yếu thế, chúng ta còn có thể làm được gì? Vì điện hạ, vì Đại Hạ, chúng ta tạm thời nhẫn nhịn, đừng làm lỡ đại sự!”

Mọi người thở dài một cách bất lực: “Vương đại nhân nói chí phải!”

Ngày hôm sau, cuộc đàm phán tiếp tục.

Từ lúc ngồi xuống là Lâm Bắc Phàm chẳng nói gì cả, hửn đang đợi thành ý của đối phương.

Vương đại nhân đại diện cho Đại Hạ, hửn ta uống một ngụm trà cho đỡ căng thẳng rồi nói với vẻ mặt nặng nề: “Lâm đại nhân, tối qua sau khi trở về, chúng ta đã suy nghĩ, không biết phải đưa ra điều kiện gì mới có thể khiến người hài lòng, thế nên người nói ra luôn đi!”

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu: “Vây cũng được, cuối cùng ta cũng thấy được chút thành ý của các người!”

“Cuộc đàm phán này của chúng ta chủ yếu liên quan đến hai việc!”

Lâm Bắc Phàm giơ hai ngón tay lên: “Một là vấn đề chuộc lại sáu mươi vạn binh mã của Đại Hạ, hai là vấn đề chuộc lại thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung, trước tiên chúng ta sẽ nói về binh mã của Đại Hạ!”

“Mời Lâm đại nhân nói, bản quan xin lắng nghe!”

Vương đại nhân ngồi ngay ngắn. Lâm Bắc Phàm hỏi: “Bản quan hỏi người, bình thường binh sĩ của các người một năm được hưởng bao nhiêu quân lương?”

Vương đại nhân đáp: “Khoảng mười lượng bạc!”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Phải đi lính mấy năm?”

Vương đại nhân trả lời: “Bắt đầu đi lính từ năm mười tám tuổi, thông thường sẽ phải phục vụ trong quân đội hai năm! Sau khi kết thúc thì chuyển sang làm công tác dự bị, bình thường sẽ làm nông, nhưng nếu có chiến tranh thì bắt buộc phải trở về tiếp tục làm lính!”

Lâm Bắc Phàm hỏi tiếp: “Những binh sĩ đã xuất ngũ ở Đại Hạ các người bình thường có thể sống đến bao nhiêu tuổi?”

Vương đại nhân đáp lời: “Do thân thể cường tráng, khỏe mạnh nên binh sĩ sau khi xuất ngũ trung bình có thể sống đến khoảng năm mươi tuổi!”

Hai người cứ thế một người hỏi, một người trả lời.

Dần dần, Vương đại nhân thấy khó hiểu: “Lâm đại nhân, người hỏi những điều này làm gì? Có liên quan gì đến cuộc đàm phán của chúng ta à?”

“Sở dĩ bản quan hỏi tường tận như vậy là để tính toán giá trị của các binh sĩ Đại Hạ, có vậy mới dễ ra giá. Hiện giờ bản quan đã tính ra rồi!”

Chương 520: Có nội ứng đúng không?

Không biết Lâm Bắc Phàm lấy đâu ra một cái bàn tính nhỏ, hắn gõ lách cách: “Thông thường binh sĩ Đại Hạ các người sẽ đi lính hai năm, mỗi năm được hưởng mười lượng bạc quân lương, như vậy số quân lương được hưởng trong thời gian đi lính là hai mươi lượng!”

“Sau khi xuất ngũ thì về làm nông, bình quân mỗi năm kiếm được năm lượng bạc! Bọn họ sống đến năm mươi tuổi, làm nông ba mươi năm, như vậy sẽ kiếm được khoảng một trăm năm mươi lượng!”

“Cộng thêm hai mươi lượng lúc đi lính nữa thì cả đời một binh sĩ Đại Hạ sẽ kiếm được khoảng một trăm bảy mươi lượng bạc! Vậy cũng có nghĩa là một binh sĩ Đại Hạ sẽ có giá trị một trăm bảy mươi lượng bạc!”

“Nhưng mà dẫu sao thì chúng ta cũng là những người hiểu lễ nghi, phải biết khiêm nhường! Thế nên Vương đại nhân à...”

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu, khẽ cười: “Một binh sĩ Đại Hạ bản quan chỉ lấy người một trăm lượng thôi! Yêu cầu này không quá đáng chứ?”

“Gì cơ? Một người một trăm lượng, vậy còn kêu không quá đáng ư?”

Đại biểu Đại Hạ sắp sửa tắc động mạch não!

Vương đại nhân đập bàn, lửa giận bùng bùng: “Lâm đại nhân, nếu một binh sĩ Đại Hạ là một trăm lượng thì sáu mươi vạn binh sĩ là sáu nghìn vạn lượng rồi!”

“Một năm quốc khố Đại Hạ cũng chỉ thu nhập được hơn một trăm triệu lượng, người cứ thế lấy đi một nửa! Người đòi nhiều quá, đúng là thừa nước đục thả câu, thứ lỗi bản quan không thể đồng ý!”

Những đại biểu khác cũng đứng lên nói.

“Vương đại nhân nói phải, người đúng là thừa nước đục thả câu!”

“Sáu nghìn vạn lượng bạc, người yêu cầu nhiều quá rồi!”

“Chúng ta không thể đồng ý! Chắc chắn bộ hạ cũng sẽ không đồng ý!”

...

Lâm Bắc Phàm thông dong nhấp một ngụm trà: “Các vị đại nhân đừng nôn nóng! Bản quan không hề ra giá bừa bãi mà dựa vào những tin tức mà các người cung cấp để tính toán, có chứng cứ rõ ràng. Hơn nữa ta còn giảm giá cho các người, chỉ lấy một trăm lượng cho một binh sĩ Đại Hạ, các người vẫn được lãi bảy mươi lượng mà!”

“Các người không những không biết ơn mà còn lên mặt với ta, thế là thế nào? Làm người có thể vô liêm sỉ, nhưng không thể vô liêm sỉ đến mức độ này, các người nói xem có đúng không?”

Đoàn đại biểu Đại Hạ tức đến mức gần như ngất xỉu! Lại còn mắng bọn họ vô liêm sỉ nữa?

Rốt cuộc ai mới là kẻ vô liêm sỉ hả?

Lâm Bắc Phàm tiếp tục nói: “Ngoài ra, các người còn phải bồi thường phí di chuyển cho đại quân của ta, bồi thường cho những gì mà các tướng sĩ Đại Võ đã hi sinh. Bản quan không cần nhiều đâu, các người cứ trả bừa hai nghìn vạn lượng là được!”

Đoàn đại biểu Đại Hạ tức đến mức trợn trắng mắt! Hai nghìn vạn lượng? Đây là con số có thể trả bừa được sao?

Cộng thêm sáu nghìn vạn lượng trước đó thì tổng cộng là tám nghìn vạn lượng rồi!

Cái tên này... muốn vét sạch quốc khố của bọn họ!

Bệ hạ của bọn họ chắc chắn sẽ không đồng ý! Đại Hạ của bọn họ cũng sẽ không đồng ý!

Mặt Vương đại nhân trắng bệch, hắn ta thều thào: “Người ra cái giá trên trời thế thì chúng ta còn đàm phán kiểu gì hả?”

“Vốn dĩ đã không có gì để mà đàm phán rồi! Muốn hay không muốn là chuyện của ta, còn có trả hay không là chuyện của các người! Vui vẻ thì đàm phán tiếp, không thì thôi!”

Lâm Bắc Phàm đứng dậy toan rời đi: “Các vị cứ suy nghĩ cho kĩ, ngày mai bản quan lại tới!”

“Khoan đã! Thế còn chuyện chuộc thái tử điện hạ!”

Có người gọi với theo.

“Chúng ta cứ bàn xong chuyện này đi rồi hãy bàn đến chuyện của thái tử!”

Lâm Bắc Phàm phải đành rời đi.

Rời khỏi bàn đàm phán, hắn không tới nha môn mà tới Lục Phiên Môn.

Còn chưa bước tới Lục Phiên Môn, Quách đầu mục đã hay tin từ trước mà đứng đón ở trước cửa, hắn ta cười tươi rói: “Lâm đại nhân, ngọn gió nào đưa đại nhân tới đây thế? Mời vào!”

Hắn ta nhiệt tình vô cùng, và cũng khách sáo lắm!

Phải biết rằng hiện giờ Lâm Bắc Phàm đã là quan nhị phẩm của triều đình, đã thế còn có tước vị, lại được nữ đế yêu thích,

có thể xem là người đứng đầu trong triều đình, quyền cao chức trọng!

Tạo quan hệ tốt với Lâm Bắc Phàm không biết là ước mong của bao nhiêu người.

Là một người làm trong quan trường, đương nhiên Quách đầu mục cũng biết phải làm thế nào.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Quách đại nhân, bản quan đây là không có việc sẽ không tới điện Tam Bảo!”

Quách đầu mục nghe vậy lại càng hớn hờ hơn.

Có việc thì tốt, có việc người tới tìm ta, ta giúp người giải quyết! Sau này ta có việc tới tìm người, người lại giúp ta giải quyết!

Cứ có qua có lại thế thì sẽ có tình cảm thôi, chẳng phải sao?

“Lâm đại nhân, chúng ta vào trong rồi nói!”

“Được!”

Một chung trà qua đi, Lâm Bắc Phàm nói: “Quách đại nhân, người cũng biết đấy, hiện giờ bản quan đang đại diện cho Đại Võ đi đàm phán với đoàn đại biểu Đại Hạ! Thế nhưng đàm phán đến nay chưa được thuận lợi cho lắm, nên bản quan muốn nhờ người giúp đỡ”

“Lâm đại nhân cứ nói, bản quan nhất định sẽ cố gắng hết sức!”

Gương mặt Quách đầu mục lộ vẻ nghiêm túc.

“Người không phải căng thẳng, chuyện này đơn giản thôi!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Chắc Lục Phiến Môn các người cũng có nội ứng nằm vùng bên Đại Hạ nhỉ?”

“Đương nhiên là có rồi! Phải nói là ở nước nào chúng ta cũng sắp xếp nội ứng, giám sát động thái của các nước, võ lâm giang hồ và triều đình để phòng ngừa bất trắc! Lâm đại nhân, sao đại nhân lại hỏi như vậy?”

Chương 521: Bản quan rất có lương tâm rồi

“Có nội ứng là tốt rồi!”

Lâm Bắc Phàm cười: “Bản quan muốn nhờ người của Lục Phiến Môn các người giúp bản quan lan truyền chuyện đàm phán lần này, cứ nói Đại Hạ không muốn bỏ tiền ra chuộc quân đội Đại Hạ, triều đình Đại Hạ không hề quan tâm đến tính mạng của các binh sĩ, một triều đình như vậy thì không xứng để phục tùng! Cứ làm càng lớn chuyện càng tốt, tạo chút áp lực cho đại biểu Đại Hạ!”

Quách đầu mục nghe vậy thì hiểu ngay Lâm Bắc Phàm có chủ ý gì.

Hắn ta vỗ ngực bảo đảm: “Lâm đại nhân yên tâm, chuyện này đơn giản, cứ giao cho bản quan!”

“Vậy thì làm phiền Quách đại nhân rồi!”

Lâm Bắc Phàm rời đi xong, Quách đầu mục bèn trầm ngâm.

Mặc dù đây chỉ là chuyện nhỏ, song nó lại là chuyện mà Lâm Bắc Phàm nhờ vả hắn ta.

Hiếm lắm Lâm Bắc Phàm mới nhờ Lục Phiến Môn giúp đỡ.

Nếu xử lý thỏa đáng chuyện này, khiến Lâm Bắc Phàm hài lòng thì lợi ích có được là rất lớn!

Thế nên hắn ta quyết định đích thân xử lý chuyện này.

“Người đâu!”

Một tuần nhanh chóng trôi qua.

Hai bên đã đàm phán liên tiếp trong một tuần mà chẳng thấy chút tiến triển nào.

Đoàn đại biểu Đại Hạ hi vọng có thể giảm tiền xuống nhưng Lâm Bắc Phàm không chịu, hắn chỉ muốn cái giá đó. Hai bên lần nào cũng kết thúc trong không vui.

Lâm Bắc Phàm chẳng hề gấp gáp, nhưng đại biểu Đại Hạ thì ngược lại.

Bởi lẽ bọn họ nhận được tin truyền tới từ Đại Hạ rằng hiện giờ chỗ nào ở Đại Hạ cũng đang lan truyền tin triều đình không quan tâm đến sáu mươi vạn binh lính, hoàn toàn không muốn

bỏ tiền ra chuộc lại bọn họ dẫn đến lòng quân dao động, tình thế bất ổn.

Hoàng đế Đại Hạ tức giận vô cùng, bắt đầu gửi mật thư thúc giục bọn họ mau chóng giải quyết vấn đề này, bằng không thì đừng có vác mặt trở về.

“Chắc chắn là Đại Võ đã giở trò!”

Một đại biểu căm hận nói: “Vừa dài dòng với chúng ta vừa lan truyền tin xấu để ép chúng ta, đúng là hiểm ác!”

“Nhưng chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Tám nghìn vạn lượng, chúng ta không thể đào ra con số ấy được!”

“Lâm Bắc Phàm muốn ép chết chúng ta đây mà!”

Mọi người nghiêng răng nghiêng lợi.

Bọn họ chỉ hận không thể tẩn cho cái tên Lâm Bắc Phàm khôn khiếp này một trận.

Vương đại nhân thở dài một hơi: “Xem ra bây giờ chỉ còn một cách thôi.”

“Cách gì?”

Mọi người đồng thanh hỏi.

“Dùng tiền mua chuộc Lâm Bắc Phàm!”

Mọi người: “Hả?”

Vương đại nhân lại thở dài thườn thượt, hắn ta nói: “Lâm Bắc Phàm là một tên tham quan, lòng tham không đáy, chỉ quan tâm tiền chứ không quan tâm người! Nếu chúng ta âm thầm mua chuộc hắn, bảo hắn giảm tiền xuống thì chắc có lẽ sẽ xong chuyện!”

“Nhưng mà như vậy có trót lọt không?”

Sắc mặt mọi người lộ vẻ lo lắng.

“Vậy các ngươi còn có cách gì khác không?”

Vương đại nhân hỏi ngược lại, mọi người bèn lắc đầu.

“Không cần biết ra sao chúng ta cũng phải thử!”

Thế là ngày hôm sau, bọn họ lén lút bao trọn một quán rượu xa hoa và mời Lâm Bắc Phàm tới uống rượu.

Lúc nếm được vị rượu nồng đậm, Vương đại nhân bèn rút một xấp ngân phiếu ra nhét vào lòng Lâm Bắc Phàm, nhỏ giọng nói: “Lâm đại nhân, chuyện tiền chuộc người dễ dãi một chút đi nhé? Người nỗ lực đòi lại tiền cho triều đình Đại Võ, nhưng tiền đó là của triều đình, chẳng liên quan gì đến người cả! Thế nhưng chỉ cần người giảm tiền thì số tiền này đều là của người!”

Lâm Bắc Phàm híp mắt cười, hắn đánh giá đồng ngân phiếu trong tay: “Các người làm vậy từ đầu thì có phải giải quyết xong chuyện rồi không?”

Đoàn đại biểu Đại Hạ ngẩn người!

Hay lắm, hóa ra hắn chỉ đợi có thế!

“Cơ mà chỗ tiền này hơi ít nhỉ, có năm mươi vạn lượng!”

Lâm Bắc Phàm vừa ước lượng xấp ngân phiếu trong tay vừa chê bai: “Nói thật chứ lâu rồi bản quan chưa nhận món tiền nào nhỏ như vậy, đúng là chẳng có động lực gì cả!”

Đoàn đại biểu Đại Hạ lại được phen ngớ người! Năm mươi vạn lượng bạc mà vẫn còn chê ít?

Phải biết rằng mấy kẻ làm quan như bọn họ có làm cả đời cũng chưa chắc đã kiếm được năm mươi vạn lượng bạc.

Thế nhưng cứ nghĩ đến môi trường làm quan của Đại Võ, rồi lại nghĩ đến tính cách tham lam của Lâm Bắc Phàm là bọn họ hiểu ngay.

Bọn họ nhìn nhau, Vương đại nhân bèn hỏi: “Lâm đại nhân, người muốn bao nhiêu?”

Lâm Bắc Phàm hỏi ngược lại: “Các người muốn trừ bao nhiêu tiền chuộc?”

Bọn họ lại liếc mắt nhìn nhau, Vương đại nhân giơ một ngón tay lên: “Dưới một trăm vạn lượng được không?”

Lâm Bắc Phàm cười một cách lạnh lùng: “Các người thấy có được không?”

Đại biểu Đại Hạ hậm hực, bọn họ cũng thấy không được.

Vương đại nhân cắn răng, hắn ta vẫn giơ một ngón tay lên: “Dưới một nghìn vạn lượng được rồi chứ?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Cái này phù hợp đấy!”

Vương đại nhân chấp tay, vui mừng nói: “Vậ thì xin nhờ Lâm đại nhân!”

Lâm Bắc Phàm híp mắt cười, hắc bảo: “Chỉ cần các người cho ta bảy trăm vạn lượng thì bản quan sẽ giảm tiền chuộc xuống còn một nghìn vạn lượng!”

Đoàn đại biểu Đại Hạ: “Đậu má!”

Vương đại nhân kinh ngạc: “Lâm đại nhân, người muốn nhiều quá, thứ lỗi bản quan không thể!”

“Nhiều sao? Chẳng nhiều một chút nào!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, hắc thần nhiên nói: “Phải biết rằng bản quan đã giảm tiền chuộc từ tám nghìn vạn lượng xuống còn một nghìn vạn lượng, tiết kiệm cho các người bảy nghìn vạn lượng rồi đấy! Bản quan chỉ cần có bảy trăm vạn thôi thì có làm sao? Các người bỏ ra một phần tiền là đã tiết kiệm được chín phần tiền, bản quan đã rất có lương tâm rồi!”

Chương 522: Ca này khó đấy

Đại biểu Đại Hạ tức điên lên!

Hay cho một tên điên không biết xấu hổ, bảy nghìn vạn lượng này tiết kiệm được sao? Rõ ràng là do người hét giá mà ra!

Lấy ngân lượng bất chính mà người còn nói mình có lương tâm?

Cái tên tham quan nhà người mà cũng có lương tâm sao?
Người xấu xa quá thể đáng thì có!

Lương tâm của người đem cho chó nó còn chê nhé!

“Lâm đại nhân, người đừng đòi nhiều quá, chúng ta không trả nổi đâu!”

Vương đại nhân nén lửa giận.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Đó là chuyện của các người, dù sao thì điều kiện của ta cũng là thế thôi! Hoặc là các người trả tám nghìn vạn lượng tiền chuộc cho triều đình, hoặc là trả một

nghìn vạn lượng tiền chuộc cho triều đình và bảy trăm vạn lượng bạc cho bản quan, những cái khác miễn bàn!”

“Lâm đại nhân, người không sợ chúng ta báo chuyện này cho nữ đế Đại Võ, tố cáo người tham ô sao?”

Một người lên tiếng uy hiếp.

Lâm Bắc Phàm lạnh lùng cười: “Tùy các người cứ đi mà báo! Người nói xem bệ hạ sẽ tin quân thân của địch quốc hay là tin một Trung Dũng Bá lập nhiều đại công cho triều đình như ta?”

Đoàn đại biểu Đại Hạ bèn im lặng.

Cái tên này vừa tham lại vừa trung thành! Lúc tham thì tham vô cùng, lúc trung thành thì cũng hết mực trung thành!

Hắn làm việc rất chặt chẽ, không để bất cứ sơ hở gì cho người khác soi mói.

Lâm Bắc Phàm thông dong uống trà: “Mới này ta bị uy hiếp nên rất không vui, tặng thêm một trăm vạn lượng!”

Mặt các đại biểu Đại Hạ xanh mét: “Đậu má!”

Uống trà xong, Lâm Bắc Phàm bèn đứng dậy: “Suy nghĩ cho kĩ rồi lại tìm bản quan! À đúng rồi, quên mất phải nhắc nhở các người, không quyết định xong chuyện này thì khỏi bàn chuyện thái tử luôn, cáo từ!”

Lâm Bắc Phàm tiêu sái rời đi, để lại đoàn đại biểu Đại Hạ mặt mày xanh mét.

“Các vị đại nhân, giờ phải làm sao mới được đây?”

Vương đại nhân cay đắng: “Cái tên Lâm Bắc Phàm này quá tham lam! Theo hắn nói thì chúng ta cũng phải bỏ ra một nghìn tám trăm vạn lượng, cái giá này quá cao! Nếu quốc khố chúng ta mà bỏ ra số ngân lượng lớn như vậy thì chắc chắn sẽ “thương gân động cốt”!”

“Thế nhưng không chi tiền thì không giải quyết được chuyện này!”

“Bệ hạ đang thúc giục chúng ta, dân chúng Đại Hạ đang nhìn chăm chăm chúng ta, chúng ta có thể làm gì được?”

“Hơn nữa chuyện này không quyết định được thì chuyện của thái tử điện hạ cũng không thể đàm phán!”

“Áp lực quá lớn!”

Mọi người thi nhau thở dài, chỉ chiết cái tên khốn tham tiền nào đó.

“Thôi cũng được! Chúng ta cứ nói với bệ hạ đã xem bệ hạ thấy thế nào! Nếu không được nữa thì số ngân lượng này...”

Vương đại nhân nghiêng răng nghiêng lợi: “Chúng ta gom góp!”

Mọi người kinh ngạc: “Vương đại nhân, người...”

Vương đại nhân thở dài: “Các vị đại nhân, một ngày không cứu được điện hạ là thêm một ngày nguy hiểm! Hiện giờ tình hình trong triều đang biến động, các vị hoàng tử điện hạ đang thừa nước đục thả câu hòng chiếm quyền lực của thái tử điện hạ, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa đâu!”

“Nếu thái tử điện hạ không trở về thì cả Đông Cung sẽ gặp tai ương! Công sức nửa đời người của chúng ta sẽ đổ sông đổ bể, thậm chí còn nguy hiểm đến cả tính mạng của chúng ta, của gia tộc chúng ta! Tới khi ấy thì hối hận cũng chẳng kịp nữa!”

Sắc mặt mọi người u ám hẳn đi, họ gật đầu.

Lợi ích của bọn họ, lợi ích của gia tộc đã dính chặt lấy thái tử, muốn vinh cùng vinh muốn nhục cùng nhục!

Nếu không cứu được thái tử điện hạ thì vị hoàng tử khác sẽ thay thế vị trí của thái tử, và hẳn ta nào có dễ dàng tha cho bọn họ?

Tranh đấu quyền lực trước giờ đều vô cùng tàn khốc!

Để bảo vệ quyền lợi của mình, bọn họ chắc chắn phải hi sinh!

Thế nên bọn họ không còn lựa chọn nào khác nữa, chỉ có thể đi trên con đường này cho đến cùng! Không cứu được thái tử thì tất cả bọn họ đều sẽ xong đời!

Thời gian hai ngày rất nhanh đã trôi qua.

Đoàn đại biểu Đại Hạ lại gặp Lâm Bắc Phàm, bọn họ giao tám trăm vạn lượng bạc cho hắn và hứa sẽ trả một nghìn vạn lượng tiền chuộc cho triều đình.

Lâm Bắc Phàm rất vui: “Vây là đúng rồi, có một nghìn tám trăm vạn lượng mà thôi, các người trả tiền còn ta thả người, chuyện đơn giản biết bao?”

Đoàn đại biểu Đại Hạ nghe mà khóe mắt giật giật, một nghìn tám trăm vạn lượng mà thôi?

Hắn gần như đã quét sạch tài sản của bọn họ rồi, cộng thêm một nghìn hai trăm vạn lượng của triều đình nữa thì bọn họ mới góp đủ số tiền này.

“Lâm đại nhân, tiền đã giao cho người, tiếp theo người biết phải làm gì rồi chứ?”

Lâm Bắc Phàm vỗ ngực bảo đảm: “Các người yên tâm, bản quan rất uy tín!”

“Ngày mai khi lên triều bản quan sẽ bẩm báo chuyện này cho bệ hạ, chắc chắn Hồ Lao Quan sẽ nhanh chóng thả người!”

Đại biểu Đại Hạ nhìn nhau, Vương đại nhân nói: “Được! Thế thì xin nhờ Vương đại nhân, hiện giờ chúng ta bàn chuyện thái tử điện hạ đi!”

Về mặt những người khác trở nên nghiêm túc hơn, chuyện này bọn họ chủ yếu tới là vì thái tử điện hạ Hạ Thiên Khung.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Các người muốn chuộc thái tử Hạ Thiên Khung sao? Nói thật chuyện này vô cùng khó! Phải biết rằng trận chiến này là do các người khởi xướng, thái tử của các người suýt chút nữa đã khiến chúng ta nước mất nhà tan. Hắn ta là người của địch quốc, sao chúng ta thả hắn ta một cách dễ dàng cho được?”

“Hơn nữa Hạ Thiên Khung rơi vào tay chúng ta thì các người mới ngoan ngoãn, không dám manh động! Thả hắn ta đi đồng nghĩa với việc thả hổ về núi! Nếu đổi lại là các người thì các người sẽ làm thế sao?”

Chương 523: Hơn cả cướp nước

Sắc mặt đại biểu Đại Hạ vô cùng khó coi.

Mặc dù bọn họ đã đoán được chuyện này khó thực hiện, song không ngờ lại khó đến mức ấy.

Vương đại nhân chấp tay nói: “Lâm đại nhân, chuyện này xin nhờ người! Chỉ cần thả thái tử điện hạ thì chuyện gì cũng có thể thương lượng được!”

Lâm Bắc Phàm hớn hờ: “Thật à?”

“Đương nhiên là thật rồi!”

Lâm Bắc Phàm lại càng vui hơn: “Chỉ cần các người đưa ta một trăm triệu lượng bạc thì ta chắc chắn sẽ thuyết phục được bệ hạ thả Hạ Thiên Khung!”

Đoàn đại biểu Đại Hạ: “Đậu má!”

Một trăm triệu lượng bạc, thế mà người cũng nói ra được!

Dù có vét hết quốc khố của bọn họ thì cũng không thể có nhiều ngân lượng như vậy!

Sắc mặt Vương đại nhân vô cùng khó coi: “Lâm đại nhân, người đừng đùa nữa! Một trăm triệu lượng bạc, đây là con số chúng ta không thể có được! Khắp thiên hạ cũng không một người nào hay một quốc gia nào có được!”

Lâm Bắc Phàm có hơi không vui, hăn hỏi: “Thế các người có thể bỏ ra bao nhiêu?”

Đoàn đại biểu Đại Hạ lại không đưa ra được chủ ý gì.

Vương đại nhân dè dặt giơ một ngón tay lên: “Một trăm vạn lượng, được không?”

“Được!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Đợi thái tử trăm tuổi thì ta chắc chắn sẽ giao xương cốt của hăn ta cho các người, để hăn ta lá rụng về cội, nhập thổ vi an!”

Đoàn đại biểu Đại Hạ: “Đậu má!”

“Nếu các người vội thì ta có thể lập tức ra tay!”

Đoàn đại biểu Đại Hạ: “Đệt đệt đệt...”

Vương đại nhân cắn răng: “Năm trăm vạn lượng!”

“Được!”

Lâm Bắc Phàm lại gật đầu: “Hai mươi năm sau bản quan nhất định sẽ giao thái tử cho các người!”

Mọi người bên Đại Hạ không còn bình tĩnh được nữa!

Hai mươi năm sau? Lúc ấy thì mọi thứ đều đi tong cả rồi!

Vương đại nhân lại nghiêng rằng, giọng nói của hắn ta mang theo vẻ khẩn cầu: “Lâm đại nhân, một nghìn vạn lượng! Thực sự không thể nhiều hơn được nữa, nhiều hơn là không có nữa đâu! Chúng ta đã táng gia bại sản rồi, không thể chi thêm chút ngân lượng nào nữa!”

Cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng thở dài một hơi: “Thôi được rồi, để ta thử thuyết phục bệ hạ, chắc cũng không có gì đâu! Thế nhưng đã quyết định rồi đấy nhé, một nghìn vạn lượng này là tiền các người đưa ta, chưa tính tiền chuộc của triều đình!”

Mấy người Vương đại nhân đau đớn cùng cực: “Đa tạ Lâm đại nhân!”

Ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm tới hoàng cung một chuyến rồi trở về, bảo: “Bản quan đã bẩm báo chuyện này với bệ hạ rồi, bản quan khuyên bảo hết mực, cuối cùng bệ hạ cũng gật đầu đồng ý thả người!”

Mọi người bên Đại Hạ hớn hờ: “Thật sao?”

“Đương nhiên, bản quan lừa các người làm gì? Cơ mà bệ hạ muốn ba nghìn vạn tiền chuộc mới thả người!”

“Ba nghìn vạn lượng!”

Ấy thế mà bọn họ lại thở phào một hơi và cho rằng con số này không nhiều, thậm chí còn thấy nữ đế có lương tâm hơn nhiều so với tên khốn kiếp nào đó vừa mở miệng ra không tám nghìn vạn thì cũng một trăm triệu, làm bọn họ kinh sợ, cuối cùng lấy được hai nghìn vạn lượng từ tay bọn họ, đúng là còn hơn cả cướp nước!

Lâm Bắc Phàm nói tiếp: “Cơ mà bệ hạ không muốn tiền, bệ hạ muốn vật tư trị giá ba nghìn vạn lượng, trong đó có lương thực, muối, sắt thép, bông vải vân vân!”

Sắc mặt người bên Đại Hạ cứng đờ.

Vật tư trị giá ba ngàn vạn lượng, đây là một con số không hề nhỏ!

Nếu bọn họ đồng ý thật thì Đại Hạ sẽ nghèo rớt mùng tơi, việc vận hành đất nước sẽ xuất hiện vấn đề!

Ví dụ như lương thực, nếu không có đủ số lương thực dự bị, nhờ có nạn đói thì chắc chắn dân chúng sẽ nổi dậy, đất nước biến động.

Hơn nữa không có lương thực thì sao có thể đánh trận.

Dường như Lâm Bắc Phàm có thể nhìn thấu tâm tư của bọn họ, hần híp mắt cười rồi nói: “Các người không cần lo lắng, các người có thể tích góp từ từ! Một năm không được thì hai năm, hai năm không được thì ba năm, lúc nào nộp đủ thì chúng ta sẽ thả người!”

Có thể trả theo từng đợt, khi nào trả hết thì sẽ thả người.

Mặc dù vẫn rất khó khăn nhưng bớt ăn bớt mặc thì vẫn làm được.

Bằng không cả đời này bọn họ sẽ không có cơ hội đón được thái tử điện hạ về. Vương đại nhân cắn răng: “Được! Một lời đã định!”

Tại buổi triều ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm bẩm báo kết quả cuộc đàm phán giữa hai nước cho nữ đế.

Nữ đế xem điều lệ bồi thường xong thì đọc lại cho bách quan nghe. Nàng trầm ngâm trong chốc lát rồi hỏi: “Ái khanh, người nói suy nghĩ của mình đi!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Đầu tiên về chuyện tiền chuộc sáu mươi vạn quân Đại Hạ! Sáu mươi vạn người này bị nhốt ở Hồ Lao Quan, ngày nào cũng phải uống nước ăn cơm, hơn nữa còn phải phải người trông coi bọn họ nghiêm ngặt, lãng phí lương thực và nhân lực, kéo dài một ngày thì sẽ chịu tổn thất thêm một ngày, gánh nặng sẽ rất lớn!”

“Thế nên vi thần cho rằng chi bằng chúng ta nắm bắt lợi ích, thả bọn chúng ra! Chỉ cần thái tử Hạ Thiên Khung vẫn còn trong tay chúng ta thì Đại Hạ sẽ không dám manh động!”

“Một nghìn vạn lượng là số tiền thích hợp!”

“Một là để bồi thường cho những tổn thất mà triều đình ta phải chịu, chúng ta còn lãi được một chút! Hai là con số này cũng không lớn, Đại Hạ hoàn toàn có thể chi trả được! Như vậy, chúng ta có thể lập tức xóa bỏ được gánh nặng này!”

Nữ đế khẽ gật đầu: “Nói hay lắm!”

Chương 524: Gặp cũng phải tiền

“Thế nhưng tại sao lại thả thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung?”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang lấy làm lạ hỏi: “Hạ Thiên Khung phát động chiến tranh với triều đình ta, suýt chút nữa khiến chúng ta nước mất nhà tan, tội ác tày trời! Một phạm nhân như vậy sao có thể thả đi dễ dàng được? Hơn nữa, hắn ta còn là thái tử của Đại Hạ, chỉ có giữ hắn ta trong tay thì Đại Hạ mới e ngại và không dám làm loạn!”

“Đúng vậy, bản quan tuyệt đối không tán thành việc thả thái tử Đại Hạ!”

“Hắn ta là một người xuất chúng, có tướng làm minh quân, nếu thả hắn ta về thì đồng nghĩa với việc thả hổ về rừng!”

“Nhờ đâu hắn ta ôm lòng hận thù và lại dấy binh đánh trận thì phải làm sao?”

“Triều đình chúng ta tuyệt đối không thể làm ra một chuyện thất trách như vậy!”

“Tuyệt đối không thể thả thái tử Đại Hạ!”

Bách quan thì nhau phản đối.

Trong lòng nữ đế cũng không đồng ý việc thả thái tử Đại Hạ. Chỉ có giữ hắn ta trong tay thì mới uy hiếp được Đại Hạ.

Thế nhưng nàng cũng biết, nếu Lâm Bắc Phàm đã quyết định thả thái tử Đại Hạ thì chắc chắn hắn có suy nghĩ sâu xa nào đó.

Rất nhiều chuyện ngày xưa đã chứng minh Lâm Bắc Phàm là đúng, những người khác là sai.

“Ái khanh, người nói tiếp đi!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm thông thả nói: “Bệ hạ, các vị đại nhân, nếu chúng ta giam thái tử Đại Hạ mãi thì chắc chắn có thể uy hiếp hoàng triều Đại Hạ, khiến bọn họ phải e dè không dám manh động! Thế nhưng sự uy hiếp này không kéo dài lâu, các vị có từng nghĩ đến chuyện này không?”

“Một năm hai năm, chúng ta có thể tiếp tục uy hiếp! Ba năm bốn năm, chúng ta cũng có thể tiếp tục uy hiếp! Nhưng năm năm sáu năm sau thì sao, hay là bảy năm, tám năm? Chúng ta còn uy hiếp được ư?”

Mọi người không khỏi rơi vào trầm tư.

“Một nước không thể không có vua, người kế vị cũng vậy! Một khi Đại Hạ không còn nhân nãi thì họ sẽ để người mới lên làm thái tử, thái tử trong tay chúng ta sẽ chẳng còn tác dụng gì nữa! Thái tử mới sẽ càng hi vọng thái tử cũ chết chứ không phải sống!”

Lâm Bắc Phàm nói tiếp: “Thế nên cứ giữ mãi thái tử Đại Hạ Thiên Khung là điều không cần thiết! Tác dụng của hắn ta sẽ mất dần theo thời gian, sự thay đổi của Đại Hạ cũng sẽ dần yếu đi! Chúng ta nên nhân lúc hắn ta còn có tác dụng, cố gắng tận dụng lợi ích để mình trở nên mạnh hơn!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói: “Thế nên vì thần mới hứa thả người, cho bọn họ thấy cơ hội và hi vọng! Thế nhưng đổi lại bọn họ phải chi vật tư trị giá ba nghìn vạn lượng, một là để bồi thường vật tư của Đại Võ, ứng phó với tình thế khó khăn trong tương lai, hai là để nhân cơ hội làm yếu đi sức mạnh của Đại Hạ!”

“Trong bối cảnh không ảnh hưởng đến việc vận hành đất nước, Đại Hạ bớt ăn bớt mặc là có thể giao đủ vật tư trị giá ba ngàn vạn lượng trong vòng ba năm!”

“Trong ba năm, Đại Võ chúng ta tích lũy được sức mạnh, âm thầm lớn mạnh thêm, đồng thời ba năm này cũng là khoảng thời gian Đại Hạ tranh đấu gay gắt nhất! Các vị hoàng tử chắc chắn sẽ tranh đấu lẫn nhau vì vị trí tại Đông Cung, triều đình ắt sẽ dao động!”

Lâm Bắc Phàm cười: “Lúc ấy chúng ta thả thái tử Đại Hạ về là có thể thêm dầu vào lửa! Chúng ta không cần ra tay mà bọn họ

đã tự loạn lạc rồi! Cứ thế chúng ta có thể giải quyết được mọi uy hiếp Đại Hạ này!”

“Hay! Đúng là quá hay!”

Nữ đế vỗ tay khen ngợi, nàng cười lớn: “Cách này không những gia tăng sức mạnh của Đại Võ ta mà còn có thể li gián triều đình Đại Hạ, khiến bọn họ tự mâu thuẫn, rất có lợi cho triều đình ta! Ái khanh quả là người nhìn xa trông rộng, cứ làm như vậy đi!”

Bách quan trong triều cũng không có ý kiến gì nữa, bọn họ đều thấy cách này được, có thể lợi dụng thái tử Đại Hạ một cách triệt để.

Buổi triều sớm kết thúc xong, Lâm Bắc Phàm bèn cầm quốc thư và điều khoản bồi thường đi tìm đoàn đại biểu Đại Hạ.

“Vương đại nhân, bệ hạ đã đồng ý rồi! Chỉ cần bỏ ra một ngàn vạn lượng bạc, chúng ta sẽ lập tức thả quân Đại Hạ! Còn về thái tử Đại Hạ... khi nào giao đủ vật tư trị giá ba ngàn vạn lượng thì sẽ thả!”

Mấy người Vương đại nhân nhìn quốc thư và điều khoản bồi thường đã đóng dấu, trong lòng bèn thở phào một hơi nhẹ nhõm. Chỉ cần có hi vọng cứu được thái tử là tốt rồi.

Vật tư trị giá ba ngàn vạn, mặc dù nhiều nhưng bọn họ vẫn tích góp được.

Nếu chậm thì mất ba, bốn năm, nhanh thì hai năm cũng được! Bọn họ bèn chấp tay cảm ơn: “Đa tạ Lâm đại nhân!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Biết là tốt! Phải hiểu rằng bản quan đã phải tốn biết bao công sức để thuyết phục bệ hạ và bá quan văn võ trong triều! Các ngươi bỏ ra chưa đến hai ngàn vạn, quá xứng đáng!”

Mặt mày các đại biểu Đại Hạ co rúm lại, xứng đáng cái con khi!

Ngươi đúng là cái tên Lâm vợ vét!

Vương đại nhân lại chấp tay, hỏi dò: “Lâm đại nhân, chúng ta bỏn ba ngàn dặm, có thể cho chúng ta gặp mặt thái tử không? Không thì khi trở về chúng ta khó ăn nói lắm!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Có thể, năm mươi vạn lượng!”

Vương đại nhân: “Đậu má!”

Vương đại nhân dò hỏi tiếp: “Rẻ hơn chút được không?”

Lâm Bắc Phàm phản bác: “Các người có thể chọn không gặp mặt!”

Vương đại nhân: “...”

Cuối cùng, Vương đại nhân vợ vét tiền từ trong tay các vị đại nhân khác trong đoàn đại biểu, còn vay tiền tư nhân, tích góp đủ năm mươi vạn lượng giao cho Lâm Bắc Phàm.

Sau đó hắn ta theo Lâm Bắc Phàm tới nơi sâu nhất trong thiên lao để gặp thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung.

Khi ấy, hai người bọn họ còn nắm tay nhìn nhau, không nói nên lời, nhìn mà cảm động. Ấy vậy mà sau khi trở về, trông mặt Vương đại nhân lại thoáng vẻ vui mừng.

Chương 525: Bị trúng kế

Các quan viên khác lấy làm lạ: “Vương đại nhân, tại sao người...”

Vương đại nhân nhìn quanh bốn phía, hắn ta cúi đầu, thì thầm: “Các vị đại nhân, các người không biết thôi! Mới nãy bản quan nhận được mật báo từ bệ hạ, bệ hạ đã âm thầm phái một vị Tông Sư tới giúp đỡ chúng ta! Chỉ cần biết được nơi thái tử điện hạ bị nhốt là có thể cứu được điện hạ ra ngoài!”

“Tốt quá rồi!”

Mọi người hớn hờ.

“Tới khi ấy thái tử điện hạ được cứu, chúng ta không cần phải trả triều đình món tiền chuộc kia nữa! Hơn nữa chúng ta còn có thể nhờ vị Tông Sư kia cho Lâm Bắc Phàm thịt nát xương tan! Chúng ta sẽ lấy lại hết sạch những gì hắn đã ăn của chúng ta!”

Vương đại nhân nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nói đúng lắm!”

Mọi người vui mừng.

Vương đại nhân nhỏ giọng nói: “Để tránh việc đêm dài lắm mộng, chúng ta lập tức khởi hành rời khỏi kinh sư Đại Võ, sau đó để vị Tông Sư kia tới cứu thái tử điện hạ!”

Mọi người gật đầu rồi rời khỏi kinh thành ngay trong đêm.

Ba ngày sau, một vị Tông Sư thần bí xuất hiện tại thiên lao trong kinh thành, cứu được thái tử Đại Hạ.

Khi ấy, hai vị Tông Sư mà triều đình Đại Võ cử đi không ngăn cản được. Đối phương đã đưa thái tử Đại Hạ có hơi suy yếu rời khỏi kinh thành một cách vô cùng vênh váo.

Hai người họ ẩn mình trong một sơn cốc, vị Tông Sư đã cứu thái tử nói: “Thái tử điện hạ, điện hạ tạm thời hãy nghỉ ngơi ở đây, bản tọa phải đi gây rối cho kinh thành Đại Võ, báo thù rửa hận thay cho điện hạ!”

Thái tử Hạ Thiên Khung yếu ớt nói: “Làm phiền Mộc Lão rồi, người mau đi rồi mau trở về!”

“Vâng thưa điện hạ!”

Đúng lúc ấy, Hạ Thiên Khung cực kì yếu ớt kia bỗng bừng dậy, trong tay nắm một thanh đao nhỏ và đâm vào ngực vị Tông Sư kia.

Mặc dù vị Tông Sư kia đã kịp thời phản ứng lại, song thanh đao vẫn đâm xuyên người hắn ta, máu chảy lênh láng.

Vị Tông Sư chấn kinh: “Người người người... người không phải thái tử!”

Hạ Thiên Khung mỉm cười: “Đương nhiên bản công tử không phải cái tên mũ xanh kia rồi, người xem xem ta là ai?”

Đối phương gỡ bỏ lớp nguy trang trên người ra, hắn ta chính là Dạ Lai Hương.

Tông Sư Đại Hạ tức đến mức tóc cũng muốn dựng đứng hết lên, mặt hắn ta đỏ như máu: “Trúng kẻ rồi! Bản tọa lại trúng kẻ rồi! Tên trộm đáng chết, bản tọa phải giết ngươi!”

“Có bản lĩnh thì người đuổi theo ta đây này!”

Dạ Lai Hương bèn chạy trốn, Tông Sư Đại Hạ đuổi theo sau.

Đường đường là một Tông Sư, một cao thủ đẳng cấp nhất bấy giờ lại bị lật thuyền trong mương!

Bị một tên trộm lừa, lại còn bị hắn ta đâm vào ngực! Chuyện này mà truyền ra ngoài thì đúng là một nỗi nhục lớn!

Tông Sư không thể chịu nhục!

Hôm nay không báo thù này thì hắn ta sẽ không làm người!

“Đồ trộm Dạ Lai Hương kia, ngươi đừng có chạy!”

Tông Sư Đại Hạ hét.

“Ta bị ngốc hay gì, không chạy để đợi chết à?”

Dạ Lai Hương hỏi.

Hai người cứ ta chạy người đuổi, bất giác đã rời xa kinh thành.

Do Dạ Lai Hương chạy nhanh quá nên dần dần vị Tông Sư kia không đuổi kịp được, hắn ta cảm phần nói: “Không giết được tên trộm nhà ngươi thì bản tọa sẽ tới kinh thành Đại Võ xả giận!”

Tuy nhiên lúc bấy giờ, hắn ta lại cảm thấy sờn tóc gáy, dường như có một con mãnh thú đang nhìn hắn ta chòng chọc.

Hắn ta nhìn men theo cảm giác đó, chỉ thấy một thanh niên khí chất xuất trần, tư thế ung dung đang đi trong không trung, mỗi một bước là cả trăm trượng, cảm giác như thể đạp ánh trăng mà tới, chớp mắt là đến được trước mặt hắn ta.

“Đã hỏi ta chưa mà dám tới địa bàn của ta gây sự?”

Tông Sư Đại Hạ thất kinh, hắn ta lắp bắp: “Ngươi... là kẻ nào?”

“Người chết thì không cần phải biết!”

Trên tay Lâm Bắc Phàm xuất hiện một thanh đao băng, hắn đâm qua người Tông Sư một cách tiêu sái rồi xoay người rời đi.

Đúng là đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh!

Trừ một vũng máu ra thì hắn chẳng để lại gì cả!

Buổi sáng ngày hôm sau, Dạ Lai Hương trở về và hỏi: “Vị Tông Sư Đại Hạ kia đâu rồi, hắn ta có tới làm phiền các người

không?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không! Từ lúc bắt người đi thì không thấy hắn ta trở lại nữa!”

“Phù, thế thì ta yên tâm rồi!”

Dạ Lai Hương thở phào một hơi.

“À đúng rồi, sau khi vị Tông Sư kia bắt người đi đã có chuyện gì xảy ra thế?”

Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi.

“Sự việc xảy ra sau đó đặc sắc lắm!”

Dạ Lai Hương mở quạt giấy mang theo bên người, nói một cách cực kì cợt nhả: “Vị Tông Sư đó tưởng ta là thái tử Đại Hạ nên đã đưa ta vào một sơn cốc thần bí, sau đó hắn ta định quay lại báo thù, làm loạn kinh thành! Song các người có biết chuyện sau đó như thế nào không?”

“Chuyện sau đó như thế nào? Mau nói đi, đừng có thừa dịp mà ra vẻ nữa!”

Quách Thiếu Soái thúc giục.

“Chuyện sau đó ấy à...”

Dạ Lai Hương mỉm cười, hắn ta làm tư thế đâm người khác rồi bảo: “Nhân lúc hắn ta không chú ý ta đã đâm một đao vào ngực hắn ta, khiến hắn ta bị thương!”

Mọi người đều kinh ngạc: “Gì cơ? Người đâm Tông Sư bị thương luôn á?”

Chương 526: Vang danh khắp thành

Trông thấy dáng vẻ kinh ngạc của mọi người, Dạ Lai Hương vô cùng hài lòng. Hắn ta vừa phe phẩy chiếc quạt vừa nói một cách kiêu ngạo: “Chuyện này còn giả được hay sao, ta lừa các người thì được lợi lộc gì?”

“Giỏi đấy!”

Mọi người tiếp tục kinh ngạc.

Phải biết rằng cường giả Tông Sư có thể xem là người có sức mạnh chiến đấu cao bậc nhất trên thế gian!

Thực lực của bọn họ mạnh chẳng khác gì thực lực của thần thánh ma quỷ, một người có thể đấu với cả thiên quân vạn mã, gần như được coi là cường giả ở một đẳng cấp khác!

Tông Sư thực sự không ai địch nổi, dù hãn tu có đứng đó cho người đánh, người cũng không thể đánh lại! Những kẻ dưới Tông Sư đều chỉ như con kiến!

Kiến có nhiều thế nào đi chăng nữa cũng khó mà đánh bại được Tông Sư!

Ấy thế mà Dạ Lai Hương lại có thể đâm một Tông Sư, khiến hãn tu bị thương! Đúng là một kỳ tích!

Chuyện này mà truyền khắp giang hồ thì sẽ trở thành một giai thoại võ lâm!

Quách Thiếu Soái giờ hai ngón tay cái lên, gương mặt hãn tu ngập tràn vẻ sùng bái: “Dạ Lai Hương, người mạnh thật đấy!”

“Quá khen rồi, quá khen rồi!”

Lòng hư vinh của Dạ Lai Hương đang thấy vô cùng thỏa mãn.

“Người đâm hãn tu ta kiểu gì thế?”

Dạ Lai Hương lôi một thanh đao nhỏ ra: “Đương nhiên là dựa vào...”

Hãn tu liếc mắt nhìn Quách Thiếu Soái đang nhìn với đôi mắt lấp lánh, lòng ham hư vinh bỗng bừng bừng thêm. Dạ Lai Hương kiêu ngạo nói: “Dựa vào thực lực của chính ta rồi, chứ không thì dựa vào cái gì?”

“Anh hùng, xin hãy nhận một lạy của ta!”

Quách Thiếu Soái chấp tay.

“Ha ha ha, khách sáo quá rồi!”

Dạ Lai Hương vội vàng đỡ Quách Thiếu Soái, hãn tu chợt dạ liếc nhìn Lâm Bắc Phàm.

Thấy hãn tu chỉ híp mắt cười chứ không có ý gì, Dạ Lai Hương bèn thở phào một hơi.

“Không có chuyện gì thì ta đi trước đây, tạm biệt các vị!”

Dạ Lai Hương bèn rời đi.

Thế nhưng dần dần “giai thoại võ lâm” của hắn ta đã được truyền từ nha môn ra khắp kinh thành.

“Người nghe nói gì chưa? Ngự Miêu Dạ Lai Hương của nha môn chúng ta đã thương được Tông Sư Đại Hạ đấy!”

“Gì cơ? Hắn ta mạnh vậy sao? Hắn ta chỉ mới là Tiên Thiên thôi mà!”

“Giả thế nào được? Tin từ nha môn đấy, hắn ta đóng giả thái tử Đại Hạ, nhân lúc Tông Sư Đại Hạ không chú ý bèn dùng đao đâm trúng tim đối phương, máu chảy lênh láng!”

“Mạnh ghê! Tông Sư còn chưa chắc đã đã thương được Tông Sư, không thể ngờ rằng hắn ta lại làm được!”

“Tuổi trẻ tài cao, quả là Ngự Miêu của triều đình chúng ta!”

...

Nhờ chuyện này mà Dạ Lai Hương lại được vang danh khắp thành!

Mà hậu quả trực tiếp của nó là dù hắn ta đi đến đâu thì cũng được mọi người nhìn bằng ánh mắt sùng bái.

Bất kể là người già hay trẻ nhỏ đều nhìn hắn ta với ánh mắt ngập tràn sự kính phục.

Bên cạnh đó còn có rất nhiều thiếu nữ chưa kết hôn và đàn bà góa chồng thường liếc mắt đưa tình với hắn ta, khiến hắn ta thích thú không thôi.

Tuy nhiên do không có ai kiểm soát nên chuyện này càng lúc càng mờ hồ và khoa trương.

“Người biết gì chưa, Ngự Miêu Dạ Lai Hương của chúng ta đã giết chết Tông Sư Đại Hạ đấy!”

“Thật hay giả thế? Ta lại nghe có người bảo chỉ là đã thương thôi mà?”

“Gì mà đã thương, đừng có mà nghe người ta nói lung tung! Người cứ nghĩ mà xem, Tông Sư Đại Hạ đến kinh thành chúng ta cứu thái tử Đại Hạ, hắn ta thất bại rồi thì tại sao còn chưa

trở lại? Chắc chắn là bởi hấn ta đã chết nên mới không quay lại được!”

“Ồ hóa ra là vậy, người nói có lý lắm!”

“Ngự Miêu đại hiệp đúng là quá khiêm tốn, chỉ nói là mình đã thương đối phương! Thế nhưng chúng ta có hỏa nhãn kim tinh, sao có thể không nhìn ra chứ?”

“Người nói phải! Người trông dáng vẻ đắc ý thành thoi của hấn ta kìa, chắc chắn là đã giải quyết được hậu hoạn!”

“Ngự Miêu đại hiệp quá giỏi! Kinh thành chúng ta có được một thị vệ như vậy thì còn gì vui hơn nữa?”

Thế là mọi người lại càng sùng bái Dạ Lai Hương hơn, gần như trở thành người hâm mộ “mắt nảo” của hấn ta.

Song Dạ Lai Hương lại cảm giác có gì đó sai sai.

Hấn ta chỉ đã thương Tông Sư mà thôi, từ khi nào lại biến thành đánh chết vị Tông Sư đó vậy? Thôi xin, đánh chết với đã thương là hai chuyện hoàn toàn khác nhau!

Đã thương thì chứng tỏ mặc dù bản thân hấn ta rất mạnh song hấn ta vẫn không phải đối thủ của Tông Sư.

Còn đánh chết thì chứng tỏ hấn ta đã có thực lực Tông Sư, thậm chí còn mạnh hơn Tông Sư bình thường một chút. Như vậy thì hồng, ngộ nhờ những Tông Sư khác đến làm phiền hấn ta thì sao?

Phải biết rằng Tông Sư hiếm hoi cực kỳ, mọi người đều thích giao lưu với nhau. Nếu như gặp Tông Sư thật thì hấn ta chỉ có nước bị ăn đập thôi!

Thế là Dạ Lai Hương lại vội vàng tới gõ cửa: “Phủ doãn đại nhân, người mau giúp ta thanh minh một chuyện!”

“Ôi Ngự Miêu đại hiệp của chúng ta tới đó hả, mau vào mau vào, mời ngồi! Ha ha!”

Lâm Bắc Phàm cực kì nhiệt tình ra đón Dạ Lai Hương, còn tự tay kéo ghế cho hấn ta rồi rót trà.

Chương 527: Bị ăn đòn oan

Dạ Lai Hương như ngồi trên đồng lửa, hắn ta cứ cảm giác Lâm Bắc Phàm xum xoe một cách vô cơ, thể nào cũng có ý đồ không hay.

Tuy nhiên lúc này hắn ta không quan tâm được nhiều, chỉ vội bảo: “Phủ doãn đại nhân, ta có một chuyện muốn nhờ người!”

“Chuyện gì mời người nói, có thể giúp được thì ta chắc chắn sẽ giúp!”

Lâm Bắc Phàm vỗ ngực nói.

“Đa tạ phủ doãn đại nhân! Chuyện là thế này, hiện giờ bên ngoài đang lan truyền chuyện ta đánh chết Tông Sư Đại Hạ, đây không phải sự thật nên ta muốn nhờ người giúp ta thanh minh!”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt: “Tại sao phải thanh minh, đây là sự thật còn gì?”

Dạ Lai Hương ngó người: “Hả? Sự thật gì?”

Lâm Bắc Phàm chỉ vào Dạ Lai Hương, tỏ vẻ ta đã nhìn thấu người rồi, đoạn cười bảo: “Dạ Lai Hương, người còn muốn giấu ta đến khi nào nữa? Rõ ràng là người đã giết chết vị Tông Sư Đại Hạ kia còn không chịu thừa nhận?”

Dạ Lai Hương lắc đầu: “Không đâu, thực sự không phải đâu...”

“Nếu không phải thì người ta đã quay lại báo thù người từ lâu rồi! Nhưng đến giờ hắn ta vẫn bất vô âm tín, chứng tỏ hắn ta đã chết, chết trong tay người! Người lại còn lừa ta, bảo chỉ dả thương đối phương thôi, cái miệng của người đúng là chẳng thốt được câu nào là thật...”

Lâm Bắc Phàm cười ha ha, lắc đầu: “Song lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, ánh mắt của quần chúng sáng như sao, ha ha!”

Dạ Lai Hương lại càng sốt sắng hơn: “Chuyện không phải như vậy đâu...”

“Người đừng có giấu ta nữa!”

Lâm Bắc Phàm vừa rót trà vừa cười: “Ban đầu ta cũng không tin đâu, dẫu sao thì một Tiên Thiên sao có thể giết được Tông

Sư? Nhưng nghĩ lại chuyện ở Hồ Lao Quan thì ta lại không thể không tin!”

Dạ Lai Hương ngần người, đoạn hỏi: “Hồ Lao Quan có chuyện gì?”

“Khi ấy Tông Sư Đại Hạ bảo vệ Hạ Thiên Khung đã truy sát người, người dụ hấn ta đi, giờ không biết đã chạy trốn đến chỗ nào! Nhưng cuối cùng người trở lại, còn hấn ta thì mất tăm mất tích, không còn xuất hiện nữa, cũng chẳng có tin tức gì! Chuyện bây giờ cũng giống vậy, người xem, đây là sự trùng hợp à?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Hai vị Tông Sư kia đều biến mất sau khi truy sát người! Chứng tỏ chuyện bọn họ mất tích có liên quan đến người! Rõ hơn thì là người đã giết bọn họ!”

“Không phải vậy đâu! Thực sự không phải như vậy, sao ta có thể giết được Tông Sư?”

Giương mặt Dạ Lai Hương lộ vẻ bất lực.

“Đừng giải thích nữa, giải thích chính là nguy hiểm, mà nguy hiểm chứng tỏ chuyện kia là sự thật!”

Lâm Bắc Phàm đùa giỡn.

“A!” Dạ Lai Hương không biết phải giải thích thế nào nữa, hấn ta chán nản đến mức trợn trắng mắt.

Tiếp đó, suy luận của Lâm Bắc Phàm cũng được truyền đi từ nhà môn.

“Đến phủ doãn đại nhân cũng thừa nhận rồi, vị Tông Sư kia đã chết trong tay Ngự Miêu Dạ Lai Hương!”

“Lúc ở Hồ Lao Quan, để cứu Đại Võ, hấn ta đã giết một vị Tông Sư của Đại Hạ! Khi trở về kinh thành lại giết thêm một vị nữa! Giết liên tiếp hai vị Tông Sư, đúng là quá mạnh!”

“Tông Sư thì đã là gì? Ở trước mặt đại hiệp Dạ Lai Hương của chúng ta cũng chỉ là một bãi cứt thôi!”

“Đại hiệp Dạ Lai Hương quá trâu bò!”

Chuyện này được lan truyền rất mạnh mẽ, chuyện tốt thì giấu chuyện xấu truyền đi! Đến cả ba vị cung phụng của Đại Võ cũng không ngồi yên được nữa!

“Bên ngoài đồn rằng Ngự Miêu Dạ Lai Hương có thực lực Tông Sư, hẳn ta đã giết chết hai vị Tông Sư Đại Hạ!”

“Anh hùng xuất thiếu niên, đúng là tài giỏi!”

“Hai vị đồng đạo, Tông Sư hiếm có, chỉ bằng chúng ta tìm hẳn ta xin được chỉ giáo xem sao?”

“Đồng ý! Chắc Dạ Lai Hương sẽ bằng lòng thôi!”

...

Thế là ba vị cung phụng của Đại Võ bèn tìm Dạ Lai Hương để luận bàn! Dạ Lai Hương sợ đến mức muốn tè ra quần, chuyện hẳn ta lo lắng đã xảy ra rồi!

Hắn ta hoảng loạn nói: “Ba vị tiền bối, các người đánh giá ta quá cao rồi! Thực lực của vãn bối thấp, hoàn toàn không thể giết được Tông Sư, bên ngoài người ta đồn bậy đấy, các người đừng xem là thật!”

Ba vị Tông Sư cung phụng kia lại vô cùng kiên định.

“Tin đồn vô căn cứ nhưng chưa chắc đã không có nguyên nhân!”

“Đừng phí lời nữa, là thật hay là giả thì cứ đánh một trận là biết còn gì?”

“Dạ Lai Hương, nghênh chiến đi!”

Cuối cùng, Dạ Lai Hương bị lôi ra khỏi thành tham gia trận đánh. Trận đánh này đúng thật là kinh thiên động địa!

Dạ Lai Hương bị đánh tới tấp như một cái bao cát, gương mặt anh tuần toàn cục u, mắt cũng sưng húp, miệng méo mó, quần áo toi tả. Hẳn ta nằm ngửa trên mặt đất, mặt mày toàn những bụi là bụi.

Lúc bấy giờ, hẳn ta trông thấy một gương mặt còn anh tuấn hơn.

Lâm Bắc Phàm chớp mắt, nói: “Hóa ra người không làm được thật!”

Khoảnh khắc ấy Dạ Lai Hương tức đến nổi thở phì phò!

Những tiếng kêu tủi thân của hẳn ta biến thành tiếng gào thét: “Má nó ta đã nói từ lâu rồi mà các người không tin!”

Giọng nói của hắn ta vang vọng khắp nơi, người nghe đau lòng, người thấy rơi nước mắt!

Lâm Bắc Phàm thở dài: “Sự thật cho chúng ta biết, làm người không nên quá đắc ý, dễ bị ăn đập lắm!”

Ở một bên khác, đoàn đại biểu Đại Hạ đã rời khỏi kinh thành đang nôn nóng đợi thái tử Đại Hạ và vị Tông Sư kia.

Thế nhưng bọn họ đợi mãi, mấy ngày trôi qua mà vẫn không thấy người đâu làm bọn họ vô cùng sốt ruột.

“Tính theo thời gian thì chắc Mộc Lão phải cứu được thái tử điện hạ rồi tụ họp với chúng ta rồi chứ! Tại sao đến giờ mà vẫn chưa thấy hai người họ đâu?”

“Hay là... xảy ra chuyện gì rồi?”

“Chắc không đâu? Mộc Lão đích thân ra tay thì xảy ra chuyện thế nào được?”

“Nhưng mà...”

Một dự cảm chẳng lành dấy lên trong lòng bọn họ...

Chương 528: Kế hoạch cướp lương

Bọn họ không yên tâm nên chỉ đành đi nghe ngóng.

Kết quả lại nhận được một tin kinh thiên động địa rằng Tông Sư Mộc Lão đã cướp ngục, nhưng người hấn ta cứu được không phải là thái tử mà là Dạ Lai Hương – kẻ đã nguy trang thành thái tử.

Cái tên Dạ Lai Hương này nguy trang quá thành công, dọc đường mà không bị người ta phát hiện ra.

Hơn nữa hấn ta còn ần nấu kỹ vô cùng, giết được Mộc Lão trong quá trình giải cứu.

Tại trận chiến Hồ Lao Quan, hấn ta cũng đã giết một vị Tông Sư của Đại Hạ. Hai vị Tông Sư Đại Hạ đều chết trong tay hấn ta, đúng là vừa đáng sợ vừa đáng hận.

Thế nên việc cứu thái tử lần này đã thất bại.

Sau khi hay tin, tất cả bọn họ đều sợ đến mức ngẩn người, sau lưng ướt đầm.

“Vương đại nhân, giờ chúng ta phải làm sao đây?”

“Không cứu được thái tử điện hạ, cung phụng của Đại Hạ ta còn chết trong sự việc lần này, sau khi trở về chúng ta phải ăn nói thế nào với bệ hạ đây?”

“Bệ hạ chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, chúng ta xong đời rồi!”

“Vương đại nhân, mau nghĩ cách đi thôi!”

Tất cả quan viên Đại Hạ đều hoảng loạn.

Vương đại nhân thở dài một hơi, gương mặt lộ vẻ khổ sở:

“Còn làm gì được nữa? Chỉ đành quay về nhận tội với bệ hạ thôi! Không cứu được thái tử điện hạ, Mộc Lão cũng không còn, đúng là mất cả chì lẫn chài! Chỉ mong bệ hạ nhân từ không giận chó đánh mèo lên chúng ta!”

Những người khác gật đầu, sắc mặt khó coi vô cùng.

Lòng ngực bọn họ lạnh toát.

Đúng lúc ấy, một người cao lớn oai nghiêm xông vào, nhìn chòng chọc mười ba người kia rồi gật đầu: “Xem ra không tìm sai người rồi, chắc các vị là quan viên Đại Hạ tới đàm phán với triều đình ta nhỉ?”

Đương lúc nguy cấp lại thấy một người khí thế cực kì dũng mãnh xông vào khiến đoàn đại biểu Đại Hạ sợ đến mức lùi hết vào một góc.

Một quan viên áp úng nói: “Người người người... là ai? Tìm... bọn ta có chuyện gì?”

“Bản quan là sai dịch của Lục Phiến Môn Đại Võ, Đại Ngu!”

Đại Ngu một tay chống hông một tay cầm đao, dáng đứng uy nghiêm vô cùng. Hắn ta nghiêm túc nói: “Lần này bản quan nhận lệnh của Trung Dũng Bá, phủ doãn Đức Thiên Phủ, tể tửu Quốc Tử Giám Lâm Bắc Phàm, tới truyền khẩu dụ cho các người!”

Mọi người bên Đại Hạ nhìn nhau, Vương đại nhân hỏi: “Hắn muốn nói gì với chúng ta?”

“Lâm đại nhân bảo ta nói cho các người!”

Đại Ngu nói: “Nhớ mang quốc thư và điều khoản bồi thường về, bồi thường theo những gì đã ghi trong đó, đừng có giở trò gì với chúng ta bằng không sẽ cho các người đẹp mặt! Chúng ta có thể giết hai vị Tông Sư của các người thì cũng có thể giết vị thứ ba, thậm chí còn giết tới cả hoàng cung của các người, hậu quả các người tự chịu!”

Mọi người bên Đại Hạ sợ đến mức đổ mồ hôi.

Vương đại nhân run rẩy chấp tay nói: “Vâng thưa... Đại Ngu đại nhân, bản quan nhớ rồi!”

“Nhớ là tốt, bản quan đi đây!”

Đại Ngu liếc nhìn mọi người rồi rời đi.

Mấy người bên Đại Hạ mang quốc thư và điều khoản bồi thường về, đồng thời bẩm báo chuyện này cho Hạ hoàng.

Hạ hoàng cũng biết điều hơn, tiến hành bồi thường như trong điều khoản và không dám làm gì khác, chỉ sợ sẽ mất đi một vị Tông Sư nữa, còn sợ đối phương giết tới kinh thành hơn.

Cường giả có thể giết Tông Sư đúng là rất đáng sợ!

Thế nên lượng lớn vật tư đã được chuyển tới Hồ Lao Quan, sau đó chuyển tới Đức Thiên Phủ trong kinh thành theo đường thủy.

Quốc khố của Đại Võ nhanh chóng được lấp đầy. Tuy nhiên, chuyện này lại khiến lòng tham của Giang Nam vương nổi lên.

Phải biết rằng hiện giờ thứ hấn ta thiếu nhất chính là lương thực.

Do không có lương thực nên hấn ta phải đi cướp lương thực của những người khác, dẫn đến kinh tế Giang Nam sụp đổ. Cũng bởi thiếu thốn lương thực nên hấn không thể không bắt binh lính của mình đi trồng ruộng, nhổ rễ cây kiếm cái ăn.

Song hiện giờ triều đình lại có nhiều lương thực như vậy, lại còn nhiều vật tư khác nữa, đúng là khiến hấn ta phải đỏ mắt.

Sau khi suy nghĩ hai ngày, Giang Nam vương cắn răng nói: “Cứ cướp vậy!”

Vương Phú Quý kinh hãi: “Vương gia, vương gia làm vậy là nguy hiểm lắm! Phải biết rằng để bảo vệ lương thực, triều đình đã phái trọng binh đi theo dọc đường! Nếu chúng ta đi cướp thì chắc chắn sẽ phải đối đầu với triều đình! Triều đình vừa thắng trận, sĩ khí đương mạnh, nên tránh đi thì hơn! Lúc này xuất binh là việc làm không hề lí trí!”

“Hơn nữa dù có cướp được lương thực thì chúng ta phải vận chuyển lương thực về kiểu gì? Chúng ta mang theo một số lượng lương thực lớn, việc di chuyển sẽ vô cùng chậm chạp, như thế thì làm sao đánh lại được triều đình?”

“Và còn một chuyện cuối cùng!”

Vương Phú Quý chấp tay, nói: “Vương gia, hiện giờ thực sự không phải lúc khởi binh! Lúc này, triều đình vẫn đang rất lớn mạnh, một khi chúng ta đối đầu với triều đình thì tổn thất binh tướng là điều khó tránh, cuối cùng lại tạo điều kiện cho người ta!”

Sắc mặt Giang Nam vương lộ vẻ xoắn xuýt, đây cũng là điểm khiến hấn ta do dự.

Cướp lương thực là việc vô cùng nguy hiểm, có khả năng lớn sẽ hao binh tổn tướng, chỉ mất chứ chẳng được gì. Thế nhưng không có lương thực thì sự phát triển của hãn ta sẽ bị hạn chế.

Chương 529: Mượn đao giết người

“Thế nên bản vương đã nghĩ được một kế sách hay!”

“Vương gia, kế gì vậy?”

“Nếu chúng ta đi cướp lương thực sẽ nguy hiểm thì chi bằng chúng ta tìm một người đi cướp cùng chúng ta, như vậy là có người tránh nguy hiểm cho chúng ta, cơ hội thành công của chúng ta sẽ cao hơn!”

Giang Nam vương nhìn Vương Phú Quý, ánh mắt mang theo sự mong chờ: “Người thấy kế sách này thế nào?”

“Vương gia, kế này rất hay, nhưng tìm ai thích hợp đây?”

“Đương nhiên là hoàng huynh Ký Bắc vương của bản vương rồi!”

Giang Nam vương mỉm cười: “Hãn ta ở phía Bắc, ta ở phía Nam, một trên một dưới, công kính hai bên thì tỉ lệ thắng chắc chắn cao! Bản vương soạn cho hãn ta bức thư, chỉ cần hãn ta có dã tâm thì sẽ không làm thình đâu! Nói không chừng hiện giờ hãn ta cũng đang nhòm ngó đồng vật tư kia ấy!”

Giang Nam vương càng nghĩ càng thấy cách này hay, cuối cùng vỗ đùi bảo: “Cứ quyết định như vậy đi!”

Thế là hãn ta lập tức soạn thư cho Ký Bắc vương, thượng lượng chuyện này. Ký Bắc vương nhận được, trong lòng cũng “rục rịch”.

Có điều hãn ta chưa hạ quyết tâm mà giao thư cho Gia Cát tiên sinh ở bên cạnh.

“Quân sư, người xem xem, thấy cách này có được không?”

Gia Cát tiên sinh đọc xong bèn cười: “Vương gia, Giang Nam vương thiếu lương thực nên mới nảy sinh ý nghĩ cướp lương thực, nhưng lại sợ binh mã của triều đình nên mới muốn gọi chúng ta cùng hành động!”

Ký Bắc vương gật đầu, hắn ta cũng nghĩ vậy.

“Quân sư, ngươi có cao kiến gì không?”

Gia Cát tiên sinh chấp tay nói: “Khởi bẩm vương gia, thuộc hạ thấy cách này không ổn!”

Ký Bắc vương kinh ngạc: “Tại sao lại không ổn?”

“Đầu tiên, cướp lương thực thực sự là một việc nguy hiểm!”

Gia Cát tiên sinh nói: “Chỗ lương thực này rất quan trọng với triều đình nên chắc chắn bọn họ sẽ bảo vệ cẩn thận, chúng ta không có cơ hội nhúng tay vào đâu! Mà dù có cướp được lương thực thì vận chuyển chúng về cũng là một vấn đề lớn!”

“Trong quá trình vận chuyển chắc chắn sẽ đấu đá, giết chóc rất nhiều, tổn hại binh tướng là điều khó tránh khỏi! Nếu triều đình tức giận trực tiếp đốt sạch lương thực thì chúng ta không bồi thường nổi đâu!”

Ký Bắc vương gật đầu: “Quân sư nói rất có lý!”

“Thứ hai, chúng ta không hề cần nhiều lương thực như vậy!”

Gia Cát tiên sinh chấp tay nói: “Vương gia, người của chúng ta đều đang tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điện, sau khi luyện thành thì phương diện nào chúng ta cũng thắng, hoàn toàn không cần nhiều binh mã đến vậy! Binh mã không nhiều nên đương nhiên không cần nhiều lương thực! Hiện giờ lương thực trong tay chúng ta vẫn đủ, chúng ta cần gì phải mạo hiểm!”

Ký Bắc vương gật đầu: “Ngươi nói phải!”

“Thứ ba, vương gia, hiện giờ thứ chúng ta cần là âm thầm phát triển, tích lũy sức mạnh!”

“Chỉ cần nhịn mấy tháng thôi, đợi mọi người luyện xong Quỷ Hoa Bảo Điện là đại nghiệp của vương gia sẽ hoàn thành! Thế nhưng một khi chuyện này bại lộ thì chúng ta sẽ bị triều đình nhìn chăm chăm, dẫn đến bất lợi lớn cho kế hoạch của chúng ta!”

Gia Cát tiên sinh nhỏ giọng nói: “Trước kia chuyện của Thiên Môn cũng bị bại lộ như vậy, dẫn đến việc sắp thành lại hỏng. Môn chủ Thiên Môn từ một kẻ đứng đầu một môn phái biến

thành kẻ đầu đường xó chợ, tâm huyết cả đời đổ sông đổ bể!
Vương gia, chúng ta không thể giẫm lên vết xe đổ của hấn ta!”

Trong lòng Ký Bắc vương chấn động.

Chuyện Thiên Môn bị tiêu diệt vẫn còn ngay trước mắt!

Một môn phái lớn có thể lực hùng hậu như thế, một môn phái có thể uy hiếp cả triều đình chỉ vì toàn phái tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ mà bị triều đình treu đùa đến chết.

Thứ mà người của hấn ta đang tu luyện là Quỷ Hoa Bảo Điện nhưng suy cho cùng vẫn là một môn tà công. Một khi bị bại lộ thì đại nghiệp của hấn ta coi như xong!

“Quân sư nói phải, chúng ta tuyệt đối không thể giẫm vào vết xe đổ! Xem ra không cần quan tâm đến chuyện cướp lương thực này rồi!”

Ký Bắc vương phát tay.

“Vương gia, thực ra chúng ta vẫn có thể quan tâm một chút!”

“Quân sư, ý ngươi là gì?”

Gia Cát tiên sinh cúi đầu, mỉm cười: “Vương gia, mặc dù chúng ta không cướp lương thực nhưng có thể giả vờ tỏ vẻ muốn hợp tác với Giang Nam vương, một khi bọn họ ra tay thì chúng ta rút lui, để một mình Giang Nam vương đi cướp! Cứ thế Giang Nam vương hao tổn binh tướng là chuyện khó tránh, còn chúng ta vẫn bình yên! Vương gia, kế này vương gia có hài lòng không?”

Hai mắt Ký Bắc vương sáng lên, hấn ta vỗ tay nói: “Kế hay! Bản vương rất thích! Ha ha!”

Giang Nam vương là kẻ địch của hấn ta, là một kẻ cạnh tranh hoàng vị với hấn ta. Nếu có thể khiến Giang Nam vương tổn thất lớn thì hấn ta rất vui, ủng hộ hết mình.

Gia Cát tiên sinh tiếp tục nói: “Vương gia, chúng ta còn có thể liên lạc với trạng nguyên lang ở kinh thành... À không, hiện giờ chắc phải gọi hấn là phủ doãn đại nhân rồi, để hấn ta báo cáo với triều đình, giúp triều đình chuẩn bị tốt! Như vậy chắc chắn Giang Nam vương sẽ không chạy thoát, tổn thất sẽ càng lớn hơn!”

Ký Bắc vương cười đến mức không khép được miệng: “Không tồi không tồi! Nhất định phải liên lạc với Lâm quân, bảo hắc báo kế sách này với triều đình, đánh bay cái tên hoàng đệ yêu dấu kia của ta, ha ha!”

Thế là không lâu sau, Lâm Bắc Phàm nhận được thư từ Ký Bắc vương. Sau khi đọc xong mật thư, hắc mím cười: “Mượn đao giết người?”

Rồi trong buổi triều, Lâm Bắc Phàm đã bẩm báo chuyện này với nữ đế.

Chương 530: Đi trước một bước

“Khởi bẩm bệ hạ, hiện nay lô lương thực đang được vận chuyển từ Hồ Lao Quan về kinh thành, số lượng lương thực vô cùng lớn! Giang Nam thiếu lương thực, thần nghi ngờ Giang Nam vương có thể sẽ nhân cơ hội mà rục rịch! Chuyện này không thể không phòng bị!”

Nữ đế gật đầu: “Ái khanh nói phải, chuyện này đúng thật phải đề phòng! Tổng chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ đâu?”

“Có thần!”

Tổng chỉ huy sứ đứng ra.

Nữ đế dặn dò: “Cử người theo dõi sát sao động tĩnh quân Giang Nam, một khi có chuyện phải lập tức bẩm báo! Lúc cần thiết thì có thể tập hợp quân địa phương tiến hành ngăn cản! Đề ý cả bên Ký Bắc nữa, không được lơ là!”

“Thần tuân chỉ!”

Tổng chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ nhận mệnh lệnh.

“Bệ hạ, không cần phiền phức vậy đâu! Thần có một cách, có thể không cần tốn quá nhiều công sức nhưng vẫn khiến Giang Nam vương tổn thất binh tướng, lại còn bị phá sản nữa!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Hai mắt nữ đế sáng lên: “Lâm ái khanh, ngươi mau nói đi!”

“Thuyền vận chuyển lương thực dọc theo sông Đại Lãng, di chuyển từ Hồ Lao Quan về thẳng kinh thành, lộ trình hơn tám

trăm dặm! Tuy nhiên nếu Giang Nam vương muốn cướp thuyền cướp lương thực thì vị trí thích hợp nhất là gần núi Công Tu.”

“Bởi vì nơi ấy có con sông dẫn tới Giang Nam. Dù có đi đường bộ thì dọc đường cũng khá thuận lợi, tiện cho việc vận chuyển lương thực! Đồng thời nơi này cũng cách hai bên kinh thành khá xa, triều đình sẽ gặp khó khăn trong việc viện trợ!”

“Cả đoạn đường này dài khoảng hai trăm dặm.”

Nữ đế gật đầu: “Ái khanh nói tiếp đi!”

“Núi Công Tu là nơi cướp lương thực lý tưởng nhất! Nhưng nếu muốn cướp lương thực còn bắt buộc phải chuẩn bị đầy đủ nhân lực! Một là để vận chuyển lương thực, hai là để có đủ người ứng phó với triều đình!”

Lâm Bắc Phàm giơ năm ngón tay lên: “Vi thần tính toán chắc sẽ cần khoảng năm, sáu vạn binh mã!”

“Tổng hợp lại, nếu Giang Nam vương muốn giành lương thực thì có khả năng hấn ta sẽ phái năm đến sáu vạn binh mã ẩn tại núi Công Tu để ra tay, thế nên chúng ta phải canh chừng tốt chỗ đó, về cơ bản có thể không cần lo lắng gì!”

“Thế nên vi thần có kế sách như này!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Chúng ta có thể lấy danh nghĩa bảo vệ lương thực để mở trạm gác ở khu vực khoảng một trăm dặm xung quanh núi Công Tu, phái binh lính canh phòng nghiêm ngặt, không cho phép bất cứ ai lại gần, tất cả mọi người đều phải đi đường vòng! Song chúng ta có thể âm thầm mở một con đường, chỉ cần đứt lốt cho binh lính là có thể lén thả bọn họ vào trong!”

“Dưới tình huống ấy, Giang Nam vương mà muốn cướp lương thực thì chắc chắn không thể giống trông khua chiêng, bằng không sẽ bị bại lộ, chẳng được thứ gì mà lại mất tất cả! Thế nên hấn ta có khả năng sẽ cải trang thành người qua đường để vào núi Công Tu!”

“Thế nhưng vào núi Công Tu thì lại phải nộp tiền! Dân chúng bình thường ai cũng tiếc tiền, thà đi bộ còn hơn bỏ tiền ra! Vậy nên một khi hấn ta nộp tiền thì chúng tỏ người dân ấy sẽ do binh lính của Giang Nam vương ngụy trang thành. Chúng ta

có thể thả từng người một rồi bắt cả thể, khiến Giang Nam vương tổn thất binh tướng!”

Hai mắt nữ đế sáng lên: “Hay lắm!”

“Nhưng mà nếu người của Giang Nam vương không đến thì sao?”

Có vị đại thần hỏi.

“Không đến thì đương nhiên sẽ không sao, đến rồi chắc chắn chạy không thoát!”

Lâm Bắc Phàm đánh giọng nói.

“Các ái khanh thấy kế sách này ra sao?”

Nữ đế hỏi bách quan.

Bách quan liếc mắt nhìn nhau, đoạn đồng thanh nói: “Chúng thần không có ý kiến gì!”

“Vậy cứ thế mà làm!”

Nữ đế vỗ bàn.

Thế là triều đình phái binh lính lập trạm gác trong phạm vi một trăm mét xung quanh núi Công Tu, không cho phép bất cứ ai lại gần.

Lúc bấy giờ, một đám quan binh triều đình đang giải tán dân chúng đi qua núi Công Tu.

“Chỗ này bị phong tỏa rồi, các người không được lại gần!”

“Tại sao lại phong tỏa?”

Người dân không hiểu.

Quan binh lớn giọng nói: “Bởi vì thuyền vận chuyển lương thực của triều đình chuẩn bị đi qua nơi này! Để đảm bảo an toàn, chúng ta phải tạm thời phong tỏa đoạn đường này và con sông, không cho phép bất cứ ai lại gần!”

“Nhưng mà chúng ta phải tới kinh thành!”

“Các người đi đường vòng đi, đi thêm hai, ba ngày là tới!”

“Ôi trời ơi, sao thế được?”

Người dân thì nhau oán trách.

Rất nhanh sau đó, lính trinh sát của Giang Nam vương đã thăm dò được chuyện này.

Hắn ta vội vàng trở về bẩm báo: “Vương gia, có chuyện không hay rồi!”

Giang Nam vương bước ra: “Chuyện gì mà hốt hoảng vậy, mau nói cho bản vương!”

Lính trinh sát cấp báo: “Là thế này, để bảo vệ thuyền chở lương thực, triều đình đã phong tỏa tất cả con đường ở núi Công Tu...”

Giang Nam vương nghe xong bèn sầm mặt: “Hành động này của triều đình rõ ràng là nhắm vào chúng ta!”

Vương Phú Quý cười khỏ, hắn ta gật đầu: “Đúng vậy đó vương gia! Bọn họ biết chúng ta thiếu lương thực, sợ chúng ta nhòm ngó đến chỗ lương thực đó nên mới phái binh lính canh phòng ở núi Công Tu, để phòng chúng ta!”

Giang Nam vương không cam tâm: “Chẳng lẽ chúng ta phải từ bỏ ư? Phú Quý, người mau nghĩ cách cho bản vương!”

Vương Phú Quý cũng sốt sắng vô cùng: “Vương gia đợi đã, để ta suy nghĩ!”

Chương 531: Tương kế tựu kế

Một ngày sau, Vương Phú Quý hớn hờ trở lại: “Vương gia, thuộc hạ nghĩ ra cách rồi!”

Giang Nam vương thúc giục: “Mau nói!”

“Vương gia, là thế này!”

Vương Phú Quý chấp tay nói: “Thuộc hạ cho người đóng giả thành dân thường đi thám thính binh mã của triều đình, kết quả vương gia đoán xem thế nào? Bọn họ kẻ nào cũng tham tiền, chỉ cần cho ba, bốn lượng bạc là binh sĩ triều đình cho qua ngay!”

Hai mắt Giang Nam vương sáng lên: “Có chuyện này cơ à?”

Vương Phú Quý mỉm cười: “Vương gia, trên dưới triều đình đều tham, quan lớn tham nhiều, quan nhỏ tham ít, đôi khi quan

nhỏ còn tham cực nhiều, vương gia cũng không phải không biết!”

Giang Nam vương gật đầu: “Cũng phải!”

“Thế nên cách của thuộc hạ là thế này!”

Vương Phú Quý thấp giọng cười: “Chúng ta có thể để binh mã của mình đóng giả thành dân thường, hối lộ cho binh sĩ triều đình để được vào núi Công Tu, nhân cơ hội cướp lương thực!”

“Chắc chắn bọn họ sẽ không thể ngờ được dưới tình hình canh phòng nghiêm ngặt mà vẫn có người cướp được lương thực, từ đó sẽ nói lỏng đề phòng, tạo điều kiện thuận lợi cho chúng ta!”

Giang Nam vương gật đầu liên tục: “Không sai không sai, người nói đúng lắm!”

“Ngoài ra, chúng ta phải thêm vài vạn binh sĩ tiếp ứng ở bên ngoài, một khi cả trong lẫn ngoài đều hỗ trợ nhau thì chắc chắn sẽ khiến triều đình không kịp trở tay, đồng thời cướp được lương thực!”

Giang Nam vương hớn hờ nói: “Được được được!”

“Vương gia, chúng ta còn có thể liên lạc với Ký Bắc vương, bảo hắn ta hành động như đã bàn! Như vậy triều đình chắc chắn sẽ thất bại, tỉ lệ chiến thắng của chúng ta cao hơn rất nhiều!”

Giang Nam vương vỗ tay: “Người nói đúng lắm, cứ làm vậy đi!”

Thế là binh mã tinh nhuệ của hắn ta đã cải trang thành người dân cần đi qua núi Công Tu.

“Quan gia, ta muốn tới kinh thành kiếm sống!”

“Chỗ này đã bị phong tỏa, không được tới gần, các người đi đường vòng đi!”

“Đường vòng? Đường vòng xa quá, phải đi mất ba bốn ngày, người đừng thấy chúng ta thân thể cường tráng, thực ra cũng yếu ớt lắm! Quan gia, làm phiền người có được không, xin người đẩy!”

“Ta là người có nguyên tắc, chuyện này không có gì để thương lượng hết!”

“Quan gia...”

Binh lính đóng giả thành dân thường của Giang Nam vương len lén lôi ra một lượng bạc, nhét vào tay binh sĩ của triều đình.

Binh sĩ của triều đình làm như chẳng có chuyện gì xảy ra mà cất tiền vào túi.

Mà lúc ấy, những binh sĩ khác của triều đình cũng nhìn thấy, bọn họ bèn len lút ho khan mấy tiếng.

Binh sĩ Giang Nam rất biết điều, ai cũng nhét cho một lượng bạc, bọn họ nhanh chóng nhận lấy.

“Xem ra người không có vấn đề gì cả, thôi đi đi! Nhưng nói cho người hay, người đừng có đi lung tung, nhất là không được lại gần sông, bằng không xảy ra chuyện gì thì đừng trách bản quan không nhắc nhở người!”

“Yên tâm đi các vị quan lão gia, chúng ta chỉ là dân thường, biết phải làm sao mà!”

Binh sĩ triều đình kéo cổng ra: “Vào đi!”

“Cảm ơn! Cảm ơn các vị quan lão gia!”

Binh sĩ Giang Nam hồi lộ thành công, cảm ơn rồi rút xong bèn đi vào.

Tuy nhiên vừa mới đi không lâu thì lại gặp binh sĩ của triều đình, trông có vẻ tinh nhuệ hơn.

“Không được động đây, mau nằm xuống, giờ hai tay lên đầu!”

“Các vị quan lão gia, các vị hiểu lầm rồi, ta chỉ là dân thường mà thôi, ta trả tiền rồi mới được vào!”

“Ta bắt những kẻ trả tiền như các người đây, đi!”

Thế là binh sĩ đóng giả này không thể phản kháng và bị bắt.

Thế nhưng người bên ngoài lại không biết, Giang Nam vương càng không biết người mình phái đi đã tự rơi vào lưới.

Cứ thế ba, bốn ngày trôi qua, triều đình đã bắt được năm vạn quân Giang Nam. Hôm ấy, Giang Nam vương có hơi kích động.

Bởi lẽ thuyền vận chuyển lương thực đang chậm chậm tiến tới núi Công Tu, việc cướp lương thực chuẩn bị bắt đầu. Chỉ cần cướp được số lương thực này là vấn đề thiếu lương thực của bọn họ sẽ được giải quyết, ít nhất có thể chống cự đến mùa thu.

Một khi giải quyết được vấn đề lương thực thì hẳn ta có thể tiếp tục âm mưu tranh giành hoàng vị của mình. Chuyện này vô cùng quan trọng, Giang Nam vương cũng có mặt.

Đợi mãi đợi mãi, hẳn ta sốt ruột vô cùng: “Sao vẫn chưa bắt đầu vậy? Hay là xảy ra chuyện gì rồi?”

“Vương gia, chuyện này không vội được!”

Vương Phú Quý mỉm cười: “Thuyền vận chuyển lương thực của triều đình chỉ mới vừa tiến vào núi Công Tu thôi, đợi bọn họ lái vào hẳn trong ít nhất cũng phải mất hai ngày một đêm, chúng ta cứ từ từ!”

“Hơn nữa, người phụ trách chỉ huy là tướng quân Triệu Công! Đó giờ Triệu tướng quân luôn bình tĩnh thận trọng, chắc hẳn ta sẽ chọn cách ra tay lúc buổi tối khi người ngựa đều mệt, công tác canh gác buông lỏng, như vậy mới có khả năng thành công!”

“Chỉ cần thành công, Triệu tướng quân chắc chắn sẽ gửi tín hiệu cho chúng ta, sau đó chúng ta có thể hành động! Trong ngoài cùng nhau phối hợp cướp lương thực khiến triều đình không kịp trở tay!”

Giang Nam vương vỗ tay, nói: “Được! Bản vương chờ đến tối, đợi tín tốt của các người!”

“Vâng thưa vương gia!”

Vương Phú Quý chấp tay.

Chương 532: Trò cười cho thiên hạ

Ban ngày trôi qua rất nhanh, cuối cùng màn đêm cũng buông xuống.

Đêm nay thời tiết rất đẹp, trăng sáng ít sao, còn có làn gió thổi nhẹ nhàng, cực kì dễ chịu.

Sau khi ăn tối xong, Giang Nam vương lại sốt ruột: “Sao Triệu tướng quân vẫn chưa gửi tín hiệu thế, giờ mà vẫn chưa thành công sao?”

“Vương gia đừng gấp!”

Vương Phú Quý mỉm cười: “Hiện giờ mọi người vừa mới ăn xong bữa tối, rất có tinh thần, chưa phải lúc để ra tay! Đợi đến nửa đêm, chắc Triệu tướng quân sẽ ra tay!”

“Được, bản vương đợi hấn ta thêm hai canh giờ nữa!”

Giang Nam vương nghiêng răng, hấn ta tìm một nơi sạch sẽ rồi chợp mắt.

Hai canh giờ trôi qua rất nhanh.

Giang Nam vương tỉnh dậy, nhìn thời gian, hấn ta lại hỏi: “Sao vẫn chưa có tín hiệu?”

Vương Phú Quý vẫn rất bình tĩnh: “Vương gia, hiện giờ mọi người vừa mới đi ngủ, chắc Triệu tướng quân chuẩn bị hành động rồi, chúng ta cho hấn ta ít thời gian nữa!”

Giang Nam vương lớn giọng nói: “Được! Bản vương cho hấn ta thêm một canh giờ, có gì thì gọi bản vương dậy!”

Một canh giờ nữa trôi qua.

Không một ai gọi, Giang Nam vương tự dậy, hấn ta mơ màng: “Được chưa? Tiếp nữa thì trời sáng luôn rồi!”

Vương Phú Quý cũng hơi hoảng loạn, song hấn ta vẫn giả vờ bình tĩnh: “Vương gia, mặc dù chưa được nhưng chúng ta phải tin Triệu tướng quân, chắc chắn hấn ta sẽ không làm chúng ta thất vọng đâu!”

Giang Nam vương lo lắng: “Lâu như vậy mà vẫn không có tin tức gì, liệu có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Chúng ta cứ đánh thẳng luôn đi!”

“Vương gia, làm vậy không được đâu, nhờ kinh động đến triều đình thì ảnh hưởng đến Triệu tướng quân mất! Chúng ta kiên nhẫn đợi xem, biết đâu sắp được rồi!”

“Được, bản vương lại đợi vậy!”

Cứ thế, một buổi tối rất nhanh đã trôi qua, trời bắt đầu sáng...

Giang Nam vương và Vương Phú Quý nhìn nhau.

Giang Nam vương im lặng một hồi, hắn ta nhìn gương mặt u ám của Vương Phú Quý: “Phú Quý à, người nói xem Triệu tướng quân này làm việc kiểu gì thế? Người bảo trời tối hắn ta sẽ hành động, nhưng giờ trời đã sáng rồi, mọi người đều đã ngủ đủ, ăn cả bữa sáng luôn rồi, thế thì còn hành động gì được nữa?”

Vương Phú Quý toát mồ hôi, hắn ta lắp ba lắp bắp: “Vương gia, chắc Triệu tướng quân... chắc Triệu tướng quân... thấy hành động vào buổi tối quá quen thuộc nên mới đổi thành ban ngày, định khiến triều đình trở tay không kịp!”

“Vớ vẩn! Bản vương thấy chắc chắn là có chuyện gì đó rồi!”

Giang Nam vương phẫn nộ. Vương Phú Quý bị mắng xối xả bèn rút đầu lại.

Giang Nam vương tiếp tục nổi trận lôi đình: “Đó giờ Triệu tướng quân làm việc cẩn thận, hắn ta biết chúng ta đang ở bên ngoài đợi, nếu không có hành động gì thì chắc chắn sẽ truyền tin tức đến cho ta yên tâm! Mà đến giờ hắn ta vẫn bất vô âm tín nên thế nào cũng có chuyện gì đó xảy ra rồi! Khả năng là... hắn ta bị triều đình bắt rồi!”

Vương Phú Quý vội nói: “Vương gia, giờ chúng ta phải làm sao?”

“Giờ chúng ta đương nhiên phải... rút!”

Giang Nam vương hơi không cam tâm, nói: “Mấy người Triệu tướng quân bị bắt, hiện giờ có thể ta đã bị bại lộ, tình huống vô cùng bất lợi! Thế nên chúng ta lập tức rút lui!”

Hắn ta vừa dứt lời thì có một binh sĩ từ xa chạy tới, hoảng loạn nói: “Khởi bẩm vương gia, có chuyện không hay rồi! Phía Đông Nam phát hiện lượng lớn binh mã của triều đình đang di chuyển về chỗ chúng ta!”

Mặt Giang Nam vương biến sắc.

Một lát sau, lại có một binh sĩ chạy đến nói: “Khởi bẩm vương gia, không hay rồi! Phía Tây Nam phát hiện lượng lớn binh mã của triều đình đang di chuyển về chỗ chúng ta!”

Sắc mặt Giang Nam vương càng tệ hơn.

Tiếp đó, lại có thêm vài binh sĩ nữa chạy vào, mặt mày cũng hoảng loạn như vậy.

“Khởi bẩm vương gia, có chuyện không hay rồi! Phía Đông phát hiện lượng lớn...”

“Khởi bẩm vương gia, phía Tây phát hiện lượng lớn binh mã của triều đình...”

...

Sắc mặt Giang Nam vương càng lúc càng khó coi và tái nhợt đi rất nhiều.

Cuối cùng hắn ra nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đúng là đáng chết! Bản vương biết ngay, chúng ta bị bại lộ rồi, bị binh mã của triều đình bao vây rồi!”

Vương Phú Quý vội hỏi: “Vương gia, giờ chúng ta phải làm sao?”

“Việc này không thể chậm trễ, giết cho bản vương!”

Gương mặt Giang Nam vương tràn ngập sát khí.

“Vâng thưa vương gia!”

Mọi người đồng thanh hô.

Thế là Giang Nam vương dẫn đầu đoàn người xông về một hướng. Bọn họ rất thông minh, không chạy về phía Giang Nam mà vòng lại một vòng để trốn về Giang Nam.

Binh mã của triều đình truy sát phía sau, dọc đường ngăn cản, sử dụng hết toàn bộ lực lượng có thể dùng được để dồn Giang Nam vương đến đường cùng. Cũng may bên cạnh Giang Nam vương có cao thủ bảo vệ, bằng không hắn ta đã mất mạng từ lâu.

Trận chiến này cứ thế kéo dài cả tuần.

Mặc dù Giang Nam vương vẫn chạy về Giang Nam nhưng cả người hắn ta như gãy đi chực cân vậy.

Mà binh mã hắn ta mang theo trừ vài người tinh nhuệ ra thì những người khác đều chết trên đường.

Cộng thêm những binh sĩ mất tích tại núi Công Tu nữa thì tổng cộng thiệt hại hơn tám vạn người!

Chuyện tốt chẳng thấy đâu, chuyện xấu thì truyền khắp!

Chuyện này nhanh chóng được lan truyền, trở thành trò cười cho thiên hạ.

Chương 533: Mọi thứ đã được an bài

“Giang Nam vương trộm gà không thành còn mất năm gạo! Định cướp lương thực mà mất luôn cả binh sĩ của mình!”

“Hơn tám vạn binh mã đều mất cả mà một xiu lương thực cũng không vớt được, ta nhìn mà đau lòng theo, ha ha!”

“Nghe đâu Giang Nam vương không định cho người của mình xông pha mạo hiểm vào núi Công Tu đâu, định phối hợp cả trong với ngoài để cướp lương thực, kết quả bị triều đình phát hiện, dễ dàng bắt được bọn chúng, đúng là đi tong hơn năm vạn người!”

“Mà bản thân hắn ta cứ đợi ở ngoài như một tên ngốc vậy, đúng là hiến thân cho đám muỗi cả buổi tối!”

“Còn bị triều đình truy sát hơn nghìn dặm, giết đến mức chẳng còn mấy người, giết đến mức cả người hắn ta tiều tụy!”

“Sau khi trở về, chắc Giang Nam vương tức đến mức không nhắm được mắt mắt, ha ha!”

...

Tại vương phủ ở Ký Bắc.

Ký Bắc vương xem xong tin mới nhất về trận chiến thì cười tươi rói.

“Hoàng đệ ơi là hoàng đệ, cả đời này ngươi chưa từng phải chịu khổ, ấy vậy mà lại bị người ta truy sát cả nghìn dặm đến gầy cả người, đúng là khiến ta cười chết mất... Không đúng, phải là đau lòng chết mất chứ, ha ha!”

Gia Cát tiên sinh khẽ mỉm cười: “Chúc mừng vương gia! Vương gia đã mượn đao giết người thành công, khiến Giang Nam vương tổn thất binh tướng, uy hiếp giảm mạnh!”

“Phải là chúc mừng mọi người chứ!”

Ký Bắc vương cười hớn hở: “Nghe đâu kể này là do Lâm quân đưa ra?”

Gia Cát tiên sinh lập tức đáp: “Vâng thưa vương gia! Nghe Sương cô nương bảo thì cách này là do phủ doãn Lâm Bắc Phàm đưa ra, hẳn đề xuất cho triều đình và đưa ra kế sách hay, công lao cực lớn!”

Ký Bắc vương cười không ngậm được miệng: “Không tôi, không tôi! Lâm quan đã giúp bản vương làm được một chuyện tốt, phải trọng thưởng!”

“Nhưng mà vương gia à, vương phủ chúng ta không còn nhiều tiền...”

“Không có tiền cũng phải thưởng, bản vương vui ha ha!”

Tại vương phủ ở Võ Tây.

Võ Tây vương nhận được tin cũng rất vui.

“Hoàng huynh ơi là hoàng huynh, vậy mà ngươi cũng có ngày hôm nay! Khi ấy ngươi chế nhạo ta bị một đám người quay mòng mòng, kết quả ngươi còn hơn thế, cứ thế nộp binh mã cho triều đình, lại còn bị truy sát cả ngàn dặm... ha ha!”

“Không cướp được lương thực còn mất tám vạn quân, mặt mũi mất sạch chắc đau lòng lắm nhỉ? Ha ha...”

Võ Tây vương đột nhiên gọi: “Người đâu!”

“Điện hạ có gì phân phó?”

Võ Tây vương ôm bụng cười: “Tặng trả cái chuông cho bản vương để an ủi hoàng huynh, nói với hắn ta rằng dù hắn ta không được gì nhưng bản vương vẫn sẽ lo chuyện lâm chung cho hắn ta, ha ha!”

“Vâng thưa điện hạ!”

Ở triều đình Đại Võ, nữ đế cũng đang cười rất vui vẻ.

Giang Nam vương đã không ít lần gây sự với nàng, lần này lột được một lớp da của hắn ta, để xem sau này hắn ra còn dám làm loạn hay không?

Nữ đế vui vẻ nhìn Lâm Bắc Phàm: “Ái khanh, ngươi lại lập được đại công, ngươi nói xem trẫm nên ban thưởng gì cho

ngươi đây?”

Bỗng chốc, ánh mắt bách quan ngập tràn hân mộ cùng đố kỵ.

Thế nhưng Lâm Bắc Phàm vẫn rất bình tĩnh: “Khởi bẩm bệ hạ, chút công lao này không cần thưởng, đợi sau này tích lũy đủ thì thăng quan tiến chức cũng không muộn!”

Mọi người tức đến mức méo miệng, đây mà là công lao nhỏ á? Người tầm thường quá, đánh ngươi bây giờ!

Nữ đế híp mắt cười: “Được! Trẫm nhớ giúp ngươi!”

“Tạ bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay.

Vẻ mặt nữ đế trở nên nghiêm túc: “Hiện giờ ở bên ngoài chúng ta đã đánh bại được hoàng triều Đại Hạ, khiến những kẻ địch xung quanh phải e sợ! Bên trong chúng ta đã đánh bại được Giang Nam vương, khiến hắn ta tổn thất binh tướng, khiến những phiên vương khác phải e dè! Trên giang hồ, trải qua nhiều biến động, giang hồ hiện giờ đã ổn định! Thế cục như vậy rất có lợi cho triều đình chúng ta!”

“Vậy nên các ái khanh phải nhân lúc thái bình mà dốc sức phát triển, tiếp tục tích lũy sức mạnh! Chúng ta càng lớn mạnh thì kẻ địch càng không dám làm càn! Đánh được một chương là tránh được trăm chương!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Bách quan đồng thanh hô.

Sau khi kết thúc buổi triều sớm, Lâm Bắc Phàm không tới nha môn Đức Thiên Phủ, cũng không tới Quốc Tử Giám mà tới thiên lao, gặp thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung đang bị nhốt sâu tít bên trong.

“Lâu rồi không gặp, điện hạ! Trông ngươi có tinh thần hơn rồi đấy!”

Lâm Bắc Phàm cười.

Thái tử Điện Hạ Hạ Thiên Khung có tinh thần hơn thật, trông hắn ta như khôi phục được vẻ vinh quang ngày xưa.

Đó là bởi triều đình không bạc đãi hấn ta, cho hấn ta đồ ăn ngon, quần áo đẹp. Dầu hấn ta bị nhốt trong thiên lao nhưng trông vẫn cực kỳ thư thái, hưởng thụ.

Trừ việc bị hạn chế hành động ra thì hấn ta được tiếp đãi như một vị thân vương.

“Lâm đại nhân, người tới rồi!”

Hạ Thiên Khung buông quyển sách trong tay xuống, nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt bình tĩnh.

Không có căm phẫn thù hận, chỉ có sự bình tĩnh vô cùng.

Thế nhưng trong sự bình tĩnh ấy lại chứa vẻ sợ hãi.

Hấn ta không hiểu tại sao cứ nhìn thấy Lâm Bắc Phàm là lại sợ, đối phương cười vui vẻ còn hấn ta thì sợ sệt.

Rõ ràng đối phương chỉ là một tên tay trái gà không chặt mà thôi.

“Xem ra điện hạ đã nghĩ thông rồi!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Nghĩ không thông thì sao? Mọi thứ đều đã được an bài!”

Hạ Thiên Khung cười khổ.

Chương 534: Người có từng nghĩ tới đường lui không?

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Người nói cũng phải, tất cả mọi thứ đều đã được an bài! Hoàng triều Đại Hạ đã nhận thua, đền bù một nghìn vạn lượng chuộc lại sáu mươi vạn quân nhốt ở Hồ Lao Quan! Hơn nữa họ còn đồng ý trả vật tư trị giá ba nghìn vạn lượng! Hiện giờ lô lương thực đầu tiên đã được vận chuyển đến kinh thành rồi!”

Hạ Thiên Khung đau khổ, hấn ta thở dài: “Bản cung là tội nhân của Đại Hạ!”

Khoản bồi thường trận chiến này đã chọc trúng nỗi đau của hấn ta.

Một nghìn vạn lượng kia thì thôi, cố thì vẫn chỉ được.

Chủ yếu là chỗ vật tư trị giá ba nghìn vạn lượng kia chẳng khác gì hút sạch máu của Đại Hạ.

Thiếu nhiều vật tư như vậy thì chắc chắn sẽ hạn chế sự phát triển của Đại Hạ, kinh tế bị ảnh hưởng, dân chúng khó khăn, sức mạnh đất nước sụt giảm, ảnh hưởng đến mọi mặt.

Ngược lại, Đại Võ có được vật tư sẽ nhanh chóng lớn mạnh, sau này muốn đánh cũng khó.

Hơn nữa lúc này, mấy người hoàng đệ của hãn ta chắc chắn cũng không an phận, nhân cơ hội tranh giành quyền lực dẫn đến hoàng triều bất ổn, từ đó giảm sức mạnh của Đại Hạ xuống.

Có thể nói hãn ta đã liên lụy đến cả Đại Hạ!

“Điện hạ, hiện tại người có hối hận không? Nếu cho người một cơ hội, người vẫn khởi binh đánh Đại Võ không?”

Lâm Bắc Phàm hỏi.

Hạ Thiên Khung cười khô, lắc đầu: “Hiện giờ nói mấy thứ này còn có nghĩa lý gì? Nói không hối hận thì không thể nào! Có điều nếu cho bản cung thêm một cơ hội, bản cung vẫn sẽ...”

Hãn ta ngẩng đầu, hai mắt nhìn thẳng vào Lâm Bắc Phàm, nói từng chữ một: “Khởi binh đánh Đại Võ!”

“Song trước khi khởi binh...”

Hạ Thiên Khung chỉ vào Lâm Bắc Phàm: “Bản cung nhất định phải giết được người! Không giết được người thì bản cung tuyệt đối sẽ không khởi binh!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Điện hạ, người đúng là xem trọng hạ quan quá!”

“Bởi những người không xem trọng người đều đã đi gặp Diêm Vương rồi! Nếu không phải trên người bản cung còn có chỗ hữu dụng thì mộ của bản cung đã mọc đầy cỏ rồi!”

Lâm Bắc Phàm cười ha ha: “Điện hạ, người cũng hài hước thật đấy!”

“Đây không phải hài hước, mà là... sự thật!”

Khóe miệng Hạ Thiên Khung lộ vẻ khở sở.

Thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung đã tận lực đánh giá cao Lâm Bắc Phàm, chẳng ngờ vẫn xem thường hắn quá!

Nhớ lại hồi ấy, hắn ta dẫn đầu tám mươi vạn binh tới Hồ Lao Quan thật khí thế biết bao!

Sau đó hắn ta đã đoán được phần mở đầu, song lại không đoán được kết cục.

Mới hai, ba hôm trôi qua mà hắn ta đã bại dưới tay Lâm Bắc Phàm, hai mươi vạn quân của hắn ta đổ máu, sáu mươi vạn quân bị bắt sống!

Ba mươi lăm vị Tiên Thiên hắn ta mang theo cũng bị giết sạch!

Đến bản thân hắn ta cũng trở thành tù nhân, trở thành quân cờ cho Đại Võ đàm phán!

Còn Lâm Bắc Phàm nhờ lập được đại công mà được thăng quan, còn được phong tước vị.

Về sau khi hai nước đàm phán, hắn làm gì cũng suôn sẻ, bóc lột sạch sẽ Đại Hạ của bọn họ, còn mang tới một mối nguy cơ ngầm cực lớn cho tương lai của Đại Hạ!

Có thể nói Lâm Bắc Phàm đã dựa vào chính mình để cứu vớt Đại Võ, đồng thời kéo Đại Hạ của hắn ta xuống bùn!

Giờ liên kết mọi chuyện lại mới thấy những năm này hắn đã làm rất nhiều chuyện cho Đại Võ. Hắn đã làm được, làm được những gì hắn nói trước đó!

“Bầu trời của Đại Võ có sập thì còn ta chống đỡ! Xương sống của Đại Võ có gãy thì còn ta chống! Vận mệnh của Đại Võ đã hết thì để ta tiếp tục! Chỉ cần bản quan còn ở Đại Võ một ngày thì nhất định sẽ cố gắng hết sức để duy trì đất nước!”

Hiện giờ nghĩ tới, câu nói ấy vẫn giàu tính giác ngộ như cũ!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hạ Thiên Khung lộ vẻ rối rắm: “Lâm đại nhân, bản cung muốn giết ngươi, nhưng lại càng bội phục ngươi hơn! Nếu không có ngươi thì Đại Võ đại loạn lạc từ lâu rồi! Đại Võ có ngươi là một niềm vinh hạnh chẳng?”

“Đa tạ điện hạ đã khen, bản quan không dám nhận!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay, cười nói.

“Nói thật thì hiện giờ bản cung vẫn không hiểu, người làm nhiều việc cho Đại Võ như vậy, hết lòng đến vậy, chẳng lẽ chỉ vì lòng tham thôi sao?”

Hạ Thiên Khung không hiểu, hỏi: “Hồi đầu người từng nói bởi vì tham nên người mới trung thành!”

“Bằng không thì còn vì gì nữa?”

Lâm Bắc Phàm hí hóp mắt cười: “Điện hạ phải biết là vì tiền, ta đã làm rất nhiều chuyện bán nước! Chỉ cần lôi bừa một chuyện ra là có thể trị ta tội chu di cửu tộc rồi!”

Hạ Thiên Khung mỉm cười, hắc ta lắc đầu: “Đúng vậy, người vừa trung thành vừa tham lam! Vì tiền người có thể bán đứng cả Đại Võ! Thế nhưng để bảo vệ Đại Võ, người lại dốc lòng thể hiện hết tài năng, kéo Đại Hạ xuống! Đây là lần đầu tiên bản cung thấy một kẻ phức tạp khiến người khác khó hiểu như người đây!”

“Tham tiền là bản tính của ta, thế nên để thỏa mãn sở thích của mình, ta có thể không từ thứ gì! Thế nhưng ta không thể không trung thành, bởi lẽ chỉ có bảo vệ Đại Võ thì mới bảo vệ được mảnh đất cho lòng tham của ta!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Xem ra chỉ có thể giải thích như vậy thôi!”

Hạ Thiên Khung mỉm cười: “Có điều người làm như vậy là vô cùng nguy hiểm, chẳng khác gì đi trên dây cáp, tiến một bước khó, lùi một bước lại càng khó! Hiện giờ người có tác dụng với Đại Võ nên bách tính, quan văn quan võ trong triều và bệ hạ mới bao dung độ lượng với người!”

“Thế nhưng khi quyền lực của người càng lúc càng lớn, quan vị càng lúc càng cao, một khi Đại Võ không còn thỏa mãn được người nữa, mà quyền lợi của người lại quy hiếp đến hoàng quyền thì khi ấy người có nơi nào để đi đây?”

“Người... có từng nghĩ đến chuyện này không?”

Chương 535: Sự phụ của Dạ Lai Hương

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười, vấn đề này hắn đã nghĩ đến từ lâu rồi! Hắn sẽ chạy bất cứ lúc nào!

Một khi nữ đế không còn khoan dung với hắn được nữa, triều đình không thể tha thứ cho hắn được nữa, Đại Võ không thể chứa chấp hắn nữa thì hắn chạy thôi!

Dựa vào thực lực Đại Tông Sư của mình, trời cao đất rộng, nơi nào hắn chả đi được? Trừ nữ nhân đáng sợ kia ra thì còn ai không thu lưu được hắn?

Song tiếc là nữ nhân kia lại cùng một giuộc với hắn!

Thế nên hắn đã chẳng buồn quan tâm chuyện này từ lâu!

Mà lúc này, trông thấy nụ cười thản nhiên của Lâm Bắc Phàm, Hạ Thiên Khung thấy khó hiểu vô cùng! Bình thường khi gặp phải chuyện này các quan viên đều vô cùng bất an, hoảng loạn, trong lòng tràn ngập sợ hãi!

Tại sao hắn ta không nhìn thấy vẻ hoảng loạn trên gương mặt của Lâm Bắc Phàm dù chỉ một chút? Sao hắn lại không biết sợ như vậy?

Chẳng lẽ hắn chỉ cần tiền chứ không cần mạng? Hay là hắn có “bệ đỡ” nào đó?

“Chuyện này không cần điện hạ phải quan tâm đâu!”

Lâm Bắc Phàm hí mắt cười: “Bản quan còn có việc nên đi trước đây, lần sau lại tới thăm ngươi! Điện hạ, ngươi phải giữ gìn sức khỏe nhé, đừng có làm chuyện gì ngốc nghếch!”

Sắc mặt Hạ Thiên Khung trầm xuống: “Yên tâm! Vì Đại Hạ bản cung tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì ngốc nghếch!”

“Thế thì ta yên tâm rồi!”

Lâm Bắc Phàm rời khỏi Hồ Lao Quan.

Lúc đi trên đường hắn lại gặp Dạ Lai Hương đang vội vội vàng vàng chạy.

Đây là lần đầu tiên Lâm Bắc Phàm trông thấy cảnh này, hắn thắc mắc: “Dạ Lai Hương, có chuyện gì mà hoảng loạn thế?”

Dạ Lai Hương đáp: “Su phụ của ta đến thăm ta, ta phải trốn đây!”

Lâm Bắc Phàm lại càng không hiểu: “Sư phụ người đến thăm người là chuyện tốt cơ mà?”

Dạ Lai Hương lại bảo: “Nhưng sư phụ ta muốn mạng người đó!”

Chỉ với hai ba câu nói mà Dạ Lai Hương đã chạy biệt tăm biệt tích. Đúng lúc ấy, phía xa truyền tới một cỗ khí thế vô cùng mạnh.

Chỉ thấy một lão giả râu tóc bạc phơ nhưng trông vẫn rất khỏe mạnh đang bay tới bay lui, trên tay cầm một cây thương dài. Hắn ta đáp lên đỉnh mái nhà, đứng từ trên cao và hỏi: “Các người có thấy tên đồ nhi xấu Dạ Lai Hương của ta không?”

Ánh mắt sắc lẹm của hắn ta nhìn khắp, cuối cùng dừng lại trên người Lâm Bắc Phàm.

Bởi lẽ Lâm Bắc Phàm đứng đó quá nổi bật, hơn nữa hình như hắn còn không sợ lão giả kia. Lâm Bắc Phàm chỉ tay về một hướng: “Hắn ta chạy về phía bên kia!”

“Đa tạ thiếu hiệp, bản tọa đi đây!”

Lão giả nói rồi tiếp tục đuổi theo.

“Vù.”

“Vù.”

...

Cường giả trong thành ai cũng chạy theo. Lâm Bắc Phàm cũng đuổi theo xem kịch hay.

Bên ngoài thành, vị lão giả kia đã đuổi kịp Dạ Lai Hương, hai bên đang đấu đá nhau.

Chỉ thấy vị lão giả kia giơ cây thương trong tay, tiếng cười vang vọng: “Đồ nhi ngoan, nghe đâu người đã giết được hai vị Tông Sư? Ha ha... hai năm thôi mà người đã tiến bộ vậy rồi! Mau thể hiện ra cho sư phụ xem nào!”

Dạ Lai Hương vừa tránh vừa nói: “Sư phụ, đây đều là người ta đồn thổi thôi, sư phụ đừng xem là thật!”

“Bớt phí lời, xem thương của ta đây!”

Hai người đánh nhau đến kinh thiên động địa!

Song thực ra chỉ có Dạ Lai Hương là thảm, hấn ta bị đánh tới đánh lui như cái bao cát!

Một lát sau, gương mặt anh tuấn của hấn ta lại bị đánh đến mức biến dạng, trông kinh khủng vô cùng!

Song dù vậy, hấn ta vẫn nhanh chóng tránh đòn để không bị thương nhiều!

Lâm Bắc Phàm tặc lưỡi: “Hóa ra Dạ Lai Hương luyện khinh công kiêu này! Toàn là bị ép cả, muốn đánh người thì phải học cách bị đánh đã!”

Lúc bấy giờ, Dạ Lai Hương cảm thấy nhục nhã vô cùng!

Phải biết rằng hiện giờ hấn ta là thần tượng của người dân khắp thành, là anh hùng bảo vệ đất nước của Đại Võ, còn là Ngự Miêu đại hiệp!

Bộ dáng bị đánh lúc này của hấn ta thật mất mặt biết bao!

Thế là hấn ta hét lên: “Đủ rồi sư phụ! Nếu sư phụ còn đánh tiếp là ta không khách khí nữa đâu!”

...

Lão giả nghe vậy bèn hớn hởi: “Đồ đệ ngoan, ngươi phải vậy chứ, xem thương của lão phu đây!”

Hấn ta lại càng dốc sức ra tay, uỳnh uỳnh uỳnh...

Dạ Lai Hương răng rơi đầy đất, hấn ta lôi một thanh đao nhỏ ra, nói: “Sư phụ, là sư phụ ép ta!”

Lâm Bắc Phàm nở một nụ cười kì lạ: “Ha ha...”

“Sư phụ, xem đao đây!”

Dạ Lai Hương nhanh chóng tránh thương rồi sấp đến trước mặt lão giả, đâm vào lồng ngực của hấn ta, chéch khỏi vị trí giữa một chút.

Lão giả ấy vậy mà không tránh.

Đao của Dạ Lai Hương đâm trúng ngực hấn ta.

Sau đó, chỉ thấy một tiếng keng vang lên như kiêu mới đâm vào sắt chứ không hề đâm vào người.

Dạ Lai Hương ngẩn ra: “Sao lại thế này? Không thể nào... không thể nào...”

Hắn ta đâm thêm phát nữa nhưng không hề đâm trúng!

Lão giả cạ lời: “Đồ nhi, ngươi đang làm cái gì đấy? Ngươi lấy thanh đao tầm thường này đâm lão phu ư? Nào ngươi bị úng nước hả?”

“Sư phụ đợi đã, để ta đâm thêm hai nhát nữa...”

Lão giả giờ thương lên: “Đồ nhi, xem ra đầu ngươi có vấn đề rồi, để bản tọa đánh cho ngươi tỉnh!”

“Đừng mà sư phụ... đừng mà...”

“Uỳnh!”

“Uỳnh”

...

Chương 536: Chỉ là hư danh

“A!”

Trận chiến kết thúc rất nhanh, lão giả thắng, còn Dạ Lai Hương thì thua một cách thảm hại.

Lão giả xách thương, vẻ mặt tràn ngập sự thất vọng. Hắn ta đứng trước mặt Dạ Lai Hương, lắc đầu cảm thán: “Ban đầu lão phu nghe nói ngươi giết được hai vị Tông Sư, thực lực tiến bộ nên mới không quản đường xa tới thử nghiệm xem tu vi của ngươi thế nào! Ai ngờ ngươi chẳng tiến bộ gì cả, đã thế nào còn có vấn đề! Ôi... đúng là khiến vi sư thất vọng quá!”

Dạ Lai Hương nôn ra một ngụm máu, mặt tỏ vẻ cuộc đời này không còn gì lý thú!

Lại thế nữa!

Hắn ta lại bị một cái “hư danh” liên lụy!

Rõ ràng là một chuyện không thể mà cứ đồn thổi, hại hắn ta bị Tông Sư đánh mấy trận!

Đến cả sư phụ của hắn ta cũng vượt ngàn dặm xa xôi đến đánh hắn ta! Bé khổ tâm lắm, khổ lắm khổ lắm!

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm bước tới. Hắn bật cười, đoạn chấp tay nói: “Tiền bối là sư phụ của Dạ Lai Hương sao, là vị cường giả Tông Sư được xưng là thương thần kia?”

Lão giả ưỡn ngực, nói: “Bản tọa chính là thương thần, ngươi là ai?”

Lâm Bắc Phàm cười: “Bản quan là phủ doãn Đức Thiên Phủ của kinh thành - Lâm Bắc Phàm, đồng thời cũng là cấp trên của Dạ Lai Hương!”

“Hóa ra là ngươi, bản tọa từng nghe nói đến ngươi!”

Lão giả cười: “Ngươi đã bày kế bắt được đồ nhi Dạ Lai Hương của ta, đồng thời cũng là người thay đổi hắn ta từ một kẻ trộm thành anh hùng của một nước, thành quan viên tam phẩm của triều đình! Ha ha, khoảng thời gian này đồ nhi của ta đã làm phiền ngươi rồi!”

“Đâu có đâu có, tiền bối quá khen rồi, ta cũng đâu làm gì!”

Lâm Bắc Phàm khiêm tốn nói.

Lão giả lại lắc đầu: “Chuyện ngươi làm không có ít đâu! Từ trước đến nay đồ nhi của ta là một đứa cứng đầu, chẳng mấy người có thể quản được nó, ngươi là một trong số đó, xem ra ngươi đã bỏ không ít công sức rồi!”

“Tiền bối quá khen! Hiếm có dịp tiền bối tới kinh thành, chỉ bằng tới phủ của ta chơi, tiền bối thấy thế nào? Bản quan có món ngon rượu thơm chiêu đãi!”

Lão giả vui vẻ nói: “Cũng được! Mời dẫn đường!”

“Mời tiền bối!”

Lâm Bắc Phàm hơi nghiêng người, đi đằng trước dẫn đường.

Đồng thời hắn cũng phát tay với những người xung quanh: “Đều là người bên mình cả, không cần phải lo, mọi người giải tán đi!”

Lâm Bắc Phàm mời lão giả về phủ.

Dọc đường, lão giả nhìn ngắm bốn phía, tặc lưỡi nói với vẻ hiếu kì: “Đây là Đức Thiên Phủ trong kinh thành Đại Võ hử? Lão phu đã từng tới đây hai mươi năm trước, khi ấy không

được phồn vinh náo nhiệt như này đâu, đúng là thay đổi nhiều quá!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Tất cả những điều này đều nhờ Dạ Lai Hương, từ lúc hấn ta tới đây nhậm chức vẫn luôn trừng phạt những kẻ gian ác, bắt giữ tội phạm, trị an ở đây tốt hơn rất nhiều! Trị an tốt thì phố phường cũng phồn vinh hơn!”

“Vậy sao? Cái tên tiểu tử thối này cũng có năng lực vậy à?”

Lão giả hơi không tin. Đồ đệ nhà mình có bản lĩnh gì chẳng lẽ hấn ta lại không rõ.

Bảo hấn ta đi giết người phóng hỏa thì còn được, chứ bảo đi xử lý việc trị an thành thị thì đúng là buồn cười!

Hai người cùng nhau đi trên đường, thu hút rất nhiều ánh mắt. Ánh mắt mọi người đều chứa đựng vẻ sợ hãi.

Dẫu sao thì mới này đột nhiên lão giả xông đến, khí thế ngút trời, trông có vẻ không dễ chọc vào.

Để an ủi mọi người, Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Thưa bà con, giới thiệu cho các người một người! Vị tiên bối đang đứng bên cạnh ta đây chính là sư phụ thương thân của Ngự Miêu Dạ Lai Hương, là người bên chúng ta, thế nên mọi người không phải sợ đâu!”

“Hóa ra là sư phụ của Ngự Miêu đại hiệp!”

Lâm Bắc Phàm vừa dứt lời, mọi người bèn thả lỏng.

Dưới ánh mắt của mọi người, Ngự Miêu chính là người chuyên trị những kẻ gian ác, bắt giữ tội phạm, bảo vệ đất nước người dân, là một vị anh hùng, đại hào kiệt!

Vị sư phụ có thể dạy dỗ ra Ngự Miêu chắc chắn không phải người xấu! Mọi người bèn xúm đến, thi nhau giơ ngón tay cái tỏ vẻ tán thưởng!

“Hóa ra là sư phụ của Ngự Miêu, chẳng trách trông đạo mạo thế kia!”

“Thương thân sư phụ, người dạy được một đồ đệ tốt giúp cứu nước cứu dân đó!”

“Từ lúc có đồ đệ của người, cuộc sống của chúng ta ngày càng tốt lên!”

“Cảm ơn người rất nhiều, thương thần sư phụ!”

Lão giả nghe vậy thì vui vô cùng: “Vậy sao? Cái tên tiểu tử thối kia đã làm nhiều chuyện vậy sao?”

“Đương nhiên rồi! Thương thần sư phụ, chúng ta lừa người làm gì?”

“Người cứ đi nghe ngóng mà xem, ai mà không biết Ngự Miêu Dạ Lai Hương? Ai không phục khắc tinh của tội phạm Dạ Lai Hương?”

“Dạ Lai Hương đại hiệp chính là thần bảo vệ thành thị này của chúng ta!”

...

Lão giả càng nghe càng thấy vui, đồ đệ nhà mình có tương lai rồi, hẳn ta cũng thấy nở mày nở mặt!

Nhìn Dạ Lai Hương mặt mày sùng vù ở phía sau, gương mặt lão giả lộ vẻ hiền từ: “Cái tên tiểu tử thối nhà người cuối cùng cũng ngoan ngoãn rồi, không có gây chuyện cho lão phu! Sau này tiếp tục phát huy, biết chưa?”

“Vâng thưa sư phụ!”

Dạ Lai Hương vui vẻ đáp. Được sư phụ khen, hẳn ta vui mừng hơn bất cứ ai.

Chương 537: Như vậy không thích hợp đâu

Tới nhà của Lâm Bắc Phàm, nữ chủ nhân Lý Sư Sư đã chuẩn bị cơm ngon, rượu thơm từ lâu để chiêu đãi thương thần từ xa tới chơi.

Có điều vừa mới bước vào trong phủ, lão giả lại nhìn thấy lão hòa thượng Tịnh Đài trước tiên. Bởi lẽ hẳn ta cảm giác lão hòa thượng này là một vị Tông Sư.

Bàn tay cầm thương của hắn ta siết lại, đôi mắt như rực cháy và tràn đầy ý chí chiến đấu: “Bản tọa cảm giác người là một cường giả Tông Sư! Chúng ta đánh một trận, giao lưu kinh nghiệm, người thấy sao?”

Vẻ mặt lão hòa thượng bình tĩnh, hắn ta chấp tay: “A di đà phật, thí chủ nói quá rồi! Bần tăng chỉ theo đạo Phật, không xem trọng võ đạo, người tìm người khác đi!”

“Lão hòa thượng, người đừng có lừa bần tọa!”

Lão giả mỉm cười: “Nếu người không xem trọng võ đạo thì tại sao tu vi võ đạo của người lại thâm hậu như vậy, cảnh giới của người lại cao cường như vậy! Không bỏ ra mấy chục năm thì không được như vậy đâu!”

“A di đà phật, thí chủ nhận ra rồi! Thực tế trước kia bần tăng chỉ là một tiểu hòa thượng có hiểu về võ đạo thôi! Cũng vào năm ngoái bần tăng được sư phụ truyền cho giáo lý nhà Phật chân chính mới giác ngộ được và trở thành Tông Sư!”

Lão giả kinh ngạc: “Năm ngoái người mới thành Tông Sư ư? Không thể nào! Khí độ Tông Sư của người thâm hậu như vậy, rõ ràng người đã ở cảnh giới này được mười mấy năm rồi, đạt đến trình độ tự nhiên của đạo pháp!”

“A di đà phật, người xuất gia không bao giờ nói dối!”

Sắc mặt lão hòa thượng trở nên nghiêm túc.

Cuối cùng lão giả cũng tin, hắn ta vội hỏi: “Sư phụ của người là ai? Mới một năm mà đã khiến người tiến bộ nhiều như vậy, ắt hẳn phải là một vị tiền bối cao siêu không đoán được! Người giới thiệu cho bần tọa được không?”

“Xa tận chân trời gần ngay trước mắt!”

Lão hòa thượng chỉ tay vào Lâm Bắc Phàm. Lão giả lại kinh ngạc: “Hả? Phủ doãn kinh thành Lâm Bắc Phàm?”

“Đúng vậy, a di đà phật!”

Lão hòa thượng chấp tay.

Lão giả nhìn chằm chằm Lâm Bắc Phàm, chau chặt mày nói: “Lâm Bắc Phàm? Người là sư phụ của lão hòa thượng này thật sao? Nhưng trông người... có vẻ không tinh thông võ nghệ lắm.”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Ta chính là sư phụ của Tịnh Đài, cơ mà chỉ là sư phụ về Phật pháp thôi chứ không phải về võ đạo, ta không dạy võ cho hắn ta!”

“Nhưng tại sao hấn ta lại...”

“Tất cả là do Tịnh Đài được giác ngộ từ giáo lí nhà Phật của ta! Phải biết rằng...”

Lâm Bắc Phàm chấp hai tay lại, trông hấn như một lão thần:
“Phật vốn đã là đạo, võ cũng là đạo, tất cả đều là đạo! Đại đạo đơn giản, đạo pháp tự nhiên, không chỗ nào là không có đạo!”

Lão hòa thượng lại được giác ngộ: “Sư phụ nói phải, a di đà phật!”

Lâm Bắc Phàm: “A di đà phật!”

Thượng thần cũng bừng tỉnh: “Phật vốn đã là đạo, võ cũng là đạo, tất cả đều là đạo! Nói đúng lắm, nói rất hay!”

Một câu nói thôi đã “vén mây” giúp hấn ta, khiến hấn ta nhìn thấy được thời cơ đột phá!

Nhìn lại Lâm Bắc Phàm, ánh mắt của lão giả không khỏi thay đổi: “Giờ thì lão phu tin rồi, người chính là sư phụ của lão hòa thượng, người có tư cách trở thành sư phụ của hấn ta! Mặc dù người không biết võ nhưng người hiểu võ đạo!”

“Vậy sao? Sao ta cứ cảm thấy đó là một câu vớ vẩn...”

Dạ Lai Hương suy nghĩ.

Kết quả hấn ta bị lão giả đập cho một cái, còn bị mắng: “Cái tên tiểu tử thôi nhà người không hiểu thì đừng có mở miệng, mất mặt! Đây là những đạo lý trong võ đạo, đợi người trở thành Tông Sư đi rồi mới hiểu được hàm nghĩa của nó!”

Dạ Lai Hương kêu oai oái, đầu hấn ta sưng lên, chỉ đành dựa vào góc tường âm thầm rơi nước mắt.

Lâm Bắc Phàm nhìn mà cũng phải đồng tình!

Đứa trẻ đáng thương biết bao, hơi tí là bị đánh, chẳng trách nhìn thấy sư phụ là chạy!

Hấn đang định an ủi thì bị lão giả kéo đi: “Lâm tiểu huynh đệ, chúng ta không cần để ý đến nó, cứ kệ nó đấy! Chúng ta tiếp tục bàn về võ đạo đi!”

“Võ đạo vô biên, người muốn nói về gì?”

Lão giả nghĩ ngợi một lát rồi để cây thương của mình ra trước mặt: “Người xem xem, cây thương của bản tọa thế nào?”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Tiền bối, nói thật, cây thương này của người bình thường lắm...”

Lão giả tức giận: “Gì? Người nói thương của bản tọa bình thường ư?”

“Ta biết có một cây thương...”

Lâm Bắc Phàm chậm chậm nói.

Hắn liệt kê một loạt cảnh giới tu vi như lợi thương, nhuễn thương, trọng thương, mộc thương, vô thương, vân vân.

Lão giả kinh ngạc, kích động vỗ đùi: “Cảnh giới lợi thương, cảnh giới nhuễn thương, cảnh giới trọng thương... Nói hay quá, nói đúng quá! Lão phu đã nghiên cứu về thương đạo bao lâu mà chưa hiểu sâu sắc như người, lão phu tự thấy hổ thẹn!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Tiền bối...”

Lão giả vội vã xua tay: “Đừng gọi ta là tiền bối nữa, ta không có tư cách làm tiền bối của người! Nếu người xem trọng lão phu thì cứ gọi ta một tiếng lão ca, ta gọi người là lão đệ, chúng ta nói chuyện như những người cùng thế hệ, người thấy sao?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Sao vậy được? Không thích hợp đâu!”

Lão giả quát: “Sao lại không được? Có gì mà không thích hợp!

Lão phu được người chỉ điểm đã là hời cho lão phu lắm rồi!

Lão phu mà làm tiền bối của người nữa thì cần rút lương tâm lắm! Thế nên người bắt buộc phải gọi lão phu là lão ca, không gọi cũng phải gọi!”

Lâm Bắc Phàm lập tức nói: “Thương thần lão ca!”

Lão giả lập tức đáp: “Lâm lão đệ!”

Hai người bật cười: “Ha ha!”

Chương 538: Tìm người giao thủ

Quách Thiệu Soái đứng bên cạnh chau mày: “Cảnh này giống nhận nhau quá vậy?”

Mạc Như Sương nhỏ giọng bảo: “Sư đệ, người quên rồi sao? Trước đây kiếm tiên với đao thánh cũng phải khâm phục trước tài học võ đạo của công tử, thế nên mới muốn làm quen với công tử, trở thành tri kỉ đó!”

Quách Thiếu Soái bưng tỉnh: “Chẳng trách!”

“Công tử cũng giỏi thật! Chỉ cần là Tông Sư thì đều bội phục trước tài học và kiến thức của hần!”

Ánh mắt Mạc Như Sương nhìn Lâm Bắc Phàm lấp la lấp lánh...

Đúng lúc ấy, lão giả nói với Dạ Lai Hương: “Tiểu tử thôi kia, người qua đây cho ta!”

“Sư phụ gọi ta có chuyện gì?”

Dạ Lai Hương ôm đầu bước tới.

Lão giả nghiêm mặt: “Tiểu tử thôi, người nghe cho rõ đây! Hiện giờ Lâm Bắc Phàm chính là bạn tốt của lão phu và cũng là tiền bối của người! Sau này người gặp hần thì phải biết tôn trọng, nghiêm túc nghe lời làm việc, đối xử với hần như sư phụ đối xử với hần vậy, biết chưa? Nếu người dám không nghe lời thì sư phụ sẽ đánh gãy chân của người!”

“Ồi không!”

Vẻ mặt Dạ Lai Hương sụp đổ.

Trước khi sư phụ hần ta tới, Lâm Bắc Phàm đã quản hần ta rất nghiêm ngặt rồi!

Giờ sư phụ tới, hần còn được sư phụ công nhận, há chẳng phải sẽ cáo mượn oai hùm mà quản hần ta chặt hơn sao?

Thân người Dạ Lai Hương lão đảo, cuộc đời của hần ta tuyệt vọng quá!

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười đắc ý: “Thằng cháu Dạ Lai Hương, sau này xin được chỉ giáo nhé!”

Tiếp đó, để chào mừng lão ca Tông Sư đường dặm xa xôi mới tới này, Lâm Bắc Phàm bày đại tiệc, không say không về.

Dần dần, chuyện này truyền đến hoàng cung.

Nữ đế nghe vậy bèn vừa cười vừa lắc đầu: “Lâm Bắc Phàm đúng là có chứng xả giao cực đỉnh mà! Phàm là Tông Sư thì ai hán cũng nói chuyện được, trước nay chưa từng thất bại! Đúng là không biết hán đã dùng cách gì!”

Vị thương thân Tông Sư này trở thành bạn với Lâm Bắc Phàm, lại còn là sư phụ của Dạ Lai Hương.

Có thể nói vị thương thân này được xem là một nửa người của Đại Võ rồi.

Chỉ cần Lâm Bắc Phàm và Dạ Lai Hương còn ở Đại Võ thì vị Tông Sư này sẽ không chạy đâu được.

Nữ đế càng nghĩ càng thấy vui: “Người đâu, lấy hai vò rượu Thập Lí Hương trầm cất ra, mang tới Lâm phủ!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Lão thái giám đáp.

Tại Lâm phủ, lão giả uống rượu đến mức đỏ cả tai, mặt mày cũng đỏ bừng: “Lần này lão phu xuất sơn chủ yếu là vì hai chuyện!”

“Hai chuyện gì thế?”

Lâm Bắc Phàm hỏi...

“Chuyện đầu tiên là...”

Lão giả nhìn Dạ Lai Hương rồi mỉm cười: “Chính là tới thăm đồ nhi của ta! Nghe đâu đồ nhi Dạ Lai Hương của ta đã làm quan của Đại Võ, giết được hơn ba mươi Tiên Thiên ở Hồ Lao Quan, lại còn giết được hai vị Tông Sư, vang danh thiên hạ, lão phu vui vô cùng nên đến thử thực lực của nó! Ai ngờ...”

Dạ Lai Hương cười: “Toàn là bên ngoài đồn thổi, đồ nhi đâu có bản lĩnh đó!”

“Mặc dù không có nhưng thực lực của ngươi cũng chẳng tiến bộ là bao! Ngoài ra ngươi lại thành thạo hơn khi làm việc cho người khác, lại còn được người ta ca ngợi là anh hùng hào kiệt, vì sư rất vui!” Lão giả mỉm cười.

Dạ Lai Hương ưỡn ngực một cách kiêu ngạo.

“Chuyện thứ hai là...”

Lão giả nắm chặt thần thương trong tay, hai mắt tràn ngập ý chí chiến đấu: “Đã lâu không xuất sơn, trong lòng khó chịu! Thế nên lão phu muốn thử thương trên thiên hạ bằng cây thương trong tay mình, đồng thời đi giao lưu với các vị đồng đạo võ lâm!”

“Hóa ra là vậy!”

Lâm Bắc Phàm cười: “Cái này thì đơn giản lắm! Vốn dĩ triều đình chúng ta đã có mấy vị Tông Sư cung phụng, các người có thể giao lưu với nhau! Ngoài ra, mạng lưới thông tin của triều đình bố trí khắp thiên hạ, biết được nơi ở của tất cả các vị Tông Sư! Ví dụ như Võ Đang và Thiếu Lâm mỗi chỗ có một vị Tông Sư!”

“Ở trong Tử Nhân Cốc cũng có một vị, không biết tên họ ra sao nhưng được người đời xưng là độc sư! Hắn ta có thực lực rất mạnh, là cao thủ về dùng độc, người phải cẩn thận!”

“Ở Thiên Long Hồ cũng có một vị lão tiên bối là Tông Sư...”

...

Lâm Bắc Phàm thông thả nói ra vị trí của mấy Tông Sư.

Lão giả lắc đầu cười: “Lão đệ, mấy người người nói lão phu gần như đều quen biết hết, hơn nữa đã giao thủ khá nhiều lần. Võ đạo của bọn họ là thứ lão phu cực kì quen thuộc nên không cần giao thủ với bọn họ nữa! Lần này lão phu xuất sơn là để tìm cao thủ Tông Sư mới, giao lưu với Tông Sư mới thì mới có ích với lão phu!”

“Hóa ra là vậy!” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

“Ví dụ đạo thánh và kiếm tiên vừa mới trở thành Tông Sư không bao lâu rất thích hợp để làm đối thủ!”

Lão giả vuốt râu: “Lão phu nghe nói bọn họ một người là đạo đạo, một người là kiếm đạo, đúng là đối thủ hiếm có khó tìm!”

Lâm Bắc Phàm lại gật đầu.

“Với cả lão hòa thượng Tịnh Đài này nữa!”

Lão giả nhìn lão hòa thượng, ý chí chiến đấu lại bùng nổ: “Nếu như có thể giao thủ với Tịnh Đài sư phụ một lần thì chuyến này của ta không uổng rồi!”

“A di đà phật!” Lão hòa thượng chấp tay, vẻ mặt bình tĩnh nhưng không hề để tâm.

Chương 539: Lại một kẻ sách âm hiểm

Trông dáng vẻ vừa xấu vừa cứng ngắc như hòn đá của đôi phượng, lão giả thực sự muốn cầm thương rồi xông qua đâm một nhát. Có điều hiện giờ nói gì thì nói lão hòa thượng vẫn là người bên mình, là đồ đệ của lão đệ nhà mình, hắn ta không được bắt ép.

“Lão phu nghe nói đạo thánh và kiếm thánh là bạn của lão đệ, người có biết tung tích của bọn họ không?” Lão giả hỏi với vẻ mong chờ.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Năm ngoái ta còn biết! Nhưng năm nay ta cũng không biết bọn họ đã chạy đi đâu, chắc là lĩnh hội được điều gì đó nên tìm một nơi bế quan tu luyện rồi!”

“Ôi, đúng là đáng tiếc!” Lão giả than thở.

“Có điều ta còn biết một vị Tông Sư nữa, có lẽ sẽ đáp ứng được yêu cầu của người!”

“Hắn ta là ai? Đang ở đâu?” Lão giả vội nói.

Lâm Bắc Phàm hí mắt cười: “Người này tên là Lãnh Nhược Thiện, ban đầu hắn ta là môn chủ của một môn phái lớn, thực lực đạt đến cảnh giới Tông Sư, thâm sâu khó lường!”

“Hóa ra còn có một người như vậy, hai hôm nữa bản tọa sẽ đi tìm hắn ta!” Lão giả thích thú vô cùng.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Đừng tìm nữa, không tìm thấy đâu! Bởi đã tâm cực lớn mà hắn ta đã cho toàn bộ môn phái tu luyện ma công, phạm phải cấm kị của giang hồ và triều đình nên bị các môn phái khác tiêu diệt. Còn một người làm Tông Sư như hắn ta cuối cùng đã chạy trốn, không biết tung tích ra sao?”

“Nếu đã không biết tung tích ra sao thì nói về hắn ta làm gì? Lão đệ đang lựa lời cho ta vui đấy à?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Lão ca yên tâm, mặc dù môn chủ Thiên Môn mai danh ẩn tích đã lâu nhưng ta nghe nói hắn đã

chạy trốn đến Ký Bắc, đang tu dưỡng ở Ký Bắc! Nếu lão ca có hứng thú thì có thể đến đó tìm!”

Lão giả vui mừng nói: “Được được được! Có phương hướng tốt hơn nhiều so với không có phương hướng!”

“Vậy sao? Môn chủ Thiên Môn đang ẩn náu ở Ký Bắc thật à? Sao ta không biết nhỉ?” Quách Thiếu Soái lo lắng.

Ký Bắc chính là quê hương của hần ta, ấy vậy mà lại có một tên ma đầu đang ẩn náu ở đó!

Lâm Bắc Phàm ho khan một tiếng: “Đây là chuyện bí mật của triều đình, người không biết cũng là lẽ thường! Dầu sao thì một người nguy hiểm như hần ta phải để càng ít người biết tới càng tốt! Có điều tám chín phần mười là như vậy rồi!”

“Nghỉ ngơi hai ngày rồi lão phu sẽ đi tìm hần ta phân cao thấp!” Lão giả nói.

“Vậy là đúng rồi!”

Lâm Bắc Phàm cười vui vẻ: “Môn chủ Thiên Môn là một tên ma đầu đấy, không biết đã làm ra bao nhiêu chuyện tà trời, người người đều ghét! Thế nên lão ca cứ đánh thỏa thích, giết hần ta chính là trừ hại cho dân!”

“Lão đệ nói phải, ha ha!” Lão giả bật cười, hần ta thích nhất là như vậy.

“Lão ca, lão đệ có thể giúp người một tay!”

“Người giúp ta kiểu gì?”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười, đoạn bảo: “Ta có thể mượn thế lực của triều đình để lan truyền tin đồn rằng lão ca muốn đánh một trận với môn chủ Thiên Môn, nếu không tới thì hần ta chính là con rùa rút cổ! Nếu hần ta là một vị Tông Sư hần sẽ không muốn bị người trong thiên hạ cười chê đâu, thế nên chắc chắn hần ta sẽ chạy ra giao đấu với người! Song nếu chịu được...”

“Chắc chắn hần ta không chịu được đâu!”

Lão giả vỗ một chương, đoạn bảo: “Làm một cường giả trên võ đạo chắc chắn phải dũng mãnh tinh tiến, phải tiến bộ

nhANH! Nếu không dám đồng ý trận đấu cùng cấp thì tiền đồ của hắN ta chỉ có vậy mà thôi!”

“Lão ca nói phải!” Lâm Bắc Phàm nói.

Lão giả chấp tay: “Chuyện tiếp theo làm phiền Lâm lão đệ rồi!”

Lâm Bắc Phàm xua tay một cách khiêm tốn, nói: “Không, phải là chúng ta làm phiền lão ca chứ, người giúp chúng ta diệt trừ một mối họa mà!”

Hai người bèn bật cười: “Ha ha!”

Lâm Bắc Phàm thăm nhủ, Ký Bắc vương, môn chủ Thiên Môn, bản quan chuẩn bị tặng cho các người một niềm vui bất ngờ đây, hy vọng các người đừng sợ nhé!

Lão giả ở kinh thành hai ngày, tiếp tục bàn võ đạo với Lâm Bắc Phàm.

Sau đó hắN ta khởi hành đến Ký Bắc để tìm môn chủ Thiên Môn Lãnh Nhược Thiện. Đúng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm mượn thể lực triều đình bắt đầu tung tin đồn.

“Các người nghe nói gì chưa? Sư phụ của Ngự Miêu Dạ Lai Hương đến rồi, hắN ta là một vị Tông Sư già đời cực kì mạnh, đang chuẩn bị đến Ký Bắc để quyết đấu với môn chủ Thiên Môn Lãnh Nhược Thiện đây!”

“Môn chủ Thiên Môn vẫn luôn trốn ở Ký Bắc á?”

“Không biết nữa, nghe người ta nói thế! Cơ mà hắN ta cũng giỏi trốn ghê, trốn cả nửa năm nay rồi, chẳng khác gì một con rùa rút cổ! Những con rùa khác vài ngày còn thò đầu ra hít thở không khí, còn hắN ta thì không!”

“HắN ta đâu có dám ra ngoài, hắN ta chả sợ chết khiếp từ lâu rồi ấy chứ, ha ha!”

“Đúng vậy, sợ từ lâu rồi, làm gì còn phong thái Tông Sư như ngày xưa nữa, ha ha!”

Những lời đồn được lan truyền đến Ký Bắc.

Tại vương phủ, quân sư Gia Cát tiên sinh vội vã chạy vào:

“Vương gia, không hay rồi! Có chuyện lớn rồi!”

Ký Bắc vương đang xử lý công vụ, sắc mặt hắn ta đanh lại. Chuyện khiến quân sư hoảng loạn thế kia chắc chắn không phải chuyện nhỏ.

Hắn ta vội bỏ công vụ xuống, đứng dậy hỏi: “Quân sư, có chuyện gì, mau nói cho bản vương đi!”

Gia Cát tiên sinh vội bảo: “Vương gia, hiện giờ bên ngoài đang lan truyền tin môn chủ Thiên Môn trốn ở Ký Bắc chúng ta! Bây giờ sư phụ của Ngự Miêu triều đình Dạ Lai Hương là một vị Tông Sư già đời đang chuẩn bị đi khiêu chiến với các cao thủ thiên hạ. Nghe nói môn chủ Thiên Môn trốn ở Ký Bắc nên đến để tuyên chiến!”

Chương 540: Lấy đại cục làm trọng

“Chuyện này là thật ư?”

Ký Bắc vương kinh hãi, hắn ta nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói: “Ai đã tiết lộ chuyện Lãnh Nhược Thiện đang ở chỗ chúng ta?”

Gia Cát tiên sinh lắc đầu: “Không biết! Trừ vương gia ra thì cũng chỉ có vài tâm phúc biết chuyện này, mọi người đều là những người tin được, chắc chắn không tiết lộ chuyện này ra ngoài đâu!”

“Hơn nữa từ khi môn chủ Thiên Môn ở chỗ chúng ta vẫn luôn ít ra ngoài, cực kỳ kín tiếng, đó giờ chưa từng lộ diện! Rốt cuộc sao lại bị lộ, đúng là khó hiểu!”

Ký Bắc vương nghĩ ngợi một hồi cũng thấy không thể do người của mình tiết lộ chuyện này. Chắc là do lúc Lãnh Nhược Thiện chạy trốn đã bị ai đó nhìn thấy.

“Quân sư, hiện giờ chúng ta phải làm gì?” Ký Bắc vương hỏi.

Gia Cát tiên sinh nhỏ giọng bảo: “Vương gia, chuyện này có vẻ kỳ lạ, chúng ta cứ làm như không biết, cũng đừng để Lãnh Nhược Thiện biết! Nếu hắn ta biết thì dận hắn ta không được ra ngoài, hãy lấy đại sự làm trọng!”

“Quân sư nói phải!” Vương gia gật đầu.

Tuy nhiên môn chủ Thiên Môn trốn trong mật thất đã hay tin. Trong lòng hắn ta nghi hoặc: “Bản tọa đã trốn ở Ký Bắc rồi, rốt cuộc là ai tiết lộ chuyện này?”

Kẻ đầu tiên hắn ta nghi ngờ chính là Ký Bắc vương, song hắn ta lại loại trừ ngay.

Hiện giờ Ký Bắc vương và hắn ta ngồi chung thuyền, bọn họ cần nhau nên chắc chắn không có chuyện phản bội.

“Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp?”

Môn chủ Thiên Môn chỉ đành giải thích bằng việc lúc chạy trốn đã có người trông thấy hắn ta! Mặc dù bị người khác tìm tới khiêu chiến nhưng hắn ta không hề sốt sắng.

Mặc dù hắn ta là võ giả song hắn ta có dã tâm, trong lòng vẫn luôn lấy nghiệp lớn làm trọng.

Hiện giờ thân phận của hắn ta vô cùng nhạy cảm, ra ngoài nghênh chiến sẽ bị bại lộ, rước vào người một đồng phiền phức, điều này đối với hắn ta mà nói thì bất lợi vô cùng.

Thế nên hắn ta quyết định nhẫn nhịn! Nhẫn nhịn thì mới bình yên!

Tuy nhiên lúc bấy giờ, một âm thanh lạnh lút vang vọng khắp thành.

“Lãnh Nhược Thiện, sư phụ ngươi tới tìm ngươi đây, ngươi còn muốn trốn đến bao giờ nữa? Chẳng lẽ ngươi định làm một con rùa rụt cổ như người ta đồn thật hả?”

“Hồi đầu khi sáng lập Thiên Môn, ngươi đã nhẫn hơn hai mươi năm như một con rùa rụt cổ rồi!”

“Sau này ngươi cho toàn phái tu luyện ma công, lại nhẫn một tháng như con rùa rụt cổ tiếp!”

“Bây giờ ngươi chạy đến Ký Bắc lại định không lộ mặt ra như con rùa rụt cổ nữa hả!”

“Nhẫn nhịn nhẫn nhịn! Ngươi cứ nhẫn nhịn hoài! Kết quả càng nhẫn nhịn càng thua, càng thua càng nhẫn nhịn! Chẳng lẽ kiếp trước ngươi là một con rùa bị người ta đè đầu cưỡi cổ nên đến giờ vẫn không dám phản kháng?”

“Đồ con rùa! Môn chủ Thiên Môn Lãnh Nhược Thiện là một con rùa bị cấm sừng!”

“Ha ha ha ha ha!”

Sắc mặt của môn chủ Thiên Môn thay đổi, mà sắc mặt Ký Bắc vương còn thay đổi chóng mặt hơn!

Câu nói này đúng là quá hiểm độc!

Chọc ngoáy vô cùng!

“Thằng nhãi nào dám làm vậy?” Môn chủ Thiên Môn nổi giận đùng đùng.

Phải biết rằng hắn ta từng là chương môn của một môn phái lớn, số người trong phái vượt qua cả vạn người, lúc đỉnh cao có thể ngang hàng với Võ Đang hay Thiếu Lâm Tự.

Dù hiện giờ Thiên Môn đã bị hủy diệt nhưng hắn ta vẫn còn.

Hắn ta đường đường là một vị Tông Sư, là cao thủ đẳng cấp của thiên hạ này!

Tới nay hắn ta lại bị một tên tiểu tử sỉ nhục!

“Tông Sư không thể chịu nhục!”

Môn chủ Thiên Môn đánh bay cái bàn bên cạnh.

Ở một bên khác, Ký Bắc vương cũng đang tức giận.

Lời đồn kia quá hiểm độc, nếu môn chủ Thiên Môn không chịu được, bị bại lộ thì phải làm sao?

Chắc chắn sẽ có rất nhiều phiền phức, không hề có lợi cho đại nghiệp của hắn ta!

Thế là hắn ta vội vàng chạy tới chỗ môn chủ Thiên Môn, đúng lúc gặp môn chủ Thiên Môn đang rất tức giận.

Ký Bắc vương vội ngăn cản: “Môn chủ bớt giận, đừng để chuyện này trong lòng!”

Môn chủ Thiên Môn tức đến mức thở phì phò, hắn ta quát:

“Vương gia, người bảo bản tọa phải bớt giận kiểu gì? Tên tiểu tử này dám bắt nạt bản tọa! Hắn ta dám mắng bản tọa là con rùa rút cổ, lại còn là con rùa bị cấm sừng, làm gì có cái lỗ ấy! Vương gia, đổi lại là người thì người có chịu được không?”

Ký Bắc vương cười khỏ: “Môn chủ, bản vương biết khó cho người nhưng người phải nghĩ đến đại nghiệp của chúng ta chứ! Nửa năm nữa thôi là chúng ta sẽ khởi binh, đừng kiếm thêm chuyện nữa! Chẳng lẽ người nhẫn tâm nhìn những công sức chúng ta bỏ ra đổ sông đổ bể hết sao?”

Môn chủ Thiên Môn dần bình tĩnh lại.

Ký Bắc vương mừng thầm trong lòng, tiếp tục khuyên nhủ: “Môn chủ, người cứ coi như kẻ kia đang đánh rắm đi! Đợi ngày chúng ta khởi binh, giết đến kinh thành, bản vương sẽ làm chủ cho người, bắt hấn ta đến trước mặt người, giết hay làm gì tùy người!”

“Được! Bản tọa nể mặt vương gia!” Môn chủ Thiên Môn phát tay áo rồi quay về.

Chương 541: Trận chiến của tông sư

Bên ngoài, Dạ Lai Hương đi theo sư phụ đang đứng trên một tòa lầu cao cao, quan sát nghe ngóng tứ phương.

Thấy chẳng có động tĩnh gì, hấn ta bèn lẩm bẩm: “Chẳng lẽ đại ma đầu Lãnh Nhược Thiện kia không ở đây? Thôi, cứ diễn tiếp vậy, đã diễn thì phải diễn cho tròn vai!”

Trong tay hấn ta xuất hiện hiện một phần bản thảo, đây chính là lời thoại Lâm Bắc Phàm đã viết cho hấn ta. Lâm Bắc Phàm bảo cứ đọc như những gì đã viết, chắc chắn có thể dụ môn chủ Thiên Môn ra.

Không thể không nói, lời thoại này... đúng là khiến người ta điên cuồng mà!

Lúc này, một tai mắt khác ở bên dưới chêm lời: “Dạ Lai Hương, môn chủ Thiên Môn người ta chỉ trốn tránh mà thôi, người cứ chửi hấn ta là rùa rút cổ là được, sao còn mắng thêm là con rùa bị cấm sừng nữa?”

Giọng nói này cũng vang vọng đi khắp thành!

Môn chủ Thiên Môn vừa mới trở về bèn dừng bước chân.

Dạ Lai Hương lớn giọng nói: “Vậy mà người cũng không hiểu? Bản công tử hỏi người, Thiên Môn bị tiêu diệt kiểu gì?”

Tai mắt kia đáp: “Bồi tu luyện ma công Tịch Tà Kiếm Phổ!”

Dạ Lai Hương lại hỏi: “Tịch Tà Kiếm Phổ là công pháp như thế nào?”

Tai mắt kia tiếp tục đáp: “Là một môn công pháp bắt người ta phải tự thiến!”

Dạ Lai Hương hỏi tiếp: “Tại sao phải tự thiến mới có thể tu luyện?”

Tai mắt cạn lời: “Chuyện này...”

“Bản công tử cho người hay!”

Dạ Lai Hương xòe tay, lớn giọng nói: “Bởi vì nữ nhân của môn chủ Thiên Môn bị đồng môn chiếm lấy, môn chủ Thiên Môn bị cấm sùng nên mới chán nản hóa thành căm phẫn, bịa ra môn công pháp này để xả giận! Người nói xem hắn ta không phải con rùa bị cấm sùng thì là gì?”

“Ồ hóa ra là như vậy!”

Tất cả mọi người đều bừng tỉnh.

“Môn chủ Thiên Môn là con rùa bị cấm sùng! Ha ha...”

Những tiếng cười trào phúng vang vọng khắp thành!

Gương mặt của môn chủ Thiên Môn vừa đỏ vừa xanh, đúng là đặc sắc!

Hai tay hắn ta ôm ngực, hắn ta kêu ầm lên: “Tức chết mất! Tên khốn kia dám sỉ nhục bản tọa như vậy! Nói bản tọa bị cấm sùng! Không giết người bản tọa thì không làm người!”

Hắn ta lại quay người, đi tìm Dạ Lai Hương tính sổ!

Ký Bắc vương hoảng loạn, vội bảo: “Môn chủ, bớt giận bớt giận...”

“Vương gia tránh ra, bản tọa không muốn động tay với người!”

Môn chủ Thiên Môn đẩy Ký Bắc vương ra rồi xông lên trời, sát khí của hắn ta bùng bùng: “Thằng nhãi, bản tọa phải giết người!”

“Đó là môn chủ Thiên Môn Lãnh Nhược Thiện!”

“Hắn ta ở Ký Bắc thật!”

...

Mọi người trong thành kinh ngạc!

Dạ Lai Hương trông thấy môn chủ Thiên Môn thì vui mừng:
“Đại ma đầu Lãnh Nhược Thiện xuất hiện rồi!”

Sau đó hắn ta lại hoang mang: “Sát khí ngút trời thế kia, ta không đánh nổi đâu!”

Hắn ta chạy ngay không một chút do dự, tốc độ cực nhanh!

Môn chủ Thiên Môn đuổi theo phía sau: “Thằng nhãi, đừng có chạy! Bản tọa phải giết ngươi! Bản tọa nhất định phải lột da ngươi, rút gân ngươi, đập nát xương cốt ngươi, uống máu ngươi, xé thịt ngươi! Bản tọa phải khiến ngươi xương cốt nát vụn, chết không toàn thây!”

Dạ Lai Hương run rẩy: “Trêu chọc ngươi có hai câu thôi, có đến mức phải hung dữ vậy không?”

Môn chủ Thiên Môn đằng sau nghe thấy thì tức giận chết!
Ngươi gọi đó là trêu chọc á hả?

Ngươi ném tôn nghiêm của bản tọa xuống đất rồi giẫm nát! Có nam nhân nào chịu được nỗi nhục như vậy?

“Dạ Lai Hương, bản tọa nhất định phải ngũ mã phanh thây ngươi!”

Môn chủ Thiên Môn kêu ầm lên, toàn thân hắn ta tỏa ra sát khí, tốc độ truy đuổi cũng nhanh hơn và càng lúc càng gần Dạ Lai Hương.

Dạ Lai Hương vội kêu lên: “Sư phụ, mau tới cứu ta!”

“Vù.”

Một lão giả tay cầm thương xông ra từ trong thành, chặn ngay trước mặt môn chủ Thiên Môn, đoạn bảo: “Ngươi chính là môn chủ Thiên Môn Lãnh Nhược Thiện? Nghe danh đã lâu, bản tọa muốn giao đấu với ngươi!”

Mặt của môn chủ Thiên Môn ngập tràn vẻ kiêu ngạo: “Ngươi chính là sư phụ của Dạ Lai Hương, vị Tông Sư được mệnh danh là thương thần?”

Lão giả ưỡn ngực nói: “Chính là bản tọa, nghênh chiến đi!”

“Được! Giờ bản tọa đang tức giận, đúng lúc cần một người để xả giận!”

Môn chủ Thiên Môn nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu ngươi đã là sư phụ của tên khốn kiếp kia thì tìm ngươi tính sổ cũng được!”

“Ở trong thành không đánh thoải mái được, chúng ta ra ngoài thành đánh!”

Hai vị Tông Sư nhanh chóng chạy ra khỏi thành, chuẩn bị chiến đấu. Các cao thủ trong thành đều chạy theo.

Chạy khoảng mười dặm, hai vị Tông Sư đã không thể chờ được, bắt đầu đánh chiến.

Lão giả cầm thương, tư thế cao ngạo, thương pháp tựa rồng, mỗi một chiêu đều tinh anh, kinh thiên động địa.

Chỉ trong chốc lát hắn ta đã hủy diệt một khu rừng.

Môn chủ Thiên Môn không hề e sợ, hắn ta lấy binh khí là một chiếc vòng tay màu bạc. Vòng bạc được đeo trên tay, chắc chắn vô cùng, mỗi một chiêu của hắn ta tựa như sấm sét, gần như không thể tránh.

Trận chiến giữa hai người như trận chiến của hai vị thần, kinh khí lan tỏa khắp bốn phương, gần như quét sạch tất cả! Chỉ có các cường giả Tiên Thiên mới có thể lại gần xem!

Còn những cường giả dưới Tiên Thiên lại gần sẽ bị cỗ kinh khí kia giết chết!

Võ giả bên ngoài nhìn mà tê dại.

“Đây chính là cường giả Tông Sư ư? Kinh khủng vậy sao?”

“Quá mạnh! Xem chiến thôi đã tốn hết khí lực của ta rồi!”

“Khi nào thì ta mới có cơ hội trở thành Tông Sư?”

Chương 542: Thêm dầu vào lửa

Lão giả đang trong trận chiến bật cười: “Ha ha! Thoải mái quá! Đánh thoải mái quá! Lâu rồi bản tọa không gặp được đối thủ mạnh như ngươi, hôm nay phải đánh cho ra trò mới được!”

Môn chủ Thiên Môn gào lên: “Tiếp đến cùng!”

Mọi người đứng xem bên ngoài phần lớn đều là cao thủ của vương phủ.

Trong đó có một người kinh ngạc nói: “Không ngờ đại ma đầu Lãnh Nhược Thiện thực sự ẩn trốn ở Ký Bắc! Cứ nghĩ đến ta với hắn ta ở cùng một tòa thành là trong lòng lại thấy sợ!”

“...”

“Đúng vậy! Người này đúng là một đại ma đầu! Nếu đột nhiên hắn ta điên lên rồi giết người thì ai cản được? Đúng là quá đáng sợ!”

Lại một người nữa lên tiếng.

“Chỉ có Tông Sư mới đánh lại được Tông Sư!”

Ký Bắc vương thấy chột dạ vô cùng: “Các vị anh hùng, không ngờ tên đại ma đầu Lãnh Nhược Thiện này lại ở Ký Bắc, lâu rồi không hề phát hiện, bản vương thất trách rồi, bản vương vô cùng xin lỗi!”

Mọi người thì nhau an ủi.

“Vương gia, đây không phải lỗi của vương gia! Nếu Tông Sư muốn trốn thì không ai tìm được đâu!”

“Vương gia không biết nên không có tội, mọi người đều hiểu mà!”

“Vương gia đừng tự trách!”

...

Được mọi người an ủi, sắc mặt Ký Bắc vương tốt hơn nhiều.

Lúc này, Dạ Lai Hương liếc nhìn bản thảo Lâm Bắc Phàm cho, trông mắt hắn ta đảo qua đảo lại, cười nói: “Nghe đâu Ký Bắc vương chính là một vị vương gia đánh kẻ mạnh giúp kẻ yếu, tính cách dịu dàng, anh minh thần võ?”

Ký Bắc vương không nói chuyện, những người trong giang hồ khác thì thì nhau lên tiếng bảo vệ.

“Lại còn phải hỏi nữa, vương gia của chúng ta là một minh chủ anh minh thần võ, thích làm việc thiện! Cả đời ta chưa từng bội phục ai, chỉ bội phục duy nhất vương gia!”

“Vương gia đã làm rất nhiều điều cho giang hồ đồng đạo chúng ta, người có biết không?”

“Theo vương gia mới có tương lai, hi vọng!”

“Dạ Lai Hương, nghe nói người cũng thay đổi rồi, có muốn tới nương nhờ vương gia không? Vương gia luôn quý người tài, biết đối nhân xử thế, chắc chắn sẽ không bạc đãi người!”

Ký Bắc vương hơi ưỡn ngực, trên mặt là nụ cười nhẹ.

“Phải thì hay rồi!”

Dạ Lai Hương vỗ tay, đoạn mở quạt, cười nói: “Vương gia, nếu người đã là minh chủ, là một người ghét cái ác, một đại anh hùng chính nghĩa như mọi người nói thì người phải biết góp sức cho võ lâm đồng đạo nhỉ?”

Ký Bắc vương trầm giọng nói: “Đương nhiên! Tiểu huynh đệ, người đã gặp phải chuyện gì à?”

Dạ Lai Hương chép miệng: “Vương gia người xem, đại ma đầu Lãnh Nhược Thiện đang ở kia kia!”

“Có phải người nên ra tay, diệt ma đạo vì giang hồ, để thiên hạ được thái bình không?”

Gương mặt Ký Bắc vương dần trở nên cứng ngắc.

Tên nhãi này thâm độc lắm, dám dụ hấn ta ra tay với đồng minh.

Vương gia đang chuẩn bị nói qua loa vài câu cho qua chuyện thì mây người phía sau hấn ta lại nhao nháo lên.

“Còn cần người phải nói sao? Chuyện này với vương gia của chúng ta mà nói chính là chuyện không thể đùn đẩy cho người khác!”

“Vương gia của chúng ta ghét cái ác vô cùng, vẫn luôn lấy diệt trừ ma đạo làm trọng! Không gặp ma đầu thì thôi, đã gặp ắt phải ra tay!”

“Chỉ là một Lãnh Nhược Thiện nhỏ nhoi thôi mà? Xem vương gia của chúng ta trấn áp hấn ta này.”

“Dù có không đánh được cũng phải đánh, không có gì có thể dọa vương gia sợ!”

“Không thành công cũng phải thành nhân!”

Sắc mặt Ký Bắc vương càng khó coi hơn!

Hắn ta tức chết đi mất.

Hắn ta chỉ muốn bịt miệng cái đám người võ lâm chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn này lại rồi đánh bay bọn họ!

Dưới sự bảo vệ của mọi người, Ký Bắc vương thấy mình xong đời rồi!

Song hắn ta không thể không tỏ ra nghiêm túc, nói: “Dạ Lai Hương tiểu huynh đệ và các vị đồng đạo, các người nói đúng lắm! Trừ gian diệt ác, diệt trừ ma đạo là chuyện nên làm đối với một người hiệp nghĩa như ta, bản vương sẽ không chối bỏ trách nhiệm! Thế nhưng ma đầu này quá hung tàn, bản vương sức yếu, e là có lòng nhưng không có sức!”

“Vương gia nói phải, tên ma đầu này rất hung tàn!”

“Không phải Tông Sư thì hoàn toàn không thể ngăn cản được hắn ta!”

“Tên ma đầu này ở ngay trước mắt, chúng ta lại không thể tiêu diệt hắn ta, đúng là đáng hận!”

...

Mọi người đồng loạt lắc đầu than thở.

Ký Bắc vương tiếp tục tỏ vẻ đau lòng, song lại thầm vui trong lòng. Không sai, chính là như vậy!

Không phải ta không muốn diệt trừ ma đầu mà là do sức lực ta có hạn, không thể diệt trừ, mọi người phải thông cảm.

Tuy nhiên lúc ấy, Dạ Lai Hương lại hí mắt cười, nói: “Vương gia, bản công tử hiểu nỗi khổ của người, nhưng người cứ yên tâm! Thực lực của Lãnh Nhược Thiện tuy mạnh nhưng hắn ta tuyệt đối không phải đối thủ của sư phụ ta! Thế nên đánh đến cuối cùng chán chán hắn ta sẽ phải tháo chạy thôi! Nhiệm vụ của các người không phải diệt ma đầu mà là chặn hắn ta lại, yêu cầu này không khó chứ?”

“Chỉ cần chặn hắn ta một lát để hắn ta không thể trốn tránh là chuyện này thành công rồi! Vương gia, chuyện nhỏ này đối

với người mà nói chắc chắn đáng là bao nhiêu, chắc người sẽ không từ chối đâu ha?”

Mặt Ký Bắc vương lại cứng ngắc.

Hắn ta đang chuẩn bị giải thích thì mấy người đằng sau lại nháo lên.

“Chuyện này thì có nhằm nhò gì?”

“Mặc dù vương gia của chúng ta không phải đối thủ của đại ma đầu nhưng vẫn có thực lực thâm hậu, không được coi thường!”

“Vương gia có thực lực Tiên Thiên, mặc dù không đánh lại được ma đầu nhưng giao đấu vài chiêu thì vẫn được!”

“Biết đâu đối phương lại bị vương gia cảm hóa, dập đầu nhận tội thì sao!”

“Dạ Lai Hương, người đang coi thường vương gia của chúng ta đấy hả?”

...

Chương 543: Hố chết thì thôi

Sắc mặt Ký Bắc vương xấu đến cùng cực! Tâm trạng của hắn ta vô cùng tồi tệ!

Hắn ta gào lên trong lòng, các người chê ta chết chưa đủ nhanh hay gì?

Ký Bắc vương chỉ hận không thể giơ tay đập cho mấy kẻ ăn nói hàm hồ này một trận!

“Dạ Lai Hương tiểu huynh đệ và các vị anh hùng, các người nói đúng lắm! Mặc dù bản vương không phải đối thủ của tên ma đầu này nhưng lúc cần ra tay bản vương chắc chắn sẽ ra tay, bản vương nhất định sẽ dốc toàn lực!” Sắc mặt Ký Bắc vương lộ vẻ nghiêm túc.

“Vương gia anh minh!”

Mọi người chấp tay.

“Thế nhưng!”

Ký Bắc vương chuyển hướng: “Tên ma đầu này có thực lực thâm hậu, khinh công chắc chắn vô cùng giỏi! Nếu hắn ta chạy về chỗ ta, bản vương chắc chắn sẽ cố ngăn cản, không để hắn ta vượt qua! Nhưng nếu chạy ngoài chỗ ta thì bản vương biết làm thế nào?”

“Đúng vậy, tên ma đầu này có thực lực có thể xem là hàng đầu thiên hạ! Nếu hắn ta đã muốn chạy thì khó ngăn lắm!”

“Nhưng vương gia chỉ có một, muốn đuổi cũng không đuổi được!”

“Chẳng lẽ chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn ta trốn thoát lần nữa?”

Mọi người lại than thở.

Trong lòng Ký Bắc vương lại thầm vui.

Đúng vậy đúng vậy, cứ như thế đi!

Không phải ta không muốn cản mà là ta chỉ có một mình, không thể ngăn cản. Nhỡ hắn ta không chạy về chỗ ta thì ta đuổi theo kiểu gì, có phải đạo lý này không?

Dạ Lai Hương hí mắt cười: “Chuyện này đơn giản! Vương gia chỉ có một người, nhưng vẫn còn chúng ta mà! Chúng ta nhiều người thế này, đồng tâm hiệp lực là sẽ thành công, còn lo không chặn được đại ma đầu ư?”

Mặt Ký Bắc vương tiếp tục đông cứng.

Hắn ta đang cố gắng tìm có thì người bên dưới lại lên tiếng.

“Nói đúng lắm! Một mình vương gia không được thì thêm chúng ta?”

“Chúng ta đồng tâm hiệp lực là thành công, chẳng lẽ còn không ngăn nổi cái tên này chắc?”

“Phải biết rằng tà không thắng được chính! Nhiều người chính nghĩa như chúng ta cộng lại thì còn lo không trấn áp nổi hắn ta ư?”

“Vương gia, vương gia không phải chiến đấu một mình đâu, còn có chúng ta nữa!”

“Vương gia, hãy để chúng ta cùng nhau trừ hại cho giang hồ!”

Nhìn đám người trong giang hồ như uống phải máu gà này mà Ký Bắc vương thực sự muốn chết tâm!

Không chỉ hấn ta chết mà phải kéo cả cái đám này chết theo!

Ký Bắc vương run rẩy nói: “Các vị anh hùng, chuyện này quan trọng, hay là chúng ta...”

Chúng hào kiệt đồng thanh nói: “Vương gia, chúng ta hỗ trợ vương gia!”

Ký Bắc vương: “Đậu má!”

Lúc này hấn ta thực sự bị ép đến phát điên rồi!

Sắc mặt Ký Bắc vương đen như đít nồi, trái tim hấn ta rỉ máu nhưng không thể không làm ra vẻ cảm động: “Các vị võ lâm đồng đạo giúp đỡ ta thì cần gì phải lo không diệt được tên ma đầu kia?”

“Vương gia quá khen rồi!”

Mọi người ai cũng cười rất vui vẻ.

Lúc này, Dạ Lai Hương nói: “Các vị anh hùng hảo hán mau chia nhau ra đi, bao vây nơi này lại, trong ba tầng ngoài ba tầng, không được để tên ma đầu này chạy thoát!”

“Dạ Lai Hương, ngươi nói chí phải!”

Thế là mọi người bèn bao vây chiến trường.

Ai cũng nắm chắc binh khí và chìn chăm chăm Lãnh Nhược Thiên đang trong trận chiến,

Tất cả những điều này môn chủ Thiên Môn đều nhìn thấy, song hấn ta không quan tâm.

Hấn ta chỉ cười thật lạnh lùng, với đám muỗi nhắt này mà cũng đòi ngăn cản hấn ta ư? Đúng là nằm mơ!

Chỉ đáng thương cho vương gia phải tổn thất binh tướng thôi!

Bất giác, hai vị Tông Sư đã đại chiến ba trăm hiệp!

Mặc dù đều là Tông Sư nhưng thương thần vô cùng cao cường, môn chủ Thiên Môn dần không đánh lại được, bị lão giả đâm trúng vai, máu tươi bắn ra ngoài nhuộm đỏ nửa người hấn ta.

Môn chủ Thiên Môn biết hẳn ta không thể đánh tiếp, đánh tiếp thì người thua sẽ là chính mình, hơn nữa càng lúc sẽ càng nguy hiểm, thế nên hẳn ta nói: “Núi sông còn tương phùng, chúng ta cứ chờ xem!”

Nói đoạn hẳn ta nhanh chóng bay về một hướng.

“Mau ngăn ma đầu lại!” Dạ Lai Hương hét lên.

“Ha! Ma đầu, người chạy đi đâu?” Lập tức có mười mấy người đuổi tới.

“Cút ra!” Môn chủ Thiên Môn đánh một chương cực mạnh khiến cho mấy người kia lộn tung, có mấy người trong số đó thổ huyết đi đời.

Cứ thế, hẳn ta mở một lối đi cho mình.

Đang chuẩn bị chạy đi thì Dạ Lai Hương đuổi đến, giao thủ với môn chủ Thiên Môn hai chiêu và ngăn lại đối phương. Lão giả cũng đuổi kịp tới, hai bên tiếp tục giao đấu.

Chưa đến mười chiêu, cuối cùng môn chủ Thiên Môn vẫn không địch được và phải chạy trốn lần nữa.

“Uỳnh uỳnh!”

Lại thêm một chương, hẳn ta đã thương mười mấy người, mở đường chạy trốn.

Dạ Lai Hương lại tới và ngăn lại.

Cứ thế lặp đi lặp lại vài lần, môn chủ Thiên Môn bị thương liên tiếp, các anh hùng võ lâm cũng vậy.

Ký Bắc vương nhìn mà trong lòng rỉ máu!

Bất kể là người trong giang hồ hay là môn chủ Thiên Môn Lãnh Nhược Thiện đều là người của hẳn ta. Đây rõ ràng là đang tự tàn sát lẫn nhau, tự mình hao tổn sức mạnh của mình!

Lúc này, Dạ Lai Hương lại nói: “Vương gia, người còn đợi gì nữa, còn không mau ra tay đi?”

Ký Bắc vương cũng thấy không thể đợi được nữa, đợi nữa là mọi người đều chết hết! Thế là hẳn ta bèn hét lên: “Các vị anh hùng, bản vương tới đây!”

Hắn ta mang theo sát khí bùng bùng xông về phía môn chủ Thiên Môn, hai bên đại chiến, đánh đến mức khói bay cuộn cuộn.

Các vị anh hùng hào kiệt không nhìn được võ tay khen hay: “Vương gia oai quá, võ công hay quá!”

Mà lúc này, Ký Bắc vương đang lén nháy mắt với môn chủ Thiên Môn, ngón tay thì chỉ về phần bụng của mình, chuẩn bị làm chiêu khổ nhục kế.

Môn chủ Thiên Môn biết ý bèn đánh vào bụng Ký Bắc vương. Song lúc đang chuẩn bị đánh thì lại thu về chín phần lực đạo.

Sắc mặt Ký Bắc vương xanh mét, hắn ta nôn một ngụm máu, bay tít ra xa trông vô cùng khoa trương.

Mọi người hô lên: “Vương gia!”

Sau đó thì lập tức chạy tới cứu viện, bọn họ không quan tâm đến môn chủ Thiên Môn nữa! Thế nhưng vẫn còn một người quan tâm, đó chính là Dạ Lai Hương.

“Đại ma đầu, ngươi chạy đi đâu? Ngự Miêu ta tới đây!”

Chương 544: Đề nhờ Lâm Đại Nhân

Chỉ trong chốc lát, Dạ Lai Hương lại xông đến trước mặt môn chủ Thiên Môn. Môn chủ Thiên Môn cực kì hận kẻ này!

Cứ lúc nào chuẩn bị chạy là hắn ta sẽ ngăn cản. Hơn nữa trước đó cũng là hắn ta nói năng đôi trắng thay đen, bôi xấu cái danh Tông Sư của môn chủ Thiên Môn.

“Hôm nay bản tọa nhất định phải giết ngươi!”

Môn chủ Thiên Môn gào lên, dốc toàn bộ sức lực thi triển đại chiêu tuyệt thế!

Dạ Lai Hương hoảng sợ, có cần phải hận ta như vậy không?

Hắn ta bèn nhanh chóng chạy thoát mạng.

Mà lúc đó, môn chủ Thiên Môn thu chiêu lại, tiếp tục chạy trốn, chỉ để lại một câu nói.

“Dạ Lai Hương, bản tọa sẽ nhớ ngươi, thù này ắt phải trả!”

Lúc này, trận chiến Tông Sư đã kết thúc, Ký Bắc vương thở phào một hơi.

Thế nhưng nhìn anh hùng hào kiệt xung quanh, những người giúp ích cho đại nghiệp của hắn ta cuối cùng lại chết, bị thương hoặc tàn phế, hắn ta không khỏi thấy bi thương.

Rốt cuộc hắn ta đã làm sai điều gì mà lại vướng phải mối họa như vậy?

Chuyện này nhanh chóng được lan truyền khắp thiên hạ!

Ma đầu võ lâm Lãnh Nhược Thiện ẩn mình tại Ký Bắc nhưng bị Dạ Lai Hương dụ ra ngoài, đánh một trận với sự phụ của hắn ta. Ma đầu không đánh lại được nên đã chạy trốn.

Song rất nhiều anh hùng hào kiệt đã bị thương nặng trong trận chiến với ma đầu này, đồng nghĩa với việc Ký Bắc vương cũng bị tổn thất nặng nề.

Có điều mọi người không chế giễu Ký Bắc vương.

Bởi lẽ hắn ta có hành động chính nghĩa, để tiêu diệt ma đầu mà đến bản thân mình cũng bị thương, hắn ta cũng là anh hùng, cần được kính trọng!

Thế nhưng lọt vào trong mắt người khác thì đây là một chuyện đáng vui mừng,

Tại vương phủ Giang Nam.

Sau khi trở về, Giang Nam vương vẫn luôn u sầu và nhốt mình trong phòng.

Vương Phú Quý chạy tới, bẩm báo chuyện này với hắn ta.

Giang Nam vương nghe xong thì thở dài: “Hoàng huynh cũng xảy ra chuyện rồi, đây có được coi là ác giả ác báo không nhỉ? Làm hoàng đệ của hắn ta, ta không thể không quan tâm! Mau gửi cái chuông qua an ủi hoàng huynh của bản vương!”

“Vâng thưa vương gia!”

Sau khi Vương Phú Quý rời đi, trong phòng truyền đến tiếng cười ha ha cực lớn.

Tại vương phủ Võ Tây.

Võ Tây vương nghe được chuyện này xong thì kích động đến mức vỗ đùi bật dậy, hắc ta cười ha ha: “Hoàng huynh ơi là hoàng huynh, vậy mà ngươi cũng có ngày hôm nay! Đúng là muốn tới Ký Bắc để xem mặt mũi ngươi thế nào, chắc chắn sẽ rất đặc sắc cho mà xem! Mau đem cái chuông...”

“Vương gia, cái chuông đã được trả cho Giang Nam vương rồi!”

“Vậy à? Thế thì lập tức làm một cái quan tài tinh xảo vào rồi đưa đến cho hoàng huynh ở Ký Bắc! Ha ha!”

“Vâng thưa vương gia!”

Tại hoàng triều Đại Võ.

Biết được chuyện này xong, nữ đế vui vẻ vô cùng: “Hoàng thúc bị thương vì diệt trừ ma đầu, trầm rất buồn! Người đâu, mau tặng cờ thưởng cho hoàng thúc để an ủi!”

Lão thái giám cúi đầu: “Vâng thưa bệ hạ! Nhưng mà viết gì trên cờ thưởng ạ?”

Nữ đế nói: “Sống vinh quang, chết vĩ đại!”

Lão thái giám ngẩn người: “Bệ hạ, hình như cái này là viết cho người đã chết mà?”

“Không sai, trầm muốn hắc ta tức chết mà! Ha ha...” Nữ đế bật cười.

Lâm Bắc Phàm cũng vui lắm.

Hắn là người rõ hơn ai hết rằng thực chất môn chủ Thiên Môn và Ký Bắc vương cùng một giuộc. Chuyện này xảy ra đồng nghĩa với việc khiến bọn họ tàn sát lẫn nhau, chắc chắn Ký Bắc vương sẽ tức đến hộc máu.

Đã ba tháng trôi qua kể từ khi năm mới đến, ấy vậy mà Lâm Bắc Phàm đã gây họa cho ba vị đại phản vương, còn khiến cho hoàng triều Đại Hạ phải thu lại dã tâm của mình, các thế lực trong và ngoài nước đều đã biết điều và trở nên ngoan ngoãn lại.

Thế nên giờ Lâm Bắc Phàm đặt sự chú ý vào kinh thành.

So với một năm trước thì hiện giờ có thể nói, kinh thành đang không ngừng phát triển và đổi mới, thay đổi rất nhiều. Chính

trị ổn định, chó không sủa đêm, dân chúng ấm no, thương nghiệp phát triển... Kinh thành đang ngày càng phồn vinh hơn!

Mọi người đều tin rằng tương lai kinh thành sẽ càng tốt hơn nữa!

Mọi thứ đều đang vận hành với đúng quỹ đạo của nó khiến việc quản lý của Lâm Bắc Phàm cũng nhẹ nhàng hơn.

Hôm ấy, hắc ngòi thuyền quan, vừa dạo chơi dọc theo con sông vừa kiểm tra ruộng đồng trong kinh thành.

Nhìn những ruộng lúa, ruộng rau xanh mơn mớn và cả những khoảng ruộng trồng cây xanh mướt, Lâm Bắc Phàm thấy vui vô cùng, trong lòng hắc đầy áp cảm giác đạt được thành tựu, hắc cười: “Chắc chắn năm nay sẽ có một vụ mùa bội thu!”

“Đúng vậy đó phủ doãn đại nhân!”

Ngoài ruộng, một lão nông đang hút thuốc mỉm cười nói: “Năm nay từ lúc khai xuân đến giờ vẫn luôn mưa thuận gió hoà, đất trời bình yên! Chúng ta đều là những kẻ kiếm miếng cơm nhờ ông trời, thời tiết tốt thì việc trồng trọt cũng thuận lợi!”

“Đúng vậy, thời tiết tốt thì mọi thứ đều tốt!”

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười nhạt.

Nền nông nghiệp ở thời cổ chủ yếu vẫn phải dựa vào ông trời.

Thế nên Lâm Bắc Phàm mới thường xuyên sử dụng Chu Lư Lục Hư Công để cải thiện môi trường cũng như khí hậu ở xung quanh kinh thành.

Cứ thế, việc thu hoạch tự nhiên sẽ tốt lên.

“Đương nhiên, người có công nhiều nhất vẫn là phủ doãn đại nhân!”

Vị lão nông kia đứng dậy, chắp tay nói với vẻ cung kính: “Nếu không phải đại nhân viết ra tám phương pháp dùng trong nông nghiệp, đổi mới cách trồng trọt, làm mới thuỷ lợi, cấp nước cho ruộng đồng, còn thêm các loại phân bón, cải tạo đất thì năm nay không có một vụ mùa thu hoạch tốt đến vậy đâu! Thảo dân... cảm ơn đại nhân rất nhiều!”

Nói đoạn, hắn ta bèn gặp người chín mươi độ.

Lâm Bắc Phàm vội vàng đỡ hắn ta dậy: “Mau đứng dậy, người lớn tuổi, không phải hành đại lễ vậy đâu!”

“Chủ yếu là do thảo dân cảm động...”

Lý Sư Sư, Mạc Như Sương, Lý Ngọc Tâm ngồi trên thuyền thấy tự hào vô cùng.

Chương 545: Xương rồng

Lâm Bắc Phàm ngồi lên thuyền quan, tiếp tục kiểm tra ruộng đồng. Trên đường, hắn gặp được rất nhiều quan viên.

“Chào Lâm đại nhân!”

“Xin chào phủ doãn đại nhân!”

...

Bọn họ không phải quan trong kinh thành mà là quan viên đến từ các địa phương.

Ở kinh thành, Lâm Bắc Phàm đạt được nhiều thành tựu to lớn, được nữ đế yêu thích, tuyên dương và truyền khắp thiên hạ, còn kêu gọi quan viên các nơi đến kinh thành khảo sát, học tập kinh nghiệm quản lý thành thị tiến bộ.

Tới giờ, Lâm Bắc Phàm không biết hắn đã gặp bao nhiêu người. Với bọn họ, hắn chỉ khẽ mỉm cười và gật đầu.

Bất tri bất giác đã đến buổi trưa, ánh mặt trời chói chang, Lâm Bắc Phàm bèn bước vào khoang thuyền.

Trông thấy tiểu quận chúa hai tay chống cằm ngồi nhìn một bàn đầy thức ăn ngon, rót nước miếng nhưng không dám động vào, hắn bỗng sững sờ, tò mò hỏi: “Tiểu quận chúa, sao quận chúa không ăn đi? Ngày thường quận chúa thích ăn lắm cơ mà?”

Tiểu quận chúa lắc đầu, ra vẻ nghiêm túc nói: “Không ăn, ta phải giảm béo.”

Lâm Bắc Phàm phì cười, hắn giơ hai ngón tay lên đầy vẻ đùa giỡn rồi nhéo tiểu quận chúa.

Giương mặt tiểu quận chúa phúng phính, hắc bèn cười: “Giảm béo gì chứ, mập mập trông mới đáng yêu!”

Tiểu quận chúa vỗ cái tay nghịch ngợm của Lâm Bắc Phàm, hậm hực nói: “Sở dĩ ngươi thấy mập mập trông dễ thương là bởi mỡ đâu có ở trên người ngươi! Đợi đến khi ngươi ăn thành một con heo, ta xem ngươi còn vui được hay không!”

Lâm Bắc Phàm ngồi xuống, nghiêm túc nói: “Tiểu quận chúa, đừng kiêu chểnh nội tâm của mình, quận chúa muốn ăn thì cứ ăn! Trong mắt ta, quận chúa luôn đẹp, dù béo hay gầy, dù cao hay thấp!”

Trái tim tiểu quận chúa đập thành thịch, nàng hơi xấu hổ, cúi đầu xuống: “Thật hả?”

“Đương nhiên là thật rồi! Tiểu quận chúa, ta nói quận chúa hay!” Lâm Bắc Phàm nghiêm túc bảo: “Nữ nhân ấy à, béo là đầy đặn, gầy là mảnh mai, cao thì thon thả, thấp thì thanh tú, trông thế nào cũng đẹp cả! Nhưng nam nhân chúng ta thì không giống vậy!”

“Sao nam nhân lại không giống?”

Mọi người đều không hiểu.

Lâm Bắc Phàm nói với giọng bi thương: “Béo thì là con heo, gầy thì như bộ xương, cao thì chẳng khác gì cây sào, thấp thì y hệt quả bí! Tóm lại là không thể giống người!”

Tiểu quận chúa và mấy nữ tử cười rộ lên.

“Công tử, ngươi có khiếu hài hước quá!”

“Phu quân, ngươi biết kể chuyện cười thật đấy!”

Tiểu quận chúa cũng rất vui, nàng hùng hổ nói: “Nghe ngươi nói vậy thì ta nghĩ thông rồi! Ta phải ăn một bữa thật lớn mới được, ta thà béo một cách tinh tế còn hơn là gầy nhom!”

Lâm Bắc Phàm vội khuyên: “Cũng đừng ăn nhiều quá! Nữ tử bốn mươi lăm cân thì gầy, năm mươi cân thì gọi cảm, sáu mươi cân gọi là đầy đặn, nếu vượt quá sáu mươi cân thì...”

“Vượt quá sáu mươi cân thì làm sao?” Tiểu quận chúa hỏi.

“Đó gọi là dũng cảm!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Đáng ghét!” Tiểu quận chúa trợn trắng mắt.

“Ha ha!”

Mọi người cười ầm lên, con thuyền vẫn tiếp tục trôi về phía trước.

Đúng lúc ấy Lâm Bắc Phàm trông thấy một chiếc thuyền quan cực lớn đang trôi đến từ phía xa.

Hình như trên thuyền có một người tai to mặt lớn nào đó, con thuyền bịt kín, còn có rất nhiều binh sĩ canh phòng nghiêm ngặt.

Ở hai bên còn có hai con thuyền phụ.

Thuyền của đối phương dần dần gặp thuyền của Lâm Bắc Phàm, vị quan trên thuyền là một tướng quân ngũ phẩm, trông thấy Lâm Bắc Phàm bèn lập tức hành lễ: “Mặt tướng xin chào Trung Dũng Bá, phủ doãn đại nhân!”

“Miễn lễ!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Thuyền của người đang vận chuyển gì mà canh phòng nghiêm ngặt thế?”

“Khởi bẩm đại nhân, vật này được phát hiện tại bãi nước cạn bên bờ Đông Hải. Tối hôm đó trời đổ mưa lớn, hôm sau thì nhìn thấy có một bộ xương mắc trên bờ biển, nom có vẻ là xương của một con mãnh thú nào đó! Do vật này quý hiếm nên Vương tướng quân lệnh cho ta thu giữ nó, vận chuyển về kinh thành cho bệ hạ xem!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Hoá ra là vậy, có thể mở ra cho bản quan xem không?”

“Đương nhiên không thành vấn đề, mời phủ doãn đại nhân!”

Lâm Bắc Phàm bèn lên thuyền của đối phương, quả nhiên trông thấy một bộ xương cực lớn được bày trên khoang thuyền.

Hắn thốt lên: “Vật này to quá! Nguyên phần đầu đã như một ngôi nhà nhỏ! Nếu bày toàn bộ khung xương ra thì phải dài hơn mười trượng mất! Bản quan đoán đây có lẽ là xương của một con mãnh thú đã tuyệt chủng!”

“Lâm đại nhân nói phải!” Vị tướng quân đứng bên cạnh gật đầu.

Lâm Bắc Phàm bắt đầu thấy có hứng thú, hân tiếp tục nói: “Đề bản quan xem có thể xếp ra thứ gì?”

Tiếp đó, hân chỉ huy binh sĩ vận chuyển xương.

Phần đầu bày phía trên cùng, tiếp theo đó là sống lưng, xương chi, sau cùng là đuôi. Cuối cùng, bọn họ xếp được một vật lớn dài khoảng mười trượng.

Phần đầu hung tợn, thân như thân rắn, móng vuốt như tay người, đuôi thì như cá, đã thế còn dài gần mười trượng...

Nhìn kiểu gì cũng giống một thần vật trong truyền thuyết!

Vị tướng quân đứng bên cạnh trông thấy bèn nói: “Đây đây... chẳng lẽ là xương rồng trong truyền thuyết? Xương của thần rồng?”

“Xương rồng! Đây chính là xương rồng!”

Mọi người xung quanh đều chấn kinh.

Lâm Bắc Phàm im lặng trong chốc lát rồi nói: “Lưu tướng quân, và cả các vị nữa, ta thấy mọi người không nên kết luận vội vàng như vậy, nhìn thứ này giống rồng thật, nhưng...”

“Xương rồng! Đây chính là xương rồng!”

Mọi người thi nhau quỳ xuống, hai mắt ngập tràn vẻ sùng bái.

Lâm Bắc Phàm rất biết điều ngậm miệng lại.

Chuyện này nhanh chóng được truyền đến triều đình!

Phát hiện xương rồng ở bờ Đông Hải, thứ này sắp sửa được đưa đến kinh thành!

Chuyện này vô cùng quan trọng, nữ đế dứt khoát cử mười vạn Cẩm Quân cộng thêm mười vị Tiên Thiên tới bảo vệ.

Buổi tối hôm ấy, xương rồng được vận chuyển vào hoàng cung.

Khung xương trắng toát được bày ra ở nơi đây.

Nhìn kiểu gì cũng khiến bệ hạ và các quan viên nghĩ đến một loại thần thú trong truyền thuyết là rồng! Nữ đế và bách quan

vô cùng kích động!

Chương 546: Nấu lên cho mọi người cùng ăn

“Xương rồng! Đây đúng thật là xương rồng!”

“Lão phu vẫn luôn cho rằng thần rồng chỉ có trong truyền thuyết, không ngờ tối nay lại được trông thấy xương của thần rồng!”

“Đời này sống không uống, đời này đúng là sống không uống mà!”

Nữ đế nhìn khung xương khổng lồ này, nàng vô cùng kích động nhưng vẫn hơi không dám tin. Nữ đế bèn dè dặt hỏi: “Đây là xương rồng thật sao?”

“Bệ hạ, xương rồng đang ở ngay trước mắt, sao có thể là giả?” Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu kích động nói.

“Ừm!” Nữ đế ra sức gật đầu.

“Bệ hạ, triều đình ta phát hiện ra xương rồng, bệ hạ có biết điều này có nghĩa là gì không ạ?” Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu nói tiếp.

“Có nghĩa là gì?” Tim nữ đế đập thình thịch.

“Có nghĩa là... trời ban phước lành!”

Cao Thiên Diệu kích động nói: “Tại sao bộ xương rồng này không xuất hiện ở hoàng triều Đại Hạ, ở hoàng triều Đại Viêm hay ở các nước khác mà lại xuất hiện ở Đại Võ ta?”

“Điều này chứng tỏ ông trời phù hộ Đại Võ, phù hộ điện hạ nên mới ban phước lành!”

“Chứng tỏ bệ hạ là chân long thiên tử chân chính, được trời đất công nhận nên mới có được xương của rồng!”

“Chứng tỏ dưới sự lãnh đạo của bệ hạ, Đại Võ sẽ ngày càng phát triển!”

“Ngày nhất thống thiên hạ sẽ không còn xa!”

Nữ đế bật cười ha ha: “Nói có lý lắm!”

Lâm Bắc Phàm lườm Cao Thiên Diệu một cái, da mặt cái tên này đúng là ngày càng dày, kỹ năng nịnh hót ngày một điêu luyện! Mấy lời sến súa như vậy mà cũng nói ra được!

Lúc ấy, những quan viên khác cũng đồng loạt lên tiếng.

“Bệ hạ, đây đúng là ông trời đang ban phước lành!”

“Kết quả chân long thiên tử chân chính mới có được xương của rồng!”

“Có được xương rồng thì cần gì phải lo đại nghiệp không thành nữa?”

Nữ đế nghe mà mát lòng vô cùng.

Chỉ có Lâm Bắc Phàm là thấy bức bối, đúng là cái đám tham quan gian thần a dua nịnh hót!

Cả đời này bản quan trong sạch, không hổ thẹn với trời đất, tuyệt đối sẽ không đồng lõa với các người!

Song lúc này, nữ đế lại hỏi với vẻ chờ mong: “Lâm ái khanh, người thấy bọn họ nói có đúng không?”

“Bệ hạ, bọn họ...”

Lâm Bắc Phàm không vui, hắn lườm nguýt mấy người kia, hơi kéo giãn khoảng cách với mấy tên gian thần tham quan này rồi chấp tay nói: “Nói đúng lắm, vì thần không có ý kiến gì khác!”

“Ha ha...”

Nữ đế lại càng cười vui hơn nữa...

Nữ đế cười xong lại nhớ ra rằng hiện giờ trước mắt nàng đang có một vấn đề.

“Các vị ái khanh, nên xử lý bộ xương rồng này như thế nào đây?”

“Bệ hạ...” Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm đứng dậy:

“Chúng ta có thể công khai trưng bày bộ xương rồng cho người trong thiên hạ biết rằng triều đình ta đang sở hữu bộ xương rồng này, thiên đạo đã đặt ở triều đình ta, như thế có thể làm người dân yên tâm, các nước láng giềng phải e dè!”

Nữ đế gật đầu với vẻ hài lòng: “Nói không sai!”

“Bệ hạ...” Công bộ thượng thư Vương Như Thủy đứng dậy: “Chúng ta hãy đặt bộ xương rồng này trong Hoàng Lăng, làm như thế có thể trấn giữ vận mệnh của đất nước, bảo vệ triều đình ta, duy trì ngai vàng của bệ hạ! Phù hộ cho Đại Võ chúng ta trường tồn với thiên thu, kế thừa muôn đời!”

Nữ đế tiếp tục hài lòng mà gật đầu: “Nói hay lắm!”

“Bệ hạ...” Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang đứng dậy: “Chúng ta nên xây dựng một tòa Chiến Thần Điện làm nơi cất giữ bộ xương rồng này, như vậy chúng ta không chỉ thờ phụng xương rồng, mà còn có thể thờ phụng cả những linh hồn thiêng liêng trong thiên hạ! Chắc chắn sẽ giúp củng cố quân tâm, tăng cường sức chiến đấu của quân ta!”

Nữ đế lại gật đầu với vẻ hài lòng: “Cách này hay đấy!”

Các quan tiếp tục lần lượt phát biểu ý kiến của mình. Ý kiến nào cũng làm nữ đế vui vẻ ra mặt.

Đúng lúc đó, nữ đế chợt nhìn thấy Lâm Bắc Phàm đang im lặng không lên tiếng, nàng cười nói: “Lâm ái khanh, các quan trong triều đều nói ra suy nghĩ của mình rồi! Người thấy thế nào, nói ra để mọi người nghe đi!”

Lâm Bắc Phàm bước ra, nhìn các quan trong triều rồi nói với vẻ coi thường: “Các vị đại nhân, biện pháp mà các người đưa ra chẳng thể đem lại hiệu quả gì nhiều!”

Các quan không phục, tranh nhau đáp trả.

“Lâm đại nhân, người có cách gì khác không?”

“Đừng có nhanh mồm nhanh miệng như thế, nói ra cho mọi người nghe xem người có ý tưởng gì nào!”

“Nếu người không đưa ra được ý kiến gì hay ho, bản quan sẽ không đồng ý đâu!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay, thái độ bình tĩnh: “Bệ hạ, thật ra các ý tưởng trưng bày công khai, trấn giữ vận mệnh của đất nước, xây dựng Chiến Thần Điện mà vừa rồi các quan đưa ra đều không được đặc sắc cho lắm, hoàn toàn không có tác dụng gì đối với triều đình ta! Thật ra, tác dụng to lớn nhất của bộ xương rồng này chính là dùng để bào chế thuốc trường sinh, giúp người ta trường sinh bất lão, mọc cánh thành tiên!”

Trường sinh bất lão, mọc cánh thành tiên!

Hắn vừa nói ra tám chữ này, ánh mắt của nữ đế và toàn bộ quan văn quan võ trong triều đình đều sáng rực lên, hơi thở cũng có phần gấp gáp hơn!

Nữ đế vội hỏi: “Ái khanh, vừa rồi ngươi nói thật đấy chứ?”

“Sao ta dám lừa gạt bệ hạ?” Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Bộ xương rồng này vốn là thần vật, là hài cốt mà rồng thần để lại, nó có thần tính! Ăn gì bổ nấy, ăn xương cốt của rồng cũng giống như uống tiên đan vậy, ngày hóa thành thần tiên liệu còn xa được bao nhiêu?”

Chương 547: Dân chúng kích động

Nữ đế kích động mà gật đầu, các quan cũng kích động mà gật đầu.

“Cho dù không thể hóa thành thần tiên thì cũng có thể kéo dài tuổi thọ! Bệ hạ và các vị đại nhân, mọi người nói xem có đúng hay không?”

Nữ đế lại tiếp tục gật đầu kích động, các quan cũng tiếp tục gật đầu kích động.

Lâm Bắc Phàm đứng trước bộ xương rồng kia, giang hai cánh tay ra với vẻ kích động, cao giọng nói: “Các ngươi xem, bộ xương rồng này thật to lớn biết mấy, có đem nó nấu thành canh để uống thì cũng đủ cho người dân cả nước mỗi người một ngụm! Nếu chúng ta dùng bộ xương rồng này để bào chế thuốc trường sinh bất lão, cho người dân cả nước uống thuốc thì toàn dân hóa tiên nhân, ai nấy đều là rồng!” Hắn vô cùng hào hứng nói tiếp: “Chúng ta có thể tạo nên một thiên đình tối thượng, trấn áp trời đất cùng bốn phương tám hướng! Đời đời kiếp kiếp, kế thừa vĩnh viễn! Cả gầm trời này, chỉ mình chúng ta là người vô địch!”

“Ôi!” Nữ đế hít vào một hơi thật sâu!

“Ôi!” Các quan cũng hít vào một hơi thật sâu!

Tác dụng lớn quá!

Khí khái mạnh mẽ!

Hoàn toàn vượt xa khỏi sức tưởng tượng của bọn họ!

Thật chấn động tâm hồn!

Các quan đồng loạt cảm thấy hổ thẹn, thì ra vừa rồi tất cả bọn họ đều bị Lâm Bắc Phàm coi thường!

Người ta coi thường cũng phải thôi, so với Lâm Bắc Phàm, ý tưởng của bọn họ thật sự chẳng đáng được nhắc tới!

“Ái khanh, những chuyện này đều có thể thực hiện được sao?”

Nữ đế hỏi với vẻ kích động.

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Bệ hạ, có thực hiện được hay không là do con người! Dù sao thì đến cả bộ xương rồng này mà chúng ta cũng phát hiện ra rồi, ngày hóa thành tiên, thành thánh liệu có còn xa?”

Nữ đế gật đầu, cười nói: “Ái khanh nói có lý lắm! Lâm ái khanh, trong số tất cả các quan văn võ trong triều đình, trầm tin tưởng người nhất! Cho nên, ta giao bộ xương rồng này cho người xử trí, người nhất định phải phát huy tác dụng của nó đến mức tối đa cho ta, đừng để ta phải thất vọng đấy nhé!”

Lâm Bắc Phàm cao giọng mà đáp: “Tạ bệ hạ long ân!”

“Còn nữa, đây là chuyện lớn, không được xảy ra sai sót! Cho nên, trầm đặc biệt cho phép người điều động tất cả binh mã trong kinh thành, phải bảo vệ chu toàn cho bộ xương rồng, không được để kẻ khác động tới!”

Lâm Bắc Phàm lại cao giọng đáp: “Tạ bệ hạ!”

Sau khi có được quyền xử lý bộ xương rồng, hấn liền bắt tay vào làm việc.

Việc đầu tiên mà hấn muốn làm chính là phô trương thanh thế của bộ xương rồng, củng cố dân tâm, dọa dẫm kẻ địch một phen.

Tối hôm ấy, hấn tuyên bố chuyện này ra bên ngoài.

Toàn bộ người dân trong kinh thành đều sửng sốt, truyền tin đi khắp nơi trong thiên hạ với tốc độ khó tin!

“Không ngờ triều đình ta lại phát hiện ra bộ xương rồng trong truyền thuyết!”

“Có thật không vậy? Cả đời này lão phu chưa từng nhìn thấy thần rồng, thế mà bây giờ lại phát hiện ra xương rồng!”

“Hấn là thật rồi! Hôm nay có mười vạn Cẩm Quân rời khỏi kinh thành, còn có rất nhiều cao thủ đi theo vận chuyển một thứ khổng lồ! Nếu không phát hiện ra xương cốt của rồng thì triều đình cũng chẳng làm lớn chuyện như vậy đâu!”

“Có thật hay không, ngày mai đến xem thử chẳng phải là biết rồi sao?”

“Nói cũng phải!”

Vậy là ngày hôm sau, rất nhiều người tập trung lại ở quảng trường trong kinh thành, tất cả đều là người đến xem bộ xương rồng.

Lâm Bắc Phàm đứng phía trước một thứ to lớn không lồ, trước hàng chục nghìn dân chúng, hắn cao giọng nói: “Yên lặng nào! Mong mọi người giữ yên lặng cho! Xương cốt của rồng sắp được đem ra rồi, đây là thần vật, là thứ linh thiêng, lỡ làm phiền tới linh hồn của rồng thần thì không hay đâu! Cho nên mọi người hãy quan sát trong yên lặng, không được lớn tiếng ồn ào!”

Lâm Bắc Phàm là phủ doãn kinh thành, lời hắn nói rất được kính nể.

Hắn vừa dứt lời, đám đông lập tức yên lặng, ai nấy đều dùng ánh mắt sáng rực mà quan sát thứ đồ to lớn sau lưng hắn.

Lâm Bắc Phàm rất hài lòng, hắn nói lớn: “Giờ lành đã đến, mở khăn che ra!”

Hắn vừa dứt lời, tấm vải lớn phủ trên thứ đồ khổng lồ kia liền được vén lên.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy một bộ xương cốt to lớn đặt giữa quảng trường.

Cái đầu của nó dữ tợn và to khủng khiếp, thân mình uốn lượn như rắn, chân có năm ngón như bàn tay con người, còn có cả xương đuôi trông giống như đuôi cá, dài khoảng mười trượng.

Hình ảnh sinh động như thế, chẳng còn gì phải nghi ngờ, đây chính là...

“Là xương cốt của rồng!”

“Đây thật sự là xương của rồng!”

“Phải là rồng thì mới có bộ xương lớn đến thế nào!”

Dân chúng nháo nhào thốt lên trong sững sốt, tiếng nói không ngừng vang lên, rung trời chuyển đất.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm hơi phát tay, trên trời có một đám mây bay tới. Giữa đám mây có một lỗ hổng, ánh mặt trời theo lỗ hổng đó mà chiếu xuống mặt đất, vừa hay chiếu trúng bộ xương rồng kia, trông rất rực rỡ, rất thần thánh.

“Xương rồi! Đúng là xương rồng rồi!” Dân chúng vô cùng kích động, mọi người lại càng tin sái cổ.

Bởi vì phải là xương rồng thật thì mới có thần tính như thế, được trời đất chú ý như thế.

“Thưa bà con, xương rồng được phát hiện trên lãnh thổ của chúng ta, chứng tỏ điều gì?” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ kích động: “Chúng tỏ ông trời đang bảo vệ Đại Võ chúng ta, bảo hộ muôn dân bách tính Đại Võ! Được thần tiên quan tâm, trời cao mới ban xương rồng cho chúng ta, đây là điềm lành!”

“Ông trời đang bảo vệ cho Đại Võ chúng ta, bảo hộ muôn dân bách tính Đại Võ!”

“Được thần tiên quan tâm, trời cao mới ban xương rồng!”

“Đây là điềm lành!”

...

Dân chúng lại càng kích động hơn.

Chương 548: Dao động

Lâm Bắc Phàm tiếp tục cao giọng nói: “Cho nên, bệ hạ mới lệnh cho ta công khai trưng bày bộ xương rồng này, để mọi người được chiêm ngưỡng thần vật! Bệ hạ muốn cho mọi người biết rằng đạo trời nghiêng về phía chúng ta, ý trời đặt ở Đại Võ ta, lòng trời hướng về phía chúng ta!”

“Tạ bệ hạ!” Dân chúng đồng thanh nói.

Không biết do ai khởi xướng, tất cả mọi người cùng nhau quỳ xuống, bái lạy bộ xương rồng!

Chuyện này dần dần truyền đi khắp cả nước và rồi cũng truyền tới tai những kẻ có dã tâm.

“Triều đình Đại Võ phát hiện ra xương cốt của rồng, lại còn tuyên bố ra bên ngoài sao?”

“Sao có thể như thế được? Trên đời này vốn không có rồng, tại sao lại có xương rồng được cơ chứ? Chắc là triều đình Đại Võ đang giả thần giả quỷ, bày trò lừa gạt để dân chúng cống hiến cho bọn chúng chứ gì?”

“Trò cười này đã bị kẻ khác dùng phát chán từ lâu rồi, bản vương không tin cái thứ đó là xương rồng thật! Thăm dò thêm đi!”

“Có bất cứ tin tức nào, thì lập tức báo cáo cho ta!”

...

Trình sát ở khắp nơi đổ dồn về kinh thành. Trong lúc ấy, bộ xương rồng vẫn tiếp tục được trưng bày.

Để làm người khác tin tưởng, mỗi ngày Lâm Bắc Phàm đều thổi một đám mây tới, giữa đám mây có một lỗ hổng để ánh mặt trời có thể chiếu xuyên qua đó tạo thành cảnh tượng hào quang thần thánh.

Hắn còn âm thầm thả một ít hạt giống xuống mặt đất, sau đó điều khiển nước và dinh dưỡng trong đất cho hạt giống sinh trưởng thật tốt, cấp tốc mọc lên từ dưới đất, trăm hoa đua nở, như thể đã xảy ra kỳ tích.

Ngày nào tâm trạng của hắn vui vẻ, hắn còn tạo ra một cơn mưa nhỏ trong phạm vi bộ xương rồng, sau đó hút lấy lượng nước dưới lòng đất, bơm vào mạch nước ngầm làm nó tràn lên mặt đất, tạo thành hiện tượng kỳ lạ “Sương trời rơi xuống, suối ngầm nổi lên” rất hiếm gặp.

“Đây đúng là thần tích mà!”

“Bộ xương rồng này đã tạo ra thần tích rồi!”

Dân chúng lại càng tin rằng đây là xương rồng thật.

Những kẻ có dã tâm vẫn luôn âm thầm quan sát trong bóng tối cũng dần dần dao động! Chẳng lẽ đây thật sự là xương rồng ư?

Buổi tối ngày thứ ba kể từ khi bộ xương rồng được công khai, cuối cùng thì cũng có kẻ không thể ngồi yên được nữa, nửa đêm đến thăm Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm đứng trước bộ xương rồng kia, to tiếng chất vấn: “Cao đại nhân, muộn thế này rồi mà người không đi ngủ, còn tới chỗ này làm gì thế hả?”

Người đang đứng trước mặt hắn chính là Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu.

“Khụ khụ...” Cao Thiên Diệu ho khan hai tiếng: “Bản quan đến xem bộ xương rồng này ấy mà!”

Lâm Bắc Phàm hí hóp mắt lại, nói: “Bản quan nhớ là ngày nào người cũng đến xem cơ mà, chẳng lẽ vẫn chưa xem đủ chắc?”

“Xem thì xem đủ rồi! Nhưng mà lần này bản quan đến đây... đến đây là vì... vì...” Cao Thiên Diệu nói với vẻ ngượng nghịu: “Vì ta muốn chạm vào bộ xương rồng này một chút, kính mong Lâm đại nhân sắp xếp cho!”

Lâm Bắc Phàm hốt hoảng: “Bệ hạ bảo ta bảo vệ bộ xương rồng, không cho bất cứ kẻ nào tới gần! Lỡ xảy ra vấn đề gì, bệ hạ sẽ hỏi tội ta! Ta cũng không muốn phụ lòng hoàng ân! Cao đại nhân, người cảm thấy yêu cầu của người có phù hợp không hả? Không phải người cố ý làm khó ta đấy chứ?”

Cao Thiên Diệu vội bảo: “Lâm đại nhân, người nghe ta nói đã nào...”

Lâm Bắc Phàm không nhịn được mà nói: “Đừng có nói lung tung nữa, bản quan tặng người một câu: “Muốn chạm vào cũng được thôi, đưa tiền đây!”

Cao Thiên Diệu: “Đậu xanh!”

Ta chuẩn bị nhiều lý lẽ như thế để thuyết phục người, vậy mà lại bị một câu của người bẻ gãy cả!

“Lâm đại nhân, người muốn bao nhiêu tiền?” Cao Thiên Diệu khẽ hỏi.

Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng mà đáp: “Cái đó còn phải xem người định sờ bao nhiêu lâu, sờ như thế nào! Chúng ta là bạn bè lâu năm, sờ một lúc thì mười vạn lượng! Nếu người làm rách một miếng da thì tính thêm mười vạn lượng nữa!”

Cao Thiên Diệu: “Trời má!”

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu nhìn Lâm Bắc Phàm chằm chằm không chớp mắt, chỉ hận không thể cáo từ hần ngay lập tức.

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ đầy ẩn ý: “Cao đại nhân, người đừng làm như vậy chứ, mười vạn lượng thật sự không hề đắt đâu! Dù sao thì đây cũng là món thần vật độc nhất vô nhị khắp cả thiên hạ này! Nó mới chỉ được trưng bày ở đây mà đã đem

lại điềm lành, đem lại may mắn, tạo phúc cho dân chúng rồi! Nếu ăn nó, không chừng còn có thể trường sinh bất lão, thọ cùng trời đất nữa đấy!”

“Thần vật này không thể xảy ra bất cứ sơ suất nào đâu! Lỡ làm xước da của nó thì cũng là tội lớn phải chém đầu đấy! Chúng ta là bạn lâu năm nên bản quan mới cho người cơ hội này! Đổi lại là người khác nhờ vả, bản quan còn chẳng thèm để ý đến hần ta ấy chứ!”

Sắc mặt Cao Thiên Diệu không ngừng thay đổi, trông rất bối rối.

Cuối cùng, hần ta cắn răng mà nói: “Thôi được! Bản quan sẽ cho người hai mươi vạn lượng!”

Cao Thiên Diệu dẫn lòng lấy hai mươi vạn lượng ra, cuối cùng thì Lâm Bắc Phàm cũng tránh đường cho hần ta đi: “Cao đại nhân, mời!”

“Cảm ơn Lâm đại nhân!”

Cao Thiên Diệu đi tới trước bộ xương rỗng không lồ, ánh mắt tràn ngập vẻ say mê, lời nói hơi lộn xộn: “Đây chính là xương cốt của rồng đó sao! Là xương rồng - thần vật trong truyền thuyết đó sao!”

Thật ra, trước đây hần ta hoàn toàn không tin rằng cái thứ đang ở trước mặt hần ta là xương rồng thật.

Hần ta vốn không chắc chắn cho lắm nhưng lại muốn nịnh bợ nữ đế, làm nữ đế hài lòng.

Còn có thể lợi dụng bộ xương rồng này để bày ra đủ mảnh khoe, làm dân chúng dao động, củng cố dân tâm. Nhưng những chuyện xảy ra trong mấy hôm nay lại khiến hần ta dần dao động.

Chương 549: Làm gì cũng phải tiền

Nơi đặt bộ xương rồng có thánh quang soi chiếu.

Xung quanh bộ xương rồng còn mọc ra đủ loại hoa, từng đóa tiên hoa tranh nhau khoe sắc. Thậm chí còn có sương trời rơi xuống, nước ngầm nổi lên.

Đã xảy ra đủ loại thần tích như thế, thứ này không phải xương cốt của rồng thì còn có thể là gì được đây?

Công hiệu của xương rồng là gì thì đến nay vẫn chưa rõ, nhưng chắc hẳn đó là bảo vật số một thiên hạ!

Muốn nó đem đến vận may hẳn là không thành vấn đề!

Muốn dùng nó trị bách bệnh hẳn cũng có thể!

Nói không chừng còn có thể dùng nó để cứu sống mạng người ấy chứ! Hẳn là còn có thể giúp người ta... trường sinh bất lão, mọc cánh thành tiên!

Vì vậy, hẳn ta mò tới đây lúc nửa đêm, chỉ mong có thể tới gần bộ xương rồng một chút, nếu được chạm vào nó một chút thì quá tốt.

“Xương rồng, đây là xương của rồng đấy...”

Cao Thiên Diệu nhoài lên bộ xương rồng với vẻ thành kính, bàn tay quen cầm bút lông của hắn ta sờ lên bộ xương cốt, ra sức mà sờ lấy sờ để, sờ rồi lại sờ, lại tiếp tục sờ...

Cứ như thể chưa sờ tới lúc cào ra được một miếng da rồng thì chưa dừng lại vậy!

Lâm Bắc Phàm không nhìn nổi nữa: “Cao Đại Nhân à, đừng có sờ nữa được không! Người còn sờ nữa thì bàn tay sẽ rụng mất thôi!”

“Ta đã trả tiền rồi, ta có sờ tới rụng cái tay này người cũng chẳng làm gì được ta!” Cao Thiên Diệu hùng hồn phản bác.

Lâm Bắc Phàm liền thức thời ngậm miệng.

Cuối cùng thì ông trời cũng không phụ người có lòng, sau một lúc sờ tới sờ lui, cuối cùng thì Cao Thiên Diệu cũng cào được một ít bụi. Hẳn ta lập tức giơ bàn tay ra trước mặt mình rồi liếm thử, vẻ mặt rất say sưa.

Lâm Bắc Phàm không nhịn được mà hỏi: “Hương vị thế nào?”

Cao Thiên Diệu nhú mày: “Cái vị này sao lại hơi tanh, lại còn mằn mặn nhỉ?”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Thế thì đúng rồi, bởi vì thứ vừa rồi người ăn là đất mà!”

“Khụ khụ...” Cao Thiên Diệu ho khan.

Lâm Bắc Phàm tiếp tục giải thích: “Lúc vận chuyển bộ xương rỗng không cần thận làm nó dính chút bụi! Bản quan nhớ là chỗ mà Cao đại nhân người vừa sờ từng dính một ít bùn!”

“Khụ khụ...” Cao Thiên Diệu bắt đầu ho khan một cách kịch liệt. Hắn ta trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm: “Lâm đại nhân, sao người không chịu nói sớm chứ?”

Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ oan ức mà đáp: “Người có đề ta nói đâu? Ta cũng không ngờ người vừa cào được một ít bụi mà đã vội vàng cho vào miệng ngay, trông còn có vẻ rất ngon miệng, làm ta bối rối quá!”

Cao Thiên Diệu: “Phụt!”

Cuối cùng hắn ta nhận ra đúng là không thể trách Lâm Bắc Phàm được.

Sau khi nôn hết chỗ bùn trong miệng ra, Cao Thiên Diệu lại tiếp tục mò tay tới chỗ bộ xương rỗng. Lâm Bắc Phàm giơ tay ra chặn hắn ta lại.

Cao Thiên Diệu thắc mắc: “Lâm đại nhân, người có ý gì thể hả?”

Lâm Bắc Phàm híp mắt mà cười, nói: “Cao đại nhân, vừa rồi người đã sờ xong rồi! Bây giờ muốn tiếp tục sờ vào bộ xương rỗng này thì phải đưa thêm tiền!”

Cao Thiên Diệu tức tối: “Ta cũng chỉ sờ như vừa rồi thôi mà, thể mà cũng phải đưa thêm tiền sao?”

Lâm Bắc Phàm phản đối: “Cái gì mà chỉ sờ một chút hả? Người cào rách da của nó rồi kìa!”

Cao Thiên Diệu tức giận nói: “Thứ đó là đất!”

Lâm Bắc Phàm lại tiếp tục phản đối: “Cho dù có là đất thì chạm vào xương rỗng rồi cũng biến thành thần thổ!”

“Người, người...” Cao Thiên Diệu tức đến nỗi muốn giết người.

“Cao đại nhân, đừng tức giận chứ! Dù sao chúng ta cũng có giao tình, lần thứ hai này ta sẽ giảm cho người một nửa số

tiền! Chỉ cần người đưa thêm mười vạn lượng thì không chỉ được chạm vào, mà còn được cạo!”

Cao Thiên Diệu tức đến nỗi run lên: “Được lắm! Người được lắm!”

Cuối cùng, hắn ta đồng ý trả thêm mười vạn lượng bạc.

Sau đó, hắn ta sờ đi sờ lại mãi tới khi gần như mài mất đầu vân tay rồi mới cào ra được một ít bột xương, vui vẻ ra về.

Sau đó, Lâm Bắc Phàm lại tiếp đón thêm mười mấy vị quan lớn, quý nhân. Quy tắc không đổi, muốn sờ xương rồng phải trả mười vạn lượng.

Cào rách da rồng, tính thêm mười vạn.

Chỉ với phương pháp bỏ ít vốn, thu lãi nhiều này, Lâm Bắc Phàm dễ dàng kiếm được mấy trăm vạn lượng.

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm cũng tới đây, sờ tới khi ngón tay chảy máu rồi mới hài lòng ra về.

Nhưng trước khi đi, nhìn thấy chỗ hoa nở rộ xung quanh bộ xương rồng, hắn ta chợt nói: “Lâm đại nhân, chắc là người không cần mấy bông hoa này đâu nhỉ, bản quan nhờ đi giúp người nhé, đừng khách sáo!”

Lâm Bắc Phàm vội ngăn hắn ta lại: “Tất nhiên là cần mấy bông hoa này rồi! Chúng không phải thứ tầm thường đâu, chúng mọc ra nhờ dinh dưỡng của bộ xương rồng, không phải là hoa cỏ thông thường mà là tiên hoa, có giá trị rất lớn đấy!”

Tiền Viễn Thâm rất thất vọng.

“Nhưng vì giao tình giữa chúng ta, mỗi bông hoa ta chỉ tính của người một vạn lượng thôi! Tiền đại nhân, người muốn lấy mấy bông?”

Tiền Viễn Thâm tức giận: “Đã nói là có giao tình, tại sao người còn tính giá cao như vậy?”

“Chính vì có giao tình nên ta mới lấy tiền ấy chứ! Bởi vì giao tình giữa chúng ta rất đáng giá!” Lâm Bắc Phàm hùng hồn đáp.

“Trời má!” Tiền Viễn Thâm tức đến nỗi muốn hộc máu.

Vì vậy, thông qua những bông “tiên hoa” này, Lâm Bắc Phàm lại tàn nhẫn kiếm thêm một khoản.

“Phải trồng thêm nhiều hoa nữa mới được, thứ này rất thích hợp để kiếm tiền!” Lâm Bắc Phàm vừa cười ha hả vừa tính toán.

Chương 550: Giang hồ lại dậy sóng

Hai ngày tiếp theo, Lâm Bắc Phàm lại tạo ra nhiều thần tích hơn nữa, khiến cho càng nhiều người tin rằng đây chính là xương cốt của rồng thần.

Có một không hai, không mở chi nhánh.

Vùng Giang Nam, vương phủ.

Vương Phú Quý hào hứng chạy về: “Vương gia! Vương gia! Thông tin đã được xác minh rồi, đúng là xương cốt của rồng! Là thần vật có một không hai trong thiên hạ, xương rồng đấy!”

Cuối cùng thì Giang Nam vương cũng ra khỏi phòng của mình, trông hắn ta có vẻ kích động nhưng vẫn hỏi lại với vẻ ngờ vực: “Là xương của rồng thật sao?”

“Chính xác một trăm phần trăm, vương gia!” Vương Phú Quý gật đầu liên tục: “Để xác nhận xem đó là đồ thật hay giả, thuộc hạ đã tự mình đến kinh thành xem thử! Người đoán xem, thuộc hạ đã nhìn thấy gì nào?”

“Người đã nhìn thấy gì?” Giang Nam vương vội hỏi.

“Thuộc hạ nhìn thấy một bộ xương rồng dài mười trượng được đặt tại quảng trường trong kinh thành, khổng lồ đến mức ấy!”

Ánh mắt của Vương Phú Quý tràn ngập vẻ say sưa: “Khi ấy, thánh quang từ trên trời chiếu xuống, soi sáng bộ xương rồng trông vô cùng thần thánh, vô cùng uy nghiêm! Sương trời rơi xuống, ban phúc cho dân! Thuộc hạ được đắm mình dưới thánh quang và sương trời, cảm thấy bách bệnh đều tiêu biến, cả người nhẹ nhõm!”

“Thật sự có chuyện thần kỳ như vậy sao?” Giang Nam vương vẫn không tin.

“Vương gia, ngoài ra còn có một thần tích khác!” Vương Phú Quý nói với vẻ kích động: “Ban đầu, chỗ đặt bộ xương rồng chỉ là một mảnh đất trống, không hề có cây cỏ! Nhưng chỉ ba ngày sau, nơi đó lại mọc lên rất nhiều tiên hoa, đẹp không sao tả xiết! Mời vương gia xem, đây là tiên hoa mà thuộc hạ trả cái giá rất đắt để lén lút mua được từ chỗ Lâm Bắc Phàm đấy!” Nói rồi, hắn ta lấy một bông hoa mẫu đơn nở rộ trông rất đẹp ra.

Giang Nam vương nhận lấy bông hoa mẫu đơn kia, vô cùng sửng sốt: “Bông hoa này thật sự mọc lên chỉ trong vòng ba ngày thôi sao?”

Mặc dù hắn ta không hiểu rõ việc trồng hoa, chăm sóc hoa nhưng cũng biết rằng muốn trồng được một bông hoa mẫu đơn diễm lệ như thế này, toàn bộ quá trình ít nhất cũng cần hai, ba tháng.

Nhưng bây giờ, mới chỉ ba ngày mà hoa đã mọc ra rồi, hoàn toàn khiến nhận thức của hắn ta bị lật đổ!

“Chính xác một trăm phần trăm, vương gia!! Vẻ mặt của Vương Phú Quý có vẻ rất nghiêm túc.

“Xương rồng, đó thật sự là thần vật xương rồng! Ha ha!” Giang Nam vương rất kích động, rất vui vẻ.

Nếu hắn ta chiếm được bộ xương rồng này thì có thể hiệu triệu quần hùng trong thiên hạ giúp đỡ hắn ta xưng bá rồi!

Nếu hắn ta có được xương rồng thì sẽ được trời đất che chở, được trời đất giúp đỡ! Nếu hắn ta có xương rồng, thậm chí còn có thể...

Trường sinh bất lão, hóa thành thần tiên!

Ngay lúc ấy, hắn ta đã suy nghĩ rất nhiều, càng nghĩ càng khó mà kiềm chế được!

Hơi thở của Giang Nam vương trở nên gấp gáp: “Phú Quý, phải làm như thế nào mới có thể chiếm được xương rồng?”

Vương Phú Quý tỏ vẻ dè dặt: “Vương gia, bây giờ muốn chiếm được toàn bộ chỗ xương rồng đó quả thực không có cách nào cả! Nhưng nếu muốn lấy một phần nhỏ thì vẫn có cơ hội! Bởi vì người phụ trách bảo vệ bộ xương rồng này chính là

Lâm Bắc Phàm, tên này tham lam đến mức nào, có lẽ vương gia cũng biết rồi đấy! Chúng ta âm thầm hỏi lộ hắc là sẽ có cơ hội lấy được xương rồng thôi!”

Giang Nam vương lập tức mừng rỡ: “Được! Ngươi lập tức đi làm việc đi! Tốn bao nhiêu tiền cũng được, nhất định phải lấy được xương rồng cho ta!”

“Vâng, vương gia!” Vương Phú Quý đem theo rất nhiều tài sản, lại quay về kinh thành một lần nữa.

Cùng lúc đó, sau khi các phiên vương lớn xác nhận xong chuyện xương rồng là đồ thật hay đồ giả cũng có hành động giống như vậy.

Thông qua việc hỏi lộ cho Lâm Bắc Phàm, bọn họ lấy được một phần xương rồng.

Để có được xương rồng, ai nấy đều chuẩn bị tinh thần sẽ phải trả giá bằng chính tính mạng của mình.

Đến lúc này, có rất nhiều người trong giang hồ, các môn phái trong giang hồ cũng không thể thờ ơ nổi nữa.

Tại Thiếu Lâm Tự, nơi đứng đầu võ lâm.

Một lão hòa thượng chạy vào thiền phòng của trụ trì với vẻ kích động: “Phượng trượng sư huynh, thông tin đã được xác nhận rồi, bộ xương rồng của triều đình đúng là xương rồng thật! Kể từ khi được đem ra trưng bày cho tới nay, nó đã tạo nên rất nhiều thần tích không thể giải thích nổi! Phải là thần vật chỉ có trong truyền thuyết mới linh như thế, mới được trời đất quan tâm đến vậy!”

Phượng trượng trụ trì hốt hoảng đến nỗi biến sắc: “Có thật vậy không?”

Lão hòa thượng kia gật đầu liên tục: “Hoàn toàn chính xác!”

“A di đà phật!”

Hai vị hòa thượng ngoài miệng niệm phật nhưng trong lòng lại chấn động. Bọn họ cố gắng trấn áp tâm trạng sốt sắng của mình: “Sư huynh, bộ xương rồng đó là thần vật đấy! Ngươi nói xem, nếu chúng ta có được bộ xương rồng đó, liệu võ công có tiến bộ như gió, trở thành Tông Sư, Đại Tông Sư, thậm chí

là Đại Tông Sư tối cao hay không? Thậm chí còn có thể... tu thành chính quả ấy chứ?” Lão hòa thượng vô cùng kích động.

Phượng trọng trụ trì quát lớn: “Sư đệ, sao ngươi có thể tham lam như vậy cơ chứ?”

Lão hòa thượng hỏi ngược lại: “Sư huynh, chẳng lẽ ngươi không động lòng ư?”

“Động lòng thì sao hả, ngươi lấy được bộ xương rồng đó về đây chắc? Ngươi có thể cướp lấy bộ xương rồng đó từ trong tay triều đình không? Nếu vì chuyện này mà Thiếu Lâm ta phá hủy đạo thống, liệu ngươi có gánh vác nổi trách nhiệm hay không?”

Lão hòa thượng cúi đầu xuống: “Vậy chúng ta phải làm thế nào đây sư huynh?”

“Bộ xương rồng đó là thần vật của trời đất, Thiếu Lâm chúng ta không có trách nhiệm phải bảo vệ nó!”

Phượng trọng trụ trì tỏ vẻ đứng đắn mà nói: “Chúng ta nên phái cao thủ tới kinh thành thương lượng với triều đình về việc bảo vệ bộ xương rồng, không thể để kẻ xấu nhúng tay vào việc này!”

Lão hòa thượng giơ ngón tay cái lên: “Sư huynh, cao thủ, ngươi quả là cao thủ!”

“A di đà phật!” Phượng trọng tỏ vẻ từ bi.

Các danh môn chính phái lớn cũng lần lượt phái người tới kinh thành...

Chương 551: Võ lâm lại bị khuấy động

Không lâu sau, Lâm Bắc Phàm gặp được một Vương Phú Quý với vẻ phong trần và mệt mỏi.

Hắn ta còn chưa lên tiếng mà Lâm Bắc Phàm đã từ chối trước: “Nếu ngươi muốn lấy xương rồng thì khỏi cần bàn bạc gì nữa!”

Vương Phú Quý vội vàng nói: “Lâm đại nhân, ngươi nghe ta nói đã! Thảo dân biết là yêu cầu này có hơi khó xử, nhưng

vương gia thật sự rất muốn có xương rồng! Bọn ta không tham đâu, chắc chắn sẽ không để người khác phát hiện ra!”

“Thôi được, nể mặt chúng ta là bạn bè cũ, ta tính người một trăm vạn lượng một lạng xương rồng!” Lâm Bắc Phàm nói.

Vương Phú Quý giật mình biến sắc: “Sao mà đắt thế?”

“Đắt ư? Không hề đắt chút nào!” Lâm Bắc Phàm chấp tay đứng đó, đáp một cách thần nhiên: “Người phải biết rằng xương rồng là thần vật, nó có thể đem lại điềm lành, xua đuổi điềm xấu, có thể trị khỏi bách bệnh, nếu dùng nó để bào chế linh đan thần dược, không chừng còn có thể trường sinh bất lão, thọ cùng trời đất ấy chứ! Đây chính là thần vật có một không hai trong thiên hạ!”

“Bệ hạ mắc nhiều bệnh, ta nhất định phải bảo vệ chu toàn bộ xương rồng này! Ta cho các người một ít là đã phải mạo hiểm tội mất đầu rồi! Các người không lấy thì thôi, ta cũng chẳng muốn bán cho các người, phải mạo hiểm như thế, chẳng đáng để ta phải làm!”

Nói rồi, hắn phát tay áo bỏ đi.

Vương Phú Quý vội kéo hắn lại: “Chờ đã, Lâm đại nhân người nghe ta nói đã nào, đây là chuyện lớn, người cho thảo dân chút thời gian để cân nhắc được không! Hai ngày nữa ta sẽ cho người một câu trả lời chắc chắn!”

“Vậy ta đành chờ người vậy!” Lâm Bắc Phàm vẫn giữ vẻ mặt bất đắc dĩ: “Ta nói cho người biết, bộ xương rồng này chỉ được trưng bày lâu nhất là nửa tháng mà thôi! Nửa tháng sau, bộ xương rồng này sẽ bị bệ hạ đem về, canh chừng chặt chẽ! Đừng nói là các người, đến cả bản quan cũng chẳng thể chạm vào nó được đâu!”

“Phải, phải, phải, thảo dân biết phải làm như thế nào mà, thảo dân nhất định sẽ nhanh chóng trả lời đại nhân!”

Ngày ngày hôm sau, Vương Phú Quý đến tìm Lâm Bắc Phàm, quyết định mua năm lạng xương rồng. Lâm Bắc Phàm đưa cho hắn ta năm lạng xương rồng.

Vương Phú Quý nhìn chỗ bột màu trắng nhìn chẳng khác nào bột mì kia, chớp mắt một cái rồi nói: “Cái này thật sự là xương rồng sao?”

“Thật chứ!” Lâm Bắc Phàm nói nhỏ: “Thứ này bản quan phải âm thầm mài từ bộ xương rồng kia xuống đấy. Để người khác không phát hiện ra, mỗi ngày ta chỉ mài một ít thôi, chắc chắn chuyện này sẽ không bị bại lộ đâu!”

“Ta hiểu rồi, hiểu rồi!” Vương Phú Quý gật đầu.

Sau đó, Lâm Bắc Phàm lại tiếp tục dùng bộ xương rồng để bàn chuyện làm ăn với các vị phiên vương, thế gia quý tộc khác.

Người này mua ba lạng, người kia mua hai lạng, dễ dàng kiếm được hơn hai nghìn vạn lượng bạc!

Hơn nữa, số tiền hằn vệt được từ chỗ các vị quan lớn và cả tiền bán hoa, tổng cộng lên tới hơn ba nghìn vạn lượng bạc!

Lâm Bắc Phàm vô cùng vui vẻ: “Mới chỉ mài một ít xương rồng ra mà đã kiếm được nhiều tiền như thế rồi! Nếu bán hết bộ xương rồng này đi, số tiền kiếm được... thật không dám tưởng tượng! Thật sự không dám tưởng tượng!”

Đừng nói là có thể đột phá trở thành Đại Tông Sư tối cao, cho dù muốn đột phá thêm một bước, trở thành lục địa thần tiên trong truyền thuyết cũng chẳng phải chuyện không thể xảy ra!

Đúng lúc ấy, một viên quan bước vào: “Phủ doãn đại nhân, có Thiếu Lâm Tự và phái Võ Đang tới tìm!”

Lâm Bắc Phàm nhíu mày: “Bọn họ tới đây làm gì chứ? Chẳng lẽ là vì bộ xương rồng sao?”

Lâm Bắc Phàm vừa ra khỏi phòng đã nhìn thấy một nhóm hòa thượng và một nhóm đạo sĩ đứng trước mặt mình, thực lực của bọn họ thuộc loại không thể coi thường.

Người dẫn đầu chính là tổng bộ đầu của Lục Phiến Môn.

Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi: “Quách đại nhân, chuyện này...”

Quách bộ đầu gượng gạo mỉm cười: “Ngươi tự hỏi đi!”

Lâm Bắc Phàm nhìn mấy vị hòa thượng và đạo sĩ kia với ánh mắt đầy dò xét.

“A di đà phật!”

Phương trượng trụ trì Thiếu Lâm Tự bày ra vẻ mặt từ bi:

“Xương rồng là bảo vật của thiên hạ, nên giao cho người có

đức! Nếu nó rơi vào tay kẻ ác, chắc chắn sẽ gây ra tai kiếp cho võ lâm, làm thiên hạ rung chuyển, sinh linh đồ thân! Thiếu Lâm Tự bọn ta không đành lòng thấy chuyện này xảy ra, cho nên ta đã dẫn theo các vị hòa thượng biết võ trong Thiếu Lâm Tự đến đây bảo vệ xương rồng!”

“A di đà phật!” Các vị hòa thượng đứng ở phía sau đồng thanh nói.

“Phượng trượng nói có lý lắm!”

Chưởng môn phái Võ Đang cũng nói với vẻ mặt hiền hòa: “Xương rồng xuất hiện, vừa là kỳ ngộ nhưng cũng là nguy cơ! Lỡ như món thần bảo này rơi vào tay kẻ độc ác chắc chắn sẽ gây ra cảnh tượng giết chóc vô biên, khiến cho dân chúng lầm than! Bọn ta thân là võ lâm chính phái, phải giúp đỡ chính nghĩa, giữ gìn bình yên cho thiên hạ, trách nhiệm này không thể đẩy cho người khác được! Cho nên, Võ Đang đặc biệt phái người đến bảo vệ xương rồng! Vô lượng thiên tôn!”

“Vô lượng thiên tôn!” Các đạo sĩ đứng ở phía sau đồng thanh hô.

Chương 552: Không cảm ngộ được gì

Nhìn hai nhóm người đang bày ra thái độ đạo mạo chính phái, Lâm Bắc Phàm vừa nghĩ đã biết ý đồ của bọn họ là gì.

“Đa tạ Thiếu Lâm và Võ Đang đã đến đây giúp đỡ! Nhưng bệ hạ đã có lệnh, ngoài bọn ta ra, bất kỳ người nào không liên quan cũng không được đến gần xương rồng, kẻ nào trái lệnh sẽ giết không tha! Các ngươi không phải người của quan phủ, thân phận nhạ cảm cho nên bản quan xin ghi nhớ ý tốt của các ngươi, các ngươi từ đâu tới thì quay về chỗ đó đi!”

Lâm Bắc Phàm “đành phải” từ chối.

Hai vị đại sư lập tức sừng sốt đến nổi biến sắc, tận tình khuyên nhủ.

“Lâm thí chủ, bọn ta biết là ngươi khó xử! Nhưng theo thông tin mà bọn ta tìm hiểu được thì có rất nhiều kẻ ác trong võ lâm biết được tin này đã lập tức hành động rồi! Bọn chúng có võ công cao cường, không có chuyện ác nào là chưa từng làm, chỉ

dựa vào sức của triều đình thì khó mà cản được bọn chúng! Lỡ bộ xương rồng rơi vào tay đám nhân vật đó thì sẽ xảy ra bao nhiêu tai họa, người có biết không hả?”

“Không chỉ ở nước ta, đám người ác ở những đất nước khác cũng đang nhắm vào bộ xương rồng! Cho nên bộ xương rồng này đã không còn là chuyện riêng của triều đình ta nữa, chuyện này đã lan ra toàn thiên hạ rồi! Chúng ta nhất định phải bảo vệ được xương rồng, chống lại ngoại xâm!”

Lâm Bắc Phàm rất cảm động: “Hai vị đại sư đều là tiên bối trong võ lâm, trong lòng có thiên hạ, bản quan vô cùng khâm phục!”

Phượng trượng Thiếu Lâm và chương môn Võ Đang gật đầu lia lịa: “Thiện tai, thiện tai!”

“Bản quan cũng không phải loại người không hiểu đạo lý! Vì bộ xương rồng, vì chúng sinh trong thiên hạ, chỉ cần các người giao ra một vạn lượng bạc bản quan sẽ cho phép bảo vệ bộ xương rồng ở khoảng cách gần!”

Phượng trượng Thiếu Lâm và chương môn Võ Đang: “Đậu má!”

Nói đi nói lại, cuối cùng vẫn là muốn vơ vét tiền của bọn họ mà thôi!

Đến cả tiền của Thiếu Lâm Tự và phái Võ Đang mà cũng dám tham lam, gan của hãn thật là lớn!

“A di đà phật!”

Phượng trượng Thiếu Lâm chấp tay trước ngực: “Lâm thí thủ, Thiếu Lâm Tự bọn ta là người xuất gia, không có tiền!”

Lâm Bắc Phàm cũng chấp tay trước ngực: “Phượng trượng trụ trì, ta hiểu chỗ khó xử của các người! Không có tiền thì chắc là có tượng Phật bằng vàng chứ! Các người giao ra một bức tượng Phật bằng vàng ra là xong rồi, không phải sao?”

Phượng trượng Thiếu Lâm sững sốt: “Bức tượng Phật bằng vàng này... sao có thể đem ra bên ngoài được cơ chứ?”

“Sao lại không được? Phật viết: Chúng sinh bình đẳng! Cho nên bức tượng Phật bằng vàng này cũng đâu có gì khác biệt so với tượng Phật thông thường, chỉ cần trong lòng có Phật, thì

có nơi nào không phải chốn tây phương cực lạc?” Lâm Bắc Phàm phản bác.

“Chuyện này...”

“Nếu các ngươi thật sự cảm thấy khó xử, bản quan là người tin vào thần phật, cứ tặng cho bản quan là được! Nhất định bản quan sẽ nâng niu bức tượng Phật bằng vàng này, a di đà phật!” Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ từ bi mà nói.

Các vị hòa thượng Thiếu Lâm đều không còn gì để nói.

Tặng tượng Phật bằng vàng cho tên tham quan này chắc chắn chỉ một khắc sau hắn ta sẽ đem tượng đi nấu chảy!

Thấy trụ trì Thiếu Lâm mãi do dự không đưa ra quyết định, Lâm Bắc Phàm vội lớn tiếng nói: “Phương trượng trụ trì, ngươi còn do dự gì nữa? Phật Tổ lòng dạ từ bi, vì chúng sinh thiên hạ, nhất định người sẽ tha thứ cho các ngươi thôi! Chẳng lẽ trong mắt các ngươi, chúng sinh trong thiên hạ lại không đáng giá bằng một bức tượng Phật hay sao?”

Được lắm, đến cả đạo lý lớn như vậy mà hắn cũng đem ra rồi!

Cuối cùng, phương trượng Thiếu Lâm vẫn không đem tặng bức tượng kia nhưng lại dần lòng lấy ra năm mươi vạn lượng.

Lâm Bắc Phàm dời mắt sang chỗ nhóm người của phái Võ Đang, mỉm cười nói: “Tam Thanh đạo tôn cũng vậy, cũng là người thương xót chúng sinh thiên hạ...”

“Ngươi đừng nói nữa, bản đạo sẽ trả tiền!”

Cuối cùng, phái Võ Đang dần lòng đưa ra bốn mươi vạn lượng.

Vì vậy, cuối cùng bọn họ cũng được Lâm Bắc Phàm cho phép tới gần quan sát và bảo vệ bộ xương rồng.

Các nhóm võ lâm chính phái khác thấy vậy cũng ào ạt tìm tới chỗ Lâm Bắc Phàm. Hắn đối xử bình đẳng với tất cả mọi người, chỉ cần trả tiền là được tới gần bộ xương rồng.

Tất nhiên, nhất định phải là danh môn chính phái mới có được cơ hội này. Nếu không phải danh môn chính phái thì khỏi phải bàn bạc gì cả.

Cứ như thế, Lâm Bắc Phàm lại vơ vét được thêm mấy trăm vạn lượng bạc.

Chuyện này khiến đến hần cũng phải cảm thán, đám người giang hồ này lại giàu có đến thế à!

Vì vậy, hần quyết định phải tiến hành đại nghiệp này đến cùng.

Lâm Bắc Phàm hí mắt mỉm cười mà đi tới trước mặt nhóm người Thiếu Lâm và Võ Đang: “Các vị đại sư, hai ngày vừa qua có cảm ngộ được điều gì hay không?”

Mọi người đều lắc đầu.

Trụ trì Thiếu Lâm Tự chấp tay trước ngực, nhíu mày nói: “Bản tăng bảo vệ bộ xương rồng ngày suốt ngày suốt đêm, nhưng vẫn chưa thể cảm ngộ được một chút Phật lý và tạo hóa nào từ nó cả! Ta cảm thấy đây chỉ là một bộ xương bình thường mà thôi, chẳng khác gì một tảng đá cả! Có lẽ là vì... tư chất của bọn ta ngu muội! A di đà phật!”

“Hoặc là, bọn ta không có duyên với bộ xương rồng này, vô lượng thiên tôn!” Chương môn Võ Đang ở bên cạnh cười khỏ.

Chương 553: Không cần mặt mũi

Lâm Bắc Phàm gật đầu, mỉm cười nói: “Bản quan hiểu cả! Có lẽ chỉ là vì thời gian quá ngắn ngủi nên vẫn chưa thể cảm ngộ được những đạo lý huyền diệu trong trời đất! Cứ kiên trì, bản quan tin rằng nhất định các ngươi sẽ cảm ngộ được thôi!”

“Đa tạ lời chúc của Lâm đại nhân!” Mọi người cùng nói.

“Phải rồi Lâm thí chủ, ngươi bảo vệ bộ xương rồng này đã nhiều ngày, ngươi có cảm ngộ được điều gì hay không?” Trụ trì Thiếu Lâm tò mò hỏi.

Ánh mắt của tất cả mọi người đồng loạt hướng về phía hần.

“Nói tới cảm ngộ thì đúng là có một ít!” Lâm Bắc Phàm cười đáp.

Mọi người ngạc nhiên biến sắc.

“Sao cơ? Ngươi đã cảm ngộ được rồi sao?”

“Cảm ngộ được điều gì vậy?”

...

Chương môn Võ Đang sốt sắng hỏi: “Lâm đại nhân, người đã cảm ngộ được điều gì, có thể nói cho bọn ta biết được không?”

“Tất nhiên là được rồi, cũng đâu phải chuyện bí mật không thể cho người khác biết?” Lâm Bắc Phàm cười nói: “Từ bộ xương rồng này, bản quan đã cảm ngộ được đạo lý trong trời đất, giúp bản quan thu được lợi ích không hề nhỏ!”

“Đạo lý trời đất gì vậy?” Trụ trì Thiếu Lâm dò hỏi.

“Đạo lý trời đất này chính là...” Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Đạo khả đạo, phi thường đạo! Danh khả danh, phi thường danh.”

Một luồng đạo vận mạnh mẽ không tả xiết tỏa ra từ trên người hắn. Các vị hào kiệt võ lâm hoảng hốt đến nổi biến sắc!

Đây thật sự là đạo lý to lớn của trời đất! Đại đạo hoành âm!

Mới chỉ nghe sơ qua mà đã khiến cho cảnh giới võ đạo của bọn họ phải lung lay rồi! Thật quá mạnh mẽ!

Lâm Bắc Phàm chỉ đọc ra mười mấy chữ, sau đó không đọc nữa.

“Sau đó thì sao?” Võ Đang chương môn sốt ruột hỏi.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Sau đó thì hết rồi, bản quan chỉ cảm ngộ được nhiều đó mà thôi! Mặc dù chỉ mười mấy chữ ngắn ngủi, nhưng thật sự đã giúp bản quan thu hoạch được rất nhiều!”

“A di đà phật/ Vô lượng thiên tôn! Đa tạ Lâm đại nhân đã chỉ điểm!” Hai vị chương môn cùng nói.

Bọn họ lại nhìn sang bộ xương rồng ở bên cạnh một lần nữa, ánh mắt sáng rực như thể có thể phóng ra ánh sáng vậy!

Đây thật sự là bảo vật của thiên hạ!

Ngay cả một người đọc sách hai tay trói gà không chặt như Lâm Bắc Phàm mà cũng cảm ngộ được lý lẽ của võ đạo!

Nếu người của võ lâm như bọn họ cũng cảm nhận được thì chẳng phải võ công sẽ tiến bộ như gió hay sao?

Bộ xương rồng thật sự khiến người ta không thể thờ ơ làm ngơ nó!

Trụ trì Thiếu Lâm kéo mấy vị hòa thượng khác sang một góc, dặn dò: “Người lập tức viết tư về Thiếu Lâm Tự, bảo Giới Sân sư huynh gửi tất cả những đồ đệ có ngộ tính nhất trong môn phái tới đây cho ta!”

Một vị hòa thượng thắc mắc: “A di đà phật! Sư phụ, tại sao phải làm như vậy ạ?”

Trụ trì Thiếu Lâm tức giận: “Tên ngốc nhà ngươi, đến cả đạo lý đơn giản như thế mà cũng không nghĩ ra sao? Bộ xương rồng đang được đặt ở đây, chắc chắn có thể giúp chúng ta ngộ đạo, có thể giúp chúng ta nâng cao tu vi, nó là bảo vật số một trong võ lâm! Nếu đệ tử trong phái chúng ta lĩnh ngộ được võ học vô thượng từ nó, võ công tiến bộ nhanh như gió thì chẳng phải sẽ làm tăng thêm thực lực cho phái ta hay sao?”

“Ồ! Sư phụ nói phải lắm!” Các vị hòa thượng sực tỉnh ngộ.

“Cho nên sư phụ mới bảo Giới Sân sư huynh đưa nhiều đệ tử ưu tú tới đây! Càng nhiều đệ tử thì càng nhiều người lĩnh ngộ được tuyệt học của võ đạo, càng có lợi cho Thiếu Lâm Tự chúng ta, a di đà phật!”

“Nhưng thưa sư phụ, nếu làm như vậy sẽ phải trả rất nhiều tiền!” Nhớ đến mấy trăm nghìn lượng bị Lâm Bắc Phàm vơ vét mất, các vị hòa thượng lại đau khổ ra mặt.

Trụ trì Thiếu Lâm rất kiên định: “A di đà phật! Không thể bỏ lỡ thời cơ, cơ hội đã qua sẽ không trở lại! Nếu chúng ta không làm như thế, sẽ bị người của các phái khác bỏ lại sau lưng, ảnh hưởng tới địa vị của Thiếu Lâm Tự! Cho nên có phải tốn nhiều tiền hơn nữa ta cũng chẳng tiếc!”

“Phương trượng nói có lý lắm, a di đà phật!” Mọi người đồng thanh đáp.

Mặt khác, phía bên Võ Đang và các môn phái khác cũng có hành động tương tự. Bọn họ chỉ hận không thể đưa tất cả mọi người trong môn phái của mình tới đây, vừa bảo vệ xương rồng vừa ngộ đạo.

Đến cả một kẻ trói gà không chặt chỉ biết đọc sách như Lâm Bắc Phàm mà cũng có thể lĩnh ngộ được đạo lý võ học sâu sắc

như thế từ bộ xương rỗng.

Chỉ mười mấy chữ đơn giản mà đã giúp bọn họ thu về lợi ích không nhỏ.

Nếu trong môn phái của bọn họ có một, hai người giác ngộ vậy chẳng phải bọn họ sẽ đổi đời hay sao?

Một người đắc đạo, gà chó cùng phi thăng chính là đạo lý này!

Vì vậy, chỉ vài ngày sau, số người của các môn phái tập trung tới đây ngày càng nhiều hơn, chen nhau đứng chật kín cả quảng trường.

Bọn họ đứng theo từng môn phái tách biệt với nhau, có thành kiến với nhau, ánh mắt còn lộ ra sự thù hận.

Trong đó, đệ tử của Thiếu Lâm Tự là đông nhất, nhìn sơ qua thì tới một phần ba số người ở đây là đầu trọc, buổi tối còn sáng cả một góc phố.

Cũng vì vậy mà Thiếu Lâm Tự trở thành mục tiêu công kích của các môn phái khác.

“Phương trượng đại sư, người làm như thế có hơi quá đáng rồi đấy!” Chương môn phái Không Động nói với vẻ quái gở:

“Người phái nhiều đệ tử tới đây như thế, định chuyển Thiếu Lâm Tự đến kinh thành luôn đấy à?”

“Phải đấy, nhiều hòa thượng thế này, xương rỗng bị các người bao vây cả rồi đây này!” Chương môn phái Thanh Thành lớn tiếng nói.

“Người đến đây để cướp xương rỗng đấy à?”

Chương 554: Tranh thủ vơ vét

Trước sự phản đối của mọi người, trụ trì Thiếu Lâm bày ra vẻ mặt khổ sở: “Các vị chương môn, các người hiểu lầm bản tăng rồi! Bộ xương rỗng này liên quan đến giang hồ, liên quan đến sự an nguy của xã tắc, tuyệt đối không thể xảy ra sai sót gì! Bản tăng là minh chủ võ lâm, phải có trách nhiệm! Cho nên bản tăng mới phái nhiều đồ đệ đến đây để bảo vệ bộ xương rỗng! Mong rằng các vị đồng đạo võ lâm thấu hiểu, a di đà phật!”

Đám người kia tức tối đến mức miệng méo xệch.

Rõ ràng người muốn giác ngộ tạo hóa từ xương rồng, thế mà còn ra vẻ đạo mạo như thế sao? Đồ cáo già!

Chương môn Võ Đang đứng bên cạnh nhếch khóe môi:

“Phượng trượng đại sư, người phái đệ tử tới đây để bảo vệ bộ xương rồng, bản đạo rất hiểu, cũng rất ủng hộ! Nhưng còn đám tiểu hòa thượng này thì sao, người phái bọn chúng tới đây làm gì hả? Đến cả võ giả Thất phẩm còn chưa tu luyện tới thì bảo vệ xương rồng như thế nào được?”

Nhìn theo hướng chương môn Võ Đang nói, mọi người nhìn thấy một nhóm hòa thượng trẻ em khoảng mười ba, mười bốn tuổi.

Ánh mắt ngây thơ, vừa nhìn là biết rất vô hại rồi.

“A di đà phật!” Trụ trì Thiếu Lâm Tự tỏ vẻ từ bi: “Bọn chúng không tới đây để bảo vệ bộ xương rồng mà đến để tụng kinh niệm phật cho bộ xương rồng, siêu độ linh hồn rồng, giúp nó sớm tới được miền cực lạc Tây Thiên!”

Mọi người tức giận đến nỗi muốn nổ tung!

Được lắm lão hòa thượng vô liêm sỉ này, chuyện này mà người cũng biện minh được!

Đúng lúc đó, có một nhóm đạo sĩ trẻ tuổi hùng hổ đi tới. Nhìn trang phục đạo bào mà bọn họ đang mặc, rõ ràng là người của phái Võ Đang.

Nhóm người này rất đông, còn nhiều hơn cả người của Thiếu Lâm Tự, vừa đến đây đã bao vây tất cả các môn phái lại.

Lần này thì đến lượt trụ trì Thiếu Lâm bắt măn!

Hắn ta chấp tay trước ngực, lớn tiếng quát: “A di đà phật! Chương môn Võ Đang, phái Võ Đang các người phái nhiều đệ tử đến như thế là định làm gì thế hả?”

Chương môn Võ Đang ra vẻ đạo mạo: “Bọn họ cũng tới đây để bảo vệ bộ xương rồng!”

“Còn bọn chúng thì sao? Cũng đến bảo vệ xương rồng đấy à?” Trụ trì Thiếu Lâm Tự tức tối chỉ vào một nhóm tiểu đạo sĩ còn nhỏ.

Nhóm tiểu đạo sĩ này trông chỉ khoảng mười ba, mười bốn tuổi, trong số đó còn có một vài trẻ em dưới mười tuổi, trên người không có một chút nội lực nào, hoàn toàn chưa bắt đầu luyện võ!

Người đưa đám nhỏ này tới đây để làm gì?

Là trụ trì của Thiếu Lâm, mình chủ võ lâm, tốt xấu gì hẳn ta còn biết giữ thể diện, đưa một vài tiểu hòa thượng có chút ít tu vi võ công đến.

Vậy mà Võ Đang các người, đến cả một đứa bé mà cũng không buông tha! Đúng là quá đáng, không thể nhẫn nhịn nổi mà!

“Bọn chúng ấy à...” Chương môn Võ Đang mỉm cười tỏ vẻ hiên lạnh: “Bọn chúng tập võ ở Võ Đang bọn ta từ nhỏ, chưa từng rời khỏi sơn môn! Cho nên nhân cơ hội này, bản đạo đưa bọn chúng tới kinh thành để trải nghiệm, tiện thể tới xem bộ xương rồng! Chuyện này thì có gì to tát đâu, mọi người đừng để bụng, đừng để bụng nhé! Ha ha!”

Trụ trì Thiếu Lâm tức muốn nổ tung!

Chương môn của các môn phái khác cũng tức muốn nổ tung!

Lão đạo sĩ vô liêm sỉ nhà người!

Những lời không biết xấu hổ như vậy mà người cũng nói ra được sao? Người lại bảo bọn ta đừng để bụng...

Như thế mà còn không để bụng được hay sao?

Nếu các người có một, hai đệ tử có tư chất hơn người lĩnh ngộ được tuyệt học vô thượng từ bộ xương rồng vậy Võ Đang các người sẽ bỏ qua bọn ta sao?

Đây là cuộc ganh đua liên quan đến số mệnh của môn phái, không thể xảy ra sai sót gì! Vì vậy, các môn phái bắt đầu tranh cãi ầm ĩ.

Bọn họ gây ra động tĩnh hơi lớn, khiến Lâm Bắc Phàm bị người ta gọi tới can ngăn.

“Chuyện gì thế, xảy ra chuyện gì thế? Các vị đều là danh môn chính phái, là nhân vật có máu mặt trên giang hồ! Tranh cãi ồn ào thế này thì còn ra thể thống gì nữa hả?” Lâm Bắc Phàm cao

giọng quát: “Chẳng lẽ các ngươi không thể bình tĩnh ngồi xuống, chém đối thủ hai nhát hay sao?”

Các môn phái: “Trời má!”

Rốt cuộc ngươi tới khuyên nhủ hay tới kích động người ta đánh nhau thế?

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ sâu xa: “Ta biết các vị anh hùng đều muốn bảo vệ bộ xương rồng! Tâm ý khẩn thiết của các ngươi, bản quan đều nhìn thấy hết rồi! Nhưng chuyện này thì có gì mà phải tranh cãi nào? Ai trả tiền thì được ở lại, không phải sao? Không có tiền, các ngươi tranh cãi thế nào đi chẳng nữa cũng chẳng được ở lại! Các ngươi nói xem có phải chính là đạo lý này hay không? Phải giữ hòa khí thì mới phát tài!”

Các môn phái tức giận trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm.

Bọn ta hòa khí thì ngươi phát tài!

“Được rồi, đừng ồn ào nữa, cứ theo quy tắc mà làm!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói.

“Lâm đại nhân nói có lý lắm!” Trụ trì Thiếu Lâm dần lòng đưa ra ngân phiếu một trăm vạn lượng, nói: “Lâm đại nhân, đây là tiền của Thiếu Lâm Tự bọn ta, mong ngươi vui lòng nhận lấy!”

Lâm Bắc Phàm hí mắt mỉm cười mà nhận tiền: “Các vị sư phụ Thiếu Lâm Tự, mời vào trong!”

Chưởng môn Võ Đang đau khổ đưa ra ngân phiếu một trăm năm mươi vạn lượng, nói: “Lâm đại nhân, đây là tiền của phái Võ Đang!”

Lâm Bắc Phàm lại hí mắt mỉm cười nhận tiền: “Các vị sư phụ phái Võ Đang, mời vào trong!”

Cứ như thế, Lâm Bắc Phàm cứ lần lượt vơ vét tiền của các môn phái này, chỉ trong nháy mắt đã hơn năm trăm vạn lượng bạc.

Chương 555: Lá gan càng ngày càng lớn

Không thể không cảm thán rằng các môn phái võ lâm này thật là giàu có!

Bình thường thì kẻ nào cũng giầu giém, than nghèo giả khổ, nhưng khi lấy tiền ra thì tuyệt đối không hề nường tay với kẻ khác!

Nhưng Lâm Bắc Phàm lại phát hiện ra vẫn còn một tiềm lực kiếm tiền lớn nữa.

Ngoài Thiếu Lâm và Võ Đang, các môn phái khác đều đang rục rịch tiếp tục đưa người tới đây, không muốn cho người của Thiếu Lâm và Võ Đang giành mất danh tiếng.

Cứ như vậy, mấy ngày trôi qua, số người trong võ lâm tới đây càng nhiều hơn, Lâm Bắc Phàm tiếp tục thu về năm trăm vạn lượng bạc.

Vì số lượng nhân sĩ trong võ lâm thật sự quá đông, hơn nữa dòng người đến chiêm ngưỡng bộ xương rồng vẫn đang nổi dài không dứt nên chuyện này đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến tình hình trị an và sự ổn định của kinh thành. Vì vậy, Lâm Bắc Phàm không thể không di dời bộ xương rồng này ra khỏi kinh thành.

Hắn xây dựng một tòa Quan Long Đài rất lớn ở bên ngoài kinh thành và trưng bày bộ xương rồng ở đó cho mọi người chiêm ngưỡng.

Bên dưới Quan Long Đài là đệ tử của các môn phái, tất cả đều ngồi xếp bằng chen chúc với nhau. Bọn họ vừa bảo vệ bộ xương rồng, vừa nhân cơ hội lĩnh ngộ lý lẽ võ đạo từ nó.

Thời gian này, rất nhiều kẻ có ý đồ xấu muốn xông vào cướp xương rồng đều bị đệ tử của các môn phái đánh đuổi, chém giết tàn nhẫn như thể có thù cướp vợ vậy!

“Loại tà ma ngoại đạo, phải diệt trừ sạch sẽ!”

“Muốn cướp xương rồng phải hỏi xem kiếm của ta có đồng ý hay không đã!”

“Các vị đồng đạo giang hồ, nhất định chúng ta phải bảo vệ xương rồng, không để người có dã tâm độc ác chạm vào nó!”

“Chúng ta thân là các môn phái trong võ lâm, không thể trốn tránh trách nhiệm!”

Mọi người đều có kẻ địch chung.

Bọn họ trả tiền để được ở lại đây, kẻ khác không trả tiền mà cũng muốn được như bọn họ, làm gì có cái lý ấy?

Cảnh tượng ấy bị Lâm Bắc Phàm nhìn thấy, trong lòng cảm thấy rất hài lòng.

Các người vừa trả tiền cho ta vừa giúp ta bảo vệ bộ xương rỗng, cảm giác này thật là thoải mái!

Cảnh tượng này cũng bị nữ đế nhìn thấy.

Nàng hoàn toàn không còn gì để bình phẩm: “Thông qua chuyện bộ xương rỗng này, Lâm ái khanh lại kiếm được một khoản lớn rồi! Hắn không chỉ vơ vét tiền của trăm và vạn võ bá quan cả triều mà đến cả các môn phái trong giang hồ cũng không chịu buông tha, lá gan của hắn ngày càng lớn đấy!”

Trên xà nhà xuất hiện một hình bóng màu trắng, mỉm cười đáp: “Đúng là lá gan của hắn ngày càng lớn! Nhưng bộ hạ, người tin rằng thứ đó là xương rỗng thật sao?”

Nữ đế khẽ mỉm cười, nói nhỏ: “Sao ta lại tin được cơ chứ? Thanh Hoàn tử tử, cái tên đó đã bao giờ nói ra được câu nào thật thà chưa? Hắn nói thứ đó là xương rỗng thì chắc chắn đó không phải là xương rỗng! Hắn chỉ muốn mượn thứ này để vơ vét tiền của mọi người mà thôi! Chẳng qua hắn ta thủ đoạn vô biên, lừa được tất cả người trong thiên hạ! Ha ha...”

Bạch Quan âm mỉm cười, gật đầu: “Đúng vậy, hắn lại lừa gạt tất cả mọi người trong thiên hạ một lần nữa rồi!”

Nữ đế đau đầu: “Nhưng hiện giờ hắn càng lúc càng làm càn, chỉ sợ sẽ gây chuyện quá lớn, không dễ kết thúc! Thanh Hoàn tử tử, người giúp ta theo dõi hắn, đừng để hắn làm xằng làm bậy!”

“Bộ hạ yên tâm, hắn là người có chừng mực, sẽ biết thu tay đúng lúc thôi!”

Nữ đế đặt tay lên trái tim mình, cười khổ mà nói: “Chỉ sợ trước khi hắn kịp thu tay thì trái tim ta đã không chịu nổi nữa rồi!”

Bạch Quan âm không nhìn được mà bật cười, bóng hình màu trắng dần dần biến mất.

Đúng lúc đó, từ bên ngoài có tấu chương khẩn cấp được dâng lên. Nữ đế vừa xem xong, sắc mặt lập tức thay đổi.

Nàng lại cười gượng bảo: “Thật sự bị hấn làm to chuyện rồi!”

Vì mấy tấu chương này đều tới từ biên giới, các quốc gia đã tập trung lực lượng quân sự ở biên quan, tích sức chờ phát động, tình thế vô cùng căng thẳng.

Cùng với mấy tấu chương này còn có quốc thư tới từ các nước, tất cả đều vì bộ xương rồng.

Trên quốc thư, quốc vương của các quốc gia đã bày tỏ rõ ràng: Thần vật rồng thần là vật chí bảo trong thiên hạ, vốn nên vì toàn bộ người trong thiên hạ, Đại Võ hoàng triều không có quyền hưởng thụ một mình! Nếu không giao xương rồng ra sẽ xung đột vũ trang!

Nữ đế lập tức triển khai cuộc họp gấp.

Trong triều đường, nàng nổi giận đùng đùng: “Các vị ái khanh, các quốc gia gửi quốc thư tới muốn triều ta giao bộ xương rồng ra, bằng không sẽ xung đột vũ trang, đúng là ngang ngược vô lý, lý lẽ của bọn giặc cướp!”

“Xương rồng phát hiện được ở triều ta chứng tỏ ông trời đứng về triều ta, làm sao có thể chia sẻ cho nước khác được! Nhưng bây giờ các nước đã tập trung binh lực ở biên giới, tình hình vô cùng gay go. Các vị ái khanh có thượng sách gì không?”

Thân là người bảo vệ bộ xương rồng, Lâm Bắc Phàm tích cực đứng ra, lớn tiếng nói: “Bệ hạ, bọn họ chẳng qua chỉ đang phô trương thanh thế mà thôi, không cần để ý nhiều làm gì!”

Nữ đế hỏi: “Ái khanh, sao lại nói như vậy?”

Chương 556: Có người cảm ngộ được

“Bệ hạ, trước đó chúng ta đã đánh với Đại Hạ hoàng triều một trận! Trong trận chiến này chúng ta chỉ trả cái giá vô cùng nhỏ bé mà vẫn đánh lại được binh lính Đại Hạ, hơn nữa còn bắt sống sáu mươi vạn quân và thái tử Hạ Thiên Khung, giành được chiến thắng rực rỡ trước đây chưa từng có, thể hiện ra uy phong của Đại Võ ta, uy chấn tứ hải, chấn động bốn phương!”

“Dưới tình hình như vậy, các quốc gia thật ra không dám động vào đâu ạ!”

“Đầu tiên, Đại Hạ không dám hành động! Bọn họ vừa mới bại trận, sĩ khí sụt giảm, không còn lòng chiến đấu gì nữa, có chiến chắc chắn cũng sẽ bại! Hơn nữa, thái tử lại đang ở trong tay chúng ta, bọn họ dám động thì chúng ta cũng dám giết!”

Nữ đế gật đầu: “Lời của ái khanh có lý!”

“Đại Hạ không dám hành động, Đại Viêm cũng không dám hành động! Vì bọn họ sợ sẽ bại trận giống như Đại Hạ, hậu quả mang tới thật sự quá nghiêm trọng! Nước lớn đánh lớn cũng không phải trò chơi!”

Nữ đế lại gật đầu: “Nói không sai!”

“Hai đại hoàng triều còn không dám hành động hiển nhiên các nước nhỏ khác càng không dám hành động hơn!”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Cho nên bọn họ chủ yếu là phô trương thanh thế mà thôi, chúng ta tuyệt đối đừng bị bọn họ dọa sợ, tự loạn trước!”

“Nhưng lỡ như thật sự đánh vào đây thì sao?” Một lão thần hỏi.

“Nếu bọn họ muốn đánh thì chúng ta đánh!”

Lâm Bắc Phàm nói với dáng vẻ bệ vệ: “Sau khi có được đền bù từ Đại Hạ, lương thực của Đại Võ chúng ta sung túc, vật tư dư dả, hoàn toàn có thể chống đỡ qua nhiều trận chiến, hơn nữa, chúng ta vừa mới đánh bại Đại Hạ xong, sĩ khí đang thịnh, sợ bọn họ làm gì?”

Nhiệt huyết của các quan bị kích thích sục sôi.

“Đúng vậy, bây giờ chúng ta thừa vật tư, sĩ khí đang thịnh, sợ bọn họ làm gì?”

“Muốn đánh thì đánh, chúng ta chính là Đại Võ hoàng triều, từng sợ ai bao giờ?”

“Chúng ta dám đánh còn bọn họ dám không?”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục nói một cách hùng hồn: “Bệ hạ, bây giờ tình hình triều ta vừa mới chuyển biến tốt, dân chúng có

thể trải qua cuộc sống tốt hơn! Dưới tình hình này, bọn họ dám đánh đúng là không xong với dân chúng đâu!”

“Không xong với dân chúng chính là không xong với thiên hạ, người thiên hạ đều sẽ ủng hộ triều ta đánh thắng trận này! Trên dưới một lòng, tất cả đoàn kết đồng lòng, nào có lý thua được?”

Các quan viên lại kích động hơn nữa.

“Chúng ta đồng lòng nhất trí, đồng tâm hiệp lực, nào có lý không thắng được?”

“Đánh đi, chúng ta tất thắng!”

“Điều mấu chốt nhất là trên tay chúng ta có xương rồng!”

Lâm Bắc Phàm kích động đến mức mặt mày đỏ gay: “Xương rồng đang ở triều ta, chúng tỏ điều gì?”

“Chúng tỏ thiên đạo ở ta, thiên ý ở ta, trời ở triều ta! Ngay cả ông trời cũng đã đứng về phía chúng ta rồi, trận này tất thắng, còn sợ phải gì nữa? Đánh!”

“Muốn xương rồng sao? Đừng nói thần không đồng ý mà dân chúng Đại Võ...”

Lâm Bắc Phàm hét lên: “Cũng tuyệt đối không đồng ý!”

Các quan cũng hô theo: “Tuyệt đối không đồng ý!”

Khí thế hùng hục!

Âm thanh chấn động trời cao!

Nữ đế nhìn mà tim đập như trống, công lực lừa đảo của người này càng ngày càng mạnh, hoặc là nói lợi ích từ bộ xương rồng quá lớn, hẳn đã buộc chặt tất cả lợi ích vào với nhau, liều chết không lùi!

Nàng cũng vô cùng kích động, lớn tiếng nói: “Được! Các vị ái khanh nói chí phải! Bọn họ muốn đánh thì đánh! Trong tay chúng ta có bộ xương rồng, thiên đạo ở ta, tất cả đồng lòng, nào có lý không thắng được?”

“Bệ hạ thánh minh!” Các quan đồng thanh hô.

Vì thế, câu trả lời của Đại Võ rất nhanh đã truyền về các quốc gia: Người muốn chiến vậy thì chiến, muốn xương rồng, tuyệt

đôi không có khả năng đâu!

Lại nhìn Đại Võ hoàng triều khản trương điều động binh mã, thanh thế khoa trương, các hoàng triều ngược lại không dám tùy tiện hành động!

Giống như Lâm Bắc Phàm đã nói, chuyện quân đội không phải việc nhỏ, bây giờ Đại Võ đã không phải là Đại Võ trước kia nữa rồi!

Đại Võ của hiện tại, đến ngay cả Đại Hạ hoàng triều đang hưng thịnh mà cũng có thể đánh bại được, khí thế đang lên, lương thực sung túc!

Xương rồng trong tay, quân dân trên dưới một lòng, thực lực mạnh hơn trước kia nhiều!

Muốn đánh bại Đại Võ của hiện tại để lấy được xương rồng nhất định phải đánh đổi cái giá nặng nề mới được!

Lỡ như bại trận vậy tổn thất càng lớn hơn!

Vì thế, bọn họ đổi một cách khác, đó là xúi giục nhân sĩ võ lâm ở nước mình tới kinh thành Đại Võ mưu đoạt xương rồng, còn mình thì ở đó đục nước béo cò.

Thế là nhân sĩ võ lâm xung quanh Quang Long Đài càng ngày càng nhiều.

Không chỉ tới từ Đại Võ mà còn tới từ Đại Hạ, tới từ Đại Viêm và từ các quốc gia khác nữa, bọn họ nhìn bộ xương rồng khổng lồ trên Quang Long Đài như hổ đói rình mồi.

“Đây chính là xương rồng sao? Thể hình siêu to khổng lồ như thế, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường rồi!”

“Đúng vậy, được đắm chìm trong thánh quang của bộ xương này mà trăm hoa đua nở! Có đôi khi trời đổ mưa lớn, từ đất tràn ra nước ngọt, thấp thoáng có thể nghe thấy tiếng rồng kêu.. trong thiên hạ còn có thần vật nào so được với bộ xương này sao?”

“Nghe nói bộ xương rồng này có công hiệu thần kỳ, mang theo bên người có thể gặp dữ hóa lành, có thể trị được bách bệnh, vào thời điểm mấu chốt còn có thể cứu người một mạng! Thậm chí còn có khả năng khiến người... trường sinh bất lão, phi thăng thành tiên!”

“Mấy thứ này đều là tin đồn, nhưng có một điều có thể xác định, đó chính là có người đã cảm ngộ được đại đạo thiên địa từ trên bộ xương rồng này, có tác dụng thúc đẩy cực lớn đối với võ học của bản thân!”

Chương 557: Chim mồi

“Là ai? Kẻ may mắn đó là ai vậy?”

“Chính là phủ doãn Lâm Bắc Phàm vẫn luôn sống bên cạnh bộ xương rồng này! Chỉ đáng tiếc đối phương là một kẻ độc sách, không hiểu võ đạo, bằng không đã có cơ hội học được tuyệt học vô thượng từ bộ xương rồng này, trở thành anh hùng đỉnh cấp đương thời rồi!”

“Ôi! Đáng tiếc quá!”

Các cao thủ đều dao động vô cùng.

Nếu không phải bên dưới Quan Long Đài có rất nhiều cao thủ bảo vệ thì bọn họ đã sớm đi cướp rồi!

Nhìn thấy một màn này, Lâm Bắc Phàm quyết định kích thích bọn họ một chút.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía các môn phái, trông thấy một hòa thượng nhỏ ngơ ngác như con nai vàng, cười bảo: “Ha ha, chính là ngươi!”

Hắn sử dụng Đạo Tâm Chung Ma Đại Pháp, một luồng ý chí tinh thần giáng xuống tiểu hòa thượng đó.

“Mây tím bao phủ, dịch kinh tây tủy, chí dương nhiệt khí...”
Tiểu hòa thượng mê mê tỉnh tỉnh, rơi vào trong giấc ngộ.

Đúng lúc này, trên trời có một luồng sáng chiếu lên người tiểu hòa thượng, trông trang nghiêm vô cùng.

Một màn thần kỳ này khiến mọi người kinh ngạc đứng hình.

“Rốt... rốt... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Thiên Bảo làm sao vậy?”

“Tại sao lại có hiện tượng lạ như vậy?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười đi qua: “Các vị đại sư đừng hoảng loạn! Vị tiểu sư phụ này thoát nhìn... thoát nhìn hình như giác ngộ rồi! Hắn có khả năng đã cảm ngộ được đạo lý thiên địa từ trên bộ xương rồng!”

“Giác ngộ rồi!” Mọi người lại ngạc nhiên.

Tuy rằng đã sớm biết được từ chỗ Lâm Bắc Phàm rằng bộ xương rồng này có thể khiến người ngộ đạo, thăng cấp cảnh giới tu vi, nhưng cho đến nay vẫn là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy, thật sự quá thần kỳ!

“Yên lặng! Yên lặng! Mọi người đừng làm ồn đến Thiên Bảo!” Phương trưởng trụ trì lớn tiếng nói.

Mọi người đều gật đầu, nín thở chỉ sợ quấy rầy đôi phương, sau đó đúng lúc này, một màn thần kỳ hơn đã xảy ra.

Chỉ thấy khí thế quanh người tiểu hòa thượng lại từ từ tăng lên, nội lực càng lúc càng thâm hậu, cuối cùng giống như phá vỡ xiềng xích ràng buộc nào đó, ầm một tiếng đã đột phá, thực lực đạt đến một cấp bậc khác!

Đám người vây xem kích động vô cùng.

“Đột phá rồi! Hắn ta đột phá rồi!”

“Từ cường giả Cửu phẩm lập tức nhảy lên Bát phẩm! Tốc độ thật nhanh!”

“Xương rồng quả nhiên có thể gia tăng thực lực!”

Đại khái khoảng nửa nén nhang qua đi, khí tức của tiểu hòa thượng đã ổn định, thánh quang trên đầu cũng dần biến mất.

Hắn ta mơ màng mở mắt ra, bị một màn trước mặt dọa sợ hết hồn.

Chỉ thấy trước mặt hắn ta toàn người là người, người nào cũng nhìn hắn ta một cách nhiệt tình, giống như muốn nuốt hắn ta vào trong bụng vậy.

Tiểu hòa thượng sợ hãi, lập tức trốn sau lưng trụ trì Thiếu Lâm: “Sư phụ, đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao mọi người đều nhìn tiểu tăng? Trên mặt tiểu tăng có hoa sao?”

Trụ trì Thiếu Lâm mang vẻ mặt hiền từ: “Thiên Bảo, đừng sợ hãi, mọi người chỉ đang quan tâm ngươi mà thôi! Mau nói cho

vì sư biết vừa rồi người đã trải qua những gì, tại sao thực lực lại đột phá?”

Lúc này tiểu hòa thượng mới phát hiện ra thực lực của mình quả thật đã bất tri bất giác đột phá rồi!

Còn chưa kịp hào hứng lại phát hiện ra ánh mắt của mọi người càng chói bỏng và tham lam hơn.

Hắn ta rút cổ, run rẩy đáp: “A di đà phật! Tiểu tăng cũng không biết vừa rồi đã trải qua chuyện gì... Khi ấy tiểu tăng đang niệm Tâm Kinh thì đột nhiên đầu óc trống rỗng, có một tiếng nói to lớn và uy nghiêm vang lên giống như từ trời truyền xuống, hình như người đó đang truyền pháp, tiểu tăng bất tri bất giác ngủ quên! Khi tiểu tăng tỉnh lại thì nhìn thấy các vị đây!”

“Hắn truyền pháp gì hả, nói mau!” Có người vội hỏi.

Tiểu hòa thượng run cầm cập đọc ra: “Mây tím bao phủ, dịch kinh tây túy, chí dương nhiệt khí.”

Còn chưa được trăm chữ đã lại khiến các cao thủ có mặt ở đó hiểu ra, vô cùng kích động.

“Đây chắc chắn là một bản tuyệt học vô thượng!”

“Chưa đến trăm chữ nhưng chữ nào như châu ngọc, đã khiến lão phu nhận được lợi ích không nhỏ.”

“Bộ xương rồng này quả nhiên có thể giúp người ngộ đạo!”

“Sau đó thì sao? Sau đó là gì?” Có người giục.

Tiểu hòa thượng sợ hãi rút cổ lại, nhỏ giọng đáp: “Sau đó hết rồi, tiểu tăng chỉ nhớ nhiều đó thôi! A di đà phật!”

“Tiểu hòa thượng, có phải người cố tình giấu diếm, không nói không?” Có người lớn tiếng chất vấn.

Trụ trì Thiếu Lâm đứng ra, nói một cách vô cùng tự tin: “Cho dù có giấu diếm thì đã sao? Đây là thứ mà đệ tử Thiếu Lâm ta đã ngộ ra, thuộc về Thiếu Lâm Tự ta, liên quan gì đến các người?”

“Trụ trì Thiếu Lâm nói như thế là không đúng?”

“Tuy đây là thứ mà đệ tử Thiếu Lâm người ngộ ra, nhưng pháp là xương rồng truyền thụ, nên thuộc về tất cả những người có mặt ở đây!”

“Thiếu Lâm Tự các người muốn ăn mảnh chứ gì?”

Mắt thấy mọi người cãi nhau, tiểu hòa thượng gấp đến sắp khóc: “Thật sự không có mà, người xuất gia không nói dối!”

Mắt thấy tiểu hòa thượng không giống nói dối, mọi người đều mát mát hẳn.

Lại nhìn về phía bộ xương rồng to lớn bên cạnh, ánh mắt nóng rực hơn trước đó!

Xương rồng thật sự có thể giúp người ngộ đạo, nâng cao tu vi sao?

Đây là một ví dụ sống động đang xảy ra ngay dưới mí mắt của bọn họ!

Nhân sĩ võ lâm bên ngoài sân cũng không thể làm thỉnh được nữa!

Chương 558: Chỉ thu tiền tượng trưng mà thôi

“Bộ xương rồng này... thật sự có thể giúp người ngộ đạo!”

“Đây là chí bảo của võ lâm!”

“Bộ xương rồng là vật chí bảo trong thiên hạ, là của tất cả người trong thiên hạ, không thể bị các người độc chiếm, chúng ta cũng có phần!”

“Giao xương rồng ra đây, bằng không đừng trách bản tọa không khách sáo!”

Những nhân sĩ võ lâm ở nước khác đều xông hết cả vào, muốn giành lấy bộ xương rồng, nhân mã triều đình nhao nhao tuốt đao, vô cùng cảnh giác.

Phượng trượng Thiếu Lâm thân là minh chủ võ lâm đứng trước xương rồng, lớn tiếng nói với vẻ giận dữ: “Bảo vệ xương rồng, không thể để kẻ nham hiểm giành mất!”

“Rõ, minh chủ!”

Nhân sĩ võ lâm Đại Võ đồng loạt hưởng ứng, đôi bên đứng đối diện, gương cung bạt kiếm, tình hình khá căng thẳng!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm bước ra, tức giận nói: “Ồn ào cái gì? Mấy nhân sĩ võ lâm các người từ sáng đến tối cãi nhau không ngừng nghỉ, không phải động mồm thì là động thủ, có thể yên tĩnh một chút được không?”

Trụ trì Thiếu Lâm đi tới, giận dữ chỉ trích nhân sĩ võ lâm nước khác: “Lâm đại nhân, không phải bản tăng cứ đòi động thủ mà là bọn họ muốn cướp đoạt xương rồng! Xương rồng là vật chí bảo trong thiên hạ, nếu rơi vào tay kẻ gian ác chắc chắn sẽ gây họa cho sinh linh! Chúng ta thân là võ lâm chính phái, bảo vệ xương rồng là trách nhiệm của bản thân, tuyệt đối không thể để đám gian ác như bọn chúng cướp đi!”

“Không sai! Chúng ta đang bảo vệ xương rồng! Đây là chuyện mà những người hành hiệp trượng nghĩa như chúng ta nên làm!”

“Bọn chúng đều là ác nhân, tuyệt đối không thể để bọn chúng cướp mất xương rồng, gây họa cho sinh linh võ lâm được!”

“Muốn cướp xương rồng đi, trừ phi bước qua xác ta đã!”

...

Bên nhân sĩ võ lâm Đại Võ có cùng chung một kẻ thù, bọn họ kêu lên, những nhân sĩ võ lâm nước khác đều rất giận dữ.

“Nói ra khỏi mồm cũng không biết ngượng à! Các người là nhân sĩ chính đạo lẽ nào chúng ta không phải sao?”

“Rõ ràng các người ngấm máu phun người, muốn độc chiếm xương rồng!”

“Xương rồng là chí bảo trong thiên hạ, nên thuộc về tất cả người trong thiên hạ!”

“Người đang đổi trắng thay đen, cho dù ta đồng ý thì đao trên tay ta cũng không đồng ý.”

...

Phượng trượng Thiếu Lâm tức giận nói: “Nếu các người đã ngu dốt không chịu tỉnh vậy chúng ta chỉ đành làm rõ trắng

đen ngay tại đây! Bần tăng sẽ dùng thực lực để nói cho các người biết Phật cũng có lúc trừng mắt tức giận!”

“Tới đi! Ta xem môn phái của Đại Võ các người sẽ chống lại võ lâm hào kiệt toàn thiên hạ kiểu gì?”

“Được rồi, đừng có cãi nhau nữa!”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng quát: “Các người có suy nghĩ gì bản quan đều biết rõ hết! Nhưng bản quan phải nói cho các người biết, chém giết lẫn nhau hoàn toàn không giải quyết được vấn đề! Lỡ như xương rồng vì thế mà bị hủy, mất đi tác dụng vốn có của nó vậy các người có gánh nổi trách nhiệm không?”

Mọi người dần bình tĩnh lại.

Lâm Bắc Phàm lại nói: “Lỡ như các người không giành được bộ xương rồng mà bản thân lại hiến mất cái mạng, thậm chí còn liên lụy đến toàn môn phái thì sao, cần gì phải tội thế, các người nói có đúng không nào?”

Âm thanh ở hiện trường trở nên nhỏ hơn rất nhiều.

Lâm Bắc Phàm nói tiếp: “Cho dù người may mắn cướp được xương rồng nhưng không hiểu cách sử dụng, vậy chẳng phải rất lãng phí, uổng công làm lời cho người khác hay sao?”

Ngón tay hần chỉ vào tiêu hòa thượng và nói: “Các người xem, ở đây tập trung mấy nghìn người nhưng ngoại trừ bản quan ra cũng chỉ có tiêu hòa thượng này có thể nhận được cơ duyên từ xương rồng, một trong một nghìn! Trong các người lại có mấy người có thể nhận được cơ duyên?”

Lúc này, mọi người đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

Nghĩ cẩn thận về lời của Lâm Bắc Phàm lại phát hiện ra quả thật vô cùng có lý, nếu xương rồng vì thế mà bị hủy vậy bọn họ cũng lỗ to!

Cho nên, vì một chút xíu lợi ích nhìn thấy nhưng không cảm giác được đó mà đánh đổi bằng cái giá to lớn như vậy là hoàn toàn không đáng!

“Vậy người nói xem phải làm sao đây? Lẽ nào kêu chúng ta ngồi nhìn, làm thính hay sao?” Một cao thủ nước khác tức giận nói.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười đáp: “Thế này còn không đơn giản hay sao? Có câu ông trời có đức hiếu sinh! Lại có câu, đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín! Bất cứ chuyện gì đều để lại một con đường sống! Chỉ cần mỗi người các ngươi trả cho bản quan ba vạn lượng bạc vậy bản quan sẽ cho các ngươi cơ hội lại gần xương rồng, có thể có được tạo hóa hay không còn phụ thuộc vào bản thân các ngươi!”

Nhân sĩ võ lâm các nước: “Đậu má!”

Hóa ra là muốn đòi tiền à, đồ cầu quan nhà ngươi!

Một cao thủ nước khác trong số đó chỉ ngón tay vào đám người Thiếu Lâm, Võ Đang, tức giận bảo: “Vậy bọn họ thì sao? Tại sao bọn họ chỉ cần trả một vạn lượng?”

“Cái này có thể giống nhau được sao?”

Lâm Bắc Phàm phản bác: “Bọn họ đều là danh môn chính phái, chủ yếu là tới để bảo vệ xương rồng, lòng mang nghĩa lớn, bản quan vô cùng khâm phục cho nên chỉ thu một vạn lượng bạc cho có!”

Khóe miệng của đám người Thiếu Lâm và Võ Đang đều co rút.

Mỗi người một vạn lượng bạc chỉ là cho có thôi á? Ngươi đã sắp vợ vét sạch môn phái của bọn ta rồi đấy!

Chương 559: Người thật giỏi kiếm tiền

Lúc này, trưởng môn của một môn phái đứng ra nói với vẻ đứng đắn: “Thật ra kiếm phái Đại Vũ chúng ta cũng là danh môn chính phái, chỉ là không lệ thuộc vào võ lâm Đại Võ, nhưng chúng ta cũng có tấm lòng phò trợ chính nghĩa, cho nên vượt nghìn dặm xa xôi tới Đại Võ để bảo vệ xương rồng, vẫn mong Lâm đại nhân đồng ý!”

“Hóa ra là vậy!”

Lâm Bắc Phàm vô cùng cảm động: “Nể mặt tấm lòng thành của các ngươi, bản quan chỉ thu của ngươi một vạn lượng bạc!”

Chương môn của kiếm phái Đại Vũ mừng rơn: “Cảm ơn Lâm đại nhân!”

Giao tiền xong, hắn ta đi về phía Lâm Bắc Phàm.

Những môn phái khác cũng hiểu ra, nhao nhao tự báo tên họ, hóa ra đều là danh môn chính phái của các nước.

Bọn họ mạnh mẽ bày tỏ tới đây là để bảo vệ xương rồng, hy vọng Lâm Bắc Phàm thành toàn cho tấm lòng của bọn họ.

Lâm Bắc Phàm càng ngày càng cảm động, trên đời vẫn có nhiều người tốt thật!

Hắn ngậm nước mắt nhận tiền của bọn họ, sau đó để bọn họ vào trong!

Trụ trì Thiếu Lâm kéo tay áo của Lâm Bắc Phàm, hỏi với vẻ khó xử: “Lâm đại nhân, thế này không ổn cho lắm thì phải? Dù sao bọn họ cũng là danh môn của nước khác, có câu chim sẻ sao biết được chí chim hồng mà.”

Lâm Bắc Phàm vừa vui vẻ nhận tiền vừa nhỏ giọng đáp: “Phương trượng đại sư, thật ra bản quan cũng vì tốt cho các người thôi!”

Trụ trì Thiếu Lâm sững sờ: “Vì tốt cho bọn ta á?”

“Đúng vậy, vì tốt cho các người, cũng vì tốt cho tất cả chúng ta!”

Hắn nói một cách hùng hồn đầy lý lẽ: “Mọi người đều tới đây vì bộ xương rồng, nếu như đánh nhau, cho dù ai thắng ai thua thì đều sẽ tổn thất nghiêm trọng! Vậy còn không bằng tốn tiền diệt họa, người tốt, ta tốt, mọi người đều tốt, người nói xem như vậy không ổn hay sao?”

Trụ trì Thiếu Lâm lườm Lâm Bắc Phàm một cái, chúng ta là tốn tiền diệt họa, chỉ có mình người là kiếm chác thôi!

Nhưng suy tính kỹ lại phát hiện lời hắn nói chưa chắc đã không có lý.

Nếu thật sự đánh nhau, bọn họ sẽ phải đối mặt với nhân sĩ võ lâm của các nước khác, thật sự không thể đánh lại được!

Không bằng hy sinh một chút lợi nhỏ để bảo toàn thực lực của mình!

Nhân sĩ võ lâm của các nước khác thật ra cũng có suy nghĩ như vậy.

Bọn họ vượt đường xá xa xôi tới Đại Võ là vì cơ duyên từ xương rồng chứ không phải để đánh nhau!

Dù sao đây cũng là địa bàn của Đại Võ, làm ầm lên sẽ không có lợi cho bọn họ, cho nên không bằng tốn chút tiền diệt họa!

Vì thế nhân sĩ võ lâm các nước tập trung ở đây trông có vẻ vô cùng ôn hòa...

Thế nhưng người tới từ các hoàng triều lại không được hài lòng cho lắm.

Bọn họ xúi giục môn phái giang hồ bên mình qua đây thật ra là để làm loạn Đại Võ, sau đó nhân cơ hội thừa nước đục thả câu, xem có cơ hội cướp xương rồng hay không?

Nhưng bây giờ mọi người đều hòa hợp như thế, còn làm ầm cái gì nữa?

Lúc này, một võ giả Tiên Thiên đỉnh phong đột nhiên lao về phía Lâm Bắc Phàm với khí thế hùng hục.

“Nói đi nói lại thật ra chỉ có tên tham quan nhà ngươi nhân cơ hội phát tài mà thôi! Vậy mà còn tham đến đầu bản tọa, đúng là ăn gan hùm mật gấu rồi! Bản tọa giết ngươi trước rồi cướp xương rồng!”

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, hắn ta đã lao tới trước mặt Lâm Bắc Phàm rồi.

“Lâm đại nhân cẩn thận!”

“Lâm đại nhân!”

...

Mọi người đều tròn tròn mắt!

Lâm Bắc Phàm vẫn thờ ơ, lão hòa thượng Tịnh Đài vẫn luôn canh chừng bên cạnh xương rồng chột mở hai mắt.

Cơ thể hắn ta hóa thành một tia sáng xuất hiện trước mặt Lâm Bắc Phàm, tung một chưởng ra.

“Ầm!”

Vị võ giả Tiên Thiên đỉnh phong đó phun máu, bay ngược ra sau, ngã xuống đất không rõ sống chết.

Một màn này khiến tất cả mọi người đều chấn động!

Lâm Bắc Phàm liếc mắt nhìn mọi người, đặc biệt là mấy người đang rục rịch định ra tay kia mà mỉm cười: “Còn ai nữa?”

Không ai đáp lời, mọi người đều trở nên ngoan ngoãn hẳn.

Vì thế Lâm Bắc Phàm lại tham ô được hơn một nghìn vạn lượng bạc từ đây.

Các hoàng triều khác nhìn thấy toàn bộ nhân sĩ giang hồ bên mình ngoan ngoãn im thin thít, không có cách nào lấy được bộ xương rồng, vì thế lại mua chuộc Lâm Bắc Phàm, hy vọng có thể lấy được một ít xương rồng từ hắn.

Đối với việc tiền dâng đến cửa này hiển nhiên hắn đều nhận hết, cũng thu được hơn hai nghìn vạn lượng bạc từ đây.

Có thể nói từ lúc bộ xương rồng xuất hiện cho tới nay, thông qua đủ các hoạt động của hắn đã thu được hơn sáu nghìn vạn lượng, gần như là lột một tầng da của các thế lực.

Bạch Quan âm quan sát tất cả những chuyện này vô cùng cạn lời: “Người thật giỏi! Thông qua xương rồng kiếm được một khoản tiền trong tay các thế lực! Ở phương diện tham ô tiền này ta xin kính người là người mạnh nhất!”

“Cảm ơn đã khen!” Lâm Bắc Phàm đắc ý kiêu ngạo.

Lúc này, hai người bọn họ đang đứng trên núi cao phía xa, nhìn vòng vây bên ngoài bộ xương rồng cách đó mấy dặm toàn là võ giả đông nghìn nghịt.

Bọn họ tĩnh tâm cảm ngộ và tu luyện, hy vọng có thể thông qua bộ xương rồng nhận được cơ duyên, nhưng hoàn toàn không biết tất cả đều vô dụng.

Chương 560: Xương rồng bay về trời

“Bộ xương rồng đó, đến bây giờ ta vẫn chưa nhìn ra được là thứ gì!”

Bạch Quan âm tò mò hỏi: “Người có thể nói cho ta biết rốt cuộc đó là thứ gì không?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười đáp: “Thật ra đó chỉ là di thể của một con thú lớn mà thôi! Con thú lớn này sinh sống ở biển sâu, tên là cá voi! Bởi vì thể hình vô cùng to lớn nên thường được người ta gọi là cá côn!”

“Vì con thú này sống trong biển sâu cho nên rất ít người biết! Xương của nó càng không có bao nhiêu người nhận ra hơn! Đây chỉ là xương của động vật bình thường, không có gì hiếm lạ cả!”

Bạch Quan âm càng thêm cặn lời, chỉ dựa vào bộ xương thú bình thường mà lừa toàn bộ người trong thiên hạ!

Nàng không chỉ khâm phục thủ đoạn của Lâm Bắc Phàm mà càng khâm phục sự gan dạ sáng suốt của hắn hơn!

Bạch Quan âm im lặng một lúc rồi nói: “Bây giờ cũng đủ rồi! Ta biết được từ đường thông tin của mình đã có một vài Tông Sư nghe được chuyện này và đang tới kinh thành! Còn có các quốc gia khác cũng chuẩn bị phái cao thủ tới đây hồng đoạt xương rồng! Cường giả đông đúc, cho dù thực lực của người mạnh mẽ cũng khó tránh khỏi được cái này mất cái khác!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Nói cũng đúng, tiền đã kiếm đủ rồi, vở kịch cũng nên kết thúc thôi!”

Lâm Bắc Phàm vung tay, mây đen tập trung trên bầu trời kinh thành, cùng với mấy tia chớp lập lòe, sau đó trông có vẻ như sắp đổ mưa.

Nhưng đám người ngây người xung quanh Quan Long Đài cũng không hề tránh mưa, ngược lại còn vô cùng mừng rỡ.

“Lại là trời đổ mưa rào!”

“Mỗi lần tắm mưa đều cảm giác trăm bệnh khỏi hết, cả người nhẹ nhàng khỏe mạnh!”

“Đây là rồng thần ban phúc cho chúng ta!”

Trong sự mong chờ của mọi người, quả nhiên trên trời đổ cơn mưa rào, đắm chìm trong màn mưa thánh này, mọi người chỉ cảm thấy cả người cực kỳ thoải mái giống như đã giải sạch toàn bộ tai ách.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm duỗi tay phải ra: “Xương rồng... lên!”

Đạo Tâm Chung Ma Đại Pháp, dùng tinh thần khổng chế vật chất!

Vì thế trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chỉ thấy bộ xương rồng mà bọn họ bảo vệ cả ngày lẫn đêm lại đang nhúc nhích rồi từ từ bay lên, hướng về phía trời cao.

“Xương rồng... lại bay lên kìa!”

“Xương rồng sắp hiển linh rồi!”

“Rồng thần phù hộ!”

...

Mọi người vô cùng kích động!

Rất nhiều người không rõ chân tướng còn thành kính quỳ lạy, hy vọng có thể được rồng thần ban phúc.

Đối với lời cầu nguyện của mọi người, xương rồng cũng chẳng có phản ứng gì hết mà giống như vật sống, như rồng thật lượn vòng trong gió mưa, sau đó càng bay càng cao, càng bay càng cao, càng bay càng cao...

“Không đúng! Xương rồng định bay đi!”

“Xương rồng! Đừng đi, ta vẫn chưa ngộ được tuyệt thế võ học trong đó nữa mà!”

“Xương rồng, ở lại cho ta!”

...

Đám nhân sĩ võ lâm kích động vô cùng.

Đối với bọn họ mà nói xương rồng chính là cơ hội đột phá của bọn họ, là chí bảo tối thượng mang tới thực lực cho bọn họ, bây giờ lại im hơi lặng tiếng định bay đi.

Trong lúc nhất thời, lập tức có mấy chục vị cao thủ bay lên trời lao về phía xương rồng.

Vẻ mặt của Lâm Bắc Phàm vẫn bình tĩnh: “Sấm... diệt!”

Cùng với hắn vừa dứt lời, trong bầu trời xuất hiện mấy đường sấm sét bổ về phía đám võ giả đang lao lên trời.

“Àm!”

Tốc độ của người nào có nhanh được bằng sét!

Trong nháy mắt, tất cả đều bị sét đánh trúng, cả người cháy đen rơi xuống.

Cũng may mà sở hữu một thân võ công tốt, bằng không dưới mấy đường sấm sét này đã bị đánh tan thành tro bụi rồi!

“Đây là ý trời!”

Một vị lão giả lớn tiếng kêu lên: “Xương rồng là chí bảo để lại trong nhân gian, vốn không nên thuộc sở hữu của nhân gian, cho nên bây giờ muốn bay về trời rồi! Tùy ý cưỡng cầu sẽ chỉ rước lấy hình phạt từ trời mà thôi!”

Lời này vừa nói ra đã có được sự tán đồng của rất nhiều người.

“Bản tọa không tin! Bản tọa nhất định phải giữ xương rồng lại!”

Một vị cường giả Tiên Thiên đỉnh phong lao lên trời.

Trong nháy mắt, ông trời giống như bị chọc giận mà giáng mấy đường sấm sét xuống.

“Àm!”

“Àm!”

Tất cả đều bỏ lên người vị cường giả Tiên Thiên đỉnh phong đó.

Hắn ta không kịp phản ứng, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Lần này không ai dám tùy tiện hành động nữa, chỉ có thể nhìn xương rồng bay đi càng ngày càng cao với vẻ không cam lòng...

Thẳng đến cuối cùng hoàn toàn biến mất không thấy nữa.

“Xương rồng... thật sự bay đi mất rồi!”

Rất nhiều người kêu lên buồn bã.

Chuyện này nhanh chóng truyền khắp thiên hạ!

Xương rồng hiển linh, bay về trời trong mưa to gió lớn! Bất cứ kẻ nào ngăn cản đều sẽ bị sét đánh!

Đủ loại lời đồn vẽ thêm màu sắc thần bí lên bộ xương rồng khiến mọi người càng thêm tin chắc, không nghi ngờ gì về xương rồng hơn!

Chỉ là đáng tiếc, xương rồng đi rồi, có khả năng cũng sẽ không trở về nữa, chỉ để lại tiếc nuối và thần thờ.

Bởi vì xảy ra một chuyện lớn như vậy, Lâm Bắc Phàm thân là người bảo vệ xương rồng không thể đổ trách nhiệm cho người khác, lập tức vào cung báo cáo chuyện này.

Cuối cùng hấn thỉnh tội với vẻ mặt áy náy: “Bệ hạ, vì thần không bảo vệ tốt xương rồng, xin bệ hạ trách tội!”

Chương 561: Không tính là gì cả

Sau khi nghe hấn báo cáo xong, trong lòng nữ đế lén thở ra một hơi, cuối cùng chuyện này cũng kết thúc!

Còn không kết thúc nữa, tim của nàng sắp không chịu được mất!

Nữ đế hơi lắc đầu, cười bảo: “Lâm ái khanh, chuyện này cũng không thể trách người! Xương rồng linh nghiệm, nó muốn rời đi, những phạm nhân như chúng ta không thể cản được, bất cứ kẻ nào ngăn cản đều sẽ bị sét đánh! Người đã làm rất tốt rồi!”

“Cảm ơn bệ hạ đã hiểu cho!” Lâm Bắc Phàm cảm động rơi nước mắt.

Nữ đế đứng dậy, lộ ra dáng người thướt tha, cười bảo: “Lâm ái khanh, bây giờ cũng tối rồi, đã ăn tối chưa? Rất lâu rồi chưa ăn lẩu thì phải, không bằng đi ăn lẩu cùng trẫm đi!”

Lâm Bắc Phàm có hơi sững sờ!

Xương rồng bay đi rồi, mộng trường sinh của người tan thành mây khói mà sao trông người lại hơi vui thế kia?

Lại còn mời ta ăn lẩu nữa?

Loại chuyện này làm sao có thể nhìn được?

“Tuân chỉ, thưa bệ hạ!”

Bên ngoài vì chuyện xương rồng bay đi mà ồn ào huyên náo đến mức long trời lở đất, còn Lâm Bắc Phàm và nữ đế lại ở

trong hoàng cung ăn lẩu một cách thanh thoi, nhìn vũ đoàn cung đình ca hát nhảy múa.

Xương rồng bay về trời, cơ duyên không còn nữa, các võ giả lại nán lại hai ngày, cuối cùng tiếc nuối rời đi.

Dân chúng kinh thành cũng tỉnh ngộ từ trong cơn mê, trở về công việc cày cấy.

Dường như mọi thứ ở kinh thành đều khôi phục lại như thường.

Chỉ là khi quá mức nhàn rỗi, mọi người lại không nhận được mà bàn đến chuyện của xương rồng, ví dụ như tiểu quận chúa.

Chỉ thấy hai tay nàng chống cái đầu nhỏ, đôi mắt cụp xuống, nói với vẻ buồn bã ỉu xiu: “Vậy mà xương rồng lại tự bay đi, tiếc quá đi mất! Ta vẫn muốn thử dùng xương hầm canh xem rốt cuộc có vị gì?”

Lâm Bắc Phàm tức giận nói: “Ngậm miệng! Xương rồng chính là thần vật, làm sao có thể dùng để ninh xương uống?”

Tiểu quận chúa chặc một tiếng: “Lúc đầu chính ngươi nói dùng xương rồng hầm canh trước mà! Ngươi đã nói dùng xương rồng hầm canh cho người dân cả nước đều có thể được uống một hớp, ngươi còn bất kính hơn ta!”

Lâm Bắc Phàm lặng lẽ ngồi xuống.

Tiểu quận chúa thật sự càng ngày càng không đáng yêu, luôn vạch trần hấn.

Lúc này, tiểu quận chúa kích động ôm cánh tay của Lâm Bắc Phàm: “Đúng rồi Lâm Bắc Phàm, cả ngày ngươi canh chừng xương rồng, chắc hẳn có cơ hội lấy được xương rồng chứ? Có thể chia cho ta một ít được không?”

Lâm Bắc Phàm bắt đầu cảnh giác: “Đừng nói lung tung, trên tay ta nào có xương rồng? Đây là phạm pháp, là tội khi quân, ta nào dám làm ra chuyện như vậy?”

“Đừng lừa ta, chuyện khi quân ngươi làm còn ít sao? Hơn nữa loại người như ngươi cứ có lợi là mức hết, có đồ tốt chắc chắn sẽ đựng vào túi trước tiên, cho nên ngươi chắc chắn đã lén cất một phần xương rồng rồi!”

Tiểu quận chúa nhỏ giọng bảo: “Lâm Bắc Phàm, ta chỉ muốn nếm thử vị của nó thôi, ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài đâu!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Khỏi cần thử, không ngon đâu!”

Đôi mắt của tiểu quận chúa sáng ngời: “Ngươi ăn rồi? Vị thế nào hả, mau nói cho ta!”

Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng đáp: “Ta chưa từng thử nhưng Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu từng liếm bột xương rồng ngay trước mặt ta! Hắn nói với ta vị của xương rồng hơi tanh, còn hơi mặn, giống như ăn đất ấy!”

“Xem ra vị quả thật hơi tệ! Sau khi hắn ta ăn xong có phản ứng gì không?”

“Có!” Lâm Bắc Phàm ra sức gật đầu.

Đôi mắt của tiểu quận chúa sáng như đèn pha: “Có phản ứng gì?”

“Hắn ta tiêu hóa kém, ỉ chảy!”

Tiểu quận chúa: “...”

Mọi chuyện ở kinh thành vẫn như cũ.

Nhưng dưới sự quản lý của Lâm Bắc Phàm, kinh thành phát triển càng ngày càng tốt lên, đời sống nhân dân tốt rồi sẽ có thêm một vài mục tiêu theo đuổi.

Ví dụ mấy món ngon như Bụt Nhảy Tường và lẩu mà Lâm Bắc Phàm tạo ra đã dần dần truyền từ trong cung ra ngoài, trở thành một trong những món ngon ở kinh thành, rất nhiều người đều muốn ăn thử một miếng, hưởng thụ một lần.

Ngay cả thanh lâu làm ăn cũng tốt hơn không ít.

Mỗi lần khi Lâm Bắc Phàm đi ngang qua đều sẽ được các cô nương ở Bách Hoa Phường gọi mời.

“Lâm đại nhân, ngươi không tới nữa, các cô nương rất nhớ ngươi!”

“Lên đây ngồi tí đi mà!”

“Còn không tới, chúng ta sẽ mãi mãi mong chờ mãi!”

...

Đối với lời mời chào của các cô nương, xưa nay Lâm Bắc Phàm đều đáp một cách uy vũ bất khuất: “Các người nghĩ đẹp nhỉ! Cho dù các người có mỗi mắt mong chờ cũng đừng hòng có được ta!”

Một đường tuần tra, hắn vô cùng hài lòng, ngoại trừ mấy cô nương ở Bách Hoa Phường.

Lúc này, hắn nhìn thấy một bóng người xinh đẹp màu tím quen thuộc: “Tử Nguyệt cô nương, đã lâu không gặp, người vẫn khỏe cả chứ.”

Giai nhân trước mặt chính là Tử Nguyệt công chúa đã mấy tháng chưa gặp.

So với mấy tháng trước, nàng trở nên càng tự tin hơn, vẻ mặt càng phần chấn hơn, có khả năng là chiến sự ở Vô Tây đã mang tới tự tin cho nàng!

“Chào phủ doãn đại nhân!”

Tử Nguyệt công chúa mỉm cười: “Mấy tháng không gặp, chúc mừng đại nhân lại thăng chức! Tòa sáng rực rỡ trong trận chiến Hồ Lao Quan, đánh bại Đại Hạ! Quả nhiên người là thiên tài quân sư số một, số hai thiên hạ!”

Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ khiêm tốn: “Tử Nguyệt cô nương quá khen rồi, thế này không tính là gì cả!”

Chương 562: Gặp lại Tử Nguyệt

Tử Nguyệt công chúa hơi cạ lời!

Đại Hạ chính là một trong ba quốc gia mạnh nhất thiên hạ hiện nay, mạnh hơn Đại Võ ba phần!

Người lấy yếu đánh mạnh, đánh bại Đại Hạ chỉ trong vòng chưa tới một tháng ngắn ngủi mà không tính là gì sao, vậy thế nào mới tính?

“Lâm đại nhân, có đôi khi quá mức khiêm tốn chính là tự đại đấy!” Tử Nguyệt công chúa cười bảo.

“Hảo hán không khoe khoang thành tích trước kia, đừng nói cái này nữa! Tử Nguyệt cô nương, sao người lại tới đây, có phải gặp phải vấn đề gì rồi không?” Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi.

Ánh mắt của Tử Nguyệt công chúa u oán giống như đang nhìn một kẻ phụ lòng: “Lâm đại nhân, lẽ nào không có việc thì không thể tới thăm ngươi sao?”

Lâm Bắc Phàm giận dữ nói: “Công chúa, ngươi đừng chỉ nhìn ta, nhớ phải mang theo ít đặc sản địa phương nữa chứ!”

Tử Nguyệt công chúa nghiêng đầu, hỏi với vẻ khó hiểu: “Đặc sản địa phương gì? Bên Võ Tây toàn là đất không!”

“Đối với ta mà nói tiền bạc giống như căn bã, đây chính là đặc sản địa phương!” Lâm Bắc Phàm đáp.

Khóe môi của Tử Nguyệt công chúa hơi co rút: “Lâm đại nhân, ngươi vẫn không thay đổi!”

Lâm Bắc Phàm thở dài một tiếng, nói với vẻ hơi buồn bã: “Tử Nguyệt cô nương, ngươi nói lời này không đúng rồi! Con người đều sẽ thay đổi, thật ra ta đã thay đổi rồi, trước đây ta rất tham tiền, còn bây giờ...”

Tử Nguyệt công chúa quan tâm hỏi: “Bây giờ không tham nữa?”

“Bây giờ càng tham hơn! Không đến ba trăm vạn lượng bạc thì đừng hòng thỏa mãn lòng tham của ta!”

Tử Nguyệt công chúa: “...”

Nàng nhìn dung mạo đẹp trai ngời ngời của Lâm Bắc Phàm mà rất muốn đánh hắn một trận, sau đó mở miệng nói với vẻ buồn bã: “Lâm đại nhân, có thể đừng nhắc đến tiền được không, nhắc đến tiền sẽ tổn hại tình cảm!”

“Nhưng nhắc đến tình cảm sẽ tổn tiền!”

Lâm Bắc Phàm cũng u ám mở miệng: “Tử Nguyệt cô nương, mỗi lần tới ngươi đều muốn dùng sắc dụ dỗ ta, muốn dùng tình cảm mua chuộc ta! Nhưng ta thà rằng bị ngươi dùng tiền đập chết cũng không muốn chết dưới sự dụ dỗ của ngươi! Giữa ta và ngươi có thể thiết chút chiến lược và nhiều chút chân thành được không?”

Tử Nguyệt công chúa nhìn Lâm Bắc Phàm với ánh mắt hoang mang, đột nhiên phụt một tiếng bật cười: “Ha ha! Lâm đại nhân, mỗi lần nói chuyện với ngươi đều rất vui vẻ! Tiểu nữ tử

có chuyện muốn bí mật bàn với Lâm đại nhân, mời Lâm đại nhân!”

“Tử Nguyệt công chúa, mời!”

Tử Nguyệt công chúa mời Lâm Bắc Phàm vào trong khuê các của mình.

Thị nữ rót trà cho hai người, sau khi châm hương lên lại lặng lẽ lùi khỏi phòng.

Cô nam quả nữ cùng ở chung một phòng, người nữ trong đó còn có tiền án tử sử, Lâm Bắc Phàm không nhìn được mà run cầm cập.

“Quân sư, ngươi lạnh sao?” Tử Nguyệt công chúa quan tâm hỏi.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không lạnh!”

“Không lạnh vậy sao ngươi run?” Tử Nguyệt công chúa tức giận hỏi.

“Chủ yếu là sợ!” Lâm Bắc Phàm đáp.

“Sợ?” Tử Nguyệt công chúa nghi ngờ khó hiểu.

“Chủ yếu là sợ ngươi, ta sợ ngươi lại không nhìn được mà nhào tới, chiếm lời của ta!”

Lâm Bắc Phàm rúm ró: “Mẹ ta từng dặn ta, con trai chính là quần thể yếu thể, ra ngoài nhất định phải bảo vệ bản thân cho tốt.”

Tử Nguyệt công chúa: “...”

Lâm Bắc Phàm càng run hơn: “Công chúa, ngươi đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta có được không? Ta sợ lắm!”

Khóe miệng của Tử Nguyệt công chúa co rút: “Quân sư yên tâm, bản cung sẽ không lộn xộn!”

“Thật sao?” Lâm Bắc Phàm mang vẻ mặt mong chờ.

“Thật!”

Tử Nguyệt công chúa nghiêm túc nói: “Cho dù bản cung lộn xộn, ngươi cũng không thể can thiệp! Khả khả...”

Lâm Bắc Phàm nổi giận: “Cho dù ngươi có được thân xác ta cũng không có được trái tim ta đâu!”

Tử Nguyệt công chúa cười khanh khách: “Quân sư, có được thân xác ngươi, tim ngươi còn xa nữa sao? Đến khi đó mang thai con của ngươi rồi, bản cung không tin ngươi sẽ không chút động lòng!”

Lâm Bắc Phàm tức đến run người: “Sao ngươi có thể như vậy được? Đứa trẻ vô tội, có chuyện gì cứ nhắm vào ta!”

Tử Nguyệt công chúa cười nghiêng ngả: “Quân sư, nói chuyện với ngươi thật quá vui vẻ! Ha ha...”

Nữ đế đang nghe lén trên lầu các hơi đại ra.

Không biết tại sao nhìn bộ dáng liếc mắt đưa tình của bọn họ, trong lòng lại nổi lên chút ghen tuông, nàng ta bất mãn nghiêng răng nói: “Hừ! Đôi cầu nam nữ!”

Bạch Quan âm ở bên cạnh nở nụ cười, chỉ cảm thấy một màn này rất thú vị.

Trong lầu các, Tử Nguyệt công chúa cuối cùng cũng cười xong: “Được rồi quân sư, không nói đùa nữa, chúng ta bàn chuyện chính đi!”

“Mời công chúa nói, bản quan xin rửa tia lắng nghe!”

Tiếp sau đó, Tử Nguyệt công chúa báo cáo với Lâm Bắc Phàm tình hình ở Võ Tây.

Mấy tháng này, bọn họ dựa vào lý luận cách mạng của Lâm Bắc Phàm và ba phương pháp chiến tranh lớn đã phát triển hùng hực khí thế ở vùng đất Võ Tây, thế như chẻ tre, có thể dùng “vừa bắt đầu đã không thể cứu vãn được” để hình dung!

“Tuy binh mã Võ Tây mạnh mẽ nhưng dựa vào chiến lược của quân sư, chúng ta đánh rất thuận buồm xuôi gió! Vốn chúng ta có hơn mười vạn lính chính quy, bây giờ đã phát triển đến gần hai mươi vạn!”

“Quân dự bị của chúng ta phát triển càng mạnh hơn, bây giờ đã đến hơn trăm vạn người, trên cơ bản mỗi một thôn trang đều có người của chúng ta, ngay cả trong các doanh trại bên trong quân Võ Tây cũng có!”

“Chính vì vậy, chúng ta càng đánh càng mạnh, Võ Tây vương lại càng đánh càng yếu! Đến hiện tại, bọn họ đã tổn thất gần mười vạn binh!”

“Ví dụ như trận ở thôn Sa, chúng ta đã tiêu diệt ba nghìn kẻ địch! Ở trận chiến thôn Đại Lương, chúng ta đã tiêu diệt hơn sáu nghìn kẻ địch...”

Chương 563: Không thể giúp được

Tử Nguyệt công chúa nói không ngừng nghỉ, càng nói mặt mày càng phấn khởi.

Lâm Bắc Phàm đứng lúc cô vũ: “Công chúa, ngươi thật lợi hại!”

“Cảm ơn quân sư đã khen!”

Khóe miệng của Tử Nguyệt công chúa vẽ lên một độ cung ưa nhìn, trong lòng tràn đầy sự đắc ý.

Được người khác khen không tính là gì, nhưng được Lâm Bắc Phàm khen ngợi khiến nàng vui muốn chết.

Dù sao Lâm Bắc Phàm cũng chính là quân sư đỉnh cấp một tay lập ra chiến lược Võ Tây, là nhân tài số một thiên hạ!

Có được sự tán thành của hắn còn hơn nghìn vạn lời nói của người khác!

“Nhưng bây giờ chúng ta cũng gặp phải một vài vấn đề!”

“Vấn đề gì?”

Tử Nguyệt công chúa nghiêm túc nói: “Bởi vì Võ Tây vương nhiều lần bại trận, hao binh tổn tướng, lại thiếu thốn lương thực nên phát triển vô cùng khó khăn, vì vậy hắn ta lại mật mờ liên lạc với Đại Nguyệt vương triều, hy vọng đối phương có thể cung cấp lương thảo và vũ khí!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Đây là chuyện hiển nhiên! Toàn bộ vật tư cung ứng của Võ Tây vương đều đã bị triều đình chặt đứt, hắn ta muốn phát triển cũng chỉ có thể tự mình lo liệu, vốn dĩ vẫn có thể miễn cưỡng duy trì!”

“Nhưng từ sau khi các người nhảy ra, hẳn ta cũng không còn cách nào khác, không thể không liên lạc với Đại Nguyệt vương triều để cầu chi viện! Nhưng chút vấn đề này chắc hẳn không làm khó được công chúa người chứ?”

“Quả thật không làm khó được! Đại Nguyệt vương triều tới thì càng tốt, thù mới hận cũ tính luôn một thể!” Tử Nguyệt công chúa nói một cách vừa tự tin vừa tràn đầy thù hận.

Bây giờ nàng đã không tính là tàn binh bại tướng nữa rồi.

Chiếm cứ một vùng đất, trong tay có hai mươi vạn binh lính, đây chính là sự tự tin của nàng.

“Chủ yếu là vấn đề thứ hai, không biết phải làm sao mới tốt cho nên đặc biệt tới đây xin quân sư chỉ dạy!”

“Vấn đề thứ hai là gì?”

“Quân sư, mấy tháng qua sự phát triển của Tà Nguyệt chúng ta có thể nói là thay đổi theo từng ngày, mỗi ngày một khác! Nhưng chính vì phát triển quá nhanh nên lương thực của chúng ta đã dần không cung ứng kịp!”

Tử Nguyệt công chúa nói với vẻ buồn vui lẫn lộn: “Đồng người thì có lợi của đồng người nhưng cũng có hại, đó chính là vô cùng tốn lương thực! Lúc vốn chỉ có mười vạn người, chúng ta còn có thể thông qua tự mình trồng trọt và cướp lương thực của quân Võ Tây, hoặc là mua lương thảo từ bên ngoài vận chuyển tới, miễn cưỡng có thể giải quyết vấn đề này.”

“Nhưng bây giờ người thật sự đông quá, mỗi ngày ăn cơm đều là một gánh nặng khổng lồ! Lương thực, có đôi khi không phải có tiền là có thể mua được, cho dù mua được lương thực nhưng muốn vận chuyển lương thực vào Võ Tây cũng là một vấn đề lớn...”

Cuối cùng Tử Nguyệt công chúa tổng kết: “Cho nên chúng ta muốn tiếp tục phát triển lớn mạnh nhất định phải giải quyết được vấn đề cung cấp lương thực.”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Nói đúng! Bất cứ trận đánh nào đến cuối cùng, so ra đều là vấn đề hậu cần! Lương thực của ai sung túc, vũ khí của ai đầy đủ, vậy phần thắng của kẻ đó sẽ lớn hơn!”

Nữ đế trên lầu các không nhin được mà gật đầu.

Đánh trận đánh đến cuối cùng đều là so hậu cần, lương thực của ai nhiều hơn, vũ khí của ai tốt hơn thì phần thắng của kẻ đó lớn hơn.

Không có lương thực thì ngay cả đánh người cũng không đánh nổi mà trực tiếp chết đói giữa đường rồi. Tàn dư của Tà Nguyệt muốn phát triển trở lại nhất định cũng phải giải quyết được một vấn đề này.

Bây giờ nàng cũng rơi vào trong suy tư, hiện tại Đại Võ bọn họ cũng coi như lương thực sung túc, có nên lên lút chi viện một chút cho tàn dư của Tà Nguyệt để bọn họ từ từ dạy dỗ Võ Tây vương hay không?

Trong lầu các, đôi mắt xinh đẹp của Tử Nguyệt công chúa nhìn qua, nói với vẻ thành khẩn: “Bản cung cũng vì hết cách cho nên lần này tới đây muốn xin quân sư chỉ giáo, làm thế nào giải quyết vấn đề này!”

Nữ đế không nhin được mà lắc đầu cười, vấn đề này nên giải quyết thế nào?

Lương thực có chính là có, không có chính là không có, là không có một chút cơ hội xoay chuyển nào!

Cho dù người có thông minh tuyệt đỉnh cũng không có cách nào giải quyết được vấn đề này!

Quả nhiên sự việc giống như nữ đế dự liệu, Lâm Bắc Phàm cười khổ: “Công chúa, thế này không phải làm khó ta hay sao? Phải biết rằng vấn đề lương thực vẫn luôn là nan đề trên toàn thế giới! Nếu ta có thể giải quyết được thì e rằng đã sớm trở thành chí thánh trong nhân gian rồi!”

“Quân sư, đây là hai trăm vạn lượng, làm phiền người!” Tử Nguyệt công chúa móc ra một xấp ngân phiếu, đẩy đến trước mặt Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm tiếp tục lắc đầu: “Công chúa điện hạ, yêu cầu này của người thật sự làm khó người quá, ta cũng chịu bó tay!”

Tử Nguyệt công chúa lại móc thêm một trăm vạn lượng nữa ra: “Quân sư, xin vui lòng nhận cho!”

Sắc mặt của Lâm Bắc Phàm càng khổ hơn: “Công chúa, không phải ta không muốn giúp ngươi, có thể giúp thì ta đã giúp từ sớm rồi! Trừ phi...”

Đôi mắt của Tử Nguyệt công chúa sáng lên: “Trừ phi gì?”

“Trừ phi thêm tiền!”

Tử Nguyệt công chúa: “Đậu má!”

Nữ đế: “Đậu má!”

Một khắc này, hai nữ nhân này thật sự muốn chặt đầu Lâm Bắc Phàm xuống làm bóng đá.

Chương 564: Nghịch lý

Tử Nguyệt công chúa móc hai trăm vạn lượng nữa ra đẩy đến trước mặt hắn, nói với vẻ căm hận: “Quân sư, đã đủ chưa! Nhiều nữa thì không có đâu, bản cung chỉ mang nhiều đây tiền thôi! Nếu ngươi còn không đồng ý, vậy bản cung chỉ đành dùng thủ đoạn khác thường, rất ngang ngược, rất bạo lực, hy vọng ngươi đừng tự làm hại bản thân!”

Dưới sự đe dọa của Tử Nguyệt công chúa, Lâm Bắc Phàm chỉ đành ngậm nước mắt nhận năm trăm vạn lượng bạc.

“Công chúa điện hạ, thật ra muốn giải quyết vấn đề ăn cơm không khó!”

Đôi mắt của Tử Nguyệt công chúa sáng ngời: “Quân sư, ngươi có diệu kế gì thì mau nói ra đi.”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Các ngươi không ăn được lương thực, vậy ăn thịt không phải là được rồi sao?”

“Quân sư, cái này mà tính là diệu kế sao, nếu có thể ăn thịt thì chúng ta đã ăn từ lâu rồi!”

Tử Nguyệt công chúa nói với vẻ giận dữ, suýt chút nữa phun ra một câu kinh điển “Hãy để họ ăn bánh” rồi.

“Công chúa, ngươi hiểu lầm ý ta rồi.”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, cười bảo: “Ý của ta là phía Tây có dãy núi Thanh Long, phía Đông có dãy núi Phượng Hoàng, đầy đai rừng núi cũng không ít, bên trong có rất nhiều động vật và

dã thú, các người vào đó bắt mà ăn, không phải là được rồi sao?”

Tử Nguyệt công chúa lắc đầu: “Quân sư, thật ra chúng ta cũng từng nghĩ đến cách này rồi, nhưng bắt dã thú rất tốn thời gian và sức lực, chúng ta còn bận đánh trận, hoàn toàn không có thời gian và sức lực đi làm mấy chuyện này!”

“Hơn nữa, muốn săn bắt dã thú rất nguy hiểm! Dã thú bình thường, mấy người đàn ông cường tráng còn không bắt được, hơi sơ sẩy một chút cũng mất mạng ngay! Vì một miếng ăn mà mạo hiểm lớn như vậy thật không đáng!”

“Thật ra còn có một nguyên nhân quan trọng hơn cả, đó chính là dã thú ở trong hai dãy núi này không nhiều, có thể dùng từ hiếm có để hình dung! Mà nhân khẩu của chúng ta đông đúc, hoàn toàn không đủ ăn! Muốn bắt được nhiều thú hoang hơn nhất định phải vào sâu trong dãy núi, vậy chúng ta cũng khỏi cần làm gì cả?”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Công chúa nói có lý! Dã thú trong hai dãy núi này quả thật không dễ bắt cũng không nhiều, cho nên cách của ta là sao không nhập giống thỏ Giang Nam vào hai dãy núi này!”

Tử Nguyệt công chúa kinh ngạc: “Nhập giống thỏ vào trong dãy núi á?”

Đây là ý tưởng gì vậy?

Nàng hoàn toàn không hiểu!

Đừng nói là nàng mà ngay cả hai nữ nhân trên lầu các cũng không tài nào hiểu được!

“Công chúa điện hạ, có khả năng người không hiểu loài động vật như thỏ này rồi!”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Thỏ là một loài động vật có thể ăn được, chất thịt tươi ngon, khả năng sinh tồn mạnh, sức sinh sản vô cùng kinh người! Chỉ mất mấy tháng đã có thể trưởng thành, trưởng thành thì có thể sinh, một ổ có bảy, tám con, mỗi tháng có thể sinh một ổ, sản lượng quá kinh người!”

“Dãy núi Thanh Long và dãy núi Phượng Hoàng cũng không có dã thú lớn, điều này có nghĩa thỏ không có thiên địch! Cứ

như vậy, tốc độ sinh sản của bọn chúng càng khiếp người hơn! Có khả năng không cần đến nửa năm đã có thể sinh sản đủ thỏ cung ứng cho toàn quân!”

“Hơn nữa, bắt thỏ dễ hơn bắt dã thú nhiều! Chỉ cần là võ giả có chút thực lực đều có thể dễ dàng bắt được thỏ, vừa bắt đã được một ổ! Còn có thể sắp xếp một vài bầy rập đợi bọn nó tự tới cửa!”

“Bằng cách này, vấn đề cơm ăn không phải đã được giải quyết rồi sao?” Lâm Bắc Phàm cười bảo.

Tử Nguyệt công chúa kinh ngạc!

Nữ đế kinh ngạc!

Bạch Quan âm kinh ngạc!

Vấn đề cơm ăn mà bọn họ vẫn luôn lo lắng được giải quyết như vậy sao?

Chỉ đơn giản như vậy?

“Quân sư, bắt một vài con thỏ ném vào trong hai dãy núi này thật sự có thể giải quyết vấn đề cơm ăn của chúng ta sao?” Tử Nguyệt công chúa truy hỏi.

“Phải nói là có thể giải quyết vấn đề của phần lớn người! Dù sao thì con người cũng không thể không ăn lương thực!” Lâm Bắc Phàm cười đáp.

“Nhưng... nhưng... nếu vấn đề này có thể giải quyết dễ dàng như thế, tại sao mọi người còn cần trồng lương thực? Trực tiếp nuôi thỏ không phải là được rồi sao?” Tử Nguyệt công chúa mang vẻ mặt rối rắm vô cùng.

Nữ đế cũng cực kỳ tò mò, đồng lỗ tai lên nghe.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Công chúa điện hạ, người chỉ biết một mà không biết hai! Thật ra người xưa đã sớm nghĩ đến vấn đề này rồi, cuối cùng lại phát hiện ra không được, người có biết nguyên nhân là gì không?”

“Xin được lắng nghe!” Tử Nguyệt công chúa khiêm tốn xin chỉ dạy.

“Điểm đầu tiên là đầu tư và sản xuất không ngang nhau! Thỏ là động vật ăn cỏ nhưng nó cũng ăn lương thực và ăn rau

giống như con người! Nhưng lương thực và rau cỏ chỉ có nhiều đó, nó ăn thì chúng ta không còn gì!”

“Nửa cân lương thực, nếu cho người ăn có thể ăn no thêm một phần! Nhưng nếu cho thỏ ăn lại không thêm được một lạng thịt! Chúng ta dùng nửa cân lương thực đổi lấy một lạng thịt, người cảm thấy đáng sao?”

Công chúa lập tức lắc đầu: “Rất không đáng, quá lãng phí lương thực!”

“Chính là vậy, đầu tư và sản xuất không ngang bằng như vậy, người thông minh đều biết nên làm thế nào!”

Chương 565: Diêu kế

Lâm Bắc Phàm dựng ngón tay thứ hai lên: “Thứ hai, thả nhiều rồi sẽ phá hoại cây nông nghiệp! Cho dù chúng ta không cần lương thực và rau xanh để nuôi chúng mà trực tiếp chăn thả chúng cũng không được! Vì thả đông rồi sẽ giành lương thực với con người chúng ta, không thể nào quản lý được, ngược lại còn dễ dàng mất mùa!”

“Thứ ba, bắt thỏ cần thể lực! Thỏ hoạt động mạnh, tốc độ cực nhanh, chỉ có một vài thợ săn khá có kinh nghiệm mới có thể bắt được thỏ! Nhưng mấy người này lại có bao nhiêu! Những người khác muốn bắt thỏ vô cùng khó khăn, có khả năng không bắt được còn chết đói!”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Chính vì đủ các loại nguyên nhân này cho nên mọi người mới không nuôi thỏ! Nuôi vô cùng không đáng giá, nuôi tốt còn có khả năng giành ăn lương thực với con người, muốn bắt thỏ lại tốn sức, thế là mất nhiều hơn được!”

“Hóa ra là như vậy, ta hiểu rồi!” Tử Nguyệt công chúa hiểu ra.

“Nhưng tình hình của chúng ta lại khác hoàn toàn!”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Chúng ta trực tiếp nuôi chăn thả thỏ trong hai dãy núi, hoàn toàn không cần cho ăn lương thảo, cũng không cần quản! Hai dãy núi này rộng mênh mông, tài nguyên phong phú, dã thú lại hiếm, có thể nuôi đủ thỏ cung ứng cho toàn quân!”

“Bắt thả lại càng là vấn đề đơn giản, trong quân đội chúng ta có rất nhiều võ giả mạnh mẽ, tốc độ lại nhanh, muốn bắt thả cũng dễ như trở bàn tay, thế là giải quyết được vấn đề săn bắt!”

“Cho nên nuôi thả đối với chúng ta mà nói vô cùng phù hợp, hơn nữa còn đơn giản dễ dùng, không cần quản lý, còn tốt hơn là trồng trọt! Bụng đói rồi cứ trực tiếp vào núi bắt, bắt kiểu gì cũng có! Thịt thả còn có thể chế biến thành thịt khô, cất được mấy ngày!”

Tử Nguyệt công chúa đứng dậy, hơi cúi người lạy: “Cảm ơn quân sư đã chỉ dẫn khỏi bến mê.”

Trong lòng công chúa ngoại trừ biết ơn ra còn có khâm phục và sùng bái!

Vấn đề mà mình vẫn luôn lo lắng vậy mà lại được Lâm Bắc Phàm giải quyết nhẹ nhàng như thế.

Đây nào phải nhân tài mà là thần tài mới đúng!

Chỉ có thần tài mới có thể nghĩ ra kế sách giải quyết nằm ngoài sức tưởng tượng, đột phá giới hạn như vậy thôi!

Ngay cả nữ đế trên lầu các cũng lắc đầu thở dài: “Đầu óc của ái khanh thật sự khiến trẫm không biết nói sao mới tốt nữa! Cách giải quyết mới mẻ như vậy cũng có thể nghĩ ra được, đúng là thiên tài!”

“Đúng vậy, thật sự khiến người không tưởng được!” Bạch Quan âm cũng lắc đầu.

Lâm Bắc Phàm vội vàng đỡ công chúa dậy: “Công chúa khách sáo rồi! Thân là quân sư của người, bày mưu tính kế cho người là trách nhiệm của ta, không cần phải hành đại lễ như thế đâu!”

“Quân sư, nếu nghiệp lớn của chúng ta thành, người sẽ chiếm công đầu!” Tử Nguyệt công chúa lại nói.

Lâm Bắc Phàm khiêm tốn xua tay: “Ta cũng không làm gì cả, chỉ cần động da mồm mà thôi!”

Công chúa vẫn khẳng khái bảo: “Quân sư quá khiêm tốn rồi! Nếu không có sự chỉ dạy của quân sư người thì bây giờ chúng ta cũng không có cách nào lấy được thành tựu như vậy! Sau

khi việc thành, bản cung nhất định sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho quân sư!”

Lâm Bắc Phàm lại khiêm tốn xua tay: “Công chúa, thật sự không cần như vậy đâu, nếu người vô cùng biết ơn ta vậy lần sau nhớ mang theo nhiều đặc sản địa phương một chút, xưa nay ta không từ chối!”

Tử Nguyệt công chúa phụt một tiếng bật cười, sáng giọng bảo: “Quân sư, người lại nữa rồi! Ha ha...”

Sau khi cười xong, nàng nhìn hắn với ánh mắt u ám: “Quân sư, nói thật, bản cung có hơi hối hận!”

“Hối hận gì?” Lâm Bắc Phàm khó hiểu.

“Bản cung hắn nên trời người đến Võ Tây sớm một chút! Có người ở đây, bất cứ vấn đề gì cũng không thành vấn đề nữa!”

Lâm Bắc Phàm giật nảy mình, vội vàng bảo: “Xin công chúa bình tĩnh, cho dù người làm vậy có thể có được thân xác ta nhưng không thể có được trái tim của ta đâu!”

Tử Nguyệt công chúa cười khanh khách: “Không sao, mang thai thêm vài đứa là tim người ở chỗ ta ngay ấy mà!”

Lâm Bắc Phàm: “Đậu má!”

Nữ đế trên lầu các tức đến nghiến răng nghiến lợi: “Đồ yêu nữ này lại muốn bắt ái khanh của trẫm đi! Còn dùng thủ đoạn hèn hạ như thế nữa chứ, quá vô sỉ, không xứng làm nữ nhân!”

Tiếp sau đó, hai người Lâm Bắc Phàm lại ngồi xuống.

Lâm Bắc Phàm nói tiếp: “Ngoại trừ thảo ra còn có rất nhiều động vật khác cũng thích hợp nhập giống vào hai dãy núi này! Ví dụ như dúi mốc tới từ Giang Đông, bọn chúng cũng có thể ăn cây cối và cỏ, tốc độ sinh sôi cũng vô cùng nhanh, một ổ được mười mấy con dúi mốc, ăn vô cùng ngon, chúng ta hoàn toàn có thể nhập chúng vào trong hai dãy núi này!”

Tử Nguyệt công chúa nghiêm túc nghe, liên tục gật đầu: “Quân sư nói đúng, trở về ta sẽ tìm người mang mấy con dúi mốc qua đó!”

“Ta nhớ trong dãy núi Thanh Long và dãy núi Phượng Hoàng có vài hồ nước lớn nhưng lại không có mấy loại cá như cá

chép và cá trích! Chúng ta cũng có thể nhập cá con của mấy giống cá chép và cá rô phi, dưới tình huống không có thiên địch, bọn chúng chắc chắn có thể nhanh chóng sinh sôi, lớn lên vừa to vừa béo, có thể bắt lên ăn!”

Tử Nguyệt công chúa lại gật đầu: “Hay lắm quân sư, trở về ta sẽ kêu người đi làm.”

“Được rồi, ta nhớ còn có...”

Lâm Bắc Phàm lại bổ sung không ngừng nghĩ mấy loại giống, bất cứ loài nào có thể trở thành loài xâm chiếm đều nói ra hết.

Ngươi sinh sôi nhanh?

Không sao, cho ngươi biến thành quân lương, ăn sạch ngươi!

Chương 566: Trở mặt nhanh hơn lật sách

Tử Nguyệt công chúa ngây người!

Nữ đế ngây người!

Bạch Quan âm ngây người!

Vấn đề lương thực ở trước mặt bọn họ gần như không thể giải quyết vậy mà ngươi lại giải quyết một cách đơn giản như vậy sao?

Chúng ta quả thật không ăn được lương thực nhưng có thể ăn được thịt!

Không chỉ ăn được thịt mà còn có thể ăn thịt thỏ, thịt dúi mốc, thịt cá...

Giống loài thật sự quá phong phú!

Đây nào phải đi đánh trận, rõ ràng là đi hưởng thụ mà!

Nhìn Lâm Bắc Phàm nói liến thoắng, ăn nói hùng hồn, ánh mắt của Tử Nguyệt công chúa dần dại ra!

“Ta biết đại khái cũng chỉ nhiều đó thôi, sau này nghĩ đến sẽ bổ sung tiếp sau! Nhưng, nếu giống loài phong phú rồi chắc chắn sẽ thu hút dã thú ở những ngọn núi khác tới, cho nên tốt nhất phải định kỳ phái cao thủ vào trong dãy núi tiêu diệt sạch dã thú, đừng để bọn chúng giành lương thực của ta!”

Lâm Bắc Phàm nói xong vẫn chưa thỏa mãn, đang định uống một hợp trà cho nhuận giọng, lại phát hiện ra Tử Nguyệt công chúa đứng bật dậy, đi về phía hắn.

Lâm Bắc Phàm hơi hoảng hốt: “Công chúa, ngài định làm gì?”

“Quân sư, bản cung muốn mượn vai ngài dựa một chút, xin ngài đồng ý!”

Lâm Bắc Phàm càng hoang mang hơn: “Công chúa, xin ngài hãy bình tĩnh!”

“Bản cung không thể bình tĩnh được, ngài chiều bản cung đi!” Tử Nguyệt công chúa nhào tới.

Lâm Bắc Phàm phát ra một tiếng kêu tê tái: “Không...”

Sắc mặt của nữ đế trên lầu các xanh mét, siết chặt nắm tay, nghiến răng nghiến lợi: “À yêu nữ này lại nữa! Quá không biết xấu hổ! Trẫm không muốn nhìn nữa, Thanh Hoàn tỷ tỷ, chúng ta về thôi!”

“Vâng thưa bệ hạ!” Bạch Quan âm cười trộm.

Sau thời gian nửa chung trà, hai người lại ngồi xuống.

Gò má của Tử Nguyệt công chúa nóng bừng, vội uống trà để che giấu sự xấu hổ trong lòng mình.

Lâm Bắc Phàm thì mang vẻ mặt tuyệt vọng, miệng lầm bầm: “Xong rồi, ta không còn trong sạch nữa...”

Tử Nguyệt công chúa tức nổ đom đóm mắt, quân sư thật sự quá đáng ghét!

Được lời lại còn khoe ra?

Nàng lén siết chặt nắm tay, rất muốn đấm hai cú vào mặt hắn!

Lại qua nửa chung trà nữa, nhìn sắc trời thấy đã muộn rồi!

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Công chúa, nếu đã nói đến thỏ vậy không bằng hôm nay chúng ta ăn thịt thỏ luôn đi, vừa vặn ta biết mấy cách nấu thịt thỏ! Tối nay bản quan mời, công chúa...”

“Quân sư mời, hiển nhiên bản cung vui vẻ đi cùng rồi!” Tử Nguyệt công chúa đáp với tâm trạng cực tốt.

Vì thế hai người một đường cười nói đi về Lâm phủ.

Tiểu quận chúa bất mãn bảo: “Sao ả nữ nhân nhà ngươi lại tới nữa? Mấy tháng lại xuất hiện một lần, bình thường toàn mai danh ẩn tích, có phải lén lút đi làm chuyện gì không muốn người khác biết không?”

Không thể không nói, cảm giác của tiểu quận chúa siêu chuẩn!

Tử Nguyệt công chúa mỉm cười, cũng không để ý cho lắm.

Lâm Bắc Phàm xoa đầu tiểu quận chúa, cười nói: “Tiểu quận chúa, ngươi tới vừa đúng lúc, hôm nay ta định ăn thịt thỏ! Ta biết có vài cách nấu thịt thỏ ví dụ như thịt thỏ kho tàu, thịt thỏ ngũ vị hương, thịt thỏ cay, thịt thỏ xào khô...”

Tiểu quận chúa ngạc nhiên, nói với vẻ vô cùng giận dữ: “Thỏ đáng yêu như thế sao có thể ăn nó được?”

Sau một canh giờ, tiểu quận chúa quẹt dầu dính trên miệng: “Ừm, thơm thật đấy! Không ngờ thỏ còn có nhiều cách nấu như vậy, hơn nữa thật sự rất ngon!”

Toàn bộ đĩa thức ăn trước mặt nàng đều trông rỗng, chỉ còn lại mấy khúc xương.

“Tiểu quận chúa, không phải ngươi nói thỏ con đáng yêu, không nên ăn nó hay sao?” Lâm Bắc Phàm trêu ghẹo.

Tiểu quận chúa chớp đôi mắt to đáng yêu, khó hiểu đáp: “Ta có nói lời như vậy sao? Rõ ràng ta nói thỏ đáng yêu như vậy, ta rất thích, không ăn thật sự quá đáng tiếc!”

Mọi người bật cười ha ha.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu thở dài.

Ôi phụ nữ!

Quả nhiên trở mặt còn nhanh hơn lật sách!

“Ngày mai các ngươi có muốn ăn thịt thỏ tiếp không?”

“Muốn!” Tiểu quận chúa lập tức giơ tay.

Mà lúc này, sau khi ăn thịt thỏ xong, Tử Nguyệt công chúa càng thêm tin tưởng vào đề nghị của Lâm Bắc Phàm.

Thịt thỏ này có vị tươi mới, hơn nữa sức sinh sản kinh người, hoàn toàn có thể bổ sung khẩu phần lương thực cho bọn họ.

Kêu một vài người có võ công bản lĩnh đi bắt, rất nhanh có thể bắt được.

Còn có những loài động vật khác nữa cũng có thể bổ sung, dinh dưỡng không thể thiếu được!

Nghĩ đến đây, Tử Nguyệt công chúa không nhịn được mà cười.

Hóa ra đánh trận còn có thể hưởng thụ như thế!

Quân sư đúng là thiên tài!

Có quân sư ở đây thật tốt!

Sau khi trở về, Tử Nguyệt công chúa lập tức dặn dò thuộc hạ.

“Các người lập tức đến Giang Nam mua thỏ, có bao nhiêu thì mua bấy nhiêu! Sau khi mua thỏ lập tức vận chuyển đến Võ Tây, ném vào trong hai dãy núi Thanh Long và Phượng Hoàng, để tự bọn chúng sinh sôi nảy nở!”

Thuộc hạ ngơ ngác: “Hả? Công chúa, tại sao lại mua thỏ?”

“Đây là kiến nghị của quân sư, làm như vậy có thể giải quyết được vấn đề lương thực của quân Tà Nguyệt chúng ta! Giải thích ra hơi phiền phức, các người đừng hỏi nhiều như vậy, cứ đi làm theo là được!”

“Vâng vâng vâng... công chúa điện hạ!”

“Trừ thỏ ra, lại phái người tới Giang Đông mua dúm mốc, đồng thời vận chuyển đến hai dãy núi lớn này!”

“Rõ, công chúa điện hạ!”

“Còn cả mấy giống cá chép và cá rô phi cũng cố hết khả năng mua về, sau đó vận chuyển đến hai dãy núi lớn, thả vào hồ nước trong hai dãy núi, hiểu chưa?”

...

Chương 567: Trở mặt

Sau khi dẫn dò xong mỗi một việc, Tử Nguyệt công chúa cảm thấy cả người thoải mái hơn hẳn.

“Hy vọng việc này giống như quân sư dự liệu! Một khi quân Tà Nguyệt chúng ta không còn mối lo về lương thực nữa, có thể thoải mái hành động, cố gắng mà làm! Võ Tây vương, Đại Nguyệt vương triều tuyệt đối không phải đối thủ của chúng ta!”

Sau khi nữ đế trở về, tuy rất bất mãn với việc Tử Nguyệt công chúa quyến rũ ái thần của nàng, nhưng vì giang sơn đại nghiệp, vì đối phó với Võ Tây vương và Đại Nguyệt vương triều ở đầu khác của dãy núi Thanh Long, nàng vẫn lên lút ra vài mệnh lệnh, ngầm ngầm giúp đỡ.

“Hy vọng mấy loài động vật nhỏ này thật sự hữu dụng, trăm mối mắt mong chờ.”

Dưới sự cố gắng của hai nữ nhân có quyền thế nhất trên thế gian này, mọi việc tiến triển vô cùng thuận lợi.

Mà lúc này ở vương phủ, vùng Võ Tây.

Võ Tây vương lại không được vui cho lắm, cả ngày mặt mày hằm hằm, tất cả đều là loạn do đám nghĩa quân đột nhiên nhảy ra đó gây ra.

Hơn bốn tháng trước, đám nghĩa quân này bất chợt chui ra, ra tay với quân Võ Tây.

Bọn họ hành động như gió, đặc biệt am hiểu lẫn trốn và ẩn nấp.

Hơn nữa chiến lược vô cùng hèn hạ, luôn có thể tránh được đội quân mạnh của hãn ta, đặc biệt chọn quân yếu mà đánh, hơn nữa còn là đánh một trận đổi một chỗ khác, đánh xong lại nhanh chóng di chuyển, không hề lưu luyến tí nào.

Suốt bốn tháng qua, hãn ta đã tổn thất hơn mười vạn binh mã, thiệt hại không thể nói là không nặng nề.

Ngược lại, sức mạnh của đối phương dường như đã bành trướng hơn rất nhiều.

Đối phương càng đánh càng mạnh còn bản thân mình thì càng đánh càng yếu, khiến hấn ta vô cùng điên tiết.

“Đám chuột chết giẫm đó!”

Hấn ta đã thử rất nhiều cách rồi nhưng hoàn toàn không có hiệu quả.

Nhớ lại trước kia, một năm trước hấn ta vẫn còn sở hữu trăm vạn hùng binh, tọa trấn vùng đất Võ Tây, sĩ khí hùng hực, hào khí ngút trời cỡ nào!

Kết quả may mắn không tới, gặp phải đủ loại nguy hiểm, binh mã liên tiếp giảm thiểu, đến bây giờ chỉ còn hơn sáu mươi vạn binh!

So với một năm trước đúng thật là khác một trời một vực.

Hấn ta vẫn không tài nào hiểu được còn chưa đến một năm, tại sao lại biến thành ra thế này?

Hình như bắt đầu từ năm ngoái đã có một nguồn sức mạnh như có như không nhắm vào hấn ta.

Thật sự càng nghĩ càng tức, còn chưa đả thương được một cộng lông của triều đình mà bản thân đã giảm thiểu bốn mươi vạn lính, không biết đã bị bao nhiêu người chê cười!

Thật ra hai huynh đệ khốn nạn đó không biết đã cười hấn ta bao nhiêu lần rồi!

Lúc này, Phượng Sồ tiên sinh bước nhanh vào: “Vương gia, sứ thần của Đại Nguyệt vương triều tới rồi!”

“Tốt! Mau mời vào!” Trên mặt Võ Tây vương lóe lên vẻ mừng rỡ.

Sau một lúc, một người trung niên ăn mặc hoa lệ ngẩng đầu sải bước đi tới, hơi cúi người hành lễ: “Bái kiến Võ Tây vương điện hạ, vương gia thiên tuế.”

“Lưu đại nhân, chúng ta đều là người quen cũ, không cần đa lễ như thế! Ha ha!” Võ Tây vương cười lớn đi lên đón.

“Võ Tây vương điện hạ, lễ nghi nên có vẫn phải có!”

Sau khi hàn huyên vài câu, Võ Tây Vương nôn nóng đi vào chủ đề chính.

“Không biết Đại Nguyệt có thể tiếp tục cung ứng lương thực cho chúng ta không?”

Vài tháng trước trong trận chiến với nghĩa quân, hãn ta không chỉ hao binh tổn tướng mà còn có rất nhiều lương thực không phải bị đối phương cướp thì chính là bị đối phương đốt rụi, dẫn đến việc hãn ta vô cùng thiếu lương thực, cần phải bổ sung gấp.

Triều đình sẽ không cho hãn ta lương thực, còn phong tỏa đường vận chuyển lương thực cho nên chỉ đành cầu bên Đại Nguyệt vương triều giúp!

Sứ thần Đại Nguyệt nói với vẻ mặt không cảm xúc: “Võ Tây vương điện hạ, bệ hạ của ta rất không hài lòng về người!”

“Năm ngoái, hai bên chúng ta đã sớm giao hẹn trước, triều đình ta cung cấp lương thực và quân bị, sau vụ thu hoạch mùa thu người phải lập tức khởi binh tấn công Đại Võ! Nhưng sau đó vì một kho báu Tà Nguyệt chưa chắc đã có mà người lại vi phạm giao kèo giữa đôi bên! Loại người thất tín bội nghĩa, vô lý âm âm như thế đều không được chào đón đâu!”

Sắc mặt của Võ Tây vương nặng nề hằn đi.

“Mà từ năm mới đến giờ đã hơn bốn tháng rồi, ngay cả một nghĩa quân nho nhỏ mà người còn không đánh bại được, ngược lại còn để đối phương từ từ phát triển lớn mạnh, bản thân thì lại không ngừng hao binh tổn tướng! Nói thật, bệ hạ của chúng ta vô cùng nghi ngờ năng lực của người! Hợp tác với một người không có năng lực là vô cùng mạo hiểm!”

Sắc mặt của Võ Tây vương càng u ám hơn.

Sứ thần Đại Nguyệt lớn tiếng chất vấn: “Bây giờ người lại cầu chúng ta giúp, hy vọng chúng ta cung cấp lương thực cho các người! Võ Tây vương điện hạ, đôi lại là người thì người có bằng lòng không?”

Võ Tây vương vừa thẹn vừa giận, vậy mà vết nhơ của mình lại bị đối phương vạch trần một cách không nương tình như thế.

Nếu không phải có chuyện cầu đối phương thì bây giờ hãn ta chỉ muốn giết người ngay tại trận cho rồi!

Chương 568: Dừng xương rồng

Võ Tây Vương kiềm chế cơn giận trong lòng, thấp giọng bảo: “Chuyện kho báu Tà Nguyệt một năm trước, cũng không phải bản vương không muốn khởi binh mà là khi đó đã tổn thất hơn ba mươi vạn binh mã rồi, binh lực không được, sĩ khí suy giảm, cộng thêm thời tiết càng lúc càng lạnh, khởi binh hoàn toàn không có một chút phần thắng nào cả, cho nên bản vương nghỉ ngơi lấy lại sức, tích lũy thực lực, đợi năm sau tái chiến!”

“Bắt đầu từ tết, chúng ta quả thật đã gặp phải đám chuột nhắt đó! Cũng không phải bản vương không muốn thu phục bọn chúng mà là bọn chúng giao hoạt như cáo, tới đi như gió, cực khó đối phó, ai tới cũng thế cả thôi!”

“Chỉ cần các người cung cấp đủ lương thực cho bản vương, bản vương nhất định có thể giải quyết đám chuột nhắt này, sau đó khởi binh!”

Sứ thần Đại Nguyệt phát tay: “Võ Tây vương điện hạ, chúng ta không muốn nghe người giải thích, ta chỉ muốn thấy kết quả! Nếu còn muốn tiếp tục hợp tác thì hãy làm như chúng ta nói! Chúng ta có hai phương án cho điện hạ chọn!”

Vẻ mặt của Võ Tây vương không thay đổi: “Xin được lắng nghe!”

Sứ thần Đại Nguyệt dựng một ngón tay lên: “Phương án thứ nhất, chúng ta sẽ cung cấp đủ lương thực nhưng người nhất định phải khởi binh ngay lập tức!”

“Tuyệt đối không có khả năng, bây giờ hoàn toàn không phải cơ hội!”

Võ Tây vương lớn tiếng nói: “Trước đó không lâu triều đình Đại Võ đại thắng Đại Hạ, sĩ khí đang thịnh! Lại được lương thực của Đại Hạ bổ sung, không có nỗi lo về sau, mà lúc này thực lực của quân ta không còn như trước, bây giờ khởi binh chắc chắn sẽ thiệt hại nặng nề!”

“Thứ hai, chưa thu phục được đám chuột nhắt đó thì làm sao dám khởi binh? Lỡ như bản vương đánh trận ở tiền tuyến, bọn chúng ở phía sau đào hang ổ của bản vương, thế này làm sao mà được?”

“Vậy chỉ còn lại phương án thứ hai thôi!”

Sứ thần Đại Nguyệt cười bảo: “Chúng ta vẫn sẽ cung cấp lương thực đầy đủ như cũ, nhưng mời Võ Tây vương diện hạ mở rộng công thành, cho phép quân ta vào Võ Tây, như vậy có thể tập trung sức mạnh của hai bên, binh lực dồi dào, thu phục đám chuột rồi đánh về phía Đại Võ còn không dễ dàng hay sao?”

Sắc mặt của Võ Tây vương thay đổi, đây là quên nguồn quên gốc, cồng rắn cắn gà nhà mà!

Tuy rằng trước đây hắn ta cũng từng hợp tác với đối phương nhưng chưa bao giờ từng đồng ý cho bọn họ tiến vào, đây là giới hạn của con cháu hoàng thất.

Nếu thật sự làm như vậy sẽ không còn đường quay đầu nào nữa!

“Chuyện này hãy để bản vương suy nghĩ thêm! Quân sư, giúp ta tiến Lưu đại nhân!”

Võ Tây vương quay người đi.

“Vâng, thưa vương gia!” Phượng Sô tiên sinh chấp tay.

Không lâu sau, Phượng Sô tiên sinh trở về, Võ Tây vương hỏi hắn: “Quân sư, hai sự lựa chọn này, ngươi cảm thấy nên chọn cái nào?”

Phượng Sô tiên sinh vội đáp: “Vương gia, không thể chọn cái nào được! Phương án thứ nhất, Đại Nguyệt kêu chúng ta lập tức khởi binh, trước có binh mã Đại Võ, sau có đám chuột nhất, chúng ta hoàn toàn không có phần thắng, thất bại gần như đã được định trước.”

“Phương án thứ hai, nếu chúng ta làm như vậy chắc chắn sẽ thất nghĩa với toàn thiên hạ, trơ trẽn với toàn bộ người trong thiên hạ! Vương gia, dưới tình hình như thế muốn làm chuyện là hoàn toàn không có khả năng, từ xưa đến nay không ai như thế cả!”

Võ Tây vương giậm chân đầm ngực: “Làm sao bản vương không biết? Nhưng bây giờ còn có cách gì nữa đâu? Không có lương thực, chúng ta vẫn sẽ thua, chẳng qua là từ từ đợi chết mà thôi!”

“Vương gia, thật ra vẫn còn một cách!”

Đôi mắt của Võ Tây vương sáng ngời: “Cách gì, người nói đi!”

Phượng Sồ tiên sinh chấp tay thưa: “Vương gia, trong tay người còn xương rồng, đây chính là chí bảo trong thiên hạ, là thứ vô giá! Hoàng thất các nước có ai không muốn đâu? Nếu dùng nó để đổi lấy lương thực của Đại Nguyệt, đối phương chắc hẳn sẽ đồng ý!”

Võ Tây vương đột nhiên lắc đầu: “Không được không được, xương rồng liên quan đến bí mật trường sinh, là chí bảo trong chí bảo, tuyệt đối không thể giao ra ngoài!”

Tuy hẳn ta thích lương thực nhưng càng thích xương rồng hơn.

Dù sao con người cũng có tính ích kỷ, không có lương thực cùng lắm thì binh mã chết đói, nhưng không có xương rồng thì mệnh trường sinh của hẳn ta tiêu tan.

Phượng Sồ tiên sinh vội nói: “Vương gia, thuộc hạ cũng biết tính quan trọng của xương rồng, nhưng bây giờ lương thực càng quan trọng hơn! Không có lương thực, chúng ta đều không chống đỡ qua được vụ thu hoạch mùa thu, binh mã đều sẽ chết đói hết, bá nghiệp lại càng trở nên hão huyền hơn! Nếu không chống đỡ được, chúng ta cũng không còn nước vùng dậy nữa, vương gia, người cam lòng sao?”

Trái tim của Võ Tây vương hơi dao động.

“Vương gia, xương rồng hết rồi thì chúng ta vẫn có thể có tiếp! Người nghĩ mà xem, xương rồng của chúng ta có được từ chỗ Lâm Bắc Phàm. Xương rồng quý giá như thế, lẽ nào hẳn ta không giữ lại một ít hay sao?”

Phượng Sồ tiên sinh nhỏ giọng bảo: “Chỉ cần vượt qua kiếp nạn này, chúng ta lại nghĩ cách lấy từ tay hẳn về đây là được! Đối phương tham tiền, chúng ta cho hẳn nhiều tiền hơn, không tin hẳn không đồng ý!”

Cuối cùng thì trái tim của Võ Tây vương cũng lung lay rồi: “Được, vậy dùng xương rồng đổi lấy lương thực đi.”

Chương 569: Không còn đường lui

Sứ thần Đại Nguyệt biết được trong tay Võ Tây vương có xương rồng, còn định lấy nó ra để đổi lương thực cũng vô cùng ngạc nhiên: “Vậy mà trong tay các ngươi lại có xương rồng sao?”

Võ Tây vương gật đầu: “Hiển nhiên rồi! Bản vương sẽ lấy thứ này ra lừa ngươi sao?”

Sứ thần Đại Nguyệt vội hỏi: “Các ngươi có bao nhiêu?”

Vừa nhìn thấy vẻ mặt nôn nóng của đối phương, Võ Tây vương và quân sư đưa mắt nhìn nhau, biết ngay chuyện này ổn thỏa rồi.

Trên mặt Võ Tây vương hiện ra một nụ cười: “Khoảng hai lạng.”

Thật ra trong tay hắn ta có ba lạng, nhưng để đề phòng vạn nhất cũng không thể giao hết ra được.

Sứ thần Đại Nguyệt lại hỏi: “Lấy được từ đâu vậy?”

“Lưu đại nhân, chuyện này liên quan đến bí mật của bản vương, không thể nói được!”

Võ Tây vương lắc đầu, Lâm Bắc Phàm là một con cò mà bọn họ cài cắm trong triều đình, tác dụng cực lớn, tuyệt đối không thể tiết lộ.

“Chuyện này trọng đại, bản quan không có cách nào quyết định, nhất định phải báo cáo với bệ hạ! Nhưng nếu trong tay các ngươi thật sự có xương rồng, chắc hẳn có thể đổi lấy một ít lương thực!” Sứ thần Đại Nguyệt đáp lời.

“Vậy đành nhờ Lưu đại nhân rồi!”

Sứ thần của Đại Nguyệt nhanh chóng rời đi rồi cũng nhanh chóng quay lại.

Hắn ta đưa một người khác đi cùng, muốn xác nhận xem chỗ xương rồng này có phải hàng thật hay không, xác nhận xong mới tiếp tục thỏa thuận về vấn đề tiếp tế lương thực.

Người kia lấy một ít bột xương rồng, hết ngửi rồi lại nhìn, trông rất tỉ mỉ. Cuối cùng hắn ta kích động mà hô lên: “Lưu đại nhân, thứ này thật sự là xương rồng đấy!”

Sứ thần của Đại Nguyệt thốt lên vì sửng sốt: “Thật sao?”

“Thật trăm phần trăm!”

“Tất nhiên thứ này là xương rồng thật rồi, bản vương lừa các ngươi làm gì chứ?” Võ Tây vương nhìn bọn chúng với ánh mắt khó hiểu: “Nhưng bản vương có điều nghi hoặc, làm thế nào mà các ngươi nhận ra được xương rồng vậy?”

Hai vị đại thần của Đại Nguyệt quay sang nhìn nhau rồi mỉm cười đầy đắc ý.

Đâu chỉ là nhận ra được?

Đại Nguyệt bọn họ còn đang sở hữu mấy lạng xương rồng đây này!

Sau khi xác nhận xong chuyện xương rồng là hàng thật, hai bên bắt đầu mặc cả xem hai lạng xương rồng này đáng để đổi về bao nhiêu lương thực.

Đối với Võ Tây vương, tất nhiên là càng nhiều càng tốt.

Còn đối với Đại Nguyệt, chắc chắn là càng ít càng tốt.

Cuối cùng, sau một tuần trả giá, Đại Nguyệt vương triều đồng ý cung cấp khoảng một nghìn năm trăm vạn cân lương thực, là khẩu phần ăn trong hai tháng cho quân đội của Võ Tây vương, vừa đủ để chống đỡ trước khi thu hoạch nông sản vụ mùa thu.

Đồng thời sau mùa thu hoạch này, Võ Tây vương phải khởi binh.

Cứ như thế, Đại Nguyệt có được xương rồng mà bọn chúng hằng mong ước, Võ Tây vương nhận lại lương thực để duy trì quân đội, hai bên đều vui.

Quân sư Phượng Sồ tiên sinh chấp tay cười nói: “Vương gia, quả là chuyện đáng mừng!”

“Quân sư, chuyện gì đáng mừng vậy?” Võ Tây vương hỏi.

“Vương gia, lương thực không chỉ là vấn đề của riêng chúng ta mà cũng là vấn đề của đám quân đội chuột nhất kia! Binh mã của bọn chúng ngày càng tăng lên thì vấn đề lương thực cũng ngày một lớn. Nếu bọn chúng không có lương thực, tất yếu sẽ phải tan rã, cứ thế mà diệt vong thôi!”

“Quân sư nói phải lắm!”

“Bây giờ chúng ta đã giải quyết được vấn đề lương thực, có thể yên tâm cầm cự được qua mùa thu này rồi! Nhưng còn đám quân đội chuột nhắt kia thì sao? Trong tay chúng không có đồng ruộng, chỉ có thể đi cướp lương thực hoặc vận chuyển từ bên ngoài tới! Mà con đường vận chuyển lương thực từ phía Đông tới đã bị triều đình chặt đứt, con đường từ phía Tây tới bị chúng ta cản trở, còn lại phía Nam và phía Bắc thì lại chẳng thể vận chuyển lương thực được!”

Phượng Sồ tiên sinh lại chấp tay: “Cho nên thừa vương gia, bây giờ chúng ta có thể lấy bất biến ứng vạn biến, lấy bất động ứng vạn động, chỉ cần bảo toàn được chỗ lương thực này, bảo vệ ruộng vườn của chúng ta thì có thể khiến bọn chúng sụp đổ, không đánh mà thắng rồi!”

Võ Tây vương vui vẻ cao giọng nói: “Nói hay lắm! Đại quân của chúng ta không được rối loạn, đừng cho bọn chúng thừa cơ lợi dụng! Chỉ cần bảo vệ chu toàn lương thực và ruộng vườn của chúng ta thì bọn chúng sẽ suy sụp, tự chịu diệt vong! Ha ha...”

“Vương gia anh minh!” Phượng Sồ tiên sinh cười nói.

“Nhưng mà xương rồng...” Võ Tây vương xót xa, than thở trong tiếc nuối.

“Vương gia vẫn nên nghĩ thoáng ra đi thôi!” Phượng Sồ tiên sinh nói nhỏ: “Thuộc hạ đã âm thầm liên hệ với Lâm quân rồi. Từ chỗ hấn, thuộc hạ biết trong tay hấn vẫn còn ba lạng xương rồng nữa! Sau khi thuộc hạ thuyết phục, hấn đã đồng ý bán cho chúng ta hai lạng xương rồng rồi, nhưng giá những bốn trăm vạn lượng!”

Võ Tây vương hít sâu một hơi: “Bốn trăm vạn lượng sao! Đắt gấp mấy lần trước đó! Hấn tham lam quá rồi đấy!”

“Vương gia, Lâm quân nói bộ xương rồng kia đã bay đi mất rồi, không còn cơ hội tìm lại được nữa đâu! Chỗ xương rồng còn sót lại trong tay hấn rất quý hiếm, cho nên giá bán không thể rẻ hơn được!”

Sắc mặt Võ Tây vương rất không vui.

Phượng Sồ tiên sinh lại tiếp tục khuyên nhủ: “Vương gia, nếu hấn không tham lam thì chúng ta cũng đâu có được cơ hội

này!”

“Người nói cũng phải!” Võ Tây vương ngồi phịch xuống mặt đất, nhúu mày suy nghĩ.

Sắc mặt của hắn ta không ngừng thay đổi, nắm đấm cũng siết chặt lại, chẳng là đang cân nhắc một quyết định rất quan trọng.

Một lát sau, hắn ta nói: “Đem toàn bộ vàng bạc châu báu trong vương phủ ra cho hắn cả đi! Nếu vẫn chưa đủ thì đi cướp về, phải gom đủ bốn trăm vạn lượng cho bản vương!”

Chương 570: Cấp bách nhất vẫn là truyện tham ô

Phượng Sồ tiên sinh hốt hoảng: “Vương gia, nếu đưa hết vàng bạc châu báu cho hắn thì chúng ta chẳng còn đồng nào nữa đâu, thế này thì...”

Võ Tây vương xua tay: “Hiện giờ chúng ta không cần thiết phải có tiền! Chỉ cần chống cự được qua mùa thu năm nay, đợi đám quân đội chuột nhất đó tan rã rồi chúng ta sẽ lập tức dẫn quân về phía Đông. Đến lúc đó muốn thứ gì có thứ đấy, chúng ta còn phải để bụng chút tiền này chắc?”

“Vương gia nói phải lắm!”

Vì vậy, một số lượng vàng bạc châu báu lớn được âm thầm vận chuyển về Lâm phủ trong kinh thành.

Cùng lúc đó, quân đội của Võ Tây vương thu binh, không hoạt động ở bên ngoài nữa mà lui về canh gác, bảo vệ chặt chẽ kho lúa và ruộng vườn, không để quân đội của Tà Nguyệt thừa cơ bày trò.

Chuyện này bị quân đội Tà Nguyệt phát hiện ra rất nhanh.

“Công chúa điện hạ, Võ Tây vương lại lén lút cấu kết với Đại Nguyệt vương triều rồi! Bọn chúng được Đại Nguyệt vương triều cung cấp lương thực, bắt đầu rút quân về để canh gác kho lúa! Có vẻ như bọn chúng muốn chờ chúng ta tự tan rã!”

Tử Nguyệt công chúa gật đầu với vẻ nghiêm nghị: “Cũng may là chúng ta đã có sự chuẩn bị từ sớm! Đám cỏ và dúi mốc đó thế nào rồi?”

“Khởi bẩm công chúa điện hạ, sau khi nhận được mệnh lệnh của người, chúng thần đã vận chuyển mấy loài thú có tần suất sinh sản cao như thỏ và dúi mốc với một số lượng lớn tới hai dãy núi lớn rồi! Sau một thời gian quan sát kỹ càng, thần nhận thấy tốc độ sinh sản của bọn chúng phải dùng từ khủng khiếp mới có thể diễn tả nổi!”

“Mới hơn nửa tháng mà số lượng thú đã nhân lên hơn mười lần ban đầu! Hơn nữa tốc độ lớn của bọn chúng cũng rất nhanh, khoảng từ một đến hai tháng là đã ăn được rồi! Với tốc độ sinh sản và phát triển của đám thú vật này, chắc chắn có thể cung cấp đủ cho toàn bộ quân đội ta!”

“Tốt quá rồi!”

Tử Nguyệt công chúa mỉm cười mừng rỡ, cuối cùng thì vấn đề lương thực vẫn luôn đè nặng trong lòng nàng cũng được giải quyết rồi.

Có đủ lương thực để ăn, giờ chuyện gì nàng cũng dám làm, nghiệp lớn phục quốc có hy vọng rồi!

“Nếu Võ Tây vương đã rút quân, chúng ta cũng không có cơ hội ra tay nữa, tạm thời tĩnh dưỡng, huấn luyện binh lực lớn mạnh, đào thêm nhiều địa đạo, nuôi thêm nhiều thỏ và dúi mốc chuẩn bị trước!”

“Vâng, công chúa điện hạ!”

Sau khi sắp xếp xong những chuyện này, Tử Nguyệt công chúa quay về gian phòng đơn sơ của mình, viết một bức mật thư.

Nàng giao cho thân tín của mình đi gửi thư cho Lâm Bắc Phàm đang ở kinh thành.

Tại Lâm phủ trong kinh thành, Lâm Bắc Phàm đọc lá thư mà Tử Nguyệt công chúa gửi đến rồi lại nhìn chỗ vàng bạc châu báu mà Võ Tây vương đưa tới, nắm được hầu như toàn bộ tình hình ở Võ Tây.

Chắc chắn Võ Tây vương đã dùng xương rồng để đổi lấy một lượng lương thực lớn từ Đại Nguyệt vương triều, sau đó quyết định bảo vệ lương thực và ruộng đồng, lấy bất biến ứng vạn biến, đợi tới khi quân đội Tà Nguyệt tự sụp đổ.

Nhưng hắn ta lại không hề biết rằng, nhờ có sự chỉ dẫn của Lâm Bắc Phàm, quân đội Tà Nguyệt đã nuôi được một nguồn thực phẩm lớn trong hai dãy núi lớn.

Hiện giờ hai bên không động thủ, chờ xem bên nào yếu thế trước rồi chớp lấy cơ hội.

“Khi mùa thu qua đi, sẽ là thời điểm Võ Tây vương khởi binh! Lần này Võ Tây vương không muốn làm phản cũng buộc phải làm phản! Bởi vì nếu hắn ta không làm phản thì sẽ đánh mất tất cả!” Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng mỉm cười mà nói.

Võ Tây vương của hiện tại đã bị Lâm Bắc Phàm ép đến bước đường cùng rồi! Toàn bộ số tiền có trong vương phủ Võ Tây đều đã bị Lâm Bắc Phàm vơ vét sạch sẽ không sót lại một đồng!

Lương thực và binh mã của hắn ta chỉ có thể chống cự được thêm vài tháng nữa mà thôi, hơn nữa còn thường xuyên bị quân đội Tà Nguyệt tấn công, cướp lương thực, giết quân lính!

Gặp phải đủ mọi tình thế bất lợi như thế này, nếu không dồn sức đánh trả một cú thì chính hắn ta sẽ bị tiêu diệt.

Lâm Bắc Phàm nhìn về phía Bắc: “Sau mùa thu này, có lẽ đám người luyện võ mà Ký Bắc vương huấn luyện cũng dùng được rồi! Hoàng đồ bá nghiệp đang ở ngay trước mắt, chắc chắn Ký Bắc vương sẽ chẳng thể ngồi yên được nữa mà rục rịch khởi binh!”

“Cả Giang Nam vương cũng sẽ nổi dậy sau khi mùa thu qua đi! Hiện nay tình hình ở Giang Nam đã loạn cả lên rồi! Chuyện kinh doanh trước đây không thể tiếp tục tiến hành, phần lớn người dân lại bỏ xứ mà đi, lương thực thì thiếu hụt! Nếu còn không đánh, Giang Nam vương cũng sẽ tự mình diệt vong!”

“Cho nên, thu qua đông tới, nội chiến bùng lên!”

Lâm Bắc Phàm viết lên giấy mấy con chữ lớn: Nhỏ cỏ tận gốc, thiên hạ quy về Võ!

Sau đó, hắn đốt cháy tờ giấy kia.

“Nhưng việc cấp bách nhất hiện nay vẫn là chuyện tham ô!”

Lâm Bắc Phàm vừa cười thành tiếng vừa lấy một cái lọ trông rất tinh xảo ra, trong lọ đựng đầy xương rồng.

Từ sau khi tận mắt nhìn thấy bộ xương rồng bay lên trời, tất cả mọi người đều tin rằng đây là xương rồng thật. Càng không một ai nghi ngờ về công hiệu của xương rồng.

Những kẻ có quyền có thế, đặc biệt là hoàng đế các nước bắt đầu phát điên lên mà truy lùng xương rồng. Nguyên nhân là vì bọn họ cho rằng xương rồng ẩn giấu bí mật trường sinh bất lão.

Bọn họ muốn được trường sinh bao nhiêu thì muốn có nhiều xương rồng bấy nhiêu.

Cho nên chỗ xương rồng còn sót lại trong tay Lâm Bắc Phàm trở thành thứ để hăn đầu cơ kiếm tiền, giá bán ngày càng đắt đỏ.

Bọn họ không hề biết rằng, thứ này Lâm Bắc Phàm muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Chương 571: Đạo sĩ có thể luyện thuốc trường sinh

“Chỗ xương rồng này đúng là bảo bối tốt mà, nhất định phải từ từ mà bán, bán từng ít một, chắc chắn ta sẽ vơ vét được nhiều tiền hơn nữa!”

Cả đời này, Lâm Bắc Phàm chỉ cần dựa vào thứ này để kiếm tiền thôi!

Đúng lúc đó, một tiểu thái giám tới Lâm phủ gọi hăn: “Trung Dũng Bá, phủ doãn đại nhân, bệ hạ bảo ta triệu kiến ngươi và các vị đại thần vào cung!”

Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi: “Hiện giờ cũng đâu có chuyện gì lớn, tại sao bệ hạ lại triệu kiến chư vị đại thần vào cung thế? Ngươi có biết xảy ra chuyện gì không?”

Tiểu thái giám cúi đầu đáp: “Có một vị phương sĩ từ nơi khác đến Đại Võ, nghe nói hăn ta có bản lĩnh cao cường, tài năng kỳ lạ, quỷ thần khó lường, thậm chí còn biết điều chế thuốc

trường sinh bất lão! Bệ hạ coi trọng hần ta nên mới mời các vị đại nhân tới gặp!”

“Ra là như thế!”

Ánh mắt của Lâm Bắc Phàm trở nên kỳ lạ. Phương sĩ ngoại quốc biết điều chế thuốc trường sinh bất lão sao?

Thuốc trường sinh bất lão mà hần ta điều chế ra, dùng được thật đấy à?

Lại còn có người dám múa rìu qua mắt Lâm Bắc Phàm này cơ đấy, thế cũng đáng để ông đây đi gặp một lần!

Lâm Bắc Phàm theo tiểu thái giám đi vào cung.

Các vị đại thần khác cũng đã có mặt, mọi người khẽ gật đầu với Lâm Bắc Phàm sau đó nhường đường cho hần đứng ở phía trước.

Hiện giờ Lâm Bắc Phàm không chỉ là đại quan nhị phẩm của triều đình, mà còn có tước vị, có thể nói là người đứng đầu cả triều đình này. Vì vậy tất nhiên hần sẽ đứng ở vị trí đầu tiên.

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn sang thì thấy một tên đạo sĩ có dáng người khá béo, vành mắt hơi thâm, để ria mép hai bên.

Người này có thực lực Ngũ phẩm đỉnh phong, tay cầm một cây phát trần, vẻ mặt trông rất hung dữ.

Lâm Bắc Phàm hỏi thăm một chút, có người nói cho hần biết: “Kẻ này tự xưng là Không Hư đạo nhân, từ nước khác tới đây, có năng lực khó lường, có người nói hần ta biết điều chế thuốc trường sinh bất lão!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Ra là thế!”

Sau khi mọi người đã có mặt đông đủ, nữ đế mỉm cười nói: “Các vị ái khanh, trẫm gọi các người đến đây là để giới thiệu vị Không Hư đạo trưởng này với tất cả mọi người! Hần ta từ nơi khác đến đây, là một vị kỳ nhân dị sĩ, có người nói hần ta biết điều chế thuốc trường sinh bất lão!”

“Người biết điều chế thuốc trường sinh bất lão thật sao?” Một vị lão thần nghi hoặc hỏi.

Vị đạo sĩ kia lắc cây phát trần, hơi cúi người rồi lập tức đứng thẳng lại, đáp: “Xin chào bệ hạ và các vị đại nhân! Mấy năm

nay, bản đạo vẫn luôn tìm kiếm phương thuốc trường sinh bất lão, đến nay cũng đã thành công rồi! Cảm động trước hoàng ân cuộn cuộn, bản đạo đặc biệt đến đây bào chế thuốc trường sinh bất lão cho bệ hạ, mong bệ hạ ân chuẩn!”

Các quan ngơ ngác nhìn nhau.

Nếu trước đây có người nói với bọn họ rằng mình biết điều chế thuốc trường sinh bất lão, chắc chắn bọn họ sẽ tát hấn ta một cái lật mặt.

Bởi vì những kẻ nói như vậy, mười người thì tới chín người là lừa đảo. Thứ thuốc tiên chỉ có trong truyền thuyết này sao có thể điều chế ra được cơ chứ?

Nhưng bây giờ mọi người đều không dám khẳng định, đến cả xương rồng còn có thể xuất hiện thì còn chuyện gì không thể cơ chứ?

Kẻ đang đứng trước mặt bọn họ trông có vẻ rất giỏi giang.

“Không Hư đạo trưởng, người nói mình biết điều chế thuốc trường sinh bất lão, vậy người có thể biểu diễn năng lực của mình cho mọi người xem được không?” Công bộ thượng thư Cao Thiên Diệu hỏi.

Không Hư đạo trưởng khẽ lắc đầu rồi bật cười thành tiếng: “Thuốc trường sinh bất lão đâu thể dễ dàng điều chế như vậy được? Chỉ nói tới những vị thuốc cần dùng tới đã rất khó tìm rồi, thiếu một loại thôi cũng không được!”

“Cho dù thu thập đủ dược liệu rồi, muốn điều chế thuốc trường sinh bất lão phải trải qua chín chín tám mươi một công đoạn, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau mới có thể luyện chế thành công! Xảy ra sai lầm ở bất cứ công đoạn nào cũng sẽ dẫn đến thất bại!”

“Hơn nữa, thuốc trường sinh bất lão là phương thuốc thần kỳ giành tạo hóa thiên địa, hội tụ tinh hoa từ khắp nơi, tác dụng của nó khiến thần tiên ma quỷ đều phải khiếp sợ, không thể dễ dàng đem ra biểu diễn được! Người không có đức, không có phúc nhìn thấy nó sẽ bị giảm thọ, mất mạng đấy!”

Công bộ thượng thư Cao Thiên Diệu lại nói tiếp: “Vậy người làm thế nào để chứng minh năng lực của mình đây? Nói thật cho người biết, triều đình bọn ta đã gặp phải rất nhiều vị cao

nhân tiên bối nói rằng mình biết cách luyện chế thuốc trường sinh bất lão rồi, nhưng cuối cùng sự thật cho thấy, trong số mười người thì có tới chín người là đồ lừa đảo! Đạo trưởng đây lai lịch không rõ ràng, bảo bọn ta phải tin tưởng người như thế nào đây?”

“Muốn chứng minh năng lực của ta, thật ra rất đơn giản!” Không Hư đạo trưởng quay sang nhìn về phía nữ đế, hơi cúi đầu nói: “Mong bệ hạ ân chuẩn, cho phép đồ đệ của bản đạo đem lò luyện đan và các loại dược liệu vào cung. Bản đạo sẽ luyện chế thuốc tiên ngay tại đây! Thật hay giả, các vị cứ xem là biết!”

Nữ đế cao giọng đáp: “Chuẩn!”

Chương 572: Truyền kỳ luyện đan sư

Khoảng một nén hương sau, trên khoảng sân rộng trong hoàng cung, tất cả đã được chuẩn bị xong xuôi.

Không Hư đạo trưởng đứng bên cạnh một cái lò luyện đan, bên cạnh lò luyện đan xếp đầy các loại dược liệu, hắn ta dặn dò: “Tiếp theo, bản đạo sẽ luyện chế một loại thuốc tiên ngay tại đây, các vị xem cho kỹ nhé!”

Nói rồi, hắn ta hét lớn một tiếng, ném một cây đuốc xuống bên dưới lò luyện đan, châm cho than trong lò bùng cháy.

Sau đó, hắn ta vận công dùng chân khí Tiên Thiên tạo thành một cơn gió lớn, thổi bùng ngọn lửa bên dưới lò luyện đan, lò luyện đan bị nung thành màu đỏ rực.

Tiếp theo, hắn ta ném rất nhiều dược liệu vào trong lò luyện đan.

Cuối cùng, hắn ta nhắc lò luyện đan lên, tung nó lên cao để trộn đều các loại dược liệu trong lò, trông cứ như đang xào rau vậy.

Màn biểu diễn này được những người chứng kiến phải đập bàn mà tán thưởng. Theo đó, mùi thuốc dần dần lan tỏa trong không khí.

Mọi người thấy vậy đều gật gù, trong đó có một vị lão thần cười nói: “Xem ra vị Không Hư đạo trưởng này thật sự có chút

bản lĩnh đấy, ta bắt đầu tin lời hấn ta rồi!”

Một vị lão thần khác thì vẫn còn nghi hoặc: “Hấn ta có bản lĩnh thật sự hay không, còn phải xem thuốc tiên mà hấn ta luyện ra có công dụng thật hay không đã!”

Lúc này, nữ đế bỗng quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Phàm, cười nói: “Lâm ái khanh, ngươi học rộng tài cao, cảm thấy thế nào về năng lực của Không Hư đạo trưởng và đan dược mà hấn ta bào chế?”

Mọi người đều nhìn về phía này, muốn nghe xem Lâm Bắc Phàm có cao kiến gì.

Lâm Bắc Phàm khiêm tốn đáp: “Vi thần chỉ biết đôi chút về lĩnh vực luyện đan mà thôi, không dám bình phẩm nhiều!”

“Biết đôi chút mà ngươi nói đã giỏi hơn đám người chẳng biết gì như bọn ta nhiều lắm rồi! Dù sao thì hiện giờ mọi người đều rảnh rỗi cả, ngươi cứ nói sơ qua cho bọn ta nghe coi như giải khuây đi!” Nữ đế cười nói.

“Vâng, bệ hạ! Vậy vi thần sẽ nói vài lời!”

Lâm Bắc Phàm hắng giọng, chậm rãi nói: “Theo những gì vi thần được biết thì đan dược được phân thành chín bậc, cửu phẩm là thấp nhất, nhất phẩm là cao nhất! Cấp bậc càng cao thì tác dụng càng tốt!”

“Đan dược cửu phẩm chỉ là loại thuốc phổ thông mà thôi, tác dụng của nó chỉ nhỉnh hơn thuốc ở y quán vài phần! Nhưng những loại đan dược từ tam phẩm trở lên thì có thể xưng là thuốc tiên, có tác dụng thần kỳ biến người chết sống lại!”

Văn võ bá quan hít sâu một hơi: “Khủng khiếp như vậy sao?”

“Nếu đan dược đạt tới hàng nhất phẩm thì có thể gọi là tiên đan, một khi nó xuất hiện chắc chắn sẽ làm trời đất rung chuyển bởi các loại tác dụng thần bí khó lường của nó! Ví dụ như, có thể giúp người ta lập tức trở thành Tông Sư hay người đã chết ba ngày vẫn có thể từ chỗ Diêm Vương quay về nhà! Thậm chí còn có thể giúp trường sinh bất lão...”

Văn võ bá quan lại hít sâu vào một hơi nữa: “Thật sự có chuyện khủng khiếp như vậy sao?”

Lâm Bắc Phàm nói tiếp: “Người biết luyện chế đan dược đều được gọi là Luyện đan sư, cũng phân chia thành chín cấp! Luyện chế ra được đan dược ở cấp bậc nào thì tức là Luyện đan sư ở cấp bậc đó!

“Trên đời này có rất ít Luyện đan sư, Luyện đan sư Tam phẩm thì lại càng hiếm có, hiếm như lá mùa thu vậy, có khi cả nghìn năm cũng chẳng có nổi một người! Những Luyện đan sư ấy được gọi là Thánh phẩm Luyện đan sư, bởi vì chỉ có bọn họ mới bào chế ra được thánh dược!”

“Vì Thánh phẩm Luyện đan sư biết luyện chế thánh dược nên bọn họ trở thành bạn tốt của tất cả mọi người trong thiên hạ, khách quý của tất cả các cường giả, mỗi lời nói hay hành động của bọn họ đều có thể liên quan đến sự suy vong hay hưng thịnh của một quốc gia! Trước đây từng có một hoàng triều đắc tội với Thánh phẩm Luyện đan sư, vị Thánh phẩm Luyện đan sư này chỉ nói một câu, tất cả các cường giả trong thiên hạ đều rã rập nghe lời hắn ta, cuối cùng hủy diệt hoàng triều ấy!”

Văn võ bá quan lại hít sâu một hơi nữa: “Đúng là... siêu... khủng bố mà!”

Lâm Bắc Phàm lại nói, mọi người tiếp tục nghe, nghe đến nỗi say mê.

Một thế giới rộng lớn và hoàn chỉnh về Luyện đan sư dần dần hiện ra trước mắt mọi người.

Sau khi Lâm Bắc Phàm nói xong, mọi người đã có đầy đủ nhận thức về nghề Luyện đan sư này rồi.

“Không ngờ trên đời này còn có nghề Luyện đan sư này nữa, vi thần đúng là kẻ nông cạn!”

“Phải đấy, thật sự quá khủng khiếp rồi! Mới chỉ là Luyện đan sư bình thường mà đã có năng lực như thế này rồi! Nếu đạt đến cấp bậc Thánh phẩm Luyện đan sư, mỗi lời nói và hành động đều dễ dàng khiến gốc rễ của cả một đất nước rung chuyển, thậm chí cả một hoàng triều nói diệt là diệt!”

Nữ đế cũng gật đầu, nàng thận trọng mà nói: “Các vị ái khanh nói có lý lắm! Sau này nếu gặp được Luyện đan sư, tuyệt đối

không được đắc tội với người ta, nhất định phải đối đãi tử tế đây, biết chưa hả?”

“Vâng, thưa bệ hạ!” Các quan đồng thanh đáp.

“Bệ hạ và các vị đại nhân, không cần phải cẩn thận đến mức đó đâu!” Lâm Bắc Phàm chấp tay.

Nữ đế lắc đầu cười gượng: “Ái khanh, sao lại không cần cẩn thận cho được? Một Luyện đan sư có năng lực khủng khiếp như thế, lỡ đắc tội với người ta thì sẽ làm liên lụy đến cả đất nước đây!”

“Đặc biệt là Thánh phẩm Luyện đan sư trong truyền thuyết kia, sức ảnh hưởng của người này có thể sánh ngang với Đại Tông Sư tối cao rồi, càng không được đắc tội!”

“Không ngờ trên đời này vẫn còn ẩn giấu một thể lực thần bí có quyền lực khủng khiếp đến thế! Cũng may là Lâm đại nhân am hiểu về chuyện này, nói cho bọn ta biết, nếu không thì bọn ta vẫn ngờ nghệch chẳng hề hay biết gì!”

Mọi người gật đầu với vẻ đồng tình.

Chương 573: Thông thần đan

“Bệ hạ và các vị đại nhân, thật sự không cần phải cẩn thận như vậy đâu!” Lâm Bắc Phàm không ngừng xua tay: “Thật ra những chuyện vừa rồi chỉ là vi thần bịa ra mà thôi, trên đời này vốn không có Luyện đan sư cho nên không cần phải để ý làm gì!”

Nữ đế và văn võ bá quan: “Con mẹ nó...”

Mọi người trừng mắt nhìn chằm chằm về phía Lâm Bắc Phàm.

Vừa rồi người nói chắc chắn như thế, làm bọn ta đều tin là thật! Thế mà bây giờ người lại bảo tất cả chỉ là giả?

Do người bịa ra thôi sao?

Hại bọn ta mất công lo lắng một phen người có biết không hả?

Bây giờ bọn ta tức đến nỗi muốn chém chết người rồi đây!

Nữ đế ngoài mặt vẫn mỉm cười nhưng trong lòng lại nổi sóng: “Ái khanh, người dám lừa gạt trẫm, có biết đây là tội khi quân

hay không?”

“Bệ hạ, nhất định phải trừng phạt hắn, nếu không thì không thể giải tỏa cơn giận của các vị đại thần!”

“Bệ hạ, xin bệ hạ giáng tội trừng phạt phủ doãn Lâm Bắc Phàm!”

...

Tất cả mọi người đều rất tức tối, đòi phải làm thịt Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy mình bị oan: “Đúng là vi thần chỉ biết đôi điều mà thôi! Bởi vì những chuyện mà vi thần biết đều do đọc được trong một cuốn tiểu thuyết tạp nham! Do các người cứ đòi ta phải nói nên ta đành phải kể ra ấy chứ!”

Mọi người tức giận đến nổi méo cả miệng, tên khốn kiếp này lại còn nói lý lẽ với bọn họ cơ đấy?

“Ái khanh, người quá đáng lắm rồi đấy!” Nữ đế nổi giận: “Sau này không được nói những lời không có căn cứ như vậy nữa! Trẫm có thể bỏ qua cho người lần này, nhưng tuyệt đối không có lần thứ hai đâu!”

“Vâng, bệ hạ!”

Cứ như thế, chuyện này được bỏ qua.

Khoảng một chén trà sau, cuối cùng thì Không Hư đạo trưởng cũng luyện xong đan dược.

“Thuốc tiên đã làm xong, mời bệ hạ xem!”

Không Hư đạo trưởng lấy ba viên đan dược trong suốt như trân châu ra, đan dược còn đang bốc khói, mùi thuốc xông lên, trông không hề tầm thường.

Một vị lão thần hỏi: “Đây là đan dược gì vậy, nó có công dụng như thế nào?”

“Loại thuốc này được gọi là Thông Thần đan!” Không Hư đạo trưởng vuốt hai bên ria mép, nói với vẻ đắc ý: “Chỉ cần uống viên đan dược này vào, linh hồn sẽ thoát ra, bay lượn cùng mây gió, ngao du khắp chân trời góc bể, có thể gặp được thần tiên trên trời!”

Tất cả văn võ bá quan đều kinh ngạc.

“Linh hồn thoát ra bên ngoài, ngao du khắp chân trời góc bể, gặp được thần tiên trên trời sao?”

“Thật sự có công dụng như vậy sao?”

“Hắn ta đang lừa chúng ta đấy à?”

“Có thể kêu ai đó thử thuốc!” Không Hư đạo trưởng nói.

“Ai sẽ thử thuốc đây?” Nữ đế nhìn về phía văn võ bá quan, các quan đều sợ thứ này có độc nên không ai chịu thử.

Cuối cùng, một tiểu thái giám bị gọi đến thử thuốc.

Sau khi dùng đan dược, ban đầu có vẻ hắn ta không có phản ứng gì.

Nhưng chỉ một lát sau, hắn ta bắt đầu có những hành động kỳ lạ, cả người rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, lại còn ngây ngô mỉm cười trông có vẻ rất hạnh phúc.

“Chuyện gì thế này?”

Không Hư đạo trưởng cao giọng mà nói: “Mọi người đừng hoảng hốt, linh hồn của hắn ta đang thoát ra bên ngoài, lên trời gặp thần tiên đấy!”

“Hắn ta đang đi gặp thần tiên thật sao?”

Mọi người đang thảo luận thì tiểu thái giám kia bỗng thốt lên: “Thần tiên! Ta nhìn thấy thần tiên rồi! Ha ha!”

Mọi người sững sốt bay màu.

Khoảng một nén hương sau, cuối cùng thì vị tiểu thái giám kia cũng tỉnh táo lại.

Hắn ta kích động báo cáo: “Khởi bẩm bệ hạ, sau khi dùng Thông Thần đan, đúng là tiểu nô cảm thấy cả người nhẹ nhõm, tinh thần hạnh phúc, hình như cuối cùng tiểu nô đã phiêu dạt đến trời cao, gặp được tiên nữ trên trời!”

“Thật sự gặp được thần tiên sao?” Mọi người lại một lần nữa kinh ngạc, vẫn không thể tin nổi.

Không Hư đạo trưởng nói với vẻ đắc ý: “Nếu các vị đại nhân không tin thì có thể dùng thử thuốc xem sao!”

Văn võ bá quan ai nấy đều bắt đầu dao động.

Lâm Bắc Phàm híp mắt, thứ này chẳng phải chính là Ngũ Thạch Tán sao?

Ngũ Thạch Tán là thứ được bào chế từ năm loại khoáng chất gồm chu sa, lưu huỳnh, phèn chua, thạch anh, từ thạch.

Sau khi dùng thứ này, cơ thể sẽ nóng lên, tinh thần phấn chấn, sinh ra một cảm giác lâng lâng, mê loạn trong thời gian ngắn.

Thứ này vốn là một loại thuốc, nhưng nếu dùng quá nhiều sẽ gây nghiện.

Nói thẳng ra thì đây là một loại ma túy ở thời cổ đại, nếu nạp vào cơ thể quá nhiều chẳng khác nào tự sát từ từ. Loại độc dược này từng được lưu hành rất phổ biến ở thời Ngụy Tấn, từ hoàng đế đến dân chúng bình thường, hầu như ai nấy đều dùng Ngũ Thạch Tán.

Còn tác hại của nó là gì, chỉ cần suy nghĩ một chút là hiểu.

Lâm Bắc Phàm không ngờ tên đạo sĩ này lại điều chế ra Ngũ Thạch Tán.

Sau đó, dưới sự quan sát của hắn, Không Hư đạo trưởng tiếp tục mời người khác thử thuốc.

Trong đám đông, có hai vị đại thần không kiềm chế được bản thân, mỗi người dùng một viên Thông Thần đan. Cả hai đều có biểu hiện hưng phấn, rơi vào trạng thái lâng lâng, cứ như thể linh hồn đã thoát ra khỏi cơ thể, bay lên trời rồi vậy.

Chương 574: Chỗ thần không có

“Hai vị ái khanh, loại đan dược này có công hiệu thần kỳ như vậy thật hay không? Linh hồn của các ngươi thật sự thoát ra khỏi cơ thể, ngao du đến chân trời góc bể, nhìn thấy thần tiên sao?” Nữ đế tò mò hỏi.

“Khởi bẩm bệ hạ, sau khi dùng Thông Thần đan, vi thần thật sự cảm thấy linh hồn thoát ra khỏi cơ thể, cả người lâng lâng khó tả như thể đã bay lên trời vậy, không bị bất cứ thứ gì ràng buộc, cả người tự do! Trong lúc ấy, hình như vi thần đã gặp được tiên nhân...”

“Khởi bẩm bệ hạ, sau khi dùng thần đan, vi thần cũng cảm thấy như thế! Nhưng vi thần không gặp được thần tiên mà lại gặp được cha mẹ đã mất từ nhiều năm trước của vi thần, bọn họ ở trên trời mỉm cười với thần, vô cùng hiền từ!”

Hai vị lão thần cùng nói ra công hiệu sau khi dùng đan dược. Mọi người nghe xong, ai nấy đều phải giật mình.

“Đúng là thần đan rồi!”

“Thật sự có thể làm linh hồn của người ta thoát ra khỏi cơ thể, bay lên bầu trời!”

“Gặp được thần tiên, còn gặp cả cha mẹ ở trên trời!”

Nếu chỉ có một người nói thì có thể mọi người sẽ không tin.

Nhưng tới người thứ hai, người thứ ba dùng thuốc xong cũng nói giống như vậy, hơn nữa hai người này còn là trọng thần của triều đình, vậy thì không thể nghi ngờ nữa rồi.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Không Hư đạo sĩ lại càng đặc ý hơn.

“Đây là thần đan mà bản đạo luyện chế ra, sao có thể là giả được?”

Nữ đế cũng rất ngạc nhiên, nàng không khỏi nhìn sang Lâm Bắc Phàm: “Lâm ái khanh, ngươi thấy sao?”

Từ đầu tới giờ, nàng vẫn luôn âm thầm để ý tới thái độ của Lâm Bắc Phàm. Nàng cảm thấy suốt từ này tới giờ hắn luôn giữ vẻ mặt bình thản, không hề ngạc nhiên cũng chẳng hề thất vọng, cứ như thể hắn đã biết rõ bản chất và tác dụng của loại thần đan này từ lâu rồi vậy.

Vì vậy, nàng muốn Lâm Bắc Phàm xác nhận xem liệu loại đan dược này có phải đồ thật hay không.

“Bệ hạ, chuyện này còn phải hỏi nữa sao?” Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ kích động: “Chính hai vị đại thần đã đích thân thử thuốc rồi, chắc chắn bọn họ sẽ không nói dối, cho nên loại đan dược này hẳn là thần đan! Là thần đan hiếm có trên đời này!”

Nữ đế âm thầm hừ một tiếng, diễn xuất khoa trương quá đi mất, thật ghê gớm!

Đan dược này là giả!

“Ái khanh nói phải lắm!” Nữ đế cũng ra vẻ kích động, phần kích mà nói: “Đến cả hai vị ái khanh dùng thuốc xong cũng cảm nhận được hiệu quả rõ ràng như vậy, chứng tỏ đan dược này đúng là tuyệt thế thân đan thực sự! Đạo trưởng đây đúng là cao nhân thể ngoại chân chính!”

“Bệ hạ anh minh!” Không Hư đạo trưởng cười đến tận mang tai.

“Không Hư đạo trưởng!” Nữ đế sốt sắng nói: “Nếu người đã biết bào chế Thông Thần đan, vậy có phải cũng biết bào chế thuốc trường sinh bất lão không?”

Nàng vừa nói xong, tất cả văn võ bá quan trong sảnh đều thờ gập hẳn lên.

Vừa rồi mọi người không tin, nhưng sau khi đạo sĩ kia luyện chế được Thông Thần đan thì ai nấy đều có phần tin tưởng hẳn ta.

Đến cả thân đan làm linh hồn thoát ra khỏi cơ thể mà hẳn ta còn luyện chế ra được, vậy muốn luyện chế những loại đan dược khác cũng đâu phải chuyện không thể?

“Tất nhiên là được rồi! Nhưng luyện chế thuốc trường sinh bất lão không dễ như thế đâu, phải có một số lượng lớn dược liệu quý, bao gồm rùa đen trăm năm, san hô ngọc bích tím, gỗ đào nghìn năm...”

Không Hư đạo trưởng liệt kê không ngừng nghỉ một loạt những loại dược liệu quý hiếm, trông có vẻ rất chi tiết, rất chuyên nghiệp.

Nữ đế gật đầu liên tục, văn võ bá quan cũng vậy, sự tin tưởng đối với Không Hư đạo trưởng lại tăng thêm một phần.

“Tất nhiên là cần có cả xương rồng nữa. Đây là thuốc dẫn không thể thiếu!” Ánh mắt của Không Hư đạo trưởng sáng lên: “Mấy năm nay, sở dĩ bản đạo vẫn chưa thể luyện chế xong thuốc trường sinh bất lão chính là vì thiếu loại tiên dược như xương rồng! Không có xương rồng để làm thuốc dẫn, tất cả đều chỉ phí công! Chỉ cần cung cấp cho bản đạo đủ số xương rồng cần thiết, nhất định bản đạo có thể luyện chế ra thuốc trường sinh bất lão, dâng lên bệ hạ!”

Đến lúc này thì Lâm Bắc Phàm đã hoàn toàn chắc chắn rằng cái tên này mò đến đây là vì sổ dược liệu quý hiếm mà hắn ta nhắc tới, đồng thời cũng là vì xương rồng!

Hừ, dám động tới địa bàn của ta sao?

“Đạo trưởng à, người đến chậm một bước rồi!” Một vị lão thần cười khò mà nói: “Xương rồng là thần vật, thần vật ắt có linh, vào một buổi tối mưa lớn bão bùng, nó đã bay đi mất rồi!”

“Tất nhiên là bản đạo đã biết chuyện này rồi! Nhưng chẳng lẽ trong tay các người lại không giữ lại chút xương rồng nào hay sao? Chỉ cần có một ít xương rồng làm thuốc dẫn là có thể luyện chế ra thuốc trường sinh bất lão rồi!” Không Hư đạo trưởng vẫn không từ bỏ ý định.

“Chuyện này...” Mọi người đồng loạt nhìn về phía Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy rất oan ức: “Mọi người nhìn ta làm gì, ở chỗ ta làm gì có xương rồng!”

Ai nấy đều âm thầm cười gằn.

Tên tham quan nhà người có bộ xương rồng trong tay chẳng lẽ lại không ngứa tay? Đến cả bọn ta còn mài được một ít cơ mà!

Bọn ta không tin người không len lén giấu một ít xương rồng.

Nữ đế cười tủm tỉm nói: “Ái khanh, nếu ở chỗ người có xương rồng thì mau giao ra đây để đạo trưởng luyện đan đi!”

Lâm Bắc Phàm thản nhiên đáp: “Bệ hạ, ở chỗ thần không có xương rồng, mong người minh xét!”

Chương 575: Vạch trần

Nữ đế tiếp tục cười nói: “Ái khanh, người bảo vệ xương rồng lâu nay, chẳng lẽ không mài lấy một ít xương rồng hay sao?”

Lâm Bắc Phàm ra vẻ đứng đắn: “Xương rồng là thần vật, sao vì thần dám làm bậy làm bạ cơ chứ? Chỉ có đám quan lại tham ô, đám người có ý đồ xấu xa mới dám làm như vậy mà thôi! Mong bệ hạ minh xét!”

Văn võ bá quan đứng xung quanh hấn tức tới đến nỗi méo xệch cả miệng. Tên khốn nhà người đang mắng ai thế hả?

Nữ đế lắc đầu, mỉm cười nói: “Ái khanh, chỗ người chắc có!”

Lâm Bắc Phàm sắp khóc đến nơi: “Bệ hạ, chỗ thần thật sự không có!”

Lâm Bắc Phàm dùng chiêu gấp lửa bỏ tay người, hấn chỉ vào văn võ bá quan: “Bệ hạ, Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu đại nhân từng đến chiêm ngưỡng xương rồng, hấn ta đã dùng tay sờ lên xương rồng, có lẽ vẫn còn giữ một ít đấy! Cả Binh bộ thượng thư, Lễ bộ thượng thư,...” Lâm Bắc Phàm lần lượt nhắc tới từng người một.

Các vị quan lại bị Lâm Bắc Phàm điếm mặt tức đến nỗi muốn nổ tung! Chỉ hận không thể chém hấn ngay tại chỗ!

Nữ đế gõ nhẹ ngón tay lên bàn, nói: “Các vị ái khanh, chắc là các người biết mình nên làm gì rồi chứ nhỉ, đừng để trăm phải làm khó các người!”

“Thần... tuân chỉ!” Các quan khỏ sở đáp.

Lâm Bắc Phàm thì thầm an ủi: “Các vị đại nhân đừng đau lòng, cái cũ không qua, cái mới không đến được đâu! Trong tay bản quan vẫn còn một ít, nếu các người cần, bản quan có thể bán cho các người!”

Văn võ bá quan: “Đậu xanh!”

Nữ đế ra lệnh: “Không Hư đạo trưởng, trăm sẽ chuẩn bị được liệu và phòng luyện đan cho người để người luyện chế đan dược! Để người làm việc thuận lợi, trăm sẽ phong cho người một chức quan tứ phẩm nhân hạ trước! Tới khi người luyện chế được thuốc trường sinh bất lão hoặc loại thần đan diệu dược khác, nhất định trăm sẽ ban thưởng hậu hĩnh!”

“Tạ bệ hạ!” Không Hư đạo trưởng cười hạnh phúc đến híp cả mắt.

Lọt vào mắt xanh của nữ đế, Không Hư đạo trưởng tạm thời ở lại kinh thành.

Mấy ngày tiếp theo, hấn ta không chịu ngồi yên một chỗ mà liên tục thể hiện năng lực của mình.

Hắn ta có thể biến ra một con rắn từ một cái bòn trống không, biến đá thành vàng...

Thần kỳ nhất chính là có một người đã chết từ một ngày trước, đang chuẩn bị được đưa xuống mồ, vậy mà Không Hư đạo trưởng đi ngang qua, cho hắn ta dùng một viên đan dược và người này lại sống lại.

Chính vì vậy, danh tiếng của hắn ta ngày càng vang dội, trở thành người nổi tiếng nhất trong kinh thành.

Các vị quan lớn, quý nhân ngày ngày tới cửa thăm hỏi hắn ta, nói dài không dứt.

Trong nhà hắn ta chất đầy những loại quà cáp quý giá và rất nhiều vàng bạc châu báu.

Không Hư đạo trưởng nhìn chỗ vàng bạc châu báu đầy phòng kia, cười to đến nỗi lông mày dính cả vào mắt: “Lần này thì ta kiếm bộn tiền thật rồi! Còn chưa bắt tay vào luyện đan mà đã thu về nhiều của cải thế này! Đợi bản đạo luyện chế ra nhiều Thông Thần đan hơn nữa, nhất định tiền tài đổ về như nước! Hơn nữa còn được nữ đế coi trọng, con đường thăng quan tiến chức ngay trong tầm tay ta!”

Đúng lúc đó, tiểu đồ đệ của hắn ta chạy vào: “Su phụ, Trung Dũng Bá, phủ doãn kinh thành Lâm Bắc Phàm Lâm đại nhân đến rồi!”

“Lâm đại nhân đến rồi sao? Mau mời vào trong!” Không Hư đạo trưởng giật mình phát run.

Trong số các văn võ bá quan triều đình, chức quan của Lâm Bắc Phàm là cao nhất, cũng là người giàu có nhất. Hắn tới đây, nhất định cũng giống như những người khác, đem theo rất nhiều thành ý.

Không Hư ta đây lại sắp phát tài rồi, ha ha!

“Lâm đại nhân ghé thăm, đúng là rồng đến nhà tôm mà!”

Không Hư đạo trưởng dùng vẻ mặt tươi cười đón đả bước tới chào đón.

Nhưng hắn ta lại nhận ra rằng Lâm Bắc Phàm đến tay không, trong lòng có chút không vui nhưng vẫn ra vẻ nhiệt tình.

“Không Hư đạo trưởng, gần đây bản quan nhiều việc bận rộn nên mãi đến bây giờ mới có chút thời gian đến nhà thăm hỏi, mong người thứ lỗi nhé!” Lâm Bắc Phàm chấp tay, khách sáo mà nói.

“Lâm đại nhân khách sáo quá rồi, mời ngồi, ha ha!”

“Cảm ơn đạo trưởng!”

Hai người ngồi xuống, rót trà thưởng thức.

“Lâm đại nhân, lần này người đến đây là vì Thông Thần đan phải không?” Không Hư đạo trưởng cười tít cả mắt và hỏi.

Mấy hôm nay, các vị quan lớn và quý nhân đến thăm nhà hắn ta chủ yếu là vì Thông Thần đan, muốn được thử cảm giác linh hồn thoát ra khỏi cơ thể, lâng lâng bay bổng. Hắn ta đoán là Lâm Bắc Phàm cũng vậy.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của hắn ta.

Lâm Bắc Phàm lại xua tay: “Đạo trưởng nói sai rồi, thứ có độc ấy, bản quan lấy về làm gì?”

Sắc mặt Không Hư đạo trưởng cứng đờ lại, ánh mắt hắn ta thoáng chút bối rối, thẹn quá hóa giận mà nói: “Lâm đại nhân, người nói như thế là có ý gì hả? Người nói là đan được do bản đạo luyện chế ra có độc sao?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười gật đầu: “Không sai, đây chính là ý của bản quan!”

Không Hư đạo trưởng đứng bật dậy, trong lòng lo sợ nhưng ngoài mặt lại cố tỏ ra cứng rắn: “Lâm đại nhân, người đang vu oan hãm hại ta! Nếu người không giải thích rõ ràng và cho bản đạo một câu trả lời hợp lý thì cho dù phải làm lớn chuyện đến tận Kim Loan Điện, bản đạo cũng phải tố cáo người!”

Chương 576: Không thể ở đây được nữa

Lâm Bắc Phàm mỉm cười đáp: “Đạo trưởng à, người đừng giả vờ với ta nữa! Thông Thần đan của người là thứ gì, bản quan biết rất rõ! Thứ đan được này của người được bào chế từ năm loại khoáng chất là chu sa, lưu huỳnh, phèn chua, thạch anh và từ thạch!”

“Vốn chẳng phải là thần đan diệu dược gì cả, mà là một loại thuốc khiến người ta sinh ra cảm giác hưng phấn, lâng lâng bay bổng, như thể linh hồn thoát ra khỏi cơ thể vậy!”

“Nhưng nếu dùng nhiều sẽ dẫn đến nghiện! Thứ này có độc, không thể dùng quá nhiều, nếu không sẽ có tác dụng phụ như nôn mửa, da tấy đỏ, cổ họng bị ăn mòn, tinh thần trở nên thất thường, cũng tức là tự sát từ từ!”

Lâm Bắc Phàm nói xong, sắc mặt của Không Hư đạo trưởng ngày càng trắng bệch đi, mồ hôi lạnh túa ra!

Sao hắn lại biết rõ như vậy?

Còn hiểu rõ hơn một người luyện đan như hắn ta!

Lâm Bắc Phàm bỗng đập bàn đứng dậy, quát lớn: “Giỏi cho tên yêu đạo nhà ngươi! Dám đến địa bàn của ta gây sóng gió, dùng lời xảo trá mê hoặc dân chúng, đúng là ăn gan hùm mật gấu rồi mà!”

Không Hư đạo trưởng bị dọa run lấy bầy.

Sau khi bình tĩnh lại, hắn ta cảm thấy rất xấu hổ, không ngờ hắn ta lại bị một kẻ hai tay trắng gà không chột dọa sợ.

“Lâm đại nhân, ngươi đang vạch lá tìm sâu đấy hả!” Không Hư đạo trưởng gắng gượng phản bác.

“Không Hư đạo trưởng, đến bây giờ rồi mà ngươi vẫn cứ ngu ngốc như vậy sao? Chúng ta đều là người thông minh, ngươi định qua mặt ta thế nào đây? Nếu bệ hạ biết được chuyện này, văn võ cả triều biết được chuyện này, bọn họ sẽ xử lý ngươi thế nào?”

Lâm Bắc Phàm cười ha hả: “Ngươi phải biết rằng đây là tội khi quân đấy, văn võ bá quan cả triều đều bị ngươi lừa hết một lượt! Chắc chắn Đại Võ sẽ không tha cho ngươi đâu, chém đầu là còn nhẹ đấy!”

Sắc mặt của Không Hư đạo trưởng lại cắt không còn một giọt máu.

Lâm Bắc Phàm thông thả uống một ngụm trà, nói: “Thật ra, muốn thử nghiệm cũng đơn giản thôi! Thứ này không được dùng quá nhiều, càng không được dùng liên tục, cho nên chỉ cần đưa một phạm nhân tử hình tới cho hắn ta dùng Thông

Thần đan liên tục trong nhiều ngày mà xem, thật hay giả vừa nhìn là biết! Không Hư đạo trưởng, ngươi còn định nói dối đến bao giờ nữa?”

Không Hư đạo trưởng ngồi sụp xuống đất: “Lâm đại nhân, ngươi nói với ta những chuyện này rốt cuộc là muốn thế nào?” Trong ánh mắt hệt hăng của hắn ta còn ẩn giấu một tia sát khí.

“Không Hư đạo trưởng, có phải ngươi rất muốn giết ta để diệt khẩu, diệt trừ hậu họa trước khi nó xảy ra đúng không?”

Không Hư đạo trưởng lập tức lắc đầu, có vẻ chột dạ: “Đâu có, bản đạo là người xuất gia, sao có thể làm ra chuyện điên rồ như vậy được?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói: “Tốt nhất là ngươi đừng có làm như thế! Bởi vì khi bản quan tới thăm nhà ngươi đã có rất nhiều người biết! Nếu bản quan không thể ra khỏi cánh cửa này, không cần biết ngươi có bản lĩnh thật hay không cũng khó mà thoát khỏi lưới pháp luật!”

“Mặt khác, ngươi phải biết là trong phủ bản quan có một vị Tông Sư, hắn ta đã chờ sẵn ở đây rồi! Ngươi dám động thủ, hắn ta sẽ giết ngươi ngay lập tức, ai phải chết còn chưa chắc đâu!”

Không Hư đạo trưởng lại toát mồ hôi lạnh đầm đìa, thì ra hắn ta vừa mới dạo qua Quỷ Môn Quan một vòng.

Nếu vừa rồi hắn ta không kiềm chế nổi mà ra tay thì người chết chính là hắn ta.

Hắn ta nghĩ kỹ lại, kể từ khi Lâm Bắc Phàm bước vào nhà, hắn ta đã bị tính kế rồi.

“Lâm đại nhân, rốt cuộc là ngươi muốn gì đây?” Không Hư đạo trưởng lại hỏi.

“Bản quan cố tình toi đây nhắc nhở ngươi, đừng có giờ trò lừa bịp, làm xằng làm bậy ở địa bàn của bản quan! Tốt nhất là ngươi từ đâu đến thì rút về đó đi, nếu không bản quan sẽ không khách khí với ngươi nữa đâu!” Lâm Bắc Phàm lạnh lùng nói.

“Tại sao khi ở trong hoàng cung ngươi không vạch trần ta, mà bây giờ mới lạng lẽ tới đây nói ra chứ?” Không Hư đạo trưởng

lại hỏi.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười chỉ vào chỗ vàng bạc châu báu chất đầy trong phòng: “Nếu ta nói ra ngay lúc đó thì sao đạo trưởng có cơ hội thu được mấy thứ này cơ chứ? Nhớ chuyển hết đến phủ của ta đây, đây là tiền mua lại cái mạng của nhà ngươi!”

Không Hư đạo trưởng: “Đậu xanh!”

Thì ra người ta đang nhắm vào tài sản của hần ta!

Hần ta chỉ là người vận chuyển mà thôi, còn chưa cầm nóng tay đã phải chuyển đến chỗ người ta rồi!

“Trà cũng uống xong rồi, bản quan phải đi đây!” Lâm Bắc Phàm đứng dậy: “Không Hư đạo trưởng, ta cho ngươi ba ngày! Trong vòng ba ngày ngươi phải biến khỏi Đại Võ, muốn đi đâu ta không cần biết, nhưng tuyệt đối không được gây sóng gió trên địa phận Đại Võ! Nếu bản quan phát hiện ra một viên Thông Thần đan nào ở Đại Võ, vậy hậu quả ngươi tự ngấm lấy!”

“Còn nữa, đừng quên chuyển mấy thứ này đến phủ của ta đây, không được sót thứ nào! Nếu trước tối ngày mai mà ngươi vẫn chưa xong việc, ngươi vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi Đại Võ nữa! Bản quan nói được là làm được!”

Nói rồi, Lâm Bắc Phàm phui mũng bỏ đi, để lại vị đạo trưởng sắc mặt thay đổi liên tục trong lo sợ.

“Sư phụ, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Vị tiểu đồ đệ kia hoảng hốt hỏi.

Không Hư đạo trưởng nghiêng rằng: “Phải chuyển tiền tài sang cho người ta, người cũng phải cuốn gói đi thôi, không thể tiếp tục chờ ở đây được nữa!”

Chương 577: Vẽ đường cho hươu chạy

Ngày hôm sau, Không Hư đạo trưởng gom tất cả vàng bạc châu báu trong phòng đến phủ Lâm Bắc Phàm.

Sau đó hần ta vào cung xin nghỉ, nói là phải tìm một số loại kỳ trân dị bảo để luyện chế thuốc trường sinh bất lão nên nhất định phải đi.

Nữ đế và văn võ bá quan cứ giữ hấn ta ở lại, nhưng hấn ta kiên quyết đòi đi nên đành phải đồng ý.

Sợ bị Lâm Bắc Phàm hãm hại, hai thầy trò thu dọn đồ đạc, suốt đêm rời khỏi kinh thành.

Ánh mắt của Không Hư đạo trưởng hơi lạc đi, hấn ta đến đây vì vinh hoa phú quý, vậy mà còn chưa kịp có được vinh hoa phú quý đã đụng phải sát tinh, bây giờ không biết nên đi đâu về đâu.

“Tiểu đồ nhi, ngươi bảo chúng ta biết đi đâu đây?”

Đúng lúc đó, ánh mắt của tên tiểu đạo sĩ bên cạnh hấn ta sáng lên, lẩm bẩm: “Sur phụ, hay là chúng ta đến Đại Viêm đi?”

“Tại sao lại đến Đại Viêm?” Không Hư đạo trưởng hỏi.

“Dù sao thì Đại Viêm cũng không thua kém Đại Võ hoàng triều là bao, là nơi phù hợp với chúng ta nhất! Hơn nữa đồ nhi nghe nói, hoàng đế Đại Viêm rất quan tâm đến chuyện trường sinh, cầu tiên, chúng ta đến đó hấn sẽ làm nên chuyện!”

Không Hư đạo trưởng gật đầu, cao giọng đáp: “Được! Chúng ta đến Đại Viêm!”

Trong thư phòng ở Lâm phủ, Lâm Bắc Phàm đang giải thích nguồn gốc của hòm châu báu này cho Bạch Quan m, cũng nhắc tới Không Hư đạo trưởng.

Bạch Quan âm nghe xong thì hoảng hốt: “Không ngờ thần đan nổi danh trong truyền thuyết lại là độc! Yêu đạo này thật sự có ý đồ lật đổ triều cương, đúng là điên cuồng, độc ác! Người như thế, sao ngươi không giết hấn ta đi cho xong?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu cười đáp: “Giết hấn ta rồi rất đáng tiếc! Tên này rất hữu dụng, đuổi hấn ta ra khỏi Đại Võ, hấn ta sẽ đi gieo họa cho những đất nước khác! Những đất nước khác suy yếu, chẳng phải là chuyện tốt với Đại Võ ta sao? Hơn nữa, nhược điểm của hấn ta nằm trong tay ta, ta có thể tiếp tục vơ vét tiền của hấn ta, một công đôi chuyện, sao ta lại không làm?”

Bạch Quan âm lắc đầu mỉm cười: “Ngươi đúng là.. quá âm hiểm!”

Lâm Bắc Phàm thở dài: “Nếu ta không âm hiểm một chút thì cũng chẳng thể sống nổi đến bây giờ! Thật ra ta cũng muốn làm người tốt lắm chứ, nhưng hiện thực khốc liệt ép người lương thiện phải tha hóa!”

Nữ đế ngốc nghếch, cả triều đều là gian thần, các phiên vương có dã tâm bưng bưng và cả những đất nước láng giềng, người trong giang hồ nói một câu không hợp là chém giết, và cả hệ thống chết dẫm kia nữa, tất cả đều đang ép hắn!

Nếu hắn không âm hiểm một chút thì đã chết không có chỗ chôn từ lâu rồi!

Bạch Quan âm nghĩ tới những chuyện mà Lâm Bắc Phàm gặp phải cũng động lòng trắc ẩn: “Đúng là người phải chịu ảm ức rồi!”

“Cũng không phải oan ức gì, ta đã vượt qua được rồi! Hiện giờ ta có thực lực, có địa vị và quyền lực, có thể thực hiện mong muốn của ta rồi!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Nói cũng phải!” Bạch Quan âm cười đáp: “Người nghĩ tên yêu đạo kia sẽ đi đâu?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười thần bí: “Đến Đại Viêm!”

“Tại sao lại đến Đại Viêm?”

“Bởi vì ta nói với hắn ta!”

Không lâu sau, Lâm Bắc Phàm thông qua tin tức của triều đình biết chuyện Không Hư đạo trưởng đã đến Đại Viêm thật.

Hắn ta luyện chế ra Thông Thần đan ở Đại Viêm, được hoàng đế Đại Viêm coi trọng, văn võ cả triều tin tưởng, trở thành quốc sư đương triều, lại được ăn sung mặc sướng, tài sản giàu có.

Để ủng hộ Không Hư đạo trưởng luyện đan, hoàng đế Đại Viêm đương triều đã thu gom kỳ trân dị bảo trong thiên hạ về cho hắn ta, vừa khiến người dân lầm than vừa khiến tiền tài của quốc gia hao hụt.

Ví dụ như, bọn họ bỏ ra mấy trăm vạn lượng mua xương rồng ở chỗ Lâm Bắc Phàm.

Mặc dù quốc lực của Đại Viêm vẫn còn cường thịnh, nguồn tiền từ khắp nơi vẫn luôn đổ về, nhưng sau này sẽ ra sao thì chưa chắc.

Dù sao thì cũng chẳng có vương triều nào cường thịnh được mãi! Cường thịnh lên tới đỉnh điểm rồi cũng suy vong, xưa nay đều vậy!

Hơn nữa những chuyện như vậy thường tan rã từ trong nội bộ! Hoàng đế hồ đồ, quốc gia rối loạn!

Lâm Bắc Phàm sẽ chống mắt chờ mong!

Lúc này và lúc hẳn trở thành tể tửu của Quốc Tử Giám đã được một năm trôi qua.

Trong thời gian một năm nay, Lâm Bắc Phàm âm thầm tiến hành cải cách, chậm rãi tính toán, các lĩnh vực thực tế như nông học, y học, công học bất giác đã ảnh hưởng đến các học trò của Quốc Tử Giám.

Mặc dù nho học vẫn chiếm vai trò chủ đạo và trở thành quan lại cống hiến cho dân vẫn là lựa chọn hàng đầu của các học trò Quốc Tử Giám, nhưng hiện giờ các học trò đã có nhiều sự lựa chọn hơn, những kiến thức được học cũng tự do hơn.

Mấy tên công tử bột kia dưới sự quản lý bằng “năm đấm” của Lâm Bắc Phàm hiện giờ đã rất ngoan ngoãn, phẩm hạnh đoạn chính hơn hẳn, phương diện học tập cũng tiến bộ hơn nhiều.

Muốn không ngoan cũng chẳng được, không ngoan thì sẽ bị phạt tiền hoặc đánh đòn, ông trời có hạ phàm cũng vô dụng thôi!

Dưới sự quản lý của Lâm Bắc Phàm, Quốc Tử Giám không ngừng phát triển.

Hôm ấy, có một nhóm học trò ưu tú tốt nghiệp.

Từ trước đến nay các học sinh ưu tú của Quốc Tử Giám đều được triều đình coi trọng, có thể đi thi công danh hoặc chấp nhận sự sắp xếp của triều đình, đến nhậm chức ở lục bộ hoặc các nha môn lớn, bắt đầu từ vị trí thấp nhất mà phấn đấu.

Có thể nói rằng, người tốt nghiệp từ Quốc Tử Giám đều có thể làm công chức, nhận lương từ quốc khố.

Chương 578: Những việc tai nghe mắt thấy

Là tể tửu Quốc Tử Giám, tất nhiên Lâm Bắc Phàm quan tâm đến các học trò của mình. Hắn chọn nhóm học trò ưu tú nhất, đưa bọn họ đến một nơi.

“Các người đều là những học trò ưu tú nhất tốt nghiệp Quốc Tử Giám khóa này! Học vấn của các người đã có thành tựu, chuẩn bị đền đáp cho triều đình, cống hiến cho người dân, bản quan rất vui!”

Lâm Bắc Phàm nói với giọng nhẹ nhàng: “Các người sắp phải bước vào quan trường, cho nên bản quan muốn dạy khóa đầu tiên về đạo làm quan cho các người, dạy các người biết phải làm quan như thế nào!”

Các học trò đều rất hào hứng!

Tể tửu của Quốc Tử Giám, phủ doãn kinh thành, Trung Dũng Bá của triều đình - Lâm Bắc Phàm sẽ đích thân dạy bọn họ về đạo làm quan, quá vinh hạnh!

Mọi người đồng thanh nói: “Xin được nghe lời dạy của Lâm tể tửu!”

Lâm Bắc Phàm vui vẻ gật đầu: “Tốt!”

Lúc này, có một ông lão già nua đi tới.

“Điều đại nhân, người tới đây làm gì?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

Người này chính là Điều Chính, trước đây thường đối đầu với Lâm Bắc Phàm, hiện giờ đã trở thành cấp dưới của hắn, đảm nhiệm chức ti nghiệp ở Quốc Tử Giám, tức là phó hiệu trưởng.

Điều Chính chấp tay cúi chào, nói: “Tể tửu đại nhân, nghe nói người định dạy cho đám học trò về đạo làm quan, việc này cũng giống như việc lão phu phụ trách nên mới đến đây xem thử và học hỏi kinh nghiệm, mong người cho phép!”

Lâm Bắc Phàm âm thầm lắc đầu cười.

Lão già thối này rõ ràng sợ hắn ta dạy hư học trò thì có!

“Được, nếu Diêu đại nhân đã có hứng thú với việc này, tất nhiên bản quan sẽ đồng ý! Cứ đến chỗ bản quan đi!”

Lâm Bắc Phàm dẫn mọi người đến một con phố sầm uất: “Đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường! Hôm nay bản quan sẽ dùng ví dụ thực tế để dạy cho các ngươi về đạo làm quan chân chính!”

“Vâng, tể tử đại nhân!” Mọi người đồng thanh đáp.

Lúc này, có hai người đàn ông khỏe mạnh đang vát và khiêng một chiếc kiệu nhỏ đi tới.

Trong kiệu là một người trẻ tuổi ăn mặc sạch sẽ.

Hai người đàn ông đồ đầy mồ hôi đầy đầu, cong người khiêng kiệu, người trẻ tuổi ngồi trên kiệu lại thoải mái ung dung, tạo nên sự tương phản rõ rệt khiến người ta sinh ra lòng trắc ẩn.

Lâm Bắc Phàm chỉ tay về phía đó: “Bản quan hỏi các ngươi, các ngươi thấy tình huống này thế nào?”

Toàn bộ học trò đều thấy xấu hổ và giận dữ, tới tấp lên án.

“Làm sao có thể đối xử với người cao tuổi như vậy?”

“Từ xưa đến nay kính già yêu trẻ luôn là truyền thống ở triều ta, người cao tuổi cố hết sức khiêng kiệu trên đường, làm sao hắn ta có thể ngồi trên đó một cách yên tâm thoải mái như vậy được? Toàn ăn bánh bao máu người không!”

“Thế này là không kính trọng người già, vi phạm đạo của thánh hiền, quá đáng thật!”

“Lương tâm của hắn ta không thấy đau sao?”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Vậy nên làm thế nào?”

“Chắc hắn nên kêu người đó xuống ngay lập tức, lớn ở trên nhỏ ở dưới mới đúng!”

“Kêu người trẻ tuổi khiêng kiệu cho người già, thế này mới phù hợp với luân thường đạo lý! Bằng không chẳng phải là làm loạn đạo đức hay sao?”

“Còn phải kêu người trẻ tuổi xin lỗi người già nữa!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Nhưng người trẻ tuổi đó đã trả tiền kiệu!”

“Trả tiền kiệu có tính là gì, trả tiền thì có thể muốn làm gì là làm sao?”

“Trả tiền thì có thể giẫm lên lòng tự trọng của người cao tuổi sao? Nào có đạo lý như thế?”

“Cho dù hắn ta đã trả tiền cũng không thể ngồi!”

Mọi người vẫn cùng chung mối thù như cũ, bộ dáng vô cùng kích động.

Lâm Bắc Phàm vẫn mỉm cười: “Có thể không ngồi nhưng hai người già kia sẽ không kiếm được tiền! Không kiếm được tiền thì bọn họ sẽ chết đói! Có câu mạng người vô cùng quan trọng, các người có gánh vác nổi trách nhiệm này không?”

“Chuyện này...”

Mọi người có hơi á khẩu.

“Tể tửu đại nhân, làm sao bọn họ có thể chết đói được?”

Một học trò hỏi với vẻ khó hiểu: “Trong nhà bọn họ không phải có con cháu sao, kêu con cái nuôi bọn họ không phải là được rồi sao?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Câu hỏi này của người quá ngây thơ! Nếu nhà bọn họ có con cái chăm sóc bọn họ về già, bọn họ sẽ còn ra ngoài kiếm tiền khi đã từng tuổi này rồi sao? Cho dù nhà bọn họ có con cái, nhưng con cái nhà bọn họ sẽ đành lòng nhìn cha mình đã từng tuổi này rồi còn phải ra ngoài khiêng kiệu cho người khác kiếm tiền sao?”

“Chuyện này...” Mọi người lại á khẩu tiếp.

Lâm Bắc Phàm nói: “Sở dĩ bọn họ khiêng kiệu kiếm tiền chắc chắn là có nỗi khổ không thể nói ra! Không tin các người cứ đi hỏi mà xem, xem bản quan nói có đúng hay không?”

Bọn họ thật sự đi hỏi và có được câu trả lời vô cùng thất vọng.

Một lão giả trong số đó thật sự đã độc thân hơn ba mươi năm, người trong nhà đã chết sạch, chỉ còn lại mỗi mình hắn ta.

Một vị lão giả khác tuy có con cái, nhưng đứa con trời sinh ngốc nghếch, trí lực vô cùng thấp, nuôi sống bản thân còn tốn sức càng đừng nói là chăm sóc hắn ta về già.

Cho nên dưới tình huống bất đắc dĩ, bọn họ chỉ đành tự mình ra ngoài kiếm tiền.

Chương 579: Bách tính làm than

Học trò hỏi: “Tại sao không làm mấy kế sinh nhai đơn giản, khiêng kiệu quá mệt, quá vất vả!”

Ông lão đáp: “Người tưởng bọn ta không muốn sao? Bây giờ bọn ta đã từng này tuổi rồi, tay chân không đủ nhanh nhẹn, đầu óc không đủ linh hoạt, người khác đều sợ bọn ta sẽ gây rắc rối nên không dám thuê bọn ta! Bởi vậy chỉ đành khiêng kiệu kiếm tiền thôi!”

Học trò hỏi: “Có thể làm ăn buôn bán nhỏ để nuôi sống mình mà!”

Ông lão đáp: “Chúng ta nào có hiểu mấy thứ này? Bị người lừa còn không biết, còn không bằng khiêng kiệu cho thực tế!”

Học trò lại nói: “Nhưng không thể khiêng kiệu cho người trẻ tuổi, thế này không phù hợp với luân lý, nhất định phải ngăn chặn!”

Ông lão đáp: “Các người tuyệt đối đừng làm loạn! Bây giờ chúng ta kiếm được đều là tiền của người trẻ tuổi, chỉ có người trẻ tuổi mới nỗ lực tiêu tiền! Người già ai cũng keo kiệt, đều góp tiền dưỡng già hết rồi!”

Học trò hỏi: “Nhưng làm như vậy thật sự quá vất vả, các người lại có thể khiêng được đến bao giờ?”

Ông lão đáp: “Mạng người như cỏ rác, có thể sống ngày nào thì tính ngày đó, không cầu xa xôi gì hơn!”

Nhìn gương mặt của đám học trò tràn đầy vẻ chán nản, Lâm Bắc Phàm cười nói: “Người trẻ tuổi ngồi kiệu có vi phạm luân thường đạo lý! Nhưng người trẻ tuổi không ngồi kiệu thì hai người già này chỉ có thể chết đói! Cho nên bây giờ các người cảm thấy chuyện người già khiêng kiệu cho người trẻ tuổi còn sai không? Nên ngăn cản không?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không còn lời nào để ứng phó, trông vô cùng chán nản.

“Tồn tại tức là hợp lý, hiện thực tàn khốc như vậy đây!”

Lâm Bắc Phàm lắc ống tay áo: “Cho nên bây giờ vấn đề cũng tới rồi! Nếu các người làm quan sẽ giải quyết vấn đề người già có thể an hưởng tuổi già thế nào đây?”

Một học trò giơ tay: “Chúng ta sẽ phát tiền cho hần ta, phát lương thực cho hần ta, giúp bọn họ có thể an hưởng tuổi già!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không được! Số người già giống như bọn họ đếm ra cũng nghìn vạn người, triều đình cũng không có nhiều tiền và lương thực đến vậy!”

Một học trò giơ tay: “Chúng ta có thể kêu gọi những người trẻ tuổi đương thời chăm sóc phụng dưỡng bọn họ!”

Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu: “Không được! Bây giờ người trẻ tuổi nuôi sống bản thân còn tốn sức, huống chi còn nuôi người khác?”

Một học trò khác giơ tay: “Chúng ta có thể cung cấp công việc đơn giản cho bọn họ!”

Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu: “Không được! Việc mà triều đình có thể cung cấp toàn là việc nặng việc mệt, còn mệt hơn cả khiêng kiệu!”

Bọn họ đưa ra kiến nghị nào đều bị Lâm Bắc Phàm phủ nhận kiến nghị ấy.

Mọi người càng lúc càng tiu nghỉu, bộ dáng vô cùng khổ sở: “Thật sự không có cách giải quyết sao?”

Lâm Bắc Phàm lại cười: “Hiện thực còn tàn khốc hơn những gì các người tưởng tượng!”

Tiếp đó, hần dẫn mọi người tới cửa một hộ gia đình lớn, ở đó có một hộ người nghèo đang bán con gái cho hộ gia đình lớn làm nha hoàn.

Lâm Bắc Phàm cười hỏi: “Tình huống này, các người thấy thế nào?”

Mọi người lại nổi giận.

“Sao có thể bán con gái đi?”

“Vì chút tiền bạc mà bán con gái, quá không có tình người!”

“Người như vậy không có tư cách làm cha mẹ!”

Lâm Bắc Phàm cười hỏi: “Vậy nên làm thế nào?”

“Nhất định phải ngăn cản bọn họ, có nghèo đến đâu cũng không thể bán con gái, đây là đạo đức căn bản làm người!”

“Sao bọn họ có thể làm ra loại chuyện này được? Có còn hiểu một chút lễ nghi và liêm sỉ nào không?”

“Nhất định phải báo quan, bắt bọn họ lại dạy dỗ cẩn thận mới được!”

...

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Nhưng nếu không bán con gái, một nhà từ già đến trẻ của hộ gia đình nghèo đó có khả năng đều sẽ chết đói, ngay cả cô con gái cũng sẽ chết đói! Nhưng bán con gái đi, già trẻ lớn bé nhà bọn họ có thể sống tiếp! Cô con gái ở hộ gia đình lớn làm nha hoàn cũng có thể sống sót! Các người nói xem nên làm thế nào?”

“Cái này...”

Mọi người đều ghen hòng không trả lời được.

“Chắc không đến mức đó đâu?” Có một học trò nói với vẻ tức giận.

“Không tin các người đi hỏi thử xem!”

Sau khi bọn họ đi qua hỏi, quả nhiên là như thế.

Gia đình nghèo đó tổng cộng có khoảng tám người, hai người già không có khả năng lao động lại bệnh tật, bên dưới có bốn đứa trẻ, tuổi vẫn còn nhỏ, sức lao động thiếu thốn.

Điểm mấu chốt nhất là nam chủ nhân bệnh tật đầy người, hành động không tiện, năng lực của nữ chủ nhân có hạn.

Bọn họ muốn kiếm tiền nuôi sống tám người quá khó.

Cho nên thật sự không có cách nào khác, chỉ có thể bán con gái lớn đi.

Học trò hỏi: “Có nghèo đến đâu cũng không thể bán con gái được!”

Nam chủ nhân: “Chúng ta cũng không muốn, nhưng không bán thì cả nhà lớn bé chúng ta sẽ không có cơm ăn!”

Học trò hỏi: “Nàng ấy là cốt nhục của người, người đành lòng sao?”

Nam chủ nhân: “Đương nhiên không đành lòng cho nên bọn ta mới tìm một gia đình tốt cho nó! Ở trong hộ gia đình tốt này, nó mới có thể ăn no ngủ ấm, hơn nữa, chúng ta còn có thể thường xuyên gặp mặt, chăm sóc lẫn nhau! Chúng ta đã hỏi con gái, con bé bằng lòng!”

...

Chương 580: Không biết phải nói từ đâu

Sau khi hỏi xong, các học trò trở về với vẻ chán nản.

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Nếu không bán con gái, lớn bé cả nhà đều không thể sống tiếp! Bán con gái đi, mọi người đều có thể sống tiếp! Hơn nữa, cô con gái còn có thể sống tốt hơn! Bây giờ các người còn cảm thấy bán con gái không đúng nữa không?”

“Chuyện này...”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

“Vấn đề lại tới rồi!”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Nếu các người làm quan sẽ giải quyết mấy vấn đề con cái có người nuôi lớn này thế nào? Để bọn họ đều có thể ở bên cha mẹ, yên tâm trưởng thành, hưởng thụ niềm vui gia đình?”

Các học trò lại đưa ra các kiến nghị, nhưng đều bị Lâm Bắc Phàm phủ nhận như cũ.

Vì kiến nghị mà bọn họ đưa ra, ý tưởng rất tốt nhưng không có cách nào có thể thực hiện được.

Tiếp theo, hắn dẫn mọi người tới trước mặt một tên ăn mày trẻ tuổi tay chân khỏe mạnh.

“Loại tình huống này, các người thấy thế nào?”

Các học trò lại nổi giận!

Trước đó, bọn họ gặp được hai ông lão và một hộ gia đình nghèo, bọn họ vì đủ loại nguyên nhân khác nhau, dù cuộc sống

gian khó nhưng vẫn chọn lao động để nuôi sống bản thân như cũ, khiến người vô cùng khâm phục...

Kết quả, người trẻ tuổi tay chân khỏe mạnh này lại đi làm ăn mày.

Một học trò tức giận nói: “Người có tay có chân, tại sao lại muốn xin tiền ở bên đường?”

Người ăn mày trẻ tuổi ngơ ngác: “Ta có tay có chân nhưng ta không có tiền!”

Học trò tiếp tục nổi giận nói: “Cố gắng làm việc sẽ kiếm được tiền!”

Người ăn mày trẻ tuổi phụt một tiếng bật cười: “Cố gắng làm việc có thể kiếm được tiền? Loại lời này đi mà lừa quỷ ấy!

Người nhìn thấy mấy người nông dân trồng trọt đó không, cả đời cắm đầu vào ruộng đồng, lưng đều còng cả xuống, nhưng bọn họ đã từng phát tài chưa? Người lại nhìn mấy người làm công đó, cả đời bọn họ làm bao nhiêu việc bản việc mệt việc khổ, mệt đến mức không giống người nữa, nhưng cuộc sống đã từng tốt hơn chút nào chưa?”

“Người!” Mọi người á khẩu cạn lời.

“Cho nên bây giờ ta đã nghĩ thoáng rồi! Đói thì đi xin ăn, khát thì đi tìm nước uống! Bình thường có rất nhiều thời gian nhàn rỗi có thể đi phơi nắng, có thể thưởng thức cảnh đẹp trên đường, còn có thể ngắm người đẹp, muốn làm gì thì làm cái đó, cuộc sống sang khoái bao nhiêu! Đời người ngắn ngủi năm mươi năm, khổ cả một đời, mệt cũng cả một đời, tại sao ta không chọn một cuộc đời vui vẻ chứ?”

“Người làm như thế là không đúng...”

“Có gì không đúng?”

Người ăn mày trẻ tuổi vất chéo hai chân: “Ta một không ăn trộm, hai không ăn cướp, ba không làm việc phạm pháp, các người có thể làm gì được ta? Nhìn các người đều là người đọc sách, đừng đọc sách cả đời, đọc rồi đầu óc ngu đi đấy! Ha ha!”

Đám học trò lại chán nản trở về.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Tên ăn mày đó nói rất đúng, cố gắng làm việc chưa chắc đã kiếm được tiền, nhưng không cố

gắng nhất định sẽ sống rất thoải mái, nghe mà ta cũng thấy động lòng rồi! Nếu là các người, các người sẽ chọn thế nào?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều không có câu trả lời.

“Vậy vấn đề lại tới rồi, nếu các người làm quan sẽ làm thế nào để bọn họ làm việc?”

Các học trò vẫn không nghĩ ra được cách giải quyết, mọi người đều không muốn làm việc mà nằm thẳng đợi chết, người có thể làm thế nào được?

Trừ phi cầm dao kề lên cổ hấn ta, nhưng loại chuyện này có thể làm được bao lâu?

“Được rồi, bài học hôm nay đến đây thôi, các người về đi, trở về từ từ suy nghĩ về các vấn đề đã gặp được hôm nay, nghĩ cho rõ ràng rồi các người sẽ biết phải làm quan thế nào?”

“Rõ, thưa tể tửu đại nhân, chúng học trò xin lui!”

Các học trò chấp tay tạm biệt.

Lâm Bắc Phàm cũng quay người rời đi.

“Tể tửu đại nhân, xin dừng bước!” Diêu Chính vừa gọi vừa đuổi theo...

Lâm Bắc Phàm quay người lại, cười nói: “Diêu đại nhân, có chuyện gì sao?”

Diêu Chính lại hành lễ một lần nữa, đoạn chau mày nói: “Tể tửu đại nhân, xin thứ lỗi cho hạ quan ngu dốt, ta có hơi không hiểu đạo làm quan ban nãy mà người nói, mong người chỉ giáo nhiều hơn!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Hóa ra là vậy! Cũng tới giờ ăn cơm tối rồi, hay là người theo bản quan về phủ, vừa uống rượu ăn cơm vừa đàm luận chuyện này, người thấy thế nào?”

Diêu Chính nhớ đến rượu ngon trong nhà Lâm Bắc Phàm, con thèm rượu của hấn ta bèn trào lên, hấn ta hành lễ: “Cung kính không bằng tuân mệnh!”

Thời gian khoảng một nén hương trôi qua, bọn họ về tới Lâm phủ.

Bên trong thư phòng có bày bàn tiệc, hai người vừa ăn uống vừa tiếp tục câu chuyện đạo làm quan.

“Điều đại nhân, người không hiểu chỗ nào thì có thể hỏi!”
Lâm Bắc Phàm nói.

“Đa tạ tế tửu đại nhân đã cho hạ quan cơ hội! Hôm nay hạ quan đi tuần với tế tửu đại nhân và đã được học về đạo làm quan! Thông qua ba ví dụ, ta đã học được rất nhiều điều, và cũng hiểu được rất nhiều điều! Chỉ là...”

Diêu Chính lại chau mày: “Chuyện này rắc rối, bỗng dưng ta cũng không biết phải nói từ đâu!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Hóa ra là vậy, thế để bản quan xử lý giúp người.”

“Đa tạ tế tửu đại nhân đã dạy bảo, hạ quan xin được lắng nghe!”

Chương 581: Đạo làm quan

Lâm Bắc Phàm buông đũa xuống, đoạn nghiêm túc nói: “Đạo làm quan thứ nhất mà bản quan muốn dạy các học trò là đạo chỗ đứng! Đạo chỗ đứng chính là chỗ đứng khi chúng ta làm quan, chúng ta làm quan để làm gì! Bản quan nghĩ tới nghĩ lui và đã tổng kết thành bốn từ: Vì nước vì dân!”

Diêu Chính lập tức gật đầu: “Tế tửu đại nhân nói rất đúng!”

“Vì nước vì dân, lấy dân làm gốc, có dân mới có đất nước, thế nên trước hết bản quan phải xuất phát từ dân chúng! Chúng ta thường hay nói bách tính khổ cực, chúng ta cũng biết nỗi khổ của dân chúng, thế nhưng trên thực tế họ còn... khổ hơn so với tưởng tượng của chúng ta!”

Lâm Bắc Phàm uống một ngụm rượu, đoạn tiếp tục nói: “Thế nên bản quan đã cho bọn họ tiếp xúc với những người ở tầng lớp dưới để tìm hiểu về những nỗi khổ trong dân gian! Điều đại nhân, ta hỏi người, một ông già tuổi đã gần đất xa trời mà vẫn phải đi khiêng kiệu kiếm tiền, người nói xem ông già đó có khổ không?”

Diêu Chính gật đầu: “Khổ!”

“Diêu đại nhân, ta hỏi ngươi, gia đình nghèo khó chỉ có thể bán con gái đi làm người ở để nuôi sống cả nhà từ già đến trẻ, ngươi nói xem có khổ không?”

Diêu Chính tiếp tục gật đầu: “Khô!”

“Diêu đại nhân, ta lại hỏi ngươi, người trẻ tuổi khỏe mạnh, cuối cùng chỉ đành làm ăn mày lang thang đầu đường xó chợ, ngươi nói xem có khổ không?”

“Chuyện này...”

Diêu Chính liếc nhìn Lâm Bắc Phàm, đoạn nói: “Tể tửu đại nhân, hạ quan thấy hãn ta không khổ! Bản thân hãn ta có tay có chân, cơ thể khỏe mạnh, hoàn toàn có thể làm việc nuôi sống bản thân, ấy vậy mà hãn ta lại không muốn lao động khổ cực, đúng là đáng đời!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hắc lắc đầu: “Diêu đại nhân, ngươi chỉ nhìn được vẻ bề ngoài mà không thấy được nội tâm của hãn ta! Mặc dù hãn ta không khổ trong cuộc sống nhưng hãn ta lại khổ trong lòng! Bởi lẽ hãn ta không trông thấy một chút hi vọng nào cả, cũng không nhìn thấy cơ hội chuyển mình, người có rất nhiều hoài bão mà lại không thể thực hiện, thế nên hãn ta mới khiến chính bản thân mình trở nên mờ nhạt!”

Hắn liếc nhìn người bên cạnh mình, đoạn bảo: “Kiểu khổ này gọi là nổi khổ có tài mà không gặp thời, nổi khổ uất ức vì không thành công! Diêu đại nhân, chắc ngươi cũng đã từng được trải nghiệm!”

“Hóa ra là vậy!”

Diêu đại nhân uống một ngụm rượu, nhớ lại quá khứ, trông hãn ta lại khổ sở hơn: “Đúng là rất khó khăn!”

“Thế nên bản quan mới để bọn họ đi trải nghiệm dân tình! Chỉ cần sau này khi được lên làm quan bọn họ nhớ lại những khung cảnh ngày hôm nay thì trong lòng sẽ biết cảm thông, có thể bênh vực dân chúng, như vậy là bản quan đã hài lòng rồi!”

“Tể tửu đại nhân nói đúng lắm, hạ quan kính ngươi một ly!”

Hai người cụng ly và uống cạn.

Lâm Bắc Phàm tiếp tục nói: “Đạo làm quan thứ hai mà bản quan muốn dạy các học trò là đạo nghị luận! Đạo nghị luận tức

là cách nhìn nhận một vấn đề nào đó, thấy được mặt tốt nhưng cũng phải thấy được mặt xấu! Thấy được hiện tượng nhưng cũng phải thấy được bản chất!”

“Lấy chuyện ông già khiêng kiệu cho người trẻ tuổi làm ví dụ!”

“Tùng đọc sách của Khổng Tử, Mạnh Tử thì đều biết làm như vậy là không đúng, người già không thể khiêng kiệu cho người trẻ tuổi, người trẻ tuổi không thể ngồi kiệu cho người già khiêng, bằng không sẽ vi phạm đạo đức lễ thường!”

“Thế nhưng chúng ta hãy nhìn nhận dưới một góc độ khác!”

“Người già có làm sai điều gì không? Hẳn ta chẳng làm sai gì cả, hẳn ta chỉ đành làm những việc nặng nhọc như vậy vì muốn được sống, muốn được miếng cơm ăn! Nếu hẳn ta không làm thì chỉ còn nước chết đói!”

“Còn người trẻ tuổi có làm sai gì không? Hẳn ta cũng chẳng làm sai gì cả, bởi lẽ hẳn ta bỏ tiền ra, đã bỏ tiền ra thì phải được hưởng sự phục vụ xứng đáng với số tiền đó! Nếu hẳn ta không ngồi kiệu thì hai người già kia có thể sẽ chết đói!”

“Mọi người đều không làm sai gì cả...”

Lâm Bắc Phàm xòe tay ra, hỏi: “Chẳng lẽ đạo của Khổng Tử, Mạnh Tử sai rồi sao?”

“Chuyện này...” Diêu đại nhân không nói nên lời, không thể trả lời được.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Đạo của Khổng Tử và Mạnh Tử khuyên chúng ta phải kính già yêu trẻ, nếu chúng ta không kính già yêu trẻ thì già trẻ không có tôn ti trật tự gì cả, lí luận làm người cũng không còn nữa, và thế giới này sẽ loạn lên!”

Diêu đại nhân khẽ gật đầu: “Đúng vậy!”

“Nếu mọi người đều không sai thì rốt cuộc ai mới là người sai?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Chuyện này...” Diêu Chính lại không biết trả lời thế nào.

“Thực ra chẳng ai sai cả, chỉ là xuất phát điểm của mọi người không giống nhau mà thôi! Khổng Tử và Mạnh Tử đã nhắc đến những đạo đức tốt đẹp kính già yêu trẻ để giáo dục, cảm

hóa thiên hạ! Hai người già kia muốn sống thì chỉ đành đi
không khiếu cho người trẻ tuổi! Người trẻ tuổi bỏ tiền ra nên
tất nhiên phải được hưởng sự phục vụ tương ứng!”

“Bán con gái đi làm người ở, người trẻ tuổi đi ăn xin cũng
giống vậy!”

“Thế nên...”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Bản quan muốn nói với các học
trò rằng có rất nhiều chuyện không phải chỉ có đen hay trắng
mà hoàn toàn không có một đáp án tiêu chuẩn! Có rất nhiều
chuyện chúng ta phải kết hợp thực tế vào để suy nghĩ! Có như
vậy khi lên làm quan chúng ta mới tỉnh táo, thỏa đáng mọi
mặt, lo nghĩ cho dân chứ không thi hành chính sách một cách
bừa bãi!”

“Hiểu rồi hiểu rồi...” Diêu Chính kính Lâm Bắc Phàm một ly.

“Đạo làm quan thứ ba mà bản quan muốn dạy cho các học trò
là đạo chọn lựa! Đạo chọn lựa tức là phải biết làm thế nào, khi
gặp chuyện gì đó phải biết giải quyết ra sao!”

“Ví dụ như chuyện bán con gái đi làm người ở.”

Chương 582: Nỗi khổ của mọi người

Lâm Bắc Phàm cười, nói: “Một số người có đạo đức sẽ không
chấp nhận nỗi việc bán con gái đi làm người ở! Hơn nữa đúng
thật là chuyện này trái với đạo đức, trái với pháp luật, không
được pháp luật ủng hộ! Thế nhưng không làm như vậy thì cả
nhà từ già đến trẻ chỉ còn nước chết đói!”

“Làm một người thực thi pháp luật, lúc này chúng ta phải làm
thế nào, phải lựa chọn ra sao?”

Diêu Chính chau mày không đáp lời.

“Nói thật thì rất khó!”

Lâm Bắc Phàm tắc lưỡi, lắc đầu: “Nếu người muốn bảo vệ sự
uy nghiêm của pháp luật thì một nhà tám người kia sẽ chết vì
đói! Nếu người không làm như vậy thì người có xứng với chức
quan trên người mình không?”

Diêu Chính chấp tay, xin được chỉ giáo: “Tể tửu đại nhân, lúc này nên làm thế nào, người chỉ ta với!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không có cách nào thiết thực hết, chỉ đành dân không báo thì quan không làm, cứ coi như không nhìn thấy!”

“Ô, thế cũng khó!” Diêu Chính thở dài một hơi...

“Đạo làm quan thứ tư mà bản quan muốn dạy cho các học trò là đạo khát vọng! Đạo khát vọng tức là khi làm quan người mong muốn điều gì, muốn thực hiện mục tiêu gì, giải quyết vấn đề gì, đây chính là thứ cuối cùng mà chúng ta theo đuổi khi làm quan!”

“Diêu đại nhân, người nói xem cái cuối cùng chúng ta theo đuổi khi làm quan là gì?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

Diêu Chính chau mày đáp: “Vì nước vì dân?”

“Đây là chỗ đứng, là xuất phát điểm, giờ ta đang hỏi chúng ta theo đuổi cái gì!” Lâm Bắc Phàm nói.

Nét mặt của Diêu Chính lộ vẻ khổ sở: “Thứ lỗi hạ quan ngu dốt không hiểu được!”

“Thực ra đáp án đã rất rõ ràng rồi!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hần nói: “Chỉ cần người già không phải ra ngoài khiêng kiệu mà có thể ở nhà dưỡng lão, có con có cháu chăm lo! Gia đình nghèo khổ không cần phải bán con gái đi, bất cứ gia đình nào cũng nuôi được con! Người trẻ tuổi không phải tuyệt vọng về xã hội nữa, bỏ ra công sức thì sẽ đạt được tất cả những gì mình muốn!”

“Tổng kết lại bằng mười ba từ: Già có chỗ dựa, trẻ được nuôi dưỡng, lao động được đền đáp!”

“Chỉ cần làm được ba chuyện này...”

Lâm Bắc Phàm cười một cách kiêu ngạo: “Thì chắc chắn sẽ quốc thái dân an, dân giàu nước mạnh, thiên hạ thái bình!”

“Nói đúng lắm!”

Diêu Chính vỗ đùi, kích động nói: “Vấn đề lão phu nghĩ cả đời cũng không hiểu mà chỉ cần tể tửu đại nhân nói một câu thôi đã vỡ ra ngay! Thứ chúng ta mong muốn khi làm quan là già

có chỗ dựa, trẻ được nuôi dưỡng, lao động được đền đáp ư?
Chỉ cần làm được ba chuyện này thì thiên hạ sẽ thái bình?”

Diêu Chính lập tức giơ ly rượu lên: “Đa tạ tể tửu đại nhân đã chỉ điểm, hạ quan kính người một ly!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Cạn ly!”

Sau khi uống liền ba ly rượu, hai người đều thấy rất thoải mái!

Diêu Chính bỗng chau mày, cười khỏ: “Đây đúng là thứ chúng ta mong muốn cuối cùng khi làm quan! Thế nhưng để làm được ba điều này là rất khó, gần như không thể hoàn thành!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu tỏ vẻ đồng tình, hấn bảo: “Đúng thật là rất khó! Người xem ta đây, vì để thực hiện khát vọng này mà một mình tranh đấu với biết bao tham quan gian thần trong triều đình, thậm chí còn không ngại tham ô cùng, đúng là làm khó ta quá rồi! Không biết ta đã phải chịu bao nhiêu uất ức, bao nhiêu khổ ải, Diêu đại nhân người có biết không?”

Nhớ lại quá khứ, trong lòng Lâm Bắc Phàm lại khó chịu, ngậm ngùi. Hấn không nhịn được mà nhấp một ngụm rượu, mượn rượu giải sầu.

Diêu Chính trông thấy dáng vẻ uống rượu của Lâm Bắc Phàm, rồi lại nhìn một bàn đầy những món ngon, hấn ta nói: “Tể tửu đại nhân, người nói người có nỗi khổ riêng thì bản quan có thể hiểu được! Nhưng người nói người chịu uất ức, chịu khổ cực thì xin thứ lỗi bản quan không thể đồng tình!”

“Diêu đại nhân, người chỉ nhìn được vẻ bên ngoài mà thôi, nỗi khổ trong lòng bản quan cũng đâu mấy ai có thể thấy được?”

Lâm Bắc Phàm vỗ ngực, buồn bực nói.

Diêu Chính trừng mắt: “Rất khổ sao? Ta thấy người ăn uống sáng khoái lắm mà!”

“Ý ta là trong lòng ta khổ chứ không phải cái miệng ta khổ!”

Gương mặt Lâm Bắc Phàm đầy vẻ đau thương: “Trong lòng ta thực ra khổ sở lắm, có rượu ngon cũng không thể làm vui đi nỗi khổ trong lòng ta! Đôi khi ta cũng chỉ muốn sống trong mơ màng mà thôi!”

“Tể tửu đại nhân, người nghĩ hay thật đấy, đôi khi hạ quan cũng muốn như vậy! Thế nhưng da mặt ta không dày được

như người, không dám nói ra!” Diêu Chính hậm mộ nói.

Lâm Bắc Phàm đập bàn, quát: “Bớt nói linh tinh, uống thôi!”

Lâm Bắc Phàm lại đưa đám học trò đi tìm hiểu nỗi khổ nhân gian trong hai ngày liên tiếp.

Cả quãng đường hần gần như chẳng dạy gì cả, cũng chẳng nói đạo lý gì, song dường như mọi người vẫn học được rất nhiều điều.

Cảm giác còn nhiều hơn, sâu sắc hơn cả mười mấy năm đọc sách của bọn họ. Trong lòng bọn họ có rất nhiều suy nghĩ, phức tạp khó hiểu.

Bọn họ muốn nói ra nhưng lại không biết phải nói từ đâu.

Thế nhưng bọn họ biết những trải nghiệm trong mấy hôm nay bọn họ sẽ nhớ cả đời. Diêu Chính vẫn luôn đi theo sau cũng suy nghĩ rất nhiều.

Được Lâm Bắc Phàm chỉ rõ cho xong, hần ta càng hiểu hơn dụng ý của hần, cảm giác cũng sâu sắc hơn.

Chương 583: Người có chịu làm tham quan không?

Bách tính có cực khổ không?

Cực khổ!

Họ còn khổ hơn nhiều so với những gì người nhìn thấy, nghe thấy hay tưởng tượng! Làm sao để giúp bọn họ thoát khỏi bể khổ đây?

Không có cách nào hết!

Dù người có chí lớn thay đổi trời đất, có kiến thức thâm sâu, có võ công cường thế, có quyền lực đỉnh cao thì người cũng không làm gì được, chỉ có thể đứng nhìn bách tính chịu khổ!

Người cứu được một thời chứ không cứu được cả một đời họ, đây không phải là chuyện mà ý chí của người có thể thay đổi được!

Thế nên khi làm quan, người hãy cố gắng hết sức thấu hiểu dân chúng, bênh vực họ và giúp đỡ họ nhiều hơn!

Bọn họ đã rất khổ rồi, đừng khiến bọn họ phải khổ tiếp nữa!

Điều Chính suy nghĩ rất sâu sắc, hẳn ta cảm giác cách giáo dục này đúng là cực kì tốt! Có tác dụng hơn nhiều so với cho học trò đọc sách ở lớp học!

“Uổng cho ta làm ngôn quan bao nhiêu năm nay, hiện giờ còn làm ti nghiệp, chịu trách nhiệm việc bồi dưỡng đạo đức cho các học trò, kết quả lại không nhìn nhận vấn đề thấu đáo bằng một người trẻ tuổi, không làm tốt bằng hẳn!” Điều Chính thấy lòng mình chua xót.

Hắn ta cảm giác cách dạy học này của Lâm Bắc Phàm rất hay, chắc chắn phải áp dụng rộng rãi để các học trò được tìm hiểu nhiều hơn về nỗi khổ của người dân.

Chỉ có được trải nghiệm nỗi khổ của dân chúng thì các học trò mới biết sau này nên làm thế nào.

Mặt trời xuống núi, hoạt động dạy học diễn ra trong ba ngày cuối cùng cũng kết thúc.

“Đây chính là đạo làm quan mà bản quan dạy cho các ngươi!”

Lâm Bắc Phàm đứng trước các học trò, nói bằng giọng bình thản mà chân thành: “Về phần học được bao nhiêu, trải nghiệm được bao nhiêu thì phải xem bản thân các ngươi! Dầu sao thì các ngươi đều là những người đang sống, có suy nghĩ và cách lý giải riêng của mình, bản quan có nói nhiều cũng vô dụng!”

“Xin được tế tửu dạy bảo!” Mọi người đồng thanh nói.

“Trước khi chia tay, bản quan hỏi các ngươi một câu hỏi, đây cũng là câu hỏi cuối cùng!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Mời tế tửu hỏi, chúng học trò biết sẽ tích cực trả lời!” Mọi người lại đồng thanh nói.

“Câu hỏi này có hơi hóc búa!”

Lâm Bắc Phàm hí mắt cười, đoạn bảo: “Sau này các ngươi bước lên quan trường chắc chắn sẽ phải đứng trước rất nhiều sự mê hoặc và cả sự chèn ép đến từ cấp trên! Nếu các ngươi

không tham, hoặc không hối lộ thì không thể thực hiện được hoài bão của mình! Thế nhưng nếu tham, nếu hối lộ rồi thì các ngươi lại vi phạm pháp luật, hủy hoại danh tiếng cả đời!”

“Vậy nên lúc đó các ngươi phải lựa chọn như thế nào?”

Mọi người trừng to mắt một cách kinh ngạc, có người còn há to miệng đến mức có thể nuốt chửng một quả trứng gà.

Câu hỏi này nào chỉ dừng lại ở việc học búa, nó còn rất sắc sảo nữa!

Nó đã đâm thẳng vào xương cốt của bọn họ, một đao chí mạng!

Trông vẻ mặt hoang mang của đám học trò, Lâm Bắc Phàm hí hóp mắt cười, đoạn bảo: “Câu hỏi này bắt buộc phải trả lời, ai cũng có phần, Diêu đại nhân cũng không phải ngoại lệ.”

“Hả? Hạ quan cũng phải trả lời ư?” Diêu Chính ngẩn người.

Một học trò chấp tay, nói: “Khởi bẩm tể tửu đại nhân, chuyện này còn phải hỏi hay sao ạ? Chúng ta đều được đọc sách thánh hiền, được học theo đạo của Khổng Tử, Mạnh Tử nên chắc chắn phải biết kỉ luật, trong sạch, khắc chế bản thân, thứ không nên lấy thì đừng lấy, chuyện không nên làm thì đừng làm, có vậy mới không phụ lòng bề hạ, không thẹn với các thánh nhân trong lịch sử, không thẹn với trời đất và chính bản thân mình!”

“Đúng vậy, bất kể ra sao thì cũng không được tham lam!”

“Không được làm tham quan!”

“Chúng ta đọc sách thánh thì phải hiểu nghiêm minh, công chính, làm quan là phải tạo phúc!”

“Bằng không chúng ta đọc nhiều sách như thế để làm gì?”

Câu trả lời này của học trò kia đã được rất nhiều người ủng hộ.

“Nói đúng lắm!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, hấn hí hóp mắt cười: “Thế nhưng nếu có người kẻ đao lên cổ ngươi, bắt ngươi tham ô, ngươi không tham thì sẽ chặt rơi đầu ngươi, lúc đó ngươi tính làm thế nào?”

Đối phương vẫn tiếp tục nói với giọng đầy chính nghĩa, sắc mặt cũng không thay đổi: “Dẫu có phải đánh đổi bằng cái mạng này thì ta cũng không thỏa hiệp! Ta không sợ tan xương nát thịt, trên cuộc đời này ta chỉ muốn làm một người chính trực!”

Lâm Bắc Phàm lại nói: “Nếu hắn ta kẻ đao lên cổ vợ con người thì người có chịu tham không?”

Gương mặt đối phương đỏ mề hời, song giọng của hắn ta vẫn rất kiên cường: “Không chịu! Tính mạng chỉ là chuyện nhỏ, mất khí tiết mới là chuyện lớn! Ta tin bọn họ ở dưới suối vàng chắc chắn sẽ hiểu được nỗi khổ của ta!”

“Nếu hắn ta kẻ đao lên cổ cha mẹ người thì người có chịu tham không?”

Mặt đối phương lại đỏ đầy mề hời: “Chuyện này... ta vẫn không chịu! Trong lòng thấy hổ thẹn với cha mẹ, chỉ đành để kiếp sau làm trâu làm ngựa báo đáp công ơn nuôi dưỡng!”

“Nói một câu bất kính, nếu thanh đao kẻ lên cổ bề hạ thì người có chịu tham hay không?”

“Ta...”

Đối phương há hốc miệng, mề hời đỏ ửng đẫm. Đây là một câu hỏi chí mạng, hắn ta biết phải trả lời sao giờ?

Trả lời kiểu gì cũng chết!

Lâm Bắc Phàm cười ha ha: “Nếu hắn ta lấy tính mạng dân chúng trong thiên hạ ra để uy hiếp người thì người có chịu tham hay không?”

Chương 584: Không thể trả lời được

“Chuyện này... sao có thể có chuyện này được?” Học trò kia bắt đầu hoang mang.

“Sao lại không có? Ví dụ như người nước mất nhà tan, song quân chủ của địch quốc vô cùng yêu thích tài năng của người, muốn trọng dụng người, thế là lấy người dân ở đất nước người ra để uy hiếp người! Người sẽ chọn chịu đựng nhẫn nhục, gánh cái danh tham sống sợ chết hay là người kéo tất cả dân

chúng cùng xuống suối vàng để bảo vệ sự trong sạch của mình?”

“Ta...”

Đối phương sợ đến mức đờ người ra.

Lâm Bắc Phàm lại nói: “Trung hiếu nhân nghĩa là đại đạo chí thánh mà các bậc hiền nhân để lại cho chúng ta, là luân thường đạo đức mà chúng ta bắt buộc phải tuân theo! Ban nầy ngươi không lo đến sống chết của vợ con là bất nghĩa! Không lo đến sống chết của cha mẹ là bất hiếu! Không lo đến sống chết của quân vương nghĩa là bất trung! Không lo đến sống chết của dân chúng là bất nhân!”

“Đến trung hiếu nhân nghĩa ngươi còn không có mà còn đòi giữ gìn sự trong sạch của mình ư? Lúc ấy ngươi cần trong sạch thì có tác dụng gì? Để bảo vệ sự trong sạch của mình, ngươi lại nhẫn tâm hại chết tất cả mọi người sao?”

Học trò kia sợ đến mức mặt mày trắng bệch, hắn ta run như cây sậy.

Lâm Bắc Phàm lại gọi học trò thứ hai ra hỏi: “Ngươi thấy thế nào về câu hỏi của bản quan?”

“Chuyện này...”

Học trò thứ hai tên là Quán Trung, mới nầy hắn ta đã bị Lâm Bắc Phàm hỏi một loạt các câu hỏi chết chóc, hỏi đến mức hắn ta hoa mắt chóng mặt.

Hắn ta đáp, giọng nói tràn ngập vẻ “xin tha”: “Vậy thì trò... trò sẽ chọn tham một chút!”

Lâm Bắc Phàm khẽ cười: “Nói hay lắm!”

Đối phương đang định vui mừng thì Lâm Bắc Phàm lại làm động tác chém đầu: “Dám tham cơ à? Chém đầu!”

“Nhưng ta tham vì cả nhà cơ mà! Bọn họ lấy tính mạng gia đình ta ra để làm khó ta, ta không tham thì cả nhà đều sẽ mất mạng, ta không thể không tham!” Đối phương tranh cãi.

“Biết hiếu thuận là điều đáng mừng, nhưng tham ô là phạm pháp, vẫn phải chém đầu!” Lâm Bắc Phàm tiếp tục làm động tác cắt cổ.

Đối phương lại nói: “Ta tham vì bệ hạ, như này chắc không sai nữa rồi chứ?”

Lâm Bắc Phàm híp mắt cười: “Người nói vậy người khác có tin nổi không? Bệ hạ sẽ để người tham ô là chuyện gây tranh cãi nhất cái thiên hạ này! Vẫn phải chém đầu, người đầu tiên giết người chính là bệ hạ!”

Đối phương muốn đồ gục: “Ta tham vì dân chúng, như vậy được rồi chứ?”

Lâm Bắc Phàm lạnh lùng cười: “Nực cười! Dân chúng sẽ để người tham sao? Mọi người ghét nhất là tham quan đó! Chỉ cần người tham thật thì bọn họ sẽ hận người đến chết, cuối cùng kẻ giết người chính là những người dân mà người bảo vệ!”

Tất cả mọi người đều sụp đổ: “Không tham là sai, tham cũng là sai, rốt cuộc chúng ta phải làm thế nào đây? Mong tể tử đại nhân chỉ bảo!”

Lâm Bắc Phàm thăm cười khỏ, ta mà biết làm thế nào thì hay biết mấy!

Dù sở hữu hệ thống nhưng hắn cũng chỉ đành vất vả tìm đường sống, một mình chịu đựng tất cả nghiệp chướng!

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Đó giờ câu hỏi này không hề có đáp án tiêu chuẩn.”

“Về sau khi gặp phải vấn đề này, lúc nào cần tham thì hãy tham, lúc nào không cần tham thì đừng tham! Dù hiện giờ người không tham thì sau này có khả năng người sẽ tham! Hiện giờ tham, sau này có lẽ người sẽ tỉnh ngộ!”

“Song mong các người hãy nhớ rõ!”

Ánh mắt Lâm Bắc Phàm bỗng trở nên nghiêm khắc: “Sau này không cần biết các người có tham hay không, tốt nhất là các người nên cẩn thận cho ta! Một khi để ta phát hiện ra các người đã tham ô được bao nhiêu thì ta sẽ cuỗm đi của các người bấy nhiêu! Lần thứ hai phát hiện thì sẽ tăng lên! Lần thứ ba tăng tiếp... Nếu các người không giao ra thì cứ việc đợi ăn đòn! Giống như khi ta ở Quốc Tử Giám ấy, các người hiểu chưa?”

Nhớ đến những gì Lâm Bắc Phàm đã làm ở Quốc Tử Giám, mọi người bèn run bần bật.

“Hiểu rồi thưa tể tửu đại nhân!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu tỏ vẻ hài lòng: “Ừm, các người hiểu là tốt, trở về đi!”

Mọi người chào tạm biệt, Lâm Bắc Phàm cũng quay đầu rời đi.

Điều Chính đang định đi thì lại do dự, hắn ta quay đầu nhìn bóng dáng Lâm Bắc Phàm, đột nhiên cảm thấy hắn thật cô độc.

Còn một người nữa cũng thấy bóng lưng của Lâm Bắc Phàm toát lên vẻ cô độc là Lý Ngọc Tâm cô nương. Nàng khẽ hô một tiếng: “Lâm đại nhân!”

Lâm Bắc Phàm nhìn về hướng tiếng gọi, chỉ thấy Lý Ngọc Tâm mặc đồ trắng toát đang đeo một giỏ thuốc. Hắn bèn chạy bước nhỏ tới, mỉm cười nói: “Ngọc Tâm cô nương, người vừa mới xem bệnh về hả?”

“Đúng vậy, Lâm đại nhân, ta vừa mới đi xem bệnh về!”

Lý Ngọc Tâm đã tới trước mặt Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm trông thấy một tầng mồ hôi trên gò má và vàng trán của nàng, trên người nàng còn tỏa ra hương thuốc nhàn nhạt.

Không biết vì sao nhưng hắn lại hơi động lòng trước một Lý Ngọc Tâm như thế này.

“Ngọc Tâm cô nương, để ta đeo giỏ thuốc giúp người!”

“Không cần đâu, tiểu nữ đã quen rồi, không dám làm phiền đại nhân ạ!”

Hai người bèn sóng vai đi về phía trước, trông như một đôi kim đồng ngọc nữ.

Lý Ngọc Tâm tò mò hỏi: “Lâm đại nhân, ban nãy người làm gì thế? Tiểu nữ trông thấy người chào tạm biệt với các học trò...”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Bản quan vẫn là tể tửu Quốc Tử Giám, ban nãy đưa đám học trò đi trải nghiệm nỗi khổ của

người dân, học tập đạo làm quan!”

Lý Ngọc Tâm cười: “Đại nhân đúng là tận tâm thật, sau này chắc chắn bọn họ sẽ trở thành những vị quan tốt được người dân yêu mến.”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, hần cười: “Không mong gì hơn, chỉ cần về sau khi bọn họ lên làm quan có thể đứng ra bảo vệ dân chúng là đủ rồi!”

“Giống như đại nhân vậy!”

Lý Ngọc Tâm trộm liếc sườn mặt của Lâm Bắc Phàm, mặt nàng hơi đỏ nên đành cúi đầu xuống.

Chương 585: Giang Nam mất mùa

“À đúng rồi, Ngọc Tâm cô nương, sao muộn vậy người mới về? Đã thế còn đi một mình nữa, quá nguy hiểm!” Lâm Bắc Phàm hỏi.

Lý Ngọc Tâm mỉm cười, nói: “Được đại nhân quản lý, vấn đề trị an ở kinh thành đã tốt hơn rất nhiều, một mình đi trên phố vẫn an toàn, đại nhân không cần lo lắng! Còn sở dĩ tiểu nữ về muộn là vì bệnh nhân nhiều quá.”

Đôi mắt Lâm Bắc Phàm lộ vẻ khó hiểu: “Bệnh nhân nhiều sao? Chuyện gì thế?”

Lý Ngọc Tâm nhìn dáng vẻ của Lâm Bắc Phàm là biết hắn đang lo lắng điều gì, nàng cười: “Đại nhân không cần lo lắng, cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là bọn họ đã ăn phải thứ gì đó không tốt nên đau bụng, đã được uống thuốc rồi, nghỉ ngơi hai ngày là khỏe!”

“Hóa ra là vậy, bản quan yên tâm rồi!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười rồi đưa ra lời mời: “Ngọc Tâm cô nương đã lâu không tới phủ ta! Mời không bằng tình cớ gặp, tới nay người tới nhà ta ăn cơm rồi hãy đi, nương tử nhà ta vẫn luôn nhắc đến người đó!”

“Đa tạ đại nhân đã mời, tiểu nữ từ chối thì bất kính ạ!” Lý Ngọc Tâm vui vô cùng.

Hai người vừa nói vừa cười cho đến khi về tới Lâm phủ.

Lâm Bắc Phàm phải tới thư phòng xử lý một vài chuyện, Lý Sư Sư bèn tiếp đãi Lý Ngọc Tâm.

Nàng vui vẻ lắm: “Ngọc Tâm muội muội, cuối cùng ngươi cũng tới, trông ngươi gầy đi nhiều lắm đó!”

“Sư Sư tử tử, lâu rồi không gặp, khí sắc của ngươi càng lúc càng tốt!”

Lý Ngọc Tâm cũng rất vui, nàng nắm lấy tay Lý Sư Sư, nói: “Nghe đại nhân bảo ngươi thường nhắc đến ta, thế nên ta qua thăm ngươi!”

“Ta thường nhắc đến ngươi... đâu có đâu?” Lý Sư Sư chớp mắt.

“Không sao?” Gương mặt Lý Ngọc Tâm lộ vẻ mờ mịt.

Lý Sư Sư khẽ đảo mắt, nàng khẽ cười: “Thực ra là phu quân thường hay nhắc đến ngươi! Bảo những khi không có ngươi, một ngày mà cứ như một năm! Thế nên Ngọc Tâm muội muội à, rảnh thì thường xuyên tới nhé!”

“Đại nhân... thường nhắc đến ta thật à?” Lý Ngọc Tâm vừa mừng vừa ngại ngùng.

“Chẳng lẽ thiếp thân lại lừa ngươi?”

Lý Sư Sư mỉm cười: “Thế nên ngươi nhất định phải thường xuyên tới đây, cứ coi nơi này như nhà của mình, thiếp thân muốn làm tử muội tốt với ngươi cả đời!”

“Ừm!” Lý Ngọc Tâm cúi đầu, đáp với giọng nhỏ như muỗi kêu.

Lúc bấy giờ, tiểu quận chúa chạy ồ vào: “Tới rồi đây tới rồi đây, ta tới rồi đây. Tối nay có món gì ngon thế? Đã nấu xong cơm tối chưa, ta đói bụng sắp chết rồi đây!”

Lý Sư Sư vừa cười vừa bảo: “Tiểu quận chúa, cơm sắp xong rồi! Đợi nửa nén hương nữa là có thể ăn!”

“Được được!” Tiểu quận chúa vui vẻ gật đầu.

Lâm Bắc Phàm thấy ồn ào, bèn bắt lực nói: “Ngày thường không thấy bóng dáng quận chúa đâu, lúc ăn cơm thì lại rất tích cực!”

“Ăn cơm không tích cực thì chắc nào có vấn đề!” Tiểu quận chúa đáp một cách hùng hồ.

“Ăn cơm quá tích cực, thần kinh cũng có vấn đề!”

Lâm Bắc Phàm nghiêm mặt: “Để ta xem dây thần kinh nào của quận chúa bị sai nào, sao mà quận chúa cứ ngơ ngơ ra thế?”

“Đồ đáng ghét! Cái tên nhà người xấu xa ghê, ta tới nhà bếp đây, không thèm để ý đến người nữa!”

Ngoài sân tràn đầy những tiếng cười vui vẻ.

Tuy nhiên lúc này, tâm trạng của Giang Nam vương ở Giang Nam lại không hề vui vẻ.

Hắn ta đang đội ánh nắng chói chang tới một thửa ruộng, mồ hôi mồ kê đầm đìa.

Nhìn dòng sông khô cạn cùng với những cây lúa đang dần héo úa, trong lòng sốt sắng: “Thời tiết bị làm sao thế không biết? Đã ba tháng liên tiếp không thấy một giọt mưa nào cả, trời nóng như đổ lửa, sông cũng khô cạn hết... Còn tiếp diễn như này nữa thì vụ mùa sẽ thất thu mất!”

Hiện giờ hắn ta đang ở trong thời kỳ quan trọng, chỉ có đợi sau khi thu hoạch, chuẩn bị lương thực đầy đủ thì hắn ta mới có thể phát cờ khởi nghĩa.

Kết quả vụ mùa thất thu, quân lực cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Một đám quan viên bên cạnh sợ đến mức run cầm cập, bọn họ chỉ sợ vương gia giáng tội.

Giang Nam vương không trách tội bọn họ, bởi lẽ hắn ta biết rõ một điều rằng chuyện này không hề liên quan đến những người ấy.

Thời tiết như vậy đâu phải do con người điều khiển?

Giang Nam vương ngẩng đầu nhìn mặt trời treo trên cao, hắn ta lau mồ hôi, đoạn không nhìn được mà mở miệng mắng:

“Ông trời à, năm ngoái người cho bản vương một trận lũ lụt, năm nay lại cho bản vương một trận hạn hán, người đang nhắm vào bản vương đúng không?”

Hắn ta bỗng nghĩ đến điều gì đó: “À đúng rồi, tình hình lương thực ở Nguyên Thành ra sao rồi?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai dám lên tiếng.

“Phú Quý, người nói cho bản vương biết ngay!”

Giang Nam vương nghiêm mặt: “Có gì nói nấy, nói cho hoàn chỉnh vào! Nếu dám bịa đặt quân tình thì bản vương sẽ hỏi tội người!”

“Vâng thưa vương gia!”

Da đầu Vương Phú Quý tê dại, hắn ta đứng ra, chấp tay nói: “Khởi bẩm vương gia, từ đầu năm đến nay kinh thành vẫn luôn mưa thuận gió hòa, thời tiết âm áp như mùa xuân, lương thực sinh trưởng vô cùng tốt! Cộng thêm việc phủ doãn phát triển thủy lợi trên quy mô lớn, đưa ra tám phương pháp nông nghiệp và nhân rộng các loại phân bón nên năm nay việc tăng sản lượng lương thực chỉ là chuyện nhỏ!”

Chương 586: Vi thần hết cách

“Đúng là đáng chết!” Giang Nam vương tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Bản thân hắn ta sống trầy trật từng ngày mà kẻ địch lại càng ngày càng tốt lên, hắn ta nghe mà thấy khó chịu!

Nhất là cứ nghĩ đến đối phương có số lượng lớn lương thực dự trữ là hắn ta lại càng khó chịu, tức đến mức sắc mặt tối tăm!

Vương Phú Quý trông thấy cảnh tượng ấy bèn thầm kêu một tiếng không hay rồi, đoạn vội vàng nói: “Vương gia, mặc dù tình hình bên chúng ta không được ổn cho lắm, nhưng bên Ký Bắc hay Võ Tây cũng không chẳng hề kém cạnh!”

“Ký Bắc vẫn luôn là nơi đất đai cằn cỗi, sản lượng lương thực có hạn! Hiện giờ vấn đề dân bỏ đi đang ở mức nghiêm trọng, người trồng ruộng cũng ít đi nên năm nay vụ mùa của bên đó chắc chắn sẽ thất thu!”

“Ồ Võ Tây cũng tương tự thế! Hơn nữa hiện giờ bọn họ đang bị nghĩa quân làm loạn, binh tướng không ngừng bị tổn thất, tình cảnh còn cam go hơn cả chúng ta!”

“Trong ba vị vương gia thì chúng ta được coi là rất tốt rồi!”

“Nói cũng phải!”

Cuối cùng sắc mặt của Giang Nam vương cũng tốt hơn.

Thời buổi bây giờ hay so sánh ai thảm hơn ai. Mặc dù ta rất thảm nhưng chỉ cần người còn thảm hơn ta thì ta vẫn vui, vẫn hài lòng.

Nhìn những cây lúa héo úa, sắc mặt Vương Phú Quý lộ vẻ lo lắng: “Vương gia, hiện giờ chúng ta phải làm sao đây?”

“Còn có thể làm gì nữa?”

Giang Nam vương bực bội bảo: “Mau chóng đào sông, đào giếng sâu, dẫn nước tới, bằng không năm nay không có lương thực mà ăn đâu!”

“Đúng vậy đúng vậy... vương gia, thuộc hạ sẽ cho người đi làm!”

Đúng lúc ấy, có những tiếng vù vù truyền tới từ phía xa.

Mấy người Giang Nam vương quay đầu nhìn, chỉ thấy có một đám côn trùng dày đặc tạo thành một mảnh đen sì đang xông đến.

Giang Nam vương ngẩn người: “Cái... thứ gì thế?”

Rất nhiều quan viên bắt đầu thấy sợ.

“Nạn châu chấu!”

“Đây là nạn châu chấu!”

...

Chỉ thấy đàn châu chấu đó bay vèo tới, để lại sau lưng một ruộng lúa hoang tàn.

Giang Nam vương hét lên một cách thảm thương: “Lương thực của bản vương!”

Chuyện này nhanh chóng được truyền tới triều đình, nữ đế lập tức triệu tập các quan viên để thương lượng về chuyện này.

“Ở Giang Nam xuất hiện nạn châu chấu đang hoành hành trên các đồng ruộng của Giang Nam! Theo thông tin tình báo thì nạn châu chấu này có quy mô lớn nhất trong vòng trăm năm

nay, mức độ nguy hiểm cực lớn! Nạn châu chấu đang di chuyển đến kinh thành, các vị ái khanh có cách gì để phòng tránh không?”

Các quan văn võ trong triều thi nhau cười khò, nạn châu chấu thì phòng tránh kiểu gì?

Nạn châu chấu, nạn lũ lụt và hạn hán là ba loại thiên tai có mức độ hủy hoại kinh khủng nhất.

Trong đó nạn châu chấu là dã man nhất, có số lượng cực lớn, xuất hiện như gió và hoàn toàn không thể dập tắt hay không chế được!

Một khi nạn châu chấu xuất hiện thì sẽ gây ra tổn thất cực lớn, khiến cho ruộng đồng thất thu, sức người hoàn toàn không thể kiểm soát được!

Dưới ánh mắt của nữ đế, bách quan thi nhau cúi đầu.

Nữ đế nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, nàng hỏi với vẻ mong đợi: “Lâm ái khanh, người có kế sách gì không?”

“Khởi bẩm bệ hạ, thần có một vài đề nghị hơi trẻ con!” Lâm Bắc Phàm chấp tay.

Hai mắt nữ đế sáng lên: “Nói đi!”

“Khởi bẩm bệ hạ, những con gà, con vịt mà ngày thường chúng ta nuôi đều ăn châu chấu! Chỉ cần chúng ta thả gà vịt ra thì còn cần phải sợ nạn châu chấu sao?” Lâm Bắc Phàm cười ha ha.

Hai mắt nữ đế lại càng sáng hơn nữa: “Ý kiến này nghe có vẻ được đó!”

“Có điều thưa bệ hạ, số lượng châu chấu quá nhiều, trong khi đó số lượng gà vịt chúng ta nuôi lại quá ít, có thể sẽ không giải quyết được nạn châu chấu đâu!”

Ánh sáng trong đôi mắt của nữ đế trở nên ảm đạm: “Vậy à!”

“Bệ hạ, vì thần còn có một kế!”

Hai mắt nữ đế lại sáng lên: “Nói đi!”

“Thực ra vị của châu chấu cũng khá ngon, hơn nữa hàm lượng dinh dưỡng lại cao, chúng ta có thể cho người bắt chúng về

ăn!” Lâm Bắc Phàm lại nói.

Hai mắt nữ đế càng sáng hơn: “Nghe có vẻ cũng được đấy!”

“Có điều, bắt châu chấu là một chuyện vô cùng khó khăn, số lượng châu chấu lớn, dân chúng cũng chẳng bắt được mấy con, chúng ta vẫn phải bỏ công sức ra!”

Hai mắt nữ đế lại mất đi ánh sáng: “Đúng vậy, khó bắt châu chấu lắm!”

“Bệ hạ, thần vẫn còn một kế nữa...”

Nữ đế nổi giận!

Cái tên này nói cứ lấp la lấp lửng, nữ đế nghiến răng nói: “Ái khanh, có phải ngươi đang cố ý trêu đùa trẫm không?”

Lâm Bắc Phàm thấy rất tủi thân, hần đáp: “Bệ hạ, vi thần đâu dám! Mới nãy vi thần có nói đây đều là những ý kiến trẻ con mà, là bệ hạ cứ bắt thần nói, không nói thì lại thành kháng chỉ!”

Nữ đế tức đến mức muốn bẻ đầu hần xuống làm quả bóng để đá!

Cái tên khốn kiếp này dạo này càng lúc càng nghịch ngợm, thường xuyên trêu chọc nàng, làm gì có cái lễ ấy!

“Ái khanh, ngươi cứ nói thẳng kế sách giải quyết cuối cùng đi!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói: “Chuyện này... vi thần thực sự hết cách, mong bệ hạ hiểu cho!”

Hiện giờ nạn châu chấu ở thời hiện đại còn không thể giải quyết triệt để chứ huống chi đang ở thời cổ đại? Dầu có ở hiện đại thì người ta cũng làm công tác phòng chống là chủ yếu. Người ta sẽ dùng thuốc phun để chống lại hoặc lợi dụng những con vật ăn châu chấu như gà, vịt, chim. Nếu quy mô nạn châu chấu lớn thì cứ phun thuốc chống côn trùng, song ở thời cổ đại thì làm gì có điều kiện như thế?

Chương 587: Tuyệt vọng

Ánh mắt nữ đế ảm đạm.

“Có điều thực ra bệ hạ cũng đừng lo lắng quá!”

Ánh mắt nữ đế lại sáng lên: “Ái khanh nói vậy là có ý gì?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Đối với chúng ta mà nói thì nạn châu châu này có sức uy hiếp rất lớn, song phải có điều kiện thì nó mới xuất hiện! Thông thường chỉ cần thời tiết nắng nóng, hanh khô thì nạn châu châu mới xuất hiện! Thời tiết bên Giang Nam vừa hay đang trong giai đoạn này! Song từ đầu năm đến nay, kinh thành chúng ta vẫn luôn mưa thuận gió hòa, khí hậu ẩm ướt, sức uy hiếp của nạn châu châu đối với chúng ta sẽ bị hạn chế!”

“Chỉ mong là như vậy thôi.”

Nữ đế thở dài, nghe giọng nàng tràn ngập âu lo.

Lúc bấy giờ, hai huynh đệ còn lại cũng biết chuyện Giang Nam gặp nạn châu châu.

Tại vương phủ ở Võ Tây.

Võ Tây vương biết được chuyện này xong thì vô cùng vui vẻ, hắn ta bật cười ha ha: “Hoàng huynh ơi là hoàng huynh, không có lương thực thì người đấu với bản vương được sao? Trận tranh đấu hoàng vị này người phải thua cuộc trước rồi! Ha ha!”

“Người đâu, chú ý tình hình nạn châu châu ở Giang Nam sát sao cho bản vương! Có động tĩnh gì thì lập tức bẩm báo!”

“Vâng thưa vương gia!”

Tại vương phủ ở Ký Bắc.

Ký Bắc vương cũng vô cùng vui vẻ, sắc mặt hắn ta như gió xuân: “Hoàng đệ, người gặp phải hai lần thiên tai liên tiếp, đây có được tính là ý trời không nhỉ? Xem ra người không có duyên với hoàng vị rồi! Người đâu, mau tặng cái chuông kia cho Giang Nam vương để an ủi hắn ta! Ha ha!”

“Vâng thưa vương gia!”

Sự chú ý của cả nước đều đặt tại Giang Nam.

Giang Nam vương nhìn đàn châu chấu dày đặc như nuốt chừng cả bầu trời đang điên cuồng gặm nhấm lúa của hần ta, tức đến mức đầu cũng muốn nổ tung.

Nhìn thêm một giây là có hàng trăm cây lúa phải chịu tai ương.

Hần ta kéo lấy quan viên của Giang Nam, sốt sắng nói: “Rốt cuộc là các người có cách giải quyết không hả, mau nghĩ cách cho bản vương! Nếu không nghĩ được cách giải quyết đám châu chấu này thì lương thực của bản vương sẽ bị chúng nó ăn hết mất!”

Các quan viên của Giang Nam nhìn nhau với vẻ mặt khổ sở, bọn họ đồng loạt lắc đầu.

“Vương gia, chúng ta thực sự bó tay!”

“Nạn châu chấu này là một trong những thiên tai kinh khủng nhất, không thể giải quyết được!”

“Đây là thiên tai, con người làm sao đâu lại được ông trời?”

Giang Nam vương gấp gấp nói: “Thế những nạn châu chấu trước kia biến mất kiểu gì?”

“Vương gia, cái này thì thuộc hạ biết!”

Giang Nam vương mừng rỡ: “Mau nói!”

Vương Phú Quý chấp tay, vẻ mặt ngập tràn vẻ tuyệt vọng: “Khi chúng nó ăn hết tất cả lúa và lương thực xong, không còn cái gì để ăn nữa thì tất nhiên chúng nó sẽ chết vì đói!”

Giang Nam vương sầm mặt, hần ta lão đảo chỉ chực ngã.

“Vương gia cẩn thận!”

“Vương gia!”

“Các người tránh ra, bản vương không cần người đỡ!”

Giang Nam vương hất tay của mọi người ra, nhìn đám châu chấu chỗ nào cũng thấy kia, hần ta phẫn nộ nói: “Các người nói đây chính là thiên tai, không thể dựa vào sức người để điều khiển được ư? Bản vương không tin! Người đâu, mau triệu tập

tất cả các võ giả, binh sĩ, diệt châu châu bảo vệ ruộng đồng cho bản vương!”

“Vâng thưa vương gia!”

Mọi người đồng thanh đáp.

Thế là những binh sĩ mà Giang Nam vương bồi dưỡng thì nhau ra ruộng diệt châu châu.

Những binh sĩ không có võ công hay tu vi thì cầm lưới đánh cá để bắt châu châu, hoặc là dùng chổi làm bằng cành cây để tiến hành diệt châu châu.

Những người có hiệu suất làm việc cao nhất là các võ giả, bọn họ thì triển khí kinh khắp người là có thể khiến rất nhiều châu châu bỏ mạng.

Nhất là những võ giả Tiên Thiên, bọn họ đánh một trận thôi gần như đã khiến một mảnh đất trở nên trống rỗng.

Giang Nam vương nhìn hiệu quả như vậy bèn mừng rỡ: “Chính là như vậy! Tiếp tục giết cho bản vương! Một con cũng không được để lại!”

“Vương thưa vương gia!” Mọi người đồng thanh đáp rồi tiếp tục công cuộc giết châu châu.

Tuy nhiên lúc mọi người đều đã thấm mệt mà châu châu vẫn còn rất nhiều, chúng nó vĩnh viễn không biết mệt.

Giết xong một đàn thì lại có một đàn khác tới, cứ giết mãi cũng chẳng hết.

Ba ngày liên tiếp trôi qua như vậy, các binh sĩ của Giang Nam vương mệt đến mức gục xuống, song đám châu châu thì chẳng thấy vơi đi là bao.

Còn ruộng đồng thì bị chúng nó ăn gần như hết sạch.

Giang Nam vương nhìn ruộng lúa tan hoang, hắn ta quỳ rạp xuống, hai mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng: “Lương thực của bản vương mất hết rồi, mất toàn bộ rồi!”

Chỗ lương thực này không chỉ là quân lương cho đại quân mà còn là hi vọng cho sự nghiệp tranh giành hoàng vị của hắn ta! Mà nay lương thực đã mất hết, đại nghiệp của hắn ta cũng đi tong!

Lúc bấy giờ, Giang Nam vương bỗng có một ý nghĩ điên cuồng.

Nếu đã mất hết lương thực thì chi bằng hấn ta khởi binh ngay lúc này, trực tiếp đánh vào kinh thành! Hoặc là khoác được hoàng bào, hoặc là chôn thân tại đất kinh thành!

“Vương gia, châu chấu di chuyển về phía Bắc rồi!”

Lúc này có một người hét lên.

“Gì cơ? Châu chấu di chuyển về phía Bắc?”

Dây thần kinh của Giang Nam rung lên, phía Bắc của Giang Nam chính là kinh thành.

Chương 588: Kinh thành bị tấn công

“Ha ha, đi là tốt! Cứ đi tới phía Bắc đi!”

Giang Nam vương bật cười ha ha rồi đứng dậy: “Ta không còn lương thực nữa, các ngươi cũng đừng nghĩ đến việc giữ lại được lương thực! Để bản vương xem xem đám châu chấu kia sẽ gặm cắn lương thực của các ngươi như thế nào! Ha ha!”

Trông thấy cảnh tượng ấy, các quan viên Giang Nam thì nhau lo lắng.

“Có phải vương gia bị điên rồi không? Lúc khóc lúc cười...”

“Chắc là do chịu kích thích quá lớn thôi, vương gia đáng thương! Ôi!”

“Thế chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Vù vù!”

Cả đàn châu chấu với số lượng cực lớn ào ào bay về phía Bắc, dọc đường chúng ăn hết các loại thực vật, nhất là cây lúa.

Sức phá hoại của chúng đúng là quá kinh khủng, gần như có thể hình dung bằng câu “một ngọn cỏ cũng không còn!”

Trông thấy cảnh tượng ấy, cơn giận của Giang Nam vương lại bùng lên.

“Cứ ăn thế đi, ăn hết sạch đi! Bản vương không được sống tốt thì các ngươi cũng đừng hòng sống tốt!”

Tin tức đàn châu chấu di chuyển về phía Bắc rất nhanh được truyền khắp thiên hạ!

Tại vương phủ ở Võ Tây.

“Đàn châu chấu lại bay về phía Bắc cơ à, bay thẳng đến hoàng thành sao?”

Võ Tây vương nghe được tin này xong thì hớn hờ: “Ha ha, đúng là quá tốt rồi! Tốt nhất là cứ ăn hết sạch lương thực của triều đình đi, vụ mùa thu không có lương thực, vừa đúng lúc chúng ta phát cờ khởi nghĩa!”

“Vương gia nói chí phải!” Sắc mặt của Phượng Sồ tiên sinh hồng hào, hấn ta nói.

Tại vương phủ ở Ký Bắc.

Ký Bắc vương cũng vô cùng vui vẻ: “Trận thiên tai này đến đúng lúc quá! Vụ mùa thu không có lương thực thì triều đình khó mà sống rồi! Đây đúng là ý trời, trời muốn diệt triều đình đây mà! Ông trời đứng về phía ta!”

“Vương gia nói chí phải!”

Ngọa Long tiên sinh mừng rỡ nói: “Sau vụ mùa thu, chúng ta cũng chuẩn bị được binh mã, đúng thời cơ khởi nghĩa, đại nghiệp ngay trước mắt đây rồi!”

“Quân sư nói phải, chú ý tình hình kinh thành sát sao cho bản vương, và cả hướng đi của nạn châu chấu nữa!” Ký Bắc vương kiêu ngạo nói.

“Vâng thưa vương gia!” Quân sư lớn giọng đáp.

Những nước khác, những kẻ có dã tâm khác trông thấy cảnh tượng này cũng vui vẻ vô cùng, còn triều đình thì phải đối mặt với một kẻ địch lớn.

Đây là nạn châu chấu lớn nhất cả trăm năm nay, đi đến đâu là nơi đó không còn một ngọn cỏ!

Vụ mùa thu đang sắp tới, nếu không giải quyết nạn châu chấu thì năm nay sẽ thất thu, và kéo theo đó sẽ là một loạt những hậu quả.

Để ứng phó với nạn châu chấu sắp tới, kinh thành đã tập trung lượng lớn gà, vịt, ngỗng cho chúng ăn châu chấu.

Ngoài ra triều đình còn điều động thêm lượng lớn binh mã và các võ giả tiến hành diệt châu châu.

Tóm lại, triều đình đã tập hợp tất cả các lực lượng để đương đầu với thiên tai.

Dẫu vậy, nữ đế vẫn thấp thỏm lo âu. Cứ hai ba hôm là nàng lại mở cuộc họp, triệu tập quần thần để bàn luận về chuyện này, u sầu đến mức bạc cả tóc.

Chỉ có Lâm Bắc Phàm là vẫn cực kỳ thông thả, hăn ăn uống như thường và chẳng coi chuyện này là gì cả.

Còn về mệnh lệnh của triều đình thì hăn cứ làm theo là xong.

Trông thấy cảnh tượng ấy, nữ đế tức tối nói: “Ái khanh, rốt cuộc là ngươi có cách gì không?”

Lâm Bắc Phàm chấp tay: “Bệ hạ đừng lo lắng, chúng nó không tới kinh thành được đâu!”

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm lòng nóng như lửa đốt, hăn ta nói: “Sao lại không tới được? Chúng nó đã tới rồi đấy!”

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh liếc nhìn hăn ta: “Giờ có sốt sắng thì cũng có tác dụng gì? Những gì cần làm chúng ta cũng đã làm rồi, chỉ có thể nghe theo ông trời thôi!”

“Ôi!”

Mọi người thi nhau thở dài.

Bảy, tám ngày sau, đám châu châu đã tới được kinh thành.

Khoảnh khắc ấy, khắp thiên hạ đều đổ dồn ánh mắt về nơi đây.

Bọn họ muốn xem kinh thành, xem triều đình có thể vượt qua chuyện này không, khả năng lớn là không vượt qua được đâu!

Nếu vượt qua được thì đã chẳng là nạn châu châu khiến người ta khiếp sợ rồi!

Binh mã của triều đình đã chuẩn bị xong đâu vào đấy, ngoài ra binh lính và các vị võ giả cũng chuẩn bị tiến hành ngăn cản!

Nhất là các vị võ giả, trừ những người đang làm thị vệ ra thì gần như đều tham gia, quân số lên đến hơn năm nghìn người!

Bên cạnh đó còn có rất nhiều nông dân, người dân tự nguyện tới để chống nạn châu châu. Song dẫu vậy, triều đình vẫn

không dám lơ là.

Bởi lẽ nạn châu chấu này vô cùng kinh khủng! Là nạn châu chấu lớn nhất trong vòng trăm năm nay!

Vì nó, dù Giang Nam vương đã dốc hết toàn bộ sức lực nhưng vẫn không thể làm được gì!

Bọn họ đã triệu tập nhiều binh mã vậy mà vẫn chưa thể tự tin, chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi.

Tại kinh thành, dân chúng ai cũng lo lắng, đề ý trận chiến giữa người và châu chấu này.

Nếu thua thì cuộc sống của bọn họ sẽ khó khăn vô cùng.

Giang Nam vương bám theo tới gần kinh thành, trông thấy đoàn binh mã của triều đình rồi lại thấy đám châu chấu ngập trời, hắn ta nở một nụ cười điên cuồng.

“Đi đi lũ châu chấu, nhất định phải gặm sạch lương thực của bọn họ!”

“Thể hiện sức mạnh của các ngươi đi!”

“Bản vương không được sống tốt thì những người khác cũng đừng hòng sống tốt!”

“Ha ha ha ha...”

Giang Nam vương vừa dứt lời thì những tiếng vù vù của đám châu chấu trên trời bỗng xông về phía hoàng thành.

Các tướng sĩ kinh thành như trông thấy đại địch, bọn họ hét lên: “Châu chấu tới rồi, mọi người chuẩn bị!”

“Vâng thưa tướng quân!”

Mọi người đồng thanh đáp.

“Soạt soạt soạt.”

Tất cả mọi người đều lấy vũ khí của mình ra.

Những thứ vũ khí ấy đều là thương và đao chứ không phải chôi dùng để phủ bụi. Ngoài ra còn có một thứ khá xa xỉ là lưới đánh bắt cực lớn.

Các vị võ giả cũng thi triển chân khí và kinh khí để giết châu chấu.

Chương 589: Sắp có mưa

Giang Nam vương trông thấy cảnh tượng trước mặt thì khinh thường: “Nếu làm vậy có tác dụng thì bản vương đã thắng từ lâu rồi! Cơ mà vậy cũng tốt, không giã giữa một tí thì các ngươi không biết thế nào gọi là tuyệt vọng đâu! Ha ha!”

Đám châu châu bay vùn vụt, gần như che lấp cả bầu trời! Chỉ liếc nhìn thôi người ta đã thấy không một chút hi vọng nào rồi!

Tại cổng kinh thành, Lâm Bắc Phàm lâm bầm: “Kinh khủng thật đấy!”

Dù đã từng nghe nói nạn châu châu vô cùng đáng sợ song đây là lần đầu tiên hắn được chứng kiến, đúng là còn đáng sợ hơn cả tưởng tượng!

Chỉ liếc một cái thôi, những người mắc chứng sợ lỗ tròn chắc chắn sẽ ngất xỉu! Ở thời cổ đại hoàn toàn không có kế sách gì để ứng phó!

Dù có là võ giả khi đối mặt với đám châu châu đông nghìn nghịt thì cũng phải bó tay chịu chết.

Cũng may, Lâm Bắc Phàm không phải không có cách để chống lại. Thứ có thể đối phó với thiên tai chỉ có...

Thiên tai!

“Đại Phong Khởi Hê Vân Phi Dương!”

Lâm Bắc Phàm vừa dứt lời thì trời bỗng nổi trận gió lớn, thổi từ Bắc sang Nam.

Gió thổi vù vù và ngăn lại đám châu châu, trông như có một bàn tay đang chặn chúng lại.

Hàng tỉ con châu châu tạo thành âm thanh vù vù, chúng không thể tiến lên dù chỉ một bước.

“Là gió! Gió đang chặn lũ châu châu lại!” Có người kinh ngạc thốt lên.

Mọi người hớn hờ.

“Nếu gió có thể thổi mãi thì tốt biết bao!”

Mặc dù đây là một ước muốn tốt lành nhưng tất cả mọi người đều biết, gió tới được thì cũng đi được!

Khi gió đi là lúc bọn họ phải nghênh chiến tiếp!

“Tiếng sấm rền vang san lấp đất, mưa gió vạn dặm!”

Lâm Bắc Phàm vừa dứt lời, trên trời bỗng xuất hiện những tia chớp ọp ọt ọp ọt.

Tiếp đó mây đen kéo đến che lấp đi mặt trời, tiếp theo mưa bắt đầu trút xuống.

Mưa không lớn, chỉ như mưa xuân tấp lên mặt, thấm ướt da mặt và cả ruộng đồng.

Cả kinh thành ngập trong màn mưa bay bay, hơi nước mờ ảo, trông thơ mộng vô cùng.

Song với lũ châu chấu mà nói thì trận mưa này vô cùng nguy hiểm, chẳng khác gì một tai họa, mà bọn chúng thì không thể bay qua được!

Chúng quanh quẩn ở bên ngoài mãi không vượt qua được. Quan văn võ trong kinh thành và cả dân chúng đều mừng rỡ.

“Mưa rồi! Kinh thành có mưa rồi!”

“Con mưa này đến đúng lúc quá, chặn luôn đám châu chấu ở bên ngoài!”

“Châu chấu sợ nhất là mưa, trận mưa này đúng đến đúng lúc thật!”

“Mưa hay lắm!”

Giang Nam vương đang âm thầm quan sát tình hình cũng chờ người ra: “Sao có thể như vậy?”

Hắn ta vượt ngàn dặm xa xôi đuổi tới kinh thành là để xem đám châu chấu phá hoại kinh thành như thế nào, đồng thời giúp lòng hắn ta tìm được cảm giác cân bằng.

Giờ thì hay rồi, trời nổi gió, lại còn đổ mưa nữa.

Dù ban đầu hắn ta không hiểu về châu chấu, song mấy hôm nay cũng đã giúp hắn ta nhận ra châu chấu là loài sợ nước, còn sợ mưa hơn.

Trời vừa nổi gió vừa đổ mưa thế này, chắc chắn đám châu châu sẽ không bay được.

“Sao có thể như vậy, sao đột nhiên lại mưa thế này?” Giang Nam vương thấy lòng mình sụp đổ.

Ngược lại, người dân trong kinh thành thì vô cùng vui vẻ.

“Mưa rồi tốt quá!”

“Mưa rồi, bọn châu châu không dám tới nữa đâu!”

“Tiếp tục mưa đi, đừng có tạnh!”

Trên lầu cổng thành, nữ đế và các quan văn võ trông thấy màn mưa bèn nở nụ cười tươi rói.

“Đây đúng là một trận mưa tốt, đến rất đúng lúc!”

“Có mưa thì tạm thời đám châu châu sẽ không tới, ruộng đồng của chúng ta sẽ được bảo vệ!”

“Ông trời đang phù hộ Đại Võ, phù hộ triều đình ta!”

Nữ đế liếc nhìn bách quan, binh sĩ và dân chúng, sắc mặt mọi người đều rạng rỡ như vừa mới thoát khỏi một kiếp nạn.

Song lúc này, nàng chú ý đến một người, đó chính là Lâm Bắc Phàm.

Hắn vẫn thản nhiên như thế, trông thấy mưa mà chẳng vui cũng chẳng buồn.

Nữ đế bỗng nhớ đến những lời trước đây Lâm Bắc Phàm đã nói, nàng cười rồi hỏi hắn: “Lâm ái khanh, đó giờ ngươi vẫn luôn giữ dáng vẻ thản nhiên như thế này, có phải ngươi đã liệu trước được chuyện này rồi không?”

Lâm Bắc Phàm chấp tay đáp: “Đúng vậy thưa bệ hạ! Vi thần đã nói rằng đám châu châu không tới được mà!”

Mọi người đồng loạt nhìn hắn, ai cũng tò mò không rõ sao hắn biết được.

Nữ đế thay mọi người hỏi.

Lâm Bắc Phàm bèn mỉm cười: “Trước kia vi thần đã từng nói từ đầu năm đến nay kinh thành ta vẫn luôn mưa thuận gió hòa, không khí ẩm ướt, không thích hợp cho châu châu sinh sống! Châu châu thích khô, chúng sẽ không tới nơi này đâu!”

Nữ đế mỉm cười, nàng gật đầu: “Người nói có lý lắm!”

“Vẫn còn một chuyện nữa, buổi đêm vi thần có nhìn trời xem sao, biết hôm nay sẽ có mưa, đám châu châu thì sợ nước mưa nên chúng sẽ không dám tiến vào trong kinh thành dù chỉ một bước!” Lâm Bắc Phàm cười.

“Vậy sao?” Nữ đế híp mắt hỏi.

Nàng đã nghe Bạch Quan âm nói rằng từ lúc Lâm Bắc Phàm trở thành Tông Sư, hắn đã sở hữu rất nhiều năng lực kì lạ, có lẽ đây cũng là một trong số đó.

Bằng không sao cơn mưa này lại đến đúng lúc như vậy?

“Ái khanh, không ngờ người còn biết xem sao, biết được sự thay đổi của thời tiết, đúng là cánh tay đắc lực của trẫm! Vậy giờ người có thể nói cho trẫm biết cơn mưa này sẽ kéo dài bao lâu, có thể ngăn được hoàn toàn lũ châu châu không?”

Nữ đế lại hỏi.

Lâm Bắc Phàm bầm ngón tay, hắn nói: “Bệ hạ, chắc cơn mưa này sẽ kéo dài khoảng ba ngày! Lượng mưa không lớn, sẽ giống như bây giờ vậy, không ảnh hưởng đến đời sống của bách tính đâu! Thế nhưng chắc là sẽ chặn được hoàn toàn đám châu châu thôi!”

Nữ đế hớn hờ, nàng lớn giọng nói: “Hay lắm! Nếu mưa thực sự kéo dài ba ngày thì trẫm sẽ ghi công cho người!”

Chương 590: Lại được thưởng

Bên ngoài kinh thành, Giang Nam vương lão đảo, hắn ta vượt nước mưa trên mặt, trông kinh thành thấp thoáng dưới làn mưa mờ ảo mà cảm phần: “Tạm thời cho các người đặc ý! Chỉ là một cơn mưa nhỏ, rất nhanh thôi gió sẽ ngừng, mưa cũng sẽ tạnh, tới khi ấy sẽ là lúc các người phải rơi nước mắt!”

Thế là hắn ta lại ở tại chỗ chờ, chờ cho đến khi gió ngừng mưa tạnh, sau đó lũ châu châu sẽ tiến vào kinh thành, hoành hành nơi đó.

Kết quả, hắn ta cứ đợi mãi đợi mãi, đợi hết một nén nhang mà mưa vẫn chưa ngừng.

Giang Nam vương tự an ủi chính mình: “Không sao hết! Con mưa này vừa mới tới, có thể kéo dài lâu một chút nhưng chắc chắn sẽ tạnh nhanh thôi! Một khi mưa ngừng rơi thì cũng là lúc kinh thành các người gặp nạn!”

Hắn ta lại đợi mãi, đợi mãi, đợi tiếp một canh giờ nữa mà mưa vẫn chưa ngừng.

“Đã mưa cả một canh giờ rồi sao mà vẫn chưa tạnh thế? Cơ mà không sao hết, hiện giờ đang là mùa hè, kiểu mưa này không kéo dài được lâu đâu, chắc sắp tạnh rồi! Cứ đợi thêm tí nữa, đợi thêm tí nữa là được!”

Giang Nam vương tiếp tục đợi, đợi thêm ba canh giờ nữa nhưng mưa vẫn chưa ngừng.

“Sao vẫn mưa thế này? Con mưa này định tiếp diễn đến bao giờ?”

Đôi mắt của Giang Nam vương như mất đi ánh sáng, hắn ta nhìn bầu trời, để mặt nước mưa lạnh lạnh tấp lên mặt.

Song trong lòng hắn ta thì nóng như lửa đốt. Hắn ta muốn xả giận nhưng lại không biết xả kiểu gì, lúc này chỉ nhớ đến Giang Nam của mình.

Trước kia ở Giang Nam cũng hay có mưa như thế này, lượng mưa không lớn, gió cũng không mạnh, song mưa kéo dài rất lâu.

Được nước mưa tưới tắm, lúa của hắn ta sinh trưởng mạnh mẽ, năm nào cũng bội thu.

Thế nhưng năm nay lại rất kì lạ, hạn hán đến, ba tháng trời không có một giọt nước, sông cũng khô cạn hết sạch, ruộng đồng héo úa, điều kiện như vậy lại càng thu hút đám châu chấu hơn.

Nếu Giang Nam của bọn họ cũng có mưa thì hắn ta đâu phải ra nông nổi này? Lúc bấy giờ, trời đã sẩm tối, hắn ta phải về ăn cơm thôi.

Giang Nam vương liếc nhìn bầu trời đầy mây, rồi lại nhìn kinh thành ở phía xa xa, hậm hực nói: “Bản vương không tin mưa sẽ rơi cả ngày! Ngày mai bản vương lại tới chiêm ngưỡng dáng vẻ khóc lóc của các người!”

Ngày hôm sau, Giang Nam vương đến chỗ cũ.

Mưa vẫn rơi, nhìn kinh thành mờ ảo phía xa, hắn ta tức đến mức phát khóc.

“Sao mưa vẫn chưa ngừng, ngươi muốn mưa đến khi nào nữa hả?”

Các binh sĩ ứng phó với nạn châu chấu ở phía xa giờ đang thu binh, trở về sườn ẩm.

Có trận mưa này ngăn cản, đám châu chấu không thể bay vào.

Thế nhưng Giang Nam vương vẫn không từ bỏ, hắn ta tiếp tục cầu mong.

Hắn ta chấp tay, nói với vẻ cực kì thành khẩn: “Ông trời ơi, mau cho mưa dừng lại đi! Bản vương tình nguyện dùng một trăm cân thịt trên người mình để đổi lấy một đợt hạn hán khủng khiếp!”

“Rào rào rào.”

Bỗng nhiên mưa càng nặng hạt hơn, những tiếng rào rào vang lên, còn Giang Nam vương thì ướt như chuột lột.

Giang Nam vương: “...”

Hắn ta cứ đợi như thế, đợi đến khi trời tối mà mưa vẫn chưa ngừng.

“Bản vương không tin trận mưa này có thể kéo dài ba ngày! Còn không tạnh nữa thì tên của bản vương sẽ viết ngược!”

Ngày thứ ba, cuối cùng Giang Nam vương đứng dầm mưa cũng sụp đổ.

Hắn ta quỳ rạp xuống, liên tiếp dập đầu: “Ông trời ơi, cầu xin ngươi đấy, đừng như vậy nữa! Ngươi đã mưa đủ rồi, đừng mưa nữa! Bọn chúng đều là một lũ trẻ hư, không xứng được ngươi thương yêu đâu! Chỉ có ta mới là đứa trẻ mà ngươi thương nhất! Ngươi mà cho mưa nữa thì trái tim của bản vương không chịu được nữa đâu, cầu xin ngươi đấy...”

“Vù vù”

Âm thanh của đám châu chấu bỗng lớn hơn.

Giang Nam vương ngẩng đầu dậy, vẻ mặt khó hiểu: “Chuyện gì thế này?”

Chỉ thấy đàn châu chấu đông nghịt bỗng chuyển hướng bay về phía Tây, rất nhanh sau đó đã chẳng thấy bóng dáng đâu.

Giang Nam vương ngó người ra: “Bọn chúng bay đi hả? Định bay đi đâu?”

Tại kinh thành, nữ đế và các quan văn võ cùng dân chúng trông thấy châu chấu bay đi thì bắt đầu hưng phấn.

“Cuối cùng chúng ta cũng vượt qua nạn châu chấu rồi!”

“Từ đầu đến cuối bọn chúng đều không vào được kinh thành chúng ta, không phá hoại được ruộng đồng của chúng ta!”

“Năm nay chắc chắn sẽ là một mùa bội thu!”

“Đúng là một trận mưa tốt!”

Mọi người đều hớn hờ vô cùng, ca hát nhảy múa như vừa đánh thắng một trận chiến lớn. Thực chất đối với họ mà nói thì đây đúng là một trận thắng lớn.

Nếu không vượt qua được nạn châu chấu này, lương thực của bọn họ sẽ sụt giảm, từ đó kéo theo hàng loạt vấn đề khiến cho đất nước phải chịu khó khăn.

Nữ đế vui mừng nói: “Đây là nạn châu chấu lớn nhất trong vòng trăm năm qua, cuối cùng chúng ta cũng vượt qua rồi! Chắc chắn sản lượng lương thực năm nay sẽ tăng, trăm phải đại xá thiên hạ mới được!”

Nàng sẽ đưa ra một vài chính sách giảm thuế để mọi người không phải nộp nhiều thuế lương thực nữa.

“Bệ hạ thánh minh!”

Mọi người vô cùng vui vẻ.

“Lâm ái khanh, quả như lời người nói, trận mưa này kéo dài ba ngày! Cũng bởi trận mưa này đến rất đúng lúc nên chúng ta mới vượt qua được nạn châu chấu, người lại lập công rồi!” Nữ đế cười tươi rói.

“Bệ hạ, đây là ý trời, trời phù hộ bệ hạ, phù hộ Đại Võ, vi thần không dám tranh công!” Lâm Bắc Phàm khiêm tốn đáp.

“Ai khanh khiêm tốn quá rồi, công này là của ngươi! Không có ngươi thì chúng ta chưa chắc đã vượt qua nạn châu châu, đánh thắng được trận chiến bảo vệ lương thực này!”

Nữ đế nói, nghe giọng nàng như còn có ý gì đó khác...

Nàng đọc một loạt phần thưởng, bách quan nghe mà đổ kỵ vô cùng.

Chương 591: Nạn đến Võ Tây

“Bệ hạ, chúng thần cũng bỏ ra rất nhiều công sức, bệ hạ không thể chỉ thưởng cho mỗi Lâm đại nhân!”

“Bệ hạ suy nghĩ đến chúng thần đi chứ!”

“Chúng thần đều là các lão thần, cũng chẳng dễ dàng gì mà!”

Nhìn dáng vẻ kêu than của bách quan, nữ đế hào phóng nói:

“Ai cũng có cả! Mỗi người được thưởng một trăm lượng, tạ chủ long ân đi!”

Bách quan văn võ: “...”

Mà lúc bấy giờ, tin tức triều đình Đại Võ vượt qua nạn châu châu được truyền đi khắp thiên hạ, khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc.

“Triều đình Đại Võ có thể vượt qua nạn châu châu ư? Vượt qua kiểu gì thế?”

“Thế mà lại có một trận mưa liên tiếp trong ba ngày!”

“Ông trời thương triều đình Đại Võ thật đấy, đúng là cái vận may đáng chết!”

“Nếu không có trận mưa này thì chắc chắn kinh thành sẽ hỗn loạn!”

Tại vương phủ ở Ký Bắc.

Ký Bắc vương không vui, ban đầu hắn ta còn cho rằng nạn châu châu sẽ khiến triều đình gặp đại họa, từ đó để hắn ta ngư ông đắc lợi.

Kết quả lại chẳng có chuyện gì xảy ra, hại hắn ta hực hực khó chịu suốt hai ngày.

Quân sư Gia Cát tiên sinh khuyên nhủ: “Vương gia, triều đình đúng là may mắn thật, nhưng vận may đâu phải lúc nào cũng có! Đánh trận cần phải dựa vào chính sức mạnh của mình, chúng ta có đại quân với hàng vạn cường giả, vương gia đâu cần phải lo đại nghiệp không thành?”

“Quân sư, người nói phải đấy!” Ký Bắc vương gật đầu.

Tại vương phủ ở Võ Tây.

Võ Tây vương cũng đang bức bối.

Ban đầu hẳn ta tưởng nạn châu châu có thể chơi triều đình một vô khiến bọn họ tổn thất lương thực, kết quả bọn họ chẳng bị uy hiếp gì cả.

Tâm trạng của hẳn ta đang tốt, sắp đến lúc lên cao trào kết quả lại cho hẳn ta nghe được tin tức này?

Một trận mưa dội sạch niềm vui của hẳn ta, đang trêu đùa người khác hay gì?

Quân sư Phượng Sồ tiên sinh khuyên nhủ: “Vương gia, triều đình chỉ ăn may thôi, nhưng vận may này không kéo dài đâu! Tới nay chúng ta đã có quân đội mạnh mẽ, chỉ cần đợi sau vụ mùa thu là có thể khởi binh đánh kinh thành!”

Võ Tây vương gật đầu: “Quân sư nói chí phải! Bảo vệ lương thực của chúng ta cho thật tốt! Sau vụ mùa thu là lúc chúng ta xây dựng triều đại!”

“Vương gia nói đúng!” Phượng Sồ tiên sinh mỉm cười.

Đúng lúc đấy, có một người vội vàng chạy vào.

“Vương gia, có chuyện không hay rồi, châu châu đang bay về phía Võ Tây chúng ta!”

Sắc mặt của Võ Tây vương biến đổi: “Sao cơ?”

Nạn châu châu!

Đó là nạn châu châu!

Nạn châu châu lớn nhất trong vòng một trăm năm nay!

Hẳn ta đã chứng kiến nạn châu châu này hai lần, lần nào cũng vô cùng đáng sợ. Nơi châu châu đi qua đến một ngọn cỏ cũng không còn, toàn bộ lương thực đều bị chúng ăn sạch, con

người cũng không địch lại được, hoàn toàn không thể tiêu diệt được chúng nó!

Nạn châu chấu còn đáng sợ hơn cả lũ lụt hay hạn hán!

Võ Tây vương bắt đầu hoảng loạn!

Ngày xưa khi còn ở dãy núi Thanh Long, lúc phải đối mặt với cả vạn cường giả hán ta cũng không hoảng loạn đến mức độ này!

Dẫu hiện giờ cái đám quỷ quái kia xuất hiện, hán ta cũng không hề hoang mang!

Ban đầu hán ta chỉ định ngồi xem trò hay, ai ngờ nó lại đến lượt mình!

Võ Tây vương túm lấy cánh tay binh sĩ, vội hỏi: “Người nói thật sao? Nạn châu chấu tới rồi, người đang lừa bản vương đúng không?”

“Vương gia, chuyện này sao thuộc hạ dám lừa vương gia ạ? Có cho thuộc hạ chín cái đầu cũng không đủ chặt!” Về mặt binh sĩ kia hiện vẻ khổ sở.

“Chuyện này là thật ư?”

Thân người Võ Tây vương loạng choạng. Nếu là trước đây thì hán ta không hề lo lắng như vậy!

Không có lương thực, cùng lắm hán ta sẽ đi cướp, hoặc bỏ tiền ra để mua, thế nào cũng sẽ có cách.

Song hiện giờ hán ta nghèo rớt mùng tơi, chỉ đợi đến sau vụ mùa thu để khởi binh. Ấy vậy mà chưa tới vụ mùa lương thực của hán ta đã bị ăn hết, như thế thì hán ta biết làm thế nào?

Khó cho hán ta quá, có khả năng chưa đánh đến dãy núi Phượng Hoàng thì binh sĩ của hán ta đã chết vì đói rồi!

Võ Tây vương túm lấy cánh tay của Phượng Sồ tiên sinh đứng bên cạnh, hán ta lắc mạnh: “Quân sư, người nói xem giờ chúng ta phải làm thế nào đây? Người mau nghĩ cách cho bản vương đi, mau nghĩ cách đi.”

Phượng Sồ tiên sinh bị lắc đến mức trợn trừng mắt.

Hán ta có thể làm được gì chứ?

Đây đâu phải kiểu bày binh bố trận, đánh không thắng có thể chạy trốn như đi đánh trận! Đây là nạn châu châu đấy, một trong ba đại nạn đáng sợ nhất!

Sức người hoàn toàn vô dụng trước nó!

Người chạy được, nhưng lương thực thì không!

Phượng Sồ tiên sinh lớn giọng nói: “Vương gia đừng lo lắng, hiện giờ không phải lúc để chúng ta lo lắng!”

Võ Tây vương không hiểu, hấn ta hỏi: “Quân sư nói vậy là sao?”

Phượng Sồ tiên sinh nở một nụ cười thản nhiên: “Vương gia, Võ Tây của chúng ta vô cùng lớn, chiều dài bắc nam tám tám trăm dặm, đông tây khoảng một nghìn hai trăm dặm, đất đai vô cùng rộng rãi, nhưng nơi thích hợp trồng lúa thì không nhiều! Cái đám châu châu kia có lẽ chỉ mới lướt qua chỗ chúng ta mà thôi, đợi đến khi bọn chúng bay đến khu lương thực của chúng ta thì vương gia lo lắng cũng chưa muộn!”

Chương 592: Quả báo

“Quân sư nói chí phải, mới này bản vương đã quá kích động rồi!”

Võ Tây vương lấy lại bình tĩnh.

Đúng lúc ý, có một binh sĩ vội vã chạy từ bên ngoài vào.

“Khởi bẩm vương gia, đám châu châu đang bay về phía khu lương thực của chúng ta!”

Võ Tây vương kinh ngạc: “Gì cơ? Bay về phía khu lương thực á?”

“Đúng vậy thưa vương gia!”

Võ Tây vương lại kích động, hấn ta túm lấy cổ Phượng Sồ tiên sinh và ra sức lắc: “Quân sư, đám châu châu đó đã bay về phía khu lương thực của chúng ta rồi kìa, người mau nghĩ cách đi, mau nghĩ cách đi...”

Phượng Sồ tiên sinh lại bị lắc đến mức trợn trắng mắt.

Hắn ta cố gắng giãy ra, bảo: “Vương gia bình tĩnh lại đi! Không được hoảng loạn! Hiện giờ vẫn chưa phải lúc cần lo lắng đâu!”

Võ Tây vương thả Phượng Sồ tiên sinh ra, hắn ta lấy làm lạ, bèn hỏi: “Quân sư, người nói vậy là có ý gì?”

Phượng Sồ tiên sinh ho khan hai tiếng rồi mới nói: “Vương gia, dù châu chấu có bay đến khu lương thực của chúng ta thì chúng ta cũng không được hoảng loạn! Bởi lẽ bọn chúng chỉ trùng hợp bay ngang qua mà thôi, đợi bọn chúng bay hẳn vào khu lương thực rồi hẵng nói!”

“Quân sư nói đúng, mới nãy bản vương lại kích động quá, tự mình dọa mình!” Võ Tây vương lấy lại bình tĩnh.

Đúng lúc ấy, binh sĩ thứ ba vội vàng chạy vào.

“Vương gia, có chuyện không hay rồi, đám châu chấu đã bay vào khu lương thực!”

Võ Tây vương kinh ngạc: “Châu chấu đã bay vào khu lương thực rồi ư, tốc độ nhanh vậy sao?”

Hắn ta lại túm lấy cổ Phượng Sồ tiên sinh và lắc lư lắc đư: “Quân sư, bọn chúng bay vào khu lương thực rồi, người mau nói cho bản vương biết phải làm thế nào đi! Rốt cuộc chúng ta phải làm gì đây, quân sư...”

Phượng Sồ tiên sinh trợn trắng mắt: “Khụ khụ...”

Hắn ta giãy giụa: “Vương gia, hiện giờ không cần lo lắng! Nơi đó chúng ta có mười vạn quân, khí thế ngút trời, sát khí bùng bùng, họ có thể ngăn cản mọi loại côn trùng động vật, đám châu chấu kia chắc chắn sẽ không dám tới gần đâu! Đợi bọn chúng ăn vào ăn lương thực rồi hẵng nói.”

“Quân sư nói phải, mới nãy bản vương lại kích động, thật xin lỗi!” Võ Tây vương thả Phượng Sồ tiên sinh ra.

Lúc bấy giờ, lại có người binh sĩ thứ tư vội vã chạy vào.

“Vương gia, có chuyện không hay rồi, đám châu chấu đang gặm lương thực của chúng ta! Có quá nhiều châu chấu, phải làm sao bây giờ?”

Võ Tây vương quay đầu nhìn Phượng Sồ tiên sinh, Phượng Sồ tiên sinh thốt lên trước: “Vương gia!”

Võ Tây vương hỏi với vẻ mong chờ: “Quân sư có kế hay gì sao?”

“Vương gia, kế hay thì không dám! Thuộc hạ chỉ muốn nhắc nhở vương gia...”

Phượng Sồ tiên sinh chấp tay, nói: “Hiện giờ vương gia có thể lo lắng rồi!”

Cái bạt tai của Võ Tây vương bay vèo đến: “Đậu má nhà người, cái đồ mồm quạ đen!”

Tiếp đó, hai người bèn nhanh chóng tới khu lương thực.

Chỉ thấy khắp nơi đều là châu chấu, chúng như che lấp cả bầu trời, ánh nắng chiếu xuống dường như cũng trở nên tối đi!

Đám châu chấu ấy đang ăn lúa của Võ Tây vương, ăn một cách cực kì vui vẻ. Một cây lúa mà có tới mười mấy con châu chấu đang gặm.

Võ Tây vương vừa hoang mang vừa hoảng sợ: “Lập tức giết châu chấu bảo vệ lương thực! Mau!”

“Vâng thưa vương gia!”

Mọi người lập tức hành động.

Võ Tây vương xung phong đi đầu, ra tay diệt lũ châu chấu để bảo vệ ruộng đồng. Tin tức châu chấu hoành hành Võ Tây nhanh chóng được lan truyền khắp thiên hạ.

Tại vương phủ Ký Bắc.

Quân sư Gia Cát tiên sinh hớn ha hớn hờ, hấn ta xông vào, nói: “Vương gia, tin vui!”

Ký Bắc vương không hiểu: “Quân sư, tin vui từ đâu?”

Gia Cát tiên sinh chấp tay nói: “Ban nãy thuộc hạ nhận được tin nạn châu chấu bắt đầu từ Giang Nam đã di chuyển đến Võ Tây! Hiện giờ chúng nó đang ăn sạch lương thực của Võ Tây vương!”

Ký Bắc vương nghe xong thì mừng rỡ: “Chuyện này là thật sao? Ha ha... vậy thì tốt quá rồi! Hoàng đệ ơi là hoàng đệ,

chắc chắn ngươi đã làm chuyện gì trời đất không dung thứ nên mới rước phải cái nạn châu chấu này! Ông trời muốn gây khó dễ cho ngươi đây mà, ha ha!”

“Vương gia nói phải!” Gia Cát tiên sinh cười tươi rói.

“Chú ý tình hình nạn châu chấu bên Võ Tây từng giây từng phút một cho bản vương, báo cáo mỗi một động thái của bọn họ! Nhất là sắc mặt của hoàng đế phải thường xuyên báo cáo!”

Ký Bắc vương đặc ý vô cùng: “Bản vương tin rằng chắc chắn về mặt hấn ta sẽ rất hay ho cho mà xem!”

“Vương gia, thuộc hạ tuân mệnh!”

Tại vương phủ ở Giang Nam.

Giang Nam vương đã trở về với vẻ rầu rĩ không vui.

Do phải chịu đả kích quá lớn nên hấn ta lại tự bế, nhốt mình ở trong phòng không chịu ra ngoài.

Vương Phú Quý chạy tới, vui mừng nói: “Vương gia, ban nãy thuộc hạ nhận được tin nói rằng mặc dù nạn châu chấu không thể xâm nhập vào kinh thành, song giờ chúng nó đã bay tới Võ Tây và đang cắn phá lương thực, ruộng đồng ở nơi đó!”

Àm một tiếng, Giang Nam vương đứng phắt dậy: “Thật vậy sao? Ta không đọc nhiều sách, đừng có lừa ta!”

“Vương gia, chuyện này là thật, sao thuộc hạ dám lừa vương gia?” Vương Phú Quý bật cười.

Chương 593: Còn nước còn tát

“Ha ha ha...”

Giang Nam vương thẳng eo lên, hấn ta cười: “Đây đúng là ý trời, đúng là báo ứng! Đây mới đúng là hướng đi chính xác của nạn châu chấu! Hoàng đế đáng thương của ta, ngươi cũng có ngày hôm nay, ha ha ha...”

Sự u sầu mấy ngày hôm nay cuối cùng cũng được xả ra, Giang Nam vương chỉ thấy một từ thôi: sảng khoái!

“Phú Quý à, bản vương muốn nhờ ngươi một chuyện!”

“Mời vương gia nói!”

“Tặng cái chuông kia cho hoàng đệ của bản vương để an ủi hân ta, ha ha!”

“Vâng thưa vương gia!”

Tại kinh thành, triều đình Đại Võ, nữ đế cũng đang rất vui, nàng cứ híp mắt cười mãi, cả buổi triều sớm miệng cũng không khép lại được.

“Không ngờ hoàng thúc của trẫm lại gặp phải nạn châu châu lớn nhất trong vòng trăm năm này, trẫm rất thông cảm... à không, trẫm rất lấy làm tiếc! Người đâu, mau viết kinh nghiệm chống thiên tai rồi truyền cho hoàng thúc của trẫm!”

Bách quan hoang mang: “Bệ hạ, chúng ta có kinh nghiệm chống thiên tai gì chứ?”

“Đương nhiên là cầu trời ban mưa rồi!”

Nữ đế cười tươi rói: “Lâm ái khanh, người nói kinh nghiệm chống thiên tai của chúng ta đi!”

Lâm Bắc Phàm hoang mang: “Bệ hạ, chuyện này phải tích đức! Người có đức thì trời mới ban mưa, châu châu mới bị diệt! Người không có đức thì sẽ phải người sống ta chết với đám châu châu!”

Nữ đế vỗ bàn, cười nói: “Nói đúng lắm, chuyện này phải xem nhân phẩm!”

Một người khác cũng rất vui vẻ là quân Tà Nguyệt đang nuôi thỏ và dúi mốc ở hai dãy núi.

“Công chúa điện hạ, Võ Tây vương đang gặp nạn châu châu! Theo thuộc hạ được biết thì đây là nạn châu châu lớn nhất trong vòng một trăm năm nay, sức người khó mà địch nổi, lần này Võ Tây vương phải chịu khó khăn rồi! Chuyện này vô cùng có lợi cho đại nghiệp của chúng ta!”

Tử Nguyệt công chúa hớn hờ: “Nói đúng lắm, nạn châu châu cũng là thiên tai, chúng ta ông trời đang giúp chúng ta! Võ Tây vương không còn lương thực nữa, còn chúng ta lại có rất nhiều thịt cá, lương thực, phần thắng đang nghiêng về phía chúng ta!”

“Điện hạ nói chí phải, đại nghiệp của chúng ta có hi vọng thành công rồi!”

Bọn họ liếc mắt nhìn, khắp dãy núi những thỏ là thỏ. Đám thỏ này chính là thức ăn của bọn họ, quy mô hiện tại khá là lớn.

Rất nhiều quân Tà Nguyệt đang bận bịu chế biến thỏ thành thịt khô để dự trữ như lương thực.

“Võ Tây vương đang gặp nạn châu châu, đây đúng là thời cơ để chúng ta ra tay!”

“Công chúa điện hạ, công chúa định...”

“Không sai!”

Tử Nguyệt công chúa gật đầu, nàng mỉm cười: “Võ Tây vương đang bận đối phó với châu châu, không thể không lo vì chúng nó! Chúng ta có thể nhân cơ hội này thừa nước đục thả câu, giết người, đốt lương thực, làm giảm sức mạnh của bọn họ!”

“Công chúa điện hạ nói rất đúng, thuộc hạ sẽ đi sắp xếp người!”

“Khoan đã! Không cần phải quá nhiều người, cử một vài cao thủ thôi là được!”

“Vâng thưa công chúa điện hạ!”

Thế là quân Tà Nguyệt bắt đầu hành động, trận chiến du kích lại bắt đầu.

Bọn họ giết người, phóng hỏa, đốt lương thực, gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến kế hoạch tiêu diệt châu châu của Võ Tây vương!

Võ Tây vương lo cái nọ mất cái kia, tức đến nỗi cả người như sắp nổ tung: “Cái đám quân kia dám nhân cơ hội làm loạn, làm gì có cái lí ấy! Bản vương không đội trời chung với các ngươi! Đợi diệt xong nạn châu châu, bản vương sẽ ra tay cho các ngươi đẹp mặt!”

Cuối cùng, Võ Tây vương vẫn không vượt qua được nạn châu châu, đã thế còn bị quân Tà Nguyệt gây tổn hại thêm.

Hắn ta nhìn ruộng lúa bị cắn nham nhở, nôn một ngụm máu: “Lương thực của bản vương mất hết rồi!”

Võ Tây vương thấy tuyệt vọng vô cùng!

Chỗ lương thực này chính là hy vọng của hắn ta, hắn ta chỉ đợi đến vụ mùa thu để khởi binh!

Giờ thì hay rồi, lương thực mất sạch thì hắn ta còn khởi binh gì nữa? Hoàn toàn không thể đánh trận được.

Dù hiện giờ có khởi binh cũng vô dụng, số lương thực dự trữ của hắn ta không chống đỡ nổi hai tháng!

Hắn ta bắt buộc phải đánh tan dãy núi Phượng Hoàng trong vòng hai tháng rồi tấn công vào Trung Nguyên, như vậy mới có thể giành được đầy đủ lương thực.

Thế nhưng triều đình đã phái binh lính canh phòng ở tất cả các ngã đường vào núi Phượng Hoàng, binh lính của hắn ta muốn vào đúng là khó hơn lên trời.

Dựa theo tính toán của hắn ta thì dù không phải đánh đôi tất cả cũng phải mất ba đến bốn tháng mới có thể phá tan núi Phượng Hoàng. Tới khi ấy, binh mã của hắn ta đã chết vì đói rồi.

Hơn nữa trong quá trình diễn ra trận chiến còn phải cẩn thận đám quân Tà Nguyệt kia.

Hiện giờ đôi phương đã có quy mô, không thể không đề phòng.

“Chẳng lẽ... bản vương phải chịu thua ư?” Gương mặt Võ Tây vương tràn ngập vẻ thất vọng.

Hắn ta cố gắng cả nửa đời người, khó khăn lắm mới lập nên căn cơ vững chãi, sở hữu trăm vạn binh mã, một lòng muốn xây dựng sự nghiệp, đánh vào kinh thành, khoác hoàng bào, đăng cơ xưng đế.

Kết quả hiện giờ kẻ địch của hắn ta chẳng bị tổn hại gì cả, còn hắn ta thì đã ngã gục! Cảm giác này quá mức tuyệt vọng!

Ban đầu không hi vọng còn tốt, hiện giờ cho hắn ta hi vọng rồi lại trở tay đập cho hắn ta một gậy!

Cảm giác này đúng là đau đến cùng cực!

“Không! Bản vương chưa thua!”

Võ Tây vương lấy xương rồng vẫn luôn mang theo bên người ra, nói với Phượng Sồ tiên sinh vẫn đang lo lắng: “Quân sư, lập tức liên lạc với Đại Nguyệt, bản vương muốn nhiều lương thực! Sau khi có lương thực chúng ta lập tức khởi binh đánh Trung Nguyên!”

Phượng Sồ tiên sinh thấy vương gia đã quyết tâm, hắn ta bèn chấp tay nói: “Vâng thưa vương gia!”

Chương 594: Quân cò ngằm

Tại vương phủ Giang Nam.

Lúc này, Giang Nam vương đã đi đến bước đường cùng.

Kinh tế tại Giang Nam sụp đổ hoàn toàn, lương thực cũng không còn nữa, giờ chỉ còn cách đánh một trận sống chết. Nếu không đánh thì hắn ta cũng xong đời.

“Năm ngày sau chúng ta sẽ khởi binh đánh vào kinh thành!”

Giang Nam vương nói với phụ tá của mình.

Vương Phú Quý kinh ngạc: “Nhưng mà vương gia à, chúng ta không có đủ lương thực, không đánh trận được đâu!”

“Ai bảo không có?”

Giang Nam vương lớn giọng nói: “Mặc dù chúng ta không có lương thực nhưng chúng ta có thể mua của Đại Viêm!”

Vương Phú Quý do dự, hắn ta nói một cách uyển chuyển:

“Nhưng mà vương gia này, Đại Viêm là địch quốc, bọn họ đồng ý bán cho chúng ta sao?”

Hắn ta chỉ thiếu điều nói rằng bọn họ không thể bán lương thực cho chúng ta đâu!

“Bọn họ không muốn tiền tài, thế không biết bọn họ có muốn xương rồng quý báu hay không?” Giang Nam vương lạnh lùng cười, hắn ta cẩn thận lấy xương rồng mà mình cất giữ ra, ánh mắt thoáng lộ vẻ không nỡ.

Đây là báu vật tuyệt thế, là niềm hi vọng cho sự trường sinh thành tiên của hắn ta! Vì nó mà gần như hắn ta đã khuynh gia bại sản!

Thế nhưng hắn ta cũng hiểu rằng, báu vật là thứ của tự nhiên, phải là người có đức hạnh mới có thể sở hữu. Nếu hắn ta đã không còn thực lực thì chắc chắn không bảo vệ được xương rồng.

Đã thế chi bằng hắn ta đem xương rồng đổi lấy lương thực, đổi lấy một cơ hội cho mình. Nếu thành công thì về sau hắn ta vẫn có cơ hội lấy được xương rồng.

Còn nếu thất bại thì hắn ta sẽ từ bỏ tất cả, không cần phải bận tâm nữa.

“Vâng thưa vương gia! Thuộc hạ sẽ đi làm ngay!” Vương Phú Quý nói.

“Khoan đã!” Giang Nam vương gọi.

“Vương gia còn có gì cần dặn dò sao?”

“Liên lạc với Lâm Bắc Phàm trước đã, cái tên này rất xảo quyệt, trong tay hắn chắc chắn còn xương rồng!”

“Vương gia, ý của vương gia là...”

“Lấy hết tiền tài, châu báu của bản vương ra đổi lấy xương rồng, sau đó dùng xương rồng đổi lấy lương thực! Lần này...”

Ánh mắt của Giang Nam vương trở nên điên cuồng: “Không thành công cũng phải thành nhân!”

“Vương thừa vương gia!” Mọi người đồng thanh đáp.

Không lâu sau, Lâm Bắc Phàm nhận được chỗ vàng bạc châu báu trị giá hơn năm trăm vạn lượng của Giang Nam vương.

Thế là hắn đành ngậm ngùi chia xương rồng trong tay thành hai phần.

“Xương rồng đúng là một thứ đồ tốt! Hai tháng nay chẳng mất gì mà đã kiếm được mấy ngàn vạn lượng! Đã thế còn không ngừng giúp mình kiếm tiền...”

Lâm Bắc Phàm đắc ý vô cùng, hắn cho rằng việc ngụy tạo ra cú lừa xương rồng này chính là quyết định sáng suốt nhất của hắn!

“Vô Tây vương nghèo rớt mòng tơi, Giang Nam vương cũng nghèo rớt mòng tơi, nội chiến chuẩn bị diễn ra rồi! Xem ra ta

bắt buộc phải làm công tác chuẩn bị thôi!” Lâm Bắc Phàm tới phủ nha đưa ra hai mệnh lệnh.

Dưới tình hình này không chỉ hấn nhận ra mà cả triều đình cũng “đánh hơi” được.

Tại buổi triều, nữ đế đi thẳng vào vấn đề, nàng nói: “Trải qua nạn châu châu, Võ Tây hết lương thực, Giang Nam cũng hết lương thực, hai vị hoàng thúc của trẫm đã đến bước đường cùng nên chắc chắn sẽ tức nước vỡ bờ! Các vị ái khanh có kế sách gì hay không?”

“Khởi bẩm bệ hạ, đúng là hai vị vương gia đã đến bước đường cùng, trừ cách mưu phản ra thì bọn họ không còn con đường nào để đi nữa! Trong đó về phía Võ Tây chúng ta có điểm yếu để lợi dụng! Chỉ cần canh phòng nghiêm ngặt dãy núi Phượng Hoàng thì Võ Tây vương đừng hòng tiến vào Trung Nguyên dù chỉ một bước.”

“Ngoài ra, bên ngoài Võ Tây có Đại Nguyệt vương triều đang nhìn chăm chăm như hổ đói, bên trong thì có nghĩa quân đang làm mưa làm gió. Dưới tình hình cả trong lẫn ngoài đều bất ổn như vậy, Võ Tây chắc chắn sẽ không lo chu toàn được, chúng ta tạm thời không phải sợ bọn họ!”

“Vi thần chỉ lo Võ Tây vương quên mất gốc gác mà đi cầu kết với Đại Nguyệt vương triều thôi!”

Nữ đế ngồi trên long ỷ nở nụ cười lạnh lùng, bọn họ đã cầu kết với nhau từ lâu rồi!

“Ngoài ra, vi thần còn lo nghĩa quân có khả năng sẽ hòa giải với Võ Tây vương và cùng nhau đối phó triều đình ta! Điều đáng sợ hơn nữa là ba thế lực này sẽ liên minh... Khả năng này là rất thấp, nhưng chúng ta không thể không đề phòng!”

Nữ đế cười thầm trong lòng, không cần phải lo bọn họ sẽ hợp tác, bởi lẽ nghĩa quân có thù nước nợ nhà với Đại Nguyệt, hai bên như nước với lửa, bọn họ sẽ không hợp tác với nhau.

Đại Nguyệt vương triều và Võ Tây vương cầu kết với nhau nên chắc chắn nghĩa quân sẽ đối đầu với bọn họ.

Nếu bọn họ khởi binh, nghĩa quân nhất định sẽ lập tức hành động cho bọn họ biết mặt.

Nghĩ tới đây, nữ đế không khỏi nhìn về phía Lâm Bắc Phàm đang trộm lười biếng.

Cái tên này năm đó đã âm thầm chôn giấu một quân cờ, để nay nó phát huy tác dụng cực lớn.

Đúng là trung thần mà trăm tin yêu nhất!

“Võ Tây có điểm yếu, Võ Tây vương lại đang lo giặc trong giặc ngoài, tạm thời chưa cần lo về bọn họ! Người vi thần lo lắng nhất vẫn là Giang Nam vương! Lúc này Giang Nam vương đã chẳng còn gì, trừ khởi binh ra thì hắn ta không còn con đường nào khác để đi nữa!”

“Chúng ta cũng không nắm được điểm yếu gì của Giang Nam nên khá khó đối phó, bắt buộc phải chuẩn bị thật tốt!”

“Ngoài ra còn cả Ký Bắc vương ở Ký Bắc xa xôi nữa, hắn ta là một kẻ có dã tâm rất lớn, không thể không đề phòng!”

“Còn cả những nước xung quanh Đại Võ đang rình mò như hổ đói đất Trung Nguyên chúng ta, không thể không đề phòng!”

Chương 595: Nội chiến bắt đầu

Bách quan lần lượt đưa ra ý kiến, nữ đế gật đầu.

Tóm lại là: Võ Tây vương chắc chắn sẽ tạo phản, nhưng chỉ cần canh chừng núi Phượng Hoàng thì tạm thời không phải lo lắng về hắn ta.

Giang Nam vương chắc chắn sẽ tạo phản, Giang Nam và kinh thành đều là những vùng bằng phẳng, đường thủy phát triển và không có địa thế hiểm trở, khi đánh trận cực kì nguy hiểm, thế nên bắt buộc phải chuẩn bị từ sớm, điều động binh mã, bày binh bố trận.

Ký Bắc vương có thể sẽ thừa nước đục thả câu, bắt buộc phải đề phòng thật chắc.

Còn những nước xung quanh cũng sẽ nhân cơ hội làm loạn, không thể không đề phòng.

“Lâm ái khanh, ngươi có cao kiến gì không?” Nữ đế hỏi.

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói với giọng điệu thản nhiên: “Khởi bầm bệ hạ, như bách quan đã nói, chỉ cần canh chừng núi Phụng Hoàng là tạm thời không cần phải lo về Võ Tây! Ký Bắc vương có thể sẽ nhân cơ hội làm loạn, các nước xung quanh cũng vậy, nhưng bọn họ đều là những kẻ gió chiều nào theo chiều nấy. Chỉ cần chúng ta có thể giữ được một cục diện ổn định là bọn họ sẽ không dám hành động ngông cuồng!”

“Vậy nên hiện giờ người mà chúng ta chủ yếu phải đối mặt là Giang Nam vương và binh mã của hắn ta! Chỉ cần nắm chắc Giang Nam là có thể nắm chắc mọi thứ!”

Nữ đế gật đầu: “Ái khanh, người tiếp tục nói đi!”

“Mặc dù kinh thành và Giang Nam không có địa thế hiểm trở, vô cùng bị động, song lại có sông Tùng! Con sông này rộng hơn ba mươi trượng, nước sâu khoảng sáu trượng, miễn cưỡng được coi là nguy hiểm!”

“Chúng ta sắp xếp binh lính ở đó, Giang Nam vương muốn đánh cũng chưa chắc đã dễ!”

Nữ đế lại gật đầu: “Nói hay lắm, tiếp tục đi!”

“Thứ hai, trận chiến này chúng ta hãy cố gắng kéo dài, không được hy sinh vô nghĩa! Giang Nam không còn lương thực, chúng ta lại có lương thực, chỉ cần giữ vững sông Tùng, kéo dài càng nhiều thời gian thì càng có lợi cho chúng ta, không cần đánh Giang Nam vương cũng tự động thua!”

Nữ đế gật đầu: “Hay lắm!”

“Thứ ba, nhiệm vụ cấp bách hiện giờ là sơ tán dân chúng, chuyển hết người dân ở gần Giang Nam tới bên sông Tùng để tránh việc Giang Nam vương lấy họ làm quân bài! Bên cạnh đó di dời luôn cả lương thực và tiền tài, không mang theo được thì đốt hết!”

“Nói đúng lắm!”

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm lại đưa ra thêm vài đề nghị nữa.

Nữ đế rất hài lòng, nàng hí mắt cười, nhìn Lâm Bắc Phàm và nói: “Ái khanh, xem ra người đúng là người nhìn xa trông rộng, hiểu cách bày binh bố trận, là một đại tướng tài ba! Một chuyện không thể để hai người làm chủ nên việc này trầm giao

cho người xử lý! Trẫm phong người làm giám quân, chủ quản quân vụ Giang Nam!”

Lâm Bắc Phàm ngó người: “Lại bảo thần đi đánh trận?”

Bách quan cũng ngó người: “Lại là hấn?”

“Một lần chưa quen thì hai lần khắc quen mà!”

Nữ đế cười tươi rói: “Trước kia người dẫn binh bảo vệ được Hồ Lao Quan, đánh bại thái tử Đại Hạ và hoàng triều Đại Hạ, đến Đại Hạ mà người cũng đánh bại được thì Giang Nam vương có là gì, đúng không?”

Lâm Bắc Phàm trộm lườm, hấn tìm một cái cớ: “Nhưng mà việc ở kinh thành nhiều lắm...”

Nữ đế lắc đầu: “Người đừng gạt trẫm! Hiện giờ mọi việc ở kinh thành đều đang đi đúng với quỹ đạo của nó, bách quan mỗi người một chức trách, còn cái tên phủ doãn kinh thành nhà người thì hay nhân lúc rảnh rồi đi quyến rũ con gái nhà người ta lắm!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Hấn tranh cãi: “Bệ hạ, làm gì có chuyện ấy, bệ hạ đừng nghe người khác nói linh tinh!”

Nữ đế hừ một tiếng: “Thế y nữ Lý Ngọc Tâm không phải à?”

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Vệ sĩ Mạc Như Sương bên cạnh người không phải à?”

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Vớ cả cái cô kiêu nữ tên Tử Nguyệt kia không phải à?”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Hấn thấy hoang mang quá, sao nữ đế lại biết rõ ngọn ngành như vậy chứ? Đừng bảo nữ đế điều tra hấn đấy nhé?

Thế thì những chuyện hấn âm thầm làm...

Thấy sắc mặt Lâm Bắc Phàm biến đổi, nữ đế thở dài một hơi, đoạn bảo: “Được rồi ái khanh à, chuyện nam nữ riêng tư tạm thời bỏ qua một bên, trận chiến lần này sẽ do người đảm nhiệm! Người đi thì trẫm vô cùng yên tâm!”

Tiếp đó, nữ đế bèn ban thánh chỉ.

Nàng cho Lâm Bắc Phàm làm giám quân, còn cho hấn Thượng Phương Bảo Kiếm và binh phù, làm chủ quân vụ Giang Nam.

Nhận thánh chỉ xong, Lâm Bắc Phàm rất đau buồn: “Vương gia, không phải thuộc hạ muốn đổi đầu với người mà là do ta bị quân mệnh làm khó! Bệ hạ quá âm hiểm, cứ bắt chúng ta phải tàn sát lẫn nhau! Hi vọng khi ở dưới suối vàng người đừng có trách ta!”

Võ Tây vương lợi dụng xương rồng đổi được lương thực đủ dùng trong hai tháng từ Đại Nguyệt vương triều, sau đó lập tức khởi binh.

Đại quân sáu mươi vạn người hùng hổ kéo đến núi Phượng Hoàng.

Giang Nam vương cũng lợi dụng xương rồng đổi được lương thực đủ dùng trong vài tháng từ hoàng triều Đại Viêm, sau đó cũng khởi binh.

Nội chiến tại Đại Võ chính thức bắt đầu!

Người khắp thiên hạ đều đang quan sát trận nội chiến này.

Rốt cuộc là triều đình Đại Võ thắng hay là hai vị phiên vương có dã tâm bưng bưng kia thắng đây.

Chương 596: Không cần phải nhiều quân

Tại vương phủ Ký Bắc.

Quân sư Gia Cát tiên sinh hưng phấn chạy vào: “Vương gia, có tin vui rồi! Cuối cùng Võ Tây vương cũng không nhận được, dẫn đại quân sáu mươi vạn người tấn công núi Phượng Hoàng, đang đổi đầu với binh mã của triều đình ở cứ điểm quan trọng! Giang Nam vương cũng không nhận được mà khởi binh đánh Đại Võ! Hiện giờ triều đình đang phải đối mặt với hai thế lực địch, cơ hội của chúng ta tới rồi!”

Ký Bắc vương bật cười: “Bản vương biết ngay hai vị hoàng đế của bản vương sẽ không chịu ngồi yên mà! Không có lương thực thì bọn họ chỉ còn cách đánh cướp một vỏ thôi! Bằng không về sau sẽ không còn cơ hội nữa!”

“Vương gia nói chí phải!” Gia Cát tiên sinh mỉm cười.

“Quân sư, cơ hội của chúng ta tới rồi, hiện giờ người có kế sách gì hay không?”

Ký Bắc vương hỏi với vẻ mong chờ.

“Vương gia, cơ hội của chúng ta đã tới là thật, song hiện giờ chưa phải lúc để ra tay!”

Gia Cát tiên sinh nói: “Giờ đang là ba bên tranh đấu người sống ta chết, nhất thời chưa phân biệt được thắng thua!”

“Đợi lúc cả ba bên đều chịu thiệt hại mới là lúc chúng ta ra tay! Thời gian càng lâu thì thực lực của bọn họ càng yếu đi, chúng ta thì càng mạnh, điều này vô cùng có lợi cho chúng ta! Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi!”

Ký Bắc vương gật đầu, hẳn ta cũng nghĩ như vậy.

“Có điều vương gia à, tuy giờ chưa phải lúc chúng ta khởi binh, song chúng ta có thể phái vài cao thủ đi âm thầm làm loạn khiến bọn họ đánh nhau ác liệt hơn!” Gia Cát tiên sinh lại nói.

“Người nói không sai! Chuyện này giao cho quân sư phụ trách, bản vương tin tưởng người!” Ký Bắc vương vỗ vai Gia Cát tiên sinh.

“Đa tạ vương gia đã tin tưởng!” Gia Cát tiên sinh lớn giọng nói.

Tại Võ Tây, quân Tà Nguyệt cũng biết được chuyện này.

“Võ Tây vương đã khởi binh rồi! Chuyện này bất ngờ mà cũng hợp tình hợp lý!”

“Đúng vậy, không khởi binh thì quân Võ Tây sẽ chết đói mất!”

“Bọn họ đã bị ép đến đường cùng rồi, chỉ còn cách mưu phản thôi!”

...

“Các vị tướng sĩ, đây chính là cơ hội để Tà Nguyệt chúng ta báo thù!”

Tử Nguyệt công chúa vui vẻ nói: “Quân sư nói đúng, Võ Tây vương đã khởi binh, chắc chắn hẳn ta sẽ cầu kết với Đại

Nguyệt mời bọn họ phái binh giúp đỡ! Chúng ta hoàn toàn có thể dựa vào lợi thế địa hình để cho quân Đại Nguyệt một kích chí mạng!”

Mọi người bắt đầu thấy hưng phấn.

“Công chúa nói phải, đã đến lúc chúng ta báo thù rồi!”

“Chúng ta đã đóng quân ở Võ Tây lâu rồi, dù có là Võ Tây vương thì cũng chẳng làm gì được chúng ta! Một khi quân Đại Nguyệt tiến vào Võ Tây, chúng chắc chắn sẽ trở thành cái bia ngắm của chúng ta, chúng ta muốn đánh như thế nào cũng được!”

“Bọn họ đến bao nhiêu thì chúng ta đánh bấy nhiêu! Tuyệt đối không thể để bọn họ sống sót trở về!”

“Chỉ cách một bước nữa thôi là có thể khôi phục đại nghiệp của chúng ta rồi, ha ha!”

Tử Nguyệt công chúa hăm hở nói: “Các vị tướng sĩ, hiện giờ chúng ta có thể làm xao nhãng quân Võ Tây, khiến bọn chúng bị bao vây tứ phía! Như vậy Võ Tây vương sẽ không địch lại được và phải mời quân Đại Nguyệt tới, khi ấy sẽ là lúc chúng ta báo thù!”

“Công chúa nói phải!”

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Con giông tố cứ thế bắt đầu!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đã mang theo hoàng mệnh tới bên bờ sông Tùng.

“Hạ quan/Mặt tướng bái kiến Trung Dũng Bá, phủ doãn Lâm đại nhân!” Bách quan đồng thanh nói.

Lâm Bắc Phàm đi thẳng vào vấn đề: “Tình hình hiện giờ ra sao rồi? Đã sơ tán toàn bộ dân chúng chưa? Bố trí ổn thỏa rồi chứ? Binh mã của Giang Nam vương thì sao, giờ đã đánh đến đâu rồi?”

“Khởi bẩm Lâm đại nhân, sau khi nhận được mệnh lệnh từ triều đình, binh mã của chúng ta đã lập tức hành động. Về cơ bản, bách tính đã được di dời đến bờ bên kia của sông Tùng! Những gì có thể mang theo cũng đã mang theo, không mang

được thì đều hủy bỏ, tuyệt đối không cho quân Giang Nam lợi dụng được bất cứ thứ gì!”

“Còn về quân Giang Nam thì hiện giờ toàn quân đang xuất phát! Do chúng ta không cử người đi phản kích nên tốc độ của bọn họ rất nhanh! Chắc khoảng trưa mai là bọn họ sẽ đến sông Tùng để đối phó với chúng ta!”

Lâm Bắc Phàm liếc nhìn sông Tùng, người dân đông nghịt bên bờ đang bắt đầu nổi lửa thổi cơm. Hắn rất hài lòng: “Tốt! Các người làm rất tốt! Ta sẽ ghi công các người!”

“Đa tạ Lâm đại nhân!” Bách quan hớn hở.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đã được coi là người đứng đầu trong triều rồi!

Hắn quyền cao chức trọng, lại được nữ đế tin yêu, được hắn khen thưởng và khẳng định khiến bọn họ vô cùng vui vẻ và kích động.

“Hiện giờ chúng ta đang ở sông Tùng đối địch với quân Giang Nam, không được để bọn họ bước qua sông!”

“Vâng thưa Lâm đại nhân!”

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm đi tuần tra tình hình quân bị và tình hình sắp xếp cho người dân, không phát hiện ra vấn đề gì quá lớn.

Đến buổi trưa ngày hôm sau, quân Giang Nam đã đến.

Đại quân tổng cộng năm mươi vạn người, bọn họ dựng cờ, người đông nghìn nghịt, trông khí thế vô cùng.

Liếc một cái thôi là đã thấy áp lực rồi.

Ngược lại, binh mã của triều đình chỉ có hơn hai mươi vạn, khí thế kém hơn rất nhiều. Trên thực tế không phải triều đình không thể sắp xếp nhiều binh mã mà là Lâm Bắc Phàm thấy không cần thiết.

Trận chiến này kéo dài thời gian là chính, chỉ cần nắm chắc được sông Tùng không cho quân Giang Nam vượt qua, cứ kéo dài ba tháng cho đến khi đối phương không còn lương thực nữa thì quân Giang Nam tự khắc sẽ sụp đổ.

Về phía quân Giang Nam, có một người dáng người mập mạp, mặc áo giáp lạnh lẽo, ngồi trên xe chiến được làm bằng sắt thép do bốn con ngựa kéo, trông hoành tráng vô cùng.

Người đó chính là Giang Nam vương. Dù đã mặc áo giáp nhưng vẫn không thể che được dáng người mập mạp hăn ta.

Chương 597: Không còn đường lui

Đây là lần thứ hai Lâm Bắc Phàm trông thấy Giang Nam vương.

Lần đầu tiên là khi lương thực của đôi phương bị đốt sạch.

Lần thứ hai dẫn binh đi gặp hăn ta, hăn thấy tâm tình mình rồi bởi vô cùng.

Có lẽ hăn chính là khắc tinh trong cuộc đời này của Giang Nam vương chăng?

Giang Nam vương nhìn chăm chăm vào thanh niên đẹp trai ngồi ngồi phía bên kia bờ, trên người hăn mặc quan bào màu đỏ, được bách quan bao vây xung quanh, nhìn cái là biết hăn chính là trọng thần trong triều đình.

Tuổi còn trẻ mà đã ngồi lên vị trí đó, cả triều đình chắc cũng chỉ có mình hăn làm được. Trung Dũng Bá, phủ doãn kinh thành, tể tửu Quốc Tử Giám Lâm Bắc Phàm.

Đây là lần đầu tiên Giang Nam vương trông thấy Lâm Bắc Phàm, người này hoàn toàn khác với hình tượng tham quan trong tưởng tượng của hăn ta!

Một tham quan trong tưởng tượng của hăn ta là một kẻ xấu xí và đáng ghét!

Thế nhưng người trước mắt hăn ta đây lại khiến người ta cảm giác hăn kiêu ngạo, tự cho mình là thanh cao, khác hoàn toàn với người thường.

Song, cứ nghĩ đến việc hăn đã cuỗm mất mấy nghìn vạn lượng bạc từ tay mình, hiện giờ còn dẫn binh đối đầu với mình là tâm trạng của Giang Nam vương lại vô cùng phức tạp.

Người lấy mất bao nhiêu tiền của ta rồi còn quay ngược lại đối phó ta, người không thấy lương tâm mình day dứt à?

Lâm Bắc Phàm có day dứt hay không Giang Nam vương cũng chẳng biết, chứ hắn ta thì day dứt lắm, hắn ta cảm giác đã ném mấy nghìn vạn lượng của mình cho chó ăn.

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói: “Xin chào Giang Nam vương điện hạ, vương gia thiên tuế!”

“Lâm Bắc Phàm, cuối cùng thì bản vương cũng được gặp ngươi! Không ngờ lần đầu tiên gặp nhau lại diễn ra trong tình cảnh này!”

Giọng điệu của Giang Nam vương phức tạp vô cùng: “Thực ra bản vương rất thích ngươi, cho rằng ngươi là người tài và luôn muốn chiêu mộ ngươi! Song tiếc rằng số phận trêu đùa, chúng ta còn chưa kịp gặp nhau mà đã phải đối đầu rồi!”

“Đa tạ vương gia đã yêu thích, bản quan không dám nhận!”
Lâm Bắc Phàm chấp tay nói.

“Có điều cho đến nay bản vương vẫn rất thích ngươi! Đứa cháu gái kia của bản vương là hôn quân, ngươi theo nàng sẽ chẳng có tương lai gì đâu, chỉ bằng đến chỗ bản vương, chúng ta cùng nhau làm nên sự nghiệp, ngươi thấy thế nào?”

Giang Nam vương đang nói lời thật lòng, mặc dù hắn ta đau lòng chuyện Lâm Bắc Phàm đã cuốn mất số tiền lớn của mình song hắn ta thực sự yêu thích tài hoa của người này.

Hắn có thể quản lý kinh thành đầu vào đây chứng tỏ hắn rất có năng lực.

Ngoài ra hắn còn có nhiều năng lực khác nữa.

Hắn quá toàn năng, hầu như biết tất cả mọi thứ.

Tóm lại, có được Lâm Bắc Phàm đồng nghĩa với việc có được một tướng tài, vô cùng có lợi cho sự nghiệp của hắn ta.

Hơn nữa trong tay đối phương còn có xương rồng, thứ này hắn ta cũng rất muốn.

“Giang Nam vương điện hạ, ngươi đang nói liên thiên gì đấy?”

Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ chính trực: “Ta là trung thần của triều đình, chỉ trung thành với bệ hạ, tuyệt đối sẽ không câu kết với một tên giặc như ngươi!”

Giang Nam vương tức đến mức suýt chút nữa thì ngã khỏi xe ngựa.

Ngươi mà là trung thần ư?

Những chuyện ngươi âm thầm làm, tất cả số tiền tài mà ngươi tham ô được, có giết ngươi một trăm lần cũng không thể xóa sạch.

Nói mình là trung thần, trước tiên ngươi cứ nộp tiền của bản vương ra đi đã!

Giang Nam vương phẫn nộ: “Lâm Bắc Phàm, ngươi nói vậy có biết xấu hổ không? Đừng quên những chuyện mà ngươi đã làm!”

Lâm Bắc Phàm mắng lại: “Giang Nam vương, ta thấy ngươi mới là kẻ không biết xấu hổ! Hoàng gia nuôi ngươi, ngươi lại không trung thành với triều đình, ngược lại còn đâm triều đình một kiếm! Lương tâm của ngươi bị chó gặm mất rồi hay gì? Gái điếm còn có tình có nghĩa hơn ngươi!”

Hắn dám coi mình như gái điếm vậy đó, Giang Nam vương tức đến nổi kêu ầm lên.

Lâm Bắc Phàm lại bảo: “Giang Nam vương, bản quan khuyên ngươi nên đầu hàng nhận thua đi! Niệm tình ngươi là thân vương của triều đình, bệ hạ nhất định sẽ khoan hồng tha cho ngươi một mạng! Nếu ngươi còn tiếp tục ngoan cố thì đừng trách bản quan vô tình!”

“Muốn bản vương nhận thua trước đứa cháu gái kia sao? Không có khả năng!”

Giang Nam vương hừ một tiếng: “Từ lúc bản vương bước lên con đường này đã không nghĩ đến đường lui rồi! Một là ta khoác được hoàng bào, một là chôn thân tại hoàng thành!”

Lâm Bắc Phàm thấy nuôi tiếc vô cùng: “Giang Nam vương điên hạ, ngươi cần gì phải như thế? Con kiến còn biết sống tạm bợ...”

“Im miệng!”

Giang Nam vương quát: “Hoàng đế phải thay phiên nhau làm, năm nay đến nhà ta! Hiện giờ là lúc nàng ta nên nhường lại vị

trì rồi! Các vị tướng sĩ, vượt sông cho bản vương, đánh vào hoàng thành!”

“Vâng thừa điện hạ!”

Mọi người đồng thanh đáp.

Quân Giang Nam bèn vượt sông theo mệnh lệnh của Giang Nam vương. Có người chèo thuyền, có người thì cứ thế nhảy xuống bơi.

Lâm Bắc Phàm hét lên: “Giữ vững bờ sông cho bản quan, không được để bọn họ lên bờ!”

“Vâng thừa Lâm đại nhân!”

Lính bắn cung tiến lên và phóng tên vun vút!

Những binh sĩ khác cũng thi nhau ném đá!

Còn có một vài binh sĩ cầm khiên và đao kiếm đứng bên bờ, đợi đối phương tới là giết!

Trận chiến trên sông Tùng bắt đầu, rất nhanh sau đó nước sông đã nhuộm một màu đỏ.

Chương 598: Tâm lý chiến

Triều đình là bên phòng thủ ở bờ sông nên chỉ bắn tên và ném đá trên bờ là được. Nhiệm vụ đơn giản, mức độ nguy hiểm cũng thấp.

Quân Giang Nam là bên qua sông, vừa phải qua sông vừa phải tránh tên của triều đình nên cực kì nguy hiểm.

Nước sông gần như bị máu của quân Giang Nam nhuộm đỏ. Giang Nam vương thấy vậy bèn than không ổn, tổn thất quá lớn.

Binh mã của hắn ta còn chưa qua được sông Tùng mà đã chết mất một nửa. Giang Nam vương giơ trường đao trong tay lên, hét lớn: “Để các võ giả qua sông trước, cao thủ Tiên Thiên dẫn đường, những võ giả khác theo sau, mở một lối đi cho bản vương!”

“Vâng thừa vương gia!” Mọi người đồng thanh đáp.

Sau đó các võ giả tiến lên trước, thi triển khinh công để băng qua sông.

Trong đó lợi hại nhất là các cường giả Tiên Thiên, bọn họ qua bờ bên kia một cách dễ dàng và bắt đầu giết binh mã của triều đình.

Lâm Bắc Phàm phát tay một cách bình tĩnh: “Bình đánh bình, tướng đánh tướng, ngăn bọn họ lại cho ta!”

“Vâng thưa Lâm đại nhân!”

Cường giả Tiên Thiên của triều đình bắt đầu xuất trận.

Theo ý của Lâm Bắc Phàm, kẻ mạnh sẽ đấu với kẻ mạnh, kẻ yếu sẽ đấu với kẻ yếu, cố hết sức ngăn chặn.

Hai bên đối đầu tại sông Tùng tạo thành một trận đại chiến.

“Keng.”

“Coong.”

Đao kiếm giao nhau, chân khí hoành hành!

Binh mã hai bên lần lượt lùi lại ba mươi trượng, để lại một khoảng đất trống rộng lớn.

Cuối cùng do quá nguy hiểm nên các võ giả không thể không lùi lại, chỉ để các cao thủ Tiên Thiên tiếp tục tranh đấu trên sông Tùng.

Lâm Bắc Phàm khẽ cười, hần nhìn Dạ Lai Hương: “Tiếp theo nhờ vào ngươi đấy,”

Dạ Lai Hương vừa phe phẩy quạt vừa kiêu ngạo nói: “Cứ để ta!”

Hắn ta gấp quạt lại rồi đổi thành một thanh đao nhỏ trông có vẻ bình thường, bắt đầu tấn công về phía sông Tùng.

Lão giả bảo vệ bên cạnh Giang Nam vương bỗng mở mắt, sau đó bay vút đến sông Tùng và ngăn Dạ Lai Hương lại, khí thế mạnh mẽ vô cùng.

Dạ Lai Hương kinh ngạc: “Tông Sư cơ à!”

Giang Nam vương cười ha ha: “Dạ Lai Hương, bản vương đã biết ngươi từ lâu rồi, sao có thể không đề phòng ngươi chứ?”

Vị lão giả này đúng thật là Tông Sư, do nợ ân tình Giang Nam vương nên được hần ta mời đến trợ giúp.

Chỉ thấy cường giả Tông Sư bình thản nói: “Dạ Lai Hương, bản tọa có quen biết sư phụ của ngươi! Nể mặt sư phụ ngươi, ngươi lui xuống đi, bản tọa sẽ không động đến ngươi!”

Dạ Lai Hương vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ: “Bảo ta lui xuống á? Nhỡ đâu ngươi giết bách tính bên ta thì sao?”

Vị cường giả Tông Sư kia kiêu ngạo nói: “Yên tâm, bản tọa cũng là người sống cần mặt mũi! Trừ phi xuất hiện cường giả cùng cấp bậc hoặc có người uy hiếp đến Giang Nam vương điện hạ không thì bản tọa sẽ không ra tay!”

“Được! Nói lời giữ lời!” Dạ Lai Hương bèn quay về.

Hần ta bắt lực báo cáo với Lâm Bắc Phàm: “Đối phương là Tông Sư, đã thế còn quen biết sư phụ ta, ta không thể ra tay!”

“Ta hiểu được!” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

Sau khi khuyên Dạ Lai Hương lui xuống, vị Tông Sư kia lại quay về canh chừng bên người Giang Nam vương, trông hần ta như một pho tượng.

Cứ thế, hai bên chỉ để các Tiên Thiên đại chiến trên sông.

Trận chiến này diễn ra trong một ngày, hai bên không làm gì được đối phương, cuối cùng đánh trống thu binh, nổi lửa thổi cơm.

Thế nhưng do bên Lâm Bắc Phàm có nhiều dân hơn, được họ nấu cho nên cơm canh đã xong xuôi từ lâu.

Vừa mới thu binh xong, hương thơm của cơm trắng lan tỏa, không chỉ toàn quân người thấy mà bên bờ bên kia cũng người thấy, khiến các binh sĩ của Giang Nam đói meo.

“Mùi cơm thơm quá!”

“Lâu lắm rồi chưa được ăn cơm thơm như vậy, muốn ăn quá!”

“Hoài niệm thật đấy!”

Phải biết rằng Lâm Bắc Phàm phụng chỉ tới đây đánh trận. Sao hần có thể ngược đãi binh lính của mình được chứ?

Thế nên gạo mà hắn mang tới là chuyển từ kho lương thực của triều đình, là loại gạo tốt nhất của triều đình.

Còn quân Giang Nam thì sao, do trận lũ lụt năm đó cộng thêm một mối lửa của Lâm Bắc Phàm khiến nửa năm nay bọn họ đã chẳng được ăn một bữa cơm tử tế, không bị đói bụng đã là tốt lắm rồi.

Dù hiện giờ có lương thực để ăn nhưng đều là gạo cũ Đại Viêm không cần đến nữa, sao so được với gạo mới của Lâm Bắc Phàm?

Lúc này, lại có hương thơm truyền đến, quân Giang Nam ngưỡng mộ đến mức mắt muốn long ra ngoài.

“Đây là mùi thịt! Bọn họ có thịt ăn kìa!”

“Hành quân đánh trận mà vẫn có thịt để ăn ư?”

“Sao đãi ngộ cho binh lính của triều đình lại tốt như vậy?”

Phải biết rằng ra ngoài đánh trận, lương thực hậu cần là một vấn đề vô cùng lớn và luôn tiêu tốn rất nhiều sức người sức của, thế nên có lương thực để ăn đã là tốt lắm rồi.

Thế nhưng đối phương còn có thịt để ăn, đúng là quá xa xỉ!

Song lúc bấy giờ, lại có thêm hương thơm truyền đến. Quân Giang Nam hâm mộ đến mức đỏ cả mắt.

“Rượu! Bọn họ có cả rượu uống nữa!”

“Ra ngoài đánh trận mà cũng có rượu để uống sao?”

“Đây là đãi ngộ tuyệt vời gì thế?”

“Ghen tị quá!”

Chương 599: Đánh trận như đi chơi

Vận chuyển lương thực là một vấn đề cực lớn chứ đừng nói đến vận chuyển rượu.

Rượu là thứ dễ va đập, đó giờ chưa thấy ai đi đánh trận mà mang theo rượu cả.

Vậy mà đối phương lại có rượu để uống...

Điều này khiến các binh sĩ Giang Nam đã mấy tháng không biết mùi rượu là gì ngưỡng mộ vô cùng. Đến lương thực bọn họ còn chẳng có thì lấy đâu ra rượu?

Giang Nam vương cũng rất kinh ngạc, triều đình không những có lương thực ngon mà còn có cả rượu thịt, đây đâu phải ra ngoài đánh trận nữa, đây rõ ràng là đi hưởng thụ thì có!

Giờ triều đình giàu có tới vậy à?

Nhìn binh sĩ của mình chảy nước miếng, trông cực kì thảm bại, Giang Nam vương vô cùng thẹn. Hắn ta phần nộ nói: “Nhìn gì mà nhìn? Còn không mau nhóm lửa nấu cơm đi?”

“Vâng thưa vương gia!”

Binh lính của Giang Nam mau chóng đi nấu cơm.

Nói là nấu cơm nhưng thực chất chẳng khác gì nấu cháo.

Bởi lẽ bọn họ không có nhiều lương thực nên chỉ có thể ăn tiết kiệm. Hơn nữa lương thực đều đã vàng hết, trông như kiểu còn có côn trùng, cứ thả vào nồi là lại vàng.

Bữa tối ngoài cái đó ra thì không còn gì khác nữa.

Quân Giang Nam lại nhìn về phía bờ bên kia, nước miếng chảy ròng ròng. Tại sao cùng là đánh trận mà đối phương có thể ăn ngon đến thế? Bất giác, chí khí của bọn họ đã tụt xuống.

Giang Nam vương thấy vậy bèn than thầm, thế này không được, chí khí của binh sĩ không có thì làm sao đánh trận được nữa? Hắn ta lập tức nói: “Các vị tướng sĩ, mặc dù hiện giờ chúng ta chỉ được ăn gạo vàng, song chúng ta chắc chắn sẽ không ăn nó mãi mãi! Chỉ cần chúng ta sang được bờ bên kia, chỗ lương thực của bọn họ sẽ là của chúng ta, thịt cũng là của chúng ta, rượu cũng là của chúng ta!”

Binh sĩ Giang Nam nghe vậy bèn lấy lại tinh thần!

Vương gia nói đúng!

Chỉ cần sang được bờ bên kia thì lương thực sẽ là của bọn họ, thịt là của bọn họ, lương thực cũng là của bọn họ!

Chúng ta có thể cơm no rượu say, được ăn thịt, được uống rượu!

Giang Nam vương thấy lời nói của mình có hiệu lực bèn tiếp tục: “Thế nên hiện giờ các người ăn cơm ngay cho bản vương, ăn nhiều vào, ăn no thì mới có sức đánh, có sức mà qua bên kia bờ cướp rượu cướp thịt!”

“Vâng thưa vương gia!”

Tinh thần của mọi người sôi sùng sục.

Tuy nhiên lúc đó, Lâm Bắc Phàm lại phát tay, trời bỗng đầy mây đen tối mịt, mưa bắt đầu trút xuống.

Giang Nam vương và các tướng sĩ Giang Nam chờ đợi!

Đang yên đang lành sao lại có mưa thế này?

Muốn mưa thì mưa, nhưng sao chỉ mưa ở bên chúng ta còn bên kia thì không?

Má nó cái cơn mưa kỳ lạ này!

Các binh sĩ Giang Nam ướt như chuột lột. Tuy nhiên, việc xui xẻo hơn nữa đã xảy đến.

Trận mưa này làm ướt tất cả củi của bọn họ, đồng thời cũng làm tắt ngọn lửa đang nấu cháo của bọn họ.

“Đậu má! Tắt lửa rồi!”

“Trời mưa lửa tắt, thế này thì nấu cơm kiểu gì?”

“Củi cũng bị ướt hết rồi!”

Binh sĩ Giang Nam lập tức thấy tê dại!

Nước vừa mới được nấu, độ ấm còn chưa đủ, như thế này thì nấu cơm kiểu gì? Chẳng lẽ bọn họ phải ăn gạo sống ư?

Thôi xin, ăn gạo sống thì hại đường tiêu hóa lắm!

Lúc này, ở bên bờ đối diện, Lâm Bắc Phàm và mấy vị quan viên bưng rượu tới, nhìn bờ bên kia tối đen, hấn bèn gọi:

“Vương gia, nay trời mưa không nấu cơm được, đúng là khiến người ta đau đầu! Vương gia có muốn bản quan tặng người chút gạo thịt không?”

“Vương gia, chúng ta còn có rượu nữa!”

“Người muốn uống rượu gì chúng ta cũng có, chúng ta tặng người!”

“Nếu người đói mà gây đi thì chúng ta có tội lớn mất!”

Giang Nam vương cực kỳ phẫn nộ, cái lũ khốn khiếp này đang khích hấn ta đây mà!

“Hừ! Bản vương không cần, các người cứ lo cho mình đi!”

Lâm Bắc Phàm hí mắt cười: “Mặc dù vương gia không cần nhưng chúng ta cũng phải bày tỏ một chút chứ, bằng không thì bất kính lắm! Thôi thì chúng ta bày bàn tại đây luôn, mời Giang Nam vương diện hạ nhìn mớ giải khát cho đỡ đói, vương gia thấy thế nào?”

Hai mắt các quan viên sáng lên: “Ý kiến hay đó!”

Thế là bàn được bày ra, cơm canh và rượu được dọn lên.

Lâm Bắc Phàm và các vị quan viên, tướng quân vừa ăn uống vừa cười khanh khách, còn cùng nhau ngắm nhìn màn mưa bên bờ đối diện, nhìn Giang Nam vương ướt như chuột lột.

Giang Nam vương tức đến mức run rẩy: “Cái đám tiện nhân này!”

Gương mặt của Vương Phú Quý lộ vẻ khỗ sở: “Vương gia, mưa thế này thì không nấu cơm được rồi, chúng ta phải làm sao đây?”

Giang Nam vương hừ một tiếng: “Dừng lều, nấu trong đó!”

Vương Phú Quý do dự: “Nhưng mà tốn nhiều thời gian lắm, các tướng sĩ...”

Giang Nam vương quát: “Thế người có cách gì hả?”

“Vâng thưa vương gia! Thuộc hạ biết phải làm thế nào rồi!”

Vương Phú Quý rời đi.

Giang Nam vương ngẩng đầu để mặc cho nước mưa tấp lên mặt, sau đó hắn ta vuốt sạch, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bản vương hận trời mưa!”

Cứ thế, binh mã triều đình đã đi nghỉ ngơi mà quân Giang Nam vẫn đang nấu cháo.

Do lều nhỏ, củi lại ướt nên nấu cháo cực kì chậm.

Một canh giờ trôi qua mới nấu được mấy chục nồi cháo, hai, ba vạn quân đã chia nhau ăn hết sạch, mấy chục vạn quân còn

lại tiếp tục chịu đói và tiếp tục nấu cháo.

Buổi đêm ấy chỉ có mười vạn binh mã được ăn cháo, còn lại bốn mươi vạn người phải chịu đói.

Tuy nhiên cháo này cũng chẳng ấm bụng.

Chương 600: Hết cách

Một buổi tối qua đi, những người đã ăn cháo lại đói. Ai cũng đói đến đau dạ dày!

Ai cũng kêu gào đòi ăn!

Ban đầu Giang Nam vương định tiếp tục qua sông, song giờ xem ra không cần qua nữa rồi.

Chắc bơi được nửa đường là sẽ chết ngay trong lòng sông vì đói.

Hắn ta ngẩng đầu, nhìn trời vẫn còn đang mưa: “Bản vương hận trời mưa!”

Lúc này, giọng nói của Lâm Bắc Phàm truyền đến: “Giang Nam vương, thời gian nghỉ ngơi kết thúc rồi, ra chiến tiếp thôi! Chúng ta tiếp tục trận đại chiến ba trăm hiệp nào!”

Sắc mặt Giang Nam vương biến đổi!

Biết rõ hắn ta không thể nhóm lửa nấu cơm còn nói ra mấy lời kiêu ngạo đó... Hắn đang muốn hắn ta tức đến chết có đúng không?

“Giang Nam vương, ra chiến tiếp thôi!”

“Đừng trốn bên trong không nói năng gì nữa, ta biết ngươi còn ở đó!”

“Ngươi định làm con rùa rụt cổ hả?”

Những tiếng nói hung hăng kiêu ngạo của binh lính triều đình truyền tới.

Giang Nam vương phẫn nộ, hắn ta xông ra đến bên bờ, gào lên: “Người đâu, mau tấn công bờ bên kia cho bản vương!”

Tướng lĩnh Giang Nam kinh ngạc: “Nhưng mà vương gia...”

“Bản vương đang nói các cường giả Tiên Thiên, những người khác tiếp tục nấu cơm!” Giang Nam vương quát.

“Vâng thưa vương gia.”

Thế là các Tiên Thiên lại đi tấn công. Tiên Thiên của triều đình cũng hành động.

Hai bên lại tranh đấu trên sông Tùng.

Lâm Bắc Phàm dẫn đầu đại quân quan sát tình hình trận chiến, cờ chiến vậy không ngừng, khí thế càng lúc càng dâng cao, ý chí chiến đấu cũng vậy.

Binh sĩ Giang Nam đã đói đến mức da bụng dán da lưng, hiện giờ còn đang bận nấu cơm để lót bụng, hoàn toàn không có sức kêu gào nên khí thế càng lúc càng yếu, ý chí chiến đấu cũng giảm sút.

Đánh trận chủ yếu dựa vào thực lực. Nếu thực lực đã ổn thì xét đến những phương diện khác.

Ví dụ như hậu cần hay sức chiến đấu, khí thế...

Ai mạnh hơn sẽ là người chiến thắng.

Mặc dù các Tiên Thiên của Giang Nam có thực lực rất mạnh, năng lực phát huy cũng ổn nhưng dưới tình hình khí thế hai bên đối lập thế này, bọn họ vẫn yếu hơn vài phần, khi đánh nhau cũng khó chịu vô cùng.

Giang Nam vương thấy vậy bèn bùng lửa giận, hắn ta cũng đang rất khó chịu.

Hắn ta ngẩng đầu nhìn màn mưa rào rích, lại mắng: “Cái thời tiết quỷ quái này! Bản vương hận trời mưa!”

Tiên Thiên hai bên lại đánh nhau mất một ngày vẫn chưa phân cao thấp, cuối cùng hai bên bèn thu binh.

Lại tới giờ nấu cơm, mùi thơm hấp dẫn con người ta, hương rượu hương thịt lại bay đến bên bờ bên kia.

Binh lính Giang Nam đói lả, ngửi được mùi hương này thì lại càng đói hơn nữa.

“Bọn họ lại nấu cơm rồi, thơm quá!”

“Còn được ăn thịt uống rượu, quá là xa xỉ! Được làm binh lính của triều đình đúng là hạnh phúc, hâm mộ quá!”

“Cháo của chúng ta nấu xong chưa? Bao giờ mới được ăn đây?”

“Hai hôm nay mới ăn được một bát cháo, chẳng khác gì uống nước!”

“Cháo chưa xong thì ta đã chết trước rồi!”

...

Giang Nam vương vô cùng sốt sắng, hai hôm nay chẳng làm được gì cả, chỉ bận nấu cháo!

Cứ tiếp tục thế này thì còn đánh trận gì nữa, còn thực hiện đại nghiệp gì nữa?

“Rốt cuộc là nấu xong chưa?” Giang Nam vương thúc giục.

“Vương gia, hết cháo rồi!” Gương mặt Vương Phú Quý lộ vẻ khổ sở.

Giang Nam vương phẫn nộ: “Bản vương có nhiều lương thực vậy mà người lại nói đã hết cháo rồi?”

Vương Phú Quý vội chấp tay nói: “Vương gia, lương thực thì đủ nhưng không có củi lửa! Giờ củi của chúng ta đã ứt hết, ẩm lấm, không thể nhóm lửa được! Chúng ta muốn thu thập củi cũng phải chạy ra khỏi vùng có mưa! Nhưng cứ đi về về thế không biết phải tốn biết bao nhiêu thời gian...”

Giang Nam vương lại bùng bùng lửa giận: “Bản vương không muốn nghe người giải thích! Bản vương chỉ muốn trước sáng ngày mai mỗi một binh sĩ đều phải được ăn một bữa no! Nếu không làm được thì xử lý theo quân pháp!”

Vương Phú Quý kinh hãi: “Thuộc hạ sẽ đi làm ngay!”

Thế là Vương Phú Quý đã dẫn một nhóm binh mã đi kiếm củi. Song đến hôm sau khi trời sáng bọn họ mới mang được vài xe củi về.

Đúng là như muối bỏ biển, hoàn toàn không đủ dùng.

Binh mã Giang Nam lại càng đói hơn, ai cũng nằm trên mặt đất một cách vô lực, xoa bụng với đôi mắt vô thần, trông

chẳng khác gì thi thể.

Lúc ấy, đến nói chuyện bọn họ cũng chẳng muốn nói, tốn sức lắm.

Giang Nam vương sốt sắng cực kì, hấn ta bảo: “Kêu mọi người ngâm lương thực với nước rồi uống luôn đi!”

“Nhưng mà vương gia à, như thế thì sao tiêu hóa được...”

“Quan tâm nhiều vậy làm gì, đợi nữa là mọi người chết đói hết đó!”

“Vâng thưa vương gia!”

Thế là bọn họ đem lương thực đi ngâm với nước cho binh sĩ ăn.

Thế nhưng người binh thường ăn gạo sống sẽ rất khó tiêu hóa, mà gạo này lại là gạo cũ, vừa vàng vừa có côn trùng. Các binh sĩ đói là ăn không nổi dẫn đến những cơn đau kịch liệt.

Ăn đâu tiêu chảy đến đấy, cả người yếu ớt hơn cả ban nãy.

Có một vài binh sĩ đói đến mức không chịu được nữa, cộng thêm việc không đủ dinh dưỡng, cơ thể lại có bệnh nên ăn gạo xong đã toi mạng luôn.

Giang Nam vương thấy vậy bèn lập tức bảo mọi người đừng ăn.

Nhịn đói mấy ngày mà còn ăn gạo sống nữa là người sẽ đi luôn.

Chương 601: Chiêu hàng

“Ôi chao, phải làm thế nào đây?”

Giang Nam vương sầm đến bạc cả tóc. Hấn ta bỗng quay đầu nhìn về phía bờ bên kia, phát hiện Lâm Bắc Phàm lại ngồi ăn uống vui vẻ với mấy vị quan viên, hương rượu thơm phưng phức, bọn họ lại bắt đầu thưởng thức đáng vẻ chạt vật của hấn ta.

Giang Nam vương tức điên lên, hấn ta nghiến răng chửi: “Đồ tiện nhân! Đồ khốn khiếp! Cái đồ được gái điếm nuôi...”

Lúc này dường như Lâm Bắc Phàm cảm nhận được điều gì đó, hấn bung ly rượu, cụng ly với Giang Nam vương.

Dáng vẻ đặc ý đó khiến Giang Nam vương tức mà không thể xông qua cho hắn một trận.

Trong lúc không có kế sách gì, Giang Nam vương tới tìm một vị Tông Sư, chấp tay cung kính nói: “Tiền bối, tình hình của bản vương người cũng thấy rồi đây, có thể làm phiền người ra tay giải quyết nguy nan giúp bản vương không?”

Tông Sư mở mắt, giọng nói bình thản: “Vương gia, hồi đầu bản tọa có thể rằng chỉ phụ trách an nguy của người! Những chuyện hành quân đánh trận khác bản tọa không quan tâm! Người bảo bản tọa đồ sát dân thường và binh lính thì bản tọa thấy có lỗi với chính mình!”

Sắc mặt Giang Nam vương sầm lại.

Lúc này, vị Tông Sư kia lại nói: “Vương gia, không phải bản tọa không muốn giúp người mà là triều đình cũng có Tông Sư! Đến vị giám quân trẻ tuổi kia cũng có một vị Tông Sư đứng đằng sau! Một khi bản tọa ra tay thì chắc chắn Tông Sư của đối phương sẽ đứng ra bảo vệ! Một vị Tông Sư bản tọa còn có thể đối phó, nhưng nếu là hai vị, ba vị thì bản tọa không thể! Thế nên bản tọa lực bất tòng tâm!”

Sắc mặt Giang Nam vương lại sầm xuống.

“Có điều...”

Tông Sư nói: “Nếu vương gia nhất quyết muốn bản tọa ra tay cũng không phải không được! Song sau khi bản tọa ra tay, món nợ ân tình này coi như xong, hai ta không ai nợ ai nữa!”

Giang Nam vương giật mình: “Không cần đâu tiền bối, chuyện này bản vương có thể giải quyết!”

Tông Sư lại nhắm mắt dưỡng thần.

Giang Nam vương trở lại với gương mặt rầu rĩ, nhìn binh sĩ nửa sống nửa chết, rồi lại nhìn binh lính triều đình bên kia đã ăn no uống say, trong lòng hắn ta vừa phẫn nộ vừa bất lực.

Ngày thứ tư, cuối cùng mưa cũng tạnh, thế nhưng củi vẫn ẩm ướt, không thể nhóm lửa nấu cháo được.

Thế là binh sĩ Giang Nam tiếp tục nhịn đói.

Binh mã triều đình vẫn ăn đủ uống đủ, tinh lực tràn trề và giữ vững ở bờ bên kia. Tiên Thiên hai bên đấu cả nửa ngày rồi ai về phe người nấy.

Ngày thứ năm, cứ ngỡ thời tiết sẽ tốt lên ai dè trời lại đổ mưa. Cái cơn mưa quý quái này lại chỉ có ở bên Giang Nam, bên còn lại chẳng ảnh hưởng gì cả.

Giang Nam vương muốn mắng ông trời, lần nào làm chuyện lớn ông trời cũng gây cản trở cho hần ta.

Hần ta cảm giác ông trời đang cố tình nhắm vào mình.

Các binh sĩ Giang Nam tiếp tục nhịn đói.

Binh sĩ triều đình thì ăn uống đầy đủ, tinh lực tràn trề, giữ vững bờ bên kia. Tiên Thiên hai bên giờ cũng lười chẳng muốn đánh nhau nữa.

Chạng vạng tối ngày thứ sáu, một mình Lâm Bắc Phàm bung rượu và ly tới bên bờ sông uống một mình...

Cảnh tượng này thu hút sự chú ý của mọi người bên Giang Nam.

“Hần đang làm gì thế?”

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm bỗng lên tiếng, hần gọi: “Các tướng sĩ Giang Nam, các người còn định nhịn đến khi nào hả? Hiện giờ các người đi theo Giang Nam vương để làm gì? Để xem mặt hần ta dày cỡ nào, xem hần ta có tắm rửa hay không à?”

Giang Nam vương đen mặt: “Tên khốn kia, người dám nói bản vương như vậy hả?”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục: “Giang Nam vương là người như thế nào các người còn không rõ sao?”

“Ban đầu khi có lũ lụt nghiêm trọng, hần ta đã bỏ mặc dân chúng, đuổi hết họ ra khỏi Giang Nam, tình nguyện cho họ chết đói chứ không muốn bỏ ra một chút lương thực nào!”

“Những nạn dân ấy đều là đồng hương của các người, trong đó còn có thể có cả người thân của các người, kết quả lại bị hần ta

vứt bỏ! Một người vô tình vô nghĩa như thế mà cũng xứng để các người đi theo hay sao?”

“Các người đi theo một người ích kỉ thì có tương lai không?” Giọng nói của hắn vang vọng khắp nơi.

Binh sĩ Giang Nam nghe vậy, trong lòng không khỏi dao động!

Bị người ta vạch vết sẹo ra ngay trước mặt thế này, sắc mặt Giang Nam vương xanh mét, hắn ta gào lên: “Đủ rồi, đừng nói nữa!”

“Tại sao không được nói? Chỉ cho quan phóng hỏa mà không cho dân đốt đèn à?”

Lâm Bắc Phàm bật cười: “Giang Nam vương điên hạ, người ngang ngược quá rồi đấy! Người có thể chặn miệng người ta một thời, nhưng người có chặn được cả đời không? Người chặn được miệng của chúng ta thì có chặn được miệng của toàn thiên hạ hay không?”

Sắc mặt Giang Nam vương lúc trắng lúc xanh, cơn giận của hắn ta đang bùng lên.

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm lại tiếp tục nói: “Thực ra bản quan rất thông cảm cho các người! Sở dĩ đa số các người đi theo Giang Nam vương là bởi miếng ăn, bởi các người phải sống, điều này không sai!”

“Nhưng hiện giờ các người có sống được không?”

“Sáu ngày nay các người còn chẳng được ăn bữa cơm nào, biết bao người chết vì đói, đi theo một người như thế thì còn tương lai gì nữa? Chỉ bằng các người về trồng cỏ ăn biết đâu còn sống được!”

“Ở đây thì chỉ có đợi chết mà thôi!”

“Các người muốn sống nhưng Giang Nam vương lại bắt các người phải chết! Hoặc là bị chúng ta giết chết, hoặc là đói mà chết! Các tướng sĩ Giang Nam, đây là kết cục mà các người mong muốn sao?”

Chương 602: Thằng khốn

Binh sĩ Giang Nam lại dao động.

Đúng thế, cứ đánh thế này thì còn tương lai gì nữa?

Bọn họ đi theo Giang Nam vương chủ yếu là vì miếng ăn, bảo bọn họ sống mà giờ đến cơm cũng không có thì sống kiểu gì?

Đánh qua bờ bên kia vẫn bị đối phương giết chết thôi!

Kiểu gì cũng phải chết, vậy chi bằng về nhà trồng cỏ còn có khả năng được sống!

Giang Nam vương trông thấy ánh mắt của mọi người xong thì thầm than không hay rồi, hắn ta lớn giọng nói: “Các vị tướng sĩ, khó khăn chỉ là tạm thời, chúng ta có thể khắc phục! Bản vương hứa chỉ cần đánh sang bờ bên kia thì sẽ có lương thực, có rượu có thịt! Các ngươi muốn gì có nấy!”

Lâm Bắc Phàm lập tức tiếp lời: “Đúng đấy, có tất cả! Chỉ cần các ngươi cố gắng đủ, vương gia của các ngươi chắc chắn sẽ được sống cuộc sống mà hắn ta mong muốn! Hắn ta có thể ăn cá ăn thịt, có thể mặc vải vóc lụa là, có thể trái ôm phải ấp, thậm chí còn có thể khoác long bào, ngồi lên hoàng vị! Thế còn các ngươi thì sao, các ngươi nhận được cái gì?”

“Các ngươi chỉ có thể tiếp tục ăn đất, uống nước lã, tiếp tục bữa no bữa đói, chịu đói chịu rét, biết đâu còn đi gặp Diêm Vương trước ấy chứ!”

“Nói trắng ra thì Giang Nam vương hoàn toàn không quan tâm gì đến tính mạng của các ngươi! Bởi lẽ trước nay hắn ta là kẻ vô tình vô nghĩa, một kẻ ích kỉ và tư lợi!”

“Àm!”

Âm thanh này đã tạo thành một gợn sóng cực lớn trong lòng mọi người, khiến tâm thần bọn họ chao đảo!

Chỉ cần bọn họ cố gắng đủ thì Giang Nam vương có thể trải qua cuộc sống mà hắn ta mong muốn!

Hắn ta có thể ăn thịt ăn cá, có thể có cuộc sống giàu sang, có thể trái ôm phải ấp, thậm chí có thể khoác hoàng bào lên người, sở hữu thiên hạ!

Mà bọn họ vẫn chỉ có thể ăn đất và uống nước bản như cũ, tiếp tục ăn bữa nay không biết bữa mai ra sao, tiếp tục nhìn đói

nhịn khát, nói không chừng còn có thể tới chỗ Diêm Vương gia báo tên...

Mọi người càng nghĩ càng cảm thấy lời Lâm Bắc Phàm nói có lý, trong lòng cũng dần sụp đổ!

Nếu đã như vậy, tại sao còn phải cố gắng? Tại sao còn phải liều mạng?

Bản thân đánh đổi nhiều như thế, đến ngay cả mạng cũng không cần, chỉ để Giang Nam vương được sống tốt hơn?

Mà mình thì tiếp tục ăn đất? Tiếp tục chịu khổ?

Trong lúc nhất thời, sĩ khí của quân Giang Nam giảm mạnh, đã không còn sức chiến đấu nữa!

Giang Nam vương hoảng loạn, vội vàng giải thích: “Các vị tướng quân đừng nghe tên khốn Lâm Bắc Phàm này nói lung tung! Hắn hoàn toàn chỉ đang gây khiêu khích, ly gián chúng ta! Bản vương vẫn luôn coi các vị như huynh đệ ruột thịt, quan tâm và yêu mến còn không kịp nữa là...”

Lúc này, Lâm Bắc Phàm bật cười thành tiếng: “Giang Nam vương, ai thêm tin lời này của ngươi? Ngươi nhìn bản thân ngươi trước đi, ăn đến béo núng béo nính, ăn đến phát phì, cả người mập ú, lòi ra ép dầu cũng đủ cho toàn quân nhóm lửa nấu cơm rồi đấy!”

“Ngươi lại nhìn lính của ngươi đi, các huynh đệ ruột thịt trong miệng ngươi, người nào cũng gầy như cây sậy, người nào cũng gầy đến mức da bụng dính da lưng, có người nào đối xử với huynh đệ như ngươi không?”

“Ngươi đúng là bám lên người huynh đệ mình mà hút máu của bọn họ, ăn thịt của bọn họ, lóc xương của bọn họ, còn muốn không chế linh hồn của bọn họ, khiến bọn họ bán mạng cho ngươi... Từ trong ra ngoài đều bị ngươi lợi dụng triệt để, không hề lãng phí một chút nào cả.”

“Hồ dữ không ăn thịt con, nhưng ngươi còn dữ hơn cả hồ!”

“Àm!”

“Àm!”

Lời nói của Lâm Bắc Phàm rơi vào trong lỗ tai của quân Giang Nam lại đập ra một gợn sóng không hề khác.

Quân tâm tiếp tục dao động, sĩ khí tiếp tục sụt giảm.

Giang Vương nam nổi đóa: “Thằng khốn Lâm Bắc Phàm nhà ngươi, câm miệng ngay cho bản vương!”

Lâm Bắc Phàm cười ha ha: “Sao thế? Ngươi dám làm lại không dám cho người khác nói sao? Trước khi ngươi phản bác bản quan hãy che cái bụng như có bầu ba tháng của ngươi cho kỹ đi, như vậy nói chuyện còn đáng tin hơn đấy!”

Giang Nam vương tức không chịu được: “Thằng khốn!”

Cái miệng này quá cay độc, nhất nào cũng chí mạng, nhất nào cũng rướm máu!

Chỉ vài ba lời đã đánh bay sạch sĩ khí của quân Giang Nam!

Bây giờ hẳn ta hoàn toàn không sang được bờ đối diện để bắt thân Lâm Bắc Phàm ra làm nghìn mảnh!

Lâm Bắc Phàm tiếp tục lớn tiếng hô: “Các binh sĩ Giang Nam, các ngươi vì sinh mạng nên mới dốc sức phục vụ Giang Nam vương, bản quan vô cùng thấu hiểu! Nhưng bây giờ các ngươi đã không thể sống tiếp được nữa, tại sao còn muốn tiếp tục bán mạng cho hắn ta?”

“Con kiến còn sống tạm bợ được, còn các ngươi như vậy đúng là tự tìm đường chết! Nếu đã như thế, tại sao không chọn một con đường sống khác?”

Trong quân Giang Nam có người nhìn qua với vẻ ngỡ ngàng.

“Một con đường khác sao?”

“Chúng ta... có đường sống khác sao?”

“Đương nhiên có rồi!”

Giọng nói của Lâm Bắc Phàm trở nên ôn hòa: “Thật ra nói đến cùng các ngươi đều là con dân của Đại Võ, đều là đội quân con em của Đại Võ, chẳng qua bị người có lòng lợi dụng, đi làm đường mà thôi!”

“Nhưng bệ hạ của chúng ta vẫn bằng lòng tiếp nhận các ngươi như cũ, Đại Võ chúng ta vẫn bằng lòng chấp nhận các ngươi!”

“Chỉ cần các người buông vũ khí xuống và bơi đến bờ bên này cúi đầu nhận tội, chấp nhận sự thống trị của triều đình chúng ta! Bản quan đảm bảo các người chắc chắn sẽ có một miếng cơm no bụng, nói không chừng còn có thể ăn được thịt, uống được rượu!”

“Triều đình ta đối đãi với binh lính xưa nay luôn hào phóng nhất! Mấy ngày qua các người chắc hẳn cũng đã nhìn thấy, không cần bản quan phải nói nhiều nữa!”

“Hơn nữa, nếu các người đều đầu hàng vậy cũng không cần đánh trận nữa!”

Chương 603: Ta muốn sống!

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, nói: “Mọi người đều là người Đại Võ, nào có thù qua đêm đâu? Hoàn toàn có thể bình tĩnh ôn hòa ngồi xuống, ăn miếng cơm nóng, ăn miếng thịt ngon và uống hớp rượu ngon, sau đó cùng nhau bảo vệ tổ quốc, vậy chẳng phải rất tốt hay sao?”

Quân Giang Nam bị Lâm Bắc Phàm nói cho động lòng vô cùng, theo Giang Nam vương không có đường sống, còn không bằng đi theo triều đình.

Dù sao nói đến cùng thì bọn họ cũng là lính của Đại Võ, chỉ là đi theo sai người mà thôi. Chỉ cần bọn họ cúi đầu nhận tội, lại quy thuận triều đình như xưa, luật pháp không trách tội phần chúng, triều đình nhất định sẽ tiếp nhận bọn họ.

Chí ít, cái mạng này còn có thể sống tiếp!

Đối với quân Giang Nam không còn đường đi mà nói, có thể sống sót tốt hơn bất cứ thứ gì khác!

Giang Nam vương hoảng hốt, lớn tiếng kêu gọi: “Các vị tướng sĩ, mong mọi người hãy bình tĩnh! Đối phương hoàn toàn chỉ đang dùng lời xảo trá để mê hoặc mọi người, đổi trắng thay đen, mọi người tuyệt đối đừng mắc bẫy!”

“Cho dù mắc bẫy thì đã sao? Ở nơi này chỉ có thể đợi chết, nhưng đi đến bên đó lại có thể ăn được cơm! Ta không muốn chết, ta muốn sống!”

Một binh lính lâu năm vắt trường mâu trong tay, ồm một tiếng nhảy vào dòng sông, bơi đến bờ đối diện.

Sức mạnh của tấm gương vô cùng lớn, lại có vài binh lính Giang Nam nữa ném vũ khí, nhảy xuống sông.

“Ta cũng muốn sống, ta muốn sống thì có gì sai?”

“Nói đến cùng, ta hành quân đánh trận chẳng qua là vì miếng ăn mà thôi, ai cho ta ăn no thì ta làm cho người đó!”

“Tuy ta là lính Giang Nam nhưng về mặt bản chất vẫn là người Đại Võ! Quy hàng Đại Võ cũng không mất mặt!”

“Ta đã không muốn đánh trận nữa, ta muốn đầu hàng!”

...

Dưới sự dẫn đầu của vài lính Giang Nam, lại có rất nhiều người nhảy xuống sông.

Giang Nam vương vừa sợ vừa giận, lớn tiếng hô: “Không được phép đi! Không kẻ nào được phép đi hết! Ai đi thì xử theo quân pháp! Chặn bọn chúng lại cho bản vương! Ai nhảy xuống... cứ giết cho bản vương!”

Sau một trận gió tanh mưa máu, hơn trăm lính Giang Nam đã bỏ mạng!

Bọn họ không phải chết trong tay triều đình mà là chết trong tay người của mình, khiến người nhìn thấy mà ghê sợ!

Giang Nam Vương hai tay đầm máu, đứng bên bờ tức giận nói với một đám võ giả: “Các ngươi canh chừng đầu sông kỹ vào cho ta, không cho phép bất cứ người nào lại gần, ai tới thì giết kẻ đó!”

“Rõ, thưa vương gia!” Các võ giả đáp lời.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Giang Nam vương, không thể cứu vãn được nữa đâu!”

Màn đêm rất nhanh đã kéo tới, bên ngoài vẫn đổ mưa rả rích, quân Giang Nam vẫn tất bật nấu cháo lấp bụng.

Những binh lính khác có người trốn dưới tàng cây hoặc là tránh mưa trong lều.

Lúc này, một tiểu đội nhanh chóng trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó đồng loạt đứng dậy, đi ra bên ngoài.

Một tướng lĩnh kêu: “Các người đi đâu đó?”

Một binh lính lờ đi đáp lời: “Bọn ta đi ẻ!”

“Ăn nhiều cháo như vậy còn ẻ được sao?”

“Ẻ nữa là hết, người có đi không?”

Tướng lĩnh kia vô cùng chán ghét: “Bỏ đi, các người tự đi đi, nhưng đừng gần sông Tùng!”

“Biết rồi, ta vẫn cần cái mạng này mà!”

Bọn họ đi về hướng hoàn toàn ngược lại với sông Tùng, cũng không thu hút sự chú ý của người khác.

Nhưng khi không còn thấy ai nữa, bọn họ lập tức quành một vòng lớn, cuối cùng chạy tới bên bờ sông Tùng không có người giám sát, sau đó cẩn thận bơi sang bờ bên kia.

Sông Tùng rộng hơn ba mươi trượng, cũng không tính là dài, bọn họ rất nhanh đã bơi đến bờ đối diện, sau đó chạy về phía trận doanh triều đình.

“Chúng ta là quân Giang Nam, chúng ta tới đầu hàng!”

“Bây giờ ta vừa lạnh vừa đói, cho chúng ta xin miếng cơm đi!”

“Bằng không thật sự sẽ chết đói mất!”

Chuyện này kinh động đến Lâm Bắc Phàm.

Hắn nhìn thấy một đám lính đào ngũ bơi từ bờ bên kia qua, cười bảo: “Các người có thể biết sai mà sửa, mạo hiểm mất đầu mà tới được đây khiến bản quan vô cùng vui mừng! Chỗ chúng ta còn thừa ít cơm canh, các người ăn tạm trước đi, ăn no rồi nói sau!”

Đám lính Giang Nam mừng húm: “Cảm ơn đại nhân! Cảm ơn đại nhân!”

“Chẳng qua chỉ có một ít, bản quan phải nhắc nhở các người! Bây giờ các người vẫn là lính đầu hàng, thân phận khá nhạy cảm cho nên các người phải phục tùng sự sắp xếp! Chỉ cần các người nghe lời, hiểu chuyện chắc chắn sẽ không đói bụng!”

Bọn họ liên tục gật đầu: “Nghe! Chúng ta nhất định sẽ nghe lời!”

Lâm Bắc Phàm vô cùng hài lòng: “Tốt lắm! Sau khi trận chiến này kết thúc, ta sẽ khôi phục binh tịch cho các người, hoàn toàn có thể hưởng thụ đãi ngộ giống như binh lính triều đình!”

Bọn họ liên tục dập đầu: “Cảm ơn đại nhân đã chấp thuận!”

Ngay tối hôm ấy, Lâm Bắc Phàm lại gặp được một tốp lính Giang Nam đầu hàng khác, hần đều đối xử tử tế như thế.

Đến ngày thứ hai, quân Giang Nam đếm nhân số, phát hiện thiếu mất mười tám người.

Chuyện này vừa vắn bị Giang Nam vương bắt gặp, hần ta hỏi: “Mười tám người đó đi đâu rồi? Ai là người phụ trách, đứng ra cho bản vương!”

Một tướng lĩnh trong số đó run rẩy đứng ra: “Khởi bẩm vương gia, mặt tướng chính là tướng lĩnh phụ trách đám người Trương Tam, bọn họ nói đi vệ sinh, đến bây giờ vẫn chưa về...”

Một tướng lĩnh khác cũng sợ hãi đứng ra: “Khởi bẩm vương gia, mặt tướng là tướng lĩnh phụ trách đám người Lý Tứ! Bọn họ cũng nói ra ngoài đi vệ sinh, đến bây giờ vẫn chưa về...”

“Đi vệ sinh có thể đi lâu như vậy sao, sẽ không bỏ trốn đấy chứ?” Giang Nam vương đè nén cơn giận, nói.

“Chắc là... không có khả năng đâu?”

Đúng lúc này, một tướng lĩnh vội vàng chạy về, thì thầm vào tai Giang Nam vương.

Giang Nam vương nghe xong sắc mặt lập tức thay đổi.

Hần ta vội vàng lao ra khỏi lều, đi tới bên bờ sông và nhìn sang bên bờ đối diện.

Chỉ thấy có vài người mặc áo giáp Giang Nam ở bờ bên kia, đang làm một vài việc nặng như vận chuyển khí giới dưới sự giám sát của binh lính triều đình.

Mấy người này rất nhanh đã bị nhận ra.

Chương 604: Thăm cảnh

“Đây không phải là đám người Trương Tam sao? Vậy mà đã chạy đến bờ bên kia rồi!”

“Đây không phải Lý Tứ sao? Cũng chạy tới bờ bên kia luôn!”

“Bọn họ chạy sang đó từ bao giờ vậy? Chuồn nhanh vãi, cũng không thèm dẫn ta theo.”

“Rốt cuộc bọn họ đã trốn thế nào vậy?”

...

Đúng lúc này, bọn họ cũng làm xong việc, đến giờ ăn cơm trưa.

Bọn họ nhận một cái bánh bao bột mì trắng và một bát cháo nóng hổi, trong cháo còn có ít dưa muối, sau đó ăn một cách rất ngon lành, ăn đến độ phải kêu là thơm, phải thốt lên là hài lòng.

Đám quân Giang Nam nhìn chằm chằm, nước miếng nhiều đầy ra.

“Đậu má! Làm quân đầu hàng còn có thể ngon ngon như vậy á!”

“Cháo trắng như vậy, còn có dưa muối, chắc chắn rất ngon đây!”

“Còn có bánh bao bột mì trắng nữa, rất lâu rồi ta chưa được ăn bánh bao! Xa xỉ quá!”

“Ăn còn ngon hơn chúng ta, ta cũng rất muốn đến bên kia!”

“Ngưỡng mộ thật!”

Tâm thái của Giang Vương sụp đổ, tức run cả người: “Đám khốn nạn đó chắc chắn có ý! Cố tình làm dao động quân tâm bên ta, quá ác độc, quân dã man!”

Lúc này, Lâm Bắc Phàm thân là giám quân đi ra tuần tra.

Nhìn thấy lính Giang Nam đầu hàng đang ăn bánh bao và cháo, hắn lập tức lại gần thân thiết an ủi: “Bữa sáng thế nào? Máy cái bánh bao và cháo này có hợp khẩu vị của các người không?”

Đám lính Giang Nam đầu hàng lập tức đứng dậy.

“Chào buổi sáng, đại nhân! Bánh bao và cháo này thật sự rất ngon, ta rất thích!”

“Đặc biệt là cái bánh bao bột mì trắng này, vừ to vừa đầy đặn, lại vừa mềm vừa xốp, cắn một miếng quá ư là thoải mái!”

“Còn dưa muối nữa, muối rất đúng vị, vừa mặn vừa thơm!”

“Nếu có thể được nhiều thêm một chút thì tốt!”

“Đúng vậy, nếu có thể nhiều thêm một ít thì tốt rồi, không đủ no!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu cảm thán: “Bản quan vô cùng hiểu các người, nhưng đại quân chúng ta vẫn phải hành quân đánh trận cho nên chỉ có thể ưu tiên cung ứng cho bọn họ trước, thiệt thòi cho các người rồi!”

Lính Giang Nam đầu hàng lập tức lắc đầu nguầy nguậy, nói với vẻ được thương mà sợ: “Đại nhân, chúng ta cũng không thiệt thòi tí nào cả, thật sự không thiệt tí nào hết, ngược lại còn thấy vô cùng may mắn ấy chứ!”

“Thấy may mắn?” Lâm Bắc Phàm nghi ngờ khó hiểu.

“Đúng vậy, ta thật sự cảm thấy rất may mắn, may vì đã chuồn được tới đây!”

Lính Giang Nam đầu hàng đưa mắt nhìn nhau, đều cười tươi rạn rở: “Bằng không, nào có bánh bao vừa thơm vừa to như vậy ăn, còn có cháo vừa ngọt vừa thơm như vậy mà uống chứ!”

“Thế này mà đã thấy may mắn rồi sao? Trước đây các người sống thảm lắm sao?” Lâm Bắc Phàm càng nghi ngờ hơn.

Câu nói này dường như hỏi đúng chỗ đau của bọn họ, một tay lính lâu năm trong số đó nước mắt tung bay: “Đại nhân ơi, trước đây chúng ta thảm lắm, người không biết chúng ta đã trải qua cuộc sống thế nào đâu!”

“Bản quan xin rửa tai lắng nghe!” Sắc mặt của Lâm Bắc Phàm nặng nề hơn hẳn.

Hắn gọi người kê cái bàn qua, trên bàn đặt ít hạt dưa và điểm tâm, chuẩn bị nghe kỹ câu chuyện bi thảm đó của tay lính lâu

năm này.

Sợ bầu không khí không đủ nên hấn lại gọi thêm một đám quần chúng hóng hớt nữa tới, bầu không khí được khuếch đại vừa đủ, chuyện xưa cũng mở màn.

“Đại nhân, trước đây chúng ta sống rất thảm!”

Tay lính lâu năm nước mắt nước mũi tèm nhèm, kêu lên ai oán: “Thật ra thảo dân cũng không muốn làm lính đâu, hơn nữa dựa theo quân luật của triều đình thì con độc đinh trong nhà cũng không cần làm lính! Nhưng Giang Nam vương mặc kệ luật pháp của triều đình, cưỡng chế bắt ép chúng ta nhập ngũ!”

“Làm lính cũng thôi đi, nhưng các tướng lĩnh của Giang Nam vương hoàn toàn không coi chúng ta là con người, không phải đánh chúng ta thì là chửi mắng, giẫm đạp lòng tự trọng của chúng ta!”

“Ngoài ra, còn thường xuyên khấu trừ quân lương của chúng ta, thậm chí còn không phát quân lương, chỉ cho chúng ta ăn no một bữa! Ngoài vậy ra cũng không còn gì nữa!”

Lâm Bắc Phàm hỏi ngược lại: “Lẽ nào các người không phản kháng sao?”

Tay lính lâu năm vừa lau nước mắt vừa đáp: “Chúng ta nào dám phản kháng? Bọn họ còn không coi chúng ta là con người cơ mà, một khi phản kháng sẽ đánh chết luôn! Rất nhiều người đều bị bọn họ đánh chết tươi!”

“Đúng đó, bọn họ đều không phải con người, không coi chúng ta là con người!”

“Giết người như ngóe đối với bọn họ mà nói là chuyện thường như cơm bữa, binh lính không đủ thì lại bắt tới là được!”

“Một huynh đệ tốt của ta đã bị đánh chết như vậy đấy!”

Lâm Bắc Phàm nổi giận: “Lẽ nào Giang Nam vương không quản sao?”

Tay lính Giang Nam lâu năm tức giận nói: “Đời nào hấn ta chịu quản? Bản thân hấn ta chính là một người tàn nhẫn bất nhân, lại tham lam thành thói! Trên làm dưới theo, người bên dưới có thể không tàn bạo, có thể không tham lam được sao?”

Lâm Bắc Phàm tức run người: “Cầm thú! Súc sinh! Đồ khốn nạn! Tiện nhân không biết xấu hổ...”

Giang Nam vương ở bờ bên kia cũng tức run người: “Ngươi chỉ gà mắng chó ai đấy?”

Chương 605: Cho các ngươi một cơ hội

“Nhưng thảm nhất vẫn là sau nạn lũ lụt kia!”

Đôi mắt đục ngầu của tay lính Giang Nam lâu năm tràn đầy vẻ bi thương: “Trước nạn lũ lụt, chúng ta vẫn có thể ăn được một bữa no, cố nhịn cũng qua đi! Nhưng sau nạn lũ lụt thật sự không phải cuộc sống của con người nữa rồi!”

“Trận hỏa hoạn ngút trời đó đã đốt sạch toàn bộ quân lương! Từ đó về sau, trên cơ bản chúng ta bữa no bữa đói, cho tới bây giờ cũng chưa được một bữa tử tế! Ngày lễ ngày tết thì đào ít cỏ với rễ cây về thêm món!”

“Thật ra, sau này để gom đủ quân lương, Giang Nam vương đã cướp lương thực của quan to, quý nhân và thương nhân, trong quân doanh chúng ta vẫn có ít lương thực nhưng đều bị người bên trên tham ô hết, rơi đến chỗ chúng ta cũng chỉ còn lại ít gạo thừa, khiến chúng ta không thể ăn no nhưng lại không chết đói được, cứ vật vờ như vậy mãi!”

Lâm Bắc Phàm lại tức giận: “Nào có lý này! Lẽ nào Giang Nam vương không quản sao?”

Tay lính Giang Nam lâu năm cũng giận dữ: “Hắn ta quản cái mẹ gì đâu! Cả ngày hắn ta ở trong vương phủ ăn cá ăn thịt, ăn đến cả người đều toàn thịt mỡ, mồ hôi chảy ra cũng là dầu, nào có nghĩ đến chúng ta!”

Lâm Bắc Phàm tức run người: “Cầm thú! Súc sinh! Đồ khốn nạn! Tiện nhân không biết xấu hổ...”

Giang Nam vương ở bờ bên kia cũng tức run người: “Thằng khốn nhà ngươi lại chửi ta!”

“Vốn tưởng khởi binh đánh trận thì cuộc sống sẽ tốt hơn một chút, nhưng không ngờ còn chẳng bằng trước đây!”

Tay lính Giang Nam lâu năm rung rung nước mắt, gương mặt đen sạm khóc đến nở hoa: “Ăn toàn là gạo cũ lâu năm có mọt, còn không thể ăn no! Sau khi mưa dầm, ngay cả gạo cũng chẳng được ăn, chỉ có thể đợi chết! Đại nhân ơi, người nói cả đời chúng ta vất vả khổ sở rốt cuộc là vì cái gì? Rốt cuộc là vì cái gì hả?”

Lâm Bắc Phàm lại nổi giận: “Đánh trận cũng không cho các người ăn cơm, Giang Nam vương không quản hay sao?”

“Hắn ta quản, nhưng còn không bằng không quản!”

Tay lính Giang Nam lâu năm bất bình bảo: “Hắn ta chính là một kẻ máu lạnh và ích kỷ! Bây giờ trời mưa rồi, hành quân đánh trận bất lợi, cách tốt nhất chính là tạm thời lui binh nhưng hắn ta nhất quyết không chịu rút lui! Hắn ta muốn chúng ta chết rét hết, muốn muốn chúng ta chết đói hết, muốn kéo tất cả mọi người chết chung với hắn ta!”

Lâm Bắc Phàm tức run người: “Cầm thú! Súc sinh! Đồ khốn nạn! Tiện nhân không biết xấu hổ...”

Giang Nam vương ở bờ bên kia: “Lâm Bắc Phàm, người đủ rồi đây!”

“Cho nên, ta đã chịu đủ lắm rồi!”

Tay lính Giang Nam lâu năm vỗ bàn đứng dậy, kêu lên: “Vừa có cơ hội, thảo dân đã không hề do dự mà bơi qua đây! Vì thảo dân hiểu sâu sắc một điều, theo Giang Nam vương tuyệt đối không có tương lai! Quá khứ không có, hiện tại không có, sau này chắc chắn cũng không có nốt! Cho nên ta phải cải tà quy chính! Ta muốn bỏ tối theo sáng! Ta muốn bỏ ác theo thiện...”

Lâm Bắc Phàm vội hô: “Đồng chí, ta hiểu nỗi khổ của người! Mau ngồi xuống, đừng kích động như vậy...”

“Đại nhân, để ta nói xong đã!”

“Được, người nói đi!”

“Đại nhân, ta biết trước đây ta đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với triều đình, bây giờ ta rất hối hận, rất phiền não! Trước đây ta không được chọn, nhưng bây giờ ta muốn làm một người tốt!”

Tay lính Giang Nam lâu năm nước mắt lưng tròng, van xin: “Đại nhân, có thể cho ta một cơ hội mới được không?”

Lâm Bắc Phàm vô cùng cảm động: “Có câu biết sai mà sửa mới là đáng quý nhất! Người có thể nhìn nhận rõ lỗi sai của mình, cũng nghiêm túc kiểm điểm, hối cải để làm người mới, vẫn là đồng chí tốt của nhân dân chúng ta, là chiến sĩ tốt của quốc gia ta! Sau khi trận chiến kết thúc, bản quan nhất định sẽ báo lên triều đình, giúp người về lại đơn vị thuận lợi! Chúng ta cùng nhau sát cánh chiến đấu, bảo vệ quốc gia!”

Tay lính Giang Nam lâu năm mừng rỡ: “Cảm ơn đại nhân đã cho thảo dân cơ hội này!”

Những tay lính Giang Nam khác nhìn thấy đều tới tập mở miệng.

“Đại nhân, ta cũng biết sai rồi, ta muốn trở về triều đình, dốc sức phục vụ triều đình!”

“Đại Võ có thể không có ta nhưng ta không thể không có Đại Võ!”

“Cho ta một cơ hội đi, ta muốn làm người tốt, ta muốn làm một chiến sĩ bảo vệ quốc gia!”

...

Lâm Bắc Phàm lại cảm động nữa, hấn nói với vẻ kích động: “Đồng chí tốt! Các người đều là đồng chí tốt của nhân dân! Chính vì có các người mà nhân dân chúng ta mới có sức mạnh, tổ quốc mới có tín ngưỡng, dân tộc mới có hy vọng!”

“Vâng!”

Mọi người ra sức gật đầu, ánh mắt tràn đầy vẻ kiên định.

Lâm Bắc Phàm tiếp tục kích động nói: “Hãy chăm chỉ làm việc! Tuy rằng các người đều là lính đầu hàng nhưng bản quan đã coi các người thành đồng chí cùng chung chí hướng, coi thành chiến hữu kẻ vai tác chiến! Mang rượu lên đây!”

Có người mang một vò rượu ngon lên, Lâm Bắc Phàm ôm rượu ngon rót đầy cho mỗi một người lính đầu hàng.

Hấn giờ cao bát rượu, lớn tiếng nói: “Không nhiều lời vô nghĩa nữa, cạn!”

“Cạn!”

Những người lính đầu hàng đồng thanh hô.

Sau đó tất cả đều uống một hơi cạn sạch, chỉ cảm thấy khí phách căng tràn trong lồng ngực!

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Rượu này thế nào?”

“Rượu ngon! Ha ha!”

Đám quân Giang Nam ở bờ bên kia lại dao động.

Cháo trắng thơm ngon, bánh bao mềm xếp ngon miệng, còn có sự coi trọng và quan tâm của quan lớn triều đình đối với bọn họ nữa...

Không có một điểm nào là không thu hút bọn họ!

Chương 606: Võ giả cũng đầu hàng

Trong lòng Giang Nam vương thầm kêu toang rồi, hắn ta vội vàng lớn tiếng kêu gọi: “Mọi người đừng tin bọn chúng, đây chắc chắn là diễn! Hoàn toàn chỉ muốn làm tan rã lòng quân của chúng ta, mọi người tuyệt đối đừng mắc bẫy! Đừng tin...”

Trong lòng quân Giang Nam cười lạnh.

Mặc kệ có phải là diễn hay không thì bọn họ cũng cảm giác được sự coi trọng và quan tâm của triều đình đối với bọn họ, và cả sự tôn trọng nhân cách con người từ bờ đối diện nữa!

Chí ít vẫn tốt hơn Giang Nam vương nguoi nhiều!

Ít ra người ta còn biết diễn, nhưng nguoi ngay cả diễn cũng lười làm!

Mất thấy mọi người thờ ơ, Giang Nam vương nổi giận nói: “Không được nhìn nữa! Trở về hết cho bản vương! Lập tức về ngay cho bản vương! Còn không đi mau, giờ lời bản vương nói cũng không nghe luôn sao? Các nguoi còn không về sẽ xử theo quân pháp!”

Dưới sự cưỡng chế yêu cầu của Giang Nam vương, mọi người không thể không quay người rời đi, thế nhưng, một hạt giống trong lòng lại đang nhanh chóng nảy mầm.

Mất thấy lại sắp đến tới.

“Khụ khụ! Ta muốn đi ẻ!”

“Trùng hợp quá! Ta cũng thế!”

“Ta đi ẻ với, chúng ta đi chung đi!”

...

Sáng ngày hôm sau, lúc lại kiểm tra nhân số, Giang Nam vương phát hiện ra thiếu hơn trăm người, tất cả đều chạy sang bờ bên kia.

Bọn họ đang mỉm cười ăn bánh bao bột mì trắng và húp cháo trắng, trông về bờ bên này với vẻ đắc ý vô cùng.

Thế này cũng khiến binh lính Giang Nam khác ngưỡng mộ muốn chết mất.

“Sao bọn họ đều nhanh như vậy chứ?”

“Ăn ngon quá đi mất!”

“Ta cũng muốn gia nhập với bọn họ!”

...

Giang Nam vương nổi giận đùng đùng, nói: “Sau này đều canh phòng nghiêm ngặt vào cho bản vương, không cho phép tùy tiện đi ngoài! Mỗi lần đi nhất định phải có một trưởng quan hoặc võ giả trông chừng! Ngoài ra, cũng phái lính coi chừng kỹ sông Tùng cho bản vương! Còn một người nào nữa trốn đi thì xử theo quân pháp!”

“Rõ, thưa vương gia!”

Lại đến tối, nhưng lần này canh phòng nghiêm ngặt hơn.

“Khụ khụ! Ta muốn ra ngoài đi ỉ!”

“Bụng ta cũng không thoải mái, ta cũng muốn đi!”

“Đi chung, đi chung đi!”

Lại có người kết bè kết nhóm ra ngoài, chẳng qua phía sau có một võ giả đang giám sát bọn họ.

“Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?”

“Hắn ta đi theo, chúng ta hoàn toàn không nhảy xuống được!”

“Dứt khoát được ăn cả ngã về không đi!”

Đúng lúc này, võ giả đi theo phía sau mở miệng: “Đừng đi thêm nữa, nếu còn đi tiếp cách sông Tùng sẽ xa lắm, thế còn bơi đến bờ bên kia kiêu gì nữa?”

“Ngươi ngươi ngươi... có ý gì?”

“Các ngươi không nghe rõ hay sao?”

“Ý của ta là...’

Võ giả tiến lại gần vài bước, nở nụ cười: “Chúng ta dứt khoát trốn chung đi, ta cũng muốn chạy sang bờ bên kia!”

“Hả?”

Các binh lính kinh ngạc...

Ngày hôm sau tỉnh lại, Giang Nam vương lại đếm nhân số, phát hiện ra lại thiếu mất mấy trăm người!

Người bỏ trốn còn nhiều hơn cả trước đây!

Hắn ta nổi trận lôi đình: “Người đâu? Người đi đâu hết cả rồi? Không phải bản vương đã ra lệnh cho tướng lĩnh và võ giả trông chừng rồi sao? Sao vẫn thiếu nhiều người như vậy?”

Lúc này, Vương Phú Quý vội vàng chạy vào, lớn tiếng gào lên: “Vương gia, chuyện lớn không hay rồi! Các binh lính mất tích đã chạy sang bờ bên kia, giờ đang ở bên đó uống cháo và ăn bánh bao ạ!”

Giang Nam vương giận dữ nói: “Vậy mấy người trông coi thì sao? Bọn chúng làm việc kiểu gì vậy? Giải chúng lên đây, xử theo quân pháp!”

“Vương gia, bọn họ cũng chạy sang bờ bên kia luôn rồi!”

Giang Nam vương: “Đậu má!”

Hắn ta chạy đến bên bờ sông, phát hiện ra quả đúng là như vậy.

Mấy binh lính mất tích đó, còn cả tướng lĩnh và võ giả trông chừng bọn họ, tất cả đều chạy hết sang bờ bên kia.

Bọn họ đang ở đó ăn bánh bao bột mì trắng và uống cháo thơm nóng hôi hổi với vẻ mặt hài lòng.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm cũng xuất hiện.

Hắn đứng trước mặt mấy võ giả tạo phản đó, nói với vẻ khó hiểu: “Các người đều là người có võ nghệ trong người, theo lý mà nói chắc hẳn sẽ được Giang Nam vương coi trọng, đãi ngộ không tồi mới phải, tại sao lại phản bội hắn ta?”

Sau khi nghe được lời này của Lâm Bắc Phàm, bọn họ bắt đầu kể khổ.

“Giang Nam vương quả thật đối xử với chúng ta không tồi, nhưng đó cũng không phải điều mà chúng ta muốn!”

“Lúc trước, sở dĩ ta chọn đầu quân cho Giang Nam vương chính là vì cảm thấy hắn ta có chí lớn ôm hết thiên hạ, có khả

năng nắm giữ càn khôn, có trái tim rộng lớn như biển cả!
Nhưng bây giờ xem ra, hắn ta chỉ là một người ích kỷ tư lợi!
Vì dã tâm của mình mà làm hại dân chúng, càng làm hại binh
lính của mình, hắn ta không phải con người!”

“Theo một kẻ như vậy không có tương lai, hơn nữa làm việc
với hắn ta khiến lương tâm của ta cũng chịu tra tấn gấp đôi!
Đáng tiếc đã lên thuyền giặc, không còn đường quay đầu nữa,
tạo hóa thật trêu người!”

“Nhưng bây giờ chúng ta phát hiện ra triều đình đối xử với
mấy binh lính đầu hàng như chúng ta không tội, bằng lòng cho
chúng ta cơ hội sửa đổi bản thân, cho nên chúng ta không hề
do dự mà làm phản!”

“Hy vọng đại nhân có thể cho chúng ta một cơ hội thay đổi
làm người mới!”

Chương 607: Liều một phen

Lâm Bắc Phàm không khỏi xúc động: “Hóa ra các vị đều là
những nghĩa sĩ mang chí hướng rộng lớn, thất kính thất kính
rồi! Bản quan vẫn giữ nguyên câu nói đó, làm đường mà biết
quay đầu thì vẫn chưa muộn, biết sai mà sửa mới là đáng quý
nhất! Các người chọn triều đình, triều đình chắc chắn sẽ không
bạc đãi các người! Cứ yên tâm ở đây đi, bản quan có một
miếng cơm thì tuyệt đối sẽ không thiếu một miếng ăn cho các
người!”

“Sau khi đại chiến kết thúc, bản quan sẽ khôi phục tự do cho
các người! Các người chọn tiếp tục báo đáp triều đình hay là
chọn rời đi đều được hết! Bản quan tôn trọng sự lựa chọn của
các người!”

Các binh lính đầu hàng mới tới đều cảm động rơi nước mắt.

“Cảm ơn đại nhân đã thứ tội!”

“Chỉ có góp sức phục vụ triều đình như vậy mới là chuyện ta
nên làm cả đời!”

“Cho dù đại chiến kết thúc, ta quyết cũng không rời đi, ta
muốn tận trung với triều đình, ta muốn bảo vệ tổ quốc!”

“Ta cũng muốn ở lại, cống hiến sức lực cho triều đình!”

...

Lâm Bắc Phàm vô cùng cảm động, hấn nói một cách hùng hồn: “Hiếm khi các vị đều có giác ngộ như vậy! Đại Võ chúng ta có thể có các vị tráng sĩ anh hùng còn lo không thịnh vượng hay sao? Anh hùng thì phải uống Anh Hùng Tửu, mang rượu lên đây!”

“!”

Một vò rượu ngon được mang lên, đích thân Lâm Bắc Phàm rót cho mỗi người một chén rượu.

“Không nói nhiều nữa, cạn!”

Mọi người uống một hơi cạn sạch, vô cùng sảng khoái.

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Rượu này thế nào?”

“Rượu ngon, ha ha!”

Mọi người bật cười ha ha, men rượu bốc lên khiến lòng hăng hái cũng tràn đầy!

Trong lòng có được sự thỏa mãn cực lớn và cảm giác chấp nhận đối với triều đình!

Lúc này, một võ giả vừa uống rượu vừa lớn tiếng nói với bờ bên kia: “Các vị đồng đạo, Giang Nam vương làm chuyện trái với luân lý, tàn bạo bất nhân, đi theo người như vậy không có tương lai! Còn không bằng bỏ tối theo sáng, đầu hàng triều đình! Triều đình rộng lượng nhân từ, nhất định sẽ tha thứ cho các vị! Đến lúc đó, chúng ta gặp nhau ở kinh thành, cùng uống Anh Hùng tửu, vậy chẳng sướng hơn sao?”

Lâm Bắc Phàm cũng nói theo: “Đúng đó, vị anh hùng này nói đúng! Thật ra chúng ta đều là đồng bào, đánh tới đánh lui có gì thú vị đâu? Bị thương đều là người một nhà hết, còn không bằng buông đao thương xuống, cùng nhau uống rượu được không?”

Những binh lính đầu hàng khác cũng kêu lên theo.

“Lâm đại nhân nói chí phải, chúng ta đều là người một nhà, đánh tới đánh lui có gì thú vị đâu?”

“Bỏ đao thương xuống, qua đây cùng nhau uống rượu ăn thịt đi!”

“Lâm đại nhân đối xử với mọi người rất tốt!”

Lòng quân Giang Nam lại dao động.

Giang Nam vương tức đến nghiến răng nghiến lợi: “Cái đám phản bội chết tiệt đó! Bản vương đối xử với chúng tốt như thế, chúng không chỉ phản bội bản vương mà còn quay ngược lại đâm bản vương một nhát, các người mới là kẻ vô tình vô nghĩa, ích kỷ tư lợi thì có!”

Hắn ta quay đầu nhìn thấy ánh mắt sinh vẻ khao khát của quân Giang Nam, nổi giận nói: “Không được nhìn, trở về hết cho bản vương! Ai không về lập tức xử theo quân pháp!”

Tiếp sau đó, Giang Nam vương ban hành quy định nghiêm khắc hơn, cho mấy võ giả trong trận doanh coi chừng lẫn nhau, kiểm chế lẫn nhau, đề phòng binh lính lại chạy tiếp.

Kết quả hôm sau kiểm kê binh mã lại thiếu mất hai nghìn người.

Toàn là mấy ổ chạy nối tiếp nhau, bao che cho nhau, giấu diếm giùm nhau, cùng trốn sang bờ bên kia một thể.

Giang Nam vương lại nổi trận lôi đình, ban hành quy định hà khắc hơn nữa, trực tiếp cho cường giả Tiên Thiên tới canh giữ bên bờ, không cho người đi qua, phát hiện ra một người thì giết một người, phát hiện ra hai người thì giết hai người, phát hiện ra một đám thì giết sạch cả đám, cho dù có thân phận gì cũng đều giết hết.

Cứ như vậy, cuối cùng cũng ngừng hiện tượng chạy ra ngoài.

Nhưng quân Giang Nam lại lòng quân tan rã, không còn ý chí chiến đấu gì nữa.

Cả ngày nhìn đồng bào ban đầu cũng ăn gạo mốc và đói bụng như bọn họ nay lại được ăn ngon uống say ở bờ bên kia, còn nhận được sự coi trọng và quan tâm của quan viên triều đình, trong lòng càng không cân bằng nổi nữa.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì bọn họ có thể ăn uống no say, còn chúng ta thì không được? Còn không phải vì chạy nhanh hay sao?

Nếu lúc đầu ta quyết đoán một chút thì bây giờ người được ăn uống no say chính là ta!

Người nào cũng trông mòn con mắt, người nào cũng nghĩ suốt ngày đêm, muốn bay tới bên đó ôm đùi triều đình!

“Vương gia, cứ tiếp tục như vậy cũng không được!” Vương Phú Quý mặt mày ủ ê bảo.

“Vậy người nói phải làm thế nào đây?”

Giang Nam vương nổi giận đùng đùng nói: “Ngày nào cũng mưa, lương thực không nấu được! Không được ăn no, không đánh trận nổi! Thằng khốn nạn Lâm Bắc Phàm đó thì nham hiểm xảo trá, chơi quỷ kế mê hoặc lòng người, khiến lòng quân dao động! Người nói xem bản vương có thể làm thế nào được, bản vương cũng rất tuyệt vọng đây này!”

“Vương gia, suy nghĩ của thuộc là như vậy!”

Vương phú Quý nói: “Sau khi cho mọi người ăn một bữa cơm no, hãy quả quyết dẫn đại quân xông qua bờ bên kia, bằng không chỉ có thể đợi chết!”

Chương 608: Lâm trận phản chiến

“Nhưng làm như thế thương vong sẽ rất lớn...” Giang Nam vương vô cùng rối rắm.

“Vương gia, bây giờ đã không phải lúc cân nhắc đến thương vong nữa!”

Vương Phú Quý chấp tay khuyên nhủ: “Bây giờ lòng quân dao động, sĩ khí của các tướng sĩ mỗi ngày một giảm sút! Nếu còn không đánh sẽ không còn lòng dạ tái chiến gì nữa, sẽ bị triều đình nuốt chửng mất!”

“Cho nên bây giờ nhất định phải làm một lần cho xong, dốc toàn bộ sức lực lao sang bờ bên kia, đánh đổi bằng bất cứ cái giá nào!”

“Một là có thể gia tăng thù hận của đôi bên, giảm suy nghĩ phản bội của mọi người xuống! Hai là nếu có thể cướp được lương thực vậy chúng ta còn có thể trấn an lòng quân! Ba là

nếu thuận lợi lên đất liền thì đánh thông toàn bộ các trạm gác trước mắt!”

“Vương gia, ra tay thôi, chúng ta không thể do dự thêm nữa!”

Vẻ mặt của Giang Nam vương u ám nặng nề, suy nghĩ rất lâu cuối cùng vỗ đùi một cái: “Được! Cứ làm theo người nói đi!”

Sau khi hạ quyết tâm, Giang Nam vương lập tức ra lệnh cho mọi người cố hết sức lực nấu cháo, cho mỗi một người lính Giang Nam đều có thể uống được một bát.

Như vậy sau một ngày, toàn bộ hỏa quân đều mệt mỏi.

Nhìn thấy lính Giang Nam đã có chút huyết sắc, Giang Nam vương lớn giọng nói: “Các vị tướng sĩ, mấy ngày này có hơi mệt mỏi cho các người rồi, trong lòng bản vương hồ thẹn! Nhưng tình hình này sẽ không còn tiếp diễn nữa! Hôm nay bản vương muốn dẫn các vị tướng sĩ giết sang bờ bên kia!”

“Chỉ cần giết sang bờ bên kia, lương thực thơm ngon sẽ có! Thịt béo đầy dầu sẽ có! Rượu ngon thơm phức cũng có! Tất cả những thứ các người muốn đều sẽ có hết! Bản vương tuyệt đối sẽ không bạc đãi bất cứ một huynh đệ nào đã kề vai sát cánh chiến đấu với bản vương!”

“Chiến! Chiến! Chiến!”

Đám lính Giang Nam lớn tiếng hô, sĩ khí dâng cao.

Giang Nam vương vô cùng hài lòng: “Tốt lắm! Một trận chiến này chỉ có thể thành công mà không thể thất bại!”

Hắn ta chỉ đạo về bờ bên kia: “Qua sông!”

Vì thế, quân Giang Nam hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang vượt sông qua đó.

Cường giả Tiên Thiên và các võ giả lại đập sông mà lên, mở đường đằng trước.

Binh mã triều đình rất nhanh đã phát hiện ra tình hình: “Khởi bẩm các vị đại nhân, quân Giang Nam tới rồi!”

Lâm Bắc Phàm dẫn đầu đám người đi đến bên bờ sông, lớn tiếng hô: “Cao thủ triều đình lên, ngăn bọn họ lại cho bản quan!”

“Rõ, thưa Lâm đại nhân!”

Cao thủ triều đình đập sông mà tới, tiến hành ngăn chặn.

Lâm Bắc Phàm lại lớn tiếng hô: “Đội cung thủ, chuẩn bị!”

“Rõ, Lâm đại nhân!”

Lúc này, một màn khiến người kinh hãi đã xuất hiện.

Chỉ thấy đám quân Giang Nam xuống sông lại ném vũ khí trong tay, quơ bàn tay lớn tiếng kêu: “Đừng bắn tên! Đừng bắn tên! Ta tới để đầu hàng!”

“Ta không muốn theo Giang Nam vương nữa!”

“Ta là người bên mình, đừng giết ta!”

...

Đám người Lâm Bắc Phàm ngẩn ra.

Lính Giang Nam xuống sông đều ném hết vũ khí trong tay đi, vừa bơi qua vừa đầu hàng, trông rất hoành tráng!

Giang Nam vương cũng sững sờ.

Ta kêu các người qua đánh trận, kết quả tất cả các người đều đầu hàng?

Thế này nhân số đầu hàng cũng hơn vạn người chứ ít gì!

Quá kích thích người!

Giang Nam vương tức run người, gào rát cổ bồng hống:

“Không được phép đầu hàng! Bản vương lệnh cho các người không được đầu hàng! Lập tức cầm vũ khí lên, giết cho bản vương! Xông qua đó cho bản vương...”

Lính Giang Nam trong sông cũng không để ý mà tiếp tục gắng sức bơi lên, về phần vũ khí, cũng không biết đã ném đi đâu rồi.

“Lâm đại nhân, chuyện này...” Đám người triều đình nhìn về phía Lâm Bắc Phàm để trưng cầu ý kiến.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, đáp: “Ai mà chẳng có lúc phạm lỗi? Có thể biết quay đầu là bờ, cải tà quy chính thì đều là con dân tốt của Đại Võ ta! Chúng ta hẳn nên toàn lực tiếp nhận mới phải, chớ có khiến mọi người lạnh lòng!”

“Lâm đại nhân nói chí phải!”

Lâm Bắc Phàm vung bàn tay to: “Hạ cung tên, đừng ngộ thương đồng bào của chúng ta!”

“Rõ, đại nhân!”

Đội cung thủ đồng loạt hạ cung tên xuống.

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm chụm hai tay thành cái loa, lớn tiếng hô: “Các vị tướng sĩ Giang Nam, các người cố gắng lên, bơi đến chỗ bản quan đi, bản quan không từ chối một ai hết!”

Đám lính Giang Nam trong sông mừng rỡ: “Cảm ơn Lâm đại nhân đã chấp nhận!”

Không còn mối đe dọa sinh mệnh nữa, bọn họ bơi càng hăng hái hơn, giống như đang vội chạy về phía cuộc sống mới vậy!

Nhìn binh lính mà mình vất vả bồi dưỡng ra quay người lao vào cái ôm của kẻ địch, cả người Giang Nam vương muốn bùng cháy.

Hắn ta đứng bên bờ, vừa vội vừa giận hô lên: “Về ngay! Bản vương ra lệnh cho các người về ngay! Các người là một đám phản bội! Các người bán chủ cầu vinh! Thế là không đúng! Còn không mau về, bản vương sẽ xử theo quân pháp!”

“Ừm!”

“Ừm...”

Người nhảy xuống nước càng nhiều hơn.

“Chạy mau, đây là cơ hội duy nhất! Còn không chạy nữa sẽ muộn mất!”

“Ta muốn sang bên đó uống cháo ăn thịt, ta muốn qua bên đó uống rượu!”

“Các người đừng ai cản ta!”

...

Chương 609: Dù có chết cũng phải giết người

Mọi người chen lấn nhau, xô đẩy bơi về bờ bên kia, chỉ sợ muộn một phút là không đi được nữa.

Bên bờ sông Tùng đông nghìn nghịt, toàn là người tranh nhau vượt sông.

Cảnh tượng hùng tráng vô cùng.

Điều này quá kích thích người khiến Giang Nam vương gần như tức xỉu ngang!

Hắn ta rút thanh đao bên hông ra, đôi mắt đỏ ngầu, lửa giận bùng lên nói: “Toàn bộ tướng sĩ nghe lệnh, giết... giết bọn chúng cho bản vương! Giết toàn bộ... toàn bộ phản binh trong sông! Không giữ lại một ai hết!”

“Rõ, thưa vương gia!” Đám người Giang Nam đáp.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm hô lên: “Chặn chúng lại cho bản quan, để đồng bào của chúng ta thuận lợi vượt sông!”

“Rõ, Lâm đại nhân!” Đám người triều đình đáp.

Đôi bên bắt đầu trận đại chiến giành người, một bên giết người, một bên bảo vệ người!

Binh lính Giang Nam có thể nhìn thấy một màn này lại càng cảm thấy chạnh lòng, tim lạnh như băng, bọn họ vẫn luôn ủng hộ Giang Nam vương, vậy mà hắn ta lại giết người của mình!

Mà kẻ địch của bọn họ lại đang bảo vệ người một nhà!

Chủ tử như thế còn cần thiết phải bán mạng nữa sao?

Bọn họ không hề do dự mà vứt bỏ vũ khí, nhảy xuống sông bơi về bờ bên kia.

Mà các tướng sĩ và võ giả nghe lệnh giết quân đầu hàng đó giết rồi lại giết, dần dần cánh tay mềm nhũn bởi vì bọn họ thật sự không thể giết được.

Vì mấy người này vốn đều là đồng bào của bọn họ, là đồng đội cùng một chiến hào với bọn họ.

Không chết trong tay kẻ địch mà lại chết trong tay người nhà mình, thế này...

Nhìn thấy một màn này, Giang Nam Vương tức điên cả người nói: “Ta nói tại sao các ngươi lại dừng hả? Các ngươi đang do

dự điều gì? Còn không mau ra tay giết đám phản bội đó?”

Một vị võ giả cười khỏ: “Vương gia, bọn họ đều là người một nhà, ta không ra tay nổi.”

Giang Nam vương nổi giận đùng đùng nói: “Bắt đầu từ một khắc chúng phản bội bản vương, bọn chúng đã không còn là người của ta nữa! Bọn chúng đều là quân phản bội vô tâm vô phế! Kẻ phản bội bản vương đều đáng chết!”

Nhìn đám người vẫn còn do dự như cũ, Giang Nam vương lại giận dữ hô: “Còn không mau ra tay, lẽ nào các ngươi cũng muốn làm phản đồ sao?”

“Rõ, thưa vương gia!” Mọi người lên tiếng trả lời.

Chỉ là ra tay vẫn chậm một chút, nhẹ một chút, lệch một chút, dù sao thì bọn họ cũng không thể máu lạnh và vô tình như Giang Nam vương được.

Thời gian nửa ngày trôi qua rất nhanh, đại khái có ba mươi vạn quân Giang Nam thuận lợi vượt qua sông Tùng, thành công trở thành quân đầu hàng triều đình.

Có khoảng mười lăm vạn lính Giang Nam chết trên sông, máu nhuộm đỏ dòng.

Bên cạnh Giang Nam vương chỉ còn lại đội quân thân tín chưa đến ba vạn người và võ giả chưa đến nghìn người, nhân số vô cùng ít ỏi, tất cả đều nản chí ngã lòng, đã không còn sức chiến đấu nữa.

So với khí thế hùng hực khi hấn ta khởi binh thì bây giờ có thể dùng thất vọng để hình dung.

Lâm Bắc Phàm cao giọng nói: “Giang Nam vương, ngươi đã đến đường cùng rồi, hãy giơ tay chịu trời đi! Nể tình ngươi là thân vương triều đình có lẽ bệ hạ còn tha cho ngươi một cái mạng!”

“Đều tại ngươi! Tất cả đều vì ngươi mà ra!” Giang Nam vương trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, đôi mắt giận dữ bắn ra sát khí ngút trời.

“Nếu không phải vì ngươi thì bản vương nào đến mức này?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Giang Nam vương, đến bây giờ mà ngươi vẫn chưa biết tại sao mình lại bại à? Có câu: Chính nghĩa thì được ủng hộ, làm trái chính nghĩa sẽ rơi vào thế tứ cố vô thân! Chính vì ngươi vô tình vô nghĩa, không được lòng người cho nên mới binh bại như núi lở!”

“Không! Tất cả đều tại ngươi! Nếu không có ngươi thì bản vương đã đánh vào kinh thành từ lâu rồi! Nói không chừng có thể khoác hoàng bào lên người, ngồi vào hoàng vị mà bất cứ người nào cũng tha thiết mong cầu! Nhưng vì ngươi mà tất cả đều sụp đổ rồi!”

Giang Nam vương tức giận chỉ vào Lâm Bắc Phàm: “Giết hắn cho bản vương! Bất chấp bất cứ cái giá nào cũng phải giết được hắn!”

“Nhưng vương gia, đối phương ẩn náu trong đại quân, có rất nhiều cao thủ bảo vệ...”

Giang Nam vương gào lên: “Lời của bản vương các ngươi không nghe được hay sao? Có phải bản vương không còn binh mã nên nói không ai nghe đúng không?”

Hắn ta chỉ tay vào Lâm Bắc Phàm: “Ngay bây giờ! Ngay lập tức! Giết hắn ngay cho bản vương!”

“Rõ, vương gia!”

Mọi người bất đắc dĩ nhận lệnh, sau đó vượt sông lao tới, mục tiêu nhắm thẳng vào Lâm Bắc Phàm.

“Bảo vệ Lâm đại nhân!” Có tướng lĩnh cao giọng hô.

Mấy vị Tiên Thiên lại lao vào trong sông tiến hành ngăn cản.

Dạ Lai Hương cầm thanh đao nhỏ chắn trước mặt Lâm Bắc Phàm.

“Bắn tên!”

“Vút vút vút...”

Tên như mưa rơi.

Võ giả vượt sông tới ngoại trừ cường giả Tiên Thiên ra thì rất nhiều người đều chết dưới mưa tên.

Vương Phú Quý khuyên nhủ: “Vương gia, gọi bọn họ về đi, bằng không tổn thất sẽ rất lớn!”

Giang Nam vương đã không nghe lọt tai nữa, nghiêng rằng nghiêng lợi bảo: “Không! Bản vương nhất định phải giết chết thằng khốn nạn họ Lâm đó! Nếu không phải tại hắc thì bản vương hà tất phải như thế?”

“Nhưng vương gia ơi, thân ở núi xanh, không sợ không có củi đốt...”

Giang Nam vương gào lên: “Người cầm miệng cho ta! Cho dù có chết hết người thì bản vương cũng phải giết được hắc! Giết hắc!”

Chương 610: Mau cúi đầu nhận tội đi

Thời gian chưa đến một chung trà mà võ giả Hậu Thiên vượt sông đều bị giết sạch, chỉ còn lại mấy vị Tiên Thiên đánh nhau giữa sông.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nhìn cục diện đang rất tốt đẹp này, thầm nghĩ đã đến lúc kết thúc rồi, trong ánh mắt sâu xa của hắc xuất hiện một tia sáng màu tím nhạt.

Đạo Tâm Chung Ma Đại Pháp, tinh thần không chế vật chất!

Dưới cái nhìn chăm chú của hắc, có một Tiên Thiên Giang Nam đột nhiên đứng hình.

Tuy rằng toàn bộ quá trình chưa đến một giây nhưng trong trận tranh đấu giữa các cao thủ cùng cấp bậc lại là nguy hiểm chí mạng.

Hắc ta bị Tiên Thiên triều đình nhắm chuẩn cơ hội bổ một đao xuống.

“Phụt!”

Ngực bị rạch một vết to, máu tươi bắn ra xối xả, nhuộm đỏ lồng ngực.

Tiên Thiên triều đình không ngừng cố gắng, sau trăm chiêu cuối cùng cũng trảm rơi đao của đối phương, sau đó lập tức đi chi viện cho một người khác.

Ánh mắt của Lâm Bắc Phàm tiếp tục liếc nhìn xung quanh, bất cứ Tiên Thiên Giang Nam nào bị ánh mắt của hắn liếc qua đều xuất hiện sự cố.

Thời gian chưa đến một chung trà đã có bốn vị Tiên Thiên Giang Nam mất mạng, tình thế nhanh chóng phát triển theo chiều hướng có lợi cho triều đình.

Những Tiên Thiên Giang Nam còn lại đều sợ hãi.

Bọn họ theo Giang Nam vương lẫn lộn, chẳng qua là vì đại phú đại quý, vì mở ra một tương lai tốt, kết quả bây giờ tương lai chẳng thấy đâu mà mạng thì đã sắp mất rồi.

Vì thế bọn họ không hề do dự mà chuồn lẹ.

“Vương gia, kẻ địch mạnh quá, lão phu rút lui trước!”

“Vương gia, không phải lão phu không cố hết sức mà là triều đình quá mạnh, đi trước một bước!”

“Vương gia, chúng ta gặp lại ở Giang Nam!”

Giang Nam vương chửi như tát nước: “Đám khốn nạn các ngươi! Ngày thường cho các ngươi ăn ngon mặc đẹp, còn cho các ngươi địa vị tối cao! Kết quả gặp chuyện là chạy trước, một đám vong ân phụ nghĩa! Bản vương xấu hổ vì đã làm bạn với các ngươi!”

Lại nhìn bên cạnh mình chỉ còn lại chưa đến ba vạn tàn binh, cuối cùng Giang Nam vương cũng sợ rồi: “Rút!”

Lâm Bắc Phàm vung bàn tay to: “Vượt sông, giết!”

“Giết!”

“Giết qua sông Tùng, giết đến Giang Nam!”

“Thắng lợi ở ngay trước mắt!”

...

Binh mã triều đình vượt sông với khí thế hùng hục, thế cục công thủ lại xuất hiện sự đảo ngược.

Sau khi vượt sông, Giang Nam vương dẫn tàn binh chạy về.

Lâm Bắc Phàm dẫn đầu đại quân đuổi theo phía sau một cách không nhanh không chậm.

Quân Giang Nam đã sớm không còn ý chí chiến đấu, hơn nữa không được ăn no nên vừa mệt vừa đói, không ngừng có người rút đội, bị Lâm Bắc Phàm tiêu diệt.

Vì thế binh mã Giang Nam càng chạy càng ít, càng chạy càng giảm thiểu.

Sau khi chạy một đêm chỉ còn lại chưa đến ba nghìn tàn binh bại tướng.

Nhìn thấy binh mã còn sót lại, Giang Nam vương tức rung cả đồng mõ: “Nếu không phải tại thằng khốn Lâm Bắc Phàm đó thì bản vương nào đến mức này?”

“Vương gia chạy mau, binh mã triều đình sắp đuổi đến nơi rồi!” Vương Phú Quý thúc ngựa, thở hổn hển nói.

Giang Nam vương quay đầu liếc nhìn, sợ đến mức hồn lìa khỏi xác!

Quả nhiên bọn họ đã đuổi kịp rồi!

Người đông nghìn nghịt, khí thế hùng hục!

Giữa đôi bên cách nhau chưa đến ba trăm trượng, có thể đuổi kịp bất cứ lúc nào!

Binh mã của mình đã không còn lại mấy, cũng không chạy nổi nữa!

Giang Nam vương gọi: “Bắc Phong, Lạc Kiếm... các người dẫn lính ngăn cản binh mã triều đình, yểm hộ bản vương chạy trốn!”

Mấy người này đều là cánh tay trái, cánh tay phải mà Giang Nam vương vất vả bồi dưỡng ra, vô cùng được tín nhiệm, nhưng trước mắt vì mạng của mình cũng chỉ có thể từ bỏ.

Đám người Bắc Phong và Lạc Kiếm sau khi nghe lệnh của vương gia lập tức tâm như tro tàn.

Nhưng tất cả những thứ bọn họ có đều là vương gia cho, tuy hẳn ta có đủ điều không phải nhưng đối xử với bọn họ cực tốt, có câu: Cam lòng hiến mạng cho người đã bồi dưỡng mình!

Bây giờ cũng đã đến lúc bọn họ đánh đổi sinh mệnh rồi!

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Bọn họ dẫn ba nghìn tàn binh bại tướng còn lại quay người rời đi.

“Các vị tướng sĩ, theo bản tướng trở lại!”

“Giết!”

Lâm Bắc Phàm đuổi kịp nhìn thấy một đám người anh dũng này lại vô cùng cảm động: “Đây là một đám nghĩa sĩ biết báo ơn, hào hiệp trượng nghĩa! Nề mặt bọn họ đi, bắt tên!”

“Vút vút vút...”

Sau một màn mưa tên, ba nghìn tàn binh đều bỏ mạng hết.

Khi Lâm Bắc Phàm cưỡi ngựa băng qua một vị tướng lĩnh Giang Nam cả người cảm đầy tên nhưng vẫn ngẩng đầu ngưỡn ngực như cũ, hần hơi dừng lại nói: “Đều là hảo hán, chẳng qua theo nhầm chủ tử... hãy an táng trọng thể!”

“Rõ, Lâm đại nhân!”

“Cảm ơn...” Vị tướng lĩnh Giang Nam đó yếu ớt nói một tiếng, hai mắt mất đi ánh sáng.

Lâm Bắc Phàm tiếp tục dẫn binh đuổi theo Giang Nam vương.

Lúc này, bên cạnh Giang Nam vương đã chẳng còn lại mấy người.

Cả đêm chạy trốn, tốc độ càng lúc càng chậm, cuối cùng bị đại quân của Lâm Bắc Phàm bọc đánh.

Hần lớn tiếng nói: “Giang Nam vương diện hạ, người còn muốn chạy đến khi nào nữa? Người đã binh bại như núi lở rồi, không còn cơ hội trở mình nữa đâu, mau cúi đầu nhận tội đi!”

Chương 611: Khuyên hàng

Giang Nam vương nhìn tình cảnh bốn bề bị vây kín, lại liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm cưỡi trên con ngựa cao lớn chậm rãi đi tới, hai mắt phun lửa, nghiêng răng nghiêng lợi: “Lâm Bắc Phàm! Tất cả đều tại ngươi! Đều là do ngươi hại! Bản vương thề không đội trời chung với ngươi!”

Vẻ mặt của Lâm Bắc Phàm vẫn bình tĩnh thong dong: “Giang Nam vương diện hạ, bây giờ nói mấy lời này có ích gì sao?”

Người đã không còn binh mã, lại mất nghĩa lớn, thiên hạ nào còn chỗ cho người dung thân, theo bản quan về nhận tội đi!”

“Không! Bản vương vẫn chưa thua!” Giang Nam vương gào lên giận dữ.

Lúc này, Tông Sư vẫn luôn bảo vệ bên cạnh hắn ta đứng ra, nói với giọng tang thương: “Được rồi, chuyện này đến đây thôi!”

Tông Sư mở miệng, không người nào có thể coi thường!

Cho dù bây giờ có mười vạn quân nhưng đối diện với Tông Sư vẫn không có phần thắng như cũ.

Ánh mắt của Lâm Bắc Phàm nhìn chăm chú: “Người muốn bảo vệ hắn ta?”

Tông Sư gật đầu, chậm rãi mở miệng: “Bản tọa nợ Giang Nam vương một nhân tình, hắn ta kêu bản tọa bảo vệ hắn ta bình an, vậy bản tọa nhất định phải dốc hết toàn lực! Cho nên các người từ đâu tới thì về lại đó đi, đừng ép bản tọa ra tay!”

Lâm Bắc Phàm lại cười: “Người có thể bảo vệ hắn ta nhất thời nhưng có thể bảo vệ hắn ta một kiếp được không?”

Tông Sư lắc đầu: “Hiển nhiên không thể! Nhưng bản tọa sẽ dẫn hắn ta đến nơi an toàn, như vậy coi như trả xong nhân tình rồi!”

Lâm Bắc Phàm lại cười bảo: “Trên đời này có nơi nào là chốn dung thân cho Giang Nam vương? Hắn ta thân là phản vương chắc chắn không thể ở lại nội cảnh Đại Võ! Nhưng chạy đến nước khác có khả năng sẽ bị người ở quốc gia khác bắt lại!”

“Thậm chí còn bị triều đình ta truy nã treo thưởng! Bây giờ Giang Nam vương đã không còn binh mã gì nữa, bản thân lại không có thực lực gì, làm sao mà tự bảo vệ mình được? Cho nên đối với Giang Nam vương mà nói, trong trời đất này hoàn toàn không có chỗ an toàn!”

“Cứ như vậy, nhân tình này của người hoàn toàn không thể trả hết, ngược lại còn thêm một gánh nặng không thể hất xuống!”

Tông Sư không khỏi gật đầu.

Giang Nam vương này chính là một củ khoai nóng phỏng tay, xử lý thế nào cũng không ổn thỏa.

“Ngược lại bản quan có một kiến nghị!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Nói nghe thử đi!” Tông Sur bị gọi lên hứng thú.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười bảo: “Người giao Giang Nam vương cho ta để ta trở về báo cáo kết quả! Bây giờ Giang Nam vương đã không còn mối đe dọa nào nữa, chỉ giống như một con hổ béo bị nhổ răng mà thôi...”

Giang Nam vương: “...”

Nói ta là hổ là được rồi, tại sao còn thêm chữ béo vào sau hổ nữa?

Lâm Bắc Phàm nói tiếp: “Cho nên cách xử lý Giang Nam vương là giết hay giam cũng được! Nể tình hấn là thân vương, triều đình ta có thể ban ân huệ, không giết hấn ta mà chỉ giam lỏng hấn ta lại! Như vậy, tuy hấn ta đã mất quyền lợi và tự do nhưng mạng tuyệt đối giữ lại được!”

“Hơn nữa, người cũng coi như trả xong ân tình! Trong thiên hạ còn có chỗ nào an toàn hơn triều đình hay sao?”

Tông Sur động lòng: “Người nói không hấn không có vài phần đạo lý...”

Giang Nam vương nôn nóng: “Tiền bối, đừng nghe hấn ta nói vớ vẩn! Bản vương chết cũng không muốn theo hấn về...”

“Giang Nam vương điện hạ, đừng vội từ chối!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói: “Bây giờ người không có binh lính, không còn quyền lợi, không còn tiền của, có thể nói là chẳng có gì cả, chỉ còn lại đồng thịt mỡ hơn một trăm năm mươi cân lại có thể chạy được đến nơi nào?”

“Cho dù người có thể chạy nhưng cần phải chịu khổ như vậy sao? Cá thịt? Gắm vóc lựa là? Đại viện hào hoa? Người mãi mãi cũng đừng nghĩ đến, có thể ăn một miếng cơm đã là tốt lắm rồi! Đã ăn quen sơn hào hải vị, người còn ăn được cơm thừa canh cặn sao?”

Tim của Giang Nam vương cũng dao động rồi!

Làm sao có thể ăn được, nhìn thôi đã ói rồi!

Lâm Bắc Phàm chỉ trích Giang Nam vương, chất vấn hắn ta: “Nghĩ đến người dân mà người cai trị sống cuộc sống thế nào thì người sẽ biết cuộc sống sau này của mình khổ đến thế nào, thậm chí còn khổ hơn bọn họ.”

“Hơn nữa, một khi để người khác biết được thân phận của người, chắc chắn sẽ bỏ đá xuống giếng, ép người ăn cứt uống nước tiểu, thậm chí còn bắt người quỳ xuống liếm giày cho bọn họ, chà đạp lòng tự trọng của người một cách tàn nhẫn! Trước đây người sống kiêu ngạo bao nhiêu thì sau này sẽ sống thảm bấy nhiêu!”

Giang Nam vương rung mình một cái.

“Người hãy nghĩ thật kỹ, chạy trốn thật sự an toàn sao? Nghĩ đến mấy năm nay người đã làm bao nhiêu chuyện trời giận người giận là biết đã rước phải bao nhiêu kẻ thù! Một khi bị người nhận ra chắc chắn sẽ bị băm chết tươi!”

Giang Nam vương sợ hãi run lấy bầy: “Không muốn!”

“Cho nên, sự lựa chọn tốt nhất đối với người chính là đi theo ta!”

Lâm Bắc Phàm thản nhiên nói: “Tuy người mất đi tự do nhưng cuộc sống cũng không tính là quá kém! Không có cách nào giống như trước đây áo gấm lụa là, ăn cá ăn thịt, nhưng trên cơ bản điều kiện sống vẫn có thể đảm bảo!”

“Hơn nữa ở trong tay triều đình ta, người khác cũng không có cách nào tra tấn người, cũng không có cách nào tìm người báo thù, tự tôn và tính mạng của người đều được đảm bảo!”

“Chỉ cần người không thay lòng đổi dạ, ngoan ngoãn thành thật thì có thể bình an sống đến hết đời!”

Chương 612: Đúng là phế vật

Giang Nam vương nghe mà vô cùng động lòng.

Bây giờ hắn ta khởi binh thất bại, nhất định phải cân nhắc đến đường lui.

Tông Sư không có khả năng bảo vệ hắn ta cả đời, cho nên sau này hắn ta nhất định sẽ phải đối diện với tình hình thê thảm mà

Lâm Bắc Phàm đã nói.

Hắn ta vốn chính là thân vương hoàng triều đã hưởng thụ cả đời, làm sao có khả năng trải qua cuộc sống như vậy được?

Có thể sống sót tiếp cũng là một vấn đề!

Đặc biệt điều không thể tha thứ nhất là lòng tự trọng của mình sẽ bị người mà mình coi thường trước đây chà đạp, còn không bằng kêu hắn ta chết đi cho rồi!

Cho nên đi theo Lâm Bắc Phàm ngược lại chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Giang Nam vương do dự rất lâu, về mặt đấu tranh rồi cuối cùng chán nản nói: “Bản vương đi theo người!”

“Lựa chọn thông minh đấy!” Lâm Bắc Phàm búng ngón tay.

Giang Nam vương đã chọn đi theo Lâm Bắc Phàm rồi, hiển nhiên Tông Sư sẽ không ngăn cản.

Nhìn Lâm Bắc Phàm trước mặt, trong lòng hắn ta cảm thán: “Người trẻ tuổi này thật sự quá lợi hại, chỉ vài ba lời đã thuyết phục được một người... Không đúng, là thuyết phục hai người chứ! Khiến người không thể không phục!”

Giang Nam vương đã chủ động đi theo hắn, hiển nhiên Lâm Bắc Phàm vô cùng khai ân, giữ lại thể diện mà một thân vương như hắn ta nên có.

Không cần bị trói và xích lại như tội nhân mà cho hắn ta ngồi xe ngựa, theo mọi người trở về.

Nhưng, đôi phương vẫn trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ dữ tợn như trước, cứ như nhìn thấy thâm thù đại địch vậy.

Lâm Bắc Phàm lại không coi là chuyện to tát gì, ánh mắt của người có dữ tợn cỡ nào cũng có thể làm gì được ta?

Ta cũng không mất cọng lông nào cả.

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm dẫn đầu đại quân giết tới Giang Nam.

Giang Nam vẫn còn rất nhiều quan viên, bọn họ tiếp tay cho giặc, không biết đã phạm bao nhiêu tội, bây giờ chính là lúc sau thu tính sổ!

Lâm Bắc Phàm bắt hết tất cả bọn chúng lại, cùng giải về hỏi tội.

Cứ như vậy, vùng Giang Nam lại tiếp nhận sự quản hạt của triều đình, về phân gia sản của mấy tên tham qua ô lại kia...

Có một phần sung công, một phần khác thì lại vào túi của Lâm Bắc Phàm, khả khả!

Như vậy, chiến sự ở Giang Nam kết thúc, Lâm Bắc Phàm áp giải Giang Nam vương và quan viên về kinh hỏi tội.

Chuyện này nhanh chóng đồn khắp thiên hạ, tất cả mọi người đều cực kỳ kinh ngạc!

“Chiến sự ở Giang Nam kết thúc nhanh như vậy sao?”

“Giang Nam vương có đại quân năm mươi vạn lính cơ mà, bị hai mươi vạn lính của triều đình đánh bại như vậy sao?”

“Nghe nói hai quân giao chiến bên sông Tùng! Khi ấy bên Giang Nam mưa dầm không ngớt, quân Giang Nam chịu thiệt về thời tiết, không nhóm được lửa, không ăn nổi một bữa no nên chiến lực giảm mạnh!”

“Cộng thêm giám quân Lâm Bắc Phàm của triều đình tức trí đa mưu, khiến cho sĩ khí của lính Giang Nam sụt giảm, nhao nhao đầu hàng! Giang Nam vương không còn sức xoay chuyển tình thế, cuối cùng bình bại như núi lở!”

“Triều đình chỉ trả cái giá vô cùng nhỏ bé đã chiến thắng được Giang Nam vương!”

“Lâm Bắc Phàm này hai lần dẫn binh đánh trận đều giành được chiến tích hiển hách, lẽ nào là quân thần chuyển thế sao?”

Mọi người bàn luận rất sôi nổi.

Chuyện này truyền đến tai Võ Tây vương khiến hấn ta vô cùng giận dữ...

“Hoàng huynh thật vô dụng! Vốn tưởng đại quân năm mươi vạn lính của hấn ta có thể giúp bản vương kéo chân binh lực triều đình, khiến bọn họ khó giữ vẹn toàn! Nhưng không ngờ chưa đến mười ngày đã thua rồi, đúng là tên ngu ngốc! Phế vật!”

Quân sư Phụng Sở tiên sinh cười khỏ: “Thuộc hạ cũng không ngờ Giang Nam vương sẽ bại nhanh như thế! Đánh trận dựa vào thiên thời địa lợi nhân hòa, nhưng trời đổ mưa, thiên thời không ở phía hấn ta! Thân là một bên vượt sông, địa lợi cũng không ở phía hấn ta! Giang Nam vương không được lòng người cho nên nhân hòa cũng không ở phía hấn ta, như vậy mới thất bại thảm hại! Vương gia, chúng ta nhất định phải coi đây là bài học!”

“Chớ có lo lắng, bản vương cũng không phải tên hoàng huynh phé vậ đó!” Võ Tây vương nói một cách vô cùng tự phụ.

Phụng Sở tiên sinh thở dài thườn thượt.

Vùng Ký Bắc, vương phủ.

Ký Bắc vương nghe được chuyện cũng vô cùng giận dữ: “Hoàng đệ thua nhanh như thế, còn chưa tạo ra tổn thất gì cho triều đình, đúng là chữa lợn lành thành lợn què! Còn cả Lâm quân cũng quá không hiểu chuyện, sao lại thắng nhanh như vậy, thế này không phải khiến bản vương khó xử hay sao?”

Quân sư Gia Cát tiên sinh chấp tay nói: “Khởi bẩm vương gia, lỗi không ở phủ doãn đâu ạ! Như Sương cô nương gửi thư giải thích khi ấy phủ doãn thật sự muốn kéo dài trận chiến này khiến đôi bên đều tổn thất lớn, tạo ra điều kiện có lợi cho vương gia, cho nên ở giai đoạn đầu hấn đều ứng chiến tiêu cực, đôi bên chia sông giăng co!”

Ký Bắc vương liếc mắt: “Vậy tại sao...”

“Vương gia, xuất phát điểm của phủ doãn tốt, nhưng ai ngờ Giang Nam vương không được trời bảo vệ, nơi đóng quân đổ mưa dầm liên miên dẫn đến việc sinh hoạt nấu cơm vô cùng khó khăn, binh mã Giang Nam khó mà được ăn no, không có cách nào đánh trận!”

“Cộng thêm Giang Nam vương ích kỷ tư lợi, tàn nhẫn bắt nhân khiến cho quân Giang Nam lục đục nội bộ, còn chưa đánh đã đầu hàng! Không có binh mã, hiển nhiên Giang Nam vương binh bại như núi lở rồi!”

“Không phải phủ doãn không hiểu chuyện mà là Giang Nam vương quá không được việc, phủ doãn nói bản thân hấn thắng cũng rất ngoài ý muốn!”

“Hóa ra là vậy, bản vương trách nhậm Lâm quân rồi!” Ký Bắc vương hiểu ra.

Chương 613: Làm gì có chuyện tốt như vậy?

Bên phía triều đình hiển nhiên cũng mừng như trời hội.

Nữ đế vô cùng vui vẻ nói: “Lâm ái khanh đúng thật là kỳ tài đánh trận, mới ra quân mười mấy ngày, lại chỉ trả cái giá cực nhỏ đã đánh bại Giang Nam vương, hơn nữa còn bắt sống hắc ta về!”

“Triều đình cũng không chịu thiệt hại gì cả, ngược lại còn thêm ba mươi vạn binh lính thiện chiến có thể trưng dụng, vùng Giang Nam lại thuộc quản hạt, thực lực của Đại Võ ta càng ngày càng hùng hậu, ha ha!”

“Đúng là rất lợi hại!”

Bạch Quan âm mỉm cười gật đầu: “Nghe nói khi đuổi giết Giang Nam vương, Lâm Bắc Phàm trổ tài ăn nói, trực tiếp thuyết phục được Giang Nam vương đầu hàng, tránh được một trận chiến với Tông Sư!”

“Trở về nhất định phải ban thưởng hậu hĩnh cho hắc! Thưởng cho hắc chết mới thôi!” Nữ đế hào hứng xoa tay.

Như vậy qua năm ngày, cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng theo đại quân đông nghìn nghịt, áp giải Giang Nam vương và một đám quan viên Giang Nam về kinh diện thánh.

Còn chưa đến kinh thành, dân chúng đã ủa ra khỏi thành đón từ cách đó mười dặm, hoan hô nhảy múa, vừa hát vừa nhảy.

Trong đám người, Lâm Bắc Phàm nhìn thấy đám người Lý Sư Sư, Lý Ngọc Tâm và tiểu quận chúa, bọn họ là người mừng rỡ nhất và cảm thấy vinh hạnh nhất.

Cứ vậy đến cổng kinh thành, nữ đế dẫn văn võ bá quan tới đón.

Lâm Bắc Phàm xuống ngựa hành lễ, lớn tiếng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, vi thần phụng chỉ tới Giang Nam trấn áp phản vương

Võ Thiên Đức, tiêu diệt phản quân Giang Nam, bây giờ khải hoàn trở về, xin bệ hạ minh giám!”

Nữ đế kích động nói: “Ái khanh, đã vất vả cho ngươi rồi!
Trẫm biết ngươi chắc chắn sẽ không khiến trẫm thất vọng!
Theo trẫm hồi cung trước đi, chúng ta luận công ban thưởng!”

“Rõ, thưa bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng hô.

Bước vào Kim Loan Điện xong, Lâm Bắc Phàm bèn bẩm báo tình hình trận chiến ở Giang Nam.

“Sau khi nhận được chỉ thị của bệ hạ, vi thần đã lập tức tới sông Tùng!”

“Vi thần đã thống lĩnh hai mươi vạn quân, chiếm cứ bờ phía bắc sông Tùng, đương đầu với năm mươi vạn phản quân Giang Nam do Giang Nam vương dẫn đầu!”

“Tổng cộng mất mười ngày, cuối cùng chúng ta cũng giành được thắng lợi trong trận chiến này! Chúng ta đã bắt sống ba mươi vạn quân Giang Nam, bắt được Giang Nam vương và ba mươi hai phản thần khác, áp giải về kinh hỏi tội!”

“Trong trận chiến này, triều đình ta đã tổn thất tổng cộng chưa đến ba nghìn người, giành được chiến thắng vinh quang, mong bệ hạ minh giám!”

“Tốt lắm, tốt lắm!” Nữ đế vỗ tay khen.

Mặc dù đã được hay tin về tình hình trận chiến ở Giang Nam song khi được nghe Lâm Bắc Phàm bẩm báo lại một lần nữa, nữ đế vẫn kích động vô cùng.

Chỉ dẫn hai mươi vạn quân mà vẫn có thể đánh thắng được đại quân năm mươi vạn người của Giang Nam vương!

Song điều đáng sợ hơn là không chỉ mất mười ngày với đại quân hai mươi vạn người mà Lâm Bắc Phàm còn bắt sống được ba mươi vạn quân của Giang Nam vương, tiêu diệt được hai mươi vạn đại quân còn lại!

Giang Nam vương và tất cả phản thần đều bị bắt!

Đúng là một trận thắng vẻ vang, đặc sắc!

“Ái khanh, công lao trong trận chiến này của ngươi là vô cùng lớn, trẫm nhất định sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho ngươi!”

Nữ đế kích động nói: “Thăng một bậc quan trở thành quan nhất phẩm của triều đình, tiếp tục làm phủ doãn kinh thành kiêm tể tửu Quốc Tử Giám!”

“Tạ bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói.

“Đừng cảm ơn vội, vẫn còn!”

Nữ đế cười tươi rói, đoạn bảo: “Ban thưởng thêm tước vị thành hầu tước Trung Dũng Hầu!”

“Tạ bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm lại lớn giọng nói.

Chỉ có người lập được chiến công thì mới có cơ hội nhận được tước vị.

Mặc dù tước vị không phải thực quyền gì, song nó là sự vinh dự cực kì to lớn, địa vị vô cùng cao.

Hiện giờ dù là chức quan hay tước vị thì Lâm Bắc Phàm đều bỏ xa bách quan văn võ trong triều, hẳn chắc chắn là người đứng đầu triều đình!

Bách quan ngưỡng mộ biết bao.

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm giao binh phù và Thượng Phương Bảo kiếm, đoạn nói: “Khởi bẩm bệ hạ, Giang Nam vương và những phản thần dưới trướng hần ta đã được vị thần áp giải về kinh thành, hiện giờ đang ở bên ngoài hoàng cung đợi bệ hạ giáng tội!”

Nữ đế lớn giọng nói: “Truyền bọn họ vào đây!”

Thời gian một chung trà trôi qua, mấy người Giang Nam vương bước vào Kim Loan Điện.

Giang Nam vương còn đỡ, mặc dù trông hần ta có hơi mệt mỏi, chật vật, song hần ta vẫn giữ được thể diện của một vị thân vương, không bị còng tay, trên người khoác áo măng bào, bước đi một cách hiên ngang vào trong Kim Loan Điện, nhìn đứa cháu gái đang ngồi trên ngai vàng bằng ánh mắt phức tạp.

Những người khác thì không được như thế, ai cũng bị trói tay ra đằng sau, đầu tóc rối tung rối mù, mặt mày lem luốc, trông chật vật vô cùng.

Vừa bước vào Kim Loan Điện, bọn họ đã quỳ rạp xuống cầu xin.

“Bệ hạ tha mạng, vi thần biết sai rồi!”

“Chúng thần đều bị Giang Nam vương uy hiếp, ép buộc nên mới phải làm như vậy, đó không phải ý muốn của chúng thần!”

“Mong bệ hạ cho chúng thần một con đường sống!”

Nữ đế liếc nhìn, trong lòng bỗng thấy chán ghét.

Chính bởi những kẻ ăn cây táo rào cây sung, được hưởng vinh hoa ân huệ của triều đình song lại không muốn báo đáp triều đình, ngược lại còn quay ra mưu phản thì quốc gia mới náo loạn.

Hiện giờ bọn họ bị bắt còn quỳ xuống cầu xin được tha thứ, trên thế gian này làm gì có chuyện tốt như vậy?

Chương 614: Tổ cáo ngược

“Trẫm không muốn nhìn thấy bọn chúng, lập tức lùi xuống chém đầu! Còn những phản thần khác và gia quyến thì giao cho Tam Ti xem xét, nhất định phải xử lý nghiêm minh!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Ba vị trọng thần trong triều đình đứng ra lĩnh chỉ.

“Bệ hạ tha mạng, thần biết sai rồi!”

“Xin hãy tha cho vi thần một con đường sống!”

Đám tội thần lớn giọng cầu xin.

Giang Nam vương đứng bên cạnh không nhìn được nữa, dẫu sao mấy người này cũng theo hắn ta mười mấy năm, nói ra thì cũng có đôi chút tình cảm.

Thế nhưng cứ nghĩ đến việc bản thân mình đã không bảo vệ được, Giang Nam vương chỉ đành coi như không nhìn thấy.

Một lát sau, triều đường trở nên tĩnh lặng.

Nữ đế đứng trên cao và nhìn Giang Nam vương, nàng mỉm cười: “Hoàng thúc, ngươi có nghĩ đến ngày hôm nay chăng?”

“Hừ! Thắng làm vua thua làm giặc, chẳng có gì để nói hết!”
Giang Nam vương sa sầm mặt mũi, hắn ta nói.

“Nói vậy tức là ngươi đã nhận tội rồi, thế thì dễ xử lí lắm!”

Nữ đế lớn tiếng tuyên bố: “Do Giang Nam vương dẫn binh mưu phản, làm hại đến triều đình, tội cực lớn nên hiện giờ biếm xuống làm thứ dân!”

Giang Nam vương nhắm chặt hai mắt tỏ vẻ tuyệt vọng.

Từ nay trở đi hắn ta không còn là thân vương của triều đình nữa, tất cả những vinh hoa phú quý trong quá khứ sẽ không còn liên quan gì đến hắn ta nữa.

“Giang Nam vương ngươi đã phạm phải tội tày trời, xứng đáng bị trừng phạt! Có điều niệm tình ngươi là hoàng thúc của trẫm, trẫm không nỡ giết ngươi nên giam ngươi vào thiên lao, cấm cửa vĩnh viễn! Không được trẫm cho phép thì không được bước ra thiên lao dù chỉ một bước!”

Mặt Giang Nam vương trắng bệch.

Mặc dù giữ được cái mạng song về sau hắn ta không còn tự do nữa.

“Còn về nhất mạch của Giang Nam vương...”

Ánh mắt nữ đế trở nên sắc bén: “Không những biếm hết thành dân thường mà còn phải giết hết, không chừa một ai!”

Giang Nam vương sốc đến mức cả người lão đảo, gần như ngã quy xuống.

Giết hết tất cả tức là hắn ta sẽ đoạn tử tuyệt tôn, không còn đời sau nữa! Điều này đối với một người cổ đại mà nói thì đúng là không thể chấp nhận được! Giang Nam vương mấp máy môi, hắn ta muốn xin nữ đế ra tay nương tình song cuối cùng chỉ đành thở dài một cách bi thương và bất lực.

Nếu đổi lại là hắn ta thì chắc chắn hắn ta cũng sẽ giết tất cả con cháu của phản vương, tuyệt đối không để lại hậu hoạn!

“Hoàng thúc, ngươi có thấy hài lòng với cách xử phạt của trẫm không?”

“Tạ bệ hạ... đã ban long ân!” Giang Nam vương tuyệt vọng nói.

“Ngươi hài lòng là tốt rồi! Hoàng thúc, mặc dù ngươi đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với trẫm, song trẫm vẫn nghĩ đến tình

thân giữa chúng ta. Người cứ yên tâm ở trong thiên lao đi, đừng có gây thêm chuyện gì, trăm nhất định sẽ cho người dưỡng lão cả đời!”

Giang Nam vương chấp tay nói: “Tạ bệ hạ! Có điều trước khi vào ngục giam, bản vương muốn tố giác một người!”

Nữ đế sững sờ: “Hoàng thúc, người muốn tố giác ai?”

“Hắn, Lâm Bắc Phàm!”

Giang Nam vương chỉ về phía Lâm Bắc Phàm, nói với sát khí bùng bùng: “Người này mới là loạn thần tặc tử thực sự! Hắn chính là tai ương hại nước hại dân! Không diệt trừ người này thì sẽ để lại hậu hoạn vô cùng!”

Mọi người trong triều rộ lên!

Ấy vậy mà Giang Nam vương lại chỉ trích Lâm Bắc Phàm là loạn thần tặc tử, là tai ương hại nước hại dân!

Hắn ta còn nói không giết Lâm Bắc Phàm thì sẽ nguy hại đến Đại Võ, hậu hoạn vô cùng!

Nữ đế len lén liếc nhìn Lâm Bắc Phàm, phát hiện sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh như thế. Nàng bèn hỏi: “Hoàng thúc, tại sao người lại vu oan, hãm hại Lâm ái khanh? Từ lúc vào triều làm quan đến nay, Lâm ái khanh đã lập cho triều ta không biết bao nhiêu công lao hiển hách. Hắn là đại thần mà trăm vô cùng tin tưởng và trọng dụng! Người nói hắn là loạn thần tặc tử, là tai ương hại nước hại dân, trăm không tin.”

“Bản vương dám nói thì tất nhiên sẽ có chứng cứ!”

Giang Nam vương nhìn Lâm Bắc Phàm rồi lạnh lùng cười: “Các người có biết bản vương có được cách chế tạo thần khí phi thiên khí cầu lớn từ đâu không?”

“Đừng bảo là từ chỗ Lâm ái khanh đấy nhé?” Nữ đế hỏi.

“Không sai, ta đã lấy từ tay tên đó đấy!”

Giang Nam vương nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tên giặc chó má này tham lam vô cùng, bản vương đã phải bỏ ra cả năm trăm vạn lượng bạc hắn mới chịu giao cách chế tạo thần khí cầu lớn cho bản vương!”

Triều đình lại được phen ồn ào!

“Giang Nam vương lấy được cách chế tạo khí cầu lớn từ chỗ Lâm đại nhân ư?”

“Chẳng trách hồi đó chúng ta không điều tra được, ngày đêm che giấu thế thì ai mà phòng ngừa được!”

“Năm trăm vạn lượng bạc, hắn vẫn tham lam như vậy! Thế nhưng hắn có gan tham ngần ấy tiền sao?”

“Đó giờ hắn là người cực kì to gan, làm gì có gì hắn không dám chứ?”

“Cũng phải!”

Mọi người bàn tán sôi nổi, còn Lâm Bắc Phàm thì vẫn thản nhiên vô cùng...

“Ngoài ra vẫn còn nữa!”

Giang Nam vương phẫn nộ, hắn ta chỉ vào Lâm Bắc Phàm và nói: “Bản vương cũng lấy được cách chế tạo tàu đệm khí từ tay hắn, việc này đã tiêu tốn sáu trăm vạn lượng bạc của bản vương!”

Triều đình tiếp tục sục sôi!

“Giang Nam vương lấy được cách chế tạo tàu đệm khí từ tay Lâm đại nhân ư?”

“Lại còn sáu trăm vạn lượng, đúng là quá tham!”

“Tội quá lớn, sau hắn dám làm như vậy?”

Lâm Bắc Phàm vẫn bình tĩnh vô cùng, hắn chẳng buồn cũng chẳng vui.

“Bản vương còn lấy được xương rồng từ tay hắn, tổng cộng tiêu tốn một nghìn năm trăm vạn lượng!” Giang Nam vương phẫn nộ nói.

Triều đình lại sục sôi!

“Bán xương rồng được một nghìn năm trăm vạn lượng cơ đấy!”

“Thế mà hắn còn bảo hắn không có xương rồng? Đúng là quá gian xảo!”

“Cộng chỗ tiền mà hắn chiếm được thì đã gần hai nghìn sáu trăm vạn lượng rồi!”

“Đúng là quá tham lam!”

“Rồi cộng thêm số tiền rút lột ngày thường của hấn...”

Giang Nam vương cảm phần nói: “Tổng cộng tên giặc chó má này đã cuỗm mất ba nghìn vạn lượng bạc của bản vương! Ba nghìn vạn lượng bạc đấy, điều này khiến bản vương từ một vương gia giàu có biến thành một kẻ nghèo rớt mồng tơi!”

Chương 615: Vẫn còn chứng cứ

Bách quan trong triều chấn kinh đến mức tê dại!

Ba nghìn vạn lượng bạc!

Gần bằng một phần ba quốc khố luôn rồi! Hấn đúng là quá tham lam!

Nữ đế đang ngồi trên long ỷ nghe mà thấy kinh hãi.

Mặc dù nàng đã biết Lâm Bắc Phàm tham lam từ lâu, song hiện giờ xem ra nàng đã đánh giá thấp hấn rồi!

Hấn đã khiến một Giang Nam vương giàu có trở nên nghèo nàn! Việc làm này đúng là lòng lầy xưa nay!

“Thế nên bản vương mới bảo hấn là loạn thần tặc tử, là tai ương hại nước hại dân! Hấn thực sự quá tham lam, vì lợi ích của mình mà không biết đã làm ra bao nhiêu chuyện phản bội lại Đại Võ!”

“Hơn nữa hấn còn là người thông minh xảo quyệt, bụng dạ thâm sâu khó lường, nếu không diệt trừ hấn thì chắc chắn Đại Võ sẽ rơi vào tình cảnh loạn lạc!”

Giang Nam vương phát điên lên, hấn ta lên án một cách mạnh mẽ.

Nữ đế im lặng trong chốc lát rồi nhìn Lâm Bắc Phàm vẫn đang rất bình tĩnh kia, nàng hỏi: “Lâm ái khanh, ngươi có gì muốn nói trước sự tố giác của Giang Nam vương không?”

Lâm Bắc Phàm chấp tay một cách bình thản, hấn đáp: “Khởi bẩm bệ hạ, đây hoàn toàn là bịa đặt không có thật! Lòng trung thành của thần với bệ hạ và tình yêu với Đại Võ có trời đất chứng giám, thần vẫn luôn nghĩ kế sách đề mưu lược cho bệ

hạ, chịu đựng khổ cực, cống hiến sức lực cho triều đình, không ngại khó không ngại khổ vì tính mạng của dân chúng!”

“Cũng chính bởi vì thế nên vi thần mới được làm phủ doãn kinh thành trong vòng hai năm ngắn ngủi, còn được bệ hạ ban thưởng tước vị, xưng là Trung Dũng Hầu! Những điều này chính là sự khăng định của bệ hạ cũng như triều đình dành cho vi thần!”

Nữ đế gật đầu: “Người nói không sai!”

“Vi thần đã làm rất nhiều chuyện, chuyện gì cũng rõ như ban ngày, không thể chỉ trích! Ấy vậy mà Giang Nam vương điện hạ lại vu oan cho vi thần tiết lộ cách chế tạo thần khí, lại còn bán xương rồng...”

Lâm Bắc Phàm lạnh lùng cười, hắn nói: “Đây rõ ràng là vu oan hãm hại người khác trước khi chết đây mà, hắn ta đang muốn ly gián quân thần chúng ta, người này tâm địa xấu xa, mong bệ hạ minh giám!”

Giang Nam vương phẫn nộ nói: “Bản vương biết ngay người sẽ phủ nhận, may mà bản vương có chứng cứ!”

“Hoàng thúc, người có chứng cứ gì?” Nữ đế hỏi.

Nàng không khỏi thấy lo âu, đừng bảo Lâm Bắc Phàm bị Giang Nam vương bắt chẹt thật đấy nhé?

Nàng phải giúp hắn vượt qua vụ này như thế nào đây?

Giang Nam vương cởi áo măng bào ra rồi lấy hai tờ giấy nhả nhún từ bên trong tay áo, sau đó trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm một cái. Hắn ta nói với cái giọng sảng khoái khi sắp được báo thù rửa hận: “Mời bệ hạ xem, đây chính là cách chế tạo hai món thần khí mà tên giặc chó má kia đã bán cho bản vương! Có lẽ Lâm Bắc Phàm đã tự tay viết nó, là thật hay giả thì nhìn cái là biết!”

“Trình lên đây!” Nữ đế nói.

Một lát sau, nàng mở hai tờ giấy thái giám đưa lên rồi xem một cách nghiêm túc. Ban đầu nàng còn hơi lo, song giờ thì không lo lắng gì cả!

Nàng hí mắt cười rồi đưa hai tờ giấy cho thái giám: “Các vị ái khanh, đây chính là chứng cứ của hoàng thúc, các người

nhìn xem! Cả Lâm ái khanh nữa, người cũng xem xem!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Bách quan thì nhau đáp lời rồi liếc nhìn Lâm Bắc Phàm, sau đó lại nhìn Giang Nam vương, ai cũng lắc đầu ngao ngán.

Trong lòng Giang Nam vương bỗng dấy lên một dự cảm chẳng lành: “Các người có ý gì thế?”

Không lâu sau, hai tờ giấy kia lại quay về tay nữ đế, nàng vừa cười vừa hỏi: “Các vị ái khanh thấy thế nào sau khi xem xong chứng cứ của hoàng thúc?”

Đầu tiên là Công bộ thượng thư Vương Như Thủy đứng ra, kính cẩn nói: “Khởi bẩm bệ hạ, hai tờ giấy viết cách chế tạo này đúng thật là cách chế tạo khí cầu lớn và tàu đệm khí, song có hơi khác một chút! Có điều chỉ dựa vào hai phần chứng cứ này mà luận tội Lâm đại nhân thì bản quan không đồng ý!”

“Sao lại nói như vậy?” Nữ đế hỏi.

“Bởi vì nét chữ trên hai tờ giấy này không hề giống với nét chữ của Lâm đại nhân!”

Vương Như Thủy nói với chất giọng trầm thấp: “Chữ của Lâm đại nhân không chỉ gãy gọn mà còn có khí thế mạnh mẽ, nhìn rất chính trực và thoải mái, vi thần thích vô cùng!”

“Thế nhưng chữ trên hai tờ giấy kia trông nhỏ nhắn hơn rất nhiều, nét cũng mảnh mai hơn. Mặc dù trông cũng đẹp nhưng hoàn toàn không phải do Lâm đại nhân viết.”

“Thế nên không thể luận tội Lâm đại nhân chỉ bằng phần chứng cứ này!”

Bách quan đồng loạt gật đầu tỏ vẻ tán thành.

“Đúng vậy, nét chữ hoàn toàn không giống nhau!”

“Đâu có phải chữ của Lâm đại nhân, sao mà định tội Lâm đại nhân cho được?”

“Chắc cái này làm giả rồi, không thể tin được!”

Giang Nam vương có hơi lép vế: “Không thể nào!”

Nữ đế tươi cười, nói: “Hoàng thúc, có gì mà không thể chứ! Trẫm và bách quan văn võ trong triều đều đã từng trông thấy

chữ của Lâm ái khanh, liếc mắt cái là có thể nhận ra! Phải là phải, không phải là không phải, sao có thể nhìn sai được? Hoàng thúc, ngươi hơi quá đáng rồi đấy, cố ý làm giả chứng cứ để vu oan hãm hại ái khanh của trẫm hả?”

Lâm Bắc Phàm lập tức chấp tay nói: “Bệ hạ anh minh, các vị đại nhân anh minh!”

Trông thấy dáng vẻ đặc ý của Lâm Bắc Phàm, Giang Nam vương tức điên lên: “Bản vương vẫn còn chứng cứ!”

“Hoàng thúc, ngươi còn chứng cứ gì nữa?” Nữ đế hỏi.

Chương 616: Đùng hòng bắt chẹt ta

Giang Nam vương lại cẩn thận lôi một cái túi bên trong măng bào ra. Hắn ta mở túi, bên trong toàn là bột màu trắng.

“Đây là thứ gì?” Nữ đế tò mò hỏi.

Giang Nam vương cẩn thận dâng chiếc túi lên, đoạn bảo: “Đây chính là xương rồng! Đây chính là xương rồng mà bản vương đã bỏ ra một cái giá cực lớn để có được từ tay Lâm Bắc Phàm! Vốn còn rất nhiều nhưng đã bị bản vương lấy đem đi đổi lương thực rồi, nên chỉ còn lại nhiều đây thôi!”

Hai chữ “xương rồng” vừa mới thốt lên và bách quan văn võ trong triều bắt đầu sục sôi.

Đây là thần vật đấy, là một thứ vô giá biết bao nhiêu người mong muốn có được, nói không chừng nó còn có thể khiến con người ta trường sinh bất lão!

“Trình lên đây!” Nữ đế nói.

Nữ đế nhìn đống bột trắng bình thường trước mắt, nàng chớp mắt, hỏi: “Hoàng thúc, trông xương rồng này với bột mì bình thường chẳng có gì khác nhau, ngươi lại bảo đây chính là xương rồng, ngươi chứng minh kiểu gì hả?”

“Chuyện này...”

Giang Nam vương không biết phải nói gì. Đây là thần vật thì hắn ta phải chứng minh kiểu gì bây giờ?

Cách tốt nhất là khiến nó hiển thị thần tích, nhưng mà hấn ta không biết!

Giang Nam vương bèn nhanh trí nói: “Bản vương từng lấy xương rồng tương tự để đi đổi lương thực với Đại Viêm! Nếu không phải xương rồng thật thì bọn họ sẽ đổi lương thực cho bản vương sao? Bọn họ nỡ lòng đổi sao?”

Nữ đế khẽ cười một tiếng, nằng lắc đầu: “Hoàng thúc à, câu nói này của người hoàn toàn không lấy được lòng tin của mọi người đâu! Sao Đại Viêm chắc chắn được đây chính là xương rồng, bọn họ còn không có xương rồng kia! Hơn nữa Đại Viêm là địch quốc, lời bọn họ nói không thể tin được!”

“Chuyện này...” Giang Nam vương lắp bắp.

“Được rồi, dù đây có là xương rồng thật thì làm sao người có thể chứng minh Lâm ái khanh đã đưa nó cho người?”

Nữ đế lại hỏi.

Giang Nam vương sốt sắng: “Khi ấy chỉ có mình Lâm Bắc Phàm có thể lại gần xương rồng thôi! Nếu đây là xương rồng thật, không phải hấn tuần ra thì còn ai vào đây nữa?”

Nữ đế lắc đầu: “Hoàng thúc, người đang luận tội bừa bãi đấy! Đúng thật là Lâm ái khanh có cơ hội lại gần xương rồng, song trừ Lâm ái khanh ra còn có cả vạn người bảo vệ xương rồng, bọn họ đều có cơ hội có được xương rồng! Ví dụ như bách quan trong triều, trong tay bọn họ ít nhiều đều có một ít...”

Bách quan: “Khụ khụ...”

“Thế nên hoàng thúc à, người lôi một đống bột trắng chẳng phải xương rồng ra để định tội ái khanh của trẫm, đúng là xằng bậy!”

“Bệ hạ anh minh!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói.

Trông dáng vẻ kiêu ngạo của Lâm Bắc Phàm, Giang Nam vương lại tức điên lên.

“Bản vương vẫn còn chứng cứ! Để mua chuộc Lâm Bắc Phàm mà hai năm nay, bản vương đã tặng cho hấn rất nhiều vàng bạc châu báu, ví dụ như Tam Bảo Ngọc Như Ý, Cửu Long Chân Kim Quan...”

Giang Nam vương đọc một loạt tên các món châu báu, đoạn nói: “Quá nhiều đồ! Chỉ cần tới lục soát phủ của hấn thì chắc chắn có thể tìm được, như vậy là có thể định tội hấn rồi!”

Nữ đế im lặng trong chốc lát rồi nói: “Những món châu báu ấy phần lớn trăm chưa từng nghe nói đến! Thế nhưng trăm biết Tam Bảo Ngọc Như Ý và Cửu Long Chân Kim Quan, hai thứ này tuyệt đối không thể ở trong tay Lâm ái khanh được!”

“A? Tại sao chứ?” Giang Nam vương ngẩn người.

“Bởi vì hai món đồ này đang ở trong tay trăm! Mau mang lên đây cho hoàng thúc xem!” Nữ đế nói.

Một lát sau, hai món châu báu được thái giám đem lên.

Một cái là Tam Bảo Ngọc Như Ý có trạm trổ ngọc bích, trông long lanh, huyền ảo vô cùng.

Một cái khác là Cửu Long Chân Kim Quan, là một cái quan tài nho nhỏ được đúc bằng vàng, bên trên có khắc chín đầu rồng, trông tôn quý phi phàm vô cùng.

“Hoàng thúc nhìn xem, đây có phải là hai món châu báu của ngươi hay không?”

Giang Nam vương trừng mắt nhìn, hấn ta thực sự không dám tin: “Đúng rồi, giống y như đúc luôn, sau chúng lại nằm trong tay ngươi được?”

Nữ đế hí mắt cười: “Đây là do sứ thần của một nước nhỏ mang tới tặng cho trăm! Nghe đâu bọn họ đã nhìn trúng mấy thứ đồ này ở một buổi đấu giá trong nước nên đã dùng rất nhiều tiền để mua lại rồi tặng cho trăm!”

“Hả? Sao lại thế?” Giang Nam vương tiếp tục ngớ người.

Hấn ta suy nghĩ một lát, rồi lại bắt đầu giả biện: “Có thể là do Lâm Bắc Phàm đem tới nước đó bán hồng phi tang đây mà!”

Nữ đế lắc đầu: “Hoàng thúc, ngươi quá đáng lắm rồi đấy! Nước nhỏ kia cách kinh thành hơn hai nghìn dặm, đường đi vô cùng xa! Từ lúc vào triều làm quan đến nay, Lâm ái khanh gần như toàn ở trong kinh thành, có vài lần rời khỏi kinh thành vì phải làm nhiệm vụ triều đình giao cho thôi. Mà lần nào cũng vội vàng cấp bách, không thể có cơ hội chạy đến một nước cách xa cả hai nghìn dặm được!”

“Hắn không đi thì có thể tìm người khác đi...”

“Người nói vậy lại càng không có chứng cứ! Lâm ái khanh xuất thân từ dân thường, nhà làm gì có thể lực! Từ lúc vào triều làm quan đến nay hắn vẫn luôn ở trong nhà, nghiêm khắc yêu cầu chính mình không phát triển thêm bề phái gì cả, càng không thể có ai chỉ bảo hắn! Người nói hắn tìm người khác, hắn thì tìm được ai chứ?”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Bệ hạ anh minh!”

Hắn cười thầm trong lòng, có Bạch Quan âm và thể lực sau lưng giúp đỡ phi tang vật chứng, người đừng hòng bắt chẹt ta.

Chương 617: Hết cách rồi

“Thế nên hoàng thúc à, tất cả những gì người nói là vô căn cứ, không đủ để người khác có thể tin người! Hay nói cách khác, người đang có ý đồ vu oan mưu hại hiền tài của trẫm, xứng đáng bị chém!” Nữ đế lớn giọng nói, giọng điệu của nàng thoảng vẻ bất mãn.

Nàng lại nhìn Lâm Bắc Phàm, đầu lòng bảo: “Ái khanh, khiến người phải tủi thân rồi! Hai món châu báu này tặng cho người vậy, coi như là trẫm thay hoàng thúc bồi thường cho người, người nhất định phải nhận lấy, không được từ chối!”

Lâm Bắc Phàm ngó người, hai món châu báu này quay một vòng rồi lại về tới tay hắn, hơn nữa còn hoàn toàn hợp pháp chứ!

Đây là một chuyện tốt biết bao!

Lâm Bắc Phàm cảm động nói: “Đa tạ bệ hạ, thần nhất định sẽ cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!”

Giang Nam vương ở bên cạnh tức điên lên!

Nói liên hồi mà vẫn không thể kéo hắn xuống nước, đã thế còn để hắn có được hai món châu báu, thiên lý ở đâu hả?

“Bản vương vẫn còn chứng cứ...”

Nữ đế mất kiên nhẫn, nàng phát tay: “Lôi xuống, trẫm không muốn nghe nữa!”

Hai thị vệ bèn bước tới, chuẩn bị áp giải Giang Nam vương xuống.

Giang Nam vương vừa giãy giụa vừa gào lên.

“Bản vương không muốn đi! Bản vương còn lời muốn nói!”

“Lâm Bắc Phàm thực sự là một tên loạn thần tặc tử! Hắn còn ngày nào thì chắc chắn Đại Võ không được yên ngày đó!”

“Bệ hạ, nếu người còn coi ta là hoàng thúc thì mau chóng bắt hắn đi!”

“Bằng không Đại Võ chúng ta chắc chắn sẽ bị hủy hoại trong tay hắn! Sẽ bị hủy hoại trong tay hắn đó!”

“Người không bắt hắn thì chắc chắn sau này sẽ hối hận!”

“Người nhất định sẽ hối hận!”

Nữ đế lại phát tay: “Lập tức lôi xuống, trẫm không muốn nhìn thấy hắn ta nữa!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Giang Nam vương bèn bị người ta nhấc lên như nhấc con heo và đưa ra ngoài.

Trông Kim Loan Điện càng ngày càng cách xa, hắn ta dồn hết sức lực gào lên: “Hôn quân! Đại Võ chắc chắn sẽ bại lui trong tay người!”

Cuối cùng, Giang Nam vương vẫn bị áp giải xuống, giọng nói của hắn ta càng lúc càng nhỏ rồi biến mất.

Nữ đế nhìn Lâm Bắc Phàm, nàng thấy hơi có lỗi: “Ái khanh, hoàng thúc đã không còn tương lai gì nữa rồi, thế nên hắn ta mới phản uất mà cắn người một phát! Người đừng để tâm những lời hắn ta nói, hắn ta đang muốn ly gián tình cảm quân thần chúng ta!”

“Bệ hạ nói phải, vi thần chắc chắn sẽ không để tâm đâu! Lời của một phản vương nói thì sao có thể làm lay động tình cảm và sự ăn ý giữa quân thần chúng ta?” Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười.

“Nói hay lắm! Quân thần chúng ta hãy đồng lòng tái tạo Đại Võ!” Nữ đế lớn tiếng nói.

“Vâng thưa bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm chấp tay...

Sau khi nhận thưởng trở về, Lâm Bắc Phàm đoàn tụ cùng với người nhà và bạn bè.

Nghỉ ngơi hai ngày xong hắn lại tiếp tục đi làm, xử lý chỗ công việc đắp đống cả nửa tháng nay. Cuộc sống của hắn vẫn trôi qua như thế, song hắn dần dần chú ý hơn về phía dãy núi Phượng Hoàng.

Lúc này, ở cứ điểm mấu chốt núi Phượng Hoàng, quân Võ Tây và binh mã của triều đình đang chiến đấu ác liệt. Gần như mỗi ngày đều có một trận đánh nhỏ diễn ra, cứ ba ngày lại đánh một trận lớn, cứ thế diễn ra được một tháng.

Binh mã triều đình giữ vững dãy núi Phượng Hoàng, không để quân Võ Tây tiến vào dù chỉ một bước.

Hai bên đều có rất nhiều binh lính hy sinh, triều đình đã tổn thất mất năm vạn binh mã, quân Võ Tây còn tổn thất nhiều hơn, con số đã lên đến hơn mười vạn!

Sở dĩ Võ Tây vương bị tổn thất nhiều đến vậy, ngoại trừ bị ảnh hưởng từ việc công thành ra thì còn bởi quân Tà Nguyệt.

Bọn họ đi phía sau quân Võ Tây, xuất quỷ nhập thần, đánh úp làm loạn, khi phát hiện nguy hiểm thì lập tức chạy, thực hiện tinh thần chiến đấu du kích khiến Võ Tây vương bị bao vây và đau đầu vô cùng.

Hắn ta tức điên lên: “Cái đám chuột nhắt này!”

Hắn ta chỉ hận không thể tóm lấy lũ chuột kia rồi giết sạch!

Thế nhưng hiện giờ hắn ta đang dốc hết sức lực để công thành, đánh tan căn cứ quan trọng nên không hơi đâu xử lý quân Tà Nguyệt được.

Hơn nữa thực sự thì không thể diệt hết quân Tà Nguyệt.

“Quân sư, ngươi có kế sách gì không?” Võ Tây vương đau đầu, hắn ta hỏi.

Quân sư Phượng Sở cười khỏ: “Vương gia, nếu như thực sự có cách thì thuộc hạ đã nghĩ ra từ lâu rồi, cần gì phải chờ đến tận bây giờ?”

Võ Tây vương tức giận đập bàn, hấn ta quát: “Cũng bởi cái đám chuột nhắt kia hại bản vương được cái nọ mất cái kia, trước sau đều có địch, mười phần thực lực chỉ có thể phát huy đến sáu, bảy phần, đúng là đáng chết!”

“Đúng vậy thưa vương gia!”

Phượng Sở tiên sinh gật đầu tỏ vẻ tán thành: “Nếu không có đám chuột nhắt kia thì có thể chúng ta đã đánh tan cứ điểm quan trọng rồi, sau đó chỉ huy toàn quân tiến vào Trung Nguyên!”

“Quân sư, hiện giờ chúng ta còn bao nhiêu lương thực?” Võ Tây vương hỏi.

Phượng Sở tiên sinh chấp tay nói: “Khởi bẩm vương gia, hiện giờ chỗ lương thực mà chúng ta có vẫn còn chống đỡ được trong hai tháng!”

Chương 618: Võ Tây vương công rắn cắn gà nhà

“Vẫn chống đỡ được trong hai tháng à!”

Võ Tây vương nhăn mày. Có vẻ lương thực rất đầy đủ, song không thể tính toán như thông thường được.

Hiện giờ bọn họ đang hành quân đánh trận và đã đánh được cả tháng nay, song căn cứ quan trọng vẫn chưa chiếm được mà phe mình đã tổn thất mười vạn binh mã, có thể nói là tổn thất trầm trọng, thực lực giảm đi rất nhiều.

Về sau càng nhiều người chết thì thực lực càng trở nên yếu kém.

Đại quân sáu mươi vạn người còn không đánh bại được cứ điểm Phượng Hoàng thì đại quân năm mươi vạn người làm gì có hi vọng?

Đại quân bốn mươi vạn người còn có hy vọng đánh được sao? Ba mươi vạn người nữa? Sau này hấn ta còn có hy vọng sao? Chỉ e là càng ngày càng mong manh xa vời mà thôi!

Nếu như không đánh được trong hai tháng thì hấn ta sẽ thất bại! Không còn lương thực, sức mạnh quân đội của hấn ta sẽ

sụt giảm, chắc chắn sẽ bị triều đình nhân cơ hội tiêu diệt!

Những cố gắng suốt hơn hai mươi năm nay của hấn ta đều sẽ hóa thành hư vô, đời này hấn ta sẽ chẳng còn cơ hội để ngồi lên ngôi vị hoàng đế mà hấn ta hàng đêm ao ước nữa rồi!

Võ Tây vương càng nghĩ càng thấy buồn bực, hấn ta đứng lên, đi qua đi lại như đang suy nghĩ một vấn đề quan trọng nào đó.

Phượng Sồ tiên sinh lấy làm lạ, hỏi: “Vương gia, vương gia đang...”

“Bản vương quyết định rồi!”

Võ Tây vương đứng khựng lại, sắc mặt trầm ngâm: “Đánh tan cứ điểm Thanh Long để quân Đại Nguyệt tiến vào! Tập hợp sức mạnh của hai đại quân, chắc chắn có thể đánh tan dãy núi Phượng Hoàng, tiến vào Trung Nguyên!”

Phượng Sồ tiên sinh kinh hãi, hấn ta lập tức khuyên nhủ: “Vương gia, cách này nguy hiểm lắm! Nếu làm thế thật thì vương gia sẽ đánh mất đại nghĩa với thiên hạ, sẽ phải gánh tiếng xấu suốt đời không rửa sạch được, bị người trong thiên hạ phỉ nhổ, sau này có đăng cơ cũng sẽ vấp phải rất nhiều tầng cách trở! Hơn nữa Đại Nguyệt vương triều dã tâm như sói, chỉ sợ “mời thần thì dễ tiến thần thì khó”, mong vương gia suy xét lại!”

“Đương nhiên bản vương biết những hậu quả khi làm như vậy!”

Võ Tây vương lớn giọng nói: “Thế nhưng hiện giờ bản vương còn lựa chọn nào khác sao? Nếu không mời quân Đại Nguyệt trợ giúp thì chắc bản vương sẽ nghẹn chết ở cái núi Phượng Hoàng này mất!”

Phượng Sồ tiên sinh im lặng: “Vương gia...”

“Từ lúc khởi binh là bản vương đã không còn đường quay đầu rồi, chỉ được thành công chứ không được thất bại! Thế nên trước tiên chúng ta cứ đánh cứ điểm, tiến vào Trung Nguyên đã rồi tính sau, bằng không tất cả đều sẽ đổ sông đổ bể!”

Võ Tây vương vỗ vai Phượng Sồ tiên sinh: “Quân sư, ngươi là người mà bản vương tin nhiệm, chuyện này giao cho ngươi xử lý, đừng khiến bản vương thất vọng!”

“Vâng thưa vương gia!” Phụng Sồ tiên sinh nhận lệnh.

Sau khi trở về, Phụng Sồ tiên sinh lập tức viết một phong thư rồi nhanh chóng giao cho tướng lĩnh ở cứ điểm Thanh Long.

Tướng lĩnh ở cứ điểm Thanh Long nhận được chỉ thị xong thì mở cánh cửa cứ điểm phong tỏa đã lâu ra.

Năm mươi vạn quân Đại Nguyệt đã chờ đợi để xuất phát từ lâu ào ào tiến vào đất Võ Tây và đánh thẳng tới dãy núi Phụng Hoàng.

Chuyện này nhanh chóng truyền khắp thiên hạ, khiến người trong thiên hạ kinh ngạc không thôi.

“Võ Tây vương lại dung túng cho quân Đại Nguyệt tiến vào ư?”

“Vì dã tâm của mình mà Võ Tây vương có thể mở cửa đón giặc, hắn ta đã quên hết gốc gác của mình rồi, làm gì có cái lễ ấy!”

“Võ Tây vương thân là con cháu hoàng thất, không những không giữ gìn biên cương cho tốt, ngược lại còn công răn cản gà nhà! Võ Tây vương, ngươi không thấy có lỗi với liệt tổ liệt tông của Đại Võ hã! Ngươi không thấy có lỗi với bách tính Đại Võ hã?”

“Đúng là bất hiếu, quá bất hiếu! Nếu tiên hoàng ở dưới hoàng tuyền mà biết được thì chắc chắn sẽ bóp chết ngươi!”

“Võ Tây vương, ta khinh bỉ ngươi!”

Mọi người đều dùng văn chương để lên án, từ ngữ tục tĩu nào cũng dùng để tố cáo Võ Tây vương.

Tại vương phủ ở Ký Bắc.

Gia Cát tiên sinh vội vã chạy vào thư phòng, vui mừng nói với vương gia: “Vương gia, tin cực tốt đây!”

Ký Bắc vương bỏ bút trong tay xuống, hắn ta chấp hai tay ra sau lưng, ung dung bước ra, cười nói: “Quân sư, có chuyện vui gì thế, mau nói cho bản vương nghe nào!”

Gia Cát tiên sinh hớn hỏ bảo: “Vương gia, Võ Tây vương đánh cứ điểm Phụng Hoàng đã lâu mà không thành, nên đã

mở cứ điểm Thanh Long, để năm mươi vạn quân Đại Nguyệt tiến vào cùng đánh triều đình!”

Ký Bắc vương sững người: “Có chuyện này thật sao?”

“Thật một trăm phần trăm luôn, thừa vương gia!” Gia Cát tiên sinh gật đầu thật mạnh.

Ký Bắc vương phẫn nộ: “Hay lắm hoàng đệ, người đúng là càng sống càng thụt lùi, đầu óc ngu muội! Thân là con cháu hoàng thất Đại Võ, không những không bảo vệ sự nghiệp của tổ tông, ngược lại còn mở cửa đón giặc, để quân Đại Nguyệt tiến vào nước mình, làm gì có cái lễ ấy! Làm gì có cái lễ ấy chứ, đúng là làm ta tức chết đi mất! Từ nay về sau bản vương không có đệ đệ như ngươi!”

Sau đó, Ký Bắc vương nhìn Gia Cát tiên sinh, hỏi: “Quân sư, người đang đùa bản vương đúng không, làm gì có chuyện tốt như vậy? Đây rõ ràng là một tin xấu, đây là tin xấu của hoàng thất Đại Võ ta!”

Chương 619: Cơ hội báo thù đến rồi

“Vương gia, đối với chúng ta mà nói thì đây là chuyện tốt!”

Gia Cát tiên sinh nói: “Vương gia, vương gia nghĩ mà xem, quân Võ Tây và quân Đại Nguyệt hợp tác với nhau, quân số lên đến cả trăm vạn, đây là một sức mạnh quân sự hùng hậu biết bao nên chắc chắn sẽ khiến triều đình tổn thất nghiêm trọng, ngược lại Võ Tây và Đại Nguyệt cũng thế, đây chẳng phải là cơ hội của chúng ta hay sao?”

Ký Bắc vương khẽ gật đầu: “Quân sư, người nói đúng lắm...”

“Vương gia lại nghĩ mà xem, Võ Tây vương công răn cản gà nhà, mất đi đại nghĩa! Nữ đế của triều đình lại không bảo vệ được cơ nghiệp của tổ tiên, thất đức vô năng! Giang Nam vương thì đã bị đánh bại từ lâu. Lúc này, ai là người có cơ hội kế thừa hoàng vị chứ?”

Ký Bắc vương chỉ vào chính mình: “Chắc là... chỉ có bản vương thôi!”

“Đúng vậy!”

Gia Cát tiên sinh kích động: “Chỉ có mỗi vương gia thôi! Mấy năm nay vương gia luôn ban ơn trạch, được tiếng là người tài đức, được mọi người công nhận là minh chủ! Tới khi ấy, vương gia mà lên tiếng thì chắc chắn sẽ được nhiều người ủng hộ! Vương gia dẫn đại quân trấn áp phản vương, khôi phục giang sơn, như vậy thì hoàng vị nằm gọn trong tay vương gia rồi!”

“Quân sư nói phải! Quân sư nói phải lắm!”

Ký Bắc vương kích động vô cùng, hắn ta nói năng có hơi lộn xộn: “Đây đúng là ý trời! Đến cả ông trời cũng đang giúp bản vương, bản vương còn lo đại nghiệp không thành ư?”

“Vương gia nói chí phải, ông trời đang giúp chúng ta, chúng ta thắng chắc rồi!”

Ký Bắc vương nở nụ cười đắc ý: “Ha ha...”

Trừ Ký Bắc vương nhân cơ hội hành động ra thì các nước xung quanh Đại Võ cũng đang rục rịch.

Chỉ cần Đại Võ không giữ được cứ điểm Phượng Hoàng là bọn họ sẽ nhân cơ hội khởi binh đánh vào lãnh thổ Đại Võ.

Lúc này, bên cạnh thẳng nhất chính là triều đình.

Quân Võ Tây và quân Đại Nguyệt bắt tay với nhau, quân số lên đến cả trăm vạn người, hơn nữa còn bao vây trong ngoài, tình thế còn nghiêm trọng hơn lần ở Hồ Lao Quan, triều đình đang đứng trước nguy cơ vô cùng to lớn.

Nữ đế lập tức triệu tập bách quan văn võ để cùng thương thảo đối sách.

“Tình hình cụ thể trăm sẽ không nói nhiều nữa, các người chắc cũng biết cả rồi! Võ Tây vương cầu kết với ngoại địch, công rắn cắn gà nhà, trăm vạn binh mã đang dần tiến đến dãy núi Phượng Hoàng, tình hình bất ổn cấp bách vô cùng! Các vị ái khanh có kế sách gì không?”

Qua một hồi thảo luận, một phương án tác chiến cực kì hoàn thiện được đưa ra.

Trên thực tế, năm nay bọn họ phải đối mặt với hai cuộc chiến nên mọi người cũng khá có kinh nghiệm.

Cuối cùng, nữ đế gọi Lâm Bắc Phàm: “Lâm ái khanh, tình hình Đại Võ giờ đang rất cam go! Người thiện chiến, đã giành được chiến thắng vinh quang trong hai trận đánh liên tiếp! Thế nên lần này trẫm lệnh cho ngươi làm giám quân, chỉ huy tác chiến tại núi Phượng Hoàng!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm lĩnh chỉ, hắn đã biết mình không trốn được vụ này từ lâu, chỉ đành âm thầm thở dài một hơi, Võ Tây vương điện hạ, xin lỗi ngươi nhé!

Ban đầu ta cũng chỉ định tham tiền của ngươi mà thôi chứ không muốn mạng của ngươi, song giờ bệ hạ giáng chỉ, ta không thể không làm theo!

Ôi! Ta chỉ muốn làm một tên tham quan mà thôi, sao mà khó đến vậy nhỉ?

Lĩnh chỉ xong, Lâm Bắc Phàm lập tức xuất phát.

Có điều hắn không hề sốt sắng, bởi lẽ cứ điểm Thanh Long cách cứ điểm Phượng Hoàng hơn tám trăm dặm, có thể nói là vô cùng xa xôi, năm mươi vạn quân Đại Nguyệt không thể đuổi đến nhanh chóng được.

Hơn nữa trên đường còn có quân mai phục, bọn họ sẽ lo liệu.

Ở một bên khác, quân Tà Nguyệt cũng biết được tin tức này, bọn họ vui mừng vô cùng.

“Quân Đại Nguyệt tiến vào Đại Võ rồi, cơ hội báo thù của chúng ta đã tới!”

“Đúng vậy, cơ hội ngàn vàng! Lúc ở Đại Nguyệt, chúng ta không thể làm gì được chúng! Song nếu chúng đã tới địa bàn của chúng ta thì tròn méo gì cũng phải theo chúng ta hết, đúng chứ?”

“Đúng đúng, trời đang giúp chúng ta!”

“Đánh du kích, đánh trận địa, còn cả đánh địa đạo nữa, chúng ta ra chào hỏi bọn họ trước đi nào!”

“Cho bọn họ đổ máu khắp Võ Tây!”

Tử Nguyệt công chúa hào hứng: “Các vị tướng sĩ, quân Đại Nguyệt đã tiến vào biên giới, cơ hội báo thù của chúng ta đến

rồi! Chúng ta nhất định phải nắm chắc cơ hội, có thù báo thù, giết sạch bọn chúng! Để bọn chúng đã tới thì không còn đường về nữa!”

“Vâng thưa công chúa điện hạ!”

Mọi người đồng thanh hô.

Vậy là quân Tà Nguyệt nhanh chóng hành động, tiến về phía đại quân Đại Nguyệt...

Lúc bấy giờ, quân Đại Nguyệt đã vào tới đất Võ Tây, thẳng tiến tới dãy núi Phượng Hoàng cách đó tám trăm dặm.

Người thống lĩnh binh mã Đại Nguyệt là Công Tôn Vô Địch. Hắn ta không những là một cường giả Tiên Thiên mà còn dẫn quân đánh trận nhiều năm, chiến tích lẫy lừng, được người ta gọi là chiến thần nên rất được triều đình Đại Nguyệt tin tưởng, giao cho dẫn đầu đại quân năm mươi vạn người tiến đánh Đại Võ.

Lúc đi tới lãnh thổ của Đại Võ, tâm trạng của Công Tôn tướng quân vô cùng kích động.

Chương 620: Trận tập kích đầu tiên

Trước kia hắn ta nằm mơ cũng muốn chỉ huy binh lính đánh giết Đại Võ, vó ngựa hoành hành giang sơn Đại Võ, mở rộng biên cương cho Đại Nguyệt!

Chỉ tiếc rằng trước kia Đại Võ giàu mạnh, Đại Nguyệt lại là một nước yếu thế nên không có cơ hội ấy! Song hôm nay cuối cùng hắn ta cũng đợi được!

Chỉ cần hoàn thành chuyện này, hắn ta chắc chắn sẽ vang danh thiên hạ, thậm chí còn được thăng quan tiến chức, tên tuổi truyền mãi cho đời sau cũng không biết chừng!

Thế là hắn ta bèn đẩy nhanh bước chân, chỉ hận không thể bay đến dãy núi Phượng Hoàng ngay lập tức.

Lúc bấy giờ, một vị tướng quân đi bên cạnh hắn ta có nhắc nhở: “Công Tôn tướng quân, hiện giờ chúng ta đã tiến vào đất Võ Tây nên nhất định phải đề cao cảnh giác, cẩn thận cái đám

chuột nhất kia! Bọn chúng xuất quỷ nhập thần, đi lại như gió, mà giỏi nhất là đánh úp!”

Người này họ Châu, là một tướng lĩnh được Võ Tây vương phái tới tiếp đón Công Tôn Vô Địch.

Công Tôn tướng quân phát tay, giọng điệu hần ta thoảng vẻ khinh thường: “Là cái nghĩa quân chỉ biết đánh úp đó ấy hả? Nói thật không phải bọn chúng quá mạnh mà là vương gia của các ngươi quá vô dụng! Nửa năm rồi mà vẫn không thể tiêu diệt bọn chúng, ngược lại còn để bọn chúng dần phát triển lớn mạnh, đúng là làm trò cười cho thiên hạ! Nếu đổi lại là lão phu thì chắc chắn lão phu sẽ giết hết bọn chúng.”

Trong một thán! Ha ha...

Thân là chiến thần của Đại Nguyệt với chiến công hiển hách, hần ta có cơ sở để mà nói như vậy!

Châu tướng quân kiềm chế cơn giận, đoạn bảo: “Công Tôn tướng quân, làm việc gì cũng phải suy xét kỹ lưỡng! Đám nghĩa quân đó không đơn giản như ngươi tưởng tượng đâu, bọn chúng rất mạnh, lại còn rất gian xảo nữa...”

Công Tôn tướng quân phát tay: “Thôi đi, nếu bọn chúng thực sự có cái bản lĩnh ấy thì cần gì phải trốn chui trốn lủi? Suy cho cùng là bọn chúng không có thực lực, rồi vương gia của các ngươi lại càng không có thực lực nên mới lâm vào tình cảnh như thế này!”

Sắc mặt Châu tướng quân sầm xuống.

“Hơn nữa, sao lão phu phải lo lắng chứ?”

Công Tôn tướng quân cười ngửa, cười đắc ý: “Đại Nguyệt chúng ta không thù không oán với bọn chúng, bọn chúng bị ngu mới chọc đến chúng ta!”

Châu tướng quân cực kì không vui: “Bản tướng đã có lòng khuyên nhủ, nếu ngươi không nghe thì thôi!”

Sau đó hần ta thúc ngựa, kéo giãn khoảng cách với Công Tôn tướng quân.

Công Tôn tướng quân cũng chẳng để tâm, hần ta vẫn ôm giấc mộng đại nghiệp như cũ.

Đúng lúc ấy, ở ngọn núi phía không xa bỗng xuất hiện mấy chục bóng người.

“Quân Đại Nguyệt tới rồi, người cầm quân là chiến thần Đại Nguyệt Công Tôn Vô Địch! Bọn chúng sắp tiến vào điểm mai phục của chúng ta rồi, cứ hành động theo kế hoạch, không được quá hiếu chiến!”

“Vâng thưa đội trưởng!”

Một lát sau, binh mã Đại Nguyệt tiến vào một khe núi.

Lúc này, hai bên núi bỗng có mấy chục bóng người xuất hiện, bọn họ bắn tên và thả đá xuống.

Do tốc độ hành động rất nhanh nên rất nhiều quân Đại Nguyệt không kịp tránh, máu nhuộm đỏ khe núi. Đánh hết người xong, mấy chục người kia bèn biến mất không để lại dấu vết dù chỉ một chút.

Sắc mặt Công Tôn tướng quân vẫn rất bình thản: “Xem ra có lẽ đám người này là nghĩa quân thích chơi trò đánh úp kia rồi! Nếu đã bắt nạt đến lão phu thì các ngươi cũng to gan lắm! Người đâu, giết cho bản tướng quân, không chừa một ai!”

“Vâng thưa Công Tôn tướng quân!” Một vị thiên tướng nhận lệnh.

Châu tướng quân của Võ Tây thúc ngựa tới: “Công Tôn tướng quân từ từ đã, làm như vậy không thích hợp đâu! Ngươi mà làm như vậy ngược lại sẽ trúng gian kế của bọn họ đấy!”

Công Tôn tướng quân nhìn hắn ta bằng ánh mắt ung dung: “Châu tướng quân, thế ngươi nói xem nên làm thế nào?”

Châu tướng quân nói: “Đừng phái binh, không cần để ý đến bọn chúng!”

“Nực cười!”

Công Tôn tướng quân lớn giọng nói: “Bọn chúng bắt nạt cả lão phu đây mà các ngươi lại bảo lão phu không cần để ý đến bọn chúng, thế thì mặt mũi lão phu phải để đi đâu? Thế nên bắt buộc phải giết bọn chúng cho lão phu! Giết cho đến khi bọn chúng biết sợ là được!”

Thấy Công Tôn tướng quân tự phụ như vậy, Châu tướng quân bèn thở dài ngao ngán. Hắn ta không khuyên bảo thêm nữa.

Mặc dù chỉ có mấy chục người nhưng Công Tôn tướng quân vẫn rất xem trọng, hắn ta phái hơn hai nghìn binh lính tinh nhuệ đi truy sát.

Song đến tận trước khi trời tối mà bọn họ vẫn chưa trở về.

Công Tôn tướng quân có dự cảm chẳng lành, bèn phái thêm vài trinh sát, kết quả bọn họ cũng chẳng quay về.

Bất đắc dĩ, hắn ta đành phải phái một vị Tiên Thiên đi xem tình hình.

Vị Tiên Thiên kia trở lại và mang theo một tin cực kì xấu.

“Binh lính Đại Nguyệt đã chết sạch, mà đám chuột nhắt kia cũng không thấy tung tích đâu!”

Công Tôn tướng quân sa sầm mặt mũi: “Xem ra lão phu đã xem thường bọn chúng rồi! Hay! Hay lắm!”

Hắn ta mang theo ý chí quyết tâm lớn, đang chuẩn bị lập công xây dựng sự nghiệp, kết quả còn chưa đến được núi Phượng Hoàng đã bị hốt một vố. Điều này khiến Công Tôn tướng quân vô cùng không vui, hắn ta ghi hận lên nghĩa quân kia.

Buổi tối, bọn họ nổi lửa nấu cơm, nghỉ ngơi ngay tại chỗ.

Đúng lúc ấy, lại có mấy chục bóng người không biết từ đâu tới xuất hiện.

Trên tay bọn họ cầm một thứ đồ khá lớn được bọc lại bằng vải, trông có vẻ giống đèn lồng, dùng sức ném về phía quân Đại Nguyệt.

Chương 621: Ăn quả đắng

“Cẩn thận!”

Có mấy vị võ giả ra tay, dùng đao chém đứt những thứ đồ kia.

Bọn họ phát hiện bên trong thứ đồ đó là tổ ong, những âm thanh vò vò truyền tới, cả ngàn vạn con ong bay ra.

“Ong vò vè đây! Chúng nó là ong vò vè!”

“Ong vò vè có độc, mau chạy!”

“Ôi trời ơi, bọn chúng đuổi tới rồi kìa!”

Sau một màn này, quân Đại Nguyệt không bị tổn thất về quân số.

Song mặt của hàng trăm binh sĩ đều sưng vù lên, nom như vừa bị đánh rất thảm vậy.

Binh sĩ Đại Nguyệt tức giận vô cùng, bọn họ muốn để ý tới đám người thả ong này nhưng người ta đã biến mất không còn chút dấu vết.

Sắc mặt Công Tôn tướng quân lại càng khó coi hơn: “Cái đám chuột nhắt không dám bước ra ánh sáng kia chỉ thích cái trò đánh sau lưng này, lão phu thề không đội trời chung với các ngươi!”

Ăn cơm tối xong, cuối cùng bọn họ cũng đi nghỉ ngơi.

Đêm khuya, trừ một vài người tiếp tục canh gác ra thì những người khác đều đã đi nghỉ.

Lúc bấy giờ, phía bên kia núi bỗng có một đám người xuất hiện, bọn họ ném những bánh pháo đã được châm lửa xuống.

“Đoàng đoàng đoàng!”

Tiếng pháo nổ vang lên đỉnh tai nhức óc.

Năm mươi vạn quân đang nghỉ ngơi tỉnh giấc.

Công Tôn tướng quân cũng tỉnh giấc, hắn ta bước ra ngoài, quần áo vẫn lộn xộn, tức giận quát: “Người đâu, lập tức phái quân đi giết hết bọn chúng cho lão phu! Phải phái đại quân, không được bỏ sót bất cứ kẻ nào!”

“Vâng thưa Công Tôn tướng quân!”

Một đoàn quân gồm ba vạn người lại hành động, song chẳng đạt được kết quả gì cả.

Một canh giờ cứ thế trôi qua, mọi người lại đi vào giấc ngủ, và bên ngoài lại truyền tới những âm thanh đỉnh tai nhức óc.

“Đoàng đoàng đoàng đoàng.”

Đại quân Đại Nguyệt một lần nữa bị đánh thức.

Nay bọn họ đi đường cả ngày trời, giờ chỉ muốn nghỉ ngơi cho khỏe, lấy lại tinh thần mà thôi.

Kết quả lần nào lúc chuẩn bị ngủ cũng bị đánh thức, cảm giác này khó chịu vô cùng, bọn họ muốn giết người thật sự!

Công Tôn tướng quân lại xông ra ngoài với cơn lửa giận:
“Mau giết hết bọn chúng cho lão phu!”

Đại quân lại hành động, song vẫn chẳng có hiệu quả gì.

Tới tờ mờ sáng, tiếng pháo nổ lại vang lên.

“Đoàng đoàng đoàng đoàng.”

“A... lại nữa hả?”

Mọi người kêu gào, bọn họ thực sự muốn chết mà.

Trời đã sáng, không cần biết ngủ có ngon hay không thì bọn họ vẫn phải tiếp tục lên đường.

Quân Tà Nguyệt đang tiến hành đánh úp dọc đường, bọn họ sử dụng tất cả các thủ đoạn từ bắn tên, ném đá, thậm chí còn thả cả rắn độc, côn trùng độc. Lần nào đánh xong bọn họ cũng chạy, tuyệt đối không hiếu chiến.

Công Tôn tướng quân cũng biết rút kinh nghiệm, mỗi lần đại quân hành động hẳn ta tuyệt đối không cho quân Tà Nguyệt cơ hội đánh úp nữa.

Đồng thời hẳn ta còn phái rất nhiều trinh sát mở đường, điều tra tình hình địch. Có điều hiệu quả cũng không lí tưởng lắm.

Bởi vì ít người sẽ bị bọn chúng đánh úp. Ví dụ như rất nhiều trinh sát của hẳn ta đã chết như vậy.

Nếu gặp phải đại quân thì quân Tà Nguyệt sẽ ầm náu, bọn chúng sẽ không đối đầu trực tiếp với hẳn ta.

Cứ thế đến buổi tối, lúc đại quân nghỉ ngơi, quân Tà Nguyệt lại hành động, không ném pháo thì sẽ đánh trống khua chiêng, hoặc tiếp tục bắn tên, thả đá.

Người phái binh tới thì chúng ta sẽ trốn, người không đuổi thì chúng ta tiếp tục gây rối, không cho các người được ngủ yên ổn.

Quân Đại Nguyệt bị dày vò đến mức cả người hư thoát, sống không bằng chết.

“A! Rốt cuộc có để người ta ngủ một giấc yên ổn hay không đây!”

“Tôi qua đã không được ngủ rồi, hôm nay lại đi đường cả ngày mà vẫn không được ngủ!”

“Ta thực sự muốn chết lắm rồi!”

“Cầu xin các người đừng có tới nữa!”

...

Công Tôn tướng quân phần nộ nói: “Cái đám chuột nhắt đáng chết nhà các người! Có bản lĩnh thì chúng ta đánh một trận đường hoàng đi, chơi cái trò đánh úp chó má này thì tính là gì?”

Giọng nói của hắn ta truyền đi mấy chục dặm, song chẳng có ai đáp lại.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư đều như vậy.

Do đi đường liên tục lại không được ngủ nghỉ đầy đủ nên trông đại quân Đại Nguyệt bơ phờ, mệt mỏi vô cùng, bước chân của bọn họ nặng trĩu, cực kì khó khăn, trông bọn họ cứ như đang mộng du vậy.

Rất nhiều binh lính cứ đi mãi, đi mãi rồi gục trên mặt đất ngủ thiếp đi, có người còn ngủ và không tỉnh dậy nữa.

Cũng bởi vì thế mà khi quân Tà Nguyệt đánh úp, tỉ lệ thắng của bọn họ được nâng cao.

Cuối cùng Công Tôn tướng quân không thể không thừa nhận, cái đám nghĩa quân này đúng thực là khó đối phó.

Hắn ta thừa nhận với Châu tướng quân: “Châu tướng quân, tình hình hiện giờ người cũng thấy rồi đây, cái đám chuột nhắt kia thực sự rất khó đối phó, chúng nó hại binh mã của lão phu vừa mệt vừa buồn ngủ! Các người đã từng đối đầu lâu dài với bọn chúng, các người có kế sách gì không?”

Châu tướng quân thầm mừng trong lòng khi thấy người khác gặp họa, các người cũng có ngày hôm nay!

Hồi đầu còn cười nhạo chúng ta, nói chúng ta không có thực lực, kết quả các người còn chẳng bằng chúng ta nữa kìa!

Có điều hiện giờ hai bên đang hợp tác, không thể đắc tội, Châu tướng quân không để lộ suy nghĩ này của mình, hắn ta chỉ cười khở và lắc đầu: “Công Tôn tướng quân, bản quan rất hiểu cảnh ngộ của người! Song nói thật lòng thì chúng ta cũng không có cách để đối phó với đám nghĩa quân này, chỉ có nhẫn nhịn mà thôi! Điều duy nhất phải chú ý là tuyệt đối không được chia quân ra, bằng không sẽ cho bọn chúng cơ hội đánh úp đấy!”

“Châu tướng quân, lão phu biết rồi!”

Chương 622: Hồng nhan tri kỷ

Tiếp đó, Công Tôn tướng quân làm theo đề nghị của Châu tướng quân, hắn ta không để ý quá nhiều đến sự quấy nhiễu của đám chuột nhắt kia nữa, cũng không chia binh lính ra đi truy kích, giữ vững đội hình tiến về phía trước.

Nếu có người nào mệt thì sẽ cho mọi người nghỉ ngơi nhiều thêm, thả chậm tốc độ vẫn tốt hơn có người chết nhiều.

Cứ thế, mặc dù bọn họ vẫn phải chịu tổn thất, song số lượng ít đi rất nhiều.

Thế nhưng Công Tôn tướng quân vẫn tức giận lắm, hắn ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cái đám nghĩa quân đáng chết này! Đội lão phu có thời gian nhất định phải băm các người thành trăm mảnh, thiêu cháy các người!”

Bỏ ra khoảng gần nửa tháng, cuối cùng quân Đại Nguyệt cũng tới được dãy núi Phượng Hoàng...

Võ Tây vương tới nghênh đón, lúc trông thấy binh mã của Đại Nguyệt, hắn ta kinh ngạc không thôi. Sao người nào cũng thâm mắt, trông bơ phờ mệt mỏi đến vậy?

Ai cũng ngáp ngắn ngáp dài, đi đường cũng nghiêng nghiêng ngả ngả? Còn có một vài người cứ thế nằm bò ra đất ngủ?

Võ Tây vương không khỏi hoài nghi, đây là quân Đại Nguyệt thiện chiến đó sao?

Đây là đội quân do chiến thần Công Tôn Vô Địch bồi dưỡng đó sao?

Chẳng lẽ những điều này đều là chém gió?

Nếu thật sự là thế thì hắn ta thà không cần đám người này chi viện còn hơn.

Võ Tây vương lo lắng hỏi: “Công Tôn tướng quân, các người...”

Công Tôn tướng quân thở dài một hơi, hắn ta cười khỏ: “Ôi, Võ Tây vương điện hạ, đúng là một lời khó nói mà! Cả chặng đường chúng ta bị cái đám chuột nhắt kia mai phục và quấy nhiễu đến mức ăn không ngon ngủ không yên, thậm chí còn không thể đánh trận tốt được! Khó khăn lắm chúng ta mới đi tới được đây, song số lượng binh mã đã tổn thất khoảng hơn ba, bốn vạn rồi... Chắc, cái đám chuột nhắt chết tiệt này!”

Võ Tây vương tỏ vẻ đồng cảm sâu sắc.

Hắn ta cũng bị cái đám chuột nhắt kia làm loạn hơn nửa năm, có tiêu diệt kiểu gì cũng không thể phá hủy sào huyệt của bọn chúng, giết cũng chẳng giết hết được, thậm chí còn chẳng tìm thấy bóng dáng chúng đâu. Hắn ta cực kì hiểu nỗi khổ của Công Tôn tướng quân.

“Sau khi trận chiến này kết thúc, lão phu nhất định phải giết sạch bọn chúng, không chừa bất cứ kẻ nào! Bằng không lão phu không tiêu được nỗi hận này!” Công Tôn tướng quân siết chặt nắm đấm, hắn ta cảm phần nói.

“Bản vương sẽ toàn lực ủng hộ! Có điều hiện giờ chuyện đánh Đại Võ vẫn quan trọng hơn! Các vị tướng quân Đại Nguyệt bốn ba đường xa, đúng là quá vất vả rồi! Mọi người nghỉ ngơi hai ngày, hai ngày sau chúng ta sẽ cùng nhau khởi binh, đánh bại cứ điểm Phượng Hoàng, tiến thẳng vào Trung Nguyên!”

“Nói hay lắm, lão phu cũng có ý ấy!” Công Tôn tướng quân lớn giọng nói.

Võ Tây vương nhường đường: “Mời các vị tướng quân vào trong! Bản vương đã cho người chuẩn bị cơm ngon rượu thơm để chiêu đãi các vị!”

“Võ Tây vương điện hạ khách sáo quá rồi, mời người!”

Bọn họ vừa nói vừa cười bước vào bên trong quân doanh.

Những binh lính khác của Đại Nguyệt cũng dựng trại, nấu cơm, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Đúng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm cũng tới được cứ điểm Phượng Hoàng.

Tướng quân cùng các quan viên triều đình đang cầm cự ở đây đều xếp hàng ra nghênh đón.

Tướng quân dẫn đầu nơi đây tên Chu Tinh Vũ, chức quan thuộc hàng nhị phẩm, là trọng thần của triều đình, song khi gặp Lâm Bắc Phàm hắn ta vẫn khách sáo vô cùng.

Dẫu sao thì Lâm Bắc Phàm cũng là nhân vật số một hàng thật giá thật tại triều đình mà.

Hắn là tể tửu Quốc Tử Giám, phủ doãn kinh thành, đại quan nhất phẩm của triều đình, còn được phong tước vị, xét về khía cạnh nào cũng không thể coi thường được.

“Mong mãi cuối cùng cũng đợi được Lâm đại nhân!”

Chu tướng quân cười ha ha: “Có Lâm đại nhân ở đây thì chắc chắn chúng ta có thể giữ vững được cứ điểm Phượng Hoàng, không để quân Võ Tây và quân Đại Nguyệt tiến vào dù chỉ một bước!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Chu tướng quân khách khí quá rồi! Người là lão tướng quân hành quân sa trường đã nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, năng lực xuất chúng, hành quân đánh trận vẫn phải nhờ vào người, bản quan tới cũng chỉ như thêu hoa trên gấm mà thôi!”

“Lâm đại nhân, người mới đang khách khí ấy chứ!”

Chu tướng quân có hơi bất mãn, nói: “Quan văn võ trong triều làm gì có ai giỏi đánh trận bằng người? Bất kể là trận ở Hồ Quan Lao hay trận ở sông Tùng, người đều đánh rất đặc sắc, khiến người ta phải đập bàn khen hay! Nếu như đổi lại là lão phu thì chắc chắn không làm được như thế!”

“Thế nên nói về đánh trận thì lão phu rất bội phục người! Lão phu cũng hy vọng Lâm đại nhân có thể chỉ bảo nhiều hơn, lấy kế sách mưu lược đối phó với quân Đại Viêm, quân Giang

Nam trước đó để đánh quân Võ Tây và quân Đại Nguyệt! Ha ha...”

“Được! Chúng ta hãy cùng nhau cố gắng đánh quân Võ Tây và quân Đại Nguyệt!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Tiếp đó, Chu tướng quân cho người bày bàn tiệc để tiếp đãi Lâm Bắc Phàm.

Giữa lúc uống rượu, có một binh sĩ chạy vào bẩm báo với Chu tướng quân.

Chu tướng quân nói với Lâm Bắc Phàm, giọng điệu có phần tinh nghịch: “Lâm đại nhân, bên ngoài có một nữ tử tuyệt mỹ mặc đồ màu tím, nàng nói nàng tên Tử Nguyệt, là hồng nhan tri kỷ của ngươi và muốn gặp mặt ngươi! Lâm đại nhân, ngươi xem...”

“Một nữ tử tuyệt mỹ mặc đồ màu tím?”

“Hồng nhan tri kỷ?”

...

Chương 623: Có phải ngươi cũng hơi thích ta rồi hay không?

Bỗng chốc, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Lâm Bắc Phàm. Hắn thấy hơi hoang mang, Tử Nguyệt công chúa tới tìm hắn đây hả?

Hắn ho khan một tiếng, đoạn bảo: “Đúng thật nàng là bạn của ta, khó khăn lắm mới tới tìm bản quan, bản quan gặp nàng đã vậy! Các vị cứ tiếp tục ăn uống, không cần để ý đến ta.”

Chu tướng quân lớn giọng nói: “Được được được! Mọi người cứ tiếp tục ăn uống đi, tuyệt đối không được làm phiền đến nhã hứng của Lâm đại nhân!”

“Chắc chắn không làm phiền!”

“Lâm đại nhân không quay lại cũng không sao!”

...

Mọi người bật cười ha ha, Lâm Bắc Phàm rời đi với vẻ cạn lời.

Hắn chậm rãi ra ngoài cửa, quả nhiên hắn trông thấy Tử Nguyệt công chúa.

Lúc này nàng vẫn đang mặc bộ đồ màu tím như ngày xưa, trên mặt đeo tấm voan mỏng màu tím. Mặc dù không nhìn rõ dung mạo, song trông vẫn duyên dáng yêu kiều, đáng người yêu điệu, mấy tên nam tử xung quanh nhìn mà hai mắt muốn dựng đứng lên.

Lâm Bắc Phàm bước tới, mỉm cười hỏi: “Tử Nguyệt cô nương, sao ngươi tới đây vậy?”

Tử Nguyệt công chúa tiến lên, nhìn Lâm Bắc Phàm bằng đôi mắt ẩn giấu tình cảm: “Đại nhân, ta... nhớ ngươi!”

Hay lắm, vừa mở miệng ra đã nói một câu to gan như vậy, đúng là biết trêu ghẹo người khác!

Nữ nhân này càng ngày càng xác xược, càng lúc càng hút hồn! Ngươi tưởng ta không làm gì được ngươi hay sao?

Có điều trông thấy ánh mắt hâm mộ của nam tử xung quanh, Lâm Bắc Phàm không khỏi thấy vui vẻ, hắn hơi phê rồi đó!

Mặc dù nữ nhân này to gan nhưng đúng là khiến hắn nở mày nở mặt!

“Tử Nguyệt cô nương, ngươi đi theo ta, chúng ta vào phòng nói chuyện!”

“Mời Lâm đại nhân!”

Hai người dần dần khuất bóng.

Thế nhưng những tin đồn về Lâm Bắc Phàm và Tử Nguyệt cô nương đã nhanh chóng xuất hiện.

Tới nơi ở mà Chu tướng quân sắp xếp cho Lâm Bắc Phàm, bọn họ vào thư phòng xong, Lâm Bắc Phàm mời Tử Nguyệt công chúa ngồi rồi nói: “Ở đây không phải Lâm phủ nên điều kiện có hạn, mong công chúa đừng chê cười!”

“Sao có thể chê cười được? Có thể gặp được quân sư ở đây, ta vui còn không kịp nữa là!”

Tử Nguyệt công chúa tháo tấm voan mỏng trên mặt xuống, nàng nhìn chằm chằm Lâm Bắc Phàm như thể có nhìn thế nào cũng không đủ vậy.

Lâm Bắc Phàm bị nhìn mà thấy hơi gượng gạo: “Đủ rồi đó công chúa, đừng có nhìn ta bằng ánh mắt như vậy nữa!”

“Ánh mắt như nào?” Tử Nguyệt công chúa lấy làm lạ hỏi.

“Thì ánh mắt như hiện giờ của ngươi ấy, vừa thích vừa mong ngóng, trong mong ngóng còn có chút xấu hổ như kiểu vừa mới biết yêu ấy...”

Lâm Bắc Phàm tặc lưỡi, nói: “Công chúa điện hạ, mị công của ngươi càng lúc càng mạnh, công lực càng ngày càng thâm hậu rồi!”

Tử Nguyệt công chúa chớp mắt: “Vậy sao? Nhưng bản cung đâu có mị hoặc gì đâu!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Tử Nguyệt công chúa cười khúc khích, nàng đặc ý nói: “Bản cung biết rồi, là quân sư ngươi đã động lòng! Trong lòng ngươi có phải cũng hơi hơi... thích bản cung rồi không?”

Nói đoạn, nàng chớp mắt với Lâm Bắc Phàm như phóng điện. Lâm Bắc Phàm thấy ngại: “Công chúa đừng nói linh tinh nữa, làm gì có chuyện ấy?”

Tử Nguyệt công chúa khẽ nghiêng người, gương mặt nàng tựa hoa, mắt lại chớp: “Thực sự không có à?”

Lâm Bắc Phàm ngại ngùng nói: “Ban đầu thì không, giờ thì có một chút!”

“Thật à?”

Tử Nguyệt công chúa mừng rỡ, nàng lại tiến gần thêm một bước, hỏi: “Ngươi thích ta ở điểm nào?”

“Ta thích ngươi cách xa ta một chút!”

Tử Nguyệt công chúa: “...”

Nụ cười trên mặt Tử Nguyệt công chúa tắt lịm, nàng trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm: “Quân sư, ngươi đúng là không hiểu phong tình, chúng ta nói chính sự đi!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Công chúa nói phải!”

Tiếp đó, Tử Nguyệt công chúa kể tình hình trận chiến với quân Đại Nguyệt cho Lâm Bắc Phàm.

Nói xong, nàng hơi nghiêng đầu nhìn hắn, tỏ vẻ mau khen ta đi.

Lâm Bắc Phàm nghe xong thì gật đầu: “Công chúa, các người đúng là lợi hại! Hành trình tám trăm dặm này mà các người có thể khiến Đại Nguyệt tổn thất ba, bốn vạn binh mã, đã thế còn hại bọn họ mất tinh thần, mệt mỏi, không thể đánh trận hiệu quả, đúng là lợi hại!”

Tử Nguyệt công chúa cười đến mức không khép được miệng: “Đa tạ quân sư đã khen! Nếu không phải bọn chúng có nhiều phòng bị, không trùng kế dễ dàng thì e là còn chịu tổn hại gấp đôi cơ!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Nghe đâu lần này người dẫn quân Đại Nguyệt là chiến thần Công Tôn Vô Địch! Hắn ta là người dẫn binh đánh trận nhiều năm, chiến tích không phải là ít, kinh nghiệm phong phú, cực kì thận trọng, thế nên mới nói các người giành được kết quả như vậy là rất không tồi rồi!”

“Có điều có lợi hại cách mấy cũng không bằng quân sư được!”

Tử Nguyệt công chúa nói với vẻ sùng bái: “Nghe đâu trước kia quân sư đã thống lĩnh hai mươi vạn quân đối đầu với năm mươi vạn binh mã Giang Nam! Chỉ mất mười ngày, hy sinh chưa tới ba nghìn người đã có thể đánh bại quân Giang Nam, bắt sống ba mươi vạn tù binh và Giang Nam vương cũng như các tội thần khác! Chút thành tích nhỏ bé này của chúng ta đúng là chẳng đáng là gì khi so với quân sư!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu tỏ vẻ khiêm tốn.

Chương 624: Vấn đề là cần tiền

“Quân sư, lần này người tới cứ điếm Phượng Hoàng, bản cung vô cùng vui! Bởi vì lần này cuối cùng chúng ta cũng có thể kẻ vai sát cánh rồi! Bất kể là quân Đại Nguyệt hay quân Võ Tây, nhất định phải khiến bọn chúng một đi không trở lại!”

Tử Nguyệt công chúa hăm hở nói, cứ nghĩ đến việc nàng liên thủ với quân sư đánh bại mọi kẻ địch là lại kích động đến mức cả người run rẩy.

Một ngày nào đó Tà Nguyệt vương triều của nàng sẽ khôi phục, chuyện này chắc chắn sẽ trở thành một giai thoại.

Ấy thế nhưng Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu: “Công chúa điện hạ, người lạc quan quá rồi! Bọn chúng hợp tác với nhau, quân số lên đến trăm vạn người, người đông thế mạnh, chúng ta sao có thể chiến thắng dễ dàng được?”

“Người khác có lẽ không được, có điều bản cung tin quân sư chắc chắn sẽ được!” Tử Nguyệt công chúa cực kì có lòng tin vào Lâm Bắc Phàm.

Bởi lẽ tài năng quân sự của hắn đều được chứng minh bằng chiến tích hàng thật giá thật.

Trước kia khi tám mươi vạn quân Đại Viêm kéo tới Hồ Lao Quan, Lâm Bắc Phàm nhận lệnh, chỉ mất vài ngày với đại quân chỉ vỏn vẹn ba mươi vạn người đã đánh bại được Đại Viêm, còn bắt sống được thái tử Đại Viêm và sáu mươi vạn binh mã của bọn chúng, vang danh thiên hạ.

Không lâu trước đó, hắn lại thống lĩnh hai mươi vạn đại quân đương đầu với đại quân Giang Nam ở sông Tùng. Lần ấy hắn cũng chỉ mất vài ngày đã đánh bại được đối phương, bắt sống Giang Nam vương và ba mươi vạn binh mã, một lần nữa vang danh thiên hạ.

Còn quân Tà Nguyệt có thể phát triển đến trình độ này chỉ trong một năm, còn đánh cho quân Võ Tây và quân Đại Nguyệt sứt đầu mẻ trán cũng là nhờ có Lâm Bắc Phàm chỉ điểm.

Có thể nói về tài năng quân sự thì quân sư đúng là số một thiên hạ!

Chiến thần Công Tôn Vô Địch của Đại Nguyệt?

Hừ!

Còn chẳng xứng xách dép cho quân sư nữa là!

Tử Nguyệt công chúa càng nghĩ càng có lòng tin, nàng lớn giọng nói: “Quân sư, người nói xem đánh kiêu gì, bản cung sẽ toàn lực ủng hộ người!”

“Công chúa điện hạ, trận chiến này người muốn đạt được kết quả như thế nào?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

Tử Nguyệt công chúa không hề do dự mà nói: “Ngăn bọn chúng ở bên ngoài cứ điểm Phượng Hoàng, không cho bọn chúng qua cửa! Đánh binh mã của Võ Tây và Đại Nguyệt, khiến bọn chúng tổn thất trầm trọng! Nếu có thể giữ lại được tất cả bọn chúng thì càng tốt!”

Lâm Bắc Phàm trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Ngăn bọn chúng ở bên ngoài cứ điểm Phượng Hoàng, không cho bọn chúng qua cửa, chuyện này đối với ta mà nói thì không có gì khó!”

Tử Nguyệt công chúa gật đầu một cách vui vẻ: “Ừ ừ!”

Lâm Bắc Phàm lại nói: “Đánh binh mã của Võ Tây và Đại Nguyệt, khiến bọn chúng tổn thất trầm trọng, chuyện này ta cố gắng một chút là có thể làm được!”

Tử Nguyệt công chúa lại gật đầu: “Ừ ừ!”

“Có điều...”

Lâm Bắc Phàm chau mày: “Nếu muốn giữ lại hết bọn chúng thì khó lắm, gần như là không làm được! Phải biết rằng bọn chúng có đại quân cả trăm vạn người, sức mạnh này là vô cùng to lớn, còn to lớn hơn cả khi hai chúng ta kết hợp lại! Hơn nữa, bọn chúng có rất nhiều cao thủ, thực sự rất khó để làm được...”

Tử Nguyệt công chúa làm nũng: “Quân sư, thì người nghĩ cách đi, bản cung tin người nhất định sẽ làm được!”

Lâm Bắc Phàm cười khổ: “Công chúa điện hạ, người tin ta cũng vô dụng, ta thực sự không có cách!”

Tử Nguyệt công chúa lôi một xấp ngân phiếu ra rồi cười tinh nghịch với Lâm Bắc Phàm: “Quân sư đại nhân, bản cung đã chuẩn bị từ lâu, hiện giờ người có cách rồi chứ?”

Lâm Bắc Phàm thay đổi sắc mặt ngay: “Công chúa điện hạ, đây thực sự không phải vấn đề về tiền bạc đâu!”

Tử Nguyệt công chúa lấy làm lạ hỏi: “Thế là vấn đề gì?”

“Vấn đề rất nhiều tiền!”

Lâm Bắc Phàm nhận lấy ngân phiếu, cười khổ: “Người bỏ ra có chút tiền thế này thì ta khó làm việc cho người lắm!”

Tử Nguyệt công chúa: “Đậu má!”

Nàng lại lôi thêm ngân phiếu, góp đủ ba trăm vạn lượng rồi đẩy tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, hậm hực nói: “Quân sư, nhiều đây chắc đủ rồi chứ?”

Lâm Bắc Phàm hí mắt cười, hấn cất tiền đi, đoạn bảo: “Đương nhiên là đủ rồi, công chúa thật hào phóng, ta thích nhất là dáng vẻ bình dị dễ gần này của ngươi! Nếu đã nhận tiền rồi thì chúng ta đi thẳng vào vấn đề nhé!”

Tử Nguyệt công chúa ngồi nghiêm chỉnh, mặt mày nghiêm túc nói: “Mời quân sư nói!”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Muốn đối phó với Võ Tây và Đại Nguyệt thực ra không hề khó! Chỉ cần nắm vững được thiên thời địa lợi nhân hòa, sau đó thuận thế hành động là chắc chắn có thể khiến bọn chúng có đi mà không có về!”

Tử Nguyệt công chúa kích động: “Quân sư mau nói đi, làm sao mới có thể khiến bọn chúng có đi mà không có về?”

Lâm Bắc Phàm khẽ miết đầu ngón tay, hấn tỏ vẻ thần bí: “Bản quan đã quan sát thời tiết, phát hiện mấy ngày hôm nay ở núi Phượng Hoàng và đất Võ Tây sẽ hanh khô, thời tiết cực kì nóng bức!”

Tử Nguyệt công chúa kinh ngạc: “Quân sư, ngươi còn biết xem cả thời tiết cơ à?”

Về mặt Lâm Bắc Phàm vẫn bình thản, hấn nói: “Đương nhiên rồi, Gia Cát Khổng Minh còn biết xem thời tiết để chỉ huy tác chiến, ta thân là một quân sư, hiểu biết về lĩnh vực này chẳng phải rất hợp lí hay sao? Đừng có để ý những điều nhỏ nhặt như thế này!”

“Được, ngươi nói cũng đúng...”

Chương 625: Chỉ cần nhớ mang tiền thì ta sẽ không quên ngươi

Lâm Bắc Phàm tiếp tục nói: “Thời tiết nóng bức nên chắc chắn sẽ thiếu nước! Thế nhưng hành quân đánh trận thì không thể không có nước được! Con người có thể không ăn cơm, vài

ngày cũng không chết đói được! Nhưng nếu ba ngày không uống nước thì chắc chắn sẽ đi đòi nhà ma!”

“Nguồn nước của Võ Tây và Đại Nguyệt đến từ sông Ngô Đồng, mà sông Ngô Đồng lại bắt nguồn từ dãy núi Phượng Hoàng! Trên đỉnh Phượng Hoàng là nguồn nước, sau đó chảy dọc theo sườn núi xuống và hình thành nên sông Ngô Đồng!”

“Thế nên kẻ sách của bản quan là như thế này!”

Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng nói: “Các người tới đỉnh núi Phượng Hoàng, lấy đá lớn và các vật khác để chặn sông Ngô Đồng! Đại quân Võ Tây thiếu nước chắc chắn sẽ tìm đến đầu nguồn tức là đỉnh núi Phượng Hoàng!”

“Như vậy, các người hoàn toàn có thể dựa vào lợi thế địa hình để đánh bọn chúng! Đây chắc là bài của các người rồi, dấu sao các người cũng đã thành thạo tam đại chiến pháp, chuyện này chắc sẽ không thành vấn đề với các người đâu!”

Hai mắt Tử Nguyệt công chúa sáng rực: “Quân sư nói phải, chúng ta chắc chắn sẽ khiến bọn chúng có đi mà không có về!”

Thế nhưng nàng lại bắt đầu lo âu: “Nhớ đâu bọn chúng phải nhiều người tới thì sao? Chúng ta ít người, sợ sẽ không chống đỡ được...”

“Người nhiều thì càng dễ!”

Lâm Bắc Phàm hí hóp cười: “Phải biết rằng thời tiết hanh khô rất dễ dẫn đến hỏa hoạn, nhất là cháy rừng! Tới khi ấy người đông, các người cứ cho một mối lửa là giải quyết hết rồi còn gì?”

Hai mắt Tử Nguyệt công chúa lại sáng lên: “Đúng nhỉ, cứ phóng hỏa đốt sạch bọn chúng!”

“Mặc dù tổn thất trầm trọng, song vì nguồn nước bọn chúng chắc chắn sẽ lại phải người tới núi Phượng Hoàng, có điều lần này chắc chắn sẽ phải cao thủ! Thế nên công chúa điện hạ à, các người tốt nhất hãy xử lý nước thật triệt để, cắt đứt hoàn toàn đường lui của bọn chúng! Như vậy, bọn chúng chỉ có một con đường để đi thôi!”

Tử Nguyệt công chúa vội vàng hỏi: “Con đường gì?”

“Bọn chúng bắt buộc phải đánh tan cứ điểm, tiến vào thành để tìm kiếm nguồn nước!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Tới khi ấy ta chỉ cần giữ vững cứ điểm Phượng Hoàng, kéo dài thời gian là có thể khiến bọn họ khát chết!”

“Được được được! Kế này của quân sư hay lắm!”

Tử Nguyệt công chúa cười đến mức không khép miệng lại được. Ban đầu nàng còn tưởng chuyện này rất khó khăn, song rơi vào tay Lâm Bắc Phàm thì lại trở nên vô cùng đơn giản!

Chỉ cần làm theo những gì hắn nói là đại quân trăm vạn người kia không tan tác cũng phải tan tác, tuyệt đối không hàm hồ! Nàng thực sự càng ngày càng khâm phục Lâm Bắc Phàm!

Nàng còn phát hiện từ khi quen biết Lâm Bắc Phàm đến nay vấn đề gì cũng trở nên đơn giản! Có hắn, lòng nàng thấy an toàn vô cùng.

Tử Nguyệt công chúa nhìn gương mặt anh tuấn của Lâm Bắc Phàm một cách si mê, nàng khẽ gọi một tiếng: “Quân sư...”

Lâm Bắc Phàm sờ mặt mình: “Công chúa điện hạ, người nhìn ta như vậy làm gì?”

Tử Nguyệt công chúa đứng dậy, nhanh chóng bước về phía hắn: “Quân sư, người đừng động đây, để bản cung ôm người một lúc!”

Lâm Bắc Phàm hoang mang: “Công chúa điện hạ, người bình tĩnh chút đi!”

“Bản cung không bình tĩnh được nữa, người cứ để mặc bản cung đi!”

Tử Nguyệt công chúa bèn bỏ nhào tới.

“A! Sự trong sạch của ta!”

Thời gian nửa nén hương trôi qua, Tử Nguyệt công chúa vẫn không nở buông: “Quân sư, bản cung về chuẩn bị đây, sau khi sự việc thành công bản cung lại tới thăm người, đừng có quên bản cung đấy!”

“Chỉ cần người nhớ mang theo tiền thì ta chắc chắn sẽ không quên người!”

“Đáng ghét!”

Ngày hôm sau rất nhanh đã tới.

Lâm Bắc Phàm dậy rất sớm, hẩn ăn uống đơn giản rồi đi tuần tra với Chu tướng quân.

Lúc bảy giờ, cứ điểm Phượng Hoàng đã điều động hơn bốn mươi vạn binh mã và lương thực, vũ khí, áo giáp... đủ cung cấp cho bọn họ, có thể nói là cần gì thì có nấy.

Đang đi, bỗng Chu tướng quân thở dài: “Lão phu đã nhiều lần đánh trận, to nhỏ vô số mà cũng chỉ có lần này là thấy khó khăn, song đây cũng là lần lão phu thấy nhẹ nhõm nhất!”

Lâm Bắc Phàm lấy làm lạ hỏi: “Tại sao lại nói như vậy?”

“Sở dĩ lão phu thấy khó khăn là bởi lần này phải đối mặt với đại quân trăm vạn người do Võ Tây với Đại Nguyệt liên kết lại! Trận chiến này có số quân nhiều nhất, quy mô to nhất nên cực kì gian nan! Thế nhưng lão phu lại thấy nhẹ nhõm là bởi không phải lo lắng về vật tư!”

“Đánh trận, cuối cùng vẫn phải dựa vào lương thảo và trang bị! Trước khi đánh trận, lão phu luôn phải lo về vấn đề này, chỉ sợ lương thực không đủ, vũ khí thiếu thốn, song giờ thì hoàn toàn không phải lo lắng gì hết!”

Chu tướng quân mỉm cười: “Lâm đại nhân xem, chỗ lương thực vật tư này đã được vận chuyển tới từ lâu, cực kì đầy đủ, đủ để lão phu chiến đấu hết mình rồi! Nghe đâu chỗ vật tư này là do Đại Viêm bồi thường, là nhờ đại nhân đàm phán được mà có! Lâm đại nhân, người đứng là một người nhìn xa trông rộng, lão phu bội phục! Hành động này của người đã cứu được không biết bao nhiêu trai tráng của Đại Võ, lão phu thay bọn họ cảm ơn người!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, hẩn cười: “Đều vì triều đình, vì Đại Võ cả mà!”

“Người nói phải! Chẳng trách Lâm đại nhân lại được bề hạ coi trọng, có sự trung thành và tài năng như thế này, sao bề hạ có thể không yêu thích người?”

Chu tướng quân bật cười ha ha...

Lâm Bắc Phàm chỉ cười chứ không đáp.

Chương 626: Trời nóng bất thường

Đi mãi đi mãi, Lâm Bắc Phàm bỗng nói: “Chu tướng quân, bản quan xem thời tiết phát hiện mấy hôm nay trời hanh khô, cực kì oi bức, thế nên mong các tướng sĩ hãy dự trữ nhiều nước để phòng ngừa!”

Chu tướng quân ngẩng đầu nhìn mặt trời: “Lâm đại nhân, nghe người nói vậy, lão phu cũng thấy thời tiết hôm nay đúng thật là hơi nóng! Giờ mới là buổi sáng, xem ra phải dự trữ nước thật rồi!”

“Cứ dự trữ nhiều một chút, chúng ta còn có thể lấy nước làm vũ khí bảo vệ thành!”

“Lâm đại nhân, người nói vậy là sao?”

“Nấu sôi nước lên thì sức sát thương sẽ cực lớn! Khi kẻ địch tấn công vào thành, chúng ta hoàn toàn có thể đổ nước sôi xuống, như thế chẳng phải có thể tiêu diệt kẻ địch một cách dễ dàng sao?”

“Nước sôi có tác dụng thật, song phải cần rất nhiều nước sôi thì mới đạt được hiệu quả! Thế nhưng đun nước cũng rất tốn củi lửa, mà củi của chúng ta thì đều dùng để nấu cơm, không thể đun nước!”

Lâm Bắc Phàm khẽ cười: “Bản quan có một cách có thể không cần tốn củi mà vẫn đun được lượng nước lớn!”

Hai mắt Chu tướng quân sáng lên: “Cách gì thế?”

Lâm Bắc Phàm cho người chuẩn bị một cái vại đựng nước rồi thả vài tấm gương đồng vào trong đó, sau đó đổ đầy nước.

Chu tướng quân không hiểu: “Lâm đại nhân, như vậy là có thể tạo thành nước nóng sao?”

“Đúng vậy!”

Lâm Bắc Phàm vỗ tay: “Thời tiết oi bức, ánh nắng cực kì chói chang! Năng chiếu vào vại nước sẽ được gương đồng phản xạ, chiếu tới thành bên trong vại lại tiếp tục phản xạ, cứ không ngừng phản xạ như thế... Sau đó, nhiệt độ của nước sẽ tăng

lên! Mặc dù không đến mức nước sôi nhưng làm người ta bỏng thì vẫn được!”

Đây thực ra là một thiết bị đun nước bằng mặt trời phiên bản thô sơ, dùng ánh sáng khúc xạ để làm nóng nước.

Có điều Chu tướng quân vẫn không hiểu: “Thực sự được sao?”

“Cứ tin ta đi không sai đâu, người sẽ hiểu nhanh thôi!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Thời gian rất nhanh đã đến buổi trưa, trên trời một áng mây cũng không có, mặt trời cứ thế rọi thẳng xuống, cực kì chói chang.

Đứng dưới mặt đất, người chẳng làm gì cũng sẽ đổ mồ hôi ướt đầm lưng.

Lâm Bắc Phàm đoán nhiệt độ như thế này chắc cũng phải hơn bốn mươi độ, nóng đến mức khiến người ta choáng váng.

Cũng may hắn đã cho người chuẩn bị rất nhiều nước từ lâu, có thể giúp mọi người tránh nắng nóng, song nhiệt độ như thế này vẫn khiến người ta có khó có thể chịu được.

Đây vẫn là kết quả mà Lâm Bắc Phàm cố ý không chế, hắn đã giảm nhiệt độ đi rất nhiều rồi, bằng không còn khó chịu hơn.

Thế nhưng Võ Tây và Đại Nguyệt thì không được suôn sẻ như thế...

Chỗ bọn họ vô cùng trống trải, không có vật chắn nên hứng hết thấy ánh nắng mặt trời.

Mặc dù có lều để tránh ánh nắng song lều cũng chỉ là một lớp vải mỏng dính, hoàn toàn chẳng có tác dụng che chắn gì cả. Thậm chí khi ở trong lều còn nóng hơn, cứ như một cái lò thiêu vậy.

Còn trên mặt đất phần lớn đều là đá, cực kì hút nhiệt. Sau khi hút nhiệt, đá lại càng nóng hơn.

Nếu nhiệt độ bên trong thành chỗ Lâm Bắc Phàm ở là bốn mươi độ thì ở bên ngoài thành, nơi mà Võ Tây cùng Đại Nguyệt đóng quân thì nhiệt độ ít nhất cũng phải cao hơn ba đến bốn độ.

Mà nhiệt độ cơ thể con người là ba bảy, ba tám độ. Thời tiết như thế này thực sự khiến người ta nóng gần chết. Công Tôn tướng quân vừa đến cứ điếm đã tỉnh cả người vì quá nóng.

Hắn ta bực bội bước ra khỏi lều, trùng hợp gặp được Võ Tây vương đang tuần tra, bèn hỏi: “Võ Tây vương điện hạ, sao thời tiết chỗ các người nóng vậy?”

Võ Tây vương lắc đầu: “Mặc dù ngày thường cũng oi bức nhưng không hề nóng đến mức độ này. Thời tiết hôm nay khá là bất thường! Có điều kiểu thời tiết bất thường như thế này không kéo dài lâu đâu, cứ nhịn là sẽ qua thôi!”

Công Tôn tướng quân cười khỏ: “Lão phu có thể nhịn, nhưng binh lính của lão phu thì chắc không chịu được đâu!”

Võ Tây vương lấy làm lạ, hỏi: “Công Tôn tướng quân nói vậy là sao?”

“Võ Tây vương điện hạ, chắc là người không biết rồi! Mặc dù Đại Nguyệt chúng ta đôi khi cũng gặp thời tiết khô nóng, song khí hậu cực kì thích hợp, trước nay chưa từng thấy nóng như vậy, đến cả lão phu đây cũng sắp không chịu đựng được nữa rồi! Binh lính mà lão phu mang tới không hợp với thời tiết nơi này, như vậy sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn.”

“Hóa ra là vậy!”

Võ Tây vương mỉm cười: “Vậy là do bản vương không để ý rồi! Nếu như quân Đại Nguyệt không chịu được thì có thể tới sông Ngô Đồng tắm để tránh nóng, một vài binh lính của bản vương đã tới đó rồi!”

“Đa tạ điện hạ đã cho biết, lão phu cáo từ trước!”

Công Tôn tướng quân vội vã rời đi, hắn ta đang rất muốn tắm rửa để thoải mái hơn.

Kết quả khi đưa người đến sông Ngô Đồng thì phát hiện nước trong sông cạn đi rất nhiều, có chỗ còn lộ cả lòng sông.

“Sao sông Ngô Đồng này còn có chút xíu nước vậy?” Công Tôn tướng quân lấy làm lạ.

“Khởi bẩm tướng quân, hôm qua vẫn còn nhiều lắm cơ mà! Chắc là do trời nóng quá nên nước bốc hơi hết!” Có một binh sĩ bẩm báo.

“Không cần biết, cứ tắm đã!” Công Tôn tướng quân cởi áo giáp, để lộ những thớ cơ bắp trắng kiện, sau đó hấn ta nhảy xuống sông ngâm mình.

Tiếp theo đó là các tướng sĩ của Đại Nguyệt. Cứ thế mọi người thi nhau nhảy xuống sông. Sông Ngô Đồng nhỏ nhỏ chật kín người.

Chương 627: Ôm cây đợi thủ

Bọn họ cứ tắm mãi tắm mãi, cuối cùng ai cũng thấy khó chịu.

Bởi lẽ nước trong sông đang nóng lên như thể đang tắm nước nóng vậy. Ban đầu mọi người tới đây là để tránh nóng, ấy vậy mà lại tắm nước nóng, càng tắm càng khó chịu nên không thể không nhảy ra khỏi sông.

“Cứ chịu đựng một chút, đợi đến tối thời tiết mát hơn rồi lại đến tắm!”

Công Tôn tướng quân mặc áo lại, ngẩng đầu nhìn mặt trời hừng hực trên cao, hấn ta khẽ mắng một tiếng: “Cái thời tiết quỷ quái này! Đúng là xui xẻo!”

Sau khi trở về doanh trại, hấn ta lại thấy nơi này càng nóng hơn.

Phóng mắt nhìn về phía xa xa, tầm nhìn như trở nên xiêu vẹo, giống như bước vào sa mạc vậy.

Các binh sĩ canh gác mồ hôi rơi như mưa.

Có người nghiêng nghiêng ngả ngả, sắc mặt xanh xao, môi khô nứt nẻ, trông hấn là đã bị say nắng. Những binh sĩ khác cũng chẳng dễ chịu là bao.

Mỗi một nơi đều nóng bức, thực sự không tìm được nơi nào mát mẻ cả. Ai cũng cởi bỏ áo giáp của mình, chen chúc bên trong lều với vẻ mệt mỏi, mồ hôi đầm đìa.

Công Tôn tướng quân hỏi trái hỏi phải, đã có cả nghìn người say nắng rồi, tình hình vô cùng nghiêm trọng.

Thế là hấn ta bèn tìm đến Võ Tây vương, hỏi: “Võ Tây vương điện hạ, ở đây nóng quá, binh lính của lão phu không chịu được, quanh đây có chỗ nào có thể tránh nắng không?”

Võ Tây vương cười khở: “Bản vương đã sai người đi tuần tra rồi, trong vòng ba mươi dặm đồ lại không có một nơi nào có thể tránh nắng cả! Còn ngoài ba mươi dặm thì có dãy núi Phượng Hoàng, nơi đó có thể tránh nắng, song cứ đi đi về về thì không đáng đâu!”

Công Tôn tướng quân gật đầu: “Đúng là không đáng thật!”

Nơi tránh nắng quá xa, cứ đi đi về về là mất sáu mươi dặm, lại còn phải nghỉ ngơi một ngày nữa.

Thời tiết oi bức thế này lại còn đi cả ngày trời thì sao chịu nổi? Như vậy chắc chắn sẽ ngã gục trên đường mất, thà không đi còn hơn!

Công Tôn tướng quân ngẩng đầu nhìn trời cao: “Nếu thời tiết nóng thế này thì không thể đánh trận được rồi!”

Võ Tây vương mỉm cười: “Công Tôn tướng quân yên tâm, thời tiết hôm nay bất thường song chắc chắn không xảy ra thường xuyên, cứ chịu đựng một chút là qua thôi!”

Công Tôn tướng quân đành trở về với vẻ bất lực.

Do thời tiết quá nóng nên mọi người cũng chẳng có khẩu vị gì cả, ăn tạm chút đồ rồi thôi.

Cuối cùng cũng đợi được đến buổi tối, mặt trời xuống núi, bọn họ còn tưởng sẽ mát mẻ hơn, mà đúng thật là mát hơn một chút, song nhiệt độ vẫn rất cao.

Bởi lẽ mặt đất hút lượng lớn nhiệt nên bắt đầu tản nhiệt. Thời tiết bốn mươi độ thì người phải sống kiểu gì?

Công Tôn tướng quân lại không thể chịu nổi, hắn ta đưa mọi người tới sông Ngô Đồng để tắm.

Kết quả bọn họ phát hiện: “Sao nước ở đây ít đi nhiều quá vậy?”

“Thời tiết nóng bức, bị bốc hơi hết rồi!” Có người giải thích.

Công Tôn tướng quân thò tay xuống sông, phát hiện nước ở đây vẫn nóng, không thể tắm được.

Bọn họ đành vội vã lau người, sau đó trở về nghỉ ngơi. Song trời quá nóng, mọi người đều không thể ngủ ngon.

Ngày hôm sau, bầu trời trong như vừa được gột rửa, không một gợn mây, mặt trời chói chang, thời tiết vẫn nóng bức như cũ.

Mới buổi sáng mà nhiệt độ đã lên gần bốn mươi độ.

Đại quân cả trăm vạn người ngẩng đầu nhìn mặt trời, trong lòng ngập tràn tuyệt vọng, như thế này thì bọn họ phải chịu đựng kiểu gì!

Công Tôn tướng quân để trần cánh tay, hắn ta lại tới tìm Võ Tây vương: “Điện hạ, bao giờ thì cái thời tiết như này mới kết thúc đây?”

“Chuyện này... bản vương cũng không rõ nữa!” Võ Tây vương nhìn quân sư ở bên cạnh.

Quân sư Phượng Sở chìa tay ra, cười khỏ: “Thuộc hạ cũng không biết.”

Tuy nhiên, chuyện không hay hơn đã xảy ra!

Một binh sĩ vội vã chạy vào, lớn giọng bẩm báo: “Khởi bẩm vương gia, có chuyện không hay xảy ra rồi! Sông Ngô Đồng đã cạn, không còn một chút nước nào nữa!”

Mọi người kinh hãi: “Không còn một chút nước nào? Hôm qua vẫn có nước cơ mà, sao nói không là không luôn vậy?”

“Tiều nhân cũng không rõ nữa...”

Mọi người bèn vội vã tới sông Ngô Đồng, phát hiện ra nơi này đúng thật đã hết nước. Đáy sông lộ ra hoàn toàn, chỉ còn lại chút nước đọng.

Sắc mặt mọi người sầm xuống, tình hình này nghiêm trọng lắm rồi!

Nước là cốt lõi của sự sống, con người có thể không ăn cơm trong vài ngày, song không thể không uống nước được!

Không có nước thì con người biết phải sống kiểu gì? Phải đánh trận kiểu gì?

“Đừng bảo là thời tiết nóng quá nên nước bốc hơi hết nhé?” Có người dè dặt hỏi.

“Chắc không đâu! Dù mặt trời có chói chang quá cũng không thể làm nước bốc hơi hết trong vòng một ngày được, chắc vẫn đề nằm ở thượng nguồn rồi, trên đó đã bị ngăn lại không cho nước chảy, chúng ta bắt buộc phải phái người đi điều tra!”

Võ Tây vương lập tức cử một nghìn binh sĩ tinh luyện do một cường giả Tiên Thiên dẫn đầu men theo bờ sông tìm đến thượng nguồn để điều tra chân tướng, giải quyết vấn đề.

Trên núi Phượng Hoàng, quân Tà Nguyệt đợi đã lâu bắt đầu kích động.

Tử Nguyệt công chúa cực kì vui: “Võ Tây vương phái binh tới rồi! Quy mô khoảng nghìn người, do một vị Tiên Thiên dẫn đầu! Mọi người chuẩn bị cho tốt, nhất định phải khiến bọn họ có đi mà không có về!”

“Vâng thưa công chúa điện hạ!”

Bọn họ mai phục quanh sông, ôm cây đợi thỏ.

Chương 628: Cháy rồi

Khoảng một canh giờ sau, cuối cùng binh mã Võ Tây cũng đến.

Quân Tà Nguyệt không hề do dự mà ra tay, bọn họ bắn tên, ném đá, binh mã Võ Tây tổn thất nặng nề.

Tiên Thiên của Võ Tây phản nộ: “Xem ra lại là cái đám chuột nhắt các ngươi gây chuyện, lão phu nhất định phải giết sạch các ngươi!”

“Vậy thì tới đi!”

Phía Tà Nguyệt bỗng có bốn vị Tiên Thiên xông ra.

Trong quân doanh, Võ Tây vương và Công Tôn tướng quân đợi đã lâu mà vẫn chẳng có tin tức gì cả.

Song lúc bấy giờ, thời tiết lại càng ngày càng nóng, nước càng lúc càng ít đi.

“Hứa tướng quân làm sao thế không biết, lâu như vậy mà vẫn chưa về là sao?” Võ Tây vương bất mãn nói.

Quân sư Phụng Sở tiên sinh chấp tay nói: “Vương gia, chắc là gặp phải vấn đề gì rồi, hay là cử thêm người đi điều tra đi!”

“Quân sư nói cũng có lý!”

Võ Tây vương lại cử một đoàn binh mã nữa đi thám thính.

Đồng thời hẳn ta cũng dặn dò dù gặp phải chuyện gì, cứ nửa canh giờ cũng phải trở về báo cáo một lần.

Lúc mới đầu tình hình còn ổn, song về sau bọn họ lại dần mất liên lạc. Tất cả mọi người đều có dự cảm chẳng lành.

Sắc mặt Võ Tây vương sầm xuống: “Chỉ e lành ít dữ nhiều thôi!”

Công Tôn tướng quân nói: “Liệu có phải cái đám chuột nhắt kia làm không? Mấy hôm nay thấy bọn chúng an phận đi rất nhiều, e là đang trù tính gì đó rồi! Có lẽ bọn họ đã giết người, cũng cắt đứt nguồn nước luôn!”

“Rất có khả năng là vậy!”

Võ Tây vương đập bàn: “Sự việc không thể chậm trễ, lập tức phái đại quân tiến vào núi Phụng Hoàng! Dù là quân Tà Nguyệt hay là vấn đề nguồn nước thì cũng phải giải quyết cho bằng hết!”

“Vâng thưa vương gia!”

Thế là đoàn quân mười vạn người hùng hổ tiến vào núi Phụng Hoàng.

Bên trong núi Phụng Hoàng, quân Tà Nguyệt lại được phen kích động.

“Công chúa điện hạ, Võ Tây và Đại Nguyệt đã phái quân vào núi rồi, quy mô lên đến mười vạn người, cơ hội của chúng ta tới rồi!”

Tử Nguyệt công chúa cực kỳ kích động: “Đúng vậy, cơ hội của chúng ta tới rồi! Lần này nhất định phải đánh bọn chúng, cho bọn chúng biết chúng ta lợi hại cỡ nào! Mọi người cứ hành động theo kế hoạch!”

“Vâng thưa công chúa điện hạ!”

Lúc này, mười vạn đại quân đã tiến vào bên trong núi Phượng Hoàng.

Bọn họ cẩn thận vô cùng, mắt nhìn đường, tai nghe tám hướng, phòng ngừa bị đánh úp, thế nhưng cả quãng đường vẫn không được thuận lợi.

Bất tri bất giác bọn họ thuận theo con sông khô cạn, đi tới sâu bên trong dãy núi.

Mà lúc này, mọi người bên Tà Nguyệt đang bao vây ở bên ngoài, họ tưới dầu rồi châm lửa.

Trời nóng và hanh khô vốn đã rất bén lửa, lại cộng thêm dầu nên lửa cháy cực kì mạnh.

Chỉ một lát sau, ngọn lửa đã bùng lên và bao vây cả một ngọn núi, rồi dần dần lan rộng.

Đại quân tiến vào núi rất nhanh đã nhận ra có gì đó không đúng, ai cũng hoảng loạn.

“Cháy rồi, ở đây cháy rồi!”

“Cháy rừng rồi, không chạy là mất mạng đấy!”

“Cứu mạng với!”

Mọi người chạy loạn khắp nơi, chẳng ai còn quan tâm đến việc tìm nước nữa.

Dưới chân núi, Tử Nguyệt công chúa và mọi người nhìn đám cháy lan rộng, nở nụ cười đắc ý khi báo được thù: “Đốt cháy đi, thiêu cháy tất cả bọn chúng! Không chừa bất cứ một ai!”

Không lâu sau, ánh lửa ngàn ngụt chiếu sáng cả bầu trời!

“Bên kia có ánh lửa như cũng đang cháy rồi!”

“Rừng cháy lớn, lửa mạnh quá!”

“Núi Phượng Hoàng bị cháy rồi!”

...

Trên tòa thành tại cứ điểm Phượng Hoàng, mọi người đồng loạt la hét.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm cũng đang đứng trên thành, hắn trông thấy ánh lửa bập bùng ở phía xa.

Chu tướng quân đứng ở bên cạnh chau mày: “Đang yên đang lành... sao nơi đó lại cháy nhỉ? Hơn nữa trông thế lửa có vẻ rất lớn, cháy cũng thật nhanh, sắp thiêu rụi cả ngọn núi rồi!”

“Thời tiết nắng nóng, hanh khô nên dễ cháy là chuyện thường!”

Lâm Bắc Phàm khẽ cười: “Có điều ta thấy trận cháy này có vẻ bất thường, khả năng là do con người làm... Chi bằng chúng ta phái người đi thăm dò? Biết đâu lại có thu hoạch ngoài ý muốn!”

“Lâm đại nhân nói chí phải!”

Chu tướng quân gật đầu, hắn ta cực kì coi trọng Lâm Bắc Phàm.

Bởi lẽ hai hôm nay ở chung, hắn ta phát hiện Lâm Bắc Phàm là người có bản lĩnh thực sự. Hắn nói thời tiết nóng bức, cần phải chuẩn bị từ sớm. Quả nhiên hai hôm nay mặt trời chói chang, mồ hôi ướt đầm lưng khiến người ta khó mà chịu đựng được.

May mà bọn họ đã chuẩn bị nước, bằng không sẽ có rất nhiều người bị say nắng.

Hắn còn nói, bỏ gương đồng vào trong vại nước, để ánh mặt trời chiếu vào là có thể khiến nước nóng lên.

Quả nhiên sau nửa ngày, nước trong vại đã nóng lên, thò tay vào thấy bỏng rát.

Thế là hắn ta lại chuẩn bị rất nhiều vại nước và gương đồng.

Tới nay hắn lại nói trận hỏa hoạn này bất thường, có thể gạt hái được điều bất ngờ, Chu tướng quân lập tức phái một vị cao thủ Tiên Thiên đi điều tra, hy vọng được như những gì Lâm Bắc Phàm nói.

Bên Võ Tây và Đại Nguyệt cũng trông thấy trận hỏa hoạn này.

“Cháy rồi, ở kia cháy rồi!”

“Cháy rừng lớn quá!”

“Ôi! Thời tiết nắng nóng dễ cháy mà!”

Võ Tây vương và Công Tôn tướng quân nhận được tin xong bèn ra khỏi lều, trông thấy trận cháy lớn kia, trong lòng bọn họ cảm thấy chẳng lành.

Quân sư Phượng Sồ lau mồ hôi, áp ứng nói: “Nơi đó... hình như là đầu nguồn sông Ngô Đồng, đại quân của chúng ta đã tới nơi đó để tìm nước!”

Chương 629: Chỉ còn một cách

Võ Tây vương và Công Tôn tướng quân nhìn nhau, bọn họ hoảng hốt: “Tình hình không hay rồi! Xảy ra chuyện rồi!”

Bọn họ lập tức triệu tập rất nhiều cao thủ, nhanh chóng tiến về phía ngọn núi bị bốc cháy.

Bọn họ đều là võ giả, quãng đường mấy chục dặm đi rất nhanh, kết quả phải kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt.

Bởi lẽ trận cháy này quá lớn, cả ngọn núi gần như bị thiêu rụi! Bên trong ngọn lửa hùng hực ấy, bọn họ còn loáng thoáng nghe thấy những tiếng khóc, tiếng cầu cứu.

“ Binh lính của chúng ta đang ở trong đó thật!”

“Mau đi cứu người!”

...

Bọn họ nhanh chóng xông vào biển lửa, phát hiện binh lính của mình quả nhiên bị kẹt bên trong đó, họ chạy tán loạn, chỉ mong có thể tìm được đường thoát khỏi nơi này.

Thế nhưng đã có rất nhiều người bị thiêu cháy, cảnh tượng đáng sợ vô cùng.

Không kịp do dự, bọn họ lập tức ra tay cứu người, có thể cứu được người nào thì hay người đấy.

Tuy nhiên bọn họ chỉ có mấy chục người, bên trong biển lửa lại là mười vạn binh mã, phân bố lẻ tẻ, bọn họ không thể cứu kịp được.

Cuối cùng mất cả buổi tối, bọn họ chỉ cứu được ba, bốn nghìn người, còn hơn chín vạn người còn lại đã bị chôn vùi trong biển lửa.

Võ Tây vương nhìn ngọn lửa ngút trời, hai mắt hấn tạ đỏ ngầu, cơn giận sục sôi: “Chắc chắn là do cái đám chuột nhắt kia làm rồi! Bọn chúng dám thiêu đốt binh lính của bản vương, bản vương không đội trời chung với bọn chúng!”

“Bọn chúng... đúng thật là đáng chết!” Công Tôn tướng quân phần nộ gào lên.

Khó khăn lắm mới có một lần hấn tạ dẫn binh đi chinh chiến nơi xa, còn chưa kịp lập công, thậm chí còn chưa đánh trận mà đã mất năm vạn binh lính!

Cộng thêm ba, bốn vạn lính trước đó nữa thì tổng cộng hấn tạ đã tổn thất tám đến chín vạn binh mã rồi!

Vậy cũng có nghĩa là hấn tạ chẳng làm gì cả nhưng lại mất đi gần hai mươi phần trăm binh lính!

Hấn tạ hận cái đám chuột nhắt kia!

“A!” Công Tôn tướng quân dồn hết sức lực đánh một chưởng.

“Uỳnh.”

Phía không xa khoảng mười mấy trượng bị đánh ra một cái hố sâu, đến lửa cũng bị dập tắt mất một khoảng.

Song tiếc rằng sức người có hạn, đứng trước ngọn núi bốc cháy này sức mạnh của bọn họ chẳng là gì, rất nhanh sau đó lửa lại bén.

“Mặc dù tổn thất binh mã là điều rất đau lòng, song hiện giờ quan trọng nhất vẫn là tìm nguồn nước, giải quyết vấn đề nước uống đã!”

Sắc mặt của Võ Tây vương đen như đít nồi, hấn tạ nói: “Nếu không có nước thì mấy chục vạn quân của chúng ta sẽ chết khát hết!”

“Điện hạ nói phải!” Công Tôn tướng quân gật đầu.

Tiếp đó, bọn họ lại xông vào ngọn núi đang cháy rực kia, men theo con sông và tìm được đỉnh núi.

Tuy nhiên cảnh tượng trước mắt lại khiến bọn họ phát điên lên!

Bởi lẽ trên đỉnh núi có một cái hồ cực lớn, đây chính đầu đầu nguồn của sông Ngô Đồng. Thế nhưng hồ đã bị khoét một cái hố lớn và nước đã rút hết đi.

“Cái đám chuột nhắt kia! Úc hiếp người quá đáng!” Võ Tây vương ôm ngực kêu gào lên.

“Bọn chúng thực sự đáng chết! Đáng chết!” Công Tôn tướng quân cũng phẫn nộ. Giọng nói của hắn ta vang vọng khiến chim chóc bay tán loạn!

Tin tức này nhanh chóng được truyền tới tai Chu tướng quân.

“Tin tốt đây, tin cực tốt đây!”

Hắn ta nhanh chóng tới chỗ Lâm Bắc Phàm, đoạn bảo: “Lâm đại nhân, người nói trúng phóc luôn! Lão phu phái người đi điều tra, thực sự phát hiện được một tin bất ngờ!”

“Sông Ngô Đồng khô cạn, Đại Võ và Đại Nguyệt không còn nước nên Võ Tây vương đã phái mười vạn đại quân men theo con sông tiến vào núi Phượng Hoàng để tìm kiếm nguồn nước! Kết quả người đoán xem thế nào?”

“Sao? Có phải bị lừa thiêu không?” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Chu tướng quân hớn hờ: “Không sai! Sau khi vào núi, trong núi bỗng bốc cháy! Do lửa quá mạnh nên khi các cao thủ của Võ Tây đuổi đến thì cũng chỉ cứu được ba, bốn nghìn người! Gần mười vạn binh mã của bọn họ đã bị chôn vùi trong biển lửa, không thể trở về được nữa!”

“Trận chiến này còn chưa bắt đầu mà bọn họ đã tổn thất mười vạn binh mã, ông trời đang giúp chúng ta, ông trời đang giúp chúng ta mà! Ha ha...” Chu tướng quân cười cực kì vui vẻ.

“Thay vì nói là trời giúp chi bằng hãy nói là do con người gây nên!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Chu tướng quân gật đầu: “Lâm đại nhân, người nói phải! Trận cháy rừng này có lẽ là do nghĩa quân ở Võ Tây gây nên! Bọn họ chặt đứt nguồn nước của sông Ngô Đồng, lại còn thoát nước trên núi đi, sau đó dụ quân Võ Tây và Đại Nguyệt tới, cho một mối lửa thiêu rụi! Kế này đúng là quá tuyệt vời, đúng là có lợi cho chúng ta! Ha ha...”

Lúc này, hẳn ta thực sự muốn nói với nghĩa quân của Võ Tây rằng các người làm hay lắm.

Cười xong, Lâm Bắc Phàm nghiêm túc nói: “Có điều tiếp theo, chúng ta phải đánh một trận ác liệt nữa!”

“Lâm đại nhân, người nói vậy là sao?” Chu tướng quân không hiểu.

“Hành quân đánh trận không thể không có nước! Thế nhưng sông Ngô Đồng đã cạn khô, nguồn nước cũng không còn, trăm vạn đại quân ngoài thành không thể cầm cự được! Muốn tìm được nguồn nước gần đây nhất thì phải đi cả trăm dặm, quá xa!”

“Thế nên Võ Tây vương chỉ còn một cách thôi!”

Ánh mắt Lâm Bắc Phàm trở nên nghiêm nghị: “Đó chính là đánh tan cứ điểm Phượng Hoàng, tiến vào trong thành thì mới có được nguồn nước! Thế nên Võ Tây vương chắc chắn sẽ khởi binh, chuẩn bị bắt đầu trận chiến công thành! Trận chiến này chắc chắn sẽ vô cùng ác liệt!”

Chương 630: Không bột đổ gột nên hồ

“Lâm đại nhân nói phải!”

Chu tướng quân cực kì tán đồng, hẳn ta mong chờ, hỏi: “Bọn chúng sắp sửa công thành, người có kế sách gì hay không?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Bàn về năng lực bảo vệ thành trì thì Chu tướng quân vẫn hơn một bậc, ta nào dám múa rìu qua mắt thợ chứ?”

“Không dám không dám!”

Chu tướng quân vội xua tay, hẳn ta khiêm tốn nói: “Lâm Bắc Phàm người vẫn lợi hại hơn, lão phu thực sự bội phục vô cùng! Việc đã đến nước này, mong Lâm đại nhân đừng giấu tài!”

“Thực ra bản quan có một kế! Kế này mà thực hiện thì bảo đảm sẽ khiến cho bọn chúng có đi mà không có về!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười, nói.

Hai mắt Chu tướng quân sáng rực lên: “Kế gì thế? Mau nói cho lão phu nghe!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu tỏ vẻ thần bí: “Vẫn chưa tới lúc, thiên cơ bất khả lộ!”

“Hả? Tại sao không thể nói?” Chu tướng quân ngó người.

“Bởi vì chưa đến lúc, hiện giờ mà nói thì không còn linh nghiệm nữa!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Chu tướng quân ngửa ngáy: “Lâm đại nhân, người có thể nói cho lão phu nghe không? Lão phu đảm bảo sẽ không tiết lộ ra bên ngoài đâu!”

Lâm Bắc Phàm vẫn không chịu thỏa hiệp: “Chu tướng quân, người cứ kiên nhẫn chờ đợi đi! Khi nào đến lúc thì chắc chắn bản quan sẽ nói kế sách cho người!”

Chu tướng quân thất vọng rồi rời đi.

Mà lúc này, Võ Tây vương cùng Công Tôn tướng quân đã trở về đại doanh.

Bọn họ đã hy sinh mất mười vạn binh lính, kết quả vẫn chưa giải quyết được vấn đề nước uống, điều này khiến bọn họ vừa tức vừa nhục chí.

“Không có nước thì ngày mai làm sao thổi lửa nấu cơm, chúng ta phải thế nào bây giờ?”

“Đừng nói đến thổi lửa nấu cơm, có thể không khát đến chết đã là một vấn đề nan giải rồi! Mấy chục vạn quân đấy, không có nước thì sao mà đánh trận?”

“Cái đám quân Tà Nguyệt đáng chết này! Lão phu phải thiêu chết bọn chúng!”

...

Võ Tây vương nhìn Phượng Sồ tiên sinh, hắn ta hỏi với vẻ mong chờ: “Quân sư, người có kế sách gì không?”

Phượng Sồ tiên sinh cười khỏ: “Vương gia, không bột đồ gột nên hồ! Không có nước thì kế gì cũng vô dụng thôi!”

“Trừ sông Ngô Đồng ra thì gần đây có nguồn nước nào không?” Công Tôn tướng quân hỏi.

“Nguồn nước gần đây vẫn tới từ núi Phượng Hoàng, đó là một con sông khác tên là sông Chu Tước, có điều nơi đó cách đây cũng phải hơn trăm dặm! Đại quân chúng ta mà qua đó thì cần một đến hai ngày! Thế nhưng nếu qua được đó, vấn đề nước uống được giải quyết, song đánh trận thì không thể!” Phượng Sồ tiên sinh cười khò.

Mọi người cũng cười khò theo hắn ta.

Sau khi tới đó uống nước lại phải tốn một, hai ngày để về đánh trận.

Trong một, hai ngày này không uống nước hay sao, không nấu cơm hay sao?

Những chuyện này cũng cần đến nước!

Nhu cầu uống nước của đại quân chín mươi vạn người là vô cùng lớn! Người cũng không thể vận chuyển nước được.

“Tới nay chúng ta chỉ còn một con đường duy nhất mà thôi!”
Võ Tây vương trầm giọng nói.

“Con đường gì?” Mọi người đồng thanh hỏi.

Võ Tây vương rút kiếm chỉ về hướng Đại Võ, ánh mắt lộ vẻ hung tàn: “Cứ điểm Phượng Hoàng chắc chắn có nước! Chỉ cần chúng ta đánh tan cứ điểm Phượng Hoàng thì chắc chắn có thể giải quyết được vấn đề nước uống!”

“Đúng vậy!”

Mọi người thấy lòng mình rục rịch...

Lời Võ Tây vương nói đúng là một cách tốt, và lại cũng là cách duy nhất. Chỗ này của bọn họ không có nước, song bên trong cứ điểm Phượng Hoàng chắc chắn có nước.

Chỉ cần đánh tan cứ điểm Phượng Hoàng là bọn họ có thể giành được nước, đã thế còn có thể tiến vào Trung Nguyên!

Như vậy đại nghiệp của bọn họ sẽ thành công!

“Thế nhưng...”

Phượng Sồ tiên sinh đáp ứng: “Vương gia, thời tiết nắng nóng, chỗ chúng ta lại không có nước một ngày nay rồi, các binh sĩ vừa thiếu nước vừa say nắng, trạng thái tinh thần không hề lạc

quan, sức chiến đấu giảm đáng kể! Lúc này mà công thành thì e là sẽ thương vong vô số!”

“Quân sư, thế ngươi có cách gì không?”

Võ Tây vương phản bác: “Tự ngươi đã nói đó thôi, không bột đổ gột nên hồ! Hiện giờ chúng ta không có nước nên chỉ đành giải quyết vấn đề thiếu nước trước thôi! Mà nước thì nằm bên trong cứ điểm, chỉ cần đánh thắng là có được nước! Bằng không trăm vạn quân của chúng ta sẽ chết vì khát!”

“Vương gia nói phải, lão phu đồng ý!”

Công Tôn tướng quân nói: “Tới nay chúng ta thực sự chỉ còn con đường này thôi! Sự việc không thể chậm trễ, lập tức hành động!”

“Được!” Võ Tây vương lớn giọng nói.

Hai người đứng đầu đều đã quyết định, mọi người chỉ đành nghe theo.

Thế là trận chiến công thành đã bùng nổ!

Võ Tây vương và Công Tôn tướng quân tập kết ba mươi vạn quân tiến về cứ điểm Phượng Hoàng.

“Giết! Dốc hết sức lực xông về phía trước!”

“Sau khi tiến vào là chúng ta có nước để uống rồi!”

“Mọi người cố gắng lên!”

Ngoài ra, vẫn còn ba mươi vạn quân khác ở phía xa bắn tên và ném đá, ba mươi vạn quân khác thì không làm gì cả, chỉ chờ chiến đấu.

Bên trong cứ điểm Phượng Hoàng, binh mã của triều đình cũng nhanh chóng hành động, bọn họ chặn cổng thành không để kẻ địch đánh phá.

Lúc này, nước nóng đã đun được đưa lên.

Các binh sĩ canh giữ cửa thành đổ nước xuống. Mặc dù nước không sôi nhưng nhiệt độ vẫn rất cao, đủ để khiến người ta bị phỏng. Sau khi đổ nước xuống, binh sĩ Võ Tây và Đại Nguyệt bèn kêu gào thảm thiết, cuối cùng ngã xuống.

Chương 631: Mau báo thù cho ta

“A! Là nước nóng! Nóng quá!”

“Tay của ta bị phỏng rồi!”

Không thể không nói, lực sát thương của nước nóng là rất lớn, mới đổ một lượt mà đã có rất nhiều binh sĩ gặp tai ương.

Mà triều đình lại có rất nhiều nước nóng.

Chu tướng quân quan sát cảnh tượng ấy với sắc mặt nghiêm nghị, hiếm khi mỉm cười, lớn giọng nói: “Không sai! Cứ đổ như vậy! Đổ mạnh cho lão phu! Tuyệt đối không được để cho bọn chúng trèo lên!”

Cũng bởi có nước nóng nên việc bảo vệ thành trì của binh mã triều đình dễ dàng hơn rất nhiều.

Tất cả những điều này đều lọt vào mắt Võ Tây vương và Công Tôn tướng quân ở phía xa, song bọn họ vẫn không có hành động gì cả.

Công thành thì luôn phải hy sinh, hơn nữa phải hy sinh rất nhiều, bọn họ đã chuẩn bị về phương diện này từ lâu.

Công Tôn tướng quân cười ngửa, liếc mắt nhìn về phía xa đã trông thấy tòa thành và tất cả mọi người.

Cuối cùng hắn ta trông thấy một quan viên trẻ tuổi mặc quan bào màu đỏ, ánh mắt hắn ta bèn dừng lại.

“Theo lão phu được biết thì đề ứng phó với đại quân trăm vạn người của chúng ta, triều đình đã phái phủ doãn kinh thành Lâm Bắc Phàm tới!”

“Cái tên này cũng giỏi lắm, làm quan chưa đầy hai năm đã từ một tên lục phẩm lên thành đại quan nhất phẩm triều đình như bây giờ, quyền cao chức trọng, là người đứng đầu triều đình Đại Võ!”

“Hơn nữa, điều khiến người ta phải suy nghĩ chính là hắn xuất thân là quan văn, ấy vậy mà vẫn có thể dẫn binh đánh thắng được hai trận đại chiến, mà lần nào cũng lấy nhỏ thắng lớn, còn được phong làm Trung Dũng Hầu!”

“Đúng là giỏi thật!” Võ Tây vương gật đầu, gương mặt hấn ta lộ vẻ tán thưởng.

Đây là người của bản vương đây, sao có thể không lợi hại chứ?

“Có điều...”

Công Tôn tướng quân cười một cách khinh miệt: “Lão phu thấy hấn cũng chẳng làm nên chuyện gì đâu!”

Võ Tây vương thấy khó hiểu: “Công Tôn tướng quân, sao ngươi lại nói hấn không được?”

“Các ngươi nhìn xem!”

Công Tôn tướng quân chỉ vào Lâm Bắc Phàm đang đứng trên thành, giọng nói mang theo vẻ khinh thường: “Lúc này hai bên đang đại chiến, Lâm Bắc Phàm thân là một trong những người chỉ huy trận đấu, là đầu tàu của quân đội nên bắt buộc phải bảo vệ tốt bản thân thì mới có thể tính toán những việc khác!”

“Thế nhưng cái tên Lâm Bắc Phàm này lại không có võ nghệ, chỉ là một tay thư sinh yếu ớt, vậy mà cũng dám xuất hiện trên tường thành, đây chẳng phải kéo chính mình vào nguy hiểm hay sao? Hơn nữa hấn tới rồi thì cũng thôi đi, lại còn không mặc áo giáp, nhỡ đâu xảy ra chuyện gì thì cả quân đội biết phải làm thế nào? Mọi người vì bảo vệ hấn còn phải phí thêm sức lực nữa!”

“Thế nên hấn đúng là một kẻ ếch ngồi đáy giếng!”

Công Tôn tướng quân lại cười khinh bỉ: “Chắc là trước đây lập được chiến công nên hấn sướng quá, đây là điều cấm kị khi làm tướng đây!”

“Hoặc cũng có thể hấn hoàn toàn không hiểu thao lược binh pháp là cái gì. Những công lao trước kia mà hấn đạt được đều là công của người khác. Nghe đâu người này rất được nữ đế yêu mến, chắc là vậy rồi!”

Võ Tây vương và Phượng Sồ tiên sinh nhìn nhau, không biết phải nói gì cả.

Lúc này, Công Tôn tướng quân giơ một tay ra, nói: “Mang cung tới đây!”

Lập tức có người dâng cung, còn có cả mũi tên đã được đặc chế.

Võ Tây vương lấy làm lạ hỏi: “Công Tôn tướng quân, người có ý gì thế?”

Công Tôn tướng quân cười ha ha: “Lão phu hơi ngứa tay, muốn thể hiện cho cái tên trẻ tuổi trên thành kia xem! Để hắn biết đánh trận không phải là trò chơi!”

Võ Tây vương kinh ngạc: “Công Tôn tướng quân, không thể làm như vậy được!”

“Tại sao không thể?”

Công Tôn tướng quân vừa cầm mũi tên thử cung vừa hỏi: “Bắn mũi tên này đi, nếu lấy được tính mạng của hắn thì chắc chắn sẽ khiến triều đình đại loạn! Dù có không thành công cũng có thể dọa cho hắn sợ, thú vị biết bao!”

“Chuyện này...”

Võ Tây vương đỏ mặt, trong cái khó ló cái khôn, nói: “Bản vương thấy Lâm Bắc Phàm là một người tài nên muốn giữ lại hắn, mong Công Tôn tướng quân bỏ qua cho!”

“Hóa ra là vậy! Được vương gia nhìn trúng là phúc của hắn rồi!”

Công Tôn tướng quân không hề thu cung lại, hắn ta nói tiếp: “Thế thì lão phu không lấy mạng của hắn nữa, chỉ dọa hắn thôi.”

“Công Tôn tướng quân, người phải cẩn thận đấy, đừng có bắn lệch!” Võ Tây vương khuyên bảo.

“Vương gia yên tâm, lão phu tự biết mà!”

Công Tôn tướng quân kéo căng dây cung, còn ngưng tụ chân khí trên cung tên. Hắn ta ngắm chuẩn vào đầu của Lâm Bắc Phàm, rồi khẽ chếch sang một chút.

Thân là một Đại Tông Sư, giác quan của Lâm Bắc Phàm vô cùng nhạy bén. Khi người khác đưa hắn vào tầm ngắm là hắn đã phát hiện ra rồi.

Lâm Bắc Phàm liếc nhìn bằng ánh mắt bình thản, cái tên này dám bắn tên về phía hắn cơ à?

Có phải hấn ta chán sống rồi không?

Đúng lúc ấy, Công Tôn tướng quân bắn tên.

“Vù.”

Mũi tên nhọn hoắt bay về phía Lâm Bắc Phàm.

“Công tử cẩn thận!”

Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái hô lên rồi rút kiếm ra.

“Keng.”

Hai người họ sử dụng toàn bộ sức lực mà chẳng ngăn cản được bao nhiêu, kiếm cũng bị bắn ra.

Mũi tên tiếp tục bay về phía Lâm Bắc Phàm, vọt qua tai hấn.

Cả quá trình sắc mặt Lâm Bắc Phàm không hề thay đổi.

Công Tôn tướng quân buông cung trong tay xuống, hấn ta nói với vẻ kinh ngạc: “Mũi tên bay đến mà hấn không hề hoảng loạn sợ hãi, ngược lại còn bình tĩnh ung dung, xem là hấn cũng là một người gan dạ! Lão phu cũng thấy hơi thích hấn rồi đây!”

Lúc này, Lâm Bắc Phàm bỗng hét lên: “Dạ Lai Hương, ra đây cho ta! Có người bắn tên về phía ta, suýt chút nữa lấy mạng ta luôn rồi, mau báo thù cho ta!”

Chương 632: Thử xem ai hơn ai

Dạ Lai Hương vèo cái xuất hiện ngay trước mặt Lâm Bắc Phàm, hấn ta phẫn nộ: “Ai dám bắn tên về phía người vậy? Không biết người là cấp trên của ta hay gì? Sao không thêm nể mặt ta gì hết vậy, ta phải tấn chết người đó!”

Lâm Bắc Phàm chỉ về phía Công Tôn Vô Địch ở đằng xa, hấn nói: “Là cái tên già kia kìa, đi đi! Không tấn chết được hấn ta thì đánh chết một vài Tiên Thiên cũng được!”

Dạ Lai Hương phóng mắt nhìn về phía xa, phát hiện không có Tông Sư nào, hòn đá trong lòng hấn ta bèn rớt xuống.

Hấn ta mở quạt cái phạch, nói một cách vô cùng tự tin: “Người yên tâm, ta chắc chắn sẽ mang đầu vài tên Tiên Thiên về bồi

tội với người! Ta đi đây!”

Hắn ta nhảy xuống khỏi tường thành, thân mình như con chim hồng nhạn xông về phía Võ Tây và Đại Nguyệt.

Binh mã Võ Tây, Đại Nguyệt gặp phải kẻ địch lớn.

“Địch tập kích!”

“Có Tiên Thiên đang lại gần!”

“Mọi người phòng bị!”

“Vút vút vút...”

Mũi tên bắn ra như mưa song vẫn không thể ngăn được bước chân của Dạ Lai Hương.

Dạ Lai Hương cười không hề có thiện ý: “Với cái đồng mũi tên này mà đòi ngăn được bản công tử hả? Cũng không biết tự lượng sức mình!”

Hai chân hắn ta đạp giữa không trung, song tốc độ lại nhanh hơn gấp ba lần.

Công Tôn tướng quân gào lên: “Các Tiên Thiên lên, giữ hắn ta lại cho lão phu!”

“Vâng thưa tướng quân!”

Lập tức có ba vị Tiên Thiên xông ra từ đại quân.

“Vậy mới thú vị chứ, cơ mà các người không ngăn được bản công tử đâu! Khắp thiên hạ dù có là Tông Sư cũng không ngăn được! Hôm nay bản công tử phải phá phách đại quân trăm vạn người của các người, ha ha...”

Dạ Lai Hương bật cười, tốc độ của hắn ta càng nhanh hơn.

Sau đó hắn ta vượt qua sự ngăn cản của ba vị Tiên Thiên, xông vào đại quân và chơi đùa tùy ý.

Hắn ta bỗng đánh một chuông khiến cả trăm binh sĩ mất mạng!

Lại đánh một chuông nữa, trăm binh sĩ nữa hy sinh!

Binh lính tập trung đông đúc nên cứ đánh là trúng, chắc chắn sẽ không trượt!

Đại quân loạn cào cào, số người thương vong cực lớn!

Võ Tây vương nhìn mà đôi mắt muốn nứt vỡ, hấn ta gào lên:
“Các Tiên Thiên lên giết hấn ta cho bản vương! Mấy chục
Thiên Thiên lên hết.”

Dạ Lai Hương vẫn vượt qua một cách điều luyện, trên tay hấn ta là một thanh đao nhỏ trông rất bình thường, song dù là Tiên Thiên sở hữu vũ khí nào cũng đều bại dưới thanh đao ấy.

Chỉ cần lại gần nó là sẽ không kịp phòng bị, không ai là ngoại lệ cả!

Chỉ một lát sau đã có hai vị Tiên Thiên hy sinh. Võ Tây vương và Công Tôn tướng quân đều đỏ mắt!

Bọn họ kêu gào lên rồi cầm vũ khí xông lên phía trước.

Hai người đều có thực lực Tứ phẩm, không coi là quá kém.
Khi liên thủ, bọn họ có thể tạm thời ngăn được Dạ Lai Hương, đấu với hấn ta mấy chục hiệp.

“Ngươi là kẻ nào?” Công Tôn tướng quân vừa đánh vừa hét.

“Bản công tử đi không đổi tên ngồi không đổi họ, Ngự Miêu
Dạ Lai Hương! Ha ha!” Dạ Lai Hương đắc ý nói.

“Tại sao ngươi lại đánh úp đại quân của chúng ta?” Công Tôn tướng quân lại hỏi.

“Các ngươi bắt nạt cấp trên của ta, ta rất không vui nên tới xả giận lên người các ngươi đó!” Dạ Lai Hương đáp.

“Cấp trên của ngươi là...”

“Phủ doãn kinh thành, Trung Dũng Hầu Lâm Bắc Phàm!”

Công Tôn tướng quân tức đến mức thổ huyết!

Vì bắn một mũi tên thôi kết quả rước thêm cái tên sát tinh này tới, giết chết cả nghìn binh mã và hai vị Tiên Thiên của mình!

Võ Tây vương cũng tức trào máu họng!

Nếu trước đó hấn ta ngăn cản kịp thời thì đã không xảy ra chuyện này rồi! Thực sự quá oan uổng mà!

Dạ Lai Hương cầm đao tiếp tục đại chiến giữa đại quân trăm vạn người! Hấn ta đến như gió, xuất quỷ nhập thần!

Mười mấy vị Tiên Thiên mà không làm gì được hấn ta!

Thời gian dần dần trôi qua, Võ Tây và Đại Nguyệt thương vong càng nhiều hơn, đại quân trăm vạn người loạn cào cào!

Võ Tây vương và Công Tôn tướng quân tức đến phát điên!

“Cái tên đáng chết kia! Người ra tay với lính nhỏ thì hay lắm hả? Có bản lĩnh thì đấu với bản vương đây này!”

“Người còn không dừng tay thì lão phu sẽ không khách sáo nữa đâu!”

...

Dạ Lai Hương bật cười ha ha: “Thoải mái ghê! Hôm nay giết quá là thoải mái! Lâm đại nhân có một câu thơ là giết một người thành tội, giết vạn người thành anh hùng! Giết được chín trăm vạn mới là anh hùng của anh hùng! Để bọn ta giết hết sạch các người, xưng hùng xưng tôn!”

Võ Tây vương và Công Tôn tướng quân lại tức đến mức thổ huyết!

Để người giết hết người sao mà được?

“Cái tên Dạ Lai Hương kia, người đừng có mà đắc ý! Hôm nay lão phu có phải bỏ mạng cũng phải giữ người ở đây!”
Công Tôn tướng quân kêu gào, hấn ta phóng chân khí ra.

“Nộp mạng đi!” Khí thế của Võ Tây vương hùng hùng bốc lên cả chục trượng.

Dạ Lai Hương thấy hai người kia kích động lại càng kiêu căng hơn: “Tới đi! Các người cứ tới đi! Để xem cuối cùng thực lực của các người mạnh hay là đao của bản công tử sắc bén đây?”

Chương 633: Hôm nay ta không chết thì người chết

Hai bên bắt đầu chiến đấu, càng đánh càng ác liệt!

Trên tường thành ở cứ điểm Phụng Hoàng, Lâm Bắc Phàm và mọi người trông thấy cảnh tượng này bèn mỉm cười.

“Dạ Lai Hương giết hay lắm! Một mình đương đầu với mười mấy Tiên Thiên, đại náo trăm vạn quân, khiến người ta nhìn

mà sục sôi, lão phu cũng muốn qua đó trêu đùa bọn họ! Ha ha...” Chu tướng quân bật cười.

“Đúng vậy, văn bối cũng muốn qua đó quá, đại trượng phu phải thế chứ!” Quách Thiếu Soái kích động.

Những tướng lĩnh Tiên Thiên khác cũng gật đầu nói phải.

Đúng lúc ấy, Mạc Như Sương hô lên: “Mọi người nhìn phía bên kia kia!”

Chỉ thấy ở đằng xa bỗng có năm vị Tiên Thiên che mặt tấn công đại quân của Võ Tây và Đại Nguyệt.

Bọn họ xông tới và mang theo một màn mưa máu.

Hai mắt của Võ Tây vương như muốn nứt ra, hắn ta gào lên: “Các người là ai? Sao các người dám làm loạn đại quân của bản vương, không muốn sống nữa hả?”

Công Tôn tướng quân cũng cực kì tức giận: “Khuyên các người mau rút lui đi, bằng không lão phu không khách sáo nữa đâu!”

Kết quả, bọn họ chẳng ai nhụt chí, kẻ nào đáng bị giết thì đều giết.

“Võ Tây vương, vì dã tâm của mình mà ngươi mở cửa cho giặc, công răn cắn gà nhà, ngươi đúng là kẻ bất trung bất nghĩa bất nhân bất hiếu! Kẻ xấu xa như ngươi thì xứng đáng bị người người phỉ nhổ! Hôm nay lão phu phải thay trời hành đạo!”

“Công Tôn Vô Địch, ngươi không ở yên tại Đại Nguyệt của ngươi mà còn tới đây làm loạn? Hôm nay lão phu phải đánh bại cái thần thoại chiến thần của ngươi, cho ngươi biết thế nào gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn!”

“Hóa ra là các vị nghĩa sĩ, thất kính thất kính!”

Dạ Lai Hương vừa đánh vừa mỉm cười: “Chúng ta cùng nhau đại náo đại quân trăm vạn người này đi, để cho binh mã của hai tên gian thần tặc tử này có đi mà không có về!”

“Được được được!” Năm vị Tiên Thiên đồng loạt đáp lời, bọn họ càng giết càng hăng.

“Đúng là đáng chết mà!”

Võ Tây vương và Công Tôn tướng quân tái mét mặt, bọn họ không thể không phải thêm vài vị Tiên Thiên đứng ra ngăn cản.

Trên tường thành tại cứ điểm Phượng Hoàng.

Mạc Như Sương không hiểu, bèn lên tiếng hỏi: “Rốt cuộc bọn chúng là ai? Sao lại không sợ Võ Tây vương và Công Tôn Vô Địch nhỉ, đã thế còn giết đại quân trăm vạn người?”

“Không cần biết bọn họ là ai, nếu đã giúp chúng ta thì đều là bạn của chúng ta!” Chu tướng quân bật cười.

“Đúng vậy, ta cũng muốn qua đó quá!” Quách Thiếu Soái kích động.

Lâm Bắc Phàm khẽ cười, hẳn đã nhận ra đám người này từ lâu, đây chẳng phải người của Tà Nguyệt đó sao?

Thấy Dạ Lai Hương đang đại sát tứ phía khiến đại quân trăm vạn người điên đảo, hẳn lại muốn “thu hoạch” thêm nữa rồi!

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói: “Chu tướng quân và các vị tướng quân khác, hiện giờ phe địch đang tiến thoái lưỡng nan, sao chúng ta không nhân cơ hội náo loạn một phen, làm giảm đi thực lực của bọn chúng nhỉ? Phải biết rằng đây là một cơ hội khó có được đấy!”

Chu tướng quân nghe vậy cũng động lòng: “Lâm đại nhân nói phải! Nhưng cứ điềm...”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Để bản quan canh giữ, bảo đảm không tổn thất gì, các người cứ chơi đùa thỏa thích!”

Chu tướng quân nghiêm túc suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý.

Như Lâm Bắc Phàm nói, đây là một cơ hội hiếm có.

Hiện giờ không đánh cho địch một vỏ đầu thì về sau không còn cơ hội nữa.

Thế là hẳn ta bèn dẫn tám vị Tiên Thiên hùng hổ xông lên.

“Võ Tây vương, Công Tôn Vô Địch, nộp mạng đi!”

“Hôm nay ta không chết thì người chết chính là ngươi!”

...

Võ Tây vương và Công Tôn tướng quân hốt hoảng.

“Không hay rồi! Cao thủ của triều đình ra tay rồi!”

“Cái đám chó má này! Mau ngăn chúng lại, không được để chúng tiến vào đại quân!”

“Tốc độ nhanh lên!”

Không lâu sau, cao thủ Tiên Thiên hai bên đã giao đấu, đánh đến mức trời đất rung chuyển.

Còn Lâm Bắc Phàm lại dời sự chú ý đến cứ điểm.

Lúc này, binh mã Võ Tây và Đại Nguyệt vẫn đang liều mạng công thành. Bên dưới tường thành toàn là thi thể chất thành núi.

Người cụt tay cụt chân thì vô số, máu chảy thành sông, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Binh mã của triều đình bảo vệ thành, mặc dù chiếm ưu thế nhưng cũng hy sinh rất nhiều.

Tuy nhiên đối với những kẻ có dã tâm mà nói thì sự hy sinh của bọn họ đúng là chẳng đáng nhắc đến.

Lâm Bắc Phàm không khỏi thờ dài: “Trên đời này tính mạng con người như cỏ rác mà!”

Sắc trời dần tối, đến lúc hắc ra tay rồi!

Lâm Bắc Phàm phát tay, điều khiển độ ẩm trong không khí khiến ánh nắng khúc xạ, tập trung chiếu vào chiến trường.

Đồng thời, hắc khổng chế tốc độ tản nhiệt của mặt đất, khiến nhiệt độ nhanh chóng tăng cao. Cứ thế, nhiệt độ ở chiến trường đã tăng thêm mấy độ.

Thời tiết như thế này đúng là quá nóng, chẳng cần làm gì mà cũng đổ mồ hôi ướt lưng. Kết quả khi được Lâm Bắc Phàm điều khiển, nhiệt độ lại càng cao hơn, khiến người ta nóng đến mức đầu vầng mắt hoa.

Cộng thêm việc không có nước uống, chiến đấu trong cái nóng bức như thế này lại càng khó chịu hơn.

Chỉ một lát sau, các binh sĩ trên chiến trường đã bỏ nhào xuống đất. Bọn họ không chết mà là say nắng nên ngất xỉu!

Chương 634: Quân cờ bí mật

Mấy chục vạn binh mã cứ thế xiu ngang xiu dọc trên mặt đất!

Cảnh tượng vô cùng hoành tráng!

Võ Tây vương và Công Tôn tướng quân thấy vậy bèn tức đến mức thổ huyết!

Không bị kẻ địch giết chết mà bị ngất bởi cái thời tiết nóng bức này, như thế thì còn đánh trận gì nữa?

Mọi người đều không thể hoạt động tay chân được nữa, cứ thế nằm trên mặt đất!

Họ chỉ có thể nhìn trời và mắng rằng: “Cái thời tiết quỷ quái này!”

Thời tiết càng ngày càng nóng, càng lúc càng có nhiều binh sĩ không chịu nổi nữa. Cứ đánh tiếp thì chắc chắn sẽ thua, Võ Tây vương và Công Tôn tướng quân nhìn nhau, cuối cùng hét lên: “Chúng ta rút!”

Đại quân Võ Tây và Đại Nguyệt bèn rút lui.

Lúc này, Dạ Lai Hương cũng đã giết đủ, sau khi dùng thanh đao nhỏ kết liễu một vị Tiên Thiên, hắn ta bèn phui mông rời đi.

Chỉ bỏ lại một câu kiêu ngạo rằng: “Hôm nay bản công tử giết đủ rồi, hẹn ngày khác chúng ta tiếp tục!”

Những cao thủ Tiên Thiên khác cũng đồng loạt rời đi...

“Võ Tây vương, lão Công Tôn kia, chúng ta đi trước đây!”

“Sau này còn cơ hội, ngày nào đó chúng ta lại tái chiến, ha ha!”

“Núi sông còn gặp nhau, chúng ta cứ đợi xem!”

...

Võ Tây vương và Công Tôn tướng quân nhìn bọn họ rời đi cùng với thi thể binh lính nằm ngang nằm dọc trên mặt đất, sắc mặt bọn họ không khỏi tái mét.

Cuộc chiến tạm thời kết thúc, Lâm Bắc Phàm mở tiệc đón gió tẩy trần cho Chu tướng quân và mọi người, chúng mừng chiến

thắng lần này.

Thế nhưng trong quân doanh của Võ Tây và Đại Nguyệt lại u sầu bi thảm vô cùng.

Võ Tây vương thở dài: “Trận chiến hôm nay đúng là quá bất lực! Mười mấy Tiên Thiên ra tay làm bản vương tổn thất nặng nề! Thời tiết thì nóng bức, đại quân chúng ta ngất xỉu hết thủy, chẳng còn sức mà chiến đấu!”

Hắn ta lại thở dài: “Hiện giờ chúng ta chỉ còn bảy mươi vạn binh mã, Tiên Thiên chỉ còn mười người, lại còn thiếu nước thiếu sĩ khí, sức mạnh giảm đáng kể, chúng ta phải làm sao đây?”

Công Tôn tướng quân rầu rĩ: “Đúng vậy, chúng ta phải làm sao đây?”

Hắn ta mang theo năm mươi vạn quân chinh chiến với Đại Võ, mục đích là để lập công.

Kết quả ngày đầu tiên đánh trận đã thua thảm bại, mười vạn binh mã Đại Nguyệt chết tại chiến trường!

Đây là lần thua thảm bại nhất trong cuộc đời hắn ta!

Cộng thêm những tổn thất trước đó nữa thì số người thương vong phải lên đến mười lăm vạn!

Mới khai chiến chưa được bao lâu mà đã chết nhiều người như vậy, sau này hắn ta phải đánh trận kiểu gì đây?

Chỉ nghĩ thôi mà hắn ta đã thấy đau đầu lắm rồi!

“Mặc dù tổn thất trầm trọng, song chúng ta bắt buộc phải tái chiến!”

Ánh mắt Võ Tây vương tỏ vẻ kiên định: “Nếu như hai ngày sau chúng ta vẫn không thể đánh tan cứ điểm Phượng Hoàng, tiến vào Trung Nguyên thì chúng ta không còn sức mà chiến đấu nữa, hậu quả khó mà tưởng tượng!”

Công Tôn tướng quân gật đầu: “Vương gia nói phải, không đánh cũng phải đánh, chúng ta không có sự lựa chọn nào khác! Thế nên chúng ta mau chóng bàn bạc kế sách thôi, không còn nhiều thời gian nữa!”

Võ Tây vương im lặng trong chốc lát: “Thực ra, cũng không phải là không có cách...”

Công Tôn tướng quân hí hửng: “Điện hạ, người có kế hay gì rồi đúng không, mau nói đi!”

Võ Tây vương lắc đầu: “Kế hay thì không có! Nhưng thành công hay không thực ra bản vương cũng không chắc lắm...”

Công Tôn tướng quân vội bảo: “Vương gia, người cứ nói cách của người ra, chúng ta cùng tham mưu!”

Võ Tây vương lắc đầu, cười khổ: “Cách này khó nói lắm, bởi vì nó liên quan đến một quân cờ bí mật của bản vương, chưa đến lúc thì không thể dùng!”

Công Tôn tướng quân lại sốt sắng: “Hiện giờ còn chưa phải lúc sao? Không dùng thì tất cả chúng ta đều xong đời!”

Võ Tây vương trầm ngâm: “Thế này đi, người cho bản vương thời gian nửa ngày để bản vương thử! Dù có thành hay không thì bản vương đều sẽ nói lại với mọi người, thế nào?”

“Được, vương gia mau lên nhé, thời gian không đợi người!”
Công Tôn tướng quân nói.

“Bản vương hiểu mà!” Võ Tây vương gật đầu.

Hai canh giờ sau, Võ Tây vương trở về với vẻ vui mừng: “Tin tốt đây! Công Tôn tướng quân à, tin tốt đây! Quân cờ bí mật của bản vương có thể dùng rồi! Chúng ta có hy vọng đánh tan cứ điểm Phượng Hoàng, tiến vào Trung Nguyên rồi!”

Công Tôn tướng quân cũng mừng rỡ: “Thật sao? Thế thì tốt quá! Chúng ta cần chuẩn bị những gì?”

Võ Tây vương ho khan một tiếng, nói với vẻ hơi ngại ngùng: “Cần chuẩn bị tiền, càng nhiều càng tốt! Làm phiền Công Tôn tướng quân và các tướng sĩ Đại Nguyệt hãy giao tiền và những thứ có giá trị ra!”

Công Tôn tướng quân hoang mang!

Kế sách quý quái gì mà cần đến tiền vậy?

Cuối cùng, Công Tôn tướng quân vẫn chọn tin Võ Tây vương. Hắn ta giao hết tiền cũng như những thứ đồ có giá trị của mình và của quân Đại Nguyệt cho Võ Tây vương.

Võ Tây vương lấy đồ xong thì biến mất, một canh giờ sau mới quay lại. Hắn ta vui mừng nói: “Ban ngày chúng ta nghỉ ngơi, sau khi ăn uống đủ, đến đêm chúng ta sẽ hành động! Lần này bắt buộc phải phá vỡ cứ điểm Phụng Hoàng, đánh vào Trung Nguyên!”

“Được được được!” Công Tôn tướng quân nói liền thoảng.

Mà lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm hí mắt cười, hắn tìm Chu tướng quân, nhỏ giọng nói: “Chu tướng quân, thời cơ tới rồi! Chỉ cần chúng ta làm thế này... làm thế này... sau đó thế này, bảo đảm có thể khiến đại quân Võ Tây và Đại Nguyệt một đi không trở về!”

Chu tướng quân nghe xong bèn vừa mừng vừa lo lắng: “Làm như vậy... liệu có mạo hiểm quá không?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Đúng là khá mạo hiểm, song sau khi thành công chúng ta sẽ thu được rất nhiều lợi! Người cứ làm theo những gì ta nói đi, để đề phòng vạn nhất thì chuyện này không được cho nhiều người biết!”

Chương 635: Thành bị phá

Chu tướng quân vẫn không yên tâm. Khi Lâm Bắc Phàm lấy Thượng Phương Bảo Kiếm và binh phù ra thì hắn ta mới miễn cưỡng đồng ý.

Sau đó, Lâm Bắc Phàm liên lạc với Tử Nguyệt công chúa, đi thẳng vào vấn đề: “Công chúa điện hạ, người có muốn giành được càng nhiều lương thực hơn không?”

Tử Nguyệt công chúa gật đầu một cách không hề do dự: “Đương nhiên là muốn rồi! Hành quân đánh trận, lương thực luôn là càng nhiều càng tốt mà!”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Người có muốn tóm hết quân Đại Nguyệt, một tên cũng không chừa không?”

Tử Nguyệt công chúa lại gật đầu một cách đầy dứt khoát: “Đương nhiên là muốn rồi! Nằm mơ cũng muốn nữa là!”

“Cơ hội tới rồi đây!”

Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng nói: “Đêm nay, chúng ta làm thế này... thế này, rồi làm thế này, không những có thể cướp được lương thực của Võ Tây và Đại Nguyệt mà còn có thể nhân cơ hội giữ lại binh mã của bọn họ!”

Hai mắt Tử Nguyệt công chúa sáng rực: “Quân sư, thực sự có thể sao?”

“Có ta ra tay người còn không yên tâm ư?” Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ không vui.

“Ừm! Vậy thì xin nhờ quân sư, cảm ơn!” Tử Nguyệt công chúa hành lễ.

“Công chúa điện hạ, chúng ta cùng một thuyền mà, không cần khách sáo như vậy!”

Lâm Bắc Phàm đỡ công chúa dậy, hân hoan cuồng ám chỉ: “Công chúa điện hạ, người xem ta đã giải quyết vấn đề binh mã Đại Nguyệt, còn giúp người giành được lượng lớn lương thực, người cũng nên bày tỏ thành ý chứ nhỉ?”

“Quân sư, bản cung yêu người chết mất!” Tử Nguyệt công chúa bỏ nhào đến ôm chặt lấy Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm không bình tĩnh nổi nữa: “Công chúa điện hạ, ta không cần thành ý như vậy! Ta là một người phạm tặc, người đưa ta tiền là được rồi!”

“Nhưng mà bản cung thích người mà!” Tử Nguyệt công chúa làm nũng.

Bát tri bát giác đã đến buổi tối.

Bảy mươi vạn quân Võ Tây và Đại Nguyệt ăn uống no đủ, nghỉ ngơi đầy đủ xong bắt đầu chiến đấu dưới sự chỉ huy của Võ Tây vương và Công Tôn tướng quân.

“Các tướng sĩ, xông lên! Đánh vào trong thành là chúng ta sẽ có nước để uống!”

“Không những có nước uống, chúng ta còn có rượu, có thịt để ăn!”

“Lần này chắc chắn chúng ta sẽ giành chiến thắng!”

Lần này, Võ Tây vương xung phong dẫn đầu xông về phía trước, cực kì khí thế.

Tất nhiên, Chu tướng quân cũng sắp xếp người tiến hành chống cự.

“Đại quân của bọn họ lại tới rồi, mọi người chuẩn bị... Bắn tên! Ném đá!”

“Không được để bọn chúng trèo lên tường thành!”

“Cao thủ Tiên Thiên xông lên ngăn Võ Tây vương lại!”

Hai bên chiến đấu ác liệt tại cửa cứ điểm, số người thương vong nhanh chóng tăng lên.

Một mình Võ Tây vương đối đầu với ba vị Tiên Thiên, hắn ta kiêu ngạo nói: “Tới đi! Các người lên hết đi! Hôm nay bản vương nhất định phải phá vỡ cổng thành, tiến vào Trung Nguyên, đánh thẳng đến kinh thành, ngồi lên vị trí hoàng đế!”

Các Tiên Thiên của triều đình phần nộ, đồng loạt ra tay.

“Võ Tây vương, người đừng có mà mơ!”

“Để lão phu dạy dỗ người!”

“Người là một tên phản vương, người không có tư cách ngồi lên hoàng vị!”

Mọi người chiến đấu vô cùng ác liệt!

Điều khiến mọi người bất ngờ là Võ Tây vương sử dụng đại chiêu rất nhiều lần, hắn ta không màng tất cả, dốc toàn lực mà đánh, hơn nữa phần lớn những chiêu thức của hắn ta đều đổ dồn vào cùng một vị trí trên tường thành, gần như muốn đánh vỡ cứ điểm từ chỗ đó để tiến vào bên trong.

Có điều các Tiên Thiên Đại Võ lại không hề lo lắng.

Tường thành này được làm từ đá cực lớn, bên trong có sắt thép bê tông chống đỡ nên kiên cố vô cùng, không thể đánh đổ một cách dễ dàng được.

Nếu đổi lại là một Tông Sư thì còn có hy vọng.

Tiên Thiên thì tuyệt đối không thể.

Quả nhiên, sau khi Võ Tây vương đánh ra mấy chục chương, bức tường vẫn sừng sững.

Đúng lúc đó, một cảnh tượng khiến người ta bất ngờ xuất hiện.

Chỉ thấy chỗ Võ Tây vương ra tay bỗng vang lên những tiếng nổ âm âm, tường nghiêng ngã rồi sập xuống, xuất hiện một cái lỗ cực to.

Các tướng sĩ triều đình thấy vậy bèn kinh hãi!

Trong đầu bọn họ ù ù, cứ điểm Phượng Hoàng bị phá rồi!
Không xong rồi!

Võ Tây vương mừng thầm trong lòng, thành bị phá rồi!

Quả đúng như người kia dự tính, bức tường thành cứ điểm này có chỗ yếu, chỉ cần dốc sức đánh vào đó vài lần là có cơ hội phá vỡ tường thành, tiến thẳng vào bên trong!

Võ Tây vương cao giọng nói: “Thành đã được phá! Các tướng sĩ mau tiến vào trong! Phá vỡ cứ điểm Phượng Hoàng, tiến vào Trung Nguyên!”

“Vâng thưa vương gia!” Mọi người đồng loạt đáp lời, ý chí chiến đấu dâng cao.

Các cao thủ Tiên Thiên của Võ Tây và Đại Nguyệt cũng đồng loạt xông lên để bảo vệ lỗ hổng kia, cho đại quân của mình tiến vào.

Các binh mã quả nhiên không phụ lòng Võ Tây vương, bọn họ tranh nhau xông vào.

“Cuối cùng cũng phá được thành rồi, chúng ta có thể vào tìm nước uống rồi!”

“Khát chết mất, nhất định phải uống cho đã!”

“Giết, để ta vào trước!”

Ý chí chiến đấu của bọn họ dâng cao, khí thế ngút trời, binh mã của triều đình thì không thể ngăn cản.

Võ Tây vương và Công Tôn tướng quân nhìn cảnh tượng này bèn mỉm cười. Việc đầu tiên các binh lính làm sau khi xông vào là đi tìm nước để uống.

Lúc này, bọn họ trông thấy bên trong bày rất nhiều vại nước, đều tắm tấp, bên trong đầy ắp nước.

Chương 636: Đầu hàng đi

“Nước! Nước ở kia kia!”

“Nhiều nước quá, đủ cho ta uống rồi!”

“Ta khát quá, cho ta uống trước!”

“Để ta uống trước!”

Mọi người nhanh chóng ủa đến để uống.

Người đằng trước điên cuồng uống, người đằng sau điên cuồng chen chúc trên phía trước, mọi người ai cũng muốn giải khát.

Còn có người ở bên ngoài nghe nói bên trong có nước cũng nhanh chóng xông vào. Bọn họ dẹp chuyện đánh trận qua một bên, cứ uống cho đã rồi tính sau.

“Chỗ nước này... liệu có có vấn đề không?” Công Tôn tướng quân lo lắng.

Võ Tây vương lắc đầu, hắn ta cười: “Công Tôn tướng quân, người cứ yên tâm, nước ở đây không có vấn đề gì!”

Công Tôn tướng quân không hiểu, hỏi: “Vương gia, sao vương gia chắc chắn vậy?”

“Bởi vì nước này được bọn họ đun lên để đối phó với chúng ta!”

Võ Tây vương mỉm cười: “Giám quân triều đình Lâm Bắc Phàm đã nghĩ ra một kế sách rất hay để đối phó với chúng ta! Hắn cho người chuẩn bị rất nhiều vại nước, đổ đầy nước vào trong vại, còn bỏ thêm vài tấm gương đồng vào nữa! Như vậy, nước bên trong sẽ hút được nhiệt từ mặt trời và biến thành nước nóng, đúng là kì lạ!”

“Hóa ra là vậy!”

Công Tôn tướng quân bừng tỉnh hiểu ra: “Lão phu cứ thắc mắc mãi bọn họ lấy đâu ra nhiều nước nóng như vậy, hóa ra là làm theo cách này, đúng là quá thần kì! Có thể nghĩ ra được một cách như vậy, Lâm Bắc Phàm này đúng là một kỳ tài!”

“Hắn đúng là một kỳ tài, thế nên bản vương mới yêu thích hắn!” Võ Tây vương nói.

Cứ nghĩ đến việc một kỳ tài như Lâm Bắc Phàm chuẩn bị đầu quân cho hấn ta là hấn ta lại thấy kích động!

“Vậy nên Công Tôn tướng quân à, nước này không có vấn đề gì đâu! Đến tối, nước đã nguội, tiện cho các tướng sĩ giải khát!” Võ Tây vương mỉm cười.

“Đa tạ vương gia đã chỉ điểm, lão phu yên tâm rồi!” Công Tôn tướng quân gật đầu và khẽ mỉm cười.

Do mọi người đều tranh nhau uống nước, tình hình có hơi tán loạn nên Võ Tây vương không thể không lên tiếng: “Hiện giờ thắng thua vẫn chưa rõ ràng, mọi người phải cẩn thận binh mã của triều đình! Mỗi một người uống hai ngậm nước, uống xong lập tức nhường cho người khác để còn tiếp tục chiến đấu!”

Vài vị sĩ quan đứng ra chỉ huy, mọi người bèn uống nước theo thứ tự. Sau khi uống xong, sức chiến đấu của bọn họ được giải phóng, bọn họ càng chiến càng hăng.

Binh mã của triều đình ngăn cản trong bất lực, bọn họ không ngừng rút lui, gần như sắp sửa phải từ bỏ cứ điểm.

Còn quân Võ Tây và Đại Nguyệt thì xông thẳng vào thành, dần chiếm thế thượng phong.

“Đại cục đã định! Đại cục đã định mà!” Võ Tây vương bật cười ha ha.

Thứ lớn nhất ngăn cản đại quân của hấn ta chính là cứ điểm Phượng Hoàng.

Mà nay cứ điểm Phượng Hoàng đã bị đánh tan, phía trước còn có gì có thể ngăn cản hấn ta được nữa!

Chỉ cần hấn ta muốn là hoàn toàn có thể tiến thẳng đến kinh thành! Ngày hấn ta khoác hoàng bào lên mình không còn xa nữa!

Công Tôn tướng quân cũng vô cùng vui mừng, hấn ta bật cười: “Đây chính là lúc để lão phu lập công, xây dựng đại nghiệp! Ha ha...”

Đây là lần viễn chinh đầu tiên của hấn ta, hơn nữa đối thủ còn là Đại Võ.

Trận chiến này không một ai có thể coi thường.

Cứ nghĩ đến việc có cơ hội đánh vào kinh thành Đại Võ, trở thành người đầu tiên từ khi Đại Nguyệt lập quốc đến nay là Công Tôn tướng quân lại kích động đến mức toàn thân run rẩy, mặt mày đỏ bừng.

“Võ Tây vương diện hạ, sau khi trận chiến này kết thúc, chúng ta tiến về phía đông, đánh vào kinh thành, người thấy thế nào?” Công Tôn tướng quân đề nghị.

“Được được được! Bản vương cũng định vậy!” Võ Tây vương vui vẻ đồng ý.

Đúng lúc đó, trên tường bỗng sáng rực lửa, có rất nhiều binh sĩ của triều đình xuất hiện.

Chu tướng quân đứng trên công thành, nhìn từ trên cao xuống và nói: “Võ Tây vương, Công Tôn Vô Địch, các người tưởng các người thắng chắc rồi sao?”

“Chẳng lẽ không phải à?”

Võ Tây vương chỉ đao vào Chu tướng quân, đặc ý nói: “Hiện giờ cứ điểm Phượng Hoàng đã bị bản vương đánh phá, con đường phía trước đã được khai thông, các người làm sao ngăn được bản vương chứ?”

“Chu Tinh Vũ, người không bảo vệ được cứ điểm Phượng Hoàng đúng là tắc trách một cách trầm trọng! Sau khi trở về, triều đình chắc chắn sẽ xử lý người, giáng tội bãi chức quan của người là cái chắc rồi, tiền đồ của người coi như lụi tàn! Chỉ bằng hiện giờ người đầu quân cho bản vương, theo bản vương đánh trận, giành giật Trung Nguyên! Ngày nào đó bản vương đăng cơ hoàng vị, bản vương sẽ phong người làm đại tướng quân!”

“Đầu hàng đi, người đã thua rồi!”

“Theo bản vương đánh trận người còn được làm đại tướng quân!”

“Chỉ có đi theo bản vương thì người mới có tương lai!”

“Thăng quan tiến chức, hưởng thụ mọi vinh hoa phú quý!”

Đại quân Võ Tây đã uống no nước gào lên, trông cực kỳ hoành tráng.

“Phi! Người mà cũng xứng hả?”

Chu tướng quân lớn giọng mắng: “Người là cái tên bất trung bất nghĩa, bất nhân bất hiếu, người có tư cách gì kêu lão phu phải làm việc cho người? Vì dã tâm của mình mà người cố gắng cắn gà nhà, lòng lang dạ sói, đi theo người chỉ có nước chết nhanh hơn thôi!”

Chương 637: Trúng kế

“Người... câm miệng!” Hai mắt Võ Tây vương hùng hực lửa giận.

Chu tướng quân mắng trúng nỗi đau của hắn ta, chẳng khác gì rắc muối lên vết thương của hắn ta.

“Thế giới này luôn luôn là kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc, kẻ mạnh mới là cao nhất!”

Võ Tây vương giao biện: “Chỉ cần bản vương giành được ngôi vị hoàng đế thì thiên hạ này đều phải ca tụng bản vương, lịch sử phải ghi danh của bản vương!”

“Chỉ dựa vào một tên lòng lang dạ sói như người mà cũng muốn có được hoàng vị hả?”

Chu tướng quân tức giận, tiếp tục mắng: “Đừng nói lão phu không đồng ý, người khắp thiên hạ cũng sẽ không đồng ý!”

“Người muốn cả thiên hạ phải ca tụng người ư? Người đừng nằm mơ nữa, không mắng chết người đã là tốt lắm rồi!”

“Người còn muốn lịch sử ghi danh mình sao? Thôi người cứ mơ giấc mơ mùa xuân của người đi, người chỉ có để lại tiếng xấu muôn đời, vĩnh viễn là cái đích cho người ta phỉ nhổ mà thôi!”

“Chu Tinh Vũ! Người im miệng cho bản vương!” Võ Tây vương tức gần chết.

Công Tôn tướng quân ở bên cạnh khuyên nhủ: “Võ Tây vương điên hạ, đừng có phí lời với hắn ta nữa! Kẻ thắng làm vua kẻ

thua làm giặc, chỉ cần chúng ta chiến thắng trong trận chiến này thì thiên hạ này chính là của chúng ta!”

“Người khác mắng chúng ta thì có sao? Chúng ta kẻ đao lên cổ bọn chúng, xem bọn chúng còn dám mắng nữa không? Lịch sử ghi lại tiếng xấu của chúng ta thì đã sao? Chúng ta lấy kiếm kẻ lên đầu sử quan, xem hắn ta có chịu sửa hay không?”

“Chỉ cần chúng ta nắm quyền, nắm binh trong tay thì còn sợ ai nữa?”

“Công Tôn tướng quân nói phải, bản vương hiểu rồi!”

Võ Tây vương gật đầu, hắn ta ngẩng đầu nhìn với ánh mắt ác độc: “Chu Tinh Vũ, bản vương đã cho ngươi cơ hội rồi mà ngươi không biết quý trọng, vậy thì đừng trách bản vương không khách khí!”

“Ngươi không khách khí kiểu gì nào?” Chu tướng quân nở nụ cười khinh miệt.

“Giết toàn quân của ngươi!” Võ Tây vương gào lên.

“Ha ha...”

Chu tướng quân bật cười: “Chỉ dựa vào ngươi hả? Ngươi muốn giết toàn quân của ta ư?”

Chu tướng quân phát tay, trên tường thành bỗng xuất hiện vô số người. Trên tay mọi người đều đang kéo cung tên và ngắm chuẩn xuống phía dưới.

Binh mã triều đình đã ra khỏi thành đã tập hợp trở lại. Chu tướng quân hào hứng nói: “Ở đây lão phu có bốn mươi vạn binh mã tinh nhuệ, ngươi có giết nổi không?”

Võ Tây vương cười khinh miệt: “Sao lại không giết được? Ngươi chỉ có bốn mươi vạn binh mã, song bản vương có tận bảy mươi vạn, đủ để giết ngươi hai lần ấy chứ!”

Chu tướng quân bật cười ha ha: “Nếu là trước kia thì lão phu vẫn phải dè chừng ngươi! Nhưng bây giờ lão phu đã không còn sợ ngươi nữa! Ngươi đông thì có làm sao? Nếu tất cả đều nhũn như con chi chi thì còn tác dụng gì nữa?”

“Ngươi... ngươi có ý gì hả?” Võ Tây vương bỗng có một dự cảm chẳng lành.

Đúng lúc ấy, bỗng có người trong binh mã Võ Tây kêu lên một tiếng, ôm bụng rồi khụy xuống đất, trông vẻ mặt đau khổ vô cùng.

Tiếp đó là người thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Ai cũng ôm bụng, ngã xuống một cách đau đớn.

Người thứ mười, thứ hai mươi, thứ ba mươi...

Binh sĩ Võ Tây và Đại Nguyệt thi nhau ngã xuống, sắc mặt khó coi.

Dự cảm chẳng lành trong lòng Võ Tây vương càng lúc càng mãnh liệt, hắn ta vội vàng hỏi: “Các người làm sao vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì? Sao ai cũng nằm lăn ra đất vậy? Nói chuyện đi chứ, bản vương đang hỏi các người đấy, các người nói chuyện đi chứ!”

Công Tôn tướng quân kiểm tra tình hình của một người, mặt hắn ta đánh lại: “Có vẻ như bọn họ đã bị trúng độc!”

“Đang yên đang lành... sao lại trúng độc chứ?” Võ Tây vương thấy hơi hoang mang.

“Là nước! Bọn họ đều uống nước ở bên trong vại! Nước này có vấn đề!” Có người gào lên một cách sợ hãi.

Võ Tây vương chĩa đao về phía Chu tướng quân, hắn ta gào lên: “Người dám hạ độc sao, đồ bỉ ổi!”

Chu tướng quân cười đầy đắc ý: “Nước ở đây đúng thật là có vấn đề! Có điều lão phu không hề hạ độc, đó chỉ là chút thuốc xổ mà thôi! Các người uống phải thuốc xổ thì đương nhiên sẽ bị đau bụng rồi! Ha ha...”

Võ Tây vương và Công Tôn tướng quân im lặng. Mặc dù không phải độc mà chỉ là thuốc xổ thôi, song hiện giờ hai bên đang chiến đấu, chỉ một chút thuốc xổ này thôi đã đủ để thay đổi thế cục này rồi!

Đau bụng thì làm sao đánh trận được nữa, bị tiêu chảy thì còn chiến đấu sao được, người nói xem có phải không? Đến đứng còn chẳng vững thì sao có thể đánh địch đây?

Hai mắt Công Tôn tướng quân bốc hỏa, hắn ta phẫn nộ nói: “Người dám dùng thuốc xổ à, cái đồ bỉ ổi vô liêm sỉ nhà

ngươi!”

Chu tướng quân dương dương tự đắc: “Người ta thường nói nhà quân sự luôn phải lừa địch mà! Lão phu thả thuốc xổ vào trong nước thì đã làm sao? Lão phu cũng đâu yêu cầu các ngươi uống nước, là các ngươi tự tranh nhau uống cơ mà, uống xong có vấn đề thì lại trách lão phu, đạo lý gì đây?”

Binh mã triều đình cười âm lên.

Võ Tây vương và Công Tôn tướng quân tức điên lên! Rõ ràng là các ngươi bỏ thuốc xổ vào nước cơ mà!

Rõ ràng lỗi là ở các ngươi!

Rõ ràng các ngươi biết binh mã của chúng ta cần uống nước nên mới đổ đầy nước trong vại, lại còn bỏ thuốc xổ vào!

Hiện giờ ngươi lại phỉ sạch trách nhiệm, đúng là quá vô liêm sỉ! Quá mặt dày!

Chương 638: Lại bị trúng kế

Đúng lúc ấy, những tiếng kêu đau vang lên liên tục, mọi người đều ôm bụng ngã xuống.

Sắc mặt bọn họ trắng bệch, đầu đổ mồ hôi, môi tái xanh, mặt mày nhăn nhó... Có người không chịu được còn cưỡi quân giải quyết luôn.

Bỗng chốc, mùi thối bay khắp!

Thế nhưng Võ Tây vương lại thấy lòng mình lạnh như sắt, lạnh đến mức toàn thân hắn ta run rẩy.

Binh mã như thế này thì còn đánh đấm gì nữa?

Chẳng ai có thể đứng dậy, người nhũn như con chi chi. Như thế thì làm sao đánh trận đây?

Hắn ta không thể hiểu nổi, tại sao thế cục tốt đẹp ban đầu lại biến thành như thế này?

Tại sao lại trở nên như vậy? Tại sao hả?

Võ Tây vương liếc mắt nhìn toàn cảnh.

Cuối cùng ánh mắt của hắn ta dừng lại trên một người trẻ tuổi.

Đối phương mặc quan bào màu đỏ, đứng ở bên cạnh Chu tướng quân, trông trẻ măng, anh tuấn vô cùng. Hắn đang mỉm cười với hần ta, nụ cười xán lạn vô cùng.

Người này chính là Lâm Bắc Phàm, đồng thời cũng là con cò hần ta sắp đặt bên trong triều đình.

Mặc dù hần rất tham tiền, song nhiệm vụ nào hần cũng hoàn thành đầu vào đấy, năng lực xuất chúng, Võ Tây vương coi trọng hần vô cùng.

Thế nên khi không thể đánh cứ điểm Phượng Hoàng, hần ta đã tìm tới con cò này, hi vọng hần có thể ra tay giúp đỡ.

Quả nhiên, đối phương không phụ lòng tin của hần ta. Hần chỉ cho hần ta điểm yếu của cứ điểm, để hần ta đánh tan cứ điểm một cách thuận lợi, xông vào bên trong thành.

Thắng lợi ở ngay trước mắt, song lại bởi khát nước mà thế cục hoàn toàn thay đổi.

Còn binh mã triều đình lại lui ra khỏi thành một cách thuận lợi, sau đó chặn bọn họ ở trong thành.

Tất cả những điều này rõ ràng là một cái bẫy! Một cái bẫy nhắm vào hần ta!

Bỗng chốc, Võ Tây vương đã hiểu ra! Hần ta đã hiểu được tất cả!

Tuy nhiên đã quá muộn rồi!

“Là ngươi! Là ngươi đã hại bản vương! Cái tên phản bội nhà ngươi!” Võ Tây vương chỉ đao vào Lâm Bắc Phàm, hần ta phẫn nộ nói.

Lâm Bắc Phàm thấy không ổn, hần tủi thân: “Võ Tây vương điện hạ, có phải ngươi bị điên rồi không? Hôm nay mới là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, tại sao ngươi lại vu oan giá họa cho ta hả? Lại còn bảo ta hại ngươi... ta hại ngươi cái gì rồi?”

“Ngươi còn giả vờ giả vịt với bản vương nữa à? Đúng là một tên tiểu nhân gian xảo!”

Võ Tây vương tức giận, hần ta cười lớn: “Cả đời này bản vương anh minh, duy chỉ thua trong tay một kẻ tiểu nhân như

ngươi! Ha ha, đúng là quá nực cười! Chẳng lẽ đây chính là báo ứng cho những việc làm sai trái của bản vương sao?”

“Kì lạ thật!”

Lâm Bắc Phàm lẩm bẩm, sau đó hắn nói với Chu tướng quân: “Chuyện không thể chậm trễ, ra tay đi!”

“Lâm đại nhân nói phải!”

Chu tướng quân phát tay: “Bắn tên!”

“Vụt vụt vụt...”

Mũi tên bắn ra như mưa.

Quân đội dưới tường thành đang nghiêng ngả, không còn sức mà tránh nên hi sinh.

Một màn mũi tên như vậy đã hạ gục được cả vạn người.

“Tiếp tục bắn tên!” Chu tướng quân tiếp tục hô.

“Vụt vụt vụt...”

Lại một lượt cung tên nữa được bắn ra.

Vô số kẻ địch hi sinh, nằm rạp trên mặt đất.

Võ Tây vương và Công Tôn tướng quân nhìn binh lính của mình bị giết mà tức đến đỏ cả mắt, bọn họ nói: “Người dám giết lính của bản vương (lão phu) sao?”

Tiếp đó, bọn họ chỉ huy các Tiên Thiên, tiến hành ngăn cản.

“Các Tiên Thiên xông lên, giải quyết bọn chúng!” Chu tướng quân hét lớn, sau đó cũng chỉ huy các Tiên Thiên xông lên.

Tiên Thiên hai bên đại chiến trong thành, đánh vô cùng ác liệt!

Trong trận chiến, binh mã của Võ Tây và Đại Nguyệt không có chỗ mà tránh thân, số người thương vong càng lớn hơn!

Đã thế trên thành còn không ngừng bắn tên, binh mã Võ Tây và Đại Nguyệt cứ thế hi sinh.

“Người giết binh lính của bản vương, bản vương cũng phải giết binh lính của các ngươi!” Võ Tây vương phát điên lên rồi xông ra giết.

“Ngọc nát hương tan, cùng nhau chết chung đi!” Công Tôn tướng quân cũng có cùng suy nghĩ với Võ Tây vương.

Mà lúc này, các Tiên Thiên che mặt ở bên ngoài đã chặn đứng Công Tôn tướng quân, bọn họ hét lên với người của triều đình: “Cứ giao Công Tôn Vô Địch cho chúng ta, các ngươi giết những kẻ khác đi!”

Chu tướng quân mừng rỡ: “Đa tạ các vị nghĩa sĩ đã giúp đỡ!”

Trận chiến tiếp tục!

Tiên Thiên giết Tiên Thiên, binh lính giết binh lính!

Tất cả mọi người đều vô cùng hăng máu!

Thời gian khoảng nửa nén hương trôi qua, binh mã Võ Tây và Đại Nguyệt đã hy sinh rất nhiều.

Võ Tây vương nhìn đại quân mấy chục vạn người khó khăn lắm mới bồi dưỡng được bị chôn vùi tất thảy, hắn ta lập tức phát điên, nhanh chóng xông về phía Lâm Bắc Phàm: “Là ngươi! Tất cả là tại ngươi! Bản vương nhất định phải giết chết ngươi, báo thù rửa hận cho binh lính của bản vương!”

“Lâm đại nhân cẩn thận!”

“Mau tránh đi!”

Mọi người đồng loạt hô lên.

Song lúc ấy, Võ Tây vương đã đến trước mặt Lâm Bắc Phàm, dốc toàn bộ sức lực đánh một chiêu.

“Bản vương phải khiến ngươi bỏ mạng ở đây!”

Thế nhưng Lâm Bắc Phàm lại không hề sợ, ngược lại hắn còn nở một nụ cười quỷ dị.

Trên tay hắn có một thanh đao nhỏ xuất hiện, đâm thẳng vào đan điền của Võ Tây vương với tốc độ còn nhanh hơn cả đối phương.

Võ Tây vương không kịp phòng bị, thanh đao đã đâm trúng hắn ta, máu tươi bắn tung tóe.

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm lại dồn sức đẩy, đan điền của Võ Tây vương đã vỡ, toàn bộ võ công của hắn ta bị phế, hắn ta thổ

huyết rồi lùi về phía sau, bàn tay run rẩy chỉ về phía Lâm Bắc Phàm: “A! Người... người không phải Lâm Bắc Phàm!”

Lâm Bắc Phàm bật cười ha ha: “Người nói đúng rồi đó, bản công tử đúng thật không phải Lâm Bắc Phàm!”

Đối phương xé mặt nạ, quần áo, đây chính là Dạ Lai Hương, kẻ cực kì giỏi cải trang.

Chương 639: Chiến thần gục ngã

Dạ Lai Hương giơ thanh đao đầy máu trong tay lên, đắc ý nói: “Võ Tây vương, một đao mới này của bản công tử thế nào? Có phải rất khoái hay không?”

“A! Tức chết ta mất! Tức chết ta mất...” Võ Tây vương kêu ầm lên.

Hắn ta đã dốc hết sức lực, không những không báo được thù mà còn bị người ta hủy đi võ công, đúng là khiến hắn ta tức đến phát điên!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm chân chính chậm chậm bước ra.

Nhìn Võ Tây vương đã bị phế võ công, hắn nở nụ cười bình thản: “Người đâu, bắt Võ Tây vương lại!”

“Vâng thưa Lâm đại nhân!”

Võ Tây vương đã bị bắt, các Tiên Thiên bên Võ Tây thấy tình thế chẳng lành bèn định trốn khỏi thành.

Dạ Lai Hương lập tức ra tay, chặn bọn họ lại.

Các Tiên Thiên của Đại Nguyệt cũng muốn trốn, có điều cũng bị Dạ Lai Hương chặn lại. Cuối cùng chỉ có Công Tôn tướng quân chống lại một cách yếu ớt.

Lúc này, Công Tôn tướng quân đang bị mấy người che mặt bao vây, tiến thoái lưỡng nan, cực kì khó khăn.

Dạ Lai Hương nói: “Ta đi làm thịt tên già kia!”

Lâm Bắc Phàm phát tay: “Mọi người không được động thủ nữa, cứ im lặng nhìn, không để lão ta chạy trốn là được!”

Mối thù này phải để mình tự tay giải quyết mới thoải mái được!

Phải biết rằng chuyện vương triều Tà Nguyệt bị diệt vong ngày trước, Công Tôn Vô Địch là một trong những kẻ đầu sỏ. Cũng chính vào khoảng thời gian ấy, hắn ta lập được cái danh chiến thần đầy vinh dự.

Thế nhưng đối với Tà Nguyệt mà nói, tất cả những điều này là vết nhơ, là sự sỉ nhục cả đời này cũng không thể rửa sạch được, bởi lẽ tiếng thơm của đôi phương được xây dựng trên xương máu của chính bọn họ.

Huyết hải thâm thù, đương nhiên phải trả lại bằng chính tính mạng! Bọn họ phải tận tay báo thù thì mới dập tắt được lửa hận trong lòng!

Thế là các Tiên Thiên của triều đình bèn bao vây tất cả những đường sống của Công Tôn Vô Địch, để quân Tà Nguyệt thỏa thích đánh.

Công Tôn Vô Địch nhìn những thi thể chất thành núi trong thành, trong lòng tràn ngập phần nộ cùng thương tâm.

Hồi đầu hắn ta đưa năm mươi vạn quân hùng hực khí thế vượt qua cứ điểm Thanh Long để tiến tới Đại Võ, hắn ta còn tưởng sẽ lập được công lớn, vang danh thiên hạ.

Vốn dĩ đã đánh bại được cứ điểm Phượng Hoàng rồi, niềm hy vọng ở ngay trước mắt, kết quả chớp mắt một cái thế cuộc đã thay đổi!

Mấy chục vạn binh mã hắn ta mang theo toàn bộ chôn xác tại đây! Thậm chí đến cả Võ Tây vương cũng bị bọn họ bắt!

Hy vọng đã tắt, hết cách xoay chuyển trời đất!

Hắn ta không những bại trận mà còn bị hủy đi cả cái danh anh hùng một thời!

Chiến thần?

Hiện giờ nghe vào tai chẳng khác gì một trò cười!

Bây giờ đến cả bản thân mình có giữ được mạng hay không cũng là một vấn đề!

Có điều, điều khiến hấn ta lo lắng nhất là vương triều Đại Nguyệt đã tổn thất mất năm mươi vạn binh mã, quốc phòng chắc chắn sẽ yếu đi, những kẻ khác nhất định sẽ nhân cơ hội làm loạn, các nước xung quanh chắc chắn sẽ nhúng tay vào. Triều đình loạn lạc, lòng dân cũng sẽ không yên!

Cứ nghĩ đến việc mình đưa vương triều Đại Nguyệt vào vực thẳm là Công Tôn Vô Địch lại bị phần vô cùng.

“Lão phu là tội nhân của Đại Nguyệt!”

Đúng lúc ấy, một nữ tử che mặt mặc đồ màu đen bỗng xuất hiện. Nhân lúc Công Tôn Vô Địch thất thần, nàng cầm kiếm đâm thẳng vào lồng ngực hấn ta, máu tươi bắn tung tóe.

Mặt Công Tôn Vô Địch tái mét, sức mạnh của hấn ta bị giảm đi hai phần.

“Công Tôn lão giặc, ngươi cũng có ngày hôm nay!” Nữ tử che mặt cười một cách lạnh lùng.

“Các ngươi là ai? Lão phu không thù không oán với các ngươi, tại sao các ngươi lại hại lão phu?” Công Tôn Vô Địch phần nộ nói.

“Ngươi không cần phải biết! Ngươi chỉ cần nhớ là chúng ta có mối thù sâu tựa biển cả với ngươi là đủ! Nộp mạng đi!”

Nữ tử che mặt lại xông đến, kiếm quang lóe sáng, sát khí ngút trời.

Như thể không giết chết người này thì không dừng vậy.

Tiếp đó, nữ tử che mặt liên thủ với mấy vị Tiên Thiên khác, cuối cùng giết chết Công Tôn Vô Địch dưới kiếm của mình!

Chu tướng quân phát tay, hớn hờ nói: “Các chàng trai, bên ngoài thành vẫn còn một số binh mã của Võ Tây và Đại Nguyệt, bọn họ đều là kẻ địch của chúng ta! Xông lên giết, không được để lại bất cứ ai!”

“Vâng thưa tướng quân!”

Cổng thành được mở, quân đội triều đình ào ào xông ra.

Bọn họ phát hiện số binh mã còn lại ấy đã bị giết sạch, lương thực của bọn họ cũng bị cuỗm đi hết.

Không cần nói nhiều, chắc chắn là do quân Tà Nguyệt làm.

“Các tướng sĩ, trận chiến ngày hôm nay đã khiến mọi người mệt mỏi rồi! Uống rượu ăn thịt nghỉ ngơi! Nghỉ đủ một ngày rồi chúng ta xuất binh đánh vào Võ Tây, tiêu diệt tàn đảng Võ Tây, thu hồi giang sơn!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng hô.

“Vâng thưa giám quân!” Mọi người đồng thanh đáp.

Sau một ngày nghỉ ngơi, bọn họ bắt được tàn đảng Võ Tây, vùng đất Võ Tây đã thuộc quyền quản lý của triều đình.

Tin tức thắng lợi rất nhanh được truyền khắp thiên hạ!

Chương 640: Tin tốt cho Ký Bắc Vương

“Triều đình Đại Võ lại thắng rồi hả? Sao có thể?”

“Võ Tây và Đại Nguyệt liên thủ, cả trăm vạn binh mã mà lại thua nhanh vậy ư?”

“Ôi! Chỉ có thể nói trời trêu đùa người! Sở dĩ bọn họ thua là do rất nhiều nguyên nhân! Ví dụ như thời tiết nóng bức, nước sông cạn kiệt, còn bị nghĩa quân Võ Tây kéo chân nữa!”

“Khó khăn lắm bọn họ mới đánh được cứ điểm Phượng Hoàng, thắng lợi ở ngay trước mắt, kết quả toàn quân uống phải nước có vấn đề, binh bại như núi đổ! Thời cũng thế mà mệnh cũng vậy, chỉ có thể nói là quá đáng tiếc!”

“Đáng tiếc thật! Có điều Võ Tây vương thua cũng chẳng oan! Hắn ta quên gốc quên gác, là một kẻ bạc tình bạc nghĩa như thế, nếu để hắn ta lên nắm quyền chí tôn thì đúng là đại nạn của dân chúng!”

“Thế mới nói ông trời cũng không chịu được nên mới cho hắn ta thua đó!”

“Năm nay Đại Võ đã thắng mấy trận chiến lớn rồi, đúng là lợi hại! Hoàng triều Đại Võ đã không còn là một hoàng triều như thuở ban đầu nữa, không thể ức hiếp bừa bãi được!”

“Điều mà ta quan tâm hơn cả là đại quân năm mươi vạn người với chiến thần Công Tôn Vô Địch đã ốc chằng mang nổi mình ốc còn đòi chọc vào Đại Võ, lần này thì vương triều Đại Nguyệt gặp nguy rồi!”

“Đẩy người ta gọi là đáng đời đó!”

Có người vui vẻ có người u sầu.

Đương nhiên, triều đình vui mừng vô cùng, sĩ khí dâng cao!

Vương triều Đại Nguyệt thì hoảng sợ bất an, chỉ lo Đại Võ đem quân sang đánh!

Hiện giờ bọn họ mất đi chiến thần Công Tôn Vô Địch, lại còn mất năm mươi vạn binh mã nên sức mạnh quốc phòng giảm đáng kể, thực sự không có cách để ứng phó với binh mã hùng hực khí thế của Đại Võ!

Cả Ký Bắc vương nữa, lúc này hẳn ta đang cực kì không vui.

Hắn ta ngồi trên ghế thái sư, buồn bực nói: “Võ Tây vương đúng là đồ phé vật! Võ Tây, Đại Nguyệt liên thủ, đại quân cả trăm vạn người, ban đầu còn tưởng bọn họ có thể tiến vào Trung Nguyên, ai dè nhanh như vậy đã bị đánh bại, hừ!”

“Còn có Lâm quân là sao thế? Bản vương đã dặn dò hẳn, bảo hẳn kéo dài trận chiến để cả hai bên cùng tổn thất nhiều thêm cơ mà, sao nhanh như vậy đã kết thúc hả?”

Lúc này, Ký Bắc vương thực sự rầu rỗi cả ruột!

Ban đầu hẳn ta còn đợi hai bên đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán, dân chúng kêu than, tới khi ấy sẽ là lúc hẳn ta đăng cơ, dựng cờ khởi nghĩa, kết thúc trận chiến, sau đó ngồi lên vị trí hoàng đế, khoác hoàng bào, nắm cả thiên hạ!

Ai ngờ hẳn ta còn chưa kịp phản ứng thì trận chiến đã kết thúc, khiến giấc mộng của hẳn ta tan thành mây khói. Bỏ qua cơ hội ngàn vàng này, về sau việc khởi binh không còn dễ dàng như vậy nữa.

“Khởi bẩm vương gia!”

Quân sư Gia Cát tiên sinh chấp tay nói: “Trận chiến này kết thúc nhanh chóng cũng là điều mà thuộc hạ không ngờ tới! Có điều chuyện này không phải do Lâm quân! Võ Tây vương thua hoàn toàn là do gieo gió gặt bão!”

“Quân sư, người nói vậy là sao?” Ký Bắc vương hỏi.

“Khởi bẩm vương gia, thuộc hạ nhận được tin từ Như Sương cô nương rằng binh mã Võ Tây, Đại Nguyệt tụ tập ở cứ điểm

Phượng Hoàng, nơi đó thời tiết hanh khô vô cùng! Dưới tình hình này, hoàn toàn không thể đánh trận được! Chỉ e là Võ Tây vương làm nhiều điều sai trái, còn quên mất gốc gác của mình nên mới bị ông trời trừng phạt! Ông trời không đứng về phía Võ Tây nên Võ Tây vương mới bại trận!”

Ký Bắc vương gật đầu: “Quân sư nói phải, tiếp tục nói!”

“Trừ nguyên nhân về thời tiết ra thì còn có nguyên nhân về con người nữa! Vương gia cũng biết đấy, từ đầu năm đến nay có một đám nghĩa quân xuất quỷ nhập thần luôn đối đầu với Võ Tây vương!”

“Trong trận chiến này, bọn họ không hề ngồi không mà thường xuyên đánh úp, cắt đứt nguồn nước, phóng hỏa đốt rừng... Thế nên Võ Tây và Đại Nguyệt mới không ngừng bị tổn thất binh tướng, sức mạnh giảm đáng kể!”

Ký Bắc vương lại gật đầu: “Không sai, quân sư nói tiếp đi!”

“Chỉ mỗi đối phó với nghĩa quân này thôi đã đủ để Võ Tây và Đại Nguyệt cạn sức lực rồi! Lúc này bọn họ còn phải đối đầu với triều đình, mà triều đình cũng đâu có vừa, độ khó không cần nghĩ cũng biết! Cuối cùng mặc dù đại quân của họ đã đánh tan cứ điểm Phượng Hoàng, thắng lợi ở ngay trước mắt, song lại bởi nước có vấn đề nên toàn quân gục ngã!”

Gia Cát tiên sinh lắc đầu: “Đúng là kịch tính! Như Sương cô nương có nói, bên trong nước có thuốc nổ, thực ra là do Chu Tinh Vũ tướng quân thấy sắp không bảo vệ được cứ điểm nên đã lén lút bỏ thuốc nổ vào nước, kết quả lại đạt được thành công, chuyện này chẳng liên quan gì đến Lâm quân cả!”

Ký Bắc vương kích động, hấn ta đập bàn đứng dậy: “Hóa ra là cái tên Chu Tinh Vũ kia! Không ngờ bề ngoài trông hấn ta thành thực vậy mà bên trong lại gian xảo đến thế, bản vương suýt nữa đã nhìn nhầm hấn ta rồi!”

“Thế nên mới nói từ đầu đến cuối chuyện này đều không liên quan đến Lâm quân! Lâm quân chẳng làm gì cả, kết quả Võ Tây vương vẫn thua! Chỉ có thể nói thiên ý không thể phạm vào, Võ Tây vương sai trái, công rắn cắn gà nhà, đến ông trời cũng không chịu được hấn ta nên mới cho hấn ta thua thảm bại!” Gia Cát tiên sinh chấp tay.

Ký Bắc vương gật đầu: “Xem ra bản vương đã trách nhảm Lâm quân thật rồi! Nhưng mà...”

Ký Bắc vương lại u sầu: “Hiện giờ triều đình đại thắng, sĩ khí dâng cao, chấn động bốn phương! Chúng ta đã bỏ lỡ mất cơ hội, sau này muốn khởi binh cũng khó!”

Đúng lúc ấy, có một tiếng cười quen thuộc truyền tới từ bên ngoài: “Vương gia, bản tọa về rồi đây!”

Ký Bắc vương hớn hờ, hẳn ta nhận ra giọng nói này, giọng nói này chính là của môn chủ Thiên Môn - Lãnh Nhược Thiện.

Hôm ấy sau khi hẳn ta bị thương thân đánh đã tìm một nơi bí mật để trị thương, song vẫn âm thầm liên lạc với Ký Bắc vương.

Tới nay hẳn ta đã quay về, xem ra vết thương đã khỏi, điều này đối với Ký Bắc vương mà nói đúng thực là tốt vô cùng.

Chương 641: Ba vị Tông Sư

Ký Bắc vương mỉm cười chào đón, phát hiện quả nhiên trông Lãnh Nhược Thiện khí phách hào hùng hơn nhiều, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hẳn ta đưa theo hai người ăn mặc quái dị.

Một người trong đó để trần thân trên, sắc mặt đen kịt, trên cánh tay có một con rắn cực lớn, ánh mắt cực kì âm hiểm.

Còn người còn lại thì mặc da hổ, tạng người cao to, cánh tay phải to bằng bắp chân, trông cũng phải nặng đến hai, ba trăm cân, hẳn ta bước đi trông như một con thú cực lớn.

Hai người này trông có vẻ không dễ chọc vào.

“Lãnh môn chủ, cuối cùng người cũng về rồi! Không biết hai vị này là...”

“Vương gia, để bản tọa giới thiệu cho người!”

Môn chủ Thiên Môn mỉm cười: “Hai người này là bằng hữu bản tọa gặp được trong núi, một người tên Hàng Long, một người tên Phục Hổ, là một đôi huynh đệ! Vương gia, bọn họ có thực lực Tông Sư đấy!”

“Thật sao?” Hai mắt Ký Bắc vương sáng rực.

“Bái kiến vương gia!” Hai người đưa tay đặt lên vị trí trái tim rồi đồng thanh nói.

“Ha ha! Hai vị bằng hữu không cần khách khí, mau mời ngồi, bản vương sẽ cho người pha trà!”

Ký Bắc vương tiếp đón nồng hậu, trong lòng hắn ta đang suy nghĩ làm sao để lừa lọc bọn họ.

Mà lúc này, môn chủ Thiên Môn này lại đặc ý nói: “Vương gia, hai người này đều hiệp nghĩa! Sau khi nghe bản tọa giải thích, bọn họ quyết định rời núi, giúp đỡ nghiệp lớn của vương gia!”

“Thật sao?” Ký Bắc vương kích động thốt lên.

Phải biết rằng đây là hai Tông Sư đấy!

Là võ giả đẳng cấp nhất trên thế gian! Một người có thể địch lại cả trăm quân vạn mã!

Thực lực mạnh đến độ hoàng triều cũng phải e dè!

Mà nay hai vị Tông Sư vô địch này lại giúp hắn ta xây dựng đại nghiệp, chuyện này... đúng là nằm mơ cũng không ngờ tới mà!

Trước ánh mắt vừa mong chờ vừa sợ hãi của Ký Bắc vương, môn chủ Thiên Môn khẽ gật đầu và mỉm cười: “Thật một trăm phần trăm!”

Còn hai vị Tông Sư kia cũng đặt tay lên ngực, đồng thanh nói: “Nguyện được làm việc cho vương gia!”

“Cảm ơn! Cảm ơn hai vị anh hùng đã tương trợ! Có hai vị anh hùng giúp đỡ thì bản vương còn lo đại nghiệp không thành ư? Ha ha...” Ký Bắc vương kích động vô cùng, hắn ta bật cười, cả người sáng khoái, tâm trạng cũng cực kì dễ chịu.

Đúng như hắn ta nói, có hai vị Tông Sư giúp đỡ thì còn lo đại nghiệp không thành ư? Hiện giờ, thực lực của hắn ta đã đuổi kịp triều đình rồi!

Triều đình có binh mã trăm vạn người, song hắn ta có hàng vạn võ giả đẳng cấp, hoàn toàn có thể san bằng sự chênh lệch giữa hắn ta và triều đình!

Triều đình có ba vị Tông Sư, hiện giờ hần ta cũng có ba vị Tông Sư rồi!

À không, phải nói là bốn vị chứ, vẫn còn một vị ở chỗ Lâm Bắc Phàm. Như vậy là Tông Sư của hần ta nhiều hơn triều đình một người rồi!

Nhiều hơn một vị Tông Sư thì cán cân thắng lợi đang nghiêng về phía hần ta!

Hơn nữa ái thần Lâm Bắc Phàm của hần ta vẫn đang ở trong triều đình, quyền cao chức trọng, lại được nữ đế tín nhiệm.

Nếu như khởi binh, hai bên trong ngoài kết hợp, phần thắng chắc chắn sẽ tăng lên! Ký Bắc vương không nghĩ ra mình còn có lí do gì để thua nữa?

Dấu đối thủ cạnh tranh trong quá khứ của hần ta là Giang Nam vương và Võ Tây vương kết hợp lại cũng không đánh bại được hần ta!

Quân sư Gia Cát tiên sinh lớn giọng nói: “Chúc mừng vương gia! Chúc mừng vương gia! Được hai vị Tông Sư tương trợ, đại nghiệp của vương gia chắc chắn sẽ thành công!”

Ký Bắc vương mỉm cười đắc ý: “Ha ha...”

“Vương gia, người vui mừng hơi sớm rồi!”

Môn chủ Thiên Môn - Lãnh Nhược Thiện nở nụ cười thần bí: “Bản tọa vẫn còn một tin tốt nữa muốn nói với người!”

“Tin tốt gì?” Ký Bắc vương vội hỏi.

Môn chủ Thiên Môn mỉm cười: “Vương gia, hai người bạn này của ta tới từ một bộ lạc cổ trong rừng nên rất giỏi luyện dược! Bọn họ luyện chế được một loại đan dược tên là Tụ Khí đan, sau khi uống có thể đạt được tốc độ tu luyện cao gấp bốn, năm lần! Nếu chúng ta cho toàn quân sử dụng loại đan dược này thì chỉ cần một tháng, chúng ta có thể có được hơn vạn võ giả Hậu Thiên!”

“Có thần dược như vậy thật sao?” Ký Bắc vương thở gấp.

“Đương nhiên!”

Hàng Long lôi một cái túi da ra, bên trong có mấy viên thuốc bình thường, hần ta nói: “Vương gia, đây chính là Tụ Khí đan!

Nếu như vương gia không tin thì có thể tìm người tới thử!”

Ký Bắc vương lập tức tìm người tới thử nghiệm, phát hiện loại đan dược này có thể gia tăng tốc độ tu luyện thật.

Ký Bắc vương lại kích động: “Hay lắm! Đây đúng là thần dược rồi! Có thần dược này thì chắc chắn có thể tạo ra hàng vạn võ giả Hậu Thiên trong một thời gian ngắn, một tháng sau là chúng ta có thể khởi binh rồi! Hai vị anh hùng, quả thực vô cùng cảm ơn các người đã giúp đỡ! Đại nghiệp thành công rồi bản vương nhất định sẽ trọng thưởng!”

“Đa tạ vương gia!” Hàng Long và Phục Hồ chấp tay, bọn họ nhìn môn chủ Thiên Môn rồi bật cười.

“Không cần cảm ơn! Đây là những gì các người xứng đáng nhận được, ha ha...”

Ký Bắc vương bật cười, dường như hắn ta đã trông thấy được đáng về mình khoác hoàng bào, ngồi lên vị trí cao nhất.

Mà lúc này, Lâm Bắc Phàm đang dẫn quân tiến về phía tây để thu phục đất Võ Tây.

Chương 642: Nguy cơ vẫn chưa hết

Võ Tây vương đã bị bắt, binh mã Đại Nguyệt và Võ Tây cũng bị tiêu diệt, thế nên đường đi vô cùng thuận lợi. Kẻ nào nên giết thì giết, nên bắt thì bắt, khoảng bảy, tám ngày sau là bọn họ đã tới cứ điểm Thanh Long, diệt sạch những kẻ không nghe lời ở đây.

Cứ điểm Thanh Long lại rơi vào tay triều đình.

Vương triều Đại Nguyệt ở bên kia cứ điểm Thanh Long sợ hãi, bọn họ chỉ lo Đại Võ sẽ chiếm đánh.

Phải biết rằng chiến thần Công Tôn Vô Địch của bọn họ đã bị giết chết, năm mươi vạn quân của bọn họ bỏ xác nơi đất khách, bọn họ không thể tổ chức phản kháng trong một khoảng thời gian ngắn được.

Thế nên vương triều Đại Nguyệt bèn phái người đi cầu hòa.

Gặp được sứ thần của đối phương, Lâm Bắc Phàm tức giận: “Ban đầu là các người phái quân xâm chiếm Đại Võ ta trước!

Giờ thua lại muốn cầu hòa, bảo chúng ta tha cho các người, làm gì dễ như vậy được?”

Sứ thần Đại Nguyệt cười khỏ, hấn ta cúi đầu nói: “Lâm đại nhân nói đúng, người tức giận cũng là đúng, chúng ta cũng biết sai rồi! Đây là thành ý của chúng ta, mong người bỏ qua!”

Nói đoạn, một tờ danh sách bồi thường được đưa đến trước mặt Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm chỉ liếc có một cái rồi ném trả: “Đây là thành ý của các người ư? Bản quan chẳng thấy chút thành ý nào thông qua cái danh sách bồi thường này cả, mang về nghĩ lại đi! Nếu trong ba ngày mà các người không bày tỏ được thành ý thích đáng thì bản quan sẽ dẫn binh tiến vào vương triều Đại Nguyệt của các người, giết thẳng đến kinh thành luôn, để bản quan tự mình đàm phán với hoàng đế của các người!”

Sứ thần Đại Nguyệt sợ hãi: “Vâng vâng vâng, hạ quan biết rồi!”

Hấn ta lập tức trở về và thảo luận khoản bồi thường mới.

Lâm Bắc Phàm thì cho binh lính luyện tập ở cổng cứ điểm của đối phương, khí thế vô cùng. Hấn còn phái một vị Tiên Thiên xông vào địa bàn của đối phương dạo một vòng cho bọn họ sợ.

Ngày hôm sau, sứ thần Đại Nguyệt lại tới, lần này danh sách bồi thường mà hấn ta mang đến đã có thành ý rồi.

Không những bồi thường cho triều đình mà còn thêm cả khoản phí tổn thất tinh thần nữa. Lâm Bắc Phàm hài lòng, hấn gật đầu: “Vây còn được!”

Sứ thần Đại Nguyệt mừng rỡ.

Lâm Bắc Phàm sáp tới, nhỏ giọng nói: “Khoản bồi thường cho triều đình thì đủ rồi, nhưng của bản quan thì vẫn còn thiếu một chút!”

Sứ thần Đại Nguyệt nhỏ giọng hỏi: “Lâm đại nhân, người muốn bao nhiêu?”

Lâm Bắc Phàm híp mắt cười: “Bản quan cũng không cần nhiều đâu, người tăng gấp hai lần khoản bồi thường trên này là được!”

“Thế lại còn không nhiều?” Sứ thần Đại Nguyệt tức đến mức muốn ngất xỉu.

Để tránh việc Đại Võ đánh chiếm, vương triều Đại Nguyệt lập tức điều động lượng lớn vàng bạc châu báu và vật tư, vận chuyển đến cứ điểm Thanh Long.

Do vậy triều đình lại giàu có thêm, Lâm Bắc Phàm cũng vậy.

Nhận bồi thường xong, bọn họ nghỉ ngơi một ngày rồi trở về.

Hôm ấy, Lâm Bắc Phàm đứng trên núi Thanh Long, nhìn về phía vương triều Đại Nguyệt. Ánh mặt trời dần khuất đằng tây, giang sơn của vương triều Đại Nguyệt như được phủ một lớp vàng óng ánh, trông đẹp vô cùng.

Bên cạnh hắn là Tử Nguyệt công chúa.

Tử Nguyệt công chúa nghiêng đầu hỏi: “Quân sư, ngươi bỏ qua cho Đại Nguyệt dễ dàng vậy ư?”

“Không bỏ qua cũng phải bỏ qua thôi!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, hắn cười: “Thứ nhất, chúng ta đã đánh tới dãy núi Thanh Long, có thể nói là đã thu phục được giang sơn, lí do vô cùng chính đáng! Thế nhưng nếu đánh Đại Nguyệt thì sẽ thành xâm lược rồi, danh không chính ngôn không thuận, phía Đại Nguyệt chắc chắn sẽ tổ chức người tiên hành phản kháng, bách tính Đại Nguyệt không muốn, mà binh mã chúng ta cũng sẽ tổn thất lớn!”

Tử Nguyệt công chúa gật đầu.

“Thứ hai, binh mã triều đình ta đã奔波 ba đường dài, hiện giờ đã mệt mỏi lắm rồi, không thích hợp để đánh trận! Nếu như tấn công Đại Nguyệt thì sẽ rất bị động! Hơn nữa nếu kéo dài chiến tranh, công tác hậu cần cũng là một vấn đề lớn!”

Tử Nguyệt công chúa lại gật đầu.

“Thứ ba, nhờ đâu không cần thận đánh nhau rồi thì công tác quản lý cũng là một vấn đề! Phải biết rằng triều đình ta vừa mới thu hồi đất Võ Tây và Giang Nam, hai nơi này đã bị Giang Nam vương và Võ Tây vương hành đến mức lụi bại, dân chúng khổ sở, thiếu người trầm trọng...”

Lâm Bắc Phàm thở dài: “Chuyện này còn chưa giải quyết ổn thỏa, lại thêm Đại Nguyệt nữa thì sao có thể quản lý được? Thế nên chúng ta cứ lấy được lợi ích là đủ rồi!”

Tử Nguyệt công chúa bội phục nói: “Quân sư nói chí phải!”

“Thứ tư...”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, nhìn Tử Nguyệt công chúa: “Nếu có đánh tiếp thật thì Đại Nguyệt sẽ quy vào bản đồ Đại Võ, Tà Nguyệt chúng ta phải khôi phục kiểu gì? Công chúa có thấy đúng không?”

“Quân sư nói đúng lắm, không đánh vẫn tốt hơn!” Tử Nguyệt công chúa lập tức nói.

Lâm Bắc Phàm khẽ cười và gật đầu.

Thực ra vẫn còn một điều mà hắn chưa nói.

Giang Nam vương đã bị thu phục, Võ Tây vương cũng thế, thế nhưng Ký Bắc vương thì chưa.

Đạo này hắn ta vô cùng an phận, ai biết được hắn ta đang trù tính điều gì? Phải biết rằng hắn ta đang âm thầm huấn luyện võ giả đấy.

Mặc dù quân số không nhiều, song nếu thành công, hắn ta sẽ là mối uy hiếp lớn tương đương với đại quân trăm vạn người! Hơn nữa danh tiếng của hắn ta cũng không tồi, trong giang hồ được người ta ca tụng!

Hắn ta có binh mã, có danh tiếng, có thực lực, khó đối phó hơn Giang Nam vương và Võ Tây vương nhiều!

Ngoài chuyện đó ra, sau lưng hắn ta còn có môn chủ Thiên Môn. Thế nên Lâm Bắc Phàm bắt buộc phải trở về để chủ trì đại cục.

Chương 643: Ta không muốn cố gắng nữa

“Công chúa điện hạ, binh mã của ngươi đã được tôi luyện, bước tiếp theo chính là cướp đoạt Đại Nguyệt, phục hồi vương

triều Tà Nguyệt! Người biết phải làm thế nào rồi chứ?” Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hỏi.

“Không biết, mời quân sư chỉ bảo!” Tử Nguyệt công chúa thỉnh giáo.

“Đại Nguyệt không còn chiến thần Công Tôn Vô Địch và đã mất năm mươi vạn binh mã, quốc phòng suy yếu, quân lực giảm đáng kể!”

“Cộng thêm vừa bị ta yêu cầu bồi thường, tiền bạc cũng mất rất nhiều, vật tư thiếu thốn, kinh tế eo hẹp, cuộc sống của dân chúng khó khăn bộn bề!”

“Quốc phòng không ổn, kinh tế đi xuống, đời sống nhân dân khó khăn, như vậy quốc gia chắc chắn sẽ đại loạn!”

“Thế nên hiện giờ chính là thời cơ để phục hồi vương triều!”

Lâm Bắc Phàm nói một cách bình thản: “Chúng ta có thể phái người thâm nhập vào Đại Nguyệt để làm loạn, khiến bọn họ không được bình yên, khiến người dân Đại Nguyệt bất mãn, sau đó chúng ta sẽ thu hút bọn họ bằng chiến lược tiên tiến của mình, để bọn họ trở thành người của chúng ta. Cộng thêm Võ Tây làm căn cứ địa nữa, tiến có công lùi có thủ, như vậy là có thể phát triển nhanh chóng...”

Tử Nguyệt công chúa nghe vậy hai mắt bèn sáng lên.

Những lý luận về chiến tranh của Lâm Bắc Phàm đã được chứng minh là có hiệu quả từ lâu! Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, bọn họ từ không có gì đã phát triển lên thành quy mô lớn, đây hoàn toàn nhờ vào sự dẫn dắt của Lâm Bắc Phàm!

Mà nay khi áp dụng cách này vào Đại Nguyệt thì chắc chắn sẽ càng thuận lợi hơn. Huống chi hiện giờ bọn họ không phải không có gì cả.

Bọn họ có lòng tin, có sự kiên định, có quân đội thiện chiến và cả lương thực dồi dào, như vậy việc đối phó với Đại Nguyệt chẳng phải rất dễ dàng sao?

Tử Nguyệt công chúa tin rằng vài năm thôi vương triều Tà Nguyệt sẽ được phục hồi!

Đương nhiên, nếu có một người giúp đỡ thì chắc chắn tốc độ sẽ càng nhanh hơn!

Tử Nguyệt công chúa bèn nhìn gương mặt trẻ trung của Lâm Bắc Phàm, nàng nói: “Quân sư, người theo bản cung tới Đại Nguyệt đi! Chỉ cần phục hồi được vương triều, người chính là phu quân của bản cung, là thân vương của Tà Nguyệt! Người muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, không ai có thể ngăn cản được người, như vậy chẳng phải tốt hơn nhiều so với việc làm thần tử ở Đại Võ hay sao?”

Lâm Bắc Phàm giật mình.

Ánh mắt của Tử Nguyệt công chúa như muốn nuốt chửng hấn vậy.

Như kiểu chỉ cần hấn không nghe theo thôi là nàng sẽ động tay động chân, trói hấn lại mang về Đại Nguyệt.

Lâm Bắc Phàm vội xua tay: “Công chúa điện hạ, người đừng có bông bột, hiện giờ chưa phải lúc ta rời Đại Võ đâu!”

“Chuyện này... còn phải xem lúc nào thích hợp hay sao?”

Tử Nguyệt công chúa không hiểu: “Quân sư, nói thật lòng, ở Đại Võ cùng lắm người chỉ làm được đến chức thừa tướng! Thừa tướng nghe thì có vẻ quyền cao chức trọng đấy, song vẫn phải nghe lời nữ đế! Đối phương muốn cách chức người, muốn giết người thì chỉ cần một câu nói thôi!”

“Từ xưa đến nay hoàng đế và thừa tướng là sự mâu thuẫn không thể xóa nhòa! Bởi lẽ quyền hạn của người trùng với quyền hạn của hoàng đế, người trèo càng cao, năng lực của người càng xuất chúng thì càng bị hoàng đế dè chừng! Người càng bị dè chừng thì càng nguy hiểm!”

“Quân sư, người thông minh như vậy nên bản cung cũng không nói nhiều, người ắt hẳn cũng hiểu đạo lý này! Thế nhưng khi người theo bản cung về Đại Nguyệt, người sẽ không gặp phải những chuyện kia nữa!”

Tử Nguyệt công chúa cười khanh khách: “Chỉ cần người theo bản cung về Đại Nguyệt, phục hồi vương triều, người không những được làm thừa tướng mà còn trở thành phu quân của bản cung, đồng thời cũng là thân vương của Tà Nguyệt! Điều này tốt hơn nhiều so với chỉ làm thừa tướng đúng chứ?”

“Hơn nữa người cũng không cần phải lo bị bản cung dè chừng!”

Tử Nguyệt công chúa vươn tay, khẽ chạm lên gò má Lâm Bắc Phàm, dịu dàng nói: “Bản cung yêu ngươi còn không kịp, sao có thể bắt nạt ngươi chứ?”

Lâm Bắc Phàm run rẩy: “Công chúa điện hạ xin hãy tự trọng, ta không phải một nam nhân tùy tiện đâu!”

“Bản cung cũng không phải, chỉ có lúc ở cạnh quân sư thì ta mới để lộ bản tính thật thôi!”

Tử Nguyệt công chúa nói: “Ta đã đeo tất cả những lớp mặt nạ để đối mặt với thế giới này, chỉ để lại sự thuần khiết cùng trẻ con trong tâm cho ngươi thôi!”

Lâm Bắc Phàm cảm động: “Nữ nhân này...”

“Hơn nữa, nếu về sau chúng ta có con, con chúng ta chắc chắn sẽ kế thừa vương vị của bản cung! Ngươi là nam nhân của hoàng đế Tà Nguyệt, lại là cha của hoàng đế tương lai, ngươi còn sợ không đủ quyền lực ư? Ngươi còn sợ có người xử lý ngươi ư?”

“Thế nên quân sư à, từ đầu đến cuối chúng ta luôn chung thuyền!”

Tử Nguyệt công chúa tiếp tục vuốt ve gương mặt của Lâm Bắc Phàm, nàng khuyên: “Ngươi đi theo bản cung đi, nơi đó mới là nhà của ngươi!”

Lâm Bắc Phàm nghe mà động lòng!

Chỉ cần tới Đại Nguyệt phục hồi vương triều là hắn có thể trở thành phu quân của hoàng đế Tà Nguyệt, trở thành cha của hoàng đế tương lai!

Quyền lực có thể nói là cao vút, không ai có thể lay động!

Hơn nữa vị hoàng đế này vừa đẹp vừa có tiền, lại cực kì sủng ái hắn... đúng là thỏa mãn ý nghĩ của nam nhân mà!

Thôi xong rồi thôi xong rồi!

Lâm Bắc Phàm cảm giác hắn sắp bị sập bẫy!

Bỗng nhiên hắn nói: “Công chúa điện hạ, ta không muốn nỗ lực nữa!”

Thế nhưng cuối cùng, Lâm Bắc Phàm đã dùng ý chí như thánh nhân của hắn để khắc chế.

“Công chúa điện hạ, hiện giờ chưa phải lúc để ta rời đi!”

Chương 644: Chúng ta đổi chỗ khác được không?

Tử Nguyệt công chúa thấy khó hiểu vô cùng: “Quân sư, bản cung đã nói vậy rồi, sao ngươi...”

“Công chúa điện hạ, ngươi nghe ta nói!”

Lâm Bắc Phàm nghiêm túc nói: “Mặc dù vương triều Đại Nguyệt bị đả thương trầm trọng, nhưng giun đất đứt thân vẫn ngọ nguậy được! Muốn đối phó với bọn họ bắt buộc phải kết hợp trong ngoài mới có thể lật đổ quyền chính trị của bọn họ!”

“Ở bên trong sẽ do công chúa dẫn binh mã làm mưa làm gió, dần dần đạt được chính quyền! Ở bên ngoài, có thể thông qua việc các nước xung quanh gây áp lực để khiến bọn họ sút đầu mẻ trán vì được cái nợ mất cái kia!”

“Thế nên ta chỉ có thể ở hoàng triều Đại Võ thì mới giúp được công chúa! Ta có thể gây áp lực cho bọn họ thông qua vương triều Đại Võ! Ngoài ra còn có thể khiêu khích các nước, để bọn họ gây phiền phức cho Đại Nguyệt!”

Lâm Bắc Phàm đặc ý nói: “Cứ vậy thì chẳng phải sẽ tạo điều kiện thuận lợi để các ngươi hành động sao?”

Tử Nguyệt công chúa thốt lên với vẻ kinh ngạc: “Vẫn là quân sư suy nghĩ chu toàn! Ngươi ở hoàng triều Đại Võ thì càng phát huy được năng lực hơn, càng có thể gây áp lực cũng như phiền phức cho Đại Nguyệt hơn!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, đúng là như thế!”

Trong lòng hắn thầm nghĩ, ta là một người quang minh lỗi lạc, sao có thể tham tiền vì lợi ích chứ!

“Chỉ là quân sư à, khiến ngươi phải tủi thân rồi!”

Tử Nguyệt công chúa đau lòng nói: “Một mình ngươi ở Đại Võ nguy hiểm trùng trùng, nhờ đâu bị bại lộ thì biết phải làm sao?”

“Không hề tủi thân! Mặc dù nguy hiểm thật nhưng vì công chúa điện hạ, vì đại nghiệp của chúng ta, ta nguyện hi sinh thân mình!”

Lâm Bắc Phàm đồng dạng nói.

“Quân sư!”

Tử Nguyệt công chúa cảm động vô cùng, mắt nàng ửng đỏ.

“Công chúa điện hạ, lau nước mắt đi, hiện giờ không phải lúc nói chuyện nam nữ đâu!”

Lâm Bắc Phàm khuyên nhủ: “Chỉ cần hoàn thành đại nghiệp về sau chúng ta sẽ có thể ở bên nhau mọi lúc rồi, chẳng phải sao?”

“Quân sư nói phải! Nhưng mà vẫn thiệt thòi cho ngươi quá, bản cung không nở!”

Tử Nguyệt công chúa lắc đầu.

“Không nở cũng phải nở, đây là cái giá bắt buộc phải trả!”

Lâm Bắc Phàm dịu giọng: “Thực ra ta cũng thấy không nở với công chúa! Chỉ cần công chúa còn nhớ đến ta là được, thường xuyên mang tiền đến cho ta là ta hài lòng lắm rồi!”

“Cho ngươi cho ngươi... cho ngươi hết!”

Tử Nguyệt công chúa lập tức lôi hết tiền trong người ra nhét vào tay Lâm Bắc Phàm.

Nhìn tiền đầy ắp trên tay, Lâm Bắc Phàm bỗng thấy mình thật xấu xa, hắn cứ như một tên nam nhân lừa tình lừa sắc vậy!

Thôi xin! Xấu xa không phải hình tượng của hắn, tham lam mới là hình tượng của hắn! Kiểu này thì hình tượng của hắn đổ bể mất!

Lâm Bắc Phàm nhận tiền với vẻ mặt bất lực, chỉ như vậy mới có thể an ủi nỗi khổ sụp đổ hình tượng của hắn.

Đúng lúc ấy, Tử Nguyệt công chúa tiến lên một bước: “Quân sư...”

Lâm Bắc Phàm thấy hơi hoang mang: “Công chúa điện hạ đừng xúc động, ta là một mỹ nam tử thủ thân như ngọc đấy!”

“Bản cung biết, nhưng bản cung thích điều ấy của ngài!”

Tử Nguyệt công chúa lại càng tiến gần hơn.

Lâm Bắc Phàm rồi rầm: “Chúng ta đổi nơi khác được không? Ở chỗ hoang vu hẻo lánh thế nào chẳng thú vị gì cả!”

“Quân sư, ngài đừng từ chối nữa. Trước khi chia tay, bản cung muốn ôm ngài!”

Nói đoạn, Tử Nguyệt công chúa bèn bỏ nhào đến.

“A!”

Thời gian một nén hương trôi qua, hai người mới chia tay.

Tử Nguyệt công chúa bận đi phục hồi đại nghiệp của mình, còn Lâm Bắc Phàm thì chuẩn bị hành lý, ngày mai hồi kinh.

Lúc này, Mạc Như Sương và Quách Thiệu Soái đi tới.

Lâm Bắc Phàm không khỏi nghiêm túc hơn: “Có phải có chuyện gì xảy ra rồi không? Chỗ Ký Bắc vương...”

“Đúng là chỗ Ký Bắc vương đã xảy ra chuyện! Có điều hiện giờ còn có một chuyện quan trọng hơn cần xử lý!”

Mặt Lâm Bắc Phàm đành lại: “Chuyện gì?”

Mạc Như Sương đưa một chiếc khăn tay màu trắng lên: “Công tử, ngài lau dấu hôn trên cổ đi đã rồi chúng ta bàn chính sự!”

Lâm Bắc Phàm: “Khụ khụ...”

Hắn vừa lau vừa giải thích: “Như Sương, ngài biết đấy, ta là một mỹ nam tử thủ thân như ngọc...”

Mặt Mạc Như Sương chẳng có biểu cảm gì cả: “Ta biết, nhưng mong ngài đừng có quyến rũ bừa bãi! Tự ngài hãy biết kiềm chế, đừng để nữ nhân khác điên cuồng!”

Lâm Bắc Phàm đồng cảm vô cùng: “Như Sương, ngài nói đúng! Quả nhiên nữ nhân vẫn hiểu nữ nhân nhất!”

Khóe miệng Mạc Như Sương giật giật, nàng không muốn tiếp lời.

Quách Thiếu Soái thấy hơi ngưỡng mộ: “Công tử, sao người làm được thế? Người dạy ta có được không? Nếu có một nữ nhân đối xử với ta như vậy thì ta tình nguyện chết vì nàng!”

Lâm Bắc Phàm tắc lưỡi, hắt đánh giá Quách Thiếu Soái: “Thiếu Soái à, một con ghé con mới sinh như người không nên lại gần hồ mẹ đâu!”

“Phải biết rằng có một vài nữ tử trông thì mềm mỏng dịu dàng yếu đuối, song thực sự không dễ chọc vào! Càng chủ động thì lại càng nguy hiểm! Nữ nhân càng đẹp thì càng biết lừa người! Thiếu Soái, người còn nhỏ tuổi, kinh nghiệm giang hồ không đủ nên...”

Lâm Bắc Phàm vỗ vai Quách Thiếu Soái, kéo dài giọng: “Nếu người có gặp phải nữ nhân thì bớt chọc vào người ta đi!”

Quách Thiếu Soái đáp: “Đa tạ công tử đã chỉ bảo!”

“Để đây ta ứng phó cho!”

Quách Thiếu Soái: “Hửm?”

Sao hửn ta cứ cảm giác...

Có gì đó không đúng nhỉ?

Lâm Bắc Phàm lau sạch dầu hôn trên cổ rồi nghiêm túc nói: “Được rồi chúng ta bàn chính sự đi!”

Chương 645: Luận công ban thưởng tiếp

Mạc Như Sương hơi ghen, nàng không muốn nói chuyện, Quách Thiếu Soái bèn lấy một cái bình ra, nghiêm túc nói: “Công tử, đây là đan dược mà Ký Bắc vương kêu người giao cho chúng ta, tên của nó là Tụ Khí đan, cực kì thần kì luôn! Nghe nói, sau khi uống đan dược này, tốc độ tu luyện có thể tăng lên nhanh chóng! Cơ mà chúng ta cảm giác nó có vấn đề!”

Từ lúc phát hiện bộ mặt thật của Ký Bắc vương, Quách Thiếu Soái không còn lòng tin với hắn ta nữa.

Lâm Bắc Phàm nhận lấy cái bình nhỏ, hắn đổ viên đan dược bình thường bên trong ra xem xét, đoạn ngửi một lát rồi bật cười: “Người nói không sai, viên đan dược này quả thực có vấn đề!”

Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái nhìn nhau, đồng thanh hỏi: “Vấn đề gì?”

Lâm Bắc Phàm nói: “Đây là một viên độc đan!”

Hai người kia kinh ngạc: “Độc đan!”

“Trước kia ta đã từng nói với các ngươi rồi, thực lực là thứ phải khổ cực tu luyện mới có được, không thể lơ là dù chỉ một chút! Vận mệnh ban tặng thứ gì cũng có cái giá của nó!”

Lâm Bắc Phàm cầm viên đan dược lên, nghiêm túc nói: “Đan dược này được luyện từ mười hai loại độc hiếm có, mỗi một loại đều có thể khiến người ta tử vong! Thế nhưng sau khi luyện thành đan dược lại có thể lấy độc trị độc, khắc chế lẫn nhau và trở thành thuốc!”

“Thế nhưng độc vẫn là độc, viên đan dược này thực sự có thể giúp tốc độ tu luyện tăng lên, song sẽ phải trả giá bằng tính mạng mình, giống như Tịch Tà Kiếm Phổ và Quỷ Hoa Bảo Điển vậy! Một khi độc phát tác thì thần tiên cũng không cứu được!”

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái lạnh run người!

“Lại là Ký Bắc vương!”

Quách Thiếu Soái nghiêng răng nghiêng lợi: “Hắn ta tặng Quỳ Hoa Bảo Điện cho chúng ta, giờ lại tặng độc dược! Thế giới này sao lại có một người hiểm độc như vậy?”

“Hắn ta thực sự quá độc ác, uống công ngày trước chúng ta tin tưởng hắn ta đến vậy!”

Mạc Như Sương cũng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lâm Bắc Phàm định giải thích, thứ đồ này không phải do Ký Bắc vương làm đâu, hắn ta vẫn chưa có cái năng lực ấy, khả năng là do môn chủ Thiên Môn Lãnh Nhược Thiện làm ra.

Thế nhưng lời vừa đến miệng thì hắn bỗng gượng lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không sai, Ký Bắc vương quá độc ác! Vì dã tâm của mình mà hắn ta có thể hi sinh tất cả, tội của hắn ta đáng chết!”

“Ừm! Hắn ta quá ác độc rồi!”

Hai người Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái hai miệng như một cùng chung kẻ thù.

“Công tử, bây giờ chúng ta nên làm gì đây?” Mạc Như Sương hỏi.

“Ngay cả độc dược như vậy mà Ký Bắc vương cũng đã làm ra rồi, chúng ta hắn đã không thể nhịn được nữa! Cho nên không thể chậm trễ nữa, chúng ta phải chạy về kinh thành ngay lập tức! Ngoài ra, gửi cho Ký Bắc vương một phong thư nữa, bảo hắn ta chờ ta trở về rồi mới hành động!” Lâm Bắc Phàm vội vàng nói.

“Vâng, công tử!” Hai người đáp lại.

Bọn họ từ dãy núi Thanh Long, một đường vô cùng lo lắng chạy tới kinh thành. Mất khoảng một tuần, cuối cùng trở về tới kinh thành.

Cùng ngày, dân chúng kinh thành lại tới chúc mừng một lần nữa.

“Phủ doãn đại nhân đã trở lại rồi!”

“Lâm đại nhân quả thực chính là quân thần của Đại Võ chúng ta, mỗi lần xuất chinh nhất định sẽ mang theo đại thắng trở

về!”

“Thật đúng là quá giỏi, tấm gương cả đời của người đọc sách như ta!”

“Lâm Bắc Phàm thật tài giỏi!”

Trên Kim Loan Điện, nữ đế ngồi cao trên ngôi vị hoàng đế, vẻ mặt vui mừng nhìn Lâm Bắc Phàm: “Lâm ái khanh, người quả nhiên không làm trăm thất vọng, đã đánh bại liên quân trăm vạn người của Võ Tây và Đại Nguyệt ở cứ điểm Phụng Hoàng quan trọng, giải nguy cho Đại Võ của ta!”

“Hơn nữa một đường đánh tới dãy núi Thanh Long, thu phục vùng đất Võ Tây, còn đòi một khoản bồi thường khổng lồ từ trên người Đại Nguyệt vương triều, khiến cho những nơi khác khiếp sợ kinh hoàng! Tốt! Làm rất tốt!”

“Tạ bệ hạ khen ngợi, vi thần hồ thẹn không dám nhận!” Lâm Bắc Phàm chấp tay khiêm tốn nói.

“Những gì người đã làm thì khen bao nhiêu cũng không quá đáng!” Nữ đế lớn tiếng nói!

“Bởi vì Lâm ái khanh đã chống lại ngoại địch ở trong cứ điểm Phụng Hoàng, che chở Đại Võ, trung dũng đáng khen, năng lực xuất chúng! Cho nên, thăng một cấp quan, là đại quan chính nhất phẩm của triều đình! Ban thêm tước vị, làm Trung Dũng Công của triều đình!”

“Tạ bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói.

Đại quan chính nhất phẩm trong triều đình! Được ban cho tước vị Trung Dũng Công!

Lâm Bắc Phàm hiện tại có thể nói là người có địa vị cao nhất trong các đại thần đương nhiên, đã vượt qua văn võ bách quan một khoảng lớn rồi!

Bách quan kia hâm mộ, đổ kỵ và hận thù khỏi phải nói.

Bọn họ muốn nói bất cứ điều gì chống lại, cũng không thể thoát được thành lời!

Bởi vì những chiến tích đó đều là chiến tích thực tế, khắp nơi đều biết!

Hơn nữa nếu như phản đối, nhất định sẽ bị tên khốn nạn kia làm khó dễ, dùng những âm mưu thủ đoạn để mưu hại hấn ta, chắc chắn sẽ làm như vậy! Chỉ có thể cam chịu chấp nhận!

Tiếp theo, nữ đế lại cho Lâm Bắc Phàm một loạt các phần thưởng xa hoa, quá nhiều khiến hấn cũng lười nhắc tới, dù sao đời này ăn mặc không lo, không để ý như vậy nữa.

Đồng thời căn cứ vào tấu chương biểu dương thành tích của Lâm Bắc Phàm mà luận công ban thưởng.

Nên thăng quan thì thăng quan, nên thưởng tiền thì thưởng tiền.

Nói tóm lại, phát huy xuất sắc trong trận đại chiến này, người dụng tâm dùng sức đều được khen thưởng xứng đáng.

Chương 646: Bản vương có bằng chứng

“Khởi bẩm bệ hạ, phản vương Võ Thiên Dũng cùng với tội thần Võ Tây đã được áp giải vào kinh đang chờ ở ngoài cung!” Lâm Bắc Phàm báo cáo.

Nữ đế lớn tiếng nói: “Truyền bọn họ vào!”

Một đám người bị đại nội thị vệ áp giải lên, rất nhiều người khóc lóc sụt sùi, vừa nhìn thấy nữ đế liền quỳ.

“Bệ hạ tha mạng, vi thần biết sai rồi!”

“Bệ hạ, vi thần bị Võ Tây vương uy hiếp, vi thần cũng không muốn!”

“Bệ hạ, xin hãy cho thần một con đường sống đi!”

Nữ đế mất kiên nhẫn phát tay: “Toàn bộ kéo xuống chém đi! Về phần những phạm nhân khác, giao cho Tam Ti hội thẩm, nhất định phải xử phạt nghiêm khắc, tuyệt đối không được khoan nhượng!”

“Vâng, bệ hạ!”

Mấy quan viên đáp lại.

Sau khi xử lý xong mấy tên ăn hại này, nữ đế nhìn về phía người duy nhất lưu lại, hấn ta chính là Võ Tây vương, tuy rằng mất đi hết thực quyền thế, bị phế võ công, trở thành tù nhân bị

mọi người thẳm vắn, nhưng vắn ngang ngược đứng thẳng, khinh thường vắn võ bá quan.

“Hoàng thúc, ngươi có nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay không?”

Nữ đế ngồi ở ngai vàng trên cao, từ trên cao nhìn xuống nói: “Ngươi vì ngôi vị hoàng đế của trăm mà cắt cứ một phương, dốc hết binh lực đi gây chiến, trăm đều có thể nhịn ngươi! Nhưng ngươi vì dã tâm của mình lại quên đi nguồn gốc, dẫn sói vào nhà, để cho năm mươi vạn binh mã Đại Nguyệt nhập quan gây họa cho dân chúng Trung Nguyên ta, mưu đồ giang sơn Trung Nguyên ta!”

Nữ đế đập bàn, lớn tiếng quát: “Hoàng thúc, ngươi đáng tội gì đây?”

Thanh âm đinh tai nhức óc, vang vọng trong triều đình!

“Hừ! Người thắng là vua, kẻ thua là giặc, vốn dĩ không có gì để nói!”

Võ Tây vương ngổ nghịch nói: “Từ khi bản vương khởi binh cho tới nay, đã sớm nghĩ tới tất cả hậu quả rồi! Hoặc là vào được kinh thành, khoác hoàng bào lên người, hoặc là da ngựa bọc thây chết không còn một mảnh! Chỉ là hiện tại xem ra...”

Khóe miệng Võ Tây vương khó nén khỏi cay đắng: “Thời vận hơi kém!”

Nữ đế lớn tiếng quát: “Ngươi làm trái luân thường đạo lý, quên đi nguồn cội, ngay cả ông trời cũng không giúp ngươi!”

Võ Tây vương ngẩng đầu lên, nổi giận đùng đùng nói: “Bản vương cũng không thua trời càng không thua triều đình, mà là thua một tên tiểu nhân âm hiểm! Bản vương hận!”

“Tiểu nhân âm hiểm nào?” Nữ đế hỏi.

“Là hần!”

Võ Tây vương chỉ tay Lâm Bắc Phàm đứng ở phía trước, đôi mắt đỏ bừng, tràn ngập ánh mắt cừ hận: “Nếu không phải hần thì bản vương đã sớm chiếm được cứ điểm Phượng Hoàng, tiến vào Trung Nguyên rồi!”

“Lâm ái khanh?”

Nữ đế nở nụ cười: “Hoàng thúc, hắc chính là ái thần của trẫm, trung thành tận tâm, năng lực lại xuất chúng, hai năm nay không biết lập được bao nhiêu công lao hiển hách vì triều đình rồi, vì sao ngươi lại vu hãm cho hắc?”

“Trung thần? Đây là trò đùa lớn nhất mà bản vương từng nghe qua!”

Võ Tây vương cười lạnh: “Cháu gái của ta, ngươi có biết là ái thần của ngươi Lâm Bắc Phàm đã làm chuyện gì sau lưng ngươi không?”

“Nguyện nghe rõ!” Nữ đế nói.

“Được rồi! Bản vương nói cho ngươi biết, trung thần trong lòng ngươi đã làm cái gì sau lưng ngươi!”

Võ Tây Vương lớn tiếng bảo: “Phương pháp chế tạo thần khí phi thiên khí cầu lớn của bản vương chính là lấy được từ hắc, vì nó bản vương đã trả giá ba trăm vạn lượng”

“Ồ!” Cả triều đều xôn xao.

Võ Tây vương tiếp tục nói: “Phương pháp chế tạo lợi khí trên mặt nước là tàu đệm khí cũng là lấy được từ hắc, vì nó mà bản vương đã phải trả cái giá ba trăm năm mươi vạn lượng!”

“Ồ!” Cả triều lại ồ lên.

“Bản vương còn lấy được chí bảo thiên hạ là xương rồng từ trên người hắc, vì nó đã trả giá tám trăm vạn lượng!”

“Ồ!” Cả triều lần thứ ba xôn xao.

“Trước sau hắc đã tham ô được từ trên tay bản vương một nghìn bốn trăm năm mươi vạn lượng, trực tiếp khiến bản vương nghèo rớt! Có tầng quan hệ này, vốn tưởng rằng hắc đã hoàn toàn trung thành với bản vương, kết quả ai ngờ.”

Võ Tây vương tức giận đến run cả người: “Trong trận đánh cử điểm Phụng Hoàng, hắc đã lợi dụng phần tín nhiệm này của bản vương, lừa bản vương! Hắc tham ô tất cả tiền của bản vương ngược lại còn lừa bản vương, quả thực là lòng lang dạ sói, thiên lý khó dung!”

“Các ngươi nói bản vương quên đi nguồn cội, dẫn sói vào nhà, vậy hắc chính là tham quan bán nước cầu vinh! Các ngươi nói

bản vương khinh thường triều cương, bất kính hoàng quyền, không nhớ hoàng ân, vậy hẳn chính là gian thần tặc tử gây họa cho dân chúng!”

Võ Tây vương phát ra lời tố cáo mãnh liệt khiến người nghe chấn động!

Nữ đế nghe được những lời này lại rất muốn cười!

Hoàng thúc thật đúng là quá đáng thương!

Trả giá hết thảy, kết quả lại không vớt được cái gì, còn bị người ta âm thầm tính kế, có ngạc nhiên hay không?

Nếu như không phải đang ngồi ở triều đình thì nàng rất muốn chạy ra ngoài cười to ba tiếng!

Nữ đế nhin cười trong lòng, quay đầu nhìn về phía Lâm Bắc Phàm: “Ái khanh, có việc này không?”

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh chấp tay: “Bệ hạ, tuyệt đối không có việc này! Thần trung thành và tận tâm đối với bệ hạ, làm sao có thể làm ra chuyện bất trung bất nghĩa như vậy? Rõ ràng là Võ Tây vương đang vu oan hãm hại, vu hãm trung lương! Mong bệ hạ minh xét!”

Nữ đế gật gật đầu: “Ái khanh nói rất đúng! Lời của phản vương, không thể tin được”

“Hừ! Bản vương đã sớm biết ngươi sẽ chối bay chối biến, cho nên lén lưu lại một bản của bài viết này!”

Võ Tây vương sờ khôi giáp trên người, lấy ra hai tờ giấy nhẵn nhúm, nói: “Đây chính là phương pháp chế tạo đại thần khí mà tên tiểu nhân âm hiểm Lâm Bắc Phàm giao cho bản vương, là thật hay giả, vừa nhìn liền biết!”

Chương 647: Không theo thì đánh

“Trình lên!”

Nữ đế cầm tờ giấy nhìn thoáng qua, sau đó mặt không chút thay đổi giao cho bách quan duyệt.

Võ Tây vương đắc ý cười: “Hiện tại có thể chứng minh lời nói của bản vương rồi chứ?”

“Không thể!”

Bách quan nhao nhao lắc đầu.

Võ Tây vương kinh hãi: “Vì sao không thể?”

Nữ đế tức giận nói: “Hoàng thúc, lúc ngươi vu hại người khác có thể dụng tâm một chút hay không? Tùy tiện móc ra một bản phương pháp chế tạo nói là Lâm ái khanh cho ngươi thì ai tin?”

Võ Tây vương khó hiểu nói: “Cái này còn không thể chứng minh sao? Trên đó có chữ viết của hắn.”

“Ngươi nói dùng chữ viết để chứng minh, nhưng chữ này không thể nói là giống như đúc chữ của Lâm ái khanh, quả thực có thể nói là không có quan hệ gì! Ngươi làm sao chứng minh được đây là hắn đưa cho ngươi?”

Võ Tây vương khiếp sợ há to miệng: “Vậy mà lại không giống?”

Hắn ta quay đầu nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, phát hiện đôi phương đang mỉm cười một cách vô cùng đắc ý.

Điều này khiến hắn ta tức giận đến phát điên: “Quả nhiên là một tiểu nhân âm hiểm! Nhưng bản vương còn có chứng cứ!”

Hắn ta cẩn thận móc ra một cái túi gấm không thấm nước từ bên trong áo giáp. Sau đó lấy ra một túi bột màu trắng từ trong túi gấm ra.

“Đây là xương rồng! Bản vương đã nhận được xương rồng từ chỗ Lâm Bắc Phàm!”

Nữ đế nhìn cũng không thèm nhìn: “Hoàng thúc, ngươi tùy tiện móc ra một gói bột phấn màu trắng nói là xương rồng, ai tin! Còn nói là Lâm ái khanh cho ngươi, ngươi làm sao chứng minh được?”

“Điều này...”

Võ Tây vương lại ngây người, cảm thấy thật sự không có cách nào chứng minh. Lần thứ hai kìm lòng không được nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, phát hiện hắn cười càng thêm đắc ý.

“Bản vương còn có chứng cứ!”

Võ Tây vương giận dữ nói: “Hơn một năm nay, ngoại trừ cho hấn tiền tài ra, bản vương còn cho hấn rất nhiều kỳ trân dị bảo! Ví dụ như Phượng Ảnh Dạ Minh Châu, Hắc Ngọc Kim Thoa...”

Sau khi Võ Tây vương đọc ra một loạt kỳ trân dị bảo lại oán hận trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, nói: “Chỉ cần lục soát phủ hấn một chút, tìm ra mấy thứ này là có thể chứng minh lời của bản vương!”

Nữ đế mặt không chút thay đổi nói: “Đem Phượng Ảnh Dạ Minh Châu, Hắc Ngọc Kim Thoa trình lên!”

Không lâu sau, hai món trân bảo này được các thái giám đưa lên.

Võ Tây vương kinh hãi: “Hai bảo bối này sao lại ở trong tay người?”

“Bởi vì đây là nước khác tiến cống, trẫm vô cùng thích nên nhận lấy, hoàn toàn không thể ở trong tay Lâm ái khanh! Cho nên, hoàng thúc tốt của trẫm...”

Nữ đế nheo mắt lại: “Người còn muốn vu hãm trung lương của trẫm đến khi nào?”

“Bệ hạ thánh minh!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói.

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể.” Võ Tây Vương điên rồi.

Nữ đế phát tay: “Bởi vì Võ Tây vương làm chuyện trái luân thường đạo lý, nhiễu loạn triều cương, dẫn sói vào nhà, tội ác ngập trời! Hiện tại biếm làm thứ dân, tước đoạt tất cả quyền lợi, áp giải vào thiên lao!”

“Vâng, bệ hạ!” Mấy đại nội thị vệ đi tới, áp giải Võ Tây vương đi.

Võ Tây vương giãy dụa: “Đừng kéo bản vương! Bản vương còn có chuyện muốn nói! Lâm Bắc Phàm chắc chắn là loạn thần tặc tử hại nước hại dân! Hấn âm hiểm giả dối, còn khủng khiếp hơn cả bản vương! Mau bắt hấn lại, bằng không sau này giang sơn Đại Võ sẽ không giữ được nữa.”

Nữ đế lạnh lùng nhìn, không để ý chút nào.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, cũng không bị ảnh hưởng.

Võ Tây vương dần dần tuyệt vọng, phát ra tiếng rống giận cuối cùng.

“Hôn quân! Ngươi là đại hôn quân!”

“Còn có Lâm Bắc Phàm là gian thần, ngươi sẽ không được chết tử tế!”

Sau khi Võ Tây vương bị áp giải đi, cuối cùng triều đình cũng yên tĩnh rồi.

Tam đại phản vương, trong nháy mắt hai người đã bị tiêu diệt, vẻ mặt của nữ đế mừng rỡ, cười nói: “Giang Nam vương, Võ Tây vương đã bị bắt vào trong thiên lao, đại quân của bọn họ không phải bị thu nạp thì bị diệt, vùng đất Giang Nam và Võ Tây trở về Đại Võ, hiện tại chỉ còn lại Ký Bắc vương! Các vị ái khanh có diệu kế gì không?”

“Khởi bầm bệ hạ!”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang lớn tiếng nói: “Từ đầu năm đến nay, Đại Võ ta đã đánh bại tám mươi vạn đại quân Đại Hạ, năm mươi vạn đại quân của Giang Nam Vương đại bại, đánh hạ liên quân trăm vạn người của Võ Tây vương và Đại Nguyệt! Liên tục ba trận đại chiến, ba trận toàn thắng, đã uy chấn tứ hải, chấn nhiếp thiên hạ, không ai dám không phục! Cho nên, bây giờ đã đến lúc thu hồi vùng đất Ký Bắc rồi ạ!”

“Lý đại nhân nói rất đúng, bây giờ đã đến lúc thu hồi Ký Bắc rồi!”

“Chấm dứt cục diện Đại Võ chia năm xẻ bảy!”

“Đại Võ chúng ta phải sống lại từ đống tro tàn, thực hiện phục hưng!”

Nữ đế nghe xong vô cùng cao hứng: “Các vị ái khanh nói rất đúng, vậy làm sao để thu hồi vùng đất Ký Bắc?”

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu trầm giọng nói: “Bệ hạ, chúng ta có thể hạ một đạo thánh chỉ trước, thu hồi binh quyền và quyền hạn của Ký Bắc vương, đồng thời đưa Ký Bắc vương cùng gia quyến đến kinh thành, làm một vương gia nhàn tản!”

“Hiện tại, triều đình ta liên tiếp đại thắng, uy chấn tứ phương! Lương thảo đầy đủ, binh mã sĩ khí hùng hực, khắp thiên hạ không có địch thủ! Nếu Ký Bắc vương đủ thông minh, là người thức thời, tất nhiên sẽ phục tùng mệnh lệnh của triều đình!”

Nữ đế lo lắng hỏi: “Nếu đối phương không nghe theo thì sao?”

“Không theo thì đánh!”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang lớn tiếng nói: “Trong tam đại phản vương, luận tài phú, Ký Bắc vương thân ở nơi khổ hàn, kinh tế khó khăn tiêu điều, không thể so sánh với Giang Nam vương, cũng chỉ mạnh hơn Võ Tây vương một chút!”

“Luận quân lực, Ký Bắc vương chỉ có ba mươi vạn đại quân, so với hai vị vương gia khác lại càng không thể so sánh! Cũng kết giao với một vài nhân sĩ giang hồ, nhưng những nhân sĩ giang hồ này ở trước mặt đại quân mệnh mông thì hoàn toàn không đáng sợ!”

“Triều đình chúng ta đã đánh bại cả Giang Nam vương, Võ Tây vương, quân Đại Nguyệt, một Ký Bắc vương nho nhỏ thì có uy hiếp gì? Chỉ cần dẫn bốn mươi năm mươi vạn đại quân, trang bị thêm một vài cao thủ, tất nhiên có thể đánh bại Ký Bắc vương, thu phục vùng đất Ký Bắc!”

Chương 648: Tiến cử người khác

“Được được được! Lý ái khanh người nói rất hay!”

Nữ đế tươi cười rạng rỡ: “Các vị ái khanh, ý kiến của các người thì sao?”

“Bệ hạ, trước hạ chỉ bình định chư hầu, không tuân thì đánh!”

“Ký Bắc vương thức thời thì còn tốt, nếu như không hiểu chuyện, chúng ta cứ đánh đến hang ổ của hắn ta, bắt hắn ta trở về nhận tội!”

“Triều đình chúng ta binh hùng tướng mạnh, sĩ khí tăng vọt, còn sợ hắn ta làm gì?”

Bách quan triều đình gầm gừ kêu to.

Phảng phất liên tiếp đại thắng, đã làm cho bọn họ phồng mũi!
Thành thật mà nói, cũng không thể không phồng mũi!

Tám mươi vạn quân Đại Hạ, bại!

Giang Nam vương có năm mươi vạn đại quân, cũng bại!

Liên quan trăm vạn người của Võ Tây và Đại Nguyệt, cũng bại!

Liên tiếp đại chiến, một chút thực lực của Đại Võ bọn họ cũng không bị suy yếu, kết quả càng đánh càng mạnh, có thể không phồng mũi sao?

Chỉ còn lại có một Ký Bắc vương, căn bản cũng không đáng sợ!

Nữ đế nghe xong cực kỳ cao hứng, trên thực tế nàng cũng có ý nghĩ này, Đại Võ bị phân tách quá lâu, đã đến lúc thu về.

Tuy nhiên, nàng làm việc khá là thận trọng, hỏi: “Lâm ái khanh, ngươi có ý kiến gì không?”

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói: “Quả thật đã đến lúc ra tay với Ký Bắc rồi! Nhưng Ký Bắc vương này ngoan cố bảo thủ, vì bá nghiệp mà nằm gai nếm mật nhiều năm, khiến hắn ta khoanh tay chịu trói chắc chắn là không thể, tất nhiên sẽ kháng chỉ khởi binh! Cho nên, chúng ta phải chuẩn bị tốt cho trận chiến!”

Nữ đế gật gật đầu, thờ dài nói: “Lâm ái khanh, ngươi nói đúng, xem ra trận chiến này không đánh không được! Một chuyện không phiền hai chủ, việc này giao cho Lâm ái khanh ngươi làm đi!”

Lâm Bắc Phàm vừa định tiếp chỉ, văn võ bách quan đã kích động.

“Bệ hạ, việc này không cần giao cho Lâm đại nhân!”

Nữ đế khó hiểu: “Không giao cho Lâm ái khanh thì giao cho ai? Từ đầu năm đến nay, Lâm ái khanh chỉ huy ba trận chiến dịch, mỗi lần đều lấy ít thắng nhiều, chỉ phải trả cái giá cực nhỏ đã giành được đại thắng huy hoàng! Tài hoa quân sự của hắn, năng lực hành quân đánh giặc của hắn, đã được chứng thực đầy đủ, tìm khắp cả nước không ai có thể vượt qua được hắn! Có hắn ra tay, trăm vô cùng yên tâm.”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang vội vàng nói: “Tài năng quân sự của Lâm đại nhân quả thật vô cùng xuất chúng, giao quyền chỉ huy cho hắn, vì thần cũng cực kỳ yên tâm! Nhưng bây giờ chỉ là đối phó một Ký Bắc vương nho nhỏ mà thôi, có hơi dao trâu mổ gà!”

“Đúng vậy, Lâm đại nhân chính là quân thần của triều ta, là trụ cột của triều ta! Một Ký Bắc vương nho nhỏ, làm sao cần Lâm đại nhân phải ra tay? Quá coi trọng Ký Bắc vương rồi.”

“Lâm đại nhân tọa trấn triều đình, có thể uy chấn quốc nội, làm cho người ta khiếp sợ!”

“Hơn nữa, Lâm đại nhân rời kinh quá lâu, sẽ xảy ra rất nhiều chuyện! Trong kinh thành, cần Lâm đại nhân chủ trì đại cục hơn! Triều đình chúng ta, cũng cần Lâm đại nhân hiến kế!”

“Ký Bắc vương, tìm người khác tới đối phó là được rồi.”

...

Bách quan nhao nhao mở miệng.

Lâm Bắc Phàm xem như đã nhìn ra, đám lão già âm hiểm này liên tiếp tăng bốc hắn, căn bản là muốn đoạt công. Không cho hắn cơ hội lập công, miễn cho chức quan thăng càng cao, uy thế càng thắng, đè ép bọn họ không ngẩng đầu lên nổi.

Nữ đế tất nhiên cũng nhìn ra, nhưng lời nói của bách quan cũng không phải không có đạo lý.

Giang Nam vương đã bị diệt, Võ Tây vương cũng đã bị diệt, chỉ còn lại một Ký Bắc vương, hoàn toàn không thành vấn đề.

Lại phái Lâm Bắc Phàm xuất mã, hình như là không cần thiết. Triều đình cần hắn hơn.

So với tài năng quân sự của hắn, năng lực cầm quyền của hắn càng thêm xuất sắc. Hắn tọa trấn kinh thành, nòng vô cùng an tâm.

“Vậy các vị ái khanh, các người có ý kiến gì không? Hoặc là, các người có người nào được chọn rồi?”

Mất thấy nữ đế nghe lời đề nghị của bọn họ, bách quan triều đình mừng rỡ.

Vẫn là Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang mở miệng đầu tiên: “Bệ hạ, vi thần có một người! Hắn ta đức hạnh cao thượng, võ công cao cường, tài năng quân sự cực kỳ xuất chúng! Để hắn dẫn binh, tất nhiên có thể đánh bại Ký Bắc vương, thu phục Ký Bắc!”

Mắt của nữ đế sáng ngời: “Là ai?”

Lý Khai Quang mỉm cười: “Người này tên là Triệu Khoát, là đích trưởng tử của thế hệ trẻ Triệu gia - thế gia quân sự, gia đình có tiếng là học giỏi xưa nay! Từ nhỏ đã cùng phụ thân hành quân đánh giặc, năng lực xuất sắc! Hơn nữa, võ công của hắn ta rất cao cường, là một cường giả Tiên Thiên!”

Mắt của nữ đế càng sáng hơn: “Tuyên hắn ta lên!”

Không lâu sau, một tiểu tướng mặc áo giáp màu bạc, ngẩng đầu ưỡn ngực, khí vũ hiên ngang đi tới.

Đôi mắt của hắn ta nhìn thẳng, chấp tay lớn tiếng nói: “Vi thần Triệu Khoát, bái kiến bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Nữ đế lớn tiếng nói: “Miễn lễ!”

“Tạ bệ hạ!”

Triệu Khoát đứng thẳng lưng lại bái: “Hạ quan Triệu Khoát, tham kiến các vị đại nhân!”

Bách quan của triều đình mỉm cười gật đầu, người trẻ tuổi này hiểu chuyện.

Nhưng nữ đế lại nhíu mày, bởi vì người này thật sự quá trẻ tuổi!

Ở tuổi ngoài ba mươi, tuy rằng tuổi này không tính là nhỏ, nhưng đặt ở trong một đám tướng quân, được xem như là vô cùng trẻ tuổi rồi.

Tuy rằng thực lực không tệ, bối cảnh gia đình cũng không tệ, nhưng đánh giặc cũng không phải là trò đùa!

Một khi thua, rất nhiều người sẽ chết, thậm chí ảnh hưởng đến cục diện quốc gia!

Để cho hắn ta theo quân đánh giặc thì có thể, nhưng nếu trực tiếp dẫn một quân, nữ đế vô cùng lo lắng!

Vì thế, nữ đế hỏi: “Vừa rồi Binh bộ thượng thư Lý Ái Khanh đề cử người lĩnh quân tác chiến, đối phó Ký Bắc vương! Người có chiến tích gì, nói cho trẫm nghe một chút?”

Chương 649: Không khởi binh còn đợi đến khi nào?

“Cái này...”

Tiểu tướng Triệu Khoát xấu hổ. Hắn ta thì có chiến tích gì?

Nhập ngũ mười năm, binh thường đều là huấn binh luyện binh, không có cơ hội kiến công lập nghiệp. Cũng chỉ có năm nay là chiến sự liên miên.

Nhưng năm nay mỗi một trận chiến đều vô cùng nguy hiểm, lúc nào cũng có thể nước mất nhà tan, gia tộc của hắn ta coi trọng hắn ta, không cho hắn ta tham chiến.

Kết quả là Lâm Bắc Phàm đã ra tay, liên tục ba trận đại thắng, uy chấn thiên hạ. Không chỉ thắng quan nhanh chóng, mà còn đạt được tước vị.

Hắn ta hâm mộ đồ kỵ khởi phải nói.

Bây giờ chỉ còn lại Ký Bắc vương là cơ hội cuối cùng rồi.

Ký Bắc vương trông có vẻ rất dễ dàng thu phục, nếu không thu phục thì sẽ không có cơ hội, cho nên mới phát động lực lượng gia tộc, bảo bách quan tiền cử.

“Khởi bầm bệ hạ, trên người vi thần không có chiến tích gì cả!”

Sắc mặt của Triệu Khoát hơi ửng đỏ: “Chủ yếu là những năm gần đây, vi thần đều đang học binh pháp, huấn binh luyện binh, không có cơ hội mang binh đánh giặc! Nhưng kính xin bệ hạ cho vi thần cơ hội này, vi thần nhất định sẽ dẫn binh tới Ký Bắc, bắt Ký Bắc Vương trở về hỏi tội!”

Nữ đế tràn ngập nghi ngờ nói: “Người chưa từng đánh giặc, trên người không có chiến tích, thật sự được sao? Trẫm cảm thấy, vẫn nên phái một tướng quân dày dặn kinh nghiệm và ôn trọng xuất mã thì thích hợp hơn!”

Mắt thấy chiến công trong tay bay mất, Triệu Khoát nóng nảy: “Bệ hạ, Trung Dũng Công, phủ doãn đại nhân trước khi xuất binh đánh giặc, cũng không có chiến tích! Một văn thần như hần còn có thể dẫn binh đánh giặc, một võ quan như ta vì sao không thể?”

Nữ đế trong lòng cười lạnh một tiếng, vậy có thể giống nhau sao? Tài năng quân sự của hần, trẫm đã tận mắt nhìn thấy!

Bộ chiến pháp kia quá tiên tiến, quá vô địch, không ra khỏi kinh thành đã khiến vùng Võ Tây long trời lở đất!

Hơn nữa, ngoại trừ có được tài năng quân sự kinh người ra, hần còn có thực lực khủng bố của Đại Tông Sư!

Cho dù không dùng tài năng quân sự thì vẫn có thể trấn áp tất cả! Cực kỳ ổn định!

Người có thể làm gì được mà so sánh với hần?

Nữ đế vẫn chậm chạp không đưa ra quyết định.

Triệu Khoát càng thêm sốt ruột, nháy mắt với văn võ bách quan bên cạnh, hy vọng có thể giúp nói vài lời tốt.

“Bệ hạ, ai cũng có lần đầu tiên! Triệu Khoát tuy rằng tuổi còn trẻ, trên người cũng không có chiến tích, nhưng từ nhỏ hần ta đã được hun đúc, các loại binh pháp đều thuộc nằm lòng, chỉ là thiếu một cơ hội mà thôi! Nếu bệ hạ không tin, có thể kiểm tra hần ta ngay tại chỗ!”

“Nếu bệ hạ còn không yên tâm, có thể kêu Triệu gia phái một vài lão tiên bối tới phụ tá Triệu Khoát! Bọn họ đều là lão tướng quân đánh giặc nhiều năm, chắc chắn sẽ không có sơ hở!”

“Bệ hạ, nên cho người trẻ tuổi một cơ hội!”

Nữ đế rút cục cũng buông lỏng: “Được! Trẫm sẽ cho hần ta một cơ hội!”

Lập tức ra mấy đề quân sự, đối phương đều đối đáp tất cả một cách lưu loát như nước chảy, chu toàn mọi mặt. Như vậy, cuối cùng nữ đế mới thoáng yên lòng, nói: “Xem ra người quả thật đã đọc thành thạo binh pháp binh thư, là một người tài có thể đào tạo, trẫm sẽ cho người cơ hội dẫn binh tác chiến! Nhưng

nhất định phải có lão tiên bối của Triệu gia người xuất mã, một đường tông quân, ở bên cạnh phụ tá.”

Triệu Khoát mừng rỡ: “Tạ bệ hạ!”

Như vậy, việc này đã được định là như vậy rồi.

Triệu Khoát dẫn binh đánh giặc, thu phục Ký Bắc, bắt Ký Bắc vương trở về hỏi tội, Lâm Bắc Phàm thì tọa trấn triều đình.

Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm nhìn từ đầu đến cuối, không nói một lời...

Vì thế, triều đình hạ một đạo ý chỉ đến Ký Bắc.

Lệnh cho Ký Bắc vương giao ra binh quyền và quyền hạn của Ký Bắc, sau đó mang theo một nhà già trẻ đến kinh thành dưỡng lão.

Thánh chỉ này vừa ra, thiên hạ đều kinh hãi.

“Triều đình muốn chinh đốn Ký Bắc vương rồi!”

“Quả thật cũng đến lúc đó rồi! Giang Nam vương và Võ Tây vương đều bị đã bị chinh đốn, cũng chỉ còn lại Ký Bắc Vương! Triều đình liên tục đại thắng, sĩ khí tăng vọt, binh hùng tướng mạnh, lúc này không ra tay thì còn đợi khi nào?”

“Ký Bắc vương nguy rồi! Nếu như lĩnh chỉ sẽ mất đi tất cả, chỉ có thể làm vương gia nhàn tản! Nếu không, chính là kháng chỉ không tuân, sẽ bị triều đình phái binh lính tới thu phục! Ký Bắc vương đánh thắng được triều đình sao?”

“Đại Hạ thua, Giang Nam vương thua, liên quân Võ Tây và Đại Nguyệt cũng thua, Ký Bắc vương còn có năng lực gì? Binh lực không được, tài lực cũng không được, chẳng lẽ chỉ dựa vào nhân sĩ giang hồ của hãn ta?”

“Ta thấy không thể nào, Ký Bắc vương sắp xong đời rồi!”

Ký Bắc, vương phủ.

Ký Bắc vương nhận thánh chỉ của triều đình mà vẻ mặt xanh mét, cắn răng nói: “Triều đình đang bức bách bản vương!”

Quân sư Gia Cát tiên sinh cười khô: “Hiện giờ triều đình liên tiếp đại thắng, thu hồi vùng Giang Nam và Võ Tây, sĩ khí đang

thịnh, binh hùng tướng mạnh, cho nên đưa ra quyết định như vậy là đương nhiên!”

“Nhưng may mà chúng ta cũng không phải không có lực phản kháng!”

Gia Cát tiên sinh kích động nói: “Hiện giờ, chúng ta có ba mươi vạn đại quân, hơn vạn võ giả Hậu Thiên đỉnh phong, còn có ba vị Tông Sư ra sức tương trợ, hoàn toàn có thể đấu với triều đình! Vương gia, lúc này không khởi binh còn đợi khi nào?”

Chương 650: Tư lợi tranh công

Ký Bắc vương cũng vô cùng kích động: “Quân sư người nói đúng, lúc khởi binh đã đến! Ba mươi vạn đại quân và hơn vạn võ giả Hậu Thiên đỉnh phong, còn có ba vị Tông Sư đã đủ để vênh vói đời rồi, thời điểm đổi ngai vàng đã đến! Chúng ta bắt đầu khởi binh!”

Vì thế Ký Bắc vương xé bỏ thánh chỉ, hơn nữa còn công bố hịch văn. Gian thần cầm quyền, che đậy tai vua, tàn sát trung lương, dân chúng lầm than!

Không phải ta muốn phản, mà là triều đình đã dơ bẩn, làm hại thiên hạ, không thể không dọn dẹp!

Vì giang sơn Đại Võ, vì giúp đỡ chính đạo, vì lê dân bách tính, làm hoàng thân của Đại Võ, trách nhiệm không gì khác hơn, nhất định phải khởi binh dẹp sạch gian thần, bảo vệ quân vương, trả lại cho thiên hạ một bầu trời trong xanh.

Hy vọng quần hùng trong thiên hạ cùng nhau đánh dẹp!

Trong hịch văn, Ký Bắc vương còn liệt kê đủ loại tội lỗi của các quan triều đình. Ác độc như thế nào, viết như thế nào, khiến người tức đến sục sôi, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Những tham quan ô lại này tham ô trái pháp luật, làm hại trung lương, quá đáng ghét, nên giết toàn bộ!”

“Khó trách Đại Võ lại loạn như vậy, thì ra là bởi vì có những tên tham quan này!”

“Những người này, không giết không đủ để dân chúng nguôi giận!”

“Vương gia, người là rất tốt, tất cả chúng ta đều ủng hộ người!”

“Phải tiêu diệt bọn họ”

...

Ngay lập tức Ký Bắc vương được nhiều người ủng hộ!

Không thể không nói, hẳn ta thông minh hơn hai vị vương gia kia nhiều!

Không nhắm mũi nhọn trực tiếp vào hoàng đế, mà là nhắm ngay vào các quan viên phía dưới nòng, mục tiêu này thật sự quá chuẩn xác, bởi vì các quan viên phía dưới nòng quả thật đều là tham quan ô lại, là gian thần nịnh thần, không biết đã hút bao nhiêu mồ hôi nước mắt của nhân dân, đã làm hại bao nhiêu trung lương!

Đây đều là chuyện dân chúng đã tận mắt nhìn thấy và chính tai nghe, đồng cảm sâu sắc.

Cho nên, sau khi nhìn thấy phần hịch văn này, tất cả tức giận và bất mãn trong lòng đều bị kích phát, hoặc là vỗ cờ hò hét tương trợ, thêm một ngọn lửa cho bá nghiệp của Ký Bắc vương, khoác lên tấm áo ngoài là chính nghĩa.

Nhưng mà, các bách quan triều đình lại tức điên rồi!

Vậy mà lại nói bọn họ là tham quan gian thần ở trước mặt người khắp thiên hạ!

Họ là có tham có gian, nhưng những đóng góp của chúng ta, lẽ nào người đều nhắm mắt làm ngơ sao?

Nếu không có bọn họ kiểm soát triều đình, quốc gia đã sớm sụp đổ rồi, các người nào có được cuộc sống tốt đẹp như bây giờ?

Người mắng chúng ta là tham quan gian thần cũng thôi đi, vì sao tham quan gian thần lớn nhất, các người lại làm như không thấy?

Lâm Bắc Phàm tham nhiều hơn chúng ta rất nhiều, vàng bạc châu báu đều chuyển về nhà từng rương từng rương một,

không chút che giấu, vì sao lại bỏ qua cho hắn?

Lâm Bắc Phàm gian hơn chúng ta nhiều, ngay cả gian thần chúng ta nhìn cũng sợ, vì sao không mắng hắn?

Bách quan triều đình càng nghĩ, trong lòng càng không chịu nổi! Lẽ nào lại như vậy, thiên đạo bất công!

“Hiền chất, trận chiến này phải nhờ ngươi rồi! Ký Bắc vương phạm thượng, trong mắt không có thánh thượng, còn vu khống bản quan là tham quan ô lại, nào có lý này! Ngươi nhất định phải đánh đến Ký Bắc, bắt Ký Bắc vương trở về!”

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu hung tợn nói. “Đúng vậy! Hiền chất, tuyệt đối không thể dễ dàng tha cho Ký Bắc vương như vậy!”

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm nghiên răng nghiên lợi: “Bản quan cả đời trong sạch, chưa từng tham một chút mồ hôi nước mắt nào của dân, vậy mà hắn ta nói ta là tham quan lớn của triều đình? Hoàn toàn là vu khống! Tốt nhất là giết sạch tất cả người của hắn ta, để cho hắn ta biết kết cục của việc đắc tội chúng ta!”

“Hắn ta chỉ mắng ngươi là tham quan đã là tốt lắm rồi! Lão thất phu kia vu khống ta hoang dâm vô độ, đã ngủ với mười nghìn cô nương! Mẹ kiếp, ta có khả năng này sao? Cho dù có năng lực này thì cũng không có thời gian này!”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang tức giận đến cả người phát run: “Nhất định phải bắt hắn ta trở về, bản quan phải lấy lại thể diện!”

“Ngươi còn đỡ, lão thất phu kia vu khống ta có sở thích long dương, đoạn tụ, đi trên đường người khác đều nhìn ta rất kỳ quái, tất cả đều cách xa ba mét!” Lễ bộ thượng thư Triệu Kim Lễ phát ra tố cáo mãnh liệt.

“Hiền chất, nhờ ngươi, nhất định phải đánh thật tàn nhẫn, bản quan toàn lực ủng hộ ngươi! Bây giờ hắn ta càng đắc ý, phải khiến cho hắn ta ngã càng đau!” Công bộ thượng thư Vương Như Thủy nói.

...

Dưới sự ủng hộ của bá quan, Triệu Khoát tự mãn đắc ý, lớn tiếng nói: “Các vị thúc bá xin yên tâm, một Ký Bắc vương nhỏ hoàn toàn không là cái gì cả! Tiểu chất nhất định sẽ dẫn đại quân tiến vào Ký Bắc, bắt Ký Bắc vương trở về cho các vị lấy lại thể diện!”

“Được được được!”

Mọi người liên tục khen ngợi.

Sau đó, chủ đề chuyển sang cái khác.

“Nhưng hiền chất, thằng nhóc nhà ta đành nhờ người, lúc có cơ hội lập công nhất định đừng quên hấn ta!”

“Hiền chất, cũng đừng quên cháu trai của lão phu! Cháu trai ta nhập ngũ nhiều năm, năng lực đã đủ, nhưng bây giờ thiếu một cơ hội để thể hiện! Cho nên, người nhất định phải dẫn dắt nhiều hơn!”

“Hiền chất, thực lực của cháu trai ta cũng không tệ, tuyệt đối đừng quên hấn ta!”

“Hiền chất, con của ta chưa từng đánh giặc, ngay cả giết gà cũng sợ, cho nên lão phu không yêu cầu cao! Khi gặp nguy hiểm tuyệt đối đừng để hấn ta lên, để cho hấn ta an toàn toàn nhận chút công lao trở về là được!”

Bách quan cũng không phải vô duyên vô cớ trợ giúp Triệu Khoát, mà là hy vọng thông qua hấn ta để mưu cầu một ít công lao cho hậu bối của mình.

Hai bên cùng có lợi và mỗi bên đều có nhu cầu của họ.

Chương 651: Đánh giặc không phải trò đùa

Triệu Khoát có chút đau đầu, nhưng lại không thể không cười hùa: “Các vị thúc bá xin yên tâm, tiểu chất nhất định sẽ quan tâm bọn họ nhiều hơn! Có công lao, tuyệt đối sẽ không quên bọn họ.”

“Được được được!”

Bách quan đều nở nụ cười, vui vẻ ra về.

Nếu Ký Bắc vương đã xé bỏ thánh chỉ vậy đây rõ ràng là kháng chỉ không tuân, chuẩn bị mưu phản, triều đình đương nhiên phải hành động.

Lệnh cho Triệu Khoát làm Chinh Bắc tướng quân, dẫn bốn mươi vạn đại quân đi Ký Bắc bắt vương.

Việc này vừa truyền ra ngoài đã làm thiên hạ kinh hãi.

“Vậy mà lại không phải Trung Dũng Công, phủ doãn kinh thành Lâm đại nhân sao?”

“Đúng vậy, ta cũng cảm thấy rất kỳ quái! Theo lý mà nói, Lâm đại nhân dẫn binh đánh bại Đại Hạ, Giang Nam vương, liên quân Võ Tây và Đại Nguyệt, tài năng quân sự nổi bật, xưng là quân thần cũng không quá đáng! Phái Lâm đại nhân xuất mã là thỏa đáng nhất, sao lại...”

“Triệu Khoát kia cũng không phải người bình thường! Hắn ta đến từ thế gia quân sự Triệu gia, là người trẻ tuổi ưu tú nhất của Triệu gia bây giờ, từ nhỏ đã thấm nhuần, đọc thành thạo binh pháp cùng binh thư, cho nên được bách quan cùng tiến cử!”

“Người đọc sách tốt đến đâu cũng vô dụng, trên chiến trường thay đổi trong chốc lát, một người trẻ tuổi không có kinh nghiệm dẫn binh đánh giặc sao mà được?”

“Ta cũng nghĩ như vậy! Hắn ta còn trẻ như vậy, còn chưa từng mang binh đánh giặc, hắn ta được sao?”

“Ta cảm thấy có chút nguy hiểm, hay là đổi Lâm đại nhân xuất mã đi!”

...

Lúc này tại vương phủ, Ký Bắc.

Ký Bắc vương nhìn tướng quân dẫn binh của triều đình, có chút sững sờ: “Triệu Khoát có lai lịch thế nào?”

“Khởi bẩm Vương gia!”

Gia Cát tiên sinh chấp tay nói: “Người này đến từ thế gia quân sự Triệu gia, là đích trưởng tử của Triệu gia, đồng thời cũng là người ưu tú nhất trong thế hệ trẻ! Từ nhỏ đã quen đọc binh pháp, còn theo cha nhập ngũ luyện binh, cho nên chiếm được

sự tín nhiệm của bách quan, cùng nhau tiến cử hấn ta làm
Chinh Bắc tướng quân!”

“Cho dù ưu tú thì đã sao? Đánh giặc không phải trò đùa, một người trẻ tuổi ngay cả một trận chiến còn chưa từng đánh, có tư cách gì mà dẫn quân tác chiến? Triều đình phái hấn ta dẫn binh là khinh thường bản vương sao?”

Ký Bắc vương khá tức giận. Gia Cát tiên sinh lập tức báo cáo: “Khởi bẩm vương gia, căn cứ vào lời nói trong thư của Như Sương cô nương, vốn người được chọn để dẫn quân là Lâm quân! Lâm quân vốn định dẫn đại quân đầu hàng, để vương gia người thắng tiến vào kinh thành, thay đổi triều đại!”

“Nhưng ai ngờ bị văn võ bách quan chen ngang một đoạn, đẩy Triệu Khoát kia ra, rõ ràng là muốn cướp đoạt công lao của Lâm quân! Lâm quân nóng lòng, theo lý mà tranh đấu, nhưng chung quy vẫn không địch lại được nịnh thần của triều đình!”

“Thì ra là đám tham quan ô lại này quấy phá, phá hỏng chuyện tốt của bản vương!”

Ký Bắc vương nghiêng răng nghiêng lợi: “Chờ bản vương vào kinh thành, sau khi khoác hoàng bào lên người, bọn họ một người cũng chạy không thoát!”

“Vương gia nói rất đúng, tuyệt đối không thể để cho bọn họ chạy!” Gia Cát tiên sinh gật đầu.

“Lâm quân trung thành đáng khen, chỉ tiếc bị đám tham quan này kéo chân, làm hỏng chuyện tốt! Nhưng mà, thiết thời này không thể uổng phí, bản vương muốn thay Lâm quân báo thù!”

Ký Bắc vương ôm sự thiết thời này thay Lâm Bắc Phàm: “Quân sư, chuyện này phải nhờ người, nhất định phải trút cục tức này cho bản vương và Lâm quân.”

Gia Cát tiên sinh nở nụ cười: “Vương gia, nếu Lâm quân biết người bất bình vì hấn, nhất định sẽ cảm kích rơi nước mắt, ghi nhớ trong lòng, vì vương gia mà cúc cung tận tụy, cho đến lúc chết!”

Ký Bắc vương mỉm cười gật đầu, hấn ta cũng tính toán như vậy, thông qua phương pháp này để mua chuộc lòng trung thành của Lâm Bắc Phàm.

Tiếp theo, một cơn bão dư luận bắt đầu ở Ký Bắc, nhanh chóng quét qua thiên hạ.

“Triều đình có ý gì, vậy mà lại phái một thằng nhãi miệng còn hôi sữa dẫn binh đánh giặc?”

“Vừa nhìn đã biết là đi lên bằng quan hệ con ông cháu cha, triều đình không có người sao? Càng ngày càng không được!”

“Nếu như là Trung Dũng Công thì chúng ta còn sợ ba phần! Nhưng một cậu ấm nhà giàu dựa vào gia đình thì có năng lực gì? Đùng có mà đang đánh thì tè ra quần, trở thành trò cười của người trong thiên hạ!”

“Đánh giặc không phải là trò đùa, trở về uống sữa đi, đó mới là nơi phân thắng bại của người!”

“Ha ha ha!”

Trong kinh thành, người của phe phái triều đình nghe được những lời đàm tiếu này cũng vô cùng lo lắng.

“Triệu Khoát hình như trông có vẻ thật sự không được, ngay cả địch nhân cũng xem thường hắn ta!”

“Đánh giặc thật sự không phải là trò đùa, sẽ chết người! Dẫn bốn mươi vạn đại quân giao cho một cậu ấm nhà giàu chưa từng đánh trận, thật sự khiến cho người ta không yên lòng! Nếu lỗ thua thì sao?”

“Mặc kệ! Tất cả mọi người đều chơi theo!”

“Càng nói trong lòng ta càng hoảng hốt, vẫn nên để Lâm đại nhân lên đi! Lâm đại nhân ra trận, ta mới an tâm!”

“Ai nói không phải chứ!”

...

Chương 652: Không phá hoàng thành, thề không trở về

Triệu Khoát đang chỉnh quân chuẩn bị chiến đấu, sau khi nghe được những lời đồn đãi này liền tức giận nổ tung!

“Vậy mà lại nói ta không được? Còn nói ta là cậu ấm nhà giàu dựa vào gia tộc? Nói miệng ta còn hôi sữa, lúc đánh trận sẽ sợ tè ra quần? Nào có lý này, lý nào lại như vậy?”

Tuy rằng, hắn ta quả thật dựa vào sức mạnh của gia tộc mới đạt được cơ hội này! Nhưng mà hắn ta cũng rất cố gắng, có được hay không?

Tuy rằng sinh ra trong một gia đình quân sự, từ nhỏ cơm áo không lo, nhưng hắn ta phải chịu khó và cố gắng hơn những người khác!

Từ nhỏ đã đọc thành thạo binh pháp binh thư, đọc thuộc lòng như nước chảy, còn thường xuyên mô phỏng hành binh đánh giặc với bậc cha chú, cũng thường xuyên chiến thắng!

Không chỉ như thế, hắn ta còn rất nhỏ đã theo cha vào trong quân doanh, bắt đầu tôi luyện từ tầng thấp nhất.

Binh lính khác ăn cái gì hắn ta đều ăn cái đó, binh khác ngủ như thế nào thì hắn ta ngủ như thế, binh khác làm gì thì hắn ta làm như vậy, chịu khổ cũng không ít hơn những binh lính khác!

Ngược lại bởi vì hắn ta là con cháu Triệu gia, mang theo hy vọng của gia tộc, còn bị phụ thân đối xử nghiêm khắc, xảy ra một chút sai lầm đều sẽ bị phạt, mà còn là trừng phạt gấp bội!

Ngoài ra, kể cả khi thời tiết khắc nghiệt nhất cũng không ngừng rèn luyện, chịu hết khổ sở, mới đổi lấy được thực lực Tiên Thiên!

Có thể nói, hắn ta hoàn toàn khác biệt với đám nha nội an phận chờ chết, gây rối khắp nơi!

Hắn ta có chí hướng lớn, khát vọng kiến công lập nghiệp!

Bây giờ, chỉ thiếu một cơ hội để chứng minh bản thân! Thu hồi Ký Bắc chính là cơ hội!

Nhưng còn chưa ra tay đã bị mọi người liên tục cười nhạo, cười từ đầu đến cuối, Triệu Khoát tức giận đến mức phát run cả người, nuốt không trôi cơm!

“Khoát nhi, đừng để chuyện này ở trong lòng!”

Một bàn tay đầy những vết chai đặt lên vai Triệu Khoát.

“Thúc phụ!” Triệu Khoát quay đầu nhìn lại, đó là một người đàn ông trung niên mặt hình chữ quốc, sắc mặt uy nghiêm.

Người này là thúc thúc ruột của hắn ta, Triệu Hải, vẫn luôn ở bên hắn ta đốc lòng dạy dỗ, dạy hắn ta binh pháp mưu lược, dạy hắn ta võ công, tình cảm giữa cả hai rất sâu đậm, giống như phụ thân cho nên mới gọi là thúc phụ.

“Bây giờ người phiên não bất an, tâm loạn như ma, ngược lại có thể trúng gian kế của đối phương! Muốn chứng minh bản thân, chỉ cần đánh ra thành tích, tất cả lời đồn đãi đều sẽ chưa đánh đã tan!” Triệu Hải nói.

Triệu Khoát hít sâu vài hơi, làm cho mình bình tĩnh lại, gật đầu đáp: “Thúc phụ, ta biết rồi, ta sẽ không hành sự theo cảm tính, tuyệt đối sẽ không bị phản vương gian tặc lừa!”

Triệu Hải vui mừng gật đầu: “Không sai! Gặp chuyện bình tĩnh không sợ hãi mới là người lính tốt của Triệu gia ta!”

“Bất mãn và hoài nghi của mọi người chỉ có thể hóa thành động lực để ta tiến lên!”

Triệu Khoát siết chặt nắm đấm, ánh mắt kiên định: “Trận chiến này, ta nhất định sẽ tiến quân vào Ký Bắc, thu phục sơn hà, bắt Ký Bắc vương trở về hỏi tội!”

“Tốt! Người có chí hướng lớn này, Triệu gia chúng ta ủng hộ hết toàn lực cho người!”

Triệu Hải lớn tiếng nói: “Toàn bộ cao thủ mà những năm gần đây Triệu gia chúng ta bồi dưỡng đều theo người xuất chinh hết!”

“Đồng thời, chúng ta còn phát động quan hệ nhân sinh của Triệu gia, mời rất nhiều cao thủ tới trợ trận! Cộng thêm cao thủ và binh mã triều đình, chỉ cần đánh giặc ổn thỏa thì trận chiến này chúng ta tất thắng!”

Triệu Khoát mừng rỡ: “Đa tạ thúc phụ!”

Có Triệu gia ra sức ủng hộ, Triệu Khoát càng thêm có lòng tin.

Kiểm kê binh mã và lương thảo, tổ chức đại hội tuyên thệ trước khi ra quân, sau đó dẫn đầu đại quân đông nghìn nghịt đi tới Ký Bắc.

Bây giờ Ký Bắc vương cũng đang kiểm kê binh mã, chuẩn bị đại chiến.

“Vương gia, chúng ta hiện tại có ba trăm hai mươi hai nghìn quân thường!”

“Võ giả Hậu Thiên đỉnh phong là mười hai nghìn không trăm mười hai người, mỗi người đều có thể lấy một địch trăm, tương đương với có được một trăm hai mươi vạn đại quân!”

“Cường giả Tiên Thiên tổng cộng có mười lăm người!”

“Nhưng trải qua dược vật xúc tác của hai vị Tông Sư Hàng Long, Phục Hổ, trong đại quân chúng ta có thêm năm mươi vị nguy Tiên Thiên! Thực lực yếu hơn một bậc so với Tiên Thiên chân chính, nhưng lại mạnh hơn võ giả Hậu Thiên mấy bậc!”

“Còn có ba vị Tông Sư, bọn họ ẩn núp trong bóng tối tùy cơ ứng biến!”

Ký Bắc vương nghe xong vô cùng kích động: “Tốt tốt tốt! Một đội quân khủng bố này chắc chắn có thể lật đổ triều đình! Bản vương trù tính nhiều năm như vậy, chờ đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng sắp thành công rồi, ha ha!”

Gia Cát tiên sinh chân chờ một lát: “Nhưng ở phương diện lương thảo thì khá thiếu thốn, không chống đỡ được đến nửa tháng...”

Ký Bắc vương bình tĩnh phát tay: “Căn bản cũng không cần nhiều lương thảo như vậy! Đại quân của chúng ta lấy võ giả làm chủ, hành động nhanh chóng, mấy ngày là có thể đánh đến kinh thành thay đổi triều đại rồi, ha ha!”

“Vương gia nói rất đúng!” Gia Cát tiên sinh cũng nở nụ cười.

Hắn ta cũng không tin có một đội quân khủng bố này còn không bắt được triều đình.

Ký Bắc vương đứng dậy, khoanh tay, ánh mắt nhìn về phía nam, phảng phất như nhìn thấy hoàng thành cách đó mấy trăm dặm.

“Chúng ta xuất phát! Không phá hoàng thành, thề không trở về!”

Ước chừng khoảng năm sáu ngày sau, hai bên đại quân đối đầu trên bình nguyên Ký Bắc. Trận chiến này đã thu hút ánh mắt của người trong thiên hạ.

Binh mã hai bên cách nhau hơn hai trăm trượng, nhìn nhau từ xa.

Triệu Khoát mặc một thân khôi giáp màu bạc sáng mắt, trên tay cầm một cây thương có tua rua đỏ đặc chế, cưỡi trên một con đại mã đầu cao, tư thế oai hùng, ý chí chiến đấu cao ngất, ánh mắt quét ngang qua đại quân Ký Bắc.

Khoảng ba mươi vạn binh mã, mười bốn mươi lăm vị Tiên Thiên, còn có một số nhân vật võ lâm tạp nham khác...

Hắn ta lập tức cảm thấy ổn thỏa rồi, cũng không khác với quân tình mà hắn ta nhận được là bao.

Một đội quân này không tạo thành uy hiếp đối với hắn ta.

Bởi vì, lần này hắn ta dẫn đầu bốn mươi vạn binh mã tinh nhuệ của triều đình, vượt qua ba mươi vạn binh mã Ký Bắc.

Chương 653: Đánh úp

Về phương diện cao thủ Tiên Thiên, ngoại trừ mười hai Tiên Thiên do triều đình trang bị, còn có mười hai Tiên Thiên mà gia tộc hắn ta thông qua các loại thủ đoạn đưa đến, cũng vượt qua đối phương.

Về phần những nhân sĩ võ lâm tạp nham kia, ở trước mặt mưa tên của đại quân, hoàn toàn có thể phớt lờ!

Cho nên, phần thắng của triều đình bọn họ rất lớn!

Lúc này, Triệu Hải nghiêng đầu lại nhỏ giọng nói: “Vừa mới nhận được một tin tức tốt, Ký Bắc vương không chuẩn bị đủ lương thảo, chỉ có thể chống đỡ nửa tháng! Chúng ta có thể đóng vững đánh chắc, kéo hắn nửa tháng, sẽ thắng chắc!”

Triệu Khoát mừng rỡ, đây quả thật là một tin tức tốt! Lương thảo của đối phương không đủ, làm sao mà đánh với hắn ta?

Hắn ta lập tức liệu sẵn trong lòng, cưỡi ngựa tiến lên, lớn tiếng quát: “Ký Bắc vương, ngươi bất tuân với thánh thượng, khởi binh mưu phản, làm chuyện trái với luân thường đạo lý, đã

phạm phải tội lớn tày trời! Bệ hạ tức giận, lệnh cho ta bắt người trở về hỏi tội! Ta khuyên người mau khoan tay chịu trôi, chờ quyết định xử trí, nếu không hậu quả sẽ phải tự chịu!”

Ký Bắc vương hừ lạnh: “Cái gì mà không tuân theo thánh thượng? Rõ ràng là các người giả truyền thánh chỉ, vu hại bản vương, dụng tâm hiểm ác! Bản vương khởi binh không phải mưu phản, mà là để dẹp sạch gian thần bên cạnh quân vương, diệt trừ đám tham quan ô lại các người, trả lại bầu trời trong xanh cho Đại Võ!”

“Diệt trừ tham quan ô lại, trả lại bầu trời trong xanh cho Đại Võ!”

“Diệt trừ tham quan ô lại, trả lại bầu trời trong xanh cho Đại Võ!”

...

Binh lính Ký Bắc điên cuồng kêu lên, đỉnh tai nhức óc, thanh thế ngập trời!

Không thể không nói, trải qua hơn hai mươi năm thiết lập xây dựng, Ký Bắc vương có uy vọng quá cao trong lòng người dân Ký Bắc, cơ hồ có thể dùng từ ăn sâu bén rễ để hình dung!

Ngay cả rất nhiều nhân sĩ giang hồ cũng bị lừa gạt, chứ đừng nói đến những binh lính và dân chúng không biết gì!

Sắc mặt Triệu Khoát có chút khó coi, vốn muốn ra oai phủ đầu với đối phương, lại bị người của đối phương làm cho chấn động!

“Ký Bắc vương, xem ra người rất cứng đầu, giữa chúng ta không có gì để nói, vẫn nên sử dụng bạo lực đi!”

Triệu Khoát cười ngửa trở về, chuẩn bị khai chiến.

“Vốn dĩ đã không có gì để nói!”

Ký Bắc vương hăng hái phát tay: “Người đâu, bắn tên cho bản vương!”

“Cái gì? Bắn tên?”

Triệu Khoát cùng mọi người trong triều đình đều tròn tròn mắt. Bình thường cung tiễn có thể bắn một trăm trượng đã không tệ rồi!

Đôi bên chênh lệch hai trăm trượng, khoảng cách xa xôi như thế, làm sao hấn ta bắn tới được?

Ký Bắc vương có phải đã lâu không đánh giặc nên bị ngốc rồi sao?

Ngay khi bọn họ còn đang sửng sò, đám nhân sĩ võ lâm tạp nham xoàng xĩnh trong mắt bọn họ đã nhao nhao mọc cung tiễn ra, sau đó bắn qua đây rồi.

“Vút vút vút...”

Mũi tên như mưa, vậy mà lại có thể vượt qua hai trăm trượng, giống như sao băng bắn vào trong đại quân triều đình.

Đại quân triều đình không có một chút chuẩn bị nào, trúng tên liên tục, kêu rên khắp nơi.

“A! Ôi!”

“Mũi tên tới rồi!”

“Ta trúng tên rồi!”

Triệu Khoát lại một lần nữa tròn trợn mắt: “Sao mũi tên này có thể bắn được xa như vậy?”

Hấn ta cảm thấy có chút không đúng!

Liếc mắt với thúc phụ một cái, hấn ta cũng cảm thấy không đúng!

Chỉ một trận mưa tên này đã trực tiếp mang đến thương vong mấy ngàn cho triều đình!

Ký Bắc vương vô cùng hồ hởi, cực kỳ kích động!

Đại quân võ giả của hấn ta thành công rồi!

Võ giả có được thể hồn mạnh hơn và thực lực cũng mạnh hơn so với binh lính bình thường, còn có tu vi nội lực cường đại!

Nếu như dựa theo phương thức quân đội mà huấn luyện bọn họ, lúc hành quân đánh giặc nhất định có thể phát huy ra được lực sát thương rất mạnh!

Hơn nữa võ giả của hấn ta còn không phải võ giả bình thường, tất cả đều là võ giả Hậu Thiên đỉnh phong, vừa ra tay nhất định có thể phát huy ra được uy lực gấp trăm ngàn lần, bây giờ hiệu quả đã hiện ra rồi.

Một trận mưa tên đã làm cho các người tổn thất nghiêm trọng, mà bên ta lại không hề thương vong! Người lại bắn không lại, làm sao đánh ta đây?

“Ha ha! Bắn tên tiếp cho bản vương! Bản vương muốn bắn chết bọn họ!” Ký Bắc vương lớn tiếng mừng rỡ nói.

Theo lệnh của vương gia, lại một trận tên như mưa nữa!

“Vút vút vút...”

Triệu Khoát lớn tiếng quát: “Toàn quân dựng lên tấm chắn, đón lấy mưa kiếm, sau đó từ từ lui lại! Tất cả Tiên Thiên cường giả theo ta cùng nhau ngăn trở mưa tên, yểm hộ đại quân rút lui!”

“Vâng, Triệu tướng quân!”

Cao thủ Tiên Thiên nhao nhao lao ra từ trong đại quân, nghênh đón mưa tên. Đại quân triều đình lại nhân cơ hội mà dần dần rút lui.

“Muốn rút lui? Hỏi qua bản vương chưa?”

Ký Bắc vương giơ kiếm trong tay lên, dẫn đầu đại quân võ giả, lớn tiếng nói: “Giết cho bản vương! Một người cũng không buông tha!”

“Giết!” Sĩ khí của quân Ký Bắc tăng cao, từng bước tiến lên.

Đại quân võ giả tiếp tục bắn tên, thu hoạch tính mạng của binh lính triều đình ở khoảng cách xa.

“Vút vút vút...”

Tổn thất của triều đình không ngừng tăng lên...

Chương 654: Thua toàn diện

Triệu Khoát mắt thấy tiếp tục như vậy thì không được, hét lớn: “Tất cả Tiên Thiên giết vào đại quân Ký Bắc, tiêu diệt võ giả!”

Theo lệnh của Triệu Khoát, hai mươi vị Tiên Thiên lập tức đánh về phía quân Ký Bắc.

Ký Bắc vương vô cùng bình tĩnh: “Tiên Thiên lên, ngăn cản bọn họ!”

Hơn sáu mươi Tiên Thiên từ trong đại quân trở hết tài năng, mang theo khí thể ngập trời cần quét tới.

Triệu Khoát vô cùng hoảng sợ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vẻ mặt kinh hãi: “Ký Bắc vương.... Sao hắn ta có nhiều cường giả Tiên Thiên như vậy?”

Phải biết rằng, Tiên Thiên không phải bấp cái trắng, đó là cường giả vô cùng hiếm có khó tìm!

Cho dù là triều đình bọn họ, cộng tất cả Tiên Thiên lại, tính toán đầy đủ cũng chỉ có bảy tám mươi vị, có một nửa phân bố ở trong quân, một nửa còn lại phân bố ở trong Cẩm Quân, Lục Phiến Môn, Cẩm Y Vệ và các cơ quan quyền lực khác.

Mà một mình Ký Bắc vương đã có được hơn sáu mươi vị Tiên Thiên, quá đáng sợ!

Mà bây giờ hắn ta chỉ có hai mươi tư vị, vô cùng nguy hiểm!

Tiên Thiên của hai bên rất nhanh sau đó đã giao thủ rồi!

Lúc này Triệu Khoát mới phát hiện ra đại đa số cường giả Tiên Thiên của Ký Bắc Vương đều rất kém, yếu hơn một bậc so với Tiên Thiên chân chính!

Nhưng bởi vì số lượng đông đảo nên vẫn rất đáng sợ!

Sáu mươi lăm vị Tiên Thiên này hoàn toàn có thể đè cường giả Tiên Thiên của hắn ta ra đánh! Về phương diện quân đội bình thường, cũng bị đối phương đè ra đánh!

Triệu Khoát đọc thuộc nhiều binh pháp nhận ra Ký Bắc vương hóa ra không đơn giản như tưởng tượng, hắn ta che giấu quá sâu!

Lúc này nhất định phải rút lui, tính việc lâu dài, bằng không tổn thất sẽ càng lớn!

“Rút lui! Rút cho ta! Mau lên!” Triệu Khoát sốt ruột rống to.

Đại quân triều đình nhận được mệnh lệnh, nhanh chóng chạy về phía sau, đã không quan tâm đến trận địa nữa rồi.

Ký Bắc vương cười lạnh một tiếng: “Muốn rút lui? Vậy thì đều ở lại hết cho bản vương! Các vị bằng hữu giang hồ cứ thoải mái giết cho bản vương, kiến công lập nghiệp ngay tại thời điểm này”

“Vâng, Vương gia!”

Sau khi nhận được mệnh lệnh, đám nhân sĩ giang hồ tạp nham này gào lên rồi giết về phía đại quân triều đình.

Bọn họ bày ra thực lực vô cùng khủng bố, chỉ vài ba bước đã vượt qua mấy trượng, nhanh chóng đuổi kịp đại quân triều đình.

Tiện tay đánh ra một chương, trên mặt đất đã xuất hiện một cái hố lớn, có mấy binh lính mất mạng!

Đá ra một cước, khí thế lẫm liệt, mấy binh lính đổ máu!

Một kiếm đánh tới, toàn bộ mấy binh lính phải cúi đầu! Lực sát thương thật sự quá kinh người!

Mà người như vậy lại có hơn vạn người!

Lúc này Triệu Khoát mới kinh hãi phát hiện: “Bọn họ đều là võ giả Hậu Thiên đỉnh phong!”

Võ giả Hậu Thiên đỉnh phong không đáng sợ, một mình hắn ta có thể đối phó với mười mấy người, hoàn toàn không sợ!

Nhưng hơn vạn võ giả Hậu Thiên đỉnh phong lại đáng sợ!

Phải biết rằng, mỗi người bọn họ đều có thể lấy một địch trăm, giết binh lính bình thường dễ dàng như giết chó!

Hơn vạn võ giả Hậu Thiên đỉnh phong này còn khủng bố hơn so với trăm vạn đại quân!

Triệu Khoát hoàn toàn hoảng rồi, chỉ có thể hô to: “Chạy đi! Các người mau chạy!”

Mà bản thân lại càng một mình chống lại mười mấy võ giả, cho binh lính phía sau tranh thủ cơ hội. Chỉ tiếc là chẳng có ích lợi gì, hắn ta ngăn được mười mấy người nhưng không ngăn được hàng trăm hàng vạn người.

Thấy đại quân triều đình chạy trốn, bị đại quân võ giả đuổi giết, Ký Bắc vương đắc ý cười rộ lên: “Ha ha...”

“Chúc mừng vương gia, phần thắng đã định!” Gia Cát tiên sinh bên cạnh chấp tay cười nói.

“Đó là tất nhiên!”

Ký Bắc vương cao hứng vui vẻ nói: “Bản vương có đại quân hơn vạn võ giả, còn có sáu mươi lăm Tiên Thiên, trận chiến này nếu không thắng thì đúng là thiên lý khó dung! Ha ha...”

Không đến nửa nén hương, bốn mươi vạn đại quân triều đình đều bị giết đến tan tác hỗn loạn, mà quân Ký Bắc dường như không có tổn thất gì.

Tiếng cười đắc ý của Ký Bắc vương xuyên suốt toàn chiến trường. Triệu Khoát tức giận đến phát điên!

Đây là lần đầu tiên hắn ta dẫn binh đánh giặc, kết quả không đến một ngày đã thua thảm hại!

Mang theo bốn mươi vạn binh mã triều đình gần như bị giết sạch! Sau khi trở về làm sao có thể giải thích với triều đình, ăn nói với dân chúng đây?

Triệu Khoát quay đầu, hai mắt đỏ ngầu, mang theo sát khí khủng bố giết về phía Ký Bắc vương: “Giết người! Ta phải giết người!”

“Khoát nhi, nguy hiểm! Mau trở về!”

Thúc phụ của hắn ta sốt ruột kêu to. Nhưng Triệu Khoát tràn ngập cừu hận trong lòng ngực đã nghe không vào nữa rồi!

Hắn ta chỉ muốn báo thù, giết hoặc bắt Ký Bắc vương, như thế mới có cơ hội lật bàn.

Ký Bắc vương vô cùng bình tĩnh, trên mặt mang theo một nụ cười đùa cợt.

Mà lúc này, có một người đàn ông âm u lạnh lẽo xuất hiện bên cạnh hắn ta, người này để trần nửa người trên, bên hông quấn một con rắn khổng lồ.

Mặt của hắn ta không chút thay đổi đánh ra một chưởng, chưởng lực xuyên qua trăm trượng, đánh vào lòng ngực Triệu Khoát.

Chỉ nghe thấy ầm một tiếng, khôi giáp trên người Triệu Khoát nổ tung, hắn ta ngã đầu bay ngược ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi!

Đại hán lạnh lùng kia còn cười lạnh: “Áo giáp này không tệ! Nếu như không có khôi giáp này thì một chưởng của bản tọa

đã có thể lấy mạng hắn ta rồi! Nhưng không sao, đánh tiếp một chương nữa!”

Ký Bắc vương suy nghĩ, kêu lên: “Hàng Long đại sư, không cần giết hắn ta!”

Đại hán lạnh lùng kia khó hiểu: “Vương gia, vì sao?”

“Sau này bản vương đóng đô ở Trung Nguyên, ngồi lên ngôi vị hoàng đế, cần rất nhiều nhân tài! Người này tuổi còn trẻ, không chỉ có được một thân võ nghệ tốt mà còn có năng lực hành binh đánh giặc, là nhân tài, ta có thể dùng tới!”

Đại hán lạnh lùng gật đầu: “Vương gia nói rất đúng, bản tọa sẽ không giết hắn ta!”

Cục xà bên hông hắn ta rơi xuống đất, nhanh chóng bay ra ngoài, lượn quanh ở trên người Triệu Khoát vài vòng, sau đó cuộn trở về.

Chương 655: Không cần gì cả

Triệu Khoát giãy dụa, thế nhưng không giãy thoát ra được.

Chủ soái triều đình bị bắt, Tiên Thiên triều đình không có ý định tái chiến, tính toán rút lui, tính kế lâu dài.

Ký Bắc vương kêu lên: “Hai vị đại sư Hàng Long Phục Hồ, giữ lại bọn họ cho bản vương!”

“Vâng, vương gia!”

Hai vị Tông Sư cùng ra tay, hai mươi tư vị Tiên Thiên không một ai chạy thoát, tất cả đều bị bắt về.

Nhìn thấy cục diện đại thắng như vậy, Ký Bắc vương lại một lần nữa không thể khống chế được tâm tình mà cười rộ lên: “Ha ha... Bản vương thắng rồi!”

Trận chiến này nhanh chóng truyền khắp thiên hạ, mọi người trong thiên hạ đều kinh hãi!

“Triều đình thế mà lại thua rồi? Còn chưa tới một ngày mà đã thua Ký Bắc vương rồi.”

“Bốn mươi vạn đại quân của triều đình đều bị giết sạch! Lần xuất chinh này có hai mươi tư vị Tiên Thiên, bao gồm cả chủ

soái Triệu Khoát, tất cả đều bị bắt đi! Ký Bắc vương đã trở nên mạnh mẽ như vậy sao?”

“Ký Bắc vương quá khủng bố rồi! Còn khủng bố hơn so với Giang Nam vương và Võ Tây vương!”

“Ta cho rằng không phải Ký Bắc vương quá mạnh mà là Triệu Khoát kia quá phé! Mang theo nhiều nhân mã và cường giả như vậy, cục diện vốn nên đại thắng mà lại thua Ký Bắc vương, không chỉ mất hết thể diện mà còn hại triều đình tổn thất nghiêm trọng!”

“Ta đã nói cậu ảm kia không được, nếu phái Lâm đại nhân xuất mã thì tốt rồi!

“Đúng vậy! Trung Dũng Công xuất mã, tất thắng!”

...

Sĩ khí của quân Ký Bắc tăng vùn vụt!

Danh tiếng của Lâm Bắc Phàm cũng tăng lên theo!

Chỉ có Triệu Khoát và Triệu gia sau lưng không chỉ tổn thất nghiêm trọng mà còn mất hết thể diện!

Tình thế nguy cấp, nữ đế lập tức triệu tập triều hội, thương lượng đối sách.

Trong Kim Loan Điện, nữ đế ngồi cao ở trên ngai vàng, sắc mặt nặng nề đáng sợ, ánh mắt kia hận không thể giết tất cả mọi người.

Văn võ bách quan phía dưới đều lạnh run, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng...

Đúng lúc này, nữ đế đập bàn, nổi trận lôi đình nói: “Đây là chủ soái các ngươi đề cử? Quả nhiên rất tốt! Tốt lắm! Chưa tới một ngày... phải nói là một nén nhang còn chưa hết đã khiến bốn mươi vạn đại quân của trẫm đại bại!”

“Trẫm cũng không thể hiểu được, bốn mươi vạn đại quân, cho dù xếp hàng giết từng người một, giết đến trời tối cũng không thể giết hết được, sao hắn ta có thể thua nhanh như vậy chứ? Vì sao hắn ta có thể thua nhanh như vậy?”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang đầu đầy mồ hôi nói: “Bệ hạ, thật ra lỗi sai không phải ở Triệu Khoát...”

Nữ đế nổi giận: “Câm miệng đi! Trẫm hỏi ngươi chưa? Trẫm chỉ nhìn kết quả, không xem quá trình! Kết quả chính là hãn ta thua, thua hoàn toàn, hãn ta làm trẫm vô cùng thất vọng.”

Lý Khai Quang rút cổ lại.

Nữ đế tiếp tục nổi bão: “Cậu ấm nhà giàu Triệu Khoát kia không chỉ hại trẫm tổn thất bốn mươi vạn đại quân mà còn hại trẫm tổn thất mười mấy Tiên Thiên! Làm cho trẫm thiệt hại nghiêm trọng, mất hết mặt mũi, thật tức chết đi được!”

“Triệu Khoát chính là một tên phế vật bàn binh trên giấy (lý luận suông), bây giờ trẫm chỉ hận không thể băm vằm hãn ta ra! Các ngươi là người giới thiệu hãn ta cũng có tội, người nói trẫm nên phạt các ngươi như thế nào?”

“Thỉnh bệ hạ thứ tội!”

Văn võ bá quan lạnh run.

Nữ đế tức giận nói: “Toàn bộ phạt bổng lộc ba năm! Ngoài ra, mỗi người đều phải viết một bản kiểm điểm, xem xét lời nói và cử chỉ của mình, tiến hành kiểm điểm lại mình một cách nghiêm túc và sâu sắc, hơn nữa còn phải công khai trước công chúng!”

Văn võ bá quan ngay lập tức không thể bình tĩnh được nữa.

Phạt bổng lộc của bọn họ thì có thể, dù sao bọn họ cũng không dựa vào cái này để sống.

Nhưng mà, bảo bọn họ viết tự kiểm điểm, còn phải công khai với công chúng, vậy thì quá khiến người ta buồn nôn rồi.

Họ có thể không biết xấu hổ nhưng họ không thể không có thể diện!

“Bệ hạ, bản kiểm điểm này...”

Nữ đế giận dữ nói: “Câm miệng! Nói thêm một câu nữa, gây đã sẵn sàng hầu hạ!”

Bá quan rút đầu trở về.

Nữ đế tiếp tục tức giận nói: “Viết xong giao cho Lâm ái khanh kiểm tra, hãn không hài lòng thì phải viết tiếp, viết cho đến khi hài lòng mới thôi!”

Văn võ bách quan: “Mẹ kiếp!”

Lâm Bắc Phàm lập tức hào hứng nhận chỉ: “Vâng, bệ hạ!”

Vẻ mặt của bách quan không còn gì để luyến tiếc!

Sau khi tức giận xong, cuối cùng nữ đế cũng tỉnh táo lại, nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, nói với vẻ dịu dàng: “Lâm ái khanh, lần này không phải ngươi ra tay thì không được! Ký Bắc vương bình hùng tướng mạnh, khí thế hùng hổ, trong triều đình chỉ có ngươi mới có thể gánh vác trọng trách!”

“Vâng, bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh nói: “Chuyện này cứ giao cho vi thần, vi thần cam đoan sẽ khiến hắc ta có tới mà không có về!”

Nữ đế vô cùng mừng rỡ, sau khi liên tục nói ba tiếng tốt, lại bảo: “Việc này giao cho ái khanh, trẫm vô cùng yên tâm! Ngươi cần người và cần vật tư gì thì cứ việc nói, trẫm toàn lực ủng hộ ngươi!”

“Đa tạ bệ hạ ủng hộ, nhưng thần không cần gì cả!” Lâm Bắc Phàm đáp.

“A?” Nữ đế tròn tròn mắt, bách quan cũng tròn tròn mắt.

“Tại sao lại không cần gì cả?”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang khuyên nhủ: “Phải biết rằng, Ký Bắc vương khí thế hùng hực, còn khủng bố hơn so với Giang Nam vương và Võ Tây Vương trước đây! Hai ba ngày sau sẽ đến kinh thành, nếu không chuẩn bị thì muộn mất!”

“Lâm đại nhân, ngài cần bao nhiêu nhân mã, cần bao nhiêu cường giả, cứ nói đi! Bản quan lập tức phái tới cho ngươi!”

“Bất kể là ngươi muốn cái gì, chỉ cần mở miệng, ta lập tức sắp xếp cho ngươi!”

Văn võ bách quan tích cực hiến kế.

Hiện tại tất cả mọi người đều là con châu châu trên cùng một sợi dây thừng, phải ủng hộ Lâm Bắc Phàm hết mình.

Lâm Bắc Phàm cười nhạt, trong lòng đã có ý định nói: “Thật sự không cần! Không chỉ không cần thiết, mà còn không cần

phải làm gì! Chỉ cần Ký Bắc vương đi tới kinh thành, cam đoan sẽ khiến cho hấn ta có đi mà không có về!”

Chương 656: Có phần thắng không?

Nữ đế và bách quan đành từ bỏ trước sự kiên quyết của Lâm Bắc Phàm.

Đúng lúc ấy, tin tức Lâm Bắc Phàm trở thành chủ soái trong công cuộc đối kháng với quân Ký Bắc đã được lan truyền khắp thiên hạ một cách nhanh chóng.

Phía triều đình, dân chúng tại kinh thành hơn hở!

“Cuối cùng cũng đổi thành Lâm đại nhân rồi, cuối cùng thì triều đình cũng đưa ra một quyết định đúng đắn!”

“Đã nói từ trước rồi mà, chuyện đánh trận nên để Lâm đại nhân đứng ra lo liệu! Lâm đại nhân cực biết đánh trận, lần nào ra tay cũng lấy nhỏ địch lớn và giành được chiến thắng toàn diện, còn quân thần hơn cả quân thần!”

“Cái tên cậu ấm nhà giàu Triệu Khoát kia còn chẳng xứng xách dép cho Lâm đại nhân!”

“Ký Bắc vương, lần này ngươi xong đời rồi! Hai huynh đệ còn chẳng ăn ai, huống chi là hấn ta? Ha ha!”

“Lâm đại nhân cầm quân, cuối cùng ta cũng có thể ngủ một giấc thật ngon rồi!”

Tiếp đó, dân chúng ai cũng chờ mong, dõi theo Lâm Bắc Phàm từng giây từng phút, xem hấn chuẩn bị quân đội tác chiến thế nào, xem hấn đánh Ký Bắc vương, giành được thắng lợi mà trở về ra sao.

Tuy nhiên, điều khiến người ta buồn bực chính là Lâm Bắc Phàm chẳng làm gì cả.

Hấn không điều động binh lính, sắp xếp tướng sĩ, cũng chẳng chuẩn bị lương thực vật tư.

Sau khi kết thúc buổi triều sớm, hấn không tới Quốc Tử Giám thì sẽ tới phủ nha làm việc, chẳng khác gì so với ngày thường.

Hôm ấy, ti nghiệp Diêu Chính tới báo cáo công việc với Lâm Bắc Phàm, hắn ta không nhịn được bèn nhắc nhở: “Tể tửu đại nhân, những việc nhỏ này đại nhân giao cho hạ quan xử lý là được rồi, đại nhân nên đi làm chính sự thì hơn!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Thân là tể tửu, đây chẳng phải là chính sự ta nên làm hay sao?”

“Ý hạ quan không phải như vậy, ý của hạ quan là Ký Bắc vương sắp sửa đánh chúng ta rồi!”

Diêu Chính sốt ruột khuyên bảo: “Ký Bắc vương là kẻ có dã tâm cực lớn, hắn ta nhắm nhe ngôi vị hoàng đế, vài hôm nữa thôi là hắn ta sẽ đánh đến kinh thành, triều đình đang rất cần đại nhân! Hiện giờ việc quan trọng nhất là đại nhân phải đi điều động binh lính, chuẩn bị đối phó với Ký Bắc vương chứ không phải ở đây xử lý mấy chuyện vặt vãnh này!”

“Hắn ta đánh tới đây là tốt nhất, ta đỡ phải chạy một chuyến xa!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, trông hắn tự tin vô cùng: “Người đừng thấy hiện giờ hắn ta đang bay nhảy tung tăng, nhưng thực chất hắn ta chỉ là một con châu chấu trong lòng bàn tay ta thôi, lúc nào ta cũng có thể bóp chết hắn ta!”

Diêu Chính lại càng sốt ruột hơn: “Tể tửu đại nhân, đại nhân đừng xem thường Ký Bắc vương, hạ quan nghe nói...”

Lâm Bắc Phàm phát tay đuổi người: “Diêu đại nhân, người cứ đi làm những việc khác đi! Chuyện quân sự người không hiểu đâu, về sau người tự khắc sẽ biết!”

“Vâng thưa tể tửu đại nhân!” Diêu Chính không tình nguyện rời đi.

Sau khi trở về, hắn ta vẫn không cam tâm, bèn bảo vài đồng liêu đi khuyên Lâm Bắc Phàm chuẩn bị cho trận chiến, có điều ai cũng bị Lâm Bắc Phàm đuổi đi.

Trở về Lâm phủ, tiểu quận chúa hùng hùng hổ hổ xông vào.

Nàng túm lấy cánh tay của Lâm Bắc Phàm, sốt sắng nói: “Lâm Bắc Phàm, Ký Bắc vương sắp sửa đánh tới nơi rồi mà ta nghe nói người chẳng làm gì cả, lỡ thành bị phá thì biết phải làm sao?”

Lâm Bắc Phàm phản bác: “Ai bảo ta không làm gì, ta làm nhiều việc lắm đấy nhé!”

“Thế người làm được những việc gì rồi?” Tiểu quận chúa hỏi.

Lâm Bắc Phàm đáp: “Ta đã tới Quốc Tử Giám và Đức Thiên Phủ xử lý công vụ, đuổi rất nhiều người giống quận chúa tới khuyên bảo ta! Giữa chừng ta có ăn cơm trưa, canh gà hầm trưa nay ngon lắm nên ta ăn thêm một bát! Ăn cơm trưa xong thì ta khá buồn ngủ nên đã chợp mắt nửa canh giờ, sau đó ta lại làm biếng thêm một canh giờ, giờ không có chuyện gì là ta về ăn cơm tối.”

Tiểu quận chúa: “...”

“Vậy tức là người chẳng làm gì cả?”

Tiểu quận chúa lại càng sốt sắng hơn nữa, nàng tóm lấy Lâm Bắc Phàm, kéo hắn ra ngoài: “Mau đi chuẩn bị binh lính quân đội đi, hiện giờ còn kịp đấy!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, hắn nhỏ giọng nói: “Thực sự không cần đâu mà, thật ra ta đã âm thầm chuẩn bị xong hết rồi, chỉ là không nói ra thôi! Bằng không bị lộ ra thì coi như chẳng có tác dụng gì cả!”

“Thật à?” Tiểu quận chúa vẫn nghi ngờ lắm.

“Ngọc trai còn chẳng thật bằng ta nữa là! Quận chúa thông minh như vậy, ta lừa quận chúa làm gì?” Lâm Bắc Phàm phản bác.

“Người nói cũng phải!” Tiểu quận chúa “chịu thua”.

Lúc ăn cơm tối, tiểu quận chúa chia một nửa số thịt trong bát mình cho Lâm Bắc Phàm với vẻ không nỡ, nàng nói: “Chia một nửa thịt cho người, trận chiến này nhất định phải thắng đó, chúng ta nhờ vào người hết đấy!”

Lâm Bắc Phàm cảm động vô cùng, có thể lấy được thịt từ miệng quận chúa đúng là khó khăn cực kì! Chẳng khác gì giành thịt từ trong miệng hổ cả!

Hai mắt Lâm Bắc Phàm nóng lên: “Tiểu quận chúa...”

Tiểu quận chúa ngẩng đầu: “Gì thế?”

“Nửa còn lại ta cũng muốn!”

Tiểu quận chúa: “...”

Cuối cùng vì đại nghiệp, tiểu quận chúa đành xả thân, gấp nốt chỗ thịt còn lại vào bát của Lâm Bắc Phàm.

Tới buổi tối, Lâm Bắc Phàm đang xử lý công vụ trong thư phòng.

Mạc Như Sương đẩy cửa tiến vào, nàng lo lắng nói: “Công tử, thực sự không có vấn đề gì sao?”

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi, hần đứng dậy, cười khỏ: “Như Sương, sao có thể không có vấn đề chứ? Từ tình hình trước đó có thể thấy Ký Bắc vương không những có hơn vạn võ giả Hậu Thiên mà còn có hơn sáu mươi vị Tiên Thiên, hai vị Tông Sư thần bí nữa! Sức mạnh như vậy đủ để lật đổ một vương triều rồi!”

“Công tử...”

Vẻ lo lắng trên mặt Mạc Như Sương càng rõ ràng hơn.

Chương 657: Có tiền mới cứu người

“Có điều dù khó khăn đến đâu ta vẫn sẽ dốc sức ngăn cản!”

Lâm Bắc Phàm nhìn về phía trước với ánh mắt kiên định: “Ký Bắc vương ra vẻ đạo mạo nhưng thực chất lại là kẻ có dã tâm, một khi để hắn ta ngồi lên vị trí cửu ngũ chí tôn thì chắc chắn thiên hạ sẽ loạn lạc, dân chúng lầm than! Đại trượng phu có việc nên làm cũng có việc không nên làm, vì thiên hạ, vì dân chúng, ta sẽ xả thân, dù có phải tan xương nát thịt ta cũng sẽ chiến đấu đến cùng, khi nào chết mới thôi!”

Mạc Như Sương cảm động vô cùng: “Công tử, ta giúp ngươi! Mặc dù thiếp thân không có thực lực mạnh mẽ song chắc chắn sẽ đi theo bảo vệ ngươi, đến chết không rời! Nếu như công tử chết thì thiếp thân cũng sẽ không sống nữa, ta sẽ theo ngươi xuống hoàng tuyền!”

“Như Sương, cảm ơn ngươi!”

Lâm Bắc Phàm xoay người, ôm chầm lấy thân hình mảnh khảnh của Mạc Như Sương: “Đây là đêm trước trận chiến,

giữa lúc sống chết có người ở bên, ông trời quả không đối xử bạc bẽo với ta mà!”

Mạc Như Sương tựa đầu lên lồng ngực của Lâm Bắc Phàm, nàng hạnh phúc nói: “Công tử, thực chất đây cũng là niềm hạnh phúc của thiếp thân!”

Hai người tựa sát bên nhau, an ủi lẫn nhau, dịu dàng như dòng suối chảy.

Đúng lúc ấy, Quách Thiếu Soái đạp cửa bước vào, trông thấy cảnh tượng bên trong thì sững người. Hắn ta bèn thu chân lại, chậm chậm đóng cửa rồi cười ngại ngùng: “Thật ngại quá, hình như ta tới không được đúng lúc cho lắm, ta đi ra liền đây, hai người cứ tiếp tục đi!”

Lâm Bắc Phàm buông Mạc Như Sương đang xấu hổ ra, đoạn bảo: “Quay lại đây! Có chuyện gì thế?”

“Là thế này, công tử, Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang tới tìm người, hình như là có chuyện gấp gài đó!”

“Được, ta đi gặp hắn ta đã!”

Lâm Bắc Phàm gặp được Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang tại phòng khách.

Hắn chấp tay, mỉm cười và nói: “Đêm hôm thế này, ngọn gió nào đưa Lý đại nhân đến thế?”

Lý Khai Quang chấp tay: “Hạ quan bái kiến Trung Dũng Công Lâm đại nhân!”

“Lý đại nhân khách sáo quá rồi, sao muộn thế này người còn đến tìm bản quan, chắc chắn là có chuyện gấp đúng không? Chúng ta nói thẳng luôn đi!”

“Được, thế thì hạ quan không khách khí nữa!”

Hai người bèn ngồi xuống, Lý Khai Quang nhấp một ngụm trà rồi nói với vẻ bồn chồn: “Có điều trước khi vào việc, hạ quan vẫn phải cảm râm với Lâm đại nhân một câu rằng trận chiến này người thực sự có thể giành được thắng lợi hay sao?”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Chắc chắn! Dầu sao thì ta cũng không lấy tiền đồ của mình ra để đùa đâu, đúng chứ?”

“Được, vậy thì hạ quan yên tâm rồi! Chuyện là thế này, Lâm đại nhân...”

Lý Khai Quang nói: “Sau khi đánh bại quân của triều đình, Ký Bắc vương đã bắt sống được một vài tướng lĩnh! Trong đó có cháu trai Lý Thiên Tĩnh của hạ quan, Lâm đại nhân có thể cứu hắn ta ra ngoài không? Hạ quan cảm kích vô cùng!”

Lâm Bắc Phàm bất ngờ: “Lý Thiên Tĩnh? Cái tên lúc nào cũng áo quần là lượt này chạy tới quân đội từ lúc nào vậy?”

Trông vẻ mặt gương gạo của Lý Khai Quang, Lâm Bắc Phàm lập tức hiểu ra: “Lý đại nhân, có phải người sắp xếp cho hắn ta không hả?”

Lý Khai Quang càng gương hơn, hắn ta cười khò: “Lâm đại nhân, việc đã đến nước này, hạ quan cũng không giấu người nữa. Đúng thật là hạ quan đã sắp xếp vị trí cho hắn ta! Ta tiến cử binh lính của Triệu Khoát, Triệu Khoát tiến cử cháu trai ta, giúp hắn ta có được chút công lao, tiện bề xây dựng con đường làm quan sau này!”

“Thế nhưng ai ngờ Triệu Khoát lại vô dụng đến thế, vừa mới đối đầu với Ký Bắc vương đã toi đời, không những khiến triều đình binh bại mà còn để Ký Bắc vương bắt sống được cháu trai ta, hạ quan thấy hối hận lắm!”

Lý Khai Quang ôm mặt, trông hắn ta ủ rũ và hối hận vô cùng...

“Nhưng mà dù sao thì cháu trai ta cũng là trưởng tử của huynh trưởng, và cũng là con cháu dòng chính của Lý gia ta nên ta không thể không quan tâm được! Thế nên chỉ đành tới nhờ vả Lâm Bắc Phàm người, hi vọng người có thể cứu hắn ta ra, hạ quan cảm kích vô cùng!”

Lâm Bắc Phàm cười khò: “Lý đại nhân, yêu cầu này làm khó người ta quá đấy? Người bảo ta đánh bại Ký Bắc vương thì không thành vấn đề! Thế nhưng muốn cứu cháu trai người từ tay hắn ta thì không còn đơn giản như vậy nữa...”

“Hạ quan cũng biết là làm khó người, song hạ quan cũng hết cách mà, chẳng phải sao?”

Lý Khai Quang u sầu: “Ta đi nhờ khắp nơi cũng chỉ có thể nhờ Lâm đại nhân người mà thôi! Đây là chút tâm ý của ta, mong

Lâm đại nhân đừng chê cười! Nếu như thành công, ta vẫn còn một đại lễ nữa, mong Lâm đại nhân đừng từ chối!”

Nói đoạn, hấn ta đẩy một cái hộp qua.

Lâm Bắc Phàm mở ra xem, bên trong đựng đầy vàng bạc châu báu, trị giá mười vạn lượng bạc. Lý Khai Quang biết làm việc thật đấy, hấn rất thích!

Lâm Bắc Phàm mở miệng nói: “Nếu như thành công, bản quan muốn năm mươi vạn!”

Lý Khai Quang: “Đậu má!”

Cái tên cầu quan này, hấn vẫn tham lam chẳng khác gì ngày xưa!

Nghĩ ngợi một hồi, Lý Khai Quang bèn nói với vẻ đau lòng: “Được được được, chỉ cần cứu được người, năm mươi vạn thì năm mươi vạn!”

“Vậy là đúng rồi!”

Lâm Bắc Phàm híp mắt cười rồi cất châu báu đi, đoạn bảo: “Ban đầu ngươi mà xì tiền ra luôn, bảo ta dẫn dắt cháu của ngươi đi đánh trận lấy công lao thì đâu đến nỗi như ngày hôm nay?”

“Lâm đại nhân ngươi đừng nói nữa, hiện giờ ta đang hối hận lắm đây!” Lý Khai Quang ôm ngực, tim hấn ta đang âm ỉ đau.

Chương 658: Cơ hội của bản vương đến rồi

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm lại tiếp đãi thêm vài vị trọng thần của triều đình.

Bọn họ đều tới nhờ vả hấn cứu tử đệ nhà mình đang bị bắt sống ra.

Lâm Bắc Phàm đối xử với ai cũng công bằng, cứ đưa tiền là hấn sẽ giúp, không đưa thì dẹp!

Cuối cùng, đến Triệu gia cũng tới.

Bọn họ cực kì dứt khoát, tới với tâm thế khuynh gia bại sản.

“Lâm đại nhân, chỉ cần cứu được Khoát nhi và những người bị bắt của Triệu gia thì trừ tổ trạch của Triệu gia ra, những cái khác đều là của ngươi!”

Lâm Bắc Phàm cười đến mức không khép miệng lại được:
“Hay lắm, mọi thứ đều dễ nói!”

Mà lúc này, Ký Bắc vương đang dẫn đại quân hùng hổ tiến về phía nam.

Thế nhưng điều khiến hắn ta bất ngờ là cả quãng đường đi đều vô cùng thuận lợi, chẳng hề gặp phải trắc trở nào.

Ký Bắc vương chau mày: “Sao thế nhỉ, chẳng lẽ triều đình từ bỏ rồi hả?”

Gia Cát tiên sinh chấp tay nói: “Khởi bẩm vương gia, mới nãy Mạc Như Sương cô nương gửi thư đến! Nàng nói triều đình đã giao chức chủ soái cho Lâm quân! Lâm quân làm ra vẻ thần bí để lừa gạt mọi người, không hề điều động binh lính, chỉ đợi vương gia tới thôi! Chỉ cần vương gia tới kinh thành là chắc chắn cửa thành sẽ mở để vương gia đi vào!”

Ký Bắc vương mừng rỡ: “Được được được! Lâm quân làm hay lắm, chúng ta toàn lực tăng tốc!”

Hai ngày sau, kinh thành đã gần ngay trước mắt bọn họ!

“Hoàng thành, cuối cùng chúng ta cũng tới hoàng thành rồi!”

Ký Bắc vương trông hoàng thành sừng sững phía xa, hắn ta bỗng dừng lại, ngồi trên lưng ngựa và đưa mắt nhìn về đằng xa, đôi mắt có hơi mơ màng như thể rơi vào hồi ức.

Cả đại quân cũng dừng lại theo hắn ta.

Làn gió thổi qua, cờ chiến bay phấp phới, song đại quân lại cực kỳ yên tĩnh.

“Vương gia, sao không đi nữa vậy?” Gia Cát tiên sinh lấy làm lạ hỏi.

Ký Bắc vương bỗng nhiên hỏi hắn ta: “Quân sư, ngươi có biết tại sao bản vương nhất định phải giành được hoàng vị không?”

Gia Cát tiên sinh chớp mắt, chuyện này chẳng phải đã rõ như ban ngày rồi sao? Khắp thiên hạ này ai mà chẳng muốn ngồi lên hoàng vị, có ai không muốn làm hoàng đế đâu?

Ngươi là thân vương, gần quan được ban lộc, chắc chắn ngươi càng mong mỗi điều đó hơn rồi!

Thế nhưng Gia Cát tiên sinh rất thông minh, hẳn ta biết thứ vương gia cần không phải là đáp án mà là một người lắng nghe.

Thế là hẳn ta bèn chấp tay, nói: “Thuộc hạ không biết, mong vương gia nói rõ!”

Ký Bắc vương ho khan một tiếng, đoạn nói với chất giọng trầm ngâm: “Ngày xưa phụ hoàng ta sinh được bốn huynh đệ chúng ta! Trong bốn huynh đệ thì lão nhị cũng chính là bản vương đây tinh thông văn thao võ lược, thậm chí thiên phú tu luyện cũng cực kì xuất chúng, bản vương chính là người tài giỏi nhất trong bốn huynh đệ!”

“Lão tam là Giang Nam vương cũng cực kì thông minh và có năng lực, mặc dù hẳn ta không có tố chất tu luyện, lại còn ham ăn lười làm, song lại rất giỏi chuyện làm ăn, tuổi còn trẻ mà đã tích lũy được gia tài nghìn vạn. Hẳn ta chính là người giàu có nhất trong bốn huynh đệ!”

“Lão tứ là Võ Tây vương, mặc dù hẳn ta bảo thủ, cố chấp nhưng lại giỏi bày binh đánh trận, huấn luyện binh sĩ! Đồng thời thiên phú võ học của hẳn ta cũng cực kì tốt, tuổi còn nhỏ mà đã sở hữu tu vi Tiên Thiên rồi!”

“Chỉ có lão đại là tư chất bình thường, không có ưu điểm nào hết!”

“Xét về văn thao võ lược thì hẳn ta không bì được với bản vương! Xét về năng lực kinh doanh thì không bì được với lão tam! Xét về hành quân đánh trận thì không bì được với lão tứ! Không có thiên phú học võ, cực kì bình thường!”

Giọng điệu của Ký Bắc vương tràn ngập vẻ khinh thường, trong khinh thường còn hòa lẫn sự phẫn nộ.

“Thế nhưng một kẻ bình thường như thế chỉ sinh sớm hơn bản vương có mấy năm, dựa vào cái thân phận đích trưởng tử, được phụ hoàng để mắt đến, được bách quan bảo vệ và đã lên làm thái tử, cuối cùng trở thành quân chủ của một nước!”

“Thế nên bản vương cực kì không phục!”

“Cả hai hoàng đệ của bản vương cũng cực kỳ không phục!”

“Dựa vào đâu mà lão đại có thể lên làm hoàng đế còn chúng ta thì không được? Rõ ràng chúng ta rất xuất sắc, nếu như chúng ta lên làm hoàng đế thì có lẽ còn làm tốt hơn hẳn ta!”

“Thế nên sau khi nhận được đất phong, bản vương đã bắt đầu lên kế hoạch cho chuyện tranh đoạt hoàng vị này!”

Ký Bắc vương hí mắt, hẳn ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Bản vương đã từng thề rằng mình sẽ đoạt lại tất cả những gì mà bản vương đã đánh mất! Ngày bản vương quay lại chính là ngày bản vương bước lên ngai vàng, là lúc bản vương nắm giữ cán khôn!”

“Tới nay bản vương đã cực khổ hơn hai mươi năm, cuối cùng cơ hội cũng đến rồi!”

“Chúc mừng vương gia! Chúc mừng vương gia!”

Gia Cát tiên sinh lập tức chấp tay nói: “Sự kiên trì của vương gia đã khiến trời xanh cảm động, thế nên ông trời mới ban cơ hội cho vương gia! Mặc dù cơ hội tới muộn song chắc chắn sẽ không thiếu!”

“Không sai! Ông trời đang giúp bản vương, lẽ trời đứng về phía bản vương!”

Ký Bắc vương cười lớn: “Xuất phát! Đã đến lúc triều đình phải thay đổi rồi, thời đại thuộc về bản vương tới rồi!”

Đại quân Ký Bắc tiếp tục xuất phát về phía kinh thành.

Chương 659: Tâm đầu ý hợp

Trong kinh thành đang vô cùng hỗn loạn.

“Ký Bắc vương dẫn quân tới rồi!”

“Đại quân ba mươi vạn người đã sắp đến thành, đáng sợ quá!”

“Không biết triều đình có chống đỡ nổi không nữa?”

“Nhờ đâu... ta chỉ nói nhờ đâu, Ký Bắc vương đánh thắng thì biết làm sao? Chúng ta có nên chạy trốn không?”

“Phỉ phui cái mồm nhà ngươi! Đừng có mà nói linh tinh!”

...

Dân chúng trong thành cực kì lo lắng và hoảng sợ.

Bọn họ không muốn chiến tranh xảy ra, càng không muốn Ký Bắc vương đem quân tới đánh, phá hoại cuộc sống đang hạnh phúc của bọn họ.

Nếu như là trước đây thì bọn họ vẫn thấy chẳng sao cả, ai lên làm hoàng đế cũng vậy thôi, chỉ là đổi một chủ tử khác mà thôi.

Song hiện giờ cuộc sống của bọn họ càng ngày càng ảm đạm hơn, có công ăn việc làm, bọn họ không muốn thay đổi.

Các cơ cấu bạo lực như đội quân thủ hoàng thành, Cẩm Quân, Cẩm Y Vệ, Lục Phiến Môn, Đông Xưởng Tây Xưởng... đều điều động binh lính, tướng sĩ, chuẩn bị đánh trận.

Mặc dù Lâm Bắc Phàm nói không cần chuẩn bị song ai dám coi lời hắn nói là thật? Nhỡ đâu quân Ký Bắc tràn vào thật, không có sự chuẩn bị thì hối hận cũng chẳng kịp!

Bên trong hoàng cung.

Nữ đế buông tấu chương trong tay xuống, trông nàng lo lắng phiền muộn vô cùng. Nàng hỏi: “Bên ngoài làm sao thế, sao mà ồn ào vậy?”

“Khởi bẩm bệ hạ!”

Lão thái giám dè dặt liếc nhìn ánh mắt của nữ đế, đoạn bảo: “Đại quân Ký Bắc đã sắp đến thành, các cơ cấu trong triều đình đang điều động binh lính chuẩn bị ứng chiến!”

“Ừm!”

Nữ đế gật đầu: “Lâm ái khanh đâu, hắn chuẩn bị ra sao rồi?”

“Trung Dũng Công Lâm Bắc Phàm vừa mới xử lý công vụ xong, hắn đã tới tường thành chuẩn bị ứng chiến! Có điều, chuyện khiến người ta khó hiểu là tới hiện giờ mà hắn vẫn chẳng chuẩn bị gì! Bệ hạ, chuyện này...”

“Ừm!”

Nữ đế nghĩ ngợi một hồi rồi nói: “Hiện giờ trẫm cũng chẳng còn tâm trạng mà phê duyệt tấu chương nữa, trẫm cũng tới

cổng thành xem sao!”

Lão thái giám kinh hãi: “Bệ hạ, nguy hiểm lắm!”

Nữ đế lắc đầu: “Có Lâm ái khanh ở đó thì sẽ không nguy hiểm đâu! Lâm ái khanh thiện chiến, song từ trước tới nay trẫm chưa từng nhìn thấy! Hôm nay trẫm phải nhìn cho kỹ, xem hắn đánh trận kiểu gì!”

Không lâu sau, nữ đế tới cổng thành thì trông thấy Lâm Bắc Phàm.

Người khác ai cũng sốt ruột như kiến bò trong chảo, chỉ có Lâm Bắc Phàm là bình tĩnh an nhiên, trông lạc loài hẳn so với những người xung quanh.

“Ái khanh, Ký Bắc vương sắp sửa đánh tới rồi, ngươi chuẩn bị ra sao rồi?”

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói: “Khởi bẩm bệ hạ, vi thần đã chuẩn bị xong xuôi rồi!”

Nữ đế tò mò: “Ngươi chuẩn bị những gì?”

“Thần chuẩn bị cái miệng!”

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười đắc ý: “Bệ hạ, không phải vi thần khoe khoang đâu, đợi tí nữa chỉ cần thần mở miệng là bảo đảm quân Ký Bắc sẽ tự náo loạn, tự diệt vong!”

Nữ đế mỉm cười: “Thần kì thật vậy sao? Thế trẫm đợi để được mở rộng tầm mắt!”

Hai người nhìn xuống bên dưới tường thành, quân Ký Bắc đã tới.

Phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy một biển người, cờ chiến bay phấp phới đen sì một mảng, kèm theo đó là một cảm giác áp lực cực lớn.

Trong đó Lâm Bắc Phàm có trông thấy Ký Bắc vương, người dẫn đầu đại quân Ký Bắc.

Đây là lần đầu tiên hắn trông thấy Ký Bắc vương, trên người hắn ta là một bộ áo giáp màu đen, con ngựa chiến mà hắn ta cưỡi ngẩng cao đầu, trông cực kì oai phong lẫm liệt, đúng là có tướng làm minh chủ.

Lâm Bắc Phàm trông thấy một văn nhân để râu, tay cầm quạt, ăn mặc có vẻ hơi giống Khổng Minh, chắc là quân sư Gia Cát tiên sinh của Ký Bắc vương rồi.

Ngoài ra hắn còn nhìn thấy một đám Tiên Thiên, thực lực có người thì mạnh có người thì yếu.

Bên cạnh đó còn có hơn vạn võ giả Hậu Thiên, bọn họ tập hợp thành đại quân võ giả, khí thế không hề kém cạnh một đại quân trăm vạn người.

Còn có hai người ăn mặc kì lạ, một người da ngăm đen, trên eo có một con rắn cực lớn, người còn lại thì cường tráng, trông không hề dễ chọc vào.

Lâm Bắc Phàm còn trông thấy mấy người Triệu Khoát đang bị nhốt, bọn họ cũng nhìn Lâm Bắc Phàm, song lại né tránh ánh mắt.

Lúc Lâm Bắc Phàm quan sát đại quân Ký Bắc thì Ký Bắc vương cũng nhìn về phía cổng thành.

Đầu tiên hắn ta trông thấy nữ đế vô cùng xinh đẹp diễm lệ, mặc dù là một nữ tử mềm yếu song khi khoác hoàng bào lên, trông nàng lại rất có khí chất của bậc đế vương.

Mặc dù đây là cháu gái ruột của hắn ta, song từ trước đến nay hắn ta chưa từng coi nàng là người nhà. Hắn ta còn phải giành được hoàng vị cũng như giang sơn từ tay nàng nữa.

Tiếp đó, Ký Bắc vương trông thấy Lâm Bắc Phàm đứng bên cạnh nữ đế.

Mặc dù đã từng nghe nói rất nhiều tin tức liên quan đến hắn, và lại cũng âm thầm liên lạc với hắn, song đây vẫn là lần đầu tiên Ký Bắc vương trông thấy Lâm Bắc Phàm. Người này trẻ tuổi hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn ta, trông hắn như một kẻ đọc sách trong trường tư.

Dù trẻ tuổi nhưng hắn lại tài giỏi vô cùng.

Hắn giỏi ngâm thơ, làm văn, giỏi chấp chính làm quan, còn biết hành quân đánh trận, biết nhiều thứ bùa môn tả đạo...

Có thể nói gần như cái gì hắn cũng biết!

Thế nhưng sau ngày hôm nay, một nhân tài tuyệt thế như hấn sẽ về dưới trướng của Ký Bắc vương, làm việc cho hấn ta!

Ký Bắc vương nghĩ thầm trong lòng, đoạn thấy hơi kích động.

Thế là hấn ta không nhìn được bèn nở nụ cười an ủi và hài lòng với Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cũng cười nhẹ đáp lại hấn ta.

Tâm đầu ý hợp, kim lòng không đậu.

Chương 660: Dự cảm chẳng lành

Lúc bấy giờ, nữ đế nghiêm giọng nói: “Ký Bắc vương, người đúng là hoàng thúc tốt của trẫm! Không ở yên tại Ký Bắc mà còn dẫn ba mươi vạn quân tới kinh thành của trẫm, có phải người muốn mưu phản đoạt vị hay không?”

Nữ đế làm hoàng đế đã mấy năm, trên người nàng tràn đầy khí thế của bậc đế vương! Khi nàng lên tiếng chát vắn, khí chất đế vương ập tới khiến quân Ký Bắc có phần sợ sệt.

Mưu phản đoạt vị?

Ký Bắc vương nghĩ vậy đấy, song hấn ta tuyệt đối sẽ không nói ra!

“Gì mà mưu phản? Bệ hạ, người hiểu lầm bản vương rồi!”

Ký Bắc vương chấp tay, hùng hổ nói: “Bản vương luôn luôn trung thành với bệ hạ! Lần này bản vương khởi binh không phải để mưu phản mà là để diệt trừ những tham quan gian thần bên cạnh bệ hạ! Những người này che mắt thánh, lừa lọc dân chúng, làm náo loạn giang sơn Đại Võ, tội ác tày trời, không thể không trừ khử!”

“Thế nên mong bệ hạ mở cổng thành để bản vương dẫn quân vào trong, giết chết bọn tham quan, diệt trừ bọn gian thần, bảo vệ giang sơn xã tắc, trả lại bầu trời sáng sủa cho Đại Võ! Đợi bản vương giết sạch bọn tham quan gian thần xong sẽ lập tức trở về, tuyệt đối không ở lại lâu!”

“Giết tham quan, diệt gian thần!”

“Giết tham quan, diệt gian thần!”

...

Đại quân Ký Bắc cao giọng hô, âm thanh vang dội đất trời.

Ký Bắc vương chìa tay ra, lớn giọng nói: “Bệ hạ, người cũng nhìn thấy rồi đấy, đây là những điều mà lòng dân hướng đến, thần cũng bất đắc dĩ mà thôi, mong bệ hạ tha thứ!”

“Hay cho một tên giặc vô liêm sỉ còn tỏ ra đạo mạo như người!”

Nữ đế tức đến mức thở phì phò: “Hoàng thúc, người nói bên cạnh trăm toàn là tham quan gian thần! Thế thì người nói xem bên trăm có những kẻ nào là tham quan gian thần?”

“Thế thì nhiều lắm! Ví dụ như Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu...”

“Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang...”

“Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm...”

Ký Bắc vương đọc tên từng người, còn lấy ví dụ về tội của bọn họ khiến người nghe ai cũng phẫn nộ, nghiến răng nghiến lợi.

Nữ đế trừng mắt nhìn văn võ bách quan bên cạnh.

Cái đám người này hại nàng phải mất mặt, bị người ta bức vua thoái vị.

Văn võ bá quan toát mồ hôi hột, bắt đầu giảo biện.

“Bệ hạ, những điều này toàn là giả, hoàn toàn là vu oan giá họa, không thể tin được!”

“Tất cả đều là Ký Bắc vương đổ oan! Cộng thêm tội này nữa thì hắn ta xứng đáng bị tiêu diệt còn gì?”

“Chúng thần đều vô tội, mong bệ hạ minh giám!”

“Sau khi chuyện này kết thúc trăm sẽ cho các người biết tay!”

Nữ đế lại trừng mắt nhìn bọn họ, đoạn nói với Lâm Bắc Phàm: “Lâm ái khanh, tiếp theo giao cho người đấy, đừng để trăm phải thất vọng!”

“Bệ hạ yên tâm, cứ để thần lo!” Lâm Bắc Phàm hí mắt nói...

Lâm Bắc Phàm đứng ra, hấn nhìn đại quân võ giả của Ký Bắc vương ở bên dưới.

“Các ngươi thực sự khiến bản quan phải kinh ngạc đấy! Mỗi một người đều tu luyện đến cảnh giới Hậu Thiên! Quân số tuy không nhiều nhưng lại vô cùng chất lượng! Các ngươi có hơn vạn người, hoàn toàn có thể nói là vô địch!”

Đại quân võ giả ưỡn ngực, cực kì kiêu ngạo.

“Đó là điều đương nhiên! Chúng ta chính là sức mạnh vô địch của vương gia, tới là để xử lí các ngươi!”

“Khắp thiên hạ còn có ai là đối thủ của bọn ta nữa?”

“Triều đình các ngươi làm điều ngang ngược, hối lộ phạm pháp, ai cũng bao che cho nhau, các ngươi xứng đáng phải chịu báo ứng.”

“Cầu quan, ngươi chịu chết đi!”

...

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, hấn mỉm cười: “Các ngươi đừng vội đắc ý! Tình hình của các ngươi khiến bản quan nhớ đến một chuyện!”

Mọi người cực kì không hiểu, đã là lúc nào rồi mà ngươi còn nhắc đến chuyện khác hả?

Có điều lúc này, mọi người không hề vội mà lắng tai nghe lời Lâm Bắc Phàm nói.

“Một năm trước, có một loại tà công xuất hiện!”

“Loại tà công này thần kỳ vô cùng! Bởi lẽ chỉ cần là người có một chút thiên phú học võ thôi thì đều có thể tu luyện, hơn nữa khi bắt đầu tu luyện loại tà công này còn như được thần thánh giúp đỡ, tiến triển cực nhanh!”

“Chỉ trong mười ngày là có thể trở thành võ giả Cửu phẩm! Một tháng thành võ giả Bát phẩm, ba tháng thành võ giả Thất phẩm, cuối cùng đạt tới cảnh giới Hậu Thiên! Có thể nói đây chính là một cuốn thần công!”

“Thế nhưng môn công pháp này sở dĩ được gọi là tà công bởi vì nó vô cùng tà ma! Trước hết, muốn luyện công pháp này con người bắt buộc phải tự thiến! Thứ hai, tu luyện tà công

này có thể làm giảm tuổi thọ! Tu luyện càng nhanh thì chết càng nhanh!”

“Có thể nói đây là một loại tà công dùng sinh mạng để đổi lấy thực lực!”

Mọi người trong giang hồ đều biết chuyện này.

Loại tà công mà Lâm Bắc Phàm nhắc đến chính là Tịch Tà Kiếm Phổ cực kỳ xấu xa kia.

Bởi trước hết khi tu luyện loại công pháp này phải tự thiến, sau khi tu luyện sẽ giảm tuổi thọ, lại còn bị triều đình khắc chế, có thể nói là trăm hại mà chẳng có lấy một lợi nào, thế nên mọi người đều ruồng bỏ nó, không một ai tu luyện nữa.

Chuyện này đã trôi qua một năm, không biết tại sao Lâm Bắc Phàm lại nhắc lại nữa?

Thế nhưng Ký Bắc vương đang ngồi trên lưng ngựa, trông thấy dáng vẻ bình thản của Lâm Bắc Phàm, trong lòng hắn ta bỗng dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Chương 661: Bóc phốt

“Loại tà công này đã rơi vào tay Lãnh Nhược Thiện, môn chủ Thiên Môn!”

“Vì để thực hiện dã tâm của mình, hắn ta nhẫn tâm điên cuồng bắt đệ tử toàn môn phái của mình tu luyện loại tà công này! Cũng may mà chuyện này bị bại lộ, bị các môn phái lớn trong giang hồ bao vây diệt trừ, Thiên Môn tan vỡ, Lãnh Nhược Thiện chạy trốn, giang hồ tổn thất thương vong trầm trọng!”

“Nhưng sau này loại tà công đó đã rơi vào tay các môn phái! Để trở nên mạnh hơn, mọi người cũng bắt đầu tu luyện nó, giết chóc lẫn nhau, giang hồ lại hứng chịu một đợt tàn sát nữa!”

“Loại tà công này đã gây ra hai tai vạ lớn cho giang hồ chỉ trong một thời gian ngắn!”

“Tịch Tà Kiếm Phổ hoàn toàn có thể coi là tà công số một trong võ lâm!”

Lúc này, có một người trong giang hồ đứng ra, không hiểu hỏi: “Những chuyện này chúng ta đều biết, hiện giờ binh lính hai bên đang giao chiến, người nói mấy chuyện này làm gì?”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Sở dĩ phải nhắc đến chuyện này là bởi loại tà công này đã thay hình đổi dạng và xuất hiện trở lại rồi!”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Tịch Tà Kiếm Phổ... trở lại rồi ư?”

“Không biết Tịch Tà Kiếm Phổ có nhiều tác hại sao, lúc này ai còn dám tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ nữa? Không muốn sống nữa hay gì?”

“Không sợ giang hồ võ lâm đồng đạo tấn công sao?”

“Ai lại đi luyện Tịch Tà Kiếm Phổ vậy?”

Ký Bắc vương chấn kinh, hắn ta lớn giọng nói: “Lâm Bắc Phàm, chú ý lời nói của ngươi, đừng có mà ăn nói lung tung!” Trong giọng nói của hắn ta chứa hàm ý cảnh cáo rất rõ ràng.

Thế nhưng Lâm Bắc Phàm ngó lơ hoàn toàn, dưới sự mong chờ của mọi người, hắn khẽ cười rồi nói tiếp: “Tịch Tà Kiếm Phổ hiện tại đã không còn gọi là Tịch Tà Kiếm Phổ nữa rồi, nó được được đổi tên thành...Quỳ Hoa Bảo Điện!”

Đại quân võ giả của Ký Bắc vương đồng loạt mất khống chế, bọn họ kích động kêu gào lên.

“Không thể nào! Sao Quỳ Hoa Bảo Điện chúng ta tu luyện lại là Tịch Tà Kiếm Phổ?”

“Loại công pháp này không cần tự thiên cơ mà, tốc độ tu luyện cũng không nhanh bằng, làm gì có liên quan đến Tịch Tà Kiếm Phổ!”

“Ta có cả hai loại công pháp này, cách thức tu luyện hoàn toàn khác nhau!”

“Ta đã tu luyện được gần một năm rồi, không có một chút vấn đề nào!”

“Vương gia anh minh thần võ, sẽ không hãm hại chúng ta đâu! Chắc chắn là ngươi ăn nói vớ vẩn, vu oan giá họa!”

“Lòng dạ của hấn hiểm độc quá, chúng ta đừng nghe hấn nói!”

Lúc này, mọi người đều nhận ra đại quân võ giả của Ký Bắc vương ai cũng tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điển.

Còn theo Lâm Bắc Phàm, Quỷ Hoa Bảo Điển lại chính là Tịch Tà Kiếm Phổ.

Ký Bắc vương vội vàng an ủi mọi người: “Mọi người đừng nghe Lâm Bắc Phàm nói linh tinh! Quỷ Hoa Bảo Điển mà bản vương giao cho các ngươi là thần công chân chính, không hề liên quan đến Tịch Tà Kiếm Phổ! Bản vương coi mọi người như huynh đệ, sao có thể hãm hại mọi người chứ?”

Được Ký Bắc vương an ủi, mọi người dần dần lấy lại được bình tĩnh.

“Có phải Tịch Tà Kiếm Phổ hay không, cứ nghe bản quan nói rõ rồi biết!”

Lâm Bắc Phàm nói tiếp: “Có phải Quỷ Hoa Bảo Điển có thể khiến các ngươi trở thành Cửu phẩm trong một tháng, Bát phẩm trong ba tháng, một năm có thể lên Thất phẩm, cuối cùng lên thẳng cảnh giới Hậu Thiên hay không?”

Đại quân võ giả đồng loạt gật đầu.

Lâm Bắc Phàm phì cười: “Trên đời này làm gì có loại thần công nào như vậy? Dẫu có là Dịch Cân Kinh của Thiếu Lâm Tự, Thái Cực thần công của phái Võ Đang thì cũng không có cái năng lực ấy! Ngược lại những loại tà công ma công mới có tốc độ tu luyện như vậy!”

Sắc mặt đại quân võ giả trắng bệch.

“Đương nhiên rồi, nếu các ngươi là kỳ tài luyện võ hiếm có khó tìm, khi gặp phải môn thần công thì chắc chắn sẽ có tốc độ tu luyện như thế! Song các ngươi xứng sao? Các ngươi tự hỏi mình xem các ngươi là kỳ tài luyện võ hiếm có khó tìm sao?”

Sắc mặt đại quân võ giả tiếp tục trắng bệch.

“Bất cứ thứ gì cũng có cái giá của nó! Các ngươi có được thực lực như hiện giờ thì phải hy sinh tính mạng của mình để đổi lấy! Giống như Tịch Tà Kiếm Phổ vậy, các ngươi càng tu luyện nhanh thì chết càng nhanh! Mà các ngươi lại tu luyện đến Hậu Thiên rồi...”

Đôi mắt của Lâm Bắc Phàm toát lên vẻ thông cảm: “Các người chỉ còn ba, bốn năm tuổi thọ nữa thôi, hãy trân trọng ngày tháng còn lại đi!”

Đại quân võ giả lại mất không chế, bọn họ gào thét một cách hoảng loạn.

“Không thể nào!”

“Sao chúng ta chỉ còn sống được ba đến bốn năm nữa? Chắc hẳn là người đang nói linh tinh!”

“Nói năng vớ vẩn nhằm lừa lọc người khác, đúng là đồ lòng dạ độc ác!”

...

Thế nhưng đã có rất nhiều võ giả đồng loạt ngoảnh đầu hỏi: “Vương gia, những lời hăn nói có phải là thật không?”

Gương mặt Ký Bắc vương đỏ đầy mồ hôi, hăn ta lớn giọng an ủi: “Sao có thể là thật được? Sao bản vương có thể hại mọi người, mọi người đừng tin hăn!”

Ký Bắc vương liếc nhìn Lâm Bắc Phàm trên tường thành, ánh mắt tràn ngập sát khí, hăn ta lớn giọng nói: “Lâm Bắc Phàm, cái tên cầu quan nhà người, người mà còn nói linh tinh lừa dối mọi người nữa thì bản vương sẽ không khách khí đâu!”

“Một chuyện chẳng mang lại lợi lộc gì cho mình thế này sao vương gia có thể thừa nhận chứ?”

Lâm Bắc Phàm khẽ cười: “Thực ra ngoài việc giảm tuổi thọ, tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điển còn có một tác hại cực lớn khác nữa! Mà tác hại này có thể chứng minh lời nói của ta là thật hay là giả!”

“Tác hại gì?” Có người lên tiếng hỏi.

“Sau khi tu luyện loại công pháp này sẽ bị người khác không chế, sống không bằng chết, thậm chí sinh tử lưỡng nan!” Lâm Bắc Phàm nói rõ ràng từng từ một.

Chương 662: Tự giết lẫn nhau

Đại quân võ giả lại được phen mất không chế.

“Lại còn bị người khác khống chế nữa ư? Không thể nào!”

“Ai có thể khống chế được chúng ta?”

“Trên đời này còn có một chuyện như thế này sao?”

“Chắc chắn người đang nói linh tinh!”

Đến cả Ký Bắc vương cũng không bình thân được nữa.

Tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điện sẽ bị người khác khống chế, chuyện này hẳn ta cũng không biết! Trong lòng Ký Bắc vương bỗng xuất hiện hình ảnh của một người, đó chính là môn chủ Thiên Môn Lãnh Nhược Thiên!

Nhớ đến người này, hẳn ta bỗng thấy lời Lâm Bắc Phàm nói đáng tin hơn một chút!

“Bản quan sẽ chứng minh cho các người xem!”

Lâm Bắc Phàm cho người lấy một cây đàn tới rồi gảy.

Những âm thanh kỳ quái vang lên, hoàn toàn không có nhịp điệu gì cả, mọi người xung quanh nghe mà khó chịu vô cùng, song không chỉ có vậy.

Đại quân võ giả dưới cổng thành nghe được tiếng đàn thì cảm giác như bị âm thanh xuyên thủng tai, đầu ai cũng như muốn nổ tung.

Bọn họ dùng hai tay ôm chặt lấy đầu, đau đến nỗi phải hét lên.

“Đau quá! Đầu ta đau quá!”

“Đây là nhạc gì thế? Sao lại khó nghe như vậy, đầu ta như thế sắp phát nổ mất!”

“Dừng lại! Mau dừng lại!”

“Cầu xin người đây, đừng đàn nữa!”

Có người không thể chịu được nữa bèn cầm vũ khí đập lên đầu của mình, đập đến mức đầu cũng chảy máu.

Còn có người vùi đầu xuống bùn đất.

Có người lại đâm vào tường như kiểu bị điên.

Chỉ là tiếng đàn thôi đã khiến hơn vạn võ giả đau đầu đến mức không thể chịu được! Chẳng lẽ tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điện thực sự sẽ bị người khác khống chế?

Ký Bắc vương thấy lòng mình rét lạnh.

Hắn ta đã trúng kế của Lâm Bắc Phàm, đúng là đáng ghét!

Lúc này, cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng dừng lại, nhìn gương mặt vận vẹo, đầu rách chảy máu của đại quân võ giả, hắn mỉm cười và nói: “Các vị thấy thế nào? Hiện giờ có cần bản quan phải nói thêm gì không?”

Đại quân võ giả phần nộ, đồng loạt quay đầu.

“Ký Bắc vương! Ta phải giết ngươi!”

“Ông đây một lòng làm việc cho ngươi mà ngươi lại tính kế sau lưng bọn ta?”

“Ngươi muốn mạng của bọn ta rồi còn muốn không chế bọn ta nữa!”

“Ngươi đúng là tên khốn khiếp lòng lang dạ thú! Súc sinh!”

“Lão tử nhìn nhầm ngươi rồi, hiện giờ phải giết chết ngươi!”

Bọn họ chẳng màng gì cả, ai cũng muốn giết Ký Bắc vương và đại quân Ký Bắc.

Ký Bắc vương hoảng loạn: “Các vị hiệp sĩ, các ngươi hiểu lầm rồi, bản vương cũng không ngờ đến mà! Nghe bản vương giải thích...”

Thế nhưng mọi người đã không thể nghe tiếp được nữa rồi.

Sau khi bị dày vò bởi tiếng đàn của Lâm Bắc Phàm, bọn họ sao còn giữ được bình tĩnh?

Bây giờ trong đầu họ chỉ còn ý nghĩ báo thù! Giết Ký Bắc vương thì mới có thể báo thù rửa hận!

“Mau ngăn bọn họ lại cho bản vương!” Ký Bắc vương hét lên với những Tiên Thiên xung quanh.

“Vâng thưa vương gia!” Hơn mười Tiên Thiên đáp.

Tuy nhiên sao bọn họ có thể ngăn được?

Bởi lẽ có năm mươi vị Tiên Thiên cũng tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điện, hơn nữa sau khi uống thuốc, bọn họ mới thăng lên tu vị Tiên Thiên. Mới nãy khi nghe tiếng đàn của Lâm Bắc Phàm, lửa giận của bọn họ đã ngút trời rồi.

“Ký Bắc vương, ông đây làm trâu làm ngựa cho người bao nhiêu năm mà người lại muốn giết ta!”

“Người hại ta, ta phải khiến người chôn cùng!”

“Hôm nay không phải người chết thì chính là ta chết!”

“Cái tên chó má nhà người, nộp mạng đi!”

Thế là quân Ký Bắc bắt đầu tàn sát lẫn nhau.

Thế cục có lợi ban này đã hoàn toàn xoay chuyển!

Mọi người đứng trên tường thành ngó người!

Đại quân Ký Bắc kéo tới chuẩn bị đánh vào hoàng thành rồi, kết quả lại quay ra tàn sát lẫn nhau?

Võ giả Hậu Thiên giết đại quân, võ giả Tiên Thiên thì giết các thân tín của Ký Bắc vương! Giết ai cũng mạnh tay vô cùng, cứ như báo mối thù thâm sâu tựa biển vậy!

Nói thật, bọn họ cũng hiểu nỗi lòng của những võ giả này.

Người nào cũng ghét bị phản bội, nhất là bị những người mình kính trọng nhất, tin tưởng nhất, yêu thương nhất phản bội.

Cứ nghĩ đến bản thân mình không quản nguy hiểm để mở rộng bờ cõi, kết quả đôi phương lại âm thầm tính kế mình, muốn mạng của bọn họ còn muốn không chế bọn họ là bọn họ lại phản nộ!

Ngày xưa yêu càng nhiều thì hiện giờ tổn thương càng sâu sắc, hận càng sâu! Thế nên khi chân tướng được tiết lộ, bọn họ mới điên cuồng như vậy!

“Ký Bắc vương xong đời rồi!”

“Những kẻ bất nhân bất nghĩa ắt sẽ phải trả giá! Để thực hiện dã tâm của mình mà hấn ta nỗ lực dụng tất cả mọi người, đến những người gần gũi và tín nhiệm mình nhất mà hấn ta cũng không bỏ qua, đúng là khiến người ta ghê tởm!”

“Đúng đấy! Người ta chịu hết khổ cực vì giang sơn của hấn ta, kết quả hấn ta lại âm thành tính toán sau lưng, đúng là chẳng bằng thứ súc sinh!”

“Hấn ta lập nghiệp dựa trên đạo nghĩa nên chắc chắn cũng sẽ vì đạo nghĩa mà mất đi tất cả!”

“Hắn ta hủy diệt những người mà mình tự tay bồi dưỡng! Dẫu không chết thì thiên hạ này cũng không còn chỗ cho hắn ta đứng nữa rồi!”

“Ký Bắc vương... thực sự xong đời rồi!”

...

Chương 663: Có thích khách

Trong lúc mắng mỏ Ký Bắc vương, mọi người cũng không khỏi nhìn về phía người trẻ tuổi trên tường thành kia, trong lòng bội phục hắn vô cùng!

Ban đầu khi hắn nói không cần chuẩn bị gì, quả nhiên mọi thứ đã chuẩn bị đều vô dụng!

Chỉ cần dựa vào cái miệng là hắn đã có thể khiến bọn họ tự tàn sát lẫn nhau! Đúng là quá giỏi!

Bái phục!

Lúc này, trong lòng Ký Bắc vương rét lạnh.

Đại quân ba mươi vạn người của hắn ta đã bị cái đám đại quân võ giả phần nô kia giết gần hết!

Mười lăm vị Tiên Thiên hắn ta cực khổ bồi dưỡng cũng bị những Tiên Thiên phần nô kia tấn công, có hai người đã bỏ mạng!

Còn binh mã triều đình thì đừng xem, thỉnh thoảng còn cho một đòn chí mạng! Cục diện tốt ban đầu đã hoàn toàn vỡ nát!

Hiện giờ hắn ta chỉ còn một mình, nhìn đâu cũng thấy địch!

Giờ không còn là lúc suy nghĩ đến giang sơn hay hoàng vị nữa, giờ phải nghĩ cách bảo vệ bản thân.

“Hai vị đại sư Hàng Long Phục Hổ mau tới cứu bản vương!”

“Vâng thưa vương gia!”

Hai vị Tông Sư Hàng Long và Phục Hổ bèn xuất hiện trước mặt Ký Bắc vương.

“Cứ cứu những Tiên Thiên của bản vương trước đã!” Ký Bắc vương lại bảo.

“Vương gia, phải xử lý đám nguy Tiên Thiên kia như thế nào?” Hàng Long hỏi.

Ký Bắc vương nói: “Bao nhiêu năm nay bọn họ ăn của bản vương, ở của bản vương, lấy của bản vương biết bao nhiêu thứ, giờ đến lúc bọn họ trả lại thì bọn họ lại không đồng ý, đúng là một đám vô tình bạc nghĩa, giết hết cho bản vương!”

“Vâng thưa vương gia!” Tông Sư Hàng Long bèn ra tay ngay lập tức.

Mỗi một chiêu của hắn ta đều mang theo sức mạnh vô cùng to lớn và đã giết được một nguy Tiên Thiên.

Cái đám Tiên Thiên kiêu ngạo này cũng chỉ là con gà con vịt trước mặt hắn ta mà thôi.

“Ký Bắc vương ở đây, mọi người giết theo ta!”

“Nhất định phải báo thù!”

“Đồ chó má, mau nộp mạng đi!”

...

Bọn họ đã giết hết những võ giả của đại quân Ký Bắc, hiện giờ đang xông về phía Ký Bắc vương với lửa giận phùng phùng, Ký Bắc vương trông mà lạnh sống lưng.

Thế nhưng Tông Sư Phục Hổ chắn ở trước mặt hắn ta bình tĩnh hỏi: “Vương gia, xử lý những người này như thế nào đây?”

Ký Bắc vương phẫn nộ gào lên: “Giết hết tất cả bọn chúng, không chừa một ai!”

“Vâng thưa vương gia!” Tông Sư Phục Hổ bèn ra tay.

Hắn ta giang hai cánh tay ra, trông chẳng khác gì một người không lồ và xuất chiêu liên tiếp!

Mỗi một chiêu của hắn ta đều khiến trời đất rung chuyển, cứ như bị ném bom đạn vậy!

Đại quân võ giả càng lúc càng thương vong mất mát nhiều!

Nữ đế đứng trên tường thành hỏi: “Ái khanh, hay là ra tay giúp đỡ bọn họ?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Bệ hạ, tốt nhất là không nên!”

Nữ đế không hiểu: “Tại sao?”

“Bệ hạ, mấy năm nay bọn họ vẽ đường cho hươu chạy, đối địch với triều đình ta, không biết đã phạm phải bao nhiêu tội nghiệt! Hơn nữa bốn mươi vạn đại quân của chúng ta đã bị bọn họ giết, bọn họ ai cũng có tội, không một ai không đáng chết cả!”

Nữ đế gật đầu, giọng nói của nàng thoáng vẻ hả hê: “Ái khanh nói đúng, cứ để bọn họ chết đi!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Hiện giờ bọn chúng đang tự tàn sát lẫn nhau, đây chính là thời cơ cứu người của chúng ta!”

Hắn vừa dứt lời thì phía bên những tướng lĩnh và Tiên Thiên của triều đình bị bắt giữ có một lão hòa thượng xuất hiện, hắn ta nói với gương mặt hiền từ: “Ai di đà phật! Bần tăng được sư phụ phó thác tới cứu các vị!”

Khí thể trên người lão hòa thượng khẽ rung chuyển, dây thừng buộc trên người những người bị bắt bèn được tháo ra.

“Đa tạ Tịnh Đài đại sư đã cứu giúp!”

“A di đà phật, các vị thí chủ hãy đi theo bần tăng!”

Lão hòa thượng đi phía trước dẫn đường và bảo vệ. Ký Bắc vương và Hàng Long Phục Hổ nhìn thấy nhưng cũng đành chịu, phải để cho bọn họ rời đi.

Đúng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm cảm thấy sự nguy hiểm.

Hắn liếc nhìn về phía đó, chỉ thấy một cái bóng màu trắng đang nhanh chóng xông về phía mình.

“Có thích khách!”

“Nguy hiểm đó, Lâm đại nhân mau tránh đi!”

Mọi người thi nhau hét lên.

Thế nhưng có một người còn nhanh hơn.

Vụt một tiếng, Dạ Lai Hương đã tiến lên phía trước kéo Lâm Bắc Phàm đi và tránh được một kích chí mạng.

Lúc ấy, mọi người mới nhìn rõ được kẻ xuất hiện là ai, ai cũng kinh ngạc không thôi.

“Môn chủ Thiên Môn Lãnh Nhược Thiện!”

“Sao hấn ta lại tới đây?”

“Tại sao hấn ta lại muốn giết Lâm đại nhân?”

Môn chủ Thiên Môn đứng ở chỗ Lâm Bắc Phàm vừa đứng, hấn ta nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt rét lạnh, phần nộ nói: “Tiểu tử, ngươi đã phá hỏng chuyện tốt của bản tọa, đúng là đáng chết!”

Sau đó, hấn ta lại xông lên.

Dạ Lai Hương kéo lấy Lâm Bắc Phàm, hấn ta rút thanh đao nhỏ ra: “Ngươi tìm nơi nào an toàn mà trốn đi, ta ngăn hấn ta cho!”

Nữ đế gọi: “Tông Sư, mau ngăn hấn ta lại!”

Một vị Tông Sư xuất hiện từ phía sau nữ đế và xông tới chỗ môn chủ Thiên Môn. Lão hòa thượng cũng mau chóng nhập cuộc.

Hai Đại Tông Sư cộng thêm Dạ Lai Hương – người có một phần thực lực Tông Sư cùng đối phó với môn chủ Thiên Môn.

Thế nhưng môn chủ Thiên Môn không hề chạy trốn, ánh mắt hấn ta quét qua Lâm Bắc Phàm với vẻ rét lạnh như thể phải giết được Lâm Bắc Phàm thì hấn ta mới cam tâm.

Chương 664: Lại tổ cáo

Lúc này, Ký Bắc vương ở phía dưới trông thấy người phe mình bị giết gần hết, bèn nói: “Hàng Long Phục Hồ, mau giết Lâm Bắc Phàm! Bản vương muốn hắn chết không được vẹn toàn!”

“Vâng thưa vương gia!”

Hai người Hàng Long và Phục Hồ bèn xông đến chỗ Lâm Bắc Phàm.

Nữ đế lại gọi: “Tông Sur, mau xử lý bọn họ!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Hai vị Tông Sur của triều đình ra tay ngăn chặn Hàng Long và Phục Hồ.

Bảy Tông Sur đại chiến tại cổng thành, bọn họ đánh đến mức trời long đất lở!

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh quan sát cảnh tượng này, ánh mắt hắn bỗng có những tia màu tím: “Nếu đã tới rồi thì đừng đi nữa!”

Thanh đao nhỏ trong tay Dạ Lai Hương bỗng rời khỏi tay hắn ta và biến mất không thấy đâu nữa!

Khi nó xuất hiện lại một lần nữa thì nó đã đâm thẳng vào trán của môn chủ Thiên Môn Lãnh Nhược Thiện!

Gương mặt môn chủ Thiên Môn tràn ngập vẻ kinh ngạc, hắn ta lắp bắp: “Thanh đao nhanh quá!”

Sau đó hắn ta khẽ quay đầu nhìn về phía chủ nhân của thanh đao là Dạ Lai Hương, mà ở phía đằng xa kia là Lâm Bắc Phàm đang khẽ cười, ánh mắt của hắn ta tràn ngập vẻ chán kinh và... hồi hận!

Sau đó hắn ta không còn chút sức lực nào nữa, ngã phịch xuống đất.

Mọi người có mặt ai cũng chấn kinh!

Môn chủ Thiên Môn Lãnh Nhược Thiện, người có thực lực Tông Sư đã chết bởi một thanh đao nhỏ!

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Dạ Lai Hương, chủ nhân của thanh đao!

Dạ Lai Hương sợ đến mức run rẩy: “Không phải ta!”

Mọi người bèn tặc lưỡi một cái.

Đao của người lại còn bắn ra từ tay người, không phải người thì là ai?

Lúc này rồi người còn giả bộ, vui lắm hay gì?

Dạ Lai Hương bị thương hết sức: “Không phải ta thật mà!”

Hai vị Tông Sư Hàng Long và Phục Hổ trông thấy cảnh tượng ấy mà đờ người. Có người có thể giết Tông Sư trong vòng một giây ư?

Hắn ta có thể giết chết môn chủ Thiên Môn thì cũng có thể giết bọn họ! Không thể chiến đấu nữa, chuồn thôi!

Vụt vụt, bọn họ bèn chạy vào đi, chớp mắt đã không thấy bóng hình đâu, đến Ký Bắc vương cũng chẳng thêm quan tâm nữa.

Ký Bắc vương thấy chỗ dựa vững chãi của mình đã biến mất, bèn quay người định chạy.

Nữ đế trông thấy ba người chạy trốn, nàng từ bỏ hai Tông Sư Hàng Long và Phục Hổ vốn dĩ đã không bắt được kia: “Tông Sư, giúp trẫm bắt Ký Bắc vương về đây để hỏi tội!”

Lâm Bắc Phàm thì chú ý tới Hàng Long và Phục Hổ đã biến mất, hắn hừ một tiếng: “Các người chạy không thoát đâu!”

Cứ thế, trận chiến kết thúc, triều đình phái binh ra ngoài thành thu dọn tàn cuộc.

Không lâu sau, Ký Bắc vương bị bắt và bị áp giải để tiến hành thẩm vấn. Lúc này trông hắn ta đã thay đổi hoàn toàn.

Áo giáp trên người vỡ nát, tóc tai tán loạn, sắc mặt trắng như tờ giấy, khoe miệng còn vết máu đọng. Do võ công đã bị phế nên cơ thể hắn ta yếu ớt, đến đứng cũng không vững.

Nữ đế đắc ý vô cùng: “Hoàng thúc của trẫm, người có từng nghĩ mình sẽ có ngày hôm nay?”

“Thắng làm vua thua làm giặc, bản vương không có gì để nói hết!”

Sắc mặt Ký Bắc vương tiều tụy: “Có điều nữ đế à, ngươi đừng có mà đắc ý, bản vương không hề thua ngươi, bản vương chỉ thua một kẻ ăn cháo đá bát, một tiểu nhân âm hiểm xảo trá mà thôi!”

“Kẻ tiểu nhân đó là ai thế?” Nữ đế hỏi.

Ký Bắc vương phẫn nộ chỉ vào Lâm Bắc Phàm: “Chính là ngươi, Lâm Bắc Phàm! Ngươi đã phá hỏng chuyện tốt của bản vương, ngươi đáng bị chết!”

Đôi mắt Ký Bắc vương ngập tràn lửa giận, trông như thể sắp thiêu sống Lâm Bắc Phàm đến nơi!

Lâm Bắc Phàm tủi thân vô cùng: “Vương gia, ngươi lại nói quá rồi! Đúng thật là ta đã phá hỏng chuyện tốt của ngươi, nhưng đâu sao thì ai vì chủ nấy thôi! Ngươi nói ta ăn cháo đá bát, còn nói ta âm hiểm xảo trá, như vậy thì ta không đồng ý rồi!”

“Ha ha ha...”

Ký Bắc vương tức đến mức bật cười: “Hay! Hay lắm! Hay cho tên Lâm Bắc Phàm nhà ngươi! Bản vương thực sự đã nhìn lầm người rồi! Có điều, ngươi đừng có mà đắc ý, hôm nay bản vương sẽ vạch trần bộ mặt thật của ngươi cho mọi người thấy ngươi là một kẻ ăn cháo đá bát như thế nào, là một kẻ xảo quyệt gian trá ra sao!”

Lâm Bắc Phàm giờ tay làm động tác mời, híp mắt cười và nói: “Vương gia, mời ngươi bắt đầu buổi biểu diễn của mình!”

Ký Bắc vương lạnh lùng cười: “Nữ đế, ngươi có biết ái thần của ngươi đã làm những chuyện gì sau lưng ngươi không?”

Nữ đế nói: “Không biết, nguyện nghe tỏ tường!”

Ký Bắc vương lớn giọng đáp: “Từ lâu trước kia ái thần Lâm Bắc Phàm của ngươi đã cấu kết với bản vương rồi! Khi ấy con của bản vương mắc kẹt tại kinh thành, là hắn âm thầm nhận một trăm năm mươi vạn lượng bạc của bản vương rồi mới đi thuyết phục triều đình thả ngươi!”

“Về sau hấn phát minh ra thần khí phi thiên khí cầu lớn và tàu đệm khí! Đây vốn là thứ quan trọng của quốc gia, không thể tiết lộ ra ngoài! Thế nhưng hấn tham tiền tài, tham đến mức đáng ghét, bản vương đã bỏ ra gần bảy trăm vạn lượng bạc để có được cách chế tạo hai món thần khí này từ hấn!”

“Còn cả xương rồng nữa, đây là báu vật tối cao của thiên hạ, không thể tiết lộ ra ngoài! Thế nhưng bản vương đã bỏ ra năm trăm vạn lượng bạc để có được một phần xương rồng từ hấn!”

Chương 665: Ta thấy nó là bột mỳ thì có

Ký Bắc vương liệt kê ra tội trạng của Lâm Bắc Phàm.

“Tổng cộng hấn đã lấy một nghìn năm trăm vạn lượng bạc của bản vương, trực tiếp đưa bản vương vào tình cảnh khốn khó! Thế nên nữ đế à, trung thần trong mắt người thực ra đã phản bội người từ lâu, phản bội triều đình này, phản bội quốc gia này! Ban đầu bản vương còn tưởng hấn lấy đi nhiều thứ của bản vương như thế thì đã là người chung thuyền với bản vương từ lâu, song bản vương đã nhìn nhầm hấn rồi!”

Ký Bắc vương phẫn nộ chỉ tay vào Lâm Bắc Phàm, hấn ta gào lên: “Hấn chính là một kẻ ăn cháo đá bát! Đã tham hết cả tiền tài của bản vương, lấy đi tất cả mọi thứ mà còn đâm một nhát sau lưng bản vương, bản vương hận hấn!”

Giọng nói của hấn ta như tiếng than của đồ quyên, khiến người nghe phải đau lòng, người nhìn phải rơi nước mắt!

Tuy nhiên, nghe Ký Bắc vương tố cáo xong, Lâm Bắc Phàm vẫn thản nhiên vô cùng. Nữ đế cũng vậy, cả bách quan cũng thế.

Tình cảnh này đã xảy ra hai lần rồi, mọi người đều xem là chuyện thường. Nữ đế nhìn Lâm Bắc Phàm: “Ái khanh, người có gì muốn nói không?”

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh đáp: “Bệ hạ, người trong sạch ắt trong sạch, kẻ vẫn đục ắt vẫn đục, thần không có gì để nói! Thần chỉ muốn nói một câu, lời mà một phản vương nói chúng ta nghe thôi là được, không cần thiết phải xem là thật!”

Nữ đế gật đầu tỏ vẻ tán thành: “Ái khanh nói phải!”

Ký Bắc vương phẫn nộ nói: “Hừ! Lâm Bắc Phàm, bản vương biết ngươi sẽ lên tiếng phủ nhận mà, thế nên bản vương đã có chuẩn bị!”

Nói đoạn, hắn ta cởi bộ áo giáp rách nát trên người ra, lôi hai tờ giấy nhẵn nhúm bên trong ra.

Nữ đế tò mò hỏi: “Đây là thứ gì?”

Ký Bắc vương trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, ánh mắt hắn ta thoảng vẻ vui sướng khi sắp báo thù rửa hận được: “Đây là cách chế tạo hai món thần khí mà Lâm Bắc Phàm đưa cho bản vương! Chỉ cần các ngươi xem là có thể chứng minh lời bản vương nói là thật hay là giả!”

Thế nhưng khi hai tờ giấy này được trình lên, nữ đế còn chẳng thèm xem: “Các vị ái khanh có ý kiến gì không?”

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu đứng ra, nói: “Bệ hạ, ý kiến của vi thần là Ký Bắc vương đang cố ý vu oan cho trung thần của triều đình! Giống như khi hắn ta khởi binh đã cố ý viết một bài hịch, liệt kê những tội trạng của bách quan trong triều vậy!”

Công bộ thượng thư Vương Như Thủy cũng đứng ra, nói: “Bệ hạ, vi thần tán thành với ý kiến của Cao đại nhân! Ký Bắc vương đã phạm tội, bôi nhọ chúng thần, hiện giờ còn muốn bôi nhọ Lâm đại nhân, chúng ta không cần để ý đến hắn ta!”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang nói: “Vi thần cũng có ý kiến tương tự! Giống như hai vị phản vương trước kia thôi, trước khi chết sẽ sống mái một phen, vu oan giá họa, ly gián quân thần chúng ta, đúng là ác độc!”

Lễ bộ thượng thư Triệu Kim Lễ nói: “Bệ hạ, thực sự không phải để ý đến hắn ta! Vi thần lấy nhân cách ra để đảm bảo Lâm đại nhân phẩm đức cao thượng, tuyệt đối không phải là người như vậy! Thế nhưng Ký Bắc vương thì chưa chắc! Vì dã tâm của mình, hắn ta có thể hại cả người phe mình, chuyện gì cũng có thể làm ra được, chẳng phải sao? Lời hắn ta nói và chứng cứ của hắn ta hoàn toàn không thể tin được!”

Tiếp đó, bách quan thi nhau đưa ra ý kiến.

Ý của mọi người là Lâm Bắc Phàm chắc chắn vô tội, Ký Bắc vương đang vu oan giá họa, hãm hại trung thần.

Không thể tin những gì hắn ta nói và chứng cứ của hắn ta.

Ký Bắc vương tức đến mức toàn thân run rẩy: “Cái đám tham quan gian thần các ngươi! Đổi trắng thay đen, bẻ cong sự thật... Đợi một ngày ta có được tự do, ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi!”

Bách quan cười thâm trong lòng, cứ mắng đi, cho ngươi mắng thỏa thích!

Ngươi mắng bọn ta ghê gớm đến mức nào thì hôm nay bọn ta sẽ đập chết ngươi đến mức đấy!

Nữ đế khẽ cười: “Hoàng thúc, ngươi còn gì muốn nói không?”

Ký Bắc vương sốt sắng: “Nữ đế, chẳng lẽ ngươi không xem một chút hay sao? Sau khi xem xong ngươi sẽ biết!”

Nữ đế phát tay, nàng nói: “Không cần phải xem! Như bách quan đã nói thứ đồ này là do ngươi ngụy tạo, hoàn toàn không đáng tin! Ánh mắt của mọi người đều rất nhạy bén, trầm tin Lâm ái khanh!”

Lâm Bắc Phàm lập tức chấp tay nói: “Bệ hạ anh minh!”

Bách quan chấp tay lớn tiếng hô: “Bệ hạ anh minh!”

Ký Bắc vương: “Đậu má!”

Khoảnh khắc ấy, Ký Bắc vương thấy tổn thương vô cùng!

“Lâm Bắc Phàm, ngươi đừng có mà đắc ý, bản vương vẫn còn chứng cứ!”

Ký Bắc vương cẩn thận lôi một cái túi giấu ra, bên trong đựng đầy thứ bột màu trắng.

Nữ đế tò mò hỏi: “Hoàng thúc, đây là cái gì?”

“Chính là bảo vật vô thượng, xương rồng!”

Ký Bắc vương lớn giọng nói: “Đây chính là xương rồng mà Lâm Bắc Phàm đã đưa cho bản vương! Vì tiền, hắn đã lén lút bào xương rồng, làm hại thần vật, mong bệ hạ minh giám!”

Nữ đế bình thản: “Các vị ái khanh có ý kiến gì không?”

Vẫn là Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu đứng ra nói: “Ký Bắc vương, ngươi cứ lấy bừa một đống bột màu trắng bình thường ra rồi nói nó là xương rồng thì nó phải là xương rồng

à? Rõ ràng là người đang vu oan giá họa cho người khác. Ta thấy đó là bột mì thì có!”

Chương 666: Thế nào là gian thần

Công bộ thượng thư Vương Như Thủy phản bác: “Cao đại nhân, người nói nó là bột mì thì mất mặt cho vương gia quá! Theo vi thần thấy cái thứ này chính là tro cốt, không biết đào được từ ngôi mộ nào nữa!”

Lễ bộ thượng thư Triệu Kim Lễ cũng nói: “Thứ tội bản quan không có mắt nhìn, sao thứ đồ này giống bột đá thế nhỉ?”

Ký Bắc vương điên cuồng: “Đây là xương rồng! Xương rồng hàng thật giá thật!”

“Thôi được rồi, vương gia à, dù nó có là xương rồng thì người chứng minh người lấy được nó từ tay Lâm Bắc Phàm kiểu gì?”

Cao Thiên Diệu lạnh lùng cười: “Khi ấy có cả vạn người canh chừng xương rồng, cao thủ vô số, bọn họ muốn lấy được xương rồng là chuyện dễ như trở bàn tay, còn dễ hơn cả Lâm đại nhân, người đang vu oan cho một mình Lâm đại nhân!”

Vương Như Thủy nói: “Vương gia, nói thật chứ người lấy xương rồng ra để hãm hại người khác như người, bản vương đã từng thấy hai lần rồi! Người không phải người đầu tiên đâu, cơ mà chắc cũng không phải người cuối cùng!”

Triệu Kim Lễ tặc lưỡi: “Vương gia, để hãm hại người khác mà người lấy bừa một túi bột màu trắng và nói nó là xương rồng, lại còn bảo Lâm đại nhân đưa cho người, đúng là vô liêm sỉ mà!”

“Đến cả người phe mình vương gia còn hãm hại, hắn ta cần gì cái thứ gọi là liêm sỉ?”

...

Mọi người thi nhau chế giễu, Ký Bắc vương lại tức đến mức toàn thân run rẩy: “Cái đám nịnh hót nhà các người, rất một lũ gian thần! Đợi ngày nào đó ta có được tự do, nhất định ta sẽ biến các người thành tro bụi, cho các người chết không vẹn toàn!”

Nữ đế phát tay: “Hoàng thúc, người cũng thấy rồi đấy, thứ đồ này không thể chứng minh Lâm ái khanh có tội! Nó là xương rồng hay xương động vật khác thì người cũng đem về mà nấu canh, bổ dưỡng lắm đấy!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói: “Bệ hạ anh minh!”

Bách quan cũng lớn tiếng hô: “Bệ hạ anh minh!”

Ký Bắc vương: “Đậu má!”

Trong lòng hắn ta đang không ngừng chửi tục.

“Bản vương vẫn còn chứng cứ!”

Ký Bắc vương trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, đoạn nói: “Mấy năm nay Lâm Bắc Phàm đã cuôm rất nhiều tiền bạc châu báu của bản vương, trong đó có một vài bảo vật giá trị rất lớn! Ví dụ như Tử Kim Thiềm, Phượng Hoàng Kim Ngọc... Chỉ cần các người tới lục soát phủ của hắn là có thể tìm thấy những thứ đồ này, như vậy là có thể chứng minh lời của bản vương là thật!”

Tuy nhiên, nữ đế lại tỏ vẻ mặt kiên nhẫn, nàng phát tay:

“Hoàng thúc, người còn muốn giãy giụa đến bao giờ nữa?

Người đã không còn tương lai rồi, vẫn còn phí công phí sức mà vu oan cho trung thần của trẫm, người thấy vui lắm à? Nói thật, lời của người trẫm không hề tin một chút nào! Dù người có nói đến khi trời sập, có lấy ra chứng cứ tội trạng gì thì trẫm cũng không tin, người có thể làm gì được nào?”

Lâm Bắc Phàm lập tức nói: “Bệ hạ thánh minh!”

Bách quan cũng hô: “Bệ hạ thánh minh!”

Ký Bắc vương hơi hoang mang: “Tại sao ta nói gì người cũng không tin hả?”

Nữ đế mỉm cười, nàng chế giễu: “Còn phải hỏi sao? Người nhìn xem mấy năm nay Lâm ái khanh đã làm được những chuyện gì cho triều đình, có chuyện nào không có lợi cho triều đình, cho Đại Võ ta hay không? Rồi người nhìn lại bản thân người xem, tất cả những chuyện người làm có chuyện nào có lợi cho triều đình và Đại Võ? Người ta là một trung thần, còn người là một phản vương, người nói xem trẫm nên tin hắn hay là nên tin người? Trẫm là hôn quân mới tin lời người nói ấy!”

Lâm Bắc Phàm lập tức nói: “Bệ hạ thánh minh!”

Bách quan hô: “Bệ hạ thánh minh!”

Ký Bắc vương: “Đậu má!”

Lúc này, Ký Bắc vương trông thấy nụ cười trào phúng của nữ đế, rồi lại trông thấy nụ cười lạnh lùng của bách quan, và cả vẻ tươi cười của Lâm Bắc Phàm...

Cuối cùng hẳn ta cũng biết có miệng nhưng khó tranh luận là gì rồi! Cuối cùng hẳn ta cũng hiểu thế nào gọi là bách quan bao che lẫn nhau! Cuối cùng hẳn ta cũng vỡ lẽ hôn quân vô đạo là như thế nào! Cuối cùng hẳn ta cũng hiểu...

Thế nào là gian thần!

Ký Bắc vương tức tối!

Hắn ta vừa cảm phần vừa bắt lực đến mức nôn ra máu, y phục trước ngực hắn ta đều biến thành màu đỏ!

Nữ đế lớn giọng nói: “Ký Bắc vương làm chuyện sai trái, mưu phản làm loạn, tội tày trời! Song niệm tình ngươi là hoàng thúc của trẫm, trẫm biếm ngươi làm thứ dân, giam tại thiên lao! Không được trẫm cho phép thì không được ra khỏi thiên lao dù chỉ một bước! Còn về con cháu huyết mạch của ngươi, diệt trừ tất cả, không chừa một ai!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Có mấy thị vệ tiến lên áp giải Ký Bắc vương.

Ký Bắc vương cười điên cuồng: “Hôn quân! Tham quan! Gian thần! Đại Võ... Đại Võ nhất định sẽ suy tàn trong tay các ngươi! Bản vương nhất định sẽ chống mắt lên xem Đại Võ diệt vong như thế nào, xem các ngươi chết như thế nào!”

Nữ đế nở nụ cười khinh miệt: “Hoàng thúc, chắc chắn ngươi sẽ không nhìn thấy đâu! Bởi vì Đại Võ sẽ trỗi dậy, lớn mạnh dưới tay trẫm!”

Chương 667: Làm thừa tướng

Cứ thế, Ký Bắc vương – người khó đối phó nhất trong ba phản vương cũng xong đời!

Tiếp theo là màn ban thưởng!

Nữ đế vui vẻ vô cùng: “Tả tướng quân, trăm phong người làm Chinh Bắc đại tướng quân, thống lĩnh hai mươi vạn tinh binh, xuất phát ngay bây giờ, tới thu hồi đất Ký Bắc!”

“Vâng thưa bệ hạ!”

Một lão tướng quân đứng ra vui vẻ lĩnh chỉ, đây cũng là công lao mà hắn ta phải bỏ sức ra mới đạt được.

Nữ đế lại nói: “Ngự tiền đới đao thị vệ Ngự Miêu Dạ Lai Hương đâu?”

“Có thần!” Dạ Lai Hương đáp.

“Trong trận chiến này ái khanh đã xả thân cứu được trọng thần Lâm Bắc Phàm của triều đình! Bên cạnh đó còn giết chết môn chủ Thiên Môn Lãnh Nhược Thiện, công lao vô cùng to lớn! Thăng một bậc quân lên làm đới đao thị vệ nhị phẩm! Thưởng trăm mẫu ruộng, một vạn lượng vàng, mười tám lụa...”

Một loạt phần thưởng được xướng lên, bách quan ai cũng hâm mộ!

Dạ Lai Hương thấy hơi bất ngờ, hắn ta cũng hơi chột dạ: “Bệ hạ, ờm... thực sự không phải thần đã giết Lãnh Nhược Thiện đâu! Thần chỉ là một cường giả Tiên Thiên nho nhỏ thôi, sao có thể giết được Tông Sư!”

Nữ đế khẽ cười, lắc đầu: “Dạ ái khanh, người đừng khiêm tốn! Hiện giờ mọi người đều biết thanh đao đỏ là bội đao của người, bay ra từ tay của người, không phải người giết thì ai giết?”

Dạ Lai Hương giải thích: “Nhưng mà thực sự không phải thần! Thanh đao nó tự bay ra, thần không có năng lực ấy...”

Từ ban nãy đến giờ hắn ta đã phải giải thích không biết bao nhiêu lần mà chẳng ai tin.

Nữ đế mỉm cười, đương nhiên nàng biết ai là người làm chuyện này rồi. Thế nhưng hắn không muốn bại lộ nên chỉ đành thưởng cho Dạ Lai Hương thôi!

Dẫu sao thì Dạ Lai Hương cũng được tính là người của nàng, thưởng cho hắn ta hay cho người kia cũng như nhau thôi,

chẳng phải sao?

“Dạ ái khanh, người đừng từ chối nữa, của người thì người cứ nhận, người không trốn tránh được đâu!” Nữ đế mỉm cười.

Dạ Lai Hương đành lĩnh chỉ.

“Còn Lâm ái khanh nữa, đứng lên nghe trẫm phong!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay: “Có thần!”

Ánh mắt bách quan trong triều đều đổ dồn tới.

Hiện giờ Lâm Bắc Phàm đã là đại quan chính nhất phẩm của triều đình, lại còn có tước vị Trung Dũng Công, có thể nói hắn đang ở mức độ đỉnh cao.

Vấn đề ăn mặc, đồ dùng đã bị mọi người ném ra sau đầu từ lâu. Giờ mọi người chỉ tò mò xem nữ đế thưởng cho hắn cái gì?

Nữ đế nhìn Lâm Bắc Phàm, nói: “Lâm ái khanh, trong trận chiến lần này, người mở miệng ra đã làm đại quân Ký Bắc đại loạn, khiến bọn chúng tự tàn sát lẫn nhau, giải quyết nguy hiểm cho triều đình, công lao vô cùng to lớn!”

“Bên cạnh đó, năm nay người cũng ra tay không ít, đông chống tám mươi vạn binh mã Đại Hạ, nam chống năm mươi vạn đại quân Giang Nam, tây chống liên quân Võ Tây và Đại Nguyệt, bắc chống đại quân võ giả của Ký Bắc, kết thúc cục diện Đại Võ chia làm bốn, giúp Đại Võ chúng ta uy chấn tứ hải tám phương, không ai là không phục!”

“Ngoài ra, từ lúc ái khanh lên làm phủ doãn kinh thành cho tới nay, nơi đây luôn mưa thuận gió hòa, bách tính ấm no, khiến trẫm vô cùng yên tâm!”

“Có thể nói, xét về năng lực hay công lao ái khanh đều có thể được coi là người số một trong triều đình Đại Võ! Thế nên trẫm đã nghiêm túc suy nghĩ, cảm thấy đã đến lúc phải giao thêm trọng trách cho người rồi!”

Nữ đế cao giọng nói: “Từ hôm nay trở đi, Lâm ái khanh sẽ đảm nhận chức thừa tướng của Đại Võ, thống lĩnh bách quan, giám sát bách quan và giúp đỡ trẫm trị quốc, giữ gìn giang sơn ổn định!”

Bách quan văn võ đều kinh ngạc!

Lâm Bắc Phàm mà làm thừa tướng thì khác gì bắc ghế ngồi thẳng lên đầu bọn họ, hắn muốn làm gì thì làm, chẳng ai quản được?

Bách quan sợ hãi: “Bệ hạ, không thể được đâu ạ...”

Nữ đế hỏi: “Sao lại không được? Là do Lâm ái khanh không đủ năng lực hay là không đủ công lao?”

“Bệ hạ, Lâm đại nhân có đủ công lao và năng lực, nhưng hắn còn quá trẻ, không thể khiến mọi người đều phục được!”

Nữ đế phản bác: “Mặc dù Lâm ái khanh trẻ tuổi nhưng chỉ không nằm ở độ tuổi! Lâm ái khanh có năng lực xuất chúng, chúng ta không nên bỏ lỡ nhân tài mà phải trọng dụng Lâm ái khanh, để hắn phát huy năng lực và sự tài giỏi của mình!”

“Bệ hạ, Lâm Bắc Phàm làm quan không lâu, kinh nghiệm thiếu sót! Cứ để hắn mài giũa thêm vài năm, kinh nghiệm phong phú rồi hẵng đảm đương trọng trách được không?”

Nữ đế phì cười, nàng phản bác: “Kinh nghiệm thiếu sót? Các người làm quan hơn hai mươi năm mà chẳng làm tốt bằng người ta, còn mặt mũi mà nói hắn thiếu kinh nghiệm à? Thế nên lý do này trăm không chấp nhận!”

“Bệ hạ, Đại Võ chúng ta đã lâu không có thừa tướng! Lục bộ cửu khanh các chức cứ làm lần lượt từng bước thì vẫn vận hành bình thường được! Chức thừa tướng này có vẻ dư thừa, thêm cũng không hợp lý lắm ạ?”

Nữ đế lại phản bác: “Trước kia sở dĩ chưa lập thừa tướng là bởi chưa tìm được nhân tài phù hợp! Mấy năm nay trăm vừa là hoàng đế vừa là thừa tướng, dùng thuật phân thân mệt mỏi vô cùng, thế nên trăm cần một người tài để trợ giúp mình! Người này cuối cùng đã xuất hiện, đó chính là Lâm ái khanh, trăm vô cùng thích!”

“Bệ hạ, triều đình có thêm một vị thừa tướng, quyền lực của bệ hạ sẽ bị chia tách...”

Nữ đế tiếp tục phản bác: “Không cần lo lắng! Ái khanh trung thành, trăm vô cùng tin tưởng hắn! Hơn nữa so với các người

thì hấn tốt hơn rất nhiều, ít nhất hấn sẽ không kết bè kéo lũ, không lấy của chung làm giàu cho mình!”

“Bệ hạ...”

Nữ đế tỏ vẻ mất kiên nhẫn, nàng phát tay: “Được rồi, đừng nói nữa, trẫm đã quyết định rồi, các ngươi mau bái kiến thừa tướng mới đi! Chẳng lẽ các ngươi muốn kháng chỉ hay gì?”

Chương 668: Cảm ơn mười tám đời tổ tông nhà ngươi

“Đa tạ bệ hạ đã hậu ái, thần nhất định sẽ cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!” Lâm Bắc Phàm lĩnh chỉ, hấn nhìn bách quan với vẻ mặt tươi cười.

Bách quan bất lực, chỉ đành đồng thanh hô: “Bái kiến thừa tướng!”

Lâm Bắc Phàm khẽ cười, hấn phát tay: “Các vị đồng liêu không cần đa lễ! Được bệ hạ tin tưởng phong làm thừa tướng, từ nay về sau chúng ta hãy chung tay giúp đỡ bệ hạ, tái tạo Đại Võ!”

Bách quan chấp tay: “Thừa tướng nói phải!”

Từ nay về sau Lâm Bắc Phàm sẽ trở thành người đứng đầu trong triều đình, chấn uy bách quan!

Dưới một người, trên vạn người!

Nữ đế vô cùng vui vẻ: “Lâm Bắc Phàm, từ khi ngươi vào làm quan triều đình, trẫm cảm thấy ngươi là người có thể bồi dưỡng được! Hơn nữa ngươi cũng không làm trẫm thất vọng, năng lực xuất chúng, lập được rất nhiều công lao hiển hách cho triều đình! Tới nay cuối cùng ngươi cũng trưởng thành, trở thành trọng thần của trẫm! Trẫm vô cùng thích và rất vui!”

“Đều do bệ hạ hậu ái, thần xin mãi ghi nhớ!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói.

“Lâm ái khanh, trọng trách của ngươi là rất lớn. Sau khi lên làm thừa tướng, ngươi vẫn phải tiếp tục gánh vác phủ thừa kinh thành, quản lý chuyện của kinh thành! Bởi lẽ kinh thành là trung tâm chính trị và kinh tế của Đại Võ, không thể loạn

được! Ngoài ra còn cần người tiếp tục gánh vác Quốc Tử Giám, bởi Quốc Tử Giám là tương lai của Đại Võ, không thể lơ là!”

“Vâng thưa bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm lĩnh chỉ.

“Ái khanh, người có suy nghĩ gì về việc chấp chính thì cứ nói ra cho mọi người cùng nghe!” Nữ đế cổ vũ.

“Bệ hạ, nói đến vấn đề này thì trước hết hãy nói về trận chiến ngày hôm nay! Nói thật lòng, trận chiến ngày hôm nay đã cho vi thần rất nhiều suy nghĩ!”

Lâm Bắc Phàm thở dài: “Ký Bắc vương khởi binh lấy danh nghĩa diệt trừ gian thần song đó chỉ là lớp nguy tạo, ấy vậy mà lại được bách tính hưởng ứng! Do đó có thể thấy, bởi vì bách quan triều đình chúng ta còn chưa làm tốt, dân chúng chưa hài lòng nên mới cho kẻ địch cơ hội!”

Nữ đế đồng tình: “Ái khanh nói phải!”

“Người ta thường hay nói một người muốn quản lý người khác thì cần phải có yêu cầu nghiêm khắc với mình trước đã!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Chúng ta bắt buộc phải nhìn nhận mình cho đúng thì mới có thể làm tốt mọi chuyện! Đừng cho rằng chuyện tốt là chuyện nhỏ mà không làm, cũng đừng cho rằng chuyện xấu là chuyện tốt mà đi làm! Có vậy chúng ta mới lấy được lòng tin của dân, đất nước mới có thể phát triển ổn định!”

Nữ đế đồng ý: “Ái khanh, người nói đúng lắm!”

“Thế nên ý kiến của thần là...”

Cuối cùng Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Đề thần đi khám xét nhà của bách quan! Một là để tóm tham quan trong triều, trả lại sự trong sạch cho triều! Hai là để giữ mặt mũi cho triều đình!”

“Lại khám xét nhà nữa hả?”

Bách quan sợ đến mức mặt mày tái mét, bọn họ biết ngay mà! Cái tên tham quan này cứ thẳng chức cái là phải bỏ cho bọn họ một đao mới chịu!

Nữ đế suy nghĩ: “Ái khanh, người nói cũng khá có lý...”

Bách quan sợ hãi: “Bệ hạ, đừng mà...”

Nữ đế lớn giọng nói: “Trẫm phê chuẩn!”

“Không!”

“Tạ bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm hớn hở, hần nhìn bách quan: “Các vị đại nhân, mời các vị, ai lên trước đây?”

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm lĩnh chỉ xong bèn đi “dày vò” bách quan.

Mà lúc bấy giờ, chuyện Lâm Bắc Phàm lập được công lao to lớn, được lên làm thừa tướng đã truyền đi khắp thiên hạ!

“Lâm Bắc Phàm lên làm thừa tướng rồi! Đúng là dưới một người trên vạn người mà!”

“Thừa tướng mới hai mươi tuổi, từ trước đến nay hần là người đầu tiên!”

“Đúng là lưu tên sử sách!”

“Không biết sau khi hần lên làm thừa tướng, cuộc sống của dân thường như chúng ta liệu có tốt hơn tí nào không?”

“Cuộc sống còn tệ đến thế nào được nữa? Ít nhất Lâm Bắc Phàm có tài quản lý, từ lúc hần lên làm phủ doãn kinh thành, mọi người càng ngày càng sốt êm ấm hơn còn gì!”

“Cũng phải!”

...

Dân chúng khá là mong chờ khi Lâm Bắc Phàm lên làm thừa tướng. Dầu sao thì hần là người có năng lực, công lao của hần cũng rõ như ban ngày.

Từ lúc hần làm phủ doãn kinh thành, cuộc sống của dân chúng trong kinh thành càng lúc càng tốt, mưa thuận gió hòa, lương thực đầy đủ, kinh tế phát triển, ai cũng có việc làm, có cơm ăn, giờ còn có cả nhà để ở.

Mặc dù hần tham tiền nhưng hần không lấy tiền của dân chúng. Như vậy là đủ, bằng không bọn họ còn cầu mong thêm gì nữa?

Thế nhưng với các quan viên mà nói, chuyện này không hề tốt đẹp!

Cái tên tham quan này rất tinh mắt, vàng bạc châu báu ở đâu hắn cũng moi ra cho bằng được, sau đó thì cho người vận chuyển về Lâm phủ.

Không nghe hắn ư? Thế thì người cứ đợi mà rơi đầu đi! Bách quan chẳng dám ho he gì cả!

Bọn họ hận chết Lâm Bắc Phàm!

Tuy nhiên Lâm Bắc Phàm lại coi như chẳng có chuyện gì, hắn còn hí hóp cười: “Các vị đại nhân, cũ không đi mới không tới mà! Các người tham ô những thứ này là bất nghĩa rồi! Cứ làm theo luật pháp Đại Võ thì chức quan của các người đã bay màu từ lâu, cái đầu cũng không còn đó đâu! Thế nhưng bản quan khai ân, giữ lại chức quan và cái đầu cho các người, để các người tiếp tục báo đáp triều đình, hưởng thụ vinh hoa phú quý, các người phải cảm ơn bản quan mới đúng chứ!”

Mọi người đều tức điên lên!

Người cuồn hết tài sản mà bọn ta khổ cực kiếm được, lại còn bảo bọn ta cảm ơn người?

Sao người mặt dày thế hả?

Ta cảm ơn cả tám đời tổ tông nhà người luôn nhé!

Chương 669: Đến để thanh lý các người

Lúc này, màn đêm đang dần buông xuống.

Hai vị Tông Sư Hàng Long và Phục Hồ đã rời khỏi kinh thành khoảng hơn ba trăm dặm, bọn họ quay đầu, có hơi lo lắng nói: “Nơi này chắc an toàn rồi nhỉ?”

“Chắc là an toàn rồi đấy, ba trăm dặm cơ mà, đã cách kinh thành rất xa rồi!”

Phục Hồ thở phào một hơi: “Không ngờ triều đình Đại Võ lại có người có thể giết chết Tông Sư, đúng là quá nguy hiểm! Sau này chúng ta phải cố gắng cách thật xa nơi ấy, không bao giờ quay lại nữa!”

“Nhị đệ, người nói đúng lắm!”

Hàng Long lo âu: “Khi ấy ta cảm giác như thể bị một con mãnh thú nhìn chăm chăm vậy, cực kỳ nguy hiểm! Nếu không chạy nhanh thì mất mạng như chơi!”

“Thực sự đáng sợ vậy sao?”

“Đương nhiên rồi!”

Hàng Long tiếp tục nói: “Lúc nhỏ chưa có tu vi bị rơi vào hang rắn còn không đáng sợ bằng!”

“Đúng vậy, hung dữ hơn cả hổ!” Phục Hồ gật đầu.

Đúng lúc ấy, bỗng dưng bọn họ thấy lạnh sống lưng!

Bởi vì có giọng nói của người thứ ba cất lên!

Bọn họ vừa mới chạy trốn tới đây và đã quan sát tỉ mỉ, xung quanh không hề có người!

Vậy thì giọng nói lạ lẫm này từ đâu mà ra?

“Người là ai?”

Hàng Long và Phục Hồ đề cao cảnh giác, mắt nhìn chăm chăm về hướng giọng nói xuất hiện. Lúc này, bọn họ trông thấy một người khiến bọn họ bất ngờ vô cùng.

“Lâm Bắc Phàm? Sao người lại ở đây?”

Người trước mắt chính là người vừa mới vội vã đuổi từ kinh thành tới – Lâm Bắc Phàm. Bộ quan phục trên người hắn còn chẳng thềm thay.

Nụ cười của Lâm Bắc Phàm cực kì hiền hòa, trông hắn vô hại, thế nhưng hai người Hàng Long và Phục Hồ lại cảm thấy ớn lạnh, rét run.

Cái cảm giác nguy hiểm kia lại ập tới!

“Ta đặc biệt tới tìm các người để diệt trừ hậu họa!”

Lâm Bắc Phàm hí mắt cười, hắn giơ tay phải ra, trên tay là một thanh đao, nó lơ lửng trong lòng bàn tay hắn.

Hai người Hàng Long và Phục Hồ cảnh giác, bọn họ âm thầm thủ thủ với nhau.

“Đệ đệ, người này không hề đơn giản, e là hấn có thực lực Tông Sư đấy!”

“Chúng ta cứ hạ thủ ra oai đã đi!”

Hai người cùng nhau ra tay, bọn họ dùng toàn lực, khí thế vô cùng mạnh mẽ!

“Muốn giết chúng ta? Để xem người có bản lĩnh này hay không!”

“Người ta muốn giết thì Chúa cũng không giữ lại được!”

Thanh đao trong tay Lâm Bắc Phàm biến mất!

Khi nó xuất hiện một lần nữa thì nó đã đâm thủng trán của Hàng Long và Phục Hổ, biến hai người bọn họ thành một bức tượng băng.

Giết người xong, Lâm Bắc Phàm lại bay đi, trông như một vị tiên.

“Xong việc, về soát nhà tiếp thôi!”

Lúc bấy giờ, có một trận gió thổi qua, Hàng Long và Phục Hổ vỡ vụn.

Sau khi trở về, Lâm Bắc Phàm tiếp tục công cuộc lục soát nhà khiến bách quan kêu gào ầm lên.

Còn ở trong thiên lao, không biết có phải do nữ đế tận tâm hay không mà ba vị phản vương được giam cùng một chỗ.

Người đầu tiên bị nhốt trong này là Giang Nam vương. Trông thấy Ký Bắc vương và Võ Tây vương, hấn ta kinh hãi: “Lão nhị, lão tứ, sao các ngươi cũng bị giam vậy? Chẳng lẽ các ngươi cũng thua ư?”

Ký Bắc vương và Võ Tây vương gật đầu, sắc mặt của bọn họ không hề tốt.

Giang Nam vương vui vẻ vô cùng, hấn ta bật cười: “Hay lắm hay lắm, bản vương không thắng thì các ngươi cũng không thắng, tất cả đều thua bởi đứa con gái của lão đại! Ha ha, đúng là quá nực cười!”

“Năm ấy thua lão đại, hiện giờ đến con gái của lão đại cũng không thắng được, đúng là thất bại ê chề mà, sống quá bất lực

rồi! Nếu biết trước thì chúng ta cần gì phải dày vò mình như vậy, cứ làm một vương gia an nhàn chẳng phải tốt hơn sao? Ha ha!”

Cười mãi cười mãi, cuối cùng hấn ta rơi nước mắt.

Không biết có phải vui quá hay không mà hấn ta đang thấy hối hận vì rất cả những gì mình đã làm!

Sắc mặt Ký Bắc vương lộ vẻ không vui, hấn ta siết chặt bàn tay: “Bản vương không giống các người! Bản vương không thua nữ tử kia mà thua bởi một tên gian thần! Nếu không phải tại hấn thì bản vương đã giành được hoàng vị từ lâu rồi, đã được khoác hoàng bào từ lâu rồi!”

“Tên gian thần nào đã hại người thế?” Giang Nam vương và Võ Tây vương đồng thanh hỏi.

“Lâm Bắc Phàm!” Ký Bắc vương nghiêng răng nghiêng lợi.

“Gì cơ? Lâm Bắc Phàm?” Giang Nam vương và Võ Tây vương kinh ngạc.

“Các người đừng thấy hấn trung thành mà lầm tưởng, thực ra hấn chính là một tên tiểu nhân nham hiểm!”

Ký Bắc vương nghiêng răng, đôi mắt hấn ta ngập tràn thù hận: “Bề ngoài hấn trung thành với triều đình, song từ lâu hấn đã cấu kết với bản vương, phản bội triều đình, lại còn cuỗm rất nhiều ngân lượng của bản vương, lừa lòng tin của bản vương! Kết quả khi bản vương dẫn binh đánh kinh thành, hấn lại đâm bản vương một đao, hại người của bản vương tàn sát lẫn nhau!”

Ký Bắc vương ôm ngực, hấn ta đau đến tê tâm liệt phế: “Bản vương hận hấn, nếu không phải do hấn lừa lòng tin của bản vương, nếu bản vương không dễ dàng tin tưởng tên tiểu nhân ấy thì bản vương đâu có ra nông nổi này?”

“Lâm Bắc Phàm đã hại người thật sao?” Hai người còn lại đồng thanh hỏi.

Sắc mặt Ký Bắc vương tràn ngập vẻ không vui: “Bản vương đã thất bại rồi còn lừa các người làm gì nữa? Hừ!”

Hai người kia nhìn sắc mặt khó coi của Ký Bắc vương nên cũng tin.

Hơn nữa, hiện giờ hấn ta đang bị nhốt bên trong thiên lao chứng tỏ hấn ta cũng đã thất bại, hấn ta không việc gì phải nói dối cả.

Chương 670: Tất nhiên là đến thăm các người rồi

“Lão nhị, nói thật lòng, trong mấy huynh đệ chúng ta thì người là người thông minh, giỏi nguy tạo diễn kịch nhất! Người đã diễn kịch mấy chục năm nay rồi, lừa tất cả người trong thiên hạ, sao người lại bị cái tên kia hại thế?” Giang Nam vương không hiểu.

“Đúng đấy, bản vương cũng không hiểu, sao người lại bị hấn lừa?” Võ Tây vương lấy làm lạ.

“Đó là bởi các người không biết hấn xảo quyết đến mức độ nào!”

Ký Bắc vương nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Hấn mới vào triều làm quan không lâu, vì tiền mà đã về dưới trướng của bản vương! Mấy năm nay hấn làm rất nhiều chuyện cho bản vương! Cách chế tạo thần khí khí cầu lớn là do hấn tiết lộ cho bản vương, bản vương đã phải chi ba, bốn trăm vạn lượng bạc đấy!”

Giang Nam vương và Võ Tây vương kinh ngạc: “Gì cơ? Hấn còn tiết lộ cách chế tạo khí cầu lớn cho người?”

“Đúng thế, còn cả cách chế tạo tàu đệm khí nữa, cũng là do hấn tiết lộ cho bản vương đấy! Cái này thì bản vương đã chi bốn, năm vạn lượng bạc!” Ký Bắc vương nghiêng răng kèn kẹt.

Giang Nam vương và Võ Tây vương tiếp tục kinh ngạc: “Sao? Hấn còn tiết lộ cách chế tạo tàu đệm khí cho người?”

“Còn cả xương rồng nữa! Bản vương đã bỏ ra mấy trăm vạn lượng bạc để lấy được một phần xương rồng từ tay hấn!”

Hai người kia lại được phen kinh ngạc lần thứ ba: “Cả xương rồng cũng...”

“Cũng bởi thế mà bản vương mới tin tưởng hấn! Bởi vì hấn làm nhiều chuyện bán nước, có bị bại lộ là chém đầu ngay, hấn

chỉ có thể đi theo bản vương thôi! Thế nhưng ai mà ngờ được...”

Ký Bắc vương ôm gối, hắn ta hận vô cùng: “Tại cổng kinh thành, lúc bản vương sắp thành công thì hắn lại đâm bản vương một nhát! Lúc bấy giờ bản vương mới biết bộ mặt thật của hắn, song giờ hồi hận cũng đã muộn, các người nói xem có buồn cười hay không chứ?”

Nói đoạn, Ký Bắc vương bật cười: “Ha ha...”

Sắc mặt Giang Nam vương và Võ Tây vương sa sầm hẳn đi.

Ký Bắc vương trông vậy bèn thắc mắc: “Lão tam, lão tứ, về mặt các người kỳ lạ vậy?”

Lúc này, Võ Tây vương bèn òa khóc.

Ký Bắc vương và Giang Nam vương kinh ngạc: “Lão tứ, sao người lại khóc?”

“Bởi vì bản vương cũng bị cái tên Lâm Bắc Phàm kia lừa!” Võ Tây vương khóc oa oa.

“Hả? Hắn cũng lừa người sao? Lừa người kiểu gì?”

Võ Tây vương đau lòng vô cùng: “Giống y hệt lão nhị, thực ra trước kia cái tên Lâm Bắc Phàm kia cũng làm việc cho ta!”

Ký Bắc vương và Giang Nam vương chấn kinh: “Hả? Hắn cũng làm việc cho người ư?”

“Đúng vậy!”

Võ Tây vương tiếp tục bi thương: “Hắn về dưới trướng của bản vương! Bản vương có được cách chế tạo tàu đệm khí và khí cầu lớn cũng do hắn tiết lộ, hắn đã cuỗm sáu, bảy trăm vạn lượng bạc của bản vương! Còn cả xương rồng nữa, hắn cũng bán cho bản vương, hại bản vương táng gia bại sản, chẳng còn thứ gì cả!”

Ký Bắc vương, Giang Nam vương tiếp tục kinh ngạc: “Hay lắm! Hắn cũng bán mấy thứ này cho người?”

Võ Tây vương nói: “Bản vương còn tưởng hắn làm nhiều chuyện bán nước như vậy là đã một lòng đi theo bản vương rồi! Ai ngờ lúc ở cứ điểm Phượng Hoàng, hắn lại đâm bản vương một đao, hại đại quân sáu mươi vạn binh mã của bản

vương chôn vùi tại cứ điểm! Hắn chính là một tên loạn thần tặc tử!”

“Không sai, hắn chính là tên loạn thần tặc tử!” Hai người kia đồng thanh nói.

Giang Nam vương thấy tình hình vậy cũng khóc rống lên.

“Lão tam, sao ngươi cũng khóc vậy?”

Giang Nam vương vừa khóc vừa nói: “Bởi vì bản vương cũng bị cái tên Lâm Bắc Phàm kia lừa!”

Ký Bắc vương và Võ Tây vương chấn kinh: “Gì cơ? Ngươi cũng bị hắn lừa á?”

“Đúng thế, giống y hệt các ngươi, cách chế tạo khí cầu lớn và tàu đệm khí của bản vương cũng là lấy được từ chỗ hắn, bản vương đã bỏ ra ba nghìn vạn lượng bạc!”

Giang Nam vương tủi thân rơi nước mắt, trông hắn ta cứ như một cô nương thanh lâu bị lừa tiền vậy.

“Thế nhưng hắn đã cuỗm rất nhiều ngân lượng của bản vương, không biết ơn thì thôi lại còn đâm dao sau lưng bản vương, các ngươi nói xem con người hắn có đáng ghét hay không? Có đáng hận hay không?”

“Đáng ghét! Đáng hận!” Võ Tây vương và Ký Bắc vương nghiêng răng nghiêng lợi.

Sau đó ba người nhìn nhau rồi ôm nhau, khóc om sòm cả lên.

“Không ngờ ba huynh đệ chúng ta lại bị lừa bởi cùng một người!”

“Đầu cả một đời, cuối cùng thua một kẻ là người ngoài!”

“Ta đau lòng quá! Hu hu, quá đau lòng, hu hu.”

Bọn họ gào khóc đến mức khiến người nghe phải bồi hồi, người nhìn phải rơi nước mắt!

Đúng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm hí mắt cười, hắn bước vào: “Các ngươi đang khóc gì thế? Sao khóc nghe đau lòng vậy, có thể nói ra cho ta vui chút không?”

“Lâm Bắc Phàm! Cái đồ gian tặc nhà ngươi!” Ba vị phản vương nghiêng răng nghiêng lợi.

Giang Nam vương phẫn nộ, lớn giọng nói: “Người tới đây làm gì?”

“Đương nhiên là đến thăm ba vị vương gia rồi! Đối với ta mà nói cũng coi như có ơn gặp mặt, quen biết với các người, làm người không thể vô tình vô nghĩa, thế nên ta đặc biệt tới thăm các người đây!”

Lâm Bắc Phàm cười tươi rói: “Xem ra các người sống không tốt, vậy là ta yên tâm rồi!”

Chương 671: Tức chết

“A!” Ba vị phản vương tức điên lên.

Bọn họ chỉ hận không thể xông ra ngoài để bóp nát, ăn tươi nuốt sống cái tên loạn thần giặc tử này.

“Lâm Bắc Phàm, ngươi là cái đồ tiểu nhân, gian tặc, ngươi đừng có mà đắc ý! Dựa vào những gì ngươi đã làm, sớm muộn gì ngươi cũng vào thiên lao thôi! Ngày này chắc chắn sẽ không còn xa đâu!” Ký Bắc vương lớn tiếng nói.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Cảm ơn lời tốt lành của ngươi, mà khoan đã, chắc các người không đợi được đến ngày đó đâu! Ta sẽ thường xuyên tới thăm các người, ta cứ thích dăng về các người ngứa mắt mà không làm gì được ta đây!”

“A!” Ba vị phản vương lại phát điên.

“Không có chuyện gì thì ta đi trước đây!”

Lâm Bắc Phàm vỗ đầu: “À đúng rồi, ta còn có một món quà tặng cho các người đây!”

Lâm Bắc Phàm vỗ tay, có hai quan sai bưng một cái chuông lớn tới.

“Có phải trông rất quen hay không?”

Lâm Bắc Phàm hí mắt cười: “Ta thấy các người cứ tặng tới tặng lui cái này cho nhau nên đặc biệt lưu ý, rồi ta đã mang nó đến đây cho các người, để các người và nó trông coi lẫn nhau!”

Ba vị phản vương đen mặt, bọn họ nghiêng răng, trừng mắt với Lâm Bắc Phàm: “Ngươi là đồ tiện nhân!”

“Không cần phải cảm ơn ta đâu, vốn dĩ ta là một người thích giúp đỡ người khác mà, tạm biệt nhé!”

Lâm Bắc Phàm phui mông rời đi, hắt tới một thiên lao khác.

!

!

Gian phòng giam đó là nơi giam giữ thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung.

Lúc này, thái tử Đại Hạ đang đứng trước bàn đọc sách luyện thư pháp, trông vô cùng thư thái.

Trông thấy Lâm Bắc Phàm, hắn ta chỉ nở nụ cười nhạt: “Lâm đại nhân, sao ngươi rảnh rồi mà đến đây thế? À không, giờ chắc phải gọi ngươi là Lâm thừa tướng rồi!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay, mỉm cười: “Tham kiến thái tử điện hạ! Ta mới được phong làm thừa tướng mấy ngày mà ngươi đã biết rồi! Ngươi ở trong thiên lao thì làm sao mà biết được vậy?”

“Đơn giản lắm!”

Hạ Thiên Khung mỉm cười: “Mặc dù bản cung bị nhốt ở đây song các ngươi chưa từng ngược đãi bản cung, ăn mặc các thứ đều đầy đủ hết! Bản cung đã trích một ít trong số đó ra là mấy tên lính đều nói hết! Cơ mà mong Lâm đại nhân đừng trách phạt bọn họ!”

“Chỉ cần không phạm phải vấn đề quy tắc thì bản quan cũng lười tính sổ bọn họ!” Lâm Bắc Phàm nói.

Hạ Thiên Khung buông cây bút trong tay xuống, hắn ta đi đến trước mặt Lâm Bắc Phàm, nói: “Lâm đại nhân, khó khăn lắm ngươi mới có thời gian rảnh rồi tới thăm bản cung, bản cung rất vui, chúng ta làm một ly nhé, ngươi thế thế nào?”

“Điện hạ đã mời thì bản quan cũng không dám từ chối!”

Thời gian một ấm trà trôi qua, Lâm Bắc Phàm tiến vào bên trong nhà lao.

Hai người ngồi bên một cái bàn rượu nhỏ, trên bàn bày rượu và chút đồ ăn. Hai người vừa uống, vừa nói cười chuyện trò.

Hạ Thiên Khung uống rượu, đoạn cảm thán: “Nói thật lòng, uống rượu phải có người uống cùng mới đúng vị! Trước kia bản cung ở đây toàn uống một mình, tự nói chuyện với mình, chán vô cùng.”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Người có thể mời bọn lính uống cùng người cơ mà!”

Hạ Thiên Khung lắc đầu, hắn ta mỉm cười: “Người ta thường hay nói uống rượu mà gặp tri kỷ thì ngàn ly cũng không đủ! Uống rượu ấy à, là phải tìm tri kỷ mới được! Bằng không sẽ thành đàn gảy tai trâu, rượu cũng mất đi một phần vị!”

“Bản cung mang chí lớn thiên hạ, còn mấy tên lính kia chỉ canh gác phòng giam hoặc là làm tạp vụ trong kinh thành, sao có thể có cùng chủ đề mà nói chuyện với bản cung! Bản cung nói gì bọn họ cũng không hiểu, bọn họ nói gì bản cung cũng chẳng thấy hứng thú! Hai bên không hợp nhau thì thà không uống còn hơn.”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Thái tử điện hạ nói phải!”

Hạ Thiên Khung mở cây quạt trong tay, hắn ta chỉ về phía Lâm Bắc Phàm: “Đây là một trong những nơi quan trọng của kinh thành Đại Võ, cũng chỉ có Lâm đại nhân người... mới xứng làm tri kỷ của bản cung!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Thái tử điện hạ, người đánh giá ta quá cao rồi!”

“Không hề, bản cung tin vào trực giác của mình!”

Hạ Thiên Khung nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt sáng rực: “Nghe đâu ngày xưa khi bản cung tới chơi Đức Thiên Phủ, lúc sắp rời đi người đã kiến nghị với triều đình là giữ bản cung lại, bởi bản cung sẽ uy hiếp đến Đại Võ và có thể gây ra chiến tranh!”

“Nếu khi ấy triều đình Đại Võ nghe lời của người thì e là không có trận chiến Hồ Lao Quan sau này rồi! Thế nên cả Đại Võ người hiểu bản cung nhất là người, người mới là tri kỷ của bản cung!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Chúng ta cũng là kẻ địch của nhau!”

“Thực ra cũng có thể coi là kẻ địch, ai vì chủ nấy mà thôi!”

Hạ Thiên Khung mỉm cười: “Ngươi xem hiện giờ ta không còn tranh giành lợi ích nữa, đã thế còn có thể ngồi xuống uống rượu chuyện trò, chẳng phải sao?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, hần nói: “Cũng phải!”

“Vốn dĩ đã là vậy! Giữa chúng ta vốn dĩ không thù không oán, chỉ là bởi lập trường quốc gia nên mới đối địch nhau thôi! Tới giờ bản cung vẫn rất tán thưởng ngươi, nếu ngươi là người Đại Hạ thì tốt biết bao!” Hạ Thiên Khung tiếc nuối nói.

Lâm Bắc Phàm rót cho hần ta một ly: “Thái tử điện hạ, dù ta có là người Đại Hạ thì cũng sẽ không làm việc cho ngươi đâu! Phải biết rằng nhân tài cần mảnh đất phù hợp dành cho mình thì mới có thể phát triển được!”

“Giống như những gì ta nói trước kia ấy, quất sinh trưởng ở Hoài Nam là cây quýt, sinh trưởng ở Hoài Bắc lại là cây quất! Ta mà ở Đại Hạ thì không thể phát huy tài năng của mình! Đại Hạ không có thứ mà ta muốn! Chỉ có ở Đại Võ thì ta mới như cá gặp nước!”

Chương 672: Làm việc quá tuyệt

Hạ Thiên Khung xòe tay ra, mỉm cười: “Chẳng phải do ngươi tham tiền hay sao? Ngươi chỉ cần theo bản cung tới Đại Hạ, ngươi muốn tham gì cũng được, muốn có gì có cái nấy, bản cung cho ngươi hết!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Thái tử điện hạ, tới giờ mà ngươi vẫn còn muốn mời chào ta à?”

“Đó là điều đương nhiên! Tới giờ bản cung mới phát hiện ngươi là một nhân tài như thế nào, rõ ràng ngươi là một kỳ tài tuyệt thế, một yêu nghiệt ngàn năm có một!”

Hạ Thiên Khung lớn giọng nói: “Từ lúc ngươi lên làm phủ doãn Đức Thiên Phủ, dân chúng đều an cư lạc nghiệp!”

“Ngươi dẫn binh đánh trận, đông chống tám mươi vạn binh mã Đại Hạ ta, nam chống năm mươi vạn đại quân của Giang Nam

vương, tây chống đại quân trăm vạn người của Võ Tây và Đại Nguyệt, bắc chống đại quân võ giả của Ký Bắc, bốn trận toàn thắng, thắng vô cùng đẹp mắt!”

“Chỉ có người mới có thể thắng cả ngàn vạn binh mã như vậy! Có được một người như người là có thể ổn định đất nước.”

Hạ Thiên Khung lại đưa ra lời mời: “Lâm đại nhân, chỉ cần sau này người theo bản cung về Đại Hạ, chức thừa tướng chắc chắn sẽ là của người! Thậm chí phong người làm vương cũng không thành vấn đề! Tóm lại là tất cả những gì người có ở Đại Võ thì bản cung đều cho người, thậm chí còn cho nhiều hơn!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Nhưng ta là một tham quan gian thần!”

“Song người tham có mức độ, gian có cái lý của gian!”

Hạ Thiên Khung lập tức nói: “Mấy hôm nay bản cung đã suy nghĩ và quan sát, phát hiện người chỉ ra tay với những tên tham quan, trước nay chưa từng làm hại đến người dân! Người đối xử với dân chúng rất tốt, cũng bởi có người mà dân chúng trong kinh thành mới được sống giống con người! Về mặt pháp lý thì người là một tên tham quan, nhưng về mặt đạo đức thì người lại là một vị quan tốt!”

“Sở dĩ người trở thành gian thần là bởi trung thần không thể sống được! Chỉ có gian hơn bọn họ, tham hơn bọn họ thì người mới có thể tiếp tục sống, chuyện cũng chỉ có vậy mà thôi!”

Lâm Bắc Phàm lại nói: “Thế nhưng ta đã bắt người, khiến người trở thành tù nhân mất đi tự do, mất đi tôn nghiêm! Đã thế ta còn kéo Đại Hạ xuống bùn, chẳng lẽ người không hận ta sao?”

“Hồi đầu đúng thật là bản cung rất hận người! Thế nhưng khi nghĩ kỹ lại thì đó là do bản cung đã đánh giá thấp người mới dẫn đến cục diện như vậy!”

Hạ Thiên Khung cười khổ: “Bản cung đã sai, bản cung có tội! Thế nhưng sự thật nó là như vậy, bản cung không thể thay đổi được, chúng ta nên nhìn về tương lai! Tương lai bản cung cần người!”

Lâm Bắc Phàm và Hạ Thiên Khung cụng ly, hần nói: “Đa tạ thái tử điện hạ đã hậu ái, ta thực không dám nhận! Thái tử điện hạ, người có biết ta thích điểm nào ở người nhất không?”

“Điểm nào?” Hạ Thiên Khung hỏi.

“Ta thích nhất là lòng khoan dung của người! Dù ta là kẻ địch của người, hại người trở thành phạm nhân, hại Đại Hạ bị kéo xuống bùn khó mà đi lên được mà người vẫn tha thứ cho ta, lại còn mời ta về làm việc trợ giúp người!”

“Ta còn thích sự tự nhìn nhận, tự suy ngẫm lại của người, lúc nào người cũng kiểm điểm bản thân!”

“Ta còn thích thái độ của người! Dù ở trong thiên lao nhưng người vẫn bình thản, không đau buồn cũng không quá vui vẻ!”

“Những điều này... là phẩm chất mà một minh chủ nên có!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Chẳng trách lúc ở Đại Hạ người lại đứng vững như núi Thái Sơn, không ai có thể dao động! Dù hiện giờ người bị Đại Võ giam giữ song người ta vẫn cố hết sức để cứu người, bởi vì người xứng đáng!”

Hạ Thiên Khung hớn hờ: “Thế người có muốn đi theo bản cung không?”

Lâm Bắc Phàm trả lời: “Ta là tham quan, người là minh chủ, đạo không giống thì không thể chung thuyền!”

Hạ Thiên Khung không cam tâm, hần ta nói: “Bản cung sẽ không từ bỏ người đâu!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Dù người có từ bỏ hay không thì ta đã là thần của Đại Võ rồi! Người ta bảo trung thần không thể theo hai chủ, đổi một môn đình là chuyện ta không thể làm! Hơn nữa nữ đế cũng không bạc đãi ta, ta càng không làm được chuyện phản bội nữ đế!”

“Mặc dù trung thần không thể theo hai chủ, nhưng chim khôn phải lựa cây mà đậu!”

Hạ Thiên Khung vừa uống rượu vừa nói: “Nói thật lòng Lâm đại nhân à, mặc dù người trèo cao song tình thế của người cũng càng lúc càng nguy hiểm!”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Tại sao lại vậy?”

“Bởi vì người công cao chấn chủ!”

Hạ Thiên Khung nói rõ ràng từng từ một: “Năng lực của người quá mạnh, công lao quá lớn, nữ đế mê muội vô năng, hoàn toàn không thể kìm hãm người! Đế vương ghen tị, nữ nhân cũng ghen tị, sớm muộn gì người cũng trở thành cái gai trong mắt nữ đế! Hiện giờ người bình an vô sự, song sau này thì sao? Sau này người vẫn có thể bình an vô sự sao?”

“Hơn nữa người đã đắc tội hết bách quan văn võ trong triều!”

Hạ Thiên Khung rót rượu, hần ta nói: “Nghe đâu người lại đi lục soát nhà của bọn họ? Đã thế còn lục được rất nhiều ngân lượng?”

Lâm Bắc Phàm trả lời: “Không sai, mới vừa rồi ta đã đi lục soát nhà của bọn họ, thu được hơn bốn nghìn vạn lượng vàng bạc châu báu, tất cả đều được đưa đến Lâm phủ!”

Bàn tay rót rượu của Hạ Thiên Khung khẽ run. Cái tên này đúng là quá tuyệt!

Bốn nghìn vạn lượng vàng bạc châu báu mà hần cũng lục được, đúng là đắc tội bách quan vô cùng!

Hần chẳng chừa lại một tí gì cả!

Chương 673: Nghỉ ngơi lấy lại sức

Hạ Thiên Khung cạ lời: “Thế nên mối thù của bọn họ với người thâm sâu tựa biển, người xảy ra chuyện thì bọn họ sẽ không bảo vệ người đâu! Có thể nói trong triều đình, người cô đơn một mình không có ai trợ giúp hết!”

“Do có cái danh tham quan, mặc dù người làm được nhiều chuyện tốt song bách tính cũng sẽ không tha thứ cho người! Nếu người xảy ra chuyện, biết đâu bọn họ còn vỗ tay mừng rỡ ấy chứ!”

“Thế nên tính mạng của người toàn bộ dựa vào sự hỉ nộ ái ố của nữ đế! Nàng có thể sủng ái tán thưởng người, bởi nàng cần người!”

“Thế nhưng hiện giờ, các quan văn võ trong triều về cơ bản đều bị nàng khống chế, ba phần vương cũng vào thiên lao rồi,

Đại Võ thống nhất, uy chấn tứ hải, nàng sẽ chẳng còn cần người nữa, người nói xem nàng sẽ làm thế nào? Nàng sẽ cho phép một tên công cao chấn chủ như người cả ngày lượn lờ trước mặt mình sao?”

“Biết đâu hôm nào đó người làm sai, để xả giận nàng có thể giết người ấy chứ! Chuyện này không phải không có đâu!”

Trông thấy dáng vẻ trầm ngâm của Lâm Bắc Phàm, Hạ Thiên Khung còn tưởng Lâm Bắc Phàm nghe hiểu, trong lòng hấn ta mừng rỡ, tiếp tục nói: “Thế nên chỉ bằng người để lại một đường lui cho mình, bản cung luôn chào mừng người!”

“Thái tử điện hạ, người nói rất có lý, hiện giờ đúng là càng lúc ta càng nguy hiểm! Thế nhưng đó là chuyện sau này! Sau này thế nào thì để sau này nói! Có lẽ đợi đến lúc nữ đế muốn chặt đầu ta thì ta đã cao chạy xa bay từ lâu rồi!”

Lâm Bắc Phàm đứng dậy: “Cảm ơn thái tử điện hạ đã xem trọng ta! Có điều thời gian cũng không còn sớm nữa, ta phải về xử lý công vụ đây, hôm khác ta lại tới nói chuyện cùng thái tử điện hạ!”

Hạ Thiên Khung cũng đứng dậy, hấn ta mỉm cười: “Thường xuyên tới nhé, bản cung sẽ tiếp đãi rượu ngon!”

“Đa tạ điện hạ, cáo từ!” Lâm Bắc Phàm rời khỏi thiên lao.

Vừa đi hấn vừa lầm bầm: “Đúng là một vị thái tử thú vị, tới giờ mà vẫn còn muốn mời chào ta! Thế nhưng người vĩnh viễn không biết ta đã để lại bao nhiêu đường lui! Đại Hạ của người diệt vong rồi nhưng ta thì vẫn an toàn đây!”

Lại vài ngày trôi qua, quân chinh bắc khai hoàn, điều này đồng nghĩa với việc Đại Võ kết thúc cục diện phiên vương tranh loạn, thống nhất thành một thể.

Nữ đế vui vô cùng, bách quan văn võ cũng vậy, tổ chức tiệc chúc mừng trong ba ngày. Mạc Như Sương và Quách Thiếu Soái cũng trở về từ Ký Bắc.

Ngày thứ hai sau khi Ký Bắc vương bị bắt, bọn họ đã vội vã trở về thăm sư môn.

Một là để thăm sư môn xa cách đã lâu, hai là để hỏi sư môn và võ lâm Ký Bắc về tội trạng của Ký Bắc vương, ba là để bảo vệ

sư môn, tránh cho triều đình tính sổ lên bọn họ.

Có Lâm Bắc Phàm bảo đảm, Thiết Kiếm Môn bình an vô sự. Tuy nhiên lúc bọn họ quay về, trông vẻ mặt vẫn u sầu.

“Công tử, ở quê phụ lão sống quá vất vả! Dọc đường gặp mười ngôi nhà thì chín ngôi nhà bỏ không, cực kì ít người, ruộng đồng hoang vu! Rõ ràng mới qua một năm mà lại biến thành như vậy!”

Quách Thiếu Soái nghiêng răng nghiêng lợi: “Đều tại cái tên Ký Bắc vương đáng chết kia, vì dã tâm của mình mà hấn ta bỏ mặc cuộc sống của dân chúng, biến quê hương chúng ta thành như vậy, đúng là muốn xông vào thiên lao để giết hấn ta quá mà!”

Mạc Như Sương túm lấy cánh tay của Lâm Bắc Phàm, nàng mong chờ hỏi: “Công tử, người có cách gì cứu quê hương chúng ta không?”

“Công tử, hiện giờ chỉ có người mới nghĩ được cách thôi!”
Quách Thiếu Soái sốt sắng.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Các người yên tâm, ta đã chuẩn bị xong rồi, sáng sớm ngày mai ta sẽ dâng tấu lên triều đình, đại xá thiên hạ, trừng tu lại Đại Võ! Ký Bắc ta chắc chắn sẽ không quên đâu!”

Hai người kia mừng rỡ: “Đa tạ công tử!”

Ngày hôm sau, tại buổi triều sớm.

Nữ đế ngồi trên cao, nói với giọng uy nghiêm: “Tới nay Giang Nam, Võ Tây, Ký Bắc đã được thu hồi, triều đình thống nhất thành một thể, uy chấn tứ phương! Tuy nhiên ba vùng đất kia đã bị ba phản vương hại đến mức không còn hình dạng, kinh tế suy thoái, dân chúng lầm than! Các vị ái khanh có kế sách gì không?”

Thân là thừa tướng, Lâm Bắc Phàm không thể làm việc chểnh mảng: “Khởi bầm bệ hạ, sau đại loạn ắt phải cai trị nghiêm minh để thiên hạ thái bình! Đây là chính sách mà vi thần đã đề ra để an dân, mời bệ hạ xem!”

Nữ đế vội nói: “Mau trình lên đây!”

Nữ đế mở ra xem, bên trên toàn chữ là chữ.

Nội dung chủ yếu của chính sách như sau.

Một là giảm bớt lao dịch và thu thuế.

Chỉ cần tới Giang Nam, Võ Tây và Ký Bắc khai hoang ruộng đồng, miễn thuế năm đầu tiên, năm thứ hai giảm một nửa thuế, năm thứ ba chỉ thu ba phần tư thuế là có thể giảm bớt gánh nặng cho dân chúng.

Hai là tận dụng lao động.

Do ba vị phản vương mưu mô hòng đoạt vị nên đã chiêu mộ rất nhiều lao động trẻ tuổi. Hiện giờ chiến tranh đã kết thúc, dựa theo lựa chọn của bọn họ, thả bọn họ về quê làm ruộng, bên cạnh đó cổ vũ những người dân xa quê trở lại quê hương.

Ba là khuyến khích sinh đẻ.

Sinh nhiều con là có thể không phải lao dịch nữa.

Thực ra đây là một cách để nghỉ ngơi lấy lại sức.

Lâm Bắc Phàm đã kết hợp kinh nghiệm của các triều đại trước đó rồi vận dụng vào tình hình thực tế tại Đại Võ để viết ra những điều này.

Chương 674: Giống lúa mới

Nữ đế xem xong thì hài lòng vô cùng: “Cách này của ái khanh không tồi, rất hoàn mỹ, cực kì cụ thể! Các vị ái khanh xem xem, nếu không có vấn đề gì thì cứ theo vậy mà làm!”

Bách quan đọc xong, Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm đứng ra, nói: “Đúng thật là cách của thừa tướng rất hoàn mỹ, vì thần không có ý kiến gì hết! Chỉ là trong đó thừa tướng có viết trong vòng ba năm sẽ trùng tu Đại Võ, liệu có phải thừa tướng đã viển vông quá rồi không?”

“Đất Giang Nam vẫn chưa có nền móng, sau khi khuyến khích trồng ruộng, chỉ cần thời tiết ổn định thì năm sau chắc chắn sẽ có thu hoạch tốt! Trong vòng ba năm chắc sẽ khôi phục được tám, chín phần!”

“Thế nhưng Võ Tây và Ký Bắc thì vô cùng khó khăn!”

“Đầu tiên, hai nơi này một nơi thì hanh khô ít mưa, một nơi thì giá rét, làm ruộng vô cùng khó khăn! Tới nay lại bị hai vị phản vương dày vò, dân số thừa thớt, ruộng đồng hoang vu, lương thực thiếu thốn!”

“Dưới tình hình này, muốn khiến hai nơi này khôi phục như ban đầu trong vòng ba năm là chuyện gần như không thể làm được! Dù có cho mười năm thì cũng chưa chắc đã hoàn thành được!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Tiền đại nhân nói đúng đấy! Song chắc chắn phải suy nghĩ kĩ càng thì vi thần mới đưa ra cách này!”

Tiền Viễn Thâm thỉnh giáo: “Mong thừa tướng đại nhân chỉ điểm cho hạ quan!”

“Đầu tiên, tất cả những gì Tiền đại nhân phán đoán đều dựa theo những kinh nghiệm trước đây! Song nay khác ngày xưa, Đại Võ chúng ta đã không còn là Đại Võ như ngày trước nữa!”

Lâm Bắc Phàm tự tin nói: “Thứ nhất, chúng ta có thần khí xi măng, có thể nhanh chóng sửa chữa xây dựng công trình thủy lợi, bảo vệ ruộng đồng, đẩy nhanh sản xuất lương thực!”

Tiền Viễn Thâm gật đầu: “Thừa tướng đại nhân nói phải, thần khí này có thể rút ngắn thời gian hai năm!”

Lâm Bắc Phàm lại nói: “Tới nay Đại Võ đã thống nhất, lãnh thổ, sông núi nối liền! Chúng ta có tàu đệm khí, có thể vận chuyển nhanh chóng, thúc đẩy thương nghiệp phát triển, kèm theo đó là dân số, vật tư!”

Tiền Viễn Thâm lại gật đầu: “Món thần khí này có thể rút ngắn thêm hai năm nữa!”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục nói: “Năm nay kinh thành chúng ta mưa thuận gió hòa, lương thực dồi dào! Cộng thêm vật tư mà Đại Nguyệt, Đại Hạ cống nộp, lương thảo của triều đình chúng ta hết sức phong phú!”

“Với số lương thực vật tư ấy chúng ta tạm thời có thể nuôi bản nông ở ba nơi ấy, giúp bọn họ mở rộng việc trồng trọt! Như thế, dân số sẽ phục hồi, người trồng ruộng sẽ nhiều hơn, lương thực chắc chắn sẽ gia tăng!”

Tiền Viễn Thâm lại gật đầu: “Cách này có thể rút ngắn thêm một năm, vẫn còn năm năm nữa cơ!”

“Còn một điều cuối cùng, và cũng là điều quan trọng nhất!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay, mỉm cười: “Bệ hạ, vụ mùa thu đã tới, giống lúa nước lai mà vi thần trồng đã thu hoạch rồi! Loại lúa nước này có thể thích ứng với môi trường phức tạp, chỉ cần trồng nó là lương thực toàn quốc sẽ tăng bốn, năm lần! Vấn đề lương thực ở Ký Bắc và Võ Tây sẽ được giải quyết!”

“Giống lúa nước lai!”

Nữ đế không bình tĩnh được nữa, cả bách quan cũng vậy!

Từ năm ngoái, Lâm Bắc Phàm cứ nói muốn lai tạo giống lúa nước.

Hắn còn thề rằng chỉ cần mở rộng giống lúa này là lương thực sẽ tăng gấp bốn, năm lần, giải quyết vấn đề cơm ăn của hàng ngàn vạn người!

Ban đầu mọi người còn chẳng quan tâm đến chuyện này!

Dẫu sao thì đây là một chuyện quá thần kỳ, thần kỳ đến mức khiến người ta khó mà tưởng tượng được! Ai ngờ chưa đầy hai năm mà hắn đã thành công!

Nữ đế vội nói: “Ái khanh, ngươi thực sự đã tạo ra một giống lúa có thể tăng sản lượng sao?”

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói: “Chuyện này sao thần dám lừa dối bệ hạ được?”

Nữ đế lại sốt sắng: “Thế giống lúa này ở đâu, mau cho trẫm xem!”

“Mời bệ hạ và bách quan di chuyển tới ruộng đồng!”

Nửa canh giờ sau, Lâm Bắc Phàm đưa nữ đế và bách quan ra khỏi thành, tới địa bàn của hắn.

Nơi đây là ruộng đồng mà nữ đế ban thưởng cho hắn, tới nay đã lên đến cả ngàn mẫu, tất cả liên kết với nhau, trông vô cùng rộng rãi.

Hiện giờ Lâm Bắc Phàm cũng được coi là một địa chủ rồi.

Giờ đang là mùa thu, lương thực chín, mọi người đều bận bịu thu hoạch. Có điều lương thực của Lâm Bắc Phàm thì không.

“Bệ hạ nhìn xem, đây chính là giống lúa mới!” Lâm Bắc Phàm chỉ vào ruộng của mình, kiêu ngạo nói.

Nữ đế và bách quan kinh ngạc: “Đây là...”

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm chau mày: “Thừa tướng đại nhân, thứ lỗi hạ quan không có mắt nhìn, đây là giống lúa lai tạo thật sao? Trông thì có vẻ tươi tốt nhưng cũng không khác những giống lúa khác là bao!”

Nữ đế cũng chau mày: “Đây là lúa lai giống thật hả? Sản lượng cũng không khác gì mấy...”

Những người khác đều gật đầu.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Bệ hạ không biết đấy thôi, đây đúng thật là giống lúa lai tạo! Đây là những cây mẹ đã được lai giống, không khác gì so với những giống lúa khác! Thế nhưng chỉ cần trồng chúng thì sang năm chắc chắn sẽ tăng sản lượng!”

“Nếu mọi người không tin thì để ta đưa mọi người tới một nơi khác, tới khi ấy mọi người sẽ hiểu thôi!”

Chương 675: Chỉ cần tiền

Lâm Bắc Phàm lại đưa mọi người tới một nơi khác.

Nơi này cũng đang trồng lúa, ruộng chưa đến hai, ba mẫu song lúa ở đây rất cao, gần như cao bằng người trưởng thành.

Hơn nữa bông lúa ở đây to hơn, mẩy hơn, trông cứ như một cái chổi nhỏ.

Nữ đế và bách quan kinh ngạc: “Giống lúa này...”

Lâm Bắc Phàm cực kì kích động, hân nói: “Đây chính là lúa lai tạo chân chính! Năm ngoái, vi thần đã trồng một lô giống lúa này ở Quốc Tử Giám, lúc vụ mùa thu có để lại giống, tới mùa xuân năm nay đem ra trồng ở đây. Tới giờ cuối cùng lúa cũng lớn, dự báo một mùa bội thu! Bệ hạ xem xem, hạt lúa này có to hay không?”

Nữ đế kích động nói: “To!”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Cây lúa có cao hay không?”

Nữ đế lại kích động nói: “Cao!”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Thế bông lúa có đẹp không?”

Nữ đế vẫn đang rất kích động: “Đẹp!”

Lâm Bắc Phàm hỏi tiếp: “Đầy mạnh trông giống lúa này trên toàn quốc là có thể giải quyết vấn đề lương thực, đúng chứ?”

Nữ đế gật đầu: “Đúng! Nhất định có thể giải quyết!”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Các vị đại nhân, mọi người thấy sao?”

Bách quan đều kích động.

“Lúa tốt! Đúng thực là một giống lúa tốt!”

“Cả đời này bản quan chưa từng thấy giống lúa nào tốt như vậy, trông cao to và đẹp quá!”

“Chỉ cần trồng nó trên toàn quốc là chắc chắn có thể giải quyết vấn đề cơm ăn của hàng ngàn vạn người!”

“Những vấn đề của Võ Tây, Ký Bắc cũng sẽ được giải quyết!”

“Có giống lúa thần kì này là chắc chắn Đại Võ của chúng ta sẽ ổn định! Ông trời đang giúp Đại Võ ta!”

“Chúc mừng bệ hạ! Chúc mừng bệ hạ!”

“Ha ha...” Nữ đế bật cười.

Có giống lúa vừa cao vừa khỏe này thì Đại Võ của nàng sao có thể không vững chắc, sao có thể không phát triển?

Sản lượng tăng gấp bốn, năm lần, đã thế lúa còn lớn được ở những khu vực hanh khô hay rét lạnh. Vấn đề cơm ăn của cả nước sẽ được giải quyết, đúng là một loại lương thực siêu cấp!

Thứ này còn trân quý hơn cả vàng bạc, bắt buộc phải trông chừng cẩn thận!

Nữ đế hạ lệnh: “Lập tức phái binh lính bảo vệ ruộng lúa giống mới này, không được để lúa hỏng, không cho phép tiết lộ lúa ra bên ngoài, ai vi phạm sẽ chém đầu! Ngoài ra, để tên là lúa

lai tạo cũng không được hay cho lắm, cứ gọi nó là lúa Thái Bình đi, ngụ ý thiên hạ thái bình!”

“Bệ hạ thánh minh!”

Bách quan đồng thanh hô...

Nữ đế nhìn ruộng lúa tươi tốt, hai mắt nàng tràn ngập hy vọng.

Có giống lúa Thái Bình cho sản lượng tốt thế này thì chắc chắn Đại Võ của nàng sẽ vững chắc, bách tính của Đại Võ chắc chắn sẽ có cuộc sống no đủ, an cư lạc nghiệp, thiên hạ của nàng chắc chắn sẽ thái bình mỹ mãn!

Nữ đế ngoảnh đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, người đã mang tới tất cả những điều này: “Ái khanh, hai năm nay ngươi đã vất vả nhiều rồi! Vì giang sơn xã tắc, vì dân chúng, ngươi đã nghiên cứu ra một giống lúa mới giúp định quốc an bang!”

Lâm Bắc Phàm khẽ lắc đầu: “Cũng không tính là vất vả, bởi vì vi thần đứng bên cạnh một người vĩ đại! Có người đó gạt bỏ mọi chông gai thì thần mới nghiên cứu ra được loại lúa này! So với người đó thì thần còn kém xa.”

Nữ đế mỉm cười và lắc đầu: “Ái khanh, ngươi khiêm tốn rồi! Hai năm nay ngươi đứng đầu nghiên cứu lúa Thái Bình, trong đó ngươi đã phải đối mặt với rất nhiều dị nghị và hiểu lầm, song ngươi vẫn nhẫn nhịn! Theo trẫm thấy, ngươi chính là một người vĩ đại! Ngươi đã dùng hai vai của mình để gánh vác bầu trời của Đại Võ!”

Lâm Bắc Phàm thềm cười khổ, hẳn không giải thích gì nhiều, bởi có giải thích thì bọn họ cũng không hiểu.

“Nói thật, ái khanh đã nghiên cứu ra lúa Thái Bình giúp định quốc an bang, không chỉ có công mở rộng bờ cõi lãnh thổ mà còn có công tạo phúc cho dân chúng! Thế nhưng ngươi đã là thừa tướng, lại còn là Trung Dũng Công của triều đình, dưới một người trên vạn người, trẫm không biết phải thưởng cho ngươi gì nữa! Ngươi nói cho trẫm ngươi muốn cái gì đi, trẫm sẽ thưởng cho ngươi cái đấy!” Nữ đế lớn giọng nói.

Nhất thời, ánh mắt hâm mộ và đố kỵ của bách quan đều đổ dồn về Lâm Bắc Phàm! Lời hứa này của nữ đế đúng là quá hấp dẫn!

Lâm Bắc Phàm chấp tay, nói: “Đa tạ bệ hạ! Nhưng vi thần đã là thừa tướng, quyền cao chức trọng, không thiếu cái ăn cái mặc, hình như thần cũng chẳng cần gì cả!”

Nữ đế lớn giọng nói: “Có công không thể không thưởng, người không muốn cũng không được!”

“Nếu đã vậy thì vi thần chỉ mong mỗi năm triều đình hãy hỗ trợ một nghìn vạn lượng kinh phí để thần tiếp tục nghiên cứu lúa Thái Bình, cho ra sản lượng lương thực nhiều hơn, để nhiều người dân được ăn cơm hơn!”

Nữ đế kinh ngạc: “Người chỉ muốn tiền để nghiên cứu lúa Thái Bình thôi hả?”

“Đúng vậy, đây chính là yêu cầu của thần!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Bệ hạ, bệ hạ nghĩ mà xem, chúng ta đã nghiên cứu ra lúa Thái Bình với sản lượng lớn, chứng tỏ phương hướng chúng ta đi là đúng, tại sao chúng ta không tiếp tục nghiên cứu chứ?”

“Giờ mới là đời đầu mà đã có thể tăng sản lượng gấp năm lần! Đợi đến đời thứ hai biết đâu sẽ tăng năm, sáu lần! Còn lần thứ ba, thứ tư nữa? Cứ tiếp tục nghiên cứu, biết đâu lại cho ra một loại lúa nước siêu cấp khác năm trăm cân một mẫu thì sao!”

Chương 676: Độc quyền lúa giống

“Một loại lúa nước siêu cấp khác năm trăm cân một mẫu!” Nữ đế kinh ngạc.

Phải biết rằng hiện giờ loại lúa nước này trung bình cho ra một trăm cân trên một mẫu. Thu hoạch được một trăm bảy mươi lăm cân trên một mẫu đã được coi là bội thu rồi!

Như giống lúa Thái Bình mà Lâm Bắc Phàm nghiên cứu đã nâng cao sản lượng hơn năm mươi cân, đó đã là thành tựu khiến người ta phải khiếp sợ rồi.

Hiện giờ hẳn còn nói phải nghiên cứu ra giống lúa nước có sản lượng năm trăm cân một mẫu! Chuyện này...

Mặc dù hơi khoa trương nhưng nghe rất có hi vọng! Nữ đế vội hỏi: “Ái khanh, người thật sự làm được sao?”

“Bệ hạ, chuyện thành hay bại là do con người!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Đến lúa Thái Bình cho sản lượng một trăm năm mươi cân một mẫu mà chúng ta cũng nghiên cứu được thì lúa năm trăm cân một mẫu còn xa vời sao? Dù không đạt được năm trăm cân thì cũng phải khoảng hai trăm cân, những điều này đều có hi vọng hoàn thành được. Như vậy là đủ để giải quyết vấn đề cơm ăn của rất nhiều người!”

“Người nói cũng phải!”

Nữ đế rất tán thành, nàng nhìn Lâm Bắc Phàm mà cảm động vô cùng: “Ái khanh, người lại lập đại công rồi, nhưng lại không nhận thưởng, đã thế còn đau đầu vấn đề cơm ăn của nhân dân. Đại Võ ta cần một trụ cột như người! Có người là niềm vinh hạnh của trăm và đất nước này!”

Lâm Bắc Phàm cũng cảm động vô cùng, bởi vì nữ đế nói hay quá!

Hắn vì Đại Võ, vì bách tính chứ tuyệt đối không phải vì tiền!

Nhân cách của hắn vĩ đại, thánh nhân trông thấy hắn còn phải quỳ xuống!

Lúc bấy giờ, nữ đế lại ngoảnh đầu nhìn Hộ bộ thượng thư: “Tiền ái khanh, bắt đầu từ năm nay, năm nào cũng chuẩn bị một nghìn vạn lượng để làm kinh khí nghiên cứu lúa nước cho Lâm ái khanh!”

“Thần đồng ý việc ủng hộ thừa tướng đại nhân tiếp tục nghiên cứu lúa nước, song mỗi năm chỉ một nghìn vạn lượng thì... liệu có nhiều quá không?”

Tiền Viễn Thâm có hơi không vui: “Vi thần cho rằng không cần dùng nhiều tiền như vậy, ba, bốn trăm vạn lượng là đủ rồi.”

“Im miệng! Người đúng là kẻ ngoài nghề mà đòi dạy đời người trong nghề!”

Lâm Bắc Phàm quát: “Người tưởng ba, bốn trăm vạn là đủ để nghiên cứu lúa nước ư? Đúng là quá ngu muội! Người cho người khác ba, bốn trăm vạn lượng đi, xem họ có thể nghiên cứu ra lúa Thái Bình hay không?”

Tiền Viễn Thâm lập tức á khẩu: “Ta...”

Lâm Bắc Phàm nói với giọng đanh thép: “Ta cho ngươi hay, nếu không phải ta tự bỏ tiền túi thì một nghìn vạn lượng cũng chẳng đủ đâu! Ngươi lại muốn bớt tiền, làm chậm trễ việc nghiên cứu lúa nước, không cho bách tính có cơm ăn, đúng là xảo quyệt mà! Đồ không có nhân tính!”

Tiền Viễn Thâm bị chặn họng nên rất âm ức.

Ta chỉ lắm lời một tí thôi mà?

Ấy vậy mà bị ngươi mắng là kẻ xảo quyệt, không có nhân tính!

Thôi được rồi, về sau ta không thêm lắm miệng nữa, dầu sao thì cũng không phải tiền của ta!

“Không ngờ ái khanh lại phải bỏ ra nhiều như vậy, thật sự vất vả cho ngươi quá rồi!”

Nữ đế đau lòng nói: “Tiền ái khanh, ngươi không cần phải tranh cãi nữa, cứ một nghìn lượng mà làm! Có khổ cũng không được để trung thân khổ, có mệt cũng không được để quan tốt mệt!”

“Đa tạ bệ hạ đã thấu hiểu!” Lâm Bắc Phàm cảm động không thôi.

Sau này mỗi năm hần sẽ cuôm được một nghìn vạn lượng!

Bách quan chán nản, hần là mà trung thân ư? Hần mà là quan tốt ư? Hừ!

Bách quan văn võ bốc bừa một người cũng phúc hậu hơn hần!

“Cơ mà bệ hạ, mặc dù tính ứng dụng của lúa Thái Bình rất tốt, sản lượng cũng cao, nhưng nó vẫn có khuyết điểm!” Lâm Bắc Phàm lại bảo.

Nữ đế chau mày: “Ái khanh, nó có khuyết điểm gì?”

Lâm Bắc Phàm bẩm báo: “Khuyết điểm thứ nhất là vị của nó không ngon cho lắm, khi ăn không được tròn vị và thơm như lúa nước thông thường!”

Hai đầu mày của nữ đế giãn ra, nàng mỉm cười: “Đây không phải khuyết điểm gì lớn, chỉ cần cho mọi người có cơm ăn thôi là đủ! So với việc đói bụng thì vị và hương thơm có là gì, không phải chuyện gì to tát hết!”

“Bệ hạ nói phải! Khuyết điểm thứ hai chính là... loại lúa này không nhân chủng được!”

Mọi người kinh ngạc: “Không nhân chủng được? Chuyện này...”

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh giải thích: “Bởi vì nguyên lí của lúa Thái Bình là lợi dụng ưu thế tập chủng của mình, sau khi lai giống xong thế hệ lúa sau sẽ kế thừa những tính chất tốt, do đó cho sản lượng cao, tính thích ứng mạnh mẽ! Thế nhưng bản chất của nó là lai tạo từ nhiều loại giống khác nên thế hệ lúa sau sẽ xuất hiện sự chia tách gen, biểu hiện ở chỗ hình dạng của chúng không giống nhau!”

Bách quan nghe mà mông lung: “Nghĩa là sao?”

“Nói một cách thông tục thì đời lúa Thái Bình thứ nhất có thể cho sản lượng gấp bốn, năm lần! Đến đời thứ hai sản lượng sẽ giảm xuống rất nhiều, chỉ gấp khoảng hai lần mà thôi! Tới đời thứ ba thì hầu như không khác gì lúa nước bình thường! Thế nên lúa Thái Bình này bắt buộc phải chế tạo mỗi năm một lần, phải do chúng ta nuôi cấy mới đảm bảo được chất lượng!”

Sắc mặt mọi người lộ vẻ u sầu: “Hả? Lại còn vậy nữa?”

“Không có cách để tránh tình trạng này hay sao?” Nữ đế vẫn cố hỏi...

Chương 677: Về sau sẽ dùng đến

“Không có! Chỉ có trồng nhiều đời lúa, chọn những giống tốt, cho đến khi tạo ra được lúa nước có tính ổn định hơn thì mới được! Có điều chuyện này cần rất nhiều thời gian, ngắn thì năm, sáu năm, dài thì ba, bốn chục năm! Vậy nên vì thần mới xin tiền hỗ trợ để nghiên cứu vấn đề này!”

Lâm Bắc Phàm lại bịa ra một cái lí do hợp tình hợp lý để kiếm kinh phí.

Nữ đế lớn giọng nói: “Bắt buộc phải nghiên cứu! Dầu chi tăng sản lượng vài cân cũng là một tiến bộ rất lớn rồi!”

“Bệ hạ nói phải!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Thực ra lúa Thái Bình không nhân giống được, trước mắt đây lại là một chuyện tốt!”

Nữ đế lấy làm lạ, hỏi: “Ái khanh người nói vậy là sao?”

“Bệ hạ, thực ra lương thực cũng là một loại vũ khí, hơn nữa còn là vũ khí lợi hại nhất!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Lúa Thái Bình cho sản lượng cao, ai cũng muốn có được nó! Thế nhưng muốn có được lúa Thái Bình thì chỉ có thể lấy từ chỗ triều đình chúng ta! Cứ thế, bọn họ sẽ phải chịu sự thống chi của triều đình ta, chẳng phải sao? Bọn họ có thể không nghe lệnh của triều đình ta sao? Về sau, Đại Võ có bị chia tách cũng khó!”

Hai mắt nữ đế sáng rực, bách quan cũng vậy!

Như Lâm Bắc Phàm nói, lương thực chính là vũ khí cực kỳ lợi hại! Có nó là dân chúng toàn quốc sẽ phải nghe theo triều đình!

Ai không nghe thì không có lương thực!

Nữ đế kích động nói: “Hay, hay lắm! Lúa Thái Bình đúng là một thứ tốt, trầm thích vô cùng! Có nó rồi không những có thể định quốc an bang mà còn bảo vệ được quyền thống trị của triều đình, khiến thiên hạ một lòng với triều đình! Ha ha!”

“Bệ hạ nói phải!” Bách quan đồng thanh hô.

“Lâm ái khanh, lúa Thái Bình là do người chế tạo ra, cũng do người đẩy mạnh trồng trên cả nước, giúp nhân dân cả nước có lương thực để ăn! Ngoài ra, người còn nghĩ ra cách khôi phục nguyên khí! Cố gắng trong ba năm, Đại Võ sẽ được tái tạo!”

“Bệ hạ, tuân chỉ!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói.

Nhận được mệnh lệnh của nữ đế xong, Lâm Bắc Phàm bèn lập tức bắt đầu bận rộn.

Hắn triệu tập bách quan văn võ, phổ biến cách khôi phục nguyên khí cho bọn họ.

Kế sách rất hay, nhưng quan trọng là thực hiện như thế nào.

Nếu những kẻ bề dưới không nghe lời, không cố gắng chấp hành thì kế sách có tốt đẹp cách mấy đi chăng nữa cũng vô dụng.

Thế nên Lâm Bắc Phàm đã nói thẳng.

Hắn sẽ kiểm tra đột xuất, một khi phát hiện có người không cố gắng thì sẽ lập tức hỏi tội.

Không những hỏi tội mà còn lục soát nhà nữa.

Nếu tình hình nghiêm trọng còn có thể chặt đầu.

Bách quan run như cây sậy, ai cũng gật đầu đồng ý.

Hiện giờ bọn họ hơi không sợ nữ đế nữa, ngược lại cực sợ Lâm Bắc Phàm.

Nữ đế còn nói lí, còn quan tâm đến thể diện của hoàng gia, bảo vệ pháp độ của triều đình, còn Lâm Bắc Phàm thì ngang ngược, không nề tình gì cả.

Hắn sẽ thực sự đi lục soát nhà, lục soát cực kì ghê gớm luôn!

Không cần biết tiền bạc châu báu của người ở đâu, hắn đều có thể tìm ra. Nếu lai lịch không rõ ràng thì hắn sẽ cuỗm đi hết.

Tham quan không sợ quan thanh liêm, mà sợ nhất là quan còn tham hơn cả tham quan!

Lâm Bắc Phàm tham hơn bọn họ, quyền lực cũng cao hơn bọn họ, hắn còn chẳng nề tình riêng, ấy mới là điều đáng sợ nhất!

Vậy nên cách khôi phục nguyên khí này đã được tiến hành một cách thuận lợi. Bên cạnh đó việc nhân rộng trồng lúa Thái Bình cũng không gặp trắc trở gì.

Ba nơi Giang Nam, Võ Tây và Ký Bắc đều không còn lương thực, hiện giờ triều đình cung cấp lương thực miễn phí thì ai mà chẳng muốn?

Bách quan văn võ tận mắt trông thấy giống lúa này cho sản lượng cao, bọn họ còn muốn xin Lâm Bắc Phàm một ít...

Buổi tối, tại thư phòng Lâm phủ, Lâm Bắc Phàm vẫn đang làm việc, thực thi chính sách khôi phục nguyên khí.

Còn Mạc Như Sương thì ở trong phòng bếp, nàng đang bận bịu nấu tổ yến.

Lý Sư Sư bước tới, trông thấy Mạc Như Sương mặt mày toàn tro đen bèn mỉm cười: “Như Sương, người đang làm gì thế?”

“Ta đang nấu tổ yến cho công tử!” Mạc Như Sương nói.

“Chút chuyện nhỏ này giao cho người làm là được rồi!” Lý Su Su nói.

Mạc Như Sương lắc đầu: “Không được đâu, vì quê hương ta mà công tử đã làm rất nhiều chuyện, ta thực sự không biết phải báo đáp thế nào, nên mới nấu một bát canh cho hân, đây cũng là điều duy nhất ta có thể làm được!”

“Hóa ra là vậy, Như Sương, người có lòng rồi, thiếp thân sẽ giúp người!” Lý Su Su mỉm cười.

Mạc Như Sương có hơi kinh ngạc: “Su Su, người biết nấu tổ yến sao?”

Trong ấn tượng của nàng, Lý Su Su là một thuộc kiểu mẫu con gái nhà quyền quý, tinh thông cầm kỳ thi họa, thơ ca các thứ, mười ngón tay không dính nước xuân, sao nàng lại biết làm những việc này.

“Thực ra ở nhà rảnh rồi buồn chán nên ta đã học, nấu cơm xào đồ ăn ta đều biết một chút, biết đâu sau này sẽ dùng đến!” Lý Su Su nhẹ nhàng xắn tay áo lên, nàng mỉm cười.

Mạc Như Sương không hiểu: “Về sau sẽ dùng đến?”

Chỉ cần người ở Lâm phủ thì sẽ có người hầu hạ, sao phải dùng đến chứ?

Chương 678: Giảng hòa

Lý Su Su cảm thấy mình hơi lỡ miệng, nàng bèn lắc đầu cười: “Chuyện này về sau người sẽ biết, chỉ hi vọng ngày đó sẽ mãi mãi không tới! Không nói mấy chuyện này nữa, chúng ta mau nấu tổ yến đi thôi!”

“Ừm được...” Mạc Như Sương gật đầu.

Thời gian khoảng một nén hương trôi qua, cuối cùng tổ yến cũng được nấu xong, hai nữ tử thấy thích vô cùng.

“Để ta mang lên luôn cho công tử, ta đi trước đây Su Su!” Mạc Như Sương vui vẻ bưng tổ yến đi.

“Như Sương, đợi đã!” Lý Su Su gọi.

Mạc Như Sương bèn quay đầu hỏi: “Sur Sur, còn có chuyện gì sao?”

Lý Sur Sur bước tới, nói thầm bên tai Mạc Như Sương: “Như Sương, thực ra người muốn báo đáp tướng công còn có một cách tốt hơn...”

Mạc Như Sương nghe xong thì đỏ mặt, nàng ta lí nhí nói: “Ta bùng tổ yến qua đã!”

Nói đoạn, nàng quay đầu đi luôn, trông cứ như đang chạy.

Lý Sur Sur gọi với lại: “Như Sương, nghĩ kĩ đi rồi báo cho ta nhé!”

Mạc Như Sương lại càng đi nhanh hơn, mặt nàng đỏ ửng.

Một lát sau, nàng tới thư phòng, gõ cửa rồi đi vào, trông thấy Lâm Bắc Phàm đang làm việc. Mạc Như Sương lại nhớ tới lời Lý Sur Sur nói, nàng thấy hơi ngại: “Công tử, đây là tổ yến vừa mới nấu, người ăn luôn cho nóng!”

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu, cười: “Được! Người cứ để trên bàn, tí nữa ta sẽ ăn!”

Mạc Như Sương bùng tổ yến tới, nhìn thấy Lâm Bắc Phàm đang viết phương án phân phối lương thực.

Nàng không khỏi tò mò: “Lúa Thái Bình... là gì thế?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Đây là loại lúa cho sản lượng cao mà triều đình sắp đẩy mạnh nuôi trồng, nó có thể chịu được nóng và lạnh. Trồng nó có thể giúp dân chúng có cơm ăn! Quê hương Ký Bắc của các người cũng sẽ được chia nhiều hơn một ít!”

Mạc Như Sương cảm động vô cùng: “Đa tạ công tử!”

Lâm Bắc Phàm phát tay: “Không cần cảm ơn, đây là chuyện thuộc chức trách của ta!”

“Ừm!”

Mạc Như Sương khẽ gật đầu, song đôi mắt nhìn Lâm Bắc Phàm của nàng càng lúc càng thâm tình, còn có phần hơi hoảng loạn, nàng âm thầm hạ quyết tâm.

Đợi Lâm Bắc Phàm ăn tổ yến xong, Mạc Như Sương bèn bung đi.

Sau đó nàng tới tìm Lý Sư Sư, trông có vẻ ngại ngùng: “Sư Sư, ta nghĩ xong rồi...”

Một lát sau, Lý Sư Sư vội vã chạy vào, nàng vội bảo: “Tướng công, không xong rồi! Hình như Như Sương bị ốm rồi, nằm không động đậy trên giường luôn, ngươi mau tới xem sao!”

“Vậy sao?” Lâm Bắc Phàm nghi hoặc.

Mới nãy trông mặt nàng còn hồng hào, sao chớp mắt cái đã ốm rồi? Hơn nữa nàng là một võ giả, sao lại ốm được nhỉ?

“Để ta qua đó xem sao!”

Lâm Bắc Phàm tới phòng của Mạc Như Sương, phát hiện quả nhiên nàng đang nằm trên giường.

“Như Sương, ngươi sao thế, sao đột nhiên lại bị ốm?”

Sắc mặt Mạc Như Sương đỏ bừng: “Công tử, ta... ta không có bị ốm!”

Lâm Bắc Phàm chau mày: “Không bị ốm? Thế ngươi...”

Đúng lúc ấy cửa kẹt một tiếng và đã bị khóa từ bên ngoài.

Sau đó có giọng nói của Lý Sư Sư truyền tới: “Tướng công, đêm xuân đáng giá ngàn vàng, thiếp thân về phòng nghỉ ngơi trước đây!”

Lúc bấy giờ, Mạc Như Sương mong chờ và ngại ngùng nói: “Công tử, tấm lòng của tiểu nữ chắc ngươi cũng hiểu? Đêm nay... đêm nay ngươi đừng đi!”

Khoảnh khắc đấy, sao Lâm Bắc Phàm lại không hiểu “mưu kế” của hai nữ tử này, hấn mà còn từ chối nữa thì chẳng phải nam nhân nữa rồi!

Thế là hấn bèn bỏ nhào đến không một chút do dự.

“Công tử, mong ngươi thương tiếc! Ừm...”

Ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm tới buổi triều sớm, trông hấn sáng khoái vô cùng.

Lý Sư Sư bung nước đường đỏ vào, mỉm cười: “Như Sương, từ nay về sau chúng ta là tỷ muội rồi!”

Mạc Như Sương đỏ mặt: “Ừm, Sur Sur tử tử!”

Lý Sur Sur vui mừng nói: “Như Sương muội muội!”

Thế là buổi tối, Lâm Bắc Phàm lại có thêm một nơi để đi.

Chỉ là chuyện này đã bị tiểu quận chúa biết được.

Trông nàng cứ như vừa bị đổ vạ dấm vậy, thỉnh thoảng lại lườm Lâm Bắc Phàm khiến hắn phải nghi ngờ mình là một kẻ bội tình bạc nghĩa.

Lâm Bắc Phàm không hiểu: “Tiểu quận chúa, ta có bắt nạt quận chúa đâu, sao quận chúa cứ tròng ta mãi thế?”

Tiểu quận chúa nghiêng răng nghiêng lợi: “Hừ! Ngươi là đồ xấu xa, chỉ biết bắt nạt Như Sương tử tử! Ta phải tròng ngươi! Tròng chết ngươi thì thôi!”

Lâm Bắc Phàm phản bác: “Tiểu quận chúa, đây mà là bắt nạt sao?”

Tiểu quận chúa hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ lại không?”

Lâm Bắc Phàm đập bàn: “Đây là ve vãn tán tỉnh, giống như chúng ta bây giờ này!”

Tiểu quận chúa đỏ mặt.

Nàng lại tròng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, mắng một câu “đồ xấu xa” rồi chạy đi!

Lý Sur Sur che miệng cười, nàng nói: “Tướng công, ngươi lại khiến tiểu quận chúa tức giận rồi! Tiểu quận chúa còn nhỏ tuổi, khá ngây thơ, ngươi cứ nhường nàng đi!”

“Đúng vậy đó công tử, ngươi đi an ủi nàng đi, nàng sẽ hết giận mau thôi!”

Mạc Như Sương đẩy cánh tay của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm bèn đứng dậy: “Thôi được rồi, để ta đi an ủi quận chúa vậy!”

Hắn tới phòng ăn, phát hiện quả nhiên tiểu quận chúa đang nhìn chăm chăm canh gà đang đun và chảy nước miếng.

Trông thấy Lâm Bắc Phàm tới, nàng làm như không thấy, quay mặt sang một bên, tức giận như một đứa trẻ.

Lâm Bắc Phàm bèn mỉm cười: “Tiểu quận chúa vẫn còn giận hả? Chúng ta là bạn tốt bao năm nay, không nên cãi nhau, phải khen đối phương thật nhiều vào mới đúng! Không được nhìn mãi vào khuyết điểm của đối phương, cũng không được tìm ưu điểm của đối phương!”

Tiểu quận chúa nghĩ ngợi một lát, thấy cũng phải, bèn gật đầu: “Được!”

“Như này đi, quận chúa khen ta một câu, ta khen quận chúa một câu, xong thì chúng ta giảng hòa, được không?”

Tiểu quận chúa lại gật đầu: “Được, một lời đã định!”

Chương 679: Không uống say còn có thể làm gì?

“Quận chúa thông minh dễ thương, quận chúa khen trước đi!”
Lâm Bắc Phàm cười.

Tiểu quận chúa nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Ngươi anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong!”

Lâm Bắc Phàm lập tức giơ ngón cái: “Quận chúa đúng là có mắt nhìn!”

Tiểu quận chúa: “...”

Nàng lại nói: “Ngươi thông minh tuyệt đỉnh, túc trí đa mưu!”

Lâm Bắc Phàm lại giơ ngón cái: “Quận chúa thật thành thực!”

Tiểu quận chúa: “...”

Tiểu quận chúa ngẩng đầu, hùng hổ nói: “Ngươi có một người bạn cực kì ưu tú, họ Võ, tên Vân Oanh!”

Lâm Bắc Phàm lại giơ ngón tay cái lên: “Quận chúa thật có khiêu hài hước!”

Tiểu quận chúa: “Hự!”

Nàng điên lên: “A! Không chơi nữa, khen tới khen lui đều đang khen ngươi!”

“Không chơi nữa thật hả? Thế ta đi đây!”

Lâm Bắc Phàm nói, tiểu quận chúa lại bảo: “Ngươi đi đâu?”

Lâm Bắc Phàm nói một cách nghiêm túc: “Thân là quan phụ mẫu, ta phải đi khảo sát dân tình, tìm hiểu cái khổ của nhân dân!”

Tiểu quận chúa chặc một tiếng: “Có mà đi dạo phố ấy, còn nói rất chi là thoát tục vậy nữa!”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Thế quận chúa có đi không?”

Tiểu quận chúa đảo mắt, nàng quay người nói: “Đi!”

Không thể không nói, cơn giận của tiểu quận chúa đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, một lát thôi là nàng đã làm hòa với Lâm Bắc Phàm, hai người vừa nói vừa cười vui vẻ.

Lúc này đang vào vụ thu hoạch mùa thu, do năm nay lương thực dồi dào nên mọi người ai cũng hớn hờ, phố phường cũng vì vậy mà nhộn nhịp hơn.

Cả quãng đường, hai người đã ăn rất nhiều đồ ăn.

Tiểu quận chúa vừa ăn vừa nói: “Đồ xấu xa, không ngờ ngươi làm quan phụ mẫu cũng được đó chứ! Có ngươi quản lý, bách tính được ăn no, mặc ấm, thật tốt biết bao!”

Lâm Bắc Phàm nghiêm túc nói: “Tiểu quận chúa, hiện giờ dù sao ta cũng là thừa tướng rồi, quận chúa cho ta chút mặt mũi đi, đừng gọi là ta kẻ xấu xa nữa!”

“Biết rồi, thừa tướng xấu xa!”

Trông bản mặt đen sì của Lâm Bắc Phàm, tiểu quận chúa bèn cười khanh khách, cảm giác “mối thù” ban nãy của nàng đã được trả.

Đúng lúc ấy, bọn họ trông thấy một tên say rượu ngã bên góc tường. Rất nhiều người qua đường đang chỉ trỏ cười nhạo hắn ta.

“Hắn ta chính là Triệu Khoát, cái tên lí luận giấy ấy!”

“Đúng đó, hắn ta đã hại Đại Võ chúng ta tổn thất bốn mươi vạn binh mã!”

“Đúng là một tên phế vật! Không biết dẫn binh đánh trận mà còn ăn bổng lộc của triều đình, hại Đại Võ ta tổn thất trăm

trọng! Nếu không có thừa tướng đại nhân giúp đỡ thì kinh thành này thất thủ rồi!”

“Đúng là bần nhão chẳng trát nổi tường! Oe!”

...

Lâm Bắc Phàm chau mày: “Sao Triệu Khoát lại ở đây, lại còn say bí tỉ nữa?”

Tiểu quận chúa than thở: “Trận chiến ấy là đả kích lớn đối với hần ta! Thế nên sau khi trở về hần ta mới trở nên như vậy, ngày nào cũng lấy rượu giải sầu, không màng thế sự, khuyên thế nào cũng không nghe!”

“Thực ra hần ta cũng có năng lực, cũng biết cố gắng, con người cũng khá trượng nghĩa! Chỉ tiếc rằng hần ta không gặp thời, đụng phải đại quân Ký Bắc, hầy!”

Lâm Bắc Phàm bỏ đồ ăn trong tay xuống rồi bước tới.

Tiểu quận chúa gọi hần: “Ngươi làm gì thế?”

Lâm Bắc Phàm đáp: “Ta gọi cho hần ta tỉnh!”

Tiểu quận chúa bảo: “Ngươi có làm được không đấy, đừng có mà làm bừa!”

“Ai nói ta không làm được?”

Lâm Bắc Phàm tự tin vô cùng: “Là tể tửu Quốc Tử Giám, là thầy của thầy, làm gì có ai mà ta không thể dạy bảo chứ!”

“Giải tán giải tán, giải tán hết đi, có gì hay ho đâu mà xem!”

Lâm Bắc Phàm phát tay đuổi đám người đang chầm chọc khiêu khích kia đi.

Mọi người trông thấy hần thì đều chuồn hết, không ai dám nhiều lời.

Còn Triệu Khoát say bí tỉ nghe thấy giọng nói quen thuộc thì mở mắt, trông thấy bóng dáng quen thuộc bèn nở một nụ cười, giờ chai rượu trong tay lên.

“Hóa ra là thừa tướng đại nhân... được gặp mặt ngươi ở đây đúng thật là vinh hạnh! Hạ quan... hạ quan vẫn chưa chúc mừng ngươi thăng chức, ợ... uống một ly không?”

Lâm Bắc Phàm ngửi thấy mùi rượu xộc lên, hấn nhú mày, nói: “Triệu Khoát, ngươi nhìn xem hiện giờ trông ngươi giống cái gì? Ngươi là con cháu Triệu gia, là quan viên của triều đình mà lại uống say bí tỉ, như vậy thì còn ra thể thống gì nữa?”

“Nhưng không uống say thì ta còn có thể làm gì?”

Triệu Khoát òa lên khóc: “Tại ta mà đại quân bốn mươi vạn người, tính mạng của bốn mươi vạn binh lính đều chôn tại đất Ký Bắc! Cũng tại ta mà các cao thủ tới hỗ trợ cũng bị Ký Bắc vương bắt đi, suýt chút nữa đã không trở về được! Tại ta mà Triệu gia bị triều đình gây sức ép, cuộc sống tươi đẹp cũng không còn nữa...”

“Tất cả đều là lỗi của ta!”

“Ta chính là tội nhân của triều đình, là tội nhân của Triệu gia, tội nhân của Đại Võ!”

“Ta không có bản lĩnh gì cả, đã thế còn học đòi người ta đi đánh trận!”

“Mẹ nó, ta chính là một tên phế vật, một tên bù nhìn!”

“Hu hu hu”

Tiếng khóc của hắn ta khiến người nghe phải đau lòng, người xem phải rơi nước mắt!

Nước mắt của nam nhi không dễ chảy, chỉ là chưa động vào nỗi đau của bọn họ mà thôi!

Chương 680: Hắn đã đủ đáng thương rồi

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Mặc dù trong trận chiến này ngươi đã sai, song không phải tất cả lỗi sai đều là của ngươi! Bất kể là vị tướng quân nào tới thì đều thua cả thôi! Ngươi sai là sai ở chỗ quá coi thường Ký Bắc vương, không hiểu rõ thực lực của Ký Bắc vương mà đã dẫn binh tiến tới Ký Bắc, phạm phải đại kỵ của binh gia!”

“Đúng vậy, ta đã phạm phải đại kỵ của binh gia! Ta học sách binh cả một đời, kết quả khi có chuyện lại phạm lỗi sai chí mạng như thế! Quả nhiên ta chính là một kẻ phế vật, ta không

thích hợp đánh trận! Hu hu...” Triệu Khoát khóc càng đau lòng hơn.

Lâm Bắc Phàm nghe mà thấy phiền, hắn nói: “Đừng khóc nữa, nam nhân khóc lóc ỉ ôi còn ra thể thống gì? Hành binh đánh trận ai mà chẳng có lúc thua? Có vị tướng quân nào có thể bảo đảm mình nhất định sẽ thắng? Người ta thường hay nói thất bại là mẹ thành công! Người hãy rút lấy kinh nghiệm từ trong thất bại, rút ra bài học để lần sau giành chiến thắng là được!”

“Đúng vậy, dẫn quân đánh trận ai mà chẳng có lúc thua? Đến cả tướng quân lợi hại nhất trong lịch sử cũng không làm được, tổng kết kinh nghiệm, rút ra bài học, lần sau giành chiến thắng là được!” Tiểu quân chúa ở bên cạnh cổ vũ Triệu Khoát.

Dường như Triệu Khoát đã hiểu.

Hắn ta nghĩ đến những sách binh mà mình đã đọc trong suốt mấy năm nay, phát hiện không có ai thắng mãi cả!

Đến cả tướng quân lừng danh nhất ngày xưa, hay chiến thần Công Tôn Vô Địch của vương triều Đại Nguyệt cũng chết tại cứ điểm Phượng Hoàng đó thôi.

Hắn ta mang năm mươi vạn binh mã tới mà tất cả đều chôn vùi tại nơi đó. Cũng bởi thế mà Đại Nguyệt tán loạn, quốc gia suy tàn.

Nếu phải có một vị tướng quân tài giỏi nhất thì e chỉ có Lâm Bắc Phàm trước mắt này thôi!

Từ đầu năm đến bây giờ, hắn đánh bốn trận, trận nào cũng vô cùng khó khăn, kết quả qua tay hắn thì trận nào cũng dễ!

Trận đánh cuối cùng hắn còn chỉ cần nói miệng thôi cũng thắng!

Triệu Khoát động lòng, hắn ta hỏi: “Thừa tướng đại nhân, trước đây người từng thua bao giờ chưa?”

Dường như hắn ta đang tìm chút gì đó an ủi trên người Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nhếch miệng: “Triệu Khoát, người hỏi đúng người rồi đây.”

Triệu Khoát kinh ngạc: “Đến thừa tướng cũng...”

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Từ nhỏ tới lớn ta đã trải qua rất nhiều chuyện! Thế nhưng dù là chuyện gì thì cũng đều thuận buồm xuôi gió! Học tập làm quan hay đánh trận đều vậy cả! Cả đời này ta chưa từng thua, ta không biết chữ thua viết kiểu gì!”

Triệu Khoát chấn kinh!

Cả đời này ta chưa từng thua, ta không biết chữ thua viết kiểu gì!

Câu nói này của hắn quá kiêu ngạo, cả đời này Triệu Khoát chưa từng thấy ai kiêu ngạo như vậy!

Hắn ta ngừng khóc một lát, sau đó lại khóc lớn hơn!

“Hu hu!”

Tiểu quận chúa đứng bên cạnh sốt ruột: “Lâm Bắc Phàm, bảo ngươi đi an ủi người khác chứ không bảo ngươi đi kích thích người khác!”

Lâm Bắc Phàm tỏ ra rất vô tội: “Nhưng mà ta chỉ nói sự thật thôi mà!”

“Thì sự thật mất lòng!”

Tiểu quận chúa nhăn mặt lại, nàng thấy hơi mệt: “Ngươi tém tém lại chút đi có được không, đừng có phóng cái khí chất làm tổn thương người khác của ngươi nữa!”

“Được, thế thì ta tém tém lại vậy!”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục khuyên nhủ: “Triệu Khoát à, thực ra ta muốn nói với ngươi rằng thất bại thôi mà có gì to tát đâu, chúng ta không giống nhau, mỗi một người đều có những trắc trở riêng, ngươi nghĩ thông là ổn rồi!”

“Ngươi vẫn còn cơ hội để nếm trải mùi vị của sự thất bại, từ đó ngươi còn có thể lấy lại tinh thần, biến sự tức giận thành sự phấn đấu! Thế nhưng đến cơ hội này ta cũng chẳng có, chỉ có thể nếm trải sự cô đơn! Cảm giác này đáng cay biết bao, khó chịu biết bao, các ngươi có hiểu không?”

Hai người kia bị hấp dẫn: “Cảm giác cô đơn... như thế nào?”

“Vô địch thật cô đơn biết bao.”

“Vô địch thật đơn độc biết bao.”

“Một mình đứng trên đỉnh cao, gió lạnh không ngừng thổi tới.”

“Sự cô đơn của ta ai có thể hiểu được đây?”

Triệu Khoát, tiểu quận chúa: “Phụt!”

Triệu Khoát lại òa khóc, hắn ta khóc càng lúc càng bi thương, không thể dừng lại, khóc như xé đứt từng khúc ruột...

Tiểu quận chúa cũng tức giận: “Người đừng mở miệng là khiến người khác tổn thương nữa được không? Hiện giờ ta rất muốn đánh người, người có biết không vậy?”

Lâm Bắc Phàm lập tức khuyên: “Tiểu quận chúa bình tĩnh, đánh người không giải quyết được vấn đề đâu, song tiền thì được đấy!”

Tiểu quận chúa móc tiền ra rồi nhét vào trong lòng Lâm Bắc Phàm: “Cầm đi cầm đi, người im miệng cho ta, được chưa hả?”

Sau đó nàng ngồi xồm xuống, khuyên bảo: “Lâm Bắc Phàm nói linh tinh đấy, người đừng có nghe hắn nói...”

Triệu Khoát khóc sụt sịt: “Thực ra ta hiểu lời của thừa tướng đại nhân! Người với người không giống nhau, thừa tướng đại nhân là thượng nhân, còn ta chỉ là một tên phế vật, phế vật hàng thật giá thật! Hu hu...”

Tiểu quận chúa lại càng sốt ruột hơn: “Không phải! Hắn không có ý đó đâu...”

“Không sai, ý ta là vậy đấy!”

Lâm Bắc Phàm híp mắt cười: “Hiện giờ tất cả những gì người có đều là do gia tộc của người mang lại! Mạng của người, sự vinh hoa phú quý, tiền bạc và cả võ công, tất cả đều do gia tộc của người cho người! Không có những thứ này thì người đúng thật chỉ là một tên phế vật, sống còn chẳng bằng một người bình thường!”

Triệu Khoát: “Hu hu...”

Tiểu quận chúa điên tiết: “Lâm Bắc Phàm, người đừng nói nữa! Người ta đã đủ đáng thương lắm rồi!”

Lâm Bắc Phàm cười: “Có gì mà đáng thương? Người đáng thương thực sự còn chẳng khóc nổi kia kìa, bởi lẽ tim người ta đã chết hoàn toàn rồi! Còn Triệu Khoát vẫn có thời gian khóc lóc chứng tỏ hẳn ta hạnh phúc hơn nhiều rồi còn gì?”

Chương 681: Một năm trôi qua thật nhanh

Lâm Bắc Phàm vẫy tay về phía không xa.

Nơi đó có một nam tử trung niên cung kính chấp tay với hắn: “Bái kiến thừa tướng đại nhân!”

Người này chính là Triệu Hải, thúc phụ của Triệu Khoát.

Hắn ta sợ Triệu Khoát xảy ra chuyện nên vẫn luôn theo sau hắn ta.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Không cần đa lễ! Phong bế tu vi của Triệu Khoát rồi đưa hắn ta đến Dân Tâm thành làm việc! Trong khoảng thời gian ấy cắt đứt mọi quan hệ với hắn ta, không cho hắn ta tiền, không cho hắn ta uống rượu, cũng không được giúp đỡ hắn ta, để hắn ta tự kiếm tiền!”

Triệu Hải kinh ngạc: “Thừa tướng đại nhân, chuyện này...”

Lâm Bắc Phàm phát tay: “Nếu người còn muốn hắn ta tỉnh ngộ thì cứ làm theo lời bản quan đi!”

Triệu Hải chau mày suy nghĩ, cuối cùng chấp tay nói: “Vâng thưa thừa tướng đại nhân!”

Hắn ta điềm vài phát lên người Triệu Khoát, phong bế tu vi của hắn ta rồi còng hắn ta, gặt đầu với Lâm Bắc Phàm và tiểu quận chúa rồi rời đi.

Tiểu quận chúa hơi hoang mang: “Lâm Bắc Phàm, người có ý gì đây? Như vậy có thể khiến Triệu Khoát lấy lại được tinh thần hay sao?”

Lâm Bắc Phàm cười: “Chắc là được thôi!”

Tiểu quận chúa nghiêng đầu, nàng không hiểu, bèn hỏi: “Tại sao vậy, người nói cho ta biết được không?”

“Rất đơn giản! Từ trước đến nay Triệu Khoát lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, cả đời chưa từng thua ai, có thể nói là một kẻ kiêu ngạo! Thế nhưng trận chiến này đã đánh bại hẳn ta, đánh bại lòng tự tin của hẳn ta khiến hẳn ta ruồng bỏ chính mình! Nói trắng ra thì năng lực chịu đựng trong tâm lí của hẳn ta không được!”

“Thế nên ta cho hẳn ta đi làm ở xưởng xi măng, chịu khổ một mình, không dựa vào gia tộc, chỉ nuôi sống mình bằng đôi bàn tay trắng! Chỉ có chịu đủ khổ cực của cuộc sống thì hẳn ta mới nhận ra những nỗi khổ mà bản thân hẳn ta phải chịu chẳng là gì cả!”

“Người khác chịu khổ còn có thể sống tốt được, hẳn ta có nhiều ưu thế là vậy, có nhiều cơ hội là vậy, tại sao hẳn ta không sống được? Như vậy, chắc chắn hẳn ta sẽ thay đổi suy nghĩ, lấy lại tinh thần!”

Tiểu quận chúa gật đầu, nàng vẫn không hiểu lắm: “Nghe có vẻ cũng có lý đấy nhỉ.”

Lâm Bắc Phàm búng trán nàng, hẳn nói: “Vốn đã có lý rồi, một người ngậm thìa vàng từ lúc sinh ra như quận chúa sao có thể hiểu được!”

“Ai da, đáng ghét!”

Tiểu quận chúa ôm trán, nàng nhìn Lâm Bắc Phàm bằng đôi mắt ngấn nước: “Lâm Bắc Phàm, người hiểu biết nhiều điều thật đấy, trước đây có phải người cũng từng trải qua nhiều đau khổ không?”

Lâm Bắc Phàm thở dài: “Đúng vậy, trước kia ta khổ lắm! Cả nhà ta đều là nông dân, ngày nào cũng bán mặt cho đất bán lưng cho trời, kiếm miếng cơm dựa vào ông trời, một xu cũng chẳng dám tiêu, nghèo vô cùng!”

Tiểu quận chúa vừa đồng tình vừa hâm mộ: “Đáng thương quá! Nếu người đã khổ thế thì tại sao người lại trắng trẻo thế này?”

“Đó là trời sinh, ta không khống chế được!”

Lâm Bắc Phàm cực kì phiền não: “Đôi khi rõ ràng ta có thể kiếm cơm nhờ tài hoa của mình, cuối cùng lại phải nhờ vào cái

nhân sắc này! Tiểu quận chúa xinh đẹp đáng yêu thế kia chắc cũng hiểu được nhỉ?”

Tiểu quận chúa tán thành: “Đúng vậy, đẹp trai xinh gái đôi khi cũng thật phiền phức!”

Hai người nhìn nhau rồi cùng thở dài: “Ôi!”

Đúng lúc ấy, phía xa xuất hiện một luồng kiếm khí và đao khí đang giao đấu giữa bầu trời, khiến cao thủ khắp thành chấn động!

“Kiếm khí mạnh quá! Đạt đến cảnh giới Tông Sư luôn, đáng sợ quá!”

“Luồng đao khí kia cũng thế, mạnh quá!”

“Trông đao với kiếm này có vẻ quen quen!”

Tiếp đó, có hai tràng tiếng cười truyền đến.

“Lâm lão đệ, chúng ta tới thăm ngươi đây!”

Men theo giọng nói, Lâm Bắc Phàm trông thấy một nam tử mặc áo trắng, hào hiệp và phóng khoáng, ngoài ra còn có một người mặc đồ vải thô, trông có vẻ không câu nệ tiểu tiết.

Hai người này Lâm Bắc Phàm đều quen biết, hấn vẫy tay:

“Không cần phòng bị, đây là bạn của bản quan!”

“Vâng thưa thừa tướng đại nhân!”

Cao thủ triều đình lui xuống.

Trong chớp mắt, hai vị Tông Sư đã tới kinh thành, đi đến trước mặt Lâm Bắc Phàm.

“Lão đệ, một năm không gặp, lão ca nhớ ngươi chết mất!”

Hai người kia bật cười.

Lâm Bắc Phàm nói: “Hai vị lão ca, một năm không gặp cuối cùng các ngươi cũng nhớ đến ta! Xem ra các ngươi đều có tiến bộ, võ công tinh luyện hơn không ít, chúc mừng nhé.”

Đao thánh vác đao trên vai, quan sát Lâm Bắc Phàm rồi nói:

“Mới hơn một năm, đúng thật là lão ca đã tiến bộ rất nhiều!

Song so với lão đệ ngươi thì còn kém xa!”

Kiểm tiên cũng cảm thán: “Đúng thế, một năm trước lúc gặp ngươi, ngươi chỉ là một tể tử nho nhỏ! Song hiện giờ ngươi đã làm thừa tướng rồi, dưới một người trên vạn người! Tuổi còn nhỏ mà đã được làm thừa tướng, đúng là người đầu tiên từ trước đến nay! Bản tọa dám khẳng định trăm năm sau chẳng mấy ai biết đến kiểm tiên ta, song thế nào cũng có nhiều người biết đến ngươi!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Ở đây nói chuyện không tiện, hai vị lão ca theo ta về đi, chúng ta vừa uống rượu vừa nói chuyện!”

Hai vị Tông Sư đồng thanh đáp: “Được! Cùng nhau uống rượu, cùng nhau trò chuyện!”

Sau khi trở về, Lâm Bắc Phàm chiêu đãi bọn họ rất nhiệt tình.

Trong lúc uống rượu, bọn họ nói về những trải nghiệm trong một năm nay. Một năm trước bọn họ rời khỏi kinh thành, ra ngoài rèn luyện.

Sau này đã đạt được thành tựu nhất định, thế nên lại bế quan tu luyện thêm vài tháng, cũng bởi thế mà Lâm Bắc Phàm không có tin tức về bọn họ.

Chương 682: Đúng là cao nhân

Lâm Bắc Phàm lợi dụng thần khí xi măng, trong vòng ba tháng đã xây được một khu thành có thể chứa trăm vạn người.

Thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung dẫn tám mươi vạn binh lính tới chiếm đánh Đại Võ, sau đó bị Lâm Bắc Phàm giải quyết.

Giang Nam vương dẫn năm mươi vạn binh mã khởi nghĩa, Lâm Bắc Phàm cũng đã giải quyết.

Liên minh Võ Tây, Đại Nguyệt cũng bị hấn xử lý.

Ký Bắc vương, môn chủ Thiên Môn Lãnh Nhược Thiện hung ác tạo ra đại quân võ giả để uy hiếp triều đình, bọn chúng kéo tới đánh kinh thành song cũng bị Lâm Bắc Phàm giải quyết.

Còn có chuyện xương rồng chân động thiên hạ cũng liên quan đến Lâm Bắc Phàm.

Bởi có những chuyện này xảy ra, hơn nữa còn được giải quyết êm đẹp nên Lâm Bắc Phàm mới dần dần lên cao, trở thành thừa tướng như hiện giờ.

Chuyện này khiến bọn họ không khỏi cảm thán, lão đệ của bọn họ đúng là một người có duyên làm quan.

Lúc này, Ký Bắc vương mưu phản thất bại, môn chủ Thiên Môn có thực lực Tông Sư cũng bị Dạ Lai Hương trẻ tuổi giết chết, chuyện này khiến bọn họ cực kì kinh ngạc.

Nghĩ tới Lâm Bắc Phàm đang ở kinh thành thế nên bọn họ đã tới thăm hắn. Trên đường bọn họ gặp nhau nên đi cùng luôn.

Lâm Bắc Phàm đau lòng nói: “Hóa ra các ngươi chỉ tiện đường đến thăm ta thôi!”

“Lão đệ, ngươi không thể nói như vậy được!”

Kiểm tiên vừa rót rượu cho Lâm Bắc Phàm, vừa nói: “Thực ra lão ca trở về là để thăm ngươi, nói chuyện kiếm đạo với ngươi! Trên thế giới này chỉ có ngươi mới hiểu về kiếm như vậy! Mỗi một lời nói, mỗi một hành động của ngươi đều như thánh nhân, khiến người ta nghĩ thông rất nhiều điều!”

“Lần này ra ngoài lão ca cũng tỉnh ngộ được vài điều, phương diện kiếm đạo cũng tiến bộ không ít, hoàn toàn nhờ vào sự chỉ điểm của ngươi! Càng tìm hiểu thì càng thấy mình thiếu sót, đồng thời cũng biết được lão đệ bắt phạm nhường nào!”

Lâm Bắc Phàm nghe mà hết sức hưởng thụ, hắn lại rót rượu.

“Đúng vậy, lần này ta cũng có tiến bộ, đều nhờ lão đệ chỉ điểm đấy!”

Đạo thánh ngồi xuống, vừa rót rượu cho Lâm Bắc Phàm vừa nói: “Song tiếc rằng, ta là một người xoàng xĩnh, cao nhân ở ngay bên cạnh mà chẳng hề hay biết, cứ đi tìm tận đâu xa, lãng phí mất bao nhiêu cơ hội và thời gian! À đúng rồi, có một câu nói thế nào ấy nhỉ?”

Lâm Bắc Phàm nói: “Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt!”

Đạo thánh vỗ đùi: “Đúng vậy! Chính là câu nói này! Thế nên ta đã về, lão đệ à, hi vọng ngươi có thể dạy bảo nhiều hơn, he he!”

Lâm Bắc Phàm ung dung uống rượu: “Như vậy còn được!”

Tiểu quận chúa và mọi người ở bên cạnh nhìn mà rớt cả cằm.

Đường đường là hai vị Tông Sư mà lại đi lấy lòng Lâm Bắc Phàm, ăn nói khiêm nhường như vậy?

Có đến mức phải vậy không?

Quách Thiếu Soái chấp tay, cung kính nói: “Hai vị tiền bối, trước kia lúc hai người bàn luận về rượu, ta cũng có có mặt! Ta chỉ thấy những lời công tử nói nghe thì rất có đạo lý, tràn đầy huyền cơ, song lại chẳng có cách tu luyện gì! Muốn nâng cao tu vi thì gần như không được!”

Đạo thánh nhìn Quách Thiếu Soái, hắc ta cười: “Tiểu tử, đó là bởi ngươi còn quá trẻ, chưa trải đời, tu vi lại thấp nên ngươi mới không hiểu! Đợi khi nào ngươi đạt cảnh giới cao rồi khác hiểu, tới cảnh giới Tông Sư, thứ quan trọng nhất là một chữ ngộ đó!”

“Đạo thánh nói phải!”

Kiểm tiên cười: “Con đường của võ đạo chia ra làm chín cảnh giới! Thế nhưng nghiêm túc mà chia thì chỉ có ba cảnh giới mà thôi, lần lượt là Hậu Thiên, Tiên Thiên và Tông Sư!”

“Cảnh giới Hậu Thiên chủ yếu là mài giũa cơ thể mình, luyện gân luyện cốt, bồi dưỡng kinh mạch, khiến cho cơ thể trở nên mạnh hơn. Đây là bước cơ bản của người học võ!”

“Tới cảnh giới Tiên Thiên là có thể tu luyện chân khí, khiến chân khí của mình ngưng đọng lại, hùng hậu hơn.”

“Thế nhưng tới cảnh giới Tông Sư thì khác hoàn toàn!”

“Tới cảnh giới Tông Sư, chúng tử ngươi đã hoàn thành con đường Hậu Thiên và Tiên Thiên, các phương diện đều đạt đến mức cực hạn, hoàn mỹ không một khuyết điểm! Người có thể tu luyện đến cảnh giới này không ai không là thiên chi kiêu tử, ngàn vạn người mới có một kỳ tài võ đạo!”

“Các ngươi nói xem tới cảnh giới này thì còn tiến bộ như thế nào, phải phân biệt mạnh yếu như thế nào?”

Quách Thiếu Soái xin chỉ giáo: “Nguyện nghe tỏ tường!”

“Lúc này thì điều quan trọng là giác ngộ, giác ngộ võ đạo, giác ngộ thiên đạo!”

Đạo thánh nói: “Ai nhận thức càng sâu sắc về võ đạo thì cách thiên đạo càng gần, thực lực cũng càng mạnh!”

Kiểm tiên gật đầu: “Không sai, chính là như vậy!”

Đạo thánh chỉ tay vào lão hòa thượng, có hơi hâm mộ nói: “Người xem Tịnh Đài lão hòa thượng đi, hình như năm ngoái hấn ta mới đột phá trở thành Tông Sư, thời gian còn muộn hơn cả bản tọa! Song hiện giờ thực lực của hấn ta rất mạnh, đã vượt xa bản tọa luôn rồi! Sở dĩ hấn ta có thể như vậy là bởi hấn ta luôn đi theo công tử của người, từ đó giác ngộ được nhiều điều nên tu vi mới tiến bộ nhanh như vậy!”

Kiểm tiên tắc lưỡi: “Đúng vậy! Ngày xưa ta thấy hấn ta đường đường là một Tông Sư mà lại bằng lòng bái công tử nhà người làm thầy, ta còn mắng hấn ta ngu ngốc cơ. Giờ ta mới biết rõ, hấn ta đúng là một lão hồ ly, người ngốc hóa ra lại là ta!”

“A di đà phật!” Lão hòa thượng thâm niệm một câu.

Mọi người nhớ lại ngày xưa sau khi lão hòa thượng luận đạo với Lâm Bắc Phàm, hấn ta cứ nằng nặc đòi bái Lâm Bắc Phàm làm sư, không đồng ý hấn ta không đứng dậy, hóa ra là hấn ta có mục đích. Đúng là cao tăng có khác!

Cao, đúng là cao thật!

Chương 683: Năm không trúng đạn

“Nhưng mà hấn ta học Phật pháp cơ mà!” Quách Thiếu Soái nói.

“Vớ hấn ta mà nói, phật pháp chính là đạo!” Kiểm tiên trả lời.

Lão hòa thượng mở đôi mắt có hơi vẩn đục của mình ra, hấn ta chấp hai tay lại: “Hai vị thí chủ nói phải! Sư phụ đã từng nói Phật chính là đạo, a di đà phật!”

“A di đà phật!” Kiểm Tiên và Đạo Thánh đồng thanh nói.

“Thế nên tiểu tử à, người phải trân quý cơ hội được ở bên cạnh lão đệ, chú ý lời nói hành động của hấn, người có thể học được

rất nhiều điều có lợi cho cả đời này của người đấy!” Dao thánh nói.

Nhất thời, trong mắt mọi người, Lâm Bắc Phàm bỗng trở nên vĩ đại vô cùng! Mắt mọi người đầy vẻ sùng bái, hóa ra công tử (tướng công) của bọn họ lại là một người lợi hại như vậy!

Lâm Bắc Phàm thầm mừng.

Hai vị lão ca đến thì đến lại còn nịnh nọt nữa! Đúng là quá hiểu chuyện!

Lần sau cứ nịnh nữa vào!

“Đừng nói nữa, chúng ta uống rượu đi!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói.

Thế là mọi người lại tiếp tục uống trong vui vẻ.

Dao Thánh vừa uống vừa nói: “Thực ra lần này bản tọa tới còn có một mục đích khác!”

“Mục đích gì?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

Dao thánh và kiếm tiên nhìn nhau, đoạn nghiêng rặng nói: “Lão đệ, chuyện này ngươi cũng hiểu! Một năm trước, hai người chúng ta đã gặp được một cao thủ thần bí trẻ tuổi! Trận chiến đó bản tọa thua vô cùng thảm, tới nay vẫn nhớ như in! Thế nên một năm này ta đã cố gắng tu luyện đao pháp, mục đích là để tìm hấn ta báo thù!”

Lâm Bắc Phàm im lặng uống rượu, coi như không nghe thấy.

“Không sai, bản tọa cũng có ý như vậy!”

Kiếm tiên nghiêng rặng nghiêng lợi: “Trận chiến đó cũng lấy đi hết sự kiêu ngạo của bản tọa! Thân là kiếm khách, thù này không báo thì ta không làm người!”

“Thế nhưng hơn một năm trôi qua mà bản tọa vẫn không có tin tức gì về người đó, bản tọa nghi ngờ hấn ta vẫn đang ở kinh thành nên mới quay về! Lão đệ, ngươi là phủ doãn kinh thành, ngươi có manh mối gì về người này không?” Dao thánh nhìn hấn, đôi mắt mang theo vẻ mong chờ.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu một cách bình thản: “Không có! Từ khi các ngươi rời đi là ta không có tin tức gì về người đó, như

kiểu hần ta chưa từng xuất hiện vậy! Kiểu người như vậy đã muốn lẩn trốn thì thường không tìm thấy đâu!”

Đao thánh và kiếm tiên vô cùng thất vọng.

“Có điều các người muốn tìm được Dạ Lai Hương thì ta vẫn có thể gọi hần ta cho các người!”

“Đa tạ lão đệ!”

Đao thánh và kiếm tiên đồng thanh nói.

Thời gian một chung trà trôi qua, Dạ Lai Hương tới với vẻ tiêu sái vô cùng: “Thừa tướng đại nhân, người tìm ta có chuyện gì thế? Có phải có nhiệm vụ quan trọng gì cần đến ta đứng không?”

Lâm Bắc Phàm hí hóp mắt cười: “Dạ Lai Hương, ta giới thiệu hai người cho người! Hai Tông Sư trẻ tuổi này là bạn của ta, kiếm tiên Thượng Quan Kiếm Hồn, đao thánh u Dương Bá Đao, bọn họ muốn giao lưu với người!”

Kiếm tiên và đao thánh bùng phát ý chí chiến đấu, bọn họ đều lấy vũ khí của mình ra.

“Người chính là Dạ Lai Hương? Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên! Lấy vũ khí của người ra đi, chúng ta phân cao thấp một phen!”

“Bản tọa phải xem xem rốt cuộc là đao của người sắc bén hay là đao của ta mạnh hơn.”

Dạ Lai Hương: “Đậu má!”

Trông dáng vẻ như hồ rình mồi của hai vị Tông Sư, Dạ Lai Hương hoảng sợ: “Hai vị tiền bối, ta chỉ là một Tiên Thiên nhỏ nhoi mà thôi, thực lực cực yếu, tại sao các người lại tìm ta để giao lưu chứ?”

Kiếm tiên đang hùng hực ý chí chiến đấu: “Còn vì sao nữa? Nghe nói trong trận đại chiến nhiều ngày trước, người đã giết chết môn chủ Thiên Môn Lãnh Nhược Thiện sở hữu thực lực Tông Sư chỉ trong một giây, cực kỳ lợi hại! Bản tọa đang ngứa tay, thế nên tới tìm người để giao lưu!”

Đao thánh lớn giọng nói: “Không sai! Lấy binh khí của người ra đi, chúng ta so cao thấp một phen!”

Dạ Lai Hương muốn bùng nổ!

Mẹ nó, tại sao lại như thế này?

Rõ ràng không phải do hấn ta giết, tại sao tất cả đều đổ lên đầu hấn ta?

Dạ Lai Hương giải thích: “Hai vị tiền bối, ta thấy các người đang hiểu lầm rồi, người đó không phải do ta giết đâu!”

“Người bớt đi! Khi ấy chính mắt mọi người nhìn thấy, ít cũng phải có vạn người trông thấy người ra tay! Chẳng lẽ bọn họ đều mù chắc? Rõ ràng người có thực lực, tại sao cứ phải ra vẻ lừa gạt bản tọa?” Kiếm tiên mỉm cười lạnh lùng.

“Ta không muốn phí lời với người, chúng ta gặp ở ngoài thành!”

Vùn vụt, hai vị Tông Sư trẻ tuổi thi triển khinh công rồi chạy ra ngoài thành.

Lâm Bắc Phàm vỗ vai Dạ Lai Hương đang nghếch ra như con gà gồ, hấn khuyên bảo: “Bọn họ muốn ở đây mấy ngày, người chạy không thoát đâu! Thò đầu ra là một đao, rút đầu lại cũng là một đao, lên đi! Dùng thực lực mạnh mẽ của người để chứng minh người thực sự không được! Như vậy thì về sau bọn họ sẽ không tìm người gây phiền phức nữa!”

Dạ Lai Hương: “...”

“Có điều trước khi quyết đấu, ta có một lời thật lòng muốn nói với người.”

Dạ Lai Hương quay đầu, trông hấn ta ngây ngốc vô cùng: “Lời gì?”

Lâm Bắc Phàm nghiêm túc bảo: “Nghĩ thoáng ra, hãy nén bi thương!”

...

Dạ Lai Hương: “...”

Chương 684: Đùng canh chừng nữa

Cuối cùng, Dạ Lai Hương nghe theo đề nghị của Lâm Bắc Phàm, tới ngoài thành đại chiến với hai vị Tông Sư trẻ tuổi.

Bọn họ đánh nhau vô cùng kịch liệt, chưa tới mười hiệp mà Dạ Lai Hương đã nằm bẹp trên mặt đất, mặt mũi sưng vù, trông đáng thương vô cùng.

Trên tay hắn ta vẫn cầm thanh đao nhỏ mà Lâm Bắc Phàm đã tặng.

Hắn ta vẫn còn tưởng có thể dựa vào thanh đao này để đấu hơn trăm hiệp với hai vị Tông Sư trẻ tuổi kia. Kết quả thanh đao nhỏ lại xảy ra chuyện, thu lại ánh sáng và trở nên bình thường vô cùng, thế là Dạ Lai Hương rơi vào kết cục bi thảm.

“Tại sao lại như vậy nữa? Tại sao...”

Hắn ta không thể hiểu nổi, có lúc thì thanh đao này cực kì tốt, song đôi lúc lại vô dụng.

Hai vị Tông Sư trẻ tuổi thất vọng rời đi, chỉ có Lâm Bắc Phàm là ở lại, hắn cực kì thông cảm cho Dạ Lai Hương: “Dạ Lai Hương, người nghĩ thoáng lên! Đấu sao thì cũng không phải lần đầu tiên, quen là được!”

Dạ Lai Hương siết chặt nắm tay, hắn ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Không! Lần này ta sẽ không thỏa hiệp nữa, ta nhất định phải báo thù! Bọn họ đánh ta một trận, ta nhất định phải đánh trả một trận để xả giận!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Được! Có chí khí! Ta sẽ cho người một ý kiến!”

Dạ Lai Hương hỏi: “Ý kiến gì?”

Lâm Bắc Phàm nói thầm: “Không phải người muốn báo thù sao? Gọi sư phụ của người đến đây, sư phụ của người có thực lực mạnh, chắc chắn sẽ tấn cho bọn họ một trận, giúp người báo thù rửa hận!”

Hai mắt Dạ Lai Hương sáng lên: “Đúng ha, sao ta lại không nghĩ tới nhỉ? Đa tạ thừa tướng đại nhân đã chỉ điểm!”

Lâm Bắc Phàm híp mắt cười: “Chúng ta là người một thuyền cả mà, không cần khách khí!”

Không lâu sau, dưới tiếng gọi mãnh liệt của Dạ Lai Hương, thương thần đã trở về.

“Đồ nhi của ta, nghe nói ngươi đã giết Lãnh Nhược Thiện, vì sư vui vô cùng! Thế nên lần này vì sư tới là để kiểm tra võ công của ngươi, xem ngươi có tiến bộ nhiều không!”

Dạ Lai Hương tuyệt vọng: “Không!”

Cuối cùng, Dạ Lai Hương lại bị đánh thêm một trận nữa, trái tim hấn ta nguội như tro tàn.

Đánh Dạ Lai Hương xong, thương thần lại đi tìm đạo thánh và kiếm tiên để giao lưu. Ngày nào bọn họ cũng phải đánh hai đến ba lần, không đánh là không chịu được.

Tới buổi tối, chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ tới bẩm báo tình hình với nữ đế.

Nữ đế mỉm cười: “Chuyện này trẫm đã biết từ lâu rồi! Đó đều là bạn tốt của Lâm ái khanh, có Lâm ái khanh ở đó thì bọn họ sẽ không gây ra chuyện gì đâu! Chỉ cần kinh thành không loạn thì không cần quan tâm đến bọn họ!”

“Bệ hạ, ý của vi thần là Lâm đại nhân đã lên làm thừa tướng rồi, trong phủ lại có một vị Tông Sư đang ở! Hiện giờ hấn lại làm bạn với ba vị Tông Sư khác, chúng ta có nên... đề phòng hấn không?” Chỉ huy sứ của Cẩm Y Vệ nói bóng nói gió.

Nữ đế hiểu ý của hấn ta.

Lâm Bắc Phàm thân là thừa tướng của triều đình, quyền cao chức trọng, công cao chấn chủ.

Mà hiện giờ hấn lại chơi cùng bốn vị Tông Sư, nguồn sức mạnh này đủ để uy hiếp đến triều đình. Triều đình không thể không đề phòng!

Nữ đế lắc đầu nói: “Trẫm hiểu ý của ngươi, nhưng không cần quan tâm đâu! Lâm ái khanh đã làm nhiều chuyện cho trẫm và triều đình, lòng trung thành của hấn là thứ không thể hoài nghi được, trẫm tin hấn!”

Người ta đã là Đại Tông Sư, muốn mưu phản thì tự mình hành động là được rồi, cần gì phải dựa vào Tông Sư khác nữa?

Hơn nữa cái tên này từ lúc lên làm quan chưa từng phát triển đảng phái, ngược lại còn đặc tội bách quan, một chút đường lui cũng không chừa, hoàn toàn không coi quyền lực là gì cả!

Hắn ngộ ngược như thế, chỉ đợi khi không làm nữa sẽ chuồn đây mà!

“À đúng rồi, đừng phái người canh chừng Lâm ái khanh nữa, kéo hắn lại hiểu lầm!” Nữ đế nói.

Chỉ huy sứ của Cẩm Y Vệ chấn động, nữ đế còn tin và sủng ái Lâm Bắc Phàm hơn cả tượng tượng của hắn ta!

Xem ra sau này hắn ta phải khách sáo với thừa tướng đại nhân hơn rồi!

“Thần tuân chỉ!”

Lúc này, Triệu Khoát đã được đưa đến phòng xi măng.

“Rượu đâu? Ta muốn uống rượu...”

Triệu Khoát mơ hồ tỉnh lại, phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ, bên cạnh không có rượu, tu vi thì bị phong ấn, giờ hắn ta chẳng khác gì một người bình thường. Hắn ta cảm thấy đầu mình đau như búa bổ, đó là do uống rượu mà thành.

Triệu Khoát khẽ lắc đầu, hắn ta nhớ tới những chuyện đã xảy ra trước đó.

Trước đó, hắn ta uống rượu mua say, say bí tỉ ở đường phố và gặp được thừa tướng Lâm Bắc Phàm, sau đó bị kích thích bởi những lời hắn nói, khóc đến tê tái ruột gan. Sau đó Lâm Bắc Phàm bảo thúc phụ phong ấn tu vi của hắn ta, cắt đứt nguồn kinh tế của hắn ta, bắt hắn ta đến phòng xi măng tự lao động kiếm sống.

“Xem ra nơi này chính là phòng xi măng rồi!” Hắn ta lầm bầm, nếu đã tới đây thì ở đây vậy!

Hiện giờ hắn ta vẫn muốn uống rượu để chuốc say chính mình, nếu đã không cho hắn ta tiền và rượu, hắn ta sẽ tự mình kiếm tiền mua rượu uống, tiếp tục say xỉn.

Chương 685: Tôn Nhị Cầu

Lúc này, có một người quản đốc bước vào, lớn giọng nói: “Ai là Triệu Khoát?”

Triệu Khoát lão đảo bước tới: “Ta là Triệu Khoát!”

Quản đốc chau mày, cực kì ghét bỏ: “Người uống rượu hủ, mùi rượu nồng nặc thế kia thì làm việc kiểu gì? Nếu làm lỡ việc thì người có gánh nổi trách nhiệm không? Nếu không phải người bên trên can thiệp thì ta cũng không muốn đề ý đến người đâu!”

Triệu Khoát nghe trong mơ màng, trừ việc ợ một cái ra thì hẳn ta chẳng phản ứng gì cả.

Quản đốc tiếp tục tỏ vẻ ghét bỏ: “Đi thôi, theo ta đi làm việc! Người cũng tên Triệu Khoát, tên y hệt cái tên phế vật kia! Hi vọng người đừng có vô dụng như tên phế vật đó là được.”

Lòng Triệu Khoát khẽ đau, hẳn ta cúi đầu: “Ta biết rồi!”

Tiếp đó, được quản đốc chỉ huy, Triệu Khoát bắt đầu công việc tại phường xi măng.

Công việc của hẳn ta là phụ trách vận chuyển xi măng, hẳn ta sẽ đem xi măng lên tàu đệm khí, sau đó thông qua tàu vận chuyển đến khắp các nơi trên cả nước.

Công việc cực kỳ đơn giản song lại tốn sức, mệt nhọc vô cùng.

Dù Triệu Khoát có tố chất thân thể của một võ giả, nhưng cả ngày nay chạy tới chạy lui khiến lưng hẳn ta đau vô cùng, cảm giác còn mệt hơn cả luyện võ, nằm xuống là không muốn động dậy gì nữa.

Quản đốc bước tới, kinh ngạc nói: “Cái tên tiểu tử kia, trông say bí tỉ mà cũng khỏe ra phết, một mình mà làm được việc bằng mấy người làm, không tồi! Cuối tháng tính lương ta sẽ tính thêm chút tiền cho người!”

“Cảm ơn quản đốc! Có thể cho ta mượn chút tiền trước được không, cuối tháng phát lương ta lại trả cho người?”

“Người cần tiền làm gì?”

“Mua rượu để uống!”

Quản đốc trợn mắt: “Không ngờ ngươi lại là một tên nghiện rượu! Ta có thể cho ngươi mượn tiền mua rượu, nhưng ngươi không được làm lỡ công việc, bằng không ta không tha cho ngươi đâu!”

“Được!”

Triệu Khoát cầm lấy vài chục đồng rồi lập tức chạy đi mua rượu.

Kết quả lúc uống, hắn ta lại cảm thấy khó chịu vô cùng. Đây là thứ rượu khó uống nhất mà hắn ta đã từng uống, cứ như là nước tiểu vậy.

Có điều đây đã là rượu tốt nhất mà hắn ta có thể mua rồi, không được chê, phải uống hết.

Kết quả nồng độ còn quá thấp nên uống xong hắn ta vẫn tỉnh bơ.

Mấy hôm tiếp theo, hắn ta đều đi làm vào buổi sáng, sau đó tối lại đi uống rượu.

Thế nhưng rượu quá dở đã thế còn không say nên hắn ta đành phải không uống nữa.

Hắn ta chỉ có thể điên cuồng làm việc để chuốc say chính mình.

Thế là xưởng xi măng xuất hiện một kỳ tài.

Hắn ta có thể chịu khổ chịu khó, làm việc năng suất gấp mấy lần người bình thường. Thế nhưng hắn ta lại lảm lì, cô độc một mình, không có huynh đệ, bạn bè thậm chí là người thân.

Làm việc xong thì hắn ta về nhà, tìm bừa một chỗ rồi ngủ, hoặc là ngồi ngắm trăng và chờ người ra, thực sự vô cùng kỳ quái.

Lúc này, có vài người cường tráng đi tới, mỉm cười đầy ác ý.

“Tiểu tử, nghe nói dạo này ngươi kiếm được nhiều tiền, cho bọn ta mượn chút để tiêu đi!”

Triệu Khoát nghĩ ngợi một hồi rồi rút tất cả tiền ra: “Này!”

Mấy người kia ngạc nhiên: “Ta nói mỗi vậy thôi mà ngươi cho mượn thật à?”

Lần này thì đến Triệu Khoát ngạc nhiên: “Tại sao các ngươi không lấy?”

“Chúng ta chán quá nên đến chọc chơi ngươi thôi! Nếu lấy thật, một khi bị phát hiện thì sẽ phải ngồi nhà lao đấy, hơn nữa còn bị mất việc, chúng ta không muốn mạo hiểm đâu!”

Triệu Khoát nghĩ ngợi rồi tiếp tục ngây ngốc.

Lúc này, một người ngồi xuống, cười nói: “Huynh đệ, ngươi hào phóng thế, chúng ta kết bạn đi! Ta họ Tôn, tên Tôn Nhị Cầu! Cha ta đặt cho ta đấy, nói là tên xấu thì dễ nuôi!”

Triệu Khoát trầm ngâm: “Ta tên là... Triệu Khoát.”

Đối phương không hề để ý, hoặc có lẽ hẳn ta chỉ không liên hệ được người trước mặt với Triệu Khoát trong truyền thuyết mà thôi.

“Ta nói chứ con người người rất kỳ quái nha, làm việc thì làm hết sức, xong việc thì chẳng về nhà, cứ ngồi ngây ngốc ở đây, rốt cuộc ngươi đang nghĩ gì thế? Lão ca lớn hơn ngươi vài tuổi, nói ra ta nghe, biết đâu lại giúp được ngươi!” Tôn Nhị Cầu nói rồi nở nụ cười xán lạn.

Triệu Khoát nghĩ ngợi rồi bảo: “Ngươi nói, con người sống có ý nghĩa gì chứ?”

Tôn Nhị Cầu cười ha ha: “Suy nghĩ này của ngươi thú vị thật đấy, con người sống có ý nghĩa gì? Sống được đã là tốt lắm rồi!”

Triệu Khoát sững sờ: “Tại sao ngươi lại nói như vậy?”

Không biết Tôn Nhị Cầu lấy đâu ra một cọng cỏ dại, hẳn ta ngậm lên miệng, nói: “Nghe giọng của ta chắc ngươi cũng biết ta tới từ Giang Nam ha! Ở đó ta là một nông dân, làm việc nông cho nhà địa chủ!”

“Một năm vất vả trồng lương thực thì ba phần lương thực phải giao cho nhà địa chủ, năm phần giao cho quan phủ, còn ta chỉ được hai phần, ăn cũng chẳng đủ no, lại còn lười làm!”

“Khi ấy ta còn mắng mỏ triều đình không cho một dân thường như ta một con đường sống! Tới sau này ta mới biết, hóa ra triều đình chỉ nhận một phần lương thực, số còn lại đã bị Giang Nam vương chiếm mất, dùng để khởi binh mưu phản!”

“Vậy thì cũng thôi, ít nhất mạng ta vẫn còn ở đây! Thế nhưng năm ngoái, cũng vào khoảng thời gian này, ở Giang Nam có nạn lụt, lương thực bị ngập hết, năm ấy chẳng thu hoạch được gì! Thế nhưng cái tên Giang Nam vương kia đã cuôm mất rất nhiều lương thực còn không chịu phát lương thực cứu nạn, đuổi chúng ta khỏi Giang Nam, trở mắt nhìn chúng ta chết đói!”

“Phi! Súc sinh còn có nhân tính hơn hần ta!”

Tôn Nhị Cầu nhỏ cọng cỏ trong miệng ra, hần ta nghiêng răng kèn kẹt.

Chương 686: Triệu Khoát thay đổi

Triệu Khoát biết kết quả, song hần ta vẫn không nhận được mà hỏi: “Về sau như nào?”

“Về sau để sống, tất nhiên ta gặp được gì là ăn cái nấy! Ta ăn cỏ, ăn vỏ cây, còn ăn cả đất, cứ thế chống đỡ trong mấy ngày cuối cùng cũng không chịu được nữa! Lúc ấy ta chỉ có một ý nghĩ điên cuồng là, nếu đã không cho ta sống thì ta sẽ tạo phản luôn! Cái mạng quèn này của ta thì có gì đâu, cứ lấy đi!”

“Khi ấy nhiều người cũng nghĩ như ta lắm! Có điều khi chúng ta sắp hành động thì thừa tướng đại nhân lại mang lương thực tới, giúp chúng ta không bị chết đói, cũng không lâm vào con đường kia! Sau này chúng ta bèn theo thừa tướng đại nhân, bỏ ra nửa tháng thời gian, vượt qua hơn tám trăm dặm và tới được nơi đây!”

“Phải biết rằng cả đời này ta chưa từng đi xa, ngày nào cũng bận bịu ở ruộng đồng! Kết quả một đi đã vượt cả tám trăm dặm, đến với kinh thành, người nói xem có đáng sợ không?”

“Đúng là đáng sợ thật!” Triệu Khoát gật đầu.

Theo những gì hần ta biết thì do cần trồng trọt nên chín mươi phần trăm nông dân sẽ không rời quê hương của mình.

Đi một trăm dặm, nguyên thời gian đi thôi cũng phải mất ba ngày, như vậy đã là xa lắm rồi!

“Sau khi tới đây, chúng ta bắt đầu tạo xi măng, xây dựng nhà cửa! Thừa tướng đại nhân hứa, chỉ cần xây xong mỗi một

người chúng ta đều sẽ có nhà để ở! Có lương thực đầy đủ, lại thêm lời hứa của thừa tướng, mọi người đều cố gắng làm, hai tháng đã xây được rất nhiều nhà, ba tháng hoàn thành một tòa thành!”

“Ha! Nói cho người biết này!”

Tôn Nhị Cầu vỗ vai Triệu Khoát, đoạn nói: “Tòa thành này là do ông đây và các huynh đệ xây từng viên gạch đấy, trước đây trồng lúa cũng chẳng cố gắng được như vậy! Sau khi xây xong, ta đã có nhà ở, căn nhà đó vừa to vừa vững chãi, tốt hơn nhiều so với nhà của địa chủ! Ha ha...”

Triệu Khoát lại gật đầu: “Đúng là vừa to vừa vững chãi!”

Triệu gia bọn họ cũng mua rất nhiều xi măng, xây nhiều nhà mới, hiệu quả cũng rất tốt.

“Còn về sau nữa à, cuộc sống của chúng ta càng ngày càng tươi đẹp!”

Tôn Nhị Cầu cực kì mãn nguyện, hân ta nói: “Nhà đã có, bàn ghế bát đĩa cũng có luôn, quần áo cũng dần nhiều lên! Trừ việc chưa có vợ ra thì cái gì ta cũng có rồi! Quan trọng nhất là công việc ổn định, mỗi ngày làm năm, sáu canh giờ là có tiền, có cơm ăn! Buổi tối rảnh thì ra ngoài dạo chơi, hóng gió, thoải mái lắm!”

Triệu Khoát sững sờ: “Vậy cũng tính là tốt sao? Ngày nào cũng làm nhiều việc như vậy, tiền còn chẳng đủ mua một chai rượu!”

“Phải biết thỏa mãn chứ! Người tướng bọn ta là quan quý, ngày nào cũng được ăn cá ăn thịt hả?”

Tôn Nhị Cầu chế giễu: “Con người trước hết phải hiểu rõ mình, chúng ta chỉ là dân thường, được ăn no mặc đủ đã là tốt lắm rồi! Không thể so sánh người này với người nọ, bởi sự khác biệt giữa người với người lớn hơn nhiều so với sự khác biệt giữa người và chó!”

“Chỉ cần so sánh với quá khứ đã tốt lắm rồi! Trước kia ta ở nhà tranh, mùa hè mưa dột mùa đông lọt gió, lũ đến thì cuốn trôi hết sạch! Hiện giờ ta ở nhà xi măng, không phải sợ mưa gió nữa, nước lũ cũng không sợ!”

“Trước kia ta vất vả mà chỉ tiết kiệm được chút lương thực, ăn chẳng no, tiền gần như chưa bao giờ nhìn thấy! Song hiện giờ mặc dù cũng vất vả nhưng ta không những có lương thực mà còn có cả tiền nữa!”

“Trước kia, ta chẳng có thời gian cho mình, chỉ bận rộn với ruộng đồng! Hiện giờ thời gian của ta đã nhiều hơn, ta còn có thời gian ngồi đây chém gió với người, cuộc sống như vậy không thoải mái thì thế nào nữa?”

Triệu Khoát như bừng tỉnh: “Đúng thật là rất tốt!”

“Thế nên ta rất hài lòng với cuộc sống hiện tại! Hiện giờ ta tiết kiệm thêm chút tiền, sau này lấy vợ, sống cuộc sống vợ con quây quần! Cuộc sống ấy... nhất định sẽ rất tươi đẹp!” Tôn Nhị Cầu mơ màng.

Hắn ta đã rời đi từ lúc nào không hay, Triệu Khoát cũng không biết đã thiếp đi từ lúc nào.

Song ngày thứ hai, Triệu Khoát đã thay đổi.

Mỗi ngày hắn ta đều nỗ lực làm việc, tiền kiếm được cũng không tiêu bừa bãi mà để dành.

Bên cạnh đó nhờ Tôn Nhị Cầu, hắn ta còn làm quen được nhiều người khác, lúc ăn cũng ăn cùng nhau, nói cười vui vẻ.

Mặc dù Triệu Khoát vẫn rất ít nói, song mọi người đều thấy hắn ta không phải người xấu.

Bình thường lúc làm việc cũng hay giúp đỡ mọi người.

Người khác gặp tình cảnh khó khăn hắn ta còn bỏ tiền giúp, đúng là một người xứng đáng để kết bạn.

Triệu Khoát cũng nhận ra cuộc sống ở đây thật thoải mái.

Hắn ta không cần phải gánh vác trọng trách gia tộc, có thể sống nhẹ nhàng theo ý mình, không trói buộc gì cả.

Xung quanh đều là đồng nghiệp, mọi người cùng nhau làm việc cùng nhau ăn cơm và chuyện trò, nói cười vui vẻ, không tranh giành lợi ích gì cả.

Ở đây không có ai nhớ hắn ta, chỉ coi hắn ta như một người hơi kỳ lạ. Do không thích nói chuyện nên mọi người đều gọi hắn ta là Triệu Câm.

Mặc dù còn nhiều khổ cực, song trong cái khổ lại có cái vui.
Triệu Khoát dần quên đi những đau thương trong quá khứ, hẳn ta cười nhiều hơn. Đôi khi hẳn ta còn nghĩ cả đời này cứ sống như vậy!
Thế nhưng có một chuyện đã xảy ra và phá vỡ đi vẻ yên bình.
Không biết tại sao mà Tôn Nhị Cầu lại bị đau bụng, liên tiếp mấy ngày mà không khỏi, mặt hẳn ta trắng bệch.
Bọn họ gọi đại phu đến mà cũng không có tác dụng.
Hôm ấy, có một vị đại phu từ kinh thành khá nổi tiếng tới. Sau khi xem bệnh, hẳn ta lắc đầu thở dài.

Chương 687: Tỉnh ngộ

Triệu Khoát vội hỏi: “Vương đại nhân, tình hình sao rồi?”
“Không cứu được, chuẩn bị làm lo hậu sự đi!”
Triệu Khoát rung mình, sắc mặt hẳn ta tái mét.
“Triệu Cẩm, ta không cứu được nữa à?”
Tôn Nhị Cầu nằm trên giường hỏi với vẻ mặt tuyệt vọng.
Triệu Khoát nhìn hẳn ta thoi thóp trên giường, lòng đau như bị dao cứa!
Hẳn ta nghĩ đến những ngày tháng trước đó, hai người cùng nhau làm việc, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngắm những cô nương xinh xắn trẻ tuổi đi ngang qua rồi cười vui vẻ, còn cùng nhau bàn chuyện tương lai nữa...
Hóa ra Tôn Nhị Cầu đã trở thành người bạn thân nhất của hẳn ta từ lúc nào không hay!
“Cứu được, đợi ta! Ta nhất định sẽ cứu ngươi!”
Triệu Khoát điên cuồng xông ra ngoài, hẳn ta tìm được thúc phụ Triệu Hải, vội bảo: “Thúc phụ, bạn ta Tôn Nhị Cầu bị bệnh nặng sắp không xong rồi, mau mời đại phu tốt nhất cứu hẳn ta đi!”
Triệu Hải lạnh lùng bảo: “Hiện giờ ngươi đang rèn luyện, trước khi hoàn toàn tỉnh ngộ ngươi không được sử dụng tài

nguyên của gia tộc!”

Triệu Khoát sốt sắng: “Nhưng mà bạn ta sắp chết rồi!”

Triệu Hải vẫn lạnh lùng: “Chết thì chết, liên quan gì đến Triệu gia chúng ta?”

Triệu Khoát tức đến mức toàn thân run rẩy, hấn ta lớn giọng nói: “Thúc phụ, sao ngươi lại máu lạnh như vậy?”

“Người làm tướng bắt buộc phải máu lạnh!”

“Thúc phụ! Coi như ta cầu xin ngươi!”

Triệu Khoát quỳ xuống, khẩn cầu: “Ta có một người bạn tốt, ta không muốn trơ mắt nhìn hấn ta chết! Cầu xin ngươi đấy, ta thực sự cầu xin ngươi...”

Uỳnh uỳnh uỳnh...

Hấn ta đập đầu liên tiếp.

Triệu Hải thấy vậy mà chân kinh!

Đứa cháu này của hấn ta đã từng là một người kiêu ngạo biết bao!

Hiện giờ hấn ta vì tính mạng của một kẻ bình thường mà đập đầu cầu xin! Hình như hấn ta đã thay đổi, thay đổi quá nhiều!

Triệu Hải bèn không nỡ: “Khoát nhi, đây là mệnh lệnh của gia tộc, không được vi phạm! Ngươi đi tìm thừa tướng đi, nếu thừa tướng đồng ý thì chúng ta cũng đồng ý!”

“Tìm thừa tướng! Giờ ta đi tìm thừa tướng đây!”

Triệu Khoát lại xông về phía Lâm phủ.

Trên đường hấn ta gặp xe ngựa của Lâm Bắc Phàm, bèn ngăn lại.

“Thừa tướng, cầu xin ngươi cứu người!”

“Cứu ai?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Tôn Nhị Cầu!”

“Tôn Nhị Cầu?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Vừa nghe đã biết là tên của một dân thường! Ngươi đường đường là đại thiếu Triệu gia, sao lại

có một người bạn bình thường như thế?”

Triệu Khoát vội bảo: “Đây là người bạn ta quen được ở xưởng xi măng! Hiện giờ hấn ta đang ốm nặng, cần danh y cứu chữa! Nhưng giờ ta bị gia tộc hạn chế không cho dùng tài nguyên! Thừa tướng đại nhân, cầu xin người giúp ta, cầu xin người đây!”

“Chuyện này không khó, ta có thể giúp người!” Lâm Bắc Phàm nói.

Triệu Khoát mừng rỡ: “Đa tạ thừa tướng!”

“Thế nhưng người phải nghĩ cho kỹ, khi động vào tài nguyên nhà người thì có nghĩa là việc rèn luyện của người sẽ kết thúc, người sẽ trở lại làm đại thiếu Triệu gia, tiếp tục gánh vác cái ô danh rửa không hết kia, trở thành phế vật như mọi người nói!”

Sắc mặt Triệu Khoát toát lên vẻ do dự.

Song mấy giây sau, hấn ta gật đầu: “Ta nghĩ kỹ rồi, mong thừa tướng giúp đỡ!”

“Tại sao?” Lâm Bắc Phàm bỗng hỏi.

Triệu Khoát gào lên: “Bởi vì sự nhục nhã của ta không đáng là gì so với tính mạng của Nhị Cầu!”

Lâm Bắc Phàm bật cười: “Xem ra người đã nghĩ kỹ, đúng là chẳng đáng gì! Chỉ cần biết phân đầu thì người vẫn là hảo hán! Tặng người một câu nói, trộn mắt coi khinh ngàn kẻ địch, cúi đầu con trẻ cười làm trâu!”

Triệu Khoát chấn động, hấn ta cung kính nói: “Đa tạ thừa tướng đại nhân đã chỉ bảo!”

Được Lâm Bắc Phàm đồng ý, Triệu gia lập tức mời đại phu tốt nhất cho Tôn Nhị Cầu.

Vị đại phu này đã cứu được hấn ta.

Còn Triệu Khoát thì đổi quần áo, mặc đồ tướng lĩnh, trông oai phong anh tuấn.

“Hóa ra người là Triệu Khoát kia à...” Tôn Nhị Cầu nằm trên giường, kinh ngạc nói.

Hắn ta rất bất ngờ trước thân phận của đối phương, rồi lại thất vọng khi thân phận hai người có chênh lệch, song sau này không còn cơ hội cho hai người cùng ăn cơm, cùng chém gió nữa rồi. Hắn ta đã mất đi một người bạn.

“Nhị Cầu, ta phải về đây!”

Triệu Khoát luyến tiếc: “Những ngày này cảm ơn người đã chăm sóc, được quen biết người ta rất vui, người là người bạn tốt nhất của ta! Đây là tiền công ta kiếm được, ta cho người tất, người hãy sống với niềm hy vọng của ta nhé, sống cuộc sống vợ con quây quần!”

Tôn Nhị Cầu rơm rớm nước mắt, hắn ta nói chẳng thành lời, chỉ im lặng nhận lấy tiền, đoạn bảo: “Bảo trọng, thường xuyên về thăm nơi này nhé!”

“Bảo trọng!”

Triệu Khoát gật đầu, hắn ta vỗ vai Tôn Nhị Cầu rồi rời đi với vẻ luyến tiếc.

Trên đường, mọi người cứ chỉ chỉ trỏ trỏ hắn ta.

“Hắn ta chính là cái tên phế vật kia hả?”

“Đúng là cái tên phế vật! Được việc chẳng thấy, chỉ thấy hỏng việc!”

“Nếu ta là hắn ta thì ta đâm đầu vào tường chết cho xong!”

Triệu Khoát thấy những lời này ngày trước chẳng khác gì cửa đao vào tim hắn ta, song hiện giờ lại chẳng khó chịu như vậy nữa.

Hắn ta không quan tâm đến những lời dị nghị, chỉ ưỡn ngực bước về phía Lâm phủ...

Chương 688: Binh pháp tốt nhất

Trong thư phòng của Lâm phủ, Triệu Khoát gặp lại Lâm Bắc Phàm. Lúc này, Lâm Bắc Phàm đang cầm bút lông để vẽ tranh.

Từng nét từng nét, không vội không vàng, vô cùng an nhàn thoải mái.

Triệu Khoát không làm phiền mà cung kính đứng ở một bên, nhìn Lâm Bắc Phàm vẽ tranh mà con mắt khẽ động.

Từ lúc quen biết Lâm Bắc Phàm, hắn ta phát hiện ra dáng vẻ của Lâm Bắc Phàm luôn từ tốn, chậm rãi, không tranh không đoạt, không vội không vàng, dường như chẳng có chuyện gì có thể khiến hắn bận tâm, cũng chẳng có chuyện gì có thể làm khó được hắn.

Mà sự thật đúng là vậy.

Khắp triều đều là địch, bị cô lập bốn phía, trong giới quan trường như vậy mà hắn vẫn có thể từng bước leo lên, dẫn lên đầu tất cả mọi người để trở thành người đứng đầu trong triều!

Ba vị đại phiến vương mưu phản, Đại Võ chia năm xẻ bảy, là hắn dẫn quân diệt loạn, khiến Đại Võ có thể thống nhất một lần nữa!

Còn tạo ra thần khí phi thiên khí cầu lớn, lợi khí trên nước là tàu đệm khí, thần khí xây nhà, nghe nói còn có lúa Thái Bình có sản lượng cao đều là do hắn nghiên cứu ra, mỗi một phát minh đều có lợi cho đất nước và nhân dân!

Còn rất nhiều thành tích khác thì không cần nhắc tới nữa, quả thực hắn là một huyền thoại sống.

Có lúc hắn ta đã hoài nghi, một người sao có thể ưu tú như thế?

Chẳng lẽ là tiên nhân trên trời hạ phàm?

Trong lúc đang suy nghĩ, Lâm Bắc Phàm đặt cây bút trong tay xuống, nhìn Triệu Khoát điềm tĩnh, hài lòng gật đầu, cười nói: “Người đến rồi! Vốn dĩ ta nghĩ phải cần khoảng mấy tháng thì người mới tỉnh ngộ được, kết quả khoảng một tháng đã khá lên rồi! Rất tốt, thật sự phải cảm ơn cái người tên là Tôn Nhị Cầu đó, ha ha!”

Triệu Khoát chấp tay nói lớn tiếng: “Thừa tướng khổ tâm rồi, hạ quan vô cùng cảm ơn!”

“Không có gì, chỉ là không nỡ nhìn thấy một nhân tài của đất nước bị chôn vùi, có thể giúp một tay thì ta nhất định sẽ giúp, nếu người không tự mình tỉnh ngộ được thì ta cũng hết cách!”

Triệu Khoát lại một lần nữa nói to: “Vẫn phải cảm ơn sự giúp đỡ của thừa tướng, hạ quan đã được rất nhiều!”

“Không nói đến những chuyện này nữa, ngươi đến tìm bản quan có chuyện gì?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Thừa tướng, hạ quan muốn học binh pháp với ngươi!” Triệu Khoát ngẩng đầu lên, ánh mắt chắc chắn mà kiên định.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu cười nói: “Ngươi được sinh ra trong nhà binh, từ nhỏ đã đọc thông thạo binh thư, mưa dầm thấm lâu, có chỗ nào còn cần ta dạy chứ?”

“Chỉ có sau khi dùng binh mới biết bản thân mình yếu kém! Hành binh đánh trận không phải là trò trẻ con, hạ quan không muốn lại phạm phải sai lầm giống như vậy một lần nữa!”

Triệu Khoát tiếp tục chấp tay nói: “Thừa tướng đại nhân, ngươi là quân thần đương thời, dùng binh như thần! Vì vậy, hạ quan muốn học binh pháp từ ngươi để bù đắp cho thiếu sót của bản thân, hi vọng thừa tướng có thể cho hạ quan một cơ hội!”
Li ê n h ệ t: 0 9 3 5 8 2 4 7 0 2

Lâm Bắc Phàm nói to: “Được! Nếu ngươi đã muốn học binh pháp với ta, vậy ta sẽ hỏi ngươi binh pháp là gì?”

Triệu Khoát do dự trong giây lát rồi nói ra cách nhìn của mình: “Cái gọi là binh pháp chính là cách dùng binh, hành quân đánh trận!”

Lâm Bắc Phàm khẽ lắc đầu.

Triệu Khoát ngẩn ra: “Thừa tướng đại nhân, chẳng lẽ hạ quan nói có gì không đúng sao?”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Đúng một phần!”

Triệu Khoát lập tức thỉnh giáo một cách khiêm tốn: “Thừa tướng đại nhân, một phần khác là gì?”

Lâm Bắc Phàm khẽ cười rồi nói: “Chuyện binh là quốc gia đại sự, là nơi sinh tử, là đạo tồn vong, không thể không xem kỹ!”

Cả người Triệu Khoát run rẩy, lông tơ toàn thân đều dựng đứng cả lên!

Chỉ cảm thấy là mười mấy chữ ngắn gọn, mỗi từ đều là châu ngọc, mỗi câu đều là châm ngôn, giống như đạo lý đánh thép,

đã nói chạm đến tim của hắn ta rồi.

Sâu sắc thấu triệt hơn cả binh pháp mà hắn ta đã học trong mấy chục năm.

“Nói đơn giản, chiến tranh là chuyện lớn của quốc gia, liên quan đến sống chết của quân và dân, sự tồn vong của đất nước, không thể không quan sát nghiên cứu một cách nghiêm túc, đối đãi một cách cẩn thận! Mà binh pháp thật ra chính là cách giải quyết chiến tranh, cách giảm thiểu số quân dân chết và thương vong, cách bảo vệ nước nhà! Chỉ có nhận thức được điểm này mới biết dùng binh như thế nào!”

Triệu Khoát nói lớn: “Đa tạ thừa tướng đã chỉ bảo!”

Khi lại nhìn Lâm Bắc Phàm trong mắt hắn ta đã có thêm một phần kính phục.

Quả nhiên là quân thần, hiểu sâu sắc về binh pháp như vậy, hiểu biết một cách thấu đáo như thế.

Chỉ phần kiến thức này thôi đã bỏ xa hắn ta mấy con phố rồi, chẳng trách lại dùng binh như thần!

“Này...” Triệu Khoát rơi vào suy tư, không có tùy tiện trả lời.

Nghĩ rất lâu rồi mới nói: “Đối với ta mà nói, binh pháp có thể mang lại thắng lợi đều là binh pháp tốt! Nếu có thể lấy yếu địch mạnh, lấy ít địch nhiều, lấy sự hi sinh nhỏ nhất để đạt được thắng lợi lớn nhất, đó chính là binh pháp tốt nhất!”

“Ví dụ như từ đầu năm tới nay, thừa tướng đã đánh tổng cộng bốn trận, khiến cho hạ quan vô cùng bái phục!”

“Trận chiến ở Hồ Lao quan, ngươi lấy bốn mươi vạn binh mã, chống lại tám mươi vạn hổ sói của Đại Hạ! Cuối cùng chỉ hi sinh không tới hai vạn người còn bắt giữ thái tử của Đại Hạ, ép sáu mươi vạn binh mã của đối phương giao nộp vũ khí đầu hàng!”

“Trong trận chiến ở sông Tùng, ngươi lấy hai mươi vạn binh mã, ngăn chặn năm mươi vạn đại quân của Giang Nam vương ở ven sông Tùng! Không tốn bao nhiêu binh mã đã khiến quân của Giang Nam vương tan rã, bắt được Giang Nam vương, bắt ba mươi vạn người làm tù binh, giành được chiến thắng một lần nữa!”

“Trận chiến ở cứ điểm quan trọng Phượng Hoàng, người dùng một kế sách nho nhỏ đã đánh bại được liên quân trăm vạn người của Võ Tây và Đại Nguyệt, danh chấn thiên hạ!”

“Khiến người ta chú ý nhất chính là trận chiến bảo vệ kinh thành cuối cùng! Người không tốn một binh một tốt nào, chỉ vồn vện dùng lời nói đã khiến cho đại quân Ký Bắc thất bại ngay phút chót, làm cho dã tâm của Ký Bắc vương tan vỡ!”

“Trong số này, không có cái nào không phải trận chiến kinh điển lấy yếu thắng mạnh, lấy ít thắng nhiều, lấy sự hy sinh nhỏ nhất đổi lấy thắng lợi to lớn nhất!”

“Tất cả binh pháp mà thừa tướng đại nhân đã vận dụng chính là binh pháp tốt nhất!”

Chương 689: Thế nào là binh pháp

Lâm Bắc Phàm cười mắng: “Bớt nịnh hót cho ta! Người khen đều là ba hoa chích chòe! Đối với ta, bốn trận chiến lớn này không đáng để khoe khoang! Binh pháp đã vận dụng trong đó cũng không phải là binh pháp tốt!”

Triệu Khoát kinh hãi: “Thừa tướng đại nhân, vì sao bốn trận đại chiến này không đáng khoe khoang? Binh pháp lấy ít thắng nhiều, lấy yếu thắng mạnh như thế, vì sao được không tính là binh pháp hay?”

Lâm Bắc Phàm lạnh nhạt cười: “Đánh trận, cách dùng binh tốt nhất là thắng bằng mưu lược, sau đó là thắng bằng ngoại giao, tiếp theo dùng vũ lực đánh bại quân địch, hạ sách cuối cùng là tấn công thành trì của địch!”

Triệu Khoát nghe xong có hơi dăm chiêu.

Lâm Bắc Phàm tiếp tục nói: “Ý tứ của những lời này là binh pháp hay nhất thật ra là dùng mưu lược để đánh bại ý đồ chiến lược và hành động của địch nhân. Như thế sẽ không tổn thất binh mã lương thảo, bảo vệ đất nước!”

“Thứ hai, đó là sử dụng ngoại giao để đánh bại kẻ thù, khiến hấn ta bị cô lập và thất bại. Phương pháp này cũng không tổn thất binh mã lương thảo, cũng có thể bảo vệ quốc gia, là binh pháp hay!”

“Tiếp theo mới là dùng binh, dùng vũ lực đánh bại địch nhân. Nhưng chỉ cần dụng binh sẽ phải hao phí nhân lực, vật lực cực lớn, thậm chí là sức mạnh của toàn bộ đất nước, sẽ làm dao động nền móng của quốc gia, làm cho dân chúng sinh linh khốn khổ, dân chúng lầm than! Cho dù hy sinh nhỏ đến đâu cũng là hy sinh, cực kỳ không nên, là một phương pháp kém cỏi!”

“Hạ sách nhất chính là mang binh tấn công thành trì của địch nhân, thương vong lớn nhất, hy sinh nhiều nhất, là biện pháp bất đắc dĩ nhất, vô cùng không đề cao, tốt nhất là không nên làm!”

“Cho nên, bốn trận chiến của ta cũng không đáng khen ngợi! Tuy rằng cuối cùng đều thắng, đều là lấy ít thắng nhiều, lấy yếu thắng mạnh, nhưng chung quy vẫn có hy sinh, mang đến tổn thất không nhỏ cho Đại Võ!”

Lâm Bắc Phàm thở dài: “Chuyện binh là quốc gia đại sự, là nơi sống chết, là đạo tồn vong! Cho nên, binh pháp tốt nhất chính là có thể không đánh giặc thì cố gắng không đánh giặc! Có thể sử dụng phương pháp bên ngoài chiến tranh để giải quyết chiến tranh! Không cần chiến mà vẫn khiến binh lính của người khuất phục, không cần chiến mà vẫn khiến vua của người khuất phục, không cần chiến mà vẫn khiến quốc gia của người khuất phục, binh pháp hay chính là như thế!”

Cả thể xác lẫn tinh thần của Triệu Khoát run lên!

Binh pháp tốt nhất chính là có thể không đánh giặc thì cố gắng không đánh giặc!

Có thể sử dụng phương pháp ngoài chiến tranh để giải quyết chiến tranh thì sử dụng phương pháp ngoài chiến tranh để giải quyết!

Không cần chiến mà vẫn khiến binh lính của người khuất phục, không cần chiến mà vẫn khiến vua của người khuất phục, không cần chiến mà vẫn khiến quốc gia của người khuất phục, binh pháp hay chính là như thế!

Mỗi một câu nói này đều lật đổ tất cả nhận thức trước kia của hắn ta, mang đến cho hắn ta một trận gió bão lớn trong đầu mà trước nay chưa từng có!

Nhưng ngẫm lại, lại khiến người ta suy nghĩ sâu sắc, khiến hấn ta thức tỉnh như vậy!

Binh pháp có thể không đánh giặc mà cũng có thể giành được chiến thắng mới thật sự là binh pháp hay!

Binh pháp mưu lược mà trước đây mình theo đuổi và luôn tự hào, tất cả đều thật thấp kém!

Triệu Khoát cúi lạy một cách tâm phục khẩu phục, nói: “Thừa tướng đại nhân, ta hiểu rồi!”

“Ta lại hỏi ngươi, tướng quân như thế nào mới có thể được coi là tướng quân giỏi?” Lâm Bắc Phàm nói ra vấn đề thứ ba.

Triệu Khoát lập tức đáp: “Tướng quân dụng binh như thần có thể được gọi là tướng quân giỏi!”

Lâm Bắc Phàm khẽ lắc đầu: “Không đúng! Tướng quân dụng binh như thần thắng nhiều bại ít, có thể gọi là tướng quân tất chiến tất thắng! Tuy rằng thua ít, nhưng nếu thua ở trận chiến mấu chốt vậy sẽ thất bại thảm hại, thậm chí dẫn đến tan cửa nát nhà, vì vậy không thể được coi là tướng quân giỏi!”

Triệu Khoát lại nói: “Tướng quân bách chiến bách thắng có thể gọi là tướng quân giỏi!”

Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu một lần nữa: “Cũng không đúng! Mặc dù bách chiến bách thắng nhưng thắng lợi của hấn ta đều dựa trên hy sinh to lớn! Tuy rằng thắng lợi, nhưng quốc gia lại vì thế mà bị kéo xuống, loại thắng lợi này thì có ý nghĩa gì?”

“Cái này……” Triệu Khoát không trả lời được.

Trong lòng tràn ngập nghi hoặc, người dùng binh như thần không thể xưng là tướng quân giỏi, người bách chiến bách thắng cũng không được gọi là tướng quân tốt, vậy thế nào mới là tướng quân giỏi?

Triệu Khoát chấp tay, khiêm tốn hỏi: “Kính xin thừa tướng chỉ giáo!”

“Thật ra lúc trước, ta đã nói với ngươi rồi!” Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Đã nói rồi sao?” Triệu Khoát nghi hoặc, cẩn thận nghĩ lại, hình như không hề có.

“Ta quả thật đã nói rồi!” Lâm Bắc Phàm quát: “Không cần chiến mà vẫn khiến binh lính của người khuất phục, không cần chiến mà vẫn khiến vua của người khuất phục, không cần chiến mà vẫn khiến quốc gia của người khuất phục, binh pháp hay chính là như thế! Có thể vận dụng binh pháp này, chính là tướng quân giỏi nhất!”

“Cho nên tướng quân giỏi nhất chính là không thông qua đánh giặc mà vẫn có thể khiến địch nhân khuất phục! Không công thành mà có thể khiến địch nhân mở thành đầu hàng! Không phí một binh một tốt mà đạt được thắng lợi toàn diện!”

“Cho nên, tướng quân càng lợi hại lại càng không có được chiến tích huy hoàng, càng sẽ không có được chiến công khiến người ta ca tụng, bởi vì hăn thắng lợi không hề chấn động lòng người, không có bất kỳ sự hồi hộp nào đáng để nhắc đến, tất cả đều giống như nước chảy mây trôi!”

“Tổng kết lại chính là...”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Người thiện chiến không có công lao hiển hách!”

Trong lòng Triệu Khoát chấn động: “Đa tạ thừa tướng đã chỉ điểm!”

Chương 690: Thay triều đổi đại

Tuy rằng chỉ là nói chuyện nhẹ nhàng với Lâm Bắc Phàm, nhưng đối với Triệu Khoát mà nói sự chấn động lại rất lớn!

Chuyện binh là quốc gia đại sự, là nơi sống chết, là đạo tồn vong, không thể không xem xét cẩn thận!

Đánh trận, cách dùng binh tốt nhất là thắng bằng mưu lược, sau đó là thắng bằng ngoại giao, tiếp theo dùng vũ lực đánh bại quân địch, hạ sách cuối cùng là tấn công thành trì của địch!

Không cần chiến mà vẫn khiến binh lính của người khuất phục, không cần chiến mà vẫn khiến vua của người khuất phục, không cần chiến mà vẫn khiến quốc gia của người khuất phục, binh pháp hay chính là như thế!

Người thiện chiến không có công lao hiển hách!

...

Những tư tưởng binh pháp này hoàn toàn lật đổ nhận thức về binh pháp trước kia của hấn ta, tạo thành sự đả kích tư tưởng to lớn!

Làm cho hấn ta bây giờ đã kích động đến mức không kiềm chế được bản thân!

Cảm giác này thật giống như võ giả đã đạt được tuyệt thế thần công mà mình nằm mơ cũng muốn vậy!

Kinh ngạc bất ngờ, vui mừng quá đổi!

Ánh mắt Triệu Khoát nhìn Lâm Bắc Phàm tràn ngập vẻ sùng bái!

Quả nhiên là một bậc thầy binh pháp, quân thần dụng binh như thần, khó trách chỉ huy bốn trận chiến dịch đều đạt được thắng lợi toàn diện như vậy!

Bởi vì binh pháp này đã vượt qua người đương đại rất nhiều, khác hoàn toàn với những binh pháp mưu lược mà hấn ta học trong những năm gần đây.

Khác nhau một trời một vực, không thể so sánh được!

Không được, hấn ta muốn quay về phân tích một phen!

Chờ sau khi tóm gọn xong, lại tiếp tục tham khảo ý kiến!

Vì thế hấn ta chấp tay cung kính nói: “Đa tạ thừa tướng đại nhân đã chỉ điểm, hạ quan đã được hưởng lợi không nhỏ! Nhưng hôm nay đã quấy rầy nhiều rồi, hạ quan xin cáo lui! Tương lai chờ khi nào thừa tướng đại nhân rảnh rỗi, lại đến thỉnh giáo! Kính xin thừa tướng đại nhân chỉ giáo!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, mỉm cười nói: “Người có lòng học hỏi, ta ắt sẽ có ý muốn dạy! Là tể tửu của Quốc Tử Giám, ta thích nhất là người hiếu học và xin thỉnh giáo một cách khiêm tốn!”

Triệu Khoát mừng rỡ: “Đa tạ thừa tướng đại nhân đã thành toàn, hạ quan xin cáo lui trước!”

Lâm Bắc Phàm phát tay: “Đi đi!”

Triệu Khoát chấp tay rồi bái, sau đó rời khỏi thư phòng.

Lâm Bắc Phàm tiếp tục vẽ tranh, một lát sau, phía đối diện bàn xuất hiện một bóng dáng màu trắng.

Hắn vô cùng bình tĩnh: “Bạch Quan m, người tới rồi!”

Bạch Quan âm vô cùng kinh ngạc: “Người lại dạy binh pháp cho Triệu Khoát sao?”

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh trả lời: “Hắn ta muốn học thì ta dạy, không có gì to tát cả!”

“Nhưng binh của hắn ta đã bại ở Ký Bắc, hại triều đình tổn thất bốn mươi vạn binh mã, tuy rằng đã giữ được tính mạng nhưng bị giáng chức quan, đời này không thể có thể xuất đầu lộ diện nữa rồi, vì sao còn muốn dạy hắn ta?” Bạch Quan âm khó hiểu hỏi.

“Mọi người đều có lúc phạm sai lầm, nếu như thay đổi triệt để, sửa đổi bản thân, cho hắn ta một cơ hội thì có sao?”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Người xem, văn võ cả triều đều là tham quan gian thần, bọn họ phạm tội cũng không nhỏ hơn Triệu Khoát, chẳng lẽ đều phải một gậy đánh chết bọn họ sao? Sau khi đánh chết bọn họ, ai sẽ xử lý triều chính, ai sẽ quản lý quốc gia, người nói có đúng hay không?”

Bạch Quan âm như có điều suy nghĩ mà gật đầu.

“Giết một người thật ra rất đơn giản, nhưng muốn cứu một người thì rất khó! Muốn cứu một quốc gia lại càng khó khăn hơn! Việc này cần rất nhiều nhân tài người trước hy sinh người sau tiếp bước mới có thể cứu nước cứu dân!”

“Triệu Khoát là một người trẻ tuổi, kinh nghiệm khuyết thiếu, dễ kích động, phạm sai lầm là chuyện rất bình thường, nhưng cuộc đời còn dài, có khả năng vô hạn! Cho hắn ta một cơ hội, nói không chừng sau này sẽ trở thành tướng soái của Đại Võ, trụ cột của quốc gia!”

“Nói rất đúng!” Bạch Quan âm gật đầu, cười bảo: “Nhưng người cũng là người trẻ tuổi, sao lại không thấy người phạm sai lầm?”

Lâm Bắc Phàm mở tay ra rồi cười khò: “Người cũng biết tình huống của ta, nếu ta phạm sai lầm một lần vậy cuộc đời ta sẽ bị hủy! Cho nên, ta phải như đi trên băng mỏng, một chút sai

làm cũng không thể phạm, bằng không sẽ bị người khác bắt được nhược điểm!”

“Thật ra, bây giờ ngươi làm thừa tướng, dưới một người trên vạn người, hoàn toàn có thể thực hiện tham vọng của mình, cứu nước cứu dân, khiến cho dân chúng thiên hạ đều có thể sống những ngày tháng tốt đẹp!”

“Ta chỉ có thể nói làm hết sức mình! Trách nhiệm của người làm quan là tạo phúc một phương, không hổ thẹn với lòng là được! Về phần tương lai như thế nào, có thể làm được đến bước nào, có thể chỉ có ông trời mới biết! Bạch Quan m, ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi”

Bạch Quan âm nói: “Hỏi đi!”

Ánh mắt Lâm Bắc Phàm hơi lóe lên: “Lúc trước ngươi nói với ta, muốn lấy số tiền mà ta đã tham được đi làm một chuyện lớn! Một khi làm được việc này, chắc chắn sẽ lật đổ được toàn bộ hoàng triều, khiến cho dân chúng có thể sống một cuộc sống tốt đẹp! Chuyện ngươi muốn làm, rốt cuộc là chuyện gì?”

Bạch Quan âm cười khanh khách, ung dung hỏi: “Rốt cục ngươi cũng đã nhớ tới chuyện này, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ không bao giờ hỏi chứ! Ngươi cảm thấy, ta sẽ lấy số tiền này để làm gì?”

Ánh mắt Lâm Bắc Phàm hơi lóe lên: “Đổi triều đổi thời đại, lật đổ Đại Võ hoàng triều!”

Chương 691: Siêu cấp tự luyện

Bạch Quan Âm không gật đầu cũng không lắc đầu.

Bởi vì trên mặt có sương mù trắng cho nên Lâm Bắc Phàm không thấy rõ ngũ quan của nàng, không biết ý tứ của nàng.

Nhưng lại không biết khuôn mặt xinh đẹp ẩn trong sương mù trắng có chút tinh nghịch: “Quả thật ta vốn dĩ có suy nghĩ như vậy! Nhưng bây giờ phát hiện ra dưới ảnh hưởng của ngươi Đại Võ lại dần dần trở nên tốt hơn!”

“Bách quan trong triều đều bị ngươi chinh đốn hết lần này đến lần khác, bây giờ đều trở nên khá thành thật, không còn làm bậy! Tam đại phản vương bị bắt, Đại Võ chấm dứt cục diện bị

chia cắt bởi phiên vương, quy về một mối một lần nữa! Mặt khác, người còn thực hiện các chính sách lợi dân, phát minh ra các loại thần khí lợi quốc lợi dân, cuộc sống của dân chúng càng ngày càng tốt!”

“Cho nên, bây giờ ta cũng không biết có muốn tiếp tục nữa hay không! Bởi vì đôi lại là ta làm chắc chắn không làm tốt được bằng người! Con người người thật sự làm ta rất khó xử đó”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Cho nên, suy nghĩ của người bây giờ là...

Bạch Quan Âm nghiêm túc nói: “Tuy rằng tam đại phiên vương đã bị tóm gọn, nhưng gian thần trong Đại Võ vẫn lộng quyền như trước, tham quan hoành hành, chỉ là khiếp sợ người cho nên mới tén lại! Nhưng tình hình của Đại Võ không hề thay đổi, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ biến trở lại như trước!”

Lâm Bắc Phàm cười khỏ: “Cái này cần thời gian! Chỉ có bồi dưỡng ra một lượng quan lại lớn và thanh liêm mới có thể từ từ thay thế những tham quan ô lại này, sau đó lại thi hành chế độ thanh liêm nghiêm khắc, mới có thể triệt để xoay chuyển!”

“Ta cực kỳ hiểu! Người ở Đại Võ khiến ta thấy được hy vọng, ta sẽ không ra tay! Nhưng trong trường hợp người không còn ở đây, ta có thể sẽ không nhịn được nữa đâu! Cho nên, người cố hết sức ở lại Đại Võ đi! Hoặc là thông qua phương pháp diễn biến hòa bình của người, hoặc là chỉ có thể thông qua phương pháp của ta, cạo xương chữa thương cứu vớt Đại Võ!”

Lâm Bắc Phàm thở dài: “Những việc ta làm đều là những chuyện có thể rơi đầu bất cứ lúc nào, bản thân ta cũng không thể cam đoan! Có thể qua một ngày thì qua một ngày, cuối cùng không có cách nào thì chỉ có thể xách đồ mà chạy trốn thôi!”

Bạch Quan Âm che miệng cười, cho dù người muốn chạy vẫn có người khiến hấn không nổi!

“Đúng rồi, vì sao đột nhiên người lại có nghi vấn này?”

Lâm Bắc Phàm lại thở dài: “Ôi! Còn không phải là bởi vì nữ đế!”

Bạch Quan Âm kinh hãi: “Bởi vì nữ đế?”

“Đúng vậy, dù sao nơi này cũng là quốc gia của nàng, nếu như người lật đổ Đại Võ, nàng sẽ xử lý như thế nào? Ta thật sự không đành lòng nhìn thấy dáng vẻ hồn xiêu phách lạc của nàng, càng không muốn thấy nàng bởi vậy mà mất mạng!”

Bạch Quan Âm bừng tỉnh: “Thì ra là đau lòng vì nữ đế!”

“Đúng vậy, ở chung hơn một năm đã nảy sinh tình cảm rồi, không hy vọng nàng xảy ra chuyện!”

“Vậy người cảm thấy nữ đế này như thế nào?”

Lâm Bắc Phàm nói những lời hay: “Khuynh quốc khuynh thành, diễm lệ xinh đẹp! Người khác đều ngỡ nàng là hôn quân, nhưng ta cảm thấy nàng không phải là hôn quân, chỉ là làm việc khá hồ đồ mà thôi, có hơi làm việc theo cảm tính!”

“Ví dụ như...”

“Nàng luôn sủng ái ta, vô cùng sủng ái ta! Có đồ ăn, thức uống hoặc là thứ gì hay ho thì nàng đều cho ta, khiến ta không có một chút dục vọng phấn đấu nào, chỉ có thể ăn no rồi chờ chết! Cuộc sống không có lý tưởng thì khác gì cá muối?” Lâm Bắc Phàm thở dài nói.

Bạch Quan Âm lén cười.

“Còn không ngừng thăng quan tiến chức, các loại quyền lực đều ném cho ta, để cho ta không ngừng làm lớn, cho đến bây giờ đã trở thành thừa tướng, còn là Trung Dũng Công của triều đình, không sợ ta công cao chấn chủ sao?”

Bạch Quan Âm tiếp tục cười trộm.

“Hơn nữa, vậy mà nàng lại không phòng bị ta! Máy ngày nay, ta và mấy vị Tông Sư có quan hệ vô cùng thân thiết đã đủ để uy hiếp đến hoàng quyền rồi! Nhưng nàng lại không hỏi nhiều, còn cho Cẩm Y Vệ và đám người Đông Xưởng tới giám thị rút về!”

Lâm Bắc Phàm thở dài: “May mà ta không có ý mưu phản, bằng không nàng đã xong đời rồi!”

“Những lời người nói không phải đều là biểu hiện của hôn quân sao?”

“Nếu như nàng đối với quan viên nào cũng đều như vậy, đó quả thật là một hôn quân! Nhưng nàng chỉ đối xử như thế với một mình ta, tình huống đó thì khác!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Có gì không giống?” Bạch Quan Âm hỏi.

Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng nói: “Lén nói cho người biết một bí mật, ta nghi ngờ nữ đế vẫn luôn ham muốn sắc đẹp của ta cho nên mới đem những thứ tốt cho ta, nói trắng ra chính là người mù quáng trong tình yêu, đại si tình!”

Bạch Quan Âm khiếp sợ: “Chuyện này... không khả thi lắm đâu?”

“Có gì mà không thể?” Lâm Bắc Phàm chắc một tiếng, kiểu như ta đã sớm nhìn thấu: “Bắt đầu từ khi ta vào triều làm quan, ánh mắt của nàng nhìn ta đã thay đổi rồi! Bảo ta tập thể dục mỗi sáng là để tiện cho việc thấy ta! Bị các quan lại khác vây công, nàng còn nhiều lần bảo vệ ta! Cho ta nhiều thứ tốt như vậy, đây đều là biểu hiện của việc yêu ta!”

“Thật ra ngẫm lại cũng bình thường thôi, mỗi ngày nữ đế đều ở trong hoàng cung, đối mặt với một đám lão già tóc hoa râm, răng rụng hết, chỉ có một mình ta căn bã... tuần tú lịch sự, ngọc thụ lâm phong, là người đàn ông đẹp trai nhất trong triều đình, cho nên tất nhiên là không kìm lòng được! Ôi, nữ đế cũng không dễ dàng gì!” Bạch Quan Âm lấy tay đỡ trán: “Có phải người hơi tự luyện rồi không?”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ tự đắc: “Ta không tự luyện, ta nói là sự thật! Giá trị nhan sắc thiên hạ tổng cộng chỉ có một hòn đá, mình ta độc chiếm tám đầu! Người phụ nữ có thể thoát khỏi vẻ đẹp của ta vẫn chưa được sinh ra! Nữ đế là nữ nhân, đương nhiên cũng không ngoại lệ!”

Bạch Quan Âm chắc chắn nói: “Không cần phải nói, người đúng là tự luyện, hơn nữa còn là siêu cấp tự luyện!” Lâm Bắc Phàm: “...”

1136 chữ

Chương 692: Mẹ kiếp

Sau khi Bạch Quan Âm trở về, nàng nhin ý cười trong lòng, báo cáo lại việc này cho nữ đế Nữ đế tức giận nghiêng răng nghiêng lợi: “Bạch tử tử, hấn thật sự nói như vậy sao?”

Bạch Quan Âm che miệng cười: “Chỉ nhiều chứ không ít, ta còn bớt lại rồi đó, dù sao da mặt ta cũng không dày như hấn!”

Nữ đế hận đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Vậy mà lại oán thăm thăm như thế, thăm nhất định phải chinh đốn hấn một phen.

“Đúng, nhất định phải chinh đốn hấn cho tốt!” Bạch Quan Âm đổ thêm dầu vào lửa.

Ngày hôm sau, tảo triều.

Vừa mới đọc xong lời chúc triều đình, nữ đế liền lớn tiếng quát: “Lâm ái khanh, ngươi ra đây cho thăm!”

Lâm Bắc Phàm hơi sững sờ, sao nữ đế trông có vẻ khá tức giận? Nàng chưa từng dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với ta, chẳng lẽ là “dì cả” tới rồi?

Nhưng cho dù như thế thì việc này cũng không thể đổ lên đầu ta được!

Tâm tư của bách quan dao động, cảm giác hình như có chuyện gì đó khiến người ta chờ đợi sắp xảy ra vậy, không hiểu sao lại có chút kích động.

Lâm Bắc Phàm đứng ra, nghiêm trang chấp tay thi lễ nói: “Có thần, bệ hạ có gì dặn dò ạ?”

Đôi mắt đẹp của nữ đế trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ dữ tợn, cắn răng gần từng chữ nói: “Lâm ái khanh, gần đây có phải ngươi rất nhàn rồi không?”

Lâm Bắc Phàm hơi hoảng hốt, nữ đế có ý gì?

Hơi hướng này trông có vẻ như là có ý hỏi tội vậy...

Ánh mắt của bách quan sáng lên, nữ đế muốn hỏi tội sao?

Muốn trị tội tên khốn nạn kia?

Có thể có thể Trong lòng bách quan kích động, ngóng trông, triều đình có vẻ cực kỳ yên tĩnh.

“Sao bệ hạ lại nói ra lời này?” Lâm Bắc Phàm khó hiểu nói.

Nữ đế lạnh lùng cười, nói với vẻ quái gở: “Trẫm nghe nói gần đây mỗi ngày người đều chiêu đãi mấy vị Tông Sư kia, rượu ngon mỹ thực, hát hò suốt đêm, vui vẻ quên lối về, thật là vui vẻ quá nhỉ! Có phải có việc này hay không?”

Lâm Bắc Phàm càng hoảng hốt, quả nhiên là nữ đế muốn hỏi tội!

Bách quan càng thêm kích động, rốt cục thì bệ hạ cũng không thể nhịn được nữa mà ra tay với tên khốn nạn kia!

Tốt quá rồi!

Ông trời có mắt!

Chờ rất lâu rồi cuối cùng cũng đợi đến hôm nay, đã mơ mộng rất lâu rồi cuối cùng thì giấc mơ cũng thành hiện thực.

Ý? Sao lại nói ra những lời trong lòng rồi?

“Bệ hạ, có việc này ạ! Những người này đều là bạn tốt của vi thần, bọn họ khó lắm mới có thể trở về thăm thân, tất nhiên thân phải nhiệt tình chiêu đãi! Đồng thời, thân cũng đang tận lực lôi kéo bọn họ trở thành trợ lực của triều đình, thỉnh bệ hạ minh xét!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Người chiêu đãi bằng hữu đó là chuyện riêng của người, nhưng công tư phải rõ ràng!” Nữ đế quát: “Trẫm hỏi người, thân là thừa tướng của Đại Võ, phát triển rộng rãi phương pháp nghỉ ngơi dưỡng sức, bảo vệ dân chúng và đất nước, việc này người đã xử lý xong chưa?”

“Khởi bẩm bệ hạ, phương pháp này đã dựa theo chức trách phân phối cho lục bộ cửu khanh, cùng với các tri phủ nha môn, bách quan tích cực phối hợp, bây giờ đang được triển khai một cách ổn định, vô cùng thuận lợi!” Lâm Bắc Phàm báo cáo.

“Trẫm lại hỏi người, thân là phủ doãn kinh thành, chuyện nha môn Đức Thiên phủ người đã xử lý xong chưa?” Nữ đế lại chất vấn.

“Khởi bẩm bệ hạ, hiện nay dân chúng ở kinh thành an cư lạc nghiệp, lễ thói xã hội rất tốt, cũng không xảy ra chuyện lớn gì cả! Cho nên việc trong nha môn đã bớt đi không ít, đã được vi

thần xử lý thỏa đáng rồi ạ!” Lâm Bắc Phàm lại báo cáo một lần nữa.

“Trẫm lại hỏi ngươi, thân là tể tử của Quốc Tử Giám, ngươi đã xử lý xong chuyện của Quốc Tử Giám chưa?” Nữ đế lại hỏi.

“Khởi bẩm bệ hạ, Quốc Tử Giám đã có quy trình hoạt động ổn định, chỉ cần bách quan mỗi người một chức vụ, làm theo từng bước là được!” Lâm Bắc Phàm lại một lần nữa báo cáo.

“Sau khi ngươi làm xong những quốc sự này mà vẫn còn thừa sức đề chiêu đãi bằng hữu tri kỷ, xem ra quả nhiên ngươi rất nhàn rồi! Được, thật sự rất tốt!” Giọng nói của nữ đế gây khó dễ, ánh mắt nhìn Lâm Bắc Phàm có chút mờ ám khó hiểu, không có ý tốt.

Trong lòng Lâm Bắc Phàm rất hoảng hốt, quả nhiên trông nữ đế có vẻ muốn chinh đốn hắn!

A! Ngày hôm qua còn nói nữ đế là đại si tình, con người chỉ biết yêu đương, kết quả tại sao hôm nay lại trở nên anh minh thần võ rồi? Nhìn cái mồm quạ này của ta đi, không nên nói lung tung, sẽ bị báo ứng!

Bách quan càng thêm kích động!

Bệ hạ quả nhiên muốn trừng trị gian tặc Lâm Bắc Phàm!

Tổ tiên hiển linh rồi, ông trời mở mắt!

Vạn tuế! Vạn vạn tuế! Thưa bệ hạ, đừng thương tiếc chúng ta, hãy để phong ba bão táp đến dữ dội hơn một chút đi!

Miễn là hắn chết, dù có phải lột một lớp da thì chúng ta cũng sẵn sàng!

Hú hú hú!

Lâm Bắc Phàm cảm thấy mình vẫn có thể giả vờ một chút: “Bệ hạ, thật ra..”

Nữ đế vung tay lên, thở phì phò nói: “Ái Khanh, ngươi đừng nói nữa! Mỗi ngày trẫm đều phải ở trong cung xử lý triều chính một cách vô cùng khổ sở, kết quả ngươi lại ở bên ngoài uống rượu vui vẻ với một đám bằng hữu, vui vẻ tự do, ngươi có thấy có lỗi với trẫm không?”

“Bệ hạ, ta.....”

Nữ đế đập bàn đứng lên: “Bớt nói nhảm, trẫm không muốn nghe người giải thích! Bây giờ nếu người đã có thời gian... Từ hôm nay trở đi, người vào cung giúp trẫm xử lý chính vụ, chia sẻ quốc sự!”

Lâm Bắc Phàm: “Mẹ kiếp!”

Bách quan: “Mẹ kiếp!”

1084 chữ

Chương 693: Vào cung xử lý công vụ

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt! Thật kinh hoàng!

Đây đâu phải là trừng phạt?

Rõ ràng là ân thưởng! Ân thưởng vô cùng lớn!

Có thể giúp hoàng thượng xử lý chính vụ, chia sẻ quốc sự, có nghĩa là quyền lực của mình đã được mở rộng ra rất nhiều, quyền lực càng lớn hơn rồi!

Ngay lập tức, ánh mắt hâm mộ đổ kỵ hận thù của bách quan nhìn qua Đổ kỵ đến mức bức tường sắp nứt ra rồi!

Nhưng mà, trong lòng Lâm Bắc Phàm không hề vui vẻ một chút nào!

Giúp nữ đế xử lý chính vụ có bao nhiêu chuyện, không phải hần không biết!

Làm như vậy, sau này còn có thể vui vẻ chơi đùa không?

Làm ơn, hần chỉ muốn làm một con cá muối vui vẻ mà thôi, thỉnh thoảng tham tài lười biếng một chút, không hề muốn vất vả như vậy đâu!

Vì thế, Lâm Bắc Phàm luống cuống: “Bệ hạ, xin hãy suy nghĩ kỹ!”

Nữ đế nói: “Trẫm suy nghĩ cực kỳ rõ ràng!”

Lâm Bắc Phàm giãy dụa: “Bệ hạ, vi thần kinh nghiệm ít ỏi..”

Nữ đế nói: “Ngươi đã làm thừa tướng rồi, còn thiếu kinh nghiệm gì? Ngày thường ngươi làm như thế nào thì bây giờ cứ làm như thế, trăm tin ngươi có thể làm cực kỳ tốt!”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục giãi dựa: “Bệ hạ, công vụ của vị thần bận rộn....

Nữ đế lạnh lùng cười: “Lâm ái khanh, nếu ngươi bận có thể bận rộn hơn được trăm sao? Mỗi ngày trăm điều xử lý nhiều quốc sự như vậy, ngươi xử lý một chút việc thì đã là cái gì?”

“Hơn nữa, vừa rồi trăm đã hỏi ngươi, ngươi đều nói công vụ dưới tay đều đã xử lý xong, cho nên mới rảnh rồi uống rượu vui vẻ với bằng hữu! Nếu ngươi rảnh rồi, chẳng lẽ không nên thông cảm cho trăm, giúp trăm làm chút chuyện sao?”

Lâm Bắc Phàm thật muốn tát mình mấy cái, sớm biết sẽ không thành thật như vậy!

Ngay cả cái có cũng không lừa được, hồi hận trong lòng quá!

Lúc này, nữ đế vung tay lên: “Ái khanh, ngươi đừng nói nữa! Ngươi là thừa tướng đương triều, đây vốn là việc ngươi nên làm, ngươi trốn không thoát đâu!”

Nhưng Lâm Bắc Phàm lớn lên dưới cờ đỏ, kế thừa truyền thống tốt đẹp của các bậc tiên liệt cách mạng, sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Hắn quay đầu, nhỏ giọng nói với bá quan phía sau: “Các vị đại nhân, nể mặt bình thường ta đối xử tàn nhẫn với các ngươi như thế, nhanh chóng nói xấu vài câu giúp ta, giáng chức ta thì ta cũng chấp nhận!”

“Thừa tướng đại nhân, vì sao ngài lại từ chối chuyện tốt như vậy?” Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu hỏi.

“Tốt cái gì chứ! Ta là một người đàn ông giống như gió, một đời phóng đảng và yêu tự do! Vừa nghĩ đến năm mới của ta đều phải trải qua ở trong hoàng cung, suy nghĩ muốn chết cũng đã có rồi!”

“Thừa tướng đại nhân, ngươi còn quá trẻ, tham luyện thể giới tươi đẹp! Bên ngoài có gì thú vị đâu, còn không bằng quyền lực thật sự trong tay!” Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang phản bác nói.

Lâm Bắc Phàm quăng ánh mắt tràn ngập khinh bỉ qua: “Lý đại nhân, đó là bởi vì người già rồi, không dùng được nữa, muốn chơi cũng không chơi nổi!”

Lý Khai Quang ngay lập tức đã chịu một vạn điểm sát thương Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng nói: “Các vị đại nhân, lợi ích của chúng ta là ở cùng một chỗ, lần này nhờ vào các người! Chỉ cần các người nói xấu giúp ta, lần sau ta tịch thu tài sản nhất định sẽ ra tay nương tình!”

Lại bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm buồn bực nói: “Thừa tướng đại nhân, có thể không tịch thu không?”

“Không tịch thu thì thật có lỗi với lương tâm của ta!”

“Lương tâm của người là màu đen sao?”

Nữ đế nhìn dáng vẻ của bách quan, cau mày nói: “Các người có chuyện gì thì nói lớn lên, xì xào bàn tán ở phía dưới còn ra thể thống gì nữa?”

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đã thương lượng thỏa đáng với bách quan rồi.

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu đứng ra, lớn tiếng nói: “Bệ hạ, thần cảm thấy.....

Nữ đế mỉm cười: “Cao Ái Khanh nói rất hay, về sau đừng nói nữa!”

Cao Thiên Diệu sững sờ: “Bệ hạ, thần đã nói gì đâu?”

Nữ đế trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm đang mang vẻ mặt vô tội: “Trẫm biết người muốn làm gì, nhưng trẫm không nghe! Còn có các vị ái khanh, các người cũng không cần nhiều lời, ý trẫm đã quyết! Lâm ái khanh, người không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của trẫm được đâu, ngoan ngoãn chấp nhận đi!”

Về mặt Lâm Bắc Phàm tuyệt vọng, vẻ mặt của bách quan cũng bất đắc dĩ. Sau khi tảo triều kết thúc, Lâm Bắc Phàm đi theo một vị lão thái giám tới một cung điện. “Thừa tướng đại nhân, nơi này là Chính Sự đường, là nơi trước kia thừa tướng phụ tá bệ hạ xử lý triều chính!”

Đêm qua, bệ hạ phân phó nô tài thu dọn ở đây thật sạch sẽ, thừa tướng đại nhân, người nhìn xem, còn có gì cần chuẩn bị không?”

Lâm Bắc Phàm tùy ý nhìn một chút, phát hiện nơi này vô cùng sáng sủa, tất cả đều đã được thu dọn vô cùng sạch sẽ.

Có mấy tủ sách, còn có một cái bàn lớn, trên bàn còn bày đầy bút mực giấy nghiên, giống như thư phòng ở nhà vậy.

“Được rồi, như vậy là được!” Lâm Bắc Phàm hài lòng gật đầu.

Lão thái giám kêu bốn tiểu thái giám vào, cười nói: “Thừa tướng đại nhân, đây là thái giám hầu hạ được sắp xếp “Không dám, bây giờ bắt đầu xử lý công vụ đi, bệ hạ sắp xếp chuyện gì cho ta?” Lâm Bắc Phàm nói.

cho người, bọn họ biết đọc sách biết chữ, có nhu cầu gì cứ việc phân phó”

1201 chữ

Chương 694: Quá nhanh

Lão thái giám sai người đưa tới hai xấp tấu chương vừa cao vừa dày, nói: “Thừa tướng đại nhân, bệ hạ bảo người thay mặt phê duyệt tấu chương! Tấu chương đã phê duyệt lại giao cho bệ hạ xem qua!”

Mặt của Lâm Bắc Phàm hơi xanh mét: “Sao nhiều thế, phê được hết không đây?”

Lão thái giám cười nói: “Thừa tướng đại nhân, người có điều không biết, đây chỉ là một phần nhỏ trong đó mà thôi! Chờ người phê duyệt xong sẽ đưa tới một phần khác, trách nhiệm nhiều, vất vả rồi!”

“Được rồi, bắt đầu làm đi!” Lâm Bắc Phàm thở dài, cảm giác ngày tháng đau khổ của mình sắp tới.

Xấn tay áo lên và cố gắng làm thôi, nếu không thì có thể làm gì?

May mà hắn là đại Tông Sư, thiên tư thông minh, liếc mắt một cái là có thể đọc xong mười hàng rất nhanh, đầu óc linh hoạt hơn cả một siêu máy tính, dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được tấu chương đã giảm đi nhanh chóng.

Nhưng hắn lại càng nhìn càng tức giận.

“Hay cho tên Lễ bộ thị lang nhà ngươi lại dám vạch tội ta trong một quyển tấu chương! Ghi một nét ở trên quyển sổ nhỏ, xem ta trừng trị ngươi như thế nào!”

“Hay cho Lưu tướng quân ngươi, báo cáo chiến sự cũng không quên phỉ báng ta, xem ra lần tịch thu tài sản trước vẫn chưa đủ tàn nhẫn!”

“Cao Thiên Diệu, Vương Như Thủy, các ngươi được lắm, ta đã nhớ kỹ rồi!”

“Các ngươi xong đời rồi, các ngươi chắc chắn là xong đời rồi!”

“Thừa tướng rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!”

Bên kia, trong Ngự Thư phòng.

Nữ đế nhìn lão thái giám trở về, cười híp mắt hỏi: “Sau khi Lâm ái khanh nhìn thấy những tấu chương này có cảm giác gì?”

Lão thái giám nhin cười báo cáo: “Khởi bẩm bệ hạ, mặt của thừa tướng đại nhân hơi xanh xao”

“Ha ha..... Nữ đế cười rộ lên.

Nàng biết chiêu này có tác dụng với hần!

Lâm Bắc Phàm là người không sợ trời không sợ đất, thủ đoạn bình thường đối với hần cũng vô dụng. Nhưng con người hần rất có trách nhiệm, chỉ cần là chuyện trong bốn phận của hần thì hần đều sẽ không từ chối.

Vì vậy, nàng đã sử dụng cách này.

Không chỉ có thể quản hần, giảm bớt gánh nặng cho mình, mà còn tiện thể ghét bỏ bách quan.

Một mũi tên trúng ba con nhạn, nữ đế tự khen ngợi chủ ý của mình.

Đúng lúc này, hai tiểu thái giám ôm một xấp tấu chương thật dày qua đây.

“Bệ hạ, đây là tấu chương mà thừa tướng đại nhân phê duyệt xong, mời ngài nhìn qua!”

Nữ đế kinh hãi: “Nhanh như vậy mà đã xong rồi?”

“Đúng vậy, bệ hạ Nữ đế tiện tay mở một quyển tấu chương ra, xem xét một cách nghiêm túc.

Phát hiện nội dung do Lâm Bắc Phàm phê duyệt, ngắn gọn súc tích, trật tự rõ ràng, vô cùng hợp tình hợp lý.

Nếu đổi lại là nàng, nhiều nhất cũng chỉ như vậy. Nhưng mà, tốc độ của nàng không nhanh bằng Lâm Bắc Phàm.

Nữ đế dùng bút đỏ viết một chữ ‘chuẩn’ trên đó, tỏ vẻ tán thành ý kiến của Lâm Bắc Phàm, cứ như vậy làm.

Tiếp theo, nàng lại liên tiếp lật xem mấy quyển tấu chương, phát hiện Lâm Bắc Phàm đều giữ tiêu chuẩn cao, mỗi một phần tấu chương đều phê duyệt vô cùng thỏa đáng, thậm chí còn có rất nhiều điểm làm cho người ta sáng mắt, khiến nàng vỗ bàn kêu hay.

Nữ đế vô cùng cao hứng: “Kéo Lâm ái khanh tới làm việc cho trẫm thật sự là một quyết định anh minh! Về sau trẫm không cần vất vả như vậy nữa! Ha ha...”

Đúng lúc này, hai vị thái giám lại bưng một xấp tấu chương tới.

“Bệ hạ, đây là tấu chương mà thừa tướng đại nhân phê chuẩn xong, xin ngài xem qua!”

“Lại phê xong rồi?” Nữ đế lại kinh ngạc.

Tấu chương trước mặt còn chưa đọc xong mà hắn đã viết xong xấp tiếp theo rồi, đây còn là người sao?

Không biết vì sao, nữ đế cảm thấy chỉ số thông minh của mình bị nghiền áp!

Mình từ nhỏ đã được bồi dưỡng như một hoàng đế cho nên mới có được năng lực xử lý các loại chính vụ, kết quả Lâm Bắc Phàm vừa tới đã đè bẹp nàng rồi!

Nữ đế có chút không phục nói: “Trẫm không tin, trẫm làm hoàng đế nhiều năm còn kém một thần tử như ngươi?”

Nàng cũng tăng nhanh tốc độ, nhanh chóng phê duyệt tấu chương.

Không lâu sau, hai tiểu thái giám lại tới. “Bệ hạ, đây là tấu chương mà thừa tướng đại nhân đã phê duyệt xong, mời người

xem qua!”

Nữ đế: “..”

“Đặt ở đó trước đi, trăm sẽ tự xem!” Nữ đế vui đầu nói.

“Vâng, bệ hạ!” Lại qua một lúc, hai tiểu thái giám lại tới.

“Bệ hạ, đây là tấu chương thừa tướng đại nhân đã phê duyệt xong, xin người xem qua!”

Nữ đế: “..”

“Đặt xuống, các người có thể đi!”

“Vâng, bệ hạ!”

Lại qua một hồi, hai tiểu thái giám lại tới.

“Bệ hạ, đây là tấu chương mới, xin người xem qua!”

Nữ đế nhìn tấu chương dần dần cao lên, tức giận: “Các người trở về bảo hấn chậm một chút, trăm không vội!”

“Vâng, bệ hạ!”

Các thái giám nhanh chóng truyền đạt ý chỉ của nữ đế cho Lâm Bắc Phàm. Lâm Bắc Phàm vừa nhanh chóng phê duyệt tấu chương vừa bình tĩnh nói: “Bảo ta không nóng vội? Nói thật nhẹ nhàng! Ta thân kiêm mấy chức vụ còn có rất nhiều việc phải làm!”

Chỉ một câu nói này lại một phần tấu chương mới ra lò.

Tiểu thái giám khó xử nói: “Nhưng thừa tướng đại nhân.....

“Các người ngốc sao, đưa qua trễ một chút không phải là được sao?”

“Thừa tướng đại nhân nói rất đúng”

Vì thế sau một hồi, bốn tiểu thái giám cố hết sức bung tấu chương đi tới.

Nữ đế thấy vậy có chút choáng váng, tức giận nói: “Không phải trăm đã bảo hấn chậm một chút thôi sao?”

“Bệ hạ, tấu chương của hấn đã phê xong rồi!”

Nữ đế nhìn tấu chương cao cao trên bàn, có chút mệt mỏi thở ra một hơi: “Phù.”

Lúc này rốt cục nàng cũng biết vì sao Lâm Bắc Phàm luôn có thể nhàn rỗi trong lúc bận rộn, luôn có thể lười biếng, luôn có thể lén lười, dựa vào đầu óc này, dựa vào hiệu suất làm việc này, có thể không nhanh sao?

“Quên đi, không so sánh nữa! Cho dù ngươi có lợi hại hơn nữa thì cũng là ái thân của trẫm!” 1067 chữ

Chương 695: Bị tước đoạt tự do

Nữ đế không muốn so sánh nữa, so với một yêu nghiệt quả thực là tự tìm phiền não. Dù sao Lâm Bắc Phàm có lợi hại đến đâu cũng là thân tử của nàng, cả đời này đều phải làm việc cho nàng, đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay của nàng.

Nghĩ đi nghĩ lại, lại có chút đắc chí.

Nàng buông bút trong tay xuống, muốn đi ra ngoài giải sầu, thư giãn đầu óc rồi mới trở về tiếp tục làm việc. Ma xui quỷ khiến thế nào mà lại đi tới Chính Sự đường.

Phát hiện trên tay Lâm Bắc Phàm đang bung một chén trà xanh nóng hổi, quay đầu nhìn mây trôi lững lờ bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt cũng giãn ra theo, đáng vẻ năm tháng yên tĩnh, đừng đến gần lão tử.

Mà trước bàn của hắn lại bày một đĩa đậu phộng, một đĩa đậu tương rang, còn có một đĩa bánh ngọt tinh mỹ, trông có vẻ vô cùng hương thụ.

Nữ đế đổ ky, mình bận rộn đến mức sắp mệt chết rồi, kết quả ngươi đến đó ăn uống, sống thành đáng vẻ mà nàng hâm mộ.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm thấy nữ đế đến, vội vàng đứng dậy: “Bái kiến bệ hạ!”

Nữ đế không nóng không lạnh nói: “Ái khanh, trông ngươi có vẻ rất hưởng thụ!”

Lâm Bắc Phàm nghiêm trang nói: “Khởi bẩm bệ hạ, hôm nay khối lượng công việc vượt quá tiêu chuẩn, cho nên bổ sung một chút, xin bệ hạ thông cảm!”

Nữ đế nghe mà muốn đánh người, khối lượng công việc này còn vượt quá tiêu chuẩn, còn cần bổ sung? “Ái khanh, hôm

nay thật sự rất mệt mỏi sao?” Nữ đế quan tâm hỏi.

Lâm Bắc Phàm vội vàng gật đầu: “Mệt! Rất mệt! Vô cùng mệt! Mệt đến nỗi không thể tưởng tượng được” Mặt của nữ đế sa sầm hẳn đi, tên khốn nạn nhà ngươi!

Nói dối không chớp mắt!

Nói dối còn không biết đường chuẩn bị bản nháp! Không phải ngươi được sủng mà kiêu, cho rằng ta không thể trừng trị được ngươi sao?

“Nhưng từ những chính vụ này, vi thần càng thêm cảm nhận được cái khó của bệ hạ.

Vẻ mặt của Lâm Bắc Phàm cảm động nói: “Bệ hạ mỗi ngày ngài đều phải đối mặt với nhiều tấu chương như vậy, phê duyệt nhiều tấu chương như vậy, mỗi ngày phải giải quyết nhiều công việc khó khăn, nhất định vô cùng vất vả?”

“Nhưng người phía dưới không hề thông cảm cho sự vất vả của bệ hạ một chút nào, làm việc không tốt, còn thường xuyên gây chuyện thị phi, sau này vi thần nhất định phải phê bình bọn họ một cách thật cương quyết!”

“Nói cho bọn họ biết, nào có năm tháng yên tĩnh, chẳng qua có người thay chúng ta gánh vác trọng trách đi về phía trước!”

Lời này quả thực đã chạm đến tâm can của nữ đế Nhìn xem, những lời này của thừa tướng nói đúng là khác hẳn, có độ cao, có tình cảm!

Nghe mà cảm thấy tê dại, quá trêu ngươi rồi!

Hai từ: thoải mái!

Trên mặt nữ đế không kìm lòng được mà lộ ra tươi cười, nói với vẻ mặt ôn hòa: “Ái khanh, quả nhiên vẫn là người hiểu trăm nhất! Đến trưa, chúng ta cùng nhau dùng bữa đi!”

“Vâng, bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm chấp tay nói.

Sau đó, hai người cùng dùng bữa.

Tuy rằng quân thần khác biệt, nhưng nữ đế vẫn lôi kéo Lâm Bắc Phàm ngồi trên cùng một bàn. Nữ đế ăn rất vui vẻ, bởi vì bình thường đều là người cô đơn, mỗi lần dùng bữa đều là một mình.

Sau khi ăn xong lập tức tiếp tục xử lý việc nước, giống như một người cuồng công việc.

Mặc dù hương vị của bữa ăn rất ngon, nhưng không cảm thấy có bao nhiêu vị.

Nhưng bây giờ có Lâm Bắc Phàm đã không giống nữa rồi.

Nhìn hấn ăn cơm rất ngon, mình cũng không nhịn được mà ăn thêm vài miếng.

Hơn nữa, hấn không để hoàng đế như nàng ở trong lòng, làm chuyện có chút tùy ý tiêu sái, triết lý cầm quyền lại rất giống nàng, nói chuyện vô cùng ăn ý, làm cho nữ đế vô cùng thoải mái, thật giống như ở chung với bằng hữu vậy.

Một cảm giác âm áp đã lâu không gặp dâng lên trong lòng.

“Ái khanh, bình thường buổi trưa ngươi dùng bữa ở đâu?” Nữ đế tò mò hỏi.

Lâm Bắc Phàm vừa ăn vừa đáp: “Nếu như ở Quốc Tử Giám, vậy thì dùng bữa ở Quốc Tử Giám! Nếu như ở Đức Thiên phủ nha, vậy thì ở dùng bữa trong nha môn! Đôi khi không thể chịu đựng được thức ăn ở hai nơi này cũng sẽ lên ra ngoài để tìm một quán rượu cải thiện bữa ăn! Chỉ có đến buổi tối mới trở về Lâm phủ dùng bữa!”

“Thì ra là như thế!” Nữ đế cười nói: “Ái khanh, nếu sau này không có việc gấp cứ ở lại dùng bữa trưa với trẫm đi! Ngươi muốn ăn cái gì, trẫm sẽ bảo Ngự Thiện phòng sắp xếp cho ngươi!”

Lâm Bắc Phàm bối rối: “Bệ hạ, chuyện này không hay lắm đâu?”

Nữ đế nhíu mày, bất mãn nói: “Cái này có gì mà không hay? Về sau, buổi sáng trên cơ bản đều phải xử lý quốc sự cùng trẫm ở trong hoàng cung, bữa trưa cũng chỉ có thể giải quyết ở trong hoàng cung! Ngươi không cần nhiều lời, quyết định vui vẻ như vậy!”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt, mỗi ngày lên triều sớm đã tước đoạt thời gian buổi sáng của ta rồi!

Ở lại Chính Sự đường phê duyệt tấu chương lại tước đoạt thời gian buổi trưa của ta!

Ngay cả bữa trưa cũng phải giải quyết ở trong hoàng cung, bảo ta ăn cơm cùng nàng, thời gian buổi trưa cũng bị tước đoạt!

Còn thời gian buổi chiều thì sao?

Còn thời gian buổi tối thì sao?

Nếu sau này, nàng chán thân thể của ta rồi thì phải làm sao?

1098 chữ

Chương 696: Không phải ai cũng học được

Lúc này, nữ đế nói với lão thái giám bên cạnh: “Đúng rồi, về sau Lâm ái khanh phải thường xuyên tới hoàng cung xử lý chính vụ, vô cùng bất tiện! Cho hắn một lệnh bài thông hành để hắn có thể tự do ra vào hoàng cung”

“Vâng, bệ hạ!” Lão thái giám lên tiếng đáp.

Lâm Bắc Phàm kêu rên trong lòng!

Xong rồi xong rồi!

Quả nhiên là nữ đế muốn đuổi móng vuốt về phía hắn!

Ta theo hay là không theo đây?

“Bệ hạ, có thể không nhận lệnh bài này không?”

Nữ đế bất mãn nói: “Sao có thể không nhận, xuất hành đều không tiện! Lỡ đâu sau này buổi tối người có việc gấp, muốn trở về báo cáo thì làm sao bây giờ? Có một lệnh bài cũng tiện, người nói có phải hay không?”

Lâm Bắc Phàm rơi lệ đầy mặt trong lòng!

Nữ đế quả nhiên để mắt tới hắn!

Còn sắp xếp thỏa đáng như vậy, săn sóc như vậy, ngay cả thời gian buổi tối cũng cân nhắc tới!

Muốn không theo cũng không được nữa rồi!

Mà lúc này, sau khi Triệu Khoát trở về từ Lâm phủ vẫn luôn nhốt chính mình ở trong thư phòng, vui đầu khổ học, múa bút thành văn.

Thấy vậy Triệu Hải vô cùng lo lắng, cho rằng đối phương còn chưa khôi phục lại được từ đả kích trong quá khứ.

Hắn ta đẩy cửa tiến vào trong thư phòng, phát hiện trong phòng đầy giấy bay, lo lắng hỏi: “Khoát nhi, người đang làm gì vậy?”

“Thúc phụ, ta đang tổng kết lại binh pháp mà trước kia ta đã học qua!” Triệu Khoát không ngần đầu lên nói.

“Thật sao?” Triệu Khoát nhặt mấy tờ giấy trên mặt đất lên, xem sơ qua.

Kết quả càng nhìn càng kinh hãi, càng nhìn càng kích động!

Bởi vì tư tưởng chiến lược bên trong thật sự quá vượt trội, quá tiên tiến, khiến người đánh cả đời như hắn ta thoát nhìn cũng nhận được lợi, được truyền cảm hứng sâu sắc!

Triệu Hải vội vàng nói: “Khoát nhi, binh pháp này là người nghĩ ra sao?”

Triệu Khoát lắc đầu cười nói: “Thúc phụ, ta nào có bản lĩnh này? Đây là những gì ta đã học được từ thừa tướng Ngày hôm qua, ta đi thỉnh giáo binh pháp với thừa tướng đại nhân, hắn thuận miệng nhắc nhở ta vài câu, khiến ta được lợi không nhỏ!”

“Thì ra là thừa tướng đại nhân!” Triệu Hải thì thào.

Ngoài dự liệu nhưng lại hợp tình hợp lý!

Không nói thiên hạ mà chỉ nói trong toàn bộ Đại Võ, bàn về hành binh đánh giặc, có khả năng cũng không có ai so sánh được với bốn trận toàn thắng của Lâm thừa tướng Binh pháp thao lược thần kỳ kia không thể không phục!

Nói một câu quân thần hoàn toàn không hề quá đáng!

Triệu Hải mừng rỡ nói: “Được được được! Khoát nhi, đây là tạo hóa của người! Người nhất định phải học tập cho tốt, nghiêm túc học hành, sau khi người học xong thì giao cho thúc phụ, thúc phụ cũng muốn học!”

“Cái này... Triệu Khoát chần chờ: “Thúc phụ, chuyện này nhất định phải được thừa tướng đại nhân đồng ý! Có một vài

thứ là ý kiến riêng của từng người, nếu như không có được sự đồng ý của hần, ta không thể dạy cho người khác!”

“Đúng vậy! Người nói đúng, nên làm thế! Tuyệt đối không được đắc tội thừa tướng đại nhân!” Triệu Hải vội vàng gật đầu.

“Đa tạ thúc phụ đã hiểu!” Triệu Khoát chấp tay cười nói.

Triệu Hải thấy Triệu Khoát rạng rỡ hẳn lên, vui mừng nói: “Khoát nhi, thúc phụ phát hiện lần này ngươi trở về đã hiểu chuyện hơn rất nhiều!”

Triệu Khoát cúi đầu, hổ thẹn nói: “Thật xin lỗi thúc phụ, là trước kia Khoát nhi vô năng, liên lụy Triệu gia! Bây giờ, Khoát nhi chỉ hy vọng có thể bắt đầu lại từ đầu, cố gắng từ đầu, bù đắp sai lầm trong quá khứ, để Triệu gia có thể hưng khởi trở lại một lần nữa!”

“Được được được! Người có lòng này, thúc phụ rất vui mừng! Yên tâm đừng cảm đi làm đi, thúc phụ mãi mãi là chỗ dựa của ngươi!” Triệu Hải lớn tiếng nói.

“Đa tạ thúc phụ!” Nước mắt của Triệu Khoát đảo quanh hốc mắt.

Mất khoảng ba ngày, cuối cùng Triệu Khoát kết hợp với triết lý dụng binh của Lâm Bắc Phàm, tổng kết lại binh pháp mà mình đã học.

Kết quả sau khi tổng kết, càng phát hiện ra sự nông cạn và dốt nát của mình.

Vì thế, hần ta lại đi tới Lâm phủ thỉnh giáo Lâm Bắc Phàm một lần nữa.

“Người rất có lòng học hỏi, đúng lúc ta cũng đang rảnh rồi, vậy thì dạy ngươi đi, có thể học được bao nhiêu thì tùy vào tạo hóa của ngươi!” Lâm Bắc Phàm cười.

Triệu Khoát mừng rỡ: “Đa tạ thừa tướng đại nhân! Nhưng trước khi học binh pháp, hạ quan có một việc muốn xin chỉ thị!”

“Nói đi, chuyện gì?” Lâm Bắc Phàm cười.

“Lúc hạ quan ở thư phòng trong nhà tổng kết lại binh pháp của thừa tướng, trong lúc vô tình bị thúc phụ Triệu Hải nhà ta nhìn

thấy, cảm thấy kinh ngạc, hẳn ta cũng muốn học tập binh pháp của thừa tướng đại nhân, không biết có thể hay không?”

Nói xong, hẳn ta hồi hộp nhìn Lâm Bắc Phàm.

Chỉ cần Lâm Bắc Phàm mất kiên nhẫn một chút thôi, hẳn ta cũng chỉ có thể nhịn đau mà từ chối thúc phụ.

Ai ngờ, Lâm Bắc Phàm dường như không hề suy nghĩ mà vô cùng tùy ý nói: “Đương nhiên có thể, tùy người, dạy cho ai cũng được!”

Triệu Khoát kinh hãi: “Thừa tướng đại nhân, đây là thánh pháp của binh gia, thần sách định quốc, sao có thể nói như vậy? Lỡ như bị địch nhân học được, vậy chẳng phải là.....

Lâm Bắc Phàm lắc đầu cười: “Có gì không thể? Người xem, thiên hạ có hơn ngàn vạn người đọc sách, tất cả mọi người đều đọc tứ thư ngũ kinh, vì sao có người có thể đỗ đạt trạng nguyên, có người thì ngay cả đồng sinh cũng không thi được?”

1056 chữ

Chương 697: Binh pháp tối thượng

Triệu Khoát dăm chiêu. “Người lại nhìn xem, thiên hạ có hơn ngàn vạn người tập võ! Vì sao cùng một bí tịch võ công, có người sau khi luyện tiến triển thần tốc, mà có người chậm chạp không thể nhập môn?”

Triệu Khoát khẽ gật đầu.

“Cho nên, mấu chốt nằm ở con người mà không phải ở binh pháp! Binh pháp là chết, con người sống, chỉ có sống học để sử dụng, binh pháp này mới là binh pháp tốt! Nếu như học mà không dùng vậy binh pháp này lại khác với binh pháp khác như thế nào? Nếu như không học không dùng, binh pháp này khác gì giấy vệ sinh trong nhà xí?”

Triệu Khoát lại gật đầu, chấp tay nói: “Thừa tướng đại nhân nói rất đúng, hạ quan đã hiểu!”

“Được rồi, người muốn học binh pháp gì?” Lâm Bắc Phàm tùy ý nói.

“Thừa tướng đại nhân đã từng nói qua, không cần chiến mà vẫn khiến binh lính của người khuất phục, không cần chiến mà vẫn khiến vua của người khuất phục, không cần chiến mà vẫn khiến quốc gia của người khuất phục, binh pháp hay chính là như thế! Hạ quan vô cùng đồng tình, cho nên hạ quan muốn học loại binh pháp này!”

Triệu Khoát cuồng nhiệt nói.

Sau khi biết lý luận quân sự của Lâm Bắc Phàm, hẳn ta muốn học loại binh pháp đẳng cấp này!

Không xuất binh vẫn vô địch, khiến cho địch nhân hạ vũ khí đầu hàng Chỉ nghĩ một chút, đã làm hẳn ta kích động đến mức khó có thể tự khống chế, trần trọc trần trở!

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười: “Độ khó này cũng không nhỏ đâu!”

Triệu Khoát lớn tiếng nói: “Kính xin thừa tướng đại nhân thành toàn!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Ta hỏi ngươi, nếu ngươi và ta giao chiến, binh lực bên ta tương đương với ngươi, ngươi có thể đầu hàng hay không?”

Triệu Khoát lắc đầu: “Tuyệt đối sẽ không!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Ta hỏi ngươi, nếu ngươi và ta giao chiến, binh lực bên ta gấp đôi ngươi, ngươi có đầu hàng hay không?”

Triệu Khoát lại lắc đầu hàng: “Không! Tuy rằng binh của ngươi nhiều, nhưng cũng không phải không có cơ hội giành chiến thắng”

Lâm Bắc Phàm nói: “Ta lại hỏi ngươi, nếu ngươi và ta giao chiến, binh lực bên ta gấp năm lần ngươi, ngươi có thể đầu hàng hay không?”

Triệu Khoát chần chờ một lát: “Vẫn sẽ không, tuy rằng tỷ lệ thắng thấp, nhưng ta sẽ dựa vào nơi hiểm yếu để đánh lại!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Ta lại hỏi ngươi, nếu ngươi và ta giao chiến, binh lực bên ta gấp mười lần ngươi, ngươi có đầu hàng hay không?”

“Cái này....” Triệu Khoát do dự khá lâu: “Chênh lệch gấp mười lần, binh lực chênh lệch nhiều như thế, hầu như là không thể giành chiến thắng! Nhưng mà, ta vẫn sẽ liều chết đánh một trận, tranh thủ giành một đường sống kia!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Ta lại hỏi ngươi, nếu ngươi và ta giao chiến, binh lực bên ta gấp hai mươi lần ngươi, ngươi có đầu hàng không? Nếu hai mươi lần không đủ, vậy ba mươi lần thì sao?”

“Thế này trên cơ bản không thể nào giành chiến thắng, nhưng ta vẫn không đầu hàng! Cho dù hao hết một binh một tốt cuối cùng, ta cũng phải ngoan cố chống cự đến cùng! Cho dù cuối cùng chết, cũng phải chết ở nơi đó! Chết trận sa trường là vinh dự của tướng sĩ chúng ta!” Sắc mặt của Triệu Khoát vô cùng kiên định, mà hắn ta cũng vẫn luôn làm như vậy.

Lúc trước, đối mặt với đại quân võ giả kinh khủng của Ký Bắc vương, hắn ta cũng không nghĩ tới muốn chạy trốn.

Kết quả bởi vì yểm hộ binh lính rút lui mà bị Tông Sư đối phương bắt giữ.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm nở nụ cười: “Ngươi quả thật sẽ không đầu hàng, nhưng nếu quốc vương của ngươi ra lệnh cho ngươi đầu hàng, ngươi có đầu hàng hay không?”

“Cái này....” Triệu Khoát mở to hai mắt, sắc mặt đã xuất hiện sự hoang mang.

“Ta lại hỏi ngươi, nếu như quốc gia sau lưng ngươi ra lệnh cho ngươi đầu hàng, ngươi có đầu hàng hay không?”

Triệu Khoát đã hơi bị phá vỡ hàng phòng thủ: “Làm sao có thể?”

“Sao lại không thể?” Lâm Bắc Phàm cười nói: “Ví dụ như, ta đã dẫn binh tấn công vào quốc gia của ngươi, bắt được quốc vương của ngươi, uy hiếp ngươi đầu hàng lui quân, ngươi có đầu hàng hay không?”

“Không đầu hàng, ngươi chính là kháng chỉ không tuân, bất nghĩa với quân vương, triều đình không thể dung nạp ngươi, cả quốc gia cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Mà binh lính phía sau ngươi, ngươi nói lúc này bọn họ sẽ nghe ngươi hay là nghe chúng ta?” Trên mặt Triệu Khoát toát ra mồ hôi lạnh.

“Chúng ta lại ví dụ, nếu như đại quân bên ta đã xâm lấn lãnh thổ của người, lúc nào cũng có thể diệt quốc diệt dân, uy hiếp người đầu hàng lui quân, người có đầu hàng hay không?”

“Không đầu hàng thì chúng ta sẽ diệt quốc diệt dân! Quốc gia mà người bảo vệ, nhân dân mà người bảo vệ cũng không còn nữa, người suất lĩnh tàn binh ngoan cố chống cự thì có ý nghĩa gì? Binh lính phía sau người sẽ lấy thân nhân của mình để mạo hiểm với người sao?”

“Ta ta..” Triệu Khoát đỏ mặt hời hợt.

Lâm Bắc Phàm hét lớn một tiếng: “Triệu Khoát, người còn do dự cái gì, chẳng lẽ người muốn chôn vùi cả quốc gia với khí thế của người sao?”

Triệu Khoát sợ tới mức lui về phía sau vài bước, sắc mặt đều trắng bệch.

“Triệu Khoát, bây giờ người hẳn đã biết phương pháp không chiến mà vẫn khiến binh lính của người khuất phục rồi phải không?”

Triệu Khoát ấp úng nói: “Quốc cường binh tráng!”

1126 chữ

Chương 698: Người vẫn luôn làm như vậy mà

“Không sai, chính là quốc cường binh tráng, chính là phương pháp không chiến mà vẫn khiến binh lính của người khuất phục, cũng là binh pháp tối thượng!”

Lâm Bắc Phàm cười to, nói: “Chỉ cần quốc gia của mình, binh lính của mình cường đại đến mức làm cho quân vương của đối phương sợ hãi, làm cho nhân dân đối phương sợ hãi, đối phương tất nhiên sẽ đầu hàng, căn bản là không dám đánh!”

“Bởi vì đánh, binh lính của mình tất nhiên sẽ bị tàn sát hầu như không còn, quân vương của mình nhất định sẽ bị đối phương bắt được, quốc dân của mình cũng sẽ chết dưới móng sắt của đối phương! Nước mất nhà tan gần ngay trước mắt!”

“Không cần chiến mà vẫn khiến vua của người khuất phục, không cần chiến mà vẫn khiến quốc gia của người khuất phục cũng là đạo lý tương tự Triệu Khoát kích động hỏi: “Nhưng thừa tướng đại nhân, phải làm như thế nào?”

“Đương nhiên là nghĩ biện pháp làm cho quốc gia của mình nhanh chóng trở nên cường đại! Nâng cao chiến lực của quân đội, đây là binh pháp! Tăng dân số quốc gia, đây là binh pháp! Tăng sản lượng lương thực, đây là binh pháp! Nâng cao thu nhập quốc gia, đây là binh pháp! Tất cả những điều này, chỉ cần có lợi cho quốc gia thì đều là binh pháp!” Triệu Khoát tuyệt vọng: “Nhưng chuyện này thật khó khăn!”

“Quả thật vô cùng khó khăn, nhưng có thể tích ít thành nhiều, tích dịch thành bóng! Ví dụ như, chiến lực quân đội không thể tăng gấp đôi trong thời gian ngắn nhưng chúng ta có thể thông qua tăng cường huấn luyện cũng sẽ tăng lên trước một hai phần! Dân số quốc gia không thể tăng lên mười triệu người trong một thời gian ngắn nhưng bằng cách khuyến khích sinh con, tăng một hoặc hai triệu thì vẫn có thể..”

“Nhiều loại như thế, tất nhiên tập hợp những dòng suối nhỏ sẽ thành sông, tụ những dòng sông nhỏ sẽ thành sông lớn, cuối cùng hàng vạn sông lớn chảy về phía đông, tập hợp thành đại dương to lớn! Tất nhiên quốc gia của chúng ta sẽ uy chấn thiên hạ, vạn phương đổ về, không ai không phục!”

Lâm Bắc Phàm vỗ vỗ bả vai Triệu Khoát: “Tiểu tử, không mưu cầu thiên hạ thì dựa vào đâu để mưu cầu một nước? Không mưu cầu một nước lấy cái gì để mưu cầu toàn quân? Nếu như người chỉ giới hạn thắng lợi trên chiến trường nhỏ bé, mãi mãi sẽ không thể trở thành bậc thầy quân sự, càng không thể trở thành quân thần!”

Giờ khắc này, nhãn giới của Triệu Khoát bị Lâm Bắc Phàm mở ra một cách thô bạo, sáng tỏ thông suốt! Binh pháp tối cao hóa ra chính là - quốc cường binh tráng! Chỉ cần là biện pháp có thể gia tăng quốc lực đều là binh pháp hay!

Muốn mưu cầu một quân, nhất định phải mưu cầu một quốc gia!

Muốn mưu cầu một quốc gia, nhất định phải mưu cầu thiên hạ! Không giới hạn thắng lợi trên chiến trường nhỏ bé mới có

thể trở thành bậc thầy quân sự, thần trong quân!

Triệu Khoát trình trọng bái lạy: “Đa tạ thừa tướng đã chỉ điểm, hạ quan đã hiểu!”

“Bây giờ ta muốn kiểm tra ngươi, xem ngươi đã học được bao nhiêu, lĩnh ngộ được bao nhiêu!”

Triệu Khoát nghiêm túc: “Mời thừa tướng đại nhân kiểm tra!”

“Nếu chúng ta giao chiến với Đại Viêm có thực lực tương đương, làm sao mới có thể không chiến mà vẫn khiến người khuất phục?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

Triệu Khoát không chút do dự mà đáp: “Đương nhiên là thông qua các loại phương pháp, tăng cường thực lực của quân đội chúng ta, gia tăng dân số của chúng ta, nâng cao thu nhập lương thực của quốc gia chúng ta. Phàm là chuyện có thể gia tăng cường quốc lực đều phải làm, phải làm hết sức!”

“Đồng thời, cũng thông qua các loại thủ đoạn làm suy yếu quốc lực của Đại Viêm! Làm suy yếu thực lực quân đội của bọn họ, giảm bớt lượng dân của bọn họ, giảm bớt thu nhập lương thực của bọn họ!”

“Cứ như vậy, Đại Võ ta sẽ càng ngày càng cường thịnh, Đại Viêm sẽ càng lúc càng suy bại! Cuối cùng khi quốc lực chênh lệch, chúng ta tất nhiên sẽ không chiến mà thắng, bọn họ tất nhiên sẽ không chiến mà bại!” Lâm Bắc Phàm vui mừng gật đầu: “Trẻ nhỏ dễ dạy, xem ra ngươi đã thật sự hiểu rồi! Nhớ cho kỹ, dụng binh mới là lựa chọn cuối cùng!”

Triệu Khoát lớn tiếng đáp: “Đa tạ thừa tướng đại nhân đã chỉ điểm! Hiện tại, hạ quan càng chắc chắn thừa tướng đại nhân chính là thánh trong binh gia, là thần trong quân!”

“Vì sao lại nói như vậy?” Lâm Bắc Phàm kinh ngạc.

“Vì cho tới nay thừa tướng đại nhân vẫn luôn làm như vậy mà!”

Hai mắt Triệu Khoát toát vẻ cuồng nhiệt: “Ở phương diện quân đội, thừa tướng đại nhân đưa ra phương pháp chữa bệnh quáng gà và bệnh phù chân, chữa khỏi cho những người mắc bệnh trong quân ta, khiến quân đội triều ta mạnh hơn một, hai phần! Phát minh ra thần khí phi thiên khí cầu lớn, giúp quân

đội triều ta sở hữu sức mạnh khổng chế bầu trời! Phát minh ra lợi khí trên nước là tàu đệm khí, khiến quân đội triều ta sở hữu năng lực vận chuyển siêu mạnh! Đủ các loại chuyện như thế đã khiến thực lực của quân đội triều ta tăng lên không chỉ gấp đôi!”

“Ở phương diện dân sinh, thừa tướng đại nhân đưa ra tám phương pháp nông nghiệp, cải thiện công trình thủy lợi, gia tăng mấy chục loại phân bón, còn phát minh ra giống lúa Thái Bình có sản lượng cao, tăng thu nhập từ lương thực, giúp dân chúng đều có cơm ăn, không còn đói bụng nữa! Còn đưa ra thần khí xây nhà xi măng, không chỉ tăng mạnh quốc phòng mà còn khiến rất nhiều người đều có nhà để ở!”

“Bây giờ còn có một phương pháp khôi phục nguyên khí, thúc đẩy sản xuất, thúc đẩy sinh sản, thúc đẩy kinh doanh... để dân chúng nghỉ ngơi dưỡng sức, để Đại Võ nhanh chóng hồi phục quốc lực!”

1125 chữ

Chương 699: Chưa từng thấy ai phế vật như ngươi

“Ở phương diện chính trị, thừa tướng đại nhân nghiêm trị tham quan ô lại, chưa bao giờ từng thiên vị, ra tay nhiều nhân tài dự bị ưu tú!”

mạnh bạo! Ở phương diện đào tạo nhân tài đương nhiên ngươi thân là tể tử của Quốc Tử Giám đã đào tạo ra rất “Ở phương diện giang hồ, thừa tướng đại nhân liên tục đưa ra điều kè, trấn áp mạnh mẽ các môn phái trong giang hồ và những kẻ phạm tội, gây rối, giữ vững sự thống trị của triều đường và sự ổn định của quốc gia!”

“Ngoài ra, thừa tướng dẫn binh đánh lui binh mã Đại Nguyệt và Đại Hạ, nhân cơ hội đưa ra một loạt các khoản bồi thường chiến tranh, làm suy yếu quốc lực của đối thủ trong khi củng cố thực lực của bên ta!”

“Còn có rất nhiều công lao cống hiến của ngươi thôi không nói đến nữa! Dưới sự cố gắng của thừa tướng đại nhân, Đại Võ

chúng ta đã kết thúc cục diện chia năm xẻ bảy, sức mạnh quân lực tăng mạnh, cuộc sống của dân chúng được cải thiện cực nhiều, triều đường ổn định, quốc lực càng ngày càng hùng mạnh, chấn động các quốc gia xung quanh, khiến bọn họ thu lại nanh vuốt, không dám tới xâm lược!” Đôi mắt của Triệu Khoát nóng rực như mặt trời: “Thừa tướng đại nhân, người chính là quân thần có thể vận dụng linh hoạt binh pháp tối cao trong quân, trong triều đường, và với người trong thiên hạ!”

Lâm Bắc Phàm bật cười ha ha: “Không ngờ lại để người phát hiện ra rồi, đây đúng thật đều là cách vận dụng cụ thể của binh pháp! Binh pháp và cách trị quốc, cách ngoại giao, xưa nay không có sự khác biệt rõ ràng vì bọn chúng đều là một thể, mục tiêu chính là thống nhất, đều là vì dân giàu, nước mạnh, binh khỏe! Chỉ cần có thể thực hiện được mục tiêu này vậy đó chính là binh pháp tốt!”

“Chỉ cần dân giàu nước mạnh binh khỏe, mạnh đến mức độ ngay cả các nước đều phải sợ hãi, ai còn dám chiến với chúng ta nữa? Nếu như còn không phục, chúng ta sẽ dẫn binh qua đó, nói không chừng bọn họ đều sợ không dám ra tay, trực tiếp mở cửa, dàn quân nghênh đón! Ha ha!”

“Đúng đúng, đại nhân nói đúng!”

Triệu Khoát liên tục gật đầu với vẻ vô cùng kích động, tuy rằng Lâm Bắc Phàm cũng không dạy binh pháp cụ thể nhưng lại mở ra quan niệm dùng binh cho hắn ta!

Để hắn ta biết chiến tranh có thể đánh như vậy!

Binh pháp có thể dùng như thế! Loại cải cách về mặt lý luận này đối với hắn ta mà nói còn hơn cả khai thiên lập địa.

Tâm trạng của Triệu Khoát kích động, cúi người một cách cung kính: “Cảm ơn thừa tướng đại nhân đã chỉ điểm, hôm nay thật sự thu hoạch phong phú quá, hạ quan cần phải về tiếp tục nghiền ngẫm! Lần sau lại tới thăm thừa tướng, mong thừa tướng đại nhân vui lòng chỉ bảo!”

“Đi đi!” Lâm Bắc Phàm phát tay.

Triệu Khoát tạm biệt Lâm Bắc Phàm rồi đi ra khỏi thư phòng.

Kết quả nhìn thấy tiểu quận chúa, Dạ Lai Hương và Quách Thiều Soái vừa vận đi qua, hắn ta gật nhẹ đầu sau đó rời đi.

Ba người tiểu quận chúa và Dạ Lai Hương đều kinh ngạc.

Đây là Triệu Khoát phé vật uống rượu cầu say, tự mình sa ngã đây sao? Sao thoát nhìn không giống cho lắm?

Lễ phép như thế, có tinh thần như thế, cứ như đã thay da đổi thịt vậy!

Ba người vội vàng lao vào trong thư phòng, tiểu quận chúa gọi: “Lâm Bắc Phàm, Triệu Khoát làm sao vậy, tới tìm người làm gì?”

“Hắn ta tới học binh pháp với ta!” Lâm Bắc Phàm cười đáp.

“Học binh pháp? Với tình hình của hắn ta hiện tại còn có lòng dạ học binh pháp nữa sao?”

Đám người tiểu quận chúa và Dạ Lai Hương đều ngạc nhiên.

Lâm Bắc Phàm bực mình nói: “Đừng dùng ánh mắt trước kia để nhìn người, người ta đã bước ra khỏi chuyện quá khứ, thay đổi triệt để, bắt đầu lại từ đầu rồi! Hắn ta cảm thấy khả năng dùng binh của mình không đủ cho nên tới đây xin ta chỉ dạy!”

“Hóa ra là như vậy!” Ba người chợt hiểu ra.

“Các người nhìn hắn ta gặp đả kích lớn như thế mà vẫn có thể gắng gượng qua được, biết đứng dậy sau khi gục ngã, cố gắng phấn đấu, đây mới là tấm gương tốt của thanh niên Đại Võ ta! Mà các người thì sao?” Lâm Bắc Phàm nghiêm mặt hỏi.

“Chúng ta thì sao?” Tiểu quận chúa không phục.

“Tiểu quận chúa, người nhìn mình trước đi!”

Lâm Bắc Phàm tìm được bia ngắm, dùng lời văn để lên án tội trạng: “Không hề nỗ lực một chút nào cả, cả ngày chỉ biết lê lững khắp nơi, bận ăn bận uống, ta chưa từng gặp thứ phàm ăn nào biết ăn như người đấy!”

Tiểu quận chúa nói với vẻ không phục: “Ta cũng rất cố gắng đấy nhé!”

“Người cố gắng cái gì?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Ta cố gắng tìm đồ ăn, còn mua đồ ăn cho người này, có thích không?”

Tiểu quận chúa xách một hộp đồ ăn, nói với bản mặt cợt nhả.

Lâm Bắc Phàm lặng lẽ nhận hộp thức ăn: “Tiểu quận chúa, đứng ra phía sau ta đi!”

“Được!”

Tiểu quận chúa vui vẻ chạy đến bên cạnh Lâm Bắc Phàm.

Sau đó nàng chống nạnh, cùng Lâm Bắc Phàm nhìn Dạ Lai Hương với vẻ giận dữ.

Lâm Bắc Phàm: “Dạ Lai Hương, ngươi nhìn người đi!”

Tiểu quận chúa: “Dạ Lai Hương, ngươi nhìn người đi!” Dạ Lai Hương ngơ ngác: “Ta làm sao?”

“Ngươi còn mặt mũi mà hỏi à?”

Lâm Bắc Phàm nổi nóng nói: “Ngươi nhìn Triệu Khoát người ta gặp đả kích lớn như thế mà vẫn có thể gắng gượng qua được, biết đứng dậy sau khi gục ngã, cố gắng phấn đấu, mà ngươi thì sao? Không hề nỗ lực một chút nào cả, cả ngày lêu lổng khắp nơi, du thủ du thực, ta chưa từng thấy tên nào phế vật như ngươi!” Tiểu quận chúa: “Đúng! Ta chưa từng thấy tên nào phế vật như ngươi!”

1129 chữ

Chương 700: Trong nước yên bình nhưng bên ngoài thì chưa chắc

Dạ Lai Hương hoang mang: “Ta có đi tuần tra mà, ta phải bắt tội phạm!”

Lâm Bắc Phàm cười ha ha: “Bớt gặt ta đi, bây giờ kinh thành rất yên bình, mọi người rất tuân thủ pháp luật, giữ vững quy tắc, không hề có chuyện vi phạm pháp luật gì cả, ngươi hoàn toàn chỉ đang làm màu để thỏa mãn lòng ham hư vinh của mình!”

Tiểu quận chúa: “Không sai! Ngươi chỉ đang làm màu để thỏa mãn lòng ham hư vinh của mình!”

Dạ Lai Hương chỉ vào tiểu quận chúa: “Vậy nàng ta thì sao? Nàng ta cũng lêu lổng khắp nơi, du thủ du thực, không làm

việc nghiêm chỉnh như thế, tại sao người chỉ phê bình mỗi ta mà không phê bình nàng ta?”

Lâm Bắc Phàm nổi giận: “Có thể giống nhau được sao? Nàng ta đang cố gắng tìm đồ ăn, siêng năng cần cù theo đuổi con đường lý tưởng của mình, quyết không từ bỏ! Còn người thì đang theo đuổi cái gì, theo đuổi kỹ nữ sao?”

Tiểu quận chúa: “Đúng thế, ta đang theo đuổi lý tưởng! Còn người thì theo đuổi cái gì, kỹ nữ sao?”

Dạ Lai Hương: “...”

“Há há...” Quách Thiếu Soái ở bên cạnh đã cười ỉa rồi!

Hắn ta trêu ghẹo Dạ Lai Hương: “Ngự Miêu, người cũng có ngày hôm nay, ha ha! Cười vỡ bụng mất!”

Dạ Lai Hương lườm Quách Thiếu Soái, sau đó móc một bọc nhỏ ra đưa cho Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm hỏi với vẻ khó hiểu: “Gì đây?”

“Vừa rồi lúc ta đi ngang qua y quán, Lý Ngọc Tâm cô nương bận khám bệnh không có thời gian qua đây cho nên kêu ta đưa túi dược liệu này về! Nàng ta bảo dùng để nấu canh, đại bổ!”

Lâm Bắc Phàm lặng lẽ nhận cái bọc: “Dạ Lai Hương, người đứng phía sau ta đi!”

“Được!”

Dạ Lai Hương thoải mái chạy đến bên cạnh Lâm Bắc Phàm... chống nạnh, cùng Lâm Bắc Phàm và tiểu quận chúa nhìn Quách Thiếu Soái với vẻ giận dữ.

“Ặc!” Tiếng cười của Quách Thiếu Soái tắt ngúm, một loại sự cảm cháng lạnh lập tức trào lên.

Lâm Bắc Phàm giận dữ nói: “Quách Thiếu Soái, người nhìn người đi!”

Tiểu quận chúa giận dữ nói: “Quách Thiếu Soái, người nhìn người đi!”

Dạ Lai Hương giận dữ nói: “Quách Thiếu Soái, người nhìn người đi!” Quách Thiếu Soái sợ hãi lùi lại một bước, yếu ớt đáp: “Ta... ta làm sao?”

Lâm Bắc Phàm lại nổi giận: “Người còn mặt mũi mà hỏi?”

Tiểu quận chúa cũng nổi giận: “Người còn mặt mũi mà hỏi?”

Dạ Lai Hương cũng nổi giận theo: “Người còn mặt mũi mà hỏi?”

Quách Thiếu Soái rụt cổ: “Không hỏi thì ta cũng không biết mình đã làm gì sai?”

Lâm Bắc Phàm nổi điên đáp: “Người nhìn Triệu Khoát người ta gặp đã kích lớn như thế mà vẫn có thể gắng gượng qua được, biết đứng dậy sau khi gục ngã, cố gắng phấn đấu! Người lại nhìn tiểu quận chúa siêng năng cần cù theo đuổi lý tưởng của mình, quyết không từ bỏ! Người lại nhìn Dạ Lai Hương, ngày nào cũng cố gắng tuần tra, lòng bắt tội phạm! Mà người thì đang làm gì hả?”

Tiểu quận chúa và Dạ Lai Hương đồng thanh hô: “Đúng đó, chúng ta cố gắng như vậy còn người thì đang làm gì?”

Quách Thiếu Soái đáp với vẻ mặt ngơ ngác: “Bình thường ta vừa ở bên bảo vệ công tử, vừa bận tu luyện tập võ, có thời gian rảnh đều đọc sách! Nếu gặp chuyện bất bình thì nhúng tay vào quản!”

Lâm Bắc Phàm tức giận: “Câm miệng! Còn dám giáo biện?”

Tiểu quận chúa tức giận: “Câm miệng! Còn dám giáo biện?”

Dạ Lai Hương cũng tức giận: “Câm miệng! Còn dám giáo biện?”

Quách Thiếu Soái: “...”

Cuối cùng, Quách Thiếu Soái ngậm đắng nuốt cay, lệ rơi đầy mặt!

Tại sao người bị thương luôn là ta?

Ta thật nhỏ quá mà!

Những ngày tiếp theo, buổi sáng Lâm Bắc Phàm vào tảo triều, sau đó ở lại hoàng cung xử lý chính vụ giúp nữ đế buổi trưa ăn cơm cùng nữ đế, thời gian buổi chiều có thể dùng để xử lý chuyện ở Quốc Tử Giám và nha môn.

Tuy rằng chính vụ trở nên nhiều hơn, nhưng tam đại phản vương đã bị thu phục, tham quan ô lại đã thành thật hơn, không dám giở trò tác quái nữa cho nên trong nước ổn định, thiên hạ thái bình, việc cũng không tính là nhiều, có thể giải quyết dễ dàng.

Đối với Lâm Bắc Phàm mà nói khoảng thời gian này hiếm khi yên bình.

Cũng trong lúc này, đạo thánh, kiếm thánh và thương thần tạm biệt Lâm Bắc Phàm, tiếp tục ra ngoài lang bạt.

Bọn họ đều là kiểu hiệp khách lãng tử thích lưu lạc giang hồ, thích khiêu chiến với các cao thủ, thích trải nghiệm các phong cảnh khác nhau, không thể ở một nơi lâu được.

Nhưng mọi người đã hẹn ngày này năm sau gặp lại, tiếp tục luận đạo.

Trong nước thì yên bình rồi, nhưng ở ngoài nước thì chưa chắc.

Lâm Bắc Phàm từ thông tin thu thập được trên toàn thiên hạ biết được Đại Hạ hoàng triều vì mất đi thái tử Đại Hạ, các đại hoàng tử đã không thể ngồi yên, dần dần trình diễn tiết mục tranh giành ngôi báu, tình thế có hơi bấp bênh.

Đại Viêm hoàng triều thì cũng như thế.

Yêu đạo tên là Hư Không ngày trước đó sau khi bị Lâm Bắc Phàm đuổi tới Đại Viêm, dựa vào Thông Thần đan đã trở thành khách quý của Đại Viêm hoàng đế, toàn bộ hoàng triều đều dậy lên một “trào lưu tu tiên.

Mọi người không làm việc đàng hoàng mà chỉ bận tu tiên, quốc gia có thể tốt được mới lạ!

Nghiêm trọng nhất vẫn là Đại Nguyệt vương triều.

Đại Nguyệt vương triều mất đi chiến thần và năm mươi vạn binh lính, lại bị Lâm Bắc Phàm vơ vét một khoảng vật tư lớn khiến quốc lực đã sụt giảm mạnh.

Mà lúc này, Tử Nguyệt công chúa dẫn binh làm mưa làm gió ở cảnh nội vương triều, đã xuất hiện tình thế loạn lạc.

Tình hình bên ngoài đều chuyển biến xấu, các nước nhỏ khác bị ảnh hưởng nên cũng không sống tốt cho lắm. Lúc này, nước Đa La đã xuất hiện một vài vấn đề...

1145 chữ

Chương 701: Cần mỗi phí di chuyển

Nước Đa La là một quốc gia nhỏ ở rìa Đại Võ, nhân khẩu chỉ hơn nghìn vạn, vật tư thiếu thốn.

Hai năm trước đánh với Đại Võ một trận nhưng thua, cuối cùng phái tam hoàng tử tới kinh thành cầu hòa, giảm thiểu bồi thường.

Khi ấy Lâm Bắc Phàm vẫn là một quan viên nhỏ đã đưa ra kế hoạch Thôn Mãng trên triều đình, thông qua cách nước âm lược ếch xanh để ngấm ngấm chiếm đoạt nước Đa La, thực hiện mục đích mở rộng biên cương. Hiện giờ, kế hoạch này đã thực hiện được một năm rưỡi, tất cả đều thuận lợi, sau khi có được sự trợ giúp của Đại Võ, cuộc sống ở Đa La đã được cải thiện rất nhiều.

Vốn cứ tiếp tục thực hiện dựa theo kế hoạch này, trong ba tới năm năm nữa có thể nuốt chửng Đa La.

Ai ngờ đến bây giờ lại bị đối phương nhìn thấu ý đồ.

Trên triều đường, nữ đế hỏi với về hơi phiến não: “Vương thất Đa La đã nhìn thấu ý đồ của triều ta, thất tín bội nghĩa, hủy bỏ hiệp ước, bây giờ đang đuổi thương nhân và các thầy dạy học của triều ta đi, đốt rụi toàn bộ thư tịch, kết thúc giao dịch thương mại giữa hai nước! Vương tộc Đa La tham lam vô độ đã trực tiếp chiếm đoạt sản nghiệp của triều ta ở Đa La! Kế hoạch Thôn Mãng thất bại trong gang tấc! Các vị ái khanh có kế sách gì không?”

“Bệ hạ, nếu đối phương đã xé bỏ hiệp ước, thất tín bội nghĩa vậy chúng ta cũng không cần khách sáo nữa, nên đánh thì đánh! Chỉ là một quốc gia nhỏ nhỏ, làm sao có thể là đối thủ của Đại Võ ta?”

“Bệ hạ, không phải chỉ là đánh trận thôi sao? Năm nay chúng ta đánh nhiều trận chiến như thế đã từng sợ ai chưa? Ngay cả

Đại Nguyệt vương triều và Đại Hạ hoàng triều đều bại bởi chúng ta! Một nước nhỏ mà thôi, không đủ nhét kẽ răng”

“Bệ hạ, kiến nghị của thần là... đánh! Đánh đến khi hãn ta phục mới thôi!”

Các quan ồn ào kêu to, các tướng lĩnh thì rục rịch muốn thử.

Hơn một năm nay liên tiếp thắng nhiều trận lớn khiến các quan rất có tự tin!

Nói đến đánh trận cũng không hề sợ chút nào cả! Ánh mắt của nữ đế nhìn về phía Lâm Bắc Phàm: “Lâm ái khanh, suy nghĩ của ngươi thế nào?”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Bệ hạ, lúc đầu vị thần đưa ra kế hoạch Thôn Mãng đã lường trước chuyện này, cũng đã chuẩn bị đề phòng, cho nên chúng ta chỉ cần làm việc dựa theo kế hoạch là được, phá hỏng nền kinh tế của Đa La, chặt đứt nguồn cung ứng vật tư, cướp lại tất những thứ chúng ta đã từng ban cho, khiến họ phải trả cái giá nặng nề!”

Nữ đế gật đầu: “Ái khanh nói chí phải!”

“Ngoài ra, thừa bệ hạ, kế hoạch Thôn Mãng cũng không thất bại! Một năm rưỡi này dưới sự cố gắng của các thương nhân triều ta, cơ cấu kinh tế của Đa La đã bị ta khống chế! Dưới sự giáo hóa của những người trí thức ở triều ta, con dân Đa La đã sinh lòng hướng tới triều ta! Cho nên chúng ta vẫn còn cơ hội tiến hành kế hoạch Thôn Mãng này, thu Đa La vào trong túi!”

Đôi mắt của nữ đế sáng ngời: “Ái khanh, ngươi nói là thật sao?”

Lâm Bắc Phàm đáp: “Sao thần dám lừa dối bệ hạ?”

Nữ đế hỏi: “Ngươi định làm thế nào?” Lâm Bắc Phàm đáp: “Cùng lúc thực hiện kế hoạch hủy diệt, hãy dùng võ lực trấn áp, làm vậy có thể thu Đa La vào trong túi!”

Nữ đế mừng rỡ bảo: “Được! Kế hoạch Thôn Mãng là ái khanh đề ra, đánh trận cũng là ngươi am hiểu nhất, cho nên một việc không phiền đến hai chủ, chuyện này cứ giao cho ngươi xử lý đi!”

“Rõ, thưa bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm tiếp chỉ.

“Ái khanh cần bao nhiêu binh mã?” Nữ đế hỏi.

Lâm Bắc Phàm hơi lắc đầu, cười đáp: “Không cần bao nhiêu binh mã cả, chỉ cần mười vạn lính biên phòng là đủ!”

“Mười vạn lính thật sự đủ sao?”

Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang đứng ra: “Tuy rằng nhân khẩu ở Đa La ít nhưng dân phong dũng mãnh, không có trăm vạn quân thì không giải quyết được đâu! Thừa tướng đại nhân dụng binh như thần, nhưng nếu không có đủ binh lực, chỉ sợ vẫn như trúng chọi đá, không có cách nào thực hiện được!”

“Thừa tướng đại nhân, lương thảo sung túc, không cần khách sáo!” Hộ bộ thượng thư ôm đồm nhiều việc.

Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu: “Cảm ơn ý tốt của các vị đại nhân, thật sự không cần đâu! Đối phó với Đa La cũng không cần huy động nhân lực như thế!”

“Ái khanh, vậy ngươi cần gì?” Nữ đế lại hỏi.

“Bệ hạ, chỉ cần cho vi thần chi phí di chuyển năm mươi vạn lượng là đủ rồi!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười đáp.

Nữ đế và các quan: “Hửm?”

Nữ đế hỏi với vẻ khó hiểu: “Ái khanh, ngươi không cần binh mã, nào cần đến chi phí di chuyển?”

“Bệ hạ, binh mã không cần nhưng thần cần! Chuyến đi tới Đa La này đường xá xa xôi, trên đường có rất nhiều thứ cần chuẩn bị, không có tiền thật sự không được!” Lâm Bắc Phàm nói. Ánh mắt của nữ đế tràn đầy vẻ nghi ngờ: “Thật sự cần nhiều tiền như vậy sao?”

Từ kinh thành đến Đa La chẳng qua chỉ một nghìn dặm đường, mười ngày nửa tháng là tới. Ngươi cũng không dẫn binh đi đánh trận, một mình hành trang đơn giản, một vạn lượng còn dư ấy chứ, vậy mà ngươi lại đòi đến năm mươi vạn lượng, không định nhân cơ hội này tham ô đấy chứ?

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói: “Chi phí này có chỗ dùng khác, chuyện liên quan đến thành bại, mong bệ hạ hiểu cho!”

Nữ đế chẳng buồn tính toán, các quan cũng chẳng thêm so đo!

Bây giờ vật tư của triều đình sung túc, tiền tài dư dả, số tiền nhỏ năm mươi vạn lượng không cần để trong lòng.

Nếu năm mươi vạn lượng có thể đánh thắng một trận chiến, nuốt chửng nước Đa La vậy thật sự vượt giá trị của nó!

1135 chữ

Chương 702: Người nhất định phải về đây

“Được! Trẫm cho người năm mươi vạn lượng!” Nữ đế lớn tiếng nói.

“Tạ bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm đáp.

Lúc này, tin tức nước Đa La xé bỏ hiệp ước, thất tín bội nghĩa đã truyền khắp toàn bộ kinh thành, dân chúng vô cùng giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vậy mà nước Đa La lại xé bỏ hiệp ước, thất tín bội nghĩa!”

“Ta đã bảo rồi, lúc trước không nên tốt với bọn chúng như thế! Mở cửa thông thương, xây xưởng dây phùng, còn phải rất nhiều người đọc sách tới giáo hóa bọn chúng, dạy bọn chúng đọc sách nhận biết chữ, hiểu đạo đức hiểu lễ nghĩa... bây giờ phát triển tốt rồi quay ra cắn ngược lại chúng ta một cái, đúng là đám qua cầu rút ván không đáng nuôi, thật đáng hận”

“Nói đúng lắm! Bọn chúng đúng là một đám sói con rất ác độc, hoàn toàn không nên có lòng tốt bụng với chúng!”

“Bây giờ thì hay rồi, triều đình bị chọc giận, phải thừa tướng đại nhân đi thu phục bọn chúng!”

“Thừa tướng đại nhân chính là quân thần của triều ta! Thừa tướng đại nhân ra trận, nước Đa La xong đời rồi!”

“Đáng đời! Cho bọn chúng biết kết cục của việc đắc tội với Đại Võ chúng ta!”

Mà những tướng lĩnh khác thì lại rất kích động.

“Thừa tướng đại nhân lại sắp đi đánh trận rồi! Theo thừa tướng đại nhân sẽ nhất được công lao miễn phí!”

“Đúng đó, tam đại phản vương đều bị thừa tướng thu phục! Đại Nguyệt vương triều còn có Đại Hạ hoàng triều cũng không đánh lại được thừa tướng, chỉ một nước Đa La nhỏ nhỏ, không phải dễ như trở bàn tay hay sao?”

“Thừa tướng đại nhân ra trận nhất định sẽ mã đáo thành công, nước Đa La chắc chắn tiêu đời rồi!”

“Nhất định phải gia nhập vào đội ngũ của thừa tướng!”

Các đại tướng lĩnh bắt đầu hành động.

Triệu gia thân là thế gia quân sự hiển nhiên cũng ngay lập tức biết được tin tức này.

“Khoát nhi, đây chính là một cơ hội hiếm có!”

Triệu Hải nói với vẻ mặt hớn hở: “Thừa tướng đại nhân dụng binh như thần, lần này xuất binh đối phó nước Đa La, trên cơ bản nắm chắc chín phần mười! Tuy rằng gia tộc chúng ta đã không thể so với dĩ vãng nhưng vẫn có một ít lực lượng, sẽ tranh thủ sắp xếp cho người vào trong quân! Người nói với thừa tướng một tiếng, nếu có thể nhận được sự đồng ý của hắn thì càng tốt!”

“Thúc phụ, ta biết phải làm thế nào!” Sắc mặt của Triệu Khoát kiên định.

Con đường tái nhậm chức của hắn ta quá khó cho nên nhất định phải nắm bắt mỗi một cơ hội, cố gắng thể hiện, rửa sạch nỗi nhục trên người!

Đây chính là một cơ hội cho nên hắn ta tuyệt đối không thể bỏ qua.

Đồng thời, hắn ta cũng hy vọng đi theo Lâm Bắc Phàm học thêm một vài kinh nghiệm dẫn binh đánh trận.

Bởi vì sắp phải đánh trận nên Lâm Bắc Phàm về Lâm phủ trước.

Lý Sư Sư đi tới với vẻ mặt lo lắng: “Tướng công, nghe nói người chuẩn bị đi đánh trận tiếp?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Nước Đa La xé bỏ hiệp ước, thất tín bội nghĩa, bệ hạ và văn võ bá quan trong triều đều vô cùng tức giận, cho nên bệ hạ ra thánh chỉ kêu ta đi thu phục bọn họ!”

“Tướng công, đại khái phải bao lâu mới về?” Lý Sư Sư lo lắng hỏi.

Dẫn binh đánh trận vốn nguy hiểm, hơn nữa mỗi lần xuất binh ngắn thì nửa tháng, dài thì một tháng, thời gian quá lâu khiến nàng nhớ da diết, thật sự không muốn chia tay tiếp.

“Nếu không ngoài ý muốn thì chắc cần một tháng!”

“Lại một tháng à!” Sắc mặt của Lý Sư Sư càng lo lắng hơn.

“Không cần lo lắng! Lần này ta dẫn cả người đi!” Lâm Bắc Phàm cười bảo.

“Thật sao?” Đôi mắt của Lý Sư Sư sáng ngời.

“Thật, không chỉ dẫn người đi mà cũng dẫn cả mọi người cùng đi! Mọi người ở kinh thành lâu rồi, cùng nhau ra ngoài du sơn ngoạn thủy một chuyến để giải sầu!” Lâm Bắc Phàm vung bàn tay to.

“Thật sao thiếu gia?” Đại Lực mừng rỡ.

Từ lúc theo Lâm Bắc Phàm đến kinh thành, hắn ta đã hơn hai năm rồi chưa rời khỏi đây, tuy rằng điều kiện sống ở kinh thành rất tốt, nhưng ở lâu cũng sẽ chán, không nhịn được mà muốn ra ngoài ngắm.

“Thật sự có thể đi chung sao ạ?” Tiểu Thúy cũng mừng lắm.

Lâm Bắc Phàm phát tay: “Đi hết đi hết, cả phủ từ trên xuống dưới đều đi hết, không một ai được thiếu!”

“A di đà phật!” Trên gương mặt của tiểu hòa thường hiện ra nụ cười.

“Tướng công, thế này không cản trở chính sự chứ?” Lý Sư Sư lại hỏi.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, cười đáp: “Không chậm trễ, đây chính là một khâu của chính sự, cứ làm theo là được!”

“Vâng!” Lý Sư Sư yên tâm rồi, nụ cười lại treo trên gương mặt.

Lúc này, tiểu quận chúa hốt hải chạy tới, hưng phấn bảo: “Ta muốn đi! Ta muốn đi! Ta cũng muốn đi!”

Bóng người của Dạ Lai Hương bay tới từ trên trời, phạch một tiếng xòe quạt giấy, cười bảo: “Chuyện tốt thế này sao có thể thiếu bản công tử được? Ở kinh thành ngán đến tận cổ rồi, vừa vặn ra ngoài xem sao!”

Tối hôm ấy toàn phủ vô cùng hào hứng!

Chuyện này rất nhanh đã bị nữ đế biết được, nàng không bình tĩnh nổi!

Kéo cả nhà đi đánh trận, đây là định chạy trốn sao?

Ngay cả lộ phí chạy trốn năm mươi vạn lượng cũng đã chuẩn bị xong rồi!

Ngay trong đêm, nàng triệu Lâm Bắc Phàm tiến cung, vội hỏi: “Ái khanh, nghe nói ngươi muốn dẫn cả gia đình đi đánh trận!”

Lâm Bắc Phàm nghiêm mặt đáp: “Bệ hạ, đây là kế sách của vị thần, dùng để mê hoặc nước Đa La!”

“Ồ, ra là như vậy! Vậy... ngươi nhất định phải về đây!” Nữ đế nói với vẻ lưu luyến.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy rất khó hiểu.

Thân là thừa tướng, đánh trận xong đương nhiên phải về rồi, bằng không còn có thể đi đâu được?

“Rõ, thưa bệ hạ”

1140 chữ

Chương 703: Bám theo kiếm công

Ngày hôm sau, hấn dẫn mọi người xuất phát.

Hấn chọn ngòi thuyền, một đường thuận lợi mà đi, tốn mười ngày nửa tháng là đến được Đa La.

Đội ngũ dẫn theo cũng không nhiều, đại khái hơn trăm người, chủ yếu là dùng để lo liệu chốn ở và thức ăn, dọc đường hộ tống bảo vệ bản thân an toàn, đồng thời tiện truyền đạt trên dưới, chấp hành mệnh lệnh là đủ.

Kết quả khi tới bên bờ sông đã trọn tròn mắt.

Hay lắm, trong đội ngũ hơn trăm người lại lẫn mười mấy tướng lĩnh, chức vị thấp nhất cũng đến lục phẩm, chức vị cao nhất thậm chí còn đến tam phẩm!

Số lượng Tiên Thiên lại đạt đến mười tám người!

Trước đây lúc dẫn binh đánh trận cũng chưa từng xa xỉ như thế!

Lâm Bắc Phàm sa sầm mặt mũi: “Các vị đại nhân, các người muốn làm gì?”

Các vị tướng lĩnh chấp tay, đáp một cách nghiêm túc: “Tham kiến thừa tướng đại nhân! Lần này thừa tướng đi chinh phạt nước Đa La bất nghĩa, đường xá xa xôi vô cùng nguy hiểm, chúng ta nguyện bảo vệ, đi theo làm tùy tùng, mong thừa tướng chấp thuận!”

Gương mặt của Lâm Bắc Phàm càng tối tăm hơn: “Nào cần nhiều người như thế? Lần này bản quan tới Đa La sớm đã tính sẵn trong lòng, hoàn toàn không cần đến các người! Các người về ngay cho ta, ai về chức này!”

“Thừa tướng đại nhân không thể nói như vậy được!”

Một vị tướng quân tuổi già sức yếu nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Một mình người tới nước Đa La chỉ huy tác chiến, trọng trách nặng nề, ngày đêm vất vả, cũng sẽ có lúc suy nghĩ không chu toàn! Hành quân đánh trận không phải trò đùa, tuy hạ quan không có chiến tích nổi trội nào nhưng thắng ở cái đã từng dẫn binh đánh trận nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, có thể phụ

tả thừa tướng đại nhân, giảm thiểu áp lực cho thừa tướng đại nhân!”

Một tướng lĩnh trẻ tuổi đứng ra, nói với vẻ oai phong凛冽: “Thừa tướng đại nhân, sự an nguy của người liên quan đến xã tắc, không thể để xảy ra chút chuyện gì được! Hạ quan sợ nên nhất định phải đi theo người mới yên tâm được! Chỉ huy tác chiến thì hạ quan không được nhưng ở phương diện hộ giá hộ tống, hạ quan chắc chắn là người giỏi nhất! Muốn đả thương một cọng tóc của thừa tướng đại nhân thì phải bước qua xác của hạ quan trước rồi hãy nói!”

“Thừa tướng đại nhân!”

Lại có một vị tướng lĩnh khác đứng ra, nói: “Hạ quan có một chiêu tuyệt kỹ đó chính là nghe tiếng đoán được vị trí! Có thể thông qua chấn động trên bề mặt đất mà phát hiện ra hướng di chuyển và số lượng quân địch trong phạm vi mấy chục dặm! Lần này viễn chinh phải bước vào nơi xa lạ, nguy hiểm vô cùng! Có hạ quan hỗ trợ, thừa tướng đại nhân cũng thoải mái hơn một chút, phần thắng cũng càng lớn hơn!”

“Thừa tướng đại nhân...”

Các vị tướng lĩnh tự phát biểu ý kiến và chứng tỏ năng lực của mình, chém gió phân phạt.

Hơn nữa còn cùng tỏ vẻ cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực cho Lâm Bắc Phàm, một đường hộ tống bảo vệ hần, muốn hại Lâm Bắc Phàm nhất định phải bước qua xác bọn họ.

Quách Thiệu Soái vô cùng cảm động, đôi mắt đỏ hoe: “Hóa ra các vị tướng quân đều là người trung nghĩa, là nam nhân tốt nhiệt huyết! Đại Võ có các vị anh hùng hảo hán còn sợ gì không thịnh?”

“Cút!” Lâm Bắc Phàm bực mình nói: “Các người có ý đồ gì đừng tưởng ta không biết! Ta thật sự không cần nhiều người như vậy, các người đều về hết cho ta! Bằng không ta sẽ tâu lên thánh thượng, trị các người tội tùy tiện rời khỏi cương vị công tác!”

Đúng lúc này, một giọng nói chói tai truyền tới: “Bệ hạ giá đáo!”

Mọi người quay đầu nhìn qua, quả nhiên trông thấy nữ đế chậm rãi đi tới, diễm lệ xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành như thế.

“Bái kiến bệ hạ! Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”
Mọi người đồng thanh hô.

“Các vị ái khanh miễn lễ!” Nữ đế mỉm cười phát tay.

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu, tò mò hỏi: “Bệ hạ, sao ngài lại tới đây?”

“Ái khanh!”

Nữ đế cười rạng rỡ đi tới: “Lần này ngài viễn chinh tới Đa La, đường xá xa xôi, vô cùng nguy hiểm, trăm không yên lòng cho nên đặc biệt tới đây tiễn ngài, chúc ngài thuận buồm xuôi gió, khai hoàn trở về!”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt, trước đây lúc ta đi đánh ba đại phản vương cũng đâu thấy ngài tới tiễn lần nào.

Chỉ một nước Đa La nho nhỏ mà cũng khiến ngài đặc biệt chạy tới một chuyến, đến mức đó sao?

Không nói ra được tại sao, cứ cảm thấy trong này có gì đó kỳ lạ.

“Cảm ơn bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ cảm động rơi nước mắt.

Lúc này, nữ đế cũng nhìn thấy các tướng lĩnh bên cạnh, nàng hơi kinh ngạc: “Các ngài... sao các ngài đều tập trung ở đây? Các ngài cũng tới tiễn Lâm ái khanh sao?”

“Bệ hạ, chúng ta không tới đây tiễn!”

Lâm Bắc Phàm nhân cơ hội cáo trạng: “Bọn họ đều muốn gia nhập vào đội ngũ của thần, cùng tới Đa La kiến công lập nghiệp! Bọn họ tự tiện rời khỏi cương vị công tác, thân là võ tướng thế này làm sao mà được? Bệ hạ mau phạt bọn họ đi!”

Các tướng lĩnh sợ hãi.

“Bệ hạ, nước Đa La tự xé hiệp ước, thần vô cùng tức giận cho nên muốn góp một phần sức cho triều đình!”

“Bệ hạ, chuyến viễn chinh này của thừa tướng đại nhân đường xá xa xôi, vô cùng nguy hiểm! Sự an nguy của thừa tướng liên quan đến xã tắc, chúng ta cũng lo cho thừa tướng đại nhân, sợ hấn xảy ra chuyện cho nên mới tự đề cử mình, hộ tống bảo vệ!”

“Sợ bệ hạ không đồng ý nên chỉ có thể tiền trạm hậu tẩu!”

“Bệ hạ, xuất phát điểm đều tốt, tất cả đều bị lòng yêu nước sai khiến mà thôi!”

“Vi thần biết sai, mong bệ hạ thứ tội!”

1095 chữ

Chương 704: Phê chuẩn hết

“Hóa ra là như vậy!”

Nữ đế nổi nóng nói: “Vậy là các người không đúng rồi!”

Lâm Bắc Phàm thêm dầu vào lửa: “Không sai, quá không đúng!”

Nữ đế tiếp tục nổi giận bảo: “Thân là võ tướng đương triều mang chức trách trên người, trọng trách to lớn, làm sao có thể tùy tiện rời khỏi cương vị công tác! Chí ít... chí ít các người cũng phải bẩm báo với trẫm chứ!”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục thêm dầu: “Đúng vậy, làm sao có thể tùy tiện rời khỏi cương vị công tác mà không bẩm báo với bệ hạ?”

Nữ đế vô cùng nóng giận: “Các người làm như vậy là hoàn toàn không coi trẫm ra gì!”

Lâm Bắc Phàm lại thêm dầu: “Đúng thế, không coi bệ hạ ra gì, các người đáng tội gì hả?”

Nữ đế nổi giận đùng đùng: “Trẫm là người nhỏ nhen như vậy hay sao? Trẫm là người không hiểu ý người như vậy sao? Nếu các người thành thật báo cáo với trẫm, trẫm còn không đồng ý hay sao?”

Lâm Bắc Phàm lại thêm dầu tiếp: “Đúng vậy! Tại sao không thành thật bẩm báo với bệ hạ, bệ hạ còn không đồng ý hay

sao? Hừm?”

Hắn hơi ngẩn người, chớp mắt, cảm thấy có hơi không đúng!

Các vị tướng lĩnh mừng như điên, một tướng quân già trong số đó cẩn thận hỏi: “Bệ hạ, ý của người là chỉ cần chúng ta thành thật bẩm báo với người, người sẽ đồng ý?”

Nữ đế cười đáp: “Đương nhiên rồi, xuất phát điểm của các người đều tốt, đều là vì thừa tướng, vì trẫm, vì Đại Võ, trẫm là một người tiên bộ, làm sao có thể không đồng ý?”

Các vị tướng lĩnh mừng húm.

Vẫn là vị tướng quân già đó mở miệng trước: “Bệ hạ, thừa tướng đại nhân tới Đa La chỉ huy tác chiến, sự việc trọng đại! Hạ quan dẫn binh đánh trận nhiều năm có kinh nghiệm phong phú, có thể hỗ trợ thừa tướng, giảm thiểu áp lực cho thừa tướng đại nhân!”

Nữ đế hào phóng đáp: “Trẫm phê chuẩn!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Tướng lĩnh trẻ tuổi kia nói với vẻ hiên ngang lẫm liệt: “Bệ hạ, sự an nguy của thừa tướng đại nhân liên quan đến xã tắc, không thể để xảy ra chuyện! Hạ quan rất giỏi ở phương diện bảo vệ người, nguyện hộ tống bảo vệ thừa tướng! Muốn đả thương một cọng tóc của thừa tướng nhất định phải bước qua xác của hạ quan!”

Nữ đế lớn tiếng đáp: “Được! Chuyển này cần những nhân tài hộ giá như người, trẫm phê chuẩn!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Bệ hạ, vi thần có thể nghe tiếng đoán vị trí! Có thể thông qua chấn động trên bề mặt đất để phát hiện ra phương hướng của quân địch cách mấy chục dặm, tiện cho thừa tướng chỉ huy tác chiến! Có hạ quan hỗ trợ, thừa tướng đại nhân có thể thoải mái hơn một chút!”

Nữ đế vỗ tay nói: “Năng lực này không tồi, trẫm chuẩn!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Cứ như vậy, các tướng lĩnh vốn dĩ bị Lâm Bắc Phàm từ chối đều thông qua nữ đế để gia nhập vào đội ngũ của Lâm Bắc

Phàm.

Mọi người đều vô cùng thích thú, cười tươi như hoa nở, giống như đã nhặt được công lao vậy.

“Bệ hạ, sao có thể như vậy được?”

Lâm Bắc Phàm oán trách: “Rõ ràng bọn họ chỉ muốn tới Đa La vớt chiến công thôi, mong bệ hạ minh giám!” Nữ đế lắc đầu, nói với giọng điệu hơi trách cứ: “Ái khanh, đây là người không đúng rồi!”

Lâm Bắc Phàm ngơ ngác: “Ta không đúng?”

“Đúng vậy, người không đúng! Người tưởng kiến công lập nghiệp dễ dàng như vậy sao? Rất nhiều tướng quân tướng sĩ nhập ngũ mấy chục năm có khả năng chưa từng đánh trận một lần nào! Không đánh trận thì lấy đâu ra chiến công, người nói có đúng không?”

“Cho nên, người chắc hẳn nên lượng thứ cho bọn họ mới phải! Nhiều năm như thế, bọn họ không có công lao thì cũng có khổ lao, nhưng lại bị giới hạn bởi điều kiện nên chậm trễ mãi không có cách nào thăng quan, vô cùng khó khăn! Người dẫn bọn họ đi vớt công lao thì đã sao?”

Các vị tướng lĩnh cảm động rơi nước mắt, đồng thanh hô: “Bệ hạ thánh minh!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Nhưng bọn họ đều đi hết vậy sự vụ ở kinh thành phải làm sao? Ai phụ trách, ai quản lý! Quốc gia không thể một ngày không có chủ, quân cũng không thể một ngày không có tướng!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Đây cũng không phải vấn đề gì cả!”

Nữ đế cười bảo: “Bây giờ Đại Võ đã kết thúc nội loạn, uy chấn các nước, dân chúng đang nghỉ ngơi dưỡng sức, thiên hạ thái bình! Lúc này trong quân thiếu vài vị tướng lĩnh cũng không thành vấn đề!”

“Lúc này, vấn đề lớn nhất chính là chuyện Đa La! Ái khanh, người vượt ngàn dặm xa xôi tới Đa La khiến trẫm vô cùng lo lắng! Nhưng có bọn họ trợ giúp thì trẫm cũng yên tâm hơn!”

Các vị tướng lĩnh đồng thanh hô: “Bệ hạ nói chí phải!”

“Các người đều nghe kỹ đây cho trẫm!”

Nữ đế nghiêm giọng nói: “Chuyện quan trọng nhất trong chuyến đi này của các người chính là bảo vệ Lâm ái khanh chu toàn! Nhất định phải đưa Lâm ái khanh trở về nguyên vẹn, thiếu một cọng tóc cũng sẽ hỏi tội các người!”

“Thần tuân chỉ”

Mọi người lại đồng thanh đáp, sau đó nhìn về phía Lâm Bắc Phàm với ánh mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ.

Bệ hạ thật sự quá sủng ái thừa tướng, còn thân hơn con trai ruột!

Xem ra giữa đường nhất định phải nịnh nọt nhiều lên, tranh thủ có được hảo cảm của thừa tướng!

“Ái khanh, đi sớm về sớm, trẫm cần người!” Nữ đế nhắc nhở.

“Rõ, thưa bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm thở dài một tiếng, đây có lẽ là phiền não của hạnh phúc chăng.

Tiếp theo đó, hắn vẫy tay tạm biệt nữ đế, sau đó dẫn mọi người ngồi lên con thuyền lớn xa hoa tiến về Đa La.

1071 chữ

Chương 705: Bước đi đầu tiên

Đoàn thuyền này tổng cộng có năm con, con lớn nhất dành cho đám người Lâm Bắc Phàm.

Bốn con thuyền còn lại bảo vệ xung quanh, bên trên toàn là tướng lĩnh tòng quân và những nhân viên cần thiết khác.

Còn có một vài tướng sĩ đi dọc bờ sông để hộ tống bảo vệ.

Nếu chỉ nhìn trang phục, không có ai cho rằng bọn họ đi đánh trận mà chỉ là đi du lịch ngắm cảnh mà thôi.

Ngay một khắc Lâm Bắc Phàm xuất phát, tin tức liên quan đến việc hắn sắp dẫn binh thảo phạt nước Đa La nhanh chóng truyền khắp thiên hạ, đồng thời cũng truyền tới Đa La.

Vương thất Đa La và bách quan trong triều như lâm đại địch.

“Cuối cùng Đại Võ cũng định ra tay rồi!”

“Lần này lại phái thừa tướng Lâm Bắc Phàm! Đừng thấy người này trẻ tuổi nhưng vô cùng giỏi đánh trận! Năm nay đã đánh mười trận rồi, vốn toàn là lấy ít thắng nhiều, thắng vô cùng đẹp! Chuyến này chỉ sợ người tới không có ý tốt!”

“Sợ cái gì? Lẽ nào Đa La ta dễ bắt nạt hay sao?”

“Nghe nói con người Lâm Bắc Phàm này kiêu ngạo tự đại, cũng không coi Đa La chúng ta ra gì! Còn chưa kiểm kê nhân mã, cũng không chuẩn bị lương thảo mà đã dẫn người nhà một đường đi du sơn ngoạn thủy rồi!”

“Nào có lý ấy! Vậy mà lại dám coi thường Đa La ta! Nhất định phải cho hắn ta biết mặt một chút mới được!”

“Cho dù thế nào cũng phải chuẩn bị ứng chiến thôi!”

Trong triều đình Đa La, Đa La vương hỏi tam vương tử: “Cáp Mộc, người từng tiếp xúc với tên Lâm Bắc Phàm này, người thấy thế nào?”

“Phụ vương, nhắc đến con người Lâm Bắc Phàm này.”

Cáp Mộc vương tử đứng ra, sắc mặt hơi rúm rỏ: “Con người hắn ở trong ấn tượng của nhi thần chính là người gian trá như hồ ly, lòng tham không đáy! Lúc đầu khi nhi thần vừa mới tiếp xúc với hắn, vì muốn hắn du thuyết cho chúng ta và giảm nhẹ gánh nặng mà đã phải trả cái giá rất lớn, điều này người cũng biết rồi đây!”

Đa La vương gật đầu.

“Nhưng hoàn toàn không ngờ, hắn quả thật đã làm được việc song lại chôn một mầm mống tai họa ở Đa La ta!”

Cáp Mộc vương tử hận đến nghiến răng ken két: “Chúng ta chỉ hy vọng giảm thiểu bồi thường, còn hắn lại muốn nuốt chửng Đa La chúng ta! Cũng may kịp thời phát hiện, bằng không qua hai, ba năm nữa, Đa La chúng ta sẽ phải đổi chủ mất!”

Đa La vương lại gật đầu.

“Hơn nữa, trong vòng chưa đến hai năm mà hắn từ một quan viên nhỏ vừa mới thi đỗ trạng nguyên đã leo nhanh đến chức

vị cao, trở thành thừa tướng đương triều của Đại Võ, tuyệt đối không thể coi thường người này!”

“Hắn dùng binh như thần, đích thân chỉ huy bốn trận chiến lớn và đều thắng hết! Trong nước thì trấn áp ba đại phản vương, bên ngoài thì hại Đại Nguyệt và Đại Hạ, uy thế ngút trời! Hiện giờ tới đây thảo phạt, chúng ta nhất định phải chuẩn bị sẵn sẵn toàn lực ứng phó”

Đa La vương gật đầu, nói với giọng già nua: “Cáp Mộc, người nói đúng! Ta đã già rồi, trận chiến này giao cho người phụ trách, ta sẽ toàn lực ủng hộ! Nếu vượt qua được kiếp nạn này, vị trí thái tử này chính là của người!” Cáp Mộc vương tử vô cùng kích động: “Vâng, thưa phụ vương!” Tuy rằng trận chiến này vô cùng khó đánh, nhưng sự thành thì thu hoạch lại rất lớn!

Vì thế Cáp Mộc vương tử hào hứng chạy ra ngoài kiểm kê nhân mã, điều động vật tư, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Mà lúc này, đám người Lâm Bắc Phàm vẫn đang chơi thuyền trên sông, mấy con thuyền lớn không nhanh không chậm, một đường thưởng thức cảnh đẹp núi non hai bên bờ, cuộc sống rất thoải mái thích chí, thong thả tự tại. Lúc này, bọn họ cách kinh thành vẫn chưa xa và cách nước Đa La chừng một nghìn dặm. Bấy giờ, có một tướng lĩnh nhảy lên thuyền, đưa một tờ giấy lên.

Lâm Bắc Phàm mở ra đọc, cười bảo: “Cáp Mộc vương tử phụ trách chuyện này? Thú vị! Năm đó tạm biệt đúng là hết sức nhớ mong, bây giờ bản quan sẽ tặng hắn ta một món quà lớn! Kế hoạch tiêu diệt Đa La có thể bắt đầu!”

Lâm Bắc Phàm viết lại mấy chữ trên tờ giấy: “Chặt đứt lương thực vật tư, để thành trì tự loạn”

“Truyền về, cứ làm theo kế này!”

“Rõ, thừa tướng”

Mệnh lệnh này nhanh chóng truyền về nước Đa La.

Nhóm người Đại Võ ẩn náu ở nước Đa La lập tức hành động, chặt đứt những vật tư quan trọng mà Đại Võ cung ứng như lương thực, muối dầu, áo bông, sau đó tung tin đồn.

“Bình mã Đại Võ chuẩn bị đánh tới đây, toàn bộ lương thực đều ngừng cung cấp hết, mọi người mau cướp đi, không cướp thì sẽ không còn mất!”

Dân chúng Đa La vừa nghe đã lập tức nôn nóng.

“Cái gì? Đại Võ sắp đánh tới đây, muốn chặt đứt cung ứng lương thực á?”

“Thế không được đâu, sao có thể chặt đứt lương thực được? Không có lương thực ăn thì ta phải uống gió Tây Bắc à?”

“Không được, ta nhất định phải đi cướp ít lương thực về!”

“Còn không cướp thì sẽ chết đói mất!”

Vì thế, toàn bộ dân chúng đều vội vã lao về phía các thương gia lớn.

Bọn họ đột phá hàng rào của các binh lính Đa La, điên cuồng lao vào trong các cửa hàng lớn do thương nhân Đại Võ mở để giành lương thực, muối dầu, vải bông... bất cứ thứ gì có thể cướp đều cướp hết.

Toàn bộ khu chợ loạn như cào cào, tất cả các con phố đều hỗn loạn.

1201 chữ

Chương 706: Mê hoặc dân tâm

Trong triều đình Đa La, một người hốt hải chạy vào: “Tam vương tử điện hạ, không ổn rồi, bên ngoài có loạn dân!”

Cáp Mộc vương tử kinh ngạc: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mau nói chi tiết cho bản cung nghe!”

“Vương tử điện hạ, bên ngoài đồn nhau rằng Đại Võ chuẩn bị tấn công nước ta, lương thực vật tư sẽ ngừng cung cấp cho nên dân chúng đều phát điên lên, tất cả đều lao vào mấy cửa hiệu lớn giành lương thực và các vật tư khác, loạn như cái chợ vỡ rồi ạ!”

Cáp Mộc vương tử nổi giận nói: “Vậy người còn không mau phái binh đi ngăn cản bọn họ, duy trì trật tự?”

“Điện hạ, người đông quá, không ngăn được đâu ạ! Gần như người dân toàn thành đều bạo động, đều tới cướp vật tư! Chút xíu người đó của chúng ta hoàn toàn không thể khống chế được!” Đới phương cười khổ.

Sắc mặt của Cáp Mộc vương tử thay đổi.

Nếu người dân toàn thành bạo động vậy đúng là không ngăn được thật!

Hắn ta đau đầu bảo: “Vậy người đi trấn an bọn họ trước, nói với bọn họ lương thực đủ, không cần cướp!”

“Vương tử điện hạ, đã nói rồi nhưng bọn họ không nghe! Bây giờ bọn họ đã điên hết với nhau cả rồi!”

Cáp Mộc vương tử vội vàng đi ra đường lớn, phát hiện quả nhiên dân chúng đã phát điên, điên cuồng tranh giành, cứ hễ là chút đồ có giá trị đều không bị bọn họ bỏ qua.

Còn xuất hiện một màn lạnh lòng nữa là rất nhiều người còn bị giẫm chết trong quá trình tranh giành. Vậy mà người xung quanh lại không thể đồng cảm một chút nào cả, ngược lại vẫn điên cuồng giành giật tài vật trên người hắn ta, lột sạch hắn ta.

Cáp Mộc vương tử lớn tiếng hét lên: “Mọi người đừng cướp nữa! Lương thực vẫn đủ, vật tư vẫn đủ, mọi người yên tâm, người nào cũng có hết!”

Hắn ta vẫn rất có uy tín, nghe được lời của hắn ta, mọi người hơi bình tĩnh lại chút ít.

Nhưng lúc này, trong đám người truyền ra một tiếng nói vô cùng giận dữ.

“Yên tâm cái mẹ gì? Mọi người đừng tin lời hắn ta, kẻ cướp bóc đầu tiên chính là vương thất và quan viên triều đình! Bọn họ đã giành hết đồ tốt đi rồi, chúng ta còn không giành thì thật sự sẽ không còn gì nữa!”

Lời này vừa nói ra, hiện trường lập tức hỗn loạn.

“Nói đúng lắm, người cướp bóc đầu tiên chính là vương thất!”

“Bọn họ đã cướp hết đồ tốt đi rồi, chỉ để lại mấy thứ tồi tàn này cho chúng ta thôi!”

“Còn không cướp nữa thì sẽ không còn gì mất!”

“Mọi người mau cướp đi!”

Mọi người lại giành giết, còn điên cuồng hơn cả vừa rồi.

“Chết tiệt!”

Cáp Mộc vương tử nghiêng răng nghiêng lợi: “Mau lôi cái tên điêu ngoa mê hoặc dân chúng kia ra đây cho bản cung!”

Một đám binh lính lao về phía giọng nói truyền ra đó nhưng lại chẳng phát hiện được gì.

Sắc mặt của Cáp Mộc vương tử xanh mét, hẳn ta biết mình bị người hại, mà người đó cực có khả năng là người của triều đình Đại Võ.

Nhìn đám người điên cuồng giẫm đạp tranh nhau, nhìn con phố lớn loạn như cái chợ vỡ, Cáp Mộc vương tử nghiêm giọng nói: “Lập tức gọi mười vạn quân bảo vệ thành bên ngoài thành qua đây trấn áp đám điên cuồng này cho bản cung! Ai không nghe thì giết!” Quan viên tùy tùng sợ hãi: “Vương tử điện hạ, như vậy sẽ có rất nhiều người chết!”

Cáp Mộc vương tử nổi nóng bảo: “Vậy người nói cho bản cung biết còn có cách gì nữa? Bây giờ đại chiến sắp tới, nếu không giải quyết mấy tên điêu dân này thì chúng ta đánh với Đại Võ bằng răng à? Trị loạn thế phải dùng cách mạnh tay, mau đi!”

“Rõ, tam vương tử điện hạ!”

Không lâu sau, mười vạn lính Đa La bảo vệ thành chậm rãi vào thành.

Tồn một ngày một đêm cuối cùng cũng trấn áp được bạo loạn nhưng Cáp Mộc vương tử lại ho ra máu vì dân phong Đa La quá dũng mãnh, dân chúng cũng rất biết đánh nhau!

Để trấn áp đám bạo dân giành giết với nhau này, binh lính của hắn ta đã tổn thất đến hơn năm nghìn người!

Kẻ địch còn chưa đánh đến mà mình đã thương vong nghiêm trọng, có thể không thổ huyết hay sao?

Lúc này, đám người Lâm Bắc Phàm vẫn chơi thuyền trên sông, thưởng thức cảnh đẹp bên sông như cũ, nơi này cách Đa La còn hơn chín trăm dặm.

Lâm Bắc Phàm nhìn tờ giấy vừa mới truyền tới và mỉm cười.

Lúc này, tiểu quận chúa hào hứng chạy bước nhỏ tới: “Công tử, mau đi với ta đi, ở kia có một ngọn núi lớn, thoạt nhìn rất giống một con ngựa, trông hài lắm!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Tiểu quận chúa, ta hỏi ngươi vài câu nhé!”

Tiểu quận chúa sững sờ: “Có câu gì ngươi cứ hỏi đi!”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Ngươi thích ăn bánh quẩy và sữa đậu nành không?”

Tiểu quận chúa cười: “Đương nhiên thích rồi!”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Nếu kêu ngươi ăn bánh quẩy với sữa đậu nành mỗi ngày, ngươi có bằng lòng không?”

Tiểu quận chúa phát điên: “Làm sao mà bằng lòng được?”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Tại sao không bằng lòng?”

“Vì ta còn thích ăn thịt kho Đông Pha, vi cá, tổ yến, Bụt Nhảy Tường... mấy thứ này đều ngon hơn bánh quẩy với sữa đậu nành! Tại sao ta không ăn mấy món ngon đó chứ, chỉ ăn bánh quẩy với sữa đậu nành làm gì?”

Nói rồi tiểu quận chúa lại chảy nước miếng.

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Nếu sau này chỉ cho ngươi ăn bánh quẩy với sữa đậu nành, ngươi sẽ thế nào?”

“Ta sẽ phát điên!” Tiểu quận chúa đáp một cách vô cùng khoa trương. “Đúng vậy, nếu chưa từng thấy ánh sáng thì ta còn có thể nhắm nhin chịu đựng bóng tối! Nhưng...”

Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa gật đầu: “Ăn quen sơn hào hải vị rồi lại quay về ăn cám bã, sẽ không ai chịu được! Đã quen với cuộc sống tốt, nếu bị đánh về thuở trước sẽ khiến người phát điên!”

Lúc này, tiểu quận chúa lại kêu: “Lâm Bắc Phàm, đi thôi, mọi người đang gọi chúng ta kia!”

“Ngươi đi trước đi, ta sẽ tới sau!”

Lâm Bắc Phàm viết lại mấy chữ: Mê hoặc dân tâm, hủy hoại đạo đức của bọn họ!

Sau đó giao cho binh lính đi theo!

“Kêu bọn họ làm theo kế này!”

“Vâng, thừa tướng”

1061 chữ

Chương 707: Ta muốn làm người Đại Võ

Lúc này, trong nước Đa La.

Tuy rằng bạo loạn đã bị trấn áp nhưng trên đường lớn vẫn tiêu điều và quanh quẽ hắt, toàn bộ cửa hàng đều đóng cửa, không ai làm ăn buôn bán nữa.

Vì mọi người đều biết Đại Võ chuẩn bị đánh tới đây, tất cả vật tư đã ngừng cung cấp cho nên vật tư đang vô cùng thiếu thốn.

Mọi người giữ chặt lương thực và vật tư trong tay, không dám tùy tiện trao đổi, người giàu có còn đỡ, còn có thể chống đỡ một khoảng thời gian.

Nhưng mấy người vô sản kia thì thảm rồi, thiếu lương thực, thiếu dầu, thiếu muối, cái gì cũng thiếu, cuộc sống túng quẫn vô cùng.

Loại người này thường chiếm đại đa số.

Cuộc sống về với trước kia, vì thế tin đồn lại truyền ra tiếp.

“Cuộc sống trước đây tốt bao nhiêu! Không cần vất vả như thế mà vẫn có cơm ăn, có áo mặc! Vốn tưởng ngày tháng sẽ càng ngày càng tốt lên, kết quả bây giờ lại bị đánh về ngày xưa, cứ như một giấc mộng vậy!”

“Đều tại triều đình, đều tại vương thất lòng tham không đáy! Vậy mà lại thất tín bội nghĩa, xé bỏ hiệp ước, giành hết toàn bộ tài sản của thương nhân Đại Võ, chộc giận Đại Võ chặt đứt lương thực!”

“Tại sao nghiệt mà bọn họ tạo ra lại để chúng ta gánh chịu?”

“Đúng đó! Chúng ta mới sống tốt được có mấy ngày mà đã cướp hết tất cả của chúng ta, không muốn thấy chúng ta sống tốt đúng không?”

“Triều đình đúng là xấu xa, đúng là ác độc!”

“Cần loại triều đình như vậy còn có ích gì? Dứt khoát lật đổ cho xong!”

“Đúng, lật đổ hẳn ta đi! Sau đó quy thuận Đại Võ để Đại Võ tới tiếp quản, cuộc sống của chúng ta lại có thể tốt lên!”

“Nghe nói Đại Võ đang thực hiện phương pháp nghỉ ngơi dưỡng sức, dân chúng trông trọt cũng không cần nộp thuế, sinh nhiều con còn được thưởng, triều đình còn miễn phí phát giống, giúp tu sửa công trình thủy lợi, nhân dân Đại Võ thật sự quá hạnh phúc!”

“Thật sao? Có chuyện tốt như vậy sao?”

“Lừa người làm gì? Chuyện này đã truyền ra từ lâu rồi mà người vẫn chưa biết sao?”

“Trời ơi! Kêu Đại Võ tới quản chúng ta giùm cái, ta muốn làm người Đại Võ!”

Cuối cùng càng đồn càng rộng, dân chúng khắp nơi giận dữ, lòng dấn dao động!

Lúc này, dân chúng Đa La đều đang nhớ đến sự tốt đẹp của ngày trước.

Trước kia, thương nhân Đại Võ tới đây thông thương xây xưởng, mọi người chỉ cần trả sức lao động giá rẻ là đã có lương thực để ăn, có tiền tiêu, có áo mặc, cuộc sống không biết tốt bao nhiêu. Còn có một vài thư sinh dạy học tốt bụng qua đây dạy con cái bọn họ đọc sách biết chữ, hiểu cách làm người.

Nhưng đều tại triều đình Đa La tham lam, ham mê tài phú của thương nhân Đại Võ, thất tín bội nghĩa, đuổi thương nhân và tiên sinh dạy học đi, đồng thời cũng đánh bọn họ về nguyên hình, tiếp tục trải qua cuộc sống khổ sở.

Nếu có thể khôi phục lại cuộc sống trước kia thì tốt biết bao!

Nếu nghĩ theo chiều hướng tốt hơn, để Đại Võ tới thống trị bọn họ, để bọn họ trở thành người Đại Võ, vậy chẳng phải càng tốt hơn sao?

Một khi hạt giống này trồng xuống sẽ nhanh chóng sinh sôi nảy mầm.

Dù sao, phần lớn bọn họ chỉ là bách tính bình thường mà thôi, chỉ muốn lẫn lộn kiếm miếng cơm ăn, thiếu sự giáo dục nên quan niệm quốc gia mờ nhạt, ai thống trị thì bọn họ cũng chẳng quan tâm, ai cho bọn ăn no cơm thì mới quan tâm.

Trước đây không được chọn nhưng bây giờ không phải không có cơ hội.

Sự thay đổi trong hơn một năm này, bọn họ đều để mắt đến, cuộc sống có Đại Võ và không có Đại Võ hoàn toàn khác nhau.

Đồng thời, trải qua sự tuyên truyền của các tiên sinh dạy học ở Đại Võ, bọn họ đều biết Đại Võ đất rộng của nhiều, tài nguyên vô cùng phong phú, dân chúng sinh sống ở Đại Võ có cuộc sống tốt hơn nhiều so với bọn họ.

Có lương thực đủ ăn, có quần áo đẹp để mặc, có nhà cửa chắc chắn để ở...

Hơn nữa, nữ đế vô cùng nhân từ khoan dung, trước mắt đang thực hiện nền chính trị nhân từ, cổ vũ sản xuất nông nghiệp, khuyến khích sinh đẻ, giảm nhẹ tô thuế, tăng cường giáo dục, cuộc sống của dân chúng Đại Võ càng ngày càng tốt!

Vì thế, tiếng hô trở thành người Đại Võ trong dân chúng Đa La càng ngày càng cao, nhưng người nổi dậy cách mạng sẽ phải rút đầu, rất nhiều người cân nhắc đến các nguyên nhân thực tế cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong triều đình Đa La.

“Vương tử điện hạ, không hay rồi!” Một viên quan hốt hải lao vào trong.

“Lại sao nữa?” Cáp Mộc vương tử vô cùng nóng nảy.

Bây giờ hắn ta đang chuẩn bị chiến đấu, ứng phó với binh mã Đại Võ hùng hực khí thế, áp lực vốn đã rất lớn giống như dây cung bị kéo căng rồi.

Kết quả ở bên ngoài cứ dăm ba ngày lại xảy ra chuyện, hắn ta có thể không nổi nóng được sao?

Viên quan đó vội vàng nói: “Điện hạ, bây giờ bên ngoài đã phát điên cả rồi, nói triều đình chúng ta ác độc, vì lợi ích cá nhân mà thất tín bội nghĩa, chộc giận Đại Võ, hại cuộc sống của bọn họ thay đổi đột ngột! Bọn họ không muốn bị triều đình chúng ta thống trị nữa, bọn họ muốn quy thuận Đại Võ, khẩu hiệu đã hô ra thành: Thà làm người Đại Võ còn hơn làm chó Đa La!”1155 chữ

Chương 708: Chạy hết thôi

“Cái gì?” Cáp Mộc vương tử tức đến vánh cả đầu.

Thà làm người Đại Võ còn hơn làm chó Đa La, câu nói này quá chí mạng!

Thế này không phải là vả thẳng vào mặt vương triều bọn họ hay sao?

Cáp Mộc vương tử nổi lửa giận ngút trời, nói: “Rõ ràng là Đại Võ rắp tâm hại người trước, có ý đồ nuốt chửng Đa La ta nhưng bị chúng ta kịp thời ngăn cản, giờ ngược lại biến thành lỗi của chúng ta là sao? Chắc chắn có kẻ đã dùng lời xảo trá mê hoặc dân chúng rồi!”

“Điện hạ nói chí phải!”

“Còn không mau đi giải thích để dân chúng biết dụng tâm ác độc của Đại Võ!” Cáp Mộc vương tử nói.

Viên quan cười khò: “Điện hạ, đã giải thích rồi nhưng bọn họ không nghe!”

Cáp Mộc vương tử nói: “Sao lại không nghe?”

“Điện hạ, người quên rồi sao? Trước đó chúng ta phái binh lính trấn áp bạo động, bạo động quả thật đã bị áp chế nhưng mối quan hệ giữa chúng ta với dân chúng cũng chuyển biến xấu đến cực điểm, làm sao bọn họ còn nghe lời giải thích của chúng ta nữa?”

Cáp Mộc vương tử càng giận dữ hơn, nghiến răng nghiến lợi: “Chết tiệt! Bị tính kẻ rồi!”

Bây giờ làm sao hắn ta còn không hiểu đây hoàn toàn là một cái bẫy liên hoàn?

Trước đó, đối phương dùng kế khiến dân chúng nổi dậy, bọn họ vì giải quyết bạo loạn không thể không phái binh lính đi trấn áp, dẫn đến mối quan hệ giữa quan và dân xấu đi.

Mà lúc này, đám người kia lại nhân cơ hội dùng tà thuyết mê hoặc dân chúng, ly gián mối quan hệ giữa quan và dân bọn họ, mỗi một bước đều vô cùng thành công, vô cùng đúng thời điểm.

“Điện hạ, bây giờ phải làm sao đây?” Viên quan cẩn thận hỏi.

Cáp Mộc vương tử tức giận đáp: “Trước mắt chuẩn bị chiến tranh, trong nước không thể loạn cho nên lập tức phái binh lính bắt hết toàn bộ mấy tên nói năng xuyên tạc, nhiễu loạn lòng quân đó lại, không chế tốt dư luận!”

“Điện hạ, người có hơi đông...”

“Cho dù đông như vậy cứ bắt trước rồi lại nói sau!”

“Rõ, thưa điện hạ!”

Vì thế nước Đa La lại phái binh mã đi bắt mấy kẻ nói năng xuyên tạc.

Rất nhiều người đều bị bắt nhốt vào đại lao, nhà giam rất nhanh đã chật ních.

Để giải quyết vấn đề nhà giam, không cần nhốt đám người nói năng xuyên tạc vào trong nhà giam nữa mà trực tiếp vả miệng, đánh cho răng rụng như ngô.

Trong lúc nhất thời, nội cảnh Đa La sợ bóng sợ gió, người nào cũng cảm thấy bất an, mọi người lại càng oán hận triều đình Đa La hơn!

Đã cướp đoạt cuộc sống hạnh phúc của bọn họ lại còn cướp luôn quyền tự do ngôn luận của bọn họ, triều đình này, không thể cần nữa!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đã ngồi con thuyền lớn sang trọng tới Nam Châu – một vùng đất màu mỡ và nhận được sự tiếp đón nhiệt tình của quan viên địa phương, hẳn dự định ở nơi này hai ngày để trải nghiệm con người và phong cảnh, cũng như nếm thử cao lương mỹ vị ở đây.

Nơi này cách nước Đa La bảy trăm dặm.

Nhìn Lâm Bắc Phàm bình tĩnh uống rượu và thưởng thức vũ cơ nhảy múa, tiểu quân chúa có hơi nổi điên: “Lâm Bắc Phàm, thế này là đi đánh trận đó hả? Chậm rì rì như vậy khi nào mới tới nơi?”

“Đúng đó công tử, thật sự không vội sao?” Mạc Như Sương hơi lo lắng nói.

Các tướng lĩnh khác cũng đồng loạt nhìn qua.

Lâm Bắc Phàm thản nhiên lắc đầu, cười đáp: “Không vội, không vội một chút nào hết! Bây giờ người vội là bên Đa La, càng kéo dài thì càng có lợi cho chúng ta.

Đúng lúc này, một binh lính vội vàng chạy vào, đưa một mảnh giấy qua.

Lâm Bắc Phàm viết vài chữ bên trên: Mở rộng quân uy, chấn động nước khác!

Sau đó hắn giao cho binh lính để truyền xuống dưới, cứ theo kế sách mà làm việc!

Nhìn bầu không khí có hơi yên tĩnh, Lâm Bắc Phàm phát tay cười bảo: “Đừng dừng lại! Tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục múa đi!”

Lúc này, lời đồn cũng lan rộng trong các quy tộc cấp cao ở Đa La.

“Biết gì chưa, lần này người dẫn binh Đại Võ đi đánh trận chính là thừa tướng đương triều Lâm Bắc Phàm đấy!

Trong năm nay, hắn đã đánh bốn trận chiến lớn và đều thắng hết! Ngay cả Đại Nguyệt vương triều, Đại Hạ vương triều cũng không được, Đa La chúng ta chắc tám phần là không trụ được đâu!”

“Ta cũng nghe nói rồi, bốn trận chiến lớn này, quy mô nhỏ nhất cũng đến năm mươi vạn người, quy mô lớn nhất lên đến hơn trăm vạn người!”

“Hơn nữa, đối phương chính là một người siêu lợi hại!”

“Lợi hại cỡ nào?”

“Đánh bốn trận chiến lớn đó, có hơn trăm vạn binh lính chết gián tiếp dưới tay hắn, người nói có lợi hại hay không?”

“Vãi! Đó nào phải lợi hại, phải gọi là hơn cả lợi hại mới đúng”

“Hơn nữa, nghe nói hấn thích nhất là xét nhà diệt tộc, đặc biệt thích xét nhà của người giàu có và quý tộc! Chỉ cần nước mắt, người đầu tiên gặp tai ương chính là chúng ta!”

“Đa La chúng ta... trụ nổi không?”

“Trụ cái con khi! Người tàn nhẫn như thế cơ mà, chạy thôi!”

“Nói đúng lắm! Chạy!”

Vì thế, rất nhiều quý tộc chạy trốn suốt đêm.

“Tam vương tử điện hạ, không hay rồi!” Viên quan vội vàng chạy vào.

“Lại sao nữa đây?” Cáp Mộc vương tử nổi trận lôi đình.

Mấy ngày nay không phải xảy ra chuyện này thì chính là xảy ra chuyện kia, không có một ngày nào được yên ổn! “Điện hạ, rất nhiều quý tộc và quan lớn triều đình ở nước ta đã chạy trốn trong đêm rồi ạ.

Trước mắt Cáp Mộc vương tử tối sầm: “Vậy mà bọn chúng lại chạy rồi sao? Bao nhiêu người rồi?”

Viên quan kia nơm nớp lo sợ đáp: “Nhiều lắm, đếm không xuể! Nhưng quý tộc xếp một trăm hạng đầu đã có chín mươi sáu người chạy mất, khu quý tộc đã sắp trống không”

“Cái gì?” Cáp Mộc vương tử gần như tức muốn xỉu ngang xỉu dọc.

1109 chữ

Chương 709: Ai chạy thì giết người ấy

Quý tộc xếp một trăm hạng đầu đã có chín mươi sáu người chạy mất dép, vậy trên cơ bản là chạy hết rồi còn gì! Phải biết rằng mấy quý tộc này đều là cấp cao ở quốc gia, có rất nhiều người mang địa vị cao, sở hữu quyền lực to lớn, chiếm rất nhiều tài nguyên, muốn duy trì quốc gia vận hành còn phải dựa vào bọn họ.

Kết quả bây giờ đều chạy hết, trận này còn đánh kiểu gì nữa?

Cáp Mộc vương tử tức nghiêng rằng nghiêng lợi: “Bình thường vớt không ít lợi ích, kết quả lúc gặp nguy hiểm chạy còn nhanh hơn thỏ! Lập tức đuổi theo bọn chúng cho bản cung”

“Rõ, điện hạ!”

Đại quân ra khỏi thành đuổi theo mấy tên quý tộc chạy trốn kia.

Sau một đêm, Cáp Mộc vương tử không ngủ nổi, hai mắt đỏ ngầu: “Bọn họ... có bắt được không?”

Vẫn là viên quan đó run lẩy bẩy đáp: “Điện hạ, không bắt được ai hết.

Cáp Mộc vương tử nổi giận nói: “Bản cung phái nhiều quân lính đi như vậy tại sao lại không bắt về được?”

“Vì... vì rất nhiều tướng lĩnh trong đại quân cũng chạy luôn rồi!”

“Vậy mà lại chạy hết sao?”

Cáp Mộc vương tử phun một ngụm máu, tức la inh ỏi: “Một đám khốn nạn vong ân bội nghĩa, làm bản cung tức chết mất!”

Sau khi trút giận xong, cuối cùng hắn ta cũng bình tĩnh lại, hắn ta biết bây giờ nổi nóng cũng không giải quyết được vấn đề.

“Bây giờ ngươi cứ về đi, lập tức phái người trông chừng kỹ cho bản cung! Nếu còn một người nào nữa chạy, bản cung sẽ hỏi tội ngươi!” Cáp Mộc vương tử ra lệnh.

Viên quan cười khỏ: “Điện hạ, canh được nhất thời chứ không canh được cả đời! Bọn họ đều là người quyền quý của triều đình ta, quan hệ rắc rối khó gỡ, sức mạnh vô cùng to lớn, có thể chạy trốn bất cứ lúc nào!”

“Bản cung biết, nhưng bản cung có cách, ngươi cứ trấn an bọn chúng trước đi!”

“Điện hạ, ngươi định làm thế nào?”

“Bọn họ đều vì sợ Lâm Bắc Phàm nên mới chạy trốn! Nếu đã như vậy, nếu bản cung phái người đi giết Lâm Bắc Phàm, không phải đã giải quyết được vấn đề rồi hay sao?” Cáp Mộc vương tử cười bảo. “Nhưng, bên cạnh Lâm Bắc Phàm chắc

chấn có rất nhiều cao thủ bảo vệ, dựa vào thực lực của chúng ta...”

“Không cần chúng ta ra tay, chỉ cần chúng ta treo thưởng đầu của Lâm Bắc Phàm ở chợ đen, chắc chắn sẽ có sát thủ hàng đầu đi lấy cái mạng chó của hắn! Ha ha...”

Nói là làm, Cáp Mộc vương tử căn răng, móc một trăm vạn lượng ra treo thưởng cái đầu của Lâm Bắc Phàm.

Kết quả treo hai ngày lại không ai ứng tuyển.

Cáp Mộc vương tử buồn bực chết mất, vừa hỏi thăm lại tức muốn bùng cháy!

Vì sát thủ ở chợ đen đều đang cười nhạo hắn ta.

“Có phải Cáp Mộc vương tử bị ngu rồi không? Một trăm vạn lượng bạc mà cũng muốn treo thưởng cái đầu của Lâm Bắc Phàm?”

“Người ta chính là thừa tướng của Đại Võ, là người tâm phúc trước mặt nữ đế, giết hắn tương đương với đối đầu với toàn bộ Đại Võ, ai mà gánh được? Không đến ba trăm vạn thì ta chẳng thèm suy nghĩ”

“Tiền thưởng có cao tới đâu cũng vô dụng cả thôi! Chuyển đi này người ta có mười tám cao thủ Tiên Thiên hộ tống bảo vệ, ngay cả lão hòa thượng Tông Sư trong nhà hắn cũng đi theo! Đội hình xa hoa như thế, ai giết nổi Lâm Bắc Phàm hả trời?”

“Ta cần tiền nhưng ta cần mạng hơn!”

“Cáp Mộc này ngu quá, chỉ số thông minh si nhục người, ta không nhìn nổi nữa rồi, có ai treo thưởng đầu hắn ta không? Chỉ cần mười vạn lượng ta sẽ đi hái cái đầu của hắn ta xuống ngay!”

Cáp Mộc vương tử tức điên lên: “Cái đám dân đen này dám cười nhạo sau lưng bản cung cơ đấy! Đợi bản cung hết bận, bản cung nhất định sẽ đưa đại quân sang tiêu diệt các ngươi! Giết sạch các ngươi, một đũa cũng không thừa!”

Không trông cậy được vào sát thủ nữa, mà Cáp Mộc vương tử cũng không muốn phái người đi tự chui đầu vào đường chết nên hắn ta chỉ đành thu hồi phần thưởng, tiếp tục chuẩn bị chiến tranh.

Có điều do phần lớn quý tộc đã rời đi, rất nhiều chức quan cũng đang đề trống dẫn đến việc vận hành quốc gia gặp nhiều khó khăn. Cáp Mộc vương tử vô cùng đau đầu, hắn ta không thể không đề bạt một vài quý tộc hay tiểu quan, hoặc vài người có danh vọng trong dân gian lên để lấp đầy những vị trí đó.

Thế nhưng quan mới nhậm chức, mỗi người một ý, rất nhiều việc đều loạn hết cả lên khiến cho Cáp Mộc vương tử không thể không vừa phát điên vừa chỉ huy, dạy bọn họ cách làm việc.

Ngày hôm ấy Cáp Mộc vương tử mệt mỏi cực độ, thậm chí hắn ta còn muốn chết quách đi cho xong! Hắn ta còn thấy loạn chứ huống hồ là người khác?

Các quan viên trong triều đình Đa La thấy Đa La càng ngày càng bất ổn, ngày càng lụi bại bèn cho rằng phần thắng cực nhỏ, nếu ở lại đây bọn họ sẽ bị tiêu diệt nên đã lén lút trốn đi hết.

Ngoài ra rất nhiều binh sĩ biết mình sắp phải đối đầu với một tên đại ma vương giỏi hành binh đánh trận như Lâm Bắc Phàm cũng tự biết sức mình chẳng bằng địch, thi nhau trốn đi.

Vị trí trống này được lấp đầy thì vị trí trống kia lại thiếu người, Cáp Mộc vương tử tức đến ói máu.

Cuối cùng, hắn ta gào lên: “Ai chạy thì giết người đấy cho bản cung!”

Cứ thế, cuối cùng hắn ta cũng quản lý được một vài người.

Thế nhưng nước Đa La vẫn vô cùng bất ổn.

Do bị đàn áp nên dân chúng chẳng dám ho he gì, còn các quan viên thì từ bỏ việc chạy trốn do sợ hãi.

1076 chữ

Chương 710: Bài thơ đầy sát khí

Lúc Cáp Mộc vương tử đang buồn bực thì Lâm Bắc Phàm và mọi người đang nhàn hạ ngồi trên thuyền lớn để tới Hoa Châu, sau đó bọn họ dạo chơi nước non dưới sự dẫn dắt của tri phủ Hoa Châu.

Nơi này cách nước Đa La năm trăm dặm, là nơi trồng rất nhiều hoa cúc.

Hoa cúc nở rộ khắp núi tạo thành một biển ánh sáng cực kỳ bắt mắt, đẹp không thể tả. Tâm trạng của Lâm Bắc Phàm cũng tốt hơn.

Lúc này, tri phủ Hoa Châu hỏi hần một vấn đề: “Thừa tướng đại nhân, lần này đại nhân viễn chinh tới Đa La, tại sao đại nhân lại nhàn rỗi, không hề gấp gáp lên đường vậy?”

Lâm Bắc Phàm đang thấy rất vui, hần cười: “Bởi vì Đa La đã nằm trong tay bản quan rồi! Muốn xào muốn nấu thế nào là do bản quan, thế nên bản quan muốn “om” từ từ để cho ra hương vị thơm ngon nhất, như vậy mới bắt miệng!”

“Hóa ra là vậy!” Tri phủ Hoa Châu gật đầu.

“Ví dụ như loại hoa này...” Lâm Bắc Phàm ngắt một bông hoa cúc, đoạn bảo: “Ta hi vọng khi ta tới thì đúng lúc trăm hoa đua nở! Khi ta đi, trăm hoa lụi tàn, theo gió mà bay! Vẻ đẹp của sinh mệnh, vẻ đẹp của sự lụi tàn ta đều nhìn được hết!” Nói đoạn, Lâm Bắc Phàm bèn vò nát bông hoa cúc trong tay: “Bản quan đang muốn làm thơ, lấy bút đến đây!”

Bút được đem tới, Lâm Bắc Phàm bèn bắt đầu “vung mực” trên giấy. Khi hần viết xong, mọi người bèn lập tức xúm đến, đọc: “Đội mừng tám tháng chín mùa thu tới, hoa ta nở rộ, hoa khác tàn!”

“Hương thơm ngút trời thấu La Thành, khắp thành đều mặc giáp vàng kim!” Trong đó La Thành chính là thủ đô của nước Đa La.

Bài thơ này toát lên sự ngông cuồng và sát khí, mọi người có mặt nghe xong bèn vỗ tay khen hay: “Thơ hay quá!”

Bài thơ này không biết đã được truyền tới Đa La bằng cách nào! Sát khí trong đó cũng được truyền đi và khiến người ta cảm thấy rét lạnh.

“Thừa tướng Lâm Bắc Phàm của Đại Võ đã làm một bài thơ ở Hoa Châu rằng: Đái đảo thu lai cử nguyệt bát, ngã hoa khai hậu bách hoa sát, hần tính giết người Đa La chúng ta, sát khí mạnh quá!”

“Hoa Châu cách chúng ta có hơn năm trăm dặm thôi! Điều này cũng có nghĩa là chỉ cần vài ngày thôi là Đại Võ đã có thể dẫn binh qua đây! Binh mã của Đại Võ như thần, trăm trận trăm thắng, liệu chúng ta có chống đỡ được không?”

“Chống đỡ cái con khỉ ấy, không thể đánh lại được đâu, mau chạy thôi!”

Các binh sĩ Đa La bèn loạn như cào cào. Còn các binh sĩ canh gác biên giới của Đại Võ hay tin thừa tướng Lâm Bắc Phàm sắp tới thì bưng bưng sĩ khí.

“Các tướng sĩ, thừa tướng sắp tới rồi, đây là lúc chúng ta lập công! Chúng ta hãy thay áo giáp, bày binh bố trận, chuẩn bị thật tốt! Chỉ cần thừa tướng tới là tấn công Đa La, giết chết những kẻ không hiểu quy củ!”

“Giết! Giết! Giết!”

Chí khí của đại quân rực cháy như lửa, mọi người thi nhau hô.

Họ thay áo giáp rồi tiến hành bày binh bố trận, trông ngay ngắn thẳng thắn vô cùng! Sát khí ngút trời!

Ở một bên khác, các binh sĩ của Đa La nhìn mà ngây ngốc! Đây là lần đầu tiên bọn họ trông thấy trận thế của Đại Võ như thế này.

Ý chí chiến đấu dâng cao, sát khí ngút trời khiến bọn họ sợ sệt đi rất nhiều! Bọn họ cứ cảm giác không thể đánh thắng được đại quân của Đại Võ!

Thế nên càng lúc càng có nhiều người chạy trốn!

Cáp Mộc vương tử tức đến mức thổ huyết, hắn ta tức giận gào lên: “Chỉ một bài thơ mà đã khiến các ngươi sợ sệt đến mức này, có đến mức vậy không? Người ta còn chưa đến mà các ngươi sợ cái gì? Đừng có mà tự làm mình loạn, tất cả về hàng cho ta, ai chạy ta sẽ giết kẻ đó!”

Ở một bên khác, Lâm Bắc Phàm đã tới Chu Châu, nơi này cách Đa La hơn bốn trăm dặm.

Hắn được người địa phương tiếp đãi, còn có hai người biểu diễn múa kiếm, kết hợp độc đáo giữa cương và nhu khiến ý muốn làm thơ của Lâm Bắc Phàm lại dậy lên, thế là hắn lại cho ra đời một bài.

“Giết hết La Thành trăm vạn lính, bảo kiếm bên hông ngập máu thù!”

“Áo giáp bên thân quyết chí tiên, không phá Đa La quyết không về!”

Sát khí cuộn cuộn một lần nữa được truyền tới nước Đa La cách đó bốn trăm dặm. Binh sĩ của Đa La lại được phen ngậy ngốc.

“Lại thêm một bài thơ đầy sát khí nữa!”

“Sát khí mạnh quá, nghe xong mà toàn thân ta phát lạnh, không thể không chế!”

“Làm liên tiếp hai bài thơ cực kì dọa người, sao vị thừa tướng này lại muốn giết chúng ta như vậy?”

“Mau chạy thôi, bị hấn giết là coi như xong đời!”

Các tướng sĩ của Đại Võ lại có thêm một bài thơ đầy sát khí nữa nên ý chí chiến đấu của họ càng dâng cao. Họ mặc áo giáp luyện binh, vừa luyện vừa hô to.

“Giết hết La Thành trăm vạn lính, bảo kiếm bên hông ngập máu thù!”

“Áo giáp bên thân quyết chí tiên, không phá Đa La quyết không về!”

Sát khí đáng sợ tiếp tục bành trướng! Càng lúc càng có nhiều binh sĩ của Đa La chạy trốn!

Cáp Mộc vương tử cực kì tức giận, hấn ta hét lên: “Chỉ là một bài thơ thôi mà? Một bài thơ thì có gì đáng sợ đâu?”

Tất cả quay lại cho bản cung, ai không quay lại thì sẽ xử lý theo quân pháp, tất cả những kẻ đó đều sẽ phải rơi đầu!”

1123 chữ

Chương 711: Mất niềm tin

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm đã tới được địa điểm tiếp theo sau một ngày một đêm di chuyển.

Nơi này cách Đa La hơn ba trăm dặm.

Lâm Bắc Phàm rất có nhã hứng, hần lại làm một bài thơ “giết người” nữa!

“Nam nhi phải giết người, cứ giết chẳng sồn lòng”

“Nghiep thiên thu muôn thuở, chém giết lập nên công”

Bài thơ này mang theo sát ý mãnh liệt và lại được truyền tới Đa La. Các binh sĩ Đa La lại ngây ngốc.

“Lại thêm một bài thơ “giết người” nữa!”

“Đây đã là bài thứ ba rồi đây!”

“Mỗi ngày một bài thơ, ý muốn giết người của hần mãnh liệt biết bao!”

“Càng đọc càng sợ, chạy thôi!”

Sĩ khí của binh sĩ Đại Võ không ngừng dâng cao, ý chí chiến đấu bùng bùng tựa lửa, họ vừa đọc thơ vừa luyện binh! Sát khí tích tụ lại và làm Đa La chấn động!

Thế là càng có nhiều binh sĩ Đa La chạy hơn nữa.

Cáp Mộc vương tử tức đến mức thổ huyết, hần ta gào lên:

“Chạy gì mà chạy? Một bài thơ cón con thôi có gì mà sợ? Các ngươi đúng là đám chuột nhắt nhát gan, tất cả quay lại cho bản cung, quay lại mau!”

Cuối cùng hần ta chẳng gọi được ai quay lại.

Cáp Mộc vương tử giận đến mức mặt mày tím tái, hần ta nhìn về hướng Đại Võ, cắn phẫn nói: “Cố ý làm thơ để gây rối lòng quân, đúng là vô liêm sỉ! Bản cung không tin ngươi còn làm được đến bài thơ thứ tư!”

Kết quả ngày hôm sau, lúc tới nơi chỉ cách Đa La hai trăm dặm, Lâm Bắc Phàm lại muốn làm thơ và cho ra thành quả.

Phóng mắt theo từng trang lịch sử, có ai chưa phải giết người không? Đòi trai nhiệt huyết nam nhi thế, lý nào không bằng các cô nhân?

Tiếp tục là một bài thơ sát khí ngút trời!

Tướng sĩ Đại Võ nghe xong thì bùng bùng khí thế, nhiệt huyết dâng trào, bọn họ thi nhau luyện binh, mũi thương chỉ về phía Đa La.

Chỉ cần thừa tướng tới là bọn họ sẽ tấn công Đa La, lập đại công cho triều đình!

Ngược lại, các tướng sĩ Đa La lại sợ sệt vô cùng, càng lúc càng có nhiều người chạy trốn!

Bốn bài thơ liên tiếp, ý muốn giết người quá mãnh liệt khiến bọn họ chẳng hề nghĩ đến phản kháng.

Cáp Mộc vương tử tức đến mức lục phủ ngũ tạng như cháy thành than, hắn ta lớn tiếng mắng: “Cái tên cầu tặc Lâm Bắc Phàm kia! Người không làm thơ thì sẽ chết hay gì? Có bản lĩnh thì người lấy đao lấy thực lực ra, đừng có mà lợi dụng mấy cái mảnh lời này nữa!”

Có quan viên bên cạnh toát mồ hôi nói: “Điện hạ, đã có bốn bài thơ liên tiếp rồi, đôi phương cũng coi như có tài hoa, vả lại cũng hết thời rồi! Chúng ta không cần phải để ý hắn, cứ toàn lực ứng chiến!”

“Người nói đúng lắm! Đánh trận người ta hơn thua nhau ở thực lực chứ không phải ngâm thơ vẽ tranh!” Cáp Mộc vương tử gật đầu.

Thế nhưng cứ nghĩ tới tình hình cam go hiện giờ của Đa La là hắn ta lại bắt đầu đau đầu.

Một ngày nữa lại trôi qua, Lâm Bắc Phàm đi thuyền tới địa điểm tiếp theo, nơi này chỉ cách Đa La có một trăm dặm.

Lần này hắn cũng không thể kiềm chế được mình, viết tiếp một bài thơ “giết người”.

“Giết một người là tội Giết vạn người: anh hùng Giết được trăm ngàn vạn Anh hùng trong anh hùng”

Một bài thơ với sát khí ngút trời tiếp tục được lan truyền khiến chí khí của binh sĩ Đại Võ dâng cao và dọa sợ rất nhiều binh lính của Đa La.

Lần này đến cả Cáp Mộc vương tử cũng thấy hơi sợ! Bởi lẽ bài thơ này là bài thơ có sát ý mãnh liệt nhất!

Giết được trăm ngàn vạn có nghĩa là định giết sạch người Đa La bọn họ, đúng là quá dã man. Lúc bấy giờ Lâm Bắc Phàm chỉ cách Đa La một trăm dặm, chỉ cần ba ngày thôi là hắn sẽ tới nơi, sau đó sẽ khởi binh đánh trận. Tình thế đang vô cùng

cam go, song khi nhìn những gì mình chuẩn bị, Cáp Mộc vương tử lại thấy tự ti vô cùng.

Quý tộc và quan viên triều đình Đa La đã chạy trốn mất ba phần tư, giờ Đa La chỉ có thể vận hành một cách miễn cưỡng, cầm cố.

Điều đáng sợ nhất là quân đội, Đa La bọn có có đại quân năm mươi vạn người, song hiện giờ đã có hơn ba mươi vạn người chạy trốn, chỉ còn lại hai mươi vạn người miễn cưỡng kiên trì. Cáp Mộc vương tử không thể không bắt ba mươi vạn người dân để bù vào chỗ trống đó.

Song những người này đều là lính mới, đến xếp hàng còn không biết thì đánh trận kiểu gì?

“Trận chiến này chúng ta có thắng nổi không?” Cáp Mộc vương tử thấy hơi sợ.

Phải biết rằng hiện giờ kẻ địch mà bọn họ phải đối mặt chính là Lâm Bắc Phàm!

Hắn không những là thừa tướng của triều đình Đại Võ mà còn là tướng quân dụng binh như thần, dẫn binh đánh trận trăm trận trăm thắng, đó giờ chưa từng thua ai!

Những binh lính tạm thời triệu tập này của bọn họ liệu có đánh được không?

Cáp Mộc vương tử thực sự không nắm chắc một chút nào, bỗng có một suy nghĩ mà ngay cả bản thân hắn ta cũng không thể tin được rằng: Hay là mình cũng chạy đi?

“Bảo A Mộc tướng quân dẫn quân chống đỡ ở trước thành, không được để quân Đại Võ tiến vào!”

“Thế còn điện hạ thì sao?”

Cáp Mộc vương tử ho khan một tiếng: “Ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy, hiện giờ nơi này vô cùng loạn! Muốn đánh ngoài thì bắt buộc phải ổn định bên trong cái đã, thế nên bản cung bắt buộc phải trấn giữ hậu phương, điều động tài nguyên vật tư để giúp đỡ mọi người!”

“Vâng thưa điện hạ!”

Lại thêm hai ngày nữa trôi qua, dưới sự mong chờ của mọi người, cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng tới Trấn Thủ Quan!

1105 chữ

Chương 712: Toà thành đầu tiên

Trấn Thủ Quan là cứ điểm biên phòng chắn ngay trước nước Đa La. Người dân Đa La muốn vào Đại Võ thì bắt buộc phải đi qua Trấn Thủ Quan.

Tại quảng trường phía trước Trấn Thủ Quan, một vị lão tướng quân dẫn theo các tướng sĩ tới bái kiến Lâm Bắc Phàm.

“Mặt tướng Vu Liên dẫn các tướng sĩ Trấn Thủ Quan tới bái kiến thừa tướng đại nhân!”

Vu Liên là tổng binh ở Trấn Thủ Quan, là tướng quân tam phẩm của triều đình.

Lâm Bắc Phàm vội đỡ hân ta lên, đoạn cười bảo: “Vu tướng quân không cần đa lễ! Người canh giữ Trấn Thủ Quan đã nhiều năm, không cho Đa La xâm phạm, người chính là một cây định hải thần châm ở phía nam của triều ta, công lao to lớn, vất vả nhiều rồi!”

“Đây là chức trách của mặt tướng, không tính là vất vả!” Về mặt lão tướng quân vô cùng chính trực.

Lâm Bắc Phàm ngược mắt nhìn, phía sau người hân ta là cả vạn binh sĩ.

Trên người bọn họ mặc áo giáp, đứng san sát nhau, cờ chiến bay phấp phới, người đông như biển, ý chí chiến đấu mãnh liệt vô cùng!

“Đây là binh mã mà lão tướng quân đã huấn luyện sao? Không tồi, rất có khí thế!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu tỏ vẻ tán thưởng.

Lão tướng quân mỉm cười: “Lão phu nào có cái bản lĩnh ấy? Các huynh đệ nghe nói thừa tướng đại nhân sắp tới chỉ huy tác chiến, dẫn mọi người tấn công Đa La, trấn áp những kẻ không hiểu phép tắc như bọn họ! Thừa tướng đại nhân là quân thần

của triều đình ta, dụng binh như thần, trăm trận trăm thắng, thế nên chí khí của mọi người mới mãnh liệt hào hùng như vậy!”

“Hóa ra là thế!” Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu.

“Thừa tướng đại nhân!”

Hai mắt của lão tướng quân như phát ra ánh sáng, hắn ta nóng lòng hỏi: “Chúng ta đã chuẩn bị xong từ lâu rồi!

Chỉ đợi thừa tướng ra lệnh là chúng ta sẽ xuất phát, tiến thẳng về phía Đa La!”

“Tiến thẳng tới Đa La!”

“Tiến thẳng tới Đa La!”

Mọi người đồng thanh hô, ý chí ngút trời!

Lâm Bắc Phàm cũng thấy tâm trạng mình bồi hồi hơn, hắn lớn giọng nói: “Được! Mọi người nhóm lửa thổi cơm, nghỉ ngơi một ngày! Sáng sớm ngày mai đại quân xuất phát, tiến thẳng tới Đa La!”

“Tiến thẳng tới Đa La!”

“Tiến thẳng tới Đa La!”

Mọi người lại đồng thanh hô, chí khí càng mạnh hơn nữa!

Chí khí đáng sợ ấy được truyền tới Đa La khiến bọn họ không thể không tháo chạy!

“Thừa tướng Đại Võ Lâm Bắc Phàm đã tới Trấn Thủ Quan rồi, sáng sớm ngày mai sẽ đánh chúng ta, mau chạy đi thôi!”

“Trận chiến còn chưa bắt đầu mà đã chạy, đâu đến mức như vậy?”

“Gì mà đâu đến mức như vậy, đây là người không biết thôi! Hắn là quân thần của Đại Võ, dụng binh như thần đấy! Từ đầu năm nay hắn đã chỉ huy bốn trận chiến lớn, tất cả đều giành thắng lợi, lấy yếu để thắng mạnh! Đại quân liên quân hơn trăm vạn người mà cũng thua! Đại quân võ giả cả vạn người cũng không thắng nổi! Kẻ địch càng mạnh thì hắn càng thuận tay, chúng ta sao có thể chọc vào hắn cho được?”

“Hơn nữa lần này hắn còn mang theo mười tám vị Tiên Thiên, còn có cả một vị Tông Sư đi theo, người nói xem chúng ta có

hy vọng giành chiến thắng hay không?”

“Đậu má! Nhiều cường giả vậy sao, chúng ta không có cửa thắng đâu, xem ra ta cũng phải chạy trốn thôi!”

“Bắt buộc phải chạy, đây là cơ hội cuối cùng rồi!”

Mọi người thi nhau chạy trốn, có ngăn cũng chẳng ngăn được, trong thành giờ trống mắt một nửa!

Cáp Mộc vương tử tức đến mức phát điên: “Chạy gì mà chạy? Kẻ địch còn chưa tấn công mà các người đã chạy loạn hết cả lên rồi! Hắn có mạnh nữa mạnh mãi thì cũng chỉ có một mình mà thôi! Phế vật! Các người là lũ phế vật!”

Sau khi xả giận xong, Cáp Mộc vương tử ngồi phịch xuống, hắn ta càng lúc càng thấy phần thắng của mình rất mong manh.

Hắn ta không hiểu nổi: “Rõ ràng mới hai năm trôi qua, tại sao lại trở nên như vậy chứ?”

Hai năm trước, nước hắn ta không phải là đối thủ của Đại Võ, song cũng vô cùng khí phách, khiến Đại Võ không dám làm càn.

Kết quả hai năm sau, đến ngày hôm nay, Đại Võ vẫn chưa tấn công mà bọn họ đã loạn như cào cào rồi.

Người chạy, người trốn, hỗn loạn vô cùng!

Mọi người đều chỉ biết nghĩ đến việc bảo vệ mạng sống chứ không hề nghĩ đến việc đương đầu với Đại Võ! Rốt cuộc là tại sao chứ?

Rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào?

Mặc dù không biết vì sao, song hắn ta lại biết rõ kẻ đứng phía sau gây chuyện!

Cáp Mộc vương tử lầm bầm: “Tất cả đều do cái tên gian tặc Lâm Bắc Phàm kia gây ra! Tất cả đều do hắn! Nếu không phải hắn thì Đa La ta sẽ không rơi vào tình cảnh như thế này!

Người này vô cùng đáng ghét, cực kì đáng ghét!”

Sau khi xả giận xong, Cáp Mộc vương tử tiếp tục vui đầu chuẩn bị cho trận chiến.

Lúc bấy giờ, sau một đêm nghỉ ngơi, Lâm Bắc Phàm dẫn quân xuất phát, đại quân mười vạn người hùng hực khí thế tiến tới Đa La.

Ban đầu Đa La cũng định phái binh ứng chiến với quân Đại Võ.

Thế nhưng tình hình trong nước rối như một mớ bòng bong, rất nhiều quý tộc và binh lính đã chạy trốn, hoàn toàn không thể tổ chức đánh trận được nên họ chỉ có thể bảo vệ thành, như vậy mới có được một chút ưu thế. Không lâu sau, quân đội Đại Võ đã đến Sa Hải thành – tòa thành đầu tiên của Đa La.

Thành này không lớn, quy mô dân số chỉ có ba đến bốn chục vạn người. Thế nhưng hiện giờ đã chẳng còn mấy người ở lại.

1044 chữ

Chương 713: Chúng ta đều vô tội

Người phụ trách trấn giữ Sa Hải thành là Mạc La, hắn ta đứng trên tường thành, nhìn đại quân khí thế hùng hực của Đại Võ mà tuyệt vọng vô cùng.

Theo như thông tin hắn ta nhận được thì lần này Đại Võ phái mười vạn binh, tất cả đều là những binh lính thiện chiến tinh anh nhất.

Chủ soái chính là thừa tướng Đại Võ Lâm Bắc Phàm. Đừng thấy hắn là một kẻ thư sinh mà lầm tưởng, hắn có khả năng dụng võ như thần, chỉ huy mấy trận chiến quy mô lớn đều giành được chiến thắng vẻ vang khiến các nước chư hầu xung quanh phải chấn kinh!

Hơn nữa lần này hắn còn đưa theo mười tám vị Tiên Thiên, cộng thêm các cường giả Tiên Thiên ở Trấn Thủ Quan nữa thì quân số phải lên tới hai mươi người.

Nghe đâu bên cạnh hắn còn có một vị Tông Sư đi theo bảo vệ nữa.

Mà hiện giờ hắn ta chỉ tập hợp được năm, sáu vạn binh sĩ, mà phần nhiều là những người tạm thời kéo đến. Cao thủ Tiên Thiên thì chẳng được mấy người, Tông Sư thì không có ai cả.

Như vậy thì đánh trận kiểu gì? Hoàn toàn không thể đánh được!

Mạc La thực sự tuyệt vọng vô cùng, trận chiến này hẳn ta không có một chút khả năng thắng nào cả, bản thân hẳn ta cũng muốn chạy trốn!

Hắn ta liếc mắt nhìn những binh sĩ bên dưới đang run rẩy, không một chút ý chí chiến đấu! Dù không muốn đánh thì hẳn ta vẫn bắt buộc phải đánh!

Mạc La nhìn khắp đại quân Đại Võ, cuối cùng hắn ta trông thấy một người trẻ tuổi mặc quan bào màu đỏ đứng ở phía trước đại quân.

Mặc dù trông hắn rất trẻ nhưng lại được các đại tướng quân và cường giả bảo vệ bên người, vừa nhìn đã biết là một người không hề tầm thường.

Thế là Mạc La bèn cao giọng nói: “Người là thừa tướng Đại Võ Lâm Bắc Phàm đúng không?”

Lâm Bắc Phàm chấp tay, nói: “Không sai, bản quan chính là Lâm Bắc Phàm!”

Mạc La nói: “Thân làm quan viên Đại Võ, người không ở Đại Võ làm tròn chức trách của mình đi còn dẫn đại quân tới xâm chiếm lãnh thổ nước ta, người có ý gì hả?”

“Cái này phải là ta hỏi người mới đúng chứ!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng chất vấn: “Nếu không phải do Đa La các người xảo trá, hủy bỏ hiệp ước giữa hai nước, xua đuổi thương nhân và thầy dạy học của triều đình ta, xâm phạm lợi ích của nhân dân ta, thì sao bản quan phải làm vậy?”

Mạc La cười khỏ, chuyện này bọn họ cũng không biết!

Ngày xưa bọn họ bại trận, về lí mà nói thì phải bồi thường cho Đại Võ, thế nhưng Đại Võ không những không nhận bồi thường của bọn họ mà còn hết sức ủng hộ giúp đỡ Đa La xây dựng đất nước, bọn họ phải biết ơn mới phải.

Hiện giờ khi được Đại Võ giúp đỡ, cuộc sống của mọi người đã tốt đẹp hơn rất nhiều.

Kết quả, triều đình lại hủy đi hiệp ước giữa hai nước, xâm phạm lợi ích của Đại Võ, xua đuổi thương nhân và thầy dạy học của họ, đắc tội Đại Võ!

Hành vi vong ơn bội nghĩa như vậy ai mà chẳng tức giận!

Hắn ta cũng không hiểu, triều đình Đa La bị ngu hay gì mà lại đi làm một chuyện mất não như thế! “Hoàng triều là nơi không thể sỉ nhục! Nếu Đa La các ngươi đã vong ơn bội nghĩa thì tất nhiên Đại Võ chúng ta cũng sẽ không khách khí nữa! Người không hiểu lý lẽ thì đáng chết, đáng bị tiêu diệt! Giết! Giết! Giết!” Lâm Bắc Phàm hét lên.

“Người không hiểu lý lẽ thì đáng chết!”

“Người không hiểu lý lẽ thì đáng chết!”

“Giết! Giết! Giết!”

Đại quân mười vạn người đồng thanh hô, khí thế ngút trời!

Bên trong thành, binh sĩ và bách tính đều sợ đến mức run như cây sậy, sắc mặt ai cũng trắng bệch.

Mạc La lại tuyệt vọng, trận chiến này không thể đánh được rồi! Chẳng lẽ hắn ta phải bỏ mạng ở nơi đây sao?

Tại sao rõ ràng là do triều đình Đa La gây chuyện mà lại bắt hắn ta phải chịu trách nhiệm?

Mạc La thấy không cam lòng, hắn ta lớn giọng nói: “Khoan đã! Đừng quá khích!”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Hiện giờ binh lính hai bên đang chuẩn bị giao chiến, ngươi còn muốn nói gì nữa?”

Mạc La vội bảo: “Thực ra kẻ hủy hiệp ước là quan trên, là triều đình Đa La, chứ không hề liên quan đến người dân Đa La ta, người dân Đa La chúng ta không muốn làm kẻ địch của Đại Võ!”

Lâm Bắc Phàm lấy làm lạ, hắn hỏi: “Vậy thì có gì khác nhau đâu? Triều đình Đa La chẳng đại diện cho ý nguyện của các ngươi còn gì?”

“Đó là trước kia, hiện giờ đã khác rồi!”

Mạc La nói: “Triều đình Đa La tham lam vô độ, đã bị lợi ích làm mờ con mắt nên đã hủy bỏ hiệp ước mà không được sự đồng ý của chúng ta, sau đó xâm phạm lợi ích của các người! Thực ra chúng ta hoàn toàn không muốn đánh trận, không muốn làm kẻ địch của các người, chúng ta chỉ muốn có một cuộc sống tốt đẹp như trước đây mà thôi!”

Dân chúng bên trong thành và các binh sĩ đồng loạt hô.

“Đúng vậy, bọn ta thực sự không muốn đánh trận đâu!”

“Cuộc sống tốt đẹp chỉ vừa mới bắt đầu, ai ăn no rừng mỡ mà đi đánh trận?”

“Là do triều đình Đa La đáng chết kia cả, bọn họ xảo quyệt, vì lợi ích mà không màng tất cả, thậm chí hủy cả hiệp ước!”

“Thực ra chúng ta đều vô tội!”

1016 chữ

Chương 714: Chỉ có tốt hơn lúc trước thôi

Lúc này Lâm Bắc Phàm mới “ngộ ra”, hắn nói: “Hóa ra là vậy, xem ra bản quan đã trách lầm các người rồi!”

“Thừa tướng Đại Võ!”

Mạc La chấp tay, hắn ta thấp thỏm nói: “Nếu như chúng ta đầu hàng thì liệu hai bên có thể giống như ngày trước không? Các người tiếp tục phái người tới làm ăn buôn bán, cung cấp các loại vật tư, các người vẫn sẽ phải thầy dạy học tới dạy chúng ta chứ?”

Hắn ta vừa dứt lời thì bách tính trong thành đều ngẩng đầu chờ mong!

Lâm Bắc Phàm cười ha ha: “Các người hỏi đúng người rồi đấy! Các người có biết hiệp ước giữa hai nước là do ai đề ra không?”

“Ai vậy?” Mạc La vội hỏi.

Lâm Bắc Phàm ưỡn ngực: “Chính là bản quan đây!”

Mọi người có mặt bèn kinh ngạc: “Hả? Là thừa tướng ư?”

Lâm Bắc Phàm khẽ cười: “Đúng là bản quan! Khi ấy Cáp Mộc vương tử của nước Đa La đã tới triều đình ta để bàn chuyện bồi thường! Bản quan thấy các ngươi là một nước nhỏ mà phải chịu bồi thường thì người dân các ngươi sẽ khốn khó vô cùng, thế nên bản quan không đành lòng và đã tốn rất nhiều công sức khuyên bảo, thuyết phục thánh thượng với triều đình bỏ đi khoản bồi thường chiến tranh ấy!”

“Về sau khi nghĩ đến việc các ngươi sống chẳng hề dễ dàng, bản quan lại đề nghị với triều đình mở rộng kinh doanh, để hai nước giao lưu, cung cấp việc làm cho các ngươi, cung cấp cả lương thực nữa, giúp các ngươi có được một cuộc sống tốt hơn! Đã thế ta còn phái rất nhiều thầy dạy học tới giúp các ngươi đọc sách biết chữ, hiểu lý lẽ hiểu đạo đức, từ đó làm một người tốt!”

“Hóa ra tất cả đều nhờ thừa tướng đại nhân!” Dân chúng bên trong thành nhìn Lâm Bắc Phàm, ánh mắt của bọn họ đã thay đổi!

Hóa ra người trước mắt này chính là ân nhân của bọn họ! Là ân nhân đã mang đến cuộc sống ấm no cho bọn họ!

Hắn chính là người phe mình!

Chẳng trách trông hắn lại thân thiết, hiền hòa dễ gần như vậy!

“Bản quan đã bỏ ra nhiều như vậy mà chẳng màng đến báo đáp, song ai ngờ...”

Lâm Bắc Phàm tức giận: “Triều đình Đa La lại vì một chút lợi ích mà hành động xảo quyệt, hủy bỏ hiệp ước, xâm phạm lợi ích của nhân dân chúng ta, lại còn đuổi bọn họ ra khỏi biên giới, đúng là quá không biết điều! Bản quan cực kì phẫn nộ, cơn giận phải dùng máu mới dập tắt được! Thế nên bắt buộc phải xuất binh san bằng Đa La thì mới hả giận được!”

“San bằng Đa La thì mới hả giận!”

“San bằng Đa La thì mới hả giận!”

Đại quân phía sau lưng Lâm Bắc Phàm phẫn nộ hét lớn.

Mạc La vội bảo: “Thừa tướng đại nhân, tất cả những điều đó đều do triều đình Đa La làm, không liên quan gì đến chúng

ta!”

“Ban đầu bản quan không biết, nhưng hiện giờ bản quan đã biết rồi! Có điều hiện giờ các người đang đóng cửa thành, chỉ đạo vào bản quan, các người định coi bản quan là kẻ địch đúng không?” Lâm Bắc Phàm nói. “Thừa tướng đại nhân, chúng ta cực kì không hài lòng với triều đình Đa La, không muốn ủng hộ bọn họ nữa! Còn về binh khí...”

Mạc La hô lớn: “Mau bỏ binh khí xuống, tất cả bỏ binh khí xuống, đừng khiến thừa tướng đại nhân hiểu lầm!”

Soàn soạt, mọi người đồng loạt bỏ binh khí xuống.

“Vẫn còn cổng thành này!” Lâm Bắc Phàm chỉ vào cánh cổng lớn ở phía trước.

“Thừa tướng đại nhân, hiện giờ hạ quan vẫn còn một câu hỏi nữa!”

Mạc La hỏi với vẻ chờ mong: “Nếu chúng ta mở cổng thành đầu hàng thì chúng ta vẫn sẽ như trước chứ? Hai nước vẫn sẽ hợp tác làm ăn, Đại Võ vẫn sẽ cung cấp việc làm và vật tư cho chúng ta chứ?”

Các binh lính và dân chúng đều nhìn chăm chăm vào Lâm Bắc Phàm, trong lòng bọn họ thấp tha thấp thỏm, ai cũng khẽ lắc đầu.

Lòng mọi người trùng xuống.

Chẳng lẽ thừa tướng đại nhân vẫn đang tức giận, cuộc sống tốt đẹp của bọn họ sẽ không trở lại nữa sao?

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lại cười: “Sao lại giống như ngày trước được? Chỉ có tốt hơn ngày trước thôi!”

Dân chúng Đa La kinh ngạc: “Hả? Tốt hơn ngày trước á?”

Mọi người nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ mặt ngơ ngác.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, nói: “Hành động này của chúng ta chủ yếu là để diệt trừ triều đình Đa La vong ơn bội nghĩa! Thế nhưng diệt trừ triều đình Đa La thì rồi ai sẽ tiếp quản Đa La đây? Đương nhiên là Đại Võ chúng ta rồi!

Tới khi ấy, mọi người đều là người Đại Võ, là người một nhà cả, các người nói xem, chúng ta còn ngược đãi người của

chính mình ư?”

“Đúng vậy!”

Ánh mắt người dân Đa La sáng rực.

“Tới khi ấy chúng ta không chỉ giúp các người khôi phục được thương nghiệp, sản xuất, giáo dục mà còn cho các người hưởng những chính sách tốt đẹp mà chỉ dân Đại Võ mới được hưởng!”

“Ví dụ như chúng ta sẽ tu sửa hệ thống thủy lợi ở nơi đây, vận chuyển lượng lớn phân bón đến, thúc đẩy trồng lương thực phát triển! Chúng ta sẽ cung cấp miễn phí lúa giống cho các người, giải quyết vấn đề cơm ăn của các người!”

“Ôi chao!”

Hai mắt dân chúng Đa La lại càng sáng hơn nữa.

1083 chữ

Chương 715: Binh pháp tối cao

“Chỉ cần các người trồng ruộng thì năm thứ nhất sẽ được miễn thuế, tất cả lương thực thu được đều là của các người! Tới năm thứ hai, các người chỉ phải nộp một nửa thuế, như vậy là có thể lấy được một nửa số lương thực!

Tới năm thứ ba các người cũng chỉ phải nộp một phần thuế, tuyệt đối không đến mười phần trăm!”

“Ôi chao!”

Ánh mắt người dân Đa La sáng chói.

“Giúp các người sửa cầu sửa đường, mở rộng đường thủy, tiện cho các người hoạt động”

“Ôi chao!”

Mắt người dân Đa La càng sáng hơn nữa. “Bên cạnh đó chúng ta còn khuyến khích các người sinh đẻ, chỉ cần các người sinh nhiều con thì sẽ được miễn thuế, sinh càng nhiều càng bớt được gánh nặng!”

“Ôi chao!”

Dân chúng Đa La sáng rực mắt, cái này bọn họ biết.

“Chính sách tốt đẹp quá nhiều, bản quan không kể được hết đâu! Các người cứ đi nghe ngóng mà xem, rất nhanh sẽ biết được thôi! À đúng rồi, vị tướng quân kia bản quan phải xưng hô với người như thế nào?”

“Thừa tướng đại nhân, ta lên là Mạc La!” Mạc La lập tức trả lời.

“Xin chào Mạc La tướng quân! Nếu như người đầu hàng thì người sẽ nhận được rất nhiều lợi ích!”

Mạc La sững người: “Hả? Ta nhận được rất nhiều lợi ích ư?”

“Đương nhiên rồi!”

Lâm Bắc Phàm hí hóp mắt cười, hần nói: “Người cứ nghĩ mà xem, chỉ cần Đa La thuộc về Đại Võ, người lại là tướng quân của Đa La nhiều năm, như vậy thì người cũng sẽ là tướng quân của Đại Võ! Người có thể hưởng bổng lộc của triều đình chúng ta, có thể tới những nơi khác đánh trận lập công lao, có thể thăng quan tiến chức, đây không là chuyện tốt thì còn chuyện gì là chuyện tốt nữa?”

“Đúng vậy đó, đúng là một chuyện cực kì tốt!” Mạc La gật đầu lia lịa.

“Trước mắt thì đang có một công lao cực kì to lớn đang đợi người đây!”

“Công lao gì thế?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Hiện giờ người hãy cho tất cả mọi người đầu hàng để giảm thiểu thương vong cho hai bên! Vừa giúp đỡ bách tính Đa La có một tương lai tốt đẹp hơn vừa giúp Đại Võ ta mở rộng lãnh thổ, đây là một công lao quá lớn còn gì?”

“Đúng vậy, đúng vậy...” Mạc La mừng rỡ, hần ta gật đầu.

“Tiếp theo, chúng ta còn muốn dẫn binh tiếp tục vào thành, người quen thuộc môi trường cũng như địa thế ở đây, người hãy dẫn đường cho chúng ta, cùng nhau đánh triều đình Đa La, đây chẳng phải công lao vô cùng to lớn hay sao?”

“Không sai!” Mạc La lại gật đầu đầy vui vẻ.

Lâm Bắc Phàm tặc lưỡi: “Mạc La tướng quân, người thật may mắn! Vừa mới vào Đại Võ chúng ta mà đã lập được hai công lao to lớn, đã mạnh hơn những tướng quân khác không biết bao nhiêu, tiền đồ vô cùng rộng mở!”

Mạc La vô cùng kích động, cứ nghĩ đến tương lai tươi đẹp của mình là hắn ta lại kích động đến mức toàn thân run rẩy!

“Thừa tướng đại nhân, người không cần nói nhiều nữa, hiện giờ ta sẽ dẫn toàn quân trong Sa Hải thành đầu hàng!”

Mạc La lớn giọng nói: “Mở cổng thành, chào mừng thừa tướng vào thành!”

“Mở cổng thành, chào mừng thừa tướng!”

“Mở cổng thành, chào mừng thừa tướng!”

Âm thanh hưng phấn dần dần truyền đi khắp thành.

Tiếp đó, chỉ thấy một tiếng uỳnh vang lên, cổng thành Sa Hải đã được mở.

Các binh sĩ Đại Võ ngạc nhiên đến mức chờ người ta!

Còn chưa đánh trận, người còn chưa chết mà sao Sa Hải thành đã đầu hàng rồi thế này? Đúng là quá nhanh chóng, quá hiệu quả!

Mọi người đồng loạt nhìn về phía thân ảnh mặc quan bào màu đỏ đứng trước đại quân kia, ánh mắt bọn họ tràn ngập vẻ sùng bái!

Thừa tướng đại nhân quá giỏi, chỉ cần nói thôi cũng khiến đôi phương đầu hàng!

Triệu Khoát đứng lẫn ở giữa trông thấy cảnh tượng này bèn kích động vô cùng, hắn ta siết chặt nắm đấm: “Cuối cùng ta cũng đợi được rồi, đây chính là binh pháp tối cao trong truyền thuyết!”

Ánh mắt của hắn ta dời đến người Lâm Bắc Phàm, đôi mắt tràn ngập vẻ ngưỡng mộ: “Thừa tướng đại nhân quả nhiên nắm vững binh pháp! Hắn đúng là một vị quân thần, là thánh của binh gia!”

Lúc bấy giờ, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Mạc La tướng quân dẫn một nhóm binh lính tới, tươi cười đối diện với

Lâm Bắc Phàm. Hắn ta chấp tay nói: “Mặt tướng Mạc La bá kiến thừa tướng đại nhân!” Những người đằng sau cũng đồng thanh nói: “Mặt tướng bá kiến thừa tướng đại nhân!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Các vị tướng quân mau miễn lễ! Từ bây giờ trở đi, chúng ta chính là người một nhà! Hi vọng sau này mọi người cùng nhau giúp đỡ, tận tâm trung thành vì bệ hạ, công hiến cho Đại Võ!”

“Vâng thừa thừa tướng đại nhân!” Mọi người vui vẻ đáp.
“Thừa tướng đại nhân, mời đi bên này!” Mạc La đi phía trước dẫn đường.

Trên đường, có rất nhiều binh lính Đa La chào mừng hắn, tinh thần của bọn họ dâng cao, dáng người đứng thẳng tắp như đang đón đồng đội chiến hữu khải hoàn chứ không phải kẻ thù.

Ở bên ngoài chính là dân chúng Đa La, bọn họ hoan hô, cười nói vui tươi như vừa mới đánh thắng trận vậy.

Trông thấy cảnh tượng này, Lâm Bắc Phàm không nhịn được phát tay: “Xin chào các chiến sĩ!”

Dân chúng khắp thành đồng thanh đáp: “Xin chào thừa tướng!”

Lâm Bắc Phàm lại bảo: “Các chiến sĩ vất vả rồi!”

Mọi người lại đồng thanh hô: “Vì thừa tướng phục vụ!”

Lâm Bắc Phàm xua tay: “Khoan đã, các người phải nói là vì bệ hạ phục vụ mới đúng chứ!”

Mọi người lại đồng thanh: “Vì bệ hạ phục vụ!”

1097 chữ

Chương 716: Không tổn thất gì cả

“Rất tốt!”

Lâm Bắc Phàm hài lòng vô cùng, hắn tiếp tục nói: “Từ hôm nay trở đi, các người chính là người Đại Võ! Đợi chúng ta đánh bại triều đình Đa La, giải phóng toàn quốc, ta sẽ lập tức khôi phục thương nghiệp, sản xuất, giáo dục, khôi phục tất cả

luôn! Tất cả những gì người Đại Võ có thì các người cũng sẽ có! Tất cả đều sẽ có!”

“Được!” Mọi người kích động vỗ tay rầm rầm.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm chú ý tới áo giáp rách nát trên người mấy người Mạc La, hắn nói: “Các người đã là tướng lĩnh của Đại Võ rồi, tiếp tục mặc áo giáp của Đa La thì còn ra thể thống gì! Người đâu, lấy áo giáp của chúng ta ra đây, đưa cho Mạc La và các vị tướng quân khác thay!” Mấy người Mạc La hí hửng: “Chúng ta cũng được mặc áo giáp của Đại Võ ư?”

“Đó là điều đương nhiên, các người là binh của Đại Võ ta nên mặc áo giáp của Đại Võ là đúng rồi còn gì!”

Mấy người Mạc La mừng rỡ, bọn họ cởi bỏ áo giáp trên người, đổi sang áo giáp của Đại Võ, đoạn ưỡn ngực đứng thẳng người trước mặt Lâm Bắc Phàm. Không thể không nói, người đẹp vì lụa, đổi sang áo giáp khác là trông khác hẳn luôn.

Trông bọn họ vạm vỡ uy mãnh hơn, anh tuấn hơn, khi đứng cùng các tướng quân của Đại Võ trông không khác gì mấy.

Dân chúng phía dưới nhìn thấy vậy, trong lòng lại càng tán thưởng hơn!

“Các người mặc áo giáp của Đại Võ thì chính là người của Đại Võ ta! Còn về chức quan đợi sau khi trận chiến kết thúc, bản quan sẽ trình tấu lên thánh thượng, ban chức quan theo công lao lập được!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười. “Vâng thưa thừa tướng!” Mấy người Mạc La đồng thanh nói.

Lúc bấy giờ, các vị tướng sĩ của Đại Võ cũng đi tới, bọn họ có hơi oán giận.

“Mạc La, các người đầu hàng nhanh quá rồi đây!”

“Đúng đó, tốt xấu gì cũng phải đấu tranh một lúc đi chứ để chúng ta còn có cơ hội ra tay, bằng không thì chúng ta lập công kiêu gì?”

“Người hại chúng ta mất đi cơ hội lập rất nhiều công lao rồi đây!”

Mạc La phì cười: “Chỉ có thằng ngốc mới không đầu hàng thôi! Quân đội của Đại Võ mạnh thế kia, có cứng đầu thì cái kết cuối cùng vẫn là chết thôi, không đánh lại được thì gia

nhập thôi! Hơn nữa, ta không muốn chết vì triều đình Đa La để mà trở thành một oan hồn!”

“Đúng là một lựa chọn sáng suốt!”

Mọi người đồng loạt giơ ngón tay cái lên.

Khóe miệng Mạc La lộ vẻ khổ sở, hắn ta lắc đầu: “Nhắc đến lại thấy buồn cười, ban đầu ta chỉ là một tiểu tướng trong quân đội Đa La, xuất thân dân thường, đó giờ vẫn luôn bị người ta áp bức, tiền đồ tối tăm! Nếu như không phải đám quý tộc chỉ biết đến lợi ích của mình kia đã chạy trốn hết sạch thì làm gì đến lượt ta lên làm tướng quân! Mỗi đến khi nhận nhiệm vụ đầu tiên thì lại là đến đây để nộp mạng! Nếu đã như vậy thì tại sao ta phải giúp bọn họ chứ? Tại sao ta phải ra chiến trường vì cái đám chỉ biết đến lợi ích của bản thân như bọn họ?”

“Người nói đúng lắm!” Mọi người đồng loạt gật đầu. “Bất kể là vì ta hay là vì bách tính trong thành, đầu hàng mới là sự lựa chọn tốt nhất!” Mạc La nhìn Lâm Bắc Phàm, giọng nói của hắn ta mang theo vẻ mong chờ: “Thừa tướng đại nhân, khi nào thì chúng ta xuất phát đến tòa thành tiếp theo?”

Lâm Bắc Phàm cười ha ha: “Vừa mới gia nhập với chúng ta mà đã sốt sắng muốn lập công rồi hả? Không tồi, không tồi, Đại Võ chúng ta cần những người tài như các ngươi! Binh sĩ không muốn làm tướng quân thì không phải là binh sĩ tốt!”

“Thừa tướng đại nhân, đại nhân hiểu lầm hạ quan rồi!”

Mạc La cười: “Sở dĩ hạ quan hỏi như vậy là bởi người bảo vệ tòa thành tiếp theo chính là bạn cùng quê của ta! Năm ấy chúng ta cùng rời thôn làng, lập chí quyết xây dựng sự nghiệp thành công rồi mới trở về! Quan hệ giữa chúng ta rất tốt, bản quan tin sẽ thuyết phục được hắn đầu hàng và mở cổng thành, giảm thiểu thương vong!”

Lâm Bắc Phàm mừng rỡ nói: “Đúng là ông trời đang giúp ta mà! Chúng ta nghỉ ngơi thêm nửa canh giờ rồi xuất phát đến tòa thành tiếp theo!”

“Vâng thưa thừa tướng đại nhân!”

Mọi người đồng thanh đáp...

Nửa canh giờ sau, Lâm Bắc Phàm dẫn đại quân xuất phát. Lần này không phải mười vạn người nữa mà là mười lăm vạn người!

Bởi vì có binh mã của Đa La gia nhập, bọn có muốn nhân cơ hội này lập đại công, lấy được thành tích chiến đấu hiển hách hơn nữa!

Đại quân mười lăm vạn người hùng hổ tiến tới tòa thành thứ hai!

Mà lúc này, tại triều đình Đa La.

Một vị quan viên vội vã chạy vào: “Tam vương tử điện hạ, không hay rồi!”

Cáp Mộc vương tử kinh ngạc: “Gì đây? Thất thủ nhanh vậy ư? Còn chưa đến một ngày cơ mà!”

“Đúng vậy đó vương tử điện hạ!” Vị quan viên đó khỏ sở đáp.

Sắc mặt Cáp Mộc vương tử khó coi vô cùng: “Đại Võ đáng sợ hơn ta tưởng tượng đấy! Cái tên Lâm Bắc Phàm kia cũng đáng sợ hơn so với tưởng tượng! Có điều đánh bại một tòa thành trong vòng một ngày, chắc bọn họ cũng tổn thất khá nhiều nhỉ?”

“Điện hạ, bọn họ không tổn thất gì cả...”

“Sao lại có chuyện không tổn thất gì được? Ngươi đừng đùa nữa! Công thành vốn đã là một chiến dịch dễ tổn thất nhiều nhất, dù bọn họ người đông thể mạnh, cao thủ nhiều như mây thì cũng không thể tránh khỏi tổn thất!” Cáp Mộc vương tử lắc đầu.

1110 chữ

Chương 717: Chiêu hàng tiếp

“Điện hạ, bọn họ thực sự không bị tổn thất gì cả! Bởi vì bọn họ đâu có đánh trận, tướng quân canh giữ thành Mạc La đã đầu hàng và mở cổng thành, hấn ta đã phản bội và gia nhập vào quân đội của Đại Võ rồi!” Quan viên kia vội nói.

Cáp Mộc vương tử kinh hoàng: “Gì cơ? Mạc La phản bội chúng ta cơ á, hấn ta đầu hàng Đại Võ rồi ư?”

“Đúng vậy thưa điện hạ! Hiện giờ cái tên Mạc La phản bội kia đã đầu quân cho quân đội Đại Võ, đi theo bọn họ tới tòa thành tiếp theo rồi!” Quan viên kia tiếp tục nói.

Cáp Mộc vương tử tức đến mức đầu choáng mắt hoa, trông hắn ta như chỉ chực ngã xuống!

Binh lính của hắn ta chưa đánh trận đã đầu hàng, lại còn giúp kẻ địch đối phó hắn ta! Làm gì có cái lẽ ấy! Cáp Mộc vương tử đập bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cái tên phản đồ Mạc La đáng chết làm hỏng đại sự của Đại La ta, biết vậy ta đã không tiến cử hắn ta rồi! Đúng là cái đồ vong ơn bội nghĩa, thấy lợi ích là quên luôn tình nghĩa, đồ lòng lang dạ sói! Đợi trận chiến này kết thúc bản cung nhất định phải băm chết hắn ta!”

“Trận chiến vẫn còn đang trước mắt, điện hạ bớt giận!” Quan viên kia an ủi.

Cáp Mộc vương tử cũng biết hiện giờ không phải lúc phát điên lên, hắn ta hỏi: “Tòa thành thứ hai do ai canh giữ? Có nhiều binh lính không, có ngăn được đại quân của Đại Võ không?”

“Khởi bẩm điện hạ, tòa thành thứ hai là Bàn Thạch thành do Thanh Phong tướng quân canh giữ! Trước mắt Bàn Thạch thành có khoảng tám vạn binh mã, binh lực khá hùng hậu, chắc là có thể chống đỡ được hai ngày!”

“Hóa ra là tướng quân Thanh Phong!”

Cáp Mộc vương tử mỉm cười: “Đây là một tướng quân trẻ tuổi mà bản cung vừa mới tiến cử, hắn ta rất trung thành, năng lực lại xuất chúng! Chỉ dựa vào thực lực của hắn ta chắc cũng sẽ chống đỡ được ba ngày đấy, thời gian như vậy là đủ cho chúng ta tranh thủ rồi!”

“Điện hạ nói phải!”

Lúc này, một ngày trôi qua, đại quân Đại Võ đã tới được tòa thành tiếp theo – Bàn Thạch thành.

Trên tường thành Bàn Thạch thành có một tướng quân mặt chữ điền đang nhìn binh mã Đại Võ ào ào tiến tới, sắc mặt nghiêm nghị vô cùng.

Chỉ dựa vào thực lực của hắn ta và quân đội trong thành chỉ hoàn toàn không thể ngăn chặn được đại quân của Đại Võ, thế

nhưng hắn ta không thể đánh cũng phải đánh!

Mới nãy hắn ta nhận được mệnh lệnh của tam vương tử điện hạ rằng bắt buộc phải chống đỡ được ba ngày để hậu phương có thời gian chuẩn bị.

“Chống đỡ ba ngày? Chống đỡ được hai ngày đã cảm tạ trời đất lắm rồi!” Thanh Phong thấp giọng mắng.

Tam vương tử lấy cả một tòa thành để kéo chân đại quân Đại Võ trong vòng ba ngày. Hay nói một cách khác, thực ra bọn họ đã từ bỏ rồi.

Đúng lúc ấy, hắn ta bỗng kinh ngạc.

Bởi lẽ hắn ta trông thấy bên trong quân đội Đại Võ hình như có rất nhiều binh lính Đa La đang mặc áo giáp của bọn họ.

Những người này đều là binh lính của Đa La, sao họ lại gia nhập với Đại Võ thế kia?

Lúc ấy, Thanh Phong lại được phen kinh ngạc.

Bởi lẽ hắn ta trông thấy rất nhiều người quen bên trong quân đội của Đại Võ.

Trong đó còn có một người có hóa thành tro bụi hắn ta cũng nhận ra, người đó chính là Mạc La - anh bạn cùng thôn của hắn ta, năm ấy hai người cùng nhau đi làm lính.

Ấy thế mà Mạc La lại mặc áo giáp của Đại Võ, nói cười với tướng lĩnh của Đại Võ, cùng bọn họ tiến về phía trước.

“Mạc La, sao ngươi lại ở đây?” Thanh Phong kinh ngạc nói.

“Thanh Phong à, lâu rồi không gặp!” Mạc La phấn khích, hắn ta vẫy tay rồi gọi.

Đoàn quân Đại Võ cùng dừng chân.

Thanh Phong tướng quân lại hỏi: “Sao ngươi lại ở đây, lại còn mặc áo giáp của Đại Võ nữa?”

“Điều này rõ như ban ngày rồi còn gì?”

Mạc La có hơi tự đắc, hắn ta nói: “Ta đã đầu hàng, từ bỏ cái ác để làm cái thiện, gia nhập vào Đại Võ, trở thành tướng quân của Đại Võ!”

Thanh Phong quát: “Mạc La, ngươi dám tạo phản hả? Ngươi không thấy có lỗi với nước mình hả?”

“Đương nhiên là không, ta làm vậy là bởi Đa La, bởi dân chúng Đa La!”

Mạc La lớn giọng nói: “Triều đình Đa La chẳng khác gì cầm thú, vì lợi ích của mình mà vong ơn bội nghĩa, hủy bỏ hiệp ước giữa hai nước, hại dân chúng nước ta rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng, khôn khó vô cùng! Thanh Phong, những điều này ngươi không nhìn thấy hay sao?”

“Ta biết, nhưng mà...”

“Nếu ngươi đã biết, tại sao ngươi còn bán mạng cho triều đình Đa La?”

Mạc La tiếp tục mắng: “Trước kia khi ngươi báo đáp triều đình, mọi người đều coi thường ngươi! Hiện giờ gặp khó khăn bọn họ lại lờ ngươi ra nộ mạng! Ngươi còn phe phẩy đuôi giúp bọn họ, ngươi không biết nhục hả?”

“Ta...” Thanh Phong bị nói trúng nỗi đau nên khổ sở vô cùng.

“Thanh Phong, ngươi nghĩ cho kĩ mà xem! Đầu tiên đáng lẽ ra ngươi sẽ là tướng quân của Đa La chứ không phải con chó của triều đình! Đáng lẽ ra ngươi phải suy nghĩ cho bách tính Đa La nhiều hơn chứ không phải suy nghĩ cho lợi ích của bọn người kia!”

Thanh Phong không khỏi rơi vào trầm tư.

Mạc La chỉ tay vào Lâm Bắc Phàm, hỏi: “Thanh Phong, ngươi có biết người này không?”

Thanh Phong hí mắt nhìn: “Thừa tướng Đại Võ, Lâm Bắc Phàm?”

“Không sai, đây chính là thừa tướng Lâm Bắc Phàm! Ngươi có biết hắn đã làm biết bao chuyện cho người dân Đa La không?”

“Hắn... đã làm những gì?”

1081 chữ

Chương 718: Càng đánh càng đông quân

Mạc La lớn giọng nói: “Năm ấy Đa La thất bại, chính thừa tướng đại nhân đã đề xuất với triều đình miễn cho chúng ta không phải bồi thường! Bên cạnh đó thừa tướng còn thương thảo thành công hiệp ước giữa hai nước, cho chúng ta một cuộc sống tốt đẹp!”

Thanh Phong kinh ngạc: “Những chuyện này... đều do thừa tướng Lâm Bắc Phàm làm ư?”

“Đó là điều đương nhiên, ta lừa người làm gì?”

Thanh Phong bỗng nghiêm túc hơn, hấn ta chấp tay nói: “Đa tạ Lâm thừa tướng! Nhờ có sự giúp đỡ của thừa tướng mà quê hương ta mới tốt đẹp! Thay mặt cha mẹ người thân ở quê, ta xin được cảm ơn thừa tướng”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, hấn khẽ mỉm cười.

“Trước đó ta đã từng nói với thừa tướng đại nhân là tất cả mọi trách nhiệm đều là của triều đình Đa La, không liên quan gì đến dân chúng chúng ta hết! Thừa tướng đại nhân tốt bụng nên đã thương xót bách tính, hứa chỉ cần tiêu diệt được triều đình ác ôn kia thì sẽ khôi phục thương nghiệp, sản xuất, giáo dục, khôi phục tất cả, cho chúng ta tiếp tục được sống ấm no hạnh phúc!”

“Thật sao?” Hai mắt Thanh Phong sáng rực lên. “Không chỉ có vậy thôi đâu!”

Mạc La kích động nói: “Tới khi ấy, Đa La chúng ta sẽ gia nhập Đại Võ, chúng ta đều là người Đại Võ, thứ chúng ta sắp nhận được còn nhiều hơn cơ! Đại Võ sẽ phái người tu sửa hệ thống thủy lợi, sửa đường sửa cầu, cung cấp giống lúa miễn phí cho chúng ta, còn giảm thuế... Tất cả những gì mà dân chúng Đại Võ có được thì chúng ta đều có!”

“Thật sao?” Hai mắt Thanh Phong càng sáng hơn nữa.

“Và những quan võ như chúng ta cũng sẽ nhận được nhiều lợi ích hơn! Chỉ cần về Đại Võ là chúng ta sẽ thành tướng quân của Đại Võ, có thể nhận bổng lộc hậu hĩnh, còn có cơ hội thăng quan tiến chức, trở thành trọng thần của hoàng triều! Bên cạnh đó chúng ta còn được đi đánh trận ở những nơi khác, tầm nhìn sẽ được rộng mở!”

“Thật sao?” Hai mắt Thanh Phong sáng chói.

“Đó là điều đương nhiên, ngươi là bạn cùng thôn của ta, ta lừa ngươi làm gì?”

Mạc La giơ hai ngón tay lên: “Thanh Phong, trước mắt có hai cơ hội lập công đây!”

“Cơ hội gì?” Thanh Phong hỏi.

“Chỉ cần ngươi mở cổng thành, dẫn mọi người trong thành đầu hàng để binh mã Đại Võ tiến vào, như vậy Đại Võ có thể mở rộng biên cương, còn ngươi là lập được công lao rồi còn gì?” Mạc La mỉm cười.

“Đúng vậy, đây là công lao thứ nhất!” Thanh Phong hưng phấn vô cùng.

“Tiếp theo, ngươi cùng chúng ta đi đánh những tòa thành khác, cùng nhau đối phó triều đình Đa La, đây là công lao thứ hai!” Mạc La nói tiếp.

“Ngươi nói đúng lắm!” Thanh Phong hí hửng gật đầu.

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm hí mắt cười, hấn bổ sung:

“Những gì Mạc La tướng quân nói đều là ý của bản quan!

Chỉ cần các ngươi đầu hàng thì chúng ta không cần phải đánh trận nữa, mọi người đều được sống một cuộc sống tươi đẹp như trước kia! Còn Thanh Phong ngươi sẽ được làm tướng quân của Đại Võ ta, thăng quan tiến chức, tiền đồ tựa gấm!”

Thanh Phong còn đang do dự, song mọi người ở bên dưới thì không ngồi yên được nữa.

“Tướng quân, ngươi còn do dự gì nữa, mau đầu hàng đi!”

“Chỉ cần mở cổng thành và đầu hàng là chúng ta không cần phải đánh trận nữa, sẽ không có ai phải chết nữa!”

“Binh lính Đại Võ mạnh mẽ cường tráng, cao thủ nhiều như mây, chúng ta không thể đánh thắng được đâu, thế nên chúng ta cứ gia nhập với bọn họ đi!”

“Như vậy thì chúng ta sẽ tiếp tục được sống êm ấm, đã thế cuộc sống còn tốt hơn nữa!”

“Tướng quân, ngươi cũng có tiền đồ rộng mở, như vậy chẳng phải rất tốt hay sao?”

Mọi người thi nhau khuyên bảo, cuối cùng Thanh Phong trầm giọng nói: “Mở cổng thành, chào đón thừa tướng đại nhân vào thành!”

“Mở cửa thành, chào đón thừa tướng đại nhân vào thành!”

“Mở cửa thành, chào đón thừa tướng đại nhân vào thành!”

Những tiếng nói tràn đầy hưng phấn truyền khắp thành. Cánh cổng thành cũng được mở ra.

Thanh Phong dẫn binh lính và dân chúng trong thành ra, vui vẻ đón Lâm Bắc Phàm vào Bàn Thạch thành.

Các tướng sĩ Đại Võ tròn mắt nhìn Hay lắm, tòa thành thứ hai cũng bị thu phục một cách dễ dàng! Chẳng cần tốn một chút sức lực nào, cũng chẳng tổn thất người nào cả! Thừa tướng đại nhân đúng là tài giỏi, xin đại nhân nhận một lạy của ta! Triệu Khoát đi phía sau cũng kích động: “Lại như vậy nữa, không cần chiến mà vẫn thắng! Đúng là quá mạnh, khi nào thì ta mới dụng binh như thần giống thừa tướng đại nhân được đây?”

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm lại nói một tràng khiến lòng mọi người chấn động, thu phục được rất nhiều người.

Sau đó hắn tính toán quân số, đoạn tiến về tòa thành thứ ba.

Lần này, quân đội của Lâm Bắc Phàm lại lớn mạnh thêm!

Quân số không phải là mười vạn binh mã, cũng không phải mười lăm vạn binh mã mà là hai mươi hai vạn binh mã! Mới một ngày thôi mà đã tăng lên gấp đôi!

Các tướng lĩnh của Đại Võ không khỏi lắc đầu cảm thán, thừa tướng đại nhân đúng là chẳng khác gì thần thánh Người ta càng đánh binh mã càng ít đi, còn thừa tướng đại nhân càng đánh binh mã lại càng nhiều thêm, đúng là khiến người ta phải khiếp sợ mà!

Sau khi kiểm quân số xong, Lâm Bắc Phàm cao giọng hô: “Chúng ta xuất phát tiến đến tòa thành tiếp theo!”

Đại quân hai mươi vạn người hùng hổ rời khỏi Bàn Thạch thành...

1171 chữ

Chương 719: Trước đây không có cơ hội, nhưng giờ chúng ta được lựa chọn rồi

Tin tức tòa thành thứ hai thất thủ nhanh chóng được truyền tới vương đình Đa La. Cáp Mộc vương tử kinh hãi.

Nhất là khi biết được đối phương chẳng cần chiến đấu mà cửa thành vẫn mở, người trong thành đầu hàng, hắn ta lại càng tức hơn, cả người run rẩy. “Cái tên mày rậm mắt to Thanh Phong kia cũng phản bội lại cách mạng ư?”

Một vị quan viên cười khò: “Điện hạ, nghe đâu hắn ta là bạn cùng thôn với Mạc La, quan hệ của bọn họ rất tốt nên Mạc La đã thuyết phục được hắn ta! Hiện giờ, hắn ta đã mặc áo giáp của Đại Võ, cùng quân Đại Võ tấn công Đại Lương thành rồi!”

“Đúng là đáng chết mà!”

Cáp Mộc vương tử mắng mủ: “Bản cung tiễn cử các người, kết quả các người không những không biết ơn mà còn đâm bản cung một đao, tất cả đều rất một lũ vong ơn bội nghĩa, đứa nào cũng đáng chết hết!”

“Điện hạ bớt giận! Hiện giờ Đại Võ đã thu phục được binh mã của hai tòa thành, tổng quân số đã vượt qua hai mươi vạn người, tình hình vô cùng nguy hiểm, chúng ta nên suy nghĩ xem phải làm thế nào thì hơn!” Quan viên an ủi.

“Tướng quân bảo vệ Đại Lương thành là ai?” Cáp Mộc vương tử hỏi.

“Khởi bẩm điện hạ, người bảo vệ Đại Lương thành là Ni Cáp tướng quân, hắn ta đã từng dẫn binh đánh trận nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, đa mưu túc trí, chắc là có thể chống đỡ được một thời gian!” Vị quan viên kia bẩm báo.

“Ừm, hóa ra là Ni Cáp tướng quân, không tồi!” Cáp Mộc vương tử khẽ gật đầu.

Thế nhưng trong lòng hắn ta lại dấy lên một dự cảm chẳng lành.

“Chắc hắn ta sẽ không phản bội đâu nhỉ?”

“Điện hạ yên tâm, Ni Cáp tướng quân là một người có phẩm đức, hẳn ta trung thành nên chắc sẽ không phản bội đâu!”

“Nếu đã vậy thì bản cung yên tâm rồi!”

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm đã dẫn đại quân tới Đại Lương thành. Mạc La và Thanh Phong hạ cờ hô lên.

“Ni Cáp tướng quân, triều đình Đa La vong ơn bội nghĩa, không có nhân tính! Vì một chút lợi ích của mình mà bọn họ không quan tâm đến chúng ta cũng như dân chúng, mất hết đạo nghĩa! Bản tướng khuyên người mau chóng đầu hàng, mở cửa thành chào đón thừa tướng đi!”

“Lão tướng quân, thừa tướng nhân nghĩa, chỉ cần người mở cổng thành và đầu hàng thì mọi người đều được sống một cuộc sống tốt đẹp như trước kia, thậm chí còn tốt đẹp hơn trước kia nữa kia! Lão tướng quân, người cũng sẽ trở thành tướng quân của Đại Võ, được hưởng bổng lộc của triều đình! Người còn có cơ hội thăng quan tiến chức, dẫn đại quân chinh chiến lập đại công, điều này chẳng phải tốt hơn nhiều so với làm một tướng thủ thành sao?”

Ni Cáp tướng quân quát: “Các người im mồm đi! Các người có nói đến khi trời sập thì cũng không có tác dụng gì đâu! Lão tử là một người có phẩm hạnh, trung thành, cả đời này sẽ trung quân báo quốc, tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện phản bội như vậy!”

“Xem ra chúng ta không còn gì để nói nữa rồi!”

“Ni Cáp tướng quân, người tự thu xếp cho ổn thỏa đi!”

Quân đội Đại Võ hùng hổ giơ vũ khí lên, các cường giả Tiên Thiên cũng siết chặt nắm đấm, chỉ chờ để ra tay.

“Khoan đã, lão phu còn chưa nói hết cơ mà! Mấy cái người trẻ tuổi này, động tí là xù lông lên, không biết nhẫn nại gì cả! Các người chờ ta nói hết rồi hãy hành động không được hả?” Ni Cáp tướng quân vội nói.

“Thế giờ người còn muốn nói gì nữa?” Mạc La hỏi.

“Giờ lão phu muốn nói một câu!”

Ni Cáp tướng quân phát tay, giọng nói vang vọng: “Mở cổng thành, chào đón thừa tướng đại nhân!”

Mạc La, Thanh Phong: “Đậu má!”

Cửa thành được mở ra.

Mấy người Lâm Bắc Phàm được chào đón vào bên trong thành.

Mạc La ngáo ngơ: “Ni Cáp tướng quân, chẳng phải người nói người là một người có phẩm hạnh, giờ sao lại...?”

Ni Cáp tướng quân nói một cách hùng hổ: “Đây chính là phẩm hạnh của lão phu, lão phu thà sống quỳ chứ không thêm chết đứng! Ta tuyệt đối sẽ không cho các người cơ hội giờ kiếm lên đâu!”

Mạc La thổ huyết: “Phụt!”

“Ni Cáp tướng quân, chẳng phải người nói người rất trung thành hay sao?” Thanh Phong hỏi.

Ni Cáp tướng quân tiếp tục nói: “Đúng thật là lão phu rất trung thành, song ta chỉ trung thành với Đại Võ thôi!

Ta sinh ra là người của Đại Võ, chết đi cũng phải làm ma của Đại Võ!”

Thanh Phong thổ huyết: “Phụt!”

Lâm Bắc Phàm cảm khái: “Lão tướng quân, tính giác ngộ của người rất cao đấy! Người khác đều bảo người đa mưu túc trí, nhìn xa trông rộng, ban đầu ta cũng không tin đâu, song giờ thì ta tin rồi! Đại Võ chúng ta có người thì còn sợ gì nữa?”

“Đúng vậy!”

Ni Cáp tướng quân nhìn đại quân phía sau lưng Lâm Bắc Phàm, nói: “Trận chiến này không cần đánh nữa, kết quả cuối cùng chắc chắn là thành mất người tan, cần gì phải như thế chứ! Hơn nữa ta đã không hài lòng với triều đình từ lâu, ta sẽ không làm việc cho bọn họ nữa! Nếu đã vậy thì tại sao ta không đứng lên lật đổ bọn họ?” Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Lão tướng quân nói phải đấy!”

Ni Cáp tướng quân lại bảo: “Thừa tướng đại nhân, trước kia ta không được lựa chọn, hiện giờ ta muốn làm một người Đại Võ! Nghe đâu thừa tướng đại nhân là một người nhân nghĩa, đại nhân có thể cho hạ quan một cơ hội không?”

Lâm Bắc Phàm cảm động vô cùng: “Tướng quân cao nghĩa, nhất định sẽ sắp xếp cho rồi!”

Lâm Bắc Phàm lập tức gọi người mang một bộ áo giáp lên cho Ni Cáp tướng quân thay.

Ni Cáp tướng quân vui mừng, hắn ta dẫn binh mã gia nhập đại quân của Đại Võ.

Thế là binh mã của triều đình đã tăng lên đến ba mươi vạn người. Mọi người đều phục sát đất, còn binh mã thì càng đánh càng gia tăng.

Mới có hai ngày trôi qua mà đã tăng lên ba mươi vạn người, nhiều hơn rất nhiều so với số lượng ban đầu.

1308 chữ

Chương 720: Đánh trận quá dễ dàng

Rất nhanh sau đó Cáp Mộc vương tử lại nhận được tin Ni Cáp tướng quân đầu hàng, hắn ta tức đến mức suýt chết.

Ban đầu hắn ta còn ôm hi vọng về Ni Cáp tướng quân, kết quả hắn ta là người đầu hàng nhanh nhất.

Người khác còn đấu tranh đôi ba câu, còn hắn ta thì cứ thế mở cổng thành luôn.

“Tức chết bản cung mất!” Cáp Mộc vương tử đấm ngực, gào ầm lên.

“Điện hạ, hiện giờ binh mã Đại Võ đã lên đến ba mươi vạn người, còn binh lính của chúng ta thì tổn thất mất hai mươi vạn người, tình hình đang vô cùng bất lợi đối với chúng ta! Chúng ta bắt buộc phải tăng số lượng binh lính thì mới có thể đối phó được đại quân hùng hậu của Đại Võ!” Vị quan viên bẩm báo.

Sắc mặt Cáp Mộc vương tử đanh lại, hắn ta gật đầu: “Người nói đúng, bắt buộc phải trưng binh!”

Thế là Cáp Mộc vương tử lập tức đi trưng binh.

Chỉ cần đáp ứng đủ điều kiện thì hắn ta sẽ kéo đi làm lính hết.

Mà điều kiện này lại vô cùng đơn giản, chỉ cần là nam, tứ chi đầy đủ thì được duyệt.

Việc này khiến cho dân chúng không thể không lên tiếng.

“Mẹ nó, lúc trước thì hủy bỏ hiệp ước giữa hai nước, cắt đứt kế sinh nhai của chúng ta, không cho chúng ta con đường sống! Đến oán trách cũng không cho chúng ta oán trách, trực tiếp bịt miệng chúng ta lại! Đến giờ lại bắt chúng ta đi làm lính, có định để cho người ta sống không vậy?”

“Triều đình bị ngu rồi hay gì? Làm ra biết bao chuyện mất não như vậy?”

“Chắc chắn não của bọn họ bị kẹp cửa rồi, đúng là không thể sống ở đây được nữa!”

“Tạo phản luôn cho xong, dù sao chúng ta cũng chẳng còn đường sống nữa rồi!”

“Đúng vậy! Tạo phản luôn đi!”

Dân chúng bèn nổi dậy khiến Cáp Mộc vương tử đau đầu kinh khủng.

“Ai dám tạo phản? Ta sẽ giết hết, một người cũng không chừa!”

Thế là cuộc bạo loạn lại tiếp tục.

Mà lúc này, Lâm Bắc Phàm đã dẫn đại quân tiến tới tòa thành thứ tư – Đại Du thành.

Tướng lĩnh bảo vệ thành trông thấy đại quân hào hùng của Đại Võ bèn lập tức mở cổng thành, đầu hàng mà chẳng cần nói gì cả.

Mạc La, Thanh Phong, Ni Cáp tròn mắt nhìn: “Sao các người đầu hàng nhanh quá vậy? Tốt xấu gì cũng phải cho bọn ta nói vài câu đã chứ!”

Tướng quân bảo vệ thành tỏ vẻ xem thường: “Còn cần các người nói sao, ta không có mắt nhìn chắc? Các người xem đại quân của các người người đông nghìn nghịt thế này, một cái thành bé nhỏ của ta sao mà trụ cho được?”

Ta bị ngu mới đối đầu với các người!”

Mạc La, Thanh Phong và Ni Cáp: “...”

...

“Với cả nhìn các người là ta hiểu hết rồi!”

Tướng lĩnh thủ thành dương dương tự đắc: “Chỉ cần ta đầu hàng nhanh là chắc chắn Đại Võ sẽ có chỗ cho ta đứng!”

Mạc La, Thanh Phong và Ni Cáp: “Má nó..”

Tình hình tiếp đó đều giống vậy.

Mỗi khi đại quân đến là người trong thành đều trực tiếp mở cửa thành đón Lâm Bắc Phàm.

Thế là đội quân của Lâm Bắc Phàm càng ngày càng đông hơn, từ con số ba mươi vạn người nhanh chóng phát triển lên con số bốn mươi vạn người, sau đó là năm mươi vạn người.

Các tướng lĩnh của Đại Võ nhìn mà ngây ngốc.

Ta cứ ăn lẩu, ca hát, chớp mắt cái thôi mà đã phá được thành rồi! Trận chiến này quá dễ dàng rồi đó? “Thừa tướng đại nhân, tại sao lại như thế này?” Có người lên tiếng thỉnh giáo, mọi người bèn đồng tai lên nghe.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hần nói: “Các người đừng thấy trận đánh này dễ dàng mà nhảm tưởng! Trước khi đánh trận bản quan đã phải chuẩn bị đầy đủ mọi thứ hết rồi!”

“Thừa tướng đại nhân, nguyện nghe tỏ tường!” Mọi người thỉnh giáo.

“Kế hoạch này đã thực hiện được hơn nửa năm rồi!”

Lâm Bắc Phàm cười: “Ban đầu đoàn đại biểu Đa La tới kinh thành đàm phán, chúng ta không cần đối phương bồi thường, đã thế còn mở rộng cửa khẩu, thương nghiệp, tuyên truyền giáo dục, giúp cho dân chúng Đa La sống một cuộc sống tốt hơn! Hiện giờ xem ra đúng là như vậy!”

Mọi người thi nhau gật đầu.

“Sở dĩ làm như vậy là bởi chúng ta muốn thay đổi dần dần và thôn tính Đa La! Có điều lại bị triều đình Đa La nhận ra kế hoạch, thế nên bọn họ mới xóa bỏ hiệp ước, đuổi thương nhân cũng như thầy giáo dạy học của chúng ta về nước!”

“Cứ thế, cuộc sống của những người dân Đa La quay trở lại giống như ngày trước! Mà các người cũng biết đấy, tiết kiệm để tiêu sang thì dễ, song tiêu sang mà lại muốn tiết kiệm thì là điều vô cùng khó khăn! Thế nên triều đình Đa La mới khiến dân phần uất như vậy!”

“Vậy nên chúng ta đã khiêu khích, li gián, làm mâu thuẫn giữa họ sâu sắc thêm, triều đình Đa La tức khắc rối loạn! Cộng thêm đại quân của chúng ta chống phá, từng bước gây sức ép nên Đa La càng lúc càng bất ổn, càng đánh mất lòng dân!”

ngày càng “Thực ra thứ mà dân chúng muốn rất đơn giản, chỉ là cơm no áo ấm, ngủ ngon mà thôi! Thế nhưng yêu cầu đơn giản ấy mà triều đình Đa La đã chẳng thể đáp ứng được cho bọn họ, song Đại Võ chúng ta thì lại làm được, thế nên tất nhiên bọn họ sẽ đứng về phía chúng ta!”

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười đắc ý: “Cho nên khi đại quân của chúng ta tới, bọn họ hoàn toàn không muốn đối đầu với chúng ta! Hơn nữa bọn họ cũng không thể đánh thắng được, đã thế còn có khả năng mất mạng, bọn họ cần gì phải làm thế?”

“Vì vậy bọn họ chỉ còn một con đường duy nhất, đó chính là đầu hàng! Sau khi đầu hàng, bọn họ đều giữ được cái mạng, đã thế còn lấy lại được cuộc sống tốt đẹp như trước kia, thậm chí còn tốt hơn cả trước kia, như vậy chẳng phải rất tốt sao? Nếu là các người thì các người sẽ chọn như thế nào?”

“Đương nhiên là chọn đầu hàng rồi!” Mọi người bật cười ha ha.

Sau đó, bọn họ lại hết lời khen ngợi.

“Quả nhiên thừa tướng đại nhân dụng binh như thần, đúng là đại sư của binh gia!”

“Từ một năm trước đã bắt đầu sắp đặt, vừa mới bắt đầu đã chiến thắng!”

“Cao tay! Đúng là quá cao tay! Hạ quan bái phục vô cùng!”

“Thừa tướng đại nhân, xin nhận của mặt tướng một lạy!”

Lại hai ngày nữa trôi qua, cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng dẫn quân đến được vương đình của Đa La.

Hôm ấy, đại quân sáu mươi vạn đứng sừng sững dưới thành! Người đông nghìn nghịt, cờ chiến bay phấp phới trong gió, bao vây vương đình trong ba tầng, ngoài ba tầng, nước cũng không thể lọt!

Mọi người trong thành thấy cảnh tượng ấy mà sợ hãi kinh hoàng!

1117 chữ

Chương 721: Lòng lang dạ sói

“Sao Đại Võ lại có nhiều người như vậy, nghe nói chỉ có mười vạn thôi mà?”

“Các người nhìn áo giáp của bọn họ kìa! Quân chính quy thì chỉ có mười vạn, những quân khác đều là binh lính của Đa La chúng ta!”

“Bọn họ đã gia nhập Đại Võ, cùng Đại Võ tấn công đến đây!”

“Như vậy thì chỗ chúng ta xong đời rồi, chẳng phải sao?”

“Biết vậy ta đã chạy trốn rồi, hối hận quá!”

Mặc dù trong thành có hơn năm mươi vạn binh mã, số lượng cũng không kém đại quân của Lâm Bắc Phàm là bao, song tinh thần của bọn họ thì không giống.

Binh mã mà Lâm Bắc Phàm mang tới trông hào hứng, hùng hồn vô cùng, ý chí chiến đấu cao ngất như thể bọn họ có một niềm tin cực lớn vào thứ gì đó vậy.

Còn binh mã trong thành của bọn họ thì sợ sệt hoảng hốt, run như cây sậy, chẳng thấy chút ý chí chiến đấu nào cả.

Ai mạnh ai yếu liếc mắt cái là ra, như thế thì trận đánh này sao bọn họ giành được chiến thắng đây?

Cáp Mộc vương tử nhìn binh mã Đa La run rẩy sợ hãi thì tức đến mức gương mặt sầm lại!

Còn chưa bắt đầu đánh trận mà các người đã sợ như vậy, đợi tí nữa thì làm sao xông pha hă, làm sao đánh lại kẻ địch đây?

Cáp Mộc vương tử thầm mắng đúng là một lũ phế vật, trong lòng hấn ta hiện giờ đang bắt lực vô cùng. Trong năm mươi

vạn binh mã này chỉ có hai mươi vạn là quân chính quy.

Còn ba mươi vạn còn lại tất cả đều là những người mà hấn ta tạm thời bắt đi làm lính, hoàn toàn không được huấn luyện, càng chưa từng đánh trận bao giờ, khi gặp phải đại quân Đại Võ bọn họ sợ cũng là chuyện bình thường.

Thế nên bắt buộc phải khiến cho bọn họ phần chấn lên!

Cáp Mộc vương tử lớn giọng nói: “Các vị tướng sĩ đừng sợ! Mặc dù quân số của kẻ địch nhiều nhưng thực ra đó chỉ là hồ giấy dọa người mà thôi, chỉ là vẻ bề ngoài, chộc cái là sẽ vỡ! Chỉ cần chúng ta giơ cao binh khí, thiên hạ này sẽ không có kẻ địch của chúng ta, Đa La của chúng ta nhất định sẽ giành chiến thắng”

Lúc bấy giờ, binh mã của Đại Võ thi nhau cười nhạo.

“Cáp Mộc vương tử, người nói vậy mà không thấy chột dạ hả?”

“Rốt cuộc ai mới là hồ giấy dọa người đây?”

“Người nhìn binh lính của người đi, hiện giờ hai chân run như cây sậy, cười chết mất! Ha ha!”

“Nói khoác không thêm chớp mắt luôn, người đúng là kẻ mạnh nhất đây!”

Cáp Mộc vương tử nhìn về hướng phát ra tiếng nói, hấn ta bèn tức điên lên.

Bởi vì người đang cười nhạo hấn ta chính là những tướng lĩnh ngày trước của Đa La, Mạc La, Thanh Phong, Ni Cáp...

Bọn họ ai cũng mặc áo giáp của Đại Võ, đầu quân cho Đại Võ rồi tới đây điên cuồng cười nhạo hấn ta. Cáo Mộc vương tử quát: “Im miệng! Cái đám vong ơn bội nghĩa nhà các người dám thông đồng với địch để bán nước, các người có tư cách gì mà cười nhạo bản cung chứ? Chưa đánh trận đã nhận thua, đã đầu hàng, lại còn kêu gào giương cờ Đại Võ, Đa La chúng ta không có cái loại lòng lang dạ sói như các người!”

“Nói năng linh tinh vớ vẩn gì thế? Chúng ta làm như vậy còn chẳng phải bởi vì người ép chúng ta hay sao?”

“Là các người vong ơn bội nghĩa, gian trá xảo quyệt, không lo nghĩ đến đạo nghĩa mà đi hủy bỏ hiệp ước giữa hai nước, chọc tới Đại Võ, hại dân chúng chúng ta rơi vào tình cảnh dầu sôi lửa bỏng!”

“Hiện giờ bọn quý tộc đã chạy trốn hết, không ai đứng ra đánh trận, người bèn lôi mạng chúng ta ra để chống đỡ.”

“Người chỉ muốn chúng ta đi chết mà thôi, chỉ muốn kéo người dân khắp thành đi đền tội!”

“Người mới là kẻ lòng lang dạ sói!”

“Mẹ kiếp!” Cáp Mộc vương tử tức đến mức phát điên.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm híp mắt cười, hần đứng ra, nói: “Cáp Mộc vương tử, người ta thường hay nói kẻ đắc đạo thì nhiều người giúp, người thất đạo thì chẳng ai lo! Do người vong ơn bội nghĩa, không lo đến sống chết của dân chúng, chỉ vì lợi ích riêng nên mới lâm vào tình cảnh như ngày hôm nay! Tất cả đều do người tự làm tự chịu!”

“Còn các vị tướng quân của ta ai cũng đại nghĩa, hào hiệp, lòng lúc nào cũng nghĩ cho dân chúng! Bọn họ đã nhìn thấu bộ mặt thật của người nên mới từ bỏ cái xấu đi làm điều tốt, đầu quân cho Đại Võ của chúng ta!”

“Bọn họ đều chiến đấu vì bách tính, vì Đa La, vì chính nghĩa! Bọn họ đều là những người trung thành, binh lính mà bọn họ dẫn dắt đều là những người chính nghĩa!”

Giọng nói của hần vang xa, truyền đi khắp thành!

Nghe được những lời khen của Lâm Bắc Phàm, những tướng quân đầu hàng không khỏi ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, trông khí thế vô cùng!

Các binh lính Đa La đầu hàng cũng vậy, ý chí chiến đấu của bọn họ bùng phát!

“Lâm Bắc Phàm!” Cáp Mộc vương tử nghiêng răng nghiêng lợi, hần ta trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, đúng là tên khốn kiếp!

Năm ấy hần đã lừa hần ta một lần, hại hần ta tổn mất mấy trăm vạn, giờ lại hại hần ta bước vào đường cùng Hiện giờ hần lại còn không biết ngại mà đem quân tấn công sang đây! Đúng là vô liêm sỉ quá mà!

Lúc này, Mạc La lớn tiếng bẩm báo: “Thừa tướng đại nhân, giờ đã không còn sớm nữa! Chi bằng chúng ta tấn công vào thành luôn bây giờ, bắt sống Cáp Mộc vương tử và tất cả những quan viên trong triều đình Đa La về hỏi tội!”

Một vị tướng quân giơ thanh kiếm lên, nói lớn: “Giết!”

“Giết! Giết! Giết!”

Sáu mươi vạn binh mã thi nhau hô hào khiến khắp thành chấn động!

1148 chữ

Chương 722: Kẻ chém đầu nhất chính là người phe mình

Bên trong thành, binh sĩ và người dân đều rét lạnh, bọn họ lùi lại ba bước!

Cáp Mộc vương tử trông thấy vậy bèn than không được rồi! Hắn ta vội vã nói: “Đợi đã!”

Lâm Bắc Phàm híp mắt cười: “Cáp Mộc vương tử, ngươi còn lời gì muốn nói sao?”

Cáp Mộc vương tử không nhìn về phía Lâm Bắc Phàm mà nhìn về phía những tướng lĩnh Đa La đã đầu hàng, hắn ta lớn giọng nói: “Các vị tướng sĩ, chắc chắn là triều đình chúng ta chưa làm tốt đã khiến các ngươi thất vọng, thế nên mới khiến các ngươi đầu hàng Đại Võ! Tại đây, bản cung xin lỗi các ngươi!”

Nói đoạn, hắn ta khom người.

Các tướng lĩnh đã đầu hàng thấy hơi hoang mang, không biết Cáp Mộc vương tử lại định chơi trò gì nữa đây, quân bài tình cảm hay gì?

Lúc này, Cáp Mộc vương tử lại nói tiếp: “Mặc dù các ngươi đã đầu quân cho Đại Võ, song bản cung không hề trách các ngươi, bản cung chỉ trách chính mình, trách triều đình của mình làm không tốt! Thế nhưng ‘con không chê mẹ xấu, các ngươi phải nhớ rằng Đa La mới chính là đất nước vĩnh viễn

của các ngươi, nơi đây mới là nhà của các ngươi, là nguồn gốc của các ngươi!”

“Mặc dù các ngươi đã vào Đại Võ song đấu sao các ngươi cũng chỉ là người ngoài, tất cả đều không thể hòa nhập với Đại Võ được! Cũng giống vậy, cơ hội thăng quan tiến chức chắc chắn sẽ không đến lượt các ngươi! Cơ hội kiếm tiền cũng thế, nó sẽ là của người khác! Còn các ngươi suy cho cùng cũng chỉ là người ngoài mà thôi!”

“Hơn nữa đừng thấy Lâm Bắc Phàm nói ngon ngọt mà tưởng bở, song cuối cùng liệu có thực hiện hay không thì không một ai biết cả! Cái tên này miệng nam mô bụng bồ dao găm, hỉ nộ bất thường, thế nên đừng có để bị hấn lừa!”

Sắc mặt các tướng quân đầu hàng dần trở nên khó coi, bởi vì Cáp Mộc vương tử nói trúng vào nỗi lòng của bọn họ.

Lâm Bắc Phàm lại cười híp mắt, nói: “Cáp Mộc vương tử, rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?”

“Ý của bản cung là tất cả quay về đây!”

Cáp Mộc vương tử lớn giọng nói: “Chỉ cần các ngươi quay về thì bản cung sẽ không tính toán tất cả những gì trong quá khứ nữa! Các ngươi nhìn xem, hiện giờ cộng tất cả binh mã của chúng ta lại, quân số lên đến cả trăm vạn lện, gấp hơn mười lần binh mã của Đại Võ, phần thắng là rất lớn!”

“Chỉ cần đánh thắng được trận đấu này là các ngươi sẽ là công thần của Đa La, các ngươi có thể thăng tiến quan chức, giành được tất cả những gì mà mình muốn, có được cuộc sống mà các ngươi mong muốn, như vậy chẳng phải sẽ tốt hơn việc làm con chó vẫy đuôi cho Đại Võ ư?”

Không thể không nói, tài ăn nói của Cáp Mộc vương tử cũng lợi hại lắm!

Nghe Cáp Mộc vương tử nói xong, những tướng lĩnh đầu hàng cũng thấy lòng mình rục rịch.

Những binh lính đầu hàng của Đa La cũng dao động.

Cáp Mộc vương tử nhìn vậy bèn hí hửng, hấn ta đang định nói thêm vài câu nữa.

Lâm Bắc Phàm lại bật cười ha ha: “Cáp Mộc vương tử, ngươi đúng là buồn cười! Đã là lúc nào rồi mà ngươi còn ở đó giờ thối ly gián nữa hả! Ngươi tưởng bọn họ đều là kẻ ngốc sao, ngươi tưởng bọn họ sẽ nghe lời ngươi hết sao?”

“Hừ! Chẳng lẽ lời bản cung nói có gì sai sao?” Cáp Mộc vương tử phẫn nộ.

Lâm Bắc Phàm vẫn nói một cách rất bình thản: “Cáp Mộc vương tử, ngươi viễn vông hão huyền quá rồi! Ở đây bản quan có hai mươi vị Tiên Thiên, ngoài ra còn có một vị Tông Sư, ngươi đánh ta kêu gì đây? Dựa vào quân số hả?”

“Trước hết không nói đến vấn đề có thể thành công hay không, dù cuối cùng có thành công thì Đa La sẽ trở nên như thế nào?”

“Hừ! Không thay đổi gì hết!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Mọi người đều không có cơm ăn, không có áo mặc, không có chỗ ở, gì mà không thay đổi gì chứ! Thậm chí trải qua trận chiến, các ngươi còn bị chúng ta cắt đứt nguồn vật tư, sống còn khổ hơn cả ngày xưa nữa là!”

Mọi người nghe vậy bèn xúc động vô cùng.

Bởi vì Lâm Bắc Phàm nói quá đúng!

Đánh đuổi được quân Đại Võ, giành được chiến thắng trong trận chiến này thì làm sao? Bọn họ vẫn sẽ sống khổ cực thôi!

Không có cơm ăn, không có áo mặc, không có chỗ để ở, gì cũng chẳng có! Nếu đã khổ cực đến vậy thì tại sao còn phải đánh trận?

Chỉ để sống một cuộc sống khó khăn như trước kia thôi sao? Thế thì bọn họ còn nỗ lực làm gì!

Cáp Mộc vương tử vội bảo: “Đừng nghe Lâm Bắc Phàm nói lung tung! Đợi sau khi giành thắng lợi trong trận chiến này, bản cung nhất định sẽ không bạc đãi các ngươi!”

Lâm Bắc Phàm lại bật cười, hần nói: “Không bạc đãi các ngươi? Đúng là nực cười! Lúc quân Đại Võ của chúng ta chưa tới, các ngươi sống thảm như thế nào hả? Chẳng lẽ sau khi chúng ta đi, các ngươi lại tốt lên?”

“Đừng có ở đó mà nằm mơ giữa ban ngày nữa, bọn họ sẽ chỉ khiến các ngươi thêm khổ mà thôi! Bởi lẽ bọn họ sợ các ngươi sẽ tạo phản, sợ các ngươi sẽ làm lung lay quyền thống trị của bọn họ nên bọn họ mới phải đứng ra trấn áp!”

“Kẻ chém đao ác độc nhất luôn luôn là người phe mình! Bởi lẽ hãn ta là người biết rõ nhất chém ở đâu mới đau, chém ở đâu mới là chỗ chí mạng”

Những binh lính Đa La vừa nãy xao động, nghe Lâm Bắc Phàm nói xong thì ánh mắt bắt đầu trở nên kiên quyết.

Thừa tướng đại nhân nói đúng, triều đình Đa La không thể đối xử tử tế với chúng ta, bởi lẽ bọn họ sợ chúng ta sẽ lại phản kháng!

Hơn nữa kẻ nào chém đao mà chẳng ác độc!

Bởi vì hãn ta là người phe mình nên mới biết rõ chỗ đau của chúng ta!

1100 chữ

Chương 723: Dao động

Lâm Bắc Phàm nói tiếp: “Các vị tướng quân cũng đừng nghĩ nhiều nữa! Mọi người sẽ được ngồi chức cao, được sống một cuộc sống mình mong muốn sao? Không, tuyệt đối không thể.

“Bởi lẽ cái đám quý tộc đã chạy trốn kia sẽ quay lại tiếp tục hưởng thụ mọi thứ như trước kia, làm gì còn chỗ cho các vị tướng quân nữa? Đa La rộng lớn là thế, vị trí nhiều như thế nhưng hoàn toàn không đủ để mà chia đâu!” Các vị tướng quân vừa đầu hàng nghe vậy cũng thấy có lí vô cùng!

Sở dĩ bọn họ có được vị trí như ngày hôm nay là bởi bọn quý tộc đều chạy trốn hết, thế nên mới tới lượt bọn họ.

Khi cái đám quý tộc đó quay lại thì làm gì còn đất cho bọn họ dung thân nữa?

Chắc chắn bọn họ sẽ là cái gai trong mắt đám quý tộc kia, chắc chắn sẽ bị đàn áp bóc lột, sống còn chẳng bằng trước kia!

Nếu đã như vậy thì chi bằng bọn họ đi theo thừa tướng còn hơn!

Cáp Mộc vương tử vội vã nói: “Các người đừng nghe Lâm Bắc Phàm nói bừa, những gì nên cho các người bản cung nhất định sẽ cho các người! Còn về cái đám quý tộc đã chạy trốn kia thì muốn ở đâu thì ở, bản cung sẽ không dung túng cho bọn chúng nữa!”

Lâm Bắc Phàm lại bật cười: “Cáp Mộc vương tử, người lại nói đùa rồi, người có năng lực gì mà làm được chuyện đó? Hồi đầu bọn họ nói chạy là chạy, không hề do dự, người giữ lại được mấy người?”

Hắn chớp mắt một cách tinh nghịch: “Hay là giờ người gọi bọn họ về đi, xem bọn họ có để ý tới người không?”

“Người!”

Cáp Mộc vương tử tức đến mức phát điên.

Các tướng lĩnh đầu hàng nghe vậy bèn càng kiên định với con đường đi theo Lâm Bắc Phàm hơn!

Lâm Bắc Phàm đặc ý vô cùng, hắn nói: “Thế mới nói Cáp Mộc vương tử người hoàn toàn vô quyền vô năng! Nếu người đã không làm được thì đừng có ở đó mà khoác lác nữa, mất mặt lắm!”

Lúc này, Lâm Bắc Phàm nói: “Hỡi dân chúng của Đa La, bản quan khuyên các người mau chóng mở cổng thành và đầu hàng đi, đừng có tiếp tay làm điều ác nữa! Các người mà đánh trận thì chẳng nhận được lợi ích nào đâu!

Đánh thua thì các người sẽ bỏ mạng, chẳng có gì hết! Nếu không cẩn thận đánh thắng thì lại càng thảm hơn nữa!”

“Tại sao đánh thắng lại... càng thảm hơn chứ?” Có người bên trong thành lên tiếng hỏi. Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Bởi vì nếu các người đánh thắng, Đại Võ chúng ta chắc chắn sẽ tuyệt giao với các người! Không có lương thực để ăn, không có công việc để làm, không có quần áo để mặc, chẳng có cái gì hết, cuộc sống của các người sẽ khổ trăm bề, đây là điều mà các người mong muốn ư?”

Dân chúng trong thành nghe vậy thì động lòng.

Lâm Bắc Phàm nói quá đúng!

Đánh thua thì bọn họ mất mạng, đánh thắng thì lại sống khổ hơn cả ngày xưa! Dù là thắng hay là thua thì bọn họ cũng đều thảm, tại sao bọn họ còn tiếp tục đánh chứ?

Lâm Bắc Phàm tiếp tục nói: “Dù các người có may mắn giành được chiến thắng thì đó cũng là thắng thảm, các người còn có thể giữ được bao nhiêu thực lực đây? Các người nhìn quân đội của ta xem, lần này ta chỉ mang theo mười vạn quân, dù có thua thì ta vẫn có thể vực dậy được, còn các người có thể chống đỡ được bao nhiêu lần?”

Dân chúng trong thành nghe xong lại càng kích động hơn.

Lâm Bắc Phàm lại nói đúng nữa rồi!

Hắn chỉ mang theo mười vạn quân, nếu có bỏ mạng hết thì cũng chẳng sao cả!

Bởi vì đất nước của hắn có cả đại quân hàng trăm vạn người, thua mất mười vạn người thì lại phải thêm quân tới thôi!

Tới lúc ấy bọn họ đã tổn thất nghiêm trọng, như vậy thì chống lại kiểu gì? Chắc chắn bọn họ sẽ thua thôi, chắc chắn sẽ phải chết!

Lâm Bắc Phàm lại lớn giọng nói tiếp: “Hơn nữa các người tưởng đánh thắng rồi là triều đình Đa La sẽ thiện đãi các người thật ư? Nói cho các người hay, tuyệt đối không! Bọn họ chỉ biết ra sức bóc lột các người, đàn áp các người, bởi vì các người đã từng phản bội bọn họ, từng uy hiếp đến quyền thống trị của bọn họ! Thế nên sau khi chuyện này kết thúc, chắc chắn bọn họ sẽ tìm các người tính sổ!”

“Có thù tất báo, bọn họ sẽ đàn áp các người! Tới khi ấy, các người lại càng thê thảm hơn, các người lấy cái gì để chống lại bọn họ đây? Các người chỉ có thể chịu đựng thôi! Đây là những gì mà các người muốn sao?”

Dân chúng trong thành lại càng kích động hơn nữa! Bọn họ nhớ lại những gì đã trải qua trước kia! Nhớ lại triều đình Đa La đối đãi với bọn họ ra sao!

Chuyện còn chưa được vài ngày mà máu đã đổ đầy đất, có rửa cũng không sạch, mùi tanh bay khắp!

Lúc này, khắp thành vang lên những tiếng kêu phẫn nộ.

“Thừa tướng đại nhân nói đúng! Bọn họ không hề coi chúng ta là con người!”

“Đi theo triều đình cuối cùng người chịu thiệt chỉ có chúng ta mà thôi!”

“Mẹ của ta, vợ của ta đều bị bọn họ đánh chết! Tới nay ta vẫn không thể quên được ánh mắt tuyệt vọng của họ!”

“Do nhiều lời một chút mà cả hàm răng của ta đều rơi hết!”

“Bọn họ căn bản không phải con người, bọn họ là một lũ ma quỷ!”

Dân chúng Đa La đã xao động.

Cáp Mộc vương tử sốt sắng nói: “Mọi người đừng nghe Lâm Bắc Phàm nói bừa! Tuyệt đối không được nghe hấn nói lung tung! Hấn đang làm dao động lòng quân, đang rắp tâm làm điều xấu! Chuyện này tuyệt đối không phải như vậy...”

Chương 724: Tạo phản

Lâm Bắc Phàm bật cười ha ha: “Cáp Mộc vương tử, ta có làm xao động lòng quân thì ngươi làm gì được ta? Ngươi có dám phủ nhận những gì mà ngươi đã làm không? Bản quan vẫn còn nhớ rõ hai mươi ngày trước, bách tính thiếu lương thực thiếu vật tư, thế nên họ không thể không tranh giành dẫn đến kinh thành đại loạn! Kết quả ngươi không những không thương tiếc cho bách tính mà còn phái mười vạn quân tới đàn áp!”

“Nghe đâu đã có hàng vạn người dân bỏ mạng trong cuộc bạo loạn đó! Bọn họ không chết trong tay kẻ địch mà chết trong tay người phe mình, đúng là quá nực cười!”

“Ha ha ha ha...”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng cười, bách tính trong thành nghe vậy thì tức đến mức nghiến răng nghiến lợi. Thái độ này của bọn họ không phải nhằm vào Lâm Bắc Phàm mà là nhằm vào triều đình.

“Rồi sau này do bất mãn nên dân chúng trong thành có phải báng triều đình mấy câu! Kết quả các ngươi lại phái đại quân đi bắt hết tất cả bọn họ rồi nhốt vào thiên lao, đến khi thiên lao không chứa được nữa thì vả miệng, vả răng của bọn họ rụng đầy đất!”

“Chỉ vì mấy câu nói mà các ngươi vả rụng hết răng của người ta, đúng là đồ máu lạnh! Bản quan đi khắp nơi trong nhiều năm nay, gặp được rất nhiều người, song trước nay chưa từng thấy ai tàn bạo như ngươi!”

“Triều đình các ngươi đúng là đi đầu về sự tàn bạo đấy!”

“Ha ha ha ha...”

Lâm Bắc Phàm càng cười lớn hơn, dân chúng trong thành cũng càng lúc càng phản nộ hơn!

“Điều nực cười hơn vẫn còn ở phía sau!”

“Ngươi đã đắc tội với tất cả dân chúng Đa La, kết quả lại còn không biết xấu hổ mà bắt bọn họ đi làm lính để bảo vệ triều

đình các người! Dừng xong các người lại đá bọn họ đi, các người có mặt mũi vậy à?”

“Làm dân chúng dưới trướng các người đúng là quá đáng thương, cả cuộc đời làm trâu làm ngựa cho kẻ địch, đúng là vừa đáng thương lại vừa nhục cười!”

“Ha ha ha ha...”

Cáp Mộc vương tử gào lên: “Lâm Bắc Phàm, người im miệng cho ta! Không được nói nữa!”

“Tại sao lại không cho ta nói, chẳng lẽ lời ta nói có gì không đúng hay sao? Những chuyện ta nói, có chuyện nào không phải do người làm? Đúng là giỏi thật đấy!”

Lâm Bắc Phàm vỗ tay, mỉm cười: “Chỉ cho các người làm mà không cho chúng ta nói! Thế nhưng người quản được dân chúng Đa La chứ quản được ta chắc? Người quản được miệng của thiên hạ không? Ha ha...” Tiếng cười của Lâm Bắc Phàm truyền tới tai Cáp Mộc vương tử khiến hắn ta càng nghe càng thấy đau tai! Còn dân chúng Đa La nghe được thì lại càng khó chịu và phẫn nộ!

Trong lòng bọn họ đang nhen nhóm một ngọn lửa không cam lòng! Chỉ đợi đến thời khắc cuối cùng là ngọn lửa ấy sẽ bùng lên!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm quan sát toàn bộ dân chúng, hắn nói với giọng ôn hòa: “Nói thật lòng, triều đình Đa La đã đối xử với các người như vậy mà các người vẫn không phản kháng, bản quan khinh thường các người! Bản quan có một câu dành tặng cho các người: Tướng sĩ Đa La cởi áo giáp, không một ai là nam nhi!”

Câu nói này quá kích thích, như thể thêm dầu vào lửa vậy! Dân chúng trong thành ai cũng kích động!

“Mẹ nó, ông đây không chịu được nữa!”

“Bảo ai không phải nam nhi đấy? Thế để ta cởi quần ra cho người xem!”

“Cầm lấy binh khí, hôm nay phải tạo phản thôi!”

“Hôm nay ông đây phải giết chết các người, từng đứa một!”

“Tạo phản tạo phản!”

Bách tính phản nộ, lửa giận hùng hực!

Những người khi trước bị bắt đi làm lính cũng đồng loạt cởi áo giáp, chĩa đao vào Cáp Mộc vương tử.

Cáp Mộc vương tử hoang mang vô cùng: “Mọi người đừng làm loạn, nghe bản cung nói...”

“Thôi đi! “Phải đánh chết nhà ngươi!”

Hôm nay ngươi không chết thì ta sẽ chết!”

“Không đánh chết ngươi thì ông đây sẽ theo họ ngươi luôn!”

Bọn họ ném rất nhiều rác và sỏi đá lên tường thành, đập trúng Cáp Mộc vương tử.

Cáp Mộc vương tử cũng có một chút võ nghệ, song khi đối mặt với rác và sỏi đá từ bốn phương tám hướng thế này, hắn ta cũng không khỏi có chút thất thố, bị ném trúng vài lần.

Còn về những người khác thì càng gay go hơn, bọn họ bị ném trúng đầu, máu chảy ròng ròng!

Tuy nhiên mọi người vẫn thấy như vậy là chưa đủ.

Dường như phải giết vài người thì mới dập tắt được cơn giận trong lòng bọn họ!

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Hóa ra các vị đều là những hảo hán đầy nhiệt huyết, bản quan vô cùng bái phục!

Tại đây bản quan xin thề chỉ cần đánh đổ triều đình Đa La thì bản quan sẽ trọng thưởng cho mỗi người!”

“Chỉ cần lật đổ triều đình là các ngươi có thể trở mình làm chủ, sẽ có một cuộc sống tốt đẹp! Các ngươi sẽ trở thành sự vinh quang của Đại Võ, những gì mà các ngươi có trong quá khứ đều sẽ quay về với các ngươi, hơn nữa các ngươi còn được hưởng nhiều hơn!”

“Mọi người đều thoải mái mà hành động, bản quan và đại quân sáu mươi vạn người phía sau sẽ là hậu thuẫn mạnh nhất của các ngươi!”

Nghe Lâm Bắc Phàm nói xong, dân chúng trong thành lại càng kích động hơn nữa! Trăm nghìn lời muốn nói đều hội tụ thành

một từ.

“Giết!”

Mọi người đồng loạt giơ cao binh khí, cực kì điên cuồng.

Các cao thủ bên cạnh Lâm Bắc Phàm cũng không nhịn được nữa.

“Thừa tướng đại nhân, đây là cơ hội tốt nhất rồi, chúng ta mà không ra tay là không còn cơ hội nữa đâu!”

“Chúng ta đi bắt tất cả quan viên của hoàng thất, bắt bọn họ về hỏi tội!”

“Thừa tướng đại nhân, xin được các từ!”

Mọi người bèn vượt qua tường thành, trông ai cũng gấp gáp như không thể chờ được nữa vậy. Người trong hoàng thất nhiều như vậy, bắt một người thiếu đi một người, bọn họ chỉ sợ muộn một phút là sẽ mất đi một phần công lao.

1146 chữ

Chương 725: Đại thắng

Có hai mươi vị Tiên Thiên ra tay, đại cục như đã định.

Lâm Bắc Phàm quan sát tất cả với vẻ bình thản, hắn chỉ đợi thu được thành quả cuối cùng thôi.

Đúng lúc này, cổng thành đã được mở.

“Cổng thành mở rồi, đón thừa tướng thôi!”

Dưới sự chào đón của biết bao dân chúng, Lâm Bắc Phàm dẫn đại quân tiến vào, để đại quân sáu mươi vạn người của hắn cùng hành động với dân chúng trong thành.

Do triều đình Đa La không thể nào ngăn cản được đại quân hùng hậu như vậy nên trận chiến này kết thúc rất nhanh!

Sức mạnh ngoan cố của triều đình bị vắt kiệt!

Đa La vương và con cháu, thê thiếp cùng với những thân thích đều bị bắt, tổng cộng có một trăm mười ba người, tất cả đều bị áp giải tại chỗ để tiến hành thẩm vấn.

Đại cục đã định Lâm Bắc Phàm đứng giữa quảng trường nhìn đám người hoảng thất trước mắt, hắc mím cười, hỏi: “Mọi người nghĩ nên xử lý bọn họ như thế nào đây?”

“Giết hết đi, không chừa một ai!”

“Đúng vậy! Giết hết đi! Cho bọn họ đoạn tử tuyệt tôn!”

“Ta phải báo thù cho cha mẹ của ta!”

Dân chúng phần nộ thì nhau gào lên, các thành viên trong hoàng thất thì run như cây sậy, sắc mặt ai nấy đều tái nhợt.

Tướng quân của Đại Võ thì nói: “Thừa tướng đại nhân, cái đám người thân thích này thì có thể giết! Song những thành viên cốt cán như quốc vương và con cháu của hắc ta thì hạ quan kiến nghị áp giải về cho bộ hạ hỏi tội ạ!” Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu, đây là cách xử lý hợp lý nhất.

Thế nhưng những tướng quân đầu hàng của Đa La lại bảo: “Thừa tướng đại nhân, chỉ bằng giết hết bọn chúng đi cho xong! Bọn chúng làm ra tội ác tày trời, sống thêm một ngày là tội qua một ngày, không cần để bọn họ làm bẩn mắt bộ hạ!”

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu, hắc nhìn thấu tâm tư của đám người này. Bọn họ là những kẻ tạo phản nên trong lòng cũng thấp thỏm.

Cũng bởi bọn họ tạo phản nên mới khiến Đa La đại bại, hoàng thất Đa La sẽ hận bọn họ đến chết, có cơ hội là sẽ báo thù.

Thế nên để tránh đêm dài lắm mộng, hiện giờ cứ giết hết bọn họ đi cho yên tâm.

“Không cần phải đưa bọn họ trở về, giờ cứ giết từng người một là xong chuyện!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói. Các tướng sĩ bên thờ phào một hơi, mấy người tướng sĩ bên Đại Võ cũng không tính toán gì nhiều. “Đưa tất cả tội nhân đi chém đầu!”

Từng đầu người nhuốm máu rơi xuống đất, mọi người ai cũng cảm thấy sảng khoái, được xả giận đã vô cùng! Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm ra lệnh cho những tướng quân khác đi thu phục những thành trì còn lại.

Thành viên hoàng thất đã bị giết sạch, những quý tộc khác cũng vậy, thế nên việc thu phục những thành trì còn lại là vô

cùng đơn giản, chưa đánh là bọn họ đã trực tiếp đầu hàng luôn, sau đó thì vui vẻ gia nhập đại quân Đại Võ.

Lâm Bắc Phàm thì trấn giữ vương đình, nắm quyền khống chế đại cục.

Dưới sự nỗ lực của hắn, những dân chúng bị nhốt trong thiên lao đều được thả ra ngoài. Hai nước lại thông quan mở cửa, chia sẻ vật tư, lương thực lại được đưa tới Đa La.

Những thương nhân và thầy giáo dạy học bị đuổi đi nay đã quay lại, việc kinh doanh sản xuất cũng được bắt đầu lại, trường học tiếp tục mở cửa, tất cả đều được khôi phục một cách có trình tự.

Dân chúng Đa La trông thấy cảnh tượng này, trong lòng cuối cùng cũng thấy yên tâm. Bọn họ hí hửng, chúc mừng liên tục!

Cuộc sống tốt đẹp thế này, ai lại muốn đi gây chuyện chứ?

Mà lúc này, tin tức Đại Võ chinh phục được Đa La đã truyền đi khắp thiên hạ, khiến mọi người phải trợn mắt há mồm.

“Mới xuất binh có một tuần mà đã đánh thắng một Đa La dân số cả ngàn vạn người, diện tích hơn ba mươi vạn dặm vuông ư?”

“Tốc độ nhanh như thần vậy sao? Chỉ mỗi đi thôi đã đi không hết rồi!”

“Đa La anh dũng thiện chiến mà cũng bị đánh bại một cách dễ dàng như vậy sao?”

“Nghe đâu lần này người xuất chinh là thừa tướng Đại Võ Lâm Bắc Phàm! Mặc dù hắn là quan văn song lại cực giỏi hành quân đánh trận! Hắn chỉ mang theo mười vạn binh mã tiến tới Đa La, kết quả mỗi một tướng lĩnh thủ thành trông thấy hắn đều mở cổng thành đầu hàng! Cứ thế, hắn chẳng tổn thất binh lính mà vẫn đánh thắng triều đình Đa La!”

“Không những không tổn thất binh mã, hắn còn thu phục được đại quân ở mỗi thành trì, quy mô quân đội càng lúc càng lớn hơn, cuối cùng lên đến sáu mươi vạn người! Đại quân sáu mươi vạn người bao vây thành, cộng thêm dân chúng trong thành nữa, trận này hắn thắng chắc còn gì!”

“Lâm thừa tướng đúng là có tài quân sự, đúng là khiến người ta phải khâm phục mà!”

“Thắng năm trận đại chiến liên tiếp, trận nào cũng vô cùng đặc sắc! Lâm thừa tướng đúng là quân thần số một thiên hạ! Ta bái phục!”

“Mở rộng biên cương, công lao vô cùng to lớn! Đại Võ được hời rồi!”

“Chúc mừng chúc mừng!”

Tại triều đình Đại Võ, nữ đế bật cười: “Trẫm biết ngay mà, Lâm ái khanh sẽ không khiến trẫm thất vọng đâu! Hắn chỉ cần chưa đến một tháng, không tốn một binh một tốt nào mà đã đánh bại được Đa La, trẫm nhất định phải ban thưởng hậu hĩnh cho hắn mới được!” “Chúc mừng bệ hạ! Chúc mừng bệ hạ trở thành hoàng đế mở rộng bờ cõi thứ ba từ khi Đại Võ lập quốc đến nay, đồng thời cũng là nữ hoàng đế mở rộng biên cương đầu tiên khắp thiên hạ!”

“Chỉ dựa vào thành tích này thôi đã đủ để bệ hạ ghi tên sử sách, lưu truyền cho ngàn đời sau!”

“Với thành tích như thế này bệ hạ có thể sánh ngang với các thánh đế trong lịch sử rồi!” Mọi người thi nhau nịnh nọt.

1069 chữ

Chương 726: Không đánh được đâu

Nữ đế tiếp tục cười, nàng đang rất vui.

Nàng thì vui, song hoàng đế của những quốc gia khác thì không hề, bọn họ đang thấy nguy hiểm vô cùng. Bởi lẽ Đại Võ đã hạ bệ ba hoàng triều lớn trong thiên hạ rồi, thực lực vô cùng hùng hậu, uy chấn thiên hạ! Tới nay, Đại Võ lại thu phục Đa La, thực lực chắc chắn lại càng mạnh hơn! Phải biết rằng, đất là tài nguyên, dân số cũng là tài nguyên!

Bỗng chốc Đại Võ có thêm biết bao nhiêu tài nguyên, như vậy sao có thể không mạnh lên cho được? Bọn họ càng lúc càng mạnh, các quốc gia bên cạnh cũng càng lúc càng rơi vào thế nguy hiểm, chẳng phải sao? Thế là bọn họ bèn không ngồi yên được nữa, thi nhau giương cờ đại nghĩa, dùng ngòi bút làm vũ

khí. “Trận chiến lần này của Đại Võ là chiến tranh xâm lược, là chiến tranh phi nghĩa! Bắt nạt nước nhỏ, đúng là chẳng ra dáng một nước lớn gì cả! Đại Võ nên rút binh, trả lại đất cho hoàng thất Đa La!”

Triều đình Đại Võ không hề mắc lừa bọn họ, Lâm Bắc Phàm phản hồi luôn: “Hoàng thất Đa La đã bị ta giết sạch rồi thì trả lại cho ai hả?”

Các quốc gia bèn á khẩu, sau đó bọn họ lại chọn ra một người.

“Người này có huyết mạch của hoàng thất Đa La, có quyền thừa kế, có thể trả lại đất cho hãn ta!”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục phản bác: “Được, thế thì bảo hãn ta tới đây lấy đi!”

Các quốc gia bị phản bác bèn tiếp tục lên tiếng.

“Đại Võ tàn bạo bất nghĩa, vì chút tư lợi mà dùng vũ lực đàn áp Đa La! Dân chúng Đa La lâm than, đúng là phạm phải đạo trời! Hy vọng những người có chí trong thiên hạ cùng nhau trừng phạt Đại Võ!”

Lâm Bắc Phàm phản bác: “Nói còn hay hơn hát! Nếu các ngươi đã ngứa mắt ta thì cứ tới đây, chỉ cần các ngươi có bản lĩnh! Nếu các ngươi dám phái binh qua đây thì ta sẽ kính các ngươi như một hán tử”

Hai bên đấu đá lẫn nhau, cuối cùng các nước kia vẫn không đấu được với Lâm Bắc Phàm, bọn họ bèn chuồn đi hết.

Do thái tử Đại Hạ vẫn đang nằm trong tay Đại Võ nên hoàng triều Đại Hạ chỉ đành im miệng, không dám mạnh động.

Hoàng triều Đại Nguyệt hiện giờ còn chưa lo xong họa do mình gây ra nên cũng chỉ đành im miệng.

Còn về những nước nhỏ khác thì hoàn toàn không cần phải để ý.

Cũng chỉ có hoàng triều Đại Viêm là có một vài hành động.

Bởi lẽ hoàng triều Đại Viêm cách Đại Võ và Đa La gần nhất, ba nước là láng giềng của nhau tạo thành một thế khá hiểm.

Lúc Đại Võ đánh Đa La, bọn họ chỉ đứng nhìn và đợi thời cơ để hành động. Thế nhưng ai ngờ chưa tới một tuần, Đa La đã

bị Đại Võ đánh bại, tốc độ nhanh đến mức bọn họ cũng chẳng ngờ.

Tới nay, Đại Viêm trực tiếp đối diện với Đại Võ, uy hiếp lại càng lớn hơn.

Thế là bọn họ lập tức tập hợp ba mươi vạn binh mã, cộng thêm mười vạn binh mã có sẵn nữa, tổng cộng là bốn mươi vạn binh mã tới biên ải, tỏ vẻ chuẩn bị đánh trận bất cứ lúc nào, tình hình cực kì căng thẳng.

Tuy nhiên phía bên Lâm Bắc Phàm, mọi người đang vô cùng hưng phấn.

“Sắp chiến rồi sắp chiến rồi, chuẩn bị chiến tiếp rồi!”

“Tới đây nhiều ngày như vậy mà vẫn chưa có cơ hội thể hiện, ta sắp bí chết mất thôi!”

“Lần này đối thủ của chúng ta là Đại Viêm – một trong ba hoàng triều mạnh nhất, cuối cùng ta cũng có thể đánh một trận thật sảng khoái rồi!”

“Đến đúng lúc lắm, rất hoan nghênh các người luôn đấy!”

“Ta đã bỏ lỡ trận Hồ Lao Quan, trận chiến này ta sẽ không bỏ qua đâu, quá may mắn!”

“May mà ông đây đã tới, ha ha!”

Mọi người siết chặt nắm đấm, chỉ trực chờ để hành động.

Không thể không nói, thân làm võ tướng, bọn họ thích nhất là đánh trận, bởi lẽ chỉ có đánh trận bọn họ mới có thể lập công, mới có cơ hội ghi danh mình.

Đa La không đánh được, điều này khiến bọn họ bức bối khó chịu đã lâu, song lần này đối thủ của bọn họ là Đại Viêm.

Đại Viêm hoàn toàn không thể so được với Đại Võ.

Nếu đánh bại Đại Viêm thì chắc chắn bọn họ sẽ được lưu lại một nét bút huy hoàng trên trang sử! Lâm Bắc Phàm nói: “Coi đáng vẻ cuồng chiến tranh của các người kìa, cả ngày từ sáng đến tối chỉ biết có đánh trận! Phải biết rằng đánh trận sẽ chết người, chết rất nhiều người đấy! Nếu thua thì nước chúng ta sẽ phải trả cái giá cực lớn, các người có biết không hả?”

“Thừa tướng đại nhân nói chí phải! Song những lời này có tác dụng với ai chứ với thừa tướng thì không!”

“Chỉ cần thừa tướng của chúng ta dẫn binh đánh trận thì chắc chắn sẽ giành chiến thắng! Dù vẫn sẽ phải hy sinh, song tổn thất sẽ không lớn! Thừa tướng đại nhân nói xem, trận chiến này chúng ta phải đánh như thế nào, chúng ta đều nghe theo đại nhân!”

“Thừa tướng đại nhân chính là quân thần của chúng ta! Có đại nhân ở đây, chúng ta không lo bất lợi, trăm trận trăm thắng là cái chắc!”

“Chỉ là một Đại Viêm con con mà thôi, làm gì có cửa làm đối thủ của thừa tướng đại nhân chứ?”

Các tướng sĩ đồng loạt nịnh hót, giật dây để Lâm Bắc Phàm phát động trận chiến.

“Các người ày à..” Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Đừng nghĩ nữa, trận chiến này không đánh được đâu, Đại Viêm chỉ làm ra vẻ vậy thôi!”

1214 chữ

Chương 727: Nhàn nhã trở về

Các tướng sĩ ngơ ngác: “Tại sao?”

“Bởi vì đánh trận cần phải suy nghĩ đến việc mình sẽ nhận được gì từ trận chiến chứ không phải đánh đấm thông thường! Các người cứ nghĩ mà xem, bọn chúng đánh chúng ta, nếu đánh thắng thì sẽ nhận được cái gì, đánh thua thì sẽ nhận được cái gì?”

“Điều này....” Mọi người bèn vắt não suy nghĩ, Lâm Bắc Phàm bực dọc nói: “Ngốc quá! Đánh thua thì đương nhiên chẳng nhận được cái gì rồi, ngược lại còn hao binh tổn tướng! Dẫu có may mắn đánh thắng được thì cũng sẽ bị tổn thất binh tướng, sau đó lại còn được thêm cái mảnh đất Đa La kia nữa! Người dân Đa La dũng mãnh, địa hình hiểm trở, có quản lý được hay không còn đang là một vấn đề lớn đây!”

“Đúng vậy!” Mọi người vỗ đầu.

“Thế các người lại nghĩ xem, trong trận chiến lần này, chúng ta đã tổn thất những gì?”

“Chuyện này...”

“Thực ra chúng ta chẳng tổn thất gì cả, bởi vì mảnh đất kia không phải của chúng ta, có mất đi cũng chẳng tiếc! Chúng ta mang mười vạn binh mã tới, dù có hy sinh toàn bộ thì cũng không hề ảnh hưởng đến đại cục, chúng ta vẫn hùng mạnh như cũ! Thế nên sau khi đánh trận đấu này, chắc chắn Đại Viêm sẽ tổn thất trầm trọng, còn chúng ta cũng sẽ tổn thất một ít!”

Lâm Bắc Phàm khẽ cười: “Hành động hại địch tám phần hại mình mười phần như thế nếu đổi lại là ta thì chắc chắn ta sẽ không làm, bọn họ chắc chắn cũng sẽ không làm ra một chuyện mất não như thế đâu!”

“Xem ra trận chiến này không đánh rồi, vậy tại sao bọn họ lại dẫn binh tới?”

“Đề dọa người ta ấy mà! Nếu chúng ta sợ hãi thì đối phương chắc chắn sẽ được nước lấn tới hòng đòi lợi ích! Thế nên chúng ta không được sợ!”

Lâm Bắc Phàm đứng lên, lớn giọng nói: “Triệu tập binh mã luyện binh, cho bọn họ thấy sức mạnh và sự gan dạ của chúng ta!”

“Vâng thưa thừa tướng!” Mọi người đồng thanh đáp.

Đám người lập tức tổ chức binh mã, tới biên giới giữa hai nước để luyện binh.

Mười vạn quân Đại Võ mặc áo giáp Đại Võ, bên cạnh đó còn có hai mươi vạn quân Đa La mặc áo giáp Đa La đang luyện tập.

Những tiếng hô giết vang lên ầm ầm, chí khí ngút trời! Đại Viêm thấy vậy, không khỏi cảm thấy lợi hại!

Binh lính của Đại Võ quả thực vô cùng mạnh, bọn họ mặc áo giáp đi tới đi lui thôi cũng khiến người ta cảm nhận được khí thế vô địch!

Thế nhưng sao trông quân Đa La lại ngoan ngoãn thế kia? Bọn họ chịu sự chỉ huy, cam tâm tình nguyện luôn ấy!

Như vậy thì chẳng phải Đại Võ đã có ba mươi vạn binh mã rồi sao?

Nếu những binh lính Đa La khác cũng thế này thì... Chẳng phải Đại Võ có thể tập hợp được cả trăm vạn binh mã Đa La hay sao?

Điều này quá đáng sợ, kiến nhiều còn có thể cắn chết voi đây!

Có điều bọn họ vẫn không phục, vẫn không ngừng cười nhạo, mắng rất hăng, song lại chẳng có hành động thực tế nào!

Lâm Bắc Phàm cũng thế, chỉ mắng mỗ ngoài miệng chứ không động thủ!

Cứ thế khoảng một tuần trôi qua, thánh chỉ của triều đình đã tới, Lâm Bắc Phàm dẫn các tướng sĩ và dân chúng Đa La đi lĩnh chỉ.

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết: Nghe tin thừa tướng Lâm Bắc Phàm đã giúp đất Đa La gộp vào quốc thổ Đại Võ, thực hiện đại nghiệp mở rộng bờ cõi, trăm vô cùng vui mừng! Từ nay về sau, Đa La sẽ là một phần của Đại Võ, ban thưởng tên Đa La phủ! Những binh lính của Đa La sẽ là binh lính của Đại Võ! Dân chúng của Đa La sẽ là dân của Đại Võ, cùng được hưởng quyền lợi như dân Đại Võ! Sau đó, trăm sẽ phái...”

Nội dung rất nhiều, song tất cả đều là lợi ích, đã thế còn hào phóng hơn cả những gì Lâm Bắc Phàm hứa hẹn.

Dân chúng Đa La vui mừng, bọn họ đồng thanh nói: “Tạ bệ hạ ban ơn!” Tiếp đó là màn ban thưởng cho những tướng quân đầu hàng của Đa La.

Giống với dân thường, nữ đế cũng rất hào phóng với bọn họ. Bọn họ vừa được giữ chức quan vốn có, vừa được thăng một phẩm, đã thế còn bắt đầu được hưởng bổng lộc của triều đình Đại Võ.

Bên cạnh đó bọn họ còn được lựa chọn tiếp tục ở lại Đa La hay là tới Đại Võ lập công dựng nghiệp.

Các tướng lĩnh bèn vui mừng vô cùng: “Tạ bệ hạ ban ơn!”

Còn về Lâm Bắc Phàm và những tướng quân khác của Đại Võ thì tạm thời chưa thưởng, phải đợi bọn họ trở về rồi mới ban

thưởng.

Tiếp đó là đến màn bàn giao công việc.

Khi tới, Lâm Bắc Phàm không hề vội vàng.

Lúc về hấn cũng vô cùng thông dong.

Hấn cứ ngồi thuyền xa hoa sang trọng, vừa thưởng thức phong cảnh núi non hai bên bờ vừa chậm rãi trở về kinh thành.

Đối với các tướng quân Đại Võ mà nói thì đây chẳng khác gì một kì nghỉ nhàn rồi khó có được.

Bọn họ dạo chơi non nước hơn một tháng, đánh trận không đánh nhưng vẫn giành được công lao, không biết đã khiến bao nhiêu đồng liêu phải ngưỡng mộ đến chết. Ánh mắt của bọn họ không khỏi hướng về phía Lâm Bắc Phàm, trong lòng thầm hạ quyết tâm.

Lần sau mà có cơ hội như thế này nữa thì bọn họ nhất định phải đi theo, có chết cũng phải đi theo, không ai có thể ngăn cản bọn họ.

Tại triều đình, nữ đế nhìn mấy người Lâm Bắc Phàm trở về bèn mừng rỡ.

“Lần này các vị ái khanh chính chiến nơi Đa La xa xôi, chưa đến một tháng đã khiến Đa La gộp vào bản đồ nước ta, dân số tăng lên cả ngàn vạn người, có công mở rộng bờ cõi, biên cương, đáng được trọng thưởng! Tôn Tọa tướng quân đâu?”

Một vị tướng quân ưỡn ngực bước ra, lớn giọng nói: “Có thần!”

“Lần này ngươi có công xuất chinh, thăng một bậc quan, trở thành quan viên tứ phẩm của triều đình...”

Nữ đế gọi tên từng người một rồi phong thưởng.

Phần thưởng thấp nhất là thăng nửa bậc quan, còn có ruộng, vàng bạc châu báu chắc chắn không thể thiếu.

Phàm là người được thưởng thì không ai không hớn hở, bọn họ thi nhau cảm ơn nữ đế ban ơn.

Cuối cùng đến lượt Lâm Bắc Phàm, hấn chính là công thần lớn nhất.

Chương 728: Người duy nhất dám phản đối

Hiện giờ Lâm Bắc Phàm đã là thừa tướng của triều đình, lại còn là Trung Dũng Công, quan chức gần như đã là cao nhất, mọi người đều vô cùng tò mò, không biết nữ đế sẽ thưởng gì cho hắn.

“Ái khanh, một lần nữa ngươi lại khiến trẫm phải kinh ngạc!”

Gương mặt nữ đế tràn ngập vẻ tán thưởng: “Mới nửa năm, khi ngươi vừa mới bước vào triều đình đã đề xuất ra kế hoạch thu tóm cực kì có tính sáng tạo, tạo điều kiện thuận lợi cho Đại Võ ta chinh phục Đa La! Hiện giờ ngươi dẫn binh đi thu phục Đa La, gần như không phải bỏ ra thứ gì cũng đánh bại được bọn họ, mở rộng lãnh thổ cho triều ta, trẫm vô cùng vui mừng và đánh giá cao ngươi! Thế nên...”

Nữ đế lớn giọng nói: “Trẫm vẫn sẽ phong ngươi làm Trung Dũng Công! Song phải thêm vào đằng trước một chút!”

“Thêm hai chữ thế tập!”

Sắc mặt bách quan trong triều đều thay đổi.

Trung Dũng Công là một danh hiệu vinh dự xiết bao, nó đại diện một người đã từng lập được chiến công to lớn cho triều đình, thế nên mới được triều đình trọng thưởng. Thế nhưng nếu như người này chết, cái danh hiệu đó cũng không còn.

Song thế tập Trung Dũng Công không những là một loại vinh dự mà nó còn là một loại quyền lợi.

Hai chữ thế tập đủ để chứng minh tước vị có thể truyền lại, cha truyền cho con, con truyền cho cháu, ăn cơm hoàng gia, có thể hưởng bổng lộc của triều đình mãi.

Hơn nữa còn có quyền lợi cực kì lớn, điểm xuất phát khi vào triều cũng sẽ khác đi.

Chỉ cần đất nước vẫn còn và ngươi không làm chuyện gì đại nghịch bất đạo thì con cháu của ngươi có thể sống sung sướng, nhàn hạ.

Thế tập công tước, từ khi Đại Võ dựng nước đến nay mới chỉ phong thưởng chưa đến năm người. Tới nay, thế tập công tước cũng chỉ có mỗi Lâm Bắc Phàm là có được.

Thế nhưng cứ nghĩ đến công lao mở rộng bờ cõi của hắn thì lại thấy cái thế tập tước vị này quá đổi bình thường.

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Tạ bệ hạ!”

“Đừng vội cảm ơn, vẫn còn!” Nữ đế lắc đầu cười.

Lâm Bắc Phàm ngó người, còn gì nữa, đã đủ lắm rồi!

Nữ đế lớn giọng nói: “Từ đầu năm đến nay Lâm ái khanh đã có năm lần dẫn quân đánh trận, không trận nào là không thắng, lập được công lao hiển hách! Khả năng hành quân đánh trận và công lao to lớn của hắn đã vang danh khắp thiên hạ! Thế nên từ hôm nay trở đi, trẫm phong Lâm ái khanh là đại nguyên soái của cả nước, quản lý tất cả quân vụ, chỉ cần phụ trách với trẫm!”

Nữ đế vừa dứt lời, bách quan bèn kinh ngạc!

Lâm Bắc Phàm đã làm thừa tướng rồi, hiện giờ còn làm đại nguyên soái nữa, bất kể là quyền hay quân sự đều thuộc về một mình hắn!

Quyền quân sự và quyền chính trị đều nằm trong tay hắn, hai cái hợp lại làm một, thiên hạ này làm gì còn ai có thể sánh ngang với hắn nữa?

Sao nữ đế lại làm một chuyện mất não như vậy?

Cũng không sợ nhờ đâu...

Bách quan hoảng sợ: “Bệ hạ, không thể được đâu!”

Nữ đế hỏi: “Tại sao không được?”

“Bệ hạ, Lâm đại nhân đã là thừa tướng, quản lý việc chính trị của cả nước rồi! Hiện giờ lại làm đại nguyên soái, quản lý việc quân sự cả nước nữa thì có vẻ không được hợp lý cho lắm!”

Nữ đế phản bác: “Có gì mà không hợp lý? Lâm ái khanh làm chính trị rất giỏi, hành quân đánh trận cũng rất xuất sắc, dựa vào năng lực của hắn hoàn toàn có thể xử lý được! Người ta thường hay bảo kẻ biết nhiều thì khổ, trẫm giao chức nguyên soái cho hắn thì có gì mà không được?”

“Bệ hạ, mặc dù Lâm đại nhân có đủ năng lực, nhưng từ lúc Đại Võ chúng ta dựng nước đến nay chưa có một ai kiêm cả hai chức thừa tướng và nguyên soái cả, có tìm khắp cả nước cũng chưa từng thấy chuyện này! Như vậy thì hơi không hợp quy củ đâu ạ!”

Nữ đế phản bác: “Quy củ đặt ra là để phá vỡ! Trước kia sở dĩ không xuất hiện tình huống này là bởi chưa có ai văn võ song toàn như Lâm ái khanh cả! Hiện giờ hắn đã xuất hiện nên đương nhiên trăm phải trao danh dự và quyền lợi cho hắn!”

Một vị lão thần nghiêng răng nghiêng lợi, hắn ta chẳng màng sẽ đắc tội với Lâm Bắc Phàm mà đứng ra nói: “Bệ hạ, một người kiêm cả hai chức thừa tướng và nguyên soái, quyền lực quá lớn sẽ nguy hiểm đến bệ hạ! Nhỡ đâu hắn muốn tạo phản... thì biết làm sao?”

Sắc mặt mọi người trong triều đều thay đổi, câu nói này quá to gan! Mọi người đồng loạt cúi đầu, không dám nhiều lời!

Ngược lại, nữ đế lại vô cùng bình tĩnh.

Nàng thầm cười trong lòng, cái tên này mà muốn tạo phản thì cần gì phải tốn sức như vậy, hắn cứ thể hiện thực lực của mình ra là đủ rồi!

Một vị Đại Tông Sư muốn thay đổi triều đình là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Trừ các cao thủ cùng đẳng cấp ra thì không ai có thể ngăn cản hắn. Mà một cao thủ như hắn thiên hạ này liệu tìm ra được mấy người, ai muốn đắc tội với những cao thủ như thế này chứ?

Hơn nữa, nếu như hắn muốn có quyền lực, hắn chỉ cần để lộ thực lực của mình, bảo đảm sẽ một bước lên mây luôn, cần gì phải đi từng bước từng bước như thế này, lại còn bị một đám tham quan ô thần kéo chân nữa!

“Lâm ái khanh là một trung thần, trăm tin hắn tuyệt đối sẽ không làm ra mấy chuyện bán nước đâu!” Nữ đế nói.

“Bệ hạ...”

Nữ đế phát tay: “Các ngươi không cần nói nhiều nữa, trăm đã quyết định rồi!”

“Bệ hạ, thực sự không thể như vậy được!”

Nữ đế phẫn nộ: “Vẫn có người phản đối hử, có phải các người không nghe lời trẫm nữa rồi không? Mau đứng ra đây cho trẫm!”

Có một người đứng ra.

Nữ đế liếc mắt nhìn, người đó chính là Lâm Bắc Phàm.

Nữ đế kinh ngạc: “Ái khanh, sao ngươi lại phản đối?”

1258 chữ

Chương 729: Đại Viêm cử người sang

“Khởi bẩm bệ hạ...”

Lâm Bắc Phàm chấp tay, hần nói: “Bệ hạ, vi thần chỉ vinh hạnh được tham gia vài trận chiến và giành được chút thắng lợi mà thôi, nếu bàn về tư chất và năng lực thì hoàn toàn không thể đảm nhận được quân vụ của cả nước, mong bệ hạ hãy chọn một người khác!”

Nữ đế mỉm cười, nàng lắc đầu: “Ái khanh, ngươi khiêm tốn quá rồi! Năng lực dẫn quân đánh trận của ngươi mọi người đều được tận mắt chứng kiến. Tầm khắp Đại Võ thậm chí khắp thiên hạ này cũng không có ai bằng ngươi đâu! Gọi ngươi một tiếng quân thần quả không sai đâu! Nếu ngươi không làm nguyên soái thì thiên hạ này còn có ai có tư cách làm nguyên soái nữa? Ngươi không làm thì không đủ để thuyết phục quần chúng đâu!” Lâm Bắc Phàm cười khổ: “Bệ hạ, vi thần đã là thừa tướng của Đại Võ, việc chính trị đang quẩn lầy thân, vi thần cũng thường thân bất do kỷ lắm, chỉ sợ làm lỡ việc quân sự, thực sự không thể kiêm thêm chức nguyên soái này nữa, mong bệ hạ chọn người khác!”

Nữ đế lại lắc đầu: “Ái khanh, ngươi lại khiêm tốn rồi! Năng lực chấp chính của ngươi trẫm đã từng thấy, điều này đối với ngươi mà nói hoàn toàn không phải vấn đề! Trẫm có ngươi nên mọi việc trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều! Nếu đã như vậy thì ngươi làm thêm chức nguyên soái cũng đâu có gì?”

Lâm Bắc Phàm nghiêng rằng, hần lại bảo: “Nhưng mà thừa bệ hạ, bệ hạ đã thưởng cho thần quá nhiều rồi! Vừa là thừa tướng

vừa là nguyên soái, việc quân sự việc chính trị kết hợp lại bệ hạ không sợ vi thần sinh lòng tạo phản sao?”

Nữ đế bật cười ha ha: “Ái khanh, người có thể nói ra mấy câu này thì chứng tỏ người không có lòng tạo phản!”

Hiện giờ người không có thì sau này cũng sẽ không, vĩnh viễn không!”

Lâm Bắc Phàm sững người: “Sao bệ hạ lại khẳng định như vậy?”

Dưới ánh mắt chăm chú của Lâm Bắc Phàm, nữ đế khẽ cười: “Dựa vào trực giác của trẫm!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Cái lí do này như kiểu đang đùa giỡn người ta ấy?

Bệ hạ, bệ hạ có thể nghiêm túc một chút được không, đừng si mê như vậy nữa, đừng thưởng cho ta quá nhiều như vậy nữa!

Lâm Bắc Phàm vẫn giằng co: “Bệ hạ...”

“Ái khanh, người đừng nhiều lời nữa!”

Nữ đế phát tay: “Chức nguyên soái này sẽ do người đảm nhận, không làm cũng phải làm, lệnh vua không thể không nghe, chẳng lẽ người muốn kháng lệnh của trẫm hả?”

Lâm Bắc Phàm tức đến mức gần như chực ngã, sắc mặt hắc trắng bệch.

Ban đầu hắn chỉ phải đảm nhận việc chính trị, giờ đến việc quân sự cũng tới tay hắn, nữ đế muốn hắn mệt đến chết hay gì?

Cứ nghĩ đến sau này cả ngày hắn ngập chìm trong công việc là hắn lại muốn chết!

Ta chỉ muốn làm một tham quan nho nhỏ ngày ngày trộm lười biếng thôi, tại sao lại khó khăn như vậy?

Hình như nữ đế đã nhìn thấu tâm tư của Lâm Bắc Phàm, nàng đau lòng, nói: “Ái khanh, trẫm không có người để trọng dụng nên chỉ có thể khiến người phải thiệt thòi thòi!”

Lâm Bắc Phàm nước mắt rơi đầy mặt: “Đa tạ bệ hạ đã hiểu cho!”

Bách quan văn võ cảm giác lòng mình điên đảo, toàn thân run rẩy. Đây mà gọi là thiết thòi ư?

Rõ ràng là chuyện tốt mười tám đời tổ tông muốn cũng không được!

Nếu như cái này mà cũng là thiết thòi thì để ta chịu đựng đi, ta không sợ khổ, không sợ thiết!

Sự việc đã được định, bách quan văn võ trong triều chỉ đành chấp nhận thôi.

“Chúc mừng thừa tướng đại nhân lại được thăng chức! Không, hiện giờ phải gọi là nguyên soái đại nhân!”

“Chúc mừng nguyên soái đại nhân, người cầm cả quyền chính trị lẫn quân sự đầu tiên của đất nước, mở ra lịch sử mới mẻ cho Đại Võ!”

“Sau này làm phiên thừa tướng chỉ bảo nhiều hơn!”

Lâm Bắc Phàm phát tay: “Đừng chúc mừng nữa, trong lòng ta đang khó chịu đây, ta đang muốn tìm một nơi để mượn rượu giải sầu, các người có nơi nào đề xuất cho ta không?”

Bách quan văn võ như bị kích thích, sắc mặt lập tức xanh mét! Trong lòng bọn họ đang không ngừng chửi tục! Nữ đế ngồi trên long ỷ bật cười, nàng lớn giọng nói: “Ái khanh, nếu người muốn uống rượu thì để trẫm uống với người!”

“Bệ hạ, không cần đâu, vi thần tự giải quyết được!”

Nữ đế nhướn mày: “Ái khanh, người đang coi thường trẫm đây à, không nể mặt trẫm đúng không?”

Gương mặt Lâm Bắc Phàm đầy vẻ khổ sở: “Bệ hạ, người ta thường nói không cùng chí hướng thì chẳng thể làm bạn, vi thần uống rượu là để giải sầu, bệ hạ uống rượu để chúc mừng, chúng ta sao đừng có uống cùng nhau, để tránh việc vi thần tức cảnh sinh tình, càng uống lại càng sầu thêm!”

Cuối cùng nữ đế cũng không chịu được nữa, nàng phì cười: “Rời rời rời! Trẫm không làm khó người nữa!” Đúng lúc ấy, có lão thái giám lớn giọng hô: “Khởi bẩm bệ hạ, sứ thần của Đại Viêm hoàng triều cầu kiến!” Rất rõ ràng, bách quan văn võ trong triều cũng nghĩ đến điều này, bọn họ đứng sang hai bên, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Chuẩn bị mọi thứ xong, nữ đế lớn giọng nói: “Truyền sứ thần Đại Viêm vào!”

Sứ thần của Đại Viêm hoàng triều đã vào cung, ấy thế mà người này lại là tam hoàng tử Đại Viêm - Viêm Tinh Hà. Hắn ta đã từng có mặt trong trận đấu giữa Đại Võ và Đại Viêm, chịu trách nhiệm dẫn các đại biểu thanh niên của Đại Viêm tới Đại Võ thi đấu, có điều cuối cùng bọn họ vẫn thất bại tràn trề.

“Tam hoàng tử hoàng triều Đại Viêm, Viêm Tinh Hà bái kiến bệ hạ Đại Võ, chúc bệ hạ vạn phúc!” Tam hoàng tử Đại Viêm lớn giọng nói.

“Không cần đa lễ!”

Nữ đế phát tay: “Tam hoàng tử Đại Viêm, chúng ta cũng coi như gặp nhau đến lần thứ hai rồi, so với năm ngoái thì trông người nho nhã hơn nhiều đấy, khí chất bất phàm, chắc chắn đã học tài tiến bộ! Hoàng đế Đại Viêm vẫn ổn chứ, có khỏe không?”

“Đa tạ bệ hạ Đại Võ đã có lời khen, bản cung quả không dám nhận! Còn về phụ hoàng... hiện giờ phụ hoàng đang ở độ tuổi trung niên, long thể an khang, tinh thần khỏe mạnh, mong bệ hạ Đại Võ yên tâm!” Tam hoàng tử Đại Viêm nói.

Nữ đế khẽ gật đầu: “Trầm yên tâm rồi! Thế lần này người tới Đại Võ có chuyện gì không?”

“Bản cung tới vì chuyện của Đa La!” Tam hoàng tử nói.

Mọi người bèn thầm than trong lòng: Tới rồi!

1110 chữ

Chương 730: Đe dọa

Nữ đế lạnh lùng cười thầm, song ngoài mặt nàng không tỏ vẻ gì, chỉ nói: “Ồ? Đến vì chuyện của Đa La sao? Đại Viêm các người thân là một nước lớn mà lại đi nhúng tay vào chuyện của nước khác, liệu có hơi vô lý rồi không?” Tam hoàng tử nói một cách đồng dục: “Đại Viêm chúng ta thân là một trong ba hoàng triều lớn, có trọng trách bảo vệ trật tự thiên hạ, thế nên gặp chuyện bất bình chúng ta có thể quản một chút.

“Đại quân Đại Võ các người xâm lược Đa La, đánh chiếm thành trì, cướp đoạt đất đai, tàn sát hoàng thất Đa La, tàn bạo bất nhân, khiến trời đất phẫn nộ! Bản cung thay mặt cho Đại Viêm tới khuyên các người mau chóng rút binh, bằng không hậu quả tự các người gánh chịu!”

Nữ đế đập bàn, quát: “Là bọn họ xảo trá, vong ơn bội nghĩa đó hủy bỏ hiệp ước trước! Khi ấy bọn họ thất bại, trăm đã không làm khó bọn họ, còn cho bọn họ hưởng bao nhiêu lợi ích, chúc cho bọn họ phát triển! Kết quả đến khi bọn họ no đủ rồi lại quay lại cắn chúng ta một phát, đúng là quá vong ơn bội nghĩa, lòng lang dạ sói! Với một quốc gia như thế thì bắt buộc phải đánh, không đánh thì họ sẽ không biết đức kết kinh nghiệm!”

“Thế giờ trận chiến đã kết thúc, tại sao còn chiếm cứ mãi không chịu buông? Đại Võ các người đúng là có dã tâm to lớn mà!” Tam hoàng tử nói.

Sắc mặt nữ đế bỗng trở nên tốt hơn, nàng mỉm cười: “Về việc thu phục được Đa La chỉ có thể nói là nằm ngoài dự đoán, trăm cũng không ngờ tới! Chỉ có thể nói hoàng triều Đa La không được lòng dân nên bị bách tính ruồng bỏ, như vậy mới khiến chúng ta vào được Đa La, ý trời là vậy! Triều đình Đa La hoàn toàn là tự làm tự chịu, chộc không đúng người! Ha ha..”

Tam hoàng tử Viêm Tinh Hà tức điên lên! Đấy mà là nằm ngoài dự đoán hả?

Rõ ràng là các người bày mưu tính kế đã lâu!

Sau này Đại Viêm của bọn họ đã từng nghiên cứu, phát hiện kế hoạch thôn tính này đã thực hiện được hai năm rồi!

Năm ấy Đa La thua Đại Võ phải bồi thường sau chiến tranh, ấy thế mà Đại Võ lại rất hào phóng, nói không cần khoản bồi thường ấy, hơn nữa còn cho Đa La rất nhiều lợi ích. Bọn họ làm như vậy là để nắm giữ huyết mạch kinh tế của Đa La, từ đó thu phục được càng nhiều dân chúng nước Đa La.

Tới nay quả nhiên kế hoạch đó đã thành công!

Mãi sau triều đình Đa La mới nhìn thấu âm mưu này, vậy nên bọn họ mới hủy bỏ hiệp ước.

Thế nhưng Đại Võ lại được đà cắt luôn nguồn cung ứng vật tư cho bọn họ, làm nền kinh tế của bọn họ suy thoái. Cộng thêm việc Đại Võ không ngừng tuyên truyền dư luận khiến Đa La loạn lên, quý tộc chạy trốn, dân chúng thì hoài nghi.

Sau đó, đại quân mười vạn người của Đại Võ tiến về phía nam, cả quãng đường đều không gặp trở ngại gì cả. Trừ việc binh mã của Đại Võ hùng mạnh ra thì bách tính Đa La còn bất mãn với triều đình Đa La, thế nên bọn họ mới mở cổng thành đón kẻ địch vào.

Sau này mọi chuyện trở nên vô cùng dễ dàng, bọn họ đã đánh chiếm được Đa La. Giờ lại còn bảo là nằm ngoài dự đoán?

Đúng là không biết xấu hổ!

“Bệ hạ Đại Võ, mọi người đều là người thông minh, thôi thì chúng ta đừng giả bộ ngây ngô để lừa nhau nữa! Yêu cầu của Đại Viêm chúng ta chỉ có một, đó chính là Đại Võ lập tức rút binh mã, bằng không chúng ta chỉ đành gặp nhau ở chiến trường thôi!” Tam hoàng tử Đại Viêm nói với giọng uy hiếp.

Sắc mặt bách quan văn võ trong triều bèn thay đổi.

“Im miệng! Ngươi dám uy hiếp bệ hạ hả!”

“Đúng là quá bất kính rồi!”

“Tam hoàng tử, khuyên ngươi mau chóng cúi đầu xin lỗi đi, bằng không hậu quả tự ngươi gánh chịu!”

Tam hoàng tử kiêu ngạo nói: “Bản cung đại diện cho Đại Viêm tới đây, đây chính là thái độ của Đại Viêm, tuyệt đối sẽ không thay đổi!”

“Ngươi!” Bách quan trong triều tức đến đỏ mặt.

Nữ đế cũng rất tức giận, có điều nàng vẫn giữ được khí chất của bậc đế vương, bảo: “Đây là chuyện đánh trận, nguyên soái, ngươi đứng ra cho ý kiến đi!”

“Nguyên soái?”

Tam hoàng tử chau mày, Đại Võ có chức quan này sao? Sao hắn ta lại không biết nhỉ?

Đúng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm đứng ra, mỉm cười nói: “Xin chào tam hoàng tử điện hạ! Nhờ những công lao lập được từ

trước đến nay, bản quan vừa mới được bệ hạ phong làm đại nguyên soái, quản lý chuyện quân sự khắp cả nước! Bên cạnh đó, bản quan vẫn tiếp tục làm thừa tướng của Đại Võ!”

Đồng tử trong mắt tam hoàng tử co lại, hắn ta thấy chấn kinh vô cùng! Cái tên này được lên làm đại nguyên soái rồi ư?

Còn nhớ năm ngoái cũng vào khoảng thời gian này, cái tên kia vẫn chỉ là một tể tửu nho nhỏ thôi mà. Kết quả một năm trôi qua mà hắn đã lên chức thừa tướng! Giờ còn khiến người ta kinh ngạc hơn nữa khi đến chức nguyên soái cũng nằm trong tay hắn!

Chuyện quân sự và chuyện chính trị kết hợp làm một, trừ hoàng đế ra thì hắn chính là người đứng đầu thiên hạ rồi! Điều này quá đáng sợ đi!

“Lâm đại nhân, tốc độ thăng quan tiến chức của ngươi khiến bản cung phải đổ mồ hôi đấy!” Tam hoàng tử nói. “Đa tạ điện hạ đã khen, bản quan quả thực không dám nhận!” Lâm Bắc Phàm hơi khom người.

Nữ đế phát tay, nói: “Ái khanh, hiện giờ ngươi chính là đại nguyên soái của triều đình ta, chủ yếu quản lý chuyện quân sự, ngươi nói chuyện với hắn ta đi!”

1142 chữ

Chương 731: Con hổ giấy

Lâm Bắc Phàm nói: “Bệ hạ, vì thần kiến nghị chúng ta đừng nói nữa, cứ động thủ luôn đi! Hai nước trực tiếp lấy binh mã, vũ khí đấu một trận! Ai thắng thì Đa La sẽ thuộc về người đó!”

Lần này đến lượt tam hoàng tử phải thay đổi sắc mặt Ban đầu hắn ta còn tưởng bản thân mình đã đủ ngông cuồng rồi, ấy thế mà chẳng ngờ cái tên này lại càng ghê gớm hơn, hắn không muốn phí lời, cứ khai chiến luôn cho xong!

Tam hoàng tử lén lau mồ hôi lạnh.

“Ái khanh, đối thủ là Đại Viêm đấy, một hoàng triều cũng không kém cạnh gì chúng ta! Hai nước mà đánh nhau thì dù thắng hay thua mọi người đều sẽ tổn thất trầm trọng! Hơn nữa

nếu đánh nhau sẽ ảnh hưởng đến dân chúng, như vậy có vẻ không tốt đâu!” Nữ đế lo lắng nói.

Tam hoàng tử len lén gạt đầu, nói hay lắm! Nữ đế vẫn là người thông minh đại nghĩa nhất!

Trận chiến này không đánh thì hơn!

Lâm Bắc Phàm lại khẽ mỉm cười, hắn nói: “Bệ hạ yên tâm, vì thần xuất mã thì bệ hạ còn lo gì nữa? Vị thần đã trải qua nhiều trận chiến như vậy, có trận nào không giảm thiểu tổn thất về mức nhỏ nhất đâu? Còn về dân chúng thì bệ hạ càng không cần lo lắng, vị thần chắc chắn sẽ đánh đến Đại Viêm, người gặp tai ương cũng chỉ có bách tính của Đại Viêm chứ không phải chúng ta!”

Trong lòng tam hoàng tử đang không ngừng đau má Cái tên cuồng chiến tranh này! Trông thì hiền lành lương thiện, ấy thế mà lòng dạ hiểm độc, đúng là nhìn lầm người rồi!

Nữ đế vẫn rất lo lắng: “Thế nhưng đánh trận thì luôn có thắng có thua, thắng thì tất nhiên rất tốt, nhưng nhờ thua thì tổn thất là thứ chúng ta khó có thể gánh chịu được! Ái khanh, người nắm chắc được mấy phần?”

Tam hoàng tử len lút gạt đầu, nữ đế nói đúng lắm!

Đánh trận thì luôn có thắng có thua, thắng rồi sẽ tốt, nhưng thua thì sẽ thảm, chuyện này không phải chuyện có thể lời ra để đánh cược đâu!

Lâm Bắc Phàm khẽ cười, hắn bảo: “Bệ hạ, bệ hạ hỏi vậy là không đúng rồi!”

Nữ đế chau mày: “Có gì không đúng?”

“Bệ hạ, bệ hạ phải hỏi bọn họ có thể nắm chắc được mấy phần mới đúng!” Lâm Bắc Phàm nói một cách kiêu ngạo: “Không phải thần chém gió đâu, thần đã từng đánh đại quân mười vạn người, năm mươi vạn người, tám mươi vạn người, đến cả trăm vạn người hay đại quân do các võ giả tập hợp thành thì thần cũng đã từng đánh. Có trận chiến nào thần chưa từng góp mặt, thần chưa từng thua một trận nào!”

“Cộng mấy trận chiến lớn này vào thì tổng số kẻ địch mà vị thần tiêu diệt đã vượt mức hai trăm vạn người, song tổng số hi

sinh của chúng ta còn chưa tới năm vạn người! Riêng về khoản tổn thất thì thần có thể khiến bọn họ tổn thất đến chết thì thôi! Nếu đã vậy thì chúng ta còn sợ gì chứ?”

Lâm Bắc Phàm nói: “Đại Viêm muốn đánh thì chúng ta đánh, đánh đến khi nào bọn họ không chịu được thì thôi! Đánh cho đến khi bọn họ chấp nhận đầu hàng, đánh cho đến khi bọn họ phải gào khóc kêu cha gọi mẹ!” Các tướng sĩ của Đại Võ bắt đầu sục sôi, bọn họ như những chú cá mập ngửi thấy mùi máu tanh. “Nguyên soái nói đúng, trận chiến này bắt buộc phải đánh!”

“Chúng ta có nguyên soái chỉ huy trận chiến! Nguyên soái là quân thần của chúng ta đấy, có trận chiến nào mà nguyên soái không thắng đâu! Có hấn dẫn binh đánh trận thì Đại Võ chúng ta thắng chắc luôn, chúng ta còn phải e dè sợ sệt sao?”

“Bệ hạ, mong bệ hạ lập tức hạ lệnh, mặt tướng nguyên sẽ tiên phong mở đường cho nguyên soái!”

“Vi thần cũng nguyên đi đâu!” Thấy cục diện hiện tại có hơi cam go, tam hoàng tử Đại Viêm toát mồ hôi, hấn ta nói:

“Khoan đã, chiến tranh đâu phải chuyện nhỏ, không được khinh suất! Chúng ta nên ngồi xuống bình tĩnh đàm phán thì hơn!”

“Tam hoàng tử Đại Viêm, chính ngươi là người nói đến đánh trận trước mà, giờ lại không đánh nữa, ngươi cố ý trêu đùa chúng ta có phải không?”

Lâm Bắc Phàm phản nộ, nói: “Hiện giờ bản quan hỏi ngươi một câu, rốt cuộc là có đánh hay không? Đánh thì chúng ta lập tức điều động binh mã! Không đánh thì ngươi đáp một tiếng đi!”

Dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người, tam hoàng tử Đại Viêm bèn hét lên hai từ: “Không đánh!” Bỗng chốc bách quan đều nhìn hấn ta bằng ánh mắt khinh bỉ. Hóa ra hấn ta cũng chỉ là một con hổ giấy mà thôi!

Nữ đế và Lâm Bắc Phàm nhìn nhau rồi cùng cười, bọn họ đã nhìn ra từ lâu rồi! Đại Viêm hoàn toàn không dám đánh trận, tam hoàng tử chỉ làm ra vẻ mà thôi. Đúng là một con hổ giấy, chọc cái là rách!

Thế nên hai người mới phối hợp ăn ý như vậy!

Tam hoàng tử Đại Viêm vẫn cố chấp nói: “Đánh trận đâu thể dễ dàng như vậy được! Thế nhưng nếu Đại Võ các người không rút binh thì Đại Viêm chúng ta sẽ tuyệt giao với các người, không còn giao lưu với Đại Võ các người nữa, bao gồm cả thương mại, chắc chắn sẽ khiến các người tổn thất trầm trọng!”

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười khinh miệt: “Tuyệt giao thì tuyệt giao thôi! Hiện giờ Đại Võ chúng ta đang trong giai đoạn phát triển, tiềm lực vô cùng to lớn, thứ chúng ta có là cơ hội làm ăn, hoàn toàn không cần phải dựa vào chút quan hệ thương mại với các người để đạt được lợi ích!”

Nữ đế gật đầu: “Ái khanh nói phải, chút làm ăn cón con đó có đẹp thì đẹp luôn! Đại Võ chúng ta đất rộng tài nguyên nhiều, thứ chúng ta có chính là cơ hội kiếm tiền! Tam hoàng tử Đại Viêm, nếu người không còn ý kiến gì nữa thì chúng ta đến đây thôi! Muốn đánh trận thì chúng ta tiếp, muốn tuyệt giao với chúng ta thì cứ việc!”

“Tóm lại là...!”

1092 chữ

Chương 732: Tiên duyên

Tam hoàng tử hoàng triều Đại Viêm - Viêm Tình Hà bèn trở về.

Có điều hắn ta vẫn chưa từ bỏ mà tìm tới một tửu lâu để hẹn gặp Lâm Bắc Phàm. Vừa mới nhìn thấy Viêm Tình Hà, Lâm Bắc Phàm bèn vội vàng chấp tay hành lễ: “Tam hoàng tử điện hạ, hôm nay thực sự đã đắc tội điện hạ rồi! Song thần làm quan viên của triều đình, lại đang ở trên triều đường nên ta cũng chỉ có thể nói những lời như vậy, mong điện hạ lượng thứ!”

“Không sao, Lâm đại nhân cũng thân bất do kỷ mà thôi, bản cung hiểu mà!” Tam hoàng tử Đại Viêm nở nụ cười miễn cưỡng.

Thực ra trong lòng hắn ta vẫn bức bối lắm, cực kì tức giận.

Bản thân hấn ta trên triều đường phải chịu đựng một bụng tức giận, kết quả kẻ quát hấn ta lại là người phe mình, đối phương lại thân bất do kỷ, thế nên hấn ta không thể tức giận được, nếu tức giận sẽ bị cho là nhỏ mọn, không có lòng khoan dung...

Cái chuyện khi gió gì thế không biết?

“Điện hạ có thể hiểu được là tốt rồi!” Lâm Bắc Phàm vui vẻ cười.

Không biết tại sao nhưng gương mặt tươi cười này của Lâm Bắc Phàm lại khiến tam hoàng tử muốn tẩn hấn vài trận.

Cũng may mà tam hoàng tử là một người có giáo dưỡng, hấn ta không động thủ, chỉ chúc mừng: “Bản cung còn chưa chúc mừng Lâm đại nhân thăng quan tiến chức! Không những trở thành thừa tướng của triều đình Đại Võ mà còn là đại nguyên soái của binh mã Đại Võ, chuyện quân sự và chuyện chính trị hợp lại làm một, dưới một người nhưng trên vạn người, chúc mừng chúc mừng!”

Lâm Bắc Phàm khiêm tốn nói: “Đâu có đâu có, điện hạ quá khen rồi!”

“Đây là chút thành ý của bản cung”

Tam hoàng tử điện hạ lỗi một viên trân châu cực lớn long lanh ra, hấn ta mỉm cười: “Đây là viên minh châu tuyệt thế được vớt từ dưới biển sâu, tên là Hắc Dạ Tinh Thần, cực kì đáng giá! Một là để chúc mừng Lâm thừa tướng thăng quan tiến chức, hai là để mong người có thể giúp bản cung nói vài câu trước triều đường, để Đại Võ rút binh!”

“Điện hạ, nói thật thì chuyện này không phải dễ đâu!”

Lâm Bắc Phàm thấy khó xử: “Với mỗi một đế vương mà nói thì mở rộng bờ cõi chính là một giấc mộng ngàn thu Bệ hạ khó khăn lắm mới thực hiện được giấc mộng ấy nên tất nhiên người sẽ giữ nó thật chắc, ai cũng không lay chuyển được đâu! Thế nên ta xin nhận thành ý của điện hạ, còn về chuyện này thì thôi, xin điện hạ hiểu cho!”

Nói đoạn, hấn nhanh nhẹn giật lấy Hắc Dạ Tinh Thần trong tay tam hoàng tử rồi bỏ vào túi mình. Tam hoàng tử ngó người!

Đây là lần đầu tiên hần ta trông thấy có người đã không làm gì mà vẫn có mặt mũi nhận quà của người khác.

Hơn nữa hần còn nhận một cách rất thản nhiên, sắc mặt cũng chẳng thấy thay đổi. Mặt mũi của người đâu, liêm sỉ của người ở đâu hả?

Tam hoàng tử chớp mắt, hần ta ám chỉ hoặc là Lâm Bắc Phàm cầm tiền và làm việc cho hần ta, hoặc là hần trả viên minh châu lại đây.

Lâm Bắc Phàm thì nở nụ cười khách sáo: “Điện hạ mau ngồi xuống đi, rượu và đồ ăn sắp nguội hết rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nhé?”

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm lại tiếp đãi rất khách sáo, chuyện gì hần cũng nói, duy chỉ không nói đến viên minh châu tuyệt thế đã lọt vào tay hần kia.

Tam hoàng tử cực kì buồn bực, xem ra hần ta không đòi lại viên minh châu được rồi! Hần ta ôm ngực, cảm thấy ngực mình có hơi đau.

Cuối cùng, tam hoàng tử cũng nghĩ thoáng hơn, hần ta vừa uống rượu vừa cười khở: “Bản cung cũng biết chuyện này khó thực hiện! Nhưng lệnh của vua khó mà chống đối, nếu đã nhận thánh chỉ thì tất nhiên bản cung phải cố gắng hết sức để hoàn thành!”

“Đúng vậy đúng vậy...” Lâm Bắc Phàm gật đầu lia lịa.

Tam hoàng tử lại nói: “Thực ra lần này bản cung tới còn có một chuyện khác nữa, hy vọng thừa tướng thành toàn cho!”

“Điện hạ, có chuyện gì thế?” Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi.

Tam hoàng tử đứng lên, hần ta vòng một vòng trước mặt Lâm Bắc Phàm, nom có vẻ đắc ý. Sau đó hần ta nói: “Lâm thừa tướng, người nhìn cho kỹ xem người thấy bản cung có khác gì so với trước kia không?” Lâm Bắc Phàm liếc mắt nhìn, hần chỉ thấy hốc mắt của tam hoàng tử hôm vào trông cứ như quỷ, sắc mặt cũng trắng xanh, bước đi thì phù phiếm, trông có hơi lão đảo, đôi mắt đầy tơ máu nhưng ánh mắt trông lại hưng phấn vô cùng...

Nhìn cái đã biết là kẻ nghiện rồi.

Xem ra tam hoàng tử này căn không ít thuốc rồi đây.

Lâm Bắc Phàm tốt bụng nói: “Trông có vẻ... tiên khí quá nhỉ!”

“Đúng rồi đó!”

Tam hoàng tử hưng phấn, hấn ta vỗ tay: “Trên người ta có thêm tiên khí đấy, ha ha!”

Tam hoàng tử chạy tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, đắc ý nói: “Tất cả những điều này đều nhờ thần đan của Không Hư đạo trưởng đấy! Từ lúc Không Hư đạo trưởng tới, hấn ta đã luyện chế được một Thông Thần đan, đó chính là thần đan đấy! Uống thần đan xong là sẽ khiến linh hồn con người như thoát ly khỏi cơ thể, phiêu diêu giữa đất trời như thần tiên vậy...”

“Bản cung thường xuyên uống Thông Thần đan, linh hồn cũng hay thoát ly khỏi cơ thể, phiêu diêu tựa tiên, dạo chơi khắp trời đất, còn hay được gặp tiên nhân trên trời thể nên mới có tiên khí đấy”

Lâm Bắc Phàm chấp tay, chúc mừng: “Chúc mừng điện hạ có được tiên duyên! Thoát xác thành tiên, trường sinh bất lão!”

1120 chữ

Chương 733: Mặc dù hơi khó nhưng vẫn được

“Ha ha...”

Tam hoàng tử ngả người nằm xuống, chỉ vào Lâm Bắc Phàm mà cười: “Thừa tướng nói hay thật đấy! Cơ mà thoát xác thành tiên, trường sinh bất lão, cái này thì bản cung không trông mong đâu! Theo lời Không Hư đạo trưởng nói thì thường xuyên uống Thông Thần dược chỉ có thể giúp con người kéo dài tuổi thọ thôi, chứ không thể sống lâu thành tiên được đâu, chỉ có luyện chế được một loại thuốc trường sinh bất lão thực thụ thì mới thực hiện được điều này thôi!”

“Thế nhưng thuốc trường sinh bất lão nào có dễ luyện chế? Vậy nên Đại Viêm chúng ta đang tìm kiếm những vật quý báu, các thể loại thuốc quý, dược liệu quý để cung cấp cho đạo

trường luyện chế thuốc trường sinh bất lão! Chỉ cần thành công thì phụ hoàng ta sẽ sống mãi, thoát xác thành tiên!”

“Một người đắc đạo thì gà chó cũng thăng thiên! Mấy hoàng tử, hoàng tôn như chúng ta cũng sẽ được phò tá bên phụ hoàng, được thành tiên như phụ hoàng, được sống mãi không già như phụ hoàng! Còn Đại Viêm ta có thể kế thừa từ đời này qua đời khác, trở thành hoàng triều bất diệt!”

Nói đoạn, hắn ta bỗng bật cười một cách điên cuồng.

Lâm Bắc Phàm thấy vậy thì biết ngay là thuốc phát tác dụng, khiến tinh thần của tam hoàng tử trở nên hưng phấn, rơi vào trạng thái cuồng điên.

Hắn thâm lắc đầu, thuốc phiện đúng là ảnh hưởng cực xấu đến con người mà! Lại còn muốn trường sinh, muốn thành tiên nữa?

Bản thân mình không ngòm sớm đã là tốt lắm rồi!

Lúc này, tam hoàng tử lại chớp mắt một cách đặc ý: “Nghe đâu Không Hư đạo trưởng tới Đại Võ của các ngươi trước, nhưng mà các ngươi không giữ lại cao nhân! Đại Võ của các ngươi không có cái phúc này rồi!”

Lâm Bắc Phàm siết chặt nắm đấm, hắn ta tỏ ra vô cùng tiếc nuối: “Đúng là quá đáng tiếc, bỏ lỡ mất tiên duyên!”

Trông thấy dáng vẻ tiếc hùi hụi của Lâm Bắc Phàm, tam hoàng tử lại càng cười đắc ý hơn.

“Có điều Lâm thừa tướng à, không phải là không có cơ hội cho ngươi!”

“Cơ hội gì?”

Tam hoàng tử sáp lại gần rồi nhỏ giọng nói: “Muốn luyện chế thuốc trường sinh bất lão bắt buộc phải thu thập các vật quý hiếm trên đời, mà xương rồng trong tay ngươi chính là một thuốc dẫn quan trọng nhất! Đạo trưởng của chúng ta nói rồi, những thần dược khác có thể thiếu nhưng chỉ có xương rồng là không thể thiếu, càng nhiều xương rồng càng tốt! Thế nên thừa tướng đại nhân à, ngươi có thể giao xương rồng trong tay ngươi ra không?”

Tam hoàng tử lại sáp tới gần hơn nữa, hắn ta nói: “Chỉ cần chế tạo thành công là ngươi sẽ lập được đại công, phụ hoàng chúng ta chắc chắn sẽ không quên ngươi đâu!”

Lâm Bắc Phàm xòe tay ra, hắn cười khô: “Điện hạ, ta thực sự không còn xương rồng nữa! Trước kia vẫn còn một ít, ta còn đang định để dành làm vật gia bảo, song cuối cùng đều bán hết cho các ngươi rồi, thực sự một chút cũng không còn!”

“Thực sự không còn một chút nào sao?” Tam hoàng tử hỏi lại, hắn ta vẫn không cam tâm...

Lâm Bắc Phàm lập tức lắc đầu: “Không còn, một chút cũng không còn, ngươi có đánh chết ta cũng không còn!”

Tam hoàng tử sốt ruột: “Thừa tướng yên tâm, chúng ta có thể mua bằng tiền, hoặc là đổi bằng bảo vật, sẽ không bạc đãi ngươi đâu!”

Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ khó xử: “Chuyện này... ta vẫn cố kiếm được một chút ít!”

Mặt tam hoàng tử đầy vẻ khinh bỉ, cái tên này đúng là vẫn tham như ngày xưa, nhắc đến tiền hắn mới chịu cơ!

Đúng là không biết kiềm chế, một kẻ coi tiền như mạng sống như hắn sao có thể bò lên được tước vị cao như vậy? Song chuyện này hắn ta không cần quan tâm, có xương rồng là tốt rồi. Tam hoàng tử nói: “Lâm thừa tướng, trong tay ngươi còn bao nhiêu xương rồng?”

Lâm Bắc Phàm hỏi ngược lại: “Điện hạ, ngươi muốn bao nhiêu xương rồng?”

Tam hoàng tử lớn giọng nói: “Ngươi có bao nhiêu thì ta cần bấy nhiêu!”

Lâm Bắc Phàm đáp: “Ngươi muốn bao nhiêu ta có bấy nhiêu!”

“Hả?”

“Ý của ta là ngươi muốn bao nhiêu ta cũng không có! Bởi vì...”

Lâm Bắc Phàm giơ một ngón tay lên, nói với vẻ đau lòng: “Trong tay ta chỉ còn một lạng xương rồng nữa thôi, thực sự không nhiều đâu...”

Tam hoàng tử thờ ơ: “Thêm một lạng nữa!”

Lâm Bắc Phàm kinh ngạc: “Ta đã không có rồi mà ngươi còn bảo ta thêm?”

Tam hoàng tử vẫn tỏ vẻ thờ ơ: “Ta thêm tiền!”

“Chuyện này... để ta suy nghĩ vậy! Mặc dù hơi khó nhưng mà chắc ta vẫn có thể khắc phục được.

Tam hoàng tử: “...”

Cuối cùng, sau một hồi kì kèo, Lâm Bắc Phàm nén nổi đau trong lòng mà bỏ ra hai lạng rưỡi xương rồng, còn tam hoàng tử thì nén nổi đau trong lòng mà bỏ ra tám trăm vạn lượng, hai bên hoàn thành hợp tác.

Mặc dù đã hoàn thành nhiệm vụ lớn nhất lần này nhưng tam hoàng tử vẫn không trở về. Hắn ta tiếp tục ở lại Đại Võ để tranh thủ có được nhiều lợi ích hơn từ chuyện của Đa La. Đại Võ chắc chắn sẽ không rút binh, vậy thì tam hoàng tử sẽ chuyển sang cái khác. “Đa La không phải đất của Đại Võ các ngươi, vả lại cũng chẳng phải đất của Đại Viêm chúng ta, song hiện giờ nơi đó đang vô chủ và kẹp giữa hai nước chúng ta! Thế nên bản cung đề nghị biến nơi đó thành nơi tự do thương mại của hai nước, hai nước cùng nhau phát triển nơi đó, cùng nhau phân phối quân lý, lợi ích thì có thể cho các ngươi nhiều hơn một chút! Như vậy thì có thể giảm thiểu xung đột, có lợi cho thương nghiệp của đôi bên!”

Nữ đế từ chối luôn: “Không đời nào! Đa La là một phần lãnh thổ của ta, các ngươi đừng hòng bước chân vào!”

1192 chữ

Chương 734: Xin ban hôn

Tam hoàng tử vội nói: “Chúng ta có thể nhường thêm hai phần lợi ích cho các ngươi!”

Nữ đế tiếp tục từ chối: “Muốn đánh trận thì đánh trận, không thì rút, không có đường thứ ba đâu?”

Tam hoàng tử bực bội vô cùng, sao không thể nói được vậy?

Nữ đế thực sự không sợ đánh trận hay sao?

Nếu hai nước xảy ra chiến tranh thì hậu quả khó lường lắm đấy!

“Bệ hạ Đại Võ, xem ra giờ chỉ còn một cách thôi!”

Tam hoàng tử tỏ vẻ bất lực, hắn ta nói: “Hiện giờ tình hình biên giới đang rất căng thẳng, binh mã cả hai bên đều không chịu rút lui! Thế nhưng đánh trận đầu phải trò chơi! Một khi chiến sự bộc phát thì đều sẽ ảnh hưởng vô cùng lớn đến hai nước chúng ta, ảnh hưởng trên mọi phương diện! Thế nên để tránh việc hai nước xung đột hay quan hệ hai nước trở nên xấu đi, bản cung kiến nghị hai nước chúng ta hãy hòa thân, biến chiến tranh thành tơ lụa!”

“Hòa thân?”

Tất cả mọi người có mặt đều sững sờ, nhưng rất nhanh sau đó bọn họ đã hiểu ra. Chiến tranh giữa hai nước không phải chuyện nhỏ, có thể không đánh thì hãy cố gắng để không phải đánh, mà hòa thân lại là một trong những cách giải quyết khéo léo nhất.

Hòa thân thì chứng tỏ hai bên là người thân của nhau, đều là người một nhà, như vậy đấu đá còn ý nghĩa gì nữa?

Mặc dù hòa thân không thể giải quyết mâu thuẫn nhưng đúng thật là có thể xoa dịu mâu thuẫn, có rất nhiều thương xuyên sử dụng cách này...

quốc gia Cuối cùng nữ đế cũng thở phào: “Hai nước chúng ta đều là những hoàng triều mạnh nhất trong thiên hạ, một khi chiến tranh thì sẽ gây ra ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng, đôi bên cùng không có lợi, đúng thật là tổn thương hòa khí! Hòa thân là một cách hay!”

Bách quan đồng thanh nói: “Bệ hạ anh minh!”

Tam hoàng tử Đại Viêm len lén thở phào một hơi, cuối cùng hắn ta cũng thuyết phục được rồi. Chỉ sợ người tiếp tục đánh là ta không đỡ được đâu. “Thế nhưng hai nước hòa thân, chuyện này phải sắp xếp thế nào đây? Tam hoàng tử Đại Viêm, nếu đề nghị này là do người đưa ra thì người nói thử đi xem nào!” Nữ đế tiếp tục nói.

Tam hoàng tử chấp tay, đáp: “Hòa thân chủ yếu là để giải quyết mâu thuẫn giữa hai nước, hóa giải xung đột đôi bên nên

việc chọn người cũng vô cùng quan trọng! Thứ nhất, thân phận bắt buộc phải tôn quý, bắt buộc phải là hoàng tử, công chúa, có thấp hơn cũng phải là quận chúa!”

“Thứ hai, dù là hoàng tử hay công chúa thì đều phải chưa kết hôn, như vậy mới môn đăng hộ đối! Thứ ba, bắt buộc phải được hoàng đế xem trọng! Phải đáp ứng được ba điều kiện này thì việc hòa thân mới có tác dụng”

Nữ đế khẽ gật đầu, yêu cầu này cũng hợp tình hợp lý.

Thế nhưng nàng vẫn chau chặt đầu mày, hình như Đại Võ của nàng không có ai đáp ứng đủ những yêu cầu này. Đầu tiên là thân phận người được chọn đi hòa thân, đúng thực là không tìm được ai vừa ý. Bản thân nàng cũng không có con cháu nên không có hoàng tử và công chúa.

Huyết mạch của ba thân vương thì đã giết sạch, chỉ còn lại huyết mạch quận vương chẳng có tính uy hiếp nào thôi.

Trong bọn họ có một vài người chưa kết hôn, đúng là có thể làm người đi hòa thân. Song lại khó đáp ứng được điều kiện thứ ba.

Điều kiện thứ ba của tam hoàng tử là bắt buộc phải được hoàng đế coi trọng, thế nhưng tìm khắp huyết mạch hoàng thị, trong những người trẻ tuổi thì chẳng có mấy ai được nàng coi trọng.

Muốn tìm một người cho qua, song tin tức của Đại Viêm rất nhanh nhạy, chắc chắn sẽ khó mà qua mắt được bọn họ.

Thế nên hoàn toàn không thể tìm ra một người thích hợp.

Nữ đế bèn lắc đầu: “Điều kiện này quá khó rồi! Trẫm xin được nói rõ, Đại Võ chúng ta không có người hòa thân đáp ứng được những điều kiện đó nên bắt buộc phải nói lỏng điều kiện.

“Không, Đại Võ có một người rất thích hợp!”

Tam hoàng tử nói.

Nữ đế hỏi: “Ai thế?”

“Võ Vân Oanh quận chúa!”

Hắn ta vừa dứt lời, khắp triều đường bỗng trở nên im lặng, sắc mặt các quan văn, quan võ đều trở nên kì quái, bọn họ cúi thấp

đầu không dám nhiều lời.

Đến cả nữ đế cũng híp mắt lại, khiến người ta cảm thấy nguy hiểm.

Tam hoàng tử tiếp tục nói: “Đại Võ các người có Võ Vân Oanh quận chúa là thích hợp nhất! Mặc dù nàng không phải công chúa, nhưng lại được bệ hạ Đại Võ yêu mến, thế nên thân phận tương đương với công chúa! Thứ hai, Võ Vân Oanh tiểu quận chúa năm nay vừa tròn mười chín, cũng chưa kết hôn nên vô cùng thích hợp! Chỉ có gả nàng cho Đại Viêm thì mới xoa dịu được mâu thuẫn của hai bên!”

Nữ đế liếc nhìn quan văn quan võ trong triều rồi lại liếc nhìn Lâm Bắc Phàm, nàng phát hiện mọi người đều trầm ngâm, bèn lên tiếng hỏi: “Nếu như cho nàng đi hòa thân thì sẽ hòa thân với ai?”

“Đương nhiên là người có thân phận ngang bằng với nàng rồi!”

Lúc bấy giờ, tam hoàng tử Đại Viêm có hơi ưỡn ẹo, hắc ta đỏ mặt nói: “Bệ hạ Đại Võ, người thấy bản cung thế nào?”

Nữ đế trừng lớn hai mắt, nàng chấn kinh: “Người?”

Tam hoàng tử tưởng nữ đế không đồng ý, bèn vội bảo: “Từ lần đầu tiên gặp tiểu quận chúa Vân Oanh là bản cung đã thấy nàng thông minh lanh lợi, hồn nhiên mơ mộng, rất hợp với bản cung! Giờ bản cung cũng chưa kết hôn, mà Vân Oanh quận chúa cũng thế, trai chưa vợ gái chưa chồng, đúng là quá hợp còn gì!”

“Hơn nữa bản cung là tam hoàng tử của Đại Viêm, cầm kì thi họa cái gì cũng tinh thông, thơ từ nhạc phú cũng đều giỏi, vô cùng được phụ hoàng coi trọng. Vân Oanh tiểu quận chúa gả đến Đại Viêm ta sẽ không chịu thiệt thòi gì đâu, mong bệ hạ Đại Võ thành toàn!”

Nói đoạn, hắc ta liếc mắt nhìn nữ đế, trông có vẻ căng thẳng.

Bởi vì đúng thật là hắc ta hơi thích tiểu quận chúa, nhưng hắc ta lại sợ nữ đế không đồng ý.

1097 chữ

Chương 735: Thế nào là thiên triều thượng quốc

Nữ đế phát tay: “Vân Oanh là tiểu quận chúa trăm thương yêu vô cùng, gả nàng tới nơi xa như vậy trăm cũng không nỡ, song lại sợ làm lỡ chuyện nhân duyên của nàng! Tam hoàng tử Đại Viêm, ngươi lui xuống trước đi! Trăm sẽ suy nghĩ việc này, xong sẽ trả lời ngươi!”

“Bệ hạ Đại Võ, vậy bản cung xin cáo lui!”

Tam hoàng tử lui xuống, trông hắn ta có vẻ không cam lòng.

Nữ đế nhìn bách quan văn võ, nói: “Các vị ái khanh, về chuyện này các ngươi có ý kiến gì không?”

Bách quan đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai dám nhiều lời.

Ai chẳng biết quan hệ giữa Vân Oanh tiểu quận chúa và nữ đế, từ nhỏ hai người đã chơi với nhau.

Mặc dù không phải tỷ muội ruột nhưng hai người chẳng khác gì ruột thịt cả.

Thế nên mọi người đều không dám nhiều lời về chuyện hôn sự liên quan đến Vân Oanh tiểu quận chúa để tránh việc đắc tội với nữ đế.

Nữ đế chỉ đành chỉ đích danh: “Lâm ái khanh, ngươi là thừa tướng kiêm nguyên soái của triều đình, lại có quan hệ tốt với Vân Oanh, ngươi đứng ra nói đi!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, vi thần không đồng ý hôn sự này! Không những không đồng ý hôn sự mà còn không đồng ý cả chuyện hòa thân, thần tuyệt đối không đồng ý!”

Nữ đế sững sờ, bách quan văn võ cũng vậy!

Mặc dù mọi người đều đoán được Lâm Bắc Phàm sẽ không đồng ý hôn sự này, song tại sao đến cả chuyện hòa thân hắn cũng từ chối vậy?

Nữ đế nói: “Ái khanh, có thể nói lý do của ngươi hay không?”

“Bệ hạ, vì thần xin hỏi, bệ hạ muốn làm hoàng đế của thiên triều thượng quốc hay muốn làm hoàng đế của một hoàng triều bình thường thôi?”

Nữ đế mở rộng hai tay, nàng nói: “Đương nhiên là hoàng đế của thiên triều thượng quốc rồi!”

“Thế thì bệ hạ có biết làm thế nào để xây dựng một thiên triều thượng quốc hay không?”

Nữ đế vội hỏi: “Ái khanh biết hả? Mau nói cho trẫm nghe!”

Lâm Bắc Phàm khẽ lắc đầu, hần bảo: “Vi thần không biết! Thế nhưng vị thần biết có một nước có lẽ có thể xưng là thiên triều thượng quốc nhất!”

Nữ đế hỏi tiếp: “Đó là nước nào?”

“Nước này tên là Đại Minh, bệ hạ không cần nghiên cứu sâu đâu, bởi lẽ nước này đã biến mất theo thời gian rồi! Thế nhưng chắc chắn là thần biết nước này, từ trước đến nay nó là một nước lớn, vĩ đại và xứng với cái danh xưng thiên triều thượng quốc nhất! Bởi vì...”

Lâm Bắc Phàm ưỡn ngực, hần lớn giọng nói: “Từ khi nước này được thành lập đến nay, ba trăm năm không hòa thân, không cống nạp, không xưng thần, không cắt đất, không bồi thường, vô cùng cứng rắn mạnh mẽ!”

“Người làm chủ đất nước là một người vô cùng có khí phách, tinh thần bất khuất, thiên tử bảo vệ đất nước, quân vương chết vì xã tắc!”

“Nếu có người hỏi, thiên triều thượng quốc là gì?”

“Vậy thì đáp án của thần sẽ là...”

“Chỉ có một đất nước kiên cường khí phách như thế mới được coi là thiên triều thượng quốc!”

“Những quốc gia khác đều không xứng!”

Nữ đế nghe vậy thì nhiệt huyết trào dâng! Bách quan cũng vậy!

Ba trăm năm không hòa thân, không cống nạp, không xưng thần, không cắt đất, không bồi thường, vô cùng cứng rắn mạnh mẽ!

Người làm chủ đất nước là một người vô cùng có khí phách, tinh thần bất khuất, thiên tử bảo vệ đất nước, quân vương chết vì xã tắc!

Bọn họ chỉ thấy dường như đang có một luồng khí cực kì mãnh liệt trào tới, khiến người ta không thể thở nổi và cũng khiến người ta điên cuồng!

Nữ đế hít sâu một hơi, đoạn nói: “Thật là một nước kiên cường biết bao! Ái khanh, thực sự có một quốc gia như vậy sao?”

“Bệ hạ, có thật ạ, chẳng lẽ vị thần lại dối vua?”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Một thiên triều thượng quốc chân chính thì sẽ không cần phải hòa thân, không cần cống nạp, không cần xưng thần, không cần cắt đất, càng không cần bồi thường! Bởi vì hòa thân, cống nạp, xưng thần, cắt đất, bồi thường đối với họ mà nói đều là những hành vi thể hiện sự nhu nhược!”

“Chỉ cần người có đủ sự mạnh mẽ và kiên định thì người có thể khiến quân thần tứ phương bội phục, thống nhất vạn tộc! Chỉ cần người không sợ tất cả thì sẽ khiến các nước xung quanh tự động tập hợp lại bảo vệ xã tắc thiên triều!”

Nữ đế nghe vậy thì tâm tình càng lúc càng kích động, nàng nói có hơi lộn xộn: “Ái khanh, người nói hay quá! Thiên triều thượng quốc phải vậy mới đúng! Mà cũng chỉ có như vậy mới xứng là thiên triều thượng quốc! Trẫm quyết định rồi, Đại Võ chúng ta phải trở thành một quốc gia như vậy! Mặc dù thực lực có thể không bằng nhưng khí thế chắc chắn phải ngang hàng”

“Từ nay về sau, Đại Võ chúng ta sẽ không hòa thân, không cống nạp, không xưng thần, không cắt đất, không bồi thường! Người làm chủ đất nước phải có khí phách, thiên tử bảo vệ đất nước, quân vương chết vì xã tắc!”

“Điều này nên được liệt kê vào giáo huấn tổ tiên, bắt đầu lưu truyền từ đời trẫm trở đi!”

Bách quan đồng thanh nói: “Bệ hạ thánh minh!”

Sau đó bọn họ liếc nhìn thừa tướng Lâm Bắc Phàm, bái phục sát đất.

Để từ chối việc hòa thân mà hắn đã nói ra một lý do cao thượng, khiến người ta không thể từ chối như vậy!

Chúng ta xin được bái phục!

“Đúng rồi ái khanh, ban nầy người nói quốc gia kia chỉ tồn tại ba trăm năm! Một quốc gia mạnh mẽ như thế tại sao lại diệt vong vậy?” Nữ đế lấy làm lạ, nàng hỏi.

Bách quan cũng vô cùng tò mò, ai cũng đồng tai lên nghe.

1125 chữ

Chương 736: Ta có cách

“Bệ hạ, sở dĩ Đại Minh bị diệt vong là bởi rất nhiều nguyên nhân, song chủ yếu là bởi trong triều đình gian thần, tham quan hoành hành, đấu tranh giai cấp nghiêm trọng, thói quen khó sửa, lúc ấy người đứng đầu đất nước lại không thể xoay chuyển cục diện, cuối cùng đất nước chỉ có thể suy tàn, chỉ bảo vệ được chút thể diện cuối cùng mà thôi!” Lâm Bắc Phàm kể.

Nữ đế không nhịn được nghĩ đến cảnh ngộ của mình. Đất nước của nàng cũng đã đến cột mốc ba trăm năm! Nội bộ cũng đang bị tham quan gian thần hoành hành Đấu tranh giai cấp cũng đang diễn ra rất ác liệt, bách tính lầm than Bên cạnh đó còn bị phiên vương cát cứ, dốc hết binh lực đi gây chiến, các nước mạnh khác thì nhìn chằm chằm, lúc nào cũng có thể tiến vào Trung Nguyên!

Nếu Lâm Bắc Phàm không xuất hiện thì e là nàng cũng bất lực, chỉ còn cách tìm một chỗ chôn mình thôi!

“Ôi!” Nữ đế thở dài một hơi.

Làm gì có hoàng triều Đại Minh nào chứ?

Có lẽ ái khanh đã cố ý bịa ra câu chuyện nước Đại Minh tương tự với Đại Võ, nhân cơ hội ấy để nhắc nhở rằng hãy làm một hoàng đế tốt, đừng làm một hoàng đế khiến nước mất nhà tan!

Đúng là có lòng, đúng là trung thành!

Đại Võ có người đúng là một sự vinh hạnh!

Nữ đế trừng mắt nhìn bách quan văn võ trong triều, sau đó mỉm cười với Lâm Bắc Phàm: “Ái khanh, ý của ngươi trăm hiểu, trăm biết phải làm thế nào rồi!”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt, bệ hạ đang nói gì đây? Sao ta chẳng hiểu vậy?

Bệ hạ lại hiểu sai gì rồi đúng không?

Lúc bấy giờ, nữ đế lại phát tay: “Trăm phải làm một hoàng đế của thiên triều thượng quốc, chuyện hòa thân không phải nhắc đến nữa! Sau khi trở về hãy nói với tam hoàng tử Đại Viêm rằng hủy bỏ chuyện hòa thân! Nếu muốn đánh trận thì chúng ta sẽ tiếp!”

“Vâng thưa bệ hạ!” Bách quan đáp.

Tam hoàng tử Đại Viêm không đợi được đáp án mà mình muốn, hắn ta bèn trở về với vẻ không vui, sau đó thì thu dọn hành lý chuẩn bị về Đại Viêm.

Tối hôm ấy lúc Lâm Bắc Phàm trở về, tiểu quận chúa bèn quần lấy hắn...

“Hôm nay lúc ở buổi triều sớm, tam hoàng tử Đại Viêm - Viêm Tinh Hà đã đề nghị chuyện hòa thân với nữ đế tỷ tỷ đúng không, hắn ta muốn lấy ta hả?” Tiểu quận chúa nói với vẻ hung dữ.

Lâm Bắc Phàm trả lời, trông hắn bình thản vô cùng: “Đúng là có chuyện đấy, cơ mà ta đã giúp quận chúa dẹp chuyện hòa thân này rồi! Bởi vì ta biết chắc chắn quận chúa sẽ không đồng ý, thân làm bạn bè, quận chúa thấy ta đủ nghĩa khí không?”

Nói đoạn, hắn lại chọc gương mặt nho nhỏ của tiểu quận chúa, rất đàn hồi, chọc vui vô cùng.

Tiểu quận chúa vỗ cái tay nghịch ngợm của Lâm Bắc Phàm, nàng phần nộ nói: “Cái tên tam hoàng tử khốn kiếp đó dám mơ mộng đến bản quận chúa đây, hắn ta muốn lấy ta ư? Phi! Đúng là ăn mày mà đòi ăn xôi gấc, chuyện này không thể bỏ qua dễ dàng được!”

Lâm Bắc Phàm kinh ngạc: “Thế quận chúa muốn thế nào?”

“Muốn thế nào?”

Tiểu quận chúa siết chặt nắm đấm, nàng nghiêng răng nghiêng lợi: “Đương nhiên là phải cho hắc ta một bài học nhớ đời rồi, khiến hắc ta biết ta không phải là người dễ bắt nạt đâu! Quận chúa tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng”

Lâm Bắc Phàm lại kinh ngạc: “Quận chúa muốn làm thế nào?”

“Đương nhiên là tấn cho hắc ta một trận, cho hắc ta răng rơi đầy đất, phải gào khóc kêu cha gọi mẹ!” Tiểu quận chúa tức giận nói.

Lâm Bắc Phàm vội khuyên nàng: “Tiểu quận chúa cứ từ từ đã! Hắc ta là tam hoàng tử Đại Viêm, thân phận đặc biệt, không thể xảy ra chuyện được! Hơn nữa bên người hắc ta có cao thủ đi theo bảo vệ, quận chúa không có cơ hội ra tay đâu!”

“Thế nhưng không ra tay thì ta không xả được cơn giận!” Tiểu quận chúa nói.

“Thực sự không cần đâu, hắc ta cũng chẳng sống được mấy năm nữa, không cần phải tính toán với một kẻ sắp chết đâu!”

Tiểu quận chúa: “Hả?”

Lâm Bắc Phàm họ khan một tiếng, đoạn bảo: “Ý của ta là tiểu quận chúa không trông thấy dáng vẻ của hắc ta sao? Hốc mắt hõm sâu xuống, sắc mặt trắng bệch, bước đi phiêu diêu, sức khỏe của hắc ta e là không xong rồi, thế nên chúng ta không cần phải để ý đến hắc ta, cứ để hắc ta tự sinh tự diệt đi!”

Tiểu quận chúa nghiêng đầu suy nghĩ, nàng gật đầu, nói: “Đúng là trông hắc ta rất suy nhược, rõ ràng là đã tử sắc quá độ! Một tên bại hoại như vậy mà cũng đòi mơ mộng đến ta, bắt buộc phải cho hắc ta một bài học!” Lâm Bắc Phàm thấy quá mệt, sao lúc nào tiểu quận chúa cũng thích động thủ vậy nhỉ? Thân là một nữ tử mà suốt ngày đánh đánh đấm đấm, còn ra thể thống gì nữa?

Tiểu quận chúa cứ bạo lực, cứ bông bột như vậy, nhờ bị người khác bắt cóc thì biết làm thế nào? Cứ giở trò sau lưng thôi không vui hơn sao?

“Lâm Bắc Phàm, ngươi nói thẳng đi, ngươi có giúp ta không?”

Tiểu quận chúa giơ tay ra, ôm đầu Lâm Bắc Phàm, nói với giọng uy hiếp: “Nếu ngươi giúp thì chúng ta là bạn bè tốt nhất

của nhau! Nếu người không giúp...”

Hai mắt Lâm Bắc Phàm sáng lên: “Không giúp thì thế nào?”

“Không giúp thì chúng ta sẽ là huynh đệ ruột!”

Lâm Bắc Phàm: “Hả?”

Tiểu quận chúa hươu năm đâm ra trước mặt Lâm Bắc Phàm.

“Kiểu huynh đệ ruột mà... có đánh gãy xương cũng phải dính lấy nhau!”

Lâm Bắc Phàm thấy rét lạnh: “Tiểu quận chúa, quận chúa làm như vậy là đang làm khó ta đấy!”

Giây tiếp theo, hắn sấp đến bên tai tiểu quận chúa, đoạn nói: “Thực ra có một cách rất đơn giản...”

Chương 737: Thật là may mắn

Tiểu quận chúa nghe xong thì thấy hơi khó hiểu: “Như vậy có được không đấy?”

Lâm Bắc Phàm vỗ ngực đảm bảo: “Tiểu quận chúa, quận chúa cứ mạnh dạn mà làm, tới khi ấy chắc chắn sẽ khiến hắn ta mất hết mặt mũi, như vậy vui hơn nhiều so với cho hắn ta ăn đấm, chẳng phải sao?”

Tiểu quận chúa tiếp thu ý kiến của Lâm Bắc Phàm, lấy việc tiễn biệt tam hoàng tử Đại Viêm làm lí do để mở một buổi yến tiệc, mời tam hoàng tử và thế gia tử đệ trong kinh thành tới tham gia. Tam hoàng tử Đại Viêm đang định rời đi song bỗng nhiên lại nhận được thư mời của tiểu quận chúa. Nghĩ đến việc không biết khi nào mới được gặp lại nhau, tương lai còn chưa chắc đã có cơ hội được gặp, trong lòng hắn ta cực kì đau buồn. Trước khi đi gặp nhau một lần cũng được, thế là hắn ta bèn vui vẻ đồng ý. Những thế gia tử đệ khác tất nhiên cũng sẽ không từ chối lời mời của tiểu quận chúa.

Tại buổi yến tiệc, khách khứa đông nghịt, đèn đuốc huy hoàng, rượu ngon cùng mỹ vị được bày đầy bàn.

Tiểu quận chúa yên lặng ngồi trên ghế chủ vị, sắc mặt nàng có vẻ nghiêm túc, không cười hi hi ha ha hay náo loạn như ngày

thường, trông có vài phần khí chất của tiểu thư khuê các, Lâm Bắc Phàm nhìn mà thấy hơi không quen.

“Sở dĩ bản cung tổ chức buổi tiệc hôm nay chủ yếu là để tiễn biệt tam hoàng tử Đại Viêm - Viêm Tinh Hà! Tam hoàng tử điện hạ đã mang ý hòa bình tới, hi vọng có thể tránh việc chiến tranh giữa hai nước, tấm lòng khiến người ta kính phục!”

Tiểu quận chúa bùng ly rượu lên, nghiêm túc nói: “Thế nên chúng ta cùng nhau nâng ly, kính tam thái tử điện hạ một ly!”

Khách khứa đồng loạt nâng ly: “Tam hoàng tử điện hạ, mời!”

Tam hoàng tử cũng nâng ly: “Mời chư vị!”

Mọi người ngửa đầu uống cạn!

Uống xong một ly, tiểu quận chúa lại kính tiếp: “Vì hòa bình giữa hai nước, tam hoàng tử điện hạ đã nhắc đến chuyện hòa thân tại triều đường! Song tiếc rằng bản quận chúa lưu luyến quê hương không nỡ rời đi, chỉ đành phụ lòng điện hạ rồi! Thế nên ly này là để bồi tội, mong tam hoàng tử điện hạ lượng thứ!” Tam hoàng tử điện hạ cũng nâng ly, hắn ta cười khò: “Vân Oanh quận chúa, chuyện này không có đúng sai, không cần bồi tội, chỉ có thể nói là chúng ta không duyên không phận! Bản cung cũng xin kính quận chúa một ly, moi!”

Hai người cùng nhau uống cạn!

Tiểu quận chúa tiếp tục nâng ly, lớn giọng nói: “Chúng ta hãy cùng nâng ly, vì tình hữu nghị dài lâu của hai nước!”

“Vì tình hữu nghị của hai nước, mời!”

Mọi người lại uống cạn.

Tiếp đó, thân là nhân vật chính của bữa tiệc, tam hoàng tử điện hạ bị tiểu quận chúa và những người khác kính rượu liên tục.

Tam hoàng tử đã từng luyện uống rượu, người nào đến mời hắn ta cũng tiếp, uống đến mức say mê.

Mọi người cũng vậy.

Ai cũng uống quá chén, sau đó bắt đầu nói năng loạn xạ.

Lúc bấy giờ, tiểu quận chúa bèn tò mò hỏi: “Tam hoàng tử điện hạ, nghe nói người có một vị đạo trưởng thần kỳ ở Đại

Viêm, tên là Không Hư, hẳn ta đã luyện chế được Thông Thần đan – một loại đan dược trong truyền thuyết! Sau khi uống loại đan dược này là con người ta có thể thoát xác, phiêu diêu giữa đất trời, còn có thể khiến chúng ta nói chuyện được với tiên nhân, đây có phải sự thật không?”

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt đến, tam hoàng tử tỏ ra đắc ý: “Đúng là có chuyện này! Vị đạo trưởng này là một cao nhân, đan dược mà hắn ta luyện chế được bản cung cũng thường hay sử dụng, đúng là có hiệu quả như vậy!” Tiểu quận chúa tỏ ra tiếc nuối: “Vị đạo trưởng đó từng tới triều đình ta, song tiếc rằng dừng lại có mấy bước là đi luôn, không có duyên gặp mặt! Còn về Thông Thần đan trong truyền thuyết thì ta cũng chỉ nghe thấy tên chứ chưa từng thấy nó trong thực tế, đúng là quá đáng tiếc!”

“Đúng vậy, vị đạo trưởng đó đã từng tới Đại Võ, kết quả ở có vài ngày rồi đi luôn!”

“Ban đầu ta còn muốn xin Không Hư đạo trưởng vài viên Thông Thần đan, song chẳng có cơ hội.

“Hiện giờ hẳn ta lại chạy tới Đại Viêm cơ à!”

“Đại Viêm may mắn quá!”

“Điện hạ được uống Thông Thần đan, đúng là quá may mắn!”

Dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người, tam hoàng tử điện hạ lại càng đắc ý hơn nữa, hẳn ta dần dần mê mết trong chính bản thân mình.

Tiểu quận chúa lại hỏi: “Tam hoàng tử điện hạ, Thông Thần đan đó thực sự có công dụng thần kì như vậy sao?”

Trong tay người còn đan dược không, có thể cho chúng ta xem một chút để mở rộng tầm mắt không?”

“Đúng đó điện hạ, có thể cho chúng ta xem một chút không?”

“Đúng là khiến người ta tò mò quá mà!”

“Điện hạ, mong người cho chúng ta một cơ hội!”

“Tất nhiên là được rồi, mời các vị xem!”

Tam hoàng tử điện hạ cẩn thận lôi một cái bình ra, sau đó đổ một viên đan dược ra bỏ vào chiếc đĩa tinh xảo, đoạn đưa cho

mỗi một người có mặt ở đây chiêm ngưỡng.

“Cái này... là Thông Thần đan thật sao?”

“Trông bình thường chẳng có gì đặc biệt cả, bình thường như thế mà lại có công dụng đặc biệt vậy à!”

“Nó có công dụng như thần thật sao?”

1033 chữ

Chương 738: Phê thuốc

Tam hoàng tử điện hạ kích động, hắn ta lớn giọng nói: “Đây đúng là thông thần dược có thể khiến con người ta thoát xác đó! Người ta thường bảo trăm nghe không bằng một thấy, nếu các vị đã có nhã hứng như vậy thì để bản cung uống thử cho mọi người xem!” Nói đoạn, hắn ta túm lấy viên đan dược và nhét vào bên trong miệng.

Lâm Bắc Phàm đang đứng xem thâm mím cười, hắn ta đã uống đến mức say mèn rồi còn uống thêm đan dược nên chắc chắn sẽ càng hưng phấn hơn, tới khi đó e là sẽ làm ra chuyện mà bản thân mình không thể khống chế được...

He he, bỗng nhiên hắn thấy mong chờ quá!

Tiếp đó, dưới sự chú ý của mọi người, tam hoàng tử đã uống đan dược bèn đứng lên.

Hắn ta nhắm mắt, sắc mặt hồng hào, bước chân phù phiếm, miệng thì cứ lảm bả lảm bảm, trông như kiểu linh hồn thoát xác vậy.

Mọi người có mặt đều vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ tam hoàng tử đã thoát xác thật và chuẩn bị dạo chơi giữa trời đất rồi?

Đúng lúc ấy, tam hoàng tử đột nhiên hét lên: “Tiên nữ tỷ tỷ, đừng đi mà! Bản cung nhớ ngươi rồi...”

Sau đó, hắn ta cứ thế bỏ nhào tới song lại hụt chân. Mọi người nhìn mà ngớ người.

“Tam hoàng tử điện hạ bị làm sao vậy?”

“Sao đột nhiên lại bỏ nhào xuống vậy?”

“Trông hấn ta... như kiêu trúng tà ấy?”

Lúc này, tam hoàng tử lại quay người, hấn ta vẫn nhắm mắt, còn cười cợt nói: “Tiên nữ tử tử, ngươi lại nghịch ngợm nữa rồi! Mau tới đây, bản cung đã chuẩn bị xong rồi.

Sau đó hấn ta lại bỏ nhào tới, tiếp tục huyệt chân.

Mọi người đều sững sờ.

“Tam hoàng tử... lại làm sao nữa vậy?”

“Tiên nữ tử tử? Chẳng lẽ điện hạ trông thấy tiên nữ trong truyền thuyết rồi hả, thế nên hấn ta mới kích động như vậy?”

“Đây mà là kích động á, đây rõ ràng là không thể kiềm chế được!”

Lúc này, tam hoàng tử quay người, nụ cười trên mặt lại càng cợt nhả hơn: “Tiên nữ tử tử, ngươi xấu xa quá đi! Cơ mà lần này bản cung sẽ không để ngươi thoát khỏi tay đâu!”

Nói đoạn, hấn ta lại đột nhiên nhào đến.

Có điều lần này hấn ta không bị huyệt nữa mà đụng phải một cái bàn. Đĩa và ly trên bàn lập tức lung lay, rượu đổ tung tóe.

Khách khứa bên cạnh lập tức đỡ tam hoàng tử dậy: “Điện hạ không sao chứ?”

Tam hoàng tử lại ôm chặt lấy một người, hấn ta vui mừng nói: “Tiên nữ tử tử, cuối cùng ta cũng bắt được ngươi rồi! Để xem ngươi còn trốn kiểu gì! Ngươi còn trốn kiểu gì được nữa, ha ha...”

Sau đó hấn ta hôn đôi phương. “Đậu má!”

Mọi người đều hóa đá, bởi vì người hấn ta hôn là...

Một nam nhân! Một nam nhân chân chính!

Cảnh tượng này quá có tính sát thương! Quá kích thích!

Cuối cùng, tam hoàng tử được tùy tùng vội vã đưa đi, chỉ để lại cảnh tượng tam hoàng tử thoát xác, bị tà khí nhập vào, mọi người cũng không được truyền chuyện này ra ngoài.

Buổi yến tiệc tất nhiên cũng giải tán trong không vui.

Mặc dù có người đã dặn dò không được lan truyền chuyện này, song những hành vi của tam hoàng tử trong buổi tiệc vẫn nhanh chóng truyền đi khắp, trở thành trò cười cho khắp kinh thành...

“Các ngươi biết gì chưa? Hôm qua đã có một chuyện kinh hoàng xảy ra!”

“Chuyện gì thế, mau nói đi!”

“Tối qua, Vân Oanh tiểu quân chúa mời tất cả các thế gia tử đệ tới buổi tiệc chia tay tam hoàng tử Đại Viêm! Kết quả tam hoàng tử uống hăng quá, bắt đầu say rượu, còn ôm một nam tử hôn lấy hôn để nữa!”

“Trời! Có chuyện này luôn á, cay mắt quá đi mất!”

“Lại chả? Khi ấy tất cả mọi người đều ngây người luôn, bọn họ hoàn toàn không ngờ tới.”

“Không ngờ tam hoàng tử Đại Viêm trông thì giống nhân tài, song lại có sở thích đoạn tụ”

“Đúng là nhìn người không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài, nước biển không thể cân đo đong đếm được mà, ha ha!”

Mọi người vừa thảo luận vừa cười chê.

Chuyện này được truyền tới trong cung.

Nữ đế vừa nghe đã biết được đầu đuôi câu chuyện, nàng thấy mệt não: “Ôi trời ơi, chắc chắn lại do cái tên kia giở trò rồi! Chuyện này mà hắn cũng làm ra cho được, đúng là quá nghịch ngợm!”

Cách làm này không khiến người ta bị thương, song lại cực kỳ độc ác.

Nữ đế hoàn toàn không thể tưởng tượng được sau khi tỉnh rượu, tam hoàng tử sẽ phải đối mặt với chuyện này như thế nào.

“Hy vọng hắn ta có thể kiên cường hơn một chút!”

Mà lúc này, tam hoàng tử Đại Viêm đã tỉnh rượu. Sau khi biết được chuyện này, hắn ta bị phẫn vô cùng.

“Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? Bản cung thực sự không thích đoạn tụ mà! Bản cung... hự! Bản cung đã mất hết mặt mũi rồi, giờ làm sao trở về nói với phụ hoàng đây?”

Cứ nghĩ đến việc phải đối mặt với cái nhìn khác lạ của mọi người là tam hoàng tử lại xấu hổ đến mức không thể ngóc đầu dậy. Hắn ta chỉ muốn tìm một chỗ rồi thất cổ tự vẫn thôi.

Nhớ đến lần trước tới Đại Võ hãn ta cũng mất mặt như thế này, tam hoàng tử cảm giác hình như nơi này không hợp với bát tự của hắn ta, hắn ta bèn lập tức rời khỏi cái chỗ khiến người ta đau lòng này.

1144 chữ

Chương 739: Ngủ trên giường của Lâm Bắc Phàm

Tại Lâm phủ, tiểu quận chúa cười khanh khách.

“Sư Sư tử tử, Như Sương tử tử, các ngươi không biết tôi qua buồn cười cỡ nào đâu! Cái tên tam hoàng tử Đại Viêm kia uống Thông Thần đan xong cứ như biến thành một người khác vậy, hắn ta còn ôm một nam tử rồi hôn lấy hôn để cơ...”

“Kinh khủng quá! Ghê tởm quá! Đúng là quá buồn cười, ha ha...”

“Một người như thế mà còn có mặt mũi hòa thân với ta? Phi, ha ha...”

Mọi người cũng bật cười theo tiểu quận chúa.

Dạo này kinh thành thái bình quá, chẳng có chuyện gì xảy ra cả nên mọi người cứ nhằm chuyện này mà nói. Cười xong, tiểu quận chúa đi tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, nàng ngẩng mặt, nói một cách vô cùng chân thành:

“Lâm Bắc Phàm, cảm ơn ngươi nhé, cảm ơn ngươi đã giúp ta báo thù!”

Lâm Bắc Phàm có hơi bực bội, hắn chọc gương mặt đàn hồi của tiểu quận chúa, đoạn bảo: “Tiểu quận chúa, cảm ơn không thôi hả? Quận chúa có biết để giúp quận chúa, ta đã phải xông pha nguy hiểm lớn thế nào không?”

Tiểu quận chúa hơi chột dạ, đúng thật là chuyện này làm không được đường hoàng cho lắm, khiến Lâm Bắc Phàm phải chịu nguy hiểm rất lớn.

“Sau này ta sẽ chia một nửa thịt cho ngươi!” Tiểu quận chúa chân thành báo đáp.

Lâm Bắc Phàm lại càng tức hơn nữa: “Thịt mà quận chúa ăn là của nhà ta đấy!”

“Thế chia một nửa rượu cho ngươi!” Tiểu quận chúa đau lòng nói.

Lâm Bắc Phàm muốn điên lên: “Rượu cũng là của nhà ta!”

“Thế ta, thế ta...”

Tiểu quận chúa hơi ngại: “Thế ta bồi thường bản thân mình cho ngươi đấy, được chưa hả?”

Lâm Bắc Phàm tức đến mức toàn thân phát run: “Sao quận chúa có thể lấy oán trả ơn như vậy hả?”

“Đáng ghét quá, không chơi với ngươi nữa! Hừ!” Tiểu quận chúa tức giận đập cho Lâm Bắc Phàm một cái rồi chạy đi.

Lâm Bắc Phàm tới thư phòng xử lý văn kiện.

Lúc này, Lý Sư Sư bước vào, nàng nói với giọng điệu khiển trách: “Tướng công, những lời hôm nay ngươi nói với tiểu quận chúa mặc dù chỉ là đùa vui thôi nhưng cũng hơi quá rồi đó! Chắc ngươi cũng biết tiểu quận chúa có ý đó với ngươi mà.”

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi, hần cười khổ: “Sao ta lại không biết chứ? Nhưng mà Sư Sư, ngươi cũng biết là Đại Võ sẽ không tha thứ cho những chuyện mà ta đã làm, sau này phải nhân cơ hội mà rời đi cho sớm! Tiểu quận chúa có thân phận đặc biệt, nếu như quận chúa đi theo ta thì về sau phải ở đâu?”

Lý Sư Sư thở dài một hơi, nàng thấy hơi khó xử: “Cũng phải! Nàng là tiểu quận chúa của Đại Võ, được nữ đế yêu thương! Còn chúng ta lại là... dẫu sao thì cũng không phải người cùng đường!”

“Thế nên ta mới giữ khoảng cách với tiểu quận chúa để tránh làm lỡ giai nhân!” Lâm Bắc Phàm than thở.

Thực ra Lâm Bắc Phàm luôn có ấn tượng tốt với tiểu quận chúa.

Nàng như một người bạn gái nhỏ vậy, lúc nào cũng quần lấy hắn, chơi với hắn, còn hơi có cảm giác oan gia.

Chơi cùng tiểu quận chúa khiến hắn vui vẻ và thoải mái vô cùng.

Thế nhưng thân phận hai người khác biệt, giữa cả hai có một đường kẻ nằm ở giữa, sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ. Mà khi bại lộ, do lập trường, do thân phận, cả hai sẽ... Thôi, giờ không nghĩ nhiều như vậy nữa!

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, hắn cầm lấy văn kiện, đoạn nói với Lý Sư Sư: “Sư Sư, bệ hạ giao cho ta một nhiệm vụ quan trọng, đêm nay ta không về đâu, ngươi phải chú ý chăm sóc nhà cửa đây!”

“Tướng công cứ đi đi, công vụ quan trọng” Lý Sư Sư vội nói.

Hai người ôm nhau một hồi, sau đó Lâm Bắc Phàm bèn vội vã rời khỏi Lâm phủ tới hoàng cung.

Không lâu sau, tiểu quận chúa trở về, nàng nhìn trái nhìn phải, đoạn bảo: “Cái tên xấu xa kia đâu rồi, sao không thấy đâu hết vậy?”

Lý Sư Sư đi tới, mỉm cười nói: “Tiểu quận chúa, tướng công có việc gấp cần phải làm, tối nay không về đâu!”

“Hóa ra là như vậy, hắn không ở đây là tốt nhất!” Tiểu quận chúa nói với vẻ không vui.

Trông dáng vẻ nói một đằng nghĩ một nẻo của tiểu quận chúa, Lý Sư Sư bèn che miệng cười trộm. Song cứ nghĩ đến việc hai người không có duyên phận, nàng chỉ đành thở dài một hơi.

Lúc này, Đại Lực đã nấu xong cơm tối, gọi mọi người tới ăn cơm.

“Lấy thêm vài vò rượu ngon tới!” Tiểu quận chúa nói.

“Tiểu quận chúa.”

“Ta muốn nhân lúc hắn không có nhà uống vài vò cho hắn tức chết!” Tiểu quận chúa nghiêng răng nghiêng lợi.

Buổi tối hôm đó, không biết tiểu quận chúa buồn bực chuyện gì mà đã uống rất nhiều rượu, uống đến mức say mơ màng.

Lý Sư Sư vô cùng đau đầu: “Uống thành như vậy, xem ra không thể trở về được rồi! Tiểu Thúy, người lập tức đi thu dọn một căn phòng cho tiểu quận chúa nghỉ ngơi! Đại Lực nữa, người đi thông báo cho quận vương phủ để mọi người an tâm!”

“Vâng thưa thiếu phu nhân!” Hai người bèn đáp lời.

Tiếp đó, Lý Sư Sư và Mạc Như Sương đỡ tiểu quận chúa say mềm tới căn phòng đã được thu dọn để nghỉ ngơi.

Lúc này, tiểu quận chúa đã tỉnh hơn một chút: “Chúng ta đang đi đâu thế?”

“Tiểu quận chúa say rồi, để chúng ta đỡ quận chúa về phòng nghỉ ngơi!”

“Ồ ờ... hóa ra là vậy... không cần các người đỡ đâu, ta tự đi được!”

Tiểu quận chúa nói rồi đẩy hai người đang đỡ ra, kết quả nàng quẹo trái quẹo phải, xông thẳng vào một gian phòng hào hoa rồi nằm bẹp trên giường.

Lý Sư Sư kinh ngạc: “Tiểu quận chúa đừng tới đó, đó là giường của tướng công!”

“Giường của Lâm Bắc Phàm? Thế thì ta sẽ ngủ ở đây! Hắn ở đây thì ta mới ngủ ngon được. Tiểu quận chúa nằm bò trên giường, co rụt người lại như một con mèo nhỏ, trông ngoan ngoãn vô cùng.

1041 chữ

Chương 740: Hiểu lầm

Lý Sư Sư và Mạc Như Sương nhìn nhau: “Làm sao bây giờ?”

Lý Sư Sư chau mày: “Tướng công không có ở đây nên chắc không sao đâu! Tối nay thiếp thân sẽ ngủ ở đây để tiện chăm sóc tiểu quận chúa!”

“Cũng được, thế thì làm phiền Sư Sư tý tý rồi!” Mạc Như Sương gật đầu.

Mà lúc này, Lâm Bắc Phàm đang làm việc trong cung bỗng hắt hơi hai cái: “Quái lạ, dựa vào thực lực của mình thì làm sao mà bị lạnh được nhỉ?”

Hắn lắc đầu, không được nghĩ nhiều, tiếp tục làm việc thôi.

Một đêm nhanh chóng qua đi.

Lúc trời sáng, một chiếc xe ngựa sang trọng tới trước Lâm phủ.

Một người trung niên mặc đồ hào hoa, dáng người cao to bước xuống khỏi xe ngựa, hắn ta dặn dò: “Đi gõ cửa!”

Dù sao đây cũng là nhà của thừa tướng, khách khí một chút!”

“Vâng thưa quận vương gia!” Hai tiếng gõ cửa vang lên, một lát sau Đại Lực bèn chạy ra mở cửa. Trông thấy người đến, hắn ta bèn kinh ngạc:

“Hóa ra là Vân Thanh quận vương giá đáo, thảo dân bái kiến quận vương gia!”

Người này chính là phụ thân của tiểu quận chúa, đồng thời cũng là người có quyền lực lớn nhất trong triều, là quận vương mà nữ đế vô cùng tín nhiệm – Vân Thanh quận vương.

Nam tử trung niên khẽ gật đầu, hắn ta nở nụ cười hiền hòa: “Nghe đâu tiểu nữ nhà ta tới qua uống say, ngủ tại nơi này, làm phiền các vị chăm sóc rồi! Bản vương đúng lúc đi ngang qua đây nên tới đón nàng về!”

“Quận vương gia, mời đi bên này, ta sẽ đi thông báo một tiếng!”

“Được, người đi đi, cứ để bản vương tự nhiên!”

Không lâu sau, tiểu quận chúa bị gọi dậy, nàng vẫn còn thoang thoáng mùi rượu, lão đảo bước ra.

“Phụ vương, sao người lại tới đây vậy?”

“Con gái ngoan, nghe nói người uống say ở đây không về được nên phụ vương mới tới đón người!”

Vân Thanh quận vương dang rộng đôi tay, xoa đầu tiểu quận chúa đầy cung chiều, rồi nói với giọng điệu trách cứ: “Con gái ngoan, xem người người toàn mùi rượu đây này, hôm qua người đã uống bao nhiêu rượu vậy?” Tiểu quận chúa mơ mơ màng màng, nằng vừa đáp vừa buồn ngủ: “Uống nhiều lắm, không đếm được!” Vân Thanh quận vương muốn mắng vài câu song trông thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của tiểu quận chúa, hắn ta lại không nỡ trách mắng, chỉ đành dặn dò: “Vân Oanh, người là nữ tử, lại còn thành viên hoàng tộc, sau này phải chú ý đừng có uống nhiều rượu như vậy nữa, biết chưa?”

Tiểu quận chúa đáp một cách mơ hồ: “Phụ vương, ta biết rồi!”
“Biết rồi là tốt!”

Vân Thanh quận vương tiếp tục xoa đầu tiểu quận chúa, hắn ta hỏi: “Vân Oanh, tối qua người ngủ có ngon không?”

Tiểu quận chúa đáp: “Ngon lắm!”

“Ngủ ngon là tốt!”

Vân Thanh quận vương nở nụ cười hài lòng: “Tiểu nha đầu này ngủ kén giường lắm, không phải giường của mình thì sẽ không quen! Phụ vương chỉ sợ người ngủ không ngon... Được rồi, tối qua người ngủ ở đâu?”

Tiểu quận chúa mơ màng đáp: “Ta ngủ... ngủ trên giường của Lâm Bắc Phàm!”

“Hóa ra là ngủ ở trên giường Lâm Bắc Phàm, vậy thì bản vương yên...”

Sắc mặt Vân Thanh quận vương lập tức đông cứng lại, hắn ta cúi đầu, vội hỏi: “Vân Oanh, mới nãy người nói gì cơ? Mới nãy người nói người ngủ trên giường của Lâm Bắc Phàm?”

Tiểu quận chúa gật đầu: “Đúng vậy!”

Vân Thanh quận vương lập tức muốn nổ tung!

Đứa con gái bảo bối hắn ta cung nựng trong lòng bàn tay lại ngủ trên giường của Lâm Bắc Phàm ư?

Ngủ trên giường một nam nhân?

Chẳng lẽ đứa con gái bảo bối của hắn ta đã bị hắn...

Trái tim của Vân Thanh quận vương như vọt lên tận cổ họng, hắn ta vội hỏi: “Vân Oanh, hắn có làm gì ngươi không?”

“Hắn nào?”

“Lâm Bắc Phàm ấy, trừ hắn ra thì còn ai vào đây nữa?”

“Hắn...”

Tiểu quận chúa nhớ tới chuyện hôm qua, nàng hừ một tiếng:

“Hắn xấu xa lắm, không muốn để ý đến hắn nữa!”

Hắn... xấu xa lắm?

Thế này thì chứng cứ rõ ràng rồi!

Vân Thanh quận vương tức đến mức toàn thân run rẩy, đưa con gái hắn ta cực khổ nuôi nấng biết bao năm nay mà lại bị cái tên súc sinh Lâm Bắc Phàm kia cuồn măt Con gái hắn ta còn là một tiểu thư khuê các! Thân phận tôn quý, là quận chúa của một nước!

Vậy là lại bị... một cách mơ hồ như vậy...

Thử hỏi xem có người làm cha nào chịu đựng được hay không!

Vân Thanh quận vương tức điên lên: “Lâm Bắc Phàm, cái tên súc sinh nhà ngươi, ngươi mau rút ra đây cho bản vương!”

Giọng nói của hắn ta vang vọng khắp, trong đó chứa đựng sự phẫn nộ, gần như khiến mọi người trong thành đều nghe thấy được.

“Đây là giọng của Vân Thanh quận vương!”

“Có chuyện gì xảy ra vậy? Quận vương gia lại hét tên thừa tướng kia, đã thế còn chửi hắn là súc sinh, bảo hắn rút ra?”

“Do tiểu quận chúa, quan hệ của hai người rất tốt, giờ lại xảy ra mâu thuẫn à?”

“Mâu thuẫn cũng không thể gọi như vậy được, măt hết cả thể diện!”

“Lão phu có một dự cảm, hình như có chuyện lớn gì đó đã xảy ra!”

Mọi người tranh nhau xem kịch hay.

Tiểu quận chúa mơ màng, phụ vương nàng làm sao vậy, sao đột nhiên lại chửi Lâm Bắc Phàm là súc sinh?

Chẳng lẽ hai người có mâu thuẫn gì hả? Thôi ngàn vạn lần đừng Tiểu quận chúa thấy hơi hoang mang: “Phụ vương”

1079 chữ

Chương 741: Người còn cãi nữa hả?

Trông thấy dáng vẻ hoảng loạn của con gái ngoan nhà mình, Vân Thanh quận vương lại càng đau lòng hơn nữa, lửa giận của hắn ta cũng phùng phùng lên: “Vân Oanh, ngươi yên tâm, phụ vương nhất định sẽ đòi lại công đạo cho ngươi! Dù hắn có là thừa tướng của triều đình thì phụ vương cũng sẽ không để hắn ăn xong chùi mép bỏ đi đâu, hắn phải chịu trách nhiệm!”

“Phụ vương, đừng mà!” Tiểu quận chúa ôm lấy cánh tay của Vân Thanh quận vương, không cho hắn ta làm loạn. Quận vương gia lại càng đau lòng hơn và cũng càng tức giận hơn!

Con gái ta bị hại mà vẫn muốn bảo vệ cho cái tên súc sinh kia? Làm gì có cái lẽ ấy!

Cái tên tồi tệ xấu xa này, nhất định không được để hắn sống tốt!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm bước vào nhà, vẻ mặt hoang mang: “Các người lại đang làm loạn gì đấy? Vân Thanh quận vương, mới nãy người gọi bản quan có chuyện gì thế? Bản quan đâu có đắc tội người đâu, sao người lại tức giận như vậy?”

Hắn vừa mới xử lý công việc xong, đang định về nhà tắm rửa rồi lên triều.

Kết quả lại gặp phải chuyện này khiến hắn không tài nào hiểu nổi.

Trông dáng vẻ mờ mịt của Lâm Bắc Phàm, Vân Thanh quận vương lại càng tức giận hơn, hắn ta phần nộ chỉ tay vào Lâm Bắc Phàm: “Người còn mặt mũi mà hỏi hả? Người đã làm những gì tự ngươi không biết hả?”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt: “Ta đã làm chuyện gì? Ta có làm chuyện gì đâu nhỉ!”

“Người lại còn phủ nhận nữa hả?”

Vân Thanh quận vương tức đến mức toàn thân run rẩy: “Hay cho một tên ăn sạch xong không chịu trách nhiệm, vô liêm sỉ như ngươi! Hôm nay bản vương nhất định phải cho ngươi một bài học, dù bệ hạ có trách tội thì bản vương cũng nhận!”

Nói đoạn, hắn ta giờ năm nắm đấm lên.

Tiểu quận chúa kinh hãi: “Phụ vương, đừng mà!”

Lâm Bắc Phàm vội vã xua tay: “Vương gia đừng động thủ, bằng không ngươi sẽ phải hối hận đấy!”

Vân Thanh quận vương giận quá hóa cười: “Tới lúc này rồi mà ngươi còn giám uy hiếp bản vương? Đúng là to gan thật đấy! Hôm nay để bản vương xem xem hối hận có mùi vị như thế nào?”

Nói đoạn, hắn ta bèn chĩa nắm đấm về hướng Lâm Bắc Phàm.

Tiểu quận chúa hô lên: “Đừng mà!”

Lâm Bắc Phàm cũng hô lên: “Đừng mà!”

“Uỳnh uỳnh!”

“Uỳnh uỳnh!”

Khoảng mười phút sau, Lâm Bắc Phàm vẫn bình an vô sự.

Vân Thanh quận vương thì nằm rạp trên mặt đất, mặt mũi sưng tím, hắn ta thất thần.

Ta là ai? Ta đang ở đâu? Tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này?

Bên cạnh hắn ta có một lão hòa thượng, hai tay chấp lại, vẻ mặt hiền từ: “Bỏ đao xuống thành Phật! Thí chủ, có bản tăng ở đây thì tuyệt đối sẽ không để ngươi làm hại đến sự phụ của ta đâu! A di đà phật!”

Lâm Bắc Phàm nhún vai, tỏ vẻ bất lực: “Thấy chưa, ta đã bảo đừng có động thủ mà ngươi cứ không chịu nghe!”

Tiểu quận chúa hỏi: “Phụ vương, ngươi làm sao vậy, có chuyện gì không?”

Nàng vội vàng đỡ Vân Thanh quận vương dậy, phỉu hết bụi trên người hắn ta đi rồi kiểm tra thương thế, phát hiện chỉ là

những vết thương ngoài da thôi thì thở phào một hơi.

Nàng trách cứ: “Phụ vương, rốt cuộc ngươi làm sao thế? Tại sao đột nhiên lại tới đánh Lâm Bắc Phàm chứ, hình như hắc đầu đắc tội ngươi đâu!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu lia lịa: “Đúng vậy đúng vậy!”

Vân Thanh quận vương phẫn nộ: “Hắc không đắc tội ta? Con gái ngoan của ta, ngươi đã bị hắc ăn sạch rồi, chẳng lẽ phụ vương lại không tức giận?” “Ta ăn sạch?”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt, hắc tủi thân nói: “Quận vương gia, có phải ngươi nhầm lẫn gì rồi không? Phải là con gái ngươi, tiểu quận chúa ăn sạch ta chứ, nhà ta chẳng còn gì nữa rồi!”

Tiểu quận chúa nhớ tới những chuyện mình đã làm ở Lâm phủ, nàng bèn cúi đầu tỏ vẻ ngại ngùng: “Ừ!”

Vân Thanh quận vương lại bị đả kích!

Ấy vậy mà là con gái mình chủ động ư? Giờ người trẻ tuổi đều ghê gớm vậy sao!

Thế nhưng dù có là con gái mình chủ động thì hắc cũng không được! Dầu sao chuyện này người chịu thiệt vẫn là nữ tử!

Vân Thanh quận vương kéo tiểu quận chúa đến bên người, đoạn bảo: “Con gái ngươi đừng quản nữa! Hôm nay người làm phụ thân như ta đây có phải lo tính mạng này ra cũng phải đòi công đạo cho ngươi!” Tiểu quận chúa bực mình: “Đủ rồi đó phụ vương! Hôm nay rốt cuộc ngươi làm sao vậy? Bị thần kinh hay gì! Lâm Bắc Phàm đâu có đắc tội ngươi, tại sao ngươi cứ phải đánh hắc? Hắc là bạn của ta, ngươi mà đánh hắc thì sau này ta phải làm người kiêu gì?”

Trông thấy con gái mình còn bảo vệ cho cái tên nam nhân xấu xa kia, Vân Thanh quận vương vô cùng đau lòng. Hắc ta muốn đánh nhưng lại nhần nhịn, muốn mắng nhưng không mắng nổi, tất cả những bất lực đều hóa thành lời than thở: “Ôi! Vì phụ làm vậy chẳng phải đều vì ngươi hay sao? Ngươi đã hiến thân cho hắc rồi thì bảo sao vì phụ không tức giận cho được?”

Tiểu quận chúa sững sờ, Lâm Bắc Phàm cũng sững sờ, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ! Tiểu quận chúa hiến thân cho Lâm Bắc Phàm? Đâu má Tin tức này đúng là quá bùng nổ!

Chẳng trách Vân Thanh quận vương lại tức giận đến vậy, nếu đổi lại là bọn họ thì bọn họ cũng sẽ điên tiết lên thôi! Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Lâm Bắc Phàm.

Chẳng lẽ tướng công (công tử) thực sự đã...

1075 chữ

Chương 742: Cáo trạng

Lâm Bắc Phàm thấy hơi hoang mang: “Các người nhìn ta làm gì? Ta là một mỹ nam tử thủ thân như ngọc đây, ta không làm gì cả!”

Tiểu quận chúa nhìn Lâm Bắc Phàm, nàng phẫn nộ: “Phụ vương, làm gì có chuyện đây, người đừng có nói linh tinh!”
Vân Thanh quận chúa cũng sờ: “Không có ư? Thế ban nãy người nói người ở trên giường Lâm Bắc Phàm cơ mà!”

Cuối cùng sau một hồi giải thích, chân tướng đã rõ ràng.

Tối qua tiểu quận chúa uống say nên đã nằm trên giường của Lâm Bắc Phàm, có điều người chăm sóc nàng là Lý Sư Sư. Lâm Bắc Phàm thì bận công vụ nên cả đêm không quay về, thế là chẳng có chuyện gì xảy ra.

Vân Thanh quận vương thầm thở phào một hơi, hóa ra chẳng có chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng trông thấy dáng vẻ tình chàng ý thiếp của con gái mình với Lâm Bắc Phàm, trong lòng hắn ta vẫn không vui, hắn ta vẫy tay: “Con gái ngoan, mau về với cha nào!”

“Ta không về đâu, người hại ta mất mặt, ta phải bồi tội với mọi người!” Tiểu quận chúa không vui.

“Người cứ về với phụ vương đã, vì phụ có chuyện quan trọng muốn nói với người!” Vân Thanh quận vương nghiêm túc nói.

“Thôi được rồi!” Tiểu quận chúa chỉ đành vẫy tay chào tạm biệt.

Sau khi trở về quận vương phủ, tiểu quận chúa thúc giục: “Phụ vương, người có chuyện gì thì mau nói đi, ta còn phải quay lại đó bồi tội nữa!”

“Vân Oanh, sau này ngươi tránh xa Lâm Bắc Phàm ra, đừng có tới tìm hắn nữa!”

“Tại sao?”

Tiểu quận chúa kích động: “Chúng ta là bạn bè cực thân luôn, tại sao lại không được đi tìm hắn?”

“Bởi vì hắn là một người rất nguy hiểm!”

Vân Thanh quận vương nghiêm túc nói: “Hiện giờ hắn đã làm thừa tướng của triều đình rồi, lại còn là đại nguyên soái của binh mã triều đình, dưới một người trên vạn người, quyền cao chức trọng, công cao chấn chủ, uy hiếp đến hoàng quyền đấy!”

“Nếu như hắn trong sạch thì thôi, song hắn lại là một tên tham lam vô độ! Tiền tài mà hắn tham được không cần phụ vương nói ngươi cũng biết, sau này sớm muộn gì cũng sẽ rơi đầu vì chuyện này!”

“Thế nên vì phụ hy vọng ngươi cách xa hắn một chút, vì phụ không muốn ngươi bị liên lụy!”

Tiểu quận chúa tiếp tục kích động: “Nhưng hắn đã làm rất nhiều chuyện tốt cơ mà, nữ đệ tử tử cũng sẽ không giết hắn đâu!”

“Đúng là hắn đã làm rất nhiều chuyện tốt, song hoàn toàn không thể bù đắp được cho những chuyện sai trái mà hắn đã làm!”

Vân Thanh quận vương nói: “Sở dĩ bệ hạ dung thứ cho hắn là bởi hắn là người tài, có thể đảm đương trọng trách, có thể giúp Đại Võ phát triển! Thế nhưng khi hắn trở nên vô dụng, mọi khuyết điểm trên người hắn sẽ bại lộ ra hết! Quân vương vô tình, chắc chắn hắn sẽ bị xử lý!” Tiểu quận chúa lại kích động: “Thế trước kia tại sao ngươi không ngăn cản, giờ mới nói cho ta?”

“Bởi vì trước kia bạn bè của ngươi rất ít, nên vì phụ mới hy vọng ngươi có thêm nhiều bạn bè, chơi vui hơn! Ngươi làm bạn với Lâm Bắc Phàm cũng không sao, bởi vì vì phụ tin mình có thể bảo vệ được ngươi, bệ hạ cũng sẽ không trách cứ ngươi! Nhưng hiện giờ đã không còn giống vậy nữa rồi!”

Vân Thanh quận vương bắt lặc nói: “Hiện giờ rõ ràng ngươi có ý tứ với Lâm Bắc Phàm, ngươi đã đem trái tim của mình trao cho hắn mất rồi! Vì phụ sợ ngươi lún sâu vào không thể tự mình thoát ra, tự mình hại mình! Thế nên con gái ngoan à, ngươi quên hắn đi, ngươi không hợp với hắn đâu!”

“Ta không muốn! Ta đi tìm Lâm Bắc Phàm!” Tiểu quận chúa hét lên, nàng nhắm mắt rồi ngất xỉu. Vân Thanh quận vương thu tay lại, đỡ lấy tiểu quận chúa ngã xuống rồi đặt nàng lên giường. Hắn ta thở dài một cách bất lực: “Con gái ngoan, vì phụ cũng chỉ vì ngươi mà thôi! Dù ngươi có hận ta thì ta cũng phải làm!”

Hắn ta bèn ra ngoài, nói với người bên cạnh: “Trông chừng tiểu quận chúa, không được sự cho phép của bản vương không được để quận chúa ra ngoài!”

“Vâng thưa vương gia!” Đúng lúc ấy, một lão thái giám tới.

“Quận vương gia, bệ hạ triệu kiến!”

Vân Thanh quận vương chấp tay cười: “Vương công công đợi một lát, bản vương sẽ đi sau.”

Không lâu sau, Vân Thanh quận vương vào cung. “Bái kiến bệ hạ! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Vân Thanh hoàng thúc, không cần đa lễ!”

“Tạ bệ hạ!”

Nữ đế đi thẳng vào vấn đề: “Trẫm nghe nói hôm nay ngươi tới Lâm phủ náo loạn với Lâm Bắc Phàm hả?”

Vân Thanh quận vương sững người, chuyện vừa mới xảy ra mà nữ đế đã biết rồi ư! Hơn nữa còn là một chuyện nhỏ, ấy vậy mà nữ đế lại tự mình hỏi!

Chuyện này không giống bình thường, bắt buộc phải cẩn thận mới được!

“Khởi bẩm bệ hạ, đúng là có chuyện này! Có điều chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi, đã qua rồi, bệ hạ không cần quan tâm đâu!” Vân Thanh quận vương chấp tay nói.

Nữ đế lắc đầu: “Vân Thanh hoàng thúc, ngươi không nói thật rồi! Các ngươi đều là người quan trọng của trẫm, trẫm không

muốn các người mâu thuẫn với nhau! Mau nói chuyện của các người cho trầm nghe, phải nói từ đầu đến cuối, không được che giấu, hiểu chưa?”

Vân Thanh quận vương toát mồ hôi: “Vâng thưa bệ hạ”

Tiếp theo, Vân Thanh quận vương báo cáo tình hình.

Cứ tưởng rằng con gái của mình đã vô duyên vô cớ mà bị thất thân bởi Lâm Bắc Phàm, cho nên mới tức giận dùng vũ lực.

1169 chữ

Chương 743: Không cần để ý

Nữ đế nghe xong thì vô cùng cạn lời: “Thì ra là một hiểu lầm! Vân Thanh hoàng thúc, khi đó người quá kích động rồi, chưa hỏi rõ ràng đã động thủ! May mà bên cạnh Lâm ái khanh có Tông Sư bảo vệ, nếu không đã xảy ra chuyện rồi, trăm không thể tha cho người được rồi!”

“Phải phải phải, vì thần quả thực đã quá kích động cho nên đã phải trả giá!” Vân Thanh quận vương sờ vết thương trên mặt, nhả mặt đau đớn.

Quả nhiên Tông Sư ra tay không giống với người thường, đến bây giờ vẫn còn đau.

“Nhưng trăm cũng hiểu tâm trạng của người! Nếu khuê nữ nhà ta đột nhiên bị người khác làm mất đi sự trong trắng, ta cũng sẽ không thể bình tĩnh!”

“Bệ hạ thánh minh!” Vân Thanh quận vương chấp tay nói.

“Nhưng nếu người này là Lâm ái khanh, vậy thì không giống nữa rồi!”

Nữ đế cười không khép được miệng: “Hai người bọn họ trai chưa vợ gái chưa chồng, một người làm thừa tướng kiêm đại nguyên soái binh mã, còn người kia là quận chúa mà trăm yêu thích nhất, môn đăng hộ đối, quan hệ cũng rất tốt, vô cùng xứng đôi vừa lứa!”

Vân Thanh quận vương ngăn ra: “Bệ hạ, ý của người là gì?”

“Vân Thanh hoàng thúc, ý của trăm không phải rất rõ ràng sao?”

Nữ đế gõ lên bàn: “Ý của trăm chính là để cho hai người trẻ bọn họ tiếp tục phát triển! Trăm đã sớm nhận ra rồi, trái tim của Vân Oanh đã sớm treo trên người Lâm ái khanh rồi, không thể chứa thêm người khác, cho nên chi bằng thành toàn cho chuyện tốt này, để nàng có được hạnh phúc của riêng mình!”

“Năng lực của Lâm ái khanh tài hoa, xuất chúng có thể so sánh với tiên trên trời, nhưng tâm tính không ổn định, khiến trăm khá là đau đầu! Nếu thành gia lập nghiệp có thể sẽ nhanh

chóng trở nên chín chắn, càng tận tâm tận lực báo ân triều đình, làm việc cho trăm!”

“Còn có hoàng thúc ngươi... Nếu việc này thành sự thật, ngươi có thể nhận được một người con rể xuất chúng nhất thiên hạ! Hoàng thúc, người con rể giống như Lâm ái khanh có thấp đèn đi tìm cũng rất khó mà tìm thấy, ngươi nói có phải không?”

“Đây quả thực là chuyện tốt vô cùng! Trăm càng nghĩ càng cảm thấy khả thi, ha ha!”

Vân Thanh quận vương hoàn toàn sững sờ luôn rồi!

Vốn dĩ hắn ta định chia cắt hai người họ, kết quả bệ hạ lại muốn thành toàn cho hai người họ?

Vân Thanh quận vương hoảng hốt nói: “Bệ hạ, tuyệt đối không thể!”

Nữ đế cau mày: “Vì sao không thể?”

“Bệ hạ, Lâm thừa tướng và Vân Oanh chắc chắn không xứng đôi!”

Nữ đế càng cau mày hơn: “Sao mà không xứng? Bọn họ bất kể là thân phận tuổi tác, những phương diện khác cũng đều vô cùng xứng đôi, tìm khắp cả Đại Vĩ này cũng không thể tìm thấy người nào xứng đôi hơn hai người bọn họ đâu!”

Vân Thanh quận vương toát mồ hôi: “Bệ hạ, chuyện này...”

Nữ đế nói: “Hoàng thúc, có gì cứ nói thẳng, đừng có mà ấp a ấp úng!”

“Bệ hạ, là như thế này!”

Vân Thanh quận vương chấp tay nói: “Lâm Bắc Phàm quả thật là rể tốt khó mà có được! Nhưng hắn thân là thừa tướng đương triều kiêm nguyên soái binh mã, vì thân là quận vương đương triều, đều là trọng thần của triều đình! Nếu hai nhà kết hợp, quyền lực quá lớn, sẽ phạm vào cấm kỵ, xin bệ hạ hãy suy nghĩ lại!”

Nữ đế khẽ cười lắc đầu: “Đây có là cái gì? Trẫm đã không bận tâm thì ngươi sợ cái gì? Tuy trọng thần của triều đình nên là điều kiêng kỵ, nhưng đối cách nhìn khác mà xem, đây cũng

được coi là thân càng thêm thân rồi! Đến lúc đó, có tâng quan hệ này thì quan hệ giữa Lâm ái khanh và trẫm tất nhiên sẽ càng thêm thân thiết, hắn cũng sẽ không cả ngày muốn chạy trốn nữa!”

Vân Thanh quận vương: “A?”

“Khụ khụ, vừa nãy nói sai rồi, hoàng thúc không cần đề ý!”
Nữ đế che giấu một chút.

“Nhưng bộ hạ, công lao của Lâm Bắc Phàm quá to lớn, công cao chấn chủ, vi thần thật sợ sợ sau này...”

Nữ đế không đề ý đến mà phát tay: “Những chuyện này cũng không cần lo lắng! Lòng trung thành của Lâm ái khanh là điều không cần phải nghi ngờ gì cả, cả văn võ trong triều đều sẽ phản, chỉ có duy nhất hắn sẽ không!”

“Nhưng bộ hạ, Lâm Bắc Phàm người này... Người này hắn vẫn...”

Nữ đế truy hỏi: “Hắn làm sao?”

“Hắn...”

Vân Thanh quận vương cắn răng nói: “Hắn là người vô cùng tham lam! Vi thần lo lắng sau này sẽ xảy ra chuyện, tiểu nữ sẽ chịu liên lụy!”

Nữ đế lại lắc đầu cười: “Hoàng thúc, không phải chỉ là tham một chút tiền thôi sao? Văn võ khắp triều ai mà chưa từng tham? Loại chuyện này không có biện pháp cắt đứt, nhắm một mắt mở một mắt là sẽ qua thôi! Chỉ cần hắn tận tâm tận lực làm việc cho triều đình, mưu cầu phúc lợi cho bách tính, đốc sức cho đất nước thì trẫm có thể giữ lại hắn!”

“Bộ hạ, hắn không phải chỉ tham một ít tiền mà là rất nhiều tiền!”

Mắt thấy nữ đế vẫn thờ ơ như vậy, Vân Thanh quận vương cắn răng nói: “Bộ hạ, theo vi thần được biết, tính tổng số vàng bạc châu báu mà Lâm Bắc Phàm đã tham ô trong mấy năm gần đây có thể còn nhiều hơn cả quốc khố!” Nhưng Vân Thanh quận vương lại sững người ra một lần nữa.

Bởi vì nữ đế vẫn bình thản như vậy, giống như đang nghe thấy một chuyện bình thường, vậy tay nói: “Những chuyện này,

trầm đã sớm biết rồi, không cần đề ý!”

Lần này Vân Thanh quận vương thật sự rất kinh ngạc!

Thì ra những chuyện này nữ đế đã sớm biết rõ rồi!

Còn cho người...

Không cần đề ý? Mẹ kiếp!

Sao có thể không đề ý đến những chuyện này chứ?

Tham ô mấy trăm vạn lượng thì cũng thôi đi, nhưng tiền tài mà hấn tham ô đã gần bằng quốc khố rồi! Làm lung lay gốc rễ của quốc gia, ảnh hưởng đến giang sơn xã tắc, để lại hậu quả nghiêm trọng! Không diệt cửu tộc là không đủ để khiến cho dân chúng bớt phần nộ!

1188 chữ

Chương 744: Xấu hổ đỏ mặt

Khoảnh khắc này, hàng trăm ngàn suy nghĩ tràn vào trong đầu của quận vương.

Từ khi Lâm Bắc Phàm vào triều cho tới nay vẫn luôn tham lam vô độ, chỉ cần có cơ hội thì sẽ vơ vét điên cuồng, không có cơ hội thì cũng phải tạo ra cơ hội để vơ vét, ai cũng không sợ, không nể mặt mũi của ai.

Giống như đằng sau hấn có một ngọn núi to lớn có thể bảo vệ hấn, khiến hấn không sợ gì cả.

Mà nữ đế cũng đã sớm biết rồi, không chỉ dung túng mà còn trọng dụng Lâm Bắc Phàm. Không ngừng thăng quan tiến chức, ban thưởng vinh hoa phú quý, ân sủng hưởng không hết.

Trong lòng Vân Thanh quận vương đột nhiên nảy ra một suy nghĩ táo bạo. Lẽ nào, từ đầu tới cuối Lâm Bắc Phàm đều là người của bộ hạ?

Là bộ hạ bảo hấn vơ vét?

Vì để trừng phạt tham quan, thu gom lại tiền tài?

Suy nghĩ cẩn thận lại thì tuy Lâm Bắc Phàm tham ô rất nhiều tiền nhưng hình như chưa từng dùng.

Cho nên, những khoản tiền tài đã vơ vét được, cuối cùng đều...

Lúc này, Vân Thanh quận vương túa mồ hôi đầm đìa.

Bấy giờ, ánh mắt của nữ đế thâm thúy nhìn qua, mang theo một tia cảnh cáo: “Hoàng thúc, có một số chuyện tự mình biết là được rồi, tuyệt đối không được nói ra ngoài! Nếu không trầm... sẽ không tha cho ngươi!”

Vân Thanh quận vương lập tức đảm bảo: “Vâng, vị thần nhất định sẽ giữ kín như bưng!”

“Không chỉ phải giữ bí mật mà còn phải nhớ, Lâm ái khanh rất quan trọng với trầm, với triều đình, với Đại Võ ta! Văn võ cả triều đều có thể thay đổi, duy chỉ một mình hấn là không thể! Cho dù có đắc tội với thiên hạ cũng không thể đắc tội với hấn! Vì để lôi kéo hấn, bất kể là phải trả cái giá lớn cỡ nào... Cũng đều xứng đáng!”

Vân Thanh quận vương vô cùng kinh hãi!

Không ngờ Lâm Bắc Phàm trong suy nghĩ của bệ hạ lại quan trọng tới mức độ này! Tuy năng lực của hấn xuất chúng nhưng cũng không đến mức như vậy chứ!

Vân Thanh quận vương đột nhiên cảm thấy Lâm Bắc Phàm có thể không đơn giản như vẻ bề ngoài!

Tuy rằng hấn đã rất ghê gớm rồi, không đến hai năm đã nhiều lần lập công lao, trở thành thừa tướng đương triều và đại nguyên soái binh mã toàn quốc, lòng lẫy xưa nay không ai sánh kịp, nhưng vẫn có rất nhiều thứ đang được ẩn giấu!

Chỉ lộ ra phần nổi của tảng băng trôi mà thôi!

Còn có nữ đế bây giờ cũng đột nhiên cho hấn một cảm giác sâu không lường được.

Bệ hạ, có lẽ cũng đang ẩn giấu điều gì đó!

Nếu không, vì sao nhiều năm gần đây vẫn an ổn ngồi trên cao ở triều đình như trước, thống trị vận mệnh của hoàng triều...

Giờ khắc này, Vân Thanh quận vương đã hiểu sâu sắc câu nói gần vua như gần hổ này.

“Vâng, thưa bệ hạ! Vi thần đã nhớ kỹ!” Vân Thanh quận cúi đầu.

“Cho nên, chuyện của Lâm Ái Khanh và Vân Oanh cứ để cho nó phát triển đi! Hoàng thúc, nếu ngươi dám ngăn cản bọn họ, trẫm sẽ trị tội của ngươi!”

Vân Thanh quận vương sợ hãi: “Bệ hạ, vi thần không dám!”

Đúng lúc này, giọng nói của một thái giám truyền vào.

“Khởi bẩm bệ hạ, Vân Oanh quận chúa vào cung cầu kiến!”

Trên mặt Vân Thanh quận vương có thêm một tia mắt tự nhiên, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

Tiểu nha đầu nghịch ngợm này, chắc chắn lại đùa giỡn lên chạy ra rồi, tới tìm nữ đế chỉ sợ là tới cáo trạng.

“Tiểu nha đầu Vân Oanh kia tới rồi!”

Nữ đế nở nụ cười: “Mau cho nàng vào!”

Tiểu quận chúa lên vào, sau khi nhìn thấy phụ thân mình, nàng làm mặt quỷ sau đó chạy đến trước mặt nữ đế lớn tiếng lại tui thân nói: “Nữ đế tử tử, ta đến cáo ngự trạng!”

Nữ đế vô cùng kinh ngạc: “Cáo ngự trạng? Kinh thành này còn ai dám đắc tội ngươi chứ?”

“Chính là hần ta, phụ vương của ta – Vân Thanh quận vương!”

Tiểu quận chúa chỉ tay vào phụ thân của mình, tức giận nói.

Nữ đế càng kinh ngạc hơn: “Sao hần ta lại đắc tội với ngươi?”

Tiểu quận chúa uất ức nói: “Phụ vương không cho phép ta lui tới với Lâm Bắc Phàm, cho nên nhốt ta lại! Lúc ấy hần ta lên đánh ngất ta, nếu như không phải ta thông minh, tương kế tựu kế thì sẽ không thể trốn thoát rồi! Nữ đế tử tử, ngươi nhất định phải làm chủ ta!”

“Thì ra là như thế!”

Nữ đế nổi giận: “Hoàng thúc tốt của trẫm, vậy mà ngươi dám nhốt tiểu Vân Oanh mà trẫm yêu thương nhất lại, nguyên nhân lại là lý do nhảm nhí không được qua lại với Lâm Bắc Phàm này! Ngươi... đáng tội gì đây?”

Tiểu quận chúa cáo mượn oai hùm: “Đúng vậy! Ngươi đáng tội gì?”

Vân Thanh quận vương cười khỏ: “Bệ hạ, vi thần nhất thời hồ đồ, về sau sẽ không dám như vậy nữa!”

“Còn dám có sau này? Xem ra ngươi vẫn chưa biết sai?” Nữ đế phẫn nộ.

Tiểu quận chúa tiếp tục cáo mượn oai hùm: “Ngươi vẫn chưa biết sai phải không?”

Vân Thanh quận vương sợ hãi cúi đầu, chấp tay nói: “Bệ hạ, thần thật sự không dám! Sau này sẽ không ngăn cản chuyện của Vân Oanh và Lâm Bắc Phàm nữa, xin ngài thứ tội!”

“Thế nghe còn được!” Nữ đế nở nụ cười, an ủi tiểu quận chúa: “Vân Oanh, sau này chuyện của ngươi và Lâm Bắc Phàm, trẫm sẽ làm chủ cho các ngươi, yên tâm mạnh dạn mà theo đuổi!”

Sắc mặt tiểu quận chúa đỏ lên trong nháy mắt, vô cùng xấu hổ, xấu hổ đáp: “Nữ đế tử tử, ta và Lâm Bắc Phàm có thể có chuyện gì? Đừng nói lung tung...”

“Vậy à? Xem ra trẫm hiểu lầm rồi!”

Nữ đế trêu ghẹo nói: “Lâm ái khanh cũng đến tuổi kết hôn, nên thành gia lập thất rồi! Trẫm sẽ tuyển ra một quý nữ trong hoàng tộc để làm thông gia với hần!”

“Nữ đế tử tử, không cần!” Tiểu quận chúa kêu lên.

Kết quả nhìn thấy ánh mắt trêu ghẹo mỉm cười của nữ đế, biết mình đã bị lừa, càng thêm xấu hổ: “Nữ đế tử tử, ngươi thật xấu!”

“Ha ha...” Nữ đế cười rộ lên, rất ít lần thấy Vân Oanh ngượng ngùng như vậy.

Nhất định phải thưởng thức, trêu đùa một phen.

1114 chữ

Chương 745: Ngươi tìm hần là tốt nhất

“Tiểu Vân Oanh, hai người các ngươi là trai tài gái sắc duyên trời tác hợp, trẫm liền tứ hôn cho các ngươi, thế nào?”

Tiểu quận chúa xấu hổ: “Nữ đế tử tử, chuyện này...”

Nữ đế lắc đầu cười: “Thì ra Vân Oanh thích từ từ! Được, trăm không làm khó ngươi!”

nữ đế tỷ tỷ, ngươi hiểu lầm ý của ta rồi!”

“Không, Sắc mặt của tiểu quận chúa đã đỏ đến nỗi nhỏ ra máu rồi, giọng nói nhỏ như muỗi kêu nói: “Ta cảm thấy, hình như cũng không phải không thể...”

Nữ đế: “...”

Cuối cùng, nữ đế cũng không tứ hôn, nhưng tiểu quận chúa vẫn vui vẻ rời đi, bởi vì nàng biết nữ đế tỷ tỷ đã đồng ý hôn sự này, ở phía sau ủng hộ nàng, cho nên không cần phải kiêng dè gì cả.

Nhìn bóng dáng vui vẻ rời đi của tiểu quận chúa, nữ đế không nhịn được mà thở dài nói: “Tuổi trẻ thật tốt!”

Lúc này, trên xà nhà xuất hiện một bóng dáng màu trắng, cười nói: “Bệ hạ, thật ra ngươi cũng rất trẻ, vì sao lại thở dài?”

Nữ đế cười khổ nói: “Tuy trăm còn trẻ nhưng đã trải qua nhiều chuyện, tâm đã không còn trẻ nữa! Thật ra trăm cũng muốn tự do tự tại như Vân Oanh, vui vẻ hạnh phúc, nhưng có quá nhiều chuyện đẩy trăm đi về phía trước, không thể dừng lại!”

“Bệ hạ, những năm gần đây ngươi đã phải chịu nhiều uất ức rồi!” Bạch Quan Âm nói. “Cũng không phải là uất ức gì, đây là trách nhiệm của trăm! Nếu đã ngồi lên vị trí cửu ngũ chí tôn, hưởng thụ vinh hoa phú quý, quyền lực và sự tôn sùng vô tận, vậy phải gánh vác trách nhiệm tương ứng! Như thế mới không hổ thẹn với liệt tổ liệt tông, không hổ thẹn với dân chúng Đại Võ, không hổ thẹn với lương tâm của mình!”

Sắc mặt của nữ đế trở nên cứng cõi.

“Nói rất hay! Nhưng bệ hạ, có một chuyện ngươi cũng nên suy nghĩ”

Nữ đế tò mò hỏi: “Chuyện gì?”

Bạch Quan Âm trêu ghẹo nói: “Hôn nhân đại sự của ngươi!”

Khuôn mặt xinh đẹp của nữ đế cứng đờ ngay lập tức.

Hai má ửng hồng, có chút nóng lên, úp úp mở mở nói: “Bạch tỷ tỷ, ngươi nói cái gì vậy?”

Bạch Quan Âm cười nói: “Ý của ta là ngươi cũng nên tìm một người tốt, kết hôn rồi sinh con đi!”

“Bạch tử tử, ngươi lại trêu ta rồi!” Nữ đế xấu hổ.

“Ta không có trêu chọc, ta đang nói chính sự!”

Bạch Quan Âm nói một cách nghiêm túc: “Về tư, tuy rằng bây giờ ngươi vẫn còn trẻ, nhưng thật ra đã 24 tuổi, không được coi là trẻ nữa rồi! Trong dân gian, nữ tử lớn như ngươi cơ bản đều đã xuất giá rồi, con cái đều đã có thể đi mua nước tương rồi!”

“Mấy năm nay ngươi bận rộn với việc nước, không có thời gian cho việc khác, ta hiểu rõ vô cùng! Nhưng mà, hiện tại trong nước đã ổn định, ngươi cũng nên suy nghĩ đến đại sự chung thân của mình!”

Mặt nữ đế càng đỏ hơn.

“Về công, đây cũng là vì Đại Võ! Ngươi bây giờ là hoàng đế Đại Võ, nhưng dưới gối lại không có con nối dõi, truyền thừa này sẽ xảy ra vấn đề! Chẳng lẽ định trăm năm sau sẽ chấp tay nhường giang sơn của mình cho người khác sao?”

“Đương nhiên không!” Nữ đế lập tức nói.

“Cho nên, vì sự ổn định của quốc gia, vì truyền thừa của hoàng thất, ngươi nhất định phải suy nghĩ đến hôn nhân đại sự của mình! Không có nam nhân, sao có thể sinh ra hoàng tử hoàng tôn, ngươi nói có đúng hay không?” Sắc mặt nữ đế càng thêm đỏ.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, lời Bạch Quan Âm nói vô cùng có đạo lý. Nàng phải suy nghĩ đến hôn nhân đại sự của mình!

Không có con nối dõi, truyền thừa của hoàng triều chính là một vấn đề, chẳng lẽ phải chấp tay nhường giang sơn cho người khác sao?

Hoàng đế khác có thể làm được hay không thì nàng không biết, dù sao nàng cũng không làm được!

Con người đều có tư tâm, đồ vật của mình sẽ chỉ truyền cho người thân nhất của mình Nhưng mà, phải tìm ai để kết hôn đây?

Nàng là nữ nhân quyền thế lớn nhất thiên hạ hiện nay, rất chóng mắt nam nhân bình thường, lại càng không xứng với nàng!

Lúc này, một bóng người quen thuộc nổi lên trong lòng. Sắc mặt nữ đế càng thêm đỏ!

Đỏ đến mức giống như nhỏ ra máu!

Nhưng trong lòng lại có thêm vài phần chờ mong và vui mừng.

Bạch Quan Âm trêu chọc nói: “Bệ hạ, thật ra trong lòng ngươi đã có người được chọn rồi đúng không?”

Nữ đế như bị nhìn thấu nỗi lòng, hoảng hốt nói: “Bạch tỷ tỷ, đừng nói lung tung, nào có chuyện đó?”

Bạch Quan Âm truy hỏi: “Người này có phải là Lâm Bắc Phàm hay không?”

Nữ đế càng thêm bối rối: “Không không..... Không phải hẳn!”

“Không phải sao?”

Bạch Quan Âm nghiêng đầu, khó hiểu nói: “Nhưng ngoại trừ hẳn, còn có ai có thể xứng đôi với ngươi? Ngoại trừ hẳn, còn có ai có thể khiến ngươi xem trọng?”

Nữ đế lấp ba lấp bắp: “Ta ta trăm trăm... “Thật ra bệ hạ, ngươi tìm hẳn là tốt nhất!”

Bạch Quan Âm cười nói: “Lâm Bắc Phàm là trạng nguyên đỗ đầu tam nguyên, lại là Đại Tông Sư hiếm thấy trong thiên hạ, văn võ song toàn! Năng lực chấp chính lại vô cùng xuất sắc, tìm khắp cả thiên hạ cũng thật sự không thể tìm ra được một người ưu tú như hẳn!”

“Hơn nữa, hẳn lại đang còn trẻ, tướng mạo đường hoàng, phẩm hạnh đoan chính, hơn nữa còn chưa lập gia đình, tìm hẳn làm hoàng phu của ngươi, quả thực là không thể thích hợp hơn!”

“Hơn nữa, không phải ngươi vẫn lo hẳn chạy trốn sao? Sau khi biến hẳn thành chồng của ngươi và sinh cho hẳn một vài đứa con, hẳn không thể chạy được nữa! Tất nhiên sẽ toàn tâm toàn

ý ở bên cạnh người, phụ tá người quản lý tốt giang sơn xã tắc!”

1095 chữ

Chương 746: Có chút vấn đề

Nữ đế càng nghe, trong lòng càng hoảng hốt!

Tuy rằng, nàng cũng nghĩ như vậy nhưng không cần nói ra! Thật khó xử.

Vì thế, nữ đế giờ chiều “Lấy công vụ để lẫn trốn”

“Bạch tử tử, chúng ta tạm thời đừng nói nữa, trăm muốn tiếp tục xử lý công vụ!”

Mở tấu chương ra, làm bộ nghiêm túc phê duyệt.

Bạch Quan Âm khẽ lắc đầu, biến mất không thấy đâu nữa.

Nữ đế mới trộm thở phào nhẹ nhõm, sờ hai má đều đã đỏ đến nóng lên, mà lúc này, tiểu quận chúa đã vui vẻ chạy về phía Chính Sự đường.

“Lâm Bắc Phàm, ta tới chơi với người!”

“Chơi cái gì? Bản quan công vụ bận rộn, không rảnh chơi với người!” Lâm Bắc Phàm vừa nhanh chóng phê duyệt tấu chương, vừa bình tĩnh nói.

“Người cứ làm việc của người đi, ta nhìn là được rồi!” Tiểu quận chúa ngoan ngoãn ngồi ở một bên, hai tay nâng má nhìn Lâm Bắc Phàm.

Mới phát hiện ra thấy hấn làm gì cũng đẹp.

Nhìn trái nhìn phải, nhìn ngang nhìn dọc, nhìn từ trên xuống dưới, đều đẹp! Nhan sắc bùng nổ!

Hơn nữa, hấn tuổi còn trẻ đã cảm kỳ thư họa, thi từ ca phú... Cái gì cũng đều tinh thông, lên ngựa có thể hành quân đánh giặc, xuống ngựa có thể tọa trấn triều đình, phương diện nào cũng đều rất lợi hại!

Một người chồng tốt như vậy, thấp đèn lồng cũng rất khó tìm được, hình như mình đã kiếm được rồi!

Tiểu quận chúa nhin không được lộ ra tiếng cười mừng thầm.

Lâm Bắc Phàm liếc mắt nhìn qua: “Làm gì vậy?”

“Không làm gì, chỉ là nhìn thấy ngươi thì nghĩ đến một vài chuyện vui vẻ!”

Sắc mặt của tiểu quận chúa nghiêm chỉnh, phát tay nói:

“Không cần để ý đến ta, ngươi tiếp tục làm việc của ngươi đi!”

“Ồ!” Lâm Bắc Phàm gật đầu, tiếp tục xử lý công vụ.

Tiểu quận chúa thì tiếp tục nhìn một cách chính đại quang minh.

Thấy mực trên bàn Lâm Bắc Phàm ít đi rồi, lập tức đi tới mài cho.

Thấy trà trên bàn đã hết, lập tức rót trà. Thấy tấu chương trên bàn quá nhiều, lập tức tới sắp xếp gọn lại.

Còn thỉnh thoảng lên đến Ngự Thiện phòng, mang điểm tâm ngon miệng tới cho Lâm Bắc Phàm.

Ánh mắt Lâm Bắc Phàm lại liếc qua một lần nữa, luôn cảm thấy hôm nay tiểu quận chúa có chút kỳ quái, vô cùng ân cần.

Hắn lại không nhin được mà hỏi: “Tiểu quận chúa, rốt cuộc là ngươi muốn làm gì?”

“Không làm gì cả, ngươi làm việc của ngươi đi, không cần để ý đến ta!”

Tiểu quận chúa vừa ăn nho vừa nói, phát hiện thấy nho rất ngon, thuận tay nhét một quả vào miệng Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm: “...”

Sau khi xử lý xong tấu chương, Lâm Bắc Phàm cùng các thái giám đi tới Ngự Thư phòng, tiện thể báo cáo một số chuyện.

Mà lúc này, nữ đế còn chưa bình thường trở lại từ trong ngựong ngừng vừa rồi, nhìn thấy Lâm Bắc Phàm là người có liên quan tới, lại nhớ tới lời nói của Bạch Quan Âm, sắc mặt lại trở nên đỏ bừng, ánh mắt lóe lên, tim đập dồn dập, không biết tâm tư đã trôi đi đâu rồi.

Lâm Bắc Phàm không ngừng báo cáo công việc, toàn bộ quá trình nữ đế đều gật đầu, trông có vẻ vô cùng qua loa lấy lệ.

Lâm Bắc Phàm bất đắc dĩ hỏi: “Bệ hạ, người có đang nghe không?”

“A a a... Ái khanh, trầm đang nghe, trầm đang nghe, người tiếp tục nói đi!” Cuối cùng nữ đế cũng đã bừng tỉnh.

“Vâng, bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm đang muốn mở miệng.

“Đúng rồi ái khanh, vừa rồi người nói cái gì?”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Ánh mắt của Lâm Bắc Phàm nhìn qua, hôm nay nữ đế này nhìn sao cũng thấy rất kỳ lạ?

Không phải là di cả đến đây chứ?

Vì thế, Lâm Bắc Phàm đành phải báo cáo công việc lại từ đầu một lần nữa, lúc này rốt cục nữ đế cũng nghiêm túc, ít nhất là trông có vẻ như vậy.

Sau khi báo cáo xong, Lâm Bắc Phàm hỏi: “Bệ hạ, có chỗ nào khó hiểu không?”

“Trầm... quả thật có chút vấn đề!”

“Bệ hạ mời hỏi!” Vẻ mặt của Lâm Bắc Phàm nghiêm túc.

“Trầm muốn hỏi..... Ái Khanh, chắc là người chưa kết hôn đúng chứ?”

Lâm Bắc Phàm tròn tròn mắt ngay lập tức. Vấn đề kỳ cục gì đây?

Ta đã kết hôn hay chưa có liên quan gì đến việc này không?

Nhưng bệ hạ nếu đã hỏi, làm thần tử nhất định phải trả lời.

“Khởi bẩm bệ hạ, vi thần đã có mấy vị hồng nhan tri kỷ! Nhưng nói tới hôn nhân thì hiện tại vẫn chưa có! Vi thần định qua một khoảng thời gian nữa sẽ đưa các nàng vào cửa, cho các nàng danh phận chính thức!” Nữ đế liên tục gật đầu: “Không có là tốt rồi! Không có là tốt rồi...”

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Xin hỏi bệ hạ, còn có vấn đề gì khác không?”

“Trầm còn có một số vấn đề..”

Nữ đế suy nghĩ một chút, lại lo lắng hỏi: “Trên người người hẳn là cũng không có hôn ước chứ?”

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm hơi giật một cái: “Khởi bẩm bệ hạ, vi thần xuất thân bình dân, cô độc lẻ loi, trên người cũng không có hôn ước!”

“Không có là tốt rồi, không có thì... trăm đã yên tâm rồi!” Nữ đế thở ra một tiếng.

Lâm Bắc Phàm: “...”

Hắn trầm mặc một lát, chấp tay hỏi: “Không biết vì sao bệ hạ lại hỏi về hôn nhân đại sự của thần?”

“Chủ yếu vẫn là vì tốt cho người!”

“Tốt cho ta?” Lâm Bắc Phàm lại ngờ một lần nữa.

“Đúng vậy, trăm là vì tốt cho người!”

Nữ đế nói với Lâm Bắc Phàm: “Ái Khanh, bây giờ người còn trẻ, cho nên hôn nhân đại sự tuyệt đối không nên vội vàng, phải từ từ! Nhất là vợ, nhất định phải thận trọng, biết chưa?”

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm lại giật: “Cái này... đương nhiên là thần biết!”

1034 chữ

Chương 747: Muốn luyện thuốc trường sinh phải có xương rồng

Nữ đế suy nghĩ một chút, bổ sung nói: “Nhưng ái khanh là thừa tướng đương triều kiêm đại nguyên soái binh mã, quốc sự bận rộn, trong nhà không có nữ chủ nhân chăm sóc cũng không được! Như vậy đi, người có thể nạp thiếp trước, nhưng cưới vợ có thể phải từ từ!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút, hỏi: “Xin hỏi bệ hạ, khi nào vi thần có thể cưới vợ, cưới người vợ như thế nào?”

“Cái này... Chờ trăm nghĩ kỹ xong rồi nói sau!”

Lâm Bắc Phàm lại ngẩn người, còn phải chờ người nghĩ kỹ rồi nói sau? Lỡ người quên thì phải làm sao?

Nhìn vẻ mặt sững sờ của hắn, trên mặt nữ đế hiện lên một tia xấu hổ, ra vẻ nghiêm túc nói: “Ái khanh, người yên tâm, chuyện của người chính là chuyện của trẫm, trẫm chắc chắn sẽ không quên! Hôn nhân đại sự của người, trẫm làm chủ giúp người!”

Lâm Bắc Phàm lại ngẩn một lần nữa!

Hôn nhân đại sự của ta còn cần người làm chủ sao?

“Bệ hạ, vi thần có thể tự mình làm chủ chuyện hôn sự này, sẽ không phiền bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm khéo léo nói. Nữ đế trở nên kích động: “Không được! Người thân là thừa tướng đương triều kiêm đại nguyên soái binh mã, chuyện hôn nhân không phải là trò đùa, chuyện liên quan đến sự ổn định của triều đình và Đại Võ! Cho nên, chuyện này trẫm nhất định phải thay người làm chủ!”

Lâm Bắc Phàm đỏ mặt hỏi: “Bệ hạ, thật sự không cần, không nghiêm trọng như vậy đâu...”

Nữ đế vỗ bàn: “Quyết định một cách vui vẻ như vậy đi!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Cuối cùng, hoàng mệnh khó trái, cái yếu không thể địch lại cái mạnh, Lâm Bắc Phàm đành phải rung rung tiếp chỉ.

Mà lúc này, trải qua thời gian mấy ngày, tam hoàng tử của Đại Viêm - Viêm Tinh Hà đã chạy về Đại Viêm, đồng thời cũng mang câu trả lời của Đại Võ trở về, hoặc là đánh hoặc là lui, không có con đường thứ ba để lựa chọn.

Binh mã của Đại Viêm tất nhiên sẽ không lui, nhưng cũng không dám đánh một cách tùy tiện. Cho nên hai quân vẫn đứng song song như cũ, vô cùng khắc chế.

Sau khi làm xong chính sự, tam hoàng tử lập tức hưng phấn chạy tới một tòa phủ đệ xa hoa: “Quốc sư, bản cung đến thăm người!”

Chỉ nghe thấy cách một tiếng, một đạo sĩ có thân hình mập mạp xuất hiện, vậy mà lại là Không Hư đạo trưởng đã biến mất đã lâu.

Từ sau khi bị Lâm Bắc Phàm đuổi ra khỏi Đại Võ, hắn ta đã dẫn theo tiểu đồ đệ của mình đi tới Đại Viêm. Dựa vào tay nghề luyện đan cùng với bản lĩnh giả thần giả quỷ đã nhanh chóng mê hoặc được hoàng đế Đại Viêm và bá quan triều đình, trở thành quốc sư đương triều, quyền cao chức trọng, được người ta tôn sùng.

“Tam hoàng tử điện hạ, người đã trở lại rồi, không biết có lấy được xương rồng không?”

“Đương nhiên là có rồi!”

Tam hoàng tử đắc ý cười nói: “Bản cung ra mặt, sao có thể tay không trở về?”

Không Hư đạo trưởng vô cùng vui mừng: “Xương rồng ở đâu? Mau cho bản đạo nhìn xem!”

“Quốc sư mời xem!”

Tam hoàng tử thật cẩn thận lấy ra một cái hộp, sau đó mở cái hộp ra, cẩn thận lấy ra một cái bình ngọc từ bên trong, xương rồng để ở bên trong.

Không Hư đạo trưởng cẩn thận mở bình ra, đổ ra một chút bột phấn từ bên trong, phân biệt kỹ càng, gật đầu nói: “Đây đúng là xương rồng rồi, làm phiền tam hoàng tử điện hạ quá”

Tam hoàng tử vội vàng hỏi: “Quốc sư, trong bình này có hai lạng rưỡi xương rồng, cộng với số lượng xương rồng mà lúc trước phụ hoàng cho người, tổng cộng là năm lạng xương rồng! Nhiều xương rồng như vậy, phụ hoàng bảo ta hỏi người có thể luyện được thành thuốc trường sinh bất lão không?”

Trong lòng Không Hư đạo trưởng trợn trắng mắt, hắn ta cũng muốn luyện thuốc trường sinh bất lão, nhưng vấn đề là hắn ta không biết!

Nhưng hắn ta là một kẻ dối trá kỳ cựu, không hoảng hốt một chút nào, chỉ khẽ lắc đầu, cười khổ nói: “Nào có dễ dàng như vậy? Mấy ngàn năm qua, không biết bao nhiêu quân vương muốn luyện thuốc trường sinh bất lão nhưng có mấy người thành công chứ? Một người cũng không có! Cũng chỉ có bây giờ xuất hiện xương rồng là vật chí bảo trong thiên hạ mới có thêm một tia hy vọng!”

Tam hoàng tử cười khổ theo: “Thật đúng là vậy!”

“Điện hạ không cần lo lắng, hiện tại chúng ta đã có xương rồng, công thêm sức lực của toàn bộ đất nước thu thập thiên tài địa bảo, đã có nhiều hy vọng hơn quân vương trước kia rồi! Chỉ cần nguyên liệu đầy đủ, bản đạo chắc chắn năm mươi phần trăm luyện chế ra được thuốc trường sinh bất lão! Cho dù không luyện ra được thuốc trường sinh bất lão, nhưng một vài viên đan dược kéo dài tuổi thọ thì không thành vấn đề!” Không Hư đạo trưởng không ngừng nói nhảm, phun ra những lời hứa suông.

Tam hoàng tử mừng rỡ: “Vậy thì có làm phiền quốc sư rồi”

“Nhưng xương rồng này vẫn quá ít!”

Không Hư đạo trưởng tiếc hận nói: “Nếu như có thể có được mấy cân xương rồng, bản đạo lập tức có thể khai lô luyện đan, luyện chế ra thần dược mà các người cần!”

“Quốc sư nói rất đúng, chỉ là xương rồng đã bay đi, không thể có được lượng lớn xương rồng!” Tam hoàng tử cười khổ.

1114 chữ

Chương 748: Tin đồn

Con người của Không Hư đạo trưởng chuyển động: “Đúng rồi điện hạ, xương rồng là bảo vật thiên hạ, bảo bối vô giá của Đại Võ, nghiêm cấm truyền ra ngoài! Xương rồng của các người là có được từ đâu vậy?”

“Quốc sư, chúng ta đương nhiên có biện pháp của mình!” Tam hoàng tử đắc ý.

“Biện pháp gì, có thể nói cho bản đạo nghe không?” Đôi mắt của Không Hư đạo trưởng sáng lên.

“Chuyện này...” Tam hoàng tử có chút khó xử.

Nhưng hắn ta còn muốn có được Thông Thần đan từ chỗ Không Hư đạo trưởng, không thể đắc tội với cao nhân trước mắt.

“Quốc sư, chuyện này liên quan đến một cơ mật của triều ta, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài! Nhưng mà quốc sư là

người của ta, cho nên bản cung sẽ không gạt ngươi! Nhưng sau khi ngươi nghe xong, nhất định phải giữ bí mật!”

Sắc mặt của Không Hư đạo trưởng nghiêm túc: “Điện hạ yên tâm, bản đạo xin thề ở trước mặt Tam Thanh đạo tôn, tuyệt đối không nói cho người thứ ba biết!”

“Đa tạ quốc sư hiểu cho, bản cung sẽ nói cho ngươi biết!”

Tam hoàng tử nhỏ giọng nói: “Tất cả xương rồng của chúng ta đều là thu được từ thừa tướng kiêm nguyên soái binh mã Lâm Bắc Phàm của Đại Võ! Thật ra hắn là một nội ứng mà Đại Viêm chúng ta sắp xếp ở trong Đại Võ!”

Đồng tử của Không Hư đạo trưởng co rụt lại!

Tin tức này thực sự là quá kinh hoàng, quá đáng sợ rồi!

Ai mà có thể ngờ tới được thừa tướng kiêm đại nguyên soái binh mã Lâm Bắc Phàm của Đại Võ, một nhân vật vô cùng lợi hại dưới một người trên vạn người như vậy lại là nội ứng của Đại Viêm!

Một nội ứng có thể làm được đến mức như hắn chắc chắn là lần đầu tiên từ khi khai thiên lập địa! Tổ tiên linh thiêng quá trời!

“Thật sao? Ngươi không lừa ta chứ?” Không Hư đạo trưởng hỏi thêm một câu.

“Sao dám lừa gạt quốc sư?”

Tam hoàng tử cười nói: “Quốc sư, cái này quả thật rất khó khiến người ta tin tưởng, nhưng thật sự chính là như thế! Bởi vì Lâm Bắc Phàm là một tên vô cùng tham tiền, không có giới hạn nguyên tắc, chỉ cần cho tiền thì cái gì cũng làm!”

“Lúc trước, chúng ta đã tiêu bốn trăm vạn lượng bạc để có được phương pháp chế tạo thần khí phi thiên khí cầu lớn từ trên tay hắn! Sau đó lại tốn năm trăm vạn lượng bạc để có được phương pháp chế tạo lợi khí trên nước là tàu đệm khí từ trên tay hắn! Ngay cả xương rồng trên tay chúng ta cũng là được mua từ hắn, tốn hơn một triệu lượng bạc, thật tham lam!”

“Nhưng nếu hắn không tham thì chúng ta cũng không có cơ hội này! Quốc sư, ngươi nói có đúng hay không, ha ha!”

“Quả thật là như thế!” Không Hư đạo trưởng cười rộ lên.

Không bao lâu sau, tam hoàng tử có việc phải rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Không Hư đạo trưởng đứng ngồi không yên, đi tới đi lui, có chút hưng phấn không chịu nổi.

“Lâm Bắc Phàm, ta thật không thể nào ngờ tới được người lại là một người như vậy! Thật sự là ông trời phù hộ, Tam Thanh đạo tôn hiển linh rồi, cho bản đạo có cơ hội báo thù rửa hận, ha ha!”

Phải biết rằng, lúc trước hắn bị Lâm Bắc Phàm đuổi ra khỏi Đại Võ, tiền tài kiếm được cũng đều bị hắn nuốt mất khiến hắn ta vô cùng khó chịu, vẫn luôn muốn báo thù.

Hơn nữa, đôi phương biết sự kỳ diệu của Thông Thần đan, một sự uy hiếp to lớn, nhất định phải diệt trừ. Bây giờ, cuối cùng hắn ta cũng đã tìm thấy một cơ hội.

“Lâm Bắc Phàm, lần này xem người có chết hay không!”

Không Hư đạo trưởng gọi tiêu đồ đệ tới, cho hắn ta một khoản tiền lớn, bảo hắn ta đi làm một việc.

Không lâu sau, một lời đồn đãi nhanh chóng bao trùm Đại Võ được truyền đến từ Đại Viêm.

“Các người biết không, thừa tướng đương triều kiêm đại nguyên soái binh mã Lâm Bắc Phàm của Đại Võ thật ra là một tên tay sai bán nước!”

“Hắn đã là một trọng thần có chức vị rất cao, được nữ đế bệ hạ sủng ái, vinh hoa phú quý hưởng không hết, sao có thể bán nước?”

“Chuyện này có tám phần là thật! Ta nói cho người biết, tin tức này được không ít người trong nội bộ của Đại Viêm tiết lộ ra, Lâm Bắc Phàm đã sớm phản quốc rồi! Vì lợi ích của mình mà tiết lộ phương pháp chế tạo thần khí phi thiên khí cầu lớn và lợi khí trên nước tàu đệm khí của Đại Võ cho Đại Viêm, cho nên Đại Viêm mới có cơ hội chế tạo ra hai đại thần khí này!”

“Còn có xương rồng của Đại Viêm thật ra cũng là hắn tiết lộ ra!”

“Các người ngẫm lại xem, bất kể là phương pháp chế tạo hai đại thần khí hay là xương rồng, chỉ có hấn là có cơ hội tiếp xúc, không phải hấn thì còn có thể là ai? Các người nói có đúng hay không?”

“Người nói cái này thật đúng là có khả năng! Đối phương là một đại tham quan, vì tiền thì chuyện gì cũng có thể làm ra được!”

“Không nghĩ tới hấn lại là một người như vậy! Bán nước thật đáng xấu hổ!”

Chuyện này được lan truyền đến mức xôn xao hết cả lên, rất nhiều người yêu cầu điều tra kỹ Lâm Bắc Phàm, diệt trừ gian tặc bán nước.

Còn có một vài thế gia thù địch chương mắt Lâm Bắc Phàm quyền cao chức trọng cũng giúp đỡ ở phía sau, cho nên sự việc càng náo loạn càng lớn, hy vọng có thể mượn cơ hội này để giết chết Lâm Bắc Phàm. Trong một thời gian ngắn, Lâm Bắc Phàm từ thừa tướng kiêm nguyên soái của triều đình được tôn sùng đã trở thành kẻ gian tặc bán nước ai nấy đều muốn đánh. Việc này nhanh chóng kinh động triều đình.

1221 chữ

Chương 749: Cho hấn một cơ hội

Trên triều đình, nữ đế giận dữ: “Lý nào lại như vậy! Lời đồn vô căn cứ như thế lại có thể đẩy lên cơn sóng lớn như vậy, rõ ràng là có người vu oan hãm hại, vu hại trung lương, ý đồ lật đổ triều đình Đại Võ ta, dụng tâm thật hiểm ác! Lâm ái khanh, lòng trung thành của người có trời đất chứng giám, trăm tin tưởng người, không nên để trong lòng!”

“Bệ hạ anh minh, thần sẽ không để trong lòng!” Lâm Bắc Phàm nói to.

Lúc này, một lão thần đứng ra, dẫn đầu nói: “Bệ hạ, trông có vẻ việc này quả thật là âm mưu! Chỉ là, không có lửa làm sao có khói, chưa chắc là không có nguyên nhân...”

Nữ đế lại giận dữ: “Ý của người là Lâm ái khanh không trong sạch sao?”

“Bệ hạ, thừa tướng đại nhân tất nhiên trong sạch! Chỉ là, chuyện này đã loạn lên rồi, khiến cho dân chúng phần nộ, cho nên ý của vị thần là không nên làm trái ý kiến của dân chúng, cứ tiến hành điều tra thuận theo ý dân. Như vậy vừa có thể chứng minh thừa tướng đại nhân trong sạch, đồng thời cũng có thể xoa dịu dân chúng! Xin bệ hạ điều tra rõ ràng!”

“Xin bệ hạ minh xét!” Bách quan đồng thanh nói.

Việc này có chút ý tứ bức cung rồi, muốn nhân cơ hội này để xử lý Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm có làm ra chuyện bán đứng quốc gia hay không, bọn họ không hiểu nhưng hẳn chắc chắn không trong sạch.

Chỉ cần điều tra nhất định sẽ phải chịu tổn thất nghiêm trọng.

Nữ đế giận dữ nói: “Loại chuyện này còn cần điều tra sao? Đã xảy ra ba lần rồi! Lúc trước, ba vị hoàng thúc của trẫm cũng vu hãm ái khanh của trẫm như vậy, dụng tâm cực kỳ hiểm ác xấu xa, nhưng cuối cùng đều chứng minh ái khanh trong sạch!”

“Cho nên, không cần để ý tới những lời đồn thổi vô căn cứ này! Truyền lệnh của trẫm xuống, nếu ai tiếp tục nói lung tung, lay động triều đình, khiến dân chúng phần nộ, tất cả đều bị bắt vào trong đại lao hỏi tội!”

“Còn có các người, nếu như tiếp tục dám bị thóc chọc bị gạo, vu hãm trung lương, trẫm cũng sẽ trị tội của các người!”

“Vâng, bệ hạ!” Bách quan run lẩy bẩy.

Vì thế, những lời đồn đãi này rất nhanh đã bị lắng xuống dưới sự trấn áp bằng cường quyền của nữ đế.

Mà Lâm Bắc Phàm vẫn làm thừa tướng kiêm nguyên soái của hãn như trước, địa vị vững như núi Thái Sơn, không thể dao động.

Đại Viêm hoàng triều, sau khi Không Hư đạo trưởng biết được tin tức này đã ngăn ra: “Cái này cũng không thể giết chết được hãn?”

“Sư phụ, nghe nói chuyện này đã rất náo loạn ở Đại Võ, náo loạn lên cả triều đình, nhưng nữ đế của Đại Võ không thèm

điều tra, một lòng một dạ bảo vệ Lâm Bắc Phàm, trực tiếp hạ lệnh bắt người nói lung tung, sự tình cứ như vậy mà bình ổn!”

Không Hư đạo trưởng tức giận đến mức lộn hết cả ruột.

Đã phải trả một cái giá to lớn như vậy rồi, kết quả ngay cả một sợi lông của người ta cũng không bị thương, thật sự là quá khốn nan rồi!

Bình thường hẳn ta thích nhất là hôn quân, nhưng bây giờ lại vô cùng chán ghét. “Không rõ bản chất của người khác, sủng ái gian thần, nữ đế này thật sự là một hôn quân!”

Không thể làm gì được, việc này cứ như vậy mà bị bỏ qua, về sau sẽ tiếp tục tìm kiếm cơ hội báo thù.

Mà lúc này, Lâm Bắc Phàm lại hí mắt nhìn tin tức vừa được truyền tới: “Lời đồn này... được truyền tới từ Đại Viêm?”

“Rốt cuộc là ai ngấm ngấm giờ trò ở sau lưng?”

Tuy quả thực là Lâm Bắc Phàm đã làm những việc này.

Nhưng những chuyện này cũng chỉ có vài người biết, hơn nữa đều là những người có chức cao của Đại Viêm. Vì bảo vệ lợi ích của mình, bọn họ nhất định sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài.

Dù sao, Lâm Bắc Phàm còn sống, ở vị trí cao thì mới càng hữu dụng đối với bọn họ, mà hẳn chết đi rồi thì sẽ không còn ích lợi gì nữa.

Nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện này, rất có thể là nội bộ đã xuất hiện vấn đề. Có người khó chịu với hắn, muốn dồn hắn đến chỗ chết.

“Rốt cuộc là ai?”

Trong lòng hắn lóe ra mấy chục bóng người. Bất kể có thù hay không thì đều lướt qua một lần.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể xác định được người này.

“Thôi, bất kể là ai, ta đều sẽ tính lên trên đầu Đại Viêm các người!”

Lâm Bắc Phàm cũng không phải là người sẽ nhẫn nhịn chịu đựng, tuy người không đả thương được ta nhưng đã khiến ta

gặp phải phiền phức, ta nhất định phải trả lại.

Không tìm được thủ phạm, ta sẽ tính sổ với toàn bộ Đại Viêm các người.

Hắn tìm đến Bạch Quan Âm: “Giúp ta làm một việc!”

Bạch Quan Âm vô cùng sáng khoái: “Không thành vấn đề, chuyện gì?”

“Chắc là người đã nghe thấy những lời đồn đãi gần đây rồi, có người vu hãm ta bán nước, nói ta bán phương thức chế tạo hai đại thần khí và xương rồng cho Đại Viêm, có lý nào lại như vậy! Ta trung thành và tận tâm như thế, sao có thể làm ra chuyện điên rồ như vậy?”

Bạch Quan Âm cười như không cười: “Hình như cũng không phải vu hãm đâu!”

Lâm Bắc Phàm oai phong lẫm liệt: “Không có bằng chứng chính là vu hãm!”

“Được rồi, người nói có lý! Cho nên người định bảo ta đi bắt hung thủ thực sự phía sau màn?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không phải! Đối phương rất狡 hoạt, ta đã phát động lực lượng triều đình cũng chưa tra ra hung thủ thực sự phía sau màn! Cho nên không cần lãng phí thời gian như vậy!”

Ánh mắt Bạch Quan Âm nhìn chằm chằm: “Dự định của người là....” “Chuyện này là do kinh thành Đại Viêm tiết lộ ra, hẳn là nội bộ xuất hiện vấn đề, cho nên ta định trả thù lên đầu Đại Viêm, có một người thì tính một người, thù giết nhằm còn hơn bỏ sót!”

Bạch Quan Âm hỏi: “Kế hoạch của người là..”

Lâm Bắc Phàm cười hì hì: “Bây giờ không phải hoàng đế Đại Viêm đang thu thập thiên tài địa bảo của thiên hạ để luyện thuốc trường sinh bất lão sao? Ta sẽ cho hắn ta một cơ hội, cũng đã đến lúc xương rồng lộ diện rồi, xem bọn họ có thể nắm chắc được hay không!”

1215 chữ

Chương 750: Xương rồng lại xuất hiện

Sau khi biết được kế hoạch của Lâm Bắc Phàm, Bạch Quan Âm lập tức báo cáo cho nữ đế Nữ đế không thể bình tĩnh nữa: “Lâm ái khanh muốn trả thù Đại Viêm?”

“Bệ hạ, ý kiến của người thế nào?”

“Còn cần phải nói sao?”

Nữ đế trở nên hưng phấn: “Mấy năm nay, hoàng triều Đại Viêm đã gây phiền toái cho trẫm rất nhiều lần, trẫm đã sớm muốn lấy lại rồi! Nếu Lâm ái khanh đã có tâm, nhất định phải phải ủng hộ hết mình!”

Vì thế, lực lượng ngầm của nữ đế bắt đầu hành động rồi.

Một tin tức đã nhanh chóng được lan truyền khắp thiên hạ.

“Nghe nói, có người đã nhìn thấy xương rồng ở bờ biển Đông Hải, gần khu vực Nam Hải! Lúc ấy, xương rồng chiếm lĩnh trên biển rộng, điều khiển lôi điện, nuốt mây phun sương, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ!”

Khi ấy có mấy vị ngư dân nhìn thấy thì nhao nhao đập đầu quỳ lạy, khẩn cầu để có được sự chú ý của rồng!”

“Xương rồng? Không phải đã bay đi rồi sao?”

“Bay đi rồi, nhưng cũng có thể bay trở về mà!”

“Xương rồng, đây chính là chí bảo được thiên hạ công nhận! Nghe nói nơi xương rồng dừng lại, nắng hạn gặp mưa rào, đất tuôn lên suối ngọt, rất nhiều hoa tiên mọc lên tạo nên khung cảnh tuyệt đẹp! Ngộ đạo ở cạnh xương rồng có cơ hội nhận được võ công tuyệt học, tu vi tăng vọt! Nếu như có thể đạt được xương rồng, thậm chí có thể luyện chế các loại thần dược tiên đan, ngay cả thần dược đệ nhất thiên hạ cũng có thể luyện được!”

“Lần trước không hện mà gặp, lần này có cơ hội nhất định phải tới xem một chút!”

“Nói rất đúng, không thể bỏ qua cơ hội tốt!”

Tin tức này vừa được truyền ra đã lập tức kinh động các thế lực ở khắp nơi, tất cả mọi người không thể nào bình tĩnh được.

Bởi vì xương rồng cũng không phải là thứ không có thật, mà là bảo bối thật sự tồn tại. Từng xuất hiện ở kinh thành Đại Võ, gọi ra rất nhiều điều kỳ diệu, không biết được bao nhiêu người tận mắt chứng kiến.

Chỉ tiếc là cuối cùng đã bay đi, để lại tiếc nuối vô tận.

Một năm rồi, lại xuất hiện một lần nữa!

“Đây là cơ hội tốt trời ban! Cơ hội không thể để lỡ, bỏ lỡ rồi thì sẽ không thể có được nữa, phải phái người đi kiểm tra! Nếu thực sự có xương rồng nhất định phải mang về! Cho dù không mang về được cũng không thể để cho người khác đạt được!”

“Nếu như có thể đạt được tuyệt học võ lâm trên xương rồng, vậy toàn bộ môn phái của chúng ta nhất định sẽ quật khởi, khí thế không thể ngăn cản!”

“Xương rồng, còn có thể dùng để luyện chế linh đan thần dược, thậm chí là thuốc trường sinh bất lão! Bất kể là phải trả cái giá lớn thế nào, đều phải nắm trong tay, không thể để cho người khác tranh giành!”

“Có được xương rồng còn có cơ hội thành tiên, nhìn xuống nhân gian!”

“Có được xương rồng, cũng sẽ có được thiên hạ!”

Rất nhiều thế lực đã nhao nhao phái cao thủ đi đến bờ biển Đông Hải kiểm tra. Triều đình Đại Võ và Lâm Bắc Phàm diễn sâu, vô cùng kích động nói: “Bệ hạ, dân gian đồn đãi xương rồng lại xuất hiện rồi, ngay bên bờ Đông Hải, gần vùng đất Nam Hải! Trên xương rồng có đại cơ duyên, chúng ta nhất định phải nắm trong tay!”

Nữ đế cũng là diễn viên liên tục gật đầu, càng thêm kích động nói: “Ái khanh nói rất đúng! Xương rồng này vốn trách?”

là vật của Đại Võ ta, lẽ ra phải nghênh đón về để cung phụng! Ái khanh, người cảm thấy việc này sẽ do ai phụ “Bệ hạ, xương rồng là chuyện quan trọng, vì thân nguyện ý đi!”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ oai phong凛冽: “Nếu thật sự có xương rồng, vì thân nhất định sẽ tìm đủ mọi cách để nghênh đón trở về!”

Nữ đế lớn tiếng nói: “Được! Ái khanh trung thành đáng khen, việc này liền giao cho người phụ trách!”

Như thế, chuyện này cứ được quyết định như vậy, bách quan cũng không chen vào được một câu nào.

Sau khi nhận được hoàng mệnh, Lâm Bắc Phàm lập tức khởi hành. Dù sao, hấn chính là đại đạo diễn sau lưng, nếu như không có hấn ở đây, rất nhiều chuyện sẽ không dễ sắp xếp.

Mất khoảng bốn ngày, một đường nhanh như chớp cuối cùng cũng đã đến bờ biển Đông Hải, gần khu vực Nam Hải.

Tại thời điểm này, đã có rất nhiều người đến rồi.

Có giang hồ, có triều đình của các nước, còn có một vài thế gia, tất cả mọi người đều tới nơi này để tìm xương rồng.

Trong đó, số người nhiều nhất chính là binh mã của triều đình Đại Viêm bởi vì, Nam Hải chính là hải vực do Đại Viêm quản lý.

Trong lời đồn, xương rồng xuất hiện ở bờ biển Đông Hải, gần Nam Hải, chính là nằm ở giữa hải vực của Đại Viêm.

Cho nên, bọn họ có ưu thế về địa lý, có thể phái càng nhiều người tới.

Trên biển, tất cả đều là thuyền vận chuyển.

Bởi vì chưa thấy xương rồng nên mọi người đều khá kiềm chế, không xảy ra xung đột gì.

Lúc này, một người đang báo cáo với Lâm Bắc Phàm.

“Khởi bẩm thừa tướng, từ sau khi chuyện xương rồng này được truyền ra ngoài đã có hơn vạn nhân sĩ giang hồ đến nơi này tìm bảo vật! Hoàng triều Đại Viêm dựa vào ưu thế về địa lý, đã phái tới hai mươi vạn đại quân, mười vạn bộ binh, mười vạn thủy quân tới đây! Đại Hạ cách khá xa, nhưng trước mắt cũng đã phái tới năm vạn thủy quân! Còn có binh mã của các quốc gia nhỏ khác, ước chừng khoảng năm vạn!”

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu.

“Thừa tướng đại nhân, chúng ta có phải một ít binh mã tới đây không?”

Lâm Bắc Phàm phát tay: “Không cần, tin tức xương rồng là thật hay giả còn chưa thể xác định, cho nên không cần điều động binh lực! Hơn nữa, quan trọng là binh giỏi chứ không quan trọng là nhiều, lần này bản quan mang đến mười tám vị Tiên Thiên đủ để ứng phó rồi!”

Mười tám vị Tiên Thiên này, chính là cao thủ Tiên Thiên đi đánh Đa La với Lâm Bắc Phàm lúc trước. Trận chiến trước, bọn họ đã đạt được rất nhiều lợi ích nên vô cùng hưng phấn. Cho nên, biết Lâm Bắc Phàm lại có việc để làm, bọn họ lại mặt dày mày dạn đuổi theo. 1116 chữ

Chương 751: Thiên hạ điên cuồng

“Nguyên soái đại nhân, thật sự không phải một ít nhân mã tới đây sao? Chỉ bằng vài người chúng ta đối mặt với cao thủ đến từ khắp nơi trong thiên hạ, có thể sẽ vượt quá tầm với của chúng ta!” Một vị tướng quân trong đó cảm thấy vô cùng áp lực nói.

“Đúng vậy nguyên soái, các người nên phải thêm một vài người tới đây, có chuẩn bị trước sẽ tránh được tai họa!” Lại có một vị tướng quân nói.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Thật sự không cần! Các người cảm thấy mục đích lớn nhất của chuyến đi này của chúng ta là gì?”

“Vì xương rồng!” Mọi người đồng thanh.

“Sai! Sai hoàn toàn!” Lâm Bắc Phàm nói lớn tiếng.

Mọi người khó hiểu nhìn qua.

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Nếu thật sự có xương rồng, chúng ta tất nhiên phải tìm mọi cách để mang về! Nhưng chúng ta có bao nhiêu cơ hội khi đối mặt với rất nhiều người cạnh tranh như vậy? Cho dù phải binh mã Đại Võ của chúng ta tới, chỉ sợ cũng không có tác dụng gì!”

Mọi người gật đầu.

“Cho nên, chúng ta nên lui đi để chờ lần sau!”

Lâm Bắc Phàm cười phát tay: “Các người xem, nơi này có nhiều thế lực như vậy! Trong đó binh mã của kẻ thù cũ là Đại

Viêm và Đại Hạ của chúng ta cũng không ít, cho nên mục tiêu của chúng ta nên là nhân cơ hội làm suy yếu bọn họ, giảm bớt sự uy hiếp! Làm xong ổn thỏa việc này thì không phải là có công lao rồi sao?”

Ánh mắt mọi người sáng lên: “Nguyên soái đại nhân anh minh!”

Nhìn những con thuyền đang đi trên biển, Lâm Bắc Phàm nhắm mắt lại, trong lòng thầm nghĩ: Buổi tối sẽ cho xương rồng xuất hiện!

“Chuyện tìm kiếm xương rồng để cho các thế lực khác làm đi, chúng ta nghỉ ngơi dưỡng sức cho thật tốt! Chờ xương rồng xuất hiện, chúng ta sẽ nhân cơ hội mà hành động!”

“Vâng, nguyên soái đại nhân!”

Đêm dần dần tối đen, những con sóng đập vào bờ một cách có quy luật, trên trời có một vài đám mây đen, một vầng trăng sáng treo trên cao.

Cảnh tượng khiến cho Lâm Bắc Phàm nhớ tới một câu thơ: Mặt trăng sáng đang dâng lên trên biển, mọi người đều tận hưởng cùng một khoảnh khắc!

Người tìm kiếm xương rồng đều đã trở về bờ nghỉ ngơi, bóng đêm có chút yên tĩnh. Nhưng lúc này, Lâm Bắc Phàm lại đi ra khỏi lều trại, trong đôi mắt đen kịt thâm thúy đã xuất hiện một tia sáng tím.

Gió lớn thổi mạnh, thủy triều dâng lên cuộn trào mãnh liệt, ào ào đập vào bờ và những con thuyền trên bờ. Những đám mây đen trên bầu trời cũng thay đổi, tụ tập thành một đồng như là muốn nổi lên mưa to gió lớn vậy. “Đùng đùng đoàng đoàng” Sấm sét bắt đầu lóe lên.

Tất cả mọi người đều bị đánh thức bởi động tĩnh bên ngoài.

“Gì vậy, vậy mà lại sắp mưa rồi sao?”

“Vừa rồi vẫn còn yên lành mà!”

“Hy vọng đừng mưa to quá, lều trại của ta sẽ không chịu nổi!”

“Thời tiết chết tiệt này!”

Đúng lúc này, một tia chớp xẹt qua bầu trời, bổ xuống một nơi xa ở trên biển. Tiếp theo là tiếng ào ào, trời đổ xuống cơn mưa như trút nước.

Dưới sự lay động của cơn gió lớn, sóng lớn cuộn trào, mãnh liệt sục sôi, giống như có thể nuốt chửng và phá hủy hết tất cả.

Lúc này, mây đen ở phía xa lại lộ ra một cái lỗ, một con quái vật hình rắn từ từ giáng xuống trong mưa gió sấm chớp, cảnh tượng vô cùng dọa người.

Mọi người đều choáng váng khi nhìn thấy con quái vật khổng lồ đó.

“Xương rồng! Đó là xương rồng!”

“Nơi này thật sự có xương rồng!”

“Xương rồng đã xuất hiện rồi!”

Tin tức xương rồng xuất hiện đã kinh động đến mọi người trên bờ trong nháy mắt!

Mọi người nhao nhao chạy ào ra từ trong thuyền, từ trong lều trại, nhìn về vực biển sâu có sấm chớp đùng đùng kia.

Nơi đó quả thật có xương rồng, chìm nổi trong mưa gió sấm chớp giống như là còn sống vậy.

“Đó thật sự là xương rồng! Lão phu đã từng tận mắt nhìn thấy!”

“Ngày đó, nó cũng bay đi như vậy, bây giờ lại bay trở về rồi!”

“Cơ duyên của lão phu đã đến rồi! Ha ha...”

“Xương rồng! Xương rồng ta tới đây!”

Mọi người chạy như điên ra biển.

Rất nhiều con thuyền đã bắt chập gió biển đang gào thét và sóng biển cuộn cuộn menh mông, giương buồm lên xuất phát.

Còn có một vài võ giả không chờ được nữa, nhảy về phía biển đạp sóng mà đi, chạy về phía xương rồng. Người của triều đình Đại Võ cũng xông ra nhưng không tự mình làm bậy, mà là nhìn về phía Lâm Bắc Phàm chờ mệnh lệnh.

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh nói: “Mọi người không cần gấp gáp, xương rồng không thể đạt được dễ dàng như vậy đâu!”

“Vâng, nguyên soái đại nhân!”

Đang nói, vậy mà xương rồng chìm nổi kia lại từ từ bay lên không trung, ẩn nấp ở giữa mây đen.

Lúc này, gió đã dần dần nhỏ đi, mưa cũng dần dần ngừng lại, sóng biển cũng đã nhỏ hơn rất nhiều, mây đen dần dần tản đi, chỉ còn lại một vầng trăng sáng đang chiếu rọi.

Xương rồng cũng biến mất theo, làm cho người ta chán nản thất vọng.

Nhưng bắt đầu từ tối hôm đó, tin tức xương rồng xuất hiện ở Nam Hải đã nhanh chóng truyền khắp thiên hạ.

“Bờ biển Đông Hải, gần Nam Hải, quả nhiên có xương rồng!”

“Lúc ấy kèm theo mưa gió và sấm sét đan xen, xương rồng bỗng bèn đến từ bầu trời, cảnh tượng vô cùng dọa người!”

“Tất cả mọi người trên bờ đều đã chứng kiến thần tích, tranh nhau ủa ra biển, vô cùng điên cuồng!”

“Nhưng đáng tiếc, xương rồng chỉ xuất hiện trong khoảng thời gian chưa đến một chén trà liền biến mất, mọi người đành thất vọng trở về!”

“Nhưng căn cứ vào dấu vết xương rồng xuất hiện, chắc là vẫn sẽ tiếp tục xuất hiện!”

1035 chữ

Chương 752: Thương lượng

Xương rồng thật sự đã xuất hiện rồi, thế lực ở khắp nơi không thể thờ ơ mà nhao nhao phái cao thủ đi. Nghe nói, sau khi hoàng triều Đại Hạ biết được tin tức này, lập tức lại phái mười vạn thủy quân đang vượt biển đi tới, cướp đoạt xương rồng.

Hoàng triều Đại Viêm càng khoa trương hơn, không chỉ phái tới mười vạn thủy quân, còn phái tới hai mươi vạn bộ binh, tổng cộng là năm mươi vạn binh mã, tập kết bên bờ Đông Hải.

Chỉ có hoàng triều Đại Võ bị kẹt ở giữa không có hành động gì mấy. Các cao thủ đều đã tụ tập ở bờ biển Đông Hải.

Võ giả Hậu Thiên cũng không nói nhiều, cường giả Tiên Thiên cũng không hiềm thấy, thậm chí có khi còn có thể nhìn thấy một hai Tông Sư xuất quỷ nhập thần.

Trên biển đầy rẫy những con thuyền, một cảnh tượng chật chội của hàng trăm con thuyền tranh nhau di chuyển. Tất cả mọi người đang tìm kiếm xương rồng một cách vô cùng khí thế.

Trong đó, nơi xương rồng ẩn hiện càng hội tụ đông đảo cao thủ và thuyền hơn, nhưng lúc này lại giương cung bạt kiếm với nhau.

“Đây là hải vực của Đại Viêm ta, không có được mệnh lệnh của bộ hạ, bất luận kẻ nào cũng không thể tới gần!”

Lão phu khuyên các người mau chóng lui còn có thể giữ lại tính mạng, bằng không thì đừng trách lão phu vô tình!”

Một vị tướng quân của Đại Viêm đứng trên một con thuyền đầu rồng lớn, đối mặt với cường địch bốn phương một cách vô cùng bình tĩnh.

Phía sau hắn ta là chỉ chút những con thuyền lớn, trên thuyền đầy binh lính, trên tay binh lính kéo đầy cung tiễn. Đây đều là thủy quân của Đại Viêm, số lượng đạt tới hai mươi vạn, thuyền có hàng ngàn cái.

“Dựa vào cái gì mà không cho chúng ta đi qua?”

“Các người vốn dĩ muốn độc chiếm xương rồng, đã sớm nhìn thấu các người rồi!”

“Chỉ có người tài mới xứng đáng có được xương rồng!”

“Mọi người đừng sợ, chúng ta cùng nhau làm!”

Mọi người kêu gào, không lùi nửa bước.

Ánh mắt tướng quân của Đại Viêm trở nên nghiêm túc, giờ đạo trong tay lên, lớn tiếng uy hiếp: “Nếu như các người không lui thì lão phu sẽ không khách khí! nữa”

“Lên!”

Tất cả binh lính phía sau hắn ta đều chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Các cao thủ đã sợ hãi thêm vài phần.

Đa số bọn họ đều là nhân sĩ giang hồ, quen với chiến đấu trên đất liền, tác chiến trên biển có chút bất lợi đối với bọn họ.

Đúng lúc này, một hạm đội khổng lồ xuất hiện ở xa xa.

“Thủy quân Đại Hạ tới rồi!”

Hạm đội vội vàng chạy tới này chính là thủy quân Đại Hạ, tổng binh lực đạt tới mười lăm vạn người.

Mặc dù quy mô nhỏ hơn Đại Viêm một chút nhưng vẫn làm cho người ta không thể khinh thường.

Một hạm đội khổng lồ này nhanh chóng vượt qua biển, tiến vào lĩnh vực Nam Hải, đứng song song với thủy quân Đại Viêm.

Sắc mặt của tướng quân Đại Viêm nặng nề, lớn tiếng nói: “Đây là hải vực của Đại Viêm ta! Bất cứ ai trái lệnh bước vào đều bị coi là xâm lược! Thủy quân Đại Hạ các người nhanh chóng lui đi, lão phu sẽ không nhắc đến chuyện cũ nữa!”

“Hải vực của Đại Viêm ngươi? Nực cười!”

Tướng quân Đại Hạ cười nói: “Chưa từng nghe nói biển cả còn phân chia lãnh thổ! Lão phu khuyên các người nhanh chóng tránh ra, bằng không lão phu chỉ có thể dẫn hạm đội xông vào!”

“Ngươi dám!” Tướng quân Đại Viêm giận dữ nói.

“Ngươi xem ta có gì mà không dám?” Tướng quân Đại Hạ cười to: “Các vị anh hùng, xương rồng ở ngay phía trước! Đây chính là chí bảo thiên hạ, chúng ta cùng nhau tới giết có được không?”

“Được! Vị lão tướng quân này nói rất đúng!”

Mọi người nhao nhao khen ngợi.

Kể từ đó, thực lực của thủy quân Đại Hạ cộng thêm những con thuyền tập nham này đã vượt qua thủy quân của Đại Viêm.

Trong lòng tướng quân của Đại Viêm thâm nghĩ không xong rồi, người chịu thiệt là bọn họ.

Xương rồng còn chưa tìm được mà đã hao binh tổn tướng, còn mặt mũi nào mà đi gặp hoàng thượng nữa?

Tướng quân của Đại Viêm kêu lên: “Đội đã! Xương rồng còn chưa xuất hiện mà chúng ta đã tàn sát lẫn nhau, sẽ chỉ có Đại Võ được lợi!”

Lúc này mọi người mới phát hiện người của Đại Võ không tới, chỉ ở trên bờ xem kịch vui. Nếu như bọn họ lưỡng bại câu thương, Đại Võ được lợi, vậy thì thiệt thòi lớn rồi.

“Vậy người nói nên làm như thế nào? Binh mã của lão phu nhất định phải bước vào Nam Hải, tìm kiếm xương rồng!”
Tướng quân của Đại Hạ cương quyết nói.

“Đúng vậy, chúng ta muốn bước vào Nam Hải, người không cho chúng ta qua thì chúng ta sẽ giết!”

“Người nhất định phải cho chúng ta qua, bằng không chúng ta sẽ không khách khí!”

“Là đánh ngang tay, người tự nhìn đi!”

Tướng quân của Đại Viêm vô cùng bất đắc dĩ, cuối cùng thông qua sự cân nhắc một cách nghiêm túc, chỉ cho phép một phần nhỏ thuyền đi vào.

Như thế có thể tạm thời giảm bớt được mâu thuẫn. Nếu xương rồng xuất hiện, lại có thể lập tức tập kết đại quân ra tay, tiêu diệt một phần nhỏ quân đội này, lúc này để có được xương rồng, mọi người cũng không muốn động thủ nữa, vì thế hành động theo kế hoạch. Giữa hai bên tạm thời chung sống hòa thuận.

1089 chữ

Chương 753: Đến lúc hành động rồi

Trên bờ, Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm nói: “Các vị tướng quân, ta cảm thấy chúng ta có thể hành động rồi!”

Ánh mắt mọi người sáng lên: “Nguyên soái muốn chúng ta làm như thế nào?”

Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng nói: “Phương pháp rất đơn giản, các người len lén trà trộn vào trong trận doanh hai bên, nguy trang thành người của bọn họ, sau đó tùy cơ ứng biến, công phạt lẫn nhau...”

Mọi người liên tục gật đầu, lập tức hành động.

Đêm lại buông xuống, nhiều tàu thuyền quay trở lại nghỉ ngơi, ngày thứ hai lại tiếp tục tìm kiếm xương rồng.

Mà lúc này, thời tiết đột nhiên biến đổi, gió lớn trên biển thổi tới cuộn lên sóng to gió lớn. Mây đen dày đặc trên bầu trời, sấm chớp đùng đùng, sau đó là trời đổ xuống cơn mưa to lộp bộp lộp bộp. Trong thời tiết kỳ lạ như vậy, một con quái vật khổng lồ lúc ẩn lúc hiện trên bầu trời Nam Hải...

Vừa nhìn thấy vật này, mọi người ngay lập tức trở nên kinh ngạc mừng rỡ.

“Xương rồng! Đó là xương rồng!”

“Xương rồng lại xuất hiện rồi!”

“Mau đuổi theo!”

Mọi người lại điên cuồng lao ra biển một lần nữa, ở chỗ thủy quân Đại Viêm, tướng quân của Đại Viêm nhìn thấy một màn này thì vừa vui mừng vừa đau đầu.

Vui mừng là bởi vì xương rồng thật sự đã xuất hiện, hơn nữa còn xuất hiện ở trong khu vực thủy quân của hãn ta, bọn họ càng có cơ hội đạt được xương rồng hơn so với những người khác. Đau đầu là bởi vì những người khác đều lao tới, bọn họ làm sao ngăn cản được? “Không cần để ý nhiều như vậy nữa, trước tiên lấy được xương rồng đã rồi nói sau!”

Tướng quân của Đại Viêm dẫn một hạm đội đi cướp xương rồng, để lại một hạm đội để ngăn cản người khác.

Những hạm đội chạy tới kia đã nhanh chóng giao chiến với của thủy quân Đại Viêm.

Một bên liều mạng chạy nước rút, một bên liều mạng ngăn cản, chẳng ai chịu nhún nhường, đánh tới mức trời đất mù mịt, vô cùng tối tăm.

Từng chiếc thuyền lớn sụp đổ, binh lính trên thuyền lần lượt rơi xuống nước.

Các tướng quân của Đại Võ trà trộn vào giữa hai quân, công phạt lẫn nhau, làm cho thương vong của hai bên gia tăng.

Đương nhiên, còn có rất nhiều cao thủ đột phá từng tầng ngăn trở, đập sóng đi về phía trước, nhanh như chớp đi cướp xương rồng.

Có rất nhiều người đã đuổi kịp hạm đội của tướng quân Đại Viêm.

Tướng quân của Đại Viêm vô cùng sốt ruột: “Cao thủ Tiên Thiên lên, ngăn cản bọn họ lại cho lão phu!”

“Vâng, tướng quân!”

Đại chiến cấp bậc Tiên Thiên nhanh chóng bắt đầu.

Tướng quân của Đại Viêm dẫn một hạm đội nhỏ nhanh chóng đi tới nơi có xương rồng, mắt thấy xương rồng càng ngày càng gần, hắn ta vô cùng mừng rỡ: “Sắp rồi sắp rồi! Sắp có được xương rồng rồi! Tốc độ của mọi người nhanh hơn một chút, nhanh hơn một chút đi!”

Vì thế, con thuyền của tướng quân lại nhanh hơn một chút.

Thời gian khoảng một chén trà, thủy quân của Đại Viêm càng đến gần với xương rồng hơn. Khoảng cách hai bên không đến hai mươi trượng, có thể dùng cụm từ gần trong gang tấc để hình dung.

Khi tướng quân của Đại Viêm cho rằng sắp có được xương rồng rồi thì xương rồng lại lượn vòng quanh rồi dần dần bay lên trời trong ánh mắt khiếp sợ của hắn ta, bay lên bầu trời, nhanh chóng biến mất trong mây đen. rồng của lão phu!”

“Xương Tướng quân của Đại Viêm phát ra tiếng kêu bị thương. xương rồng lại bay đi rồi, đại chiến tất nhiên đã kết thúc. Lúc tướng quân Đại Viêm trở về kiểm kê binh mã, lại tức giận phun ra một ngụm máu.

Bởi vì hắn ta đã tổn thất ba trăm chiếc thuyền, số lượng thủy quân đã hy sinh lên tới hơn tám vạn người nhưng lại không vớt vát được cái gì, đúng là lỗ to.

Thủy quân Đại Hạ cũng không khá hơn bao nhiêu, bọn họ tổn thất hơn hai trăm chiếc bảo thuyền, số lượng thủy quân hy sinh lên tới hơn sáu vạn người, cũng không vớt vát được gì.

Về phần các thế lực giang hồ khác cũng hy sinh không nhỏ, tốt nhất là không đề cập đến nữa.

Các tướng quân Đại Võ trở về, mặt mày rạng rỡ.

“Nguyên soái, đánh trận này thật là đã đời!”

“Đoán xem ta đã phá hủy được bao nhiêu bảo thuyền? Tất cả là ba mươi ba chiếc, ha ha!”

“Có một vị tướng quân Đại Hạ còn bị ta giết chết, thật sang khoái!”

“Thật trùng hợp, ta cũng giết chết một vị tướng quân của Đại Viêm, ha ha!”

“Nguyên soái đại nhân, lần sau có chuyện tốt như vậy tuyệt đối không được quên bản quan đâu đấy!”

Thành quả chiến đấu của mọi người rất phong phú.

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Bản quan đoán chừng xương rồng này còn có thể tiếp tục xuất hiện, cho nên đại chiến vẫn chưa chấm dứt! Các người nghỉ ngơi hồi phục cho tốt, tranh thủ lần sau gây ra tổn thất lớn hơn cho bọn họ!”

“Vâng, nguyên soái!”

Mọi người đồng thanh...

Tuy rằng trận chiến này khiến cho các bên thế lực tổn thất nghiêm trọng, nhưng tin tức xương rồng lại xuất hiện đã mang tới kích thích cực lớn cho mọi người, vì thế lại phái thêm nhiều nhân thủ nữa tới.

Đại Hạ hoàng triều lại phái thêm mười vạn thủy quân tới.

Lần này Đại Viêm hoàng triều phái hai mươi vạn thủy quân, gần như điều toàn bộ thủy quân trong nước bọn họ qua đó hết, còn có bộ binh lại tăng thêm mười vạn người nữa, tổng cộng ba mươi vạn bộ binh bao vây bờ biển.

Đại Võ hoàng triều vẫn không có động tĩnh lớn bao nhiêu.

Lâm Bắc Phàm chỉ tăng thêm một vài cao thủ, tùy cơ ứng biến mà thôi.

1068 chữ

Chương 754: Người có được xương rồng sẽ có được thiên hạ

Đợi sau khi mọi người chuẩn bị xong xuôi, hắn lại bắt đầu hành động, vào một tối mịt mờ, hắn không chế thời tiết, sấm chớp bùng bùng, mưa gió bão bùng, sóng biển cuộn trào...

Tóm lại là muốn thần kỳ kiêu gì thì chơi kiêu đấy.

Đợi bầu không khí này đã lan rộng ra, xương rồng lại xuất hiện một lần nữa!

Hơn nữa, trùng hợp làm sao khi nó lại xuất hiện trên Nam Hải tiếp, vừa vặn đúng ngay phía sau thủy quân của Đại Viêm.

“Xương rồng! Xương rồng lại xuất hiện rồi!”

“Đây là ông trời phù hộ triều ta! Mau đuổi theo, xương rồng nhất định phải thuộc về triều ta!”

“Người có được xương rồng sẽ có được thiên hạ!”

Mọi người lại nháo nhào kêu lên và đuổi theo.

Trên mặt biển, vì xương rồng mà thế lực các phương lại xảy ra trận đại chiến.

Thủy quân Đại Viêm vừa phải lính đi ngăn cản đám người tầm bảo phát điên, vừa tự mình điên cuồng đuổi theo xương rồng, nhất định phải lấy được nó.

Thế lực các phương lấy thủy quân Đại Hạ làm chủ xông lên đánh hạ phòng tuyến của thủy quân Đại Viêm một cách dữ dội.

Giữa đôi bên đánh đến người chết ta sống, không ai nhường ai!

Tay đạo diễn Lâm Bắc Phàm này thì lại đứng trên bờ, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn một cảnh này, khiến bọn họ đánh càng ác chiến hơn.

Lúc này, thủy quân Đại Viêm lại tiến lại gần xương rồng.

Nhìn thấy xương rồng gần ngay trước mắt, hắn ta vô cùng sung sướng: “Xương rồng! Lần này cuối cùng cũng rơi vào tay lão phu rồi, há há!”

Lâm Bắc Phàm cười trộm, ngoắc ngón tay, xương rồng lại lao vút lên trời, bay đi mất.

Sắc mặt của tướng quân Đại Viêm lập tức thay đổi, phát ra tiếng kêu bi thảm: “Không!”

Xương rồng lại bay đi mất, hiển nhiên trận đại chiến này cũng kết thúc luôn.

Mọi người cũng chẳng vót vát được gì, nhưng lại hao binh tổn tướng, không thể không tiếp tục bổ sung binh mã.

Qua hai ngày nữa, Lâm Bắc Phàm thấy thời cơ đã chín muồi, lại hành động cho xương rồng hiện thể.

“Xương rồng! Xương rồng lại xuất hiện rồi!”

“Đuổi theo mau, không thể để nó bay mất được!”

“Lần này này nhất định phải có được nó!”

Trò chơi tâm bảo lại lên sàn một lần nữa, chém giết ác liệt.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm nhìn thấy mấy bóng người như tiên đạp gió mà tới, tốc độ siêu nhanh vượt qua bảo thuyền của đám người, bay về phía xương rồng.

“Tông Sư cũng tới giành xương rồng sao?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Cho các người biết mặt một chút... Lôi đình giáng thế!”

Dưới sự điều khiển của hắn, trên trời lóe lên tia sét khủng bố rồi bổ xuống.

“Đùng!”

“Am...”

Xung quanh xương rồng lập tức bị sét bao phủ. Những Tông Sư bay tới đó rõ ràng vô cùng thảm hại dưới đòn giáng của sấm sét.

Tốc độ của bọn họ rất nhanh nhưng cũng không thể nhanh bằng sấm sét được.

Bọn họ sở hữu sức mạnh có thể địch quốc, nhưng đối diện với sức mạnh sấm sét khủng khiếp, rõ ràng vẫn có hơi lầy trứng chọi đá.

Có người bị đánh trúng mà rơi xuống biển.

Cuối cùng, Tông Sư cũng không đắc thủ, xương rồng chìm trong sấm sét lại bay lên trời cao.

Một trận chiến này, các thế lực tầm bảo lớn đánh rất lớn.

Cái giá mà bọn họ phải trả khổng lồ như thế, kết quả thậm chí còn không có cách nào lại gần xương rồng, cho dù Tông Sư ra tay cũng như vậy.

Chuyện này không khỏi khiến người mê mang, nếu đã không thể có được, hà tất phải phí hết tâm sức, hy sinh uổng phí?

“Các vị, xương rồng chính là thần vật, có thần tính, có thiên đạo che chở, người bình thường khó mà lại gần được, cho nên chúng ta đừng vì tranh giành bảo vật mà tự tàn sát lẫn nhau! Chúng ta nên hợp lực lại mới có cơ hội giữ lại xương rồng”

“Bằng không, nếu còn tiếp tục nội đấu sẽ chỉ tự tổn thất thực lực bên mình một cách uổng phí mà thôi!” “Đợi sau khi chúng ta giữ được xương rồng lại, căn cứ theo công hiến cá nhân lại cân nhắc đến vấn đề chia chác sau!”

Mấy vị Tông sư đưa ra đề nghị.

“Thế này mới đúng này, đánh giết hoài, không chỉ tổn hại hòa khí mà còn tổn thất binh mã, vô cùng không đáng!”

Mọi người chắc hẳn nên bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện, chân thành hợp tác, giữ được xương rồng lại đã rồi nói sau!”
Lâm Bắc Phàm cười bảo.

Mọi người nhìn thấy hắn cười tủm tỉm đi tới, trông khùng khinh, vô cùng chướng mắt.

Mọi người đánh đến ta sống người chết trên biển, chỉ có người đứng bên bờ quan sát, lại còn thêm dầu vào lửa.

Mọi người đều thiệt hại nặng nề, cũng chỉ có người là không tổn thất một cong lông nào thôi.

Bây giờ còn nhảy ra nói lời châm chọc, thiệt tình, nào có cái lý ấy!

“Lâm thừa tướng, lão phu có một vấn đề xin mời người chỉ dạy!” Tướng quân Đại Viêm thấp giọng nói.

“Mời Triệu tướng quân nói!” Lâm Bắc Phàm cười.

“Bắt đầu từ lúc xương rồng xuất hiện cho tới nay, các thể lực chúng ta đều phải bình mã tới giành xương rồng, chỉ có Đại Võ các ngươi là thờ ơ, bàng quang, giống như đã chắc chắn chúng ta không lấy được xương rồng vậy, cho nên lão phu thật sự tò mò, có phải Đại Võ các ngươi đã biết chuyện gì đó liên quan đến xương rồng rồi không?” Tướng quân Đại Viêm nói với vẻ mập mờ. Không thể không nói, cảm giác của vị tướng quân này thật chuẩn.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người đều liếc qua, tràn đầy vẻ nghi ngờ. 1064 chữ

Chương 755: Đại Viêm muốn độc chiếm

“Đúng vậy, hành động của Đại Võ vô cùng kỳ lạ!”

“Ta nghi ngờ hẳn biết chuyện gì đó mà chúng ta không biết!”

“Có phải trong này có bí mật nào đó không?”

Lâm Bắc Phàm đáp với vẻ mặt không thay đổi: “Đương nhiên bản quan biết rồi!”

Trong lòng mọi người hoảng hốt, hẳn thật sự biết kìa!

“Là gì, nói mau!”

“Đừng hòng giấu diếm, bằng không cẩn thận ta không khách sáo!”

Lâm Bắc Phàm nhún vai: “Cái này còn cần phải nói nữa sao, không phải chuyện đã quá rõ ràng rồi à? Người nào trong các ngươi cũng đòi giành xương rồng như chỉ hận không nuốt chửng nó! Xương rồng chính là thần vật, thần vật có linh tính, làm sao lại để các ngươi đắc thủ được? Nếu các ngươi là xương rồng, các ngươi có vui lòng không? Cho nên bản quan chẳng muốn làm khổ mình, xem các ngươi đánh đến ta sống người chết chẳng phải càng sướng hơn sao? Ha ha...”

“Đồ khôn nhà ngươi!” Mọi người đều nổi giận.

Người muốn dạy dỗ Lâm Bắc Phàm vênh váo tự đắc lại phát hiện ra bên cạnh hẳn có rất nhiều cao thủ bảo vệ, không có cách nào ra tay được.

Cuối cùng, dưới sự chủ trì của các vị Tông Sư, mọi người quyết định tạm thời bắt tay giảng hòa, hợp thành liên minh xương rồng, tập trung sức mạnh của mọi người giữ xương rồng lại, đợi sau khi có được xương rồng lại cân nhắc đến vấn đề phân chia sau.

Sau khi trở về, các tướng quân của Đại Võ oán trách.

“Bây giờ mọi người liên minh lại rồi, không còn cơ hội ra tay nữa!”

“Đúng đó, ai dám ra tay sẽ bị Tông Sư ra tay thảo phạt!”

“Chúng ta đã mất đi rất nhiều cơ hội rồi, đáng tiếc!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười bảo: “Mọi người không cần lo lắng! Chúng sinh trong thiên hạ đều vì lợi ích của riêng mình mà chạy đôn chạy đáo! Liên minh này là thứ vô cùng dễ tan rã, chỉ cần xuất hiện tranh chấp lợi ích sẽ lập tức đánh nhau lại thôi!”

Thời gian bình yên trôi qua ba ngày, Lâm Bắc Phàm cảm thấy cũng đã đến lúc trở về, cho Đại Viêm một đòn chí mạng!

Lại vào một tối mịt mờ khác, thời tiết thay đổi lạ thường như có sấm chớp đùng đùng, gió táp mưa sa, sóng biển cuộn cuộn, trong lòng mọi người đều dâng lên dự cảm: Xương rồng sắp xuất hiện rồi!

Quả nhiên, trong sự mong chờ của mọi người, xương rồng lại hiện thế.

“Xương rồng!”

“Xương rồng lại xuất hiện rồi!”

“Xương rồng, ta tới đây!”

Lần này, mọi người không đánh nhau nữa mà tất cả đều lao về phía xương rồng...

Người đầu tiên lại gần xương rồng chính là Tông Sư có thực lực mạnh nhất.

Lâm Bắc Phàm dụ sấm sét giáng xuống, đánh vào các Tông Sư.

Sấm sét lần này còn hung mãnh hơn, khủng khiếp hơn, dọa người hơn lần trước, các Tông Sư đều bị sét đánh trúng, rơi vào trong biển sâu, không rõ sống chết.

Thế nhưng một màn này cũng không dọa sợ được đám người tâm bảo điên cuồng.

Xương rồng càng mạnh, càng khủng khiếp, càng chứng minh nó phi phàm, mọi người càng muốn sở hữu nó, vì thế, trăm con tàu tranh nhau lái tới.

Cuối cùng, vẫn là thủy quan Đại Viêm ở gần nhất tới gần xương rồng đầu tiên.

Xương rồng giống như đang sống, lơ lửng rơi lên bảo thuyền cỡ lớn của Đại Viêm, sau đó cũng không còn nhúc nhích nữa.

Tướng quân Đại Viêm nhìn thấy một màn này cũng vô cùng bất ngờ, vô cùng mừng rỡ!

Trước đây cầu mà chẳng được, bây giờ lại nhận được một cách dễ dàng như thế! “Lẽ nào trời phù hộ Đại Viêm ta?” Trong lòng tướng quân Đại Viêm nảy ra suy nghĩ này.

Hắn ta quay đầu liếc mắt nhìn tàu thuyền của các thế lực và các cao thủ đang lao nhanh tới.

Vốn dựa theo quy định của liên minh, cho dù ai nhận được xương rồng cũng phải dựa theo công hiến để chia bằng không thiên hạ quần hùng cùng giết.

Nhưng bây giờ, mấy vị Tông Sư đã không rõ sống chết, thanh kiếm sắc bén treo trên đầu bọn họ đã không thấy nữa.

Xương rồng ở trong tay, hiển nhiên không muốn giao ra ngoài rồi.

“Lập tức lái thuyền đi với tốc độ cao nhất, bỏ xa bọn họ!”

“Rõ, tướng quân!”

Bảo thuyền cỡ lớn của Đại Viêm tiến lên nhanh hết mức có thể.

Tình hình này rất nhanh đã bị người phía sau phát hiện ra.

“Đại Viêm muốn độc chiếm xương rồng!”

“Mau đuổi theo! Đừng để bọn họ trốn mất!”

“Xương rồng, chúng ta cũng có phần!”

Trên biển lại bắt đầu một trận chiến nữa, lại là thủy quân Đại Viêm VS thủy quân khác!

Không biết có phải vì xương rồng quá nặng hay không mà bảo thuyền cỡ lớn của Đại Viêm cũng không lái được nhanh, dần dần bị đám thuyền phía sau đuổi kịp, giữa đôi bên lại mở ra trận chém giết ác liệt.

Một trận chiến này thật sự quá khủng khiếp!

Xương rồng gần ngay trước mặt, mọi người đều giết đến đỏ mắt!

Cuối cùng, thủy quân Đại Viêm người ít không đánh lại đông được, bị người của các thế lực khác giết sạch!

“Xương rồng là của chúng ta rồi! Ha ha!”

Sau đó, ngay đúng lúc này, xương rồng lại bay lên một lần nữa trong ánh mắt kinh hãi của đám người, sau đó bay về phía bờ biển.

“Xương rồng, đừng đi!”

Mọi người đuổi theo sát nút, tiếp đó, vậy mà xương rồng lại bay đến phía sau ba mươi vạn quân Đại Viêm.

“Giao xương rồng ra, bọn ta sẽ tha cho các ngươi một mạng”

“Khuyên các ngươi nhanh chóng rút lui, bằng không đao của lão phu không khách sáo đâu!”

“Cút đi, các ngươi không xứng sở hữu thần vật!”

1106 chữ

Chương 756: Trở về cuộc sống bình thường

Hiển nhiên tướng quân Đại Viêm cũng không nhường, hắn ta giờ cao thanh đao trong tay, rống lên giận dữ: “Đây là ý trời, xương rồng là của Đại Viêm chúng ta, bảo vệ xương rồng, không cho người khác chạm vào!”

“Giết!” Ba mươi vạn quân Đại Viêm đồng thanh hô lên giận dữ.

Hai bên lại đánh nhau tiếp, đánh đến vô cùng ác liệt, máu tươi nhuộm đỏ bờ biển.

Cuối cùng, ba mươi vạn quân Đại Viêm vẫn không thể địch lại đám đông, bị đánh đến tan tác, toàn quân bị diệt.

Nhưng những binh mã khác cũng thiệt hại nặng nề, thắng nhưng cũng là thắng thảm.

Có điều, nhìn thấy thần vật xương rồng sắp có được trong tay lại phát hiện ra tất cả đều đáng giá.

“Xương rồng... cuối cùng cũng là của chúng ta rồi!”

Thế nhưng lúc này, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, xương rồng lại bay lên, lượn vòng như con rắn bay lên trời cao.

“Xương rồng! Đừng đi mà!”

“Mau về đây!”

Cuối cùng, hô vẫn hoàn hô, cũng không hô ra nổi nữa.

Xương rồng biến mất giữa đám mây đen, không còn trông thấy nữa...

Sau khi trận đại chiến kết thúc, mọi người tiến hành kiểm kê thương vong.

Đại Hạ hoàng triều tổng cộng phái hai mươi vạn thủy quân, nhưng có mười sáu vạn thủy quân đã chôn thây trong biển sâu, bảo thuyền tổn thất đạt đến năm trăm chiếc, thiệt hại cũng không thể nói là không nặng. Đại Viêm hoàng triều tổn thất nặng nề nhất, vất vả lắm mới bồi dưỡng ra được bốn mươi vạn thủy quân nhưng toàn quân đã bị diệt, còn có ba mươi vạn bộ binh, tính hết cả vào, tổng thiệt hại đạt đến con số bảy mươi vạn kinh người.

Binh lực thiệt hại như thế, đối với một hoàng triều mà nói cũng là nặng đến mức không thể chấp nhận được.

Về phần những thế lực khác, hiển nhiên thiệt hại cũng không nhỏ.

Trả cái giá khổng lồ như thế, vậy mà chẳng ai có được xương rồng.

Thế nhưng mọi người vẫn chưa từ bỏ việc tìm kiếm xương rồng như cũ, vẫn phái binh mã tới chăm chỉ tìm kiếm.

Trong đó, Đại Viêm hoàng đế không để ý quân thần phản đối, lại phái thêm ba mươi vạn binh mã tới đây. Đại Hạ hoàng triều cũng tăng thêm mười vạn thủy binh tới.

Nhưng từ sau ngày đó, xương rồng cũng không còn xuất hiện nữa, giống như chỉ tới nhân gian một chuyến, chơi đủ rồi thì về thôi.

Lâm Bắc Phàm làm bộ làm tịch mấy ngày liền, sau đó lấy lý do công vụ bận rộn mà trở về.

Tại Đại Võ hoàng triều.

Lâm Bắc Phàm thỉnh tội với vẻ mặt áy náy: “Khởi bẩm bệ hạ, lần này vì thần lĩnh chỉ tới bờ biển Đông Hải đón xương rồng về, nhưng bởi vì cạnh tranh ác liệt, cuối cùng lại tay trắng trở về, cô phụ sự tín nhiệm của bệ hạ, xin bệ hạ giáng tội!”

Nữ đế mang vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, cười đáp: “Ái khanh, chuyện này không thể trách người được! Xương rồng chính là thần vật, được trời đất bảo vệ! Người bình thường cũng không thể có được nó! Ái khanh, tuy người không có được xương rồng nhưng những người khác cũng không có được, chuyện này không thể đổ lên đầu người!”

“Cảm ơn bệ hạ đã lượng thứ!” Lâm Bắc Phàm cảm động rơi nước mắt.

“Hơn nữa, theo như trăm được biết, khi ấy có hơn trăm vạn người tranh giành xương rồng, ngoài binh mã tới từ Đại Viêm, Đại Hạ ra, còn có các thế lực tới từ giang hồ nữa, trận cạnh tranh vô cùng ác liệt, thương vong to lớn!”

“Ví dụ, Đại Viêm gần đây vẫn luôn giở trò xấu với chúng ta, trong trận chiến này lại tổn thất bảy mươi vạn binh mã, nguyên khí đại thương! Còn có Đại Hạ cũng tổn thất mười lăm vạn thủy binh!”

“Ái khanh, người có thể giảm thiểu thiệt hại của triều ta, thậm chí không có tổn thất dưới cục diện như thế đã được tính là

không tồi rồi! Trẫm vô cùng khen ngợi, ái khanh không hổ là rường cột nước nhà!”

“Cảm ơn bệ hạ đã khen, vị thần hồ thẹn không dám nhận!”
Lâm Bắc Phàm sợ hãi.

Nữ đế lớn tiếng nói: “Triệu tướng quân, Lâm tướng quân... các người tiến lên nghe phong”

Mười tám vị tướng quân được điểm tên, tất cả đều mừng rỡ đứng ra: “Có thần!”

“Lần này trong chuyến đi tới Đông Hải, các người tuân theo mệnh lệnh của thừa tướng, gây ra thương vong và thiệt hại to lớn cho Đại Hạ, trẫm vô cùng khen ngợi! Cho nên, thưởng”

Nữ đế tung một loạt phần thưởng xa hoa ra.

Mười tám vị tướng quân này vui mừng muốn xỉu, làm việc với nguyên soái quả nhiên có thịt ăn!

Tranh thủ lần sau có cơ hội lại bám càng tiếp!

“Tạ bệ hạ ban ơn!”

“Chăm chỉ làm việc, trẫm sẽ không bạc đãi các người!”

Nữ đế cười hòa nhã: “Về phần Lâm ái khanh, trẫm không thưởng cho người nữa! Bây giờ người đã có hết rồi, thiếu gì thì nói với trẫm, trẫm sẽ sắp xếp cho người!”

“Tạ bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói. Tiếp sau đó, hắn lại trở về cuộc sống của thừa tướng làm giờ hành chính.

Buổi sáng vào tảo triều, tảo triều xong thì ở lại Chính Sự đường trong hoàng cung giúp nữ đế phê duyệt tấu chương, xử lý quốc sự. Buổi trưa ở lại ăn cơm với nữ đế, buổi chiều thì đi xử lý chuyện ở nha phủ và Quốc Tử Giám, vô cùng có quy luật.

Về phần tối, khà khà, cái này không cần thiết phải nói nữa.

Mà Lâm Bắc Phàm phát hiện ra trong khoảng thời gian này, tiểu quân chúa trở nên dính người hơn trước.

Lúc ở trong hoàng cung thường xuyên xuất hiện, cùng hắn xử lý quốc sự.

Khi kết thúc một ngày làm việc và về nhà, nàng cũng thường xuyên xuất hiện, cùng ăn cơm uống rượu và nói chuyện.

Về phần tối, còn thường xuyên qua đêm ở Lâm phủ.

Trong Lâm phủ đã có một căn phòng nhỏ của nàng.

1063 chữ

Chương 757: Trục tiếp dùng phương pháp thô bạo

Lâm Bắc Phàm nhắc nhở: “Tiểu quận chúa, ngươi vẫn là một cô gái chưa lấy chồng đang đợi gả đi, thường xuyên qua đêm ở nhà người khác còn ra thể thống gì nữa? Buổi tối phải nhớ về nhà, bằng không sẽ bị người khác đàm tiếu!”

Tiểu quận chúa đang ăn thịt ngấu nghiến buột miệng thốt ra: “Dù sao sớm muộn gì ta chẳng chuyển qua đây, người khác nói thế nào cần gì phải để ý?”

Lâm Bắc Phàm: “Hừm?”

Lúc này, tiểu quận chúa mới phản ứng lại, mặt đỏ lên xấu hổ, hai tay lập tức che mặt: “Á! Sao lại nói ra lời trong lòng thế này? Các ngươi ăn trước đi, ta đi vào nhà bếp xem sao!”

Sau đó nàng vung cặp chân ngắn chạy đi. Lâm Bắc Phàm: “...”

Mọi người đều bật cười ha ha.

Lý Sư Sư che miệng cười bảo: “Tướng công, xem ra tiểu quận chúa đã mang tình cảm sâu nặng với ngươi rồi! Các ngươi một người là thừa tướng đương triều, một người là tiểu quận chúa được sủng ái nhất trong triều, tuổi tác xấp xỉ, môn đăng hộ đối! Tuy rằng tiểu quận chúa hơi nghịch ngợm nhưng đối xử với người chân thành, am hiểu ý người, là ứng cử viên làm chính thất đấy! Tướng công, ngươi dứt khoát lấy nàng vào cửa đi”

“Đúng đó, tiểu quận chúa rất dễ ở chung, quan hệ với chúng ta cũng không tồi!” Mạc Như Sương nói: “Thay vì cho nữ nhân khác vào làm chủ Lâm phủ còn không bằng để tiểu quận chúa tới, chúng ta đều vô cùng chào đón nàng”

Hai nữ nhân hiểu rất rõ với thân phận của bọn họ còn lâu mới xứng với Lâm Bắc Phàm.

Làm thiếp còn được nhưng muốn làm chính thất, cho dù Lâm Bắc Phàm có bằng lòng thì toàn bộ hoàng triều, toàn bộ Đại Võ cũng không bằng lòng, sẽ bị người khác nói ra nói vào, lời đồn đãi còn mạnh hơn hồ.

Thậm chí, cực có khả năng sẽ ảnh hưởng đến tương lai của hắn. Thân phận của Lâm Bắc Phàm đã định trước không thể làm loạn.

Hắn nắm chặt tay hai nữ nhân, cười khỏ, bảo: “Cứ thuận theo tự nhiên đi, thật ra có các người là đủ rồi! Nói thật, hôn nhân của ta cũng không thể do ta làm chủ!”

“Hả? Tại sao?” Hai nữ nhân ngây người.

“Đây là mệnh lệnh của bệ hạ, nói hôn nhân đại sự của ta có liên quan đến quốc thể, ảnh hưởng sâu xa, cho nên ứng cử viên phải được chọn cẩn thận, không để làm bừa! Bây giờ ta chỉ có thể nạp thiếp chứ không thể lấy vợ!”

Hai nữ nhân lại ngây người nữa, vậy mà còn có chuyện như vậy nữa sao?

Tướng công nhà mình cũng không phải hoàng thân quốc thích, hôn nhân đại sự của bản thân cũng không thể tự mình làm chủ?

“Vậy tướng công... khi nào người mới có thể lấy vợ?” Lý Sư Sư hỏi.

“Bệ hạ nói đợi nàng nghĩ xong rồi nói xong!”

Mạc Như Sương và Lý Sư Sư: “Hả?”

Lâm Bắc Phàm không nhịn được mà thở dài một tiếng, lầm bầm: “Vì Đại Võ, ta đã đánh đổi quá nhiều rồi!”

Một ngày này, tiểu quận chúa lại lên vào trong hoàng cung, cẩn thận tìm kiếm dò xét trong Ngự Thư phòng, trông vô cùng đáng yêu.

Một màn này đã chọc cười nữ đế, nàng vẫy tay gọi: “Tiểu Vân Oanh, qua đây!”

Tiểu quận chúa chạy qua, chần chừ một lúc: “Nữ đế tử tử, bây giờ còn bận không?”

Nữ đế lắc đầu cười: “Đúng là có vài chuyện nhưng chuyện có lớn đến đâu cũng không bằng chuyện của Vân Oanh! Tiểu Vân Oanh, ngươi có chuyện gì muốn nói với trẫm sao?”

Tiểu quận chúa lúng túng đáp: “Không phải chuyện gì lớn, chủ yếu là... chủ yếu là liên quan đến Lâm Bắc Phàm!”

Trong lòng nữ đế dao động: “Hắn? Hắn làm sao, chọc giận ngươi?”

“Cũng không phải!”

Tiểu quận chúa nói với vẻ rầu rĩ không vui: “Mấy hôm nay, ta muốn tìm Lâm Bắc Phàm chơi, thuận tiện bồi dưỡng một ít tình cảm gì đó... nhưng Lâm Bắc Phàm luôn lãnh đạm thờ ơ, mối quan hệ cũng không tiến triển gì cả! Nữ đế tử tử, ngươi nói xem ta nên làm thế nào đây, có phải ta có chỗ nào làm không được tốt cho lắm không?”

“Hóa ra là vậy, Tiểu Vân Oanh của chúng ta cũng có phiền não à!” Nữ đế bật cười ha ha. “Nữ đế tử tử đừng chê cười ta, ta rất nghiêm túc đó!” Tiểu quận chúa xấu hổ vô cùng.

“Tiểu Vân Oanh, thật ra phương diện nào ngươi cũng làm rất tốt, đáng yêu lại hồn nhiên, mặc dù có đôi khi nghịch ngợm, nhưng ở thời khắc mấu chốt lại biết nghĩ cho đại cục, rất nhiều người đàn ông thích kiểu con gái giống như ngươi!”

“Nhưng Lâm Bắc Phàm vẫn không để ý đến ta mà! Nữ đế tử tử, ta phải làm thế nào bây giờ?” Tiểu quận chúa khiêm tốn xin chỉ dạy.

Nữ đế lập tức hóa thân thành bậc thầy tư vấn tình cảm, nói với ánh mắt sáng như đuốc: “Tiểu Vân Oanh, ngươi không có vấn đề gì cả, vấn đề nằm ở trên người Lâm Bắc Phàm, Lâm Bắc Phàm hoàn toàn khác với những người đàn ông khác! Ngươi đừng thấy hắn ngoài mặt đứng đắn nhưng thật ra trong bụng toàn mưu đồ xấu xa, khi nào hại chết người khác cũng không biết!”

“Nữ đế tử tử nói đúng, con người hắn xấu xa chết đi được!” Tiểu quận chúa dường như nghĩ đến chuyện gì đó rất thú vị mà bật cười khanh khách.

“Cho nên, đối phó với loại nam nhân như vậy tuyệt đối đừng khiếm tốn, cũng không cần chơi mưu kế gì cả, vì người không đấu lại được hắn! Cứ chủ động tấn công, trực tiếp mạnh bạo, có được cơ thể hắn còn sợ không có được tim của hắn hay sao?”

1103 chữ

Chương 758: Tuy thân thể ta không trong sạch nhưng con tim ta trong sạch

Tiểu quận chúa kinh hãi, đây là từ ngữ hung bạo gì thế?

Không ngờ nữ đế tỷ tỷ lại là người như vậy, quá táo bạo!

“Nữ đế tỷ tỷ, như vậy không được hay cho lắm thì phải?” Tiểu quận chúa xấu hổ nói.

Nữ đế không cho là đúng, bảo: “Có gì không hay? Dù sao sớm muộn gì người cũng sẽ gả cho hắn, chủ động một chút thì có gì sai? Có trăm lần chỗ dựa cho người, người còn sợ gì nữa?”

Tiểu quận chúa rõ ràng đã hơi động lòng: “Như vậy thật sự được sao?”

“Chắc chắn được rồi!”

Nữ đế cười lạnh, yêu tinh Tà Nguyệt đó cũng làm như thế, lần nào cũng đắc thủ.

Tiểu quận chúa hạ quyết tâm rất lớn: “Được, vậy ta về thử xem! Cảm ơn nữ đế tỷ tỷ, ta đi trước nhé!”

Sau đó nàng đẩy nhanh bước chân, chạy bước nhỏ rời đi.

Nữ đế nhìn bóng lưng rời đi của tiểu quận chúa, lộ ra nụ cười vui vẻ: “Tiểu Vân Oanh, trăm chỉ có thể giúp người tới đây thôi!”

Lúc này, một bóng người màu trắng xuất hiện trên xà nhà.

Bạch Quan Âm trêu ghẹo: “Bệ hạ, thật ra người cũng có thể chủ động tấn công! Có được cơ thể của hắn còn sợ không có được tim hắn sao?”

Nữ đế xấu hổ vô cùng, lắp bắp đáp: “Bạch tử tử, đừng nói lung tung! Trẫm... làm sao trẫm có thể làm chuyện như vậy được?”
Bạch Quan Âm lắc đầu cười đùa: “Bệ hạ, người dạy người khác hết chiêu này đến chiêu khác, kết quả khi đến lượt mình, ngược lại bắt đầu xấu hổ, thế này cũng không giống người lúc bình thường chút nào!”

Sắc mặt của nữ đế đỏ tía tai, xinh đẹp không gì sánh bằng.

Nàng cúi đầu, giả bộ nghiêm túc bảo: “Bạch tử tử, trẫm còn có quốc sự cần làm, không nói nhiều với người như vậy nữa!”

Bạch Quan Âm lắc đầu, bóng người dần biến mất.

Nữ đế lặng lẽ thở ra một tiếng, cả người túa mồ hôi.

Ngay mới vừa rồi đã mang tới áp lực quá lớn cho nàng, có một loại cảm giác bị phụ huynh trong nhà giục cưới vậy...

Lúc này đã vào đông rồi, thời tiết lạnh dần.

Trời vừa lạnh đã dễ làm biếng, Lâm Bắc Phàm tới từ xã hội hiện đại hiển nhiên cũng không ngoại lệ.

Một ngày này, hắn nghỉ ngơi, không có chuyện quan trọng gì vì thế định ngủ nướng một giấc, hắn rúc trong chiếc chăn bông, chỉ thò ra mỗi cái đầu ra ngoài, nhắm mắt thiu thiu ngủ, định ngủ đến trưa mới dậy. “Trời lạnh căm căm, vẫn là nằm trên giường thoải mái nhất!”

Hắn đã duy trì thói quen này nhiều năm rồi, mưa gió cũng không ngăn được, mục tiêu theo đuổi của hắn chính là chân thật tự nhiên như thế.

Lúc này, tiểu quận chúa lao vào trong, nhìn thấy Lâm Bắc Phàm nằm trên giường mà kinh ngạc: “Lâm Bắc Phàm, đã là giờ nào rồi, sao vẫn còn chưa dậy? Người bệnh rồi sao?”

Lâm Bắc Phàm híp mắt, lười biếng đáp: “Không bệnh, ta đang ngủ”

Tiểu quận vọt tới, nhìn hắn rúc thành một con sâu róm mà phụt một tiếng bật cười: “Nào có ai ngủ như người?”

Giống y như trẻ con, buồn cười chết đi được!”

Lâm Bắc Phàm vẫn híp mắt: “Ngủ như vậy mới ấm!”

Tiểu quận chúa chống nạnh: “Trưa rồi trưa trật ra rồi còn ngủ gì nữa, mau dậy đi!”

“Dậy không nổi, ta chợp mắt thêm một lúc đã, không gì có thể ngăn cản sự theo đuổi của ta đối với giấc mơ được!”

Tiểu quận chúa sững sờ: “Người ngủ còn có thể nằm mơ nữa sao?”

“Có chứ, vì ta đang nằm mơ giữa ban ngày Tiểu quận chúa: ...”

Nàng gọi: “Người dậy trước đi, ta có chuyện nói với người này!”

Lâm Bắc Phàm: “Có chuyện gì thì nói đi, ta đang nghe đây!”

Tiểu quận chúa lại gọi: “Người không dậy thì sao ta nói!”

Lâm Bắc Phàm nhắm một mắt mở một mắt đáp: “Bên ngoài lạnh lắm, có chuyện gì chúng ta nói trong chăn đi!”

Tiểu quận chúa nhìn bộ dáng heo chết không sợ nước sôi của Lâm Bắc Phàm, đột nhiên nghĩ đến lời của nữ đế tỷ tỷ, sắc mặt hơi đỏ lên, cắn răng nói: “Được, chúng ta nói chuyện trong chăn!”

Sau đó nàng vén chăn lên, chui vào trong.

Lâm Bắc Phàm ngỡ ngác, ta chỉ nói như vậy mà người cũng làm thật à.

Nhìn gương mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, lại ngửi thấy mùi hương trên người đối phương truyền tới, hắn á một tiếng kêu lên: “Lưu manh!”

Cuối cùng, Lâm Bắc Phàm cũng dậy, tiểu quận chúa cũng dậy, hai người ngồi đối diện với nhau, đều hơi lúng túng.

Hắn hoàn toàn không ngờ tiểu quận chúa lại to gan như thế, còn chui vào trong chăn của hắn. Mình đang yên đang lành nằm ở nhà vậy mà ngay cả sự trong sạch cũng không giữ được, thói đời gì thế này hả trời? Tiểu quận chúa cũng không ngờ mình lại to gan như thế, lại dám chui vào trong chăn của hắn, thật đúng là khiến người xấu hổ chết mất.

Đều tại nữ đế tỷ tỷ, nếu không phải vì lời của nàng thì mình cũng sẽ không bị ảnh hưởng như thế, tiểu quận chúa bình tĩnh

thuyết phục mình.

Lâm Bắc Phàm xấu hổ bảo: “Tiểu quận chúa, người có lời gì thì cứ nói thẳng đi, không cần phải dùng cách lưu manh như thế đâu! Phải biết rằng nam nữ thụ thụ bất tương thân, người có thể không để ý đến sự trong sạch của mình nhưng ta thì có!”

Tiểu quận chúa chặc một tiếng, nói với vẻ vô cùng khinh bỉ: “Người còn trong sạch cái con khỉ? Hồng nhan tri kỷ của người đã có mấy người rồi, đến đâu cũng phong lưu, trên người đã sớm không còn trong sạch nữa rồi!”

“Tuy rằng cơ thể ta không trong sạch nhưng con tim ta vẫn luôn thuần khiết như cũ nhé! Một khắc ta thuần khiết đó còn hơn cả một đời phong lưu của ta!” Lâm Bắc Phàm nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

1067 chữ

Chương 759: Người nên ra ngoài đi tiểu đi

Tiểu quận chúa phụt một tiếng bật cười, ôm bụng bảo: “Ta thích bộ dáng nói nhăng nói cuội một cách nghiêm túc, cứ như là thật này của người, nói mà ta tin sái cổ, ha ha.

Lâm Bắc Phàm: “...”

Hắn nói với vẻ bất đắc dĩ: “Không nói đùa nữa! Tiểu quận chúa, người tìm ta rốt cuộc có chuyện gì?”

“Ta... ta tới tìm người, ta tới tìm người...”

Tiểu quận chúa úp úp mở mở, nhìn xung quanh rồi nói với hắn: “Lâm Bắc Phàm, vừa rồi chúng ta có tính là ngủ với nhau rồi không?”

Lâm Bắc Phàm hơi hoang mang: “Cái này... chắc là không đâu?”

Tiểu quận chúa vỗ bàn: “Cứ coi như có rồi đi!”

Lâm Bắc Phàm: “...“Cái gì mà cứ coi như có rồi? Thế này mà cũng tính sao?”

Ánh mắt của tiểu quận chúa lóe lên, nói với vẻ hơi ngại ngùng: “Lâm Bắc Phàm, bây giờ chúng ta cũng tính là chung chăn chung gối rồi! Nói cách khác, ta cũng được coi là người của ngươi...”

“Đội đã, cái này không thể tính!”

Lâm Bắc Phàm vội vàng xua tay: “Chúng ta cũng chưa làm chuyện gì cả! Ngươi là con gái, sao có thể tùy tiện như vậy được?”

Tiểu quận chúa hiểu ý người bảo: “Không sao, ta không để ý đâu!”

Lâm Bắc Phàm kích động: “Nhưng ta thì có!”

Tiểu quận chúa vung bàn tay nhỏ: “Ngươi không cần để ý!”

Lâm Bắc Phàm càng kích động hơn: “Chuyện này làm sao có thể không để ý được, người chịu thiệt cũng không phải ngươi?”

Tiểu quận chúa vỗ bàn đứng dậy: “Người chịu thiệt là ngươi, được chưa? Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với ngươi!”

Lâm Bắc Phàm nổi giận: “Ngươi nghĩ đẹp nhỉ! Chẳng xảy ra chuyện quái gì hết mà cũng muốn chịu trách nhiệm với ta?”

Tiểu quận chúa cũng nổi giận: “Được! Vậy ta sẽ làm ra chút chuyện!”

Lâm Bắc Phàm hoang mang: “Tiểu quận chúa, mong ngươi bình tĩnh lại! Cho dù ngươi có được cơ thể ta thì cũng không có được tim của ta đâu!”

Tiểu quận chúa cười lạnh: “Nói đùa! Có được cơ thể ngươi còn sợ không có được tim ngươi hay sao?”

Nói xong đột nhiên nàng dừng cảm nhào tới.

Lâm Bắc Phàm càng hoảng hốt hơn: “Tiểu quận chúa, đừng mà!”

Cuối cùng vẫn để tiểu quận chúa đắc thủ, bàn tay nhỏ vỗ lên gương mặt đầy dấu hôn của Lâm Bắc Phàm, nói với vẻ vừa đắc ý vừa xấu hổ: “Bắt đầu từ hôm nay, ngươi thuộc về bản

cung! Nếu người còn dám bội tình bạc nghĩa thì ta cho người biết mặt!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Cuối cùng, tiểu quận chúa vui vẻ chạy đi, hình như định chạy vào hoàng cung báo cáo chiến tích.

Lâm Bắc Phàm sờ gương mặt có hơi ẩm ướt của mình, vẻ mặt sống chằng còn gì hối tiếc.

Bây giờ con gái đều như vậy hết sao?

Tử Nguyệt công chúa như thế!

Tiểu quận chúa cũng như thế!

Không biết rụt rè một chút nào cả!

Mình muốn bảo vệ sự trong sạch của mình sao lại khó như thế chứ?

Lâm Bắc Phàm đi ra với vẻ mặt bất đắc dĩ, ngồi bên cạnh lò lửa than ngắn thở dài.

Mấy tên cầu độc thân ngồi bên cạnh lò lửa nhìn thấy Lâm Bắc Phàm đi ra đều sững sờ.

Quách Thiệu Soái tò mò hỏi: “Công tử, không phải người nói muốn ngủ đến trưa mới dậy sao? Sao lại dậy sớm như vậy?”

Lâm Bắc Phàm thở dài một tiếng: “Không ngủ được, mới sáng ngày ra đã bị người làm ồn!”

“Công tử, sao trên mặt người có nhiều vết đỏ như vậy?”

Lâm Bắc Phàm tức giận bất bình đáp: “Đều là chuyện tốt mà tiểu quận chúa làm! Sáng sớm tinh mơ đã nói ta là người của nàng ta, cứ đòi chịu trách nhiệm với ta, ta không đồng ý thì cưỡng ép! Mặt của ta... đã bị nàng ta hôn rồi!”

Trong lúc nhất thời, đám cầu độc thân đều ngơ ngác.

Quách Thiệu Soái nói với vẻ ghen tỵ: “Công tử, đây đúng là chuyện tốt số một thiên hạ đó, có bao nhiêu người cầu còn chẳng được, nhưng sao trông người lại đòi sống đòi chết thế kia?”

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Thiệu Soái, người từ nhỏ lớn lên đã xấu, không hiểu được sự phiền não của ta đâu!”

Quách Thiếu Soái: “...”

“Người có dung nhan tuyệt thế như ta, chuyện hôn nhân thường không thể tự mình làm chủ, bởi vì nữ nhân nhìn thấy ta rất khó kiềm chế được! Các nàng vì có được ta mà dùng hết tất cả các thủ đoạn! Có câu hồng nhan họa thủy, chính là lý này đây!”

Đám cầu độc thân: “...”

“Mà các ngươi thì khác! Các ngươi lớn lên không thể tính là xấu nhưng hoàn toàn chẳng liên quan gì đến đẹp trai cả, đi trên đường vô cùng có cảm giác an toàn, duyên người qua đường vô cùng tốt, không thể hiểu được nỗi khổ của ta đâu”

Đám cầu độc thân: “...”

Lâm Bắc Phàm lại thở dài một tiếng: “Có đôi khi ta thật sự ngưỡng mộ các ngươi có thể tự do theo đuổi hạnh phúc của mình! Mà bên cạnh ta đã sớm bị nữ nhân vây quanh chặt kín như bưng, ngay cả quyền chọn lựa cũng không có!”

Đám cầu độc thân: “Phụt!”

Trong lòng chịu sát thương một vạn điểm!

Quách Thiếu Soái nói với vẻ không phục: “Công tử, ngươi nói các phương diện khác của ta không được cũng thôi đi, nhưng nói ta không đẹp trai, nói ta lớn lên giống người qua đường thì ta hoàn toàn không đồng ý nhé!”

Lâm Bắc Phàm khéo léo nhắc nhở: “Thiếu Soái này, ngươi nên ra ngoài đi tiểu đi!”

Quách Thiếu Soái lắc đầu: “Công tử, ta cũng không mắc tiểu!”

“Ý của ta là ngươi ra ngoài dùng nước tiểu mà soi gương, xem mình có đức hạnh gì ấy!”

Quách Thiếu Soái: “Phụt!”

Mọi người bật cười ha ha.

1100 chữ

Chương 760: Thảm họa trăm năm mới gặp một lần

“Thiếu Soái, thế mà cũng không hiểu sao?”

Đại Lực cười khà khà: “Ta nói cho ngươi biết, chỉ mỗi lớn lên đẹp trai cũng không được, con gái bây giờ ấy hả, đều thích đàn ông xấu xa! Người giống như công tử nhà ta chính là nhân tài kiệt xuất trong số đó! Có câu, nam nhân không xấu xa thì nữ nhân không yêu mà, chính là đạo lý này đây, ha ha!”

“A di đà phật! Tuy tiểu tăng là người xuất gia nhưng cũng cảm thấy lời này có lý!” Tiểu hòa thượng nói với vẻ nghiêm túc.

Quách Thiếu Soái lập tức không hiểu: “Nhưng bình thường ta cũng rất xấu xa mà, đi đường sẽ nhìn người đẹp thêm vài cái, còn trêu chọc vài câu!”

Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng nhắc nhở: “Thiếu Soái, ngươi làm thế không phải xấu xa mà là đê tiện!”

Quách Thiếu Soái: “...”

“Nữ nhân đều thích nam nhân xấu xa nhưng cũng không phải nam nhân lớn lên xấu! Nam nhân lớn lên đẹp trai trêu ghẹo mới thật sự gọi là trêu ghẹo! Nhưng người lớn lên xấu, ví dụ giống như ngươi ấy, đơn giản chính là giở trò lưu manh”

Quách Thiếu Soái: “Phụt!”

“Đúng đúng đúng! Trước đây ta cũng nhìn thấy Quách thiếu Soái muốn đi làm quen với một tiểu thư, kết quả bị ngươi ta chửi một câu lưu manh!” Đại Lực vỗ đùi một cái, bật cười ha ha.

“A di đà phật! Khi ấy tiểu tăng cũng nhìn thấy!” Tiểu hòa thượng nói với vẻ đường hoàng.

Quách Thiếu Soái then quá hóa giận: “Hai người các ngươi ngậm miệng lại cho ta!”

Mọi người lại cười ầm lên.

Nói rồi lại nói, mọi người nói đến thời tiết bên ngoài.

“Ta cảm thấy mùa đông năm nay hình như lạnh hơn năm ngoái! Tầm này năm ngoái ta chỉ cần mặc một cái áo bông là đã ấm rồi! Nhưng bây giờ lại cảm thấy không đủ, lạnh muốn chết mất!”

“Còn không phải sao, bây giờ bên ngoài bắt đầu có tuyết rơi rồi, sớm hơn trước kia nửa tháng lận!” Đại Lực vừa ngồi bên bếp lửa sưởi ấm tay vừa nói: “Ta nói, mấy thương nhân vào Nam ra Bắc đó đều biết kinh thành chúng ta cũng coi như tốt, tuy rằng có tuyết rơi nhưng không có gió, cũng không âm hàn đến vậy! Nhưng bên ngoài kinh thành thì gió thổi vù vù, khiến người lạnh cóng như chó!”

“A di đà phật, hy vọng Phật Tổ che chở để mọi người vượt qua mùa đông khắc nghiệt!” Tiểu hòa thượng mang vẻ mặt từ bi.

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu, dường như liếc mắt cái đã nhìn thấu hư không, sau đó thở dài một tiếng, đứng dậy rời đi.

“Công tử, ngươi đi đâu vậy?” Quách Thiếu Soái hỏi.

Lâm Bắc Phàm thở dài rồi đáp: “Thời tiết lạnh sẽ có người chết, ta trở về chuẩn bị một chút.

Vào buổi tảo triều hôm sau, Lâm Bắc Phàm dâng một bản tấu chương lên.

“Khởi bẩm bệ hạ, mùa đông năm nay đã tới, tuyết rơi sớm, trời lạnh mặt đất đóng băng, thời tiết vô cùng khác thường! Chúng ta chắc hẳn nên chuẩn bị từ sớm, phòng ngừa cực có khả năng sẽ xuất hiện thảm họa băng tuyết!”

Nữ đế gật đầu: “Ái khanh nói chí phải! Trẫm cũng cảm giác được mùa đông năm nay lạnh hơn bình thường vài phần! Xét từ tấu chương ở khắp các nơi dâng lên thì những nơi khác vô cùng lạnh giá, đã ảnh hưởng đến lao động và đời sống của nhân dân! Ái khanh, ngươi có kiến nghị gì cứ nói ra cho mọi người cùng nghe?” Lâm Bắc Phàm lập tức đáp: “Kiến nghị của vị thần là xây dựng chỗ lánh nạn ở các nơi, tập trung cung cấp thiết bị sưởi ấm để mọi người vượt qua mùa đông khắc nghiệt!”

“Thừa tướng đại nhân, hành động này quá mức điều động binh lực rồi thì phải?”

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm nhíu mày nói: “Địa phương nào cũng phải xây chỗ lánh nạn, còn phải tập trung cung cấp thiết bị giữ ấm sẽ tốn rất nhiều nhân lực và vật lực! Mùa đông năm nay quả thật rất lạnh nhưng theo quan điểm của vị thần, chịu đựng một chút là có thể qua, năm ngoái mọi người cũng

như thế cả!” Lâm Bắc Phàm hơi lắc đầu: “Cũng không điều động binh lực gì cả mà chuyện này vô cùng cần thiết! Phải biết rằng, thời tiết lạnh sẽ có người chết, số người chết cóng vào mùa đông hàng năm cũng không ít! Nếu gặp phải thảm họa băng tuyết mấy chục năm mới gặp một lần vậy thương vong sẽ lên đến mấy trăm vạn, thậm chí là nghìn vạn!”

“Năm nay Đại Võ chúng ta mới thực hiện thống nhất, dân sinh ở các nơi còn khó khăn, bây giờ mới khôi phục sản xuất cần rất nhiều nhân khẩu, nếu mùa đông này không vượt qua được, có rất nhiều người dân chết sẽ làm dao động nền móng của triều ta!”

Nữ đế hơi gật đầu, nàng vô cùng đồng ý với lời của Lâm Bắc Phàm.

Bây giờ Đại Võ vừa mới thống nhất, dân chúng vừa mới được trải qua cuộc sống tốt, thật sự không thể chịu khổ thêm nữa.

Cho nên nhất định phải phòng ngừa tai họa chưa xảy ra, chắc hẳn nên chuẩn bị một chút.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Vi thần quan sát tinh tượng buổi đêm, lần này có khả năng chúng ta sẽ gặp thảm họa băng tuyết lớn trăm năm mới gặp một lần!”

Sắc mặt của nữ đế thay đổi, sắc mặt của các quan cũng thay đổi!

Thảm họa băng tuyết trăm năm khó gặp một lần!

Thế này cũng khủng khiếp quá rồi! Căn cứ theo ghi chép trong lịch sử, mỗi một thảm họa băng tuyết trăm năm mới gặp một lần đều sẽ mang tới hậu quả cực kỳ nghiêm trọng!

Số người chết cóng lên đến nghìn vạn, thậm chí là mấy nghìn vạn!

Người chết thật sự quá nhiều!

Quốc lực cũng vì thế mà suy yếu! Quốc gia cũng vì vậy mà rung chuyển Còn có rất nhiều nước nhỏ không chống đỡ nổi, trực tiếp diệt vong!

1185 chữ

Chương 761: Xây nhà lánh nạn

Nữ đế nôn nóng hỏi: “Ái khanh, lời người nói là thật sao?”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng đáp: “Vi thần lấy tính mạng mình ra đảm bảo, tuyệt đối không nói dối!” Sắc mặt của mọi người đều nặng nề hơn.

Bách quan đều biết Lâm Bắc Phàm có năng lực quan sát tinh tượng, trước đây gặp nạn châu châu cũng là hắn nhìn thấy thời tiết thay đổi, kêu mọi người không cần chuẩn bị gì cả, thoải mái ứng phó với nạn châu châu.

Mà nữ đế lại càng hiểu rõ hơn Lâm Bắc Phàm còn sở hữu năng lực khổng chế thời tiết, sánh ngang với thần linh.

Hắn nói có thảm họa băng tuyết vậy thật sự sẽ có thảm họa băng tuyết.

Nàng nói một cách hùng hồn: “Các vị ái khanh, trầm tin thừa tướng tuyệt đối sẽ không ăn nói bừa bãi! Trong buổi nghị quyết ở triều đình trước đây, Lâm ái khanh với kiến thức sâu rộng, mưu tính sâu xa luôn có thể đưa ra kiến nghị hợp lý, chưa từng xảy ra sai sót! Trầm tin lần này cũng như vậy!”

“Hơn nữa, từ lúc vào đông tới nay, thời tiết quả thật khá khác thường, quả thật chúng ta cũng nên chuẩn bị thêm một chút, phòng ngừa tai họa xảy đến! Bằng không, đợi sự việc xảy ra rồi, chúng ta muốn cứu vãn cũng không kịp!”

“Tuy cần lãng phí rất nhiều nhân lực và vật tư nhưng triều đình chúng ta hoàn toàn gánh vác được!”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Bệ hạ thánh minh!”

Bách quan đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đều chấp tay cúi người, ngầm thừa nhận cách làm này.

Nữ đế hỏi: “Lâm ái khanh, cụ thể phải làm thế nào?”

Lâm Bắc Phàm lập tức nói: “Sự việc không thể chậm trễ, bây giờ bắt đầu hành động ngay! Lập tức vận chuyển xi măng đến các quan phủ cho xây thêm nơi lánh nạn, tiếp nhận nạn dân, tập trung cung cấp thiết bị sưởi ấm để vượt qua mùa đông khắc nghiệt! Bằng không, đợi thảm họa băng tuyết tới rồi, sông hồ đóng băng, đường xá khó đi, sẽ không kịp mất.

Nữ đế lớn tiếng nói: “Được! Chuyện này giao toàn quyền cho thừa tướng phụ trách, những người khác toàn lực phối hợp! Nếu ai dám kéo chân trãm, tổn hại đến tính mạng của người dân, lười biếng tiêu cực, vậy cứ chém không tha!”

Trong lòng bách quan run lên: “Rõ, thưa bệ hạ!”

Tiếp sau đó, dưới sự lãnh đạo của Lâm Bắc Phàm, các quan nhanh chóng điều động nhân lực. Xưởng xi măng lấy hết toàn bộ hàng tồn ra, thông qua đường sông bốn phương thông suốt, nhanh chóng vận chuyển tới các địa khu, thành phố lớn, còn có một ít than đá, củi, áo bông vải bông... cũng đang được vận chuyển tới các nơi.

Sau khi các quan phủ lớn nhận được ý chỉ của hoàng triều, lập tức chọn nơi chắn gió ngăn nước, xây chỗ lánh nạn.

Hoạt động lớn đột ngột này của triều đình cũng khiến dân chúng hoang mang.

“Triều đình tính làm gì vậy?”

“Căn cứ theo lời trên bảng cáo thị của triều đình thì vì mùa đông này khá lạnh giá, khắc nghiệt, cực có khả năng sẽ gặp thảm họa băng tuyết mấy chục năm mới gặp một lần cho nên đang xây chỗ lánh nạn sớm!”

“Vượt qua mùa đông còn cần chỗ lánh nạn sao, có nghiêm trọng như vậy không? Năm ngoái không phải cũng trải qua như vậy hay sao?”

“Lần này thì khác, lần này có khả năng sẽ gặp phải thảm họa băng tuyết, cho nên triều đình phòng ngừa tai họa, cho xây chỗ lánh nạn, tập trung thiết bị sưởi ấm để mọi người vượt qua mùa đông!”

“Ta cảm thấy không cần thiết, triều đình quá mức cẩn thận rồi!”

Rất nhiều dân chúng đều không cho là đúng.

Bọn họ cho rằng triều đình quá thận trọng, chuyện bé xé ra to, hoàn toàn không cần thiết phải thế!

Năm ngoái không phải bọn họ cũng trải qua như vậy hay sao?

Mùa đông năm nào cũng rất lạnh, mọi người đều cóng hết cả người nhưng cũng không cần xây chỗ lánh nạn!

Ở đây chỉ có thể nói, cái nhìn của dân chúng quá mức nông cạn.

Vì một đời của bọn họ chỉ ngắn ngủi mấy chục năm, thậm chí qua băng tuyết đã trải qua có thể đếm được trên đầu ngón tay, thậm chí còn chưa từng trải qua, không giống với ghi chép khá chi tiết ở chỗ triều đình, biết được tính nghiêm trọng của sự việc.

Loại tình huống này cũng nhanh chóng thu hút sự chú ý của các nước khác.

Tuy rằng thể hiện ra được tính nghiêm trọng nhất định nhưng cũng không để ý bao nhiêu.

Vì trước mắt cũng không có chứng cứ cụ thể cho thấy thảm họa băng tuyết sẽ tới.

Cho dù có thảm họa băng tuyết thật thì bọn họ đều có cách ứng phó nhất định, hoàn toàn không cần thiết phải xây chỗ lánh nạn cho hao tài tốn của.

“Đại Võ chỉ đơn giản là nhàn rồi sinh nông nổi thôi, không cần để ý đến!”

“Đúng đó! Có tiền thì đi làm việc khác không tốt hay sao? Cứ đòi làm mấy chuyện vô dụng như vậy!”

“Chúng ta cứ đợi xem trò cười của bọn chúng đi, ha ha!”

Mặc kệ bên ngoài thấy thế nào, Lâm Bắc Phàm vẫn vô cùng nghiêm túc và chu đáo, coi nó trở thành chuyện lớn số một của mùa đông năm nay.

Còn hiệu lệnh cho binh mã các nơi phối hợp với quan viên đại phương hành động, cùng vượt qua thảm họa băng tuyết.

Trước mặt hẳn có tin tức từ các nơi gửi về.

Hoa Châu phủ đã xây dựng mười tám căn nhà lánh nạn, có thể chứa được chín trăm người, lợi dụng các căn nhà bỏ hoang sửa thành chỗ lánh nạn có hai mươi hai căn, có thể chứa được một nghìn hai trăm người, tổng cộng có thể chứa được hai nghìn một trăm người.

Bàn Châu phủ đã xây dựng mười hai căn nhà lánh nạn có thể chứa được sáu trăm người, lợi dụng các căn nhà bỏ hoang sửa thành chỗ lánh nạn có mười hai căn, có thể chứa được bảy trăm người, tổng cộng có thể chứa được một nghìn ba trăm người.

Hồ Châu phủ đã xây dựng hai mươi căn nhà lánh nạn có thể chứa được một nghìn người, lợi dụng các căn nhà bỏ hoang sửa thành chỗ lánh nạn có sáu căn, có thể chứa được ba trăm người, tổng cộng có thể chứa được một nghìn ba trăm người.

Các địa khu đều tranh thủ xây dựng.

1090 chữ

Chương 762: Người là đồ lưu manh

Lúc này, Lý Sư Sư và Mạc Như Sương bưng một cốc trà sâm đi vào trong.

“Tướng công, đêm khuya rồi, nên nghỉ ngơi thôi!”

“Đúng đó, sau khi uống hết cốc trà sâm này cũng nên đi ngủ đi, đừng để mệt mỏi quá làm hại cơ thể mình, triều đình không thể không có người!”

Lâm Bắc Phàm thở dài một tiếng: “Bây giờ không có bao nhiêu thời gian! Thảm họa băng tuyết trăm năm mới gặp một lần sắp tới rồi, ta chỉ hy vọng trước khi thảm họa tới có thể xây đủ chỗ lánh nạn cho người dân cùng vượt qua thiên tai này!”

“Tướng công, thảm họa băng tuyết lần này thật sẽ khủng khiếp như vậy sao?” Lý Sư Sư lo lắng hỏi. “Nghiêm trọng hơn tướng tượng của các người nhiều!”

Vẻ mặt của Lâm Bắc Phàm hơi sầu lo: “Thảm họa băng tuyết lần này sẽ cuốn sạch cả thiên hạ, nếu không vượt qua được thì phen này có khả năng sẽ dẫn đến hơn trăm vạn người chết cồng, vô số gia đình sẽ vì thế mà diệt vong!”

“Hả? Nghiêm trọng như vậy sao?” Hai nữ nhân kinh hãi.

“Cho nên ta mới kêu các khu vực xây chỗ lánh nạn, tập trung cung cấp thiết bị sưởi ấm, như vậy mới có thể giảm thiểu rất nhiều thương vong! Bằng không, không vượt qua được mùa đông này, Đại Võ sẽ vì nó mà suy giảm quốc lực, dao động khó yên!”

“Vậy bây giờ tình hình xây dựng thế nào rồi?” Mạc Như Sương hỏi.

Lâm Bắc Phàm cúi đầu nhìn tài liệu: “Căn cứ theo báo cáo của các địa phương, trước mắt chỗ lánh nạn đã xây và sửa có thể chứa được ba trăm vạn người, nhưng còn lâu mới đủ!”

“Tướng công, vất vả cho người rồi!”

“Thân không ở chức vị này sẽ không nghĩ đến việc ở vị trí đó! Nếu ta đã có cơ hội làm thì phải toàn lực mà làm!”

Sau đó, hắn uống vài hớp trà sâm, dự định chớp mắt nghỉ ngơi một lúc, sau đó lại tiếp tục làm việc.

Đúng lúc này, một đôi tay nhỏ đặt lên thái dương của hắn, mát xa một cách vụng về.

Lâm Bắc Phàm mở mắt ra: “Tiểu quận chúa, ngươi lại không về nhà à?”

“Về nhà cái gì?”

Tiểu quận chúa nói một cách hùng hồn: “Ta đã nói rồi, ngươi là người của bản cung, đây là nhà của ngươi hiển nhiên cũng là nhà của ta rồi!”

Lâm Bắc Phàm vô cùng cạn lời, từ sau cái hôm đó, tiểu quận chúa vô cùng chủ động, hoàn toàn không cho hắn cơ hội phản ứng.

Hóa ra tiểu quận chúa đơn thuần đáng yêu như thế, bây giờ cũng đã học xấu rồi!

“Ta vừa mới học tay nghề mát xa đây, thế nào, thoải mái không?” Tiểu quận chúa kích động.

Lâm Bắc Phàm lập tức gạt đầu: “Vô cùng thoải mái, tiểu quận chúa có lòng rồi!”

Tiểu quận chúa vô cùng đắc ý: “Đương nhiên, ta đặc biệt học với Ngọc Nhi tỷ tỷ đó! Nàng ấy nói ta đã học được sáu phần chân truyền của nàng! Lâm Bắc Phàm, sau đây ta sắp đổi một động tác khác, ngươi nhắm mắt từ từ hưởng thụ đi!”

“Ừm! Vất vả cho tiểu quận chúa rồi!” Lâm Bắc Phàm nghe lời nhắm mắt lại.

“Không sao, cũng không vất vả tí nào!”

Trong đôi mắt to đáng yêu của tiểu quận chúa tràn đầy vẻ giao hoạt, nhìn bộ dáng nhắm mắt không phản kháng của Lâm Bắc Phàm mà cười đắc ý, sau đó ôm đầu hắn, sắp gương mặt nhỏ lại.

Sau vài phút, tiểu quận chúa chuồn mất với gương mặt đỏ bừng.

“Lâm Bắc Phàm, sắc trời đã muộn, ta về phòng nghỉ ngơi đây, ngày mai lại tới gặp ngươi sau! Hi hi...”

Lâm Bắc Phàm phát ra tiếng kêu như đứt từng khúc ruột:
“Người là đồ lưu manh! Đừng chạy!”

Cùng với thời gian trôi qua từng ngày, thời tiết càng lúc càng lạnh.

Lúc này, một luồng không khí cực lạnh lớn mạnh từ phương Bắc thổi ào ào tới, trong một đêm mà mặt đất như trải qua cuộc bể dâu, tất cả đều biến thành màu trắng xóa...

Gió lạnh thổi vù vù, tuyết lớn bay tán loạn, trời giá rét đất đóng băng.

“Lạnh! Thật sự quá lạnh!”

“Chỉ trong một đêm mà đồ tuyết lớn quá, còn có gió Bắc thổi tới nữa!”

“Cảm giác còn lạnh hơn năm ngoái rất nhiều!”

“Đúng vậy, lạnh cóng lại như con khỉ ấy, cũng may ta đã chuẩn bị đủ than củi giữ ấm!”

“Nhà ta có người già không chịu được, mong là mùa đông này mau qua nhanh đi!”

“Ai nói không phải chứ, mùa đông dày vò người nhất! Ông cụ hàng xóm nhà ta năm ngoái đã đi như vậy đây!”

Bởi vì thời tiết thật sự quá lạnh, mặt đất bị tuyết che phủ dẫn đến đi đường bất tiện, cho nên dân chúng rất ít khi ra ngoài.

Cho dù có chuyện nhất định phải ra ngoài làm thì làm xong việc cũng lập tức về nhà giữ ấm, nơi khác không nói nhưng trên đường phố ở kinh thành, bây giờ cũng bị tuyết phủ một tầng rất dày.

Vốn có kinh tế vừa hèn náo nhiệt, mọi người đều thích dạo phố nhưng bây giờ thật sự lạnh quá, đều không chui ra khỏi cửa lớn, hàng quán cũng không mở nữa, kinh tế suy thoái rất nhiều.

Trên đường, người đi đường mặc áo bông rất dày, bước chân vội vã, đều không muốn nán lại lâu.

Dưới tình huống như vậy, các quan trong triều đều chịu ảnh hưởng.

Phần lớn quan viên trong triều tuổi tác đều đã lớn, cơ thể khá suy yếu, kết quả buổi sáng còn phải đội giá rét vào tảo triều, tảo triều xong còn phải về các bộ phận, các ti làm việc, hoàn toàn không chống đỡ nổi.

Cho nên nữ đế khoan dung, tạm thời hủy bỏ tảo triều.

Các quan có chuyện gì quan trọng không cần tới diện thánh, chỉ cần trình tấu chương lên là được.

Nhưng Lâm Bắc Phàm bị diêm danh, ngày nào cũng buộc phải vào cung xử lý quốc sự.

1163 chữ

Chương 763: Tuyệt rơi rồi

“Bệ hạ, tại sao các quan viên khác không cần diện thánh, duy chỉ có mình thần nhất định phải tới? Người không thể nhất bên trọng, nhất bên khinh được, thật ra thần cũng rất vất vả!” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ mong chờ. Nữ đế mỉm cười đáp: “Ái khanh, các quan đều vì tuổi tác lớn rồi, cơ thể yếu ớt, không chịu được cái lạnh! Nhưng người còn trẻ tuổi, cơ thể vô cùng khỏe mạnh, hoàn toàn không có vấn đề gì, cho nên chỉ đành vất vả cho người rồi!”

“Bệ hạ thánh minh!” Các quan đồng thanh nói.

Đúng lúc này, sắc mặt của Lâm Bắc Phàm trắng bệch, cơ thể hơi lão đảo, nói với vẻ vô cùng suy yếu: “Bệ hạ, người đừng thấy vị thần trẻ tuổi nhưng vị thần già trái non hột, vô cùng yếu ớt...”

Nữ đế quan tâm hỏi: “Ái khanh, người làm sao thế?”

Lâm Bắc Phàm họ khan vài tiếng: “Có khả năng là gần đây thời tiết thay đổi quá nhanh, bất cẩn nhiễm phong hàn rồi! Cho nên vị thần cũng không thể vào diện thánh mỗi ngày được, bằng không một đường chịu lạnh bệnh tình sẽ càng nghiêm trọng hơn, sẽ chạm trề quốc sự, mong bệ hạ lượng thứ!”

“Ồ! Vậy phải làm sao mà được?”

Nữ đế vô cùng lo lắng nói: “Như vậy đi, ái khanh, người tạm thời vào ở trong hoàng cung đi, không cần trở về! Trong hoàng

cung có ngự y có thể giúp người khám bệnh! Người có thể vừa ở trong hoàng cung dưỡng bệnh vừa xử lý quốc gia chính sự, như vậy không cần đi đi về về cho vất vả nữa!”

Lâm Bắc Phàm sững sờ, ta chỉ muốn nghỉ làm thôi, kết quả người lại kéo ta vào trong hoàng cung ở, hai mươi tư tiếng đợi mệnh à!

Dương Bạch Lao cũng không bóc lột người nhiều như người!

Sắc mặt của Lâm Bắc Phàm lập tức trở nên hồng hào, nói một cách vô cùng hùng hổ: “Bệ hạ, không cần đâu ạ! Vi thần cảm thấy bây giờ mình đã khỏe hơn rất nhiều rồi, cơ thể vô cùng khỏe khoắn, không cần vào hoàng cung ở đâu!”

Nữ đế nói với vẻ lo lắng: “Ái khanh, thật sự không có vấn đề gì sao? Người nhìn sắc mặt vừa rồi của người tái nhợt như tờ giấy ấy...”

“Bệ hạ, vừa rồi là vừa rồi, bây giờ là bây giờ! Sau khi có được sự quan tâm của bệ hạ, vi thần dường như được trời quan tâm, chỉ cảm thấy khỏe mạnh tràn đầy sức sống, tinh thần phấn khởi, cơ thể rất tốt!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói.

Nữ đế tiếp tục lo lắng: “Ái khanh, thật sao? Tuyệt đối đừng chịu đựng, bằng không trăm sẽ lo lắng!”

“Bệ hạ, tuyệt đối không có vấn đề, người cứ yên tâm là được!” Lâm Bắc Phàm lại bảo.

“Được, trăm yên tâm rồi!” Nữ đế gật đầu, trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra một nụ cười đắc ý.

Ngày tháng sau đó tiếp tục là trời giá rét căm căm, tuyết bay tán loạn, Lâm Bắc Phàm tính toán, trời này khoảng âm mười độ.

Đây là còn ở kinh thành, bởi vì hắc đang không chế thời tiết cho nên mới không rét đậm rét hại đến vậy. Nếu đổi lại là nơi khác, nhiệt độ sẽ còn giảm vài độ nữa.

Âm mười mấy độ, đối với người hiện đại mà nói cũng là một sự khiêu chiến không nhỏ.

Chỉ là người hiện đại có hệ thống sưởi hơi, có các loại thiết bị giữ ấm, còn có áo bông quần bông rất dày, cộng thêm còn có

căn nhà không lọt gió không dột mưa, cho nên đều chống đỡ qua được.

Nhưng đối với người cổ đại mà nói thì không được.

Phải biết rằng ở cổ đại, củi, than đá, áo bông chần bông... đều được tính là tài nguyên quan trọng.

Chỉ một vài gia đình khá giàu có mới có thể mua sắm được chúng.

Mà vấn đề nhà ở, đại đa số người đều sống trong nhà tranh vách đất, mùa hạ dột nước, mùa đông lọt gió, có thể khiến người chết cóng.

Mà có người ngay cả nhà còn chẳng có.

Cho nên mùa đông này khá khó vượt qua.

“Mùa đông này lạnh quá, không tài nào chịu nổi!”

“Củi than cũng vô dụng cả, chân toàn vết loét thôi đây này!”

“Ta đã mặc hết toàn bộ quần áo trong nhà rồi mà vẫn không chịu được lạnh!”

“Nhà ta là nhà gỗ, hoàn toàn không chắn được gió, gió cứ thổi vù vù vào trong thôi, lạnh chết đi được!”

“Ông trời thật dày vò người!”

“Nhất định phải tìm được chỗ ấm áp, bằng không thật sự không vượt qua được mùa đông này mất!”

Đúng lúc này, mọi người đều nghĩ tới chỗ lánh nạn mà quan phủ xây, vì thế nháo nhào đổ xô đến đó. Chỗ lánh nạn có vài quan sai canh chừng.

“Quan lão gia, chúng tôi có thể vào trong sưởi ấm được không?” Mọi người đều nhìn với vẻ chờ mong.

Quan sai vung bàn tay to, cười to đáp: “Đương nhiên được rồi! Chúng ta xây chỗ lánh nạn là để các vị sưởi ấm qua mùa đông mà!”

“Hay quá! Có thể vào sưởi ấm rồi, tốt quá rồi!”

“Mùa đông không lạnh rồi!”

“Trời đông này có chỗ ở rồi!”

Mọi người hoan hô nhảy nhót.

“Mất tiền không?” Lại có người hỏi với vẻ chờ mong.

Quan sai cười bảo: “Không mất tiền, đây là phúc lợi của triều đình dành cho mọi người! Chẳng qua sau khi vào trong phải tuân thủ quy tắc, không được làm loạn! Bằng không, chúng ta chỉ có thể đuổi các người ra ngoài!”

“Không dám không dám...”

Mọi người vội lắc đầu.

Sau đó, đám người vui vẻ tràn vào trong, phát hiện ra chỗ lánh nạn khá rộng rãi, có thể chứa được rất nhiều người.

Ở chính giữa nơi lánh nạn có một lò than rất to, củi đang cháy tanh tách ở bên trong.

Có than củi vì thế mà chỗ lánh nạn ấm hơn rất nhiều, so với bên ngoài lạnh giá thì đúng là một trời một vực. Mọi người lại vui vẻ hơn.

“Ở đây thật sự ấm quá, thoải mái thật!”

“Đúng đó, còn ấm hơn cả nhà ta, có thể từ từ trải qua mùa đông ở đây rồi!”

“Căn nhà này được xây bằng xi măng, vừa to vừa chắc chắn, không lọt gió, còn có than củi, mùa đông này ta sẽ sống ở đây!”

“Sớm biết thế ta đã tới từ lâu rồi!”

1188 chữ

Chương 764: Quá dài

Mọi người dựa theo trật tự, chia rõ ranh giới.

Một người có thể nhận được một khu vực khoảng một cái giường, nếu là một gia đình thì có thể gộp chung lại, giành được nhiều diện tích hơn.

Một nơi lánh nạn đại khái có thể chứa được bốn mươi người...

Tuy rằng hơi chật nhưng bây giờ mọi người đều đang qua đông, đều là tới đây lánh nạn, không cần chú trọng quá nhiều

làm gì.

Về phương diện ăn uống, ở đây có than củi, có thể tự mình nấu nướng, ăn lương thực mà mình mang tới.

Nếu không chú trọng thì có thể ăn cơm tập thể mà triều đình cung cấp.

Tuy rằng vị chẳng ra làm sao, lượng cũng không nhiều, nhưng tuyệt đối sẽ không để người chết đói.

Về phương diện vệ sinh cũng có phía quan phủ sắp xếp.

Đây đã là giới hạn lớn nhất mà triều đình có thể làm được rồi.

Cũng là nhờ Lâm Bắc Phàm lo trước tính sau, bằng không không làm ra được nhiều sự sắp xếp như thế.

Tiếp đó, càng ngày càng có nhiều người dân không thể chịu nổi thời tiết cực đoan bên ngoài nữa, nghe danh mà tới đây, số người vào ở chỗ lánh nạn càng lúc càng nhiều, gần như mỗi một nơi lánh nạn đều chật kín người.

Còn có một vài sức lao động quan trọng giống như trâu, ngựa, lừa... cũng vào nơi lánh nạn ở.

Sử dụng sức mạnh của toàn quốc, cùng nhau trải qua thảm họa băng tuyết!

Dưới sự so sánh, những quốc gia khác cũng không sống tốt được đến vậy.

Bọn họ hoàn toàn không có cách nào lường trước được tính nghiêm trọng của thảm họa băng tuyết lần này cho nên chuẩn bị không đủ, sau khi chống đỡ vài ngày thật sự không thể chịu được nữa, cho dù là dân chúng hay là gia súc đều bắt đầu chết rét.

Triều đình các nước đều ngây người.

“Mùa đông này lại lạnh như vậy à!”

“Dân chúng đã bắt đầu chết rét rồi!”

“Phải làm sao bây giờ? Lẽ nào phải xây chỗ lánh nạn như bên Đại Vĩ sao?”

“Bây giờ xây chỗ lánh nạn nào còn kịp nữa? Ta không tin loại thời tiết cực đoan này sẽ kéo dài, chịu đựng vài ngày sẽ qua

thôi!”

“Mùa đông năm nào chẳng có người chết rét, một vài dân chúng chết cũng rất bình thường!”

“Cố chịu đựng cũng sẽ qua thôi!”

Mọi người cố gắng chịu đựng như cũ, tuyệt đối không cúi đầu.

Trong Ngự Thư phòng của Đại Võ.

Lâm Bắc Phàm báo cáo tình hình với nữ đế: “Bệ hạ, bởi vì thời tiết lạnh giá kéo dài, dân chúng toàn quốc trải qua mùa đông khó khăn, cho nên chỗ lánh nạn mà chúng ta xây dựng đã khởi động, trước mắt đã có khoảng một trăm sáu mươi vạn người vào chỗ lánh nạn ở! Củi than, lương thực... các phương diện cung cấp đều khá đầy đủ, số người thương vong giảm nhiều!”

Nữ đế vô cùng mừng rỡ: “Làm tốt lắm! Ái khanh, vất vả cho ngươi rồi! Nếu không phải ngươi thấy trước được thảm họa băng tuyết này sẽ tới, chuẩn bị sẵn sàng từ trước thì bằng không, cũng không biết đã có bao nhiêu dân chúng vì thế mà chết rồi! Nhìn các quốc gia khác mà xem, bởi vì không chuẩn bị sẵn sàng trước mà bây giờ dân chúng và gia súc đều đã bắt đầu chết rất nhiều!”

“Bệ hạ, vì thần chỉ hết mình vì bổn phận!” Lâm Bắc Phàm khiêm tốn đáp.

“Ái khanh, theo ngươi thấy thì vụ thảm họa băng tuyết lần này sẽ kéo dài bao lâu?” Nữ đế lo lắng vô cùng hỏi.

Lâm Bắc Phàm dựng hai ngón tay lên với vẻ mặt nặng nề: “Ít nhất là hai tháng!”

Sắc mặt của nữ đế nặng nề hẳn đi.

Hai tháng!

Quá dài!

Nhìn những quốc gia khác mới qua có vài ngày mà đã có không ít người chết rồi!

Nếu đợt thảm họa băng tuyết này kéo dài hai tháng, khó mà tưởng tượng ra được sẽ thế nào, chỉ sợ đây sẽ là một bi kịch nhân gian mất!

Đại Võ bọn họ có khả năng sẽ vì thế mà quốc lực suy giảm, dao động không yên! Những quốc gia khác thì bọn họ không quản được, bọn họ chỉ có thể lo cho quốc gia của mình!

Nữ đế nghiêm túc dặn dò: “Ái khanh, người tiếp tục quản lý chuyện này, thiếu gì thì bù cái đó, triều đình sẽ ủng hộ người hết mình, nhất định phải cố hết khả năng bảo vệ dân chúng, để mọi người bình yên vượt qua thảm họa này!”

“Vi thần tuân chỉ!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói.

Tiếp sau đó, hắn tiếp tục tâm trung tài nguyên của triều đình chi viện cho các nơi lánh nạn, cố hết khả năng giữ được nhiều người sống sót nhất. Ngoài ra còn tăng mạnh giám sát, nếu như ai tham nhũng, làm chậm trễ việc cứu tế sẽ chém không tha...

Ở Đại Võ, nhờ sự chuẩn bị từ trước của Lâm Bắc Phàm mà mọi người đều có thể vượt qua thiên tai một cách an toàn.

Thế nhưng những nước khác thì không được như thế.

Bọn họ nghĩ một cách ngây thơ rằng kiểu thời tiết cực đoan như thế này chỉ diễn ra vài ngày rồi thôi! Dựa theo kinh nghiệm ngày xưa thì cũng đúng là như vậy.

Song đã mười ngày trôi qua mà trời vẫn rét căm căm, gió lạnh điên cuồng gào rít, tuyết rơi liên tục, tình hình không có chút chuyển biến tốt đẹp nào cả.

Số lượng người và gia súc chết cóng đang tăng dần. Ấy thế mà bọn họ vẫn đang tự an ủi mình rằng: “Sắp kết thúc rồi, đã mười ngày trôi qua rồi!”

“Dựa theo kinh nghiệm của năm ngoái thì thời tiết lạnh giá khắc nghiệt như thế này đã được tính là khá lâu rồi, sắp kết thúc rồi đây!”

“Hai hôm nữa thôi là thời tiết sẽ tốt lên thôi!”

“Ông trời phù hộ chúng ta, ta đốt hương cho người rồi đây!”

Cứ thế, năm ngày nữa trôi qua song thời tiết vẫn vô cùng giá lạnh, thậm chí còn lạnh hơn cả trước đó. Số lượng người và gia súc chết cóng không ngừng tăng lên.

“Đã nửa tháng rồi, sao vẫn chưa kết thúc vậy?”

“Thời tiết kiểu này có hơi bất bình thường, mười mấy năm nay hiếm gặp vô cùng!”

“Có điều chắc sẽ kết thúc nhanh thôi!”

“Cố gắng chịu đựng thêm hai ngày nữa, chắc là sắp kết thúc rồi đây!”

“Kiên trì thêm một khoảng thời gian nữa!”

Bọn họ cứ suy nghĩ như vậy và tiếp tục chờ đợi.

1044 chữ

Chương 765: Nằm mơ giữa ban ngày

Năm ngày nữa trôi qua, thời tiết không hề có một chút chuyển biến tốt đẹp nào. Trên trời, mây đen vẫn dày đặc, tuyết vẫn rơi, gió rét vẫn thổi, khắp mặt đất đều bị bao phủ bởi tuyết trắng, trừ màu trắng ra thì không còn màu sắc gì khác nữa.

Có một vài ngôi làng và một vài thị trấn nhỏ gần như đã bị tuyết nhấn chìm. Số lượng người chết lại càng tăng thêm, hơn nữa bọn họ toàn chết trong im lặng.

Những người thuộc tầng lớp lãnh đạo của đất nước thấy hơi sụp đổ.

“Đã hai mươi ngày rồi sao kiểu thời tiết này vẫn chưa kết thúc vậy?”

“Cái thời tiết quỷ quái này! Còn không chịu kết thúc là mọi người sẽ chết hết đây!”

“Thời tiết giá lạnh kéo dài liên tục, đây chắc chắn là đợt thiên tai hiếm có nhất trong vòng ba mươi năm nay!”

“Đúng là đáng chết mà, hồi đầu chúng ta sơ suất, không chuẩn bị tốt!”

Có một vài quốc gia đã không thể cầm cự được nữa, bắt đầu tiến hành cứu nạn.

Tuy nhiên hiện giờ cứu nạn đâu có dễ đến thế? Sông ngòi đều biến thành sông băng, hoàn toàn không thể di chuyển bằng thuyền. Đường bộ thì bị tuyết bao phủ, lớp tuyết dày khoảng

hơn một mét, người đi bộ còn cực kì khó khăn chứ huống chi còn phải vận chuyển thêm vật tư cứu nạn.

Tuyết lớn đã khiến tất cả các thành phố bị ngưng trệ.

Thậm chí còn chia cắt các thôn trang, các gia đình cũng bị chia cắt. Mọi người đơn độc không ai giúp đỡ, chỉ có thể cố gắng cầm cự.

Ai chịu được thì sống, ai không chịu được thì chết chứ chẳng có lựa chọn thứ ba. Và đương nhiên, có một số quốc gia lựa chọn tiếp tục chống đỡ.

“Ta không tin là cái thời tiết cực đoan này còn kéo dài lâu hơn nữa!”

“Sắp kết thúc rồi, nhất định nó sẽ kết thúc nhanh thôi!”

“Cứ đợi thêm vài hôm nữa!”

Cứ thế, lại năm ngày nữa trôi qua, thời tiết vẫn không tốt lên.

Thời tiết rét lạnh cực đoan đã âm thầm cướp đi rất nhiều người, rất nhiều ngôi làng, thị trấn đều trở nên hoang tàn, không còn tin tức gì nữa.

Thậm chí ở trong các thành phố, nhiều người dân cũng không thể chịu đựng nổi và đã chết còng ngay tại nhà. Nhóm người tử vong nhanh nhất chính là người già, tiếp đó chính là trẻ em, rất nhiều gia đình đã sụp đổ. Những người không muốn chết thì điên cuồng lao tới nhà những người dân khác, bọn họ bắt chập cướp lấy vật tư để sưởi ấm.

“Đây là chăn bông của nhà ta, không được cướp!”

Tên côn đồ rút dao ra, mặt mày dữ tợn nói: “Ông đây sắp chết còng rồi, hơi đâu mà quan tâm xem có phải của nhà người hay không? Mau lấy chăn bông, than củi và lương thực giao ra đây!”

“Giao cho người thì cả nhà ta sẽ bị chết còng! Cầu xin người đừng như vậy, cầu xin người đấy!”

Ánh mắt tên côn đồ đầy vẻ hung dữ: “Một là người chết còng, hai là người bị ta đâm chết, người tự chọn đi”

Trật tự loạn hết cả lên, thảm kịch nhân gian đang nhanh chóng xuất hiện.

Chẳng quốc gia nào có thể chịu nổi.

“Đây chắc chắn là một thiên tai hiếm có trong vòng năm mươi năm nay!”

“Loạn cả rồi, tất cả đều loạn rồi!”

“Biết trước thì đã học Đại Võ xây dựng khu tránh nạn rồi! Hiện giờ xây còn kịp không?”

“Người đang nằm mơ giấc mộng Xuân Thu gì đấy?”

Mặc dù hiện giờ việc cứu nạn đã muộn song bọn họ vẫn bắt buộc phải tiến hành, đâu có phải trả một cái giá đắt gấp bội!

Bằng không mọi người đều sẽ mất mạng, như vậy thì đất nước còn duy trì thế nào được nữa?

Nghĩ đến những hành động trước đó của Đại Võ, mọi người bèn tỉnh ngộ! Người ta đâu có ngốc, rõ ràng là người ta rất thông minh, nhìn xa trông rộng!

Khi ấy bọn họ còn cười nhạo Đại Võ, kết quả tình cảnh hiện giờ đã cho bọn họ một cái bạt tai! Trong lòng bọn họ không khỏi thấy hối hận, biết trước thì khi ấy bọn họ đã xây dựng khu tránh nạn, chuẩn bị than củi, vật tư giúp giữ ấm, huy động sức mạnh quốc gia để cứu nạn như Đại Võ rồi.

Hiện giờ bọn họ chỉ có thể mất bò mới lo làm chuồng, cứu được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Tình hình của các quốc gia nhanh chóng được truyền tới tai Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm vô cùng không vui: “Hiện giờ mới bắt đầu hành động thì đã muộn rồi! Bất chước thôi cũng không biết bất chước, phải trả giá cho sự kiêu ngạo của mình! Chỉ khổ cho người dân của bọn họ! Lúc đất nước hưng thịnh bách tính khổ, lúc đất nước suy tàn bách tính cũng khổ!”

Hắn không khỏi thở dài một hơi.

Bất kể là triều đại nào thì người khổ nhất vẫn là dân chúng. Lúc triều đại phát triển dân vẫn phải chịu khổ! Khi triều đại suy tàn, khi thiên tai ập đến, dân lại càng khổ hơn! Họ là những người không thể thoát khỏi khổ được!

Hiện giờ điều duy nhất là hắn có thể làm chính là quản lý tốt những chuyện trong nước mình, còn những quốc gia khác thì

chỉ có thể xem mệnh trời thôi.

Điều khiến hần được an ủi chính là do Đại Võ đã xây dựng khu tránh nạn, giúp đỡ dân gặp nạn, tập trung cung cấp chỗ sưởi ấm cho họ nên số lượng người tử vong không đáng là bao và có thể duy trì ở mức khá thấp, các thành thị đều trật tự và ổn định.

1074 chữ

Chương 766: Bệ hạ lâm bệnh

Lâm Bắc Phàm dành ra chút thời gian để đi tuần tra khu tránh nạn trong kinh thành. Đây là nơi trực thuộc trực tiếp của hần nên mọi thứ đều được tiến hành rất tốt.

Khu tránh nạn được xây dựng đầy đủ và rộng rãi, than củi bên trong cũng rất nhiều, ấm áp vô cùng, hoàn toàn trái ngược với cái lạnh căm căm bên ngoài.

Do trời lạnh, mặt đất đông cứng nên không thể sản xuất, mọi người bèn ở trong nhà tránh nạn giết thời gian.

Do số lượng người nhiều nên cùng cùng náo nhiệt. Lâm Bắc Phàm đi tuần tra một vòng xong thì hài lòng vô cùng: “Làm tốt lắm!”

“Tất cả đều nhờ công lao của thừa tướng đại nhân! Nếu không có thừa tướng đại nhân lo trước tính sau, xây dựng khu tránh nạn thì chúng ta cũng không làm được những điều này, thừa tướng đại nhân chính là người đi đầu!”

Các quan viên xung quanh thì nhau nịnh nọt.

Lâm Bắc Phàm khẽ cười, hần lắc đầu và không nói gì cả.

Đi mãi đi mãi, hần đột nhiên chau mày: “Cơ mà hình như mùi không được dễ ngửi cho lắm.

Các quan viên đi theo bèn cười khở: “Thừa tướng đại nhân, chuyện này thì hết cách thôi! Người xem, mọi người ăn ở cùng với nhau, thời gian lâu nên đương nhiên sẽ nặng mùi!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Bản quan có thể hiểu được, nhưng các người vẫn phải chú ý vệ sinh, bằng không sẽ bị bệnh đấy! Mọi

người ở cùng với nhau, bị bệnh thì sẽ lây lan, như vậy sẽ rắc rối to!”

“Thừa tướng đại nhân dạy phải, hạ quan sẽ phái người chú ý chuyện này!” Quan viên nói.

“Ngoài ra, cho người tổ chức các chương trình, ví dụ như kể chuyện, hát kịch... để mọi người giết thời gian, bằng không bí bách cũng sẽ bị bệnh đó!” Lâm Bắc Phàm lại bảo.

“Được, hạ quan sẽ sắp xếp ngay!”

Sau khi không còn vấn đề gì nữa, Lâm Bắc Phàm bèn trở về.

Song lúc này, hắn lại nhận được một tin gấp rằng nữ đế nhiễm gió lạnh nên bị ốm.

Chuyện liên quan đến quân chủ của quốc gia nên tất nhiên không phải chuyện nhỏ, hắn lập tức vào cung.

Những quan viên khác nhận được tin cũng thi nhau vào cung diện thánh.

Bên trong tấm cung, nữ đế nằm trên giường, trông nàng có vẻ suy nhược, bách quan bái kiến nàng qua một lớp màn dày.

“Bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế “Các ái khanh... miễn lễ!”

vạn vạn tuế!”

Nữ đế nói với vẻ yếu ớt: “Chuyện của trăm khiến mọi người phải lo lắng rồi! Trăm long thể bất an, không thể chăm lo việc nước nên tạm thời những việc này sẽ giao cho Lâm thừa tướng phụ trách, các ngươi có việc gì thì cứ bẩm báo với hắn, hắn sẽ tiếp quản, nếu không được nữa thì cứ đến gặp trăm! Hiện giờ đang lúc toàn quốc chống thiên tai, các ái khanh ai hoàn thành trách nhiệm của người này, không được lơ là, đã rõ hết chưa?”

“Thần tuân chỉ!” Bách quan đồng thanh đáp.

Nữ đế khẽ phất tay: “Không còn chuyện gì nữa thì các ngươi lui xuống đi, Lâm ái khanh ở lại!”

Bách quan hành lễ rồi rời khỏi tấm cung.

“Bệ hạ có gì dặn dò ạ?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Ái khanh, ngươi vào đây, trăm có lời muốn nói với ngươi!”

Nữ đế nói với giọng yếu ớt. Lâm Bắc Phàm bèn vén tấm màn lên rồi bước vào.

Hắn thấy nữ đế đang nằm trên giường, những thứ vàng bạc châu báu ngày thường nàng đeo đều được tháo xuống, mái tóc đen bóng để xõa một cách tùy ý, sắc mặt hơi nhợt nhạt, trông thiếu đi vẻ tôn quý như thường ngày, thay vào đó là vẻ ốm yếu.

“Bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm chấp tay.

“Ái khanh, ngươi lại gần đây, tới trước mặt trẫm!”

Lâm Bắc Phàm lại tiến lên trước vài bước, tới gần bên giường, hắn nhìn mỹ nhân đang gần ngay gang tấc trước mặt mình.

“Bê ha...”

“Ái khanh, sức khỏe của trẫm không tốt, hử cái là bị bệnh nên triều đình Đại Võ phải làm phiền ngươi rồi, tất cả những chuyện của đất nước đều do ngươi quản lý, nếu như không quản được... thì tới gặp trẫm!”

Lâm Bắc Phàm vội nói: “Bệ hạ yên tâm, vi thần nhất định sẽ xử lý tốt mọi chuyện! Bệ hạ, hiện giờ quan trọng nhất là bệ hạ phải nghỉ ngơi nhiều vào, chăm sóc tốt long thể, Đại Võ không thể thiếu người!”

“Ái khanh, có ngươi ở đây thì trẫm vô cùng yên tâm!” Nữ đế khẽ nhắm mắt lại, nhịp thở của nàng đều đều.

Lâm Bắc Phàm biết nữ đế đã ngủ, hắn bèn nhẹ chân nhẹ tay rời đi.

Hắn phát tay: “Lý ngự y, bệnh tình của bệ hạ thế nào rồi?”

Một quan viên có mái tóc hoa râm bước tới, chấp tay rồi nói: “Khởi bẩm thừa tướng, do trời quá lạnh nên bệ hạ đã bị nhiễm phong hàn!”

“Chỉ là nhiễm phong hàn thôi sao?” Ánh mắt Lâm Bắc Phàm trở nên sắc bén.

Ngự y thấy hơi hoảng sợ: “Nào dám giấu thừa tướng đại nhân ạ? Đúng thật là bệ hạ bị nhiễm phong hàn, chỉ là mấy hôm nay bệ hạ lo việc nước, cơ thể mệt mỏi, long thể khá suy yếu nên một khi nhiễm phong hàn là yếu ngay! Nhưng không có gì

đáng ngại đâu, chỉ cần nghỉ ngơi một khoảng thời gian là được!” Lâm Bắc Phàm gật đầu, giống hệt những gì hắn dự liệu.

Thể chất của nữ đế vốn đã khá yếu, lại thường xuyên thức đêm lo việc nước nên sức khỏe càng yếu hơn.

Do vậy nhiễm gió lạnh cái là không chịu được ngay.

Hắn dặn dò: “Hiện giờ bệ hạ long thể bất an, cần phải tĩnh dưỡng! Thế nên có chuyện lớn gì cũng đừng tới làm phiền bệ hạ, cứ bẩm báo cho bản quan!”

“Vâng thưa thừa tướng đại nhân!”

Mọi người đáp...

1078 chữ

Chương 767: Bệ hạ nổi giận

Tiếp đó, ngày nào Lâm Bắc Phàm cũng vào cung xử lý quốc sự, xử lý xong lại tới thăm cung thăm nữ đế.

Tiểu quận chúa cũng tới, nàng ở bên giường, vô cùng lo lắng: “Nữ đế tử tử, người thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

Nghe nói người đã ngủ cả một ngày rồi, ta lo lắm!”

Nữ đế nở một nụ cười miễn cưỡng, nàng bảo: “Trẫm... thấy đỡ nhiều rồi, Tiểu Vân Oanh đừng lo lắng!”

“Vậy thì ta yên tâm rồi! Nữ đế tử tử, người nhất định phải nghỉ ngơi nhiều vào! Trước kia người đã lao lực nhiều quá rồi, lại còn bị nhiễm phong hàn nên mới sinh bệnh! Lần này người nhất định phải chăm sóc cơ thể cho tốt, vực dậy biết chưa?”

Nữ đế gật đầu: “Ừ, trẫm biết rồi!”

“À về chuyện của đất nước thì người không cần phải lo đâu, có cái tên xấu xa Lâm Bắc Phàm xử lý cả rồi, hắn làm tốt lắm! Được hắn kiểm soát, triều đình cực kì ổn định, đất nước cũng được vận hành một cách bình thường!” Nữ đế khẽ mỉm cười: “Lâm ái khanh... đúng thật đã làm rất tốt!”

“Người còn phải nhớ uống thuốc đúng giờ nha! Mặc dù thuốc rất đắng nhưng người ta hay bảo thuốc đắng dã tật! Uống

thuốc thì mới khỏe lại được, người nói xem có đúng không?”

Nữ đế thấy buồn cười, nàng gật đầu: “Được, trăm nhất định sẽ uống thuốc đúng giờ!”

“Vớ cả...”

Lâm Bắc Phàm không nhìn nổi nữa: “Tiểu quận chúa, được rồi! Ở đây có rất nhiều ngự y, mọi người đều chuyên nghiệp hơn quận chúa, nhất định sẽ chăm sóc bệ hạ chu đáo! Quận chúa mà cảm râm nữa là bệ hạ không nghỉ ngơi được đâu!”

“Hừ!” Tiểu quận chúa bèn dư dứ nắm đấm về phía Lâm Bắc Phàm.

Sau đó nàng nhìn nữ đế đang nằm trên giường, lưu luyến nói: “Nữ đế tử tử, nhất định phải mau chóng khỏe lại nhé! Ta không làm phiền người nghỉ ngơi nữa, ta về trước đây! Tạm biệt nữ đế tử tử!”

“Lâm ái khanh, tiền Tiểu Vân Oanh giúp trăm!”

Lâm Bắc Phàm bèn tiễn tiểu quận chúa đi, sau đó hẩn quay lại bẩm báo một vài chuyện.

Nữ đế nghe xong thì hài lòng vô cùng: “Có ái khanh ở đây thì trăm yên tâm rồi, mấy hôm nay ái khanh phải vất vả rồi!”

Sau đó, Lâm Bắc Phàm cũng rời đi.

Nữ đế cho mọi người lui xuống, lúc này một thân hình màu trắng xuất hiện bên giường.

Bạch Quan Âm nói với vẻ trách cứ: “Bệ hạ, ta đã từng khuyên người phải nghỉ ngơi đầy đủ cơ mà! Dù có là võ giả thì cũng không thể thức ngày thức đêm làm việc được! Bây giờ đã đổ bệnh rồi đấy! Ôi!”

Nữ đế cười khỏ: “Bạch tử tử, trăm nào dám nghỉ ngơi? Trong có gian thần khắp triều lục đục đấu đá, ngoài có phiên vương chư quốc nhòm ngó, cộng thêm thiên tai không dứt, trăm chẳng dám nghỉ ngơi dù chỉ một khắc, chỉ sợ bị người ta tính kế! Cũng may mà lần này có Lâm ái khanh giúp trăm xử lý quốc sự, bằng không trăm cũng không biết phải làm thế nào nữa!”

“Bệ hạ, người phải hiểu một điều rằng người có mệnh mẽ thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là một nữ nhân, quốc gia đại sự chồng chất, có là người sắt thì cũng biết mệt! Người mà ngã xuống thì thiên hạ đại loạn! Thế nên người tuyệt đối không thể xảy ra chuyện!”

Nữ đế cười khò: “Bạch tử tử, trẫm biết rồi, sau này trẫm nhất định sẽ chăm sóc tốt bản thân mình!”

“Ngoài ra, người cũng thực sự cần phải tìm một người giúp mình đi!”

Bạch Quan Âm cười khanh khách: “Nhìn bách quan văn võ trong triều cũng chỉ có một mình Lâm Bắc Phàm có thể giúp người! Người mau lập hấn thành hoàng phu đi, có hấn giúp đỡ thì đất nước mới càng thêm vững mạnh, phát triển nhanh chóng, như vậy người cũng nhẹ nhõm hơn!”

Lần này, mặc dù nữ đế xấu hổ song nàng không trốn tránh.

“Trẫm cũng nhận ra hiện giờ trẫm không rời khỏi Lâm ái khanh được! Song giữa trẫm và hấn làm gì có nền tảng tình cảm, thế nên trẫm định bồi dưỡng tình cảm với hấn, sau này thì thuận lý thành chương”

Bạch Quan Âm cười: “Bệ hạ, người nghĩ nhiều quá rồi, cần gì nền tảng tình cảm chứ? Người chỉ cần mở lời truyền hấn vào cung thị tẩm là được ấy mà, hấn còn dám không nghe sao?”

Nữ đế lại càng xấu hổ hơn nữa, câu nói này bạo dạn quá!

Mặc dù nàng là quân chủ của một nước, song về bản chất thì nàng vẫn là một nữ tử, luôn mong muốn về một tình yêu tốt đẹp!

Thích thì phải từ từ bồi dưỡng tình cảm, sau đó khi nào tình cảm mặn nồng rồi thì mới... Kết quả Bạch Quan Âm lại mở miệng nói thẳng đến bước thị tẩm!

Quá thẳng thừng, quá gấp gáp, nàng còn chưa chuẩn bị tốt, nhờ đâu dọa Lâm Bắc Phàm sợ chạy đi mất thì sao? “Khụ khụ, chuyện này để sau này hãy nói! Bạch tử tử, trẫm thấy hơi mệt, trẫm nghỉ ngơi đây!” Nữ đế nhắm chặt mắt một cách hoang mang, song tròng mắt của nàng vẫn chuyển động, trông cực kì mất bình tĩnh. “Cứ suy nghĩ về ý kiến của ta đi, ta đi trước đây,

hôm khác lại tới thăm ngươi!” Bóng người màu trắng dần dần biến mất.

Nữ đế mở mắt, không biết vì sao nhưng mặt nàng lại đỏ lên.

Những ngày tiếp theo, ngày nào Lâm Bắc Phàm cũng vào cung xử lý công vụ.

Có hẳn quản lý, triều đình cực kì ổn định, các cơ quan đều hoạt động như thường.

Song có một hôm, thái giám ngày thường hầu hạ bên cạnh nữ đế bỗng vội vàng chạy tới.

“Thừa tướng đại nhân, bệ hạ nổi giận rồi, thừa tướng giúp lão nô với!”

Lâm Bắc Phàm khựng người: “Sao thế?”

1145 chữ

Chương 768: Không ai nói chuyện với ta hết

“Thừa tướng đại nhân, chuyện là thế này!”

Lão thái giám cười khỏ: “Hôm nay lúc uống thuốc, bệ hạ chê thuốc quá đắng, không muốn uống, chúng ta có khuyên thế nào bệ hạ cũng không nghe, mong thừa tướng nghĩ cách khuyên bệ hạ với ạ!”

“Vậy sao, thế để ta xem sao!” Lâm Bắc Phàm đứng dậy.

Một lúc sau, hắn tới tẩm cung của nữ đế.

Từ xa đã nghe thấy giọng nói của nàng: “Thuốc quá đắng, trẫm đã uống mấy hôm nay rồi, không muốn uống nữa, các ngươi đổi thuốc khác đi!”

“Nhưng mà thưa bệ hạ, nghe ngự y nói chỉ có thuốc này mới có hiệu quả thôi!”

Nữ đế tiếp tục tỏ vẻ chán ghét: “Đắng lắm, trẫm không muốn uống!”

“Thuốc đã được thêm đường rồi ạ...”

Nữ đế vẫn tiếp tục ghét bỏ: “Thêm đường cũng vẫn đắng!”

Lúc này, cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng bước vào: “Bệ hạ, thuốc này rất đắng sao?”

Nữ đế chỉ vào bát thuốc rồi nói: “Ái khanh, không tin thì ngươi cứ thử uống mà xem!”

Lâm Bắc Phàm bèn bung bát thuốc lên rồi khẽ nhấp một ngụm, sau đó hắt chau mày, nói: “Đúng là đắng thật! Sao lại cho bệ hạ uống thuốc đắng như vậy hả, mau đem xuống đi!”

Nữ đế vui vẻ vô cùng: “Vẫn là ái khanh hiểu trăm!”

Lão thái giám bước tới, u sầu nói: “Nhưng mà bệ hạ long thể bất an, không uống thuốc thì không được!”

Nữ đế chau mày: “Bắt buộc phải đổi thuốc, thuốc này quá đắng, trăm uống vào là thấy buồn nôn”

Lão thái giám nhìn Lâm Bắc Phàm: “Thừa tướng đại nhân, đại nhân xem.”

“Chuyện này đơn giản! Thuốc ở đâu, để ta đi xử lý rồi cho bệ hạ uống”

Lâm Bắc Phàm tới Thái Y Viện, nói chuyện với ngự y ở đây một lúc rồi nấu thuốc với mai rùa, da trâu và phục linh.

Các ngự y xung quanh đều không hiểu ra làm sao, họ hỏi: “Thừa tướng đại nhân đại nhân đang làm gì thế?”

Lâm Bắc Phàm vừa làm vừa nói: “Thì đang sắc thuốc, chỉ cần sắc thuốc thành dạng cao, tiện cho bệ hạ dùng!”

“Sắc thuốc thành cao?”

Các ngự y nhìn nhau: “Làm như vậy có tác dụng thật sao?”

“Không vấn đề gì đâu!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Bệ hạ không chịu được vị đắng của thuốc, thế thì chúng ta sẽ nấu thuốc thành cao rồi khóa vị đắng lại, như vậy không ảnh hưởng đến tác dụng của thuốc.

Thực ra đây chính là cách làm quy linh cao.

Quy linh cao rất đắng, nhưng nếu không cắn nát nó ra thì sẽ không nếm được vị đắng, nếu thêm một chút nước đường nữa thì sẽ dễ uống hơn.

Khoảng một canh giờ sau, thuốc đã được nấu xong.

Hắn cho thuốc ra ngoài để nó đông lại, rất nhanh thuốc đã biến thành dạng cao.

Sau đó Lâm Bắc Phàm bèn nghiền cao ra rồi cho thêm chút nước đường, vậy là quy linh cao phiên bản cổ đại đã ra lò.

“Bệ hạ, đây là điểm tâm thần đã chuẩn bị cho bệ hạ, mời bệ hạ dùng!” Lâm Bắc Phàm bung thuốc tới.

Nữ đế nhìn một cục đen sì trong bát, nàng tò mò: “Ái khanh, đây là gì thế?”

“Bệ hạ, đây là quy linh cao, đặc sản ở quê nhà của vị thần, mùi vị đặc biệt, uống vào có lợi cho thân thể, mời bệ hạ dùng!”

“Vậy sao? Hiếm khi người có lòng như vậy, trăm phải thử mới được!”

Cung nữ bèn hầu hạ nữ đế uống một ngụm Nàng nhận thấy nước thuốc có vị ngọt nên không từ chối.

Ngoài ra nàng còn thấy căn cái cục đen đen này ra thì nó rất trơn, cũng rất vừa miệng, chỉ thấy hơi chát chát một chút.

Thế nhưng những thứ này đã được vị ngọt trong nước thuốc át đi, hoàn toàn nằm trong phạm vi nàng có thể chịu đựng được nên nàng cứ thế nuốt xuống.

“Ừm, vị của quy linh cao này cũng được đấy, trăm rất thích!” Nữ đế vui vẻ nói, nàng bèn uống hết quy linh cao. “Bệ hạ thích là được!” Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười.

Lúc này, lão thái giám lại đi tới với vẻ mặt sầu lo: “Thưa tướng đại nhân, đại nhân phải khuyên bệ hạ uống thuốc chứ không phải uống những thứ khác!”

“Thuốc? Vừa nãy bệ hạ đã uống rồi!” Lâm Bắc Phàm cười.

Nữ đế sững sờ: “Mới nãy là thuốc hả!”

“Không sai, vừa nãy chính là thuốc mà bệ hạ hay uống! Có điều thần đã nấu thuốc thành cao, cho nó biến thành một vật màu đen, vị đắng trong đó đã bị khóa lại nên bệ hạ không cảm nhận được vị đắng!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Hóa ra là vậy, vẫn phải là ái khanh mới nghĩ ra được cách! Ha ha...”

Nữ đế vui vẻ nói: “Các ngươi đều phải học hỏi thừa tướng, xem hắn làm kiểu gì!”

“Xin nghe bệ hạ dạy bảo!” Mọi người đồng thanh nói.

“Sau này trăm sẽ uống thuốc quy linh cao này, những thuốc kia đừng đem tới cho trăm nữa!” Nữ đế lại nói.

“Bệ hạ, vi thần đã giao cách nấu cho Thái Y Viện rồi, bọn họ sẽ biết phải làm thế nào!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Được được được!” Nữ đế nói liên thoảng.

Sau khi biết được đây là thuốc lại không khó uống, nữ đế bèn uống thêm một bát nữa, trông nàng có tinh thần hơn nhiều.

Nàng quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, đoạn hỏi: “Ái khanh, hiện giờ ngươi có rảnh không?”

“Khởi bẩm bệ hạ, vi thần đã xử lý xong hết mọi chuyện, giờ đang rảnh ạ!”

“Nếu không phải làm việc gì nữa thì ngươi nói chuyện với trăm đi!”

Nữ đế cười khỏ: “Nói thực lòng, cả cái hoàng cung lớn thế này mà một người thân thiết trăm cũng không có, trăm muốn tìm một người nói chuyện cũng không được!”

“Bệ hạ, chỉ cần bệ hạ mở miệng vàng thì còn sợ không có ai nói chuyện với bệ hạ ư?”

Nữ đế xua tay, nói: “Không giống! Chính bởi không cùng chí hướng, không cùng quan niệm, trình độ tư duy không giống nhau nên mới không thể nói chuyện! Gió tầng nào gặp mây tầng đó mà! Mãi cho đến khi gặp được ái khanh thì trăm mới nhận ra mình không hề cô độc!”

“Được, bệ hạ muốn nói chuyện gì, để thần nói chuyện với bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm đáp.

1086 chữ

Chương 769: Chỉ có người khác nhìn người

“Ái khanh, ngươi cứ nói về cuộc sống trước đây của ngươi đi!” Nữ đế nói.

Lâm Bắc Phàm thấy hơi hoang mang: “Cuộc sống trước đây của thần?”

“Đúng vậy! Lai lịch của ngươi có vẻ thần bí, nhưng ngươi lại hiểu rất nhiều chuyện, năng lực cũng vô cùng xuất chúng! Thế nên trăm cực kì tò mò, trước đây ngươi như thế nào, tại sao lại hiểu biết nhiều đến vậy!” Nói đoạn, nữ đế khẽ vén một lọn tóc, ánh mắt hơi mất tự nhiên, đến sắc mặt cũng hơi hồng.

Dẫu sao thì sau này cũng phải sinh sống một khoảng thời gian rất dài, thế nên phải hiểu biết nhiều hơn thì mới hòa hợp được. Lâm Bắc Phàm chau mày: “Cuộc sống trước đây của vị thần...”

Trông hắn có vẻ không muốn nhắc đến chuyện này cho lắm.

Nữ đế bỗng thấy đau lòng.

Lâm Bắc Phàm không nhắc nhiều về những chuyện trước đây của hắn, song từ tình hình của hắn trong mấy năm nay, nàng chắc chắn hắn cũng không sống tốt lắm.

Xuất thân bình dân, không có một chút gia thế, hình như bạn bè người thân cũng không có.

Chỉ có hắn và Đại Lực sống nương tựa lẫn nhau.

Đề thi khoa cử mà hắn đã thấp đèn ngày đêm đọc sách. Ngày thường thì tiết kiệm, quần áo mặc cũng là đồ bình thường, nhà thì cũ nát, ăn những gạo và đồ ăn đơn giản, rất ít khi ăn thịt.

Đến khi đỗ trạng nguyên thì hắn mới bắt đầu nghịch thiên cải mệnh, cuộc sống mới tốt lên. “Ái khanh, nếu ngươi không muốn nói thì trăm không ép ngươi!” Nữ đế rất hiểu lòng người, nàng nói.

Lâm Bắc Phàm khẽ lắc đầu: “Bệ hạ, không phải thần không muốn nói mà là thần không biết phải nói như thế nào!”

Nữ đế sững sờ: “Không biết phải nói như thế nào? Đương nhiên là có gì nói đó rồi!”

“Cũng chính bởi vì không có nên thần mới đau đầu đây!”

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm lộ vẻ khổ sở: “Không giấu gì bệ hạ, cuộc sống trước đây của vị thần rất tẻ nhạt, một từ đẹp trai thôi là đã kể hết được cuộc sống của thần nên thần thực sự không biết nói gì cả!”

Nữ đế: “Khụ khụ.”

Lâm Bắc Phàm thấy hơi hoảng: “Bệ hạ, bệ hạ làm sao thế, lại bị bệnh hả?”

Nữ đế trừng mắt với Lâm Bắc Phàm, nàng vừa tức vừa buồn cười: “Còn chẳng phải tại ngươi sao, làm gì có ai tự khen mình như ngươi chứ?”

Lâm Bắc Phàm thấy tủi thân vô cùng: “Cơ mà thần nói thật mà!”

“Trẫm nhận ra rồi, trước kia chắc chắn ngươi vừa nghịch ngợm vừa không biết mắc cỡ, ấy thế mà ngươi vẫn sống an nhàn được đến tận bây giờ, chứng tỏ ngươi sống rất suôn sẻ!”
Nữ đế chỉ vào Lâm Bắc Phàm, nàng vừa cười vừa nói.

Lâm Bắc Phàm cãi: “Bệ hạ, bệ hạ không thể nói như vậy được, thực ra cuộc sống trước đây của vị thần rất vất vả!”

“Chắc là người khác nhìn ngươi rất vất vả chứ gì?” Nữ đế bật cười.

Lâm Bắc Phàm: “...”

Ánh mắt của hắn bỗng thoáng hiện vẻ oán trách, sao nữ đế lại trở nên bông đùa vậy nhỉ?

Mới tí đã vạch trần hắn rồi, đúng là chẳng thú vị chút nào!

Cười xong, nữ đế lại vui vẻ hỏi: “Ái khanh, chúng ta nói chuyện tương lai đi! Ngươi thấy tương lai của ngươi thế nào? Hay nói cách khác về sau ngươi muốn sống một cuộc sống như thế nào, có ước mơ gì hay không?”

Lâm Bắc Phàm chau mày: “Tương lai của thần...”

Hình như chuyện này hắn cũng không muốn nhắc đến.

Nữ đế lại được phen đau lòng.

Nàng biết rất rõ rằng vì đất nước, vì dân chúng, hấn đã làm ra rất nhiều hành vi “tham ô”, đắc tội với tất cả mọi người trong thiên hạ!

Những chuyện này mà để lộ ra ngoài thì đúng là trời đất chẳng dung tha! Thế nên hấn hoàn toàn không có tương lai gì cả!

Giọng điệu của nữ đế trở nên dịu dàng hơn, nàng nói: “Ái khanh, tương lai ngươi muốn sống một cuộc sống như thế nào? Ngươi đừng giấu, trẫm muốn nghe ngươi nói thật lòng!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Bệ hạ, thần không dám nói đâu!”

Nữ đế thấy khó hiểu: “Ngươi có nỗi khổ gì sao?”

“Đúng thật là thần có nỗi khổ!”

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm lộ vẻ khổ sở: “Mong bệ hạ thứ tội cho thần, thần mới dám nói!”

Nữ đế lớn giọng nói: “Được! Trẫm sẽ thứ tội cho ngươi!”

“Bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm ngửa đầu, than thở: “Từ lúc vị thần vào triều làm quan đến nay thì đã được bệ hạ yêu thích, không ngừng được thăng quan tiến chức, vinh hoa phú quý hưởng không hết, thần luôn ghi nhớ trong lòng! Thế nhưng những thứ đó đều không phải thứ mà thần muốn!”

Nữ đế hỏi: “Ái khanh, thế ngươi muốn cái gì?”

Lâm Bắc Phàm nhìn nữ đế một cách dè dặt, hấn nói: “Thực ra ước mơ lớn nhất của vị thần là ngày nào cũng không phải đi làm, nhưng vẫn được hưởng bổng lộc! Thế nên thần mong bệ hạ hãy cho thần thêm nhiều ngày nghỉ, một tháng nghỉ hai mươi ngày, như vậy là thần hài lòng rồi!”

Nữ đế: “Khụ khụ.”

Lâm Bắc Phàm lại hoảng sợ: “Bệ hạ, bệ hạ làm sao thế? Bệ hạ đừng làm thần sợ!”

“Có mà ngươi làm trẫm sợ thì có!”

Nữ đế bực bội nói: “Làm thừa tướng kiêm đại nguyên soái của triều đình mà một tháng ngươi đòi nghỉ tận hai mươi ngày, thế

thì ai đứng ra phụ trách công việc của đất nước đây? Trẫm cho người thăng đến chức này rồi là để người san sẻ giúp trẫm, ấy vậy mà người lại muốn nghỉ làm? Người nghĩ đẹp quá nhỉ!”

Lâm Bắc Phàm cảm thấy tủi thân vô cùng: “Bệ hạ, là bệ hạ bảo vì thần nói thật mà...”

“Người có thể nói, nhưng trẫm không đồng ý!” Nữ đế nói một cách quả quyết. “Ồ!” Lâm Bắc Phàm cúi đầu.

1106 chữ

Chương 770: Thần không có quyền lựa chọn

“Ái khanh, không phải trẫm nói người đâu, biết bao nhiêu người muốn có được cơ hội để trèo lên cái vị trí hiện giờ của người, kết quả vị trí này người đã lấy được rồi, vậy mà lại không biết trân trọng! Người bảo trẫm phải làm sao hả?” Nữ đế trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm.

“Bệ hạ, bệ hạ đừng nói nữa, thần biết sai rồi!” Lâm Bắc Phàm tủi thân vô cùng.

Nữ đế lại không nhin được mà bật cười, nàng nói: “Trông người tủi thân chưa kìa... Nếu sau này không có chuyện gì lớn thì trẫm sẽ cho người nghỉ, được chưa?”

“Thật sao?” Lâm Bắc Phàm bỗng có tinh thần hẳn lên.

“Làm vua không ai nói dối cả!” Nữ đế nói một cách nghiêm túc.

“Được được được!” Lâm Bắc Phàm thấy có động lực liền.

“Được rồi, chúng ta nói chuyện khác đi!”

Sắc mặt nữ đế bỗng không được tự nhiên, ánh mắt nàng bỗng sáng lên: “Ái khanh, nghe nói người là một tài tử phong lưu, chắc hồng nhan tri kỷ của người cũng không ít đâu nhỉ! Người kể cho trẫm nghe người thích nữ nhân như thế nào đi?”

Lâm Bắc Phàm xấu hổ: “Bệ hạ, sao đột nhiên bệ hạ lại hỏi vấn đề này?”

“Nào, nói với trẫm đi mà, trẫm tò mò lắm!”

Nữ đế cố làm ra vẻ nghiêm túc, song thực ra trong lòng nàng đang ngại vô cùng, cực kì không bình tĩnh, đến lòng bàn tay nàng cũng đang đổ mồ hôi.

Lâm Bắc Phàm vẫn đang rất xấu hổ: “Bệ hạ, chuyện này có thể không nói được không?”

Nữ đế lắc đầu: “Không được, trăm cực kì muốn biết chuyện này!”

Nữ đế nghĩ ngợi, đoạn quyết định chủ động tấn công: “Ái khanh, người thích nữ tử đài các, thấu tình đạt lý lại dịu dàng, biết quan tâm người khác như Lý Sư Sư sao?”

Lâm Bắc Phàm khẽ lắc đầu.

“Không phải á?”

Nữ đế khẽ chau mày: “Thế người thích kiểu nữ tử oai phong lẫm liệt, giàu lòng chính nghĩa lại có khí chất của nữ hiệp như Mạc Như Sương hả?”

Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu.

“Lại không phải?”

Nữ đế bắt đầu hoài nghi: “Thế người thích kiểu nữ tử mê hoặc chúng sinh, hấp dẫn như Tử Nguyệt à?”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục lắc đầu.

“Lại không phải nữa?”

Nữ đế hỏi: “Thế người thích thiếu nữ ngây thơ, dễ thương như Vân Oanh sao?”

Lâm Bắc Phàm vẫn lắc đầu.

“Vẫn không phải?”

Sắc mặt nữ đế có hơi đỏ, nàng vén lọn tóc bên tai, động tác có vẻ không được tự nhiên cho lắm: “Vậy thì ái khanh... người thích kiểu nữ tử có quyền có thế, có thể điều khiển cả thiên hạ sao?”

Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu tiếp.

Nữ đế thấy hơi hoang mang: “Vẫn không phải sao? Ái khanh à, rốt cuộc là người thích nữ tử như thế nào?”

Lâm Bắc Phàm ngại ngùng nói: “Bệ hạ, bệ hạ đừng hỏi nữa được không?”

“Không được, trăm bắt buộc phải hỏi!” Nữ đế nói.

Lâm Bắc Phàm ngại vô cùng: “Bệ hạ, chúng ta đừng nói chuyện này nữa được không?”

“Không được! Nhất định phải nói, trăm ra lệnh ngươi phải nói!” Nữ đế nói, trong lòng nàng bắt đầu căng thẳng.

“Bệ hạ, từ những câu hỏi mà bệ hạ đặt ra có thể thấy bệ hạ không hề hiểu về nam nhân! Thực ra đáp án của vi thần là...”

Lâm Bắc Phàm cúi đầu tỏ vẻ ngại ngùng, hần nói: “Trẻ con mới lựa chọn, người lớn muốn tất!”

Nữ đế: “Khụ khụ...”

Lâm Bắc Phàm hoảng sợ: “Bệ hạ, bệ hạ làm sao thế?”

“Ái khanh, hôm nay trăm... hôm nay trăm thực sự bị ngươi làm cho tức chết mất thôi!” Nữ đế tức giận nói.

Lâm Bắc Phàm thấy túi thân vô cùng: “Nhưng bệ hạ cứ bắt thần phải nói mà!”

“Ngươi không biết nói khéo léo một chút hả?”

“Thần đã nói khéo léo lắm rồi đấy! Ngày thường khi vi thần nói chuyện với người khác là bọn họ đã muốn động thủ đánh người rồi! Hiện giờ bệ hạ vẫn giữ được bình tĩnh, còn bao dung, như vậy đã là tốt lắm rồi!”

Nữ đế tức đến mức bật cười: “Ngươi cũng biết vậy hả!”

“Thực ra sở dĩ thần ăn nói linh tinh vậy là muốn chọc cho bệ hạ vui thôi! Bệ hạ luôn giữ tâm trạng vui tươi thì mới khỏe mạnh, nhanh chóng khỏi bệnh! Người ta thường nói một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ mà!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Nữ đế bỗng thấy lòng mình ấm áp: “Ái khanh, ngươi có lòng quá!”

Lúc bấy giờ, Lâm Bắc Phàm lại thở dài một hơi: “Thực ra nhắc đến nữ nhân, về phương diện hôn nhân yêu đương thì vi thần không hề có quyền lựa chọn!”

Nữ đế sững sờ: “Ái khanh, sao ngươi lại nói vậy?”

“Từ lúc vào triều làm quan đến nay, vì thần vẫn luôn đặt việc quốc gia đại sự lên trên hết, chưa bao giờ đi trêu hoa ghẹo nguyệt cả! Thế nhưng khổ nỗi ông trời lại ban cho thần một nhan sắc tuyệt thế, rồi lại cho thần thêm tài hoa, thần muốn khiêm tốn cũng chẳng khiêm tốn được, xung quanh luôn có nữ nhân kéo tới, thần muốn lên trời hay xuống đất cũng chẳng có cửa, muốn trốn không có chỗ để trốn, chỉ đành chấp nhận, trong lòng thần cũng sầu lắm!” Lâm Bắc Phàm nói, gương mặt hần lộ vẻ thất vọng.

Nữ đế tức quá!

Hắn đang nói cái gì mà không có chút liêm sỉ nào vậy!

Chuyện mà biết bao nam nhân cầu còn không được, ấy thế mà hắn lại chán ghét? Kẻ nào không biết nỗi khổ của người đối, đúng là không hiểu nỗi khổ của nam nhân xấu mà!

Nàng bỗng siết chặt nắm đấm, giờ nàng cực kì muốn tấn cho hắn một trận để xả giận cho nam nhân trong thiên hạ này!

“Hiện giờ đến hôn nhân đại sự thần cũng bị bệ hạ tước quyền rồi!”

Lâm Bắc Phàm nói, giọng nói của hắn chứa đựng hy vọng: “Bệ hạ, lúc nào thì bệ hạ mới tháo bỏ hạn chế cho vì thần vậy? Tuổi thần cũng không còn nhỏ nữa, đến lúc phải kết hôn rồi!”

1086 chữ

Chương 771: Nạn dân lại tới

“Chuyện này... thôi để sau hẵng nói!”

Hai mắt nữ đế sáng lên, nàng muốn trốn tránh, bèn bảo: “Được rồi, trăm mệt rồi, trăm muốn nghỉ ngơi! Ái khanh, ngươi lui xuống trước đi!”

“Bệ hạ, chúng ta nói chuyện thêm lúc nữa đi, thần đang có nhiều chuyện muốn nói với bệ hạ lắm!” Lâm Bắc Phàm nói.

Nữ đế phát tay, nàng quay đầu sang hướng khác, giả bộ muốn ngủ: “Thôi không nói nữa đâu, ngươi mau chóng lui xuống đi,

trăm muốn nghỉ ngơi! Nếu không có chuyện gì lớn thì đừng đến tìm trăm!”

“Ồ, vậy hôm khác vị thần lại tới vậy!” Lâm Bắc Phàm bèn lưu luyến rời đi...

Tiếp đó, thiên tai vẫn kéo dài, trời đông đất lạnh.

Đại Võ hoàng triều tiến hành kế hoạch chống thảm họa nên có thể không chế được cục diện, còn những quốc gia khác thì thi nhau sụp đổ.

Người gặp nạn càng ngày càng nhiều, dù hiện giờ triều đình đang dốc hết sức cứu nạn song do thời tiết giá rét và tuyết lạnh gây cản trở nên việc vận chuyển tài nguyên gặp vô vàn khó khăn, đúng là lực bất tòng tâm, chỉ đành đứng nhìn nhân dân nước mình chết đi trong im lặng. Cũng bởi thế mà xã hội trở nên bất ổn định không thể dẹp yên được, chỉ đành từ bỏ.

Song lúc bấy giờ, ở biên cương xảy ra một chuyện.

Hồ Lao Quan là cửa khẩu nơi Đại Võ tiếp giáp với Đại Hạ, hằng năm thường có trọng binh canh giữ ở đây. Lâm Bắc Phàm cũng từng dẫn đại quân mấy chục vạn binh mã đánh bại đại quân tám mươi vạn binh mã của Đại Hạ tại nơi này, bắt sống thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung, từ đó làm nên một truyền kì quân thần.

Thế nhưng lúc này, Hồ Lao Quan đang bị tuyết lạnh bao phủ, một màu trắng toát trải khắp, gió gào rít từng hồi.

Dù trời lạnh nhưng các tướng sĩ Đại Võ vẫn cố chịu đựng để tiếp tục công việc canh gác, chỉ là bọn họ lạnh đến mức run lẩy bẩy, khắp người bị tuyết bao phủ. Thấy tướng lĩnh không có ở đây, hai binh sĩ ở gần nhất vừa run cầm cập vừa nhỏ giọng thảo luận.

“Cái thời tiết quỷ quái này! Ông đây sống hơn hai mươi năm, năm nay chính là năm lạnh nhất!”

“Lại chả? Đã mặc áo bông dày thế này rồi mà vẫn không ăn thua gì, con mẹ nó lạnh quá đi mất! Thôi chịu đựng tiếp đi, qua một nén hương nữa là được đổi ca rồi, có thể về phòng sưởi ấm!”

“May mà nguyên soái đã có chuẩn bị, điều động lượng lớn than củi và áo bông tới đây, bằng không chúng ta đều sẽ chết cóng!”

“Nguyên soái đại nhân đúng là quá anh minh! Trước khi thiên tai ập tới đã chuẩn bị đầy đủ, xây dựng khu tránh nạn trên khắp cả nước để mọi người cùng sưởi ấm, mẹ và các con của ta ở quê cũng có chỗ mà ở! Bằng không giờ đến ta cũng không chịu được!”

“Đúng vậy đó, nguyên soái anh minh! Đại Võ chúng ta đã chuẩn bị nhiều như vậy mà vẫn gặp nhiều khó khăn, những quốc gia khác chắc còn cam go hơn, mùa đông năm nay đúng là đã có rất nhiều người chết rồi!”

“Thôi, đây không phải chuyện chúng ta phải quan tâm, cứ làm tốt việc của mình là được!”

“Cũng phải!”

Đúng lúc ấy, bọn họ phát hiện phía xa xuất hiện mấy chục bóng người.

“Người nhìn kia, bên kia là binh mã của Đại Hạ đúng không?” “Xa quá ta không nhìn rõ, cơ mà có khả năng lắm! Bằng không thì ai rảnh rồi lại chạy tới nơi này? Thời tiết lạnh như vậy còn muốn đánh trận, não của bọn họ có vấn đề hay gì?”

“Lập tức đi bẩm báo, chuẩn bị chiến đấu!”

Tin tức này nhanh chóng được truyền đi, các binh sĩ ở Hồ Lao Quan đều mặc áo giáp lên, cầm lấy binh khí. Từng tốp binh sĩ chạy lên Hồ Lao Quan, cung đã được kéo căng.

Một tướng lĩnh Đại Võ lên tiếng: “Những người phía trước nghe đây, Hồ Lao Quan là khu quân sự quan trọng, bất cứ ai cũng không được lại gần! Nếu các người còn tiếp tục tiến về phía trước thì coi như các người là thế lực chọc phá, bản tướng quân sẽ không khách khí nữa!”

Mấy chục người kia lập tức thấy hoang mang, bọn họ thì nhau xua tay và kêu lên.

“Đừng bắn tên! Chúng ta chỉ là những người dân bình thường thôi!”

“Than củi trong nhà chúng ta đốt hết mất rồi, áo bông cũng không đủ dùng, mà triều đình lại bỏ mặc không thêm quan tâm đến chúng ta nên chúng ta chỉ còn nước tới đây cầu cứu thôi!”

“Nghe nói các người đã xây rất nhiều khu tránh nạn, tập trung mọi người sưởi ấm, cho chúng ta vào đó qua mùa đông này với!”

“Các người đồng ý đi, cho chúng ta một con đường sống với!”

“Chúng ta thực sự không muốn chết!”

Ánh mắt vị tướng lĩnh kia bỗng khựng lại: “Đừng vội bắt tên!”

Lúc này, cuối cùng đoàn người kia cũng tới gần Hồ Lao Quan, mặt mày bọn họ vàng vọt, trông gầy gò vô cùng, tai cũng bị đông cứng lại, ai cũng co rúc trong áo bông dày cộp và không ngừng run rẩy, hai mắt thì xen lẫn cả sợ hãi và hy vọng, trông cực kì đáng thương.

Xem ra bọn họ đúng là những người dân thường không có tính uy hiếp nào cả.

Bọn họ đều là những binh sĩ bảo vệ đất nước, là những nam tử nhiệt huyết, khi đối mặt với kẻ địch thì đến mạng cũng chẳng cần, song khi đối mặt với dân chúng thì không thể xuống tay được, dầu đó có là dân chúng ở nước đối địch.

Tướng lĩnh Đại Võ đứng từ trên cao nhìn xuống, hần ta hét lớn: “Nể tình các người không biết nên bản tướng quân sẽ bỏ qua cho các người, các người mau chóng rời đi đi!”

1066 chữ

Chương 772: Chuyện khó khăn

Những người dân gặp nạn đến từ Đại Hạ bắt đầu kích động, bọn họ thì nhau lên tiếng cầu xin.

“Chúng ta không thể đi được, đi thì đồng nghĩa với việc chúng ta sẽ chết!”

“Chúng ta thực sự không thể sống nổi nữa nên mới tới nơi này, hi vọng các người cho phép!”

“Cầu xin các người đẩy, mau mở cổng cho chúng ta vào đi!”

“Ta thực sự không muốn chết!”

Trông bọn họ cực kì đáng thương.

“Chuyện này...” Tướng lĩnh ở Hồ Lao Quan chần chừ.

Tài nguyên sưởi ấm của bọn họ cũng không phải quá dư thừa, đến bản thân bọn họ còn phải tiết kiệm. Nếu như cho những người dân này vào, nhờ không đủ tài nguyên thì biết phải làm sao?

Hơn nữa nếu trong số những người này có một vài tên xảo quyệt, nhờ xảy ra chuyện thì ai đứng ra phụ trách? Sẽ hại chết binh lính và dân chúng của nước mình đấy!

Ai gánh được trách nhiệm đó!

Thế nhưng trông thấy dáng vẻ đông cứng của những người dân kia, bọn họ lại không đành lòng.

Cuối cùng, Triệu tướng quân ở Hồ Quan Lao là người đưa ra ý kiến, hắn ta cứng rắn nói: “Các người đi đi! Chúng ta là binh lính của Đại Võ, các người lại là dân Đại Hạ, chúng ta không có nghĩa vụ phải bảo vệ các người! Sự sống chết của các người không liên quan gì đến chúng ta hết! Lão phu khuyên các người nên mau chóng rời khỏi chỗ này đi, chúng ta sẽ không mở cổng thành đâu!”

“Đừng mà, cầu xin các người đẩy!”

“Giờ mà quay trở về thì chỉ còn đường chết thôi!”

“Cho chúng ta một con đường sống với!”

Dân chúng Đại Hạ đồng loạt quỳ xuống.

Các tướng lĩnh ở xung quanh lên tiếng: “Tướng quân...”

Triệu tướng quân phát tay, sắc mặt hắn ta nghiêm túc vô cùng: “Các người không cần nói nhiều nữa, lão phu phải có trách nhiệm với hai mươi vạn binh lính ở Hồ Lao Quan và hai mươi vạn người dân sống ở nơi đây!” Cuối cùng, những người dân từ Đại Hạ có gào khóc cả cổ họng cũng không thể lay động sự kiên quyết của Triệu tướng quân, bọn họ chỉ đành rời đi.

Có một vài người đã ngã gục trên đường đi, bọn họ không thể đứng dậy được nữa.

Ngày hôm sau lại có một vài người nữa tới cầu xin được vào để ở qua mùa đông.

Có người còn trực tiếp chết công tại Hồ Lao Quan.

Người đó chết trước mặt các tướng sĩ Đại Võ, gương mặt ngập tràn vẻ tuyệt vọng.

Ngày thứ ba lại có dân gặp nạn tới.

Triệu tướng quân vẫn không đồng ý, cứ mặc kệ bọn họ kêu gào thảm thiết, khóc cạn nước mắt, quỳ mòn cả đầu gối cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Cuối cùng, rất nhiều người bị chết công tại Hồ Lao Quan.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm,... càng ngày càng có nhiều dân gặp nạn muốn vào thành sưởi ấm. Thế nhưng Triệu tướng quân vẫn không đồng ý.

Thế là xác chết trước Hồ Lao Quan càng lúc càng nhiều, bọn họ biến thành những bức tượng băng, hình thể khi chết đa dạng vô cùng.

Song có một điểm chung giữa họ là mặt ai cũng tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Cảnh tượng này đã không ngừng đánh vào tâm hồn của các tướng sĩ và binh lính Đại Võ.

“Tướng quân, hay là cho bọn họ vào trong đi?”

“Bọn họ là những người dân thường hai tay trói gà chẳng chặt, lại khổ cực ngàn dặm xa xôi tới đây, bọn họ cũng chỉ vì mạng sống mà thôi!”

“Chúng ta có nhiều tài nguyên như vậy, có thể chia một ít cho bọn họ!”

“Tướng quân, chúng ta thực sự không nhìn được nữa, tôi nào cũng gặp ác mộng!”

“Các người đau lòng, chẳng lẽ lão phu không đau lòng chắc?”

Triệu tướng quân thở dài một hơi: “Lão phu cũng muốn mở cổng thành để cho bọn họ vào lắm, song chức trách của lão

phu vẫn còn ở đây, chúng ta không thể làm như thế được!”

“Nhưng mà tướng quân à...”

Triệu tướng quân phát tay, hấn ta bắt lực, nói: “Thôi thì bẩm báo chuyện này với triều đình, để triều đình tới giải quyết đi!”

Thế là quân tình cấp báo nhanh chóng được gửi tới triều đình.

Cùng lúc đó, tin tức từ các cứ điểm biên cương cũng nhanh chóng được gửi tới triều đình và truyền tới tay Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm rất hiểu nỗi khổ của bọn họ, bọn họ mang chức trách bên mình nên không thể mở cổng thành. Thế nhưng không mở cổng thành thì bọn họ chỉ có thể trợ mắt nhìn mọi người bị chết cồng, lương tâm bọn họ cũng cắn rứt lắm chứ. Do vậy chuyện này chỉ đành để hấn đứng ra giải quyết thôi.

“Ôi! Thế gian nào được vẹn đôi đường?” Lâm Bắc Phàm than thở.

“Ái khanh, sao ngươi lại thở dài thế, ngươi gặp phải chuyện khó khăn gì à?” Nữ đế chậm chậm bước tới. Lâm Bắc Phàm lập tức đứng dậy: “Bệ hạ, sao bệ hạ lại tới đây? Ngoài trời lạnh, sức khỏe bệ hạ vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, dễ bị lạnh lắm đấy!”

Nữ đế mỉm cười, nói: “Mấy hôm nay nằm mãi trên giường, người ta cứng nhắc ra rồi, cực kì khó chịu nên ra ngoài đi lại cho thư giãn! Ái khanh yên tâm, trẫm không sao đâu!”

“Bệ hạ, bệ hạ vẫn nên chú ý sức khỏe thì hơn!” Lâm Bắc Phàm khuyên nhủ.

Nữ đế chậm rãi bước đến trước bàn của Lâm Bắc Phàm, trông thấy một núi tấu chương trên đó, nàng với lấy một quyển rồi mở ra xem, vừa xem vừa cười: “Ái khanh, có phải ngươi gặp chuyện gì khó khăn rồi không, nói ra trẫm nghe xem nào!”

“Đúng thật là vi thần đang gặp chút vấn đề!”

Lâm Bắc Phàm bèn kể lại tình hình cho nữ đế nghe.

1086 chữ

Chương 773: Làm hết sức mình

Nữ đế nghe xong thì gật đầu: “Đúng là khiến người ta khó xử thật, mở cửa thành không đúng, mà không mở cửa thành cũng không đúng! Trẫm chấp chính bao nhiêu năm nay cũng thường gặp phải những chuyện tiến thoái lưỡng nan như thế! Ái khanh, người có ý kiến gì không?”

“Ý của vị thần là...”

Lâm Bắc Phàm liếc nhìn nữ đế, đoạn bảo: “Cứ dựa theo sức mình mà làm! Khi biên cương các nơi còn dư sức thì có thể mở cổng thành để những người dân gặp nạn kia vào tránh nạn, qua khỏi mùa đông! Nếu không còn dư sức thì cứ đặt dân chúng và binh lính triều đình ta lên hàng đầu!”

“Nếu chúng ta tốt bụng mà những người dân kia lại xảo quyệt thì sao?” Nữ đế hỏi.

Ánh mắt Lâm Bắc Phàm trở nên sắc bén: “Vậy thì đánh! Đánh thật ác liệt! Đợi thiên tai trôi qua, thần sẽ dẫn đại quân đánh chiếm kinh thành của bọn họ, buộc hoàng đế của bọn họ phải cho một câu trả lời!”

“Ái khanh, cứ làm những việc mà người cho là đúng, trẫm sẽ ủng hộ người hết sức có thể!” Nữ đế lớn giọng nói.

“Đa tạ bệ hạ đã thấu hiểu và ủng hộ thần!”

Hai người lại trò chuyện thêm chốc lát rồi nữ đế quay về nghỉ ngơi.

Lâm Bắc Phàm truyền lệnh tới khắp các nơi biên cương.

Hồ Lao Quan nhanh chóng nhận được hồi âm từ triều đình.

“Triều đình nói thế nào?” Triệu tướng quân cầm quân lệnh, hắn ta có hơi kích động, nói: “Là mệnh lệnh của nguyên soái! Nguyên soái nói cứ làm theo sức mình, đặt dân chúng và binh lính triều đình ta trên hết! Nếu còn dư sức thì cho những người dân gặp nạn kia vào thành qua mùa đông! Nhưng phải bảo đảm canh chừng nghiêm ngặt, không được xảy ra bạo loạn!”

“Nói vậy tức là triều đình đồng ý rồi? Vậy thì tốt quá!”

Các tướng sĩ có hơi kích động. “Đừng vội vui mừng! Lão phu hỏi các người, khu tránh nạn của chúng ta còn chứa được bao nhiêu người nữa?”

Triệu tướng quân hỏi.

“Nếu như có thì có thể chứa được khoảng nghìn người nữa!”

“Được, vậy thì mở cổng thành đi! Sau khi kiểm tra thân phận thì cho bọn họ vào!”

“Vâng thưa tướng quân!”

Thế là cổng thành được mở, những người dân gặp nạn được đi vào ở khu tránh nạn của Đại Võ.

Bọn họ ai cũng vô cùng vui mừng.

“Đa tạ Đại Võ đã cho chúng ta con đường sống!”

“Chúng ta nhất định sẽ tuân thủ quy tắc, tuyệt đối sẽ không làm loạn”

“Cảm ơn! Cảm ơn các người nhiều lắm!”

Mặc dù mùa đông vẫn giá lạnh như vậy, song bọn họ đã cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều...

Lúc này, tại Hồ Lao Quan, những người dân gặp nạn đến từ Đại Hạ đã theo các tướng lĩnh Đại Võ tới khu tránh nạn.

Bọn họ cảm nhận được hơi ấm từ bên trong cùng với những tiếng huyên náo, dù trời vẫn rất lạnh song trong lòng bọn họ lại ấm áp và hưng phấn vô cùng.

Cuối cùng thì bọn họ cũng có thể bước vào khu tránh nạn, bọn họ không cần phải chịu lạnh chịu đói nữa rồi! Điều này đồng nghĩa với việc bọn họ có cơ hội được sống tiếp rồi!

Bọn họ đi đường xa tới đây, đối mặt với biết bao nguy hiểm về tính mạng, mục đích chẳng phải là điều này hay sao?

Tới nay, cuối cùng nguyện vọng của bọn họ cũng được thực hiện, đúng là cảm ơn trời xanh, cảm ơn ông trời! À không, phải là cảm ơn Đại Võ đã cho bọn họ cơ hội được sống!

Tiếp đó, những chuyện đau lòng cũng theo đó mà tới.

Ngày xưa nhà của bọn họ, thôn làng, thị trấn mà bọn họ sinh sống cũng náo nhiệt như vậy, lúc nào cũng đầy ắp hơi người. Thế nhưng thiên tai ập đến, cha mẹ chết, vợ chết, con cái chết, hàng xóm láng giềng cũng đều chết hết... Từng người từng

người ra đi, tất cả đều đã không còn! Cho đến hiện tại chỉ còn lại bọn họ!

Để được sống tiếp, bọn họ không thể không quay lưng lại với quê hương, ôm một phần một vụn tia hy vọng để đến được đây. Những sự đau khổ, chua xót trong đó mấy ai hiểu được?

Lúc này, tướng sĩ Đại Võ dẫn đầu bỗng dừng bước chân, hắn ta quay đầu cảnh cáo: “Tới rồi! Đây là khu tránh nạn đã được sắp xếp cho các ngươi, từ hôm nay trở đi các ngươi hãy ở lại đây, nếu có chuyện gì cũng không được phép chạy loạn! Bằng không chúng ta sẽ xử lý, hy vọng các ngươi đừng làm chúng ta khó xử!”

Người dân Đại Hạ gặp nạn lập tức hoảng sợ, ai cũng bảo đảm sẽ không gây loạn.

“Tướng quân yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không chạy loạn đâu!”

“Chúng ta tới đây để tránh nạn, tuyệt đối sẽ không làm loạn!”

“Chúng ta nhất định sẽ tuân thủ nguyên tắc!”

Tướng lĩnh Đại Võ khẽ gật đầu, hắn ta nói với chất giọng ôn hòa: “Biết vậy là tốt! Cho các ngươi vào đây chúng ta cũng phải đối mặt với nguy hiểm rất lớn! Nếu như xảy ra chuyện thì chúng ta sẽ bị xử lý theo quân pháp, hy vọng các ngươi hiểu cho!”

“Tướng quân, chúng ta hiểu mà, tuyệt đối sẽ không làm loạn đâu!”

Những người dân gặp nạn hứa hẹn.

“Rất tốt, các ngươi vào đi!” Tướng lĩnh Đại Võ dặn dò: “Ở đây chúng ta còn cung cấp đồ ăn, các ngươi cứ ăn là được, mặc dù không no nhưng còn hơn là chết đói! Các ngươi phải chú ý vệ sinh, không được phép làm bẩn bên trong! Ngoài ra không được phép đánh nhau, không được kêu gào gây mất trật tự! Nếu còn chuyện gì không hiểu nữa thì các ngươi cứ hỏi người bên trong, bọn họ sẽ giải thích cho các ngươi!”

“Vâng vâng vâng, thưa tướng quân!”

Người dân gặp nạn bèn đi vào khu tránh nạn.

Chương 774: Thảm cảnh

Bên trong khu tránh nạn lập tức trở nên yên tĩnh.

Ánh mắt của dân chúng đều đổ dồn tới, trong ánh mắt ấy là vẻ tò mò, còn có chút địch ý.

Những người dân đến từ Đại Hạ cũng hiểu, năm nay hai nước đã từng xảy ra chiến tranh nên hai bên ghét nhau là chuyện bình thường.

Hơn nữa chuyện này bọn họ tới thì đồng nghĩa với việc sẽ chiếm dụng tài nguyên suối ấm của người dân Đại Võ, bọn họ không tức mới là lạ.

Những người dân Đại Hạ không muốn gây chuyện, càng không muốn tranh chấp với người dân Đại Võ.

Dưới sự sắp xếp của các binh sĩ canh gác, bọn họ được một nơi nho nhỏ để ở, sau đó bèn nằm xuống nghỉ ngơi. Hiện giờ bọn họ chỉ muốn trải qua mùa đông này một cách an toàn, được sống tiếp mà thôi.

Binh sĩ canh gác lớn giọng nói: “Nếu đã ở cùng nhau thì mọi người đều phải tuân thủ quy tắc, không được đánh nhau, gây ẩu đả, không được gây chuyện thị phi! Nếu ai vi phạm quy tắc thì ta sẽ đuổi người đó ra ngoài, đã hiểu hết chưa?”

“Hiểu rồi quan gia!” Mọi người đồng thanh đáp.

Có lời cảnh cáo của các binh sĩ, mọi người đều vô cùng ngoan ngoãn, không biểu hiện quá nhiều ác ý.

Cứ thế hai ngày trôi qua, những người dân Đại Hạ đều ở nơi mình đã được sắp xếp và không đi đâu cả.

Lúc những người khác lớn giọng trò chuyện thì bọn họ cũng không nói, chỉ im lặng mà nghe.

Khi ăn cơm, bọn họ xếp hàng lấy cháo, đi vệ sinh xong thì rất nhanh đã quay lại, cực kì biết điều, thậm chí còn nghe lời hơn cả những người khác. Dần dần, mọi người cũng chấp nhận sự tồn tại của bọn họ. Thế nhưng cuộc sống bên trong khu tránh nạn suy cho cùng cũng rất nhàm chán.

Có một vài người dân Đại Võ không chịu được cảnh tĩnh mịch nên đã tới tìm những người dân Đại Hạ.

Trong đó có một người thanh niên trông như tên côn đồ, tên là Vương Nhị Cầu dẫn theo hai người tới, hắn ta ngồi xổm xuống, mỉm cười nhìn một người dân Đại Hạ gặp nạn.

Trông người dân Đại Hạ kia khoảng hai mươi tuổi, còn khá trẻ, song hắn ta cực kì gầy gò, trên mặt có chỗ đỏ có chỗ xanh, tai cũng thế, có vẻ là bị thương do lạnh.

Hai tay hắn ta ôm trước ngực, lùi lại tựa vào tường, nói với giọng đầy cảnh giác: “Các người muốn làm gì?”

Những người dân Đại Hạ gặp nạn khác cũng trông thấy, bèn bảo: “Không được làm bừa, bằng không sẽ bị đuổi ra ngoài đấy!” Vương Nhị Cầu bật cười, hắn ta nói: “Yên tâm, ta không làm bừa đâu, ta chỉ thấy chán quá nên muốn tìm các người nói chuyện để giết thời gian ấy mà!”

Người dân Đại Hạ kia cúi đầu suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Các người muốn nói chuyện gì?”

“Không biết nữa, nói được chuyện gì thì nói chuyện ấy, dù sao cũng đang chán mà, người nói xem có đúng không?”

Nhị Cầu ngồi khoanh chân xuống như một lão hòa thượng, hắn ta nói: “Nghe đâu người dân Đại Hạ các người tới đây để tránh nạn hả?”

Người dân Đại Hạ gặp nạn gật đầu: “Đúng vậy!”

“Xung hô thế nào đây, các người ở chỗ nào Đại Hạ?” Vương Nhị Cầu hỏi.

Người dân Đại Hạ kia trả lời: “Ta họ Lưu, tên Lưu Sơ Bát, sinh vào ngày mồng tám nên mới đặt tên như vậy! Ta tới từ thôn Mạc Thạch ở Đại Hạ...”

“Thôn Mạc Thạch! Ta biết nơi đó, cách đây khoảng hơn một trăm dặm!” Vương Nhị Cầu thốt lên.

Giọng nói của hắn ta thu hút sự chú ý của mọi người, những người khác trong khu tránh nạn cũng kéo nhau đến.

Lưu Sơ Bát gật đầu: “Đúng vậy, đúng là cách nơi này hơn một trăm dặm!”

Vương Nhị Cầu không nhịn được, bèn hỏi: “Hơn một trăm dặm, trời lại giá rét như thế này, sao các người chạy tới đây được vậy?”

Lưu Sơ Bát cúi đầu, hắn ta thở dài một hơi đầy bất lực, trong giọng nói tràn ngập vẻ đau thương: “Mọi người đều chết hết, không tới đây thì chúng ta còn biết đi nơi nào nữa?”

Vương Nhị Cầu sững người: “Chết hết rồi ư? Người nhà của người chết cả rồi?”

“Người trong thôn ta đều chết hết rồi!”

“Gì cơ? Người trong cả thôn đều chết?”

Vương Nhị Cầu kinh ngạc: “Theo như ta biết thì thôn Mạc Thạch không phải là một thôn nhỏ, có khoảng hơn năm mươi hộ gia đình, dân số khá đông, sao lại chết hết thế này?”

Mọi người cũng thấy cực kì kinh ngạc. Người của một thôn với dân số đông sao lại chết hết sạch?

Cũng đâu phải chiến tranh! “Đúng thật là đã chết hết, toàn thôn ta chỉ còn lại mỗi ta thôi!”

Lưu Sơ Bát sụp đổ: “Thiên tai đến đột ngột quá, mọi người đều không có sự chuẩn bị, càng không dự liệu được thiên tai sẽ diễn ra trong một thời gian dài như vậy! Sau một trận tuyết lớn, cả thôn ta đều bị chôn vùi dưới lớp tuyết, không thể ra ngoài được, hoàn toàn cắt đứt liên hệ với bên ngoài!”

“Nhà thì đều là nhà tranh, gió thì cứ thổi vù vù, chúng ta không có cách sưởi ấm! Số củi trong tay chúng ta cũng có hạn, nhaoáng cái đã đốt hết sạch! Toàn thôn tổng cộng có năm mươi ba hộ gia đình, kết quả chỉ có mười chiếc chăn bông, hoàn toàn không đủ dùng, thế nên chỉ đành từng hộ dùng một, mọi người cùng nhau trải qua mùa đông!”

“Thế nhưng cuối cùng, mọi người chẳng ai có thể chống đỡ được! Những người già là những người có sức khỏe yếu nhất thì đã ra đi, mà điều khiến người ta được an ủi là bọn họ ra đi rất nhanh, rất bình an, không phải chịu đau khổ gì cả!”

“Tiếp đó là đến bọn trẻ, chúng còn chưa hiểu chuyện, ra đi cũng không vướng mắc đau khổ gì, cứ như thể chúng chỉ đang ngủ thôi vậy!”

“Tiếp đó là đến nữ nhân, thay vì nói bọn họ chết công thì thà nói bọn họ chết vì điên thì đúng hơn, bởi hiện thực quá tàn khốc, nhìn những người thân của mình ra đi hết đã khiến bọn họ không sống nổi!”

“Cuối cùng, nam nhân cũng không chịu đựng nổi...”

1096 chữ

Chương 775: Tin vui

Giọng nói của Lưu Sơ Bát vô cùng bình thản, song mọi người vẫn nghe ra được sự bi thương vô cùng vô tận trong đó.

Nếu được lựa chọn thì ai mà chẳng muốn sống?

“Cuối cùng thì chỉ còn lại mình ta!”

“Người...”

Lưu Sơ Bát nhìn Vương Nhị Cầu bằng ánh mắt ảm đạm: “Biết sao ta lại sống sót không?”

Mấy người Vương Nhị Cầu bỗng thấy hơi sợ hãi: “Không biết...”

“Bởi vì ta là niềm hy vọng của toàn thôn!”

Lưu Sơ Bát tự chế giễu: “Bởi vì ta được đi học nhiều hơn người khác hai năm, học thêm được vài con chữ nên mới được cả thôn gửi gắm hy vọng! Mọi người đều mong muốn ta có thể sống tiếp để đưa hy vọng của bọn họ sống mãi! Nghe thì có vẻ thật ngốc nghếch, thật buồn cười nhỉ?”

Khu tránh nạn bỗng trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng củi cháy tanh tách.

Vương Nhị Cầu há miệng, song hẳn ta chẳng biết phải nói gì.

Cuối cùng hẳn ta bảo: “Xin hãy nén bi thương!”

“Cảm ơn! Câu nói này ta đã nghe rất nhiều lần rồi, nhưng ta vẫn phải nói cảm ơn!”

Lưu Sơ Bát cúi đầu, hẳn ta nghiêng rằng, lòng bàn tay siết chặt lại: “Thế nên dù thế nào thì ta cũng phải sống! Ta không thể chết!”

“Theo như ta biết, cách thôn Mạc Thạch khoảng năm mươi dặm về phía đông có một huyện tên là Cường Thạch, dân số khoảng hai vạn, tại sao các ngươi không tới đó cầu cứu?” Có người hỏi. Dân gặp nạn Đại Hạ ở bên cạnh than thở: “Không cần tới đó, chúng ta đi từ đó tới đây đây, ở đó cũng gần như chết hết, ôi! Triều đình hoàn toàn không đếm xỉa gì đến chúng ta, thế nên chúng ta chỉ đành chạy tới đây thôi!” Lưu Sơ Bát bổ sung thêm một câu: “Ôi! Nếu như được chọn thì ai lại đi quay lưng với quê hương mình chứ?”

Dân chúng Đại Võ bên trong khu tránh nạn cũng thở dài theo bọn họ. Không ngờ những người này lại khổ như vậy!

Nỗi khổ này của bọn họ đúng là không thể nói rõ bằng một hai câu!

Ban đầu mọi người vẫn rất thù địch bọn họ, song giờ chỉ còn lại sự thông cảm! “Thực ra ta rất ngưỡng mộ các ngươi, ngưỡng mộ các ngươi có một triều đình chịu trách nhiệm với các ngươi!”

Hai mắt Lưu Sơ Bát đỏ hoe, hắn ta nói: “Nếu Đại Hạ chúng ta cũng làm tốt công tác chuẩn bị trên mọi phương diện thì sẽ không lâm vào tình cảnh như ngày hôm nay! Người nhà của ta, người dân làng ta đều sẽ không phải chết! Ta hận!”

Hai tay hắn ta đâm xuống mặt đất, đâm đến mức tóe máu mà hắn ta cũng chẳng thêm bận tâm.

Mọi người lại thở dài một hơi.

Bọn họ đồng tình với những người dân gặp nạn này, đồng thời trong lòng cũng thấy tự hào vô cùng, ngoài ra còn cực kì có cảm giác an toàn!

Hóa ra triều đình của bọn họ lại đối xử với bọn họ tốt như vậy!

Những quốc gia khác trải qua thiên tai, khi dân chúng của họ thập tử nhất sinh thì triều đình của bọn họ đã che mưa chắn gió hết cho bọn họ, đương đầu ngăn chặn thiên tai!

Quá tự hào, đất nước của ta!

Tiếp đó, Hồ Lao Quan và những nơi biên cương khác cũng lần lượt tiếp nhận dân gặp nạn.

Tin tức được tổng hợp lại rồi truyền đi, hiện toàn quốc đã tiếp nhận tổng cộng hơn hai vạn người dân gặp nạn đến từ những quốc gia khác.

Mặc dù không nhiều nhưng đằng sau đó, số người chết ít nhất cũng phải đạt hai trăm vạn người!

Đây mới chỉ là số liệu tử vong từ các nơi biên cương!

Biên ải là nơi hiểm người, thế mà lại chết nhiều như vậy! Ở những quốc gia khác, con số này cũng chắc chắn không hề nhỏ!

Lâm Bắc Phàm than thở: “Hy vọng trận thiên tai này mau chóng qua đi thôi, thực sự không thể chịu đựng được nữa rồi!”

Cứ thế, bọn họ chịu đựng thêm nửa tháng nữa.

Cuối cùng gió Bắc cũng dừng gào rít, tuyết ngừng rơi, mây đen trên trời đã trôi đi, vài tia nắng len lỏi chiếu xuống. Nhiệt độ cũng tăng lên, mặc dù vẫn rất lạnh nhưng không phải không thể chịu được.

Tất cả điều này ngụ ý rằng thiên tai đã qua, mọi người như thể trông thấy hi vọng. “Gió không thổi nữa rồi, tuyết cũng ngừng rơi rồi, thời tiết ấm lên, có phải thiên tai đã kết thúc rồi hay không?”

“Đợt thiên tai này đã kéo dài hơn hai tháng, có phải đã đến hồi kết rồi hay không?”

“Ta đã ở khu tránh nạn này hai tháng rồi đó, giờ ta muốn về nhà quá!”

“Thiên tai đã qua rồi đúng không, ai cho chúng ta tin chính xác đi?”

Bên trong hoàng cung.

Nữ đế và Lâm Bắc Phàm đứng trước lan can, phóng mắt nhìn kinh thành vẫn đang trắng xóa màu tuyết. Ánh nắng xuyên qua tầng mây đen dày nặng chiếu xuống mặt đất, trông kinh thành như có thêm một nét màu mới.

Nữ đế hỏi, trong giọng nàng chứa đựng chút hy vọng: “Ái khanh, có phải thiên tai đã kết thúc rồi hay không?” Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Bệ hạ, đúng là thiên tai đã kết thúc!”

Chúng ta đã chịu đựng hơn hai tháng, cuối cùng cũng giành được thắng lợi! Cuối cùng thì thiên tai cũng qua đi, chúng ta thắng rồi!” “Vây thì tốt quá!” Nữ đế vỗ tay khen hay, nàng đang cực kì vui mừng.

“Có điều bệ hạ à, hiện giờ vẫn đang là mùa đông, nửa tháng tiếp theo đây vẫn sẽ rất lạnh, chỉ sợ đến năm mới tình hình này mới kết thúc hoàn toàn, vậy nên chúng ta không được lơ là!”

Nữ đế gật đầu, nàng mỉm cười: “Ái khanh, người nói phải! Có điều chúng ta cứ truyền tin này đi khắp toàn quốc cho mọi người vui vẻ đã! Đồng thời thống kê tổn thất và thương vong của nước ta!”

1081 chữ

Chương 776: Con số thống kê kinh khủng

Tin tức này nhanh chóng được truyền đi khắp thiên hạ, bách tính ai cũng vui mừng hơn hở! “Thiên tai... đã kết thúc rồi!”

“Chịu đựng hơn hai tháng, cuối cùng chúng ta cũng có hy vọng!”

“Suýt chút nữa ta còn tưởng mình không qua nổi!”

“Cảm ơn triều đình Đại Võ đã cho ta được sống tiếp!”

“Đột nhiên ta muốn khóc quá!”

Có người lựa chọn rời khỏi khu tránh nạn, song phần lớn người đều muốn ở lại.

Dẫu sao thì mặc dù triều đình đã tuyên bố là thiên tai đã qua, song mọi người vẫn bán tín bán nghi. Hơn nữa, ngoài trời vẫn rét căm căm, bọn họ lại không có vật tư qua mùa đông.

Thế là bọn họ lại ở đây thêm nửa tháng nữa.

Thời tiết không lạnh hơn, ngược lại còn dần dần ấm áp hơn.

Cuối cùng mây đen trên trời cũng rút hết, ánh nắng chiếu xuống vô cùng ấm áp, băng tuyết cũng bắt đầu tan, gió thì ngừng hẳn.

Lúc này, cuối cùng mọi người cũng tin rằng thiên tai đã qua đi.

Rất nhiều người lựa chọn về nhà, dấu sao khu tránh nạn có tốt nữa cũng không thoải mái bằng nhà của mình. Hơn nữa, bọn họ đã xa nhà ba tháng rồi, đến lúc phải về nhà rồi.

Năm mới sắp tới, mọi người phải chuẩn bị đồ đón tết. Mà lúc này, triều đình đang bắt đầu thống kê tổn thất trong lần thiên tai này.

Tại triều đình Đại Võ.

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm lớn giọng bẩm báo: “Khởi bẩm bệ hạ, theo bước đầu thống kê của Hộ bộ, trong đợt thiên tai lần này, tổng cộng có một trăm hai mươi lăm nghìn con trâu, tám mươi lăm nghìn con ngựa, bảy mươi nghìn con lừa, hai trăm ba mươi nghìn con lợn và hơn trăm vạn gia cầm không thể cứu được và đã bị chết cồng trong đợt thiên tai vừa rồi! So với năm ngoái thì gần như là tăng gấp đôi, tổn thất vô cùng nghiêm trọng!”

Nữ đế gật đầu, trông sắc mặt nàng có vẻ nặng nề: “Đây là chuyện mà chúng ta hoàn toàn có thể dự liệu được! Dấu sao trong thiên tai, có thể bảo vệ được con người đã là tốt lắm rồi, gia súc gia cầm thì không có thời gian mà lo!”

“Bệ hạ nói phải!” Hộ bộ thượng thư lớn giọng nói.

Nữ đế lại hỏi: “Bách tính thương vong bao nhiêu?”

“Chuyện này...” Hộ bộ thượng thư liếc nhìn nữ đế, hắn ta im lặng trong chốc lát.

Nữ đế thấp thỏm, hỏi: “Có phải số lượng người chết nhiều quá không? Người nói ra, trăm đã chuẩn bị tâm lý rồi!” Hộ bộ thượng thư lắc đầu, hắn ta có hơi kích động: “Bệ hạ, không chết quá nhiều mà là chết quá ít! Trong đợt thiên tai lần này, số lượng người tử vong của Đại Võ chúng ta khoảng hai trăm năm mươi vạn người, trừ những người chết do bệnh, do tuổi già hay do sự cố ngoài ý muốn ra thì số lượng người chết cồng chỉ khoảng hai mươi vạn!”

“Dù là tổng số lượng người thương vong hay số người thương vong do lạnh đều thấp hơn nhiều so với năm ngoái! Vì thần nhớ rõ cùng kỳ năm ngoái, số lượng người tử vong trên toàn

quốc là ba trăm sáu mươi vạn người, trong đó số người chết cóng là tám mươi vạn!”

“Tính trong mười năm nay, năm nay là năm chúng ta có số người thương vong thấp nhất!”

Nữ đế chấn kinh, toàn triều cũng vậy!

“Trải qua thiên tai mà số người chết lại thấp nhất?”

“Thật là như vậy sao?”

“Đúng là khiến người ta khó tin mà!”

Nữ đế lại hỏi: “Ái khanh, lời người nói là thật sao? Chúng ta đã trải qua đợt thiên tai hiếm có trong vòng trăm năm qua mà số lượng người chết còn ít hơn cả năm ngoái? Lại còn ít nhất trong mười năm đổ lại đây?”

Hộ bộ thượng thư vừa sợ vừa kích động, hấn ta nói: “Số liệu này chính vị thần cũng không dám tin! Thế nên sau khi xác nhận lại rất nhiều lần, vị thần mới dám bẩm báo tin này lên cho bệ hạ! Mong bệ hạ minh giám!”

“Được được được!” Nữ đế vui mừng, nàng đang vô cùng kích động.

Hộ bộ thượng thư tiếp tục bẩm báo: “Bệ hạ, sở dĩ chúng ta đạt được điều này hoàn toàn là nhờ chúng ta đã có chuẩn bị từ trước, xây dựng khu tránh nạn ở các nơi trên đất nước, đồng thời chuẩn bị đầy đủ vật tư, giúp dân chúng vượt qua thời kỳ khó khăn do thiên tai này! Thế nên số lượng thương vong mới đạt kỷ lục thấp nhất như vậy!”

Nữ đế hớn hờ, nàng lớn giọng nói: “Người nói không sai! Chính bởi chúng ta đã chuẩn bị tốt từ trước nên mới có thể vượt qua đại nạn một cách an toàn! Dù phải đánh đổi bằng một cái giá cực lớn nhưng hoàn toàn xứng đáng! Bởi vì còn người là còn hi vọng!”

“Bệ hạ anh minh!”

Bách quan đồng thanh hô, trông mặt ai cũng thả lỏng.

Đúng như nữ đế nói, mặc dù lần thiên tai này Đại Vĩ của bọn họ tổn thất nghiêm trọng song vẫn bảo vệ được con người!

Còn người là còn hy vọng, còn người thì quốc gia sẽ không loạn lạc!

“Tình hình tổn thất của các quốc gia khác như thế nào?” Nữ đế lại hỏi.

“Khởi bẩm bệ hạ, về gia súc, gia cầm thì không thể ước lượng được! Song về dân số thì theo bước đầu thống kê...”

Sắc mặt Hộ bộ thượng thư trầm xuống: “Trong đó, qua đợt thiên tai lần này, số lượng người tử vong ở triều đình Đại Viêm ít nhất là hai nghìn vạn người! Triều đình Đại Hạ còn nghiêm trọng hơn, con số lên đến hai nghìn năm trăm vạn người! Ở vương triều Đại Nguyệt gần với chúng ta thì số lượng người chết là tám trăm vạn người...” Mọi người càng nghe sắc mặt càng trầm xuống.

Số lượng người chết quá nhiều!

1107 chữ

Chương 777: Người chết quá nhiều

So với thực lực của Đại Hạ và Đại Viêm, mới một mùa đông trôi qua thôi mà dân số của bọn họ đã chết mất một phần mười!

Vương triều Đại Nguyệt thì càng nghiêm trọng hơn, tổng dân số của bọn họ chỉ có hơn bốn nghìn vạn người, ấy vậy mà chết mất tám trăm vạn người tương đương với hai mươi phần trăm dân số, đúng là quá đáng sợ!” Hơn nữa, đây mới chỉ là thống kê ban đầu thôi!

Còn rất nhiều những vùng núi sâu xa còn chưa thống kê, thế nên chắc chắn số lượng người chết sẽ nhiều hơn nữa!

“Đúng là quá đáng sợ, ấy vậy mà lại có nhiều người chết như vậy!”

Nữ đế nghĩ lại mà thấy rùng mình: “Nếu Đại Võ chúng ta không chuẩn bị đầy đủ thì có thể số lượng người tử vong cũng đạt đến mức kinh người hai nghìn vạn rồi, tới khi ấy chắc chắn đất nước chúng ta sẽ hoang tàn, dân chúng lâm than”

“Bệ hạ nói phải!” Bách quan đồng thanh nói.

“Lâm ái khanh, may mà có người!”

Nữ đế kích động nói: “Nếu không có người nhắc nhở chuẩn bị từ trước thì chắc chắn chúng ta sẽ không thể vượt qua thiên tai một cách bình an như thế! Có thể nói, gần như chỉ dựa vào sức của một mình người đã cứu được hai nghìn vạn dân, cứu được Đại Võ! Trẫm thay mặt dân chúng cảm ơn người!”

“Bệ hạ, thân là thừa tướng của Đại Võ, đây là chức trách vốn có của thân!” Lâm Bắc Phàm khiêm tốn nói.

“Ái khanh, người lại lập công lao to lớn cho triều đình ta! Công lao của người dù có thưởng thế nào cũng không hết, thôi thì thưởng tước vị, phong là thế tập Trung Dũng vương!” Nữ đế lớn giọng nói.

Lần này, bách quan không phản ứng gì cả.

Một là công lao của Lâm Bắc Phàm đúng thật là rất lớn, tương đương với việc hắn đã cứu hai nghìn vạn dân, giúp Đại Võ thoát khỏi tình cảnh khốn cùng, bảo vệ được sự vững chãi, giúp đất nước vượt lên đầu các nước chư hầu khác.

Hai là Lâm Bắc Phàm đã ngồi lên đầu bọn họ từ lâu rồi.

Hắn là thừa tướng, lại còn là đại nguyên soái của binh mã cả nước, thế tập Trung Dũng Công, một cái thân phận của hắn thôi cũng đủ để đè bẹp bọn họ rồi.

Giờ thêm một tước vị nữa thì cũng chẳng khác gì.

Không thể không nói, khả năng thích ứng của bách quan vô cùng mạnh, bọn họ đã bị “ngược” đến mức tê dại rồi.

“Tạ bệ hạ ban ơn!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói.

Nữ đế hớn hờ bảo: “Ái khanh, hy vọng người tiếp tục cống hiến và phát huy tài năng của mình, giúp đỡ triều đình, giúp đỡ Đại Võ! Trẫm còn phải nghỉ ngơi vài ngày nữa, các vị ái khanh nếu có chuyện gì thì tới tìm Lâm ái khanh nhé, hắn sẽ là người quyết định!”

“Bệ hạ, bệ hạ vẫn chưa khỏi bệnh sao? Sao vẫn cần phải nghỉ ngơi vậy?” Lâm Bắc Phàm hoang mang.

Sắc mặt nữ đế lộ vẻ không được tự nhiên, ánh mắt nàng lóe sáng.

Bệnh của nàng đã khỏi rồi, song nghỉ ngơi một lúc thì thích một lúc, nghỉ ngơi mãi thì thích mãi mà.

Hơn một tháng nay cuộc sống của nàng vô cùng thoải mái!

Bởi đã có người lo lắng giúp nàng, giúp nàng xử lý chuyện đất nước, nàng không cần phải đầu đá, không cần phải ngày đêm lao碌. Nàng thấy người mình nhẹ nhõm thoải mái, không bị trói buộc gì hết!

Dẫu sao thì hiện giờ cũng không có chuyện gì lớn, thế nên nàng định sẽ nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa!

Nữ đế giả bộ họ một tiếng, nàng nói: “Ái khanh, mặc dù bệnh của trẫm đã khỏi, song long thể vẫn suy nhược, không thể lo việc đất nước! Thế nên chỉ đành tiếp tục làm phiền ái khanh thôi!”

Lâm Bắc Phàm thầm chửi thề trong lòng!

Bệ hạ đã nghỉ ngơi hơn một tháng rồi đấy, bệnh đã sớm khỏi rồi, bệ hạ nên dậy mà làm việc đi chứ! Bệ hạ không thể coi thân như trâu như ngựa mà sai bảo được!

Thần cũng cần nghỉ ngơi mà!

Lâm Bắc Phàm lên tiếng khuyên bảo: “Bệ hạ...”

Nữ đế phát tay: “Ái khanh, có người ở đây là trẫm vô cùng yên tâm! Được rồi, trẫm thấy không thoải mái, phải về nghỉ ngơi đây! Các người có chuyện gì thì cứ tới tìm Lâm ái khanh, bái triều!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Nữ đế nói xong thì lập tức chuồn, không thèm quan tâm đến ánh mắt ai oán của Lâm Bắc Phàm.

Thế là Lâm Bắc Phàm không thể không tiếp tục làm việc vất vả.

Nhìn số tấu chương chất thành đống trước mắt, sắc mặt hần cứng đờ, thấy lòng mình lạnh như thời tiết ngoài trời vậy!

Nữ đế thì quay về tẩm cung tiếp tục giả bộ ốm để nghỉ ngơi, đúng là quá thoải mái!

Thiên tai đã qua, tiếp theo đó sẽ đến màn khôi phục sản xuất để đất nước được vận hành một cách bình thường.

Mặc dù trong đợt thiên tai lần này, Đại Võ tổn thất nghiêm trọng, thiệt hại của dân chúng cũng không nhỏ song may mà con người vẫn được bảo vệ chu toàn.

Chỉ cần còn người là rất nhiều vấn đề không còn là vấn đề nữa.

Rất nhiều cửa hàng đã bắt đầu mở cửa kinh doanh, nhiều công xưởng cũng mở cửa làm việc, bóng người lao động trên ruộng đồng cũng nhiều hơn, các con phố cũng trở nên nhộn nhịp. Mặc dù cuộc sống vẫn còn nhiều khó khăn nhưng cố gắng một chút là được.

Đề mà so sánh thì các quốc gia khác cũng không được may mắn như vậy. Phải biết rằng, trong đợt thiên tai lần này, nước nào cũng tổn thất mất hơn một phần mười dân số.

Hơn nữa phần lớn những người chết đều là dân chúng khá nghèo khó, mà những người này là sức lao động chủ yếu trong việc sản xuất của đất nước. Ngoài ra ruộng đồng cũng cần họ, kinh doanh cũng cần họ, bảo vệ đất nước cũng cần họ.

1161 chữ

Chương 778: Diễn

Nhiều người tử vong gây ảnh hưởng cực lớn và làm kinh tế đi xuống, sức mạnh đất nước cũng sụt giảm.

Ví dụ, Đại Hạ hoàng triều có số lượng người tử vong là hai nghìn năm trăm vạn người!

Những người này đều là nông dân nghèo, đa phần đều sống tại các thôn làng, có thôn, có thị trấn, thậm chí là cả một huyện đều hoang tàn, trở thành một nơi bỏ hoang!

Không có đủ người lao động tức là không có ai chăm lo ruộng đồng, rất nhiều đồng ruộng đều bị bỏ hoang.

Không có ai chăm lo ruộng đồng thì lương thực năm nay chắc chắn sẽ giảm mạnh, vấn đề lương thực lại trở thành một mối nguy cơ đối với đất nước.

Dân số ít đi, năng lực tiêu dùng cũng giảm, kinh tế chắc chắn sẽ đi xuống. Lương thực gặp vấn đề, kinh tế cũng gặp vấn đề, đất nước chắc chắn cũng sẽ có vấn đề!

Trừ việc này ra thì cuộc sống của dân chúng cũng vô cùng khó khăn. Để được sống tiếp, chắc chắn bọn họ sẽ đi theo cách bành môn ngoại đạo, giết người cướp của, trở thành trộm cắp hoặc thậm chí còn phát cờ khởi nghĩa, này chắc chắn sẽ rất nhiều.

những chuyện Để duy trì quốc gia ổn định, triều đình càng cần bỏ ra một cái giá trị an lớn.

Tổn thất quá lớn này đúng thật là chẳng thua gì một trận chiến với quy mô hơn trăm vạn người! Thậm chí còn nghiêm trọng hơn rất nhiều!

Chắc chắn phải mất hơn chục năm để khôi phục lại tất cả!

Còn Đại Võ mặc dù cũng chịu nhiều tổn thất, song bọn họ đã bảo vệ được nhân tố quan trọng nhất, đó chính là con người, chỉ cần một năm thôi là có thể khôi phục tất cả!

Trước kia Đại Võ bị các phiên vương tranh giành, lãnh thổ bị phân chia, gian thần, tham quan hoành hành!

Dân chúng Đại Võ khổ cực, lầm than!

Sức mạnh đất nước ngày càng đi xuống! Hoàng triều có danh mà không có thực.

Không chỉ những nước lớn xung quanh nhắm nhe Đại Võ mà cả những nước nhỏ cũng muốn cắn Đại Võ một miếng.

Thế nhưng sau đợt thiên tai này, những quốc gia khác đều đổ vỡ, sức mạnh đất nước đi xuống, bọn họ lâm vào tình cảnh vô cùng khó khăn.

Ngược lại, một Đại Võ suy yếu ngày xưa lại có hành động nổi bật nhất, vượt qua những quốc gia khác và trở nên vô cùng siêu phàm!

Chỉ cần tiếp tục phát triển ổn định là chắc chắn Đại Võ có thể vượt xa những quốc gia khác, trở thành nước đứng đầu thiên hạ!

Nữ đế đang nghỉ ngơi, lần nào nghĩ đến chuyện này nàng cũng bật cười thành tiếng!

“Nhất định phải ban thưởng hậu hĩnh cho công thần!”

Nữ đế phát tay: “Đến giờ ngọ thiện rồi, mau mời thừa tướng qua đây! Dặn dò Ngự Thiện phòng làm nhiều món thừa tướng thích vào!”

“Vâng thưa bệ hạ”

Không lâu sau, Lâm Bắc Phàm tới: “Bệ hạ, thần tới rồi!”

Nữ đế ngược nhìn, nàng lập tức kinh ngạc: “Ái khanh, sao trông ngươi lại thế này?”

Lúc này, trông sắc mặt của Lâm Bắc Phàm tái nhợt, quần thâm mắt nặng trĩu, bước chân phù phiếm, có vẻ như đã làm việc quá mệt.

“Bệ hạ, do mấy hôm nay không hôm nào là thần không phải lo chuyện đất nước nên quá mệt mỏi, đã làm bệ hạ sợ rồi, mong bệ hạ giáng tội!” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ thấp thỏm.

Nữ đế thầm hừ một tiếng.

Một Đại Tông Sư đẳng cấp như ngươi, sức khỏe còn tốt hơn cả trâu, dù có đánh nhau với người khác mấy ngày mấy đêm cũng không mệt, mới phê duyệt tí tấu chương, xử lí tí chuyện mà cũng mở mồm than mệt sao?

Rõ ràng là ngươi đang lừa trẫm, sau đó nhân cơ hội để lười biếng!

“Ái khanh, không có gì nghiêm trọng chứ?” Nữ đế quan tâm hỏi.

“Bệ hạ, mặc dù vất vả nhưng không nghiêm trọng! Thần thân là thừa tướng, mang trọng trách thiên hạ trên lưng nên bắt buộc phải lấy dân làm gốc, lấy xã tắc làm trọng! Dù có vất vả nữa thì cũng hoàn toàn xứng đáng!” Lâm Bắc Phàm nói đồng dục.

Trong lòng hần thì thầm nhủ: Bệ hạ, thần đã diễn đến mức này rồi, bệ hạ còn bắt thần làm nữa là không được đâu!

Bệ hạ hiểu cho một trung thần như thần đi, tha cho thần về nghỉ ngơi với!

Quả nhiên, nữ đế vô cùng cảm động: “Ái khanh, vất vả cho người rồi! Đại Võ chúng ta có người đứng là may mắn, trăm cũng thật may mắn! Có điều, nếu ái khanh thấy không có gì nghiêm trọng, vẫn còn kiên trì được thì trăm sẽ không khuyên người nghỉ ngơi nữa! Nhưng mà người cũng phải chú ý chăm sóc, đừng để mệt nhọc quá sức đấy, biết chưa hả?”

“Hả?” Lâm Bắc Phàm lập tức ngớ người.

Ý nữ đế là sao?

Lúc này, theo lí mà nói thì bệ hạ phải cho ta đi nghỉ ngơi chứ? Sao bệ hạ không khuyên gì hết vậy?

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm lại càng tái nhợt hơn, cơ thể hần lão đảo chực ngã.

Nữ đế kinh hãi: “Ái khanh, người làm sao vậy?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, hần nói với vẻ hơi suy yếu: “Không biết vì sao mà đột nhiên thần thấy đầu váng mắt hoa...”

Nữ đế nói: “Mau đỡ thừa tướng ngồi xuống!”

Lâm Bắc Phàm bèn ngồi trước mặt nữ đế.

Nữ đế quan tâm nói: “Ái khanh, người thấy thế nào rồi?”

Lâm Bắc Phàm yếu ớt nói: “Bệ hạ, giờ thần thấy đỡ hơn nhiều rồi, cơ mà trong người vẫn thấy hơi khó chịu! Chắc là mấy hôm nay quá mệt mỏi nên thân thể mới không thoải mái!”

Nữ đế cảm động vô cùng: “Ái khanh, đúng là vất vả cho người quá rồi, người còn kiên trì được không?”

“Bệ hạ, mặc dù vất vả nhưng vị thần vẫn có thể kiên trì!”

Lâm Bắc Phàm lấy lại tinh thần: “Nếu vị thần không đứng ra làm mấy chuyện này thì người mệt nhọc chính là bệ hạ! Bệ hạ mới bị bệnh, mệt mà ngã xuống thì không hay!”

Trong lòng hần thì thầm nhủ: Bệ hạ, thần đã nói đến nước này rồi, có phải bệ hạ cảm động lắm đúng không?

Bệ hạ nên san sẻ giúp thần đi chứ?

Mau thể hiện tình mẹ của bệ hạ đi, thần có thể chịu được!

1194 chữ

Chương 779: Mau lấy quà ra đi

Quả nhiên nữ đế rất cảm động, mắt nàng rom rớm nước: “Ôi, ái khanh, đã đến lúc này rồi mà ngươi vẫn còn lo cho trẫm, trẫm... đúng là quá cảm động”

Lâm Bắc Phàm thâm lắng đầu, cảm động là đúng rồi! Mau cảm động và có hành động thực tế đi nào!

“Cơ mà nếu ái khanh đã hiểu cho trẫm như vậy, trẫm mà chỉ khẳng khẳng theo ý mình thôi thì có lỗi với ái khanh quá!”

Nữ đế hứa một cách trịnh trọng: “Ái khanh, ngươi kiên trì thêm mấy ngày, đợi trẫm nghỉ ngơi khỏe mạnh rồi sẽ san sẻ cùng với ngươi!”

“Hả?” Lâm Bắc Phàm sững người lần nữa, lại còn bảo hấn tiếp tục kiên trì?

Hấn thực sự không trụ nổi nữa đâu!

Hiện giờ hấn chỉ muốn dính lấy cái giường, hấn muốn làm một người lười biếng, cho hấn cơ hội đi chứ!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lại choáng váng, hấn ngã nhào xuống đất.

“Ái khanh!” Nữ đế nhanh tay nhanh mắt ôm lấy Lâm Bắc Phàm, không để hấn ngã xuống.

“Ái khanh, ngươi sao thế này, đừng dọa trẫm sợ chứ?”

Nằm trong vòng tay ấm áp của nữ đế, mặc dù khiến người ta lưu luyến nhưng Lâm Bắc Phàm lại càng suy nhược thêm:

“Không biết vì sao mà đột nhiên thần mất hết sức lực! Bệ hạ, thần thần chắc không trụ nổi rồi!”

Chỉ thiếu điều nói thẳng ra thôi, bệ hạ tha cho thần một con đường sống đi, cho thần về nhà nghỉ ngơi đi!

“Ái khanh, không trụ được cũng phải trụ!”

Nữ đế bảo: “Trẫm không thể không có ngươi, triều đình không thể không có ngươi, Đại Võ không thể không có ngươi!”

Lúc này, tay nữ đế bỗng vươn ra sau eo Lâm Bắc Phàm, sau đó nàng nhéo mạnh...

Lâm Bắc Phàm đau đến mức tròng lón hai mắt, cả người hấn như sụp đổ, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đau đau đau đau đau...”

Lâm Bắc Phàm nhảy dựng lên, tròng hấn hoạt bát vô cùng, làm gì còn dáng vẻ yếu ớt như ban nãy nữa?

Hắn chợt dạ quay đầu đi, phát hiện nữ đế đang nhìn mình và cười một cách lạnh lùng: “Ái khanh, ngươi còn muốn bịa đến khi nào nữa?”

Lâm Bắc Phàm lại càng chợt dạ hơn: “Bệ hạ, sao bệ hạ nhận ra được vậy?”

Nữ đế lạnh lùng cười: “Bởi vì trầm hiểu ngươi hơn ngươi rất nhiều! Mới nãy Ngự Thiện phòng cho trầm biết ái khanh ngươi đã gọi một đĩa lạc, một phần bánh ngọt và cả một vò rượu, còn hưởng thụ hơn cả trầm nữa, ngươi nào giống một người mệt mỏi suy nhược, người mệt mỏi suy nhược còn làm được những chuyện này sao?”

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Hay lắm! Để được nghỉ mà ngươi dám lừa cả trầm! Ái khanh, lá gan của ngươi càng ngày càng lớn rồi đó!”

Lâm Bắc Phàm há miệng: “Bệ hạ, thần...”

Nữ đế phát tay: “Được rồi, không cần phải nói gì nữa! Lập tức ngồi xuống, ăn xong rồi đi làm việc!”

“Vâng thưa bệ hạ”

Lâm Bắc Phàm đành ngoan ngoãn ngồi xuống, hấn trộm liếc nhìn nữ đế ngồi bên cạnh, phát hiện nàng không có ý trách móc mình.

Không lâu sau, Ngự Thiện phòng đã mang đồ ăn lên.

Lâm Bắc Phàm liếc nhìn, sau đó thì kinh ngạc: “Đây... toàn là những món thần thích ăn!”

Nữ đế cười khanh khách: “Ái khanh, trầm lệnh cho Ngự Thiện phòng chuẩn bị riêng cho ngươi đấy, thích thì cứ ăn nhiều vào!”

Lâm Bắc Phàm cảm động vô cùng: “Đa tạ bệ hạ, thần nhất định sẽ cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!”

“Chỉ cần ngươi bớt giờ trò lừa trăm là trăm đã thỏa mãn lắm rồi!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Tiếp đó, hai người bung bát đĩa lên bắt đầu ăn cơm trưa.

“Ái khanh, ngon không?” Nữ đế hỏi.

“Ừ ừ, ngon lắm..” Lâm Bắc Phàm vừa vui đầu ăn vừa gật đầu.

Trông dáng vẻ ăn nhồm nhoàm của hắn, nữ đế thấy vui vô cùng, nàng đã ăn thêm nửa bát cơm.

Lúc này, thời tiết đang càng lúc càng ấm áp hơn, cảm giác năm mới cũng càng ngày càng rõ ràng.

Mặc dù trải qua thiên tai trăm năm có một khiến Đại Võ và dân chúng tổn thất nghiêm trọng, song do con người vẫn an toàn nên mọi người vẫn được đoàn viên, đúng là trong cái rủi có cái may.

Thế nên mọi người bèn tấp nập chuẩn bị đón năm mới, sống một cuộc sống tốt đẹp.

Bên trong kinh thành, sự nhộn nhịp lại quay về như xưa.

Mọi người ai cũng bận bịu chuẩn bị đồ cho năm mới để đón tết.

Mà lúc này, Lâm Bắc Phàm trông thấy một bóng dáng màu tím quen thuộc.

“Tử Nguyệt cô nương, sao ngươi lại về đây? Làm xong chuyện bên đó rồi hả?” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Tuyệt sắc giai nhân trước mắt chính là Tử Nguyệt công chúa của Đại Nguyệt vương triều, đôi mắt câu hồn kia như biết nói chuyện, khiến người ta vĩnh viễn không thể quên được.

Nàng bước nhanh đến trước mặt Lâm Bắc Phàm, khẽ ngắc đầu, ánh mắt mê li, đoạn bảo: “Chủ yếu là nhớ Lâm đại nhân nên ta mới không nhịn được mà về đây thăm ngươi! Lâm đại nhân, nửa năm nay ngươi sống có tốt không, có nhớ ta không?”

Lâm Bắc Phàm lập tức thấy không ổn!

Nữ nhân này thật là, hở ra là tán tỉnh người khác, đúng là không biết dè dặt gì cả! Chẳng trách lại bị người ta gọi là yêu nữ!

“Tử Nguyệt công chúa, mấy tháng nay bản quan sống rất tốt! Hiện giờ bản quan đã là thừa tướng kiêm đại nguyên soái, còn thêm một tước vị, có thể nói là mỹ mãn vô cùng!” Lâm Bắc Phàm vô cùng đắc ý.

“Xem ra mấy tháng nay đại nhân sống rất tốt!”

Tử Nguyệt công chúa che miệng cười: “Không biết giờ đại nhân có thời gian rảnh không, tiểu nữ muốn mời Lâm đại nhân tới noãn các để tâm sự! Tiểu nữ còn mang theo quà cho đại nhân đây!”

“Quà gì?” Lâm Bắc Phàm hỏi. “Quà mà Lâm đại nhân muốn nhất ấy!” Tử Nguyệt công chúa trả lời.

Hai mắt Lâm Bắc Phàm sáng lên: “Tử Nguyệt cô nương, chúng ta mau đi thôi!”

Thời gian một nén hương trôi qua, Lâm Bắc Phàm và Tử Nguyệt công chúa đã tới nơi mà ngày thường nàng ở.

Mặc dù nơi này đã lâu không có người ở nhưng thường ngày vẫn có người đến dọn dẹp, thế nên trông nó không có gì thay đổi.

Vừa bước vào bên trong, đến trà còn chưa kịp pha, Lâm Bắc Phàm đã nhin không được mà nói: “Công chúa điện hạ, mau lấy quà ra đi!”

1113 chữ

Chương 780: Ông trời cũng giúp công chúa điện hạ

“Quân sư, người đúng là gấp gáp thật đấy, vậy thì bản cung thành toàn cho người!” Nói đoạn, Tử Nguyệt công chúa bèn bỏ nhào tới.

Lâm Bắc Phàm cảm nhận được thân thể mềm mại trong lòng mình, hấn bèn thăm chửi thề: “Công chúa điện hạ, hờ tí là người lại ‘sờ mó ta! Thử ta muốn là quà chứ không phải là sự bất lịch sự!”

Tử Nguyệt công chúa tức giận: “Bản cung tặng mình cho đại nhân, đây chẳng phải là món quà tốt nhất hay sao?”

“Món quà này quá quý, ta có thể không nhận được không?”

“Không được! Quân sư không được phản kháng, cho bản cung ôm một lúc đi!”

“Ôi chao!”

Thời gian khoảng một chung trà trôi qua.

Hai người ngồi đối diện nhau, Lâm Bắc Phàm nhận lấy chiếc khăn mà Tử Nguyệt công chúa đưa cho rồi lau sạch những dấu hôn trên mặt và trên cổ mình, cuối cùng trông hấn cũng giống một người nghiêm túc.

Cuộc nói chuyện của hai người cũng bắt đầu bình thường hơn.

“Mời quân sư uống trà!”

Tử Nguyệt công chúa đẩy một chén trà qua: “Đây là trà Hoa Nguyệt, đặc sản của Đại Nguyệt, bản cung đặc biệt mang tới cho người đó, vị ngọt thanh pha thêm chút đắng, giống như tình yêu vậy, khiến người ta bồi hồi không thôi!”

Lâm Bắc Phàm nhìn nước trà màu xanh nhạt, hấn đề cao cảnh giác: “Trà này không có bỏ thuốc chứ?”

Tử Nguyệt công chúa che miệng cười: “Quân sư cứ yên tâm, đó giờ bản cung không thích chơi mấy trò đó!”

“Thế thì ta yên tâm rồi!” Lâm Bắc Phàm bung chén trà lên rồi chậm chậm thưởng thức.

“Quân sư, vị trà thế nào?” Tử Nguyệt công chúa hỏi.

“Vị không tồi, công chúa điện hạ có lòng rồi!”

Lâm Bắc Phàm hài lòng vô cùng, hấn cười: “Điện hạ, hiện giờ tình hình Đại Nguyệt thế nào rồi? Nghe đâu sau thiên tai, Đại Nguyệt đã chết rất nhiều người, sức mạnh quốc gia bị ảnh

hưởng nghiêm trọng! Tình hình dân chúng bên ngoài thế nào, có vượt qua thiên tai không?”

Trước kia khi Lâm Bắc Phàm cảm giác thiên tai sắp ập đến, hắn đã thông báo cho mật thám của đối phương tại kinh thành, bảo hắn ta báo chuyện này lại cho Tử Nguyệt công chúa, để bọn họ chuẩn bị tốt.

Để khiến bọn họ cảm nhận được đây là chuyện vô cùng quan trọng, Lâm Bắc Phàm còn đòi thêm chút tiền! Vừa nhắc đến tiền là Tử Nguyệt công chúa coi trọng chuyện này ngay.

Bọn họ không đánh trận nữa mà dốc sức chống thiên tai.

Hiện giờ thiên tai đã đi qua, Lâm Bắc Phàm muốn tìm hiểu tình hình hơn.

Tử Nguyệt công chúa cảm động, nàng nói: “May mà có quân sư nhắc nhở, bằng không lần này chúng ta phải chịu tổn thất vô cùng lớn! Do đã kịp thời chuẩn bị đầy đủ nên thương vong bên chúng ta không quá lớn!”

Nói đoạn, nàng đứng dậy hành lễ với Lâm Bắc Phàm: “Bản cung thay mặt Tà Nguyệt cảm ơn quân sư đã giúp đỡ!” Lâm Bắc Phàm phát tay: “Công chúa điện hạ, thân là quân sư của người, đây là điều ta nên làm, không cần phải khách sáo như vậy!”

Tử Nguyệt công chúa khẽ mỉm cười, nàng gật đầu: “Quân sư nói phải, sau này chúng ta là người một nhà rồi, không cần phải khách sáo như vậy!”

Lâm Bắc Phàm liếc mắt nhìn, hắn cứ cảm giác lời công chúa nói có ẩn ý gì đó.

“Thực sự không thể ngờ đợt thiên tai lần này lại nghiêm trọng đến vậy!”

Tử Nguyệt công chúa lắc đầu cảm thán: “Ban đầu Đại Nguyệt có gần bốn nghìn vạn dân, dân giàu nước mạnh! Thế nhưng trong đợt thiên tai lần này không chuẩn bị tốt nên đã chết mất hơn nghìn vạn người, dân số gần như giảm đi một phần tư!”

“Rất nhiều thôn làng, thị trấn bây giờ đã không còn người dân nào nữa và biến thành khu vực bỏ hoang! Dù có là thành thị lớn hơn một chút thì số lượng người chết cũng không

phải là ít, trông tiêu điều vô cùng, nơi đâu cũng có người kêu khóc thảm thiết, tiền giấy bay khắp đường, trông cứ như là địa ngục trần gian vậy!” Lâm Bắc Phàm nói: “Theo như ta được biết thì hình như số người tử vong chỉ có tám trăm vạn thôi mà” Tử Nguyệt công chúa lắc đầu: “Quân sư, số liệu của ngươi không đúng rồi! Người của bản cung hằng năm đều kinh doanh ở Đại Nguyệt nên mới có được số liệu khá chính xác, đúng ra là đã có khoảng một nghìn vạn người chết!”

“Đúng là quá đáng sợ!” Lâm Bắc Phàm lắc đầu xuýt xoa.

“Đúng thật là quá đáng sợ, sức người có lớn mạnh đến thế nào khi gặp phải thiên tai cũng phải bó tay chịu chết!

Sau đợt này, chắc chắn Đại Nguyệt sẽ đi xuống, đây là cơ hội cho Tà Nguyệt chúng ta đứng dậy thôn tính thiên hạ!” Tử Nguyệt công chúa cực kì hưng phấn.

“Đúng vậy, đến ông trời cũng đang giúp công chúa điện hạ!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Quân sư, tiếp theo đây chúng ta nên làm thế nào?” Tử Nguyệt công chúa khiêm tốn xin chỉ giáo.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, hần cười: “Công chúa điện hạ không cần đến sự chỉ bảo của ta nữa đâu, cứ theo con đường trước kia là được, chắc chắn sẽ thực hiện được sự nghiệp vĩ đại của công chúa!”

Tử Nguyệt công chúa mỉm cười, nàng gật đầu: “Quân sư nói phải!”

Thực ra bọn họ cũng có ý nghĩ như vậy, chỉ có điều bọn họ hy vọng nhận được sự xác nhận của quân sư, như vậy bọn họ sẽ yên tâm hơn.

“Cơ mà mới trải qua thiên tai, dân chúng Đại Nguyệt không còn hy vọng gì về cuộc sống, đây chính là lúc để chúng ta thu phục lòng dân! Các ngươi có thể tìm một vài người giả bộ tung mấy trò thần quỷ ra, hoặc là phát cờ khởi nghĩa, không ngừng gây loạn cho Đại Nguyệt, ăn mòn sức lực của bọn họ, làm lay động gốc rễ của bọn họ! Đồng thời tiếp tục âm thầm phát triển, tích lũy thực lực!”

Chương 781: Ai cũng có quà

Lâm Bắc Phàm nói: “Nếu như mọi điều đều thuận lợi thì năm sau thôi là có hy vọng lật đổ được Đại Nguyệt, phục hồi Tà Nguyệt vương triều!”

Hai mắt Tử Nguyệt công chúa sáng lên, nàng bưng chén trà trong tay lên: “Thế thì xin nhờ lời nói tốt đẹp này của quân sư! Bản cung lấy trà thay rượu, kính quân sư một ly, cũng kính Tà Nguyệt của chúng ta!”

“Công chúa điện hạ, mời!”

Lâm Bắc Phàm cũng nâng chén trà, hai người cùng nhau lấy trà thay rượu, uống một hơi cạn sạch. Tiếp đó, hai bên lại nói thêm vài chuyện liên quan đến việc phục hồi vương triều, nói vô cùng hăng say. Tử Nguyệt công chúa càng nói càng kích động, từ trước đến giờ nàng chưa từng cách lý tưởng của mình gần đến thế. Nếu như theo lời quân sư nói thì trước cuối năm sau thôi bọn họ sẽ có thể phục hồi vương triều của mình!

Thời gian này lâu sao?

Không lâu một chút nào, bởi lẽ sắp tết rồi, đón tết xong thì chính là năm sau! Đó, thời gian không hề dài, đúng chứ?

“Công chúa điện hạ, khi nào thì người trở về?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Nửa năm nay quá mệt mỏi, thế nên bản cung định ở đây nghỉ ngơi một thời gian, đón năm mới xong mới trở về!” Công chúa trả lời.

“Đón tết ở đây ư?”

Lâm Bắc Phàm chau mày: “Đón tết chẳng phải cả nhà nên đoàn tụ hay sao, công chúa điện hạ lại...”

Tử Nguyệt công chúa trợn trắng mắt: “Quân sư, xem người nói kìa, người chính là người nhà của bản cung đấy thôi? Thế nên không ở cạnh người thì bản cung còn ở cạnh ai?”

Lâm Bắc Phàm cảm giác mình lại bị đối phương tán tỉnh! Yêu nữ này đúng là không biết tiết chế gì cả! Nhờ đâu sau này không không chế được thì phải làm sao, như vậy là hấn thiệt

thời chắc rồi còn gì? Nữ nhân này có thể nuốt cả xương lẫn thịt đấy!

Thấy sắc trời không còn sớm, Lâm Bắc Phàm bèn mời Tử Nguyệt công chúa về Lâm phủ ăn cơm.

Vừa trở về Lâm phủ đã bị tiểu quận chúa nhìn chăm chăm, nàng nói với vệ thủ địch: “Sao ả yêu nữ này lại tới vậy?”.

Ngày thường tiểu quận chúa trông thấy Lâm Bắc Phàm nói cười với nữ nhân khác đều không ghen cũng không tức giận, duy chỉ có Tử Nguyệt công chúa là không được, như kiểu đối phương sẽ cướp mất nam nhân của nàng vậy.

Không thể không nói, trực giác của tiểu quận chúa đúng là rất chuẩn.

Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ nghiêm túc: “Tiểu quận chúa, sao quận chúa lại nói chuyện với khách như vậy?”

Tiểu quận chúa bật cười, nàng đặc ý nói: “Nói cũng phải, nàng chính là khách, ta không nên tức giận với nàng!”

“Khách?”

Tử Nguyệt công chúa cúi đầu thâm trùng mắt, nàng nói: “Ai không phải khách?”

“Ta không phải này!”

Tiểu quận chúa ngẩng cao đầu một cách đặc ý: “Ta nói người hay, ta đã chuyển đến Lâm phủ rồi, về sau ta chính là nữ chủ nhân của Lâm phủ!”

“Người đã chuyển tới ở đây rồi ư?”

Tử Nguyệt công chúa kinh ngạc, nàng trùng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, đoạn ghen tuông nói: “Lâm đại nhân, người đúng là có phúc thật đấy, tiểu quận chúa mà người cũng theo đuổi được rồi!”

Nàng sáp đến bên tai Lâm Bắc Phàm, thì thầm: “Chẳng trách người cứ ở mãi kinh thành mà không chịu đi cùng bản cung”

“Thực ra ta cũng bất lực lắm!” Lâm Bắc Phàm thở dài.

“Người bất lực gì chứ?” Tử Nguyệt công chúa khó hiểu.

“Đúng vậy đó!” Lâm Bắc Phàm nhìn nàng một cách ai oán: “Cũng không biết có phải học tập người hay không mà tiểu quận chúa trở nên vô cùng chủ động và ngang ngược, thường hay động chân động tay với ta! Nếu như nàng ngoan ngoãn một chút thì sẽ không có chuyện như ngày hôm nay!”

Sắc mặt Tử Nguyệt công chúa khẽ ửng đỏ, nàng dặn dò người hầu đẩy một xe đồ đến, cười nói: “Lâu rồi không gặp các vị, cũng nhung nhớ thật đấy! Giờ ta có đem quà tới cho mọi người đây, chúc mọi người năm mới vui vẻ trước nhé!”

Mọi người bèn vui vẻ vây tới xem.

“Còn tặng quà nữa à!”

“Đây là quà gì thế?”

“Mau mở ra cho ta xem nào!”

Không thể không nói Tử Nguyệt công chúa chuẩn bị vô cùng chu đáo, mỗi một người trong phủ của Lâm Bắc Phàm đều có quà.

Hơn nữa quà còn được chuẩn bị riêng theo từng người, khiến mọi người vui như mở hội. Đến cả tiểu quận chúa cũng có phần.

Tiểu quận chúa ngoảnh đầu sang một bên: “Ta không nhận quà của yêu nữ nhà ngươi!”

“Đây là quà mà ta đặc biệt mang tới tặng cho ngươi đấy, đồ ăn ngon, đặc sản đến từ Đại Nguyệt và vài nước nhỏ xung quanh, ngươi thực sự không nhận à?” Tử Nguyệt công chúa cầm lấy quà và lắc trước mặt tiểu quận chúa.

Tiểu quận chúa lập tức quay đầu, giơ hai tay ra: “Cảm ơn.

“Ha ha...” Tử Nguyệt công chúa bị chọc cười. Thấy mọi người đều có quà, Lâm Bắc Phàm thấy hơi ganh tị: “Của ta đâu?”

Tử Nguyệt công chúa bỏ nhào vào lòng Lâm Bắc Phàm, nàng nói: “Chính là bản cung đây!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Lâm Bắc Phàm tức chết đi được, yêu nữ này lúc nào cũng tìm cách “sờ mó” hắn, đã thế càng ngày nàng càng to gan hơn nữa

chứ!

Có mọi người ở đây mà nàng cũng dám ra tay được cơ đấy!

Lâm Bắc Phàm đang định trách móc đôi câu thì yêu nữ lại len lén lòi một xấp ngân phiếu ra rồi nhét vào lòng hắn, nàng còn thủ thi: “Đại nhân, đây chính là quà mà tiểu nữ dành cho người, người thích không?”

Lâm Bắc Phàm lập tức tươi cười: “Tử Nguyệt cô nương có lòng quá!”

Do Tử Nguyệt công chúa đã tặng quà cho mọi người nên mọi người ai cũng vui vẻ và chiều đãi nàng rất nhiệt tình.

Tử Nguyệt công chúa cũng đáp lại vô cùng nhiệt tình, mọi người ở chung vô cùng hòa hợp. Chuyện này rất nhanh đã truyền đến tai của nữ đế trong hoàng cung, nàng thấy thấp thỏm vô cùng.

1062 chữ

Chương 782: Bản cung có nhiều điều muốn nói với người

“À yêu nữ kia không ở Đại Nguyệt đi còn tới đây làm gì, lại còn tạo quan hệ tốt với những người ở Lâm phủ, định quyến rũ ái khanh của trẫm hay gì?”

Nàng lập tức gọi tiểu quận chúa vào cung và dò hỏi về chuyện này.

“Nữ đế tỷ tỷ, nghe nàng nói thì nàng tới đây đón tết!” Tiểu quận chúa nói.

Nữ đế nghiêng đầu hỏi: “Chỉ là tới để đón tết thôi sao?”

“Trông thì có vẻ đúng là như vậy! Cơ mà vừa tới đã quyến rũ nam nhân của ta, còn ôm ấp trước mặt ta nữa chứ, đúng là quá đáng ghét! Ta còn chẳng thân mật với hắn đến mức độ đấy!” Tiểu quận chúa siết chặt nắm đấm, nàng hậm hực.

“Thế sao người không ra tay? Đây đâu phải phong cách của người?” Nữ đế nói.

“Ôi! Ai bảo nàng mang biết bao nhiêu quà cho ta, toàn là đồ ngon!” Hai mắt tiểu quận chúa như phát ra tia sáng, nàng liếm môi.

Nữ đế lập tức cạn lời, hóa ra là vậy! Có một chút đồ ăn thôi đã có thể đánh bại được người, đúng là chẳng được tích sự gì cả!

“Nữ đế tử tử, ta cứ cảm thấy nữ nhân này có vấn đề!” Tiểu quận chúa nhỏ giọng nói.

“Vấn đề gì?” Nữ đế căng thẳng.

“Trên danh nghĩa thì nữ nhân này là hoa khôi của Tây Nguyệt Lâu, song cứ dăm ba hôm lại chẳng thấy nàng đâu, làm gì có chuyện như vậy? Ngày thường chắc chắn nàng chẳng làm chuyện tốt đẹp gì!” Tiểu quận chúa nói nên ý kiến của mình.

Nữ đế thâm gật đầu trong lòng, yêu nữ này đúng thật là chẳng làm được gì tốt đẹp.

Nàng kéo một đám người đi phục hồi vương triều, lại còn làm rùm beng lên, làm gì có nữ nhân nào hành xử như nàng?

Hơn nữa nàng hết lần này đến lần khác tới quyến rũ ái khanh của trẫm! Không từ thủ đoạn nào luôn!

Đúng là không ra thể thống gì cả!

“Tiểu Vân Oanh, trẫm cũng thấy nữ nhân này rất có vấn đề! Có thể nàng có mưu đồ gì đó với Lâm ái khanh nên người nhất định phải canh chừng nàng cho trẫm!” Sắc mặt nữ đế trở nên nghiêm túc.

Tiểu quận chúa gật đầu một cách nghiêm túc: “Nữ đế tử tử yên tâm, ta nhất định sẽ canh chừng nàng!”

Trông dáng vẻ tham ăn của tiểu quận chúa, nữ đế cứ thấy đôi phương chẳng đáng tin gì cả! Trong lòng nàng thầm than thở, thôi cứ mặc đi vậy!

Thế là số tẩu chương của Lâm Bắc Phàm bỗng tăng lên rất nhiều.

Nhìn văn kiện chất thành đống, Lâm Bắc Phàm muốn phát điên lên: “Sao lại nhiều việc thế này? Bệ hạ muốn ta mệt đến chết hay gì?”

“Thừa tướng đại nhân, đây đều là tấu chương từ trước kia! Do thời gian suy nghĩ quá lâu nên bệ hạ mới chần chừ chưa đưa ra quyết định, do vậy bệ hạ đã giao cho thừa tướng đại nhân xử lý, mong đại nhân lượng thứ!” Lão thái giám cười khỏ.

Lâm Bắc Phàm phát tay: “Được rồi được rồi, bản quan sẽ cố gắng hết sức vậy!”

Mặc dù nhiều việc nhưng tốc độ xử lý của Lâm Bắc Phàm vẫn rất nhanh, trước buổi trưa là hắn đã làm xong tất cả.

Hắn chuẩn bị ăn trưa cùng nữ đế, sau đó thì chuồn khỏi cung để đi chơi.

Kết quả lúc ăn cơm, nữ đế lại hỏi: “Ái khanh, nghe nói ngươi đã phê duyệt xong đồng tấu chương cũ rồi?”

“Vâng thưa bệ hạ, mặc dù nhiều vấn đề nhưng vị thần đã sắp xếp xong, rất nhiều chuyện đều đã được giải quyết!

Nếu bệ hạ còn chưa yên tâm thì có thể tới xem!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Có ái khanh ở đây thì trẫm vô cùng yên tâm.

Nữ đế cười khanh khách: “Xem ra ái khanh đã làm xong quốc sự rồi, chiều nay rảnh rồi thì nói chuyện, làm thơ, chơi đàn chơi cờ vẽ tranh với trẫm đi! Ngươi là nhân tài số một của Đại Võ ta cơ mà!”

Lâm Bắc Phàm thấy hơi hoang mang: “Bệ hạ, chiều nay vị thần phải tới Quốc Tử Giám và Đức Thiên Phủ xử lý một vài chuyện”

Nữ đế phát tay: “Không cần tới đó nữa! Dưới sự chỉ đạo của ái khanh, hai nơi này đều trật tự, về cơ bản không có chuyện gì quan trọng cả! Nếu có chuyện thì để tối xử lý! Hiện giờ chuyện quan trọng nhất của ngươi chính là ở với trẫm!”

Lâm Bắc Phàm thảm kêu gào thảm thương trong lòng, thôi xong rồi thôi xong rồi!

Trước kia buổi sáng, buổi trưa đều đã dành cho nữ đế, giờ đến buổi chiều cũng bị nàng nhòm ngó rồi!

Nữ đế... định ra tay với hắn rồi sao?

Lâm Bắc Phàm cảm giác hần sắp không bảo vệ được sự trong sạch của mình nữa rồi!

Bị nữ đế cưỡng ép giữ lại, Lâm Bắc Phàm bèn tiếp tục ở trong cung phong hoa tuyết nguyệt cùng với nữ đế, cho tới giờ cơm tối nữ đế mới thả hần về.

“Lâm đại nhân, sao ngươi về muộn vậy?” Tử Nguyệt công chúa đi tới.

Sau khi mua chuộc tất cả mọi người tại Lâm phủ, ngày nào nàng cũng tới đây.

Nàng nói chuyện phiếm với mọi người để gia tăng tình cảm.

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Hôm nay công việc có hơi nhiều, ta phải mất thêm thời gian để xử lý! Cộng thêm bộ hạ có nhã hứng làm thơ vẽ tranh nên đã giữ ta ở lại!”

Tử Nguyệt công chúa gật đầu: “Hóa ra là vậy, thế chúng ta nhanh chóng.”

Lâm Bắc Phàm ngơ ngác: “Nhanh chóng gì cơ?”

Tử Nguyệt công chúa sắp tới gần, nàng thì thầm bên tai Lâm Bắc Phàm: “Quân sư, còn cần bản cung phải nhắc nhở người hay sao? Đương nhiên là nhanh chóng tâm sự rồi, bản cung có nhiều lời muốn nói với ngươi lắm!”

1107 chữ

Chương 783: Tặng bộ hạ “bình thịnh thế”

Lâm Bắc Phàm hoảng loạn vô cùng: “Công chúa điện hạ, không cần đâu! Nhỡ đâu bị tiểu quận chúa phát hiện thì hậu quả nghiêm trọng lắm!”

Tử Nguyệt công chúa khẽ cười một tiếng: “Quân sư cứ yên tâm đi, nàng đã bị đồ ăn ngon của bản cung mua chuộc rồi, hiện giờ nàng không có thời gian mà quan tâm đến chúng ta đâu, chúng ta mau đi thôi, tí nữa là bị nàng phát hiện đấy!”

Thế là Lâm Bắc Phàm bị đẩy vào thư phòng.

Lúc hắn đi ra thì trong tay có thêm một cái khăn, dùng để lau đi những dấu vết trên mặt.

Tử Nguyệt công chúa theo hắn ra ngoài, nàng che miệng cười.

Mấy ngày tiếp theo đều như vậy.

Ban ngày, Lâm Bắc Phàm hầu như đều ở trong cung xử lý công việc, sau đó lại chơi cùng với nữ đế.

Tối tới hắn còn chưa kịp ăn cơm đã bị Tử Nguyệt công chúa kéo vào thư phòng “ăn trộm”. Cùng lúc đó hắn còn phải đề phòng tiểu quận chúa, đôi khi nàng sẽ không nhịn được mà lên ăn đồ ăn.

Tối khi nghỉ ngơi hắn cũng không có quyền tự chủ mà được chia rõ ràng là sẽ ở chỗ của người này người nọ!

Mỗi lần nhớ đến điều này là Lâm Bắc Phàm lại thấy khổ vô cùng, hắn than thở: “Ta thực sự khổ quá mà!”

Dưới sự mong đợi của mọi người, cuối cùng năm mới cũng tới!

Năm mới đến, thời tiết mới cũng đến!

Ba tháng trước, mọi người vừa mới trải qua trận thiên tai trăm năm có một, mặc dù tổn thất nặng nề song cuối cùng bọn họ cũng vượt qua được, thế nên mọi người ai cũng vui mừng chào đón năm mới, hi vọng năm tới được hạnh phúc mỹ mãn!

Đêm giao thừa, vô vàn ánh lửa chiếu sáng khắp trời, gửi gắm những ước nguyện tốt đẹp của mọi người! Tiếp đó chính là khoảng thời gian ăn tết!

Ngày năm mới mọi người vẫn làm theo thường lệ, triều đình sẽ tổ chức đại triều hội, quân thần cùng nhau vui vẻ.

Lúc này, trên tay mọi người đều có quà tặng cho nữ đế. Lâm Bắc Phàm thân làm người đứng đầu trong triều đình nên hắn là người tặng đầu tiên.

Chỉ thấy hắn bung một cái khay có phủ vải đỏ và chậm chậm bước tới.

Nữ đế mỉm cười: “Ái khanh, năm ngoái ngươi đã tặng trăm nhất thống giang sơn (một thùng gừng). Quả nhiên dưới sự giúp đỡ của ái khanh, Đại Võ chúng ta đã kết thúc cục diện

chia năm xẻ bảy, thống nhất giang sơn! Món quà này trẫm vô cùng thích! Năm nay ngươi định tặng gì cho trẫm thế? Trẫm nói trước nhé, quà bình thường trẫm không nhận đâu!”

Nhất thống giang sơn đồng âm với một thùng gừng Nhất thống giang sơn đồng âm với một thùng gừng “Bệ hạ yên tâm, nhất định bệ hạ sẽ thích món quà này!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Ồ? Là món quà gì thế?”

“Mời bệ hạ xem!”

Lâm Bắc Phàm vén tấm vải đỏ ra.

Thứ xuất hiện trước mắt mọi người là một bát cơm trắng, là kiểu cơm trắng cực kì bình thường.

“Ái khanh, cái này có ngụ ý gì?” Nữ đế tò mò hỏi.

Lâm Bắc Phàm bật cười: “Bệ hạ, đây không phải là gạo bình thường đâu, nó được nấu bởi lúa Thái Bình đỏ!”

“Ồ...” Nữ đế gật đầu một cách hoang mang, nàng vẫn không hiểu cho lắm.

Lâm Bắc Phàm lại nói: “Bệ hạ nhìn xem, cái bát đựng cơm này giống cái gì?”

“Đây... hình như là một trái hồng?” Nữ đế nói.

“Đúng vậy, đây chính là quà chúc mừng năm mới mà thần tặng cho bệ hạ”

Lâm Bắc Phàm đưa cơm trắng trong tay mình qua, lớn giọng nói: “Thần tặng bệ hạ bình thịnh thế (hồng)”

Quả hồng và chữ thế đồng âm Quả hồng và chữ thế đồng âm “Mời bệ hạ thưởng thức!”

Nữ đế ăn hai miếng, nàng thích vô cùng.

Bách quan trong triều đều phục sát đất.

Đúng là thừa tướng, lần nào tặng quà cũng mang ngụ ý sâu xa khiến bệ hạ vui vẻ, quan trọng là còn rẻ nữa!

Chẳng trách mới làm quan hai năm mà hắn đã ngồi được lên đầu mọi người! Đúng là có thiên phú làm quan, không phục không được!

Tiếp đó, bách quan lần lượt tặng quà năm mới, nữ đế cũng nhận lấy một cách vui vẻ.

Sau đó, nữ đế mở tiệc chiêu đãi bách quan.

Ngày thường mọi người muốn ăn cũng không được mỹ vị cung đình, muốn uống cũng không được uống rượu ngon cung đình, song giờ những thứ này đều được mang lên khiến mọi người ăn no uống say, vô cùng vui vẻ.

Còn có cả ban nhạc của cung đình đàn ca nhảy múa giúp mọi người trợ hứng.

Trông cảnh tượng vui vẻ náo nhiệt ấy, nữ đế không khỏi nhớ lại những chuyện trong một năm nay. Mặc dù gặt hái được nhiều thành công song cũng chẳng dễ dàng gì!

Đại quân tám mươi vạn người của Đại Hạ sang xâm lược Đại Võ, cuối cùng bị đánh bại! Giang Nam vương, Võ Tây vương, Ký Bắc vương đều đứng lên khởi nghĩa, song tất cả đều bị thu phục, đất nước kết thúc hai mươi năm chia năm xẻ bảy, trở lại thống nhất, toàn vẹn!

Nạn châu châu xuất hiện và thiên tai lạnh giá kéo tới, bọn họ đều vượt qua một cách an toàn, bờ cõi biên cương được mở rộng, nước Đa La nhập vào bản đồ của Đại Võ!

Lúa Thái Bình được nghiên cứu và phát triển thành công, sản lượng tăng mạnh!

Cục diện của Đại Võ đã thay đổi long trời lở đất!

Tất cả những điều này đều nhờ một người!

“Lâm ái khanh, một năm nay đã vất vả cho ngươi rồi! Trẫm kính ngươi một ly, cảm ơn tất cả những gì ngươi đã làm cho Đại Võ!”

Nữ đế nâng ly rượu, trịnh trọng nói với Lâm Bắc Phàm.

“Bệ hạ quá lời rồi, mời!” Lâm Bắc Phàm cũng bung ly rượu lên.

Uống rượu xong, nữ đế lại nâng ly, lớn giọng nói: “Kính thừa tướng!”

“Mời bệ hạ, mời các vị đồng liêu!” Lâm Bắc Phàm đáp lễ...

Chương 784: Nữ đế đến phủ

Đại triều hội kết thúc trong sự vui vẻ.

Ngày hôm sau chính là mừng hai tết, Lâm Bắc Phàm cũng không được nhàn rỗi, bởi vì các quan văn võ trong triều đều tới chúc tết hần.

Người đầu tiên tới chính là Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu. Trong số các quan thì hần ta là người có quan hệ không tốt với Lâm Bắc Phàm nhất, người đã đầu đá với hần từ lúc hần mới vào làm quan đến nay, mãi cho đến khi biết hần đã trở thành thừa tướng mới dừng lại. Thế nhưng dù quan hệ giữa hần ta và Lâm Bắc Phàm có không tốt cách mấy, dù hần ta có không tình nguyện ra sao thì bắt buộc hần ta vẫn phải đến chúc tết, phải làm cho tròn những lễ nghi này, đây chính là một trong những quy tắc ngầm trong quan trường.

Nếu như người không làm thì chứng tỏ người không hiểu chuyện, sẽ khiến người ta chê cười. Thậm chí sẽ còn bị Lâm Bắc Phàm gây khó dễ, như vậy thì càng phiền phức hơn.

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu dẫn các quan viên trong Lại bộ tới chúc tết.

“Chúc thừa tướng đại nhân năm mới cát tường, vạn sự như ý!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay, mỉm cười: “Các vị đồng liêu đừng khách khí! Bản quan cũng chúc các vị năm mới an khang, vạn sự như ý, thăng chức thành công!”

“Cảm ơn thừa tướng đại nhân!” Các quan viên của Lại bộ đồng thanh nói.

Tiếp đó là quan viên ở Hình bộ, Lễ bộ, Công bộ, Hộ bộ, Binh bộ, Lục Phiên Môn, nha môn kinh thành, Quốc Tử Giám...

Tất cả đều đến chúc tết!

Cứ từng tốp từng tốp một, liên miên không dứt, hoàn toàn không dừng lại được.

Trừ các quan viên ra thì còn một vài thế gia đạo tộc, các thương nhân nổi tiếng, các nhà Nho... cũng tới chúc tết Lâm

Bắc Phàm.

Bậc cửa Lâm phủ gần như bị san bằng.

Đương nhiên, Lâm Bắc Phàm cũng nhận nhiều quà đến mức nhũn cả tay.

Hắn bỏ không bốn, năm căn phòng để cất quà năm mới, ấy thế mà vẫn không đủ. Cứ vậy, hắn bận bịu đến tận mừng sáu mới có được chút thời gian cho bản thân.

Lâm Bắc Phàm không nhịn được mà lắc đầu xuýt xoa: “Năm mới đúng là quá mệt, còn mệt hơn cả ngày thường xử lý công việc!”

“Tướng công, ai bảo hiện giờ ngươi là thừa tướng và nguyên soái của triều đình chứ?” Lý Sư Sư che miệng cười. “Đúng vậy đó, đây đều là lễ nghi, không tránh được đâu!” Mạc Như Sương cũng cười theo.

Lâm Bắc Phàm nằm trên ghế một cách thoải mái, hắn lắc lư cái ghế, đoạn nói: “Ta mặc kệ hết đây! Hiếm lắm mới được nghỉ, ta phải nghỉ ngơi mấy ngày! Ai đến thì nhận quà, còn người thì đuổi đi cho ta!”

Thế nhưng đúng lúc ấy, một giọng nói the thé truyền tới.

“Bệ hạ giá đáo!”

“Bệ hạ tới sao?” Lâm Bắc Phàm lập tức nhảy khỏi ghế.

“Bệ hạ?” Lý Sư Sư và Mạc Như Sương nhìn nhau, hai người đều kinh ngạc vô cùng, trong mắt bọn họ là vẻ không dám tin.

“Nữ đế tỷ tỷ tới Lâm phủ?” Tiểu quận chúa đang ở trong phòng bếp cũng xông ra.

Những người khác trong Lâm phủ nghe thấy giọng nói cũng ngáo ngơ luôn!

Mọi người bèn chạy ào ra xem, phát hiện nữ đế đang chậm chậm bước tới, bên cạnh là một đoàn đi theo bảo vệ, trông khí thế vô cùng.

Nữ đế tới là một chuyện vô cùng lớn, Lâm Bắc Phàm lập tức dẫn mọi người tới bái kiến.

“Bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Lâm ái khanh và các vị không cần đa lễ!”

Nữ đế phát tay, nụ cười nhẹ xuất hiện trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng, trông có vẻ tâm trạng nàng cũng không tồi.

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Bệ hạ, sao bệ hạ lại tới vậy?”

Nữ đế cảm thán: “Năm hết tết đến, một mình trầm ở trong cung vắng tanh nên thấy hơi nhạt nhẽo, vậy nên ta ra ngoài đi lại, tới chúc tết ái khanh cho may mắn!”

Mọi người đều kinh ngạc!

Nữ đế lại đến chúc tết quan viên, đây đúng là chuyện kinh thiên động địa! Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là nữ đế vô cùng yêu thích Lâm Bắc Phàm! Khắp triều cũng chỉ có hãn là được như vậy thôi!

Lâm Bắc Phàm lại càng ngạc nhiên hơn: “Bệ hạ tới chơi là niềm vinh hạnh của thần! Nhưng mà bệ hạ tới đột ngột quá, thần chẳng chuẩn bị gì cả! Không tiếp đãi chu đáo bệ hạ thì sao được?”

“Ngươi còn cần phải chuẩn bị sao?”

Nữ đế nói: “Ái khanh, để trộm lười biếng mà thủ đoạn gì ngươi cũng dùng, số lần ngươi không chu đáo với trầm còn ít hay sao? Trầm không muốn nói ngươi nữa!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Sao chuyện này nữ đế lại nói ra chứ? Mất mặt quá!

Lâm Bắc Phàm chỉ đành chuyển chủ đề: “Bệ hạ, ngoài trời lạnh, chúng ta vào nhà đi”

“Cũng được!”

Nữ đế gật đầu rồi cho đoàn người phía sau lui xuống, chỉ để lại thái giám và một cung nữ đi theo.

Dưới sự dẫn dắt của Lâm Bắc Phàm, nữ đế vào nhà, nàng nhìn trái nhìn phải rồi mỉm cười: “Ái khanh, đã hai năm rồi, hiện giờ ngươi đã trở thành thừa tướng và nguyên soái của triều đình, lại còn là một vị vương gia, quyền cao chức trọng, song sao người nhà ngươi vẫn ít thế! Ngươi cũng đâu có thiếu ngân lượng, sao không thuê thêm vài người?”

“Đúng vậy đó, nữ đế tử tử! Lâm Bắc Phàm tiết kiệm, hai năm nay chẳng thuê thêm một ai cả! Ở đây nhiều lúc toàn phải tự mình làm lấy, hoàn toàn không giống nhà của một vị quan lớn!” Tiểu quận chúa bóc mẽ.

Nữ đế tán thành, nàng hơi trách móc, nói: “Đúng vậy, quan văn võ trong triều cũng chỉ có Lâm ái khanh quyền chức cao nhất, ấy vậy mà lại sống giản dị nhất, trăm có hơi không nhìn nổi nữa rồi!”

1088 chữ

Chương 785: Vì yêu nên cứ đâm đầu

Lâm Bắc Phàm cười khô: “Bệ hạ, bởi vì rất nhiều chuyện đều có thể tự mình giải quyết được nên không cần phải thuê thêm người!”

Nữ đế âm thầm cười lạnh, tự mình giải quyết nên không cần phải thuê nhiều người? Người cứ nói thẳng là người muốn chuồn bất cứ lúc nào đi cho rồi.

Trăm không tin không giữ được người!

“Cơ mà nữ đế tử tử, ta phát hiện có một điểm tốt!” Tiểu quận chúa nói.

“Điểm tốt gì?” Nữ đế vừa cười vừa hỏi.

“Bởi vì ở đây đều là người nhà mình, không cần phải có quá nhiều quy củ, mọi người đều bình đẳng, cực kì vui vẻ, thoải mái hơn nhiều so với vương phủ chỗ ta ở, ta cực kì thích nơi này!” Tiểu quận chúa cười hi hi.

Nữ đế như có suy nghĩ gì đó: “Người nói cũng phải! Như hoàng cung của trăm, mọi người đều giữ quy củ, cấp bậc cũng phân chia khắt khe, mặc dù nhiều người nhưng bình thường trăm vẫn thấy vô cùng tĩnh mịch, được cái mát cái kia mà!”

Nữ đế lại nhìn trái nhìn phải, nàng cười với Lâm Bắc Phàm: “Ái khanh, mặc dù nhà ngươi không có nhiều người hầu nhưng người trong nhà ngươi cũng nhiều hơn, náo nhiệt hơn rồi đây!”

Nữ đế tới trước mặt Lý Sư Sư, lớn giọng khen: “Sư Sư cô nương, nghe đâu hai năm nay Lâm phủ đều do người quản lý! Lâm ái khanh có thể chuyên tâm xử lý chuyện triều đường cũng là nhờ có một phần công lao không nhỏ của người! Vất vả cho người rồi!”

Lý Sư Sư nghe vậy mà thấy ngạc nhiên: “Bệ hạ, đây là bổn phận của thiếp thân!”

“Người làm rất tốt, đợi ngày người chính thức được vào cửa, trẫm sẽ tặng quà cho người, giải quyết vấn đề bồi cảnh thân phận của người để người quang minh chính đại gả vào Lâm phủ!” Nữ đế mỉm cười.

“Tạ bệ hạ!” Lý Sư Sư hớn hờ.

Trước giờ điều khiến nàng lo lắng nhất chính là thân phận của mình, nó khiến nàng cảm giác mình không xứng với Lâm Bắc Phàm.

Nếu nữ đế đã giúp nàng giải quyết vấn đề này thì cuối cùng hòn đá tảng trong lòng nàng cũng rơi xuống.

Nữ đế đi tới chỗ nữ nhân thứ hai, cười nói: “Mạc Như Sương cô nương, trẫm cũng biết người! Hai năm nay người luôn bảo vệ bên người Lâm ái khanh, giúp hấn ngăn chặn rất nhiều nguy hiểm, vất vả cho người rồi! Trẫm thay mặt triều đình cảm ơn người!”

Mạc Như Sương kinh ngạc.

Nàng chỉ là một nữ hiệp giang hồ bình thường, ấy vậy mà lại được nữ đế nhớ tới, còn cảm ơn nữa chứ!

“Bệ hạ, đây là điều thảo dân nên làm, thảo dân không thấy vất vả!”

Nữ đế nói: “Trẫm hiểu, vì yêu nên cứ đâm đầu chứ gì?”

Mạc Như Sương đỏ mặt.

Nữ đế tới chỗ người thứ ba, nàng nói một cách thành khẩn: “Tịnh Đài đại sư, hai năm nay người luôn một lòng bảo vệ Lâm phủ mà không một lời oán trách, giúp Lâm ái khanh yên tâm cống hiến cho quốc gia, công lao của người cũng không nhỏ!”

Lão hòa thượng chấp hai tay lại, nói với vẻ hiền từ: “A di đà phật, bệ hạ quá lời rồi, bản tể chỉ muốn phò tá bên sư phụ mà thôi! Sư phụ chính là Phật trong lòng bản tể!”

“Hắn là Phật, ngươi cũng là Phật!” Nữ đế nói.

Tiếp đó, nữ đế đi cảm ơn từng người một.

Điều khiến người ta kinh ngạc là ai trong Lâm phủ nữ đế cũng biết.

Không chỉ biết mà nàng còn nói được những đặc điểm và cống hiến của họ.

Quan văn võ khắp triều cũng chỉ có Lâm Bắc Phàm là được như vậy.

Tiếp đó, nữ đế phải cho mọi người chút lợi lộc, lôi kéo được mọi người.

Mọi người thì vui vẻ hơn hờ vô cùng.

Đúng lúc đó, có một làn hương nồng đậm bay tới.

Nữ đế nói: “Thơm quá, đây chắc là mùi của Bụt Nhảy Tường nhỉ!”

Tiểu quận chúa mỉm cười: “Nữ đế tỷ tỷ, mũi của ngươi thính thật đó, chúng ta đang nấu Bụt Nhảy Tường, chuẩn bị xong rồi đây! Đợi đến giờ cơm tối ngươi phải ở lại ăn cơm đó nha!”

Hai mắt nữ đế sáng lên: “Thế thì phải xem Lâm ái khanh có hoan nghênh hay không rồi!”

“Vô cùng hoan nghênh!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Bệ hạ tới Lâm phủ dùng cơm là vinh hạnh của vị thần! Hơn nữa khoảng thời gian này thần toàn ăn uống trong cung, cực kì ngại, cũng đến lúc thần phải báo đáp bệ hạ rồi!”

Rất nhanh giờ cơm tối đã đến, mọi người lần lượt ngồi vào bàn. Nữ đế là quân chủ một nước nên tất nhiên được ngồi vị trí chính.

Còn Lâm Bắc Phàm là chủ nhân Lâm phủ nên cũng được ngồi vị trí chính.

Hai người ngồi cạnh nhau, Lâm Bắc Phàm bên trái, nữ đế bên phải.

Như vậy là có trò hay rồi. Tiểu quận chúa cũng ngồi vị trí chính, có điều nàng ngồi bên phải nữ đế.

Lý Sư Sư là nữ nhân số một của Lâm Bắc Phàm nên cũng ngồi chỗ chính, bên trái Lâm Bắc Phàm.

Mạc Như Sương là nữ nhân số hai của Lâm Bắc Phàm nên cũng ngồi chỗ chính, bên trái Lý Sư Sư.

Cả bàn ăn trừ Lâm Bắc Phàm ra thì đều là nữ.

Lý Ngọc Tâm cũng tới, nàng thấy thân phận mình thấp kém, cũng chưa xác nhận quan hệ với Lâm Bắc Phàm nên âm thầm ngồi bàn hai với mấy người Đại Lực, Tiểu Thúy.

Lúc này, nữ đế chỉ vào vị trí bên cạnh tiểu quận chúa, cười nói: “Ngọc Tâm cô nương, ngươi phải ngồi chỗ này mới đúng chứ!”

Lý Ngọc Tâm kinh ngạc: “Bệ hạ, như vậy... không được tốt lắm đâu?”

Nữ đế phát tay: “Qua đây đi, dù sao sớm muộn gì ngươi cũng ngồi đây, chẳng lẽ ngươi muốn kháng chỉ hả?”

“Dân nữ không dám!”

Lý Ngọc Tâm bèn ngồi xuống một cách dè dặt, nàng không dám ngẩng đầu.

1106 chữ

Chương 786: Nội cung tranh đấu

Lâm Bắc Phàm nhìn trái ngó phải, hay lắm, mấy nữ nhân này đều có quan hệ không rõ ràng với hắn!

Sao nữ đế sắp xếp khéo léo vậy nhỉ?

Lâm Bắc Phàm bỗng thấy rét run, đừng bảo nữ đế đã sớm nhìn trúng hắn rồi đấy nhé?

Hắn bắt đầu run rẩy!

Nữ đế cười, nói: “Hôm nay là gia yến, mọi người không cần phải khách sáo, cứ coi trầm như người bình thường là được! Ngày thường ở chung như thế nào thì giờ cứ làm thế ấy!”

“Đúng vậy, mọi người cứ như ngày thường thôi, nữ đế tỷ tỷ dễ nói chuyện lắm!” Tiểu quận chúa hô lên.

Có tiểu quận chúa an ủi, cuối cùng mọi người cũng thoải mái hơn.

Đúng lúc ấy, một nữ tử mặc đồ màu tím bước vào, nàng nhìn thấy cảnh tượng bên trong bèn sững người, lắp bắp nói: “Ta tới... hình như không đúng lúc thì phải!”

“Không, người tới đúng lúc lắm!” Nữ đế mỉm cười mà như không cười, nàng liếc nhìn nữ tử ấy.

Người tới chính là Tử Nguyệt công chúa. Nương theo giọng nói, nàng trông thấy một nữ tử xa lạ, trông nàng quốc sắc thiên hương, sang trọng vô cùng.

Mặc dù trước đây chưa từng gặp nhưng từ vị trí nàng ngồi và hoàng bào trên người, Tử Nguyệt công chúa liếc mắt cái là có thể nhận ra người này chính là nữ đế Đại Võ, là nữ nhân có quyền có thế nhất thiên hạ! Tử Nguyệt công chúa bỗng thấy hơi chột dạ!

Phải biết rằng hai năm nay, để hoàn thành đại nghiệp nàng luôn gây chuyện ở trong biên cương lãnh thổ của đối phương.

Nàng đã lập một giáo phái thần bí ở Giang Đông, sau đó lại chạy tới Võ Tây phát cờ khởi nghĩa, còn quyến rũ quan viên trụ cột của đối phương...

Bất cứ chuyện gì để lộ ra thì đều đủ để nàng rơi đầu!

Tới nay khi gặp được chính chủ, nàng không chột dạ sao được?

Lúc này, Lâm Bắc Phàm cũng lo lắng vô cùng. Tử Nguyệt công chúa sao lại đụng mặt với nữ đế thế này? Hai người này như nước với lửa ấy!

Một người thì là chủ thiên hạ, một người thì là loạn thần tặc tử làm cách mạng phản động, hai người này trời sinh đối nghịch nhau!

Hi vọng Tử Nguyệt công chúa đừng để bị lộ, bằng không mọi người đều sẽ xong đời!

Lúc này, Tử Nguyệt công chúa hành lễ, mặt nàng bình tĩnh vô cùng: “Dân nữ bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế!”

“Không cần đa lễ!”

Nữ đế híp mắt cười: “Chắc ngươi là Tử Nguyệt nhỉ, là hoa khôi Tây Nguyệt Lâu nổi danh khắp thiên hạ?”

“Chính là dân nữ ạ!” Tử Nguyệt công chúa đáp.

“Ngươi còn là hồng nhan tri kỷ của Lâm ái khanh, trăm nói có đúng không?” Nữ đế lại hỏi.

Tử Nguyệt công chúa liếc nhìn Lâm Bắc Phàm, nàng cúi đầu đầy xấu hổ: “Bệ hạ nói phải, Lâm đại nhân bác học đa tài, lại là trọng thần trị quốc, điều này khiến dân nữ vô cùng ngưỡng mộ! Trái tim của dân nữ đã sớm hướng về phía hần! Không phải là hần thì dân nữ sẽ không lấy!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Không phải hần thì không lấy?”

Nữ đế híp mắt cười, nàng quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm: “Ái khanh, ngươi đúng là phong lưu đa tài mà, lại một tuyệt sắc giai nhân nữa xiêu lòng vì ngươi, không biết bao nhiêu người phải ngưỡng mộ ngươi đây!”

Lâm Bắc Phàm giật khોક miệng: “Bệ hạ, về sức quyến rũ của thần thì chắc bệ hạ cũng hiểu rồi! Người ta hay bảo xấu đẹp do mệnh, béo gầy do trời! Trời đã cho thần phong lưu thì thần đành nghe theo ý trời vậy! Thần cũng hết cách thôi!”

Nữ đế quát: “Vớ va vớ vẩn! Người khác dâng đến cửa, chẳng lẽ ngươi không biết từ chối hả?”

Lâm Bắc Phàm kinh ngạc: “Bệ hạ, thế thì chẳng phải thần đã làm trái ý trời hay sao?”

“Hừ!” Nữ đế quay đầu, không thèm nói chuyện với Lâm Bắc Phàm nữa.

“Tử Nguyệt cô nương, trăm được biết ngươi là hoa khôi đầu bảng của Tây Nguyệt Lâu, bình thường ngươi phải xuất hiện ở Tây Nguyệt Lâu mới đúng chứ, tại sao ngươi lại thường mất tích! Ngày thường ngươi đã đi những đâu, làm những gì hả?”

Tử Nguyệt công chúa thấy hơi căng thẳng, nàng bịa ra một lý do: “Ngày thường dân nữ... ngày thường dân nữ đều niệm kinh bái Phật cho đại nhân, hy vọng đại nhân được bình an khỏe mạnh, thăng quan tiến chức!”

Nữ đế cười mà như không cười, nàng hỏi: “Ngươi cũng thật có lòng! Bữa tối sắp bắt đầu rồi, ngươi tới ngồi đi!”

Thấy nữ đế không tiếp tục truy hỏi nữa, Tử Nguyệt công chúa bèn âm thầm thở phào một hơi.

Nữ đế khiến người ta áp lực quá!

Cứ như thể đối phương đã biết được tất cả về nàng vậy!

Tử Nguyệt công chúa bèn tới ngồi bàn chính, giờ nàng mới phát hiện cả bàn đều là những nữ nhân có quan hệ với Lâm Bắc Phàm, trông cứ như là cố ý sắp đặt vậy.

Trong đó nữ đế ngồi bên phải Lâm Bắc Phàm, trông cứ như là chính thê.

Lý Sư Sư ngồi bên trái Lâm Bắc Phàm, trông cứ như là vợ bé số một.

Lại nhìn những nữ nhân khác, đều được sắp xếp theo mức độ quan hệ thân thiết với Lâm Bắc Phàm. Còn nàng thì ngồi ở vị trí xa nhất, trông có vẻ danh không chính ngôn không thuận vậy.

Tử Nguyệt công chúa liếc nhìn nữ đế, trông nàng cao sang, là người nổi bật nhất khiến ai cũng không thể bỏ qua!

Dáng vẻ đó của nàng đã đè bẹp tất cả mọi người! Trông nàng như thể đã trở thành nữ chủ nhân của ngôi nhà này vậy!

Tử Nguyệt công chúa bỗng thấy không phục!

Nếu như không phải quân sư còn ở đây thì ngươi đã sớm trở thành vua của một vong quốc rồi!

Dĩ tâm của Tử Nguyệt công chúa bỗng bùng lên!

Sau này ta cũng muốn làm nữ vương Đế quân sư ngồi bên cạnh ta, còn ngươi thì làm nền!

1154 chữ

Chương 787: Khá hòa hợp đó chứ

Ở một bàn khác, mọi người trông thấy cảnh tượng này thì bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

Đại Lực nói: “Không biết tại sao nhưng ta cứ cảm thấy bàn đó có vấn đề! Các người xem, bàn đó trừ công tử ra thì toàn là nữ nhân, hơn nữa đều là nữ nhân có quan hệ với công tử!”

Quách Thiếu Soái gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, ta cứ cảm thấy cái bàn đó kì lạ sao ấy!”

Tiểu Thúy hỏi nhỏ: “Kỳ lạ ra sao?”

Quách Thiếu Soái nói: “Các người thấy cách mà công tử và nữ đề hành xử không, hơi bị quân không ra quân thần không ra thần ấy! Rồi lại nhìn nữ đề cư xử với những nữ nhân khác ra sao đi, hình như cũng không phải quan hệ quân thần, ngược lại giống quan hệ thê với thiếp hơn!”

“Mà hình như nữ đề có địch ý với Tử Nguyệt cô nương thì phải, bình thường hai người cũng chẳng qua lại gì, tại sao lại thù địch nhỉ? Bên đó đúng là kì quái!”

“Đúng vậy, đây chính là điều ta muốn nói? Đại Lực kích động.

“A di đà phật, tiểu tăng lại thấy bàn bên đó hòa hợp đấy chứ!”
Tiểu hòa thượng cho ý kiến.

Lúc này, lão hòa thượng bèn họ một tiếng: “A di đà phật, lúc ăn không nên nói chuyện, mọi người đừng nói nhiều!”

Mọi người cực kì kính trọng lão hòa thượng nên cũng nghe lời không nói nữa.

Tiếp đó, đồ ăn được mang lên.

Món ăn rất phong phú, song mọi người lại ăn một cách vô cùng yên lặng.

Nữ đề thì cứ như nữ chủ nhân, nàng bảo mọi người ăn uống, chăm sóc mọi người chu đáo.

Sau giờ cơm tối, nữ đề bèn trở về.

Vài hôm sau, cuối cùng cũng hết tết.

Tử Nguyệt công chúa cũng về, tiếp tục làm đại nghiệp của nàng.

Triều đình lại được vận hành trở lại, tiếp tục một năm kiến thiết mới. Vụ mùa xuân cũng bắt đầu.

Với vụ mùa xuân lần này, Lâm Bắc Phàm và các quan đều vô cùng xem trọng.

Bởi lẽ trải qua thiên tai, Đại Võ và dân chúng đều chịu tổn thất nặng nề, có thể phục hồi nhanh không thì phải xem vụ mùa xuân này rồi.

Trên triều, Lâm Bắc Phàm lớn giọng bẩm báo: “Khởi bẩm bệ hạ, tám phương pháp nông nghiệp và phân bón mới đã được nhân rộng ra toàn quốc!”

“Từ năm ngoái, chúng ta đã cho tu sửa công trình thủy lợi! Tới nay, công trình thủy lợi trên toàn quốc đều đã được cải thiện, lợc nước dẫn nước đều không thành vấn đề!”

“Hiện tại, lúa Thái Bình đã được đưa tới các nơi, sắp sửa bắt đầu trồng rồi ạ!”

“Nếu mọi thứ đều thuận lợi thì lương thực năm nay sẽ tăng sản lượng lên hơn năm phần!”

Nữ đế vui vô cùng: “Tốt! Một năm bắt đầu bởi mùa xuân! Chúng ta vừa mới trải qua một đợt hiên tai, mặc dù tổn thất nặng nề nhưng đã bảo vệ được con người! Thế nên hiện giờ điều quan trọng nhất là phải tăng gia sản xuất, để Đại Võ chúng ta mau chóng phục hồi nguyên khí! Các vị ái khanh, chúng ta hãy cùng nhau cố gắng tái tạo Đại Võ!”

“Tuân chỉ!” Bách quan đồng thanh hô.

Từ triều đình đến dân chúng, mọi người đều xắn tay áo, ra sức làm việc!

Mặc dù đã trải qua thiên tai khiến mọi người phải chịu tổn thất nghiêm trọng, song tám phương pháp nông nghiệp và phân bón mới đã được nhân rộng ra toàn quốc, công trình thủy lợi cũng được cải thiện, lúa Thái Bình cũng cho sản lượng lớn...

Tình hình còn tốt hơn cả năm trước!

Bọn họ không tin với mức độ sản xuất như thế lại này không cho ra được nhiều lương thực!

Từ trên xuống dưới Đại Võ đều tràn trề hy vọng, mọi người cùng nhau nỗ lực canh tác mùa xuân.

Ấy thế nhưng những quốc gia khác thì không được như vậy...

Bọn họ vẫn chưa thoát khỏi bị kịch từ trận thiên tai. Năm mới còn chưa lo xong đã phải đâm đầu vào sản xuất cho năm tới, tuy nhiên nào có dễ dàng như vậy?

Dân chúng ra đi mất một phần mười, thôn làng bỏ hoang Đây đều là những người lao động chính!

Không có đủ lao động thì làm sao sản xuất lương thực?

Để bảo đảm vấn đề lương thực, những quốc gia này không thể không cho ra những chính sách khắt khe để dân chúng trong thành tới các ruộng đồng làm việc, thậm chí còn yêu cầu các binh lính cởi bỏ áo giáp về làm nông. Thế nhưng người trong thành đi hết thì không ai làm việc tiêu dùng, kinh tế khó mà đi lên. Song hiện giờ, giữa hai cái thì bọn họ chỉ đành chọn giữ lương thực trước rồi tính đến kinh tế sau. Bởi chuyện của Đa La mà hoàng triều Đại Viêm đã điều động đại quân bốn mươi vạn người tới biên cương Đại Võ. Song hiện giờ trong nước đang thiếu lao động, bọn họ không thể không điều ba mươi vạn người trở về làm ruộng.

Đồng thời gửi quốc thư tỏ ý không đánh nữa, bọn họ nhận thua và hi vọng hai nước khôi phục thông thương, thúc đẩy kinh tế hai bên phát triển.

Hoàng triều Đại Hạ cũng gửi quốc thư tỏ ý rằng do thiên tai, tài nguyên trong nước thiếu hụt, dân số thương vong rất nhiều nên năng lực sản xuất có hạn, do vậy tài nguyên năm nay không thể đền bù được, năm sau lại tính!

Trong thiên lao, Lâm Bắc Phàm và thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung cùng nhau uống rượu. “Thái tử điện hạ, tình hình bên ngoài chắc người cũng nghe ngóng được rồi! Toàn thiên hạ gặp phải thiên tai đáng sợ, hoàng triều Đại Hạ của các người đã chết mất hai nghìn năm trăm vạn người, những tổn thất về vật tư khác cũng không thể tính toán được, vậy nên cuộc sống hiện giờ đang vô cùng khó khăn, bồi thường năm nay đã bị

hủy bỏ, người phải ở lại Đại Võ thêm một thời gian rồi!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Ôi!”

Thái tử Đại Hạ thở dài một hơi, hắn ta trầm ngâm không lên tiếng, chỉ không ngừng rót rượu, rót rượu, rót rượu...

Có thể nhận ra tâm trạng hắn ta đang không tốt.

Không biết có phải vì cảnh ngộ của mình hay là vì cảnh ngộ của Đại Hạ.

1087 chữ

Chương 788: Bệ hạ muốn xuất binh

Thái tử Đại Hạ uống hết một bình rượu rồi mới cười khỏ.

“Chúng ta cứ tưởng ngày dài tháng rộng, song thế sự vô thường! Bản cung đã chuẩn bị tốt để trở về, ai ngờ ông trời lại mang thiên tai đến làm loạn tất cả, khiến Đại Hạ thiệt hại nặng nề! Có điều hiện giờ bản cung hận nhất chính là bản thân mình”

Thái tử Đại Hạ đau đớn nói: “Lúc Đại Hạ cần bản cung nhất thì bản cung lại không có mặt! Lúc Đại Hạ khó khăn nhất bản cung lại không thể làm được gì, ngược lại còn liên lụy Đại Hạ... Bản cung đúng là tội nhân của Đại Hạ mà!”

“Điện hạ nghĩ thoáng hơn đi, ý trời khó tránh, ý trời khó phạm phải mà!” Lâm Bắc Phàm khuyên nhủ.

“Sức khỏe phụ hoàng thế nào rồi?” Thái tử Đại Hạ hỏi.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Nghe nói không được ổn cho lắm, qua trận thiên tai này hắn ta lâm bệnh nặng! Mặc dù đã khỏi nhưng cơ thể suy nhược đi không ít!”

“Ôi!”

Thái tử Đại Hạ lại thở dài, trong lòng hắn ta bức bách khó chịu vô cùng.

Phụ hoàng tuổi đã cao mà lại bị bệnh nặng, thân thể trở nên suy nhược chắc cũng chẳng chống đỡ được bao lâu nữa. Mà lúc này, Đại Hạ lại đang lúc khó khăn, hoàng đế của hắn ta

đang nhắm nhe, còn hấn ta thì tha hương, chẳng thể làm được gì...

Đại Hạ sắp loạn rồi!

Thái tử Đại Hạ buồn bực, hấn ta chỉ đành uống rượu để chuốc say chính mình.

“Không biết khi còn sống có còn được gặp phụ hoàng hay không? Bản cung chính là tội nhân của Đại Hạ mà...”

Đến Lâm Bắc Phàm rời đi khi nào hấn ta cũng không biết...

Lúc này, mùa xuân đã tới, từ trên xuống dưới Đại Võ, từ triều đình cho đến nhân dân đều như một sợi dây, tất cả dốc sức bảo vệ nông nghiệp, mở rộng quy mô sản xuất.

Thế nhưng điều khiến người ta bất ngờ chính là ở các nước xung quanh nông dân đều đứng lên khởi nghĩa, quốc gia đại loạn.

Triều đình Đại Hạ, triều đình Đại Viêm, triều đình Đại Nguyệt,... ở đâu cũng vậy!

Ban đầu Lâm Bắc Phàm còn tưởng nơi loạn nhất sẽ là Đại Nguyệt vương triều.

Dẫu sao thì khởi nghĩa nông dân của mấy người công chúa Tử Nguyệt là khởi nghĩa có tổ chức và quy mô lớn nhất, hơn nữa bọn họ có nhiều kinh nghiệm nên chắc là cũng giành được kết quả to lớn.

Thế nhưng sự thật lại nằm ngoài dự đoán của hấn, nơi loạn nhất lại chính là Đại Viêm hoàng triều.

Hầu như mỗi một phủ, một châu đều có nông dân đứng lên làm khởi nghĩa, quy mô nhỏ nhất cũng đã lên đến hơn nghìn người, quy mô lớn nhất thì lên tới năm vạn người, tổng thể thì là hơn trăm vạn, đúng là loạn đến mức không tưởng tượng nổi.

Song khi nghĩ lại một cách nghiêm túc, Lâm Bắc Phàm lại thấy hợp lý.

Từ lúc Không Hư đạo trưởng qua đó, cả Đại Viêm vương triều đều mê tín dị đoan, thích cần thuốc, bỏ bê triều chính.

Hoàng đế Đại Viêm lại càng dung túng, phát động tất cả lực lượng để chế tạo thuốc, tìm kiếm châu báu bảo bối khắp thiên

hạ để luyện chế tiên đan, việc này đã khiến dân chúng phần nộ từ lâu.

Trước kia để có được xương rồng, bọn họ đã hao tổn mấy chục vạn binh mã, song dầu vậy dựa vào bản lĩnh của hoàng triều bọn họ vẫn có thể trụ được.

Thế nhưng họa vô đơn chí, thiên tai nghiêm trọng kéo đến khiến dân số giảm đi hơn hai nghìn vạn người, các loại tài nguyên đều thiếu hụt trầm trọng, cả hoàng triều như suy tàn.

Mà lúc này, Đại Viêm hoàng triều lại tiếp tục mê tín, đắm đuối trong việc chế luyện tiên đan, hoàn toàn không lo lắng gì đến dân chúng.

Cuối cùng dân chúng không thể chịu được nữa, bọn họ thi nhau phát cờ khởi nghĩa.

Để duy trì quyền thống trị, triều đình Đại Viêm không thể không phái cả trăm vạn binh mã đi dẹp loạn.

Phải hình dung từ loạn này thế nào?

Kiểu loạn của Đại Viêm còn loạn hơn cả Đại Võ lúc nghiêm trọng nhất!

Chuyện này nhanh chóng được truyền tới triều đình Đại Võ.

Nữ đế vui mừng, nàng nói: “Hiện giờ Đại Viêm đại loạn, dân chúng lầm than, đúng là lúc để Đại Võ ta xuất binh! Các vị ái khanh, các người thấy nên xuất bao nhiêu binh mã, do ai xuất chiến thì hợp lý đây?”

Các quan văn võ trong triều đều kinh ngạc, bọn họ thi nhau khuyên nhủ.

“Bệ hạ, hiện giờ không phải lúc để hành động đâu ạ!”

“Thiên tai vừa mới qua đi, mọi thứ còn đang chờ để được phục hồi, chúng ta nên tập trung vào việc tăng gia sản xuất chứ không phải là đánh trận!”

“Mặc dù Đại Viêm đại loạn, song lạc đà dù có gãy gò nhưng vẫn lớn hơn ngựa, sức mạnh quân sự của họ vẫn hùng hậu lắm! Nếu đánh trận thì chúng ta cũng tổn thất rất nhiều đó!”

“Mong bệ hạ suy xét lại!”

Nữ đế nói với giọng bất mãn: “Tại sao lại không thể hành động? Nhớ khi xưa lúc Đại Võ chúng ta loạn lạc, bọn chúng cũng làm như vậy với chúng ta đó thôi! Nếu không phải ông trời phù hộ Đại Võ ta và có Lâm ái khanh giúp đỡ thì sao các người đứng đây được mà chỉ điềm giang sơn! Thế nên nhân lúc bọn họ suy yếu, chúng ta phải trừng trị bọn họ, trả mối thù này!”

Thấy không thể lay chuyển được nữ đế, bách quan trong triều bèn ra hiệu bằng ánh mắt cho Lâm Bắc Phàm. “Thừa tướng đại nhân, người mau khuyên bệ hạ đi!”

“Hiện giờ thực sự không phải lúc để hành động đâu, đánh trận không có lợi gì cho Đại Võ ta hết!”

“Nguyên soái, mau khuyên bệ hạ đi, bệ hạ sẽ nghe người!”

1100 chữ

Chương 789: Thế thì phải xem thành ý của các người rồi

Lúc này, Lâm Bắc Phàm trở thành người hòa giải: “Bệ hạ, bách quan nói có lý đó ạ! Hiện giờ Đại Võ chúng ta đang trong quá trình phục hồi, mọi người đều dốc sức tập trung tăng gia sản xuất, thực sự không nên hành động đâu ạ!”

Nữ đế chau mày: “Ái khanh, chẳng lẽ người không ủng hộ trẫm ư?”

“Nhưng bệ hạ nói cũng có lý! Mấy năm nay Đại Viêm cứ nhòm ngó lãnh thổ của Đại Võ ta, rất nhiều lần gây phiền phức cho chúng ta, thù này không thể không báo! Lúc này Đại Viêm đang loạn lạc, đúng là thời cơ để chúng ta báo thù! Nếu bỏ lỡ thời cơ này thì về sau sẽ rất khó khăn!”

“Vậy nên ý của ái khanh là...”

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói: “Thế nên mong bệ hạ cho vi thần chút thời gian suy nghĩ. Suy nghĩ rõ ràng xong thần sẽ cho bệ hạ đáp án!”

Nữ đế bảo: “Cũng được, chuyện này để sau lại bàn vậy!”

Mặc dù trận chiến này bị đình trệ nhưng tin tức vẫn lan truyền đến dân chúng.

“Bệ hạ của chúng ta định đánh Đại Viêm hả?”

“Lúc này đúng là một thời cơ tốt, bệ hạ anh minh!”

“Rất tốt! Ta hết sức ủng hộ, hiện giờ chính là lúc ta tham gia quân đội, giành cơ hội lập công!”

“Ta không muốn đánh đâu! Chúng ta vừa mới được sống vài hôm bình yên thôi, đánh nhau thì lại loạn hết lên!”

“Đúng vậy đó, ta cũng không muốn chiến tranh đâu!”

Các mật thám Đại Viêm ẩn náu trong kinh thành cũng nghe được tin này, bọn họ bèn đi dò hỏi xem là thật hay là giả.

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm trở nên nghiêm túc: “Đúng là có chuyện này! Bệ hạ vẫn nhớ mối thù Đại Viêm ngày xưa nên muốn nhân lúc này hành động! Bách quan đã khuyên can nhưng vẫn không thể lay chuyển bệ hạ, Đại Viêm đang vô cùng nguy hiểm!”

Mật thám Đại Viêm vội nói: “Mong thừa tướng đại nhân khuyên nữ đế, hiện giờ Đại Viêm đang vô cùng loạn lạc, thực sự không chống nổi đâu!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, hần than thở: “Khó lắm! Nữ đế cố chấp lắm, sẽ chẳng nghe lời ai đâu! Dù có là ta thì giờ cũng chẳng khuyên nổi, các người cứ chuẩn bị mà đánh trận đi!”

Mật thám Đại Viêm sợ hãi: “Thừa tướng, người cũng không phải không biết tình hình hiện giờ của Đại Viêm, hiện giờ thực sự không thể đánh trận! Mong thừa tướng đại nhân giúp đỡ nói mấy câu êm tai, thực sự nhờ đại nhân giúp đỡ!” Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ khó xử: “Chuyện này... phải xem thành ý của các người rồi!”

Ba ngày sau, mật thám Đại Viêm mang năm trăm vạn lượng bạc tới để thể hiện thành ý của bọn họ.

Thế là tại triều đường, Lâm Bắc Phàm đứng ra lên tiếng.

“Khởi bẩm bệ hạ, về chuyện chiến tranh giữa triều ta và Đại Viêm, vị thần đã suy nghĩ kĩ càng rồi, vị thần cảm thấy chúng ta không nên hành động!”

Nữ đế hỏi: “Ái khanh, tại sao vậy?”

“Bệ hạ, mặc dù hiện giờ Đại Viêm đang vô cùng loạn lạc, song đây không phải một thời cơ tốt!”

“Một là bởi Đại Viêm vừa mới xuất binh để đi dẹp loạn, lúc này binh lực không có tổn thất gì! Hai là bởi chúng ta vừa mới trải qua thiên tai, mọi thứ cần phục hồi, chúng ta nên dưỡng sức chứ không nên đánh trận!”

“Thế nên chúng ta đợi bọn họ hết loạn, khi binh lực của bọn họ tổn thương rồi thu phục bọn họ cũng được”

“Khi ấy đất nước chúng ta được khôi phục, sức mạnh gia tăng! Còn bọn họ thì vì dẹp loạn nên thực lực giảm sút, khi ấy xuất binh có vẻ hợp lý hơn đúng không?”

Nữ đế gật đầu: “Ái khanh nói phải, thế thì chúng ta không đánh Đại Viêm nữa!”

“Bệ hạ anh minh!” Bách quan đồng thanh nói.

“Chúng ta không đánh Đại Viêm nữa, đi đánh Đại Hạ!”

Nữ đế phần nộ nói: “Năm ngoái bọn họ đã phái đại quân tám mươi vạn người tới đánh Đại Võ chúng ta còn gì? Khi ấy Đại Võ đang trong thời kỳ nguy hiểm, lúc nào cũng có thể nước mất nhà tan, thù này không thể không báo! Hơn nữa bây giờ bọn họ đang đơn phương cắt đứt việc bồi thường, làm ảnh hưởng đến chúng ta, thế nên bắt buộc phải đánh, cho bọn họ một bài học!”

“Đậu má!” Lâm Bắc Phàm và bách quan đều sững sờ.

Không đánh Đại Viêm, chuyển sang đánh Đại Hạ ư?

“Mong bệ hạ suy xét lại!” Bách quan sợ hãi, bèn lên tiếng khuyên bảo.

Song cuối cùng vẫn không lay chuyển được nữ đế. Bọn họ đành phải bảo Lâm Bắc Phàm xuất mã, Lâm Bắc Phàm lại bảo hần muốn suy nghĩ, suy nghĩ kĩ xong sẽ nói.

Có điều chuyện này lại được lan truyền đến dân chúng.

“Bệ hạ lại muốn đánh trận nữa hả? Không đánh Đại Viêm mà chuyển sang đánh Đại Hạ?”

“Nếu đánh Đại Hạ thì ta ủng hộ, bởi vì đúng là Đại Hạ phải bị thu phục mà!”

“Ta hi vọng đừng đánh thì hơn!”

Các mật thám Đại Hạ nghe tin cũng tới để dò hỏi về chuyện này.

Lâm Bắc Phàm cười khỏ, hần trả lời: “Đúng thật là có chuyện này, nữ đế cứ nhớ mãi mỗi thù ở Hồ Lao Quan năm ngoái, muốn trả thù, chẳng ai khuyên can được cả! Hơn nữa nữ đế còn bảo ta dẫn quân, các người cứ chuẩn bị đánh trận đi, phái nhiều người vào! Ở triều đình ta cũng thân bất do kỷ, ta sợ ta không không chế được mình!”

Mật thám Đại Hạ sợ hãi: “Lần này chịu ảnh hưởng từ thiên tai, Đại Hạ chúng ta đã tổn thất rất nhiều, hiện giờ đang lúc rối ren, quốc gia loạn lạc, thực sự không thể đánh trận đâu! Mong thừa tướng đại nhân giúp đỡ, đi khuyên bảo nữ đế với ạ!”

“Thế thì phải xem thành ý của các người thế nào rồi! Có thành ý thì ta đây rất dễ nói chuyện!”

1162 chữ

Chương 790: Khi nào thì bày tỏ lòng mình?

Cuối cùng, Đại Hạ nhịn đau bỏ ra năm trăm vạn lượng bạc.

Lâm Bắc Phàm nhận tiền, hần lại nói một tràng trên triều đình.

Nữ đế luôn rất tôn trọng ý kiến của Lâm Bắc Phàm, nàng gật đầu: “Ái khanh nói phải! Nếu đánh Đại Hạ có nhiều bất lợi thì chúng ta không đánh nữa, không thể để binh lính và dân chúng của chúng ta mạo hiểm được, đúng không?”.

“Bệ hạ anh minh!” Mọi người thở phào một hơi.

“Nếu không đánh Đại Viêm, không đánh Đại Hạ, vậy thì chúng ta đánh Đại Nguyệt đi!”

Nữ đế đập bàn, nàng nói: “Năm ngoái bọn họ dám dẫn năm mươi vạn quân vượt tới cứ điểm Thanh Long của chúng ta, đánh tới tận dãy núi Phượng Hoàng! Chuyện này đối với triều

ta mà nói đúng là một nỗi sỉ nhục! Giờ chúng ta phải trả mối thù này!”

“Đậu má!” Bách quan lại được phen sững sờ.

Sao lại đánh trận tiếp vậy?

Bách quan đồng loạt nhìn về phía Lâm Bắc Phàm.

Bởi vì bọn họ đã nhận ra, trong số tất cả quan văn võ trong triều thì cũng chỉ có Lâm Bắc Phàm mới khuyên được nữ đế!

Lâm Bắc Phàm thấy mệt vô cùng, nữ đế bị làm sao vậy?

Từ sáng đến tối cứ nghĩ đến chuyện đánh trận mãi, không đánh nước này thì đánh nước khác, đúng là quá nóng nảy! Chẳng lẽ bệ hạ bị chiến thần nhập rồi hay sao?

“Bệ hạ, mong bệ hạ cho thần chút thời gian, suy nghĩ xong thần lại trả lời!”

“Ái khanh nhanh lên nhé, trẫm sợ mình không không chế được!” Nữ đế siết chặt nắm đấm.

Cuối cùng Lâm Bắc Phàm lại cuồn được ba trăm vạn lượng bạc của Đại Nguyệt, khuyên bảo nữ đế thành công.

Có điều nữ đế vẫn muốn đánh trận, không đánh nước lớn thì đánh nước nhỏ là được chứ gì?

Nàng dọa các nước nhỏ xung quanh Đại Võ sợ hết một lượt, bọn họ thì nhau mang tiền tài châu báu đến cho Lâm Bắc Phàm để nhờ hấn khuyên nữ đế.

Cứ thế, Đại Võ chẳng đánh nước nào cả.

Còn Lâm Bắc Phàm thì nhận được hơn hai nghìn vạn lượng bạc, đúng là vui gần chết.

Mặc dù lúc khuyên nữ đế hấn cũng vất vả lắm.

Song khi nhận tiền, hấn lại rất vui. Cứ thế này thì lần thắng tiếp theo sẽ không còn xa nữa! Lần sau thắng cấp là hấn sẽ thành Đại Tông Sư tối cao rồi!

Trở thành cường giả đáng sợ như nữ nhân Bạch Quan Âm kia!

Trong lúc này, Lâm Bắc Phàm lơ mơ cảm nhận được hình như hấn và nữ đế có một sự ăn ý không nói thành lời, nàng phụ trách nổi giận, còn hấn thì phụ trách thu tiền...

Lúc này, nữ đế ở trong hoàng cung nhin không được mà bật cười.

Bản thân nàng gây gió bão trên triều đường rồi truyền tin tức ra bên ngoài, Lâm Bắc Phàm nhân cơ hội dày vò các nước một phen, tiền qua hần đều về tay nàng hết.

Cuối cùng, nàng chẳng làm gì cả mà các nước vẫn tổn thất một lượng lớn vàng bạc châu báu, còn nàng thì lại được phát tài một phen!

Đúng là quá hoàn hảo!

Ngoài ra, còn một điều nữa cần chú ý là thực ra một vài quốc gia loạn lạc là do nàng âm thầm nhúng tay vào!

Hồi đầu nàng đã bồi dưỡng ra được một nhóm người chỉ để bảo vệ cơ nghiệp của Đại Võ! Không ngờ lại chẳng dùng đến nhóm người đó!

Tới nay, Đại Võ của nàng càng lúc càng lớn mạnh, những quốc gia khác thì ngày một yếu đi, tất nhiên nàng sẽ không bỏ lỡ thời cơ để sử dụng nhóm người này nhằm báo thù rửa hận. Dùng tiền của người để gia cố sức mạnh cho ta! Chỉ nghĩ vậy thôi đã khiến người ta sững đến phát điên! “Bạch tỷ tỷ, người nói xem nếu quân chủ các nước biết được tất cả thì liệu có tức đến phun máu không?” Nữ đế mỉm cười.

Bạch Quan Âm đáp: “Đó là điều đương nhiên, chắc chắn không có ngoại lệ đâu!”

Nữ đế cười mãi, nàng đắc ý vô cùng.

Bạch Quan Âm lại bảo: “Cơ mà bệ hạ này, trước mắt chúng ta có một vấn đề!”

“Vấn đề gì hả Bạch tỷ tỷ?”

“Người định khi nào thì bày tỏ với hần hả?”

Từ hần này mặc dù không chỉ đích danh nhưng hai người vẫn biết là ai.

Ánh mắt nữ đế lóe lên: “Bạch tỷ tỷ, hiện giờ không phải lúc!”

Bạch Quan Âm không hiểu: “Tại sao?”

Nữ đế cười khỏ: “Bởi vì trẫm vẫn luôn lừa hắc, lợi dụng hắc, mặc dù xuất phát điểm của trẫm là Đại Võ, là thiên hạ, song cách làm của trẫm không quang minh chính đại gì cả, trẫm thực sự thấy rất hổ thẹn! Nhờ đâu hắc biết được rồi tức giận thì phải làm sao?”

“Thì cũng không thể giấu hắc cả đời mà?”

Nữ đế lập tức nói: “Sớm muộn gì trẫm cũng sẽ bày tỏ tất cả với hắc!”

“Ngươi định khi nào thì nói?”

“Khi hắc không thể rời khỏi trẫm, trẫm sẽ nói tất cả!”

“Thế ngươi còn không mau ra tay đi?”

Bạch Quan Âm bực bội: “Khi ngươi gả cho hắc, khi ngươi mang cốt nhục của hắc, ngươi xem hắc còn chạy được không?” Nữ đế xấu hổ vô cùng, nàng nói: “Bạch tỷ tỷ, ngươi cũng thấy đấy, hiện giờ trẫm đang cố gắng đây! Trước tiên phải ở bên nhau sớm tối, chậm rãi bồi dưỡng tình cảm, khi tình cảm chín muồi thì mới.”

“Đúng là lè mề!”

Bạch Quan Âm bảo: “Ngươi cứ viết thánh chỉ truyền hắc vào cung thị tẩm là xong còn gì? Hắc còn không dám nghe lời ư? Nếu hắc không nghe thì ta sẽ đi bắt hắc, ngươi muốn bày hắc thành tư thế gì thì tùy ngươi!” Nữ đế lại càng xấu hổ hơn nữa!

Bạch tỷ tỷ cũng thật là, nói thẳng thừng quá đi mất, lần nào cũng cứ thế nói toạc ra! Mặc dù nàng là nữ đế nhưng nàng vẫn là một nữ tử cơ mà!

“Bạch tỷ tỷ, không nói chuyện với ngươi nữa, trẫm phải làm việc đây!” Nữ đế giả bộ chuẩn bị nghiêm túc làm việc.

“Bệ hạ, ngươi mau chóng lên đi! Hắc tinh ranh lắm, hắc đã bắt đầu nghi ngờ rồi đấy! Giấu được một lúc chứ sao giấu được cả đời, kiểu gì cũng phải nói ra thôi!” Bạch Quan Âm cảm thán.

“Ừ ừ...” Nữ đế đáp qua loa.

1142 chữ

Chương 791: Hắc là một nhân tài

Mặc dù Đại Võ không phát binh đi đánh các nước, song các nước vẫn vô cùng hỗn loạn, Đại Võ trở thành nơi yên bình nhất thiên hạ.

Thế là người dân các nước bèn thi nhau tha hương tới Đại Võ, bọn họ đều hi vọng có thể kiếm được miếng cơm ở Đại Võ.

Tình hình này đúng là xưa nay chưa từng thấy!

Phải biết rằng trước kia mọi người đều chạy trốn khỏi Đại Võ, dân số sụt giảm.

Hiện giờ dân số lại đang tăng lên.

Chúng tỏ Đại Võ đang càng lúc càng phát triển, còn những quốc gia khác thì suy yếu đi rất nhiều. Hiện giờ dân gặp nạn ở các nước đều quy tụ về vùng biên cương, một số người còn đang hoang mang lo sợ vô cùng. Chuyện này nhanh chóng được bẩm báo lên triều đình và rơi vào tay Lâm Bắc Phàm, vấn đề đặt ra cho hắn là có nên tiếp nhận những người dân gặp nạn này không.

Lâm Bắc Phàm rơi vào trầm tư.

Phải biết rằng ở xã hội cổ đại, dân số chính là tài nguyên quý giá!

Một người trưởng thành có thể làm ruộng, có thể làm thuê, có thể đi lính... những chuyện mà họ có thể làm là quá nhiều!

Chỉ cần quốc gia có thể nuôi được người thì dân số càng đông càng tốt, đất nước sẽ càng lúc càng thịnh vượng!

Hơn nữa hiện giờ Đại Võ đang tăng gia sản xuất, cần rất nhiều nhân tài.

Thế là Lâm Bắc Phàm bèn đưa ra một ý định.

Tại Hồ Lao Quan, một tờ thông báo được dán tại cổng thành, dân chúng thi nhau vây tới xem: “Tìm người tài?”

“Hình như bên trên viết muốn tìm kiếm người tài?”

“Ta không biết chữ, đọc giúp ta với?”

Một quan sai ở bên cạnh lớn giọng nói: “Triều đình hạ chỉ, có thể tiếp nhận dân gặp nạn các nước! Thế nhưng bắt buộc phải

có một thể mạnh nào đó và phải là người có thể chịu khổ chịu khó, như vậy thì chúng ta mới nhận!

Những người khác thì không!”

“Có thể tiếp nhận dân gặp nạn sao? Vậy thì tốt quá rồi!”

“Triều đình Đại Võ tốt bụng quá!”

Những người dân gặp nạn tụ tập ở đó đều kích động.

Lúc này, một người dân Đại Hạ cả gan hỏi: “Quan lão gia, trên thông báo viết chỉ người có thể mạnh nào đó mới được Đại Võ tiếp nhận! Vậy xin hỏi như nào mới được coi là thể mạnh?”

Mọi người đều đồng tai lên nghe.

Quan sai lớn giọng nói: “Thể mạnh ở đây được hiểu theo nhiều nghĩa lắm! Trồng trọt, nuôi gia súc, làm gỗ, xây nhà, nấu ăn, khám bệnh bốc thuốc... chỉ cần có thể làm việc kiếm ra tiền thì đều được tính!”

“Vậy thì tốt quá rồi, ta biết làm ruộng!”

“Ta biết làm gỗ!”

“Ta biết nấu ăn, ta còn là một đầu bếp đấy!”

Những người dân gặp nạn lại được phen kích động.

“Mọi người không được mất trật tự! Không được kêu gào lên! Từng người một thôi!”

Quan sai nói: “Chỉ cần các ngươi chứng minh được năng lực của mình là được, các ngươi sẽ được tới các châu, phủ của Đại Võ để sinh sống! Nếu năng lực của các ngươi xuất chúng thì sẽ được triều đình của chúng ta coi trọng, giải quyết vấn đề kế sinh nhai của các ngươi!” Mọi người rất mong chờ cuộc sống mới, bọn họ lần lượt xếp hàng.

Lúc này, có một lão giả đầu tóc bạc phơ đi đến, ngoài ra còn có một thanh niên tầm hai mươi tuổi. Lão giả trông thì có vẻ đã sáu, bảy mươi tuổi, song thân thể lại vô cùng nhanh nhẹn, đôi mắt tinh anh trông đầy trí tuệ.

Hắn ta nhìn hàng người kia, cảm thán: “Hai mươi năm trước, lão phu đã nhìn ra được sự thoái nát của triều đình Đại Võ,

phiên vương đấu đá, đất nước gần như xuống dốc! Trong lúc bất đắc chí, ta đã bỏ chức quan, chu du thiên hạ!”

“Hai mươi năm nay thế sự biến hóa khôn lường, quả nhiên y hệt những gì lão phu dự tính! Thế nhưng từ năm ngoái, tất cả những điều này đều thay đổi! Đại Võ đã kết thúc tình hình phiên vương tranh đấu, bách quan văn võ không dám làm loạn, triều đình thi hành những chính sách mới có lợi cho dân...”

“Đại Võ dần dần phát lên, cuộc sống dân chúng càng ngày càng tốt hơn. Đặc biệt trong đợt thiên tai vừa rồi, Đại Võ đã làm vô cùng tốt! Những quốc gia khác đâu có được như vậy, bọn họ càng lúc càng tụt dốc!”

“Tất cả những điều này đều do Đại Võ đã tìm được một người tài quan trọng!” Thanh niên đứng bên cạnh lấy làm lạ, hỏi: “Thầy à, người mà người nói là ai?”

Lão già vuốt râu, mỉm cười: “Tất nhiên là thừa tướng kiêm đại nguyên soái của triều đình Lâm Bắc Phàm rồi!”

Người thanh niên kia kinh ngạc: “Thầy à, chẳng phải hãn chính là một tên tham quan sao, sao người lại bảo hãn là người tài?” Lão già lắc đầu, hãn ta mỉm cười: “Đồ ngốc, người nhìn người thì không thể chỉ nhìn bề ngoài của người ta, cũng không được nghe những lời đồn đoán bên ngoài mà phải nhìn xem người đó đã làm những gì, đạt được những thành tựu gì!”

“Từ lúc hãn vào làm quan triều đình đến nay đã phát minh được khinh khí cầu, tàu đệm khí, xi măng và những thần khí giúp đất nước lớn mạnh khác, góp phần gia tăng sức mạnh của đất nước! Ngoài ra hãn còn dẫn quân đánh trận, kết thúc cục diện các phiên vương tranh chấp, đồng thời thu phục được các nước chư hầu!”

“Trong lúc hãn chấp chính, chính trị Đại Võ ổn định, thương nghiệp phát triển, trị an vô cùng tốt, lương thực thì tăng sản lượng, cuộc sống của người dân Đại Võ ngày một tốt hơn! Trong đợt thiên tai lần này, do hãn đã chuẩn bị từ trước nên mới giúp Đại Võ vượt qua một cách thuận lợi, cứu được cả ngàn vạn dân chúng! Có thể nói, dưới sự giúp đỡ của hãn, Đại Võ đã hoàn toàn xoay chuyển tình thế. “Một người như hãn

mà không là người tài thì còn ai có tư cách làm người tài nữa?
Tính ngàn năm nay có mấy ai làm được như hấn đâu?”

1147 chữ

Chương 792: Ta là thừa tướng

Người thanh niên bên cạnh gật đầu như đang suy nghĩ gì đó.

“Còn về những gì người nói thì đúng là hấn là một tên tham quan, hấn khá là thích tiền tài, nhưng hấn không hề ăn cắp ăn trộm! Theo như lão phu được biết thì tiền mà hấn tham đều là của tham quan, không hề ảnh hưởng đến dân chúng, như vậy đã là rất tốt rồi! Hấn không phải thánh nhân, chúng ta không nên khắt khe với hấn!”

“Thầy nói phải!” Người thanh niên gật đầu.

“Điều khiến lão phu vui nhất là hấn rất trẻ! Chỉ cần hấn còn sống là Đại Võ sẽ phát triển, càng ngày càng tốt hơn!”

Lão già chỉ vào đám người đang xếp hàng, kích động nói: “Đồ nhi, người nhìn xem, đây chính là minh chứng! Chỉ có dân giàu nước mạnh thì mới thu hút được người tài thôi!”

“Thầy nói phải, những chuyện như thế này chúng ta cũng chỉ từng trông thấy ở Đại Viêm và Đại Hạ! Thế nhưng hiện giờ, bọn họ đã suy yếu, Đại Võ lại phát lên, càng ngày càng phát triển! Thầy à, chúng ta mau về nhà thôi!” Nụ cười nở trên gương mặt của lão già: “Đồ nhi nói đúng, chúng ta về nhà thôi! Vi sư đã rời nhà hơn hai mươi năm rồi, cuối cùng cũng được trở về! Năm ấy vi sư rời đi với cơn giận ngút trời, tới nay lại được trở về với một bụng học vấn, hy vọng có thể truyền đạt lại hết thảy những gì mình học được, cống hiến một phần sức lực cho Đại Võ!”

Nói đoạn, hấn ta ngẩng đầu, ưỡn ngực đi về phía trước.

Mặc dù đầu tóc đã bạc phơ song cơ thể gầy trơ xương xong hấn ta vẫn vô cùng hăng hái!

Trong lòng hấn ta là nỗi niềm báo đáp nước nhà, có đập thề nào cũng không tắt! Đi cả nửa đời, khi trở về hấn ta vẫn là thiếu niên!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đang đọc tin tức do các nơi truyền đến.

Đã có gần mười vạn người có năng lực vào Đại Võ sinh sống.

Đây chính là cách thu hút nhân tài phiên bản cổ đại!

Mặc dù trong thời gian ngắn sẽ không xảy ra thay đổi gì, song vài năm sau, những người tài này chắc chắn sẽ là nền móng cho Đại Võ, giúp Đại Võ gia tăng sức mạnh. Đúng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm nhận được lời mời tham dự tiệc tối của ti nghiệp Điều Chính của Quốc Tử Giám. Hắn lẩm bầm: “Cái tên này hiem thấy mời mình uống rượu ăn cơm, đừng bảo là lại nhìn trúng rượu ngon nhà ta đấy nhé? Hừm, đang lúc rảnh rồi thôi thì tới xem sao!”

Bỏ thư mời xuống, Lâm Bắc Phàm bèn lấy một vò rượu thơm từ trong hầm rượu ra, sau đó thì híp mắt cười và ra ngoài.

Lúc này, trong phòng khách quý tại một tửu lâu, ti nghiệp Quốc Tử Giám Điều Chính và một lão giả đang ngồi với nhau.

Điều khiến người ta kinh ngạc là Điều Chính không sợ trời không sợ đất, ấy vậy mà khi đối mặt với lão giả gầy gò kia hắn ta lại vô cùng khiêm tốn và cung kính, ngoan cứ như thằng cháu trai vậy.

“Thầy à, lần này người về rồi chắc là không đi nữa đâu nhỉ, dẫu sao thì Đại Võ cũng là cội nguồn của người mà!” Lão giả vuốt râu, mỉm cười: “Đương nhiên là không đi nữa rồi, ở ngoài phiêu bạt bao năm nay, gặp được biết bao điều ở các nơi, song thứ ta lưu luyến nhất vẫn là nơi này! Có lẽ người ta già đi nên thích lá rụng về cội, có chết cũng phải chết ở đây! Ha ha...”

“Thầy, ta thấy người khỏe mạnh nhanh nhẹn, ít nhất cũng phải sống thêm được mấy chục năm nữa, sao người lại nhắc đến chữ chết chứ? Không may mắn một chút nào cả! Có điều thầy có thể ở lại đây thì ta vô cùng vui, ta có thể tiếp tục nghe người giảng giải rồi!” Điều Chính hớn hờ, hắn ta nghiêng đầu, cả chòm râu cũng như vênh lên. “Tử Chính, hiện giờ người đã làm quan, sao cứ bộp chộp vậy hả?”

Lão giả nói: “Nếu mà để người khác trông thấy thì còn ra thể thống gì nữa?”

“Xin thầy lượng thứ, ta biết rồi!” Diêu Chính lập tức cúi đầu nhận sai.

“Mấy chục năm rồi mà ngươi chẳng thay đổi gì cả!”

Lão già mỉm cười: “Nhưng mà tí nữa lúc gặp thừa tướng, ngươi nhất định phải cung kính vào biết chưa? Lão phu nghe nói ngươi mang đến cho người ta rất nhiều phiền toái, nếu không phải thừa tướng đại nhân bao dung độ lượng thì ngươi đã xong đời từ lâu rồi!” Diêu Chính cười khỏ: “Thầy ơi, trước kia là do ta không biết mà? Ta mờ mắt, cứ tưởng hấn giống với những tên tham quan khác, kết quả ai ngờ... Tóm lại là ta biết sai rồi!”

“Biết sai là tốt!”

Lão giả vuốt râu, đoạn mong chờ nói: “Cũng không biết thừa tướng đại nhân là người như thế nào! Muốn gặp mặt hấn quá!”

Đúng lúc ấy, âm thanh mở cửa vang lên, cửa bị đẩy ra.

Lão giả ngoảnh đầu nhìn, chỉ thấy một thiếu niên khí chất bất phàm xuất hiện, trên tay còn xách một vò rượu, híp mắt cười và bước vào.

Hắn ta sững sờ, nói: “Thiếu niên, ngươi đi nhầm phòng rồi?”

Lâm Bắc Phàm liếc nhìn Diêu Chính ở bên cạnh lão giả, hấn nói: “Ta không đi nhầm đâu!”

Lão giả tỏ lòng tốt: “Thiếu niên, ngươi mau đi ra đi, chúng ta đang chuẩn bị tiếp một vị khách quý! Nếu làm kinh động đến người đó thì sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của ngươi đấy...”

Diêu Chính ngồi bên cạnh toát mồ hôi: “Thầy, ngươi hiểu lầm rồi, vị này chính là thừa tướng kiêm đại nguyên soái, Trung Dũng Vương Lâm Bắc Phàm đại nhân!”

“Hả?” Lão già kinh ngạc đến mức gần như rớt cả cằm.

Không ngờ thiếu niên trước mặt này lại là nam nhân có quyền có thế nhất Đại Võ! Mặc dù hấn còn rất trẻ song hấn ta không ngờ lại trẻ đến mức độ này, còn trẻ hơn cả học trò nhỏ tuổi nhất của hấn ta!

Hơn nữa nhất cử nhất động của đối phương còn không giống đại quan cho lắm. Làm gì có đại quan nào tự mình mở cửa, lại

còn xách rượu nữa chứ?

1076 chữ

Chương 793: Thầy của thầy

“Hóa ra là thừa tướng đại nhân, mong đại nhân thứ tội thảo dân không nhận ra...” Lão già vội vàng hành lễ. Lâm Bắc Phàm nhìn Diêu Chính bằng ánh mắt tò mò: “Vị này là...”

“Thừa tướng đại nhân, để hạ quan giới thiệu với đại nhân!”

Diêu Chính cung kính nói: “Đây chính là thầy của hạ quan, tên La Quang Hải, học vấn vô cùng lớn! Hắn ta từng vào triều làm quan, từng làm đến bậc chính tứ phẩm!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, chấp tay: “Hóa ra là đồng liêu cũ, thất kính thất kính!”

“Thừa tướng đại nhân khách khí quá rồi, hiện giờ lão phu chỉ là một dân thường mà thôi, không nhận được đại lễ như vậy đâu!” Lão già khiêm tốn nói.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Nhận được chứ! Nếu ta nhớ không nhầm thì người chính là Diêm La công chính nghiêm minh, dám chống cả tiên đế, đắc tội bách quan, dân chúng luôn có ấn tượng tốt đẹp về người! Cuối cùng triều đình lại bại người mới phần nọ cáo quan về quê! Phẩm chất của lão tiên sinh thực sự khiến bản quan phải kính phục!”

Lão già phát tay một cách khiêm tốn, hắn ta cười khỏ: “Hảo hán không nhắc chuyện năm xưa! Năm ấy ta có chí nghịch thiên mà không có năng lực nghịch thiên, thế nên mới cáo quan về quê, trốn tránh hiện thực! Để mà so với thừa tướng thì lão phu còn kém xa!”

Lão già bội phục, nói: “Thừa tướng đại nhân một mình vào triều, tranh đấu với tham quan, trấn áp phiên vương, đương đầu với địch quốc, cứu vớt dân chúng, đại nhân mới là tấm gương cho chúng ta noi theo!”

Lâm Bắc Phàm khiêm tốn nói: “Lão tiên sinh, người khách sáo quá rồi, thực ra ta cũng có làm gì đâu! Ngày thường ta cũng chỉ đấu đá với tham quan, tính kế phiên vương, thỉnh thoảng lại đánh trận, cuộc sống bình thường không có gì đặc sắc hết!”

Hai người kia nghe mà sững sờ!

Thế mà bảo không làm gì á?

Mỗi một bước đều vô cùng nguy hiểm đó!

Nếu sai một bước thì sẽ mất chức quan như chơi, đầu cũng lìa khỏi cổ, chu di cửu tộc là chuyện bình thường!

“Không nói nhiều nữa, đồ ăn sắp nguội rồi, thừa tướng đại nhân ngồi xuống đi!”

“Được, mời hai vị!”

Ba người lần lượt ngồi xuống.

Tất nhiên Lâm Bắc Phàm sẽ ngồi ở vị trí chủ vị, lão giả La Quang Hải thì ngồi vị trí số hai, Diêu Chính ngồi sau cùng.

Lâm Bắc Phàm trực tiếp dùng tay mở nắp vò rượu, đoạn rót cho ba người.

Diêu Chính vội vã đỡ lấy vò rượu: “Để ta, để ta...”

Thế là Diêu Chính biến thành một tên sai vặt chuyên rót rượu.

Tiếp đó, ba người vừa ăn vừa trò chuyện vừa uống rượu.

Lão giả La Quang Hải nhìn tác phong của Lâm Bắc Phàm, nhìn không được mà cảm thán: “Thừa tướng đại nhân, đại nhân quá gần gũi với dân chúng rồi! Bên người cũng không có lấy một người hầu, không những tự mình xách rượu mà còn tự mình rót rượu cho chúng ta nữa! Lão phu làm quan mười mấy năm rồi phiêu bạt khắp trời nam đất bắc, trước nay chưa từng thấy ai như đại nhân!”

“Đương nhiên rồi!”

Lâm Bắc Phàm cắn một miếng cá muối rồi lại nhấp một ngụm rượu thượng hạng, hần lớn giọng nói: “Chỉ có gần dân thì mới biết được dân cần gì!”

Hai người kia gật đầu lia lịa: “Đúng vậy đúng vậy...”

Lâm Bắc Phàm lại ăn một miếng tổ yến, hần dài giọng:

“Chúng ta thân là quan phụ mẫu trong triều đình, không những phải biết dân chúng cần gì mà còn phải làm đúng chức trách, như vậy mới có thể đề cao năng lượng tích cực, giúp xã tắc đổi mới!”

Hai người kia lại gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, thừa tướng đại nhân nói phải!”

Lâm Bắc Phàm vịn một cái đùi gà thơm lừng rồi bắt đầu ăn: “Điều quan trọng nhất là chúng ta không chỉ nói mà còn phải làm, phải quan tâm đến dân chúng mọi lúc mọi nơi! À đúng rồi, mới nãy lúc bước vào ta trông thấy có mấy tiểu thư áo quần mỏng manh trông rất đáng thương, chúng ta có nên gọi họ vào đây bồi rượu, cho bọn họ sưởi ấm một chút?”

Hai người kia gật đầu: “Được được được...”

Lâm Bắc Phàm: ...

Sau khi hai người kia phản ứng lại thì...

“Hự! Không được không được!”

Điều Chính ngưng chín cả mặt: “Thừa tướng đại nhân, chúng ta là người đọc sách đầy, hơn nữa đường đường là quan triều đình, sao có thể làm ra những chuyện thất lễ như vậy?”

Lão giả La Quang Hải cũng đỏ mặt: “Đúng vậy đúng vậy!”

Lâm Bắc Phàm bật cười: “Mới nãy ta còn tưởng các người người già nhưng tâm không già kia!”

Hai người kia bèn trợn trắng mắt, tình cảm của bọn họ bị Lâm Bắc Phàm đùa giỡn! Bất tri bất giác bọn họ đã bị lừa!

Ba người tiếp tục uống rượu và nói chuyện phiếm.

Lão giả La Quang Hải kể những gì hắn ta gặp được trong mấy năm nay, kể rất sinh động, Lâm Bắc Phàm nghe mà cực kì khâm phục, đồng thời cũng ngưỡng mộ vô cùng, hắn cũng muốn ra ngoài phiêu du một phen, đi thăm thú các nơi.

Song tiếc rằng hiện giờ hắn đã là thừa tướng và nguyên soái của triều đình, công vụ chất đống, hắn không thể rời đi được.

Trong lúc nói chuyện, lão giả cũng cực kì kinh ngạc.

Bởi lẽ không cần biết hắn ta nói gì, Lâm Bắc Phàm đều có thể tiếp chuyện, hơn nữa còn nói rất say mê. Phải biết rằng hắn ta đã ra ngoài biết bao năm nay, biết được biết bao tri thức. Còn Lâm Bắc Phàm tuổi còn trẻ, chưa từng rời khỏi Đại Võ mà vẫn biết nhiều như vậy, đúng là quá tài giỏi! Chẳng trách hắn lại thăng chức nhanh và trở thành người đứng đầu triều đình!

Chương 794: Thế giới này hình cầu

“Lần này lão phu trở về một là bởi lão phu cũng già rồi, người già thường nhớ nhung cố hương, hi vọng được lá rụng về cội! Hai là bởi lão phu muốn chứng kiến Đại Võ hưng thịnh, trong lòng lão phu cũng được an ủi! Hi vọng tấm thân tàn này có thể báo đáp triều đình, mong thừa tướng đại nhân cho thảo dân một cơ hội!” Lão giả chấp tay, thành khẩn nói.

Diêu Chính ngồi bên cạnh bảo: “Thừa tướng đại nhân, thầy ta vẫn luôn trung thành với Đại Võ, năng lực lại xuất chúng, chỉ thiếu một Bá Nhạc! Hi vọng đại nhân cho hắn ta một cơ hội!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Tấm lòng của lão tiên sinh và năng lực chấp chính của người ta cũng nhìn thấy rồi, đúng thực là một người tài! Ta sẽ tiến cử người vào triều đình làm quan, để người phát huy bản thân!” Lão giả phát tay: “Vào triều làm quan thì thôi, năm ấy lão phu đã từ chức, cũng coi như là một người thất bại! Hiện giờ mọi người trong triều đều giỏi giang, còn lão phu thì đã già nên không đấu được với bọn họ đâu, thế nên ta vào làm quan cũng chẳng có ý nghĩa gì, đã thế còn buồn bực hại thân thể!”

Lâm Bắc Phàm sửng sốt: “Thế lão tiên sinh có ý gì.”

Lão giả mỉm cười: “Lão phu phiêu du nhiều năm, kiến thức rộng mở, song lại phát hiện bản thân mình nhỏ bé vô cùng! Tới nay cũng chẳng biết còn sống được bao lâu, thế nên lão phu chỉ muốn truyền đạt lại những gì mình học được cho mọi người đều biết, được mở rộng tầm mắt! Như vậy thì lão phu cũng yên tâm!”

“Lão tiên sinh thật cao cả!” Lâm Bắc Phàm bội phục. Lão giả vội xua tay: “Thừa tướng đại nhân quá khen rồi, lão phu không dám nhận!” Lâm Bắc Phàm hỏi: “Lão tiên sinh, mấy năm nay người đã học được những gì, có thể kể cho ta nghe không?”

“Đương nhiên, đây là vinh hạnh của lão phu!” Lão giả thở dài, nói: “Mấy năm nay, lão phu đã học được rất nhiều thứ! Những thứ này không hề giống với những gì chúng ta học trong sách! Đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường! Trong đó

có một vài kiến thức cực kỳ phản đạo nhưng lại là sự thực! Nếu lão phu không tận mắt trông thấy thì cũng không dám tin đâu!”

“Mời tiên sinh nói, ta xin được rửa tai lắng nghe!” Lâm Bắc Phàm nghiêm túc nói. “Được, lão phu kể ngay đây! Nếu kể không hay thì mong thừa tướng đại nhân lượng thứ!”

Sắc mặt lão giả trở nên nghiêm túc: “Thừa tướng đại nhân, người có biết không, thực ra thế giới này hình cầu!”

Lâm Bắc Phàm: “Phụt!”

Lâm Bắc Phàm đã nghĩ đến rất nhiều khả năng!

Hắn nghĩ đối phương sẽ kể phong tục tập quán khác lạ ở vùng đất nào đó, nghĩ đối phương sẽ kể những động vật thực vật thần kì, nghĩ hẳn ta sẽ kể những hiện tượng tự nhiên kỳ bí...

Song chẳng ngờ hẳn ta mở miệng ra là phán thế giới này hình cầu! Đây mà là lời một người đọc sách nói ra được hả?

Đó là khoa học, là chuyện mà các nhà khoa học đã nghiên cứu chứ không phải một người đọc sách như người nghiên cứu!

Thế nên Lâm Bắc Phàm bỗng thấy sụp đổ!

Song để mà so sánh thì hẳn vẫn còn bình tĩnh chán, dẫu sao thì hẳn vẫn là một người được tiếp nhận chủ nghĩa duy vật và chủ nghĩa xã hội chân chính. Mặc dù xuyên không, lại còn thêm cả hệ thống, song hẳn vẫn rất tin vào khoa học!

Song Diêu Chính ngồi bên cạnh thì không thể bình tĩnh nổi: “Thầy ơi, người nói thế giới hình cầu... Sao có thể chứ? Mọi người luôn nói với chúng ta rằng trời tròn đất vuông! Thế nên thế giới này phải là vuông mới đúng chứ!”

Lão già La Quang Hải lắc đầu, hẳn ta cười nhạt: “Tử Chính, quan điểm của người chính là quan điểm mà mọi người thường tin theo! Từ lúc ta đọc sách đến nay tiên sinh đã nói rằng trời tròn đất vuông! Kết luận này hoàn toàn đến từ cổ nhân! Thế nhưng người có từng nghĩ có thể những người đó cũng sai hay không?”

Diêu Chính lập tức nói: “Sao họ lại sai được chứ...”

“Tại sao họ không thể sai?”

Lão giả vuốt râu: “Về bản chất bọn họ là người, cũng chỉ được học hơn người thường một chút, hiểu hơn người thường một chút nên mới được giáo hóa chúng sinh, được chúng ta tôn trọng! Thế nhưng chỉ cần là người thì đều sẽ có lỗi sai! Bọn họ nói trời tròn đất vuông, thế chứng cứ đâu?”

“Chuyện này...” Diêu Chính chau mày, hình như hắn ta không nghĩ ra chứng cứ.

“Đây người xem, thực ra bọn họ không hề có chứng cứ để chứng minh cho quan điểm của mình! Thế nhưng mọi người đều tin vào phán đoán của họ, coi họ là chân lý, thế nên cứ lưu truyền mãi, tam sao thất bản, mọi người đều tưởng là thật!” Lão giả nói, ánh mắt của hắn ta trông trí tuệ vô cùng.

“Thế thầy ơi, người nói thế giới này hình cầu thì có chứng cứ gì không?” Diêu Chính hỏi.

“Rất nhiều chứng cứ là đằng khác, để lão phu kể cho các người nghe!”

Lão giả nói: “Ví dụ chúng ta đứng ở bờ bên này nhìn thuyền chạy, đi theo thuyền các người có nhận ra thuyền sẽ dần dần biến mất không, chúng ta sẽ không nhìn thấy nó nữa?”

“Đúng là như vậy!” Diêu Chính gật đầu.

“Hơn nữa, nó còn biến mất một cách có quy luật! Đầu tiên chúng ta không nhìn thấy thân thuyền, tiếp đó là mũi thuyền, sau đó là cán thuyền, cuối cùng thì cả con thuyền đều biến mất!”

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?” Diêu Chính không hiểu.

“Vấn đề lớn là đằng khác!”

Lão giả đập bàn, kích động nói: “Nếu thế giới này bằng phẳng thì chúng ta phải nhìn thấy con thuyền đó mới đúng, tại sao nó lại biến mất chứ?”

“Chuyện này...” Diêu Chính á khẩu.

“Vậy thì chứng tỏ thế giới này hình cầu! Bởi vì con thuyền đi xa là tầm mắt của chúng ta cũng bị che khuất, không thể nhìn thấy từng bộ phận một của con thuyền, các người nói xem có đúng không?”

“Chuyện này...” Diêu Chính không biết phải đáp thế nào, mặt hắn ta đỏ đầy mồ hôi.

“Nói một cách chính xác thì thế giới này chính là một quả cầu, như mặt trời mà chúng ta nhìn thấy vậy!” Lão già nói.

1101 chữ

Chương 795: Kết cục của người đi trước

Diêu Chính vẫn không phục, hắn ta nói: “Thầy à, người nói thế giới này hình cầu, thế sao chúng ta đứng lại không bị ngã?”

“Chuyện này... lão phu không có nhiều kiến thức, học vẫn có hạn nên tạm thời chưa giải thích được! Thế nhưng lão phu có một cách để chứng minh con người có thể đứng thẳng bằng trên hình cầu!”

Lão già lấy một cái bát sạch ra rồi đổ ít nước canh, sau đó đặt trên đất.

Không lâu sau, kiến bèn bò tới bát.

Lão già bưng bát lên, đắc ý nói: “Các người xem, bát này hình cung, gần giống với hình cầu! Thế nhưng con kiến có thể đứng trên đó mà không bị rơi xuống, lão phu còn lật cái bát mà chúng vẫn không bị rơi! Cũng đạo lý ấy, kiến có thể thì tại sao con người chúng ta không thể?”

“Chuyện này...” Diêu Chính lại không biết phải nói gì.

Lão già nhìn Lâm Bắc Phàm: “Thừa tướng đại nhân, đại nhân thấy lão phu nói có đúng không?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Đúng là rất có đạo lý! Lão tiên sinh, người còn phát hiện gì nữa không, nói hết ra đi!”

“Được được được! Nếu thừa tướng đại nhân đã muốn nghe vậy thì để lão phu kể tiếp!”

Lão già La Quang Hải hơn hớn: “Trừ việc phát hiện thế giới này hình cầu ra thì lão phu còn phát hiện thực ra thế giới của chúng ta xoay quanh mặt trời chứ không phải mặt trời xoay quanh chúng ta!”

Lâm Bắc Phàm:

“Phụt!”

Hắn lại mắt bình tĩnh!

Hay lắm, cái này mà cũng nói được!

Lão tiên bối này đúng là không khiến người ta kinh hãi là không được!

“Sao có thể!”

Diêu Chính lại “vỡ mộng”, hắn ta kinh ngạc nói: “Mặt đất dưới chân chúng ta đây là nơi vạn vật bắt đầu, là trung tâm của vũ trụ, sao chúng ta có thể xoay quanh mặt trời được chứ? Hơn nữa thầy à, người xem xem, ngày nào mặt trời cũng mọc đằng đông, lặn đằng tây, lặp đi lặp lại, rõ ràng là mặt trời xoay quanh chúng ta mới đúng chứ!”

Lão già mỉm cười: “Tử Chính, người lại phạm một sai lầm về kiến thức rồi! Chúng ta đều tưởng rằng mặt đất dưới chân chúng ta là trung tâm của vũ trụ, là khởi nguồn của vạn vật, song ai là người đã nói những điều ấy?” Diêu Chính đỏ mặt hỏi: “Là cổ nhân, bọn họ...”

“Cổ nhân cũng là người, bọn họ đều sẽ phạm sai lầm! Bọn họ luôn nói chúng ta là khởi nguồn của vạn vật, là trung tâm của vũ trụ, song họ có chứng cứ gì để chứng minh cho kết luận này không?”

Diêu Chính đỏ mặt hỏi: “Chuyện này... hình như là không có chứng cứ gì cả!”

“Vậy là đúng rồi, bọn họ không có chứng cứ, thế nên kết luận của bọn họ không đáng tin!”

Diêu Chính hỏi: “Thế thầy có chứng cứ gì không?”

Lão già lắc đầu, hắn ta cười: “Lão phu năng lực có hạn, kiến thức hạn hẹp, nên không có chứng cứ rõ ràng, song cũng đủ để chứng minh cho các người xem!”

Nói đoạn, lão già bèn lấy một ngọn nến tời rồi để nó xoay vòng quanh cái bát, đoạn bảo: “Các người xem, đây là quan điểm mà ban đầu chúng ta đã tin, mặt trời xoay quanh thế giới của chúng ta, nó mọc đằng đông lặn đằng tây!”

Lâm Bắc Phàm và Diêu Chính gật đầu.

“Thế nhưng, thực ra nó còn có thể chuyển động như thế này!”

Nói đoạn, lão già cố định cây nến lên giữa bàn, sau đó lấy bát xoay vòng quanh cây nến.

“Các người xem cũng mọc đằng tây, lặn đằng đông đó thôi!”

Lâm Bắc Phàm lại được phen mắt bình tĩnh!

Hay lắm, đến cả thuyết đối xứng mà người cũng nói được!

Lão tiên bối này cũng có bản lĩnh đấy!

Diêu Chính đầm đìa mồ hôi: “Chuyện này chuyện này chuyện này...”

Hắn ta không nói nên lời, cảm giác tất cả những gì hắn ta học trước đây đều sụp đổ!

Lão già đắc ý, hắn ta cười: “Những điều này đều là tài liệu đến từ các nơi, quan sát sự thay đổi của bầu trời nên mới cho ra được kết luận đó đó! Mặc dù quan điểm này hơi lạ nhưng lão phu tin, lão phu thấy đúng!” Diêu Chính đã sợ đến mức ngồi bệt xuống, mặt hắn ta đầm đìa mồ hôi.

Lão già không để ý đến hắn ta, quay ra hỏi Lâm Bắc Phàm với vẻ mong chờ: “Thừa tướng đại nhân, đại nhân thấy thế nào về những kiến thức mà ta học được?”

Hắn ta đang rất mong chờ Lâm Bắc Phàm sẽ nói gì đó!

Dẫu sao thì đối phương cũng là một người khá am hiểu, lại là một người suy nghĩ cực kì khéo léo!

Thần khí phi thiên khí cầu lớn, tàu đệm khí, xi măng xây nhà... hắn đều làm được, tư tưởng của hắn khá cởi mở, chắc hắn sẽ hiểu được thôi.

Lâm Bắc Phàm giơ ngón tay lên: “Lão tiên bối, kiến thức của người đúng là khiến người khác phải nhìn bằng con mắt khác, không thể không phục! Cơ mà quan điểm đầu tiên, thế giới hình cầu không phải của người!”

“Có người nào đồng đạo nữa sao? Đó là ai vậy?” Lão già vô cùng kích động. “Người đó tên là Bái Nguyệt giáo chủ, hắn ta không những là một học giả mà còn có thực lực mạnh mẽ, được xem là cường giả số một thiên hạ!”

“Bái Nguyệt giáo chủ, vừa nghe đã biết là một người tuyệt vời! Hơn nữa hắn ta còn đưa ra quan điểm trái đất hình tròn, ta không cô đơn mà!” Lão giả cảm thán.

“Lão tiên sinh, nhưng ngươi có biết lúc hắn ta đưa ra quan điểm này thì đã có kết cục như thế nào không?”

“Hắn ta làm sao?” Lão giả hỏi.

Lâm Bắc Phàm cười: “Sau khi hắn ta đưa ra quan điểm này, người khắp thiên hạ đều vây đến đánh chết hắn ta!

Hắn ta chết thảm lắm, xương cốt chẳng còn, tro cốt bị người xới lên!”

“Đậu má!” Lão giả cảm giác cả người mình rét run.

1127 chữ

Chương 796: Chiêu mộ

“Vớ cả về quan điểm mặt trời, ngươi cũng không phải người đầu tiên đưa ra! Theo ta được biết, người đầu tiên đưa ra quan điểm này tên là Ca Bách Ni! Thế nhưng ngươi có biết kết cục của hắn ta như thế nào không?”

“Hắn ta làm sao?” Lão giả có một dự cảm chẳng lành.

Lâm Bắc Phàm che mặt: “Hắn ta còn chết thảm hơn cả Bái Nguyệt giáo chủ, hắn ta bị người ta thiêu sống!”

“Đậu má!” Toàn thân lão giả rét lạnh.

“Sao bọn họ đều chết vậy?”

“Còn vì sao nữa? Bởi vì bọn họ đưa ra quan điểm không dung thế tục, dẫn đến mọi người bất mãn và phản nộ, do vậy với bị thu phục đó!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Lão tiên sinh, quan điểm thứ ba của ngươi thì sao!”

“Ôi chao!”

Sắc mặt lão giả trắng bệch, chân hắn ta nhũn ra rồi ngã phịch xuống.

“Thầy ơi! Thầy làm sao thế?” Diêu Chính vội chạy đến đỡ, hấn ta sốt sắng.

Lão giả đồ mồ hôi: “Lão phu không sao...”

“Thầy còn nói không sao, lưng ướt đẫm mồ hôi rồi đây này!”

Hai người lại ngồi xuống, trên mặt toàn là mồ hôi như thể vừa mới dạo trước mặt Diêm Vương một phen vậy.

“Phải biết rằng bệnh từ miệng mà ra, họa cũng từ miệng mà ra!”

Lâm Bắc Phàm vừa uống rượu vừa cười: “Thế nên có vài chuyện bản thân mình biết thôi là được, đừng nói ra bên ngoài! Cũng may mà người gặp được ta, nếu đổi lại là người khác thì bọn họ đã kích động lên rồi. Đúng là chuyện khiến người ta không tưởng tượng nổi mà, các người có hối hận cũng đã muộn!”

“Vâng vâng vâng, thừa tướng đại nhân dạy phải!” Hai người khiêm tốn nhận dạy bảo.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, uống rượu cho đỡ áp lực đi đã! Uống xong thì chúng ta lại nói những chuyện khác!” Lâm Bắc Phàm rót rượu cho hai người. Bọn họ uống vài ly xong, cuối cùng cũng không còn sợ hãi nữa...

Sau khi nói chuyện xong, Lâm Bắc Phàm quyết định tuyển vị lão giả đó vào Quốc Tử Giám, đảm nhiệm một vị trí ti nghiệp khác, phụ trách quản lý thường ngày trong Quốc Tử Giám và xây dựng viện nghiên cứu.

Một là bây giờ hấn vừa là thừa tướng vừa là nguyên soái, còn là phủ doãn kinh thành và tể tửu Quốc Tử Giám, công vụ thật sự quá bận rộn, cần tìm một trợ thủ.

Ở chỗ khác không nói, chỉ nói riêng Quốc Tử Giám, một năm qua vẫn luôn là Diêu Chính phụ trách công việc ngày thường.

Nhưng tuổi tác của hấn ta đã lớn, có đôi khi khó tránh khỏi lực bất tòng tâm.

Lâm Bắc Phàm vẫn luôn muốn tìm người nhưng vẫn chưa có ứng cử viên phù hợp, lúc này La Quang Hải tìm tới cửa, vừa vận hợp ý hấn.

Hắn ta làm quan nhiều năm, đã từng làm đến chức quan tứ phẩm, chứng minh bản thân đủ năng lực.

Hơn nữa đối phương một lòng muốn dạy học, truyền thụ lại học vấn của mình cho người sau, tới Quốc Tử Giám nhậm chức vừa vặn thích hợp.

Hai là Quốc Tử Giám mới thành lập viện nghiên cứu chưa được bao lâu, cần một người lãnh đạo.

Viện nghiên cứu này là bộ phận chuyên nghiên cứu phát minh sáng tạo mấy thứ như khí cầu lớn, tàu đệm khí, giống với viện khoa học ở hiện đại, vô cùng được triều đình coi trọng, do Lâm Bắc Phàm đảm nhiệm chức viện trưởng, thống lĩnh toàn bộ công việc.

Nhưng vẫn là câu nói đó, hắn quá bận, thường xuyên không quản lý được, chỉ có thể chịu trách nhiệm phương hướng chung, còn đến vấn đề nhỏ thì không được.

Muốn tìm người khác tới phụ trách nhưng người khác toàn học đạo của Khổng Mạnh, khá cổ hủ, tư tưởng không đủ rộng mở, kêu bọn họ tới quản cũng không quản tốt được, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của viện nghiên cứu.

La Quang Hải là một người vô cùng thích hợp, sau khi ra ngoài đi một vòng, ngay cả địa cầu là hình tròn, thuyết nhật tâm cũng nói ra được, tuyệt đối là nhân tài có tư tưởng mở rộng nhất và sinh động nhất ở thời đại này. Kêu hắn ta tới phụ trách viện nghiên cứu quả thật là nhân tài được phát huy tài năng của mình, nói không chừng còn có thể va chạm ra tia lửa kinh người gì đó!

Sau khi Lâm Bắc Phàm nhắc đến suy nghĩ của mình, lão giả hơi mừng rỡ: “Thừa tướng đại nhân, người muốn lão phu tới đảm nhiệm chức ti nghiệp của Quốc Tử Giám, phụ trách công tác ở viện nghiên cứu sao?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, cười đáp: “Đúng vậy! Người làm quan nhiều năm có đủ kinh nghiệm, thừa sức làm một chức ti nghiệp! Hơn nữa, người lại du lịch bên ngoài nhiều năm, kiến thức uyên bác, tư tưởng mở rộng, vừa vặn lên lớp dạy được đám oắt con ở Quốc Tử Giám đó! Để bọn họ cũng được mở

mang tầm mắt, tăng thêm hiểu biết, khác một ngày dừng cả ngày từ sáng đến tối chỉ biết cắm đầu vào đọc sách!”

“Có điều, chức quan này chỉ là chính lục phẩm mà thôi, kém hơn chức quan trước đây của ngươi quá nhiều, thiệt thòi cho ngươi quá.

Lão giả lắc đầu, mừng rỡ bảo: “Cũng không thiệt thòi một chút nào cả, lão phu vô cùng thích! Nghe nói viện nghiên cứu đó là do thừa tướng đại nhân chủ trì, nghiên cứu ra rất nhiều thứ hay lợi ích lợi dân!”

“Ví dụ như lúa Thái Bình cho năng suất cao chính là thứ được nghiên cứu ra từ đây! Lão phu đã sớm muốn đi trải nghiệm một phen rồi, ha ha!”

“Ngươi thích là được rồi!”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Bây giờ ở đó không chỉ đang nghiên cứu lúa Thái Bình mà còn đang nghiên cứu ra thuyền lớn bằng sắt thép nổi được trên nước, thấu kính có thể nhìn xa cách mấy chục dặm và rất nhiều thứ mới mẻ khác không thể tưởng được nữa!”

Lão giả chột khao khát: “Thật tốt!”

“Nhưng có mấy chuyện nhất định phải chú ý!”

“Mời thừa tướng đại nhân cứ nói!” Lão giả nghiêm túc hẳn lên.

1259 chữ

Chương 797: Quốc thư

“Hai chuyện khó nhất trên thế giới này, một là đựng tiền của người khác vào trong túi mình, hai là muốn nhét suy nghĩ của mình vào trong đầu người khác! Đặc biệt là chuyện thứ hai, khó càng thêm khó!”

Lâm Bắc Phàm nghiêm túc nói: “Ta biết ngươi một lòng muốn truyền thụ học vấn của mình, xuất phát điểm là tốt, nhưng nói thật, những học vấn đó của ngươi quá kinh thế hãi tục, người bình thường không chấp nhận được, cho nên ta hy vọng ngươi

tuyệt đối đừng nóng vội, lấy dần dặt làm chính, để mọi người từ từ chấp nhận suy nghĩ của người!”

Lão tử chấp nhận: “Thừa tướng đại nhân nói chí phải! Lão phu còn muốn mang cơ thể tàn tạ này cống hiến cho Đại Võ, chứ không muốn hy sinh quên mình, anh đừng vì nghĩa giống như hai đồng đạo kia!”

Lâm Bắc Phàm cười to: “Người có phân nhận thức này là đủ rồi, chúng ta tiếp tục uống rượu đi!”

“Uống!” Lão giả mặt mày hồng hào.

Ngày hôm sau, trên triều đường, Lâm Bắc Phàm báo cáo lại chuyện này với nữ đế.

Nữ đế cười bảo: “Không ngờ lão Diêm La ở bên ngoài hơn hai mươi năm lại mang theo một bụng đầy ắp học vấn trở về! Chẳng trách hắn ta có lòng báo quốc, cũng có năng lực, cứ cho hắn ta đảm nhiệm chức ti nghiệp Quốc Tử Giám, phụ trách chuyện ở viện nghiên cứu đi!”

“Tạ bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng đáp.

Chuyện này được thông qua một cách thuận lợi như thế, tương đương với đi qua một quá trình mà thôi, vì thế lão La Quang Hải lập tức đi nhậm chức.

Vừa mới nhậm chức, hắn ta đã bắt đầu giảng bài.

Lão già này không biết có phải thông qua lời khuyên giải của Lâm Bắc Phàm, đã thông suốt hay không mà đối mặt với các học trò cầu học như khát nước lại mỉm cười bảo: “Hôm nay, lão phu sẽ dạy các người sức mạnh của thần linh!”

Các học trò ngồi bên dưới mắt bình tĩnh rồi.

“La ti nghiệp, học trò không nghe lầm chứ, người định dạy chúng ta sức mạnh của thần linh sao?”

“Làm sao con người có thể nắm giữ sức mạnh của thần linh được?”

“La ti nghiệp, Không Tử không nói chuyện quái lạ, bạo lực, phản loạn, thần linh, người nói như vậy thật sự có ổn không?”

“Ta không nói đùa, lão phu quả thật nắm giữ sức mạnh của thần linh! Chỉ cần các người học theo, các người cũng có thể!”

Lúc này, chỉ thấy lão giả cầm một cái đòn bẩy, cười tự tin và bảo: “Đây chính là sức mạnh của thần linh! Chỉ cần cho ta một điểm tựa, ta không chỉ có thể nhấc bổng một tòa thành mà còn có thể nhấc bổng cả ngọn núi lớn, thậm chí còn có thể nhấc bổng... cả thế giới này!”

Lâm Bắc Phàm đứng phía sau nghe giảng cũng hơi tê dại!

Ngay cả nguyên lý đòn bẩy mà cũng nói ra được!

Lão già này quá giỏi!

Tuy nguyên lý đòn bẩy chỉ là nguyên lý học lực căn bản nhất nhưng thật sự rất hữu dụng.

Tiếp theo, lão giả giảng giải về nguyên lý đòn bẩy một cách chi tiết cho mọi người, mọi người nghe mà say như điếu đổ.

Tiểu quận chúa đứng bên cạnh Lâm Bắc Phàm, nàng cũng nghe đến mê mẩn, nói: “Nguyên lý đòn bẩy thật lợi hại quá! Nếu ta nắm được nguyên lý đòn bẩy vậy chẳng phải sẽ trở thành đại lực sĩ số một thiên hạ hay sao?”

Lâm Bắc Phàm mập mờ bảo: “Ừm, về mặt nguyên lý thì đúng”

Tiểu quận chúa quay đầu nhìn qua: “Lâm Bắc Phàm, ngươi tìm được thầy giáo lợi hại như vậy ở đâu thế?”

“Một vò rượu lừa được hấn ta tới đây!” Lâm Bắc Phàm đáp.

Lúc này, tiểu quận chúa kéo hấn chạy vào một khu rừng nhỏ phía sau Quốc Tử Giám.

Hấn có hơi hoang mang: “Tiểu quận chúa, ngươi định làm gì thế?”

“Còn làm gì nữa? Đương nhiên là nhân lúc mọi người đều đang lên lớp, hì hì...”

Tiểu quận chúa xoa tay, vô cùng hưng phấn, lộ ra nụ cười không có ý tốt.

Lâm Bắc Phàm tức run cả người: “Giữa ban ngày ban mặt sao ngươi có thể làm ra chuyện đồi phong bại tục, không phù hợp với người đọc sách như vậy chứ?”

Tiểu quận chúa chặc một tiếng: “Loại chuyện này ta làm còn ít hay sao?”

Lâm Bắc Phàm rống lên: “Ta tuyệt đối sẽ không để người thành công đâu!”

Tiểu quận chúa cười khà khà: “Lâm Bắc Phàm, người đừng phản kháng! Người không từ chối được ta đâu, ngoan ngoãn nghe theo đi!”

Nói xong, nàng duỗi hai móng vuốt ác ma ra..

Lâm Bắc Phàm phản nộ kêu to một tiếng: “Người đừng cử động, để tự ta tới!”

Nói rồi, hắn ôm tiểu quận chúa vào lòng.

Trong lòng tiểu quận chúa rất thích, tên thói tha này cuối cùng cũng hiểu ra rồi!

Lúc này, trong nước Đại Võ bốn bề thái bình, nhân dân an cư lạc nghiệp, lộ ra sức sống hùng hực, mà các quốc gia bên cạnh thì lại bắt đầu chiến loạn không ngừng, không thể yên bình, rất nhiều nhân tài và dân chúng đều chảy vào Đại Võ.

Nhìn tình hình này, nữ đế nằm mơ cũng muốn cười: “Từ lúc có Lâm ái khanh, cuộc sống của trăm càng lúc càng tốt lên, tương lai chắc chắn sẽ càng ngày càng tốt!”

Sau đó, đúng lúc này, một quốc thư dâng tới trước mặt nữ đế.

“Nước Bạch Tượng thỉnh cầu Đại Võ phái binh trấn áp bạo dân, sau khi sự việc thành sẽ xưng thần với Đại Võ, hàng năm cống nạp!”

Nước Bạch Tượng thì nữ đế biết, là một nước nhỏ nằm ở phía Tây Nam, nhân khẩu khoảng tám trăm vạn người, vì có nhiều voi trắng, đồng thời cũng lấy voi trắng làm tô tem cho nên được gọi như vậy.

Tuy rằng quốc gia này nhỏ nhưng thực lực không thể coi thường.

Có một đại quân Bạch Tượng vô cùng khủng khiếp, do ba nghìn con voi trắng tạo thành, có thể dễ dàng xé nát ba mươi vạn đại quân.

Thế nhưng, nước nhỏ chính là nước nhỏ, năng lực chống lại nguy hiểm vô cùng yếu.

Bọn họ có gần ba trăm vạn người chết trong thảm họa băng tuyết đột ngột này, gần như mỗi hộ gia đình đều có người chết, nhân khẩu giảm thiểu gần bốn mươi phần trăm, thương vong thật sự quá lớn.

Còn có các loại gia cầm gia súc, cây ăn quả... cũng chết trong vụ thảm họa băng tuyết, toàn bộ quốc gia trở nên nghèo khó.

Cho nên dân chúng trong nước trút hết lửa giận lên triều đình, trách bọn họ không làm tốt công tác chuẩn bị, chỉ lo ham mê hưởng lạc, cứu viện không kịp thời nên mới khiến bọn họ thương vong nặng nề.

Bởi thế, sau khi đón tết xong, chỗ bọn họ đã bùng phát khởi nghĩa nông dân lan khắp toàn quốc.

1090 chữ

Chương 798: Cơ hội tốt

Triều đình Bạch Tượng cũng thiệt hại nặng nề trong thảm họa băng tuyết.

Ví dụ như ba nghìn con voi trắng mà nước họ nuôi có hơn hai nghìn con đã chết trong thảm họa băng tuyết, quân lực thiệt hại nặng nề, hoàn toàn không có cách nào chống lại được đám bạo dân đang tràn đầy giận dữ kia. Vì thế, triều đình Bạch Tượng không thể không thỉnh cầu Đại Võ viện trợ.

“Cũng may Đại Võ ta có Lâm ái khanh, bằng không chỉ sợ cũng sẽ giống như bọn họ!” Nữ đế nghĩ lại mà phát sợ. Đối với lời thỉnh cầu của Bạch Tượng, nàng có hơi động lòng.

Dù sao, vì với quân lực của bọn họ hoàn toàn có thể giải quyết vấn đề nội loạn của nước Bạch Tượng.

Sau khi sự việc thành công, nước Bạch Tượng sẽ cúi đầu xưng thần với Đại Võ, năm nào cũng cống nạp, đây là chuyện mà bất cứ một đế vương nào cũng khó mà từ chối được.

“Nhưng, nếu có thể nhân cơ hội này đưa nước Bạch Tượng vào bản đồ Đại Võ, lại mở rộng biên cương lãnh thổ vậy

chẳng phải quá mỹ mãn rồi sao?”

So với có được một nước chư hầu, rất dễ nhận thấy, mở rộng lãnh thổ càng phù hợp với tâm ý của nàng hơn.

Nhưng, làm như vậy lại phải đánh đổi cái giá khá to lớn, dù sao chinh phục một quốc gia không phải một chuyện dễ.

Còn có một điểm khiến nữ đế khá do dự, bây giờ Đại Võ đang dốc toàn lực sản xuất, thật sự không bớt được bao nhiêu thời gian để đi chinh phục nước khác.

Nữ đế không tùy tiện ra quyết định mà tuyên bố chuyện này với các quan trong buổi thượng triều. “Các vị ái khanh, đây là quốc thư từ nước Bạch Tượng gửi tới, thỉnh cầu triều ta phái binh đi trấn áp bạo động, sau khi sự việc thành công, nước Bạch Tượng sẽ cúi đầu xưng thần với Đại Võ ta, năm nào cũng cống nạp! Các vị ái khanh, các người thấy thế nào?”

“Bệ hạ, đây là một chuyện tốt!”

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu đứng ra ngoài đầu tiên, mừng rỡ báo: “Sau khi trải qua thảm họa băng tuyết, quốc lực của nước Bạch Tượng sụt giảm, nội loạn liên miên, chiến tranh loạn lạc, triều đình Bạch Tượng vô lực trấn áp mới xin quân chi viện, đây chính là cơ hội của triều ta!”

“Chúng ta chỉ cần phái đại quân ba mươi vạn người là có thể san bằng tất cả! Như vậy, một là có thể uy chấn bát phương! Hai là còn kiếm được một nước chư hầu! Ba là mỗi năm đều có cống nạp của nước Bạch Tượng, đây là một vụ mua bán không chỉ lời gấp đôi thôi đâu!”

“Đúng vậy, đây chính là một vụ mua bán không chỉ lời gấp đôi thôi đâu!”

“Xin bệ hạ xuất binh chi viện cho triều đình Bạch Tượng”

Quan lại thuộc phe cánh của Lại bộ thượng thư đều mở miệng.

“Khởi bẩm bệ hạ, vi thần có ý kiến khác hử!” Binh bộ thượng thư Lý Khai Quang đứng ra.

Nữ đế quay đầu nhìn qua: “Lý ái khanh, người có quan điểm gì?”

“Bệ hạ, thần cảm thấy tại sao không nhân cơ hội này sáp nhập nước Bạch Tượng vào bản đồ triều ta?”

Binh bộ thượng thư nói với đôi mắt cuồng nhiệt: “Hiện giờ nước Bạch Tượng đang chiến tranh loạn lạc, dân chúng căm gậy khởi nghĩa, triều đình Bạch Tượng vô lực dẹp loạn cho nên mới cầu cứu Đại Võ! Chúng ta hoàn toàn có thể nhân cơ hội này giả vờ nghênh đón, sau đó chỉ huy quân đánh xuống, đánh hạ nước Bạch Tượng, thực hiện đại nghiệp thiên thu mở rộng lãnh thổ!”

“Lý thượng thư nói cực đúng, lúc này chính là thời cơ để dùng binh!”

“Cơ hội này quá hiếm có, quả thật chính là trời ban cho Đại Võ chúng ta, nhất định phải nắm chắc!”

“Vẫn mong bệ hạ suy nghĩ kỹ!”

Người bên phe cánh của Binh bộ thượng thư và quan võ trong triều đều nhao nhao mở miệng.

“Lý đại nhân, lúc này xuất binh vô cùng bất ổn!”

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm lập tức mở miệng phản bác: “Nếu giống như người nói, chúng ta dẫn binh đánh vào Bạch Tượng quả thật có cơ hội mở rộng lãnh thổ nhưng cũng phải đánh đổi bằng cái giá nặng nề!”

“Vì đây là chiến tranh xâm lược, là chiến tranh bất nghĩa, không chỉ gặp phải sự phản kháng từ triều đình Bạch Tượng mà cũng sẽ vấp phải sự phản kháng mãnh liệt từ dân chúng Bạch Tượng, cả nước làm địch! Viễn chinh đến nước khác, chúng ta vốn đã nằm ở tình thế xấu, nếu còn gặp phải sự phản kháng của cả nước vậy phần thắng chắc chắn lại thấp hơn vài phần, thắng cũng là thắng thảm!”

“Cho dù đánh hạ được nước Bạch Tượng nhưng quản lý thế nào cũng là một vấn đề! Nơi đó nói thế nào cũng có mấy trăm vạn người dân, bọn họ coi chúng ta là thù địch, muốn quản tốt bọn họ thật sự khó khăn! Bây giờ nước ta đang tăng gia sản xuất, thật sự không rảnh lo cho nước khác! Bằng không được cái này mất cái kia, mất nhiều hơn được!”

“Còn nữa, bên cạnh còn có hai nước lớn như hổ đói rình mò là Đại Viêm và Đại Nguyệt, bọn họ tuyệt đối sẽ không nhìn

chúng ta thuận lợi mở rộng lãnh thổ như thế! Cho dù có khó khăn cỡ nào cũng sẽ xuất binh, đến khi đó lưng, bụng bị đánh giáp công, chắc chắn sẽ thua không nghi ngờ gì nữa!”

“Cho nên, hoặc là xuất binh giúp triều đình Bạch Tượng, tổn thất nhỏ nhất nhưng lợi ích to lớn! Hoặc là dứt khoát không xuất binh, mặc cho bọn họ đánh đến người chết ta sống, còn chúng ta ngư ông đắc lợi! Xin bệ hạ hãy suy nghĩ kỹ!”

“Xin bệ hạ hãy suy nghĩ kỹ!” Quan viên thuộc phe phái của Hộ bộ thượng thư đồng thanh hô.

1257 chữ

Chương 799: Kế hoạch

“Tiền đại nhân nói có lý nhưng đây là cơ hội nghìn năm có một, nếu bỏ lỡ cơ hội này thì dù chúng ta có muốn đánh hạ nước Bạch Tượng đến đâu cũng không dễ dàng như vậy nữa, có câu phải tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không tới nữa đâu!”

“Tuy rằng trận chiến này thương vong sẽ khá to lớn nhưng đánh trận nào có chuyện không có người chết? Vì thần đã tính toán qua rồi, nếu muốn đánh hạ nước Bạch Tượng, chúng ta cần đánh đổi khoảng năm mươi vạn binh mã, thương vong quả thật khá lớn nhưng vẫn nằm trong phạm vi nước ta có thể chấp nhận được! Đánh đổi năm mươi vạn binh mã lại có được một quốc gia, còn có năm trăm vạn dân chúng, lẽ nào thế này còn không đáng giá hay sao?”

“Về phần hai nước Đại Viêm và Đại Nguyệt, nói thật, bọn họ giờ lo thân mình còn chưa xong, binh mã có thể phái ra có hạn, chúng ta hoàn toàn có thể đánh bại được! Chỉ cần vượt qua một cửa ải này, nhất định sẽ khổ tận cam lai!”

“Xin bệ hạ hãy suy nghĩ kỹ!” Quan viên thuộc phe phái của Binh bộ đồng thanh hô.

“Các vị ái khanh nói đều có lý!” Nữ đế gật đầu.

Đây cũng là chỗ rối rắm của nàng Rất dễ nhận thấy, xuất binh giúp triều đình Bạch Tượng trấn áp bạo loạn trong nước là phương án hy sinh nhỏ nhất và ổn thỏa nhất.

Sau khi sự việc thành công có thể có được một quốc gia cúi đầu xưng thần, còn có thể có được cống nạp của bọn họ.

Nhưng cơ hội mở rộng biên cương quả thật hiếm có.

Nước Bạch Tượng nội loạn không ngừng, hai quốc gia láng giềng lại lo thân mình còn chưa xong, lúc này không ra binh thì còn đợi đến khi nào nữa?

Qua thôn này sẽ không còn tiệm này nữa!

Chỉ là phương án này độ nguy hiểm khá cao, cái giá phải trả cũng hơi lớn cho nên nữ đế chần chừ mãi chưa đưa ra được quyết định.

Chuyện không thể quyết định được cứ hỏi thừa tướng Người này quá toàn năng, ở trong có thể chủ trì triều chính, ở ngoài có thể dẫn binh đánh trận, hỏi hẳn là chuẩn không cần chỉnh “Lâm ái khanh, người có quan điểm thế nào, nói ra cho trẫm nghe thử?”

Lâm Bắc Phàm cười thản nhiên: “Bệ hạ, sở dĩ người do dự chưa quyết định chẳng qua là muốn trả cái giá nhỏ nhất nhưng nhận được lợi ích lớn nhất! Nếu có thể đánh hạ được nước Bạch Tượng với cái giá nhỏ bé sẽ càng tốt hơn, vị thần nói có đúng không?”

Đôi mắt của nữ đế sáng ngời: “Ái khanh nói chí phải, đây chính là suy nghĩ của trẫm, có hơi viển vông hão huyền, người có cách gì không?”

“Thần quả thật có một suy nghĩ có lẽ có thể thực hiện được!”

Đôi mắt của nữ đế càng sáng hơn, vậy mà có thật này!

Các Nữ đế vội nói: “Ái khanh, mau nói ra đi!”

quan đều kinh ngạc, như vậy mà cũng có thể làm được, làm sao có thể?

“Bệ hạ chớ nôn nóng, vị thần sẽ nói ngay đây!”

Lâm Bắc Phàm giơ ba ngón tay ra: “Chúng ta xuất binh thảo phạt nước khác chẳng qua chỉ vì ba mục đích, một là đất đai, hai là tài phú, ba là nhân khẩu!”

Nữ đế gật đầu, nghe Lâm Bắc Phàm nói tiếp.

“Cách làm truyền thống chính là dẫn binh đánh trận, chỉ cần đánh hạ mảnh đất này vậy thì tài phú và nhân khẩu ở vùng đất này hiển nhiên sẽ thuộc về chúng ta! Nhưng làm như thế chắc chắn sẽ phải trả cái giá to lớn. Cái giá này là gì thì cũng không cần ta phải nói nhiều thêm nữa, mọi người đều biết cả rồi!”
Mọi người lại gật đầu.

“Nhưng tình hình hiện giờ khá đặc thù, nước Bạch Tượng nội loạn liên miên, hai nước lớn láng giềng cũng lo thân mình còn chưa xong, tình thế này đúng là nghìn năm khó gặp, quá có lợi cho Đại Võ!”

“Chúng ta có thể dùng một cách khác, trước lấy được nhân khẩu, sau lấy được tài phú, cuối cùng là đánh hạ toàn bộ vùng đất này! Như vậy cái giá phải trả sẽ ít hơn rất nhiều!”

Nữ đế nôn nóng hỏi: “Ái khanh, cụ thể phải làm thế nào!”

“Cách rất đơn giản!”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Bệ hạ, việc đầu tiên chúng ta phải làm chính là mở rộng cổng thành, chào đón dân chúng ở nước Bạch Tượng tiến vào nội cảnh Đại Võ lao động cày cấy là đã đủ để giải quyết vấn đề đầu tiên rồi!” Nữ đế và các quan: “Hừm?”

Lâm Bắc Phàm không thể không giai thích sâu hơn: “Bệ hạ, sở dĩ dân chúng Bạch Tượng phát cờ khởi nghĩa không chỉ vì tức giận triều đình Bạch Tượng vô năng, làm tổn hại đến tính mạng của dân chúng mà còn vì một điểm quan trọng nhất đó chính là sau khi trải qua thảm họa băng tuyết, dân chúng Bạch Tượng đã nghèo rồi, không còn đường sống gì nữa, cho nên chỉ có thể làm phản!”

“Căn cứ theo những gì vị thần tìm hiểu thì người dân nước Bạch Tượng nhập quan kiểm ăn đã đạt đến năm, sáu vạn người. Con số này đều xếp hạng đầu ở các cửa khẩu lớn! Chứng minh bọn họ thật sự không thể sống tiếp được cho nên mới không thể không tha hương cầu thực!”

Nữ đế và các quan hơi dăm chiêu.

“Nếu lúc này chúng ta mở rộng cổng thành chắc chắn sẽ càng có nhiều dân chúng Bạch Tượng đổ xô đến hơn!”

Khu vực gần với nước Bạch Tượng là Võ Tây, nơi đó đất rộng người thưa, cho dù toàn bộ dân nước Bạch Tượng vào đây thì vẫn có thể hoàn toàn chứa được hết!”

“Trước đây, khu vực Võ Tây là một nơi đất đai cằn cỗi, rất nhiều chỗ không có cách nào trồng trọt lương thực, nhưng bây giờ đã khác rồi! Chúng ta đã có lúa Thái Bình, rất nhiều chỗ đều có thể trồng trọt, cái thiếu chỉ có người mà thôi! Chỉ cần thu hút dân chúng Bạch Tượng tới Võ Tây vậy rất nhiều đất hoang sẽ biến thành ruộng tốt, lương thực chắc chắn sẽ tăng sản lượng!”

“Sau đó, chúng ta lại cho bọn họ một vài dải ngô quốc dân, bọn họ chắc chắn sẽ đội ơn vô vàn! Cứ như thế, trong tay bọn họ có lương thực sẽ không chết đói, lại có thể ở Đại Võ an cư lạc nghiệp, khoảng hai, ba năm sau, không phải bọn họ đã biến thành dân của ta rồi sao?”

Lâm Bắc Phàm cười tự đắc, nói: “Hoàn toàn không cần đánh đã có thể cướp được dân Bạch Tượng, hơn nữa bọn họ còn đội ơn chúng ta, nhẫn nhục chịu khó, làm trâu làm ngựa, lẽ nào thế này không tốt sao?”

Đôi mắt của mọi người đều sáng ngời: “Đúng ha!”

1193 chữ

Chương 800: Đi sứ

“Vậy tài phú của Bạch Tượng thì sao?” Có đại thần hỏi.

“Quốc thư của nước Bạch Tượng nói thế nào?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Nước Bạch Tượng xin chúng ta phái binh chi viện, trấn áp bạo dân! Sau khi việc thành sẽ cúi đầu xưng thần, năm nào cũng cống nạp!”

Lâm Bắc Phàm giang tay ra: “Không phải chúng ta đã giúp bọn họ giải quyết vấn đề rồi sao? Chỉ cần thu hút dân chúng Bạch Tượng đến nước chúng ta khai hoang trồng trọt, người trong nước bọn họ ít đi sẽ không thể gây rối được nữa! Vấn đề đã được giải quyết, dựa theo yêu cầu của quốc thư, có phải bọn họ phải cống nạp cho chúng ta, tiến cống tài phú không?”

Ánh mắt của mọi người lại sáng lên: “Đúng ha!”

“Vậy đất đai thì sao?”

“Cái này lại càng đơn giản hơn!”

Lâm Bắc Phàm cười khà khà: “Phần lớn dân chúng ở nước Bạch Tượng đều đã bị chúng ta dụ đi, còn thừa bao nhiêu người tới trồng trọt nữa? Đến lúc đó tài phú của toàn bộ quốc gia chắc chắn sẽ giảm thiểu!”

“Mà lúc này, chúng ta vẫn yêu cầu bọn họ cống nạp, thiếu một phần cũng không được! Bọn họ sợ hãi thực lực của chúng ta nên chỉ có thể bóc lột người bên dưới, dân chúng chắc chắn sẽ oán than dậy đất, sau đó lại làm loạn tiếp!”

“Mà bây giờ, bọn họ nhìn thấy dân chúng Bạch Tượng ở Đại Võ sung túc ảm no chắc chắn sẽ ngưỡng mộ vô cùng! Khi ấy, chúng ta sẽ dẫn binh tới, bọn họ chắc chắn sẽ mở cửa chào đón, trong ứng ngoại hợp!”

“Cứ như vậy!” Lâm Bắc Phàm cười đắc ý: “Một màn ở nước Đa La sẽ lại lên sàn một lần nữa, không chiến mà lính của người vẫn khuất phục! Với cái giá nhỏ bé nhất lấy được nước Bạch Tượng!”

Nữ đế và văn võ bá quan trong triều đều tròn tròn mắt, lú lú nhìn hần.

Rất lâu sau, giữa triều đường mới dần vang lên tiếng vỗ tay bôm bốp! Sau đó, người vỗ tay càng ngày càng nhiều, âm thanh càng lúc càng vang vọng, dần dần biến thành tràng pháo tay như sấm dậy.

Nữ đế vừa vỗ tay vừa vô cùng thán phục: “Ái khanh, kẻ này thật sự quá vi diệu! Giống như kẻ Thôn Mãng năm đó người đưa ra, đều vi diệu như nhau! Tuy rằng vẫn chưa bắt đầu thực hiện nhưng trăm đã cảm thấy chuyện này chắc tám phần có thể thành công! Ái khanh, vẫn nhờ có người! Cũng chỉ có người mới có thể nghĩ ra được diệu kế như thế!”

“Đạ tạ bệ hạ đã khen, vi thần hổ thẹn không dám nhận!” Lâm Bắc Phàm nói lời khiêm tốn.

Khi nên làm màu thì làm màu, khi nên khiêm tốn thì khiêm tốn, đây chính là tố chất cần thiết của người xuyên việt!

Nữ đế hỏi: “Các vị ái khanh, trăm cảm thấy cách này rất hay, ý kiến của các người thế nào?”

Bách quan đồng thanh hô: “Chúng thần không có ý kiến gì khác!”

Nữ đế vỗ đùi: “Được! Cứ làm như vậy đi! Trẫm đặt tên cho kế này là kế hoạch Thôn Tượng, do Lâm ái khanh phụ trách! Các vị ái khanh nhất định phải dốc sức phối hợp, không thể có sai sót, rõ chưa?”

“Thần tuân chỉ!” Bách quan đồng thanh đáp.

Sau khi nhận thánh chỉ, Lâm Bắc Phàm bắt đầu xử lý.

Đầu tiên hần tới gặp sứ thần do nước Bạch Tượng phái tới, nói lại suy nghĩ của triều đình: “Thông qua nhiều lần cân nhắc cẩn thận, bệ hạ và các quan triều đình nhất trí đồng ý phái binh giúp nước Bạch Tượng trấn áp bạo dân!”

Sứ thần nước Bạch Tượng mừng rỡ: “Thừa tướng đại nhân, chuyện này là thật sao?”

“Hiển nhiên là thật rồi, bản quan còn có thể lừa người được chắc?”

Lâm Bắc Phàm sờ ống tay áo hơi dày của mình, mỉm cười nói: “Dù sao thì bản quan cũng đã nhận lời ích của các người, cầm tiền thì phải làm việc chứ!”

“Đúng đúng đúng... cảm ơn thừa tướng đại nhân!” Sứ thần nước Bạch Tượng cúi người.

“Nhưng vẫn còn một yêu cầu!” Lâm Bắc Phàm nói.

Trái tim của sứ thần Bạch Tượng thất lại: “Yêu cầu gì vậy?”

“Khi giải quyết bạo loạn ở nước người, trong vòng ba tháng triều đình các người nhất định phải giao cống phẩm mà năm nay đã hứa cho triều ta!”

Đôi mày của sứ thần Bạch Tượng nhíu chặt hơn: “Thừa tướng đại nhân, thế này có phải hơi vội rồi không? Phải biết rằng nước Bạch Tượng chúng ta vừa mới trải qua thảm họa băng tuyết, tổn thất vô cùng nghiêm trọng! Nhà đột gió lửa mưa cả đêm, bây giờ lại bạo loạn không ngừng, hoàn toàn không có thời gian tập trung đủ cống phẩm, vẫn mong thừa tướng đại nhân bao dung!”

“Bản quan hiểu cho cái khó của các người, nhưng Đại Võ ta cũng trải qua thảm họa băng tuyết, tổn thất cũng nghiêm trọng như thế. Cho nên chúng ta hy vọng có thể nhận được một ít đồ bổ sung nhanh nhất có thể để giảm thiểu vật tư khan hiếm trong nước! Đây cũng là yêu cầu duy nhất mà bệ hạ chúng ta đưa ra, nếu các người không đồng ý vậy chúng ta cũng không có cách nào khởi binh đâu!”

“Cái này.” Sứ thần Bạch Tượng chần chừ, vô cùng do dự.

“Vương đại nhân, chuyện này còn cần cân nhắc nữa sao?”

Lâm Bắc Phàm cười khà khà: “Khi bạo dân bị trấn áp hết, những thứ vốn là của họ sẽ là của người khác, còn không phải do các người quyết định hết hay sao? Đến lúc đó, các người muốn thu thập cống phẩm còn không dễ hay sao?”

Sứ thần Bạch Tượng bị thuyết phục: “Ngược lại cũng đúng!”

Vì thế, hắn ta đã đồng ý với yêu cầu của triều đình Đại Võ, hơn nữa thỉnh cầu triều đình Đại Võ phái binh nhanh nhất có thể.

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm và sứ thần Bạch Tượng xuất phát trong đêm, một nắng hai sương, tốn khoảng một tuần cuối cùng cũng băng qua vùng Võ Tây, tiến vào nước Bạch Tượng.

Quốc chủ nước Bạch Tượng đích thân tới tiếp kiến Lâm Bắc Phàm.

Chỉ thấy đôi phương mặc một bộ chiến giáp lộng lẫy, ngẩng đầu ưỡn ngực đi đường, nói với vẻ vô cùng nhiệt tình và khách sáo: “Không ngờ một chút chuyện nhỏ của nước Bạch Tượng lại làm phiền Lâm thừa tướng đại giá! Sớm biết Lâm thừa tướng tới đây, bản vương đã sớm đứng đợi ở cửa khẩu rồi! Không thể tiếp đón từ xa, vẫn mong thứ tội!”

1130 chữ

Chương 801: Tình thế loạn lạc

Bây giờ, cho dù là quyền lực hay là địa vị thì Lâm Bắc Phàm đều cao hơn quốc chủ nước Bạch Tượng nhiều. Thân là thừa tướng kiêm đại nguyên soái binh mã của Đại Võ hoàng triều, thống lĩnh triều đường và binh mã toàn quốc, quyền lực chỉ dưới mỗi nữ đế.

Còn là Trung Dũng Vương do nữ đế ngự phong, có thể xưng là vương gia điện hạ, địa vị vô cùng tôn quý. Cho dù là quyền lực hay là thân phận thì đều là nhân vật số hai trong Đại Võ hoàng triều, có quyền cao chức trọng, vua của một nước nhỏ như quốc chủ nước Bạch Tượng gặp được hiển nhiên phải vô cùng khách sáo rồi. Lâm Bắc Phàm mỉm cười đáp: “Quân chủ Bạch Tượng khách sáo rồi! Trước mắt nước Bạch Tượng nội loạn không ngừng, bạo loạn khắp nơi, quốc chủ bận rộn trăm việc, chúng ta có thể hiểu được! Bệ hạ chúng ta vô cùng coi trọng chuyện này cho nên đã phái bản quan tới giải quyết chuyện này!”

Quốc chủ Bạch Tượng giơ tay phải đặt lên trái tim, vô cùng nghiêm túc: “Cảm ơn thừa tướng đã hiểu, cảm ơn bệ hạ đã lượng thứ!”

Sau đó, hắn ta nhìn ra phía sau Lâm Bắc Phàm, vậy mà chỉ có mấy chục người, còn chưa đến một trăm người vì thế hoang

mang hỏi: “Lâm thừa tướng, binh mã của Đại Võ các người đây sao?”

Lâm Bắc Phàm chỉ vào người phía sau: “Không phải đều ở đây cả sao?”

Quốc chủ Bạch Tượng càng hoang mang hơn: “Đại Võ các người... chỉ phải có tí binh mã này tới đây?” Lâm Bắc Phàm mỉm cười gật đầu: “Đúng rồi!”

Quốc chủ Bạch Tượng mất bình tĩnh: “Lâm thừa tướng, chắc là người nói đùa đúng không? Chỉ chút ít binh mã như vậy còn không gom nổi thành một đội nữa, làm sao mà trấn áp được bạo loạn ở nước ta? Phải biết rằng lần bạo loạn này ảnh hưởng đến toàn quốc, quy mô đạt đến hơn trăm vạn người, không có ba bốn mươi vạn binh mã thì không giải quyết được đâu!”

“Thế là đủ rồi, vì bản quan đã tới đây!”

Lâm Bắc Phàm nói một cách vô cùng tự tin: “Chỉ cần có bản quan ở đây, cho dù có bao nhiêu bạo dân tới thì bản quan đều có thể giải quyết dễ dàng, quốc chủ cứ việc yên tâm!”

Các tướng lĩnh phía sau Lâm Bắc Phàm đều lên tiếng nịnh nọt.

“Quốc chủ Bạch Tượng cứ việc yên tâm, nguyên soái của chúng ta chính là quân thần của Đại Võ, đánh sáu trận chiến lớn chưa một trận nào thua đâu!”

“Tuy chúng ta ít người nhưng một mình nguyên soái có thể địch lại thiên quân vạn mã!”

“Hắn đích thân ra trận có thể giải quyết được toàn bộ vấn đề!”

“Người cứ thả trái tim về bụng đi!”

Quốc chủ Bạch Tượng nghĩ đến chiến tích huy hoàng của Lâm Bắc Phàm.

Tuy người trẻ tuổi trước mặt này xuất thân là người đọc sách nhưng lại vô cùng am hiểu đánh trận.

Đặc biệt sở trường là lấy ít đánh nhiều, lấy yếu thắng mạnh, hơn nữa lần nào cũng tốc chiến tốc thắng, giành được thắng lợi lớn nhất chỉ với sự hy sinh nhỏ nhất, chưa bao giờ từng thua cả! Xung là quân thần đương thời cũng không quá.

Dùng binh càng nhỏ thì thắng càng nhanh hơn, càng dễ hơn!

Lần này chắc hẳn cũng là như thế đi?

Quân chủ Bạch Tượng dâng lên vài phần tin tưởng trong lòng:
“VẬY... làm phiền Lâm thừa tướng rồi!”

“Không có gì!”

Tiếp sau đó, quân chủ Bạch Tượng nhiệt tình chiêu đãi đám người Lâm Bắc Phàm.

Trong buổi tiệc, Lâm Bắc Phàm lại một lần nữa thề thốt nhất định có thể giải quyết nhanh chóng phản loạn ở nước Bạch Tượng.

Chỉ cần hắn ra trận lập tức sẽ thành công ngay, dễ như trở bàn tay.

Nhìn thấy bộ dáng tự tin như thế của hắn, quân chủ Bạch Tượng lại sinh thêm vài phần tin tưởng nữa.

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Bắc Phàm đi theo quân chủ Bạch Tượng tới khu chiến loạn.

Một đường đi tới, những gì nghe thấy và nhìn thấy đã thu hút sự chú ý của đám người Lâm Bắc Phàm. Đến đâu cũng là tường ngói đồ nát, đồ tang màu trắng treo đầy ở cửa, đường xá thì phủ đầy tiền giấy. Trên phố có thể nhìn thấy một vài dấu chân, có người thì cả người lúi thúi, ánh mắt của bọn họ đờ đẫn giống như hoạt tử nhân, còn có thể nhìn thấy một vài thi thể không có ai xử lý đã phát ra mùi hôi thối, tình hình thảm dân chúng lầm than.

Tiếp tục tiến lên, đi đến cổng thành, tình hình lại không giống nữa.

Chỉ thấy vô số dân chúng áo rách quần manh, lúi thúi bẩn thỉu, đang cầm các loại vũ khí như cuốc, gậy đối kháng với binh lính của nước Bạch Tượng, hô đánh hô giết, đánh đến vô cùng ác liệt.

“Là các ngươi! Là các ngươi đã hại chết cha mẹ ta, ta phải báo thù cho cha mẹ ta!”

“Ta phải báo thù cho người nhà của ta, đánh chết triều đình!”

“Bây giờ lại ép ta đến đường cùng! Ta không thể sống thì các người cũng đừng hòng!”

“Chết thì chết, sau mười tám năm lại là một hảo hán!”

Quân chủ Bạch Tượng thở dài rồi nói: “Vốn dĩ nước Bạch Tượng ta tuy không giàu nhưng cũng coi như an cư lạc nghiệp, dân và quan hòa hợp! Nhưng ai ngờ một trận thảm họa băng tuyết trăm năm mới gặp một lần này tới đột ngột quá. Một trận thiên tai đó không chỉ mang đi mấy trăm vạn người mà còn mang đi vô số tài phú, bản vương còn đau lòng hơn bất cứ ai!”

“Nhưng dân chúng không chỉ không tha thứ cho bản vương mà còn trút giận lên người bản vương, đòi phát cờ khởi nghĩa, chiến loạn ảnh hưởng đến quốc gia! Trong thiên tai lần này, bản vương cũng tổn thất nặng nề, ba nghìn con voi trắng được nuôi đã chết mất hơn hai nghìn, thật sự vô lực trấn áp! Ôi... vì duy trì sự ổn định trong nước mà không thể không mời Đại Võ xuất binh tương trợ!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Có thể hiểu được!”

1102 chữ

Chương 802: Đây là Lâm thừa tướng

“Tiếp theo phải làm phiên Lâm thừa tướng rồi!”

Quốc chủ Bạch Tượng nói với vẻ mong chờ: “Bản vương vẫn thường nghe nói Lâm thừa tướng người dụng binh như thần, bách chiến bách thắng, chính là quân thần đương thời! Hy vọng lần này Lâm thừa tướng có thể thi triển hết tài năng, giải quyết nội loạn ở nước Bạch Tượng, bản vương vô cùng biết ơn!”

Lâm Bắc Phàm vỗ ngực, tự tin vô cùng: “Quân chủ Bạch Tượng xin cứ yên tâm, tất cả cứ để bản quan lo!”

Nói xong, hắn đứng ra, nhìn bạo dân bên dưới thành và lớn tiếng nói: “Các vị yên lặng! Xin hãy yên lặng! Xin hãy nghe bản quan nói một lời!”

Thế nhưng, những bạo dân đã mất lý trí đó hoàn toàn không nghe.

“Người là ai, tại sao bọn ta phải nghe người?”

“Đúng đó! Ngay cả quốc chủ mà chúng ta còn chẳng coi ra gì, người thì là cái thá gì?”

“Nhìn bộ dáng của hần chắc là tay sai của quốc vương đây!”

“Ăn đến môi hồng răng trắng, chắc chắn là xuất thân quý tộc! Toàn ăn mồ hôi nước mắt của nhân dân, quý tộc đều đáng chết!”

“Giết hần! Giết hần! Giết hần.”

Mọi người đều vô cùng tức giận.

Có bạo dân thậm chí còn giơ gạch lên định ném về phía Lâm Bắc Phàm.

Nhìn thấy một màn này, Triệu Khoát đứng bên cạnh hần vô cùng tức giận, hần ta đứng chắn trước mặt Lâm Bắc Phàm, lớn tiếng quát, giọng nói truyền khắp toàn sân: “Yên lặng! Không được làm bậy! Người đứng trước mặt các người đây chính là thừa tướng đương triều, đại nguyên soái binh mã của Đại Võ hoàng triều, Trung Dũng vương điện hạ - Lâm Bắc Phàm!”

“Nguyên soái đại nhân là trụ cột của hoàng triều chúng ta, không cho phép vô lễ! Nếu các người đả thương một cọng tóc của nguyên soái, trăm vạn đại quân Đại Võ chúng ta nhất định sẽ nam hạ, các người cứ đợi chịu chết đi!”

Toàn bộ bạo dân có mặt ở đó đều bị trấn áp!

Bọn họ nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ kính hãi.

Thừa tướng đương triều! Đại nguyên soái binh mã của Đại Võ hoàng triều! Trung Dũng vương điện hạ!

Bất cứ một thân phận nào cũng đều rất kêu!

Mà người trẻ tuổi trước mặt lại đồng thời có cả ba thân phận lớn này, dọa người sợ chết khiếp mất!

Nhưng trong bạo dân cũng không thiếu mấy người có kiến thức.

Một lão nhân trong số đó thoát nhìn khá nho nhã, giọng nói hơi già nua: “Lão phu nghe nói thừa tướng, đại nguyên soái binh mã của Đại Võ hoàng triều và Trung Dũng vương quả thật là cùng một người. Hơn nữa còn là một người trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi, tên chữ là Lâm Bắc Phàm! Tuy rằng hần xuất

thân là dân thường nhưng năng lực xuất chúng, liên tiếp lập công cho nên được nữ đế bệ hạ một đường đề bạt!”

Đám bạo dân lại kinh hãi rồi!

“Vậy mà thật sự có người như vậy sao?”

“Xuất thân dân thường lại có thể lên làm thừa tướng và nguyên soái, còn được phong vương?”

“Hơn nữa còn trẻ tuổi như vậy?”

“Nếu đây là sự thật thì quá, quá, quá... khủng khiếp rồi!”

Vẫn có vài người không tin nên lão nhân đó lập tức phổ cập sự tích huy hoàng của Lâm Bắc Phàm cho nghe.

Hai mươi tuổi là trạng nguyên đỗ đầu tam nguyên, văn hay chữ tốt!

Phát minh ra các thần khí trấn quốc như khí cầu lớn, tàu đệm khí, xi măng... tăng mạnh quốc lực cho Đại Võ!

Hành binh đánh trận, trấn áp ba đại phiên vương, bên ngoài chống Đại Nguyệt và Đại Hạ, còn thu phục được một quốc gia!

Phát hiện ra thảm họa băng tuyết từ trước, báo động cho toàn quốc, giúp dân chúng toàn quốc bình yên vượt thiên tai!

Cùng với lời phổ cập của lão nhân, mọi người không thể không tin!

Nhưng trong lòng càng kinh sợ hơn!

Đây còn là con người sao?

Lúc này, lão nhân kia ngẩng đầu lên hô: “Người... thật sự là thừa tướng, đại nguyên soái binh mã, Trung Dũng vương của Đại Võ – Lâm Bắc Phàm sao?”

“Thật trăm phần trăm!”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ tự tin: “Chắc hẳn không ai dám mạo danh bản quan đâu!”

Mọi người không hèn mà cùng nhìn về phía quốc chủ Bạch Tượng bên cạnh Lâm Bắc Phàm, trong lòng đã có thêm vài phần tin tưởng.

Dù sao thì bọn họ không nhận ra hấn nhưng chắc chắn nhận ra quốc vương của mình.

Quốc vương của mình đứng bên cạnh cũng không hề phủ nhận vậy chắc hẳn là thật rồi.

Không ngờ một nhân vật lừng lẫy như thế lại thật sự tới nước Bạch Tượng bọn họ.

Vì thế mọi người dần yên tĩnh lại.

Vẫn là vị lão nhân đó mở miệng hô: “Lâm thừa tướng, người muốn nói gì với chúng ta? Nếu muốn khuyên chúng ta dừng tay vậy không cần nói nữa! Quốc vương vô năng, không gắng làm được một việc gì trong thảm họa băng tuyết, hại chúng ta vợ chồng ly tán, tan nhà nát cửa, bây giờ đều không thể sống tiếp được nữa, một quốc vương như vậy cần còn có ích gì?”

Vài ba câu của lão giả đã kích động quần chúng nổi giận.

“Đúng đó, một quốc vương như vậy cần còn có ích gì?”

“Lúc chúng ta chịu đói chịu lạnh, tên quốc vương này lại trốn trong hoàng cung ấm áp của mình, ăn ngon mặc đẹp, hoàn toàn không liếc mắt nhìn chúng ta lấy một cái, ngu ngốc vô tình, tàn bạo bất nhân!”

“Dân chúng cả nước chúng ta đều chết sạch cả rồi thì hấn ta mới chạy ra ngoài thu đon tàn cục, còn có tác dụng gì?”

“Bình thường lúc bóc lột chúng ta ra tay thật lưu loát, nhưng lúc nên báo đáp thì chẳng được cái nước mẹ gì!”

“Còn định phái binh tới trấn áp chúng ta? Tuy chúng ta chỉ có một cái mạng tàn nhưng tuyệt đối không thỏa hiệp đâu nhé!”

“Đúng! Lật đổ hấn ta!”

“Hoặc là đánh đổi ra một tương lai, hoặc là chết chung”

1297 chữ

Chương 803: Các người đều có thể

Quốc vương Bạch Tượng đứng trên thành lâu nghe được mà ngập đầy lửa giận, chỉ hận không thể lột da đám bạo dân này.

Trong lòng thầm nghĩ: Đời trận bạo loạn này kết thúc sẽ cho các ngươi biết mặt!

Vẫn là vị lão giả đó mở miệng nói: “Lâm thừa tướng, chuyện này không liên quan đến ngươi, lão phu khuyên ngươi mau rời khỏi đây nhanh nhất có thể đi, đừng giẫm chân vào vũng nước này! Bằng không đao kiếm không có mắt, dẫu thương đại nhân lại không hay!”

Thật ra thay vì nói là có lòng tốt khuyên giải còn không bằng nói là kiêng dè Lâm Bắc Phàm, hy vọng hắn đừng nhúng tay vào.

Dù sao thì phía sau đối phương chính là toàn bộ Đại Võ, không phải là người mà dân thường ở mấy tiểu quốc như bọn họ có thể chọc vào.

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Lão nhân gia, ý tốt của ngươi bản quan xin nhận, nhưng quốc chủ Bạch Tượng mời ta tới đây là hy vọng Đại Võ chúng ta xuất binh trấn áp bạo dân, giải quyết quốc loạn ở Bạch Tượng!”

Vừa dứt lời, toàn bộ bạo dân có mặt ở đó đều kích động hẳn lên.

Tên quốc vương tàn bạo bất nhân, ngu dốt vô tình này lại còn mời Đại Võ phái binh tới trấn áp bọn họ?

Đây là muốn ép bọn họ tới đường cùng còn gì!

Quá đáng ghét!

Quá khiến người giận dữ!

Không giết thì không đủ khiến quần chúng nguôi cơn giận!

Những đôi mắt thù hận đó giống như lưỡi kiếm sắc bén bắn về phía thành lâu, chỉ hận không thể giết người nào đó!

Quốc chủ Bạch Tượng cảm thấy rợn hết cả người, mồ hôi lạnh túa ra.

Sao Lâm Bắc Phàm lại nói chuyện này ra? Thế này không phải càng khiến mâu thuẫn gay gắt hơn sao?

Lúc này, Lâm Bắc Phàm giơ hai bàn tay ra dè xuống, lớn tiếng nói: “Mọi người yên lặng chờ nổi nóng, chờ có nổi nóng, bản

quan vẫn còn lời muốn nói! Đợi bản quan nói xong, các người tức giận cũng chưa muộn!”

Lời của hắn vẫn có vài phần sức nặng, vừa dứt lời, động tĩnh đã nhỏ hơn rất nhiều. “Đại Võ chúng ta vốn đúng là định xuất binh giúp quốc chủ Bạch Tượng giải quyết chuyện nội loạn này, nhưng bây giờ, bản quan phát hiện ra mọi người đều rất khổ sở. Trận thảm họa băng tuyết trăm năm mới gặp một lần này, Đại Võ chúng ta cũng trải qua, nói thật...”

Sắc mặt của hắn nặng nề: “Cho dù Đại Võ chúng ta đã dự cảm trước được thảm họa băng tuyết tới, cũng đã chuẩn bị rất nhiều nhưng tổn thất vẫn nặng nề như cũ. Tuy rằng đều giữ lại được dân chúng nhưng rất nhiều gia súc gia cầm, cây ăn quả... đều chết trong thảm họa! Còn những thương vong tổn thất khác, bản quan không nhắc tới nữa!”

“Đại Võ chúng ta chỉ là mất đi tài phú mà thôi, mà các người không chỉ mất đi tài phú mà còn mất đi người thân, bạn bè của mình, mất đi tất cả, cho nên càng khó khăn và đau khổ hơn! Sở dĩ các người phản kháng và sở dĩ phát cờ khởi nghĩa là để trút hết giận dữ và đau đớn trong lòng mình, chống lại vận mệnh bất công này!”

Dân chúng nước Bạch Tượng nghe mà rất xúc động.

Sở dĩ bọn họ phát cờ khởi nghĩa không phải là vì như vậy hay sao?

Bằng không đang yên đang lành, ai lại rảnh rỗi đi làm mấy chuyện nào tàn như vậy, bỏ mất nào hay sao?

“Bản quan hiểu cho nỗi khổ và sự bất đắc dĩ của các người, hiểu cho cơn giận cho các người!”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục lớn tiếng nói: “Nhưng người chết đã chết, người còn sống vẫn phải sống tiếp, mọi người chắc hẳn phải sống cho thật tốt..”

“Sống cho thật tốt? Chúng ta nào còn đường sống đâu?”

Một bạo dân lớn tiếng gào lên: “Bây giờ chúng ta đã chẳng còn gì cả, ngay cả cái ăn còn chẳng có, tên quốc vương đáng chết này vẫn áp giải chúng ta đi trồng trọt nhưng ngay cả một miếng cơm cũng không cho ăn!”

“Đúng đó! Thảm họa băng tuyết đã qua rồi nhưng thời tiết vẫn rất lạnh như cũ, triều đình ngay cả một cái áo cũng không nỗ lực phát cho dân! Người nhà ta không chết trong thảm họa băng tuyết mà chính xác là chết trong tay triều đình!”

“Cần tên quốc vương này có tác dụng gì? Cần triều đình như vậy có ích gì?”

Lâm Bắc Phàm nhìn về phía quốc chủ Bạch Tượng.

Quốc chủ Bạch Tượng cười khò: “Bản vương cũng bất đắc dĩ mà! Trong thảm họa băng tuyết lần này, triều đình chúng ta cũng tổn thất nặng nề như thế, các loại vật tư đều khan hiếm! Tuy rằng bình thường có tồn một ít lương thực, than đá, áo bông... nhưng nào đủ chia cho người trong cả nước?” Lâm Bắc Phàm gật đầu, năng lực chống nguy hiểm của nước nhỏ chính là yếu như vậy đây. Khu vực mà nước nhỏ chiếm giữ thường đều là những nơi tài nguyên khá thiếu thốn, khả năng sản xuất có hạn.

Bình thường bọn họ tập trung vật tư chủ yếu là dùng cho quân bị, võ trang quân đội, như vậy mới có thể chống lại sự xâm lược của các nước lớn xung quanh, đảm bảo chủ quyền độc lập của quốc gia.

Cứ như vậy, chia đến tay người dân hiển nhiên sẽ ít đi rồi.

Cho nên một khi xảy ra thiên tai thảm họa sẽ không chống đỡ được, người khổ đầu tiên cũng chính là dân chúng.

Lâm Bắc Phàm quay đầu về, lớn tiếng nói với dân chúng Bạch Tượng: “Bản quan hiểu nỗi khổ và chỗ khó của các ngươi, cho nên bệ hạ chúng ta nhân từ, quyết định mở rộng cổng thành chào đón các vị tiến vào Đại Võ kiếm ăn!

Chỉ cần các ngươi tới, tuyết đói sẽ không chết đói!”

Lời này vừa nói ra, hiện trường đã bùng nổ.

“Cái gì? Mở rộng cổng thành, cho chúng ta tới Đại Võ kiếm sống?”

“Còn hứa sẽ không chết đói?”

“Nói đùa đúng không?”

Vẫn là vị lão giả đó mở miệng hỏi: “Lâm thừa tướng, chúng ta thật sự có thể tới Đại Võ sao?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười đáp: “Đương nhiên là được rồi!”

Lão giả cười khỏ: “Nhưng chúng ta tới Đại Võ vẫn không có đường sống! Người xem chúng ta nhiều người như thế, tất cả đều đổ dồn về Đại Võ, nào có nhiều việc đến thế để làm! Không làm việc thì không có cơm ăn, cũng vẫn chết đói mà thôi!”

Dân chúng nghe thế không nhin được mà gật đầu.

“Hơn nữa, theo như lão phu được biết sau khi nhập quan chính là vùng đất Võ Tây, khu vực Võ Tây đất rộng người thưa, lại khá cằn cỗi, không có người lại không có lương thực, chúng ta làm sao mà sống tiếp được?” Dân chúng lại gật đầu tiếp.

Đây chính là nguyên nhân bọn họ không tới Đại Võ, vì đi rồi cũng không có đường sống gì cả, trừ phi trên tay có ít lương thực dư thừa mới dám mạo hiểm một phen.

1143 chữ

Chương 804: Dẹp yên nội loạn

Lâm Bắc Phàm mỉm cười và đáp: “Vị lão nhân gia này thấy nhiều hiểu rộng, nhưng thông tin mà người biết đã lạc hậu rồi. Bây giờ khu vực Võ Tây đã không phải là nơi cằn cỗi của trước kia nữa!”

“Lâm thừa tướng, nguyện nghe tỏ tường!” Lão giả lớn tiếng nói.

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Đại Võ chúng ta đã nghiên cứu ra một loại lúa nước đặt tên là lúa Thái Bình, loại lúa này có thể sinh trưởng ở một vài vùng đất bạc màu và sản xuất ra lương thực, cho nên chúng ta đang khai hoang vùng Võ Tây, cần rất nhiều nhân thủ!

“Vì vậy chỉ cần các người tới Võ Tây giúp chúng ta khai hoang trồng trọt thì chúng ta sẽ cung cấp lương thực và vật tư cần thiết, tuyệt đối sẽ không để các người chết đói! Nếu đến vụ thu hoạch, các người còn có thể được chia một ít lương thực!”

Dân chúng nước Bạch Tượng nghe mà vô cùng động lòng.

“Chỉ cần giúp Đại Võ khai hoang trồng trọt là có lương thực ăn, có đồ để chia rồi!”

“Nếu đến vụ mùa còn có thể được chia một ít lương thực!”

“Trời không tuyệt đường người mà!”

Có người cao giọng hô lên một cách kích động: “Lâm thừa tướng, lời người nói là thật sao? Người không lừa chúng ta chứ?” Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Bản quan vượt nghìn dặm xa xôi tới nơi này lẽ nào là để lừa các người sao? Thật ra, các người là dân chúng của nước Bạch Tượng, có làm loạn dữ dội thế nào cũng không liên quan đến chúng ta, chúng ta cũng không cần thiết phải quản các người, các người nói có đúng không?”

Mọi người đều tin vì Lâm Bắc Phàm quả thật không cần thiết phải lừa bọn họ, càng không cần thiết phải đặc biệt chạy tới đây để lừa bọn họ.

“Nói như vậy, chuyện này là thật à!”

“Chúng ta thật sự có thể tới Đại Võ kiếm kế sinh nhai, chỉ cần trồng trọt làm việc là có thể sống tiếp rồi!”

“Ha ha! Đây không phải là nghề chính của chúng ta hay sao? Làm ở đâu mà không phải là làm?”

“Đại Võ bệ hạ nhân từ! Cảm ơn bệ hạ đã cho chúng ta một con đường sống!”

“Ta muốn tới Đại Võ! Ta muốn tới Đại Võ!”

Mọi người hoan hô nhảy múa, mừng rỡ vô cùng.

Quốc chủ Bạch Tượng kéo Lâm Bắc Phàm lại, hỏi với vẻ khó hiểu: “Lâm thừa tướng, người làm vậy là?”

Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng nói: “Quốc vương bệ hạ, không phải ta đang giải quyết bạo dân giúp người hay sao?”

Người xem, chỉ cần kéo bọn họ đến Đại Võ trồng trọt, không phải bọn họ sẽ không làm loạn nữa hay sao?”

Đôi mắt của quốc chủ Bạch Tượng sáng ngời: “Thừa tướng nói chí phải!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười gật đầu.

Quốc chủ Bạch Tượng dựng ngón cái, khen ngợi: “Bản vương vẫn thường nghe nói Lâm thừa tướng túc trí đa mưu, dụng binh như thần, thường xuyên có thể biến mục nát thành thần kỳ, giải quyết các vấn đề khó khăn!

Hôm nay cuối cùng bản vương cũng được chứng kiến, thật khâm phục! Vô cùng khâm phục!”

Lâm Bắc Phàm lại mỉm cười gật đầu.

Khen đi, cổ mà khen nữa vào, đến khi đó chỉ có nước mà khóc thôi!

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói với dân chúng Bạch Tượng đang hoan hô nhảy múa: “Bây giờ cổng thành biên quan sắp mở, nếu các người vẫn không tin thì có thể theo bản quan đi xem!”

“Chuẩn bị mở cửa rồi sao? Đi đi đi, bây giờ đi xem luôn!”

“Nếu thật sự là vậy, ta sẽ lập tức vào ngay!”

“Dù sao ta cũng cô độc một mình, bây giờ có thể đi luôn!”

Mọi người đều vô cùng kích động.

Vì thế Lâm Bắc Phàm dẫn đầu dân chúng Bạch Tượng chậm rãi đi tới trước cứ điểm Thanh Long.

Hắn ngẩng đầu, lớn tiếng hô: “Mở cổng thành, chào đón dân Bạch Tượng nhập cảnh!”

“Rõ, thưa nguyên soái!”

Cổng thành ầm một tiếng, hoàn toàn mở ra! “Thật sự mở ra rồi?”

“Xem ra lời thừa tướng nói là thật!”

“Có thể đi kiểm soát rồi!”

Rất nhiều dân chúng Bạch Tượng hào hứng nối đuôi nhau đi vào.

Bởi vì nhân số thật sự quá nhiều nên hơi loạn, Lâm Bắc Phàm không thể không lớn tiếng hô: “Mọi người chậm thôi, đừng nôn nóng! Xếp hàng đăng ký cho xong, sau đó dựa theo trật tự vào thành!”

Bây giờ lời hấn nói vô cùng có tác dụng, mọi người đều mang khao khát về cuộc sống mới, dựa theo thứ tự vào thành.

Hôm ấy có hơn bốn mươi vạn dân Bạch Tượng nhập cảnh Đại Võ, bắt đầu cuộc sống mới...

Mà chuyện này cũng nhanh chóng truyền khắp toàn bộ nước Bạch Tượng.

Dân chúng Bạch Tượng đang làm loạn đều kích động.

“Đại Võ đang tuyển người cày cấy?”

“Chỉ cần tới bên đó làm việc là có thể bao cơm ăn sao?”

“Nếu đến vụ mùa còn được chia một ít lương thực? Có chuyện tốt như vậy sao?”

“Nhìn Đại Võ mà xem, đối xử với dân chúng nước khác tốt như vậy thật đúng là có trách nhiệm của nước lớn! Nước Bạch Tượng thì không được, chỉ hận không thể bóc lột chúng ta đến chết! Người đối xử với mình tàn nhẫn nhất luôn là người một nhà!”

“Ta không thể ở nước Bạch Tượng được nữa, bây giờ phải đi tới Đại Võ thôi!”

“Đúng, ta cũng đến Đại Võ!”

Vì thế ngày hôm sau, có hơn ba mươi vạn dân Bạch Tượng ủa tới.

Đến ngày thứ ba, số lượng nhiều hơn, đạt đến bốn mươi vạn.

Đến ngày thứ tư, con số đạt đến đỉnh điểm, vậy mà lại vượt qua năm mươi vạn, gần đến sáu mươi vạn. Đến ngày thứ năm, tuy rằng nhân số có dấu hiệu giảm xuống nhưng vẫn đạt đến ba mươi vạn. Trong năm ngày này lại có gần hai trăm vạn dân Bạch Tượng tiến vào Đại Võ.

Mà những người này phần lớn đều là người khởi nghĩa lúc trước, vì không có đường sống nên không làm loạn không được. Nhưng bây giờ đã có một con đường sống, ai còn bằng lòng đi làm chuyện mất đầu đó nữa? Vì thế tất cả đều chạy ra ngoài.

Nội loạn ở Bạch Tượng hiển nhiên cũng được dẹp yên.

Chương 805: Cải tạo đất đai

Quốc chủ Bạch Tượng vô cùng kinh ngạc, không ngờ nội loạn khiến hắn ta bó tay chịu trời này lại được dẹp yên một cách dễ dàng như thế.

Hơn nữa còn không hao tổn một binh một tốt nào, ngay cả máu còn không chảy.

Hắn ta không thể không một lần nữa dựng ngón cái với Lâm Bắc Phàm, khen ngợi: “Lâm thừa tướng, giải quyết xong bạo loạn trong nước một cách dễ dàng như thế, bản vương thật sự phục người quá, chính vì có người nên Đại Võ mới phát triển không ngừng, càng ngày càng tốt hơn!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Quốc chủ Bạch Tượng, người quá khen rồi, chẳng qua là phân ưu giúp bề hạ mà thôi! Quốc chủ Bạch Tượng, hiện giờ việc đã giải quyết giúp người rồi, người cũng nên thực hiện lời hứa của mình! Gửi thần thư lên, cúi đầu xưng thần với Đại Võ, đồng thời trong vòng ba tháng nộp cống phẩm đã hứa lên! Bằng không bản quan cũng không tiện ăn nói với bề hạ!”

Đưa thần thư lên đối với quốc chủ Bạch Tượng mà nói cũng không có vấn đề gì cả.

Bây giờ Đại Võ thế mạnh, binh hùng tướng mạnh, một quốc chủ nước nhỏ như hắn ta cúi đầu xưng thần cũng không tính là gì.

Điều khiến hắn ta đau lòng nhất là phải nộp cống phẩm đã hứa lên trong vòng ba tháng.

Thời gian quá gấp rút, vừa trải qua một trận thảm họa băng tuyết, vương triều bọn họ tổn thất nghiêm trọng, hoàn toàn không thể gom được nhiều cống phẩm như thế.

Nhưng không làm được cũng phải làm, đắc tội với Đại Võ thì lại không hay.

“Chắc rồi chắc rồi, bản vương tuyệt đối sẽ không bội ước!”

Quốc chủ Bạch Tượng lớn tiếng hứa hẹn, trong mắt xuất hiện một tia độc ác.

Sở dĩ hần ta đánh đổi cái giá to lớn như thế còn không phải vì quốc dân phía dưới không nghe lời, muốn lật đổ sự thống trị của hần ta hay sao?

Bây giờ chiến loạn đã bị dẹp yên, cũng nên từ từ tính sổ rồi!

Lông cừ phải ở trên thân cừ, ta không gom đủ cống phẩm thì lấy đồ của các người gom vào thôi.

Quân chủ Bạch Tượng tạm biệt Lâm Bắc Phàm rồi vội vã đi mài dao.

Mà lúc này, chuyện Lâm Bắc Phàm đã giải quyết xong nội loạn ở Bạch Tượng đã nhanh chóng lan truyền khắp thiên hạ, có rất nhiều người khâm phục kẻ sách này, nhưng phần lớn vẫn là cười nhạo.

“Cho hơn hai trăm vạn dân nước Bạch Tượng tới Võ Tây khai hoang trồng trọt, đầu óc nghĩ gì vậy không biết?”

“Vùng Võ Tây chính là một nơi cằn cỗi, đất đai bạc màu, nếu có thể trồng được lương thực thì đã trồng từ lâu rồi, nào cần đợi đến bây giờ?”

“Đại Võ làm vậy là tự đeo lên lưng mình một gánh nặng lớn mà!”

“Hơn hai trăm vạn dân, ăn uống vệ sinh cũng là một vấn đề rồi! Máu chó là bọn họ có nhiều lương thực như vậy để nuôi người không?”

“Vừa trải qua thảm họa băng tuyết, vật tư ở quốc gia nào cũng khan hiếm, bây giờ điều quan trọng nhất là giữ lương thực của mình! Nhưng Đại Võ lại hào phóng lấy ra nuôi dân nước khác, đầu óc có vấn đề rồi!”

“Nếu không trồng được lương thực thì phen này lỗ to!”

“Chắc chắn không trồng được đâu, ta đang đợi xem trò cười của Đại Võ đây! Ha ha!”

Tuy rằng mọi người đều biết Đại Võ đã nghiên cứu ra một giống lúa nước có sản lượng cao là lúa Thái Bình, trồng trên ruộng đất phì nhiêu, lượng mưa dồi dào thì chắc chắn có thể

tăng sản xuất tăng thu nhập. Nhưng người trồng ở một nơi vừa bạc màu vừa thiếu nước như Võ Tây này, cho dù nó có thể phát triển cỡ nào nhưng không hấp thụ dinh dưỡng thì chắc chắn không thể lớn nổi.

Cho nên mọi người đều đang đợi xem trò cười của Đại Võ.

Mà lúc này, Lâm Bắc Phàm lại rất bận rộn, hoàn toàn không rảnh để ý dư luận bên ngoài.

Hắn tập trung rất nhiều quan viên và nhân thủ tới để tiến hành đăng ký tạo sổ cho người dân Bạch Tượng, sau đó chia thành các đội kéo đến các khu vực ở Võ Tây để khai hoang trồng trọt.

Đồng thời còn phải điều động đủ lương thực và vật tư từ triều đình tới để nuôi nhóm người này.

Đến buổi tối, hắn còn phải lén lút chuồn ra ngoài.

Võ Tây thiếu nước?

Vậy ta cho vài trận mưa to!

Võ Tây bạc màu?

Vậy ta cho giun đất ngoáy (động đất), xới đất phì nhiêu ở sâu bên dưới lòng đất lên!

Còn dẫn dòng sông từ trên dãy núi Phượng Hoàng xuống.

Cứ như vậy, đất đai ở Võ Tây đã có sự cải thiện to lớn rồi.

Cộng thêm lúa Thái Bình chịu hạn chịu nóng, Lâm Bắc Phàm tin rằng năm nay nơi này chắc chắn sẽ bội thu.

Nếu trồng trọt thêm vài năm nữa, nơi này cực có khả năng sẽ biến thành kho lương của Đại Võ.

Mà lúc này, hai trăm vạn dân Bạch Tượng đã bắt đầu khai hoang và trồng trọt.

Điều khiến bọn họ kinh ngạc là thổ nhưỡng ở Võ Tây này hình như cũng không kém như trong tưởng tượng, có vẻ như trồng lương thực cũng không thành vấn đề, tại sao mọi người ở bên ngoài đều nói nơi này đất đai cằn cỗi?

Nếu nói thiếu nước....

Bọn họ tới đây đã được vài ngày rồi, vậy mà lại đổ mấy trận mưa liên, tần suất đổ mưa còn cao hơn tưởng tượng của bọn họ.

Cộng thêm hai dãy núi lớn, có dòng sông tự nhiên chảy xuống, nguồn nước này thoát nhìn cũng không có vẻ gì là thiếu.

Cứ như thế, mọi người càng có thêm chút lòng tin.

Dù sao thì bọn họ tới đây là để khai hoang trồng trọt, nếu trồng lương thực tốt, bọn họ chắc chắn sẽ sống rất tốt, nếu lương thực bội thu thì bọn họ còn có thể được chia một ít lương thực.

Vì thế, mọi người làm việc với khí thế ngút trời, trong lòng tràn ngập ý chí chiến đấu.

1132 chữ

Chương 806: Vựa lúa tương lai

Lâm Bắc Phàm đứng giữa ruộng nhìn cảnh tượng sục sôi ngất trời này, lớn tiếng hô: “Mọi người cố gắng làm việc! Vùng đất này mọi người cũng trông thấy rồi đó, là nơi có thể sản xuất lương thực, chúng ta cũng không thiếu nước, chỉ cần trông ra được lương thực thì mọi người đều được chia phần!”

Một lão hán đang nghỉ ngơi không nhìn được mà hỏi: “Thừa tướng đại nhân, nếu bội thu, chúng ta có thể được chia bao nhiêu lương thực?”

Mọi người đều đồng tai lên nghe ngóng.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, giơ ba ngón tay lên: “Ba phần!”

“Ba phần!” Mọi người hô lên kinh ngạc. Phải biết rằng bọn họ trông trọt ở nước Bạch Tượng, lúc thu hoạch tốt nhất cũng chỉ có thể được chia hai phần rưỡi, lương thực còn lại đều bị triều đình và quý tộc địa chủ vơ vét hết, bộ dáng ăn không đủ no nhưng cũng không chết đói, cuộc sống rất khó khăn.

Mà người tha hương cầu thực tới Đại Võ không chỉ được triều đình Đại Võ lo cơm ăn, mà lương thực bội thu còn có thể được chia ba phần!

Sống tốt hơn lúc bọn họ còn ở Bạch Tượng nhiều!

Trời ơi, vậy mà trên đời lại có chuyện tốt đẹp như thế?

Lão hán kích động hỏi: “Thừa tướng đại nhân, đây là thật sao?”

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu ưỡn ngực, nói một cách hùng hồn: “Hiển nhiên là thật rồi! Bản quan đường đường là thừa tướng của Đại Võ kiêm đại nguyên soái binh mã, nhất ngôn cửu đỉnh, làm sao lại nói đùa như thế được?”

Mọi người lập tức reo hò nhảy múa.

“Vậy mà lại có thể được chia ba phần lương thực, thật sự quá tốt rồi!”

“Cho nhiều quá, không cố gắng cũng không được!”

“Xem ra nhất định phải liều mạng làm thôi!”

“Cái này là chắc chắn rồi, bằng không lại có lỗi với bản thân quá!”

Lâm Bắc Phàm hỏi với vẻ khó hiểu: “Mới có ba phần lương thực thôi, có đến mức kích động như vậy không?”

Câu nói này hình như đã hỏi đến chỗ thương tâm của dân chúng Bạch Tượng.

Lập tức có người kể khổ: “Thừa tướng đại nhân, người không biết đấy thôi, chúng ta sống ở nước Bạch Tượng khổ biết bao! Mọi người vất vả cày cấy cả một năm, kết quả mười phần lương thực thì có ba phần bị triều đình thu đi! Sau đó lại có năm phần bị mấy địa chủ và quý tộc đó rút đi! Đến tay chúng ta nhiều lắm chỉ còn lại hai phần, thuộc loại ăn không đủ no nhưng cũng không chết đói đó!”

“Mà thế này đã được tính là tốt lắm rồi! Nếu gặp phải thiên tai hạn hán thì càng thảm hơn! Giống như trận thảm họa băng tuyết vừa rồi, mọi người đều thiệt hại nặng nề, kết quả triều đình còn định rút đi nửa phần lương thực, mấy ông lớn quý tộc đó cũng định rút đi nửa phần, thậm chí là một phần! Đến tay chúng ta chỉ còn lại chưa đến một phần, thế này làm sao mà sống nổi?”

“Còn có chuyện càng khiến người tức hơn nữa!”

Một người dân Bạch Tượng tức giận nói: “Bọn họ còn cướp hết sạch lương thực ở nhà ta, còn muốn áp giải ta đi trồng trọt cho bọn họ! Không cho ăn cơm còn đòi ta làm việc, thiên hạ nào có chuyện như thế?”

“Đúng đó! Bọn họ thật sự không phải con người!”

“Bây giờ nghĩ lại là hận đến nghiến răng”

“Mấy người này chính là gia súc sống trong nhân gian!”

Lâm Bắc Phàm không nhịn được mà lắc đầu thở dài: “Không ngờ vậy mà các người lại sống khổ như thế, ta cũng không dám tưởng tượng đó là cuộc sống thế nào! Giống Đại Võ chúng ta, bình thường chỉ trưng thu một phần lương thực! Mấy người sở hữu đất đai đó cùng lắm cũng chỉ lấy ba đến bốn phần lương thực, còn lại khoảng năm đến sáu phần đều thuộc về toàn bộ hộ nông dân, nuôi một gia đình nhỏ không thành vấn đề!”

Dân chúng Bạch Tượng có hơi đỏ mắt: “Vậy mà có thể được chia nhiều lương thực như thế sao? Dân chúng Đại Võ quá hạnh phúc!”

“Năm nay quá tốt, năm nay quá tốt...”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, thở dài rồi bảo: “Bởi vì gặp phải thiên tai nên mọi người đều tổn thất nghiêm trọng! Cộng thêm Võ Tây, Giang Nam và Ký Bắc trước đây bị phiên vương gây họa, lương thực thiếu thốn, dân chúng đói khổ, cho nên triều đình chúng ta hạ chỉ, dân chúng ở ba vùng này không cần nộp thuế lương cho triều đình chúng ta! Cứ như vậy các hộ nông dân mới có thể được thêm một phần lương thực, cuộc sống cũng tốt hơn một chút!”

Đôi mắt của dân chúng Bạch Tượng lại càng đỏ hơn: “Còn có thể được chia thêm một phần? Dân chúng Đại Võ quá hạnh phúc!”

“Ngoại trừ mấy chuyện này ra, chúng ta còn dùng xi măng sửa mới lại các công trình thủy lợi, khai thông kênh đào, mở rộng tám phương pháp nông nghiệp và các loại phân bón kiểu mới... chỉ cần có thể thúc đẩy gia tăng sản xuất thì chúng ta đều làm hết!”

Đôi mắt của dân chúng Bạch Tượng đỏ đến phát tím: “Triều đình Đại Võ còn làm ra nhiều chuyện tốt như vậy cho dân chúng nữa sao, dân chúng Đại Võ thật quá hạnh phúc!”

Lúc này, trong lòng bọn họ không hẹn mà cùng nổi lên một suy nghĩ, nếu mình là người Đại Võ thì tốt biết mấy!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm hô: “Được rồi, nói chuyện ngoài lề nhiều quá rồi, làm chậm trễ mọi người làm việc quá!”

Tóm lại đều chăm chỉ làm việc cho bản quan! Lương thực mà các người sản xuất ra càng nhiều thì các người càng nhận được nhiều lương thực hơn!”

“Được!”

Mọi người đều phấn chấn hẳn lên, tiếp tục ra sức làm việc.

Không chỉ vì lương thực được hứa hẹn mà đồng thời cũng hy vọng mình biểu hiện xuất sắc, được triều đình nhìn trúng và trở thành người Đại Võ.

Nhìn thấy một màn này, Lâm Bắc Phàm cười trộm, không tin không cảm dỗ được các người.

Đúng lúc này, một bóng người màu tím duyên dáng đi ra giữa ruộng.

1245 chữ

Chương 807: Người có thấy bất ngờ không?

Lâm Bắc Phàm ngoảnh đầu nhìn, hần kinh ngạc nói: “Tử Nguyệt cô nương, sao ngươi lại tới đây?”

Người trước mắt chính là Tử Nguyệt công chúa.

Nàng vẫn mặc y phục màu tím như cũ, trên gương mặt là một lớp voan mỏng cũng màu tím, chỉ để lộ đôi mắt hút hồn màu tím. Mặc dù không thấy rõ dung mạo, song từ dáng người của đối phương có thể thấy chắc chắn nàng là một mỹ nữ tuyệt sắc.

Những người dân đến từ nước Bạch Tượng làm gì được gặp nữ nhân nào xinh đẹp như vậy? Nhất thời, bọn họ đều đứng

ngây ngốc, quên mất phải làm việc.

Tử Nguyệt công chúa chậm chậm bước tới, trông nàng nhẹ nhàng như một cơn gió vậy. Chỉ trong chớp mắt, nàng đã tới trước mặt Lâm Bắc Phàm.

Tử Nguyệt công chúa khẽ ngẩng đầu, đôi mắt màu tím khẽ chuyển động một cách nhanh nhẹn: “Đương nhiên là tới thăm Lâm đại nhân rồi, chúng ta đã xa nhau hơn một tháng nên ta nhớ lắm! Do vậy ta nhịn không được mà tới đây!”

Giọng nói dễ nghe của nàng đã khiến dân chúng nước Bạch Tượng điên đảo.

“Đây không phải chỗ để nói chuyện, chúng ta đổi sang chỗ khác đi!” Lâm Bắc Phàm nói.

Tử Nguyệt công chúa liếc nhìn xung quanh, nàng gật đầu: “Đại nhân nói phải!”

Thế là hai người bèn rời đi, vừa đi vừa nói cười.

Dân chúng xung quanh thấy họ rời đi, không nhìn được bắt đầu thi nhau bàn luận.

“Nữ tử mặc đồ màu tím kia đẹp quá, trông cứ như tiên nữ ở trên trời vậy!”

“Đúng vậy, còn đẹp hơn tất cả nữ nhân ta từng gặp trên đời này, không biết người như thế nào mới có được nàng đây?”

“Cơ mà phải nói một điều rằng người này chắc chắn là hồng nhan tri kỷ của Lâm đại nhân! Người không nhận ra hả, ánh mắt tiên nữ đó nhìn thừa tướng đại nhân ngập tràn vẻ ngưỡng mộ và tình cảm! Hai người đứng cạnh nhau thì đúng chẳng khác gì một đôi kim đồng ngọc nữ, quá xứng đôi!”

“Ha ha, một nam tử như thừa tướng đại nhân thì nữ nhân khắp thiên hạ này ai mà không yêu?”

“Người nói phải! Thôi đừng nghĩ nữa, mọi người tiếp tục làm việc đi thôi!”

Thời gian khoảng một chung trà trôi qua, hai người bèn tới bên bờ sông.

Xung quanh không một bóng người, Lâm Bắc Phàm bèn hỏi: “Công chúa điện hạ, lần này người tới là có chuyện gì thế?”

“Quân sư, bản cung đã nói rồi mà?”

Tử Nguyệt công chúa liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, nàng có hơi khiển trách, nói: “Bản cung tới đây là để thăm cái tên phụ tình nhà ngươi đó!”

Lâm Bắc Phàm sững sờ: “Tên phụ tình? Tại sao ngươi lại nói vậy?”

Tử Nguyệt công chúa hơi giận, nàng nói: “Quân sư, ngươi xem ngươi đi, đã đến Võ Tây nhiều ngày như vậy rồi mà chẳng thông báo gì cho bản cung, trong lòng ngươi hoàn toàn không có bản cung! Bản cung phải biết được chuyện này bằng cách khác! Ngươi nói xem, ngươi không phải tên phụ tình thì là gì?”

Lâm Bắc Phàm vội vã chấp tay: “Công chúa điện hạ, ngươi hiểu lầm ta rồi! Lần này ta tới Võ Tây là để thi hành công vụ, giải quyết vấn đề nước Bạch Tượng nội loạn, đồng thời thúc đẩy công cuộc sản xuất lương thực của Đại Võ, ta bận không thể phân thân được luôn ấy!”

“Hơn nữa, công chúa điện hạ còn đang bận bịu với việc phục hồi đại nghiệp ở Đại Nguyệt, đúng thật là cũng chẳng có thời gian rảnh mà quan tâm đến những thứ khác! Thế nên ta không tới làm phiền ngươi, mong công chúa điện hạ thứ tội!”

“Bản cung hiểu, thế nên bản cung mới tự mình tới đây! Quân sư đại nhân, ngươi có thấy bất ngờ không?” Tử Nguyệt công chúa khẽ ngẩng đầu lên, trông nàng đúng kiểu “mau khen ta đi”. Lâm Bắc Phàm nói một cách vui vẻ: “Đương nhiên là bất ngờ rồi! Công chúa điện hạ, ngươi có mang theo đặc sản gì đó không? Ta khá là thích vật màu vàng màu bạc hay nói cách khác là vàng và bạc! Nếu ngươi không có mấy thứ này thì đồ vật gì quý giá một chút cũng chấp nhận được! Kết bạn ta quý là ở tấm lòng, có thành ý là được, tiền nhiều hay tiền ít đều được hết!”

Tử Nguyệt công chúa bực mình: “Quân sư, bản cung vượt ngàn dặm xa xôi tới thăm ngươi mà ngươi chỉ nhớ đến tiền! Chẳng lẽ trong mắt ngươi bản cung còn chẳng quan trọng bằng tiền hay sao? Ngươi thích tiền đến vậy à?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Công chúa điện hạ, người hiểu lầm rồi, ta không thích tiền, ta không có hứng thú với tiền!”

Tử Nguyệt công chúa hoang mang vô cùng: “Người không thích tiền?”

Lâm Bắc Phàm liếc mắt nhìn: “Đúng vậy, bởi vì ta thích người có tiền!”

Tử Nguyệt công chúa: “...”

Lâm Bắc Phàm liếc mắt nhìn: “Kiểu nữ nhân vừa xinh đẹp lại vừa có tiền như công chúa đây là ta thích nhất đấy!”

Tử Nguyệt công chúa cười khanh khách: “Quân sư, người đúng là dẻo miệng, bản cung nghe mà thích vô cùng! Người biết nói chuyện như vậy, miệng ngọt như kẹo kéo, chắc đã lừa được không ít nữ nhân đâu nhỉ?” Lâm Bắc Phàm tỏ ra vô tội: “Công chúa điện hạ, người lại hiểu lầm nữa rồi! Một nam nhân như ta thì cần gì phải lừa ai? Nữ nhân đều là thiêu thân lao đầu vào lửa, ta có muốn ngăn cũng không ngăn được!”

Nhớ đến những người đẹp trong nhà Lâm Bắc Phàm, Tử Nguyệt công chúa bèn gật đầu.

“Nhất là nữ nhân nào đó...”

Lâm Bắc Phàm đưa mắt nhìn: “Lúc nào cũng làm trái với ý muốn của ta, động chân động tay còn động cả miệng với ta, đến cơ hội phản kháng ta cũng không có, chỉ đành bó tay chịu chết!”

“Quân sư!” Tử Nguyệt công chúa hô lên, gương mặt nàng đầy vẻ xấu hổ, song lại xinh đẹp vô cùng.

“Chẳng lẽ ta nói sai hay sao?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

Tử Nguyệt công chúa hừ một tiếng, nói: “Quân sư, người nói không sai! Có điều người cũng nhắc nhở bản cung rồi đấy!”

Lâm Bắc Phàm hoang mang: “Ta nhắc nhở người cái gì?”

“Nhắc nhở bản cung làm những chuyện mình nên làm!”

Tử Nguyệt công chúa lại bỏ nhào đến ôm chầm lấy Lâm Bắc Phàm.

Vẻ mặt Lâm Bắc Phàm kiểu cuộc đời này không còn gì luyến tiếc, nữ nhân này lại tiếp tục rồi!

Lần nào nàng cũng gấp gáp như vậy, chẳng cho hắn cơ hội lựa chọn! Thôi vậy, hắn không phản kháng được, chỉ đành hưởng thụ thôi!

Hừ! Nếu không phải hắn cần che giấu tu vi thì làm gì có cơ hội cho nàng ra tay? Hai người bèn ôm nhau một lúc rồi mới lưu luyến tách ra.

1135 chữ

Chương 808: Chương 808: Nữ nhân kia có tài đức gì?

Tử Nguyệt công chúa nói đến chuyện của Đại Nguyệt, hiện giờ mọi thứ đều đang tiến triển thuận lợi.

Nàng dẫn binh mã của mình đi gây rối khắp nơi khiến vương triều Đại Nguyệt phải bận bịu đi dẹp loạn, tình hình trong nước rối như một mớ tơ vò, thế cục dần dần mất không chế.

Lâm Bắc Phàm gật đầu, hắn cười: “Công chúa điện hạ, đây đúng là một thế cục tốt, ngày phục hồi Tà Nguyệt không còn xa nữa!”

“Quân sư nói phải! Nếu như không có thế lực bên ngoài gây ảnh hưởng thì bản cung tin rằng trong vòng nửa năm nhất định sẽ lật đổ vương triều Đại Nguyệt, phục hồi Tà Nguyệt ta!” Tử Nguyệt công chúa nói. Lâm Bắc Phàm liên tục khen hay.

“Tới khi ấy, bản cung chính là nữ đế của vương triều Tà Nguyệt, còn quân sư chính là thân vương của Tà Nguyệt, hoàng phu của bản cung! Chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng Tà Nguyệt, sau đó sinh thật nhiều hoàng tử, hoàng tôn! Quân sư, chúng ta sinh mười đứa luôn, người thấy thế nào?” Tử Nguyệt công chúa say mê. Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi: “Công chúa điện hạ, người nghĩ hơi xa rồi đó, tính đến cả chuyện con cái luôn rồi!”

Gương mặt Tử Nguyệt công chúa tỏ vẻ nghiêm túc: “Quân sư, bản cung không thể không suy nghĩ! Hoàng thất Tà Nguyệt chúng ta huyết mạch ít ỏi, chuyện nối dõi duy trì giống nòi chỉ

đành dựa vào chúng ta thôi!” Lâm Bắc Phàm lại càng đổ mồ hôi hơn nữa: “Thế thì cũng đâu cần phải sinh nhiều như vậy, hai ba đứa thôi là đủ rồi!”

“Bắt buộc phải sinh nhiều như vậy! Không những vì hoàng thất Tà Nguyệt mà còn vì một nguyên nhân quan trọng nữa!”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Nguyên nhân gì?”

Tử Nguyệt công chúa vuốt ve gò má của Lâm Bắc Phàm, nói: “Quân sư, ngươi là nam nhân ưu tú nhất, thông minh nhất mà bản cung từng gặp! Huyết mạch của ngươi xuất sắc như vậy, nhất định phải truyền lại, thế nên chúng ta phải sinh thật nhiều con!”

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi hột, hắn cảm giác mình đã biến thành một con heo, không khỏi thở dài một hơi trong lòng.

Một mỹ nam tử ưu tú như hắn đến chuyện hôn nhân cũng không được tự do, đúng là khó khăn cho hắn quá rồi! Hai người tiếp tục nói chuyện, bàn đến chuyện của nước Bạch Tượng.

Tử Nguyệt công chúa dờn ánh mắt: “Quân sư, chuyện nước Bạch Tượng thực sự đơn giản như vậy thôi sao? Bản cung không tin đâu, chút chuyện nhỏ này mà còn phải phiền đến ngươi, cứ phải một quan viên tới xử lý là được rồi!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Công chúa điện hạ, ngươi đúng là quá hiểu ta rồi! Đương nhiên không chỉ có nguyên nhân này, để ta nói cho ngươi hay, song ngươi không được nói cho ai khác biết đâu đấy!”

“Quân sư mau nói đi, bản cung tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài đâu!” Tử Nguyệt công chúa lộ đầu tới với vẻ tò mò...

Thế là Lâm Bắc Phàm bèn nói kế hoạch thôn tính Bạch Tượng ra.

Tử Nguyệt công chúa nghe xong thì không khỏi thán phục: “Đúng là quân sư có khác, kế sách như vậy mà ngươi cũng nghĩ ra cho được! Mặc dù kế hoạch vừa mới bắt đầu nhưng bản cung đã có dự cảm chắc chắn chuyện này sẽ thành công!”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười, hắn gật đầu.

Tiếp đó, Tử Nguyệt công chúa lại bắt đầu đổ kị: “Nữ nhân kia có tài có đức gì mà có thể khiến quân sự giúp đỡ nàng như vậy?”

Nữ nhân mà nàng nhắc đến tất nhiên là nữ đế rồi.

“Dẫu sao thì hiện giờ nói kiêu gì ta cũng là thần tử của Đại Võ, hưởng bổng lộc của vua thì phải giúp vua san sẻ nên tất nhiên ta phải cống hiến cho nữ đế rồi! Hơn nữa hai năm nay nữ đế đối xử với ta rất tốt, ta cũng nên giúp nàng làm vài chuyện chứ!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Quân sư, người nói không sai! Nhưng hiện giờ người phải cẩn thận hơn nữa, bởi vì công lao mà người lập được là quá lớn, người không những được làm thừa tướng mà còn được làm cả đại nguyên soái của Đại Võ, thậm chí là vương gia, giờ chẳng còn phần thưởng nào có thể thưởng cho người nữa rồi! Người ta hay nói công cao chấn chủ, đây không phải một câu bông đùa thôi đâu! Từ xưa đến nay trong các triều đại, người có thể leo lên đến vị trí này đều không có kết cục tốt đẹp!”

“Hơn nữa người lại còn đắc tội các quan văn võ trong triều, nhờ đâu xảy ra chuyện thì chắc chắn bọn họ sẽ nhân cơ hội mà bỏ đá xuống giếng!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Những điều này ta đều biết, ta sẽ cẩn thận!” Hắn vẫn luôn hiểu rõ hoàn cảnh của mình, thế nên lúc nào hắn cũng chuẩn bị bài chuồn.

“Người người phải cẩn thận nhất chính là nữ nhân kia, coi bộ nàng không hề đơn giản đâu!”

Tử Nguyệt công chúa nói: “Mặc dù bản cung chỉ mới gặp nàng một lần, song trực giác mạnh mẽ của bản cung nói với bản cung rằng nữ nhân đó tuyệt đối không thể xem thường!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, càng ngày thời gian hắn và nữ đế ở cạnh nhau càng nhiều hơn, điều này cũng khiến Lâm Bắc Phàm dần dần nhận ra rằng nữ đế thực sự không hề đơn giản, coi bộ nàng rất khác so với vẻ bề ngoài của mình.

Nàng không hề ngốc nghếch như người ngoài hay đồn.

Có một vài chuyện đúng là nàng xử lý rất không hay, song có vài chuyện nàng lại làm rất đến nơi đến chốn. Nàng là kiêu lơ là chuyện nhỏ, thông minh chuyện lớn.

Nhất là trong việc tiêu diệt ba vị phiên vương, biểu hiện của nàng càng lúc càng thông minh lanh lợi hơn, rất nhiều chuyện nàng đều xử lý rất ổn thỏa.

Nữ đế cũng hay có những sách lược trùng hợp với hần trong việc xử lý đại sự của quốc gia. Hiện giờ, chuyện ngu ngốc nhất mà nàng làm đó chính là quá tham luyện nam sắc. Lâm Bắc Phàm vuột ve gương mặt của mình.

1060 chữ

Chương 809: Qua cầu rút ván

Bất cứ một hoàng đế thông minh nào đều sẽ có thuật đế vương khiến cho triều đình ổn định, như vậy thì mới có thể nắm vững quyền lực, khiến bách quan văn võ phải làm việc cho mình.

Dù có yêu thích một người đến mức độ nào đi chăng nữa thì vẫn phải giữ được sự ổn định ấy để tránh bị mất đi quyền lực.

Kết quả nữ đế thì hay rồi, nàng ném tất cả quyền lực của mình cho hần. Thừa tướng là hần, nguyên soái là hần, đến cả vương gia cũng là hần.

Nữ đế đã cho hần quá nhiều, nhiều đến mức khiến da đầu hần tê dại.

Nếu như hần thực sự là một quyền thần tham lam quyền lực thì nữ đế đã xong đời từ lâu rồi!

“Quân sư, Đại Võ không an toàn một chút nào cả! Chỉ có Tà Nguyệt mới là nơi để về mãi mãi của ngươi mà thôi!” Tử Nguyệt công chúa nói.

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Công chúa điện hạ, ta biết rồi!”

Nếu sau này thực sự phải đánh bài chuồn thì Tà Nguyệt cũng là một chỗ không tồi. Điều duy nhất hần phải đối phó chính là Tử Nguyệt công chúa.

Nữ nhân này quá tham lam, còn đòi sinh đến mười đứa con, như thế thì làm sao ta sinh nổi?

Lúc này tại nước Bạch Tượng, do đã có hai trăm vạn người rời đi nên hiện giờ, đất nước này chỉ còn lại ba trăm vạn người dân.

Những người ở lại đều là những người có khá nhiều tài sản, đồng thời cũng là những người an phận, biết giữ mình. Trong đợt bạo loạn lần này, bọn họ không hề gây chuyện, chỉ bo bo giữ mình.

Hiện giờ những bạo dân đều đã rời đi, bọn họ cứ suy nghĩ một cách ngây thơ rằng bạo loạn đã qua, bọn họ phải bắt đầu một cuộc sống mới.

Bọn họ cho rằng bản thân bọn họ không phản kháng, không gây sự là quốc vương sẽ đối xử tốt với bọn họ. Thậm chí có vài người còn vui mừng, những bạo dân gây chuyện đã rời đi đồng nghĩa với việc số người cạnh tranh lợi ích với bọn họ cũng giảm đi, cuộc sống của bọn họ sẽ càng tốt hơn, càng sung túc hơn.

Thế nhưng cuối cùng bọn họ lại là những kẻ ngốc nghếch và vô cùng ngây thơ!

Lúc này, một đội binh sĩ do một tướng lĩnh dẫn đầu xông vào một gia đình giàu có.

Chủ nhà ngơ ngác, sau đó thì phản nộ: “Các người muốn làm gì? Các người đang xâm phạm nhà dân đây, điều này là phạm pháp đấy các người có biết không? Cần thận ta tới nha môn tố cáo các người bây giờ!”

Vị tướng lĩnh kia cười một cách lạnh lùng: “Có bản lĩnh thì người cứ tới đó mà tố cáo, đây là mệnh lệnh của bệ hạ!”

“Gì cơ? Mệnh lệnh của bệ hạ?”

Trong lòng chủ nhà bỗng dấy lên một dự cảm chẳng lành: “Thế bệ hạ muốn làm gì?”

“Muốn làm gì à?”

Vị tướng lĩnh kia lớn giọng nói: “Nhà các người có thứ gì đáng tiền thì đều giao hết ra cho bản quan!”

“Quan lão gia, thứ đáng tiền ư?”

Chủ nhà lập tức kể khổ: “Sau trận thiên tai vừa rồi, nhà ta làm gì còn thứ gì đáng tiền chứ? Thứ đáng tiền duy nhất chính là căn nhà này rồi!”

“Xem ra người không có ý định giao đồ ra, lục soát cho bản quan!” Vị tướng quân kia phát tay.

Tiếp đó, có mười bốn binh lính xông vào tiến hành lục soát. Bọn họ tới từng phòng một, thậm chí mỗi một ngăn tủ cũng không bỏ qua.

Thế là rất nhanh sau đó, bọn họ lục soát được một hòm bạc vụn nho nhỏ.

“Đem đi!” Vị tướng lĩnh kia phát tay.

Chủ nhà sốt sắng vô cùng, hấn ta vội vã xông đến ngăn cản: “Không được đem đi, đây là tiền đường lão của mẹ ta, là tiền bảo đảm sinh mạng, các người lấy đi thì nhà ta biết phải làm sao?”

“Cút ra!” Một binh lính đá cho hấn ta một cái, hấn ta bèn ngã chổng vó.

Tiếp đó, bọn họ lại lục soát được hai tấm chăn bông và một vài chiếc áo bông.

“Mang đi!” Vị tướng lĩnh kia phát tay.

Chủ nhà đang ngã chổng vó lại càng sốt sắng hơn: “Cái này cũng không được lấy, giờ đang là mùa đông lạnh giá, nếu các người lấy hết chăn bông áo bông thì cả nhà ta sẽ chết cóng mất!”

“Cút!” Binh lính lại đạp cho hấn ta một cước, chủ nhà lại ngã phịch xuống. Tiếp đó, bọn họ lục soát được một vại gạo.

“Mang đi!”

Chủ nhà sốt sắng: “Không được lấy cái này, nhà ta chỉ còn chút xíu gạo này thôi! Các người mà lấy đi thì cả nhà ta sẽ chết đói! Quan lão gia, xin người đó, tha cho chúng ta một con đường sống với!”

“Cút ra!”

Tiếp đó, bọn họ lại lục soát thêm được rất nhiều đồ có giá trị, tất cả đều được mang đi.

Chủ nhà cứ ngăn cản hết lần này đến lần khác, ngã đến mức đầu rách máu chảy, mặt mũi xanh tím sưng húp, song vẫn không thể ngăn cản được.

Cuối cùng, vị tướng lĩnh kia bắt đầu thấy bức mình, hắn ta lôi thanh đao giắt bên eo ra rồi kê bên cổ chủ nhà, nói: “Người còn dám lăm lờn nữa thì người, và cả vợ con người đều sẽ rơi đầu!”

“Ta... ôi chào!” Chủ nhà nhìn những người nhà của mình, hắn ta bèn từ bỏ đấu tranh.

Sự việc này xảy ra khắp trên đất nước Bạch Tượng.

Quan lại dẫn đầu cướp bóc, giành đi hết những thứ đáng tiền của dân chúng.

Những kẻ nào phản kháng hay không phối hợp thì đều bị áp giải đến đại lao hoặc bị quan viên, binh lính đánh đập, chửi mắng, thậm chí có nhiều người dân đã bị đánh chết.

1073 chữ

Chương 810: Hết đường sống

Những người dân ở lại nước Bạch Tượng không thể ngờ được chuyện này. Ban đầu bọn họ còn tưởng trận bạo loạn đã kết thúc, cuộc sống tốt đẹp của bọn họ sẽ đến, nhưng kết quả thứ chờ đón bọn họ lại là một cơn ác mộng, tất cả những thứ có giá trị trong tay bọn họ đều bị cướp bằng hết, vì thế mà rất nhiều người đã phá sản. Trận thiên tai không khiến bọn họ chết, kết quả bọn họ lại chết dưới tay một triều đình thối nát. Trong lòng bọn họ phần nộ vô cùng, đồng thời bọn họ cũng rất hối hận.

“Quốc vương quá tàn bạo, vậy mà hắn ta lại dám đối xử với chúng ta như vậy, đúng là khiến người ta phải phẫn nộ!”

“Biết trước thì ta đã theo đám người kia chạy tới Đại Võ rồi!”

“Đúng vậy đó, bọn họ tới Đại Võ còn có cơm ăn, hiện giờ chúng ta đến cơm cũng chẳng được ăn nữa rồi!”

“Khi ấy chúng ta chế giễu bọn họ rồi bỏ quê hương đi làm ăn mày! Giờ mới nhận ra cách làm của bọn họ là đúng, còn chúng ta mới là những người sai, chúng ta mới là những kẻ ngốc nghếch, đúng là vô cùng ngốc nghếch!”

“Hiện giờ những người đó đều đi hết rồi, ai thay chúng ra ra mặt đây?”

Cùng lúc đó, châu báu vàng bạc, những tài nguyên từ khắp nơi trong nước đều được tập trung tại hoàng cung. Bạch Tượng vương nhìn số vàng bạc châu báu chất thành núi mà chau mày: “Mới được chút đỉnh này thôi sao? Còn kém nhiều lắm! Nếu trong ba tháng không tích góp đủ cống phẩm, Đại Võ mà tức giận và phái binh tới đây thì...”

Có quan viên ở phía dưới hoảng sợ nói: “Bệ hạ, chúng thần đã cố gắng hết sức rồi, thực sự không còn lục soát thêm được gì nữa! Mọi người vừa mới trải qua thiên tai, tài vật hạn hẹp, cực kì khó khăn...”

Bạch Tượng vương lớn giọng nói: “Nếu đã không lục soát được gì nữa thì bảo bọn họ đi làm việc, làm ra cho bản vương! Bất kể thể nào cũng phải góp đủ cống phẩm trong vòng ba tháng cho bản vương! Bằng không bản vương giữ bọn họ lại để làm gì?”

“Vâng thưa bệ hạ”

Thế là binh mã của triều đình Bạch Tượng lại tiếp tục hành động.

Lần này bọn họ không thu thập tài vật mà là bắt dân chúng, áp giải họ đi làm việc, Dù là nam hay nữ, già hay trẻ, chỉ cần có năng lực làm việc là đều bị bắt đi làm hết. Mỗi ngày đều làm bảy, tám canh giờ, những người dân cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Còn về đồ ăn thì mỗi ngày bọn họ được một bữa cơm đã là rất may mắn rồi, hơn nữa số cơm đã đó còn trộn lẫn cả bùn đất.

Cũng bởi thế mà rất nhiều người đã kiệt sức, chết vì đói.

Những người dân còn sót lại thấy hồi hận vô cùng.

“Biết sớm vậy ta đã tới Đại Võ rồi! Nghe đâu Đại Võ đối xử với đồng bào chúng ta rất tốt, chỉ cần mọi người cố gắng làm việc thì chắc chắn sẽ có đủ cơm để ăn! Nếu như thu hoạch được nhiều lương thực còn có thể nhận được ba mươi phần trăm số lương thực đó!”

“Đúng vậy đấy, giờ ta hồi hận chết mất, ở nơi này đến một miếng cơm cũng chẳng có mà ăn!”

“Đúng vậy, tới Đại Võ chúng ta còn được làm người, ở đây thì làm chó cũng chẳng bằng!”

“Chúng ta cũng tới Đại Võ đi!”

Thế là rất nhiều người dân Bạch Tượng không thể chịu khổ được nữa và len lén trốn tới biên cương, đi về hướng Đại Võ.

Thế nhưng triều đình Bạch Tượng đã có chuẩn bị từ lâu, bọn họ đóng cổng thành, phong tỏa tất cả các con đường, phái binh lính canh giữ nghiêm ngặt, đúng là đường lên trời xuống đất cũng chẳng có.

“Tất cả đều bị phong tỏa rồi, chúng ta không chạy trốn được rồi sao?”

“Thực sự hết đường sống rồi ư?”

“Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể đợi chết?”

“Ta không muốn vậy đâu!”

Dân chúng Bạch Tượng tuyệt vọng!

Bạch Tượng vương hùng hổ đứng trên tường thành, lớn giọng nói: “Trở về hết cho bản vương! Nếu còn dám tiến lên một bước thì đừng trách bản vương không khách khí”

“Lùi lại! Lùi lại! Lùi lại!” Binh lính Bạch Tượng giơ khiên, đồng thanh nói.

Một người dân nghiêng răng nói: “Hay là... chúng ta tạo phản luôn đi!”

“Các ngươi còn dám tạo phản cơ à?” Bạch Tượng vương bị chọc phải nổi đau, hấn ta tức giận gào lên: “Mấy tên dân đen không biết tốt xấu nhà các ngươi! Các ngươi vẫn chưa nhận đủ bài học đây mà, giết cho bản vương, một tên cũng không được chừa lại!”

“Vâng thưa bệ hạ”

Các binh lính của Bạch Tượng bèn ra tay với những người dân ở trước mắt.

Sau một trận mưa máu, tất nhiên là triều đình giành chiến thắng, những người dân phản kháng đều biến thành những thi thể lạnh lẽo, ngã xuống trong vũng máu, khung cảnh khiến người ta sợ hãi vô cùng.

Sắc mặt Bạch Tượng vương rét lạnh: “Sau này ai còn dám lại gần công thành nữa sẽ giết không tha!”

“Vâng thừa bệ hạ” Thế là để đề phòng dân trong nước phát cò khởi nghĩa, làm lay động quyền thống trị của mình, Bạch Tượng vương bèn thực thi chính sách cai trị độc đoán, phạm là những kẻ không tuân thủ quy định, có ý đồ tạo phản là hẳn ta sẽ giết bằng sạch, không chừa ai cả.

Dưới tình hình ấy, các nơi trên Bạch Tượng thỉnh thoảng đều sẽ phản kháng, song cuộc đấu tranh của bọn họ đều bị đàn áp. Cuộc sống của những người dân tại Bạch Tượng càng lúc càng khó khăn, bọn họ đang ở trong màn lửa và không hề nhìn thấy hi vọng.

1157 chữ

Chương 811: Trầm đi cùng với người

Tình hình của nước Bạch Tượng mau chóng được truyền tới Võ Tây, những người dân Bạch Tượng đang ở Võ Tây cũng biết được chuyện này.

“Đáng lắm! Khi ấy không đi theo chúng ta, hiện giờ cũng không đi theo chúng ta, đúng là tự làm tự chịu!”

“Tự làm tự chịu mà, xứng đáng có kết cục như vậy!”

“Bọn họ còn tưởng không phản kháng là quốc vương sẽ đối xử tốt với mình nữa... đúng là quá ngây thơ! Kẻ đâm mình đau nhất mãi mãi là người phe mình! Quả nhiên chúng ta đi cái là bọn họ lập tức lộ bộ mặt thật!”

“May mà chúng ta đã tới Đại Võ, bằng không cũng phải chịu tội theo!”

“Đúng đó, may mà chúng ta chạy nhanh!”

Trong lòng bọn họ thấy may mắn vô cùng, song cũng không khỏi rầu rĩ.

Những người dân ở lại Bạch Tượng đều như vậy, liệu sau này kết cục của bọn họ cũng giống vậy hay không?

Dẫu sao thì xét về bản chất bọn họ vẫn là người Bạch Tượng, bọn họ tới đây kiếm sống cũng chỉ vì quá nghèo khó mà thôi, làm việc xong thì chắc chắn phải trở về, sau đó cũng sẽ phải đối mặt với cảnh ngộ ấy... Trong lòng bọn họ bèn thở dài một hơi. Nếu như có thể ở Đại Võ mãi mãi thì tốt biết mấy! Tất nhiên, Lâm Bắc Phàm cũng biết chuyện của Bạch Tượng.

“Đây là tự tìm đường chết mà! Chưa tới ba tháng Bạch Tượng chắc chắn sẽ sụp đổ, Đại Võ lại có thêm một vùng đất nữa rồi!”

Chuyện của Bạch Tượng đều nằm trong tiến độ kế hoạch của hắn, điều này khiến Lâm Bắc Phàm hài lòng vô cùng.

Xét tình hình ở Võ Tây, hiện giờ hai trăm vạn người dân Bạch Tượng đang làm việc, thì nhau canh tác ruộng đất, tất cả đều có trật tự. Lâm Bắc Phàm nghĩ ngợi, hắn thấy đến lúc hắn về phủ rồi.

Dẫu sao thì hắn cũng là thừa tướng và đại nguyên soái của triều đình, lại còn là phủ doãn kinh thành và tể tử Quốc Tử Giám nữa, hắn còn rất nhiều chuyện, không thể rời khỏi kinh thành quá lâu. Thế là Lâm Bắc Phàm bèn bàn giao lại công việc trong tay cho quan viên nơi đây. Đồng thời, hắn cũng từ biệt Tử Nguyệt công chúa: “Công chúa điện hạ, ta phải đi rồi! Người biết đấy, sau lưng ta còn có rất nhiều chức trách, ta vẫn đang ở triều đường, thân bất do kỷ!”

Tử Nguyệt công chúa hiểu, nàng gật đầu, nói với giọng lưu luyến: “Quân sư, khi nào thì người quay lại?”

“Dựa theo kế hoạch, nếu mọi thứ tiến triển thuận lợi thì ba tháng sau ta sẽ lại tới Võ Tây một lần nữa, khi ấy là lúc Bạch Tượng sát nhập vào Đại Võ!”

Tử Nguyệt công chúa gật đầu: “Được, ba tháng sau bản cung sẽ tới với quân sự! Cơ mà trước khi đi, hi vọng người có thể đáp ứng yêu cầu nho nhỏ của bản cung!”

Lâm Bắc Phàm giang tay ra, hắn nhắm mắt, trông cứ như đã chết: “Công chúa điện hạ, tới đi, ta có thể nhận được!”

Tử Nguyệt công chúa bật cười, nàng nói: “Quân sự, người xấu xa quá, ta rất thích!”

Nói đoạn, nàng bèn bỏ nhào đến, hai người ôm nhau rất chặt...

Chào tạm biệt Tử Nguyệt công chúa xong, Lâm Bắc Phàm lại tốn khoảng một tuần để trở về kinh thành.

Sau đó hắn vào cung gặp nữ đế, bẩm báo lại chuyện của nước Bạch Tượng với nàng.

Nữ đế nghe xong thì vui mừng vô cùng: “Trẫm biết ngay mà, có ái khanh ra tay thì chắc chắn sẽ mã đáo thành công! E là không lâu nữa Bạch Tượng sẽ trở thành lãnh thổ của Đại Võ ta thôi, ha ha!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hắn giơ ba ngón tay lên: “Bệ hạ, dựa theo tình hình của Bạch Tượng thì chắc khoảng ba tháng nữa là Bạch Tượng sẽ thuộc về Đại Võ ta!”

Nữ đế lại càng vui hơn nữa: “Tốt lắm tốt lắm! Ba tháng sau lại làm phiền ái khanh phải đi một chuyến, hoàn thành chuyện của nước Bạch Tượng rồi!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Thần tuân chỉ!”

“Ái khanh, sắp đến buổi trưa rồi, nếu người không có chuyện gì thì ở lại ăn cơm trưa với trẫm đi! Ăn cơm trưa xong thì ở lại giúp trẫm phê duyệt tấu chương! Đạo này nhiều việc quá, một mình trẫm thực sự không lo hết được!”

Lâm Bắc Phàm nhìn số tấu chương chất thành núi ở bên cạnh, sắc mặt hắn có hơi tái nhợt. Nhiều tấu chương thế kia tương đương với khối lượng công việc trong mấy ngày luôn rồi, hiện giờ thiên hạ đang lúc thái bình, lấy đâu ra lắm tấu chương vậy hả?

Lâm Bắc Phàm cảm giác đồng tấu chương này là nữ đế cố ý để cho hắn, nữ đế cũng biết trộm lười biếng rồi.

“Bệ hạ, vi thần còn có một chuyện muốn bẩm báo!”

“Ái khanh, có chuyện gì người cứ nói đi!”

Lâm Bắc Phàm đau lòng, nói: “Không lâu trước đây Đại Võ ta vừa mới trải qua một đợt thiên tai trăm năm có một, triều đình và dân chúng đều chịu tổn thất trăm trọng! Mà hiện giờ đang

là vụ mùa xuân, Đại Võ chúng ta có thể phục hồi sau thiên tai được hay không thì phải dựa vào vụ mùa xuân này! Chuyện này vô cùng quan trọng, không được lơ là, thế nên vị thần muốn đi tuần tra Đại Võ, bảo đảm việc sản xuất lương thực, mong bệ hạ phê chuẩn!”

Nữ đế chẳng tỏ vẻ gì cả, nàng chỉ liếc mắt nhìn, đoạn nói: “Ái khanh, ngươi muốn không cần để tâm đến việc triều chính, muốn đi chơi chứ gì?”

Trong lòng Lâm Bắc Phàm rối rắm vô cùng, sao nữ đế lại thông minh thế nhỉ, liếc mắt cái đã nhìn thấu hử! Lâm Bắc Phàm tủi thân vô cùng: “Bệ hạ, sao bệ hạ lại nghi ngờ tấm lòng của thần như vậy? Tất cả những gì thần làm đều vì Đại Võ! Đại Võ lãnh thổ rộng lớn, tài nguyên phong phú, chúng ta cứ ở mãi kinh thành thì sẽ không hiểu biết được hết đâu! Chỉ có đi khảo sát thực tế thì mới biết được tình hình cụ thể, như vậy mới có thể sắp xếp hợp lý được!”

“Ngươi nói cũng phải!”

Nữ đế suy nghĩ một cách nghiêm túc, nàng nói: “Như thế này đi, trầm đi cùng với ngươi!”

1090 chữ

Chương 812: Câu cá

Lâm Bắc Phàm ngạc nhiên đến mức rớt cả cằm.

Hắn nhìn nữ đế xinh đẹp trước mắt, lắp bắp nói: “Bệ hạ, bệ hạ đi cùng thần á?”

Nữ đế cười khanh khách: “Không sai! Đã lâu rồi trầm không ra khỏi kinh thành, cũng đến lúc đi thăm thú các nơi rồi! Trầm muốn xem xem dưới sự quản lý của trầm, Đại Võ sẽ trông như thế nào, dân chúng có sống tốt hay không, có được ăn ngon ngủ yên hay không!” Trong lòng Lâm Bắc Phàm lại càng hoang mang hơn nữa!

Lần này hắn ra ngoài là muốn đưa theo các người đẹp, bạn bè thân thiết đi du ngoạn giang sơn, sau đó tiện thể giám sát dân tình hơn.

Đưa theo nữ đế thì còn chơi kiểu gì nữa?

Lâm Bắc Phàm lập tức nói: “Bệ hạ, không được đâu ạ!”

Nữ đế chau mày: “Sao lại không được?”

Lâm Bắc Phàm khuyên bảo: “Bệ hạ, bệ hạ là hoàng đế của Đại Võ, quản lý tất cả, sự vận hành của đất nước không thể thoát ly khỏi bệ hạ, sao bệ hạ có thể rời khỏi kinh thành được? Bệ hạ không ở triều đường thì quốc gia sẽ loạn đấy!”

Nữ đế phát tay: “Ái khanh không cần lo, mặc dù trăm ra ngoài tuần tra song vẫn sẽ xử lý chuyện triều chính! Trong các triều đại trước đó cũng có trường hợp như vậy mà! Chỉ cần sắp xếp mọi thứ một cách ổn thỏa thì sẽ không loạn đâu!” Lâm Bắc Phàm lại khuyên: “Nhưng mà bệ hạ à, bệ hạ ra ngoài tuần tra không phải chuyện nhỏ đâu! Để bảo vệ sự an toàn và vấn đề ăn uống, đi lại của bệ hạ, chắc chắn chúng ta sẽ phải sắp xếp một lượng lớn người đi theo, dọc đường còn phải đút lót cho các quan viên, hao tài tốn của, người ta sẽ mắng bệ hạ là hôn quân đó! Mong bệ hạ suy xét!”

Nữ đế lại phát tay, nàng chẳng để tâm: “Thì vốn dĩ trăm đã là hôn quân rồi, cứ kệ cho bọn họ nói!”

“Đậu má!” Lâm Bắc Phàm sững sờ.

Người khác mắng nguoi là hôn quân rồi mà nguoi không thêm đề tâm ư?

“Nhưng mà bệ hạ...”

“Đủ rồi, ái khanh!”

Nữ đế nói: “Hiện giờ quốc gia thống nhất, bốn bề yên bình, chẳng lẽ trăm không được hưởng thụ hay sao?”

“Bệ hạ, không phải là không được, bệ hạ có thể đổi sang lúc khác được không?”

Nữ đế phẫn nộ: “Ái khanh, ngày thường nguoi khá là nhanh trí, tại sao tới lúc này lại chọc giận trăm chứ? Nguoi mà nói thêm câu nữa là trăm sẽ phạt nguoi... phạt nguoi... ở lại triều đường, giúp trăm xử lý việc triều chính đến khi nào trăm về thì thôi!”

Câu nói này của nữ đế không khác gì một quả bom, Lâm Bắc Phàm lập tức ngậm miệng lại!

Nữ đế thì cười thầm trong lòng, ta không tin không trị được người!

Trông đáng vẻ khổ sở của hấn, nữ đế lại không nỡ: “Ái khanh, người đừng buồn nữa, trẫm cho phép người đưa theo người nhà, như vậy thì trên đường cũng không cô đơn nữa!”

“Tạ bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm âm thầm rơi lệ, đây chắc là trong họa có phúc nhĩ.

Hôm ấy, nữ đế bèn tuyên bố chuyện này với bên ngoài.

Sau đó sau ba ngày chuẩn bị, đoàn thuyền sang trọng bắt đầu xuất phát rời khỏi kinh thành.

Hành trình sẽ như sau: Đầu tiên bọn họ sẽ đi về phía nam, tới đất Giang Nam.

Từ xưa đến nay Giang Nam luôn giữ vai trò là khu kinh tế quan trọng của Đại Võ, đồng thời cũng là kho lương thực chính, vị trí cũng cực kì quan trọng, thế nên nữ đế muốn tới xem tình hình Giang Nam trước, nếu không có vấn đề gì thì sẽ đi về phía bắc, tới Giang Đông.

Cứ đi tiếp về phía bắc là sẽ đến Ký Bắc, như vậy thì bọn họ có thể quay về rồi. Nếu nhanh thì sẽ mất hai tháng, chậm thì khoảng ba tháng.

Lúc này, do vừa mới xuất phát nên vẫn chưa ra khỏi kinh thành hấn, nữ đế cũng không ra ngoài thưởng ngoạn phong cảnh mà ngồi bên trong khoang thuyền của mình, vui đầu phê duyệt tấu chương.

Nàng định sẽ xử lý xong quốc sự rồi mới đi dạo chơi. Nàng chính là một hoàng đế chăm chỉ vậy đấy.

Còn Lâm Bắc Phàm thì bắt đầu trộm lười, hấn chơi đùa vui vẻ với các nàng trên thuyền.

“Các người nhìn kia, có một đàn cá đang đuổi theo chúng ta!”

“Ở đây nữa... ở đây có một con cá chép màu đen, trông to béo lắm!”

“Chạy cả nước miếng rồi, chúng ta câu nó lên rồi kho ăn đi!”

“Chỉ kho thôi thì lãng phí quá! Đầu cá có thể nấu canh, thân cá thì chặt làm đôi, một nửa để kho, nửa còn lại thì hấp, đuôi cá

có thể nấu với tiêu!”

“Tiểu quận chúa, quận chúa nói vô cùng có lý!”

Những tiếng cười đùa huyên náo truyền vào bên trong khoang thuyền.

Nữ đế thấy lòng mình không yên, nàng không ngồi yên được nữa, bèn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trẫm đang ở bên trong vất vả phê duyệt tấu chương mà các người lại ở bên ngoài chơi vui vẻ như vậy? Người đâu, đi gọi Lâm ái khanh vào đây!”

Không lâu sau, Lâm Bắc Phàm bèn tiến vào, hấn chấp tay hỏi: “Bệ hạ có gì dặn dò ạ?”

“Ái khanh, người đến đúng lúc lắm!”

Nữ đế híp mắt cười, nàng đứng lên, kéo Lâm Bắc Phàm tới ghế của mình, ấn vai hấn ngồi xuống và bảo: “Người phê duyệt đồng tấu chương này đi!”

Lâm Bắc Phàm ngạc nhiên: “Thế bệ hạ...”

Nữ đế vươn vai một cái, đoạn bảo: “Trẫm ngồi lâu quá nên hơi mệt, trẫm muốn ra ngoài đi dạo cho thư giãn gân cốt! Trước khi trẫm về thì số tấu chương này giao cho ái khanh phụ trách đó!”

Lâm Bắc Phàm cực kì hiểu cho nữ đế, hấn gật đầu: “Được, bệ hạ!”

Hấn tiếp nhận công việc của nữ đế, còn nàng bèn rời đi. 1079 chữ

Chương 813: Nói lời phải giữ lấy lời

“Nữ đế tỷ tỷ, người tới rồi!” Tiểu quận chúa hớn hờ.

“Dân nữ bá kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế!” Lý Sư Sư, Mạc Như Sương và những người khác vội vã hành lễ.

“Mọi người không cần đa lễ!”

Nữ đế mỉm cười: “Hiếm lắm mọi người mới được ra ngoài chơi, cứ vui vẻ là được, thế nên không cần phải giữ quy củ nhiều vậy đâu, nói năng cẩn thận, tôn trọng người khác là được!”

“Vâng thưa bệ hạ!” Mọi người đồng thanh đáp.

Nữ đế tò mò hỏi: “Các người đang làm gì thế?”

“Nữ đế tỷ tỷ, ta đang định câu con cá chép đen kia lên, tối nay sẽ làm một bàn tiệc toàn cá là cá!” Tiểu quận chúa huyên tha huyên thuyên, đến nước miếng cũng sắp chảy ra ngoài.

Nữ đế thấy hứng thú: “Câu cá à, trăm biết câu cá, để trăm câu cho!”

Nói đoạn, nàng bèn nhận lấy chiếc cần câu cá.

Mạc Như Sương khuyên bảo: “Nhưng mà thưa bệ hạ, con cá chép này lớn lắm, sợ một mình bệ hạ không.”

Nữ đế ngó đầu ra nhìn, nàng gật đầu và cười: “Đúng là to thật, trăm chưa từng câu con cá nào to đến vậy, sợ sức lực của mình không đủ! Thế nên tí nữa mọi người phải giúp trăm, cùng nhau câu con cá này lên!”

“Vâng thưa bệ hạ”

Thế là mọi người bèn đồng tâm hiệp lực câu cá chép.

Mà lúc này, Lâm Bắc Phàm đang ngồi tại vị trí của nữ đế, nhanh chóng phê duyệt tấu chương.

Bất tri bất giác thời gian một nén hương đã trôi qua.

Số tấu chương chẳng ít đi là bao, song Lâm Bắc Phàm thì không kiên nhẫn được nữa rồi, hắn hỏi lão thái giám ở bên cạnh: “Bệ hạ đang làm gì thế? Thời gian một nén hương trôi qua rồi mà sao bệ hạ vẫn chưa quay lại vậy?”

Lão thái giám mỉm cười: “Khởi bẩm thừa tướng, bệ hạ đang câu cá, chơi vui vẻ lắm ạ!”

“Đang câu cá á?”

Lâm Bắc Phàm chau mày: “Người đi giục bệ hạ giúp ta với, đến lúc bệ hạ phải quay về làm việc rồi!”

“Chuyện này...”

Lão thái giám tỏ vẻ khó xử: “Bệ hạ đang chơi rất vui, lão nô nào dám tới làm phiền nhã hứng của bệ hạ? Thừa tướng đại nhân kiên trì thêm một lúc nữa đi, bệ hạ chơi đủ rồi tất nhiên sẽ quay lại! Chắc là cũng sắp rồi đấy!”

“Được rồi, ta làm thêm lúc nữa vậy!”

Thời gian một nén hương nữa trôi qua, song nữ đế vẫn chưa trở về, Lâm Bắc Phàm không nhịn được hỏi: “Bệ hạ đâu rồi?”

Lão thái giám đáp: “Khởi bẩm thừa tướng, bệ hạ vẫn đang câu cá!”

“Người đi giục bệ hạ giúp ta được không? Đã nửa canh giờ rồi, đến giờ bệ hạ phải về rồi!”

“Thừa tướng, thừa tướng lại làm khó lão nô nữa rồi! Thừa tướng cứ chịu khổ thêm một chút nữa đi, chắc là bệ hạ sắp mệt rồi đấy, rất nhanh sẽ trở lại thôi!”

“Được, ta lại cố thêm lúc nữa vậy!”

Thời gian một nén hương nữa lại trôi qua, song nữ đế vẫn chưa trở lại.

Lúc này Lâm Bắc Phàm không hỏi nữa, hắn trực tiếp ra ngoài tìm hiểu tình hình.

Sau đó thì cả người hắn tê dại!

Bởi lẽ nữ đế đang chơi rất vui vẻ!

Bọn họ câu được rất nhiều cá, đựng đầy cả hai cái thùng, trong đó còn có một con cá chép lớn đã bị ngũ mã phanh thây.

Vấn đề là nữ đế chơi vui vẻ, song lại bỏ mặc hắn.

Nữ đế cho hắn ra ngoài là để hắn làm việc, giúp nàng xử lý việc triều chính, đúng là quá xấu xa!

Lúc này, nữ đế đang câu cá rất hăng, nàng bỗng chau mày.

“Nữ đế tử tử, người làm sao thế?” Tiểu quận chúa hỏi.

Nữ đế nhăn chặt mày, nàng nói: “Không biết tại sao nhưng trẫm cứ thấy hình như trẫm còn chuyện gì đó phải làm, cơ mà nhất thời nghĩ không có ra...”

“Chuyện quan trọng không?” Tiểu quận chúa hỏi.

“Nói quan trọng thì cũng quan trọng, nói không quan trọng thì đúng là cũng không quan trọng lắm...”

Nữ đế phát tay: “Thôi kệ đi, không quan tâm đến nó nữa!

Chúng ta câu cá tiếp, tiếp tục vui vẻ!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Bữa tối đương nhiên toàn là cá.

Các loại cá nước ngọt, cá chép, cá trắm, cá mè được nấu theo rất nhiều cách, từ hấp đến kho, xào, chiên...

Mọi người đều ăn vui vẻ và thoải mái vô cùng.

Chỉ có nữ đế là hơi mất tự nhiên, trong lòng nàng thấy hơi chột dạ, bởi lẽ bên cạnh nàng cứ có một đôi mắt ai oán đang nhìn chăm chăm.

Dưới sự chú ý của đôi mắt ấy, nàng cảm giác như đang đứng trước mũi dao.

Cuối cùng nàng cũng không chịu được nữa, gấp một miếng cá thơm nức mũi lên và bỏ vào bát của Lâm Bắc Phàm: “Ái khanh, hôm nay vất vả cho ngươi rồi! Gấp cho ngươi cá bồi bổ cơ thể đây!”

Lâm Bắc Phàm bỏ bát đĩa xuống, hẩn khuyên bảo: “Bệ hạ à, bệ hạ là quân chủ của một nước, sao có thể ham chơi lười biếng, mãi câu cá đến mức quên cả chuyện đất nước! Mà điều quan trọng nhất là bệ hạ lại để một mình thần ở trong phòng vất vả phê duyệt tấu chương, còn bệ hạ ở thì bên ngoài chơi đùa thỏa thích, như vậy có hợp lý không hả? Hơn nữa bệ hạ còn đi tận hai canh giờ, sắp quên thần luôn rồi!”

Nữ đế nói với vẻ ngại ngùng: “Ái khanh, đã lâu trăm không được chơi vui như vậy nên không kiềm chế được!”

Nhưng ngày mai trăm sẽ không như vậy nữa đâu, ngày mai nhất định trăm sẽ làm việc một cách nghiêm túc, ái khanh yên tâm đi!”

“Bệ hạ, nói lời phải giữ lấy lời đấy nhé!” Lâm Bắc Phàm nói.

Nữ đế bảo: “Trăm đường đường là thiên tử, miệng vàng lời ngọc, sao trăm lại lừa ngươi chứ?”

1064 chữ

Chương 814: Thay đổi to lớn

Trông thấy dáng vẻ nghiêm túc của nữ đế, Lâm Bắc Phàm bèn tin nàng!

Kết quả đến ngày hôm sau.

“Ôi chao! Ở đây có nhiều cá quá!”

“Mau đưa cần câu cho trắm, trắm phải câu hết chúng lên mới được!”

“Hôm nay trắm phải câu được mười thùng cá!”

“Ôi chao! Lại câu được một con nữa này, nữ đế tỷ tỷ giỏi quá!”

“Ha ha ha ha...”

Nữ đế lại tiếp tục chơi vui vẻ, hơn nữa còn vui hơn cả ngày hôm qua.

Lâm Bắc Phàm lại phải ngồi trước bàn với một đồng tấu chương chất thành núi.

Trong lòng hắn đang không ngừng chửi thề! Hừ!

Cái miệng của nữ đế đúng là lừa người, hắn đã thực sự tin nàng đấy!

Đúng lúc ấy, có một cái đầu thò ra, trông cực kì đáng yêu.

Lâm Bắc Phàm bèn phát tay: “Tiểu quận chúa, sao quận chúa tới đây thế?”

Tiểu quận chúa bung chút đồ vào: “Lâm Bắc Phàm, ta tới xem ngươi thế nào! Đây là bánh hoa quế và mứt hoa quả ta đặc biệt mang tới cho ngươi đấy, mau nếm đi xem mùi vị thế nào?”

Lâm Bắc Phàm cực kì cảm động: “Tiểu quận chúa, vẫn là quận chúa đối xử với ta tốt nhất!”

Tiểu quận chúa đắc ý: “Đó là điều đương nhiên, ngươi là nam nhân của ta cơ mà, ta không đối xử tốt với ngươi thì đối xử tốt với ai?”

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Mau ăn thử đi, xem mùi vị thế nào?” Tiểu quận búa bèn bung đồ ăn trong tay lên.

Lâm Bắc Phàm cẩn thận gấp một miếng bánh hoa quế lên ăn, bánh vừa vào miệng đã tan, hắn nhai hai ba bận rồi nuốt ực

xuống bụng.

Sau đó hắn lại ăn thêm một miếng mút hoa quả, mút mềm và rất thơm, không hề dính răng một chút nào.

Lâm Bắc Phàm gật đầu lia lịa: “Không tòi không tòi, rất ngon luôn, ta rất thích, tiểu quận chúa vất vả rồi!” Tiểu quận chúa nhân cơ hội “đục nước béo cò”: “Lâm Bắc Phàm, người xem ta đối xử tốt với người như vậy, người cũng nên biểu hiện chút gì đó đi chứ nhỉ?”

“Biểu hiện gì?” Lâm Bắc Phàm lấy làm lạ. Tiểu quận chúa chớp mắt: “Người hiểu mà!” Lâm Bắc Phàm tức đến mức toàn thân run rẩy!

Ta xem người là bạn ấy vậy mà người dám thèm khát cơ thể của ta!

Ta còn tưởng chúng ta có tình cảm, ai dè cũng chỉ là có ý đồ cả thôi! Lâm Bắc Phàm thấy lòng mình nguội lạnh, hắn giang tay ra: “Tiểu quận chúa, tới đi, dịu dàng với ta một chút!” Tiểu quận chúa bèn bỏ nhào đến, nàng ôm chầm lấy Lâm Bắc Phàm. Ôm tiểu quận chúa nhỏ bé trong lòng, Lâm Bắc Phàm bỗng thấy hơi được an ủi.

Mặc dù hắn bị nữ đế bỏ mặc song vẫn còn tiểu quận chúa nhớ đến hắn, khiến hắn cảm nhận được chút ấm áp trong khoang thuyền lạnh lẽo này.

Đúng lúc ấy, bên ngoài thuyền đến giọng nói của nữ đế: “Vân Oanh, trầm lại câu được một con cá lớn này! Con cá này cực kì to, lại còn nhảy tung tung, người nhất định sẽ thích ăn!”

“Ở đâu ở đâu... nữ đế tử tử, ta tới đây!” Tiểu quận chúa chạy vào đi.

Lâm Bắc Phàm: “...”

Bất tri bất giác, đoàn thuyền đã đi được hơn một trăm dặm và rời khỏi địa phận kinh thành, tới với Hàm Châu phủ.

Tất cả các quan viên của Hàm Châu phủ và rất nhiều dân chúng đều ra đón.

“Bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Các vị ái khanh bình thân!” Nữ đế nhìn toàn bộ quan viên của Hàm Châu phủ và dân chúng đứng chật kín hai bên bờ, nàng chau mày: “Lần này trăm đi tuần tra đã dạo dò rất nhiều lần rằng hành sự đơn giản, không giống trông khoa chiêng, tránh làm kinh động đến dân chúng! Các ngươi mỗi người đáng lẽ ra phải ai làm việc người nấy chứ không phải đều đến để gặp trăm! Trừ những quan viên chủ chức ra thì những người khác không cần tới!”

“Vâng thưa bệ hạ”

Các quan viên Hàm Châu phủ run như cây sậy.

“Cả những người dân nữa, không cần phải có mặt đâu! Trăm thực sự không thích làm quá lên, hao tổn tài sản của dân, cực kì không thỏa đáng! Nếu còn để trăm phát hiện thì các ngươi cứ cẩn thận cái đầu của mình!” Nữ đế nói.

Tri phủ vuốt mồ hôi trên mặt, hấn ta sợ hãi nói: “Bệ hạ, không phải do vi thần sắp xếp họ đến đâu mà là họ tự đến đây! Bởi vì hiếm có cơ hội gặp thiên tử nên tin tức bị truyền đi cái là dân chúng ai cũng không nhịn được!”

“Hóa ra là vậy, chuyện này không trách ngươi! Thế nhưng hiện giờ đang là lúc canh tác vụ mùa xuân, ruộng đồng cần người chăm lo, các ngươi mau bảo bọn họ giải tán đi!” Nữ đế phát tay.

“Vâng thưa bệ hạ”

Thế là dân chúng hai bên bờ bèn giải tán.

Còn nữ đế thì tới Hàm Châu, bắt đầu tuần tra tình hình xây dựng ở nơi đây. Đoàn người đi tuần tra không nhiều, chủ yếu là những cao thủ.

Cả quãng đường, nữ đế cử cảm thán không thôi: “Lúc trăm vẫn chưa đăng cơ đã từng tới Hàm Châu ở mấy ngày!

Tới nay đã mười năm trôi qua, người trên phố trở nên nhiều hơn rồi, nhà cửa cũng nhiều hơn, đường đi rộng rãi hơn, trăm suýt nữa thì không nhận ra! Lưu tri phủ, xem ra mấy năm nay ngươi đã làm rất tốt, có thể đề bạt ngươi rồi!”

Tri phủ Hàm Châu hớn hở, hấn ta nói: “Đa tạ bệ hạ đã khen, vi thần quả không dám nhận! Thực sự nếu bàn đến thay đổi thì

chủ yếu là bắt đầu từ năm ngoái!”

Nữ đế kinh ngạc: “Năm ngoái mới bắt đầu thay đổi sao?”

1140 chữ

Chương 815: Chắc chắn sẽ chạy

“Đúng vậy thưa bệ hạ”

Tri phủ Hàm Châu nói: “Không dám giấu bệ hạ, một năm trước, thực ra Hàm Châu không hề có thay đổi gì lớn!

Thế nhưng một năm nay, Đại Võ kết thúc chiến tranh nội bộ, tất cả những con sông đều được khai thông, tàu đệm khí được di chuyển mà không bị cản trở, các loại vật tư được vận chuyển nhanh chóng, do vậy mà kinh tế mới phát triển không ngừng!”

“Rồi cả việc xây dựng nhà cửa bằng xi măng đã mang tới cơ hội việc làm cho người dân, giúp người dân đều có công ăn việc làm, hơn nữa còn được ở nhà rộng rãi, chắc chắn, kinh tế lại càng phát triển hơn nữa!”

“Bên cạnh đó chính sách khôi phục nguyên khí của triều đình...”

“Nhờ rất nhiều những biện pháp, chính sách mà càng lúc Hàm Châu càng thay đổi nhiều hơn, cuộc sống của dân chúng cũng càng ngày càng tốt lên, những điều này đều là công lao của bệ hạ! Bệ hạ vạn tuế!”

“Bệ hạ vạn tuế!” Các quan viên đồng thanh nói.

Nữ đế thâm lắng đầu cười, ta làm gì có công lao gì chứ?

Tất cả đều nhờ Lâm Bắc Phàm, không có hắn thì sao mọi thứ có thể thay đổi được? Một thần tử có tài năng có ảnh hưởng vô cùng lớn đối với quốc gia!

Nhất là nhân tài đẳng cấp về mọi phương diện như Lâm Bắc Phàm, ảnh hưởng lại càng lớn nữa!

Một mình hắn đã cứu cả quốc gia! Có điều năng lực của Lâm Bắc Phàm cũng tính là của nàng rồi!

Dẫu sao thì về sau cũng đều là người nhà cả, không cần phải khách sáo như vậy! Tiếp đó, nữ đế và mọi người bèn tới xem tình hình canh tác trên ruộng đồng.

Lúc này đang tới vụ mùa xuân, người dân xắn tay áo, xắn ống quần làm việc chăm chỉ dưới cái nắng gay gắt.

Nữ đế lại kinh ngạc: “Năm ngoái chúng ta trải qua một trận thiên tai nghiêm trọng, may mà mọi người đều vượt qua được! Chỉ hi vọng năm nay có một mùa bội thu để mọi người không phải khổ cực nữa!”

“Bệ hạ, từ năm ngoái chúng thần đã dùng xi măng để tu sửa rất nhiều hệ thống thủy lợi, đẩy mạnh sử dụng phân bón và tám phương pháp nông nghiệp! Năm nay bắt đầu vụ mùa xuân, chúng thần lại trồng lúa Thái Bình cho sản lượng cao, tình hình đang diễn biến tích cực, năm nay nhất định sẽ bội thu!” Có người lên tiếng.

Nữ đế gật đầu: “Hi vọng là vậy!” Nàng đi nhiều dặm ra mệt, bèn tới một quán trà ở phía không xa, tiện ăn chút đồ. Nàng vừa nghỉ ngơi vừa không nhìn được mà ngắm nhìn ruộng đồng, trong lòng ngập tràn cảm xúc.

Nữ đế mỉm cười: “Ái khanh, ngươi là tài tử số một của Đại Võ ta, trông thấy khung cảnh lao động dưới trời nắng nóng thế này, chẳng lẽ ngươi không muốn làm một bài thơ sao?”

Lâm Bắc Phàm đang ăn đồ ăn gật đầu, nói: “Cũng được, thần xin phép!”

Dưới sự mong đợi của mọi người, Lâm Bắc Phàm bèn đọc bài thơ “Cày đồng.”

Cày đồng đang buổi ban trưa.

Mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày.

Ai ơi bùng bát cơm đầy.

Đẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần.

Mọi người nghe xong bèn bội phục vô cùng.

“Bài thơ hay quá, đúng là hay thật sự! Cả bài thơ vô cùng đơn giản song lại tràn đầy tình cảm và sự chân thành, thể hiện hết sự vất vả của người nông dân!”

“Đặc biệt là câu cuối cùng ai ơi bụng bát cơm đầy, dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần! Câu này đã thể hiện được sự quý trọng lương thực và những nỗi vất vả của người nông dân, dạy chúng ta phải quý trọng lương thực, không được lãng phí”

“Lão phu cũng thấy câu thơ cuối cùng vô cùng hay!”

“Bài thơ này phải được lưu truyền để mọi người cùng nhau biết đến!”

“Đúng là tài tử số một của Đại Võ ta!”

“Bài thơ rất hay, chỉ là...”

Ánh mắt nữ đế trở nên kì quái, nàng nhin ý cười trong lòng: “Ái khanh, ngươi bỏ cái đùi gà trong tay ngươi xuống đi đã, lau sạch dầu trên mặt đi rồi hăng ngâm thơ, như vậy hợp lý hơn đây!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Bọn họ chỉ ở Hàm Châu hai ngày rồi lại tiếp tục tiến về phía nam.

Sau đó bọn họ đi tuần tra ở một vài châu phủ, về tổng thể thì đều khiến người ta hài lòng.

Cả quãng đường, Lâm Bắc Phàm đã sử dụng năng lực của mình để cải thiện tình hình thời tiết, cải tạo đất để năm nay thu được vụ mùa bội thu.

Đúng lúc ấy, hoàng triều Đại Viêm truyền tới một tin tức.

Quốc sư Đại Viêm Không Hư đạo trưởng hiện giờ đã thu thập đủ các loại báu vật, đang chuẩn bị luyện chế thuốc trường sinh bất lão.

Chuyện này đã thu hút sự chú ý của đế vương các nước.

Tuy nhiên sau khi nhận được tin, phản ứng đầu tiên của Lâm Bắc Phàm lại là: “Cái tên đạo trưởng vô lương tâm này chuẩn bị đánh bài chuồn rồi hả?”

Tên đạo sĩ kia có bản lĩnh gì, Lâm Bắc Phàm liếc mắt cái là có thể nhận ra.

Mặc dù hắn ta cũng có chút bản lĩnh đấy, có thể luyện chế được một vài loại đan dược, song chắc chắn không thể luyện

chế được đan được trường sinh bất lão.

Hơn nữa trong lòng đối phương cũng hiểu rõ sức lực của mình đến đâu, thế nên hẳn ta vẫn luôn dùng Thông Thần đan để lừa gạt mọi người, có thể lẫn lộn được bao lâu hay bấy lâu, tham được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Sau khi không lừa tiếp được nữa thì hẳn ta sẽ đổi một nhà khác.

“Hiện giờ hẳn ta lại còn truyền tin có thể luyện chế thuốc trường sinh bất lão ra, có khả năng là hẳn ta đã tham đủ rồi nên định đánh bài chuồn đây mà! Hoặc cũng có thể là hoàng đế Đại Viêm không đợi được nữa, ép hẳn ta phải luyện chế thuốc trường sinh bất lão, hẳn ta không làm được nên chắc chắn phải chạy!” Lâm Bắc Phàm suy nghĩ.

Dù là trường hợp nào thì hẳn ta cũng đều sẽ chạy trốn.

1166 chữ

Chương 816: Người có bao nhiêu hẳn muốn bấy nhiêu

“Không thể để cái tên này chạy được!”

Lâm Bắc Phàm tìm Dạ Lai Hương, nói: “Dạ Lai Hương, người tới kinh thành Đại Viêm giúp ta một chuyến, xử lý một chuyện!”

Dạ Lai Hương mở chiếc quạt trong tay ra, vừa phe phẩy quạt vừa tỏ vẻ khó xử: “Phải đi một chuyến xa vậy cơ à? Thừa tướng đại nhân, người đang làm khó ta quá đấy? Ta nói người hay, bản công tử tuyệt đối sẽ không làm những chuyện không có lợi lộc gì đâu!”

“Yên tâm, có lợi lộc, chắc chắn sẽ vượt xa sự tưởng tượng của người!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Ồ, thế chuyện gì vậy?” Dạ Lai Hương tò mò hỏi.

“Ta nói người hay...” Lâm Bắc Phàm bèn lại gần thì thầm bên tai Dạ Lai Hương.

Hai mắt Dạ Lai Hương dần dần phát sáng.

“Thừa tướng đại nhân yên tâm, ta nhất định sẽ xử lý thỏa đáng chuyện này!”

Ngày hôm đó, hần ta lập tức thi triển kinh công vô thượng của mình và chạy tới kinh thành Đại Viêm.

Tại phủ quốc sư ở kinh thành Đại Viêm.

Lúc này, Không Hư đạo trưởng và tiểu đồ đệ của hần ta đang bận bịu đóng gói hành lý.

“Đồ nhi, người phải nhanh chân nhanh tay lên! Máy cái thứ nặng hay vướng víu thì không cần mang theo, chọn những gì có giá trị ấy, những thứ khác thì vứt bỏ hết!”

Tiểu đồ đệ nhìn vàng bạc châu báu khắp phòng, hần ta thấy luyện tiếc vô cùng: “Nhưng mà sư phụ ơi, như thế thì chúng ta sẽ mất nhiều tiền lắm!”

“Mất thì mất, dù gì thì cũng không bằng mất mạng, đúng chứ?”

“Sư phụ, chúng ta không đi có được không?”

Không Hư đạo trưởng thở dài một hơi, vẻ mặt hần ta đau khổ vô cùng: “Đồ nhi, sư phụ cũng không muốn đi, song hiện giờ chúng ta không đi không được!”

“Sư phụ, tại sao vậy chứ?” Tiểu đồ đệ không hiểu, hần ta bèn hỏi.

Không Hư đạo trưởng thở dài một hơi: “Vốn dĩ dựa vào bản lĩnh của chúng ta, chúng ta có thể sống thêm vài năm thoải mái ở Đại Viêm, chuyện này đơn giản vô cùng! Thế nhưng ai ngờ thế cuộc của Đại Viêm lại thay đổi nhanh như vậy?”

“Sau trận thiên tai, dân chúng thi nhau đứng lên khởi nghĩa, tất cả những chỉ trích đều chĩa vào chúng ta! Bọn họ nói chúng ta là yêu đạo hại nước hại dân, mê hoặc bệ hạ và bách quan văn võ đương triều, khiến cuộc sống của bọn họ khổ cực!”

“Mà điều quan trọng nhất là dưới tình hình hiện giờ, bệ hạ đã không kiên nhẫn nổi nữa rồi, hần ta ra hạn cho chúng ta phải luyện chế thuốc trường sinh bất lão! Thế nhưng chúng ta làm gì biết luyện chế thứ thần dược đó?” Không Hư đạo trưởng khổ sở: “Nếu không luyện được thuốc trường sinh bất lão thì chúng ta sẽ bị bại lộ, toàn bộ Đại Viêm sẽ không tha cho

chúng ta, chắc chắn bệ hạ sẽ khiến chúng ta tan xương nát thịt! Thế nên chúng ta bắt buộc phải chạy trốn, không chạy thì không kịp nữa đâu!”

Tiểu đồ đệ nghe vậy bèn rùng mình: “Sư phụ nói đúng, chúng ta mau trốn thôi!”

Đúng lúc ấy, có một giọng nói vang lên bên tai bọn họ.

“Muốn trốn hả? Các người muốn trốn đi đâu?”

Hai người trong phòng giật mình toát mồ hôi lạnh.

Không Hư đạo trưởng nhìn khắp quanh phòng với ánh mắt cảnh giác, hắn ta nói: “Ai đấy? Ai đang giả thân giả quỷ? Cút ra đây cho bản đạo!”

Cửa ỳnh một tiếng rồi mở ra, một bóng người màu trắng xông vào.

Bóng người đó đứng trước mặt hai người trong phòng, sau đó mở quạt, híp mắt cười và nói: “Người ta hay nói tới sớm không bằng tới đúng lúc, không ngờ các người lại để bản công tử nghe được thông tin tuyệt mật!”

“Người... là ai?” Không Hư đạo trưởng cảnh giác. Trong đôi mắt của hắn ta dần dần hiện lên sát ý.

“Câu hỏi này của các người rất hay! Bản công tử xưa nay đi không dối tên, ngồi không dối họ, ta chính là Ngự Miêu Dạ Lai Hương của Đại Võ!” Dạ Lai Hương cực kì kiêu ngạo nói.

“Người chính là Dạ Lai Hương”

Hai người Không Hư đạo trưởng và đồ đệ kinh ngạc thốt lên.

“Trông dáng vẻ của các người kìa, xem ra các người cũng biết đến uy danh của bản công tử rồi nhỉ, bản công tử rất vui đấy! Ha ha...” Dạ Lai Hương bật cười, hắn ta đắc ý vô cùng.

Thế nhưng đúng lúc ấy, Không Hư đạo trưởng bỗng phát điên, sát khí bùng bùng nổi lên trên người hắn ta.

Dạ Lai Hương nhanh nhẹn tránh khỏi đòn tấn công của Không Hư đạo trưởng, hắn ta lắc ngón tay, tặc lưỡi nói:

“Không Hư đạo trưởng, người đừng có mà ra tay! Tông Sư còn chẳng giết được ta thì người cũng không có cửa đâu!

Người phải biết tại sao ta lại ở đây chứ?”

“Tại sao?” Không Hư đạo trưởng nói.

Dạ Lai Hương vừa phe phẩy quạt vừa ưỡn ngực nói: “Bản công tử nhận lệnh của thừa tướng kiêm đại nguyên soái Đại Võ, Trung Dũng vương Lâm Bắc Phàm nên đã tới đây!”

“Lâm Bắc Phàm!” Không Hư đạo trưởng lại thốt lên.

Hắn ta không bao giờ có thể quên được người này, bởi lẽ người này đã khiến hắn ta phải chạy đến Đại Viêm.

Hơn nữa đối phương còn có luôn nắm được nhược điểm của hắn ta.

Chỉ cần Lâm Bắc Phàm truyền điểm yếu của hắn ta ra là chắc chắn hoàng đế Đại Viêm và quan văn võ trong triều sẽ xé xác hắn ta.

Không Hư đạo trưởng đang có một dự cảm không lành: “Hắn bảo người làm gì?”

“Bảo ta làm gì thực ra người cũng biết đấy!”

Dạ Lai Hương hí mắt cười: “Hắn bảo ta nói với người rằng nếu muốn hắn tiếp tục giữ bí mật thì phải trả một cái giá tương xứng”

Không Hư đạo trưởng nhắm hai mắt lại một cách tuyệt vọng, hắn ta biết ngay là ngày này thể nào cũng đến.

Cái tên tham quan này tham lam vô cùng, chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua cho hắn ta đâu.

“Hắn muốn bao nhiêu?” Không Hư đạo trưởng hỏi.

“Người có bao nhiêu thì hắn muốn bấy nhiêu!”

Dạ Lai Hương chỉ tay vào đồng vàng bạc châu báu trong phòng: “Nộp những thứ này lên thì chắc sẽ đáp ứng được yêu cầu của hắn đấy!”

1104 chữ

Chương 817: Không đội trời chung với người

Không Hư đạo trưởng thờ dài một hơi: “Yêu cầu của hãn cao quá nhỉ!”

Khóe miệng của Dạ Lai Hương co giật: “Yêu cầu của hãn đúng là cao thật, đến bản công tử đây khó khăn lắm mới trộm được tuyệt thể trận bảo mà lại bị hãn lừa mất! Đến bản công tử đây còn rơi vào tay hãn thì thôi, người đừng phản kháng nữa, ngoan ngoãn phối hợp đi! Bằng không hãn mà tiết lộ chuyện của người ra thì hậu quả người tự đi mà gánh!”

Sắc mặt Không Hư đạo trưởng lúc trắng lúc xanh.

Đúng lúc ấy, trong đầu hãn ta đang lóe lên cả chục cách giải quyết, song cuối cùng đều bị hãn ta phủ nhận.

Bởi lẽ những cách ấy đều vô dụng, trừ phi hãn ta có thể lập tức rời khỏi Đại Viêm hoặc có thực lực tầm Tông Sư, bằng không thì hãn ta chắc chắn sẽ toi đời!

Không Hư đạo trưởng buông hai cái tay nải trong tay xuống với vẻ không nề: “Người lấy đi!” Dạ Lai Hương mở ra xem, hãn ta mỉm cười: “Đúng là một lựa chọn sáng suốt!”

Tiếp đó, Dạ Lai Hương lại đi lục lợi một phen, vét sạch vàng bạc châu báu trong phòng.

Không Hư đạo trưởng nhìn mà trong lòng rỉ máu.

Đây là những gì hãn ta phải mạo hiểm, vất vả tích lũy trong vòng nửa năm nay.

Ban đầu hãn ta còn tưởng mình có thể thoát thân thành công, được hưởng thụ tất cả, kết quả lại phải dâng hết cho người ta.

Cũng có thể nói hãn ta đã đắc tội Đại Viêm, kết quả lại chẳng được lợi lộc gì.

“Cái tên Lâm Bắc Phàm đáng chết này, bản đạo không đội trời chung với người!” Hai mắt Không Hư đạo trưởng như tóe ra lửa.

Tiểu đồ đệ nhìn căn phòng trống trơn, hai mắt vô hồn, hãn ta nói: “Sư phụ, chúng ta còn chạy nữa không?” Không Hư đạo trưởng nghiêng răng nghiêng lợi: “Đương nhiên là phải chạy rồi, bắt buộc phải chạy!”

Đúng lúc ấy, cánh cửa phòng lại được mở ra, Dạ Lai Hương thông thả bước vào.

Không Hư đạo trưởng và tiểu đồ đều giật mình.

Dạ Lai Hương vội nói: “Đừng căng thẳng, ta cũng đâu phải người tốt lành gì...” Không Hư đạo trưởng, tiểu đồ đệ: “...”

“Thật ngại quá, ta nói nhầm!”

Dạ Lai Hương vỗ đầu: “Mặc dù trước kia ta là một tên trộm, song hiện giờ ta đã thay đổi rồi, là một Ngự Miêu chuyên môn bắt trộm!”

Không Hư đạo trưởng kìm nén cơn giận, hắn ta nói: “Người lại tới làm gì nữa? Ở đây không còn thứ gì cho người nữa đâu!”

Dạ Lai Hương vừa phe phẩy quạt vừa híp mắt cười: “Đương nhiên là bản công tử biết rồi, có điều bản công tử vẫn còn một nhiệm vụ cần phải diễn một vở kịch, hi vọng các người phối hợp!”

“Kịch gì?” Không Hư đạo trưởng hỏi.

Lúc này, Dạ Lai Hương đột nhiên ra tay, Không Hư đạo trưởng cũng nhanh chóng phản kháng.

Xét về mặt thực lực thì hai người đều có tu vi hàng Tứ phẩm, thực lực cũng coi như ngang hàng nhau.

Song khinh công của Dạ Lai Hương lại vô cùng tài giỏi, tốc độ vô cùng nhanh, cộng thêm thanh đao nhỏ mà Lâm Bắc Phàm cho hắn ta nữa nên hắn ta có ưu thế hơn rất nhiều. Không Hư đạo trưởng nhanh chóng thất thủ và bị Dạ Lai Hương điểm huyết.

Tiểu đồ đệ của hắn ta cũng bị khắc chế.

“Dạ Lai Hương, rốt cuộc là người muốn làm gì hả?” Không Hư đạo trưởng gầm lên.

“Mới nãy ta đã nói rồi cơ mà, ta chỉ muốn các người phối hợp giúp ta diễn một vở kịch! Yên tâm, huyết đạo trên người người sẽ được giải sau một canh giờ, bản công tử đi đây!” Nói đoạn, Dạ Lai Hương bèn vỗ mông rời đi.

Khi hắn ta xuất hiện một lần nữa thì đã trở thành dáng vẻ của Không Hư đạo trưởng. Hắn ta tới hoàng cung một cách rất đường hoàng, nghiêm túc nói: “Vô Lượng thiên tôn, bản đạo có chuyện quan trọng cần bẩm báo với bệ hạ, làm phiền các người thông báo một tiếng!”

“Vâng thưa quốc sư đại nhân!”

Không lâu sau, Dạ Lai Hương gặp được hoàng đế Đại Viêm bên trong hoàng cung.

“Quốc sư, chuyện Dạ Lai Hương xuất hiện là sao?”

“Vô Lượng thiên tôn!”

Dạ Lai Hương nghiêm túc nói: “Khởi bẩm bệ hạ, bản đạo đã quan sát tinh tượng, tâm huyết dâng trào, cảm thấy bảy ngày sau chính là thời cơ tốt để luyện chế thuốc trường sinh bất lão!”

“Thế nên bản đạo định chay tịnh bảy ngày, bình tâm tịnh khí, làm tốt chuẩn bị để luyện chế thần dược! Chuyện này không được qua loa, mong bệ hạ phái một vài cao thủ bảo vệ phủ quốc sư, bản đạo cảm kích vô cùng!”

Đại Viêm hoàng đế nghe vậy bèn cực kì vui mừng: “Được được! Quốc sư cứ làm việc đi, những chuyện khác trẫm sẽ sắp xếp cho người!”

“Tạ bệ hạ khai ân!” Dạ Lai Hương chấp tay.

Một canh giờ sau, huyết đạo trên người Không Hư đạo trưởng đã được giải, cùng lúc đó thánh chỉ và một đám cao thủ của triều đình cũng tới.

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, bảy ngày sau, quốc sư sẽ luyện chế thuốc trường sinh bất lão, cần phải chay tịnh trong phủ, bình tâm tịnh khí, trẫm đặc biệt phái một vài cao thủ của triều đình tới bảo vệ phủ quốc sư! Khâm xử!”

Không Hư đạo trưởng sửng sờ!

Bảy ngày sau hắn ta phải luyện chế thuốc trường sinh bất lão ư, sao hắn ta lại không biết chuyện này vậy? Mà luyện chế thì luyện chế, cần gì phải có cao thủ bảo vệ nữa chứ?

Sợ hắn ta chạy không thoát hay gì?

Không Hư đạo trưởng bèn đi nghe ngóng, cuối cùng hắn ta phần nộ đến cực điểm!

“Chắc chắn là do cái tên Dạ Lai Hương kia! Tên này dám đóng giả bản đạo đi bẩm báo với hoàng đế, lại còn làm hỏng kế hoạch của bản đạo nữa chứ! Bản đạo không đội trời chung với nhà ngươi!”

1089 chữ

Chương 818: Làm nốt vụ rồi chạy

Tiểu đồ đệ hoảng loạn hỏi: “Sur phụ, tiếp theo đây chúng ta phải làm sao?”

“Còn làm sao nữa? Ta cũng hết cách, ngươi nghĩ cách đi!”

Không Hư đạo trưởng đáp với vẻ bức bối, hắn ta nhìn những cao thủ bên ngoài, ít nhất cũng phải có hơn hai mươi vị cao thủ Tiên Thiên, trong đó còn có cả Tông Sư, hắn ta chỉ cảm giác trời đất đang xoay chuyển, đầu vầng mắt hoa.

Dưới dự phòng vệ nghiêm ngặt thế này thì hắn ta còn thoát thân thể nào được nữa?

Tiểu đồ đệ càng hoảng loạn hơn: “Sur phụ, chúng ta có thể nói với bệ hạ chuyện này là do Dạ Lai Hương làm! Do hắn ta đã đóng giả sur phụ và lừa gạt bệ hạ!”

“Không có tác dụng gì đâu!”

Không Hư đạo trưởng khổ sở: “Dù không có chuyện này thì bệ hạ cũng sẽ ép chúng ta luyện chế đan dược! Thế nên chúng ta vẫn phải nghĩ cách chạy trốn thôi!”

Những ngày tiếp theo, Không Hư đạo trưởng đều đang cố gắng nghĩ cách để chạy trốn. Thế nhưng cuối cùng hắn ta vẫn thất bại.

Mỗi lần hắn ta ló đầu ra là sẽ bị Tông Sư ở chỗ đó phát hiện, hắn ta không thể không về phủ.

Mỗi một ngày hắn ta đều bị dày vò, sống không bằng chết!

Ở một diễn biến khác, Dạ Lai Hương đã đem hết số vàng bạc châu báu về.

“Cái tên đạo sĩ vô lương tâm này đúng là quá tham lam, mới tới Đại Viêm được hơn nửa năm mà đã tham được gần hai nghìn vạn lượng vàng bạc châu báu rồi! Khi ấy bản công tử nhìn thấy mà giật hết cả mình! Đương nhiên...”

Dạ Lai Hương liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm: “Nếu mà so với người thì hấn ta còn kém xa!”

Lâm Bắc Phàm nhìn vàng bạc châu báu chất đầy trong phòng, hấn hài lòng vô cùng.

Hồi đầu hấn thả dây dài là để câu con cá lớn, tới nay hấn đã thành công, điều này lại khiến túi tiền của hấn phong hơn rồi.

“Dạ Lai Hương, vất vả cho người rồi! Theo ước định thì người có thể chọn ba thứ mà người thích! Chọn xong thì làm phiên người chuyên những thứ còn lại đến phủ của ta!”

“Thế thì bản công tử không khách sáo nữa đâu!”

Dạ Lai Hương lập tức hí hửng đi chọn ba món bảo bối.

Sau đó hấn ta thả mình xuống ghế, mỉm cười: “Giúp người làm biết bao nhiêu việc, cuối cùng cũng thấy lợi ích rồi! Có điều tại sao người phải bày vẽ nhiều việc thế, cứ trực tiếp cho cái tên chuyên gia lừa gạt người khác kia một đao, kết liễu hấn ta luôn cho nhanh chuyện còn gì?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười một cách thần bí: “Hấn ta vẫn còn tác dụng!”

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm và nữ đế lại đi tuần tra Giang Nam, thuận tiện dạo chơi ngắm cảnh.

Bất tri bất giác bảy ngày đã trôi qua.

Lúc này, mấy người Lâm Bắc Phàm đã tới được khu vực tận cùng phía nam của Giang Nam, cách Đại Viêm chưa tới một trăm dặm. Bọn họ sẽ ở nơi này thêm một ngày, về cơ bản là có thể quay đầu trở về, đi tới Giang Đông. Buổi tối hôm đó, Lâm Bắc Phàm và Lý Sư Sư về phòng. Hấn để Lý Sư Sư phụ trách yểm hộ, còn mình thì len lén chuồn ra ngoài, sau đó ngự gió mà đi, nhanh chóng bay đến kinh thành Đại Viêm.

Mà buổi tối hôm đó cũng là lúc Không Hư đạo trưởng phải giao thuốc trường sinh bất lão. Tối đó kinh thành Đại Viêm im ắng, mỗi một con đường đều có quan binh canh gác, bảo vệ

cực kỳ nghiêm ngặt. Hoàng đế Đại Viêm dẫn theo các quan văn võ tới phủ quốc sư để đón quốc sư xuất quan, cực kỳ long trọng. “Quốc sư, đã đến giờ rồi! Người chuẩn bị ra sao rồi, có luyện được thuốc trường sinh bất lão không?” Hoàng đế Đại Viêm quan tâm hỏi.

Không Hư đạo trưởng tỏ vẻ nghiêm trọng: “Bệ hạ, bản đạo đã chuẩn bị xong rồi! Có điều thuốc trường sinh bất lão suy cho cùng vẫn là một loại thần dược giành tạo hóa của thiên địa, có luyện được hay không thì bản đạo cũng không dám chắc, bản đạo chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi!”

Hoàng đế Đại Viêm thấu hiểu, hắn ta gật đầu: “Quốc sư, trẫm có thể hiểu được! Từ xưa đến nay đúng là chưa có tiền lệ luyện được loại đan dược này! Quốc sư cứ thử đi, nếu không thành công thì trẫm cũng không trách tội người đâu!”

Không Hư đạo trưởng âm thầm thở phào một hơi, người không trách tội ta là được!

Hiện giờ hắn ta đã từ bỏ ý nghĩ muốn chạy trốn rồi, hắn ta định luyện chế thuốc trường sinh bất lão theo yêu cầu.

Chắc chắn hắn ta không chế được thuốc này, song để bảo vệ cái mạng nhỏ của mình hắn ta vẫn phải lừa gạt một phen.

Hắn ta phải chơi trò khỏ nhục kế, khỏ nhục kế nghĩa là sao?

Nghĩa là hắn ta phải khiến mình sức cùng lực kiệt trong quá trình luyện chế đan dược, phải khiến mình mệt mỏi vô cùng, không còn sức lực, cuối cùng nôn ra máu...

Tóm lại là hắn ta phải tỏ ra vẻ mình rất cố gắng, mình đã phải trả một cái giá cực lớn.

Như vậy thì nếu không chế luyện thành công thuốc trường sinh bất lão thì cũng không phải là do thái độ, mà là do năng lực của hắn ta.

Ta đã cố gắng vậy rồi, người cũng đừng trách tội ta chứ.

Đương nhiên, mặc dù đan dược không có tác dụng trường sinh bất lão song bắt buộc phải thêm vào chút tác dụng nào đó, ví dụ như kéo dài tuổi thọ, giúp trẻ hóa, trị bệnh cứu người... để cho bệ hạ một chút hi vọng.

Như vậy thì có thể lừa gạt bệ hạ một cách thuận lợi.

Đợi xong vụ này rồi hẳn ta lại nghĩ đến việc chạy trốn.

1070 chữ

Chương 819: Diễn kịch

“Bệ hạ và các vị đại thần, mời vào bên trong!”

Dưới sự dẫn dắt của tên đạo sĩ bất lương, mọi người bèn bước vào phủ quốc sư.

Lúc này, bên trong viện chỉ có một cái lò luyện đan cực lớn, tiểu đồ đệ của hắn ta đang thêm củ ở bên dưới lò lửa cháy hừng hực.

Lò luyện đan đỏ rực lửa.

Còn bên cạnh lò luyện đan có bày các loại thiên tài địa bảo, linh chi linh dược và rất nhiều những dược liệu không biết tên, khiến người ta nhìn mà không rõ lai lịch của chúng.

Tên đạo sĩ bất lương đứng trước lò luyện đan, nhìn mặt trắng trên bầu trời, sắc mặt dần trở nên nghiêm túc: “Bệ hạ và các vị đại nhân, hiện giờ đang lúc giờ lành, bản đạo phải mở lò luyện đan đây! Trong quá trình này bản đạo không thể chiêu đãi các vị được, mong các vị hiểu cho!”

Hoàng đế Đại Viêm có hơi kích động, hắn ta nói: “Quốc sư, sao ngươi lại nói vậy? Ngươi có thể giúp trẫm luyện chế thuốc trường sinh bất lão, trẫm vui còn chẳng kịp nữa là, sao có thể trách ngươi? Quốc sư cứ làm việc của mình đi, không cần phải để ý đến trẫm!”

“Quốc sư, ngươi cứ việc luyện chế đan dược, không cần để ý đến bọn ta đâu!”

“So với chuyện lớn như đan dược thì chuyện của chúng ta không tính là gì cả!”

“Quốc sư, mời!”

“Đa tạ bệ hạ và các vị đại nhân đã hiểu cho, thế bản đạo bắt đầu đây!” Dứt lời, hắn ta bèn tới trước cái lò, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

Mọi người đều biết quốc sư sắp sửa luyện chế thuốc trường sinh bất lão nên ai cũng nín thở, nghiêm túc đứng xem.

“Gió tới!” Không Hư đạo trưởng hô lên.

Toàn thân hấn ta run lên, kinh khí được phóng thích, gió lớn bèn thổi vù vù, cuộn lửa bên trong lò lên.

“Lửa tới!” Không Hư đạo trưởng lại hét lên.

Sau đó ngọn lửa xuất hiện trên bàn tay hấn ta và bị hấn ta thả vào bên trong lò luyện đan, lửa bên trong đó lại càng cháy mạnh hơn nữa.

“Nước tới!” Không Hư đạo trưởng hô tiếp.

Trên tay hấn ta bỗng xuất hiện những giọt nước được ngưng tụ lại, sau đó thì biến thành một làn nước và được hấn ta thả vào bên trong lò luyện đan.

Lửa bên trong lò luyện đan gặp nước, không những không bị dập tắt, ngược lại còn như lửa thêm dầu, cháy càng dữ dội hơn. Ngọn lửa như xông thẳng lên trời, khung cảnh tráng lệ vô cùng. Những người xung quanh nhìn mà si mê, trong lòng bọn họ thán phục vô cùng.

“Trình độ luyện đan của quốc sư đúng là đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi! Lần nào nhìn thấy cũng khiến trầm phải bái phục!”

“Bệ hạ, quốc sư chính là thần nhân, chỉ có thần mới có thể luyện chế được thần đan thôi!”

“Ái khanh nói phải đấy!”

Tiếp đó, Không Hư đạo trưởng lại thêm những dược liệu ở bên cạnh vào lò luyện đan theo trình tự.

Dưới ngọn lửa, những dược liệu ấy trộn lẫn với nhau tạo ra một mùi hương đặc biệt, mùi hương ấy dần dần lan tỏa khắp căn phòng, khiến người ta ngửi mà không khỏi trầm mê.

“Thơm quá, chẳng lẽ đây chính là mùi hương của đan dược?”

“Chỉ có thần đan chân chính mới xứng với mùi hương này thôi!”

“Chỉ ngửi thôi cũng khiến người ta thấy thật sảng khoái,飄飄欲仙 vậy!”

Mọi người lại hết lời khen ngợi...

Tiếp đó, Không Hư đạo trưởng đột nhiên xông đến trước lò luyện đan đang cháy hùng hực, hấn ta lăm bắm gì đó, hai tay

thì ngưng tụ một luồng chân khí cực dày, sau đó ôm lấy lò luyện đan, dùng sức nhắc nó lên.

Sau khi lò luyện đan được hạ xuống, hắn ta lại ấn chặt nó, rồi lại tung lên.

Cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần, cứ như là đang chơi đùa linh tinh vậy.

Thế nhưng trong mắt mọi người, cảnh tượng này lại vô cùng cao sâu khó lường, bọn họ cho rằng bên trong đó ẩn giấu huyền cơ nên lại không nhìn được mà hết lời khen ngợi.

Lúc này, sắc mặt của tên đạo sĩ bất lương đỏ rực, hắn ta nôn ra một ngụm máu, máu tươi bắn lên lò luyện đan.

Hoàng đế Đại Viêm thất kinh: “Quốc sư làm sao vậy? Sao đột nhiên lại nôn ra máu thế kia?”

“Bệ hạ, đây là hành động bình thường thôi!”

Tiểu đồ đệ của đạo sĩ bất lương cung kính nói: “Thuốc trường sinh bất lão không phải là tiên dược nên xuất hiện ở chốn trần gian, muốn chế luyện thành công là điều vô cùng khó khăn! Thế nên sư phụ ta mới phải lấy máu làm chất dẫn để luyện chế thần đan, như vậy mới có thể làm tăng xác suất thành công!”

“Hóa ra là vậy, quốc sư đã phải hy sinh quá nhiều rồi!”

Hoàng đế Đại Viêm đau lòng nói: “Sau khi việc này thành công, trăm nhất định sẽ ban thưởng cho hắn ta!”

Tiếp đó, đạo sĩ bất lương lại liên tiếp nôn thêm vài ngụm máu nữa, nôn đến mức mấy người xung quanh đứng nhìn mà chẳng nổi.

Nôn máu mà cứ như ném rác ấy!

Để luyện chế thuốc trường sinh bất lão mà quốc sư đã phải trả giá quá nhiều! Sau khi việc này thành công nhất định phải đối xử với quốc sư thật tốt!

Tên đạo sĩ bất lương len lén liếc nhìn vẻ mặt của mọi người, hắn ta cười thâm trong lòng.

Đau lòng hả? Đau lòng là đúng rồi!

Người xem ta đã phải trả giá lớn thế nào khi luyện chế đan dược đi, đến máu cũng nên biết bao nhiêu lần, cuối cùng không thành công thì cũng đừng trách ta!

Ta đúng là một người thông minh, có thể nghĩ ra một cách hay như vậy!

1094 chữ

Chương 820: Để ta thành toàn cho người

Nhìn thời gian không còn sớm nữa, hắn ta diễn thêm nửa canh giờ là có thể xong việc. Cứ nghĩ đến đây là tên đạo sĩ bất lương lại càng ra sức “biểu diễn” hơn.

Thế là hắn ta lại nôn thêm một ngụm máu nữa lên lò luyện đan.

Mà lúc này bầu trời bỗng xuất hiện từng tầng mây đen.

Lâm Bắc Phàm ở trên tầng mây đen đó. Nhìn đạo sĩ bất lương đang ra sức “bán mạng”, hắn bèn âm thầm mỉm cười: “Đến lúc thêm một chút gì đó cho người rồi! Gió tới!”

Dưới sự điều khiển của Lâm Bắc Phàm, từng cơn gió lớn điên cuồng thổi tới, cuốn hết thảy cát bụi lên, sắc trời cũng thay đổi.

Mọi người đều kinh ngạc.

“Sao đột nhiên lại có gió thế này?”

“Gió to quá!”

“Trận gió yêu ma quỷ quái này, quá không bình thường!”

“Mây đen!” Lâm Bắc Phàm lại nói.

Mây đen trên trời bèn tích tụ lại, ban đầu chỉ là một đám mây nho nhỏ song dần dần trở thành một tầng mây đen to lớn, bao phủ khắp kinh thành, có cảm giác như mây đen sắp sủi đờ bẹp kinh thành vậy.

Mọi người lại kinh ngạc không thôi.

“Sắp mưa rồi hả?”

“Thời tiết sao nói thay đổi là thay đổi ngay vậy?”

“Chuyện lạ ghê!”

Sắc mặt hoàng đế Đại Viêm lộ vẻ lo lắng: “Hiện giờ đang là lúc quan trọng để luyện chế thuốc trường sinh bất lão mà đột nhiên lại nổi gió, đổ mưa, như này thì phải làm sao mới được đây? Liệu có ảnh hưởng đến việc luyện đan của quốc sư không?”

Mọi người không ai có thể chắc chắn được nên không trả lời.

Còn tên đạo sĩ bất lương đang ra sức biểu diễn kia cũng đang vui mừng hết sức! Trận mưa gió này đến đúng lúc quá, đúng là ông trời đang giúp ta mà!

Do hắn ta không luyện được đan dược nên ông trời mới tìm cho hắn ta một lý do hoàn hảo đây mà!

Các người nhìn xem, ông trời hô mưa gọi gió tới rồi, thời tiết khó lường, làm ảnh hưởng đến việc luyện đan của ta!

Không phải ta không luyện được đan mà là ông trời không cho ta cơ hội! Ha ha!

Tên đạo sĩ bất lương hớn hở gào lên: Cho mưa bão mạnh hơn nữa đi!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm ở trên trời bèn phát tay, hắn hơi hưng phấn: “Tới lúc thể hiện kỹ thuật chân chính rồi!”

Lâm Bắc Phàm chỉ lên trời: “Sấm tới!”

Bị hắn chỉ đạo, bầu trời bèn nổi lên những tiếng sấm đáng sợ, từng tia sét như xé rách bầu trời, tạo nên những âm thanh rẹt rẹt, khiến người ta nhìn mà hoảng sợ.

Hoàng đế Đại Viêm và mọi người chau mày, bọn họ lo lắng không thôi.

“Có cả sấm sét luôn thế này, xem ta sắp mưa thật rồi!”

“Ông trời không hay tí nào cả!”

“Vừa nổi gió vừa sấm sét thế này thì còn luyện đan dược được không đây?”

“Chẳng lẽ chuyện luyện chế đan dược phải thất bại rồi sao?”

“Phải làm sao mới được đây?”

...

Một lão thần nói: “Bệ hạ, chắc là sắp mưa to rồi, chúng ta vào phòng tránh mưa đã!”

Hoàng đế Đại Viêm chỉ tay về phía tên đạo sĩ bắt lương: “Thế quốc sư...”

“Bệ hạ, quốc sư là cao thủ Tiên Thiên, lại có bản lĩnh đặc biệt nên chắc sẽ không sao đâu!”

Vị lão thần kia nói: “Bệ hạ, chúng ta vào nhà tránh mưa thôi, tránh cho quốc sư phải phân tâm!”

“Ôi... thôi được rồi!”

Hoàng đế Đại Viêm và mọi người bèn tới dưới hiên nhà tránh mưa, sau đó bọn họ tiếp tục quan sát Không Hư đạo trưởng luyện đan với vẻ mặt lo lắng.

Tuy nhiên, dưới tình hình khắc nghiệt như vậy, đạo sĩ bắt lương lại hớn ha hớn hở.

Sấm sét cũng đến luôn rồi, lần này thì quá hay rồi, hẳn ta có thể chắc chắn việc luyện đan sẽ thất bại! Mưa nữa đi, diễn kịch phải diễn cho trọn vẹn!

Lâm Bắc Phàm gần như nghe được tiếng hắc ta đang hoan hô, thế là hắc bèn phát tay, bầu trời bỗng rền vang một tiếng, cơn mưa lớn trút xuống.

Cơn mưa to đó dội xuống lò luyện đan đang đỏ rực lửa, tạo ra những tiếng xì xèo. Hơi nước bốc lên cuồn cuộn, gần như dập tắt lửa bên trong.

Hoàng đế Đại Viêm và các quan văn võ càng lo lắng hơn nữa!

Thế nhưng tên đạo sĩ bắt lương thì vô cùng vui vẻ! Xem ra đã đến lúc hắc ta nghỉ tay rồi! Hắc ta chuẩn bị một màn kết thúc lay động tâm can, vẽ một lá bùa nghỉ ngơi cho sự nỗ lực của mình!

Chỉ thấy hắc ta ngẩng đầu lên, gào thét với ông trời: “Ông trời ơi, người đang cản trở việc luyện chế thuốc trường sinh bất lão của ta đó sao? Bản tọa nói cho người hay, người đừng có nằm mơ! Dù người có là ông trời thì bản tọa cũng sẽ nghịch thiên mà làm!”

Tên đạo sĩ bắt lương dùng hai tay bê lò luyện đan lên, hét lên những câu phản kháng vận mệnh với ông trời.

“Ông trời, tới đi! Mệnh của ta là do ta chứ không phải do trời!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Để ta thành toàn cho ngươi!”

Hắn lại phát tay, một tia sét màu tím rạch ngang trời, kèm theo đó là tiếng sấm đình tai nhức óc đánh thẳng về phía phủ quốc sư.

Mặt Không Hư đạo trưởng tái mét!

Ta chỉ nói đùa thôi mà ngươi lại làm thật à?

Hắn ta ôm lấy lò luyện đan rồi chạy!

“Uỳnh uỳnh!”

Tia sét màu tím kia vẫn hoành hành, vừa hay đánh đúng vào vị trí ban nãy Không Hư đạo trưởng đứng và tạo ra một cái hố cực lớn, khói bụi bay lên, đá vụn văng khắp.

Không Hư đạo trưởng thở hắt ra một hơi, may mà ban nãy hắn ta chạy nhanh, bằng không tia sét kia sẽ đánh trúng hắn ta rồi, hắn ta sẽ chết toi.

Đúng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm lại phát tay, một tia sét nữa lại ập xuống.

1127 chữ

Chương 821: Cuộc chiến dành thần đan?

Sắc mặt Không Hư đạo trưởng càng xanh hơn nữa!

Một lần thôi là đủ rồi, ngươi còn muốn lần thứ hai nữa hả? Hắn ta lại ôm lấy lò luyện đan tháo chạy.

“Uỳnh uỳnh!”

Tia sét kèm tiếng sấm đổ xuống.

Không Hư đạo trưởng tránh được kiếp nạn tiếp theo, mặt hắn ta đầy bùn đất bẩn thỉu, trông chật vật vô cùng.

Lâm Bắc Phàm ở trên mây mỉm cười một cách lạnh lùng: “Để ta xem ngươi còn trốn được đến khi nào?”

Nói đoạn, hắn lại cho thêm hai tia sét nữa đánh xuống.

Sắc mặt Không Hư đạo trưởng đã tái mét!

Ông trời ơi người đủ rồi đây! Lần này lại còn đánh hai tia sét, người không đánh chết ta thì không cam tâm đúng không?

Ta là đứa con mà người yêu thương nhất đấy, sao người lại đối xử với ta như vậy?

“Uỳnh uỳnh!”

“Uỳnh uỳnh!”

Hai tia sét đánh xuống.

Tên đạo sĩ bất lương không biết là may mắn hay là phát huy giữa lúc quần bách mà bỗng tránh được một cách thuận lợi, hắn ta chỉ bị thương một chút ở ngoài da mà thôi.

Tuy nhiên, Lâm Bắc Phàm đã chơi đến nghiện, hắn có cảm giác đang bắt chuột.

Thế là hắn lại hô hoán thêm rất nhiều tia sét nữa.

“Uỳnh uỳnh!”

“Uỳnh uỳnh!”

Không Hư đạo trưởng chỉ đành trốn hết chỗ này đến chỗ khác, trong lòng hắn ta đang hồi hận muốn chết!

Biết trước thì mới nỡ hắn ta đã không khiêu khích ông trời rồi, nhất thời gáy to nên giờ mới bị ông trời trừng phạt thế này đây!

Chỉ mong chuyện này mau chóng qua đi rồi hắn ta sẽ thấp hươg đền tội với ông trời.

Còn hoàng đế Đại Viêm và mọi người đứng dưới mái hiên cũng đang sững sờ.

“Chuyện gì thế này? Tại sao sấm sét lại đuổi theo quốc sư thế kia?”

“Như kiểu sấm sét mọc thêm mắt vậy!”

“Không đánh chết quốc sư là không cam tâm đây mà!”

Hoàng đế Đại Viêm vươn bàn tay run rẩy của mình ra: “Các vị ái khanh, rốt cuộc là chuyện gì thế này, ai đó có thể giải thích cho trẫm không?”

Mọi người đồng loạt lắc đầu, bọn họ không biết phải giải thích khung cảnh khác thường này như thế nào.

Cuối cùng, mọi người chỉ đành nhìn về phía tiểu đồ đệ của đạo sĩ bất lương, hi vọng hắn ta có thể giải đáp. Tiểu đồ đệ chỉ đành cố mà nói: “Bệ hạ, các vị đại nhân, do sư phụ đang luyện chế thuốc trường sinh bất lão, đây là thần đan nghịch thiên, là tiên dược không nên tồn tại ở chốn trần gian nên ông trời mới trừng phạt, mới ngăn cản sư phụ luyện chế đan dược!” “Ồ, hóa ra là như vậy!”

Mọi người nhớ đến những câu nói không cam tâm ban nãy của quốc sư, sau đó bèn gật đầu.

Hoàng đế Đại Viêm thở dài một hơi: “Quả nhiên thuốc trường sinh bất lão là thần dược nghịch thiên, ông trời không cho phép nó được tồn tại nên mới hô mưa gọi gió, cho sấm cho sét không ngừng để ngăn cản! Xem ra việc chế luyện đan dược thất bại mất rồi!”

Mọi người cũng thở dài theo.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm cũng hết muốn chơi rồi, hắn chuẩn bị đánh đòn cuối.

Chỉ thấy hai tay hắn bỗng xuất hiện mấy tia sét, sau đó tất cả đều ập xuống. Tiếng sấm rền vang, sét gần như chiếu sáng cả bầu trời!

Thế nhưng tên đạo sĩ bất lương đã sợ đến mức mặt mày trắng bệch!

Xem ra lần này hắn ta không tránh được nữa rồi!

Hoàng đế Đại Viêm và mọi người đứng tránh bên trong nhà cũng sợ đến mức mặt mày trắng bệch!

“Bệ hạ, mau tránh đi!”

Hai cung phụng triều đình bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hoàng đế Đại Viêm, một người túm lấy vai hoàng đế nhanh chóng kéo hắn ta tránh đi, một người còn lại thì ngăn chặn tia

sét sắp đánh đến chỗ bách quan. Còn về quốc sư – trung tâm của cơn sấm sét thì bọn họ chẳng quan tâm nổi!

Cuối cùng, sấm sét cũng đánh xuống.

“Uỳnh uỳnh!”

“Uỳnh uỳnh!”

Tất cả đều ập đến người tên đạo sĩ bất lương và lò luyện đan trên tay hắn ta. đạo sĩ bất lương kêu gào một cách thảm thiết.

Lò luyện đan của hắn ta cũng vỡ tan tành.

Sau đó, bỗng có một ánh vàng lấp lánh lóe ra từ bên trong lò luyện đan.

Thứ ánh sáng đó phiêu diêu trong không trung, thấm đẫm nước mưa và tỏa ra những tia sáng thần thánh không thể xâm phạm!

Mọi người nhìn kĩ thì thấy đó là một viên kim đan tròn vành vạnh!

Hơn nữa nó còn có thể bay bổng trong không trung mà chẳng cần cái gì để đỡ, đúng là quá thần kì!

“Đó là... thuốc trường sinh bất lão!”

Trong lòng mọi người không hên mà cùng thốt lên câu nói ấy.

Chỉ có tiên đan trong truyền thuyết mới có khả năng thần kỳ và biểu hiện không thể giải thích rõ ràng như vậy.

Tiếp đó, nhịp thở của mọi người bèn trở nên dồn dập!

Đây là tiên đan trong truyền thuyết đấy, chỉ cần uống nó là có thể trường sinh bất lão, hóa thành tiên!

Đây là một sự mê hoặc không thể từ chối đối với bất cứ ai!

“Mau! Mau lấy nó cho trẫm!” Hoàng đế Đại Viêm vội bảo.

“Vâng thưa bệ hạ”

Các cao thủ của triều đình bèn đồng loạt ra tay.

Nhất là hai vị cung phụng của triều đình, bọn họ đi trước tiên, xông về phía thần đan.

Tuy nhiên lúc này, mấy chục cao thủ đẳng cấp từ bên ngoài phủ cũng xông vào.

Hóa ra bọn họ ẩn náu bên trong kinh thành Đại Viêm đã chú ý đến tình hình của quốc sư từ lâu.

Trông thấy đạo sĩ bất lương đã luyện được thần đan, bọn họ bèn ra tay ngay lập tức.

Người hai bên không ai nhường ai, để tranh giành thuốc trường sinh bất lão mà bắt đầu ẩu đả.

Hoàng đế Đại Viêm tức giận hét lên: “Mau phải tắt cả các cao thủ ra cho trẫm! Ai dám cướp thần dược của trẫm thì giết hết kẻ đó cho trẫm!”

“Vâng thưa bệ hạ”

Từng đội binh mã của triều đình xông lên.

1204 chữ

Chương 822: Đợi trẫm câu cá

xong đã Hai bên đánh nhau rất ác liệt, mùi máu tanh dấy lên, máu chảy thành sông, thi thể chất đầy đất. Cuối cùng, vẫn là Đại Viêm chiếm ưu thế hơn, bọn họ loại bỏ tất cả kẻ địch và giành được quyền sở hữu thần đan.

Thế nhưng đúng lúc các cung phụng của triều đình túm lấy thần đan thì trên trời lại có mấy tia sét đánh xuống, phá tan thần dược.

Hoàng đế Đại Viêm đau lòng kêu lên: “Không! Thần dược của trẫm!”

Gió đã ngừng thổi, mưa cũng ngừng rơi, mây đen đã tan, Lâm Bắc Phàm bèn phui mông rời đi.

Chỉ để lại một phủ quốc sư với vẻ hoang tàn, thi thể đầy mặt đất, mùi máu tanh nồng nặc và tiếng kêu gào thảm thương của hoàng đế Đại Viêm.

Chuyện buổi tối ngày hôm đó nhanh chóng được truyền đi khắp thiên hạ, khiến mọi người ai cũng kinh ngạc! “Quốc sư

Đại Viêm Không Hư đạo trưởng có thể luyện chế được thuốc trường sinh bất lão ư?”

“Thế nhưng lúc đan dược được luyện thành công thì bỗng bị trời phạt, do ông trời không cho phép thần dược nghịch thiên tồn tại!”

“Hôm đó còn có rất nhiều cao thủ cướp thuốc trường sinh bất lão, song cuối cùng đều thất bại!”

“Cơ mà dù vậy thì cũng không ai được toại nguyện cả! Bởi vì thần dược đã bị ông trời hủy rồi, đúng là quá đáng tiếc!”

“Đúng là đáng tiếc thật, suýt chút nữa là thành công rồi!”

Mặc dù rất nhiều người cảm thấy đáng tiếc song tâm trạng của bọn họ vẫn phơi phới.

Phải biết rằng đó là thuốc trường sinh bất lão đó!

Bao nhiêu năm nay không biết có bao nhiêu vị đế vương, bao nhiêu hào kiệt cao nhân luyện chế thuốc trường sinh bất lão, phải trả một cái giá vô cùng lớn song không có ai thành công cả!

Mọi người luôn cho rằng thuốc trường sinh bất lão là thần dược nghịch thiên, căn bản không thể luyện chế được.

Tuy nhiên sự việc lần này lại khiến mọi người nhận ra rằng thực sự có người luyện chế được loại tiên đan trong truyền thuyết này!

Mặc dù cuối cùng tiên đan bị hủy song cũng cách bước thành công gần nhất rồi!

Chỉ cần tiếp tục nghiên cứu theo phương hướng này rồi chuẩn bị nhiều hơn, đối phó với sự trừng phạt của ông trời là có khả năng sẽ luyện thành thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết, chẳng phải sao?

Đúng là càng nghĩ càng thấy kích động, khiến người ta không thể kiềm chế được!

Thế là các vị đế vương và những kẻ có dã tâm đồng loạt phái mật thám đi nghe ngóng cách luyện chế đan dược. Dù có phải trả cái giá thật đắt thì bọn họ cũng không tiếc! Cũng bởi thế

mà thiên hạ trở nên loạn lạc vô cùng! Lúc này, nữ đế đang đàm đạo với Lâm Bắc Phàm, nàng nhận được tin gấp từ Đại Viêm.

Sau khi đọc tin xong, nàng giao tờ giấy cho Lâm Bắc Phàm, đoạn nói: “Ái khanh, người thấy trên đời này thực sự tồn tại thuốc trường sinh bất lão sao? Người thấy Đại Viêm thực sự có thể luyện chế được thuốc trường sinh bất lão không?”

Lâm Bắc Phàm đáp một cách cực kỳ bình tĩnh: “Bệ hạ, mặc dù từ trước đến nay đã có truyền thuyết về thuốc trường sinh bất lão! Vô số các đế vương và những kẻ có dã tâm muốn luyện chế thuốc trường sinh bất lão hồng thôn tính thiên hạ mãi mãi, song cuối cùng không ai thành công cả!”

“Thế nên vị thần vẫn luôn cho rằng thuốc trường sinh bất lão chỉ như hoa trong gương, như trăng trong nước, mặc dù trông thì đẹp đấy song cũng chỉ là một giấc mộng không thể trở thành hiện thực mà thôi!”

Nữ đế phản bác: “Thế nhưng mới nãy Đại Viêm truyền tin đến, cái vị Không Hư đạo trưởng kia đã luyện được thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết đó thôi!”

Lâm Bắc Phàm lại bình tĩnh trả lời: “Đúng là đã luyện được đan dược, song đã bị ông trời hủy diệt rồi, chứng tỏ loại đan dược này không được phép có mặt trên trần gian!”

“Bệ hạ cứ nghĩ mà xem, nếu như thực sự có thuốc trường sinh bất lão và có người được uống loại thuốc này thì sẽ có tuổi thọ vĩnh hằng, vĩnh viễn thống trị thiên hạ, vậy thì thiên hạ này lời người đó nói mới tính hay là lời ông trời nói mới tính?”

Nữ đế suy nghĩ, đoạn gật đầu.

“Như vậy là hình thành nên mâu thuẫn rồi đấy! Vậy nên ông trời sẽ không cho phép kẻ trường sinh tồn tại! Con người đâu có mạnh đến mức độ nào đi chăng nữa cũng không thể đối kháng được với ông trời! Trừ phi người sở hữu năng lực còn mạnh hơn cả trời, hoặc có thể thoát khỏi trời đất này, bằng không người phải chịu quản chế, phải chấp nhận luân hồi!”

Nữ đế lại gật đầu tiếp: “Ái khanh, người nói có lý lắm!”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ sâu xa: “Thế nên thần hi vọng bệ hạ đừng có mê mẩn hai chữ trường sinh này, hơn nữa bệ hạ nên đặt tâm tư vào chuyện triều chính nhiều hơn, chăm chỉ có kỉ

luật, làm một hoàng đế tốt được lòng dân! Như vậy thì dù trăm năm sau có trở về với cát bụi thì người đời sau vẫn nhớ đến bệ hạ”

Nữ đế bật cười: “Ái khanh, ngươi nói đúng lắm! Có điều trăm phát hiện hình như lời nói của ngươi còn một tầng ý nghĩa khác!”

“Ý nghĩ gì cơ?” Lâm Bắc Phàm chớp mắt, vẻ mặt hẩn mông lung.

“Ái khanh à, có phải ngươi đang nhắc nhở trăm đừng có ham chơi, trăm nên đi phê duyệt tấu chương rồi đúng không?” Nữ đế nói, nàng nhìn Lâm Bắc Phàm với ánh mắt không được thân thiện cho lắm.

Lâm Bắc Phàm thấy lòng mình hoảng loạn vô cùng, sao nữ đế càng lúc càng thông minh thế này? Hắn mới chỉ đề lộ chút ý tứ thôi mà nàng đã phát hiện ra rồi!

Nữ nhân này càng ngày càng thông minh rồi, sau này hắn phải lừa gạt nàng thế nào nữa đây?

“Bệ hạ, thần hoàn toàn không có ý đó!” Lâm Bắc Phàm nói, vẻ mặt hẩn chân thành vô cùng.

“Thật sự không có sao?” Nữ đế hỏi một câu.

Lâm Bắc Phàm lập tức lắc đầu: “Tuyệt đối không có!”

“Nếu đã không có thì trăm yên tâm rồi!”

Nữ đế rút cái cần câu ra, nàng hưng phấn vẫy tay với Lâm Bắc Phàm: “Ái khanh à, ngươi nên trở về xử lý quốc sự rồi đó, đợi trăm câu cá xong lại tới giúp ngươi!”

1164 chữ

Chương 823: Thần đan không còn nhưng quốc sư vẫn còn

Lâm Bắc Phàm thấy lòng mình sụp đổ: “Bệ hạ, đã hơn nửa tháng rồi đó! Thần đã phê duyệt tấu chương trong hai mươi ngày liên tiếp rồi, thần sắp nôn ọe ra đây rồi này, bệ hạ cho thần chơi một lúc đi có được không?”

“Không được! Việc nước quan trọng, một ngày cũng không được qua loa! Khó khăn lắm lắm mới có dịp ra ngoài, trăm chỉ muốn thư giãn cho thoải mái, thế nên vất vả cho người rồi!” Nữ đế nói rành rọt từng chữ. Dưới yêu cầu mạnh mẽ của nữ đế, Lâm Bắc Phàm bắt buộc phải đi phê duyệt tấu chương. Một ngày vui chơi trôi qua, bọn họ lại tiến về Giang Đông và dần dần cách xa Đại Viêm hoàng triều .

Lúc này, kinh thành Đại Viêm vô cùng náo nhiệt.

Do đã luyện chế thành công thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết nên các thế lực đều phái mật thám tới đây, công tác phòng vệ của kinh thành Đại Viêm trở nên khó khăn vô cùng.

Đại Viêm đã điều động rất nhiều quan binh và cao thủ đi tuần tra sát sao, không dám lơ là một phút giây nào.

Tuy nhiên lúc này bên trong hoàng cung lại yên tĩnh vô cùng.

Trong một cung điện hào hoa, trên một chiếc giường sang trọng có một người bị đóng gói thành xác ướp đang nằm trên đó. Người này chính là Không Hư đạo trưởng, tối qua sau khi bị sét đánh, khắp người hắn ta toàn là vết thương và bất tỉnh nhân sự, sau đó thì được hoàng đế Đại Viêm phái người đưa vào cung chữa trị.

Cũng may hắn ta là Tiên Thiên, thể chất ổn nên sau một ngày tu dưỡng, sức khỏe của hắn ta cũng có dấu hiệu hồi phục. Hắn ta mơ màng tỉnh lại song lại thấy một thân ảnh mặc hoàng bào quen thuộc.

“Quốc sư, cuối cùng người cũng tỉnh lại rồi, trăm lo cho người lắm đấy!”

Người trước mắt chính là hoàng đế của Đại Viêm hoàng triều.

Lúc này hai mắt của hắn ta đỏ ngầu, tràn đầy tia máu, hình như hắn ta đã không ngủ cả đêm.

Thế nhưng sau khi trông thấy Không Hư đạo trưởng tỉnh lại, tinh thần của hắn ta lại hưng phấn một cách lạ thường.

“Bệ hạ, khiến bệ hạ phải lo lắng rồi! Bần đạo... bần đạo đang ở đâu thế này?”

Không Hư đạo trưởng nhìn trái ngó phải, hắn ta cảm giác đây là một nơi lạ lẫm vô cùng song cũng hơi quen thuộc.

“Quốc sư, đây chính là tẩm cung của trẫm!”

Hoàng đế Đại Viêm mỉm cười: “Tối hôm qua ngươi bị trời trừng phạt, bị thương rất nghiêm trọng! Hơn nữa phủ quốc sư cũng bị hủy rồi, thế nên trẫm đưa ngươi vào cung chữa trị! Trẫm đã trông ngươi cả một tối đấy!” Không Hư đạo trưởng kinh ngạc, bản thân hắn ta đang nằm trong tẩm cung của hoàng đế, lại còn được hoàng đế trông cả một đêm?

Sao hắn ta lại được vinh hạnh như vậy chứ? Không Hư đạo trưởng vội ngồi dậy, hắn ta hoảng sợ nói: “Bệ hạ, chuyện này...”

Hoàng đế Đại Viêm cũng hoảng loạn: “Quốc sư, hiện giờ ngươi đang bị thương nặng, mau nằm xuống đi! Có chuyện gì thì ngươi cứ nói, trẫm nghe đây!”

Dưới yêu cầu mạnh mẽ của hoàng đế Đại Viêm, tên đạo sĩ bắt lương cuối cùng cũng nằm xuống. Trong lòng hắn ta lại càng hoang mang hơn nữa!

Hình như hắn ta chẳng làm gì cả cơ mà, tại sao hoàng đế lại đối xử với hắn ta tốt như vậy? Thế là hắn ta bèn lên tiếng hỏi.

“Quốc sư, chẳng lẽ quốc sư quên rồi sao?”

Hoàng đế Đại Viêm hưng phấn nói: “Tối hôm qua, vào cái buổi tối mưa gió bão bùng, sấm chớp kinh hoàng ấy ngươi đã luyện chế thành công thần dược trong truyền thuyết - thuốc trường sinh bất lão đấy!”

Tên đạo sĩ bắt lương sững sờ, hắn ta lắp ba lắp bắp: “Bần đạo... đã luyện được thuốc trường sinh bất lão ư?”

“Đúng vậy!”

Hoàng đế Đại Viêm cực kì kích động, hắn ta nói: “Trẫm cũng không ngờ quốc sư ngươi thật sự đã luyện chế được thần dược nghịch thiên đó! Nó là một viên đan dược màu vàng ánh kim, phiêu diêu trong không trung, mưa gió không thể làm gì được nó, mùi hương tỏa khắp, cực kì thần kì! Khi ấy tất cả mọi người đều nhìn thấy, có người còn đập đầu lạy cơ mà!”

Đạo sĩ bắt lương chớp mắt.

Hắn ta chỉ nhớ cuối cùng hắn ta bị sét đánh và ngất đi mà thôi.

Thế nhưng trước khi ngất hắn ta thoáng thấy được có một luồng ánh sáng màu vàng kim bay thẳng lên trời.

Chẳng lẽ đó chính là thuốc trường sinh bất lão?

Đâu má!

Hắn ta làm khùng làm điên mà lại luyện được thần dược trong truyền thuyết ư?

Dù không phải là thuốc trường sinh bất lão song e rằng nó cũng là một loại đan dược thần kì nào đó, có công năng phi phàm. Vậy mà hắn ta cũng luyện ra được thần đan?

Hắn ta quả đúng là đứa con cưng của ông trời mà, ha ha ha!

Tên đạo sĩ bắt lương cũng bắt đầu thấy hưng phấn.

“Song tiếc rằng thần dược đó quá nghịch thiên, không được phép tồn tại trên thế gian, bằng không trẫm đã uống nó rồi thực hiện ước mộng trường sinh thành tiên!” Hoàng đế Đại Viêm nói với vẻ không cam tâm. Tên đạo sĩ bắt lương kinh ngạc: “Gì cơ? Thần dược không còn nữa sao?”

“Đúng vậy! Quốc sư không biết đó thôi, khi ấy đan dược đã được luyện chế thành công, tất cả các cường giả đều xuất hiện để tranh đoạt nó! Thế nhưng cuối cùng trời lại đánh sét xuống và hủy đi viên đan dược ấy! Đúng là quá đáng tiếc!”

“Đúng là đáng tiếc thật!”

Đạo sĩ bắt lương gạt đầu một cách nặng nề, trong lòng hắn ta như đang rỉ máu. Khó khăn lắm hắn ta mới được phen chó ngáp phải ruồi, luyện chế ra được một loại thần đan, ấy thế mà lại bị ông trời hủy mất!

Nếu biết trước thì hắn ta đã uống luôn viên đan dược trong lúc bị sấm sét truy đuổi rồi!

“Mặc dù thần đan không còn song điều may mắn là quốc sư vẫn còn!”

Hoàng đế Đại Viêm kích động nắm lấy tay của đạo sĩ bắt lương, gương mặt hắn ta tràn ngập vẻ hưng phấn: “Quốc sư, người có còn nhớ cách luyện chế không?”

Chương 824: Đại Viêm nổi sóng

Tên đạo sĩ bất lương bỗng cảm thấy ớn lạnh.

Hai người đều là nam nhân đấy, kết quả lại tay nắm tay, quá là sến!

Nhất là ánh mắt của hoàng đế Đại Viêm, trông cứ như kiểu chỉ hận không thể nuốt chửng hắn ta luôn vậy!

Đạo sĩ bất lương vội rút tay ra, hắn ta nói: “Bệ hạ, đương nhiên là bản đạo còn nhớ cách luyện chế thần dược rồi!”

Mặc dù hắn ta làm bừa song những nguyên liệu cần dùng và cả quá trình hắn ta đều nhớ rõ mồn một. Trong đó có một điều đặc biệt là hắn ta còn cho cả xương rồng vào.

Chẳng lẽ xương rồng có tác dụng hả?

Đạo sĩ bất lương hưng phấn, dường như hắn ta đã tìm thấy được điểm mấu chốt!

“Nhớ là tốt! Nhớ là tốt rồi!”

Hoàng đế Đại Viêm hưng phấn nói: “Mặc dù tối qua chúng ta đã thất bại! Có điều do chúng ta không biết hậu quả của việc luyện chế thành công đan dược nên mới thất bại! Lần sau chúng ta chuẩn bị kỹ hơn là có thể thành công giữ được đan dược!”

Đạo sĩ bất lương cũng gật đầu: “Bệ hạ nói phải!”

“Quốc sư, người cứ ở đây nghỉ ngơi, về sau người ở luôn trong hoàng cung cũng được! Đợi người dưỡng thương xong thì chúng ta lại bắt đầu luyện chế đan dược! Người cần nguyên liệu gì thì cứ nói với trẫm, trẫm sẽ lục soát khắp thiên hạ để tìm cho người!” Hoàng đế Đại Viêm vỗ ngực bảo đảm.

“Đa tạ bệ hạ! Bản đạo cần...”

Tên đạo sĩ bất lương lên tiếng, kể ra một chuỗi các vật liệu quý hiếm.

Thế nhưng hoàng đế Đại Viêm không hề do dự, hắn ta cho người ghi lại rồi dặn dò đạo sĩ bất lương mấy câu, sau đó rời

khỏi tầm cung.

Hoàng đế Đại Viêm lập tức triệu tập các quan văn võ trong triều, truyền danh sách những thứ vật liệu kia cho họ xem.

“Trẫm không cần biết các ngươi dùng cách gì, nhất định phải thu thập đủ những thứ có trong danh sách này cho trẫm! Chuyện này liên quan đến đại nghiệp trường sinh của trẫm, các vị ái khanh bắt buộc phải chú ý, lấy chuyện này làm trọng!”

Một vị lão thần tỏ vẻ chần chừ: “Nhưng mà bệ hạ à, chuyện này chẳng khác gì vơ vét của cải của nhân dân, hơn nữa còn dễ khiến người dân phản nộ! Hiện giờ tình hình trong nước đang không ổn định, binh hoang mã loạn, chúng ta phải giữ thiên hạ thái bình đã rồi mới thu thập mấy thứ kia được không?” Hoàng đế Đại Viêm đập bàn, hất ta tức giận: “Rất một lũ dân đen tầm nhìn hạn hẹp, làm lỡ mất đại nghiệp trường sinh của trẫm! Bọn chúng sẽ không hiểu được sau khi trẫm trường sinh thành tiên sẽ ban ơn thiên hạ, bọn chúng sẽ được hưởng thái bình còn gì?”

“Bệ hạ nói phải!”

“Bọn họ đúng là dân đen ếch ngồi đáy giếng! Sau khi bệ hạ thực hiện đại nghiệp trường sinh bất lão là thiên hạ sẽ nằm trong tay bệ hạ, người người được bình an! Bọn họ không những không biết ơn mà còn làm lỡ chuyện của bệ hạ, đúng là đáng bị trách tội!”

“Bệ hạ, vi thần ủng hộ cách làm của bệ hạ!”

Các quan văn võ trong triều đều đã được trông thấy thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết, bọn họ tin sái cổ, thế nên ai cũng đồng tình với ý kiến của bệ hạ.

Dù có một vài người phản đối song đều bị những người đồng ý át mất.

“Vậy nên không cần phải quan tâm đến bọn họ! Ai dám phản kháng thì phái binh lính đi xử lý cho trẫm!”

“Vâng thưa bệ hạ”

Thế là để thực hiện giấc mộng trường sinh của mình, hoàng đế Đại Viêm đã bỏ mặc sự sống chết của dân chúng, dốc sức đi

tìm những thiên tài địa bảo bằng mọi giá để luyện chế thuốc trường sinh bất lão.

Chuyện này khiến dân chúng nổi dậy, ai cũng ai oán “Cuộc sống của chúng ta đã khó khăn lắm rồi mà người còn nghĩ đến giấc mộng trường sinh của mình sao?”

“Bệ hạ tuyệt đối đã bị yêu ma quỷ quái mê hoặc rồi đến mù mịt đầu óc rồi!”

“Để thực hiện giấc mộng trường sinh của mình mà bệ hạ vơ vét của dân, không lo đến sự sống chết của dân...

đúng là đồ hôn quân! Tên hôn quân xấu xa!”

“Đại Viêm không còn hi vọng nữa rồi, chúng ta không thể sống được nữa rồi, thôi tạo phản luôn đi!”

“Đúng vậy! Chúng ta tạo phản đi!”

Thế là nông dân ở khắp mọi nơi đồng loạt phát cờ khởi nghĩa, chiến tranh nổ ra khắp đất nước. Hoàng đế Đại Viêm cực kì phần nộ, hắn ta phái binh lính đi dẹp loạn.

Mà lúc này quân chủ các nước cũng biết Đại Viêm luyện chế được thuốc trường sinh bất lão nên cũng đồng loạt phái cao thủ và mật thám tới kinh thành Đại Viêm thăm dò tình hình, bắt buộc phải có được cách luyện chế thần đan. Kẻ đầu tiên không kiềm chế được chính là hoàng đế Đại Hạ.

Hắn ta đã có tuổi, chẳng sống được thêm mấy năm nữa. Nhất là sau khi trải qua trận thiên tai, sức khỏe của hắn ta không còn được như trước kia nữa, thế nên hắn ta vô cùng mong muốn có được thần dược để duy trì tuổi thọ của mình, thậm chí là trường sinh.

Thế nên hắn ta phái một vị Tông Sư và rất nhiều cao thủ Tiên Thiên tới kinh thành Đại Viêm để hành động. Hoàng đế của Đại Nguyệt hoàng triều cũng vậy, đều phái rất nhiều cao thủ tới.

Đến cả quốc vương nước Bạch Tượng mặc dù thực lực không bằng, tình hình đất nước loạn như cào cào nhưng vẫn phái một vài cao thủ tới Đại Viêm.

Bên cạnh đó còn có những kẻ có dã tâm và các cao thủ cũng dám tới. Tất cả mọi người trong thiên hạ đều hội tụ tại kinh

thành Đại Viêm.

Bọn họ được biết, mặc dù lần luyện chế đan dược này đã thất bại, song hoàng đế Đại Viêm vẫn không cam tâm và muốn luyện chế thuốc trường sinh bất lão một lần nữa, thế nên bọn họ cũng đang thu thập dược liệu.

Đại Viêm thu thập thứ gì thì bọn họ cũng thu thập thứ ấy.

Không những dễ tiện cho việc luyện đan của mình mà còn để ngăn cản giấc mộng trường sinh của hoàng đế Đại Viêm.

Bọn họ được biết quốc sư Đại Viêm là người luyện chế ra thuốc trường sinh bất lão. Do hành động nghịch thiên nên hiện giờ hắn ta đang trọng thương và nghỉ ngơi dưỡng sức bên trong hoàng cung.

Vậy nên bọn họ đồng loạt phái cao thủ thâm nhập vào trong hoàng cung Đại Viêm, hi vọng có thể thuyết phục Không Hư đạo trưởng đi theo bọn họ.

Bọn họ còn phát hiện cả vết tích của rất nhiều Tông Sư đại náo hoàng cung vào ban đêm.

1154 chữ

Chương 825: Căn bệnh kỳ lạ

Để không cho người của quốc gia khác được lợi, hoàng đế Đại Viêm cử rất nhiều cao thủ, thậm chí còn có một vị cung phụng của triều đình tới canh giữ Không Hư đạo trưởng mười hai canh giờ.

Không Hư đạo trưởng hoàn toàn không có tự do.

Đến cả lúc đi vệ sinh hắn ta cũng cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm sau lưng mình, đi tiểu cũng không xong nữa.

Kinh thành Đại Viêm đâu thể chỉ dùng một chữ loạn để hình dung?

Đến nữ đế nhìn mà cũng phải đau đầu.

“Một viên thuốc trường sinh bất lão mà có thể gây phong ba bão táp trong thiên hạ đến mức độ này! Lâm ái khanh, đúng là

quá loạn rồi! Lần nào người ra tay cũng khiến người trong thiên hạ phải điên đảo!”

“Nếu không phải trẫm đã biết chân tướng thì e là cũng không nhìn được đâu!”

“Cũng may Lâm ái khanh là người của trẫm, lòng hắn chỉ hướng về Đại Võ! Nếu hắn là người của quốc gia khác thì e là Đại Võ của trẫm cũng không xong rồi!” Nữ đế cảm thán.

Càng tìm hiểu Lâm Bắc Phàm là càng thấy hắn đáng sợ.

Đối phương rõ ràng là một người sở hữu thực lực vô cùng mạnh, chỉ dựa vào thực lực thôi hắn đã có thể tung hoành ngang dọc. Kết quả hắn lại không chơi bài thực lực mà chơi bài âm mưu.

Lần nào ra tay cũng khiến trời đất điên đảo, khiến người ta không đề phòng được, thường khiến người ta phải sập bẫy và không thể trốn thoát được.

Đã thế hắn còn tính kế lòng người, đúng là quá đáng sợ!

“Cũng may hắn là người của trẫm!”

Nữ đế nhìn khoang thuyền và đắc ý không thôi.

Ở nơi đó, Lâm Bắc Phàm còn đang chăm chỉ phê duyệt tấu chương.

Mặc dù không phải là hoàng đế song hắn gần như đã có quyền lực của một vị hoàng đế.

Do thuốc trường sinh bất lão xuất hiện nên quân chủ các nước đã bỏ mặc sự sống chết của dân chúng để lo cho giấc mộng trường sinh của mình. Bọn họ ra sức vơ vét của cải của dân, thu thập những vật liệu quý báu khiến cho thế đạo càng trở nên loạn lạc hơn.

Giữa sự loạn lạc ấy, chỉ có Đại Võ là vẫn bình an, bốn bề thái bình, chẳng khác gì một mảnh đất bình yên giữa thế gian.

Thế nên lại có rất nhiều dân chúng từ các nước khác tới Đại Võ hòng kiếm kế sinh nhai. Bên cạnh đó còn có nhiều kẻ độc sách, người luyện võ cũng tới Đại Võ, hi vọng được học thêm điều gì đó.

Đại Võ thì luôn thể hiện thái độ bao dung, chấp nhận dân chúng và những anh tài. Chỉ cần người có sở trường gì đó và chăm chỉ, thật thà là có thể tới Đại Võ. Chỉ cần người học thành, năng lực xuất chúng, bằng lòng cống hiến cho Đại Võ ta thì các người cũng sẽ được ở lại Đại Võ.

Tổ chất người dân của Đại Võ dần dần được nâng cao, tất cả đều phát triển theo chiều hướng tốt đẹp. Thế nhưng cùng lúc đó, Lâm Bắc Phàm và nữ đế đang vừa tuần tra Đại Võ vừa du ngoạn, sống vô cùng vui vẻ.

Cứ thế thêm vài ngày, cuối cùng bọn họ cũng tới được Giang Đông. Giang Đông luôn được triều đình quản lý rất nghiêm ngặt và cũng được triều đình ủng hộ rất nhiều nên nơi đây phồn vinh và trù phú vô cùng. Mấy người nữ đế đi tới nơi đâu cũng thấy hài lòng.

Nữ đế mỉm cười: “Đây mới là dáng vẻ mà Đại Võ nên có! Nếu thiên hạ cũng như Giang Đông thì dân chúng đều được an cư lạc nghiệp, thái bình thịnh thế là ngày không còn xa nữa! Ha ha!”

“Bệ hạ, không chỉ có vậy!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hần nói: “Hiện giờ Đại Võ ta đã thống nhất, xã hội ổn định, dân chúng đồng lòng, chúng ta đang ở trong thời kì thay đổi trước nay chưa từng có, chỉ cần phát triển ổn định là cuộc sống của chúng ta sẽ càng lúc càng tốt hơn!”

Đúng lúc ấy, bọn họ trông thấy một cảnh tượng.

Một đám người đang xếp hàng để vào y quán, trông có vẻ cực kì thống khổ.

“Chuyện gì thế này? Ai đó giải thích cho trẫm đi!”

Mọi người đều nhìn về phía tri phủ, kết quả tri phủ nơi đây lại lắc đầu: “Vi thần cũng vừa mới được biết, cũng không rõ nguyên nhân là gì, mong bệ hạ thứ tội!”

Nữ đế không có ý trách tội, nàng hiểu công việc của một tri phủ như hần ta cũng rất nhiều, không thể chu toàn hết thảy được.

“Đi, chúng ta qua đó xem sao!”

Mọi người bèn tới trước y quán, sắc mặt ai cũng kinh ngạc.

Bởi lẽ không chỉ ngoài y quán mà bên trong cũng có rất nhiều bệnh nhân, hơn nữa trông ai cũng có bệnh.

Cảnh tượng này... có hơi nghiêm trọng.

Lúc này, do nữ đế và mọi người được bảo vệ bí mật nên người bệnh không nhận ra bọn họ.

Tri phủ bèn vẫy tay gọi một quan sai tới.

Không lâu sau, một đại phu để râu trắng bước ra.

Trông thấy tri phủ, hắn ta vội vàng hành lễ: “Thảo dân bái kiến...”

Tri phủ ngăn hắn ta lại: “Hiện giờ không phải là lúc hành lễ đâu! Người mau giải thích với bản quan và mấy vị khách quý này ở đây đang có chuyện gì đi!”

“Vâng thưa đại nhân!” Đại phu lại chấp tay.

Trông thấy mấy người Lâm Bắc Phàm, mặc dù không nhận ra nhưng từ quần áo sang trọng cũng như khí chất cao quý, hắn ta nhận ra mấy người này chắc chắn không phải người bình thường.

Để tri phủ phải đích thân đi cùng thì thân phận chắc chắn vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn ta, không thể đắc tội được.

Hắn ta bèn lập tức giải thích: “Mấy hôm nay có rất nhiều người ở thôn Tú Hoa tới khám bệnh! Bệnh tình của bọn họ khá là giống nhau, tất cả đều nóng toàn thân, họ khù khụ, bụng đau... Có khoảng năm mươi người, bên cạnh đó chúng ta còn biết được tin từ các người bệnh rằng ở thôn Tú Hoa còn có khoảng hơn ba mươi người nữa cũng có những biểu hiện như thế này! Do không tiện đi lại nên bọn họ chưa tới!”

1098 chữ

Chương 826: Nguồn bệnh

“Ở cùng một thôn mà lại có gần tám mươi người bệnh mắc cùng một chứng bệnh, chuyện này nghiêm trọng rồi đấy!”

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm đành lại: “Đây là bệnh gì, các người có kết luận gì chưa?”

Vị đại phu kia khẽ lắc đầu: “Do triệu chứng bệnh khá giống nhau nên trước mắt chúng ta vẫn chưa có kết luận gì! Có điều chúng ta đã liên lạc với vài vị đại phu trong kinh thành cùng nhau bàn bạc về loại bệnh này, tin rằng rất nhanh sẽ có kết luận! Bên cạnh đó chúng ta cũng đã bẩm báo chuyện này lên quan phủ, hi vọng được quan phủ coi trọng!”

“Chuyện này không phải chuyện nhỏ đâu!”

Nữ đế nghiêm túc nói: “Đưa chúng ta tới thôn Tú Hoa xem sao!”

“Vâng thưa bệ hạ!” Tri phủ đại nhân chấp tay.

“Bệ hạ?” Vị đại phu kia ngỡ ngàng.

“Người trước mắt người chính là đương kim bệ hạ Đại Võ!”
Tri phủ đại nhân giới thiệu.

Vị đại phu kia kinh ngạc không thôi: “Hóa ra là bệ hạ, ôi chao! Thảo dân có mắt như mù, không nhận ra thánh thể, mong bệ hạ giáng tội!”

“Người không biết không có tội, chúng ta mau tới thôn Tú Hoa xem tình hình ra sao đi!” Nữ đế thúc giục. “Vâng thưa bệ hạ”

Thế là tri phủ bèn triệu tập những đại phu khá nổi tiếng trong thành rồi cùng nhau tới thôn Tú Hoa xem bệnh, tìm hiểu tình hình.

Nửa canh giờ sau, cuối cùng mọi người cũng tới được thôn Tú Hoa.

Bên trong thôn Tú Hoa lúc này có một thầy lang đang ngồi dưới lều cỏ và chữa bệnh cho những người ở đây. Lâm Bắc Phàm đưa mắt nhìn, phát hiện quân số cũng khoảng hơn năm mươi người, nhiều hơn hai mươi người so với những gì vị đại phu kia nói.

Phần lớn đều là thanh niên, triệu chứng bệnh tương tự nhau, đều là ho, đau bụng, tiêu chảy.

“Này, đây đều là những người bệnh mới! Tôi qua còn bình thường mà qua một đêm đã biến thành thế này, đúng là tạo nghiệt mà!” Một thầy lang nói.

“Xem ra đúng là rất nghiêm trọng! Nếu không kịp thời giải quyết thì sẽ khiến lòng dân hoang mang, gây nguy hiểm đến triều đình và dân chúng! Hiện giờ có kết luận và cách chữa trị gì không?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Hiện giờ vẫn chưa thể kết luận được, còn về cách chữa trị thì chỉ đành tùy theo trường hợp từng người thôi! Có điều mấy vị đại phu đã bàn bạc và nghi ngờ mọi người đều mắc bệnh cổ trùng!”

“Bệnh cổ trùng?” Lâm Bắc Phàm chau mày.

“Bệnh cổ trùng hay còn gọi là cổ độc! Trong ‘Trừu Hậu Phương’ có viết, bệnh này do nóng lạnh trong năm không cân bằng, khí ẩm gây hại cho con người, truyền từ kinh mạch đến lục phủ ngũ tạng giống như bị tiêm bệnh độc...”

Đôi phương dẫn dắt dẫn chứng xong thì nói: “Lão phu đã từng có trải nghiệm như thế hồi còn trẻ và phát hiện bệnh này phổ biến ở Giang Nam, thế nên mới có kết luận như vậy!”

“Đúng vậy, lão phu cũng nghĩ đó là bệnh cổ trùng! Chỉ là bệnh này phổ biến ở hai mùa hạ và thu, cũng hay xuất hiện ở Giang Nam! Thế nhưng hiện giờ mới là mùa xuân, lại phát hiện ở Giang Đông, thế nên chúng ta mới chần chừ không dám kết luận!”

“Thế nhưng xem tình hình hiện tại thì đúng là bệnh cổ trùng rồi!”

Các vị đại phu thì nhau đưa ra ý kiến của mình.

Lâm Bắc Phàm càng nghe càng thấy kì lạ, thứ này sao giống... bệnh sán lá hút máu người thế nhỉ?” Bệnh sán lá hút máu người là một căn bệnh phổ biến và có sức lây nhiễm cực kì nguy hiểm. Phàm là người mắc phải bệnh này đều sẽ nóng toàn thân, đầu đau, bụng đau, xuất hiện triệu chứng tiêu chảy, họ.

Hơn nữa bệnh này còn dễ lây nhiễm vô cùng, chủ yếu là lây nhiễm qua đường nước, chỉ cần người này uống phải nước có

niêm sán hút máu hoặc là tiếp xúc với da thì sẽ có khả năng mắc bệnh.

Phân và nước tiểu cũng có thể gây lây nhiễm cho gia súc.

Con người ăn gia súc xong sẽ bị lây nhiễm, cực kì rắc rối.

Nếu như đây thật sự là bệnh sán lá hút máu thì chứng tỏ nước sông ở nơi này đang có vấn đề.

Nếu không kịp thời xử lý thì sẽ dẫn đến hàng chục vạn người, thậm chí là hàng trăm vạn người nhiễm bệnh, hậu quả là vô cùng nghiêm trọng.

Lâm Bắc Phàm tới trước mặt người bệnh, hấn hỏi: “Bản quan hỏi các ngươi, chuyện này liên quan đến triệu chứng bệnh của các ngươi và cũng liên quan đến an nguy của tất cả người dân trong thành, các ngươi nhất định phải trả lời thành thật!”

“Ngươi là...” Người bệnh hỏi với giọng yếu ớt.

Tri phủ lập tức đứng ra giới thiệu: “Không được vô lễ! Vị này chính là thừa tướng kiêm đại nguyên soái của đương kim triều đình, Trung Dũng vương điện hạ! Hấn muốn hỏi gì thì các ngươi nhất định phải trả lời thành thật, không được giấu diếm!”

Mọi người có mặt đều kinh ngạc, người thanh niên trẻ tuổi trước mặt này chính là thừa tướng triều đình ư? Người bệnh kia lập tức hoảng loạn hành lễ: “Thảo dân bái kiến thừa tướng đại nhân!”

Lâm Bắc Phàm phát tay: “Các ngươi đang bị bệnh, không cần đa lễ! Giờ bản quan hỏi gì các ngươi phải trả lời nấy!”

“Vâng thưa thừa tướng đại nhân, chúng ta nhất định sẽ trả lời thành thật!”

Những người bệnh yếu ớt nói.

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Các ngươi làm công việc gì?”

“Khởi bẩm thừa tướng đại nhân, thảo dân làm nông, chủ yếu là trồng ruộng”

“Khởi bẩm thừa tướng đại nhân, thảo dân cũng làm nông”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Ngày thường các người lấy nước ở đâu để uống?”

“Khởi bẩm thừa tướng đại nhân, nước mà chúng ta uống đều được lấy từ sông Kim Sa!”

“Đúng vậy, đều lấy từ sông Kim Sa!”

1185 chữ

Chương 827: Đương nhiên là thần có cách

Nữ đế và mọi người xung quanh nhìn mà thấy khó hiểu, song bọn họ không lên tiếng làm phiền.

Cứ vậy, sau một loạt hỏi đáp, Lâm Bắc Phàm đã chắc chắn chín mươi phần trăm rằng bọn họ đã bị nhiễm bệnh sán lá hút máu.

Nghề nghiệp của những người này rất hỗn tạp, song bọn họ lại sinh sống gần nhau, đều gần sông Kim Sa. Ở đó có một cái hồ rất sâu được người dân gọi là đầm Ngọc Long, nước sông khá trong nên mọi người thường lấy làm nước uống.

Do trước kia không có chuyện gì, nước sông lại trong nên bọn họ mới không nghĩ đến việc này.

Nữ đế hỏi: “Ái khanh, người nhận ra điều gì đó rồi đúng không?”

“Bệ hạ, hiện giờ thần vẫn chưa chắc lắm, phải tới hồ Ngọc Long xem đã!”

“Được, trầm đi với người!”

Lâm Bắc Phàm và mọi người bèn đến hồ Ngọc Long.

Quả nhiên nước ở đây rất trong, từ bên trên có thể nhìn được cả đáy, một vài con cá con đang thông thả bơi trên sông.

Lâm Bắc Phàm nhìn, phát hiện thứ mà hắn đang muốn tìm.

“Ồc vắn!”

Ồc vắn chính là nơi mà sán lá hút máu kí sinh.

Nơi có ốc vặn thường sẽ có sán lá hút máu.

Tìm được ốc vặn là đủ để chứng minh người dân trong thôn Tú Hoa đang mắc bệnh sán lá hút máu.

“Người đâu, mau đào phần bùn trong hồ Ngọc Long kia lên cho ta!” Lâm Bắc Phàm bảo.

“Vâng thưa thừa tướng đại nhân!”

Lập tức có hai quan sai cời bỏ y phục trên người và bơi xuống hồ, đào phần bùn mà Lâm Bắc Phàm bảo lên, sau đó thì đẩy đến bên bờ sông.

Lâm Bắc Phàm quệt lấy một ít bùn và tìm được một con ốc vặn bên trong đó.

Cả quá trình, nữ đế đều lấy làm lạ: “Ái khanh, người đang làm gì thế? Có phải người đã phát hiện được gì rồi không? Nói cho trẫm nghe với!”

“Khởi bẩm bệ hạ, đúng là bọn họ đã mắc bệnh cổ trùng!” Sắc mặt Lâm Bắc Phàm trở nên nghiêm túc.

“Bệnh cổ trùng?” Nữ đế chau mày, sắc mặt nàng đanh lại.

Mới này được mấy đại phu kia giảng giải nên nàng cũng biết cổ trùng là một loại bệnh phổ biến ở vùng Giang Nam.

Bệnh này chưa được vài năm đã lan rộng, chủ yếu tập trung vào hai mùa hạ và thu. Mỗi lần phát hiện đều khiến cả chục vạn người nhiễm bệnh.

Sau khi nhiễm bệnh, nhẹ thì đau đầu tiêu chảy, khó thở, nặng thì phình bụng như mang thai và thường hay nôn ra máu.

Chỉ cần mắc bệnh là sẽ không thể lao động làm việc được, hơn nữa còn rất khó trị khỏi.

“Ái khanh, người nói thật hả?” Nữ đế hỏi.

Lâm Bắc Phàm gật đầu một cách nghiêm túc: “Thật một trăm phần trăm! Có điều vị thần muốn gọi bệnh này là bệnh sán lá hút máu hơn!”

“Bệnh sán lá hút máu? Cái tên kì lạ quá...” Nữ đế lại chau mày.

“Sở dĩ gọi nó là bệnh sán lá hút máu là bởi bệnh này do sán lá gây nên! Loại sán lá này chính là cổ trùng mà các vị đại phu nói, là một loại trùng nhỏ nhưng cực kì nguy hiểm!”

“Loại trùng này thích nhất là kí sinh trên người hoặc là gia súc, nó sẽ hút máu để sống và sẽ phát triển, cũng bởi thế mà nó mới được đặt cái tên ấy!”

Nữ đế gật đầu: “Hóa ra là như vậy! Ái khanh, có phải loại bỏ được loại trùng này là có thể trị khỏi bệnh đúng không?”

“Trên lý thuyết thì là thế, song dễ mà làm được thì vô cùng khó khăn”

Lâm Bắc Phàm cười khò: “Bệ hạ có biết thực ra các đại phu đã phát hiện ra bệnh này từ lâu rồi, cũng biết phải làm thế nào để chữa trị, song tại sao mọi người vẫn phải bó tay chịu chết không?”

Nữ đế không hiểu, nàng hỏi: “Ái khanh, tại sao vậy?” Lâm Bắc Phàm chỉ tay vào dòng sông bên cạnh, hần nói: “Bởi vì con người sống không thể thiếu nước, mà nguồn nước của bọn họ lại tới từ con sông này. Đây là nơi sán lá ký sinh, bệ hạ biết mức độ nguy hiểm của nó rồi chứ?”

Sắc mặt nữ đế thay đổi, người sống không thể thiếu nước, không uống nước thì sẽ chết. Thế nhưng trong nước lại có trùng, uống vào sẽ nhiễm bệnh.

Người không uống thì vài ngày sau người sẽ chết.

Người uống rồi mặc dù bị bệnh nhưng vẫn sống được vài tháng, thậm chí là vài năm.

Cuối cùng ta hỏi người có uống hay không? “Thừa tướng nói phải, cái khó của căn bệnh này chính là điểm ấy! Dù chúng ta có chữa khỏi cho bệnh nhân thì bọn họ vẫn sẽ nhiễm bệnh lại, bởi vì nước có vấn đề! Trừ khi không uống nước nữa, song sao có thể không uống nước chứ?”

Các đại phu cười khò liên tiếp.

“Đúng vậy, bệnh này đúng là khó tránh lắm! Thảo dân đã từng trị khỏi cho một người, song một tháng không gặp, hần ta lại nhiễm bệnh, bởi vì hần ta phải uống nước, uống phải sán lá, đúng là khiến người ta phải bó tay chịu chết mà!”

“Cuối cùng thì những người bệnh này đều chết hết, không thể cứu được!”

“Dù còn sống thì cũng chẳng khác gì chịu tội!”

“Còn có người không bị nhiễm qua nước cơ! Bệnh này đúng là cực kì khó phòng tránh!”

Mọi người thi nhau lắc đầu và than vãn.

Nữ đế cũng thấy bất lực vô cùng, bệnh này thật khó để chữa.

Nếu không xử lí êm xuôi thì quy mô mắc bệnh sẽ tăng lên, cả chục vạn dân đều sẽ chịu khổ.

Cuối cùng, nữ đế nhìn Lâm Bắc Phàm - người thường đem đến hy vọng cho nàng và nói: “Ái khanh, người nói rất có lý nên chắc hẳn người cũng cực kì hiểu biết về căn bệnh này, người có cách gì không?”

“Đương nhiên là thần có cách!” Lâm Bắc Phàm búng tay một cái.

Nữ đế hơn hớn: “Ái khanh, người mau nói đi!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Căn bệnh này do sán lá hút máu mà thành, chúng ta chỉ cần diệt được ổ sán lá là có thể trị được bệnh!”

“Thưa tướng nói phải, nhưng ổ sán ở đâu thì chúng ta vẫn chưa tìm được!”

“Đúng vậy, những con sán ấy rất nhỏ, nhìn bằng mắt thường thì không thể thấy được, chúng ta phải tìm kiểu gì bây giờ?”

“Không tìm được thì không thể diệt bọn chúng tận gốc được!”

1136 chữ

Chương 828: Thủ phạm

Lâm Bắc Phàm chỉ vào con ốc vặn dưới chân, hần cười: “Ổ của chúng đây!”

“Ốc sông?” Mọi người kinh ngạc.

“Không sai, thứ sán lá hại người này ký sinh ở bên trong ốc sông! Bởi vì loại ốc này trông giống ốc vặn nên chúng ta gọi

nó là ốc vặn! Vậy nên chỉ cần tìm được ốc vặn và hủy diệt nó thì có thể diệt tận gốc sán lá!”

“Cũng may là hiện giờ phát hiện kịp thời chứ nếu đợi đến mùa hè và mùa thu thì ốc vặn và sán lá hoàn toàn sinh sôi, tạo thành nguy hiểm cực lớn, khi ấy muốn xử lý thì phiền phức lắm!”

Mọi người chớp mắt nhìn nhau.

Mặc dù Lâm Bắc Phàm nói rất có lý nhưng mọi người vẫn không dám tin.

Thứ cổ trùng hại người lại kí sinh bên trong một con ốc vặn nho nhỏ, mọi người cứ cảm thấy mông lung vô cùng.

Lúc này, có một người dân phụ trách dẫn đường lên tiếng: “Có lẽ là thừa tướng nói đúng đây! Thảo dân thường tới đây tắm nên rất hiểu tình hình nước ở đây!”

“Thảo dân còn nhớ trước kia không có loại ốc này đâu! Gần đây mới phát hiện, song thảo dân không để tâm đến nó! Mà loài ốc này vừa xuất hiện, thôn chúng ta đã nhiễm bệnh, thế nên rất có khả năng là bệnh chúng ta nhiễm phải là do loại ốc này gây nên!” Cuối cùng mọi người cũng tin.

Nữ đế im lặng trong chốc lát, đoạn bảo: “Ái khanh, nếu đã gặp phải loại bệnh này mà ngươi lại có hiểu biết về nó nên chuyện này giao cho ngươi xử lý đi! Nếu xử lý ổn thỏa thì sẽ mở rộng cách chữa trị cho bên Giang Nam và toàn quốc để mọi người không phải chịu ảnh hưởng do cổ trùng nữa!”

“Vi thần tuân chỉ”

Lâm Bắc Phàm hạ lệnh ngay lập tức: “Từ hôm nay trở đi lập tức phái người tới dọc bờ sông tìm ốc vặn! Một khi phát hiện ốc vặn thì lập tức đào cả ốc lẫn bùn ra rồi thiêu hủy!”

“Vâng thưa thừa tướng! Hạ quan sẽ dặn người làm luôn!” Tri phủ lập tức lĩnh chỉ.

Lâm Bắc Phàm lại bảo: “Trước khi tra rõ chuyện liên quan đến con sông thì không cho phép bất cứ ai lại gần, nhất là khu vực hồ Ngọc Long!”

Tri phủ thấy hơi hoang mang: “Nhưng mà thừa thừa tướng, không tới gần sao được, mọi người đều cần nước để uống!”

“Hiện giờ đang lúc cấp bách, chỉ có thể xử lý như vậy thôi! Còn về vấn đề nước uống thì mọi người vẫn có thể uống, song phải uống nước sôi, đun nước lên cho mọi người uống, như vậy mới có thể tiêu diệt cổ trùng, giảm thiểu số người bệnh!”

“Việc này thì triều đình ta sẽ không đổ trách nhiệm lên bất cứ ai! Đợi chúng ta xử lý xong đám ốc vặn thì bắt đầu cho sông hoạt động bình thường”

“Vâng thưa thừa tướng, hạ quan biết phải làm thế nào rồi!”

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm lại hạ lệnh thêm mấy lần nữa, hấn làm việc rất chu toàn, đâu vào đấy.

Nữ đế và các đại phu nhìn mà sửng người!

Cái tên này quá chuyên nghiệp rồi!

Rốt cuộc thì ai mới là đại phu chứ?

Thân làm thừa tướng của triều đình, Lâm Bắc Phàm đích thân hạ lệnh, tri phủ và các quan viên lập tức thi hành.

Đầu tiên là bọn họ dán thông báo cấm mọi người lại gần con sông, chuyện này lan truyền khắp thành.

“Không cho phép chúng ta tới sông lấy nước thì chúng ta chết khát à?”

“Đúng vậy đó! Không có nước thì chúng ta biết phải sống kiểu gì?”

“Hiện giờ đang mùa canh tác, cực kì cần nước, không có nước thì làm ruộng kiểu gì?”

“Ta còn phải ra ngoài lấy nước giặt quần áo, nấu cơm nữa, người bảo ta không được dùng nước thì ta biết phải làm thế nào?”

“Ai ra lệnh đấy, làm gì có người nào như vậy chứ?”

“Quan phủ cứ làm vậy hả?”

Mọi người kêu gào, cực kì bất mãn.

Quan sai đứng ở bên cạnh lớn giọng nói: “Bà con xin bớt giận, chúng ta cực kì hiểu tâm trạng của các người!”

Song sở dĩ chúng ta làm như vậy là có lý do bất đắc dĩ! Bởi vì nước sông của chúng ta đã bị ô nhiễm, bên trong có cổ trùng

nên khi uống sẽ mắc bệnh! Nếu không kịp thời chữa trị sẽ dẫn đến tử vong!”

“Bệnh này gọi là bệnh cổ trùng và được thừa tướng đại nhân gọi là bệnh sán lá hút máu, nó đã từng xuất hiện ở Giang Nam với quy mô lớn, mỗi lần xuất hiện là có cả chục vạn người mắc bệnh! Mà một khi mắc bệnh là sẽ nôn mửa, tiêu chảy, sốt, chóng mặt, cực kỳ nguy hiểm đến tính mạng! Thế nên vì an nguy của dân chúng, chúng ta không thể không làm như vậy!”

Quan sai vừa dứt lời thì mọi người lại được phen kinh ngạc.

“Mấy chục vạn người nhiễm bệnh cơ á, nghiêm trọng vậy luôn?”

“Hơn nữa còn sẽ chết, đừng có nói kiểu giạt gân vậy chứ?”

“Đừng nói linh tinh, chúng ta không phải những người dễ dọa đâu!”

Vị quan sai kia lại lớn tiếng nói: “Chuyện này đã được thừa tướng đại nhân và rất nhiều vị đại phu nổi tiếng khác giám định, là sự thật một trăm phần trăm! Nếu mọi người không tin thì có thể tới y quán xem là sẽ rõ ngay!”

Nghe quan sai nói vậy, mọi người cũng dần dần tin.

“Nhưng mà dù trong nước sông có trùng thì chúng ta cũng phải uống thôi, bằng không sẽ chết khát mất.

“Đúng vậy đó, chúng ta có thể phối hợp thi hành, song sao mà giải quyết được vấn đề nước uống này?”

“Bằng không chưa bị bệnh chúng ta đã chết trước vì khát rồi!”

“Mọi người, chúng ta đã sớm suy nghĩ đến vấn đề này rồi!”

Quan sai lại bảo: “Chỉ cần đun nước nóng là có thể sử dụng! Thế nên mọi người hãy chuẩn bị điều kiện để đun nước, có thể tự đun, tự giải quyết vấn đề nước uống! Nếu không có điều kiện thì quan phủ chúng ta sẽ đun nước cung cấp cho mọi người!”

Nghe đến có nước uống là mọi người yên tâm ngay.

Chương 829: Diệt cỏ tận gốc

“Hiện giờ đang là lúc cấp bách, phải làm sạch nước sông, loại bỏ hết bọ trùng thì chúng ta mới có thể sử dụng nước! Thế nhưng do thiếu nguồn nhân lực nên hiện giờ chúng ta đang tìm người để cùng tới sông tìm ổ trùng, tiêu diệt bọ trùng, sớm ngày giải quyết căn bệnh cỏ trùng này để mọi người có thể sử dụng nước bình thường!”

“Công việc của chúng ta không phải làm miễn phí, trong lúc làm việc sẽ được cung cấp ba bữa một ngày! Nếu tìm được ổ trùng thì sẽ được thưởng tiền! Hi vọng mọi người ủng hộ!” Vừa nghe đến quan phủ sẽ bao cơm, tìm được ổ trùng sẽ được thưởng là hai mắt mọi người sáng rực lên.

Dù sao hiện giờ cũng không thể dùng nước, cứ nhàn rồi mãi thì thôi đi làm việc luôn! Một ngày được cung cấp ba bữa cơm, tìm được ổ trùng còn có thưởng, nghĩ kiểu gì cũng thấy không hề thiệt.

Thế là rất nhiều người tới đăng ký tham gia.

“Cho ta tham gia với!”

“Ta biết bơi!”

“Ta cũng biết bơi, từ nhỏ đã biết rồi!”

Thế là những tình nguyện viên phiên bản cổ đại này đã được đưa tới bờ sông để tìm ốc vặn.

Cứ hể tìm thấy ốc vặn là bọn họ lập tức đào bùn xung quanh lên và thiêu hủy ngay trên bờ.

Ở một diễn biến khác, triều đình tập hợp lượng lớn người đi đun nước cho dân chúng trong thành.

Mặc dù khối lượng công việc rất lớn, hơn nữa còn tốn rất nhiều củi, song giờ đang lúc khó khăn, mọi người không thể không làm vậy.

Còn tại y quán, hiện giờ số lượng người bệnh đang ngày càng tăng.

Ban đầu chỉ có chưa đến một trăm người bệnh, giờ thì lên đến ba, bốn trăm người. Bình thường khi trông thấy cảnh tượng

này mọi người đều vô cùng hoảng sợ.

Thế nhưng cứ nghĩ đến thừa tướng Lâm Bắc Phàm còn ở đây là bọn họ lại lấy lại được bình tĩnh, dường như chẳng có chuyện gì là hấn không giải quyết được, bọn họ cứ nghĩ vậy và tâm trạng cũng ổn định hơn rất nhiều.

Lâm Bắc Phàm cũng vô cùng bình tĩnh, hấn có kinh nghiệm từ một thế giới khác nên hấn tự tin mình có thể đánh thắng trận chiến này.

Sự tự tin của hấn đã cảm hóa những người ở xung quanh. Lúc này, tự tin còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Nữ đế chậm chậm bước tới, trông thấy những người bệnh đang rên rỉ đau đớn, nàng lo lắng hỏi: “Ái khanh, tình hình này thật sự có thể khống chế sao? Người xem, đã nhiều người như vậy rồi...”

“Bệ hạ, nhất định có thể!”

Lâm Bắc Phàm tự tin vô cùng: “Hiện giờ đang là lúc bệnh bùng nổ, những người đã mắc bệnh từ trước đến giờ mới biểu hiện ra, may mà chúng ta phát hiện kịp thời! Đợi chúng ta xử lý sạch sẽ đóng ọc vụn trong sông rồi tổng vệ sinh là có thể giải quyết vấn đề sán lá hút máu!”

“Được!” Nữ đế gật đầu.

“Có điều bệ hạ à, chắc chúng ta phải ở đây thêm vài ngày rồi, làm lỡ hành trình của bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm nói.

Nữ đế lắc đầu, nàng cười: “Đây chỉ là chuyện nhỏ! Chỉ cần có thể giải quyết được sán lá hút máu cho dân chúng không phải chịu khổ thì ở thêm mấy ngày có là hề chi?” “Bệ hạ đúng là minh quân mà! Có điều vị thần chắc phải bận làm chuyện này nên thực sự không có thời gian phê duyệt tấu chương cho bệ hạ, mong bệ hạ hiểu cho!” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ đáng thương.

Nữ đế trợn trắng mắt.

Cái tên này tới giờ vẫn còn muốn lười biếng.

Có điều hấn cũng thực sự vất vả, thôi thì cho hấn lười một chút vậy. Cứ vậy một ngày trôi qua, số lượng người bệnh lại tăng thêm ba trăm người.

Ngày hôm sau lại có thêm bốn trăm bệnh nhân nữa.

Ngày thứ ba cũng tăng thêm ba trăm người.

Tốc độ tăng nhanh như vậy khiến mọi người hoảng loạn.

Có điều Lâm Bắc Phàm vẫn kiên định vô cùng: “Mọi người phải kiên trì! Mặt trời luôn xuất hiện sau cơn mưa, khó khăn rất nhanh sẽ qua đi thôi, chúng ta nhất định có thể giành thắng lợi!”

Có lẽ lời nói của Lâm Bắc Phàm đã có tác dụng.

Tới ngày thứ tư, số người nhiễm bệnh đã giảm xuống chỉ còn hơn hai trăm người.

Tới ngày thứ năm chỉ còn một trăm người.

Ngày thứ sáu thì còn vài chục người.

Mấy ngày cuối cùng về cơ bản đều chỉ có sót ít người nhiễm bệnh. Cứ vậy, cuối cùng mọi người cũng trông thấy tia sáng chiến thắng.

Tất cả những điều này chứng tỏ chính sách của Lâm Bắc Phàm đã có tác dụng, hẳn có thể khống chế sự lây lan của căn bệnh cổ trùng này.

Mà lúc này, những người dân mắc bệnh sán lá hút máu cũng được các vị đại phu chữa trị và dần dần khỏi bệnh. Bọn họ đều là những người trẻ tuổi có sức khỏe khá tốt nên trị khỏi là về nhà. Tất cả những điều này đều giúp củng cố lòng tin của mọi người hơn.

Lâm Bắc Phàm lại bảo: “Mọi người hãy chịu đựng thêm một chút nữa, chúng ta sắp giành được thắng lợi rồi!”

“Thừa tướng đại nhân nói đúng!”

Trông thấy hi vọng là tâm trạng mọi người tốt lên rất nhiều.

Mà lúc này, có tin tốt từ sông Kim Sa truyền đến.

Sau hai lần sàng lọc và vớt, về cơ bản đã loại bỏ được đám ốc vụn và thiêu hủy chúng.

Hiện giờ đang tiến hành tìm lần thứ ba nhưng không còn tìm thấy con ốc vụn nào nữa.

“Thừa tướng đại nhân, hiện giờ có thể cho sông Kim Sa hoạt động bình thường được chưa?” Tri phủ hỏi với vẻ mong chờ.

Ý nghĩ của hắn ta cũng chính là ý nghĩ của dân chúng.

Lâm Bắc Phàm vui vô cùng, hấn lắc đầu và cười: “Đừng vội, phải tìm con vật, gia cầm tới thử, nếu sau một tuần không có vấn đề gì thì mới chứng minh nước sạch được, khi đó thì có thể uống nước được rồi!”

“Vâng thưa thừa tướng đại nhân”

1219 chữ

Chương 830: Cuộc sống chẳng thấy ngày mai

Mọi người ai cũng hớn hờ.

Một tuần trôi qua như vậy.

Trong một tuần này, gia súc, gia cầm được uống nước liên tục mà không xuất hiện tình huống dị thường nào. Như vậy về cơ bản là có thể chứng minh nước sông đã sạch, có thể sử dụng bình thường.

Ở một bên khác, y quán cũng không tiếp nhận bệnh nhân nào mới, song số người được chữa khỏi tăng lên rất nhiều, tất cả đều tiến triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Vậy là sau hai tuần, dưới sự mong đợi của mọi người, Lâm Bắc Phàm tuyên bố bệnh cổ trùng kết thúc, mọi người có thể tiếp tục cuộc sống bình thường.

Mọi người hoan hô, cực kì hưng phấn.

“Tốt quá rồi, bệnh cổ trùng đã kết thúc rồi!”

“Chúng ta bỏ ra hai tuần để tiêu diệt cổ trùng, ha ha!”

“Cuối cùng cuộc sống trước kia của chúng ta cũng quay lại rồi!”

Một lão đại phu trong đó kích động đến mức rơi lệ: “Đây đúng là kì tích mà! Từ xưa đến nay khi đối mặt với bệnh cổ trùng,

chúng ta đều phải bó tay chịu chết! Ấy vậy mà bây giờ chúng ta có thể đẩy lùi được nó!”

“Đúng vậy đó, chuyện này đúng là khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi, bệnh cổ trùng bùng phát mà chúng ta vẫn khắc chế được nó! Cảm ơn ông trời đã phù hộ!” Một đại phu khác nói.

“Không phải ông trời phù hộ mà là thừa tướng đại nhân! Thừa tướng anh minh thần võ, kịp thời phát hiện ra loại bệnh này nên mới dẫn dắt chúng ta đánh thắng được trận chiến cổ trùng! Sau này khi đối mặt với cổ trùng chúng ta không phải bó tay chịu chết nữa!”

Các vị đại phu và mọi người nhìn về phía người thanh niên đang vô cùng bình tĩnh kia, trong lòng bọn họ tràn ngập vẻ bất phục.

Chính hắn đã dẫn dắt mọi người đánh thắng trận chiến không thể thắng được này! Hắn chính là một kỳ tích! Nữ đế cũng kích động vô cùng: “Ái khanh, cách này cực hay, chúng ta nên áp dụng cho toàn quốc, nhất là vùng Giang Nam thường xuyên chịu ảnh hưởng từ bệnh này! Có cách này rồi thì về sau Giang Nam không còn phải chịu khổ nữa!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Bệ hạ nói phải! Có điều chúng ta chủ yếu vẫn phải phòng ngừa! Kịp thời phát hiện ổ vẩn và các triệu chứng bệnh sau đó thì tiêu diệt, đề phòng bệnh lại tái diễn, đây mới là cách tốt nhất!”

“Ái khanh nói đúng lắm!”

Nữ đế gật đầu, nàng cho người ghi chép lại cách mà Lâm Bắc Phàm nói, sau đó thì truyền đi khắp nha môn của châu phủ cho mọi người làm theo cách đó.

“Ái khanh, ngươi lại lập được công lớn rồi, ngươi nói xem trăm phải thưởng gì cho ngươi bây giờ? Trừ nghỉ ra thì trăm sẽ thưởng hết!” Nữ đế cười khanh khách, dường như nàng đã nhìn thấu Lâm Bắc Phàm!

“Bệ hạ, nhưng mà thần chỉ muốn kỳ nghỉ thôi! Thần không muốn nhiều đâu, mười ngày, à nửa tháng thôi là được!” Lâm Bắc Phàm nói với vẻ đáng thương.

Nữ đế bức bối nói: “Người nghỉ đẹp quá nhỉ! Người đã nghỉ lâu như vậy rồi cơ mà, mau cút về làm việc cho trẫm!” Đoàn thuyền lại tiếp tục xuất phát, lần này đích đến chính là Ký Bắc...

Chuyến đi tới Ký Bắc lần này cũng không có chuyện gì lớn xảy ra, cực kì thuận lợi. Tuy nhiên ở nước Bạch Tượng thì lại xảy ra một chuyện ảnh hưởng đến toàn thế giới.

Quốc vương Bạch Tượng muốn giao nộp cống phẩm đúng hẹn cho Đại Võ nên không thể không ra sức bóc lột nhân dân, khiến nhân dân phần nộ, bách tính lâm than.

Thế nhưng hiện giờ sau khi thuộc trường sinh bất lão xuất hiện, quốc vương Bạch Tượng lại không thể ngồi yên. Mặc dù hắn ta chỉ là quốc vương của một nước bé song hắn ta cũng nuôi giấc mơ trường sinh bất lão! Thế nên để hoàn thành đại nghiệp trường sinh, hắn ta không thể không thu thập các loại báu vật như các quốc gia khác. Hắn ta không dám bắt nạt những quốc gia khác nên chỉ đành bắt nạt dân chúng của mình, bởi vậy đã khiến tình hình trong nước loạn lạc hơn, dân chúng khổ cực vô cùng.

Cuộc sống của người dân ở Bạch Tượng không thể miêu tả chỉ bằng từ khổ, bọn họ đã hồi hận từ lâu lắm rồi. Bọn họ chỉ muốn trốn thoát khỏi nơi khổ cực này song lại bị quan binh của quốc vương Bạch Tượng bắt lại.

Bọn họ muốn phát cờ khởi nghĩa nhưng thực lực lại không đủ.

Những người có năng lực, dám phản kháng đã chạy đến Đại Võ trồng ruộng hết rồi, những người ở lại phần nhiều đều không có bản lĩnh gì mấy, hoàn toàn không thể tổ chức phản kháng nên chỉ có thể sống dưới sự áp bức của quốc vương Bạch Tượng.

Vậy là công cuộc khởi nghĩa của bọn họ nhanh chóng bị dập tắt, cuộc sống của bọn họ lại càng khốn khó hơn, đúng là chẳng trông thấy ngày mai.

Cuối cùng có một vài võ hiệp không thể chịu được nữa, bọn họ thấy bất bình bèn rút đao tương trợ.

Đối phương có võ lực nên cuối cùng giết được một vài quan binh của triều đình và cứu được những người dân Bạch Tượng

gặp nạn.

“Hiện giờ các ngươi được tự do rồi, mau chóng chạy trốn đi!”
Vị hào kiệt võ lâm nói.

Tuy nhiên những người dân Bạch Tượng này lại không có ý định chạy trốn, tinh thần của bọn họ đang vô cùng tê dại.

Vị hào kiệt kia sững người: “Sao các ngươi không đi đi hả? Còn không đi nữa là quan binh của triều đình sẽ đuổi tới đây!”

Một lão giả hít sâu một hơi rồi nói với vẻ khổ sở: “Trời đất rộng lớn thế này, chúng ta biết phải trốn đi đâu chứ? Chúng ta chỉ là những người dân bình thường, dù có trốn đến đâu cũng không thể trốn khỏi nước Bạch Tượng đâu, rồi chúng ta cũng sẽ bị bọn họ bắt về thôi! Sau khi bị bắt về thì còn khổ hơn nữa!”

“Đúng vậy đó, chỗ chúng ta đã có rất nhiều người chạy trốn rồi nhưng đều bị bắt lại!”

“Sau khi bị bắt về, tình cảnh của bọn họ thảm thương vô cùng!”

“Có người còn trốn hai lần nhưng vẫn không thể thoát khỏi lưới của triều đình! Cuối cùng bọn họ đã đánh chết hán ta, hán ta kêu thảm thiết cả một đêm!”

“Ôi! Đúng là tạo nghiệp mà, biết vậy hồi đầu đã chạy đến Đại Võ rồi!”

“Đúng vậy đấy, hiện giờ thì chẳng thể chạy nổi, đúng là chỉ có đợi chết!”

1179 chữ

Chương 831: Cầu cứu thừa tướng Đại Võ

Vị hào kiệt kia lại càng sững sờ hơn nữa: “Chẳng lẽ các ngươi cứ ở đây chịu chết hay sao?”

“Chứ không thì biết làm thế nào?”

Lão giả thở dài một hơi: “Chúng ta không giống người, chúng ta không có bản lĩnh cao cường có thể tự do sinh sống, muốn

làm gì làm làm được! Chúng ta trốn càng nhanh thì sẽ chết càng nhanh!”

Lão già phát tay: “Đại hiệp, người đi đi! Chúng ta biết người có lòng tốt, nhưng người giúp được nhất thời chứ đâu thể giúp được cả đời, đúng không? Thế nên người đi đi, không cần quan tâm đến chúng ta đâu!”

“Đúng đó, người đi đi! Nếu đại quân của triều đình đến thì người không chạy được đâu!”

“Người mau đi đi, chúng ta phải đi làm việc rồi!”

Mọi người bèn cầm cuốc và xẻng lên và tiếp tục canh tác, tiếp tục làm việc. Ánh mắt của bọn họ tê dại như ánh mắt của một thi thể.

Lần đầu tiên vị võ hiệp kia phát hiện bản thân hắn ta có bản lĩnh nhưng chẳng thể cứu dân giúp dân!

Đúng như những gì bọn họ nói, hắn ta cứu được nhất thời chứ đâu thể cứu được cả đời.

Nếu không cứu được thì chỉ khiến bọn họ càng khổ hơn thôi!

Vị võ hiệp cực kì bất lực, hắn ta có lòng tốt cứu người nhưng không biết phải làm thế nào mới được.

Hắn ta gào lên: “Nói cho ta biết đi! Nói cho ta biết làm sao để cứu được bọn họ đi!”

Dân chúng cũng đều mù mịt hết, bọn họ không biết làm sao để tự cứu chính mình nữa. Nếu như biết thì bọn họ đã chẳng lâm vào tình cảnh như thế này.

“Có lẽ sẽ có cách, chỉ là cách này rất khó mà thôi!” Lão già thở dài.

“Cách gì?” Ánh mắt vị võ hiệp kia sáng lên. “Tôi tìm thừa tướng của Đại Võ! Khi ấy hắn từng mang tới cuộc sống tốt đẹp cho hơn hai trăm vạn dân tới Đại Võ! Nếu như có người có thể cứu chúng ta khỏi bể khổ thì chắc cũng chỉ có hắn mà thôi!” Ánh mắt lão già cũng lóe lên tia hy vọng.

“Đúng thế, đi tìm hắn đi, hắn có thể giúp chúng ta!”

“Hắn chính là hi vọng duy nhất của chúng ta!”

Trong mắt những người dân khác cũng xuất hiện tia sáng.

Thừa tướng Đại Võ, đây là chức quan to nhất mà bọn họ từng thấy, thân phận của hắn tôn quý, quyền lực lại càng lớn hơn.

Trong nhận thức hạn hẹp của bọn họ, người có thể đối phó với quốc vương có lẽ chỉ có hắn thôi.

Ban đầu đối phương có thể cứu được hai trăm vạn dân từ tay quốc vương Bạch Tượng thì hiện giờ hắn cũng có thể cứu bọn họ mà.

“Thừa tướng Đại Võ? Được! Giờ ta đi tìm hắn đây!”

Dưới sự mong chờ của mọi người, vị võ hiệp kia bèn rời khỏi Bạch Tượng và tới Đại Võ tìm Lâm Bắc Phàm.

Được tin Lâm Bắc Phàm không ở kinh thành, hắn đã đi tuần tra thiên hạ cùng với nữ đế.

Thế là vị võ hiệp kia bèn lần theo tung tích của Lâm Bắc Phàm, hắn ta gần như đã đi được nửa Đại Võ.

Cả quãng đường khiến hắn ta cảm động không thôi.

“Ba năm trước ta từng tới nơi đây, phát hiện nơi này bị phiên vương, tham quan hoành hành, binh mã loạn lạc, dân chúng lầm than! Không ngờ chỉ trong ba năm ngắn ngủi mà nơi này đã thay đổi lớn đến vậy, cục diện phiên vương chia tách đã kết thúc, tình hình tham quan cũng giảm thiểu, bách tính cũng được vui vẻ hơn.”

“Tất cả đều thay đổi theo chiều hướng tốt, tốt đến mức ta không dám tin! So với nơi này thì các quốc gia khác càng lúc càng đi xuống!”

“Tất cả những điều này đều bắt đầu thay đổi từ sau khi Lâm Bắc Phàm nhậm chức!”

“Người này đúng là quá kỳ quái! Nói hắn là một tên tham quan nhưng hắn lại làm cho dân biết bao nhiêu chuyện tốt! Nói hắn là trung thần nhưng hắn lại tham lam, còn được xưng là người tham lam số một thiên hạ cơ!”

“Ôi, đúng là quá kì lạ! Thôi, không nghĩ nhiều nữa, tìm người quan trọng hơn.

Cuối cùng hẳn ta cũng tới được Ký Bắc và gặp được Lâm Bắc Phàm đang cùng nữ đệ dạo chơi.

Vị võ hiệp này không dám động võ, để tránh việc đắc tội Lâm Bắc Phàm.

Thế nên hẳn ta chỉ chấp tay và nói lớn: “Thừa tướng đại nhân, thảo dân có một chuyện quan trọng muốn bẩm báo với đại nhân! Mong đại nhân cho thảo dân chút thời gian, thảo dân sẽ nói ngắn gọn thôi, nếu được thảo dân xin cảm kích vô cùng!”

Lâm Bắc Phàm và nữ đệ nhìn nhau.

“Bệ hạ, vi thần qua đó xem sao, mong được bệ hạ cho phép!”

“Đi đi, về sớm đây!”

“Tạ bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm híp mắt cười rồi rời đi, hẳn hỏi: “Người là ai? Tìm bản quan có chuyện gì? Nếu như không nói rõ thì bản quan sẽ trách tội người!”

Vị võ hiệp kia vội bảo: “Khởi bẩm thừa tướng đại nhân, thảo dân là Lưu Ngô Thiên, là một võ hiệp chu du thiên hạ! Lần này thảo dân tới để nói về chuyện những người dân Bạch Tượng..”

Võ hiệp Lưu Ngô Thiên kể lại những gì mình nghe được, thấy được ở Bạch Tượng cho Lâm Bắc Phàm nghe.

“Hiện giờ dưới sự thống trị của quốc vương Bạch Tượng, dân chúng vô cùng khổ sở!”

“Thảo dân từng đi cứu một nhóm người song điều khiến người ta kinh ngạc là bọn họ đều không muốn chạy trốn! Bởi vì bọn họ nói trốn chính là chết, không trốn bọn họ còn có cơ hội được sống!”

“Thảo dân có tài võ nghệ nhưng lại chẳng thể cứu người, ôi! Đúng là thảm thương”

“Bọn họ nói chỉ có đại nhân mới cứu được bọn họ!”

Lưu Ngô Thiên chấp tay, cực kỳ thành khẩn: “Thế nên thảo dân đã mang hy vọng của bọn họ tới đây! Mong thừa tướng đại nhân có thể ra tay tương trợ, thảo dân cảm kích vô cùng!”

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Bản quan hiểu ý của người rồi! Người vất vả ngàn dặm đến đây để tìm bản quan, đúng là một người trượng nghĩa, bản quan kính phục vô cùng! Thế nhưng chuyện mà người nói suy cho cùng vẫn là chuyện của Bạch Tượng, bản quan và Đại Võ nhúng tay vào thì không được hợp lý cho lắm!”

1215 chữ

Chương 832: Huyết thư

“Chuyện này...” Lưu Ngô Thiên á khẩu.

“Một khi bản quan ra tay thì sẽ liên quan đến đất nước của bản quan! Dù là với bộ hạ hay với thiên hạ này thì đều không tốt! Nhẹ thì ảnh hưởng đến cái mũ trên đầu bản quan, nặng thì mất đầu, bản quan thực sự không cần phải mạo hiểm như vậy! Hơn nữa chuyện này hệ trọng, cũng rất khó để giải quyết, thế nên người trở về đi, mong thứ lỗi bản quan không thể làm được!”

Ngô Thiên sốt sắng: “Nhưng mà thừa tướng đại nhân, bọn họ nói chỉ có đại nhân mới cứu được bọn họ thôi!”

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm vẫn bình tĩnh như vậy: “Bản quan có năng lực cứu nhưng không thể cứu! Còn về nguyên nhân thì bản quan đã nói rồi đấy, bản quan sẽ không nhiều lời nữa! Ngoài ra còn có một chuyện là chúng ta mới gặp nhau, lời người nói chỉ là từ một phía, ai biết người có cố ý lừa gạt bản quan hay không? Thế nên về tình về lý mà nói thì bản quan không thể giúp được!”

Lưu Ngô Thiên càng sốt sắng hơn nữa: “Thừa tướng đại nhân, thảo dân lấy tính mạng của cả nhà mình ra thề tuyệt đối không lừa dối đại nhân dù chỉ nửa câu, bằng không sẽ bị sấm sét đánh chết!”

“Dù những gì người nói là thật thì ta cũng không thể giúp được đâu.”

Lưu Ngô Thiên quỳ rạp xuống: “Mong đại nhân ra tay giúp đỡ, hãy cứu những người dân Bạch Tượng! Bọn họ thực sự không còn đường sống nữa rồi, chỉ mong đại nhân có thể cứu bọn họ!”

Lâm Bắc Phàm thấy hơi dao động: “Đầu gối nam nhi đáng giá ngàn vàng, vì dân chúng mà người cũng bằng lòng quỳ xuống! Võ hiệp à, mau đứng dậy đi, bản quan không nhận được đại lễ như vậy đâu!”

Kết quả, hắn lại không thể lay chuyển được người nọ.

“Chỉ cần cứu được dân chúng thì chút vinh nhục đó có là gì? Mong thừa tướng đại nhân ra tay tương trợ!” Hắn ta lay.

“Một người hảo hán trượng nghĩa như người thật khiến bản quan phải bội phục! Bản quan cũng không phải người không thấu tình đạt lý...”

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Thế này đi, nếu người lấy được thư tình nguyện của dân chúng Bạch Tượng thì bản quan sẽ mao hiểm một phen, thuyết phục bộ hạ xuất binh giải cứu dân chúng Bạch Tượng!”

Lưu Ngô Thiên hớn hờ: “Được! Đa tạ thừa tướng đã thành toàn, thảo dân sẽ đi thu thập thư tình nguyện ngay!”

Đôi phương chấp tay rồi hưng phấn rời đi.

Sau khi Lâm Bắc Phàm trở về, nữ đế bèn tò mò hỏi: “Các người nói gì thế? Tại sao người đó lại vừa khóc vừa cười rồi lại còn quỳ lạy nữa?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Bộ hạ, người đó tên là Lưu Ngô Thiên, hắn ta tới hi vọng thần có thể ra tay cứu giúp những người dân Bạch Tượng! Kế hoạch thôn tính Bạch Tượng của chúng ta sắp thành công rồi!”

“Thật sao? Thế thì đúng là một chuyện tốt!”

Nữ đế vui mừng: “Chúng ta ở bên ngoài dạo chơi cũng đủ rồi, hiện giờ hồi cung thôi!”

“Vâng thưa bộ hạ”

Thế là bọn họ bèn xuất phát trở về kinh thành...

Ở một diễn biến khác, Lưu Ngô Thiên có được hi vọng từ Lâm Bắc Phàm, hắn ta nhanh chóng trở về Bạch Tượng và truyền đạt lại tin tốt này cho dân chúng Bạch Tượng.

“Mọi người ơi, ta đã gặp được thừa tướng đại nhân Lâm Bắc Phàm rồi! Sau khi nghe ta nói, hắn đã đồng ý mao hiểm một

phen, thuyết phục bệ hạ Đại Võ để cứu chúng ta!”

Dân chúng Bạch Tượng không dám tin.

“Thật sao? Thừa tướng đại nhân đồng ý cứu chúng ta thật sao?”

“Người không lừa bọn ta chứ?”

“Đại hiệp, người không được đùa cợt như vậy đâu!”

Lưu Ngô Thiên kích động, hắn ta gật đầu: “Thật một trăm phần trăm! Cơ mà chuyện này sẽ liên lụy đến hắn, hắn cũng không tin lời ta nói cho lắm nên hắn yêu cầu phải nhìn thấy trăm vạn thư tình nguyện của dân chúng thì mới ra tay tương trợ!”

Bọn họ lập tức hoan hô.

“Tốt quá rồi, thừa tướng đại nhân đồng ý ra tay cứu giúp!”

“Cuối cùng chúng ta cũng được cứu rồi! Có thể sống cuộc sống tươi đẹp rồi!”

“Thư tình nguyện ở đâu, để ta kí!”

Lưu Ngô Thiên bèn sờ một tấm vải trắng cực lớn ra, nói: “Ta đã chuẩn bị vải rồi đây, cơ mà chưa viết thư tình nguyện!”

“Để lão phu... viết cho!” Một lão già trông có vẻ đã từng được đọc sách đứng ra.

Trông hắn ta có vẻ đã đứng tuổi, ánh mắt hơi mờ, bước đi lảo đảo, song bàn tay cầm bút lại vững vàng vô cùng, hắn ta viết những lời mong muốn của bọn họ lên tấm vải.

Trông thì khoảng hơn trăm chữ song lại tốn cả nửa canh giờ. Sau khi viết nét bút cuối cùng, hắn ta bèn thở phào một hơi.

Hắn ta xoa xoa lưng, mồ hôi đã ướt đầm đìa.

“Được rồi, tiếp theo sẽ là...”

Ông già cắn rách ngón tay để máu chảy ra rồi ấn lên tấm vải trắng, để lại một dấu tay màu đỏ.

Những người dân khác cũng làm theo, bọn họ cắn ngón tay và in dấu lên tấm vải.

Một lúc sau, thư tình nguyện đã có cả mấy trăm dấu tay màu đỏ.

Tiếp đó, lão già lại cuộn thư tình nguyện lại rồi giao cho Lưu Ngô Thiên, trong đó còn chứa đựng cả hi vọng và nước mắt: “Đại hiệp, xin nhờ người!”

“Xin nhờ người, Lưu đại hiệp!” Mọi người đồng thanh nói.

Lưu Ngô Thiên nhận lấy thư tình nguyện, hẳn ta cảm giác như đang cầm một gánh nặng vô cùng lớn, sắc mặt hẳn ta trở nên nghiêm túc: “Các vị cứ yên tâm! Đợi ta thu thập được thư tình nguyện của trăm vạn bách tính thì sẽ giao nó cho Lâm đại nhân, mong đại nhân xuất binh tới cứu mọi người!”

“Đa tạ Lưu đại hiệp!” Lão già chấp tay.

Ngô Thiên cất thư tình nguyện vào trong túi rồi đeo lên lưng, hẳn ta chấp tay nói: “Các vị bảo trọng, đợi tin tốt của ta!”

Hẳn ta bèn mang theo hi vọng của mọi người rời khỏi thôn trang, Lưu Ngô Thiên không ngại khó ngại khổ đi khắp Bạch Tượng để thu thập thư tình nguyện của dân chúng.

Biết chuyện, bách tính không ai là không ủng hộ, bọn họ thi nhau để lại dấu tay trên thư tình nguyện. Dấu tay trên thư tình nguyện càng lúc càng nhiều, dày đặc không thể đếm được. Có điều hành động của Lưu Ngô Thiên đã bị triều đình phát hiện.

1093 chữ

Chương 833: Mở cổng thành, đón thừa tướng đại nhân!

Bạch Tượng vương nổi giận, hẳn ta phái binh đi truy sát Lưu Ngô Thiên, đồng thời không cho phép dân chúng tiếp xúc với Lưu Ngô Thiên nữa, bằng không sẽ phải chịu trừng phạt.

Cũng may mà Lưu Ngô Thiên có võ nghệ bằng không hẳn ta đã chết dưới tay Bạch Tượng vương rồi. Thế nhưng dù vậy, hẳn ta vẫn bị cản trở không ít.

Tồn một tháng, cuối cùng hẳn ta cũng thu thập được đủ thư tình nguyện, sau đó lại vượt ngàn dặm xa xôi để đưa thư tình nguyện tới kinh thành, gặp Lâm Bắc Phàm.

“Thừa tướng đại nhân, đây là thư tình nguyện của trăm vạn dân Bạch Tượng, mong đại nhân ra tay giúp đỡ bọn họ!”

Lưu Ngô Thiên mở thư tình nguyện ra với vẻ hưng phấn.

Chỉ thấy bức thư tình nguyện này cực dài, gần như chiếm trọn căn phòng.

Trên thư chỉ có hơn trăm chữ, song nét chữ rất ngay thẳng, rành rọt, chứa đựng mong muốn của mọi người.

Trừ chính văn trong thư ra thì bên dưới toàn là những dấu tay của dân chúng, một thứ mùi tanh xộc lên.

“Những thứ này... đều do mọi người cắn tay rồi in lên, thế nên không được để ngửi cho lắm, mong thừa tướng đại nhân lượng thứ!” Lưu Ngô Thiên chấp tay nói. “Bản quan có thể hiểu được, đây chính là lời tố cáo bằng máu và nước mắt của bọn họ!”

Ngày hôm sau, quả nhiên Lâm Bắc Phàm đã mang bức thư tình nguyện đó vào cung gặp nữ đế “Bệ hạ, mấy tháng nay Bạch Tượng vương không quan tâm đến dân chúng, tăng cường đàn áp, cướp bóc dẫn đến đời sống nhân dân làm than! Đây là thư tình nguyện mà dân chúng Bạch Tượng gửi đến, mong chúng ta có thể phái binh cứu giúp bọn họ!”

Nói đoạn, hắn bèn mở bức thư dày cộm ra.

Nữ đế và bách quan nhìn thấy những dấu tay chi chít trên đó xong bèn động lòng.

Nữ đế hỏi: “Ái khanh, người thấy thế nào?”

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm trở nên nghiêm túc, hắn chấp tay nói: “Bệ hạ, mặc dù dân chúng Bạch Tượng không phải dân Đại Võ ta song lại một lòng hướng tới Đại Võ, tự nguyện thuận phục, thế thì bọn họ chính là người dân của chúng ta rồi! Chúng ta không thể không quan tâm đến thân dân của mình! Thế nên vị thần muốn... xuất binh!” Nữ đế gật đầu: “Ái khanh nói phải! Trông thấy dân chúng của nước ta bị bắt nạt mà trăm thực sự không nổi! Ái khanh, người là đại nguyên soái của cả nước, chuyện này giao cho người phụ trách!”

“Vi thần tuân chỉ!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói.

Hai người kẻ xướng người họa, thế là quyết định xong chuyện này.

Bách quan trong triều không ai phản đối bởi vì đây chính là một phần trong kế hoạch thôn tính Bạch Tượng.

Khi tới biên giới, các vị tướng lĩnh Đại Võ lại không kiềm chế được mà thi nhau đến thăm hỏi Lâm Bắc Phàm, hy vọng có thể được đi cùng hắn để lập công. Lâm Bắc Phàm tập hợp đủ binh lính rồi lập tức xuất phát.

Khoảng một tuần sau, hắn đã tới Võ Tây và cứ điểm Thanh Long.

Sau đó hắn tập hợp thêm đại quân mười vạn người ở cứ điểm Thanh Long, chuẩn bị tiến về Bạch Tượng.

Sau khi tất cả đều được chuẩn bị, Lâm Bắc Phàm bèn gọi Lưu Ngô Thiên: “Lưu đại hiệp, người qua đây!”

“Thưa tướng đại nhân có gì dặn dò ạ?” Lưu Ngô Thiên chấp tay hỏi.

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ nghiêm túc: “Lưu đại hiệp, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ khởi binh tới Bạch Tượng, có điều để giảm thiểu tổn thất, bản quan hi vọng người có thể giúp ta một chuyện!”

“Thưa tướng cứ nói, thảo dân dù có lên núi đao xuống biển lửa cũng không khước từ!” Lưu Ngô Thiên nói.

Lâm Bắc Phàm phát tay, hắn cười: “Làm gì có nghiêm trọng đến thế! Bản quan chỉ muốn người dẫn theo vài vị tướng quân của Đại Võ lên thâm nhập vào Bạch Tượng, huy động dân chúng Bạch Tượng, như vậy bên trong kết hợp với bên ngoài, chuyện này coi như thành công được một nửa!”

“Thưa tướng yên tâm, thảo dân nhất định sẽ không khiến đại nhân thất vọng!”

Nói đoạn, hắn ta bèn dẫn theo vài vị tướng quân lén lút tiến vào Bạch Tượng. Nơi đầu tiên mà bọn họ tới là một thôn trang.

Dân chúng ở đây đều quen biết Lưu Ngô Thiên.

Bọn họ trông thấy Lưu Ngô Thiên tới bèn cực kì kinh ngạc:
“Lưu đại hiệp, người...”

Lưu Ngô Thiên nói: “Mọi người ơi, thư tình nguyện của mọi người đã được Lâm thừa tướng nhận rồi! Lâm thừa tướng có lòng tốt nên đã đồng ý cứu mọi người! Giờ đang có đại quân mười vạn người sắp tiến vào thành, sáng sớm ngày mai là tấn công Bạch Tượng để cứu mọi người!”

Dân chúng vui mừng, bọn họ reo hò lên.

“Thừa tướng đại nhân tới rồi!”

“Ha ha! Tốt quá rồi, cuối cùng chúng ta cũng được cứu rồi!”

“Cuối cùng cũng đợi được ngày này!”

Động tĩnh này đã làm phiền đến những binh lính Bạch Tượng đang canh giữ, bọn họ bèn ngáp ngắn ngáp dài và đi tới.

“Các người đang ồn ào cái gì thế? Còn không mau ngủ đi, sáng mai còn phải làm việc nữa!”

“Đúng rồi, mấy người các người là ai?”

“Lập tức bỏ vũ khí xuống, bằng không ta sẽ không khách khí nữa đâu!”

Một vị tướng quân Đại Võ phóng kinh khí và giết chết mấy tên lính kia Sau đó hắn ta lớn giọng nói: “Những người dân Bạch Tượng, thừa tướng đại nhân mà các người luôn mong nhớ đã tới rồi! Giờ hắn đang ở bên ngoài thành, chỉ chờ các người mở cổng thành nghênh đón thôi!”

“Mở cổng thành, đón thừa tướng đại nhân!”

“Mở cổng thành, đón thừa tướng đại nhân!”

Mọi người hí hửng.

Tiếp đó, Lưu Ngô Thiên và mấy người khác tiếp tục đi vào giết sạch bọn lính và cứu được người dân Bạch Tượng.

1053 chữ

Chương 834: Nguyện vọng của dân chúng

Khi được biết tin Lâm Bắc Phàm ở ngoài thành và sắp vào cứu bọn họ là bọn họ không thể kiềm chế được niềm hưng phấn.

Hình như chỉ có Lâm Bắc Phàm thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

Bọn họ lại cổ vũ chính mình và cầm xẻng, cuốc và đao kiếm cướp được từ binh lính Bạch Tượng lên, phát cờ khởi nghĩa, xông đến cổng thành để mở cổng và nghênh đón thừa tướng đại nhân.

Chuyện này rầm rộ vô cùng và dần dần lan ra cả nước.

Tuy nhiên Bạch Tượng quốc vương và triều đình lại không hề hay biết.

Bọn họ hiện giờ đang dốc toàn lực để ứng phó với đại quân Đại Võ.

Đúng vào lúc tình hình căng thẳng nhất thì trời sáng.

Trời vừa sáng, Lâm Bắc Phàm đã dẫn đại quân mười vạn người tiến vào cổng thành cứ điểm của Bạch Tượng.

Đương nhiên, Bạch Tượng vương sẽ không chịu ngồi chờ chết, hắn ta triệu tập đại quân ba mươi vạn người, chuẩn bị nghênh chiến với binh mã của Đại Võ.

Mặc dù số lượng người của hắn ta lớn hơn của Đại Võ hơn nữa còn chiếm ưu thế khi ở cứ điểm của mình, song bọn họ không dám coi thường binh mã Đại Võ dù chỉ một chút.

Bởi lẽ binh mã Đại Võ vốn đã mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

Hơn nữa lần này những tướng lĩnh tham gia đều rất thiện chiến, còn đại nguyên soái của Đại Võ – Lâm Bắc Phàm cũng giỏi đánh trận lắm, hắn giỏi lấy yếu địch mạnh, lấy ít địch nhiều, không trận nào là không thắng, trước nay chưa từng thua ai, rất nhiều quốc gia đều rơi vào tay hắn.

Thế nên Bạch Tượng vương thấy áp lực vô cùng.

Lúc này, Bạch Tượng vương đang đứng trên tường thành và nhìn Lâm Bắc Phàm, đôi mắt hắn ta như rực lửa... Bạch Tượng vương lớn giọng nói: “Lâm thừa tướng, Bạch Tượng chúng ta đã là thần quốc của Đại Võ rồi, bản vương cũng được

tính là thần tử của Đại Võ, chúng ta là người một nhà cả, tại sao ngươi còn dẫn binh tấn công Bạch Tượng?”

“Chúng ta đã kí hiệp ước liên minh, chẳng lẽ các ngươi lại muốn vi phạm hiệp ước, từ bỏ đạo nghĩa giữa hai nước ư? Như vậy thì còn ra thể thống gì nữa, chẳng khác gì mất lòng tin với cả thiên hạ, sau này người trong thiên hạ sẽ đánh giá các ngươi như thế nào?”

“Sau này còn có quốc gia nào bằng lòng thần phục Đại Võ nữa?”

Lâm Bắc Phàm ngồi trên lưng ngựa, hắn nói: “Bạch Tượng quốc vương nói đùa rồi, chúng ta không hề vi phạm hiệp ước, cũng không hề vi phạm lời thề! Ngược lại, chúng ta đang thi hành hiệp ước!”

Bạch Tượng quốc vương chỉ vào đại quân mười vạn người bên dưới, hắn ta thấy tức cười vô cùng: “Đây là thi hành hiệp ước mà các ngươi đó hả? Đúng là hay lắm, đã sắp dẫn quân vào thành luôn rồi! Đúng là nói dối trắng trợn chẳng thềm chớp mắt, bản vương chưa từng thấy ai mặt dày như vậy đâu đấy!”

Câu nói cuối cùng của hắn ta chứa đựng đầy lửa giận!

Các quan viên của Bạch Tượng nghe vậy cũng gào lên.

“Đại Võ các ngươi bội ước, lại còn dám vác mặt tới đánh hả?”

“Dù các ngươi có thắng cũng không được thiên hạ tin tưởng, sẽ bị người trong thiên hạ cười chê!”

“Chúng ta sẽ không nhận thua đâu, chúng ta nhất định sẽ phản kháng đến cùng!”

“Tà không thắng được chính đâu!”

Dưới những tiếng hô vang của mọi người, sắc mặt Lâm Bắc Phàm vẫn bình tĩnh như vậy, hắn vỗ tay: “Trình lên đây!”

Hai binh sĩ bèn đưa tấm vải trắng dày cộp lên rồi chậm chậm mở ra, vô số những dấu tay trên đó hiện ra khiến người ta nhìn mà kinh ngạc không thôi.

“Bạch Tượng quốc vương có hành động nghịch thiên, làm hại dân chúng khiến cuộc sống người dân cực khổ vô cùng! Thế nên trăm vạn dân Bạch Tượng đã viết thư tình nguyện, mong

nước ta có thể phái binh dẹp loạn triều đình Bạch Tượng, trả lại thái bình cho thiên hạ!”

“Đây chính là thư tình nguyện của dân chúng Bạch Tượng! Bản quan đã cho người đếm rồi, bên trên tổng cộng có một trăm mười hai vạn đầu tay của người dân! Đây là lời tố cáo bằng máu và nước mắt mà bọn họ dành cho các ngươi!”

Lâm Bắc Phàm nói một cách hùng hổ: “Thân là nước tông chủ của Bạch Tượng, dân chúng của Bạch Tượng cũng là dân Đại Võ ta! Dân chúng Bạch Tượng gặp khổ đương nhiên chúng ta không thể không lo! Thế nên chúng ta đã dẫn mười vạn binh lính đến để cứu dân Bạch Tượng! Đây là một thời cơ tốt đẹp để Đại Võ ta thi hành hiệp ước, và cũng là trách nhiệm của Đại Võ ta!”

“Không sai! Chúng ta tới là để cứu những người dân Bạch Tượng!”

“Bọn họ đã phải chịu đối xử bất công, bị triều đình Bạch Tượng đàn áp, tất nhiên chúng ta phải có trách nhiệm cứu giúp bọn họ!”

“Chúng ta mới là những người chính nghĩa!”

“Bản quan khuyên các ngươi mau chóng mở cổng thành đi và đầu hàng đi!”

Chí khí của Đại Võ trào dâng.

Bạch Tượng quốc vương trông thấy thư tình nguyện thì tức đến mức toàn thân như phát hỏa, hắn ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Cái đám dân đen này dám đâm một nhát sau lưng bản vương! Sau khi chuyện này kết thúc, bản vương nhất định sẽ tính sổ bọn chúng”

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lại nói: “Bạch Tượng quốc vương, bản quan khuyên ngươi mau chóng mở cổng thành và đầu hàng đi, đừng có đầu tranh nữa! Phải biết rằng ngươi đã đánh mất đạo nghĩa thì chắc chắn sẽ thua thôi!”

1141 chữ

Chương 835: Chỉ còn một con đường mà thôi

Bạch Tượng quốc vương tức giận nhìn Lâm Bắc Phàm.

Người lại còn không biết ngại mà khuyên ta đầu hàng?

Sở dĩ chúng ta biến thành thế này chẳng phải do Đại Võ các người ép buộc sao? Các người yêu cầu bọn ta phải nộp cống phẩm đúng hạn, bằng không sẽ khởi binh. Hay lắm, ta đã làm theo rồi, kết quả các người lại quay ra đâm cho ta một nhát! Nhát đao này đúng là quá ác độc!

Bây giờ Bạch Tượng quốc vương mới phát hiện hóa ra từ đầu đến cuối hẳn ta đã trúng gian kế của triều đình Đại Võ.

Ban đầu Đại Võ giả vờ muốn kết liên minh, dẹp loạn mà chẳng tổn thất gì cả, lại còn cứu mang những người dân bạo loạn. Như vậy, bọn họ lại càng có ấn tượng tốt về Đại Võ.

Sau khi chuyện này kết thúc, Đại Võ lại bắt Bạch Tượng phải nộp cống phẩm theo đúng thời hạn, bằng không sẽ dấy binh.

Để giao đồ cống phẩm, bọn họ không thể không đàn áp dân chúng, vơ vét tất cả.

Thế là Bạch Tượng lại càng loạn lạc hơn, còn Đại Võ lại dựa vào thư tình nguyện để nhúng tay vào chuyện của Bạch Tượng, muốn lật đổ quyền thống trị của bọn họ, cứu lấy dân chúng.

Suy cho cùng bọn họ cũng chỉ muốn thôn tính Bạch Tượng mà thôi.

Từ đầu đến cuối Đại Võ là người tốt, còn bọn họ mới là người xấu!

Đúng là quá gian ác! Quá xảo quyệt! Bạch Tượng quốc vương càng nghĩ lại càng phần nộ, hẳn ta tức đến mức muốn phát điên!

Bản thân hẳn ta đúng là một kẻ ngốc, bị lợi dụng từ đầu đến cuối! Ta không được sống dễ dàng thì các người cũng đừng hòng!

Bạch Tượng quốc vương nghiến răng nói: “Lâm Bắc Phàm, ngươi là cái đồ vong ơn bội nghĩa, đồ bán nước! Mọi người có biết cách chế tạo khí cầu lớn kia bản vương đã lấy từ đâu không? Bản vương đã bỏ tiền ra để mua của Lâm Bắc Phàm đấy, tổn mất một trăm vạn lượng!”

Quân hai bên sốt sắng!

Bạch Tượng quốc vương lại hét lên: “Mọi người có biết cách chế tạo tàu đệm khí bản vương đã lấy được từ đâu không? Cũng là từ Lâm Bắc Phàm đấy, bản vương đã bỏ ra một trăm hai mươi vạn lượng để mua!”

Quân hai bên tiếp tục ngạc nhiên!

“Mọi người có biết mấy năm nay, Lâm Bắc Phàm đã tham được từ tay bản vương bao nhiêu tiền không? Bản vương cho các ngươi hay, tổng cộng là năm trăm vạn lượng!”

Quân hai bên lại được phen kinh hãi!

Bạch Tượng quốc vương gào lên: “Lâm Bắc Phàm, ngươi là cái tên lòng tham không đáy, đồ bán nước! Ngươi tham biết bao nhiêu tiền thế, ngươi có lỗi với Đại Võ, có lỗi với bản vương! Người khác đều có tư cách đối phó với bản vương, chỉ có ngươi là không!”

Quân hai bên chấn kinh!

Nhất là quân của Đại Võ! Bọn họ chẳng ngờ nguyên soái mà bọn họ tôn kính nhất lại làm ra những chuyện bán nước như vậy!

Lập tức bọn họ có cảm giác lòng tin bị sụp đổ, đại quân xao động!

Lâm Bắc Phàm lại bình tĩnh vô cùng, song những tướng quân đi theo thì không kiềm chế được nữa.

Triệu Khoát chỉ thương vào Bạch Tượng quốc vương, hắn ta nói: “Im miệng! Đừng hòng bôi nhọ nguyên soái! Nguyên soái vẫn luôn trung thành, tận lực vì nước vì dân, sao có thể bán nước được? Bạch Tượng quốc vương, rõ ràng là ngươi đang chơi bài thao túng tâm lý, làm dao động lòng quân, mọi người không được mắc lừa!”

“Nói không sai!”

Lâm Bắc Phàm vỗ tay: “Bạch Tượng quốc vương đang muốn làm dao động lòng quân, mọi người không được trúng kế! Thế nhưng không thể không nói, Bạch Tượng quốc vương à, thủ đoạn này của ngươi cũng dê hèn quá đấy!”

“Khắp Đại Võ ai mà chẳng biết ta luôn trung thành với bệ hạ và Đại Võ! Chính ta là người phát minh là thần khí phi thiên khí cầu lớn cùng với tàu đệm khí, chính ta đã xây nhà bằng xi măng, đưa ra giống lúa Thái Bình cho sản lượng cao, giúp Đại Võ phát triển ngày một tốt hơn!”

“Ta là người đã dẫn binh bình định phiên vương, kết thúc nội chiến hơn hai mươi năm! Đồng thời, ta còn dẫn binh tấn công kẻ địch là binh mã Đại Nguyệt, Đại Hạ, bảo vệ biên cương tổ quốc!”

“Ta đã dẫn binh mã mở rộng lãnh thổ cho đất nước, để Đa La nhập vào bản đồ của Đại Võ!”

“Cũng là ta chủ trì chuyện triều chính, xoay chuyển thế cục của Đại Võ!”

“Ta đã làm biết bao chuyện cho Đại Võ, có thể hình dung bằng cụm hết lòng hết sức luôn rồi! Thế nên bệ hạ mới không ngừng cho ta thăng quan tiến chức, phong ta làm Trung Dũng vương, đây chính là minh chứng cho lòng trung thành của ta!”

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu, chỉ vào lương tâm của mình và nói: “Bạch Tượng quốc vương, người có thể vấy bẩn lương tâm của ta nhưng không được phép làm nhục lòng trung thành của ta!”

Mọi người nghe vậy bèn thấy có lí vô cùng. Nguyên soái Lâm Bắc Phàm của bọn họ đúng là đã làm được rất nhiều chuyện tốt, những chuyện này bọn họ đều thấy được.

Ví dụ như khi mọi người gặp phải thảm họa băng tuyết, nếu không có Lâm Bắc Phàm chuẩn bị, xây dựng khu tránh nạn thì không biết đã chết bao nhiêu người.

Dân chúng cả nước đều nợ Lâm Bắc Phàm một tiếng cảm ơn.

Thế là lòng quân lại vững vàng. Bạch Tượng quốc vương thấy vậy thì tức điên lên!

Đúng là một kẻ vô liêm sỉ, đôi trắng thay đen!

Rõ ràng là người đã tham tiền của ta mà còn dám nói mình trung thành! Làm gì có cái lễ ấy!

Bạch Tượng quốc vương phẫn nộ!

Đôi mắt hấn ta như tóe lửa, đỏ rực, chỉ hận không thể thiêu chết Lâm Bắc Phàm.

Có điều hấn ta không nói gì nhiều.

Bởi lẽ hấn ta biết hiện giờ nói gì cũng vô dụng. Đối phương quá gian trá, hấn ần mình quá giỏi nên những chứng cứ bình thường không thể làm gì được hấn.

Hiện giờ hấn ta chỉ còn một con đường mà thôi!

1104 chữ

Chương 836: Đội quân voi trắng

Bạch Tượng quốc vương giơ thanh đao trong tay lên, gào thét: “Các tướng sĩ, Đại Võ phản bội hiệp ước, xuất quân xâm lược chúng ta, đúng là quá vô liêm sỉ! Mặc dù kẻ địch mạnh chúng ta yếu nhưng chúng ta tuyệt đối không đầu hàng!”

“Các tướng sĩ, hãy theo bản vương, giết!”

“Giết! Giết! Giết!..”

Đại quân Bạch Tượng bèn gào lên, tiếng vang rung trời.

“Nguyên soái, chúng ta cũng xông lên đi, đây chính là lúc để lập công”

Các tướng sĩ bên cạnh Lâm Bắc Phàm ai cũng bắt đầu rực rạch.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hấn lắc đầu :”Đội đã, vẫn chưa phải lúc!”

“Khi nào mới là lúc?” Có người lên tiếng hỏi.

Lâm Bắc Phàm lại cười, vành tai hấn khẽ động: “Thời cơ tới rồi đấy, chúng ta hành động mau thôi!”

Đúng lúc ấy, bên trong Bạch Tượng bỗng có những âm thanh đinh tai nhức óc vang lên.

“Thừa tướng tới rồi, cuộc sống tươi đẹp của chúng ta tới rồi!”

“Ta đã đợi ngày này lâu lắm rồi, cuối cùng cũng nhìn thấy hi vọng!”

“Để chúng ta mở cổng thành đón thừa tướng vào!”

“Mở cổng thành, đón thừa tướng”

Những tiếng nói vang khắp trời đất.

Bạch Tượng quốc vương quay đầu nhìn, sắc mặt hắn ta tái mét.

Bởi vì hắn ta trông thấy một đoàn người đông nghìn nghịt đang xông tới.

Mặc dù trên tay bọn họ chỉ có cuốc, xẻng hoặc là gậy gỗ, trên người không mảnh áo giáp, phần lớn bọn họ đều gầy gò, không có sức uy hiếp gì cả.

Song bọn họ đông tựa kiến, cả đám người tụ tập lại thành một đại quân trăm vạn người, đúng là quá kinh khủng Bạch Tượng quốc vương tóm lấy một tướng sĩ: “Chuyện gì thế này?”

Đối phương đỏ mặt hỏi: “Mạt tướng... mạt tướng cũng không biết!”

“Chuyện lớn thế này xảy ra mà cũng không biết, ngươi còn tác dụng gì nữa?”

Bạch Tượng quốc vương lập tức giơ cao thanh đao và chém xuống, đầu người kèm theo máu tươi bèn rơi xuống đất.

Tiếp đó, hắn ta lại hỏi thêm mấy người, song ai cũng không thể trả lời được. Thế nên lại có thêm vài cái đầu nữa rơi xuống đất.

Lúc này, những tiếng hô giết đình tai nhức óc truyền đến.

“Chúng ta cũng tới rồi!”

“Chúng ta cũng là dân chúng Bạch Tượng, chuyện của Bạch Tượng chúng ta không thể bỏ qua!”

“Quốc vương hành động nghịch thiên, chúng ta nhất định phải lật đổ hắn ta!”

“Mau mở cổng thành, chào đón thừa tướng đại nhân”

Những tiếng hô ấy xuất phát từ phía Đại Võ.

Hóa ra họ là những người dân Bạch Tượng trước đó đã tới Đại Võ để làm ruộng, bọn họ cũng tới chi viện.

Bạch Tượng quốc vương thấy vậy thì sắc mặt trắng nhợt như một tờ giấy, chân hắn ta cũng nhũn ra... Phía trước là hàng

trăm vạn dân bạo loạn, phía sau cũng là hàng trăm vạn dân bạo loạn, cộng thêm đại quân mười vạn người tinh nhuệ của Đại Võ nữa, đây đúng là tình cảnh nghiêm trọng nhất trong ba tháng nay, như vậy thì còn đánh thế nào được nữa? Hoàn toàn không thể đánh được!

Không chỉ Bạch Tượng quốc vương sợ xanh mặt mà những tướng lĩnh của Bạch Tượng cũng hoảng loạn!

“Thôi xong rồi! Thực sự xong rồi!”

“Nhiều người tới đánh vậy thì đại quân ba mươi vạn người của chúng ta không chống lại được đâu!”

“Chúng ta chạy trốn giữ lấy mạng đi, bằng không thì không kịp nữa đâu!”

“Đúng vậy đó, hiện giờ chúng ta rút lui thôi, chạy nhanh vào!”

“Bệ hạ, đừng do dự nữa!”

Lúc này, dù là phía trước hay phía sau thì đều là dân chúng Bạch Tượng, bọn họ đều xông lên tấn công!

Bọn họ bao quanh thành trì chỉ muốn xông vào để lật đổ chính quyền Bạch Tượng, đón Lâm Bắc Phàm vào thành!

Phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy những người là người!

Bạch Tượng vương đang ở trong thành trì và các binh lính Bạch Tượng chỉ như một chiếc thuyền trôi dạt giữa biển lớn, cô đơn không ai trợ giúp.

Đúng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm hô lên: “Hỡi những người dân Bạch Tượng, bản quan đã tới rồi đây! Lúc này trời đất đồng lòng, chúng ta hãy cùng nhau lật đổ ách thống trị của Bạch Tượng quốc vương!”

Người dân Bạch Tượng kích động vô cùng.

“Lật đổ triều đình, lật đổ Bạch Tượng đổ nát!”

“Mở cổng thành, nghênh đón thừa tướng đại nhân”

“Đây chính là lúc để thay trời đổi đất!”

Khí thế dâng lên khắp nơi!

Mọi người hưng phấn xông đến tấn công cổng thành, có người còn to gan trèo cả lên tường thành khiến mấy người Bạch

Tượng quốc vương sợ tái cả mặt.

“Làm sao bây giờ? Chúng ta đầu hàng nhận thua luôn đi?”

“Còn đánh nữa là chúng ta không còn đường sống đâu, sẽ bị đám người điên cuồng này xé nát mất!”

“Ta thấy... thôi thì chúng ta vẫn nên chạy trốn thì hơn!”

Bạch Tượng quốc vương gào lên: “Không! Chúng ta không thua! Đại quân Bạch Tượng của bản vương mau nghiền nát bọn chúng cho bản vương!”

Hai bên cổng thành bỗng vang lên những tiếng uỳnh uỳnh, cổng thành được mở ra.

Tiếp đó, đoàn quân chủ lực của Bạch Tượng – đàn voi trắng xông ra từ cổng thành. Chúng là những con voi trắng cực lớn, đầu màu bạc, thân mình cao cả trượng, chân còn to hơn cả eo của một người trưởng thành, cơ thể to lớn tựa một căn nhà biết di chuyển.

Chúng xông đến khiến trời đất rung chuyển, trông đáng sợ vô cùng.

“Voi trắng tới rồi, mọi người mau tránh ra!”

“Voi trắng nguy hiểm lắm đấy!”

“Mau chạy thôi, voi trắng nguy hiểm lắm!”

Những người dân Bạch Tượng bèn chạy trốn để giữ mạng.

Bởi lẽ không có gì đáng sợ hơn voi trắng cả.

Những con voi to lớn khủng khiếp này chỉ cần giẫm bừa một cái thôi là có thể giết chết mấy người, chúng hất mũi cái thôi là có thể đánh bay mấy chục người, đúng là ông hoàng chiến đấu trên mặt đất, không một ai có thể địch được.

1096 chữ

Chương 837: Từ nay về sau là người một nhà

Bạch Tượng quốc vương đứng trên tường thành điên cuồng cười lớn: “Ha ha! Cái lũ dân đen nhà các ngươi, xem các

ngươi còn dám chống lại bản vương không? Đại quân voi trắng mau giẫm nát bọn chúng cho bản vương, cho bọn chúng chết hết không chừa một ai!”

“Grào!”

Đàn voi trắng thi nhau rú lên, bọn chúng tấn công theo khắp mọi hướng khiến nhiều người dân bị đánh bay, thương vong vô số.

Lâm Bắc Phàm phát tay: “Các võ giả, mau ngăn chặn đàn voi cho bản quan! Không được làm bọn chúng bị thương, ta muốn bắt sống chúng!”

“Vâng thưa nguyên soái!”

Các võ tướng Đại Võ đang rục rịch muốn hành động từ lâu nên bọn họ dứt khoát ra tay luôn.

Cách của bọn họ là thế này, vài người sẽ hợp lực rồi dựa vào cơ thể linh hoạt của mình, dùng dây thừng cực lớn để trói chặt chân voi trắng, sau đó thì lật đổ nó.

Cách này cực kì hữu dụng, mấy con voi trắng đã bị trói chặt ngay sau đó.

“Đến lúc giải phóng Bạch Tượng rồi!”

Lâm Bắc Phàm lại phát tay: “Xông vào thành cho bản quan, bắt sống Bạch Tượng quốc vương và những quan viên, tướng lĩnh của triều đình, tiêu diệt lực lượng phản kháng triều đình Bạch Tượng”

“Vâng thưa nguyên soái!”

Mười vạn binh mã của Đại Võ cuối cùng cũng xuất trận.

Dân chúng Bạch Tượng cũng hưng phấn và xông lên theo.

Mặc dù triều đình Bạch Tượng có ba mươi vạn binh mã song sĩ khí của bọn họ đã mất, bọn họ hoàn toàn không thể tổ chức phản kháng nên nhanh chóng bị đại quân Đại Võ chế ngự.

Mấy người Bạch Tượng quốc vương nhân cơ hội chạy trốn, song tiếc rằng bọn họ đã bị các tướng lĩnh Đại Võ nhìn chăm chăm từ lâu.

“Muốn chạy hả, để xem các ngươi chạy được đi đâu?”

“Bản tướng quân cho các người hay, các người đã bị chúng ta bao vây rồi, không có đường lên trời cũng chẳng có đường xuống đất đâu!”

“Ngoan ngoãn đi theo chúng ta đi, tới nhận tội với nguyên soái!”

“Bằng không đừng trách chúng ta không khách khí!”

Bạch Tượng quốc vương sợ đến mức mặt mày trắng bệch: “Ấy vậy mà có những hai mươi Tiên Thiên, chúng ta xong đời rồi!”

Cuối cùng tất nhiên là bọn họ không thể chạy thoát và bị áp giải đến chỗ Lâm Bắc Phàm để hấn hỏi tội. Lâm Bắc Phàm lại lấy thư tình nguyên ra. Trước mặt cả trăm vạn người dân Bạch Tượng, hấn bắt đầu hỏi tội Bạch Tượng quốc vương.

Cuối cùng, hấn tuyên bố hùng hổ rằng: “Bạch Tượng quốc vương và những kẻ khác đã phạm phải tội tày trời, thực sự không thể tha thứ! Thế nên hiện giờ cứ giết hết đi, để bọn họ lấy cái chết đền tội!”

Vậy là từng đầu người kèm theo máu tanh đã rơi xuống, người dân Bạch Tượng thở dài một hơi như trút được gánh nặng.

“Giết hay lắm! Giết rất hay! Những người này xứng đáng bị giết!”

“Chỉ có giết chết bọn họ thì chúng ta mới có hy vọng mới!”

“Ta cảm thấy thế này nhẹ nhàng quá, đáng ra phải cho bọn chúng chịu đựng ngàn đao, chết dần chết mòn!”

“Đúng vậy, ta cũng cảm thấy sự trừng phạt này quá nhẹ nhàng, đáng ra phải cho bọn chúng chịu phạt nhiều thêm, bằng không thì ta không xả giận được!”

“Thừa tướng đại nhân quá nhân từ!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Hỡi mọi người, hiện giờ tội ác đã được giải quyết, Bạch Tượng sắp sửa chào đón những thay đổi long trời lở đất! Có điều hiện giờ chúng ta còn một vấn đề đang bày ra trước mắt! Bạch Tượng không có triều đình, không có quan binh, không có người quản lý, và vẫn sẽ loạn lạc như trước! Các người đã nghĩ phải làm như thế nào hay chưa?”

Lúc này, một người lớn giọng hét lên: “Thừa tướng đại nhân, cần gì phải phiền phức vậy chứ? Chúng ta không có triều đình thì Đại Võ cứ phái người tới quản lý chúng ta là được còn gì?”

“Đúng vậy đó, chúng ta muốn sát nhập vào Đại Võ, chúng ta muốn trở thành dân chúng của Đại Võ!”

“Mong thừa tướng đại nhân thành toàn!”

Quần chúng hô hào vang dội, trông có vẻ bọn họ đang không chờ được nữa. Khoảng thời gian này bọn họ đã phát hiện ra một điều rằng Đại Võ đối xử với dân chúng vô cùng tốt, không những miễn giảm thuế mà còn cung cấp lương thực cho dân chúng, xây dựng công trình thủy lợi...

Đến cả những người dân đến từ quốc gia khác như bọn họ cũng được Đại Võ đối xử tốt, còn tốt hơn nhiều so với Bạch Tượng quốc vương.

Thế nên bọn họ đã muốn sát nhập vào Đại Võ từ lâu, trở thành người của Đại Võ!

Hơn nữa sau đợt thảm họa băng tuyết kia, các quốc gia đều bất ổn, binh hoang mã loạn, chỉ có Đại Võ là vẫn phát triển bình thường, quốc thái dân an, bọn họ hoàn toàn không có sự lựa chọn, chỉ có sát nhập vào Đại Võ bọn họ mới có cuộc sống tươi đẹp!

Thấy mọi người tích cực như vậy, như thể nếu không đồng ý thì bọn họ sẽ không cho hẳn đi vậy, thế nên Lâm Bắc Phàm chỉ đành thuận theo ý dân. “Được! Nếu mọi người đã muốn sát nhập vào Đại Võ thì bản quan xin trình trọng tuyên bố...”

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm trở nên nghiêm túc: “Từ nay về sau, Bạch Tượng chính là một châu phủ của Đại Võ, gọi là Bạch Tượng phủ! Còn những người dân Bạch Tượng sẽ là dân của Đại Võ ta, được hưởng những quyền lợi như dân chúng của Đại Võ!”

Những tiếng hoan hô đầy vui vẻ vang lên.

“Ha ha! Cuối cùng cũng được sát nhập vào Đại Võ rồi, ta chính là một người Đại Võ!”

“Ta được hưởng quyền lợi giống với người dân Đại Võ rồi!”

“Cuối cùng cũng vượt qua rồi, hôm nay đúng là một ngày đẹp!”

“Cảm ơn thừa tướng đại nhân!”

1167 chữ

Chương 838: Có kẻ phá hoại mùa màng

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm dẫn đại quân ở lại Bạch Tượng làm một số việc.

Đầu tiên hắn thu thập lại những vật quý mà Bạch Tượng quốc vương tìm được rồi trả lại hết cho người dân. Chỉ hành động này thôi đã tạo ấn tượng tốt cho biết bao người dân.

Thứ hai, hắn tiêu diệt hết những thế lực quý tộc còn tồn tại ở Bạch Tượng. Làm vậy để gạt bỏ những trở ngại trên con đường thâm nhập Bạch Tượng của Đại Võ.

Thứ ba, hắn tính toán lại vật tư và tài vật của Bạch Tượng, quy hoạch lại ruộng đất rồi cho tổ chức sản xuất, để Bạch Tượng nhanh chóng phục hồi lại.

Những hành động như vậy khiến người dân Bạch Tượng càng bảo vệ Đại Võ hơn.

“Để Đại Võ tới quản lý chúng ta đúng là lựa chọn chính xác mà!”

“Về sau có thể sống một cuộc sống tươi đẹp rồi!”

“Nghĩ thôi đã ta đã cười đến mức không ngủ được!”

Mà lúc này, tin tức Đại Võ chinh phục được Bạch Tượng nhanh chóng được lan truyền đi khắp thiên hạ, khiến mọi người ngạc nhiên không thôi!

“Mấy ngày thôi mà Đại Võ đã đánh bại được Bạch Tượng rồi sao?”

“Mở rộng lãnh thổ từ lúc nào lại trở thành một chuyện dễ dàng như vậy?”

“Nghe đâu lần này lại là nguyên soái Lâm Bắc Phàm dẫn binh, không tổn thất binh mã, chưa tới một ngày đã chiến thắng Bạch Tượng”

“Đúng là đáng chết mà, nước chúng ta thì đang đầu đá nội bộ người sống ta chết, còn Đại Võ lại phát triển, mở rộng bờ cõi!”

“Đại Võ càng ngày càng mạnh hơn rồi, chúng ta phải làm sao đây?”

Các quốc gia đang cảm thấy ở bên cạnh Đại Võ là một chuyện cực nguy hiểm.

Bọn họ bắt đầu ra sức kháng nghị, nói Đại Võ đang thực hiện chiến tranh xâm lược, đó là chiến tranh phi nghĩa, bọn họ đòi Đại Võ phải trả lại Bạch Tượng.

Trong đó, kẻ phản đối kịch liệt nhất chính là vương triều Đại Nguyệt và vương triều Đại Viêm. Bởi lẽ Bạch Tượng chính là nút giao giữa ba nước.

Thế lực của Đại Võ đang dần bành trướng, điều này mang tới uy hiếp vô cùng lớn cho bọn họ.

Hai nước này bèn tiến hành kháng nghị, tuy nhiên Đại Võ chẳng thèm để ý đến bọn họ, coi bọn họ như không khí.

Bọn họ muốn xuất binh để uy hiếp Đại Võ nhưng lại nhận ra trong nước mình đang binh hoang mã loạn, bất ổn đến mức bọn họ còn chẳng nghĩ ra cách mà giải quyết, như thế thì làm sao giải quyết được Đại Võ? Cuối cùng, bọn họ chỉ đành trở mắt nhìn Đại Võ sát nhập Bạch Tượng vào bản đồ của mình...

Sau đó Lâm Bắc Phàm vẫn ở lại Bạch Tượng, xử lý vấn đề còn sót lại của nước Bạch Tượng, thật sự có quá nhiều vấn đề, may mắn là dân chúng của Bạch Tượng khá hiểu biết, tương đối phối hợp, cho nên rất nhiều chuyện đã dần dần được khơi thông, trở nên ngăn nắp trật tự.

Tử Nguyệt công chúa biết Lâm Bắc Phàm đã tới liền dành thời gian qua đây.

Ánh mắt nàng có chút u oán, ghen tuông nói: “Quân sư, người đã giúp nữ nhân kia đánh hạ hai vùng lãnh thổ, lúc nào đó cũng giúp bản cung đi? Bản cung một mình ở Đại Nguyệt cũng rất vất vả!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu cười nói: “Công chúa điện hạ, ta giúp người còn không ít sao? Phải biết rằng, ta đã bất chấp nguy hiểm có thể bị chém đầu mà giúp người bày mưu tính kế hơn hai năm! Hơn nữa, nếu như đánh hạ Đại Nguyệt, không biết phần lãnh thổ này sẽ lớn hơn Bạch Tượng bao nhiêu lần, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?”

“Cũng đúng!” Tử Nguyệt công chúa cảm thấy vui vẻ.

Hai năm qua, quân sư thực sự đã bất chấp nguy hiểm sẽ bị chém đầu mà thay nàng bày mưu tính kế, hơn nữa nếu thật sự đánh hạ Đại Nguyệt, phần lãnh thổ này rộng hơn Bạch Tượng và Đa La cộng lại rất nhiều, vả lại cũng giàu có hơn nhiều!

Chỉ dựa vào cái này thì nàng đã vượt xa nữ nhân kia rồi!

“Xem ra, trong lòng quân sư vẫn có bản cung!”

Công chúa Tử Nguyệt dựa qua, hai tay ôm eo Lâm Bắc Phàm, đầu tựa vào lồng ngực hắn, hơi thở nhẹ nhàng nói: “Quân sư, khi nào tới Đại Nguyệt với bản cung? Chỉ cần ngươi đến, kho báu Tà Nguyệt của chúng ta cùng với bản cung... đều là của ngươi!”

Lâm Bắc Phàm tức giận đến phát run, nữ nhân này lại thể nữa rồi! Không biết ta không thể chịu đựng được nhất chính là sự căm dỗ sao?

“Công chúa điện hạ, việc này không vội, chờ khi nào chúng ta đánh hạ được Đại Nguyệt rồi nói sau!”

“Được rồi, chờ bản cung đánh hạ Đại Nguyệt, đăng cơ làm hoàng đế, quân sư ngươi nhất định phải đi tới Tà Nguyệt, làm thân vương của bản cung!”

Bởi vì đại nghiệp khôi phục lại ngôi báu đã đến thời khắc cuối cùng, Tử Nguyệt công chúa chỉ ở cùng Lâm Bắc Phàm hai ngày, sau đó lại vội vàng trở về.

Lâm Bắc Phàm tiếp tục ở lại Bạch Tượng và Võ Tây xử lý chuyện của Bạch Tượng.

Đột nhiên có thêm hơn năm triệu người, thực phẩm và quần áo là một vấn đề rất lớn. Nếu xử lý tốt chính là trợ lực, nếu xử lý không tốt chính là gánh nặng, cho nên, Lâm Bắc Phàm đành phải vất vả hơn một chút.

Trong thời gian này, xuất hiện một chuyện dở khóc dở cười.

Ngày đó, hắn đang xử lý công vụ thì một nhóm dân chúng của nước Bạch Tượng đến thăm, trông vô cùng lo lắng.

“Thưa tướng đại nhân, có chuyện không hay rồi!”

“Lương thực mà chúng ta trồng bị một đám động vật lông xù ăn vụng rồi, nghe người khác nói đó là thỏ!”

“Quá nhiều thỏ, chúng chạy rất nhanh, chúng ta đều không bắt được, làm sao bây giờ.

“Nếu ảnh hưởng đến thu hoạch vụ mùa thu thì không xong rồi!”

Lúc ấy, Lâm Bắc Phàm còn chưa kịp phản ứng: “Thỏ từ đâu ra?”

“Thỏ chạy xuống từ dãy núi Thanh Long! Chúng ta phải người đi lên xem qua rồi, thật sự có rất nhiều thỏ, hết tổ này đến tổ khác! Chúng ta đều không hiểu, mới một năm, tại sao nơi đó lại có nhiều thỏ như vậy?”

1217 chữ

Chương 839: Màn quảng cáo lớn nhất thiên hạ

Lâm Bắc Phàm nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười, chuyện này vẫn là do hấn gây ra.

Lúc trước, lương thực của quân Tà Nguyệt thiếu hụt, không thể cung ứng cho đại quân, Tử Nguyệt công chúa liền đặc biệt tới hỏi hấn.

Vì thế, hấn đã đề nghị đưa thỏ đặc biệt có thể sinh sản vào dãy núi Thanh Long và Phượng Hoàng, để cho bọn nó sinh sôi nảy nở, như vậy có thể giải quyết được vấn đề khẩu phần ăn của quân Tà Nguyệt.

Bây giờ đã qua một năm, đám thỏ này không chỉ vượt qua thiên tai băng tuyết trăm năm một lần, mà còn bắt đầu sinh sôi nảy nở một cách điên cuồng, đã uy hiếp đến lương thực phía dưới núi rồi.

“Dẫn bản quan đi xem!”

Lâm Bắc Phàm đi theo dân chúng địa phương, hưng trí bừng bừng đi tới vùng đất nông nghiệp dưới chân núi. Phát hiện quả nhiên có rất nhiều thỏ, vừa béo vừa nhanh nhẹn đang gặm lương thực, bị một nhóm nông dân đuổi giết ở phía sau, hiện trường trông có vẻ có chút buồn cười.

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười: “Bà con, đây không phải là chuyện xấu, mà là một chuyện tốt!”

“Chuyện tốt?”

Tất cả mọi người đều ngơ ra luôn rồi.

“Đúng là một chuyện tốt!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Thỏ này là đồ tốt! Không chỉ có hương vị thơm ngon, mà còn có rất nhiều dinh dưỡng, các người hoàn toàn có thể ăn chúng!”

“Con thỏ này có thể ăn, còn rất ngon sao?”

Dân chúng có chút bối rối.

Dân chúng ở đây đều đến từ nước Bạch Tượng.

Nước Bạch Tượng không hề có thỏ, cho nên bọn họ không biết thứ này có thể ăn hay không, hương vị như thế nào.

“Các người thử một chút không phải sẽ biết sao?”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Bình thường mọi người đều rất ít ăn thịt, đúng lúc có thể bắt vài con thỏ để bổ sung thịt một chút! Con vật này sinh sôi nảy nở vô cùng nhanh, một hai tháng là có thể sinh một tổ, một tổ có bảy tám con thỏ, không đến mấy tháng là có thể trưởng thành, cho nên các người cứ việc bắt, không cần lo sẽ bắt hết bọn chúng!”

Dân chúng vừa nghe thấy như vậy thì rất vui vẻ.

“Còn có chuyện tốt như vậy sao!”

“Quả thật đã lâu không ăn thịt rồi, có thể bắt bọn chúng để bổ sung một chút!”

“Chưa từng ăn thịt thỏ, lão phu nhất định phải ném thử xem nó có mùi vị gì, ha ha.

Có rất nhiều người đã nóng lòng muốn thử rồi.

“Ngoài ra còn có một lợi ích lớn khác!” Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Lợi ích gì?” Mọi người không thể chờ đợi được mà hỏi.

“Các người còn có thể chế biến thịt thỏ thành thịt khô, tiện cho việc bảo quản và vận chuyển, như vậy có thể bán ra khắp cả

nước, không phải các ngươi sẽ có thêm một kẻ sinh nhai sao?”
Lâm Bắc Phàm cười nói.

Ánh mắt của dân chúng sáng lên, đây thật đúng là một chuyện vô cùng tốt, là một điều vô cùng tuyệt vời!

Lâm Bắc Phàm vung tay lên: “Tối nay, chúng ta sẽ bắt một ít thỏ để nếm thử Ngày hôm đó, dưới sự tổ chức của Lâm Bắc Phàm, dân chúng địa phương đều vào núi bắt thỏ, sau đó làm thành các món thịt thỏ ngon, sau khi ăn xong đều khen không dứt miệng.

Đồng thời, cũng nhìn thấy con đường phát tài từ thỏ.

Vì vậy, có một số nông dân và thợ săn tự phát thành lập đội bắt thỏ, vào núi để bắt thỏ, sau đó làm thành thịt khô, thông qua các thương nhân địa phương để bán ra toàn quốc.

Lâm Bắc Phàm tất nhiên là rất vui vẻ khi việc này thành công, truyền thụ lại một vài phương pháp phơi khô và ướp muối, làm cho thịt thỏ khô càng thêm mỹ vị.

Sau khi xử lý xong chuyện của Bạch Tượng, hắn trở về kinh thành phục mệnh.

Trong triều, Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Bệ hạ, thần may mắn không làm nhục mệnh, vì thần đã xử lý xong chuyện ở nước Bạch Tượng, hơn nữa còn ổn định dân chúng địa phương, bọn họ vô cùng ủng hộ Đại Vĩ chúng ta!”

“Ái khanh vất vả rồi!”

Nữ đế tươi cười rạng rỡ: “Chuyện của nước Bạch Tượng, trẫm đã biết rồi! Ái khanh ngươi chỉ cần bỏ ra chút công sức đã thu hoạch được nước Bạch Tượng, lại một lần nữa mở rộng lãnh thổ cho trẫm, trẫm rất vui! Nhưng trẫm đã không biết nên thưởng cho ngươi cái gì, ngươi có cần gì thì đến tư thất của trẫm mà lấy!”

“Tạ bệ hạ long ân!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, tuy rằng vùng đất Vĩ Tây cằn cỗi nhưng cũng có mỹ vị! Vì thần đặc biệt mang theo một món mỹ thực từ Vĩ Tây đến kính dâng lên bệ hạ.”

Nữ đế tò mò: “Ái khanh, ngươi mang đến mỹ thực gì cho trẫm?”

Lâm Bắc Phàm sai người trình lên, đó lại là một chậu thịt khô tỏa ra mùi thơm.

Nữ đế càng thêm tò mò: “Ái khanh, đây là cái gì?” Lâm Bắc Phàm cười: “Bệ hạ, đây là thịt thỏ! Dãy núi Thanh Long và Phượng Hoàng đột nhiên có rất nhiều thỏ cắn phá lương thực! Đây vốn là một đại hại của đất nông nghiệp, nhưng vì thần thấy nó vừa to vừa béo, vì thế sai người chế biến thành thịt khô, hương vị rất ngon! Cho nên mang về một ít để bệ hạ nếm thử!”

Nữ đế sững sốt, thỏ trên dãy núi Thanh Long và Phượng Hoàng? Không phải là nữ nhân kia thả lên sao?

Nữ đế không so đo nhiều, cười nói: “Ái khanh, khó mà có được một phần tâm ý này của người, mau cho trẫm nếm thử!” Thịt thỏ được trình lên, nữ đế cầm một miếng rồi nhẹ nhàng cắn, sau đó gật đầu cười nói: “Hương vị quả thật không tệ, trẫm rất thích! Các vị ái khanh, các người cũng nếm thử một chút đi!”

“Vâng, bệ hạ!”

Vì thế, tất cả mọi người đều nếm thử một chút, phát hiện hương vị rất ngon...

Sau đó, Lâm Bắc Phàm liền tuyên truyền chuyện này ra ngoài.

Nói nữ đế ăn thịt thỏ khô tới từ Võ Tây xong thì khen không dứt miệng, để cho bách quan cùng nhau thưởng thức...

Đây chính là quảng cáo lớn nhất thiên hạ hiện nay!

Dù sao thì có ngôi sao nào sánh bằng nữ đế đương triều đâu?

Vì thế, thịt thỏ Võ Tây nhanh chóng nổi như cồn, tất cả mọi người đều muốn nếm thử thịt thỏ khiến nữ đế khen không dứt miệng này rồi cuộc là như thế nào, hương vị rồi cuộc là ra làm sao.

1102 chữ

Chương 840: Không Hư bị bắt cóc

Sản nghiệp thịt thỏ của Võ Tây trực tiếp được Lâm Bắc Phàm kéo lên.

Những ngày tiếp theo, hấn ở lại kinh thành, thời gian làm việc thì xử lý triều chính với nữ đế, thời gian rảnh rỗi thì chơi đùa với bạn bè, cuộc sống khiêm tốn lại sung túc.

Lúc này đã là mùa hè, lúa Thái Bình được gieo trồng khắp thiên hạ đã sinh trưởng mạnh mẽ.

Bất kể là đất đai màu mỡ trong kinh thành, Giang Nam, Giang Đông, hay là nơi có đất đai khá là cằn cỗi như Võ Tây thì tình hình sinh trưởng của lúa Thái Bình đều vô cùng tươi tốt.

Lâm Bắc Phàm vô cùng chờ mong thời điểm thu hoạch sẽ đạt được sản lượng bao nhiêu.

Nhưng lúc này, bất kể là Đại Viêm, Đại Hạ hay là Đại Nguyệt lại có vẻ càng hỗn loạn hơn. Đại Nguyệt vương triều trên cơ bản đã bị Tử Nguyệt công chúa làm cho náo loạn.

Dựa vào lý luận cách mạng tiên tiến mà Lâm Bắc Phàm truyền thụ, công chúa dẫn dắt nông dân khởi nghĩa khắp nơi, làm cho cách mạng như điều gặp gió, đã quét qua cả Đại Nguyệt, thay đổi triều đại chính là năm nay. Hai hoàng triều Đại Viêm và Đại Hạ chủ yếu vẫn là thuốc trường sinh bất lão. Hoàng đế Đại Viêm tận mắt chứng kiến sự ra đời của thuốc trường sinh bất lão, vì thế trở nên vô cùng điên cuồng, không để ý đến sự đau khổ của dân chúng, không để ý tới triều chính, đi khắp thiên hạ để thu thập thiên tài địa bảo, lại chuẩn bị luyện chế thuốc trường sinh bất lão một lần nữa, thực hiện giấc mơ trường sinh của mình.

Bởi vì hoàng đế Đại Hạ không sống được lâu nữa cho nên cũng rất muốn trường sinh. Trước đây không nhìn thấy hy vọng còn đỡ, bây giờ đã nhìn thấy rồi, vì vậy cũng trở nên rất điên cuồng. Hy vọng có thể luyện chế ra thuốc trường sinh bất lão để kéo dài tuổi thọ của mình, tiếp tục thống trị thiên hạ.

Về phần các tiểu quốc khác, đều không thể bình tĩnh lại được từ trong trận thảm họa băng tuyết kia, cho nên tiếp tục hỗn loạn.

Mà lúc này, Đại Viêm xảy ra một chuyện khiến thiên hạ khiếp sợ.

Trong một đêm đen gió to, đột nhiên có rất nhiều cao thủ xông vào hoàng cung Đại Viêm.

Trong đó, có tới bốn mươi vị cao thủ Tiên Thiên, và ba vị Tông Sư.

Một cỗ thế lực khủng bố này hoàn toàn có thể san bằng bất kỳ quốc gia nào dưới hoàng triều.

Nhưng mà, bọn họ lại không đến vì hoàng đế Đại Viêm, cũng không đến vì kỳ trận dị bảo trong hoàng cung, vậy mà lại đến vì Không Hư đạo trưởng.

Bọn họ bắt được Không Hư đạo trưởng, lập tức nghênh ngang rời đi, không biết tung tích.

Hoàng đế Đại Viêm gằm gù ba ngày, rất nhiều đầu người đã rơi xuống đất...

Ngay lúc này, hoàng cung hoàng triều Đại Hạ.

Không Hư đạo trưởng mơ mơ màng màng tỉnh lại, lại thấy được một cung điện tráng lệ, hoàn toàn không thua gì hoàng cung của Đại Viêm.

Ngoài ra còn thấy được một nhóm cường giả.

Nhóm cường giả này chính là những cao thủ thần bí đã xông vào hoàng cung của Đại Viêm vào lúc trước để bắt hắc hãn.

Thực lực thấp nhất của bọn họ cũng đã đạt tới Tiên Thiên, trong đó còn có ba vị cường giả Tông Sư không thể nhìn ra được khí tức.

Hắc hãn chính là bị một người trong số bọn họ đánh ngất đi.

Ngoài ra, còn có một hoàng đế mặc long bào, trông có vẻ khá già nua và uy nghiêm đang được một lão thái giám dìu, vẻ mặt mừng rỡ nhìn hắc hãn: “Không Hư đạo trưởng, người tỉnh rồi!”

Không Hư đạo trưởng có chút sợ hãi, khuôn mặt mập mạp run rẩy: “Người là...” mở rộng vòng tay ra, hùng hồn đáp: “Trẫm là hoàng đế của hoàng triều Đại Hạ!”

Đôi phương Không Hư đạo trưởng vội vàng đứng lên, cung kính hành lễ: “Vô Lượng thiên tôn, bản đạo bái kiến bệ hạ! Không biết bệ hạ tìm bản đạo là vì chuyện gì?”

Hoàng đế Đại Hạ loạng choạng đi tới, lớn tiếng cười nói: “Ha ha, đạo trưởng không cần đa lễ! Trẫm vô cùng khao khát muốn gặp đạo trưởng, nhưng bởi vì đạo trưởng thân ở hoàng cung

của Đại Viêm, trăm chỉ có thể ra hạ sách này, kính xin đạo trưởng đừng trách tội!”

Không Hư đạo trưởng liên tục xua tay: “Không dám không dám...”

Sau đó lại hỏi: “Không biết bệ hạ mời bản đạo đến là có chuyện gì?”

“Trăm là vì thuốc trường sinh bất lão!”

Vẻ mặt của Hoàng đế Đại Hạ khẩn thiết nhìn Không Hư đạo trưởng: “Nghe nói đạo trưởng tinh thông thuật luyện đan, đã luyện ra được thuốc trường sinh bất lão ở Đại Viêm, trăm vô cùng mừng rỡ, cho nên mời đạo trưởng đến đây!”

Không Hư đạo trưởng trầm nghĩ, quả nhiên là như thế.

Từ sau khi hắn ta luyện ra thuốc trường sinh bất lão đã có rất nhiều người không thể ngồi yên được rồi.

Rất nhiều cao thủ hội tụ ở kinh thành Đại Viêm, hy vọng có thể tiếp xúc với hắn ta, thậm chí muốn bắt đi.

Nhưng hắn ta vẫn ở trong hoàng cung, được hoàng đế của Đại Viêm phái cao thủ bảo hộ, cho nên bọn họ không thể thành công. Đáng tiếc cuối cùng vẫn rơi vào trong tay Đại Hạ.

Hoàng đế Đại Hạ thở dài: “Đạo trưởng, đất nước không thể một ngày không có vua! Trăm đã già, thời gian không còn nhiều, đứa con trai tài giỏi của trăm lại bị giam lỏng ở Đại Võ, khi nào trở về vẫn còn là ẩn số!”

“Cho nên, trăm còn không thể chết, bằng không thiên hạ nhất định sẽ đại loạn, hy vọng đạo trưởng hãy vì lợi ích của giang sơn xã tắc, luyện ra được thuốc trường sinh bất lão, giúp trăm kéo dài được mạng sống! Kính xin đạo trưởng thành toàn!”

“Kính xin đạo trưởng thành toàn!” Những người khác đồng thanh nói.

1150 chữ

Chương 841: Tranh dành quốc sư

“Cái này...”

Không Hư đạo trưởng vô cùng khó xử: “Không phải bản đạo không muốn giúp đỡ, mà là việc này không phải có thể giúp là giúp được ngay! Phải biết là muốn luyện ra được thuốc trường sinh bất lão cần rất nhiều kỳ trân dị bảo, tiên trân kỳ tài! Không có nguyên liệu thì căn bản không thể luyện ra được tiên đan!” Hoàng đế Đại Hạ vội vàng nói: “Đạo trưởng xin yên tâm, trẫm đã sai người thu thập kỳ trân dị bảo trong thiên hạ, cung cấp cho người để người luyện đan! Người muốn cái gì, trẫm sẽ thu thập cái đó, tuyệt đối sẽ không để đạo trưởng phải khó xử!”

“Ngoại trừ dược liệu khó tìm ra, còn phải ứng đối với lời kiếp!”

Không Hư đạo trưởng thở dài nói: “Bệ hạ hẳn cũng biết thuốc trường sinh bất lão là tiên đan diệu dược không thuộc về trần thế! Lúc trước bản đạo luyện ra được thuốc trường sinh bất lão đã gặp phải lỗi phạt! Không chỉ có bản đạo bị đánh trọng thương, mà ngay cả viên tiên đan kia cũng bị thu trở về rồi, cho nên...” Hoàng đế Đại Hạ lại lập tức nói: “Trẫm quả thật đã sớm biết những chuyện mà đạo trưởng vừa nói rồi! Vì để ứng phó với lời kiếp, trẫm đã mời rất nhiều cao thủ trong thiên hạ tới, đạo trưởng cứ việc yên tâm!” Không Hư đạo trưởng nghe thấy vậy cũng có chút động tâm.

Nhưng hẳn ta là quốc sư của Đại Viêm, được bệ hạ Đại Viêm coi trọng, tùy ý thay đổi môn đình thì không hay cho lắm.

Cho nên tỏ vẻ có chút do dự.

Hoàng đế Đại Hạ lớn tiếng nói: “Ngoài ra, trẫm cũng phong người làm quốc sư, làm nhất phẩm đương triều! Các loại vinh hoa phú quý chắc chắn không hề ít! Nói tóm lại, Đại Viêm có thể cho người cái gì thì trẫm cũng có thể cho người cái đó! Hơn nữa còn nhiều hơn so với bọn họ, tốt hơn so với bọn họ!” Không Hư đạo trưởng vẫn có chút do dự.

Hoàng đế Đại Hạ cắn răng nói: “Còn có đạo trưởng chỉ cần có thể luyện ra được thuốc trường sinh bất lão, trẫm còn phong người một chữ vương, cùng trẫm trị vì thiên hạ!” Không Hư đạo trưởng đã vô cùng động tâm rồi. Luyện đan cho ai không phải là luyện?

Hơn nữa, hoàng đế Đại Hạ cho càng nhiều thì càng thỏa mãn khẩu vị của hắn ta.

Vì vậy, hắn ta khom người cúi đầu: “Đa tạ long ân của bệ hạ! Bần đạo mặt dày tiếp nhận nhiệm vụ này, vì bệ hạ mà luyện chế thần đan!”

Hoàng đế Đại Hạ vui vẻ cười lớn: “Ha ha! Trẫm nên cảm tạ đạo trưởng mới đúng! Sau này, Không Hư đạo trưởng sẽ ở lại hoàng cung của Đại Hạ rồi.

Hoàng đế Đại Hạ vô cùng vui vẻ, vừa nhiệt tình chiêu đãi, vừa lệnh cho người tranh thủ thu thập thiên tài địa bảo để luyện chế thần dược, để Không Hư đạo trưởng mau chóng luyện chế thuốc trường sinh bất lão, ví dụ như bọn họ lại phái người tới gặp Lâm Bắc Phàm, bỏ ra một cái giá rất lớn để mua hai lạng xương rồng từ chỗ hắn.

Chỉ dựa vào phần xương rồng giả này, Lâm Bắc Phàm đã lừa được ba nghìn vạn lượng từ Đại Hạ.

Kết quả là đã bán lâu như vậy, da xương rồng cũng không bị rách.

Mặt khác, dưới tình huống Không Hư đạo trưởng nhàn rỗi không có chuyện gì để làm, lại quay lại làm nghề cũ, luyện chế Thông Thần đan.

Bây giờ trên dưới Đại Hạ đều vô cùng tin tưởng bản lĩnh của Không Hư đạo trưởng. Thấy hắn ta luyện ra thần đan như vậy thì liền vội vã thử nghiệm.

Kết quả, mỗi người đều cảm thấy sung sướng như tiên, vừa có tinh thần lại vừa phấn khích, lúc ấy thật sự giống như là đã nhìn thấy tiên nhân.

Ngay cả hoàng đế Đại Hạ tuổi già bệnh nặng, sau khi ăn Thông Thần đan cũng cảm thấy có tinh thần hơn rất nhiều, thân thể cũng tốt hơn, vì thế càng thêm tin tưởng mà không có chút nghi ngờ nào đối với bản lĩnh của Không Hư đạo trưởng, cho càng nhiều đãi ngộ hơn.

Bởi vì thường xuyên lộ diện, tin tức Không Hư đạo trưởng bị Đại Hạ bắt đi dần dần được truyền ra.

Hoàng đế Đại Viêm tức giận kêu gào, phát ra quốc thư trong đêm, nói hoàng đế Đại Hạ là trộm, vậy mà lại trộm đi quốc sư của bọn họ.

Yêu cầu Đại Hạ lập tức trả lại quốc sư, còn phải bồi thường xin lỗi, bằng không sẽ sử dụng bạo lực.

Căn bản là hoàng đế Đại Hạ không bị uy hiếp.

Có bản lĩnh thì đánh qua đây, ai sợ ai chứ?

Sở dĩ hoàng đế Đại Hạ nói như vậy, thứ nhất là bởi vì không sợ, thứ hai là bởi vì lực địa của hai nước không giáp nhau, người muốn đánh tới nhất định phải đi qua Đại Võ, Đại Võ chắc chắn sẽ không cho qua.

Vì vậy, chỉ có con đường vượt biển.

Nhưng mà, lúc trước xương rồng xuất hiện trên biển, dẫn đến trận hải chiến của hai nước, hải quân hai nước đều bị tiêu diệt rồi, căn bản là không đánh lại.

Lúc này, nữ đế Đại Võ không ngại lớn chuyện, xen vào một chân.

Hai vị đều là hoàng đế của nước lớn, náo loạn âm ỉ thì ra thể thống gì, chẳng lẽ không thể bình tĩnh ngồi xuống, bớt hai đạo sao?

Trăm nguyện ý nhường ra một khoảng địa bàn ở giao giới, để cho hai bên các người ra sức đánh.

Hai lão hoàng đế tức giận đến méo miệng, không ăn nổi cơm.

Các nước khác đã nhao nhao lên đợi xem trò cười.

Cuối cùng, Đại Viêm và Đại Hạ vẫn không đánh nhau.

Nhưng có làm chuyện gì sau lưng hay không thì không thể biết được.

Bởi vì Không Hư đạo trưởng có thể luyện chế thuốc trường sinh bất lão đã đi tới kinh thành Đại Hạ, cho nên rất nhiều thế lực từ khắp các nơi cũng nhao nhao đi tới kinh thành Đại Hạ, kinh thành trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết.

Hoàng đế Đại Hạ không thể không tăng cường đề phòng, cẩn thận quốc sư của mình bị người khác trộm mất, giấc mơ

trường sinh sẽ vỡ tan tành.1091 chữ

Chương 842: Lại luyện đan

Không bao lâu sau, hoàng đế Đại Hạ mừng rỡ đến tìm Không Hư đạo trưởng: “Quốc sư, trăm đã thu thập đầy đủ những nguyên liệu luyện đan mà ngươi cần cho ngươi rồi, khi nào ngươi mở lò luyện đan?”

Không Hư đạo trưởng vô cùng kinh ngạc: “Bệ hạ, nhanh như vậy?”

“Tất nhiên! Vì thu thập được liệu mà đạo trưởng ngươi cần, trăm đã dốc hết quốc khố, còn có các cao thủ trên toàn thế giới thu thập nữa. Có lẽ là hoàng thiên phù hộ, cuối cùng trăm cũng đã tìm đủ rồi!” Hoàng đế Đại Hạ hớn hờ nói.

“Tốt tốt tốt!” Không Hư đạo trưởng cũng vô cùng vui vẻ.

Từ sau lần luyện thành thuốc trường sinh bất lão kia, hắn ta đã sớm muốn luyện chế viên thứ hai rồi.

Không ngờ bất ngờ lại đến nhanh như vậy!

“Quốc sư, khi nào mở lò luyện đan?” Hoàng đế Đại Hạ lại vội vàng hỏi.

Vẻ mặt của tên đạo sĩ bất lương trở nên nghiêm túc: “Bệ hạ, luyện chế thuốc trường sinh bất lão không phải trò đùa! Ngoại trừ chuẩn bị được liệu ra, bản đạo cần trai giới tắm rửa bảy ngày, bình tâm tĩnh khí mới có thể luyện chế thần đan! Ngoài ra, còn phải phái ra đông đảo cao thủ ứng phó với các cường giả đến cướp đoạt, cùng với lôi kiếp khủng bố sắp tới!”

Hoàng đế Đại Hạ cũng cho là đúng gật gật đầu: “Quốc sư nói rất đúng, quả thật là phải chuẩn bị tốt ở phương diện này! Quốc sư trai giới tắm rửa, chuẩn bị thật tốt cho việc luyện đan! Những chuyện khác đều phải giao cho trăm xử lý!”

“Đa tạ bệ hạ!” Đạo sĩ bất lương cúi lạy.

Sau đó hai người chia nhau hành động.

Tên đạo sĩ bất lương đi chuẩn bị trước khi luyện đan, hoàng đế Đại Hạ thì điều binh khiển tướng, điều động cao thủ, chuẩn bị

ứng phó với các cao thủ mạnh đến từ nơi khác và lôi kiếp từ trên trời giáng xuống.

Hành động lớn như vậy tất nhiên là sẽ thu hút sự chú ý của mọi người ở bên ngoài.

“Triều đình Đại Hạ làm sao vậy, sao lại thường xuyên điều động binh mã như vậy?”

“Ngay cả binh mã của mấy thành thị xung quanh cũng đều được điều tới, tổng cộng năm mươi vạn binh mã tề tụ ở kinh thành!”

“Chẳng lẽ đây là muốn đánh giặc sao? Muốn đánh ai?”

“Không phải đánh giặc, lão phu hoài nghi có lẽ hoàng đế Đại Hạ sắp không xong rồi!”

“Ăn nói bậy bạ! Ngày hôm trước ta còn thấy tinh thần hấn ta phần chấn ,mặt mũi hồng hào, căn bản là không giống với dáng vẻ không ổn! Hơn nữa, hấn ta còn có đan dược của quốc sư kéo dài mạng sống, làm sao có thể có chuyện?”

“Chẳng lẽ, Không Hư đạo trưởng muốn luyện chế thần dược?”

Rất nhiều suy đoán dấy lên xôn xao.

Trong đó, cách nói được lưu truyền rộng rãi nhất chính là Không Hư đạo trưởng muốn luyện chế thuốc trường sinh bất lão, cho nên hoàng đế Đại Hạ mới điều binh khiển tướng, lệnh cho tất cả cao thủ tụ tập ở kinh thành, phòng ngừa bất trắc.

Trong Ngự Thư phòng của hoàng cung Đại Võ, Lâm Bắc Phàm và nữ đế nhìn nhau rồi ngồi xuống.

“Ái khanh, ngươi cảm thấy động tĩnh này của kinh thành Đại Hạ thế nào?” Nữ đế hỏi.

Lâm Bắc Phàm tự tin cười nói: “Vi thần cho rằng Không Hư đạo trưởng có thể đang chuẩn bị luyện chế thuốc trường sinh bất lão! Đây là chuyện liên quan đến đại nghiệp trường sinh của hoàng đế Đại Hạ, cho nên mới điều binh khiển tướng, ứng phó với bất trắc!” Nữ đế cười gật đầu: “Trẫm cũng có cùng suy nghĩ như vậy! Hoàng đế Đại Hạ đã không thể sống nổi mấy năm nữa, hiện giờ nhìn thấy hy vọng kéo dài tuổi thọ, tất nhiên sẽ toàn lực ứng phó! Nhưng ái khanh, ngươi cảm thấy có thể luyện ra được thuốc này sao?”

Giọng nói của Lâm Bắc Phàm vang vọng: “Quan điểm của vị thần vẫn như vậy, luyện chế thuốc trường sinh bất lão chính là đi ngược với ý trời! Ông trời tuyệt đối sẽ không cho phép đan dược lợi hại như vậy tồn tại!” Thời gian bảy ngày trôi qua rất nhanh chóng...

Lúc này kinh thành Đại Hạ, thủ vệ vô cùng nghiêm ngặt.

Năm mươi vạn đại quân tiến vào kinh thành, năm bước một vị, mười bước một trạm gác, toàn thành giới nghiêm, dân chúng không được ra ngoài.

Phàm là dân chúng có hoài nghi, không có hộ tịch trong sổ thì đều bị tạm thời trục xuất khỏi kinh thành, bằng không chỉ có thể chữa đao kiếm về phía nhau.

Cả kinh thành bị tạo thành một khối giống như một cái thùng sắt.

Trong hoàng cung, thủ vệ càng nghiêm ngặt hơn, trên cơ bản cao thủ triều đình đều tập trung ở chỗ này, có thể nói là nơi cực kỳ nguy hiểm.

Nếu không có thực lực Tông Sư mà xông vào chính là thập tử nhất sinh. Cho dù là Tông Sư trong lòng cũng có cố kỵ, không dám làm bừa.

Lúc này, hoàng đế Đại Hạ đang dẫn đầu văn võ bách quan canh giữ trước mặt một tòa cung điện, vô cùng căng thẳng.

Khi mặt trời đứng bóng, Không Hư đạo trưởng bước ra từ bên trong.

Hoàng đế Đại Hạ khẩn trương đi tới, vội vàng nói: “Quốc sư, chuẩn bị như thế nào rồi?”

Không Hư đạo trưởng rung cây phát trần trên người, sắc mặt nghiêm túc bái lạy: “Vô Lượng thiên tôn! Khởi bẩm bệ hạ, tất cả đều đã được chuẩn bị ổn thỏa, có thể luyện chế thuốc trường sinh bất lão rồi!”

Hoàng đế Đại Hạ mừng rỡ: “Được được được! Quốc sư, trong thời điểm luyện đan có thể cho trẫm xem không?”

Không Hư đạo trưởng nhường ra một đường, cười nói: “Đương nhiên có thể! Bệ hạ, còn có các vị đại nhân nữa, mời vào trong!”

“Đa tạ quốc sư!”

Mọi người vừa thấp thỏm lại vừa kích động đi vào.

1181 chữ

Chương 843: Quả nhiên không giống người thường

Trong cung điện có một quảng trường to lớn, ở trung tâm đang bày một cái lò luyện đan rất to, phía dưới có lò lửa đang cháy hừng hực, đốt lò luyện đan đến mức đỏ bùng, hơi nóng ập vào người.

Ở xung quanh lò luyện đan bày đầy rẫy các loại dược liệu, kỳ trân dị bảo thu thập được từ trong thiên hạ.

Trong đó, không thể thiếu dược dẫn tử quý giá nhất - xương rồng.

“Bệ hạ, còn có các vị đại nhân!”

Không Hư đạo trưởng có chút kích động nói: “Sau đây bản đạo sẽ dùng lò luyện đan và dược liệu này để luyện chế thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết! Đây không phải là chuyện nhỏ, không thể phân tâm, cho nên bản đạo cũng không thể chiêu đãi các vị được!”

“Quốc sư cứ việc luyện đan, không cần bận tâm đến chúng ta!” Hoàng đế Đại Hạ lớn tiếng nói.

“Tạ bệ hạ! Mặt khác, vào lúc luyện thành đan rồi có thể sẽ có cao thủ tới từ khắp nơi đến cướp đoạt, thậm chí còn có thể dẫn sấm sét tới, cái này..”

Hoàng đế Đại Hạ cười ha ha: “Quốc sư, ngươi không cần lo lắng, trẫm đã sớm chuẩn bị sẵn sàng rồi!”

Hoàng đế Đại Hạ vỗ tay, một nhóm cao thủ nối đuôi nhau đi vào.

Trong đó, vậy mà lại có ba vị cường giả cấp bậc Tông Sư, năm mươi cường giả Tiên Thiên.

“Trẫm đã triệu tập phần lớn cường giả của Đại Hạ đến đây để bảo vệ cung điện! Ở bên ngoài cung điện, trong hoàng cung

còn có mười vạn đại nội cấm vệ, bọn họ đều là cao thủ, giỏi đánh theo đoàn, cho dù Tiên Thiên có mọc thêm cánh cũng khó mà thoát! Bên ngoài hoàng cung, trong kinh thành còn có năm vạn quân canh giữ! Thế lực như thế này đủ để đối phó với cao thủ khắp nơi rồi!” Hoàng đế Đại Hạ vô cùng tự tin.

Không Hư đạo trưởng vô cùng lo lắng: “Bệ hạ, thế lực này đủ để ứng phó với cao thủ khắp nơi! Chỉ là, sấm sét khủng bố từ trên trời giáng xuống.”

Lần trước, hắn ta không cẩn thận luyện chế ra thần đan đã bị lôi đình trên trời bỏ cho gần chết, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Lần thứ hai nếu không có sự chuẩn bị tương ứng có thể sẽ mất mạng.

Hoàng đế Đại Hạ thông dong cười nói: “Quốc sư, tuy rằng sấm sét khủng bố, nhưng trẫm cũng có kế sách ứng phó rồi!” Không Hư đạo trưởng kinh hãi: “Ngay cả sấm sét mà cũng có kế sách ứng phó... Bệ hạ, là biện pháp gì?” Hoàng đế Đại Hạ lại vỗ tay, ngay lập tức có một nhóm quan binh cầm mấy cây gậy sắt to lớn tiến vào, cắm trên mặt đất.

Không Hư đạo trưởng vẫn kinh ngạc như cũ: “Bệ hạ, đây là có ý gì?”

Hoàng đế Đại Hạ cười nói: “Từ sau khi quốc sư tới, trẫm đã cân nhắc tới việc đối phó sấm sét như thế nào! Sau khi tiếp thu ý kiến của quần chúng, một vị hiền nhân đã gợi ý nói rằng gậy sắt có thể dẫn sấm sét! Chỉ cần cắm gậy sắt dựng cao trên mặt đất, sấm sét trên trời đều sẽ bị gậy sắt thu hút, như vậy có thể giảm bớt nguy hại của sấm sét!”

“Thì ra là như thế!” Không Hư đạo trưởng cảm thấy cái hiểu cái không mà gật đầu.

Hoàng đế Đại Hạ chỉ ngón tay vào các vị cao thủ phía sau, vô cùng đắc ý nói: “Như vậy, uy lực của sấm sét đã bị yếu đi, rất nhiều cao thủ ở nơi này của chúng ta hẳn là đủ để ngăn cản sấm sét còn sót lại rồi!”

“Được được được! Bần đạo yên tâm rồi!” Không Hư đạo trưởng lại gật đầu một lần nữa.

Tuy rằng hắn ta vẫn không hiểu nguyên lý gậy sắt dẫn lôi, nhưng biết hoàng đế Đại Hạ nhất định sẽ không lấy thuốc

trường sinh bắt lão ra để đùa giỡn.

Nếu mà luyện không được thần đan thì người chịu thiệt nhất chắc chắn là hắc ta. Cho nên Không Hư đạo trưởng có thể tạm thời yên tâm rồi, toàn lực ứng phó luyện chế thần đan.

Hắc ta hít sâu một hơi, đè nén nội tâm kích động, nói: “Nếu tất cả đều đã được chuẩn bị ổn thỏa rồi thì bản đạo sẽ bắt đầu luyện đan!”

“Quốc sư, mời!” Hoàng đế Đại Hạ rất kích động, trốn ở mái hiên phía dưới cung điện cùng với văn võ bách quan, lăng lẳng nhìn quốc sư luyện chế thần đan.

“Gió tới!” Không Hư đạo trưởng hô to một tiếng.

Thân thể hắc ta chấn động, kinh khí phóng ra ngoài, tạo thành một trận gió lớn thổi về phía lò luyện đan, gió lớn cuộn lên ngọn lửa bên trong lò luyện đan khiến nó cháy hùng hực, phát ra thanh âm tách tách.

“Lửa tới!” Không Hư đạo trưởng lại hô một tiếng.

Sau đó trên tay ngưng tụ ra một ngọn lửa, bị hắc ta đánh vào giữa lò luyện đan, đại hỏa thiêu cang thêm hùng hực.

“Nước đến!” Không Hư đạo trưởng lại hô một tiếng.

Trên tay đã xuất hiện giọt nước, biến thành một dòng nước trong suốt, đánh vào trong lò luyện đan.

Kế tiếp, Không Hư đạo trưởng ném các dược liệu đã được chuẩn bị vào trong lò luyện đan theo thứ tự nhất định, hòa tan nó một cách nhanh chóng, hóa thành thuốc ở dạng lỏng, sau đó lại dung hợp vào cùng một chỗ. Sau đó, hai tay ngưng tụ chân khí, ôm lấy lò luyện đan đỏ bừng, vừa lảm bảm, vừa dùng sức ném lên. Sau khi lò luyện đan hạ xuống, lại ném lên một lần nữa, giống như tung hứng vậy.

Nói tóm lại, lúc đầu luyện chế thuốc trường sinh bắt lão như thế nào thì bây giờ liền luyện chế như thế.

Mỗi một bước đều tỉ mỉ từng li từng tí, không có chút sai lệch nào!

Mọi người trốn dưới mái hiên cung điện, say mê nhìn ngắm, khen không dứt miệng.

“Phương pháp luyện đan của quốc sư thật sự là quá kinh người!”

“Đúng vậy, lần đầu tiên nhìn thấy ném lò luyện đan lên để luyện đan, quả nhiên khác hoàn toàn với luyện khí sĩ khác!”

“Theo lời quốc sư nói, luyện đan như vậy là để hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt, tập hợp linh khí thiên địa! Chỉ có phương pháp như thế mới có thể luyện chế ra tiên đan diệu dược trong truyền thuyết!”

“Đúng vậy, cao nhân làm việc quả nhiên không giống người thường!”

1174 chữ

Chương 844: Tạch rồi sao?

Đúng lúc này, Không Hư đạo trưởng đột nhiên phun ra một ngụm máu, nhuộm trên lò luyện đan làm cho mọi người nhất thời vô cùng hoảng sợ.

“Sao quốc sư lại học ra máu vậy?”

“Một ngụm máu thật lớn, tất cả đều nhuộm lên lò luyện đan rồi!”

“Đúng vậy, người bình thường phun ra một ngụm máu như vậy, chỉ sợ đã ngất đi rồi!”

“Quốc sư làm sao vậy, sẽ không xảy ra chuyện chứ?”

“Chẳng lẽ, luyện đan thất bại rồi sao?”

“Các vị ái khanh, không nên sợ hãi!”

Hoàng đế Đại Hạ bình tĩnh cười nói: “Lúc trước, quốc sư đã dặn dò trăm, đây là thao tác bình thường! Bởi vì thuốc trường sinh bất lão là tiên đan thần dược không nên xuất hiện trên thế gian, gần như là không thể luyện chế ra! Cho nên nhất định phải lấy máu huyết của quốc sư làm chất dẫn, mới có cơ hội luyện chế ra thần đan diệu dược!”

Mọi người mới chợt bừng tỉnh.

“Thì ra là như thế, vừa rồi làm vì thân giết nầy mình!”

“Không ngờ máu tươi của quốc sư còn có tác dụng kỳ diệu như thế, quả nhiên là một vị cao nhân!”

“Xem ra, thần đan sắp thành rồi!”

Mọi người yên lòng, tiếp tục thưởng thức biểu diễn “học máu” của quốc sư.

Chỉ thấy Không Hư đạo trưởng đang ôm lò luyện đan cháy bùng bùng ném lên nhiều lần, rồi lại nhiều lần đón lấy, sau đó cách vài lần lại phun ra một ngụm máu bắn lên lò luyện đan.

Bởi vì phun ra quá nhiều máu nên sắc mặt của Không Hư đạo trưởng đã trắng bệch rồi! Nhưng hẳn ta rất vui trong lòng.

Bởi vì hẳn ta đã sắp luyện thành thần đan thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết rồi! Nhưng đến lúc này tuyệt đối không thể khinh thường. Bởi vì lôi kiếp sắp tới.

Sắc mặt của Không Hư đạo trưởng dần dần trở nên nặng nề, lớn tiếng hô: “Bệ hạ, còn có các vị đại nhân, các người phải cẩn thận! Thần đan sắp luyện thành, thời tiết sắp đột biến, lôi kiếp khủng bố sắp tới rồi!” Hoàng đế Đại Hạ đã sớm trốn dưới mái hiên lớn tiếng hô: “Quốc sư cứ yên tâm, chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng!”

“Được! Bần đạo lại lắm mồm nhắc nhở một câu, đầu tiên là gió thổi tới! Lần trước khi bần đạo luyện chế thần đan, sẽ thổi tới từng luồng gió yêu ma, gió này sẽ ảnh hưởng đến tinh thần của mọi người, mọi người nhất định phải cẩn thận!”

Sau khi Không Hư đạo trưởng nhắc nhở xong, ngẩng đầu nhìn bốn phía, đề phòng luồng gió yêu ma sắp tới.

Đám người hoàng đế Đại Hạ cũng ngẩng đầu nhìn bốn phía, lại phát hiện một chút gió mát cũng không có, thời tiết oi bức kinh người.

Sau đó, không hẹn mà cùng nhìn về phía Không Hư đạo trưởng, như thể đang hỏi: Gió đâu? Gió đâu?

Không Hư đạo trưởng cũng cảm thấy rất nghi hoặc.

Lần trước đến lúc này, quả thật đã có rất nhiều luồng gió yêu ma thổi tới, ảnh hưởng đến việc luyện đan của hẳn ta vô cùng.

Lần này vậy mà lại không có?

Tuy rằng không có gió, khác biệt một chút với dự đoán của hắn ta, nhưng trong lòng của Không Hư đạo trưởng không hề hoảng hốt một chút nào.

Có gió hay không có gió không cần thiết, không có càng hơn.

Hắn ta tiếp tục ném lò luyện đan, vừa nôn ra máu vừa kêu lên: “Bệ hạ, kẻ tiếp trên trời sẽ ngưng tụ mây đen, dẫn đến một mưa rất to! Đây là điềm báo của sấm sét, mọi người phải cẩn thận!”

Nói xong, lập tức ngẩng đầu nhìn trời, đề phòng thời tiết mưa dông sắp tới.

Đám người hoàng đế Đại Hạ cũng ngẩng đầu nhìn trời.

Lại phát hiện bầu trời trong lành, một vầng trăng sáng cao cao đang dâng lên, trời đầy sao, không nhìn thấy một đám mây đen nào.

Thời tiết này thật sự là không thể tốt hơn được nữa.

Sau đó, lại một lần nữa không hẹn mà cùng nhìn về phía Không Hư đạo trưởng, như thể đang hỏi: Mây đâu? Mưa đâu? Chúng ở đâu?

Không Hư đạo trưởng lại cảm thấy nghi hoặc một lần nữa.

Lần trước đến lúc này, trên bầu trời đã sớm mây đen dày đặc, mưa ào ào, vì sao bây giờ lại không có gì cả?

Nhưng tuy rằng xảy ra một chút bất ngờ nho nhỏ, trong lòng Không Hư đạo trưởng vẫn không hề hoảng hốt, không mưa càng tốt, không mưa mới thuận tiện cho việc luyện đan. Hắn tiếp tục ném lò luyện đan, lại phun ra một ngụm máu nữa, sắc mặt trắng như tờ giấy, lớn tiếng kêu lên: “Bệ hạ, các vị đại nhân, thần đan sắp thành, sấm sét khủng bố sắp giáng thế, phá hủy thần dược! Các người nhất định phải chú ý, đừng để sấm sét đạt được ý xấu, sẽ thất bại trong gang tấc!”

Hoàng đế Đại Hạ lớn tiếng hô: “Quốc sư yên tâm, chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng!”

Mấy cây gậy sắt đã được dựng lên cao.

Còn có cao thủ bốn phía cung điện, tất cả đều ngưng tụ chân khí Tiên Thiên, nhìn chằm chằm lên bầu trời.

Chỉ cần sấm sét giáng xuống, bọn họ sẽ tập hợp lực lượng ngăn cản sấm sét.

Nhưng mà, mọi người chờ mãi chờ mãi, vậy mà không thấy sấm sét đâu.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời vẫn quang đãng như thế, trắng sáng vắng vặc, ánh sao lấp lánh, không có một gợn mây nào.

Cảnh tượng thời tiết này trông có vẻ không giống như là sắp có sấm chớp mưa to.

Lúc này, Không Hư đạo trưởng cuối cùng cũng hoảng rồi!

Bởi vì dựa theo kinh nghiệm lúc trước, lúc này hẳn là nên có gió thổi mưa rơi, sấm chớp ùng ùng, trên trời giáng xuống sấm chớp trừng phạt hắn ta, đồng thời hủy diệt thuốc trường sinh bất lão trong tay hắn ta, nhưng bây giờ một chút bóng dáng của sấm chớp cũng không có.

Điều này có phải có nghĩa là...

Đan dược mà hắn ta luyện chế ra không phải là thần đan, không có hiệu quả thần kỳ, cho nên mới không thể thu hút sự chú ý của ông trời sao?

Điều này có nghĩa là... lần luyện đan này của hắn ta đã thất bại sao?

Thế nhưng từ đầu đến cuối hắn ta đều dựa theo kinh nghiệm lúc trước mà làm, một bước cũng không có sai lầm, vì sao lại như vậy?

1209 chữ

Chương 845: Không giống như trong truyền thuyết

“Không hoảng không hoảng, có lẽ lỗi phạt đến muộn một chút!” Không Hư đạo trưởng tự an ủi mình, tiếp tục luyện đan.

Bên kia, đám người của hoàng đế Đại Hạ nhìn bầu trời mà nhíu mày không nói.

Quốc sư đã nói có sấm chớp sắp tới, vì sao chờ lâu như vậy mà vẫn không thấy sấm chớp đâu?

Trong đó, có phải đã xảy ra sự cố không?

Muốn mở miệng hỏi một chút nhưng lại sợ quấy rầy tới quốc sư, cho nên chỉ có thể nhịn lại.

Lúc này, Không Hư đạo trưởng vẫn lặn qua lộn lại để luyện đan như trước.

Lò luyện đan kia bay tới bay lui trên không trung, trang điểm xinh đẹp nhưng vẫn không thể thu hút sự chú ý của ông trời.

Bề ngoài trông tên đạo sĩ bất lương bình tĩnh, nhưng trong lòng đã vô cùng hoảng hốt.

Lôi kiếp, sao còn chưa tới?

Nếu người không tới, đan dược của ta sắp phải ra lò rồi!

“Không được hoảng hốt, chờ một chút nữa, rất nhanh sẽ đến thôi!” Hắn ta lại tự an ủi mình một lần nữa.

Kết quả đợi một lúc đã hết một nén nhang.

Trên trời vẫn không có mây, vô cùng quang đãng, bóng đêm vô cùng an tĩnh, chỉ còn lại thanh âm luyện đan của hắn ta.

Hoàng đế Đại Hạ cùng với các đại thần bên cạnh đã hơi đứng không vững rồi, chỉ có thể sai người bưng mấy cái ghế tới để ngồi xuống nghỉ ngơi.

Sau đó, tiếp tục nhìn Không Hư đạo trưởng lặn qua lộn lại để luyện đan.

Hoàng đế Đại Hạ nhỏ giọng hỏi trái hỏi phải: “Sao qua lâu như vậy rồi mà thần dược vẫn chưa được luyện thành?”

Dựa theo lời dặn dò lúc trước của quốc sư, bây giờ đáng lẽ đã xuất hiện sấm chớp, vì sao còn chưa thấy chút động tĩnh nào?”

“Cái này...

Các quan nhìn nhau, không biết trả lời như thế nào.

Cuối cùng, vẫn là lão thần an ủi: “Bệ hạ, đây gọi là việc tốt thường hay gặp trắc trở, luyện thần dược không thể dễ dàng như vậy được! Bệ hạ ngài xem, cho đến bây giờ, quốc sư vẫn đứng vững như trước, không chút hoang mang, chúng tở đã

không chế tất cả trong tay! Cho nên, bệ hạ chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, thần dược sẽ được ra lò rất nhanh thôi!” Hoàng đế Đại Hạ cũng cho là đúng gập đầu: “Ái khanh nói rất đúng, vậy trăm sẽ kiên nhẫn chờ một chút!”

Lúc này, trong lòng của đạo sĩ bất lương bình tĩnh trong mắt mọi người đã vô cùng hoảng loạn rồi.

Sao sấm chớp còn chưa tới?

Nếu người không đến, thuốc trường sinh bất lão sẽ cháy mất!

Thuốc trường sinh bất lão bị cháy còn có thể ăn sao?

Hơn nữa, thật sự là hắn ta sắp gánh không nổi nữa rồi!

Vừa rồi liên tục phun ra nhiều máu già như vậy, trong cơ thể đã thiếu máu, thân thể trở nên yếu ớt.

Cho dù hắn ta là cường giả Tiên Thiên nhưng đã tổn thất nhiều khí huyết như vậy cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Nếu như không dựa vào ý chí sắt thép thì hắn ta đã ngã xuống rồi!

“Ông trời ơi, cầu xin người mau giáng xuống một tia sấm chớp đi! Cứ đánh lên người ta, chỉ cần có thể luyện chế ra thần đan, ta nguyện ý hiến tế một trăm cân thịt mỡ trên người cho người!”

Đạo sĩ bất lương thầm cầu nguyện với trời.

Đúng vào lúc này, chỉ nghe thấy giáng xuống một tiếng đoàng.

Trong lòng đạo sĩ bất lương vui vẻ, cho rằng ông trời nghe được lời cầu nguyện của hắn ta, đánh xuống một tiếng sấm.

Kết quả ngẩng đầu lên nhìn, không phải sấm chớp, mà là lò luyện đan của hắn đã nổ tung!

Bởi vì bị lửa thiêu quá lâu, hơn nữa bị đạo sĩ bất lương tung hứng, cho nên cuối cùng cũng không chịu nổi, nổ tung ở trên không trung, hóa thành rất nhiều mảnh vụn, rơi xuống lả tả.

Tất cả mọi người đều vô cùng hoảng sợ.

“Đã xảy ra chuyện gì, lò luyện đan... nổ tung rồi sao?”

“Chẳng lẽ..... luyện chế thần đan thất bại rồi?”

“Không thể luyện thành thuốc trường sinh bất lão sao?”

Trong vô số những mảnh vụn của lò luyện đan rơi xuống lá tả, có một hạt châu màu đen bắn ra, xẹt ngang bầu trời.

Đạo sĩ bắt lương nhanh tay lẹ mắt, phóng lên trời bắt lấy hạt châu màu đen này.

Nhìn hạt châu màu đen trong tay, sắc mặt trở nên rối rắm.

Đám người của hoàng đế Đại Hạ bước nhanh tới, hỏi: “Quốc sư, sao lò luyện đan lại nổ? Chẳng lẽ lần luyện đan này thất bại rồi sao?”

Đạo sĩ bắt lương nhìn hoàng đế đang hai mắt tròn tròn, vẻ mặt vội vã, trong lòng đột nhiên bị ghen ứ, có chút sợ hãi.

Vì để luyện chế thuốc trường sinh bất lão mà đối phương đã bỏ ra rất nhiều công sức, ngay cả quốc gia cũng không ngó ngang đến.

Nếu dám nói thất bại, có thể sẽ bị đối phương giết chết tươi mát!

“Bệ hạ, không hề thất bại...”

“Nếu đã không thất bại, vậy thuốc trường sinh bất lão đâu?”
Hoàng đế Đại Hạ vội hỏi.

“Bệ hạ, chính là đây!”

Đạo sĩ bắt lương mở tay ra, trên tay có một hạt châu đen sì, thật giống như một nắm bùn mà hắt ta móc từ đất lên vậy, làm cho người ta vô cùng chán ghét.

“Cái này.....chính là thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết!”

Hoàng đế Đại Hạ và bách quan đều khiếp sợ.

“Đúng vậy!” Đạo sĩ bắt lương mặt dày gật đầu.

“Trong lời đồn, thuốc trường sinh bất lão kia là một hạt châu ánh vàng xán lạn, cực kỳ rực rỡ, có thể không cần dựa vào cái gì mà vẫn có thể lơ lửng trong không trung, vô cùng thần kỳ! Tại sao viên này... lại bình thường như thế?” Hoàng đế Đại Hạ kinh ngạc hỏi.

“Bệ hạ, ngài cũng biết đó là lời đồn, thần đan có thần tính, không có hình dạng gì cả! Nó có thể là một hạt châu màu vàng, cũng có thể là một hạt màu đen, thậm chí có thể không phải là một hạt châu, mà là hình dạng khác, cực kỳ bình thường!” Đạo sĩ bất lương bình tĩnh ngụy biện.

“Nhưng quốc sư, trong lời đồn, khi luyện thành thuốc trường sinh bất lão, hương thơm bốn phía, làm cho người ngửi được cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, tiêu tan bách bệnh! Vì sao viên đan dược này không chỉ không có mùi thơm mà còn có mùi giống như... cháy rồi? Thấp thoáng tỏa ra mùi hôi thối khiến người ta chán ghét?” Hoàng đế Đại Hạ lại đặt câu hỏi. 1169 chữ

Chương 846: Ngụy biện

“Bệ hạ, thần đan không có hình dạng cụ thể, không màu không vị! Nó có thể phát triển thành bất kỳ hình dáng nào đó, cũng có thể có đủ loại hương vị khác nhau, chắc chắn không thể phân biệt dựa vào vẻ bề ngoài!” Đạo sĩ bất lương lại bình tĩnh ngụy biện một lần nữa.

“Nhưng quốc sư, trăm nghe nói thuốc trường sinh bất lão là tiên đan diệu dược không thuộc về thế gian, cho nên lúc luyện thành đan, ông trời sẽ giáng xuống sấm sét hủy diệt thần đan! Vì sao cho tới bây giờ vẫn chưa có bất kỳ động tĩnh gì cả?”

Hoàng đế Đại Hạ suy nghĩ một chút, bổ sung một câu: “Quốc sư, đó chính là do người nói, không phải là lời đồn!”

“Khụ khụ...”

Đạo sĩ bất lương rút cuộc cũng không thể bình tĩnh được nữa, vẻ mặt chột dạ, có chút đỏ mặt vội giải thích: “Bệ hạ, thật ra là như thế, tiên đan lần đầu hiện thế, quả thật sẽ có lôi kiếp, hủy diệt thần đan “Nhưng lần thứ hai sẽ không có nữa, bởi vì đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, vạn sự vạn vật đều sẽ lưu lại một đường sống, thần đan cũng vậy! Hơn nữa, đây cũng là sự tán thành của ông trời đối với bệ hạ, cho rằng người đức hạnh cao thượng, cho nên mới không hủy diệt thần dược, dù sao người cũng là thiên tử, con trai của ông trời mà!”

Hoàng đế Đại Hạ vui vẻ cười rộ lên: “Quốc sư nói đúng! Trẫm là thiên tử, cho nên được ông trời ban ân! Mau đưa thần đan cho trẫm!”

“Bệ hạ, chúc ngon miệng!” Đạo sĩ bất lương đưa tiên đan trong tay qua.

Nhưng đúng lúc này, một vị lão thần bên cạnh hoàng đế Đại Hạ đột nhiên xé rách mặt nạ cùng quần áo trên người, sau đó xông tới với một tốc độ nhanh như chớp, muốn cướp đi tiên đan trong tay hoàng đế Đại Hạ.

Nhưng bị Tông Sư bên cạnh phát hiện, hai bên nhanh chóng giao thủ với nhau.

Trong nháy mắt, đã giao thủ được mười hiệp, hai bên đều không làm gì được đối phương.

Nhưng lúc này, thân thể của đối phương chấn động, tay hoàng đế Đại Hạ bị kinh khí ảnh hưởng, đột nhiên buông ra, tiên đan trong tay bị ném lên không trung.

Đối phương xông lên bầu trời với tốc độ nhanh như chớp, hướng về phía viên tiên đan kia.

“Bản tọa sẽ mang thuốc trường sinh bất lão này đi, ha ha!”

“Đồ ăn trộm, đừng có mơ tưởng”

Tông Sư Đại Hạ theo sát phía sau, hai bên lại đánh nhau một lần nữa.

Sau đó đúng vào lúc này, có rất nhiều cường giả xông vào từ bên ngoài hoàng cung, không phải Tiên Thiên thì chính là Tông Sư, tất cả đều đến để cướp đoạt thần đan.

“Thuốc trường sinh bất lão này là thuộc về bản tọa!”

“Nên thuộc về ta, các người đừng mơ mà đạt được!”

“Thế thì xem khả năng thực sự đi!”

Thấy có rất nhiều cường giả xa lạ tới cướp đoạt thần đan của hần ta, hoàng đế Đại Hạ vô cùng tức giận, lớn tiếng hô to:

“Mau cướp lại thuốc trường sinh bất lão của trẫm về đây!”

“Vâng, bệ hạ!”

Toàn bộ cao thủ của hoàng triều Đại Hạ hành động, vừa ngăn cản các cao thủ tới từ khắp nơi, vừa đi cướp đoạt lại thần đan.

Còn có đại nội thị vệ đóng quân ở trong hoàng cung cũng bắt đầu hành động. Trong hoàng cung vô cùng hỗn loạn.

Viên thần đan bị mọi người cướp đoạt kia lại bay tới bay lui trên không trung, không ngừng đổi tay, lại không ngừng bị đánh bay ra ngoài.

Hoàng đế Đại Hạ đứng trên mặt đất nhìn mà vô cùng sốt ruột.

Sợ nhất là bọn họ không cẩn thận làm nát thần dược kéo dài mạng sống của hắn ta.

“Bệ hạ, nơi này vô cùng nguy hiểm, chúng ta rút trước đi!” Có người khuyên nhủ.

“Trẫm không đi! Không cầm được thần dược, trẫm tuyệt đối không rời đi!” Hoàng đế Đại Hạ si mê nhìn viên tiên đan bay tới bay lui kia.

Mà lúc này, đạo sĩ bắt lương lại vô cùng mừng rỡ.

Đánh đi đánh đi, tốt nhất là hủy thuốc đi, như vậy bản đạo sẽ không sao nữa!

Nhưng tuy rằng đấu kịch liệt, tất cả mọi người đều cẩn thận, không muốn làm hư hại thần đan.

Cuối cùng, vẫn là kỹ xảo của cao thủ Đại Hạ cao hơn một bậc.

Sau khi phải trả một cái giá rất đắt, rốt cục cũng đã đánh lui được hết tất cả kẻ địch, cướp lấy thuốc trường sinh bất lão dâng đến trước mặt hoàng đế Đại Hạ.

“Bệ hạ, thần dược ở đây, chúc người ngon miệng!”

“Được được được! Các vị ái khanh đều có công bảo vệ thuốc, tất cả đều phải được thưởng lớn!”

Hoàng đế Đại Hạ tươi cười rạng rỡ: “Chờ trẫm ăn thuốc trường sinh bất lão này rồi, thực hiện sự nghiệp trường sinh vĩ đại, nhất định sẽ luận công ban thưởng cho các ngươi!”

“Tạ bệ hạ!” Mọi người vui mừng nói.

Trong sự chờ mong của mọi người, hoàng đế Đại Hạ vươn bàn tay run rẩy, tiếp nhận viên thần đan vừa đến si lại vừa hơi thối

kia, si mê nói: “Đây chính là thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết! Chờ trăm ăn nó rồi nhất định có thể thực hiện mộng đẹp trường sinh, ngắm nhìn thiên hạ! Mà Đại Hạ ta sẽ thiên thu vạn đại, tồn tại vĩnh viễn!” Nói xong, hắn ta bỏ thân đan vào trong miệng.

“Bệ hạ, chờ một chút!” Đạo sĩ bắt lương kêu một tiếng.

Hoàng đế Đại Hạ ngừng lại, cười hỏi: “Quốc sư, còn có chuyện gì?”

Đạo sĩ bắt lương nhìn cục đen sì không giống tiên đan kia, lại giống như thuốc độc hơn, khóe miệng hơi co giật, trong lòng thầm nghĩ: Ăn thứ này vào trong bụng hắn ta sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

“Không... Không có gì đâu! Bệ hạ, xin tiếp tục đi ạ!”

Hoàng đế Đại Hạ cho rằng đạo sĩ bắt lương luyện tiếu mới cười nói: “Quốc sư, luyện ra thần dược cuối cùng lại phải đưa cho người ta ăn! Quốc sư, người yên tâm, công lao của người trăm tuyệt đối sẽ không quên! Chờ sau khi trăm được trường sinh, nhất định tuân thủ lời hứa của mình, phong người làm một chữ vương, chia sẻ thiên hạ cùng người! Ha ha...”

Sau khi cười xong, hắn ta nuốt xuống...

1149 chữ

Chương 847: Đi nữa sẽ chết người đó

Hoàng đế Đại Hạ một ngụm nuốt thuốc trường sinh bất lão xuống trong sự chờ mong của mọi người. Tuy nhiên, sau khi ăn lại không có biểu hiện gì cả.

Một vị hoàng tử tò mò hỏi: “Phụ hoàng, người nuốt thuốc trường sinh bất lão rồi có cảm giác như thế nào? Thân thể có tốt hơn chút nào không?”

“Cảm giác...”

Hoàng đế Đại Hạ nhíu mày: “Cảm giác giống như là không có gì thay đổi! Chỉ là viên thân đan này... Thật sự là quá khó ăn, vừa thối vừa nghẹn, trăm cũng phải nhẫn nhịn sự ghê tởm mới nuốt được viên đan dược này!”

Mọi người kìm lòng không đặng mà nhìn về phía đạo sĩ bất lương, hy vọng hắn ta có thể giải thích. “Không có thay đổi gì, vô cùng bình thường!”

Đạo sĩ bất lương bình tĩnh nói: “Bất luận là dược liệu nào cũng không thể có hiệu quả trong chốc lát được, thần dược cũng vậy! Bây giờ bệ hạ đã nuốt thần dược, nó sẽ dần dần điều hòa thân thể của người, kéo dài tuổi thọ của người, khôi phục dung mạo thanh xuân của người! Bệ hạ chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được!”

“Thì ra là như thế, quốc sư nói vô cùng có đạo lý! Ha ha...”
Hoàng đế Đại Hạ cười ha ha.

“Thì ra là như thế, vừa rồi ta đã lo lắng vô ích rồi!”

“Thì ra, thần dược cũng cần thời gian để phát huy tác dụng, không thể phát sinh biến hóa ngay lập tức!”

“Quốc sư nói không sai! Bây giờ long thể của bệ hạ bất an, yếu ớt không được bồi bổ, chỉ có điều trị dần dần mới không tổn thương tới long thể!”

“Sau khi nghe quốc sư nói, vi thần đã thả lỏng hơn nhiều rồi!”

Tất cả mọi người đều khen ngợi, an ủi hoàng đế Đại Hạ.

Hoàng đế Đại Hạ càng nghe càng thoải mái, sắc mặt đã hồng nhuận lên ba phần, có tinh thần hơn nhiều rồi. Đạo sĩ bất lương cười theo, trong lòng lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Không có gì xảy ra thì tốt! Nói thật luyện đan dược thành đáng về này rồi hắn ta cũng không biết có tác dụng gì hay không, cụ thể có tác dụng gì, có thể có ảnh hưởng không tốt gì hay không.

Bất kể hậu quả như thế nào thì hắn ta cũng đều khó có thể sống tiếp.

Cứ như vậy, sau khi xảy ra chuyện, hắn ta liền có cơ hội chạy trốn.

Sau đó đúng lúc này, tiếng cười của hoàng đế Đại Hạ đột nhiên dừng lại, ôm bụng tròn tròn hai mắt, trông có vẻ vô cùng thống khổ.

Tất cả mọi người đều hoảng hốt, người xung quanh vội vàng tiến lại gần.

“Bệ hạ... Bệ hạ, người làm sao vậy?”

“Bệ hạ, rốt cuộc làm sao vậy, người đừng dọa ta!”

“Mau gọi ngự y! Mau gọi ngự y tới đây!”

Hoàng đế Đại Hạ thống khổ nói: “Trẫm... trẫm đau bụng quá... Đau quá....

Mọi người lại không kim lòng được mà nhìn về phía Không Hư đạo trưởng một lần nữa.

Dù sao, hoàng đế vừa uống thuốc trường sinh bất lão mới xảy ra tình huống như vậy, trong đám đông, Không Hư đạo trưởng hiểu rõ tình huống nhất.

Trong lòng đạo sĩ bất lương đã vô cùng hoảng loạn rồi.

Vậy mà lại xảy ra chuyện!

Thực sự là chuyện tốt không linh, chuyện xấu lại linh Đạo sĩ bất lương lớn tiếng hét lên: “Mọi người đừng hoảng sợ, đây là phản ứng bình thường!”

“Điều này là bình thường?” Tất cả mọi người đều ngẩn người.

Đạo sĩ bất lương hỏi: “Bệ hạ, bây giờ có phải là ngài đau bụng không thể chịu nổi, có một cảm giác muốn đi ngoài đúng không?”

Hoàng đế Đại Hạ vừa ôm bụng, vừa thống khổ gật đầu: “Quốc sư nói rất đúng! Hiện tại trẫm... quả thật có một cảm giác muốn đi ngoài, tình huống này bình thường sao?”

“Dạ đúng thưa bệ hạ.”

Đạo sĩ bất lương tràn đầy tự tin nói: “Điều này cho thấy viên thuốc trường sinh bất lão này đang cải thiện thân thể của người, cũng chính là thay xương đổi cốt, xử lý những thứ dư thừa trong cơ thể người, sau đó thông qua phương thức đi ngoài để bài trừ ra ngoài! Cho nên, bây giờ người chỉ cần đi ngoài bình thường là được!”

“Thì ra là như thế, bây giờ trẫm phải đi ngoài, các người mau chuẩn bị đi!” Hoàng đế Đại Hạ nói.

“Vâng, bệ hạ!”

Sau đó, hoàng đế Đại Hạ được hai lão thái giám dìu đi vào trong cung điện, sau đó đóng cửa lại.

Thái giám cận thân kêu người mang bồn cầu cùng với ghế để hoàng đế đi ngoài. Những người khác kiên nhẫn chờ đợi bên ngoài. Không bao lâu sau, trong cung điện bay ra một mùi hôi thối, tràn ngập toàn bộ cung điện.

Các đại thần xung quanh chỉ muốn ngất xỉu nhưng cũng không dám bịt mũi. Dù sao đây cũng là do hoàng đế thải ra, người dám ghét bỏ sao?

Cận thần đầu rơi xuống đất. Một lúc sau, một tiểu thái giám mang theo bồn cầu bốc mùi hôi thối đi ra, đạo sĩ bất lương ngăn lại hỏi: “Tình hình của bệ hạ như thế nào rồi?”

Tiểu thái giám bẩm báo: “Khởi bẩm quốc sư, sau khi đi ngoài xong, tình hình bây giờ của bệ hạ đã tốt hơn nhiều rồi, có tinh thần hơn nhiều!”

Đạo sĩ bất lương len lén thở phào nhẹ nhõm, như vậy là tốt rồi. Chắc chỉ là ăn bảy bữa rồi đau bụng mà thôi, thải ra hết rồi thì sẽ không sao nữa, không có gì to tát.

Nhưng mà ngay lúc này, lão thái giám bên cạnh hoàng đế vội vàng vàng vọt ra: “Tiểu Lâm Tử, bệ hạ vẫn muốn tiếp tục đi ngoài, mau đem thùng về!”

“Vâng, Lưu công công!” Tiểu thái giám kia vội vàng trở về.

Một lát sau, bên trong cung điện lại bốc ra mùi vô cùng hôi thối, các bá quan bên ngoài cung điện lại bị tàn phá tinh thần một lần nữa.

Nó chưa không thể tưởng tượng được! Rất nhiều người đã xanh mặt!

Trong lòng đạo sĩ bất lương có chút hoảng hốt, thấp thỏm.

Đã đi ngoài hai lần rồi, này còn hôi thối hơn lần kia, sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ? Nếu xảy ra vấn đề thì cũng đừng vào lúc này, sẽ chết người đó!

1201 chữ

Chương 848: Hoàng đế Đại Hạ băng hà

Tuy rằng bên ngoài đạo sĩ bất lương vô cùng bình tĩnh nhưng trong lòng rất hoảng hốt, vì thế khi tiểu thái giám lại xách bồn cầu ra một lần nữa, lập tức ngăn lại hỏi: “Tình hình hiện tại của bệ hạ thế nào rồi?”

Những người khác đều tiến lại gần để nghe.

Tiểu thái giám báo cáo: “Khởi bẩm quốc sư và các vị đại nhân, sau khi đi ngoài hai lần, tuy rằng bệ hạ đã không còn đau bụng nữa, nhưng sắc mặt có chút tái nhợt, thân thể hơi suy yếu!”

Mọi người lại một lần nữa nhìn về phía đạo sĩ bất lương, hy vọng hắn ta có thể giải thích.

“Mọi người bình tĩnh, đừng hoảng hốt!” Đạo sĩ bất lương lớn tiếng nói: “Đây là chuyện bình thường! Bệ hạ chỉ đang giải độc, dược hiệu có hơi mạnh, thân thể của bệ hạ yếu ớt nên có chút không chịu nổi! Nhưng mọi người yên tâm, chỉ cần độc được thải ra là tốt rồi!”

“Thì ra là như thế!” Tất cả mọi người đều yên tâm rồi.

Nhưng lúc này, lão thái giám lại chạy ra, lo lắng nói: “Mau mang thùng vào, bệ hạ lại muốn đi ngoài!”

Vì thế, tiểu thái giám lại chạy vào hầu hạ. Trong chốc lát, lại có một mùi hôi thối bay ra. Rất nhiều đại thần hoàng cung đều bị hun đến trợn trắng mắt!

Còn có đại thần yếu ớt không được bồi bổ, bị hun cho ngất đi luôn, miệng sùi bọt mép.

Lúc này, thái giám đã đi ra.

Nhưng người đi ra lần này không phải là tiểu thái giám, mà là lão thái giám.

Chỉ thấy hắn ta lo lắng nắm lấy tay đạo sĩ bất lương: “Quốc sư, tình hình của bệ hạ có chút không đúng! Cho dù theo lời người nói, sau khi bệ hạ ăn thần đan vào đang giải độc, nhưng bây giờ cũng đã bài trừ đủ rồi, sao còn chưa hết? Bây giờ bệ hạ đã bị hạ đường huyết do mất nước rồi, sắc mặt trắng như tờ giấy! Cứ tiếp tục như vậy, nô tài lo lắng...”

Trong lòng tên đạo sĩ bất lương đã vô cùng hoảng hốt rồi!

Đan dược này chắc chắn đã xảy ra vấn đề!

Nhưng hắn ta lại không thể mở miệng nói, nếu không sẽ rớt đầu!

“Không cần lo lắng, điều này vô cùng bình thường!”

Trong lòng đạo sĩ bất lương đã vô cùng hốt hoảng rồi, nhưng không thể không giả vờ bình tĩnh, cười nói: “Người đừng thấy bây giờ bệ hạ rất yếu, nhưng đó đều là biểu hiện! Thật ra, bên trong thân thể bệ hạ đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, khôi phục chức năng của thời thanh xuân, giống như phượng hoàng tắm lửa trọng sinh! An tâm chờ đợi là được!”

“Ôi chao, nhưng nô tài vẫn có chút lo lắng! Như vậy đi, quốc sư, dược hiệu này như thế nào chỉ có người rõ ràng nhất, người đi vào với nô tài đi, như vậy mọi người cũng yên tâm!” Lão thái giám nói.

Trong lòng đạo sĩ bất lương vô cùng hoảng loạn.

Sao hắn ta vào được? Hắn ta còn muốn tìm cơ hội để trốn thoát!

Trời đất rộng lớn, tính mạng của mình là lớn nhất!

Lỡ như bệ hạ thật sự xảy ra chuyện, hắn ta trốn cũng không kịp!

“Công công, không cần phải như vậy đâu? Bản đạo chờ ở bên ngoài là được rồi!” Đạo sĩ bất lương toát mồ hôi.

Lúc này, bên trong cung điện truyền ra một vài tiếng kêu yếu ớt.

Lão thái giám biến sắc, nắm lấy tay đạo sĩ bất lương chạy vào bên trong: “Quốc sư, đừng nói nữa, mau theo nô tài đi vào!”

Sau khi đi vào, tên đạo sĩ bất lương liếc mắt đã thấy được hoàng đế Đại Hạ.

Lúc này, đôi phương đang được hai tiểu thái giám dìu, mệt trần ngồi trên một cái ghế, sắc mặt trắng như tờ giấy, ngay cả môi cũng trắng bệch, hô hấp vô cùng yếu ớt, trông có vẻ như chỉ còn hơi tàn...

Trong lòng đạo sĩ bất lương rất hoảng hốt!

Không đến khoảng thời gian một chén trà, vậy mà hoàng đế Đại Hạ lại biến thành dáng vẻ này! Lúc này, hoàng đế Đại Hạ nhìn thấy đạo sĩ bất lương đi vào, trong mắt có thêm một tia sáng, vô cùng yếu ớt nói:

“Quốc sư, đây là tình huống gì vậy? Vì sao sau khi trầm ăn thần đan mãi vẫn chưa ngừng đi ngoài? Người có biện pháp gì giúp trầm giảm bớt thống khổ hay không?”

Đạo sĩ bất lương làm gì có biện pháp nào?

Bây giờ hắn ta đã trở thành người cuời trên lưng hổ rồi!

Chỉ có thể lấy lý do thoái thác bên ngoài, mang vào an ủi.

Hoàng đế Đại Hạ nghe xong, trong lòng quả thật được trấn an không ít, yếu ớt nói: “Nghe quốc sư nói, trầm cảm thấy... thân thể quả thật đã nhẹ hơn không ít, trẻ ra rất nhiều..”

Đạo sĩ bất lương thầm nghĩ: Thân thể không nhẹ được chắc? Hắn ta đã đi ngoài rất nhiều rồi!

“Bệ hạ yên tâm, người nhẫn nhịn một chút, thống khổ này rất nhanh sẽ qua đi! Thân thể của người sẽ được tái sinh, trở nên cường tráng hơn cả người trẻ tuổi!”

Đạo sĩ bất lương tâm chột dạ nói.

“Được được được...”

Nhưng đúng lúc này, hoàng đế Đại Hạ trừng mắt, ánh sáng trong mắt đột nhiên biến mất.

Sau đó, cả người vô lực sụp xuống.

Đạo sĩ bất lương thân là cường giả Tiên Thiên rõ ràng cảm nhận được hơi thở của hoàng đế Đại Hạ đã đứt.

Nói cách khác, hắn ta đã chết rồi, băng hà rồi.

Thân thể của đạo sĩ bất lương cũng xụi lơ, cả người mờ hôi đầm đìa.

Xong rồi, gây ra tai họa lớn rồi!

Các thái giám tùy thân đều hoảng hốt.

“Bệ hạ! Bệ hạ, người làm sao vậy?”

“Bệ hạ ơi, người mau nói chuyện đi, nói chuyện đi!”

“Bê ha...”

Trong đó, lão thái giám vươn ngón tay ra sờ dưới mũi hoàng đế Đại Hạ, phát hiện đã không còn hô hấp!

Cả người sợ tới mức trời đất quay cuồng, lung lay sắp đổ.

Bệ hạ đã không còn hô hấp, có phải có nghĩa là...

Hắn ta hoàn toàn không dám tin, sau đó liền bắt lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng, lo lắng nói: “Quốc sư, rốt cuộc đây là tình huống gì? Vì sao bệ hạ không còn hô hấp?”

Đạo sĩ bắt lương phát tay với vẻ vô cùng đau đớn: “Đừng gọi ta nữa, mau gọi thái y đi, có lẽ còn cứu được!”

Buổi tối hôm đó, mấy chục vị ngự y tiến cung trong đêm, nhưng đều hết cách cứu chữa.

Hoàng đế Đại Hạ đã băng hà rồi!

1173 chữ

Chương 849: Đại Hạ loạn

Chuyện này nhanh chóng truyền khắp thiên hạ, kinh thế hãi tục!

“Hoàng đế Đại Hạ đã băng hà rồi ư!”

“Nghe nói là uống thuốc trường sinh bất lão do quốc sư luyện chế ra, không gắng được mà đi đòi nhà ma!”

“Hoàng đế Đại Hạ luyện chế ra thuốc trường sinh bất lão vốn để kéo dài tuổi thọ, không ngờ lại đòi mạng của hắn ta, đúng là nực cười!”

“Đúng đó, ai mà ngờ được cơ chứ, vậy mà thần đan lại biến thành thuốc độc đòi mạng, quá mỉa mai rồi!”

“Không phải tên quốc sư đó đã từng luyện chế thành công thuốc trường sinh bất lão sao? Tại sao lần này.”

“Thuốc trường sinh bất lão chính là thần dược, nào có thể luyện chế ra được dễ dàng như thế, có lẽ lần này đã thất thủ rồi”

“Nói cũng đúng! Cho dù là thế nào thì hoàng đế Đại Hạ cũng băng hà rồi, trời này thật sự sắp đổi rồi đây!”

Ánh mắt của toàn thiên hạ đều tập trung vào Đại Hạ.

Phải biết rằng Đại Hạ hoàng triều chính là một trong ba quốc gia lớn, hoàng đế Đại Hạ thân là người có quyền thế nhất trong thiên hạ hiện nay, mỗi một hành động của hắn ta đều sẽ thu hút ánh nhìn của người trong thiên hạ.

Vậy mà bây giờ hắn ta đã băng hà rồi, nhất định sẽ dẫn tới phản ứng liên tiếp cực lớn, là họa hay là phúc, mỗi quốc gia đều không thể không có sự chuẩn bị. Trong Ngự Thư phòng của Đại Võ hoàng triều.

Sau khi nữ đế biết được tin này cũng vô cùng thôn thức:

“Không ngờ thân là một trong ba đại hoàng giả trong thiên hạ hiện nay, hoàng đế Đại Hạ lại băng hà nhanh như thế! Hơn nữa còn chết bởi thần đan mà mình si mê nhất! Một thời đại chung quy cũng sắp kết thúc rồi!”

“Đúng vậy, hoàng đế Đại Hạ đã chết như vậy! Nghe nói trước khi chết không ngừng đi ngoài, toàn bộ cung điện tràn ngập mùi thối, chết thật sự rất nhục nhã!” Lâm Bắc Phàm cũng thấy vô cùng thôn thức.

Từ chỗ mật thám có được tin tức Đại Hạ hoàng triều vì nuốt viên đan dược màu đen được gọi là thuốc trường sinh bất lão kia, sau đó vẫn luôn tiêu chảy không ngừng, đi ngoài đến chết.

Từ xưa đến nay vẫn chưa có một vị hoàng đế nào chết như vậy.

Cách chết này thật sự đã mở ra một tiền lệ trong lịch sử, đã định trước sẽ lưu tên sử sách, để lại tiếng xấu muôn đời.

Đồng thời, Lâm Bắc Phàm cũng khâm phục tên đạo sĩ bắt lương đó, hắn ta cũng thật dám lừa người, lừa từ đầu đến cuối, lừa hoàng đế Đại Hạ và các quan quay vòng vòng.

Trong lúc ấy, chỉ cần ngự y kịp thời cứu chữa thì hoàng đế Đại Hạ cũng không có khả năng chết đi.

Kết quả lại bỏ lỡ thời cơ tốt để cứu người một cách uổng phí như thế.

“Cho nên bệ hạ tuyệt đối đừng si mê thuật trường sinh! Thiên hạ vốn không có thuật trường sinh, người càng khát cầu trường sinh ngược lại sẽ mất đi càng nhiều, thậm chí là cả tính mạng của mình!” Lâm Bắc Phàm khuyên nhủ.

“Ái khanh yên tâm, trăm tuyệt đối sẽ coi đây là bài học?”

Trong lòng nữ đế vẫn sợ hãi, ánh mắt không nhìn được mà nhìn về phía Lâm Bắc Phàm.

Cái chết của hoàng đế Đại Hạ có liên quan cực lớn đến tên hại người này.

Nếu không phải hấn thông qua đủ loại phương pháp thần bí để tạo ra thần tích trước, lừa Hư Không đạo trưởng và toàn bộ người trong thiên hạ thì hoàng đế Đại Hạ sẽ không mắc bẫy, sẽ không uống lộn thuốc độc mà đi đời nhà ma.

Đây đúng là tên lừa đảo số một thiên hạ, trong bụng toàn mưu mô, ngay cả hoàng đế hoàng triều cũng bị hấn hại chết! Nếu không phải nàng biết sự vi diệu trong này thì chỉ sợ cũng sẽ bị đối phương hại chết rồi.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy ánh mắt của nữ đế có hơi kỳ lạ, hấn sờ mặt mình: “Bệ hạ, người nhìn vi thần làm gì, lẽ nào trên mặt vi thần có hoa sao?”

Nữ đế lắc đầu: “Không có! Ái khanh, hoàng đế Đại Hạ đã băng hà, người cảm thấy tình hình của Đại Hạ sau này sẽ thay đổi thế nào, thiên hạ sẽ xảy ra biến đổi gì? Nói suy nghĩ của người ra để trăm nghe thử!”

“Rõ, thưa bệ hạ! Vi thần cho rằng hoàng đế Đại Hạ băng hà, một điểm đầu tiên là Đại Hạ chắc chắn sẽ loạn” Hấn chậm rãi nói: “Trải qua thảm họa băng tuyết trước đó, Đại Hạ đã mất hơn hai nghìn vạn dân, dân chúng còn lại đều giận dữ trong lòng, phát cờ khởi nghĩa, Đại Hạ đã sớm vô cùng loạn lạc rồi!”

“Sau này, hoàng đế Đại Hạ vì luyện chế thuốc trường sinh bất lão mà không để ý đến triều chính, thu thập kỹ trân dị bảo và các loại dược liệu quý giá trong khắp thiên hạ, lần nào cũng khiến dân chúng oán giận, loạn càng thêm loạn!”

“Bây giờ hoàng đế Đại Hạ băng hà, Đại Hạ hoàng triều như rắn mất đầu, chắc chắn sẽ càng hỗn loạn hơn!” Lâm Bắc Phàm ngồi ngay ngắn lại, nói tiếp: “Phải biết rằng Đại Hạ vốn có

thái tử nhưng thái tử Đại Hạ đang bị giam trong thiên lao của triều ta, Đại Hạ không hề lập thái tử mới, điều này có nghĩa mỗi một vị hoàng tử đều có cơ hội đăng cơ, chấp chương quyền lực thiên hạ! Vì một phần quyền lực chí tôn này chắc chắn sẽ diễn ra một màn... quần long đoạt đích!”

“Bệ hạ, cũng không phải ngươi không biết con đường giành ngôi báu xưa nay ngập tràn máu tanh, vì vị trí cửu ngũ chí tôn mà huynh đệ tương tàn cũng không hề hiếm thấy! Dưới tình thế như vậy, Đại Hạ nhất định sẽ dao động bất an, bấp bênh, quốc gia không một ngày được bình yên! Cho dù gắng gượng qua được cũng sẽ suy giảm quốc lực, không bằng ngày trước nữa!”

“Tình hình như vậy vô cùng có lợi cho Đại Võ chúng ta! Chúng ta có thể vạch kế hoạch, thu được lợi ích khó tin từ trong này! Giống như ban đầu bọn họ đã nhòm ngó Đại Võ chúng ta!”

Nữ đế tươi cười gật đầu: “Ái khanh nói chí phải, trẫm cũng nghĩ như thế!”

1194 chữ

Chương 850: Mối đe dọa lớn nhất

“Chỉ là chuyện này có lợi cũng có hại!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay bảo: “Bệ hạ, thái tử Đại Hạ ở trong tay chúng ta, trên cơ bản đã mất đi giá trị, cũng không còn cách nào nhận được vật tư bồi thường từ trong tay Đại Hạ nữa.

“Quả thật đã không còn tác dụng gì, ái khanh, ngươi xem, khi nào thì thả hắn ta về, thêm một môi lửa, lửa cháy thêm dầu vào tình thế ở Đại Hạ?” Nữ đế mỉm cười, trong ánh mắt tràn đầy vẻ xấu xa.

“Bệ hạ, vậy phải xem các hoàng tử Đại Hạ đấu đá nhau thế nào đã!”

Lâm Bắc Phàm cũng mỉm cười: “Bây giờ, vì tranh giành hoàng vị tất nhiên bọn họ sẽ đấu đến người chết ta sống, đồng thời cũng sẽ nhân cơ hội tiêu diệt phe phái của thái tử! Ngay

khi các thế lực đánh đến ngang cơ, chúng ta sẽ thả thái tử Đại Hạ về, cho bọn họ đánh càng ác chiến hơn, càng dữ dội hơn!”

Nữ đế bật cười ha ha: “Ái khanh nói đúng lắm!” Cũng đúng lúc này, lão thái giám đi vào truyền một tin.

“Khởi bẩm bệ hạ, thái tử Đại Hạ hy vọng có thể gặp người một lần!”

Nữ đế cười đáp: “Thái tử Đại Hạ chắc chắn đã biết tin cha hắt ta bằng hà, cho nên muốn thuyết phục trăm thả hắt ta về đây! Ái khanh, nghe nói quan hệ giữa người với hắt ta không tồi, người đi gặp hắt ta thay trăm đi!” Lâm Bắc Phàm hơi túa mồ hôi: “Bệ hạ, vi thần và hắt ta chỉ quen sơ sơ thôi, chỉ thân hơn người lạ một chút nhưng cũng không thể tính là bạn bè, bệ hạ tuyệt đối đừng hiểu lầm!”

Nữ đế cười mắng: “Ái khanh yên tâm, người là người thế nào trăm còn hiểu hơn chính người, tuyệt đối sẽ không nghi ngờ người!”

Sau khi có được chỉ thị của nữ đế, Lâm Bắc Phàm đi vào thiên lao, gặp được thái tử Đại Hạ - Hạ Thiên Khung.

Lúc này, thái tử Đại Hạ đã hơi nhếch nhác, hai mắt đỏ ngầu giống như đã khóc, hắt ta đi qua đi lại bên trong nhà lao với vẻ nôn nóng sốt ruột, thi thoảng lại nhìn ra bên ngoài nhà lao.

Thẳng đến khi Lâm Bắc Phàm đi vào mới lao tới, vội hỏi: “Lâm thừa tướng, có phải người đại diện cho nữ đế tới đây không?”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Đúng vậy!”

“Nàng ấy nói thế nào?” Thái tử Đại Hạ vội hỏi.

“Thái tử điện hạ, chắc chắn người đã biết chuyện bên Đại Hạ rồi nhỉ!”

Lâm Bắc Phàm thở dài rồi nói: “Ta biết người rất đau buồn, rất muốn trở về, nhưng người hắt cũng biết chúng ta tuyệt đối sẽ không thả người đi!”

“Nhưng bản cung đã không còn tác dụng nữa rồi! Lúc này thả bản cung về không phải đúng như ý nguyện của các người hay sao?” Thái tử Đại Hạ rống lên.

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Đúng, chúng ta sẽ thả người nhưng chắc chắn không phải bây giờ! Dù sao thì lửa bên đó vẫn chưa cháy đâu, bây giờ đổ thêm dầu vào vẫn hơi sớm!”

“Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt...”

Thái tử Đại Hạ giận dữ đâm vào nhà lao đến khi hai tay tróc hết cả da, bật máu, nhưng hắn ta không hề để ý đến. Sau đó, hai chân như mất sức, quỳ về phía Đại Hạ rồi lớn tiếng kêu lên: “Phụ hoàng, con trai không thể về túc trực bên linh cữu của người, con trai bất hiếu! Phụ hoàng...”

Thật sự khiến người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ.

Lâm Bắc Phàm nghe được cũng động lòng trắc ẩn.

Dù sao thì quan hệ giữa thái tử Đại Hạ với phụ hoàng hắn ta chắc hẳn vô cùng tốt, thái tử Đại Hạ từ nhỏ đã được hoàng đế Đại Hạ bồi dưỡng hết lòng.

Thái tử Đại Hạ cũng không phụ sự mong đợi, văn thao võ lược cái nào cũng tinh thông, hoài bão to lớn, khả năng chấp chính càng vô cùng xuất chúng, có được sự khẳng định của văn võ toàn triều và sự chấp nhận của toàn thiên hạ, đã sớm được định là ứng cử viên Đông cung.

Vì vậy, đột nhiên cha hắn ta băng hà, đối phương chắc hẳn rất đau lòng, rất buồn bã, nhưng cho dù là thế, chưa đến lúc thì Đại Võ cũng không thể thả hắn ta về.

Giữa các quốc gia với nhau chỉ nói đến lợi ích chứ không nói tình cảm.

Vì Đại Võ, chỉ có thể hy sinh tình cảm cá nhân của hắn thôi!

Lâm Bắc Phàm thở dài một tiếng: “Thái tử Đại Hạ, ta biết người rất muốn trở về nhưng ta chỉ có thể bày tỏ lòng tiếc nuối. Nguyên do trong đó không cần ta nói nhiều nữa, người chắc hẳn cũng hiểu! Ta chỉ hy vọng người đừng tự hành hạ mình mà hãy sống cho tốt, dù sao thì sống mới có hy vọng. Người cũng không trông mong giang sơn Đại Hạ của mình sụp đổ trong tay đám huynh đệ đó của người chứ, người nói có đúng không?”

Tinh thần của thái tử Đại Hạ hơi dao động, nói: “Lâm thừa tướng, làm phiền người giúp bản cung chuẩn bị một ít đồ tang

và tiền giấy, bản cung muốn ở đây túc trực linh cữu của phụ hoàng!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Được”

Sau khi ra ngoài, hắn lập tức ra lệnh cho người chuẩn bị đồ tang, tiền giấy, nến và hương... dù sao thì toàn bộ đồ mà việc ma chay cần đều được hắn sắp xếp hết, để thái tử Đại Hạ túc trực bên linh cữu được trọn vẹn.

Lúc này ở Đại Hạ.

Giống như Lâm Bắc Phàm dự đoán, quốc tang còn chưa kết thúc mà các hoàng tử đã đấu đá lẫn nhau. Bọn họ ra tay với nhau, diệt trừ vây cánh của đối phương, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Ngoại trừ chuyện này ra, thân vương, quận vương ở các nơi cũng có hành động, điều binh khiển tướng có hơi thường xuyên, dù sao thì bọn họ thân là thành viên của hoàng thất cũng có cơ hội ngồi vào vị trí này.

Còn có một vài trọng thần, đại tướng quân... trong triều dường như cũng không cam lòng ngồi yên, tóm lại là toàn bộ Đại Hạ loạn như nồi cám heo.

Tình hình hỗn loạn này còn khủng khiếp hơn cả tình thế của Đại Võ ngày trước.

Tuy rằng đấu đá rất ác liệt nhưng bọn họ đều không hện mà cùng ra tay với phe phái của thái tử.

Dù sao thì mối đe dọa lớn nhất đối với bọn họ cũng chính là đảng của thái tử.

1077 chữ

Chương 851: Các nước tập trung xâm xé

Thái tử là người thừa kế hoàng vị danh chính ngôn thuận, hơn nữa còn sở hữu thế lực Đông cung mạnh mẽ nhất, cho nên nhất định phải nhân lúc thái tử còn chưa trở về mà tiêu diệt phe phái của hắn ta, diệt trừ mối đe dọa to lớn này.

Vì thế các thế lực nhao nhao uy hiếp vây cánh của thái tử, hoặc là gia nhập vào một thế lực nào đó để tự bảo vệ mình,

hoặc là đợi chết.

Một vì đại thần ý chí không kiên định, để bảo vệ tính mạng của mình và gia tộc không thể không thay đổi môn đình.

Cứ như thế, ngày thế lực Đông cung sụp đổ đã không còn xa nữa...

Trừ chuyện này ra, các quốc gia xung quanh Đại Hạ đều như hổ đói rình mồi, dù sao thì Đại Hạ cũng chính là một miếng thịt béo bở!

Bọn họ chiếm giữ vùng đất trù phú, sở hữu rất nhiều tài nguyên, bất cứ quốc gia nào cũng muốn cắn một miếng!

Trước đây Đại Hạ thịnh vượng nên không có cơ hội, nhưng bây giờ đã khác rồi.

Đại Hạ của hiện tại ngập trong tiếng kêu than, dân chúng đều phát cờ khởi nghĩa. Trong triều đình, các đại hoàng tử, hoàng tôn vì hoàng vị mà tranh quyền đoạt lợi, đấu đá lẫn nhau. Trong giang hồ, một vài môn phái cũng không an phận.

Chiến hỏa đã cuộn lên khắp toàn quốc, loạn đến mức không còn như xưa, đây chính là cơ hội nghìn năm có một! Nếu lúc này không công thành đoạt đất thì còn đợi đến khi nào nữa?

Sở dĩ chân chủ không hành động là còn đang đợi thái độ của một nước lớn khác, chính là Đại Võ hoàng triều. Đại Võ hoàng triều là quốc gia mạnh nhất tiếp giáp với Đại Hạ, cũng là quốc gia có mối đe dọa lớn nhất đối với Đại Hạ. Chỉ cần Đại Võ hành động thì bọn họ cũng sẽ lập tức hành động, chia cắt lãnh thổ Đại Hạ.

Đại Võ ăn thịt thì bọn họ húp canh.

Đương nhiên Đại Võ sẽ không bỏ lỡ một cơ hội tốt như thế, bọn họ tuyên bố với bên ngoài một cách vô cùng khoa trương: Vùng cực Đông cách Giang Đông bốn trăm dặm về phía Đông, lấy dãy núi Bạch Hồ ranh giới, trong khoảng một trăm hai mươi vạn mét vuông đều sẽ thuộc về Đại Võ, những địa bàn khác các ngươi cứ tự nhiên!” Những quốc gia khác nghe được lập tức cảm thấy ổn thỏa, Đại Võ chỉ cần vùng cực Đông, những nơi khác thì tùy bọn họ.

Vì thế bọn họ lập tức xuất binh tranh giành địa bàn mà mình nhìn trúng.

Đại Hạ hoàng triều nghe được mà giận dữ vô cùng.

“Vùng cực Đông xưa nay là lãnh thổ không thể chia cắt khỏi triều ta!”

“Đại Võ bọn họ lại nhân lúc triều ta loạn lạc mà xuất binh xâm chiếm, thế có khác gì phường trộm cướp đâu!”

“Còn có một chút phong phạm gì của nước lớn nữa không?”

“Chúng ta tuyệt đối sẽ không đồng ý!”

Thế nhưng, cho dù có không đồng ý đến đâu thì cũng vô dụng hết.

Vì bây giờ Đại Hạ thật sự quá loạn, hoàng triều loạn, dân gian cũng loạn, giang hồ lại càng loạn hơn, đến đâu cũng loạn như cào cào.

Ngay cả trong nước mình mà bọn họ còn không xử lý được, huống chi là chống lại Đại Võ ngày càng đi lên như thế?

Dân chúng Đại Hạ ở vùng cực Đông đều sợ hết hồn!

Đại Võ định đánh tới đây rồi, mau chạy thôi!

Bằng không, không chết dưới gót sắt của Đại Võ cũng sẽ bị Đại Hạ bắt đi tòng quân, chết thế nào cũng không biết!

Vùng cực Đông lập tức biến thành chôn hoang vu.

Còn có các khu vực biên cảnh khác của Đại Hạ, dân chúng cũng chạy trốn, chạy tới những nơi khác, chạy vào trong rừng rậm núi sâu, chạy khỏi nơi chiến loạn sắp xảy ra.

Dưới tình hình như thế, chiến tranh ở biên cảnh cuối cùng cũng bắt đầu.

Nhưng bên nổ phát súng đầu tiên không phải Đại Võ mà là các quốc gia nhỏ khác.

Vùng đất của bọn họ khá cằn cỗi, tài nguyên cũng khá ít cho nên nôn nóng xuất binh tới Đại Hạ để giành lấy một mảnh đất, nâng cao sức mạnh của mình.

Nhưng lại xuất sư không thuận lợi.

Tuy rằng Đại Hạ không được cho lắm nhưng lạc đà gây chết vẫn to hơn ngựa, thuyền nát vẫn còn ba phần đỉnh, không phải là người mà các nước nhỏ này có thể chọc vào.

Vừa mới xuất binh đã bị đại quân biên cương của Đại Hạ chặn lại, không xông vào được.

Vì thế mọi người lại nhìn về phía Đại Võ với vẻ chờ mong.

Hy vọng Đại Võ có thể xuất binh nhanh nhất có thể, đánh hạ đường biên giới của đối phương, tạo ra cơ hội cho bọn họ.

Lúc này, Đại Võ đưa ra một kiến nghị là các quốc gia liên hợp lại với nhau, binh lực cũng kết hợp lại, tổ chức thành đại quân liên minh phạt Hạ, cùng nhau thảo phạt Đại Hạ.

Sau khi đánh hạ lãnh thổ của Đại Hạ lại dựa theo tình hình các bên bỏ lực mà phân chia lãnh thổ. Bằng cách này, lợi ích mà mọi người có thể nhận được sẽ lớn hơn, hơn nữa còn giảm thiểu thương vong.

Các quốc gia nghe mà vô cùng động lòng, tổ chức thành đại quân liên minh phạt Hạ quả thật có thể lấy được lợi cần phải ích lớn hơn, hơn nữa còn giảm thiểu thương vong. Hơn nữa cách hợp tác thế nào, cách phối hợp ra sao, bạc kỹ hơn.

Vì thế, Đại Võ gửi lời mời chân thành, mời các quốc gia tới Đại Võ tiến hành thảo luận.

Các quốc gia đều hưởng ứng, phái đại diện đi.

Đại Hạ lại một lần nữa tức phát điên, lên án mạnh mẽ Đại Võ và các quốc gia khác. Nhưng không ai thèm để ý.

1073 chữ

Chương 852: Thành lập liên quân

Trong vòng ba ngày, đại diện các nước đã nhanh chóng tới Hồ Lao Quan của Đại Võ để tham gia đại hội liên minh phạt Hạ lần này.

Tham gia đại hội lần này bao gồm cả Đại Võ, tổng cộng có bảy quốc gia.

Thoạt nhìn có vẻ cũng không nhiều, nhưng mấy quốc gia này chủ yếu đều là quốc gia ở gần xung quanh Đại Võ, những quốc gia khác quá xa không có cách nào chạy tới, cũng không có cách nào tham gia được vào đại hội lần này.

Lúc này, mọi người tập trung trong phòng nhưng đều mang suy nghĩ riêng, cũng không nói nhiều, toàn bộ hội đường vô cùng yên tĩnh.

Đúng lúc này, một người trẻ tuổi bước vào trong nơi này như vào chỗ không người.

Các đại biểu có mặt ở đó nhìn thấy người trẻ tuổi này đều vô cùng ngạc nhiên.

Một người hỏi thành tiếng: “Người chính là... thừa tướng, đại nguyên soái binh mã của Đại Võ, Trung Dũng vương Lâm Bắc Phàm điện hạ?”

Người trẻ tuổi mỉm cười gật đầu: “Không sai, chính là bản vương!”

Người trẻ tuổi này chính là Lâm Bắc Phàm, là hắc mã đã đưa ra đại kế liên minh, hiển nhiên cũng do hắc mã đại diện cho Đại Võ tới tham gia hội nghị lần này. Lâm Bắc Phàm chính là nhân vật số hai ở Đại Võ, thân phận và địa vị cao hơn bọn họ nhiều!

Vì thế các đại biểu có mặt ở đó đều đứng dậy hành lễ, nói một cách cung kính và lớn tiếng: “Bái kiến thừa tướng, binh mã đại nguyên soái của Đại Võ, Trung Dũng vương điện hạ!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười phát tay, tươi cười rạng rỡ nói: “Các vị đại nhân không cần đa lễ! Chào mừng các vị đã tới tham gia đại hội liên minh phạt Hạ lần này, hội nghị lần này sẽ do bản vương chủ trì!”

“Nên là như thế!” Mọi người đều gật đầu.

“Mời các vị ngồi!” Lâm Bắc Phàm lại nói.

Cùng với một tiếng ra lệnh của hắc mã, mọi người đều ngồi xuống.

“Đại Hạ vô đạo dẫn đến trong thành binh hoang mã loạn, xuất hiện nhiều thiên tai nhân họa khiến dân chúng lầm than! Hoàng đế Đại Hạ càng vì luyện chế thuốc trường sinh bất lão mà không để ý đến triều chính, tổn hại tính mạng của dân

chúng cho nên mới bị ông trời lấy đi tính mạng, đây chính là thiên ý!”

Lâm Bắc Phàm nói một cách hiên ngang lắm liệt: “Thế nhưng dân chúng Đại Hạ cũng không vì thế mà thoát khỏi biển khổ mà càng khó khăn hơn, cuộc sống bấp bênh! Bệ hạ lo sâu, đêm không ngủ được, cho nên đặc biệt lệnh cho bản vương mở đại hội liên minh phạt Hạ này để tập trung sức mạnh của mọi người thảo phạt Đại Hạ, giải cứu dân chúng Đại Hạ, trả lại một thế gian thái bình!”

“Hành động này của chúng ta chính là chiến tranh chính nghĩa, thay trời hành đạo, hy vọng các vị đại nhân ủng hộ nhiều hơn!”

Mọi người đều nhìn với con mắt khác hẳn.

Nhìn đi, cách nói chuyện quá có trình độ, quá có giác ngộ!

Rõ ràng là chiến tranh xâm lược, kết quả lại nói một cách quang minh chính đại như thế, đúng lý hợp tình như vậy, hiên ngang lắm liệt như thế, thật là một người khôn khéo!

Cứ như thế không đánh chính là có lỗi với bản thân vậy!

Chẳng trách còn trẻ tuổi như thế đã leo lên vị trí cao như vậy, người ta thật sự có trình độ!

“Lâm thừa tướng nói chí phải!”

“Vua của ta cũng vì nhìn thấy dân chúng Đại Hạ thường xuyên gặp khó khăn, không đành lòng cho nên mới không thể không xuất binh phạt Hạ!”

“Đúng vậy, vua của ta cũng như thế, hy vọng được góp một phần sức vì sinh linh thiên hạ!”

“Vì sinh linh xã tắc, chúng ta không thể không chiến!”

“Phương án phối hợp này hay đấy, vô cùng công bằng, bản quan ủng hộ!”

Mọi người nhao nhao đáp lời.

Càng nói càng cảm thấy mình là bậc thầy chính nghĩa, đang thay trời hành đạo, vô thức cũng ngẩng cao đầu hơn vài phần.

Lâm Bắc Phàm vô cùng cảm động, chấp tay nói: “Hóa ra các vị cũng có suy nghĩ như vậy, chính nhờ có chí sĩ đầy lòng nhân ái lòng ôm thiên hạ, trong tim có dân chúng, tre già măng mọc, mở mang cái mới như các vị mà dân chúng mới có thể được hưởng thái bình viên mãn!”

“Thừa tướng quá khen, chúng ta hồ thẹn không dám nhận!”

Mọi người mang vẻ mặt mỉm cười, nói xong lời khách sáo mới tiến vào chủ đề chính.

“Có câu răn mắt đầu không được! Chúng ta tập trung bảy quốc gia ở đây, binh hùng tướng mạnh, thực lực hùng hậu, nhưng nếu các bên tự chinh phạt, tự mình đánh, thực lực chắc chắn sẽ sụt giảm rất nhiều! Thậm chí còn bị Đại Hạ tìm được cơ hội đánh hạ từng bên một! Cho nên bản vương kiến nghị thành lập một chức vị nguyên soái liên minh, thống soái binh mã toàn quân!”

“Như vậy toàn bộ binh mã của chúng ta sẽ tập trung thành một quân, toàn bộ sức mạnh bện thành một sợi dây thừng, cho dù thay trời đổi đất cũng không phải không có khả năng! Các vị, cảm thấy kiến nghị của bản vương thế nào?”

“Chuyện này.” Các đại diện đưa mắt nhìn nhau, vô cùng do dự.

Nói thật, sở dĩ bọn họ tới tham gia đại hội lần này chủ yếu vẫn là hy vọng Đại Võ có thể xông lên dẫn đầu làm chủ lực đối đầu với Đại Hạ, mà bọn họ thì ở phía sau nhặt lợi ích.

Về phần giao binh quyền ra cho người khác tới chỉ huy, bọn họ lại có hơi không được bằng lòng cho lắm.

Lỡ như đối phương đưa binh mã của bọn họ đi chết thì phải làm sao?

Như thế muốn khóc cũng không kịp mất!

1028 chữ

Chương 853: Vẫn mong nguyên soái nghĩ lại

“Bản vương biết sự băn khoăn trong lòng các vị!”

Lâm Bắc Phàm vừa uống trà vừa cười nhạt, bảo: “Giao binh quyền của mình cho người khác chỉ huy, chẳng ai có thể yên tâm được, bản vương cũng thế. Cho nên chúng ta có thể làm hiệp ước đơn giản!”

“Hiệp ước đơn giản thế nào?” Có người hỏi.

“Trước khi khai chiến, chúng ta sẽ phân chia lãnh thổ trước, lãnh thổ mà người muốn càng nhiều vậy nhất định phải phải nhiều binh mã hơn, bằng không điều kiện không có hiệu lực. Sau trận chiến, lại xem sự hy sinh của các quốc gia. Ai hy sinh càng nhiều thì lãnh thổ mà người đó nhận được càng nhiều!”

“Ví dụ như nước người xuất mười vạn binh, chiếm hai mươi phần trăm tổng số binh. Nước ta bỏ ba mươi vạn, chiếm bảy mươi lăm phần trăm tổng số binh, cho nên lãnh thổ mà nước ta nhận được nhất định phải gấp hai lần của người!”

“Nhưng sau khi trận chiến kết thúc, nước ta hy sinh mười vạn người, nước người cũng hy sinh mười vạn người. Nhân khẩu hy sinh ở nước người đạt đến năm mươi phần trăm tổng số người hy sinh, hy sinh to lớn, đã vượt qua tỉ lệ xuất binh ban đầu, đạt đến hơn hai lần, vậy khi phân chia lãnh thổ, nước người có thể nhận được lãnh thổ gấp đôi” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Nói tóm lại, các người cứ tuân theo một nguyên tắc: Ai xuất lực càng nhiều, ai hy sinh càng nhiều thì người đó có được càng nhiều lợi ích! Các vị thấy thế nào?”

Mọi người nghe mà vô cùng động lòng, phương án phối hợp này có thể nói là khá công bằng.

Ai bỏ binh nhiều hơn thì người đó nhận được lợi ích nhiều hơn.

Ai hy sinh nhiều thì người đó nhận được lãnh thổ to.

Vô cùng hợp lý, vô cùng công bằng!

Vì thế mọi người đều thể hiện sự tán đồng.

“Lão phu cũng đồng ý!”

“Cứ quyết định như vậy đi!”

Lâm Bắc Phàm hỏi: “Về phần chức vị nguyên soái của liên minh...”

“Cái này còn cần chọn nữa sao? Đương nhiên là để Lâm thừa tướng làm rồi! Người chính là thừa tướng kiêm đại nguyên soái của Đại Võ, được phong Trung Dũng vương, thân phận và địa vị cao nhất, chỉ có người làm mới thích hợp nhất!”

“Không sai, Lâm nguyên soái người chính là quân thần đương thời, chỉ huy tác chiến xưa nay luôn thuận lợi, bách chiến bách thắng, lão phu phục người nhất!”

“Chỉ có giao binh mã vào tay người thì chúng ta mới yên tâm!”

Đối với chuyện này, mọi người đều tán đồng, có chung mục tiêu.

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Cảm ơn các vị đã ưu ái! Vậy chức vị nguyên soái của liên minh này, bản vương xin mặt dày tiếp nhận vậy!”

Dưới sự chủ trì của Lâm Bắc Phàm, hội nghị vô cùng suôn sẻ, ý kiến của mọi người đi đến sự thống nhất. Đại Hạ vô đạo cho nên mọi người liên hợp với nhau, tập trung toàn bộ binh lực thảo phạt Đại Hạ, Lâm Bắc Phàm là tổng nguyên soái binh mã của quân liên minh này, thống soái toàn quân, chỉ huy tác chiến. Những quốc gia khác phải ra một đại diện làm tướng quân, thống soái binh mã của nước mình, nghe theo chỉ huy của tổng nguyên soái.

Quốc gia nào bỏ sức càng nhiều, hy sinh càng nhiều thì lợi ích mà nước mình nhận được sẽ càng nhiều.

Cuối cùng, dựa theo công lao lớn nhỏ để ưu tiên phân chia lãnh thổ.

Còn có một điều cuối cùng nữa, Lâm Bắc Phàm giơ cao cốc rượu với vẻ mặt hồng hào: “Các vị, bản vương tin rằng tập hợp sức mạnh của tất cả chúng ta lại chắc chắn mọi việc đều sẽ thuận lợi! Chúng ta hãy nâng chén rượu trong tay, cầu chúc trận này đại thắng!”

“Mời nguyên soái, mời các vị!”

Mọi người cũng giơ chén rượu trong tay với gương mặt đỏ bừng, một hơi cạn sạch.

Vẻ mặt ngập tràn ý cười giống như đã đánh thắng trận này vậy.

Sau khi uống hết chén rượu, mọi người vội vàng trở về chuẩn bị.

Triệu Khoát theo phía sau Lâm Bắc Phàm với vẻ mặt hơi do dự, muốn nói lại thôi.

Lâm Bắc Phàm cười hỏi: “Triệu Khoát này, ngươi đã theo ta lâu như vậy rồi, có lời gì thì cứ nói thẳng ra, đừng chôn trong lòng”

“Vâng, thưa nguyên soái!”

Triệu Khoát chấp tay nói: “Mạt tướng cho rằng kế hoạch phân chia này vô cùng không ổn thỏa đối với Đại Võ ta!” Lâm Bắc Phàm cười hỏi: “Có gì không ổn thỏa?”

“Nguyên soái, dựa theo phương án phân chia này, ai bỏ lực càng nhiều thì người đó nhận được càng nhiều lợi ích hơn, về điểm này, mạt tướng không nghi ngờ, nhưng ai hy sinh càng nhiều thì người đó nhận được càng nhiều lợi ích hơn... mạt tướng cho rằng chỗ này vô cùng không ổn thỏa!”

Triệu Khoát nghiêm túc nói: “Đại Võ chúng ta không chỉ binh hùng tướng mạnh mà còn được trang bị hoàn hảo, một binh lính thường có thể chống lại ba lính của nước nhỏ, cho nên khi đánh trận, hy sinh chắc chắn cũng ít hơn các nước nhỏ khác nhiều. Nhưng hy sinh ít thì lợi ích nhận được càng ít, điều này rất không công bằng đối với chúng ta!”

“Sợ nhất là mấy nước nhỏ này lén giở trò, phái một vài tên dặt dẹo không ra làm sao vào cho đủ quân số, cuối cùng không chỉ không có một chút tác dụng gì đối với trận chiến mà sau khi hy sinh còn có thể được chia nhiều lãnh thổ hơn, vẫn mong nguyên soái suy nghĩ lại!”

1186 chữ

Chương 854: Núi cao còn có núi cao hơn

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, cười đáp: “Triệu Khoát, ngươi có thể nhìn ra được một điểm này là rất tốt, nhưng nhìn sự việc phải

nhìn xa hơn một chút! Dựa theo phương án này chúng ta quả thật sẽ chịu thiệt nhưng nợ không thể tính như thế!”

“Mặt tướng không hiểu, mong nguyên soái chỉ dạy, ta xin rửa tai lắng nghe!” Triệu Khoát khiêm tốn nói. “Chinh phạt Đại Hạ đã trở thành nhận thức chung! Nhưng liên hợp và điều động tính tích cực của mọi người thế nào thì cũng là một vấn đề lớn nhất trước mắt! Mấy người này đều là kiểu người không thấy thỏ thì không thả điều hâu, nếu không cho bọn họ một chút lợi ích thì làm sao bọn họ lại chịu liên hợp, xuất binh xuất lực chứ?

Đây là một điểm!”

Triệu Khoát gật đầu: “Nguyên soái nói chí phải!”

“Thứ hai, có bọn họ xông pha đăng trước, Đại Võ chúng ta sẽ hy sinh ít hơn rất nhiều.

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Ồ trong lòng bản vương, lính của mình mới là quan trọng nhất, thà rằng không cần đất cũng phải giảm thiểu hy sinh! Tuy rằng cuối cùng đến lúc phân chia lãnh thổ, chúng ta sẽ mất rất nhiều lợi ích nhưng vô cùng đáng giá!”

Triệu Khoát lại gật đầu: “Nguyên soái nói đúng! Người làm tướng thì nên yêu lính như con mình!”

“Có một điều quan trọng nữa là mục tiêu của Đại Võ ta từ đầu đến cuối đều là vùng cực Đông, chỉ cần đánh hạ mảnh đất này là đủ rồi! Nhiều hơn chúng ta cũng không quản được cho nên không bằng không cần!”

Triệu Khoát lại gật đầu.

“Thứ ba, người thật sự cho rằng Đại Hạ dễ đánh như thế sao?”

Lâm Bắc Phàm cười bảo: “Tuy rằng một năm nay, Đại Hạ trải qua các loại thiên tai nhân họa, hy sinh nặng nề, nhưng sức mạnh của một hoàng triều thì vẫn còn, nền móng của bọn họ vẫn còn! Chúng ta cũng là nhân lúc trong nước người ta binh hoang mã loạn, chia năm xẻ bảy mới cần một miếng thịt trên người nó! Một khi đợi nó hồi phục rồi chắc chắn sẽ điên cuồng báo thù, thu lại đất đã mất!”

“Chúng ta canh giữ biên cương của mình, còn những quốc gia nhỏ khác giữ được hay sao? Tranh giành thiên hạ khó nhưng giữ giang sơn lại càng khó hơn! Nếu không giữ được, nước mất nhà tan ở ngay trước mắt, cho nên cho bọn họ nhiều lãnh thổ hơn thì có làm sao? Vất vả vì người mà thôi!”

“Hóa ra là vậy, vẫn là nguyên soái cao minh, mặt tướng đã hiểu!” Triệu Khoát chợt hiểu ra.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không, ngươi vẫn chưa hiểu hoàn toàn!”

“Hả?” Triệu Khoát khó hiểu.

“Đợi khi Đại Hạ hồi phục, xuất binh chinh phạt mấy quốc gia nhỏ này, giành lại đất đã mất, đây lại là cơ hội của ta!”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ hơi hưng phấn: “Khi đó, mấy quốc gia nhỏ này đều bị Đại Hạ thu phục một trận, binh lực sụt giảm, quốc lực suy yếu, mà trên cơ bản chúng ta đã tiêu hóa xong vùng cực Đông này rồi, binh hùng tướng mạnh, thực lực hùng hậu, lại có thể tiếp tục mở rộng biên cương, nhân cơ hội đánh hạ bọn họ, vậy chẳng phải càng mỹ mãn hơn sao?”

Ánh mắt nhìn Lâm Bắc Phàm của Triệu Khoát đã hoàn toàn khác hẳn!

Trong ánh mắt ấy tràn đầy vẻ tôn kính sâu sắc!

Hay thật! Hẳn ta chỉ mới nghĩ đến làm thế nào được chia nhiều lợi ích nhất từ trong tay Đại Hạ thông qua trận chiến này, còn nguyên soái đại nhân đã nghĩ đến mấy năm sau, nuốt chửng những quốc gia khác. Đánh bước nào củng cố bước ấy, chặt chẽ mật thiết, tính kế toàn bộ quốc gia không chệch vào đâu được, thật sự quá mạnh!

“Còn điểm thứ tư nữa!”

Lâm Bắc Phàm cười đắc ý: “Bây giờ bản vương chính là tổng nguyên soái của liên minh, binh mã các nước đều phải nghe lệnh của bản vương mà làm việc, toàn quân đều nằm trong tầm kiểm soát của bản vương. Bằng cách này, chẳng phải Đại Võ chúng ta có thể nhân cơ hội giành được càng nhiều lợi ích hơn hay sao?”

Tiếp sau đó, tin tức bảy nước kết thành liên minh quân sự, cùng nhau thảo phạt Đại Hạ nhanh chóng truyền khắp thiên hạ.

Nhân dân toàn thế giới đều kinh hãi!

“Hay lắm, liên quân bảy nước cùng nhau phạt Hạ, chỉ sợ Đại Hạ sắp toi rồi!”

“Đúng đó, liên quân bảy nước, binh mã chỉ ít cũng phải đến con số hơn trăm vạn đáng sợ! Nhưng bây giờ Đại Hạ đang chia năm xẻ bảy, binh hoang mã loạn, hoàn toàn không có sức mà phản kháng, kiếp này kể bỏ!”

“Nhất là lần này tổng nguyên soái của liên quân chính là Lâm Bắc Phàm! Người này am hiểu hành binh đánh trận nhất, thường lấy ít thắng nhiều, lấy yếu thắng mạnh, hơn nữa trận nào cũng thắng, được gọi là quân thần đương thời! Lần này hấn dẫn trăm vạn quân đi thảo phạt, làm sao một quốc gia chống cự được, Đại Hạ cũng thế!”

“Lần này Đại Hạ thật sự xong đời rồi!”

Thực lực đôi bên thật sự quá chênh lệch, quả thật khác biệt như trời và đất, mọi người đều không coi trọng Đại Hạ.

Không chỉ mọi người không coi trọng mà ngay cả dân chúng Đại Hạ cũng không coi trọng nốt.

Vì thế bọn họ nháo nhào bỏ trốn, hoặc là chạy đến quốc gia khác, hoặc là chạy vào trong rừng rậm núi sâu, trốn khỏi chiến loạn.

Quân đội Đại Hạ cũng chẳng coi trọng gì cho lắm, rất nhiều người đào ngũ, vì vậy mà Đại Hạ trở nên càng loạn hơn.

Mà lúc này, Lâm Bắc Phàm cũng không quan tâm dư luận bên ngoài, hấn đang bận rộn điều binh khiển tướng. Hấn vô cùng coi trọng đại chiến lần này, dự định điều năm mươi vạn quân đi phạt Hạ, đây là số lượng binh mã nhiều nhất có thể điều động dưới tình hình không ảnh hưởng đến quốc phòng của Đại Võ.

Hấn vốn cho rằng binh mã mà mình điều động đã đủ nhiều rồi, nhưng thẳng đến khi binh mã của các nước khác tập trung lại mới phát hiện ra núi còn có núi cao hơn.

Ví dụ như nước Đại Mạc hàng xóm với Đại Võ là một nước nhỏ có nhân khẩu chưa đến một nghìn vạn, ngày thường quy mô binh lực cũng chỉ trên dưới năm mươi vạn, vậy mà lại phải đến sáu mươi vạn quân.

1132 chữ

Chương 855: Có chết cũng phải gắng

“Lưu tướng quân, binh mã của Đại Mạc các ngươi thật nhiều, còn hơn Đại Võ chúng ta mười vạn người!” Lâm Bắc Phàm nhìn tướng quân do Đại Mạc phái tới, tấm tắc bảo.

Lưu tướng quân chính là tướng quân do Đại Mạc phái tới thống lĩnh binh mã Đại Mạc.

Lưu tướng quân của Đại Mạc lập tức báo cáo với Lâm Bắc Phàm: “Khởi bẩm nguyên soái, lần này phạt Hạ chính là một trận chiến chính nghĩa cho nên Đại Mạc ta tham gia với sức mạnh toàn quốc, hiển nhiên dân số sẽ nhiều rồi!”

“Hóa ra là như vậy!”

Lâm Bắc Phàm chỉ tay về một đám binh già, cười như không cười, bảo: “Lưu tướng quân, đây cũng là lính của Đại Mạc các ngươi sao? Thoạt nhìn cũng năm, sáu mươi tuổi rồi, tóc đã bạc phơ, nửa người chôn trong đất, bọn họ đánh trận được sao?”

Lưu tướng quân đáp với vẻ đường hoàng: “Nguyên soái, người đừng coi thường bọn họ! Có câu: Tuổi già chí chưa già, liệt sĩ tuổi già, ý chí không dừng! Bọn họ đều là lính già dũng cảm và thiện chiến ở Đại Mạc ta, có thể một địch mười! Nghe nói lần này phạt Hạ, bọn họ đều hăng hái báo danh! Mạt tướng không muốn phụ tâm ý của bọn họ vì thế đã chiêu mộ tất cả!”

Đúng lúc này, đám lính già được Lưu tướng quân khen không ngớt miệng run rẩy đi lên.

Một người trong số đó giẫm vào hố mà ngã, rắc một tiếng, xương gãy, tiếng kêu thảm thiết vang vọng toàn quân.

“Ôi giờ ơi, xương của lão phu gãy rồi, ai cứu ta với?”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Lưu tướng quân: “...”

Hắn ta đỏ mồ hôi hột, giảo biện: “Nguyên soái, người nghe ta nói, đây chỉ là ngoài ý muốn thôi!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Đúng là rất ngoài ý muốn, chỉ một cái hố như vậy đã có thể khiến hắn ta ngã gãy xương! Cũng may chỉ là gãy xương bằng không còn chưa xuất sư mà người đã chết trước rồi!”

Lưu tướng quân túa mồ hôi đầm đìa, sắc mặt đỏ gay.

“Vậy mấy người này làm sao vậy?”

Lâm Bắc Phàm chỉ tay vào mấy người mang mùi sơn phấn khác: “Người tuyển người già vào cũng thôi đi, mấy người bọn họ thoát nhìn rất giống nữ giới, có thể đánh trận được không đây?”

Lưu tướng quân lại giảo biện: “Nguyên soái, người đừng coi thường bọn họ! Phải biết rằng phụ nữ cũng có thể chống nửa bầu trời”.

Đúng lúc này, một người phụ nữ bụng khá lớn đột nhiên ôm bụng ngồi xuống, đau đớn kêu lên: “Ồi, đứa nhỏ trong bụng ta không nghe lời, ta sắp đẻ rồi! Mau gọi bà đỡ...”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Lưu tướng quân: “...”

Lâm Bắc Phàm cười lạnh: “Đúng là có thể chống nửa bầu trời, nếu không ngoài ý muốn thì chắc là nàng ta sẽ sinh một đứa con trai, lại có thể sung quân tiếp! Lưu tướng quân, người nói có phải không?”

Lưu tướng quân vã mồ hôi như tắm, xấu hổ không chịu nổi, chỉ muốn tìm một cái rãnh trên đất mà chui xuống. Nước Đại Mạc còn đỡ, vẫn còn biết xấu hổ, phái người tứ chi đầy đủ tới đây, mà các quốc gia khác ngay cả người tàn tật cũng không bỏ qua.

Liếc mắt nhìn qua, không phải thiếu chân thiếu tay thì chính là điếc tai mất mù, có người không chỉ mắt không nhìn thấy mà còn cụt cả hai chân, được người đẩy tới đây, người như thế còn có thể đánh thắng trận sao?

Đi còn không tiện, chỉ có thể tới tìm đường chết!

Thật sự quá khiến người phần nô.

Chính vì thật giả lẫn lộn như thế cho nên binh lực của sáu nước này cộng lại nhân số lại đạt đến ba trăm vạn kinh người!

Trong đó quân chính quy đến một trăm vạn là cùng! Quân ô hợp thì đến hai trăm vạn người!

Lâm Bắc Phàm nhìn mà vô cùng tức giận, không thể không mở cuộc họp tình giảm quân, mấy người không có năng lực tác chiến đó bị đá ra ngoài làm nhân viên hậu cần của đại quân.

Cứ như vậy, binh lực của sáu nước này giảm đến hai trăm vạn, nhưng vẫn rất tạp nham.

Lâm Bắc Phàm cũng lười gây sức ép, nếu các người cứ đòi hỏi bọn họ tới cho đủ quân số, không quan tâm đến sống chết của dân chúng trong nước mình như thế, vậy lúc đánh trận kéo chân tuyệt đối cũng đừng trách ta.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, hắn dẫn đại quân hai trăm năm mươi vạn người chậm rãi xuất phát. Mà lúc này, toàn thiên hạ đều chú ý vào một trận chiến này!

Bên Đại Hạ cũng đang vội vàng điều binh khiển tướng, tổng cộng tập trung được đại quân năm mươi vạn người chống cự ở tiền tuyến biên quan.

Thế nhưng nguyên soái của Đại Hạ nhìn thấy đại quân đông nghìn nghịt kéo tới cũng trực tiếp tuyệt vọng!

Hai trăm năm mươi vạn người lặn, thế này đánh kiểu gì?

Binh lực toàn quốc Đại Hạ bọn họ cũng có từng đấy!

Nhưng bọn họ phải ở cứ điểm biên giới chống kẻ địch bên ngoài và trấn thủ các thành trì lớn ngăn ngừa loạn dân, không có khả năng phái tất cả tới đây đánh trận.

Lại nhìn thấy nguyên soái của liên minh là Lâm Bắc Phàm lại càng thêm tuyệt vọng!

Người này am hiểu đánh trận nhất, đặc biệt là đại chiến lấy yếu thắng mạnh, lấy ít thắng nhiều, hơn một năm đánh mấy trận chiến lớn vậy mà không có một trận nào thua, được xưng là quân thần cũng không hề quá chút nào!

Đại Hạ bọn họ đã từng bại trong tay người này!

Một lần này lại dẫn đại quân hai trăm năm mươi vạn người tới đây, binh lực gấp năm lần của bọn họ, thế này còn đánh kiểu gì nữa?

Nguyên soái Đại Hạ lặng lẽ thở dài, đánh không lại cũng phải đánh, có chết cũng phải gồng. Vì hậu phương Đại Hạ hỗn loạn, triều đình mạnh ai nấy làm, hoàn toàn không thể tổ chức thành sức lực phản kháng.

Nếu bị quân liên minh đánh thủng biên giới chắc chắn sẽ tiến quân thần tốc, một đường thẳng đến dãy núi Bạch Hồ, vùng đất này đều sẽ đổi chủ.

1177 chữ

Chương 856: Mời ra lệnh

Nguyên soái Đại Hạ cao giọng hô: “Đại nguyên soái của quân liên minh, Lâm Bắc Phàm đang ở đâu?”

“Bản vương ở đây!” Lâm Bắc Phàm cười một con ngựa lớn màu trắng đi ra.

Lúc này hắn mặc một bộ chiến giáp tinh tế màu trắng bạc, dưới ánh mặt trời tỏa sáng rực rỡ, cả người trông oai hùng hiên ngang, khí thế hùng hực.

Điều đáng để nhắc đến ở đây là bộ áo giáp này có tên là Minh Chiếu Thánh Võ giáp, còn là nữ đế đặc biệt chọn cho hắn.

Mặc vào khá nhẹ nhàng, lực phòng thủ bình thường, công dụng lớn nhất là đẹp mắt.

Nguyên soái Đại Hạ giận dữ nói: “Lâm Bắc Phàm, ngươi có ý gì? Ngươi dẫn binh mã bảy nước tới đây là muốn xâm chiếm lãnh thổ của nước ta sao? Đây là chiến tranh xâm lược! Là chiến tranh bất nghĩa! Uổng cho ngươi còn là một người từng đọc sách thánh hiền, không coi bảo vệ sinh linh xã tắc thiên hạ làm nhiệm vụ của mình mà lại chủ động khơi mào chiến tranh, hại người dân sống trong biển lửa, dân chúng lầm than, sinh linh đồ tể! Lâm Bắc Phàm, ngươi đáng tội gì?”

“Lâm Bắc Phàm, ngươi đáng tội gì?” Binh mã Đại Hạ đều hô to.

Lâm Bắc Phàm cười lạnh, lên án mạnh mẽ: “Bớt nói mấy lời này đi! Người khác đều có tư cách nói câu này, chỉ có Đại Hạ các ngươi là không có! Năm ngoái, Đại Võ chúng ta cũng không hề chọc vào các ngươi, kết quả không phải các ngươi vẫn chủ động đánh qua hay sao? Khi ấy các ngươi đã từng cân nhắc đến sinh linh đồ thần, đã từng cân nhắc đến lê dân bách tính chưa?”

Sắc mặt của nguyên soái Đại Hạ khó coi, buồn bực không nói nên lời. “Bản vương nhớ rất rõ lúc trước còn bắt sáu mươi vạn binh mã Đại Hạ làm tù binh đấy!”

Lâm Bắc Phàm liếc mắt nhìn các binh lính trên tường thành, tiếp tục cười lạnh: “Mới nhìn qua, bản vương đã phát hiện ra có rất nhiều gương mặt quen thuộc! Thế nào, nhanh như vậy đã quên rồi sao? Vết sẹo lành là quên đau, mới qua một năm đã quên chuyện mà mình từng làm rồi à?”

Đám binh lính Đại Hạ trên tường thành xấu hổ vô cùng. “Bây giờ chúng ta chẳng qua chỉ lấy đạo của người trả lại cho người mà thôi!”

Lâm Bắc Phàm cười con ngựa trắng chậm rãi đi tới, tiếp tục trách móc: “Muốn nói vô đạo thì Đại Hạ các ngươi mới là vô đạo chân chính! Trải qua thiên tai, dân chúng thương vong nặng nề, Đại Hạ các ngươi không chỉ không an ủi dân chúng cho tốt mà ngược lại còn mạnh mẽ trấn áp”

“Hoàng đế Đại Hạ của các ngươi càng vì luyện chế thuốc trường sinh bất lão mà không màng triều chính, tổn hại tính mạng của người dân, dùng sức mạnh quốc gia để thu thập thiên tài địa bảo, khiến dân chúng giận dữ sục sôi!”

“Bây giờ, hoàng đế Đại Hạ đã băng hà, thi cốt còn chưa lạnh, hoàng triều Đại Hạ các ngươi vì hoàng vị tối cao đó mà tranh quyền đoạt lợi, đấu đá lẫn nhau, khiến cho dân chúng Đại Hạ lang thang khắp nơi, tiếng oán than dậy đất!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Nói thật, sát thương mà các ngươi mang tới cho dân chúng Đại Hạ còn nghiêm trọng hơn chúng ta nhiều! Các ngươi mới là kẻ bắt đầu loạn lạc, là nguồn gốc

của tai họa chân chính! Cho nên chúng ta cũng không thể không giương cao lá cờ, giải cứu dân chúng Đại Hạ, trả lại một thiên hạ thái bình! Chúng ta là đánh vô đạo, thay trời hành đạo, là chiến tranh chính nghĩa!”

“Chúng ta thay trời hành đạo!”

“Chúng ta thay trời hành đạo!”

Đại quân liên minh cao giọng đồng thanh hô, âm thanh truyền đi như gió rít biển gầm khiến binh mã Đại Hạ đều hơi hoang mang.

Vì giống như lời Lâm Bắc Phàm nói, sát thương mà trong nước bọn họ Hạ tạo thành cho người dân Đại còn nghiêm trọng hơn nước khác nhiều!

Trong nước rối ren, loạn đến cực điểm, cho nên mới để nước khác nhân cơ hội chen chân vào. Bằng không nếu là một năm trước, bọn chúng nào dám đánh tới đây!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm tiếp tục cao giọng nói: “Các người bảo vệ Đại Hạ chính là bao che tội ác, nghiệp chướng nặng nề! Bản vương khuyên các người nhanh chóng mở cổng thành, thả cho chúng ta vào giải cứu lê dân bách tính Đại Hạ, giảm nhẹ tội nghiệp trên người! Bằng không, cho dù chúng ta không thu phục người thì ông trời cũng sẽ thu phục các người!” Nguyên soái Đại Hạ giận dữ nói: “Toàn nói vớ vẩn, mọi người đừng nghe hắn nói! Nếu mở cổng thành, dân chúng phía sau chúng ta sẽ chìm vào trong biển lửa, nước mắt nhà tan ở ngay trước mắt, cho nên chúng ta nhất định phải thủ vững cổng thành, tuyệt đối không cho quân liên minh cơ hội!”

Lúc này, hai bên đều đã thể hiện khí thế xong, cũng nên đánh trận rồi. Đám người cuồng chiến tranh bên cạnh Lâm Bắc Phàm siết nắm tay, nóng lòng muốn thử.

“Nguyên soái, một trận này chúng ta nên đánh thế nào, xin cho chỉ thị”

“Trận đầu tiên này cứ giao cho bản tướng! Mạt tướng am hiểu công thành nhất, chỉ dùng năm mươi vạn binh mã, đảm bảo dễ như trở bàn tay!”

“Đúng là hành động của mãng phu, không thể dùng! Nguyên soái xưa nay dụng binh như thần, nhất định đã sớm có diệu

kể!”

“Nguyên soái, người có diệu kế gì rồi! Mau nói ra, chúng ta đều sẽ nghe theo người hết!”

“Nguyên soái, mời ra lệnh!”

Lâm Bắc Phàm liếc mắt nhìn hơn năm mươi vị Tiên Thiên bên cạnh mình và hơn hai trăm vạn lính mà hơi mỉm cười: “Trận này nào cần diệu kế gì đâu? Chúng ta cứ trực tiếp mạnh mẽ xông vào! Toàn bộ cường giả Tiên Thiên bước ra khỏi hàng!”

Toàn bộ cường giả Tiên Thiên lập tức đứng ra ngoài, chấp tay đồng thanh nói: “Nguyên soái, mời phân phó!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng quát: “Các ngươi đồng loạt ra tay, đánh mở cổng thành Đại Hạ! Sau khi cổng thành bị phá, năm mươi vạn quân theo sát phía sau giết vào trong thành, chiếm lĩnh cứ điểm! Binh mã các nước khác theo sau, tiêu diệt binh mã còn sót lại của Địa Hạ!”

“Rõ, nguyên soái!” Toàn quân đồng thanh hô.

1027 chữ

Chương 857: Ý trời khó đoán

Sau khi ra chỉ thị xong, hơn năm mươi vị Tiên Thiên kêu lên rồi xông tới, khí thế hùng hục.

Nguyên soái Đại Hạ chỉ liếc mắt nhìn một cái, hai mắt đã tràn đầy vẻ thất vọng: “Xong rồi!”

Phải biết rằng Tiên Thiên trong toàn bộ đại quân của bọn họ cộng lại chẳng qua cũng chỉ tới mười vị, làm sao mà chặn được hơn năm mươi vị Tiên Thiên?

Một đánh hai miễn cưỡng còn được.

Nhưng một đánh năm, cho dù có chín cái mạng cũng không đủ!

Nguyên soái Đại Hạ còn như thế, huống chi là những người khác?

“Hơn năm mươi vị Tiên Thiên, chúng ta toi rồi!”

“Hoàn toàn không thể chống cự được!”

“Chúng ta mau chạy thôi, thân ở núi xanh không sợ không có củi đốt!”

Nguyên soái Đại Hạ lớn tiếng gào lên: “Không được chạy! Thân là quân nhân thà chết vinh còn hơn sống nhục!”

Tất cả cầm binh khí lên cho lão phu, cho dù chúng ta có chết cũng phải chết ở nơi này!”

“Cho nên Tiên Thiên ra ngoài, tất cả cường giả ra ngoài, chặn bọn chúng lại cho lão phu!” Cường giả của Đại Hạ cũng xông ra ngoài, mang theo trái tim thấy chết không sờn lao ra!

Thế nhưng, ngay khi bọn họ chạm trán cường giả Tiên Thiên của liên minh, quả thật là như trúng chọi đá, hoàn toàn không thể ngăn cản được!

Mới qua một lúc mà các cường giả Đại Hạ đã chết hầu như không còn ai.

Trên tường thành nằm la liệt thi thể, chết không nhắm mắt, mùi máu tanh nồng nặc phả vào mũi.

Đây hoàn toàn là một trận đồ sát!

Một trận đồ sát không hề trì hoãn!

Nguyên soái Đại Hạ sợ đến mức mặt mày trắng bệch: “Xong rồi! Thật sự xong rồi!”

Hắn ta đã sớm đoán ra được trận này sẽ thua nhưng không hề nghĩ lại thua nhanh như thế, thua triệt để như vậy.

Hắn ta quay đầu nhìn ra phía sau một cách khó khăn, liếc mắt trông sơn hà tráng lệ của Đại Hạ, sau đó giơ thanh đạo trong tay lên, giết về phía năm mươi vị Tiên Thiên. “Lão phu tuyệt đối sẽ không đầu hàng! Các chiến sĩ Đại Hạ hãy chết cùng lão phu!”

Vị nguyên soái Đại Hạ này hết sức đánh trả nhưng sức lực yếu ớt của một người khó mà làm nên chuyện, đến cuối cùng vẫn chết dưới sự vây công của năm mươi Tiên Thiên, thi thể bị đánh đến không còn nguyên vẹn. Lâm Bắc Phàm nghiêm túc kính nể: “Tuy mọi người tự trung thành với chủ của mình nhưng tinh thần thấy chết không sờn và tấm lòng yên nước của vị lão tướng quân này khiến bản vương vô cùng khâm phục, đây là một vị anh hùng, nhất định phải an táng long trọng!”

“Rõ, nguyên soái!”

Tiếp đó, năm mươi vị Tiên Thiên này nhảy lên lầu thành tiếp tục đồ sát, làm như chốn không người.

Ầm một tiếng, cổng thành mở ra.

Lâm Bắc Phàm giơ tay hô lớn: “Cổng thành đã mở, toàn quân theo ta giết vào Đại Hạ!”

“Rõ, nguyên soái!”

Dưới sự dẫn đầu của Lâm Bắc Phàm, quân liên minh chậm rãi tiến vào trong Đại Hạ.

Trận chiến này nhanh chóng truyền khắp thiên hạ, khiến toàn thế giới đều kinh hãi.

“Cổng thành Đại Hạ bị phá rồi, mới một ngày đã không thủ được nữa!”

“Thật ra cũng vô cùng bình thường thôi! Đại Hạ chỉ có năm mươi vạn binh và khoảng mười vị Tiên Thiên, nhưng quân

liên minh lại sở hữu binh lực hai trăm năm mươi vạn người, hơn năm mươi vị Tiên Thiên, cộng thêm quân thần Lâm Bắc Phàm chỉ huy tác chiến, thành Đại Hạ bị phá cũng là chuyện sớm muộn thôi!”

“Bây giờ liên minh đã đánh vào nội địa Đại Hạ, không còn bức thành che chở, quân liên minh có thể một đường tiến quân thần tốc, đánh đến dãy núi Bạch Hổ, toàn bộ vùng cực Đông đều rơi vào tay giặc!”

“Nếu Đại Hạ không hợp được sức phản kháng thì lần này toi đời!”

“Bây giờ Đại Hạ loạn như thế, mạnh ai nấy làm, ta thấy toi chắc rồi!”

“Ai có thể ngờ được mới qua một năm mà Đại Hạ đã rơi vào bước đường này chứ? Thật đáng buồn đáng tiếc!”

“Ý trời khó đoán, lòng trời khó dò mà!”

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đã dẫn đầu đại quân liên minh xông vào trong thị trấn quan trọng ở biên quan.

Bởi vì tiêu diệt nhanh chóng đội quân chủ lực của Đại Hạ cho nên binh mã còn lại trên cơ bản không tập trung được sức lực phản kháng gì, ai chạy thì chạy, ai trốn thì trốn, nhưng phần lớn vẫn buông vũ khí đầu hàng, không muốn đánh nữa.

Nếu đã đầu hàng hiển nhiên Lâm Bắc Phàm sẽ để lại cho bọn họ một mạng.

Dù sao thì mấy người này cũng là thanh niên trai tráng, có thể dùng để đánh trận, có thể dùng để trồng trọt, có thể dùng để lao động, thật sự quá hữu dụng, có thể không giết thì cố hết sức không giết.

Vì thế, quân liên minh của Lâm Bắc Phàm rất thuận lợi tiếp quản thị trấn quan trọng ở biên quan, sau đó dự định nghỉ một ngày rồi mới tiếp tục xuất phát, công thành đoạt đất.

Sau khi Lâm Bắc Phàm truyền lệnh xuống, quân Đại Võ lập tức nghỉ ngơi tại chỗ, chuẩn bị cho trận chiến ngày mai.

Thế nhưng, binh mã các nước khác lại bắt đầu hưng phấn reo hò.

Bọn họ bắt nạt binh mã bản địa Đại Hạ, cướp tiền của và lương thực của bọn họ, thậm chí có người còn muốn cưỡng đoạt thiếu nữ nhà lành...

Hành động thật sự khiến người giận sôi máu!

1109 chữ

Chương 858: Đừng có mơ

Lâm Bắc Phàm nhú mày, suy cho cùng cũng là dân nước nhỏ!

Không được tiếp nhận giáo dục quân sự khá hệ thống và hoàn thiện, không làm được kỷ luật nghiêm minh, mới lấy được có chút thành tựu nhỏ mà đã lập tức giải phóng ác ma trong lòng ra ngoài, ham mê hưởng thụ. Lâm Bắc Phàm đã coi nơi này thành lãnh thổ của Đại Võ, mà nhân dân ở đây cũng được coi thành dân Đại Võ, các người gây họa ở nơi này, đến khi ấy rồi đi, người mà bọn họ oán hận cũng chính là Đại Võ! Vì thế, hấn lớn tiếng quát: “Truyền lệnh xuống, toàn thể tướng sĩ từ trên xuống dưới của quân lên mình không được phép làm phiền người dân, không được gây sự, càng không được cưỡng hiếp, bắt cóc cướp giết, người vi phạm sẽ bị xử theo quân pháp!”

“Rõ, nguyên soái!”

Mệnh lệnh rất nhanh đã truyền xuống, nhưng tướng quân các nước lại tìm tới đây, trong giọng điệu mang theo chút bất mãn.

“Nguyên soái đại nhân, tại sao lại ra lệnh như vậy?”

“Chúng ta vất vả lắm mới đánh được tới đây, mỗi một người đều là công thần, lẽ nào không thể hưởng thụ một chút hay sao?”

“Đúng đó, đánh xong một trận các tướng sĩ đều vất vả, nên cho bọn họ xả láng một chút chứ!”

“Nguyên soái, chúng ta đánh trận không phải vì mấy điều này hay sao?”

Tuy rằng trên danh nghĩa các tướng sĩ là thuộc hạ của hấn nhưng dù sao cũng là người của các nước khác, Lâm Bắc Phàm cũng không tiện nổi nóng, vì thế hấn cười bảo: “Các vị

tướng quân, bản vương vô cùng hiểu suy nghĩ của các người, nhưng các người đã từng nghĩ nếu lúc này để mọi người thoải mái hưởng thụ sẽ sinh ra ảnh hưởng bất lợi thế nào không?”

“Chuyện này. có thể có ảnh hưởng bất lợi gì chứ?”

Mọi người đều hơi ngơ ngác.

“Ảnh hưởng cũng lớn đấy, hậu quả vô cùng nghiêm trọng!”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Sói, chỉ có vào lúc đói khát nhất mới liều mạng tranh giành thức ăn, săn giết súc vật! Nhưng một khi đợi nó ăn uống no đủ rồi sẽ trở nên lười biếng, cho dù người đứng trước mặt nó thì nó cũng chẳng buồn nhúc nhích, người cũng giống như thế thôi!”

“Các vị tướng quân, người cho mọi người ăn chơi xả láng ra, có được thứ nên có được, cơm no rượu say, nào còn có ý chí đi liều mình nữa? Đòi lại là các người, các người còn bằng lòng liều mạng nữa không?”

“Nguyên soái đại nhân nói chí phải!” Các vị tướng quân chợt hiểu ra.

“Cho nên bản vương muốn mọi người duy trì trạng thái đói khát, để bọn họ không thể có được thứ mà họ muốn có nhất, có thể nhìn mà không thể ăn, như vậy mới nhen một bùng hỏa, phấn đấu đi liều mạng, đi công thành đoạt đất, đi chiến đấu! Cứ như vậy, không phải chúng ta có thể đánh hạ càng nhiều địa bàn hơn, chia được càng nhiều lợi ích hơn sao?”

Lâm Bắc Phàm cười đắc ý nói: “Khi đó, chúng ta lại từ từ hưởng thụ sau, vậy chẳng phải càng mỹ mãn hơn hay sao?”

Mọi người đều vỗ đùi một cái.

“Nguyên soái nói đúng quá, nhất định phải để bọn họ duy trì trạng thái đói khát!”

“Chỉ có đói khát mới bùng phát sức mạnh to lớn được!”

“Nếu có được sự thỏa mãn, bọn họ sẽ lười liều mình!”

“Nguyên soái đại nhân anh minh, mặt tướng xin nhận chỉ dạy!”

“Cho nên sau khi các vị tướng quân trở về nhất định phải quản thúc người bên dưới cho tốt, để bọn họ duy trì trạng thái đói

khát thì tướng quân của chúng ta mới làm việc thuận lợi được!” Lâm Bắc Phàm lại dặn dò một câu.

Các vị tướng quân tạm biệt hẳn, trở về ràng buộc lính của mình.

Tiếp sau đó, chuyện đốt giết cướp của không còn xảy ra nữa, mọi người đều yên tâm nghỉ ngơi chỉnh đốn để chuẩn bị cho trận đại chiến tiếp theo.

Sau một ngày nghỉ ngơi, mọi người phấn chấn tinh thần, xuất phát đến nội địa Đại Hạ, tốn thời gian một ngày đã tới được một tòa thành gần biên quan là Hạ Thành.

Tòa thành này vốn có trăm vạn người, được tính là một thành phố khá phồn hoa ở biên cương.

Nhưng từ sau khi tin tức quân liên minh phạt Hạ thành lập truyền ra, nơi này đã có hơn hai mươi vạn người chạy trốn.

Hôm qua, khi tin biên quan bị đánh hạ truyền đi, nơi này lại có hơn ba mươi vạn người chạy trốn nữa.

Chỉ còn lại nhân khẩu chưa đến năm mươi vạn.

Mà quân thủ thành ở đây cũng chưa đến năm vạn, đối diện với đại quân liên minh hai trăm vạn người hùng hực khí thế, hoàn toàn không thể chống đỡ được.

Đứng dưới cổng thành, Lâm Bắc Phàm lớn tiếng quát: “Tướng quân thủ thành là ai? Bản vương khuyên ngươi mau chóng mở cổng thành và đầu hàng, như vậy chúng ta có thể tha cho ngươi một mạng! Bằng không, đợi đại quân ta giết vào, ngươi chắc chắn sẽ chết!”

Vị tướng thủ thành này cũng tức giận: “Đừng có mơ! Có câu ăn bổng lộc của vua thì phải giúp vua phân ưu! Lão phu thân là quân của Đại Hạ, ăn bổng lộc của triều đình, hiển nhiên phải báo đáp Đại Hạ, báo đáp triều đình!”

Muốn đánh vào thành trừ phi giẫm lên xác của lão phu mà qua!”

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Được! Bản vương thành toàn cho ngươi! Cường giả Tiên Thiên xông vào thành, sau đó đánh mở cổng thành, nghênh đón đại quân vào thành!” “Rõ, nguyên soái!”

Mấy chục vị Tiên Thiên lại một lần nữa lao vào với khí thế ngút trời, năm mươi vạn quân chính quy của Đại Hạ còn không chống lại được, huống chi là năm vạn quân thủ thành nho nhỏ này?

Chưa đến một lúc, cổng thành đã bị đánh mở.

Lâm Bắc Phàm giơ cao cánh tay hô lớn: “Các vị tướng sĩ, theo bản vương giết vào thành!”

1073 chữ

Chương 859: Các người vui là được

“Giết!” Tiếng hô giết vang trời.

Một tòa thành rất nhanh đã đổi chủ.

Sau một ngày nghỉ ngơi, mọi người dồi dào tinh thần, Lâm Bắc Phàm dẫn đại quân liên minh tiếp tục lao về phía Đại Hạ.

Mỗi một lần đều là cường giả Tiên Thiên mở đường, đánh mở cổng thành, đại quân theo sát phía sau, tiêu diệt quân chủ lực trong thành.

Binh mã các nước theo phía sau tiêu diệt sức mạnh còn sót lại trong thành.

Một ngày trên cơ bản có thể đánh hạ một thành, tốc độ vô cùng nhanh.

Nếu không phải cần đi đường và nghỉ ngơi thì có khả năng tốc độ của mọi người còn nhanh hơn.

Cứ như vậy đánh bảy ngày đã liên tiếp hạ được bảy tòa thành, tiến thêm hơn hai trăm dặm.

Người trong toàn thiên hạ đều bị tốc độ công thành đoạt đất này làm cho sợ ngây người.

“Hay thật, mỗi một ngày đánh hạ một tòa thành! Mới có bảy ngày đã có bảy tòa thành đổi chủ rồi!”

“Tốc độ nhanh đến mức khiến người khó mà tưởng tượng được!”

“Chỉ có thể nói quân liên minh quá mạnh, hơn năm mươi vị Tiên Thiên, còn có hai trăm năm mươi vạn binh mã cộng thêm một vị quân sư cấp bậc quân thần như Lâm Bắc Phàm, muốn không thắng cũng khó!”

“Đại Hạ thật thảm! Hoàng tử hoàng tôn đều đang đấu tranh nội bộ, kết quả người khác đã đánh đến cửa nhà bọn họ rồi!”

“Cứ tiếp tục như vậy Đại Hạ thật sự sắp xong rồi!”

Mọi người đều cảm thán về tình cảnh của Đại Hạ...

Đồng thời bọn họ cũng vô cùng ngưỡng mộ bảy quốc gia liên minh lấy Đại Võ dẫn đầu này, trong lòng chua như giấm.

Vì thông qua hành động quân sự lần này, bảy quốc gia này chắc chắn sẽ cắn được một miếng thịt ngon trên người Đại Hạ.

Mở rộng biên cương gần ngay trước mắt rồi.

Nếu không phải không tiếp giáp với Đại Hạ thì bọn họ cũng muốn góp vui, chia một ít canh để húp.

Lúc này, liên quân bảy nước liên tiếp đại thắng, đang giết đến tòa thành thứ tám với khí thế dâng trào.

Lâm Bắc Phàm đang dự định làm giống như trước, để cao thủ Tiên Thiên mở đường, quân Đại Võ tiêu diệt quân chủ lực, binh mã các nước theo sát phía sau, nhanh chóng giành được một tòa thành này.

Kết quả, một vị tướng quân cao giọng nói: “Nguyên soái chậm đã!”

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn qua, chính là Lưu tướng quân của nước Đại Mạc, vì thế cười bảo: “Lưu tướng quân, người có chuyện gì sao?”

“Nguyên soái đại nhân, là thế này!”

Lưu tướng quân nói với vẻ đứng đắn: “Lần phạt Hạ này vẫn luôn là Đại Võ các ngươi tiêu diệt quân chủ lực, xuất lực nhiều nhất, mặt tướng vô cùng bản khoắn, cho nên thành này cứ để Đại Mạc chúng ta đánh đi!” Lâm Bắc Phàm ngơ ngác: “À chuyện này...”

Lúc này, tướng lĩnh tới từ nước Đại Mạc nhao nhao mở miệng. “Đúng đó nguyên soái, trận này cứ để Đại Mạc chúng ta tới

đánh!”

“Đại Mạc chúng ta hy vọng có thể góp một phần sức cho liên minh!”

“Chúng ta đảm bảo sẽ đại thắng trở về!”

Bọn họ vô cùng tích cực vì không thể không xin chiến.

Dựa theo quy định phân chia, ai xuất binh nhiều, ai hy sinh nhiều thì người đó có thể nhận được nhiều lãnh thổ hơn.

Quốc gia nào xuất lực càng lớn thì quốc gia đó sẽ được ưu tiên phân chia trước.

Nhưng đánh đến bây giờ đều là quân Đại Võ làm chủ lực, suốt toàn bộ quá trình bọn họ chỉ làm người qua đường, người hy sinh chẳng được bao nhiêu.

Cứ thế này làm sao nhận được nhiều lợi ích chứ?

Hơn nữa, bây giờ trông Đại Hạ có vẻ rất dễ bắt nạt, muốn đánh kiểu gì cũng được.

Bọn họ đều là tướng lĩnh của nước Đại Mạc, dựa vào chiến công từng bước đi lên cao.

Thời cơ cày quái tuyệt vời như thế, nếu có thể tận tay đánh hạ mấy thành trì, giảm vài cước lên đầu Đại Hạ thì nhất định sẽ vang danh thiên hạ!

Cho nên lúc này không ra tay còn định đợi đến bao giờ?

Lâm Bắc Phàm trầm ngâm một lúc: “Nhưng như vậy các ngươi sẽ hy sinh rất nhiều, bản vương không yên tâm!”

“Mong nguyên soái thành toàn!” Tướng lĩnh nước Đại Mạc đồng thanh hô.

Nhìn vào ánh mắt kiên định của các tướng lĩnh Đại Mạc, Lâm Bắc Phàm cũng dao động rồi, trong lòng cũng rất cảm động, hấn lớn tiếng nói: “Được! Các vị tướng lĩnh đều rất giỏi, nếu các ngươi đã khẳng khẳng như vậy, bản vương sẽ thành toàn cho các ngươi! Trận này cứ để các ngươi làm chủ lực, binh lực nước khác theo sát phía sau!” Các tướng lĩnh nước Đại Mạc mừng rỡ: “Tạ nguyên soái!”

Bọn họ ngẩng đầu, phát hiện ra các tướng lĩnh nước khác đều lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ và đổ kỵ, lại không khỏi ngẩng cao đầu hơn.

Vẫn là Tiên Thiên mở đường, nhanh chóng đánh mở cổng thành.

Tướng quân Đại Mạc giơ cao đao trong tay, hưng phấn nói: “Các chiến sĩ Đại Mạc, cổng thành đã mở, theo lão phu giết vào! Kiến công lập nghiệp ở ngay nước này!”

“Giết!”

Binh mã nước Đại Mạc lao vào trong thành với sĩ khí dâng cao.

Đôi bên rất nhanh đã đánh giáp lá cà!

Nhưng binh mã của nước Đại Mạc thật sự quá tạp nham, cho dù đối đầu với binh mã Đại Hạ hoàn toàn không còn sĩ khí mà vẫn bị giết đến người chết ngựa đổ, thiệt hại trong trận chiến đạt đến 2:.

1Nói cách khác, hai lính Đại Mạc mới có thể đổi lấy tính mạng của một lính Đại Hạ, nhưng quân Đại Mạc vẫn giết đến hưng phấn như cũ!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm chỉ có thể cười ha ha: Các người vui là được!

1058 chữ

Chương 860: Tranh công

Thấy được tinh thần chiến đấu dâng cao của quân Đại Mạc, các tướng lĩnh của những quốc gia khác đều ngưỡng mộ vô cùng.

“Nhìn Đại Hạ bị đánh đến mức một mảnh giáp cũng chẳng còn mà ta cũng muốn giương đao quá!”

“Đúng vậy đó, hiếm lắm mới có cơ hội được đập lên đầu Đại Hạ, biết vậy ban nãy ta đã tự đề cử mình rồi!”

“Song tiếc rằng ta đã chậm một bước, bỏ mất cơ hội khó có này, đúng là đáng hận mà!”

“Sau trận chiến lần này, Lưu tướng quân sẽ vang danh thiên hạ cho mà coi!”

Mọi người thầm hạ quyết tâm rằng lần sau nhất định phải giành được cơ hội cho mình, không thể để lão già kia nhận hết cái hay cái đẹp được.

Khoảng nửa canh giờ sau, quân Đại Mạc đánh đổi một cái giá cực lớn cuối cùng cũng chiếm được thành trì, sau đó phục lệnh với Lâm Bắc Phàm.

“Khởi bẩm nguyên soái, chúng ta đã chiếm đóng được Hoa Thụ thành, xin được nguyên soái chỉ thị!” Lưu tướng quân hưng phấn nói.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hần gật đầu, lớn giọng bảo: “Vất cả cho Lưu tướng quân và các vị tướng sĩ Đại Mạc rồi! Toàn quân vào thành, nghỉ ngơi một ngày, sau đó ngày mai chúng ta lại tiếp tục xuất phát!”

“Vâng thưa nguyên soái!”

Ngày hôm sau, đại quân liên minh đã được nghỉ ngơi một ngày và giờ thì đang hùng hổ xuất phát. Thành phố thứ chín có tên là Nguyên Hoa thành, dân số ở đây cũng khoảng một trăm vạn người, kinh tế khá phát triển, là một thành phố lớn.

Có điều thành trì này có lớn mạnh thế nào đi chăng nữa cũng không thể địch lại đại quân liên minh cả trăm vạn người.

Nhìn thành trì ở phía không xa, Lâm Bắc Phàm thấy hơi hờ, hần nói: “Các vị Tiên Thiên cứ hành động như bình thường, các ngươi sẽ tiến vào thành trước để mở cổng thành! Sau đó, đại quân Đại Võ...”

“Đội đã nguyên soái!” Một người lên tiếng.

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn, hần mỉm cười: “Lưu tướng quân, ngươi có chuyện gì sao?”

Lưu tướng quân chấp tay, hưng phấn nói: “Nguyên soái, xin hãy giao trận chiến này cho Đại Mạc! Mạt tướng lấy cái đầu của mình ra để đảm bảo, nhất định sẽ đánh chiếm được Nguyên Hoa thành, không thắng không về!” Lâm Bắc Phàm sững sờ, hần hơi do dự: “Giao cho Đại Mạc các ngươi? Nhưng mà hôm qua các ngươi đã hi sinh hơi nhiều...”

“Một chút hi sinh nho nhỏ mà thôi, có tính là gì đâu? Chỉ cần đánh chiếm được Nguyên Hoa thành, cứu được dân chúng bên trong Nguyên Hoa thành, được góp sức cho đại quân liên minh của chúng ta thì dù quân Đại Mạc có phải hy sinh rất nhiều cũng không chối từ!” Lưu tướng quân nói một cách hùng hổ.

Các tướng lĩnh Đại Mạc khác cũng thi nhau lên tiếng.

“Lưu tướng quân nói đúng lắm! Chút hi sinh nhỏ đó có tính là gì?”

“Có thể đánh chiếm Nguyên Hoa thành, góp một phần sức lực cho đại quân liên minh thì đâu có phải hi sinh chúng ta cũng thấy không sao hết!”

“Da ngựa bọc thây chính là số mệnh của những chiến sĩ như chúng ta!”

“Nguyên soái, chúng ta xin được tham gia chiến đấu!”

Trông thấy dáng vẻ chết cũng phải đánh trận bằng được của bọn họ, Lâm Bắc Phàm cảm động vô cùng: “Được!”

Nếu Lưu tướng quân và các tướng lĩnh Đại Mạc đã hạ quyết tâm thì bản vương sẽ thành toàn cho các người! Trận chiến này...”

“Nguyên soái đợi đã!” Lại có một người lên tiếng.

Lâm Bắc Phàm ngoảnh đầu nhìn, hần phát hiện hóa ra người lên tiếng là Triệu tướng quân.

“Triệu tướng quân, người có chuyện gì sao?”

Triệu tướng quân chấp tay nói: “Nguyên soái, quân Đại Võ và quân Đại Mạc đã kết thành đồng minh, mà quân Đại Mạc đã hy sinh rất nhiều, công lao to lớn! Song quân Đại Bằng chúng ta lại chẳng góp sức được bao nhiêu, trong lòng mọi người đều thấy áy náy vô cùng, thế nên trận chiến hãy hãy giao cho quân Đại Bằng! Chúng ta xin được xuất chiến, mong nguyên soái thành toàn!”

“Mong nguyên soái thành toàn!”

Các tướng lĩnh đồng loạt lên tiếng. Lâm Bắc Phàm sững sờ: “Ồ... các người cũng muốn đánh trận sao?”

Lưu tướng quân đứng bên cạnh nguýt một cái, hay lắm lão già này, giờ còn dám nhúng tay vào tranh công lao với lão phu hử, làm gì có cái lí ấy?

Thế là hắn ta bèn lớn giọng nói: “Nguyên soái, trận chiến này nên giao cho Đại Mạc chúng ta đi! Sau trận chiến đầy hưng phấn ngày hôm qua, quân Đại Mạc tràn trề hứng khởi, dư sức để đánh trận nên chắc chắn có thể giành được chiến thắng!”

Triệu tướng quân lập tức lớn giọng nói: “Nguyên soái, hãy giao trận chiến này cho chúng ta! Mặc dù chúng ta chưa trải qua trận đại chiến, nhưng những chàng trai của chúng ta đều rất tráng kiện, lên ngựa cái là có thể thúc ngựa đi giết địch ngay, chắc chắn sẽ không chịu một chút bất lợi nào!”

Lưu tướng quân lập tức chế nhạo: “Triệu tướng quân, ta thấy các ngươi nên thôi đi thì hơn! Người nhìn binh lính của các ngươi kia, được mấy người từng lên chiến trường? Đến đao còn không biết cầm, giết gà còn phải tốn sức nữa là!”

Triệu tướng quân phản bác ngay lập tức: “Dù sao thì cũng tốt hơn quân Đại Mạc các ngươi! Hôm qua các ngươi đánh trận... đúng kiểu như đâm đầu vào chỗ chết, làm mất mặt liên minh chúng ta, ta còn chưa nói ngươi đâu đấy!”

“Triệu tướng quân, quân Đại Bàng của các ngươi không được đâu...”

“Lưu tướng quân, Đại Mạc của các ngươi cũng có tốt được đến mức độ nào...”

1210 chữ

Chương 861: Xem bản vương đi thuyết phục họ đây

Hai người cứ tranh cãi mãi như vậy, cùng nhau liệt kê những khuyết điểm của đối phương.

Mà lúc này, Lâm Bắc Phàm đang thấy vô cùng do dự.

Hai vị tướng quân này đều cực kì tích cực xin được tham chiến, các chiến sĩ của hai nước cũng vô cùng hưng phấn nên

phải chọn Đại Mạc hay là chọn Đại Bằng đây, đúng là khó chọn quá đi.

Đúng lúc ấy, vị tướng quân thứ ba lên tiếng.

“Nguyên soái, xin nguyên soái hãy giao trận chiến này cho Đại Thương chúng ta...” Vị tướng lĩnh thứ tư cũng xuất hiện.

“Nguyên soái, Đại Lương chúng ta xin được xuất trận.”

Tiếp đó là tướng quân thứ năm, tướng quân thứ sáu.

Mỗi một người đều tự đề cử một cách tích cực! Ai cũng tranh nhau, ai cũng oang oang đòi chiến mà chẳng thiết thân mình!

Lâm Bắc Phàm vô cùng cảm động, hấn nói: “Đại quân liên minh chúng ta có các chiến sĩ anh dũng như vậy thì lo gì đại nghiệp không thành chứ? Như này đi...”

Lâm Bắc Phàm kiến nghị: “Chúng ta quyết định bằng cách bốc thăm nhé? Ai bốc trúng thì người đó sẽ có cơ hội được xuất trận! Như vậy thì cơ hội của mọi người là bình đẳng như nhau, các vị thấy thế nào?”

“Được được được...” Mọi người bèn thi nhau gật đầu khen hay.

Thế là Lâm Bắc Phàm lấy sáu tờ giấy ra.

Trong đó có một tờ viết “công”, ý chỉ nước nào rút được mảnh giấy này thì sẽ có cơ hội tấn công.

Năm tờ giấy còn lại viết “vây”, ý chỉ quân đội của nước nào bốc được mảnh giấy này thì sẽ vây xung quanh thành.

Sau đó Lâm Bắc Phàm vo sáu tờ giấy này lại!

Hắn bung cái hộp lên rồi mỉm cười.

“Nguyên soái, ở đây chúng ta có bảy nước mà bên trong hộp chỉ có sáu tờ, không đủ để bốc!” Có người hỏi.

Lâm Bắc Phàm bèn mỉm cười, lắc đầu: “Các vị tướng quân, như vậy chắc chắn sẽ đủ! Bởi vì Đại Võ chúng ta không rút, nhường cơ hội này cho các ngươi đấy!”

“Đa tạ nguyên soái!” Mọi người đồng thanh hô, ai cũng cảm động vô cùng.

Tiếp theo là màn bốc thăm.

Cuối cùng, Đại Lương là nước rút được cơ hội quý giá này.

Tướng quân Đại Lương lập tức giơ đao, hưng phấn nói: “Các tướng sĩ Đại Lương hãy theo lão phu tấn công vào thành! Đây chính là lúc để chúng ta lập công!”

“Giết!”

Quân Đại Lương với bốn mươi vạn người cũng hô lên và xông vào thành.

Cuối cùng, sau khi thương vong mười vạn người, cuối cùng bọn họ cũng đánh chiếm được tòa thành chỉ có sáu vạn vệ quân.

Về cơ bản, chiến sự tiếp đó đều giống vậy.

Mỗi khi tới một khu thành mới là các nước lại tranh nhau để được dẫn quân đánh chiếm.

Lâm Bắc Phàm thấy khó xử vô cùng, thế nên hấn cho mọi người rút thăm quyết định.

Dưới sự ủng hộ công bằng, công chính, công khai của Lâm Bắc Phàm, mỗi một quốc gia đều được đánh một lượt, sau khi phải trả một cái giá lớn thì cũng chiếm được thành trì.

Quân Đại Võ mà Lâm Bắc Phàm dẫn dắt chẳng khác gì một kẻ “ăn không ngồi rồi”, đúng là ngư ông đắc lợi.

Thời gian một tuần rất nhanh đã trôi qua, ban đầu quân liên minh chỉ có hai trăm năm mươi vạn quân, song hiện giờ chỉ còn chưa đến hai trăm vạn, thương vong vô cùng lớn.

Thế nhưng theo Lâm Bắc Phàm, điều này chỉ loại bỏ rất nhiều những thành phần bất ổn, hiện giờ cuối cùng thì đại quân cũng ổn định hơn.

Mà lúc này, sau nửa tháng, cuối cùng quân liên minh đã đánh tới dãy núi Bạch Hổ.

Đây chính là bức bình phong che chắn thứ hai của Đại Hạ.

Nếu như đánh tan được dãy núi Bạch Hổ thì quân liên minh có thể tiến thêm về phía trước hơn ba trăm dặm, tương đương với một phần ba diện tích lãnh thổ đã bị chiếm mất.

Vậy nên dù Đại Hạ có loạn cỡ nào đi chăng nữa thì lúc này bắt buộc phải nhanh chóng tập trung năm mươi vạn binh mã tinh nhuệ để bảo vệ cứ điểm Bạch Hổ.

Có điều điều quan trọng là...

“Ấy vậy mà những người trong giang hồ cũng tới giúp Đại Hạ chống lại liên quân ư, thú vị đây!” Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười.

Mới này mật thám đã cho hắn biết rằng để đối phó với đại quân liên minh hùng hổ, triều đình Đại Hạ đã phải trả một cái giá rất đắt, đó chính là mời các môn phái lớn và những người trong võ lâm cùng nhau bảo vệ dãy núi Bạch Hổ, chống lại quân liên minh.

Tình hình nước mất nhà tan đang bày ra trước mắt, rất nhiều người trong giang hồ vội vàng đuổi tới và bảo vệ cứ điểm Bạch Hổ.

Trong đó số lượng cường giả Hậu Thiên đã vượt mức một vạn người, cường giả Tiên Thiên thì có hơn ba mươi người.

Cộng thêm binh mã của triều đình Đại Hạ nữa thì có thể thấy sức mạnh của bọn họ đang lớn mạnh dần và hoàn toàn có thể phân cao thấp với quân liên minh.

Đây là điểm khó thứ hai mà quân liên minh gặp phải từ lúc khai chiến đến nay. Quân Đại Hạ phấn khích, tiếng hô của bọn họ vang vọng khắp đất trời.

“Quân liên minh, lần này xem các ngươi còn đánh kiểu gì nữa?”

“Chúng ta có rất nhiều anh hùng, rất nhiều hào kiệt đang có mặt ở đây, thực lực chắc chắn không kém các ngươi là bao đâu!”

“Chắc chắn sẽ không khiến các ngươi lần thêm một bước đâu!”

“Trận chiến này chúng ta thắng chắc rồi.

Sắc mặt mọi người của quân liên minh trở nên nghiêm túc hơn.

“Nguyên soái, trận này phải đánh thế nào đây?”

“Nguyên soái, bây giờ Đại Hạ đã tập hợp được thực lực của triều đình và địa phương, có hơn năm mươi cao thủ Tiên Thiên, cũng ngang ngang với chúng ta. E rằng chúng ta sẽ không tấn công và mở cổng thành giống như những lần trước nữa!”

“Đúng vậy đó nguyên soái, mặc dù binh lực của bọn họ không bằng chúng ta, song những võ giả giang hồ kia hoàn toàn có thể bù đắp cho khuyết điểm ấy! Hơn vạn võ giả hoàn toàn có thể đương đầu với đại quân trăm vạn người!”

“Nếu như những võ giả này chiếm được lợi thế, cắt đứt đường lui của chúng ta thì đại quân chúng ta sẽ lâm vào tình cảnh khó khăn.

“Nguyên soái...”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Mọi người không cần lo lắng đâu, xem bản vương đi thuyết phục họ đây!”

1118 chữ

Chương 862: Thế nào là đại hiệp

Lâm Bắc Phàm bèn cưỡi ngựa trắng tới đại quân, nhìn cửa ải ở phía không xa, hấn lớn giọng nói: “Bản vương nghe nói triều đình Đại Hạ các người không chống đỡ nổi nên đã gọi người trong giang hồ tới! Bản vương cảm thấy thú vị lắm, bản vương cũng rất tò mò, chẳng phải người trong giang hồ các người không đối phó với triều đình, giờ sao lại làm cu li cho triều đình thế này?

Những người giang hồ phần nộ.

“Gì mà cu li? Nói chuyện sao ngựa tai thế?”

“Triều đình là triều đình, chúng ta là chúng ta, hai bên chẳng liên quan gì đến nhau cả!”

“Sống chết của triều đình thì có liên quan gì đến chúng ta? Sở dĩ chúng ta đến đây cũng không phải vì triều đình mà là vì đất nước này, vì nhân dân của đất nước.

“Canh giữ Đại Hạ, đánh đuổi địch!”

“Chỉ cần đẩy lùi được bọn họ là tự nhiên chúng ta sẽ thuận tiện hơn.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Xem ra các vị đều là những người hiệp nghĩa, bản vương bội phục vô cùng! Có điều, lúc này bản vương muốn hỏi các vị một câu rằng người như thế nào mới được coi là đại hiệp?”

Những người trong giang hồ trên tường thành sững sờ.

Hiện giờ hai bên đang khai chiến, một đại nguyên soái như người sao lại hỏi một câu chẳng liên quan gì như vậy?

Có điều bọn họ vẫn lựa chọn trả lời.

“Ta cho rằng người có thực lực lớn mạnh thì được coi là đại hiệp!”

“Lão phu cho rằng người hành hiệp trượng nghĩa được coi là đại hiệp!”

“Anh hùng hào kiệt chuyên giết những tên tham quan gian thần mới xứng là đại hiệp!”

“Không đúng không đúng, tất cả đều không đúng!” Lâm Bắc Phàm lắc đầu.

“Không đúng?” Đám người trong giang hồ đều sững người.

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Người có thực lực lớn mạnh cùng lắm cũng chỉ được xem là mãnh phu! Nếu hắn ta lấy bản lĩnh của mình đi làm những chuyện như giết người phóng hỏa thì hắn ta còn được coi là đại hiệp nữa không?”

“Thế người hành hiệp trượng nghĩa thì sao?” Có người lên tiếng hỏi.

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười nhẹ: “Hành hiệp trượng nghĩa đúng là có thể xem là hiệp, nhưng chỉ có thể xếp vào hàng tiểu hiệp thôi, còn kém đại hiệp xa lắm!”

“Bởi vì không chỉ những người trong giang hồ mà một vài người dân cũng có thể trở thành tiểu hiệp! Thế nên dùng tiêu chuẩn này để đánh giá đại hiệp thì phạm vi quá rộng! Không thỏa đáng, không hề thỏa đáng một chút nào!”

Những người trong giang hồ gật gù.

Lại có người lên tiếng hỏi: “Thế anh hùng hào kiệt chuyên giết những tên tham quan gian thần thì sao?”

“Anh hùng hào kiệt chuyên giết tham quan gian thần cũng có thể coi là hiệp, song cũng chỉ được tính là tiểu hiệp mà thôi!”
Lâm Bắc Phàm nói.

Những người trong giang hồ bắt đầu thấy bức mình.

“Đại anh hùng như vậy sao chỉ có thể coi là tiểu hiệp chứ?”

“Người ta đã đối nghịch với cả triều đình rồi, dám lấy cả cái đầu của mình ra để đánh cược, sao một người như vậy lại chỉ được coi là tiểu hiệp?”

“Cái tên tham quan nhà ngươi cố ý đánh giá thấp những anh hùng hào kiệt như vậy đúng không?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, hần cười: “Bản vương không hề có ý đánh giá thấp mà đó là sự thực! Các ngươi giết tham quan thoải mái nhưng các ngươi có từng suy nghĩ đến việc sau khi giết chết tham quan thì ai sẽ đứng ra tiếp quản thành trì này không?”

“Chuyện này...” Mọi người á khẩu.

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Không có ai tiếp quản thành trì thì thành trì sẽ phải loạn đến mức nào chứ, các ngươi có biết không?”

“Ta...” Mọi người không biết phải trả lời ra sao.

“Tới khi ấy chắc chắn khắp nơi sẽ rối ren, trộm cắp hoành hành, gian dân, bắt cóc tống tiền chắc chắn sẽ xảy ra rất nhiều, thành trì này sẽ bất ổn vô cùng!”

Những người trong giang hồ im lặng, bởi lẽ bọn họ biết những gì Lâm Bắc Phàm nói đều đúng.

“Thế nên các ngươi giết người thỏa thích xong và bỏ lại một cục diện rối rắm như thế, khiến dân chúng càng khổ thêm! Do đó những người như vậy không thể coi là đại hiệp được, dù họ có xuất phát từ mục đích nào đi chăng nữa!”

Mọi người lại im lặng.

Có người hỏi: “Thế người nói xem, người như thế nào mới được coi là đại hiệp?”

“Mỗi một người sẽ có một đáp án riêng! Ví dụ có người cho rằng người có võ công cao cường là đại hiệp! Người hành hiệp trượng nghĩa là đại hiệp! Người giết tham quan gian thần là đại hiệp! Có điều theo bản vương.”

Lâm Bắc Phàm ngẩng cao đầu, nói với chất giọng chắc nịch: “Người luôn hướng về đất nước, hướng về nhân dân mới được coi là đại hiệp!”

“Người luôn hướng về đất nước, hướng về nhân dân mới được coi là đại hiệp!” Câu nói này như ẩn chứa một loại ma lực nào đó khiến những người trong giang hồ nghe xong mà như bị sét đánh vậy.

Lông tơ trên người bọn họ đều dựng hết lên, toàn thân run rẩy. Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Chỉ có người có tấm lòng luôn vì nước vì dân thì mới xứng đáng là đại hiệp! Chỉ cần là người một lòng cống hiến cho quốc gia và nhân dân nước mình thì sẽ được coi là đại hiệp! Chỉ cần vì nước vì dân, có chết cũng không hối hận mới là đại hiệp! Những cái khác thì đều không xứng”

Mọi người bèn thi nhau vỗ tay.

“Không sai không sai, Lâm nguyên soái nói đúng lắm, chỉ có người luôn vì nước vì dân mới được xưng là đại hiệp!”

“Hành hiệp trượng nghĩa, giết tham quan gian thần cùng lắm cũng chỉ được coi là tiểu hiệp! Để mà so với đại hiệp chân chính thì còn kém xa!”

“Lâm nguyên soái người tổng kết rất chính xác, lão phu không có ý kiến gì cả! Ha ha!”

1032 chữ

Chương 863: Người đang lừa chúng ta có phải không?

“Nếu các vị đều đồng ý với ý kiến của bản vương rằng người vì nước vì dân mới là đại hiệp thì các người tự nhìn lại mình xem, hiện giờ tại sao các người lại làm những chuyện đi ngược lại với hai chữ đại hiệp ấy? Tại sao các người lại ngăn cản đại quân liên minh của chúng ta?” Lâm Bắc Phàm nói.

“Việc gì đi ngược lại với đại hiệp cơ? Giờ chúng ta đang bảo vệ nước nhà, đang làm những việc chính nghĩa đó thôi!”

“Chính người đã nói người vì nước vì dân mới được coi là đại hiệp, hiện giờ chúng ta đang làm những chuyện mình nên làm, chẳng phải sao?”

“Ngăn chặn ngoại địch thì mới bảo vệ được đất nước, bảo vệ được người dân nước mình chứ!”

Đám người giang hồ kia thi nhau phản bác.

Lâm Bắc Phàm lại bảo: “Các người đang bảo vệ đất nước ư? Các người đang nổi giáo cho giặc thì có! Bản quan hỏi các người, nước là gì, nhà là gì, dân là gì?”

“Chuyện này...” Bọn họ nhất thời không thể trả lời được câu hỏi này.

“Để bản quan hỏi theo một cách khác vậy!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Là nước có trước rồi mới có nhà và có dân hay có dân trước rồi mới có nhà, có nước?”

“Chắc là phải có nước trước nhỉ?” Có người nói với giọng bẽ bẻ.

Lâm Bắc Phàm lớn giọng hỏi: “Nếu nước đã có trước vậy thì nhân dân ở đâu mà ra?”

“Chuyện này...” Hắn ta không thể trả lời được.

Những người khác cũng không biết phải trả lời thế nào.

“Thế nên phải có dân trước, dân tạo nên nhà rồi nhà mới tạo nên nước! Chỉ cần mọi người đều công nhận quốc gia này từ tận đáy lòng, công nhận tập thể mà mình đang ở trong thì mới có thể hình thành quan niệm nhà nước! Bằng không không có sự ủng hộ của nhân dân thì nhà của các người không thể gọi là nhà, mà nước cũng không thể gọi là nước được!”

Mọi người gật đầu: “Nói cũng phải!”

“Nhưng mà hiện giờ thì sao, Đại Hạ còn là một quốc gia với đúng nghĩa của nó ư? Các người nhìn Đại Hạ mà xem, tình thế loạn lạc, dân chúng lầm than, sống chẳng bằng chết! Nếu như dân chúng đều công nhận đất nước này, đều bảo vệ đất nước này thì làm gì có chuyện bọn họ sẽ phát cờ khởi nghĩa?”

“Chuyện này.”

“Vậy nên các người đang bảo vệ nhà nào, bảo vệ nước nào đây? Đến dân chúng còn chẳng sống nổi thì cái nhà đó còn được coi là nhà không, nước đó còn là nước hay không?”

Những người trong giang hồ lại được phen á khẩu.

“Bản vương lại hỏi các người, rốt cuộc là quốc gia quan trọng hay dân chúng quan trọng?” Lâm Bắc Phàm lại hỏi. “Đương nhiên là dân chúng quan trọng rồi!” Có người lập tức trả lời.

“Nếu đã biết dân chúng quan trọng thì sao các người còn chưa chịu tính ngộ ra hả?”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục lớn giọng nói: “Các người còn phản kháng thêm một ngày là những người dân sau lưng các người phải chịu khổ thêm một ngày! Các người phản kháng càng lâu thì người dân sau lưng các người càng khổ nhiều hơn!”

“Chẳng lẽ đây chính là những gì các người mong muốn sao?”

“Các người muốn trơ mắt nhìn những người dân sau lưng mình chịu khổ mà chết sao?”

“Các người không đang nổi giáo cho giặc thì đang làm gì?”

Hai ba câu chất vấn liên tiếp vang lên!

Đám người giang hồ nghe rồi suy nghĩ kỹ càng, bọn họ phát hiện đúng thật là như vậy.

Hiện giờ bọn họ ở tiền tuyến chống phá kẻ địch, thế nhưng người dân đất nước họ vẫn phải chịu khổ cực, lưu lạc mất mát, lầm than vô cùng.

Có người còn không thể không phát cờ khởi nghĩa vì mong muốn được sống tiếp.

Bọn họ kháng cự với kẻ địch thêm một ngày là những người dân sau lưng bọn họ phải chịu khổ thêm một ngày.

Càng kháng cự thì dân chúng càng phải khổ cực trong thời gian dài hơn.

Có người không nhịn được mà bắt đầu hoài nghi rằng chẳng lẽ những gì bọn họ đang làm là sai hay sao?

“Mọi người đừng nghe Lâm Bắc Phàm nói lung tung, hấn ta đang giảo hoạt đây!”

Một giọng nói the thé truyền đến: “Đúng là chúng ta ở tiền tuyến ngăn chặn địch, còn dân chúng vẫn phải chịu khổ! Thế nhưng nếu như chúng ta để quân liên minh tiến vào thì những người dân sau lưng chúng ta có được sống những ngày thái bình không?”

“Phải biết rằng bọn họ đang là những kẻ xâm lược đây! Có kẻ xâm lược nào lại thiện đãi dân chúng của nước mình đi xâm lược không? Tới khi ấy dân chúng sau lưng chúng ta chắc chắn sẽ càng khổ hơn! Vậy nên mọi người bắt buộc phải kiên trì, đừng bị hấn dụ!”

Mọi người nghe vậy bèn thấy có lí vô cùng, trái tim bọn họ kiên định hơn rất nhiều.

Lâm Bắc Phàm cười khẩy: “Gì mà kẻ xâm lược chứ? Sao nói khó nghe quá vậy! Các ngươi có biết từ đợt thảm họa băng tuyết đến nay có bao nhiêu người dân Đại Hạ đã chạy tới Đại Võ ta để kiếm sống không?”

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt ai trông cũng mờ mịt vô cùng, bọn họ đều không thể trả lời được câu hỏi này.

Lâm Bắc Phàm giơ một ngón tay lên: “Ít nhất là một trăm vạn người!”

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

“Một trăm vạn người! Sao mà nhiều thế?”

“Sao có thể có nhiều người đến như vậy?”

“Ngươi đang lừa chúng ta đúng không?”

1139 chữ

Chương 864: Đoàn người bạo loạn

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Bản vương lừa các ngươi làm gì chứ? Các ngươi cứ tới biên giới Đại Võ mà nghe ngóng, đi lại quan sát là biết có phải có nhiều người như vậy hay không! Người dân Đại Hạ thực sự không thể sống nổi, bằng không sao bọn họ có thể rời bỏ quê hương của mình?”

“Phải biết rằng Đại Võ và Đại Hạ là kẻ địch của nhau, tình hình biên giới giữa hai bên vô cùng căng thẳng! Bản vương không hề kẻ đao lên cổ bọn họ nhưng bọn họ vẫn chạy tới chỗ chúng ta đó thôi!”

“Điều đó chứng tỏ rằng Đại Võ chúng ta tốt hơn nhiều so với Đại Hạ!”

“Chúng tôi Đại Võ chúng ta thái bình, phải ở đất nước chúng ta thì mới sống được! Chúng tôi Đại Hạ không thái bình, bọn họ ở Đại Hạ không có đường sống, thế nên mới chạy đến chỗ chúng ta!”

“Đây là lựa chọn của bọn họ, bọn họ thực lòng công nhận Đại Võ thế nên mới tình nguyện làm người dân Đại Võ!”

“Ở chỗ chúng ta, bọn họ sống tốt hơn khi ở Đại Hạ, sống có tôn nghiêm hơn hẳn ở Đại Hạ nhiều!”

“Chúng ta lại nói về nước Đa La và Bạch Tượng đi!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Hai nước này hai năm nay mới sát nhập vào Đại Võ! Các người nhìn dân chúng ở đó xem, hiện giờ sống tốt biết bao nhiêu, có ruộng để trồng, có lương thực để chăm lo, có quần áo để mặc, có xi măng để xây nhà, cuộc sống tốt hơn trước kia không biết bao nhiêu lần!”

“Không sát nhập vào Đại Võ chúng ta thì bọn họ mới là người chịu thiệt!”

“Thế nên chúng ta quay lại vấn đề vừa rồi, người nói xem chúng ta có thiện đãi dân chúng hay không đây?”

Lâm Bắc Phàm xòe tay ra rồi hỏi: “Những điều trên đều là minh chứng, còn cần ta phải nói thêm nữa sao?”

Nghe hắn nói xong, mọi người lại xao động.

Đúng như những gì hắn nói, nếu người dân Đại Hạ không sống được ở Đại Hạ thì sao bọn họ có thể rời bỏ quê hương, chạy đến địch quốc xa xôi để kiếm sống?

Nói thật lòng, nếu bọn họ là người dân Đại Hạ thì e là bọn họ cũng sẽ chọn Đại Võ.

Bởi lẽ phóng mắt nhìn khắp thiên hạ cũng chỉ có Đại Võ là thái bình, những quốc gia khác thì bất ổn, loạn lạc vô cùng.

Những người dân không có võ công chỉ đành chạy đến Đại Võ thì mới có hi vọng được sống.

Hơn nữa dân chúng nước Đa La và nước Bạch Tượng giờ sống rất tốt. Mặc dù trải qua thiên tai, bọn họ vẫn còn nhiều khó khăn song ít nhất sống tốt hơn ở Đại Hạ nhiều.

Chẳng lẽ những gì bọn họ đang làm là sai ư, Đại Võ mới là hy vọng?

Nguyên soái Đại Hạ trông thấy cảnh tượng này, hắn ta thâm than một tiếng không ổn rồi nói: “Mọi người không được nghe Lâm Bắc Phàm nói linh tinh, đừng bị hắn lừa! Hắn là kẻ xâm lược, những lời hắn nói không đáng tin đâu...”

Có nguyên soái Đại Hạ an ủi, mọi người lại bình tĩnh.

Lâm Bắc Phàm thì thúc ngựa tới giữa đại quân. Triệu Khoát nhin không được hỏi: “Nguyên soái, giờ chúng ta phải làm sao? Cứ công thành luôn hả?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hắn lắc đầu: “Đừng vội! Thành trì kiên cố nhất luôn luôn bị phá vỡ từ bên trong! Hiện giờ chúng ta đang bắt đầu thực hiện kế hoạch lòng dân thôi!”

“Vâng thưa nguyên soái!”

Thế là đại quân liên minh bắt đầu đóng quân.

Bọn họ nhóm lửa thổi cơm, toàn quân nghỉ ngơi và không công thành.

Phía bên Đại Hạ đang ở thế phòng thủ, ấy vậy mà quân liên minh không tấn công nên tất nhiên bọn họ cũng không đánh, chỉ kéo chân đối phương.

Bởi lẽ đối phương có hai trăm vạn người, công tác hậu cần phục vụ hai trăm vạn người là vô cùng khó khăn. Nếu đối phương đã muốn kéo dài trận chiến thì bọn họ cũng muốn, bởi vì kéo dài là dần dần có thể khiến đối phương ngã gục.

Bọn họ còn có thể tìm cơ hội cắt đứt nguồn lương thảo của đối phương.

Lúc này, bên trong Đại Hạ bỗng xôn xao. “Quân liên minh đã tới rồi, đang đối đầu với quân Đại Hạ ở dãy núi Bạch Hồ ấy!”

“Nghe đâu quân liên minh là phe chính nghĩa, bọn họ đi qua chỗ nào là đối xử hào phóng với dân chúng chỗ ấy!”

“Thật vậy sao?”

“Sao mà giả được? Lâm nguyên soái là quân thần đương thời đây, hẳn có tài trị quân!”

“Hơn nữa hẳn còn là thừa tướng của Đại Võ! Có hẳn, Đại Võ phát triển không ngừng, sức mạnh đất nước đang dần hồi phục! Người dân Đại Võ cũng càng lúc càng sống tốt hơn! Rất nhiều người dân Đại Hạ chúng ta đã chạy tới đó để kiếm sống, cuộc sống của bọn họ cũng khá ổn!”

“Bên cạnh đó còn có những người dân Đa La và Bạch Tượng mới được thu phục gần đây nữa, hiện giờ cuộc sống của bọn họ tốt lắm! Người phải biết rằng ban đầu bọn họ cũng giống như chúng ta, đều bị triều đình bóc lột đến mức không thể sống nổi! Mãi cho đến khi quân Đại Võ tới, đưa bọn họ trở thành người Đại Võ thì bọn họ mới được sống một cuộc sống trong mơ như vậy!”

“Nghe mà ta thấy ngưỡng mộ quá, chúng ta cũng có thể như vậy không?”

“Đương nhiên là có thể! Chỉ cần trở thành người Đại Võ là chúng ta sẽ có một cuộc sống ổn định và tốt đẹp!

Chúng ta mở cổng thành để quân liên minh tiến vào đi!”

“Mở cổng thành, để quân liên minh tiến vào!”

Bị người ta cố ý bẻ lái, dư luận càng bàn tán càng xôn xao.

Dân chúng trông thấy niềm hi vọng mới bèn đồng loạt phát cờ khởi nghĩa, sau đó đổ dồn về dãy núi Bạch Hổ.

Cuối cùng, số lượng người càng lúc càng đông và tập hợp thành đại quân trăm vạn người. Bọn họ xông về cứ điểm Bạch Hổ, thi nhau hô vang.

“Mở cổng thành, đón quân liên minh vào thành!”

“Mở cổng thành, đón quân liên minh vào thành!”

1123 chữ

Chương 865: Chiến tích khiến thế giới khiếp sợ

Tại quân doanh ở cứ điểm Bạch Hồ, một người lính hốt hải chạy vào trong: “Nguyên soái, xảy ra chuyện lớn rồi, đại quân tấn công” Nguyên soái Đại Hạ kinh ngạc: “Quân liên minh tấn công rồi sao?”

Đối phương lắc đầu, sốt sắng nói: “Nguyên soái, không phải quân liên minh mà là bạo dân của Đại Hạ chúng ta!

Bọn họ tổ chức thành quân đội tiến công, ở ngay bên ngoài cứ điểm, đòi chúng ta mở cổng thành để đón quân liên minh vào thành!”

Nguyên soái Đại Hạ ngớ người: “Bạo dân Đại Hạ chúng ta lại bảo chúng ta mở cổng thành, đón quân liên minh vào thành?”

Chuyện gì thế này, từ xưa đến nay hãn ta chưa từng gặp tình cảnh này bao giờ cả!

Làm gì có người dân nào nước mình lại đòi mở cổng thành để kẻ địch xâm lược chứ?

“Nguyên soái, tình hình là thế này...”

Nghe binh sĩ giải thích xong, nguyên soái Đại Hạ bèn phần nộ: “Đúng là phản nghịch mà!”

Hắn ta hùng hổ tới tường thành, quả nhiên trông thấy biên người tập nập, bọn họ đang gào thét đòi mở cổng thành cho quân liên minh tiến vào.

Nguyên soái Đại Hạ gầm lên: “Cái đám dân đen này! Chúng ta ở tiền tuyến đổ máu ứng chiến, bảo vệ nước nhà, còn các người thì kéo chân bọn ta, lại còn muốn mở cổng cho kẻ địch... làm gì có cái lí ấy? Lập tức bắn tên cho bản quan, đánh lùi bọn họ!”

Lúc này, một vị đại hiệp giơ tay ra ngăn cản: “Nguyên soái, bọn họ đều là dân chúng của Đại Hạ đấy, bọn họ chỉ ngu muội nhất thời thôi! Người bắn tên giết chết bọn họ, thương vong vô cùng lớn thì không hay lắm đâu, mong người suy nghĩ lại!”

Nguyên soái Đại Hạ phần nộ nói: “Quách đại hiệp, các chiến sĩ của chúng ta đánh trận ở tiền tuyến còn bọn họ thì nổi giáo cho giặc, nếu không kịp thời xử lý thì sẽ nguy hại đến quốc gia! Mong Quách đại hiệp hiểu cho nỗi khổ của bản soái!”

Quách đại hiệp liếc nhìn cả trăm vạn người dân bên dưới rồi lại nhìn ánh mắt kiên định của nguyên soái Đại Hạ, hắn ta nhớ tới thế cục hiện giờ, bèn thở dài một hơi và nhường đường.

“Bắn tên!” Nguyên soái Đại Hạ gào lên.

Những mũi tên bèn bay rào rào.

Những người trong giang hồ đang tiến lên bảo vệ đất nước trông thấy cảnh tượng này mà rét run.

Người dân của bọn họ không chết dưới tay kẻ xâm lược mà lại chết dưới tay triều đình.

Hiện giờ tất cả những điều bọn họ làm... còn là đúng sao? Bọn họ thấy lòng mình hoang mang vô cùng!

Ở một diễn biến khác, Lâm Bắc Phàm đã nhận được tin tức.

Hắn lập tức hạ lệnh cho ba quân: “Bản vương nghe nói trăm vạn dân Đại Hạ đã tụ tập ở bên ngoài cổng thành để đón chúng ta vào thành! Chúng ta không thể để họ thất vọng! Toàn quân hành động, đi theo bản vương xuyên qua dãy núi Bạch Hồ, tấn công Đại Hạ!”

“Giết!” Toàn quân xông lên.

Hơn năm mươi vị Tiên Thiên dưới trướng Lâm Bắc Phàm là những người tiên phong Trên tường thành, một binh sĩ Đại Hạ vội chạy tới bẩm báo: “Nguyên soái, có chuyện không hay xảy ra rồi! Quân liên minh đã hành động, bọn họ đang xông về phía chúng ta! Trong đó những cao thủ Tiên Thiên của bọn họ sắp tới tường thành rồi!”

Nguyên soái Đại Hạ kinh ngạc: “Gì cơ? Lúc nào thì bọn họ sẽ đến?”

Lúc này thì bọn họ rơi vào tình cảnh trước mặt sau lưng đều là địch thật rồi!

Nếu như không đánh được thì bọn họ sẽ không giữ nổi biên cương nữa!

Nguyên soái Đại Hạ lòng nóng như lửa đốt, hấn ta vội nói với đám người giang hồ: “Mong các vị anh hùng hào kiệt ra tay ngăn chặn các Tiên Thiên của quân liên minh! Bản soái cảm tạ các vị!” Quách đại hiệp chấp tay nói: “Nguyên soái, hiện giờ thảo dân thấy hoang mang vô cùng, cũng không biết niềm tin và chính nghĩa mình đang ủng hộ rốt cuộc là đúng hay sai! Thế nên thảo dân sẽ không tham gia trận chiến này nữa! Mong nguyên soái thứ tội, xin cáo từ!”

Nguyên soái Đại Hạ sửng sờ: “Hả? Quách đại hiệp, ngươi...”

Đôi phương lại chấp tay rời rời đi.

Lúc này, vị đại hiệp thứ hai đứng ra, chấp tay nói: “Nguyên soái, bản tọa cũng thấy nghi ngờ vô cùng, không thể hiểu được, bản tọa xin đi trước!”

Vị đại hiệp thứ ba: “Trận chiến này thảo dân không có năng lực tham gia, thảo dân có việc nên đi trước đây!”

Vị đại hiệp thứ tư: “Nguyên soái, cáo từ!”

Những vị đại hiệp khác cũng bỏ mặc nguyên soái đang giữ chân họ, đồng loạt rời đi.

Những cao thủ Tiên Thiên đã rời đi mất hai phần ba, những người trong giang hồ luôn hướng đến chính nghĩa trông thấy binh mã triều đình tàn sát dân chúng của chính mình, trong lòng bọn họ thất vọng tràn trề nên cũng từ bỏ!”

Nguyên soái Đại Hạ nhìn thấy những cường giả Tiên Thiên của quân liên minh đã sắp tới tường thành, ánh mắt hấn ta thoáng vẻ tuyệt vọng.

“Thôi xong rồi, Đại Hạ chúng ta xong rồi!”

Trước mặt sau lưng đều là kẻ địch, đã thế còn mất đi một phần sức mạnh cực lớn, cuối cùng binh mã của triều đình Đại Hạ không thể trụ được và bị đại quân liên minh do Lâm Bắc Phàm dẫn dắt đánh cho tan tác, một mảnh giáp cũng chẳng còn.

Cuối cùng, quân liên minh chiếm được cứ điểm Bạch Hồ.

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm tiếp tục dẫn quân liên minh đi tấn công những thành trì khác, chí khí của mọi người dâng cao vô cùng.

Mà lúc này, sau hai trận thất bại, triều đình Đại Hạ đã không còn sức mà phản kháng nữa, bọn họ chỉ đành trơ mắt nhìn quốc thổ của mình bị chiếm mất, dần dần mất đi chủ quyền.

Cứ thế nửa tháng trôi qua, gần một phần ba lãnh thổ của Đại Hạ đã bị chiếm mất.

Cả thế giới đều phải kinh ngạc trước chiến tích này.

1205 chữ

Chương 866: Nên thu tay thì hơn

“Quân liên minh mạnh quá! Mới một tháng mà đã chiếm được hơn một phần ba lãnh thổ của Đại Hạ rồi!”

“Tốc độ này nhanh thật đấy, nhanh đến mức người ta khó mà tưởng tượng nổi!”

“Chẳng lẽ Đại Hạ xong đời thật rồi sao?”

“Đại Hạ là một trong ba hoàng triều lớn trong thiên hạ, sao mà xong đời dễ dàng như vậy được?”

“Nguyên nhân chủ yếu là do các hoàng tử, hoàng tôn cùng với quần thần đại tướng đều đang tranh đoạt quyền lực, rồi số binh mã khác đang canh giữ biên cương ở những nơi khác nên không thể tập trung sức mạnh để đối đầu với quân liên minh!”

“Có điều nếu như cứ đánh tiếp thì chắc chắn cố gắng để phản kháng thôi!”

“Ta cũng cho là vậy, lạc đà chết vẫn lớn hơn ngựa, Đại Hạ không dễ chết vậy đâu! Cơ mà với bọn họ mà nói thì đây là một nỗi nhục không thể rửa sạch! Ha ha người trong khắp thiên hạ đang tiếp tục chú ý trận chiến này đấy!”

Trong lòng bọn họ thầm đoán rằng quân liên minh có thể đánh xa đến đâu và có thể tạo thành sát thương thế nào cho Đại Hạ.

Có điều lúc này, Lâm Bắc Phàm lại cho rằng đến lúc nên dừng lại. Một là bởi trận chiến đã kéo dài quá rồi, mặc dù đã đánh đến hiện tại, quân đội của bọn họ cũng tổn thất rất nhiều, song bọn họ vẫn còn một trăm năm mươi vạn binh mã. Số binh mã này cũng nhiều, song lương thực phục vụ bọn họ thì là một vấn đề lớn.

Nếu như lương thực bị cắt đứt thì quân liên minh bọn họ sẽ khó mà trụ được.

Thứ hai, nếu cứ đánh tiếp thì Đại Hạ sẽ “bí quá hóa liều.

Là một trong ba hoàng triều lớn trong thiên hạ, sức mạnh quân sự của Đại Hạ cũng rất lớn mạnh. Hiện giờ sở dĩ bọn họ yếu kém là bởi trong nước bọn họ có quá nhiều vấn đề, thế nên bọn họ không thể tập trung binh lực để đối phó với quân liên minh.

Nhưng nếu bọn họ đánh tiếp tới trung tâm Đại Hạ thì chắc chắn bọn họ sẽ không chịu bó tay chịu chết đâu.

Chắc chắn bọn họ sẽ dốc hết sức để đối phó với quân liên minh. Tới khi ấy thì tốc độ thương vong của quân liên minh cũng sẽ gia tăng.

Thứ ba, trận chiến này đã kéo dài một tháng, các tướng sĩ đều có biểu hiện chán đánh trận nên sức chiến đấu cũng bị tổn hại nghiêm trọng.

Thế nên đã tới lúc bọn họ trở về rồi.

Lâm Bắc Phàm bèn tuyên bố với mọi người: “Các vị tướng quân, đánh tới đây thôi là được rồi, chúng ta đã giành đủ lợi ích và lãnh thổ, tới lúc chúng ta trở về thôi!”

“Tại sao lại không đánh nữa hả nguyên soái?”

“Quá trình chúng ta đánh rất thuận lợi, vẫn đánh tiếp được mà!”

“Chúng ta có thể giành được nhiều lãnh thổ hơn mà!”

“Cơ hội như thế này không nhiều đâu, chúng ta phải biết nắm bắt cơ hội mới đúng chứ, phải cắn thêm nhiều miếng thịt của Đại Hạ!”

“Nguyên soái, chúng ta tiếp tục xuất binh đi!”

Mọi người đều thấy chưa thỏa mãn.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hần lắc đầu: “Ta hiểu ý của các vị tướng quân, nhưng chúng ta thực sự không thể đánh tiếp được nữa, đến lúc nên thu tay rồi!”

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm nói những gì hần phân tích ra.

Mọi người nghe xong bèn gật đầu, đồng ý với quyết định của hắn.

“Nếu các vị tướng quân đã đồng ý với quyết định của bản vương thì chúng ta sẽ nghỉ ngơi hai ngày, sau đó toàn quân trở về! Nhưng trước khi trở về, chúng ta phải phân chia lãnh thổ cái đã!” Hắn nói.

Các vị tướng quân lập tức trở nên hưng phấn.

Bọn họ liều mạng tới đánh trận, mục đích là có được đất Đại Hạ! Hiện giờ cuối cùng cũng đến lúc bọn họ hái quả rồi!

Phần lãnh thổ to thế kia, dù chỉ nhận được một chút cũng đủ dùng rồi.

Mọi người bèn tiến vào trong lều, Lâm Bắc Phàm mở bản đồ ra, bên trên có đánh dấu quốc thổ của Đại Hạ.

Trong đó phần được đánh dấu màu đỏ chính là lãnh thổ mà bọn họ vừa chiếm được.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Các vị tướng quân, dựa theo hiệp ước ban đầu của chúng ta, quốc gia nào nỗ lực nhiều, hi sinh nhiều thì quốc gia đó sẽ được nhiều đất! Hơn nữa dựa theo công lao lớn nhỏ, bên có công lao lớn nhất sẽ được ưu tiên chia lãnh thổ trước! Bản vương đã cho người thống kê rồi...”

Hắn lấy một cuốn sổ ra.

Đây là sổ chiến công, bên trên ghi lại chiến công của các nước và số người hi sinh. Lâm Bắc Phàm mở cuốn sổ ra, đọc công hiến của từng nước.

“Xếp thứ nhất là Đại Bằng, trong trận chiến lần này đã phái bảy mươi vạn người, hi sinh bốn mươi lăm vạn người!

Dựa theo hiệp định, Đại Bằng sẽ được ưu tiên, có thể phân chia xx vạn mẫu đất!”

“Xếp thứ hai là Đại Mạc, trong trận chiến lần này đã phái sáu mươi vạn người, hi sinh ba mươi hai vạn người! Dựa theo hiệp định, có thể phân chia xx vạn mẫu đất!”

Xếp thứ ba là...”

Lâm Bắc Phàm đọc từng nước một.

Điều thú vị là trong trận chiến lần này, Đại Võ không xuất nhiều binh nên xếp thứ hai từ dưới đếm lên.

Bọn họ cũng không bị hi sinh nhiều, số người hi sinh đứng số một từ dưới đếm lên, chỉ có chưa đầy ba vạn người, còn chẳng bằng số lẻ của những nước khác. Thế nên theo hiệp ước, Đại Võ xếp ở gần cuối.

Thế nhưng Lâm Bắc Phàm không hề để tâm, hần mỉm cười: “Thế nên trong quân liên minh đánh Đại Hạ lần này, nước có công lao lớn nhất chính là Đại Bằng! Theo hiệp ước, mời đại biểu Đại Bằng lên phân chia lãnh thổ trước!”

Nói đoạn, một tràng vỗ tay vang lên.

Dưới sự chỉ huy của Lâm Bắc Phàm, những tướng quân khác cũng đồng loạt vỗ tay.

Tướng quân Đại Bằng kích động vô cùng, chiến công của bọn họ đứng thứ nhất, có thể nhận được nhiều lãnh thổ, như vậy là có thể gia tăng diện tích quốc thổ của đất nước bọn họ lên hai lần!

Đây đúng là một lần mở rộng bờ cõi vĩ đại, xứng đáng được ghi danh sử sách!

Hơn nữa sau khi hần ta mang công lao trở về, chắc chắn sẽ được thăng quan tiến chức. Đúng là càng nghĩ càng thấy vui! 1089 chữ

Chương 867: Chia đất

“Cảm ơn! Cảm ơn các vị!”

Tướng quân Đại Bằng ngẩng cao đầu, hần ta bước ra với tâm tình hầy còn đang kích động.

Sau đó hần ta nhận lấy cây bút lông của Lâm Bắc Phàm, chuẩn bị hạ bút xuống bản đồ để “cắt bánh kem”

Song đúng lúc ấy, hần ta lại dừng lại, trả cây bút lông cho Lâm Bắc Phàm.

Hần ta nói: “Lão phu thấy trong trận chiến lần này, người có công lao lớn nhất, có cống hiến lớn nhất phải là Đại Võ! Bởi vì nếu không được Đại Võ ủng hộ, giúp đỡ thì làm gì có liên

minh đánh Đại Hạ như bây giờ! Nếu không có nguyên soái đại nhân dẫn binh đánh trận thì làm sao chúng ta giành được thắng lợi vẻ vang đến thế? Nếu không có binh mã Đại Võ xả thân trước thì chúng ta cũng chẳng giành được cơ hội mở rộng lãnh thổ! Thế nên lão phu cho rằng Đại Võ mới là người có công lao to nhất, hãy để Đại Võ phân chia lãnh thổ trước! Cùng với đó, Đại Bằng chúng ta tình nguyện cho Đại Võ xx mẫu đất!”

Mọi người bèn thâm than trong lòng, đúng là lão hồ ly!

Mọi người đều hiểu rõ lần này trong liên minh, người có công hiển nhiên nhất thực ra lại là Đại Võ!

Công hiến và công lao của bọn họ cũng chỉ là một chút cón con mà thôi.

Nếu như làm theo quy tắc thì dù Đại Võ không nói gì, song vẫn sẽ khó chịu với bọn họ.

Phải biết rằng bọn họ đã đắc tội với Đại Hạ, giờ mà đắc tội với Đại Võ nữa thì coi như xong đời, chỉ chờ ngày nước tan nhà tan thôi. Thế nên công lao và lợi ích lớn nhất đều phải nhường cho Đại Võ. Đầu tiên phải để Đại Võ được ăn thịt thì Đại Võ mới không tính toán chỗ nước canh của bọn họ.

“Triều tướng quân nói phải! Lão phu cho rằng trận chiến lần này, người có công lao lớn nhất phải là Đại Võ, thế nên để Đại Võ phân chia lãnh thổ trước! Ngoài ra, Đại Mạc chúng ta cũng tình nguyện cho Đại Võ xx mẫu đất, cảm ơn Đại Võ đã chăm sóc và ủng hộ trong suốt mấy ngày qua!” Lưu tướng quân của Đại Mạc cũng lớn giọng nói.

“Lão phu cũng thấy công lao lớn nhất thuộc về Đại Võ, thế nên hãy để Đại Võ chọn trước! Đại Lương chúng ta cũng tình nguyện cho Đại Võ xx mẫu đất!” Tướng quân của Đại Lương lên tiếng.

“Lão phu cũng đồng ý!”

Tiếp đó, tướng quân của các nước đều đưa ra ý kiến của mình.

Bọn họ ai cũng đồng ý cho Đại Võ phân chia lãnh thổ trước, còn tình nguyện dâng một phần lãnh thổ của mình cho Đại Võ.

Lâm Bắc Phàm thấy mà hơi kinh ngạc: “Các vị tướng quân, làm vậy sao được?”

“Nguyên soái, có gì mà không được? Vốn dĩ công lao và cống hiến của Đại Võ là lớn nhất mà, thế nên đương nhiên Đại Võ phải được phân chia trước!”

“Nguyên soái, nếu người còn xem chúng ta là bạn bè thì không được từ chối ý tốt của chúng ta.

“Mong nguyên soái đừng từ chối!”

Các vị tướng quân đều kiên quyết với yêu cầu đó, Lâm Bắc Phàm cảm động vô cùng, hấn ngấn lệ, xin nhận ý tốt của mọi người.

“Nếu các vị tướng quân đã có thành ý như vậy thì bản vương sẽ không từ chối nữa!”

“Nguyên soái, phải vậy chứ, ha ha!”

Cứ thế, Đại Võ lại có thêm quyền lợi phân chia lãnh thổ trước, đồng thời được phần lãnh thổ lớn nhất.

Lâm Bắc Phàm cầm bút, vẽ lên bản đồ một cách nghiêm túc, nét vẽ bao lấy phần lãnh thổ phía Đông.

Không hề khác biệt so với mục tiêu ban đầu của Đại Võ.

Thế nhưng cái giá mà bọn họ phải bỏ ra lại ít hơn nhiều.

Vẽ xong, Lâm Bắc Phàm hài lòng vô cùng: “Được rồi, đây chính là phần lãnh thổ mà Đại Võ muốn! Tiếp theo đến lượt Đại Bằng! Mời Triệu tướng quân!”

Nói đoạn, hấn bèn đưa cây bút lông cho Triệu tướng quân.

“Đa tạ nguyên soái!” Triệu tướng quân của nước Đại Bằng nhận lấy cây bút lông với vẻ mặt vui mừng.

Nhìn tấm bản đồ trống trơn, hấn ta suy nghĩ một lát rồi cầm bút, bắt đầu vẽ từ biên giới nước mình.

Kết quả, hấn ta vẽ được một đường xiêu vẹo và khá dài, cảm giác như một con giun vậy.

Mọi người trông vậy bèn thấy quan ngại vô cùng.

“Triệu tướng quân, người vẽ gì mà cứ như trẻ con vẽ nguệch vẽ ngoạc vậy, xấu chết đi được!”

“Tìm bừa một người cũng vẽ đẹp hơn người!”

“Chuyện này mà truyền ra ngoài thì đúng là chẳng khác gì chuyện cười cho thiên hạ!”

“Người có muốn vẽ lại không? Có cần lão phu giúp người không?”

Triệu tướng quân buông cây bút trong tay xuống, hần ta cười: “Đa tạ các vị tướng quân, cơ mà lão phu không hề vẽ sai, đây chính là phần lãnh thổ mà Đại Bàng muốn, mong các vị lượng thứ!”

Lúc này, Lưu tướng quân của Đại Mạc kinh ngạc thốt lên: “Triệu tướng quân không có vẽ sai đâu! Các người nhìn này, hần ta vẽ dọc theo sông Hắc Mạc, đất xung quanh con sông này vô cùng phì nhiêu, cực kì thích hợp để trồng lúa!”

“Hơn nữa, các người lại nhìn chỗ này mà xem... chỗ này... và cả chỗ này nữa, những nơi này có nhiều mỏ quặng, mỏ đồng và những tài nguyên quan trọng khác! Cái lão này muốn tóm gọn những thứ giá trị đây mà!”

Mọi người nhận ra chân tướng bèn tức đến mức trợn mắt.

“Lão gian tà này! Đúng là đã xem thường người rồi!”

“Bề ngoài trông hần ta thành thực là thế, bên trong lại gian xảo như vậy!”

“Một nét vẽ đơn giản đã cuồn mất biết bao thứ giá trị, vứt lại cho chúng ta những thứ rách nát!”

“Làm gì có ai như người! Không được, người bắt buộc phải vẽ lại!”

1125 chữ

Chương 868: Lại xuất độc kế

Mọi người thi nhau lên tiếng phản kháng, đòi Triệu tướng quân phải vẽ lại.

Tất nhiên là Triệu tướng quân không chịu rồi, hần ta đồng dục nói: “Lão phu vẽ theo quy định mà thôi! Chỉ cần không vượt qua phần đất mình được vẽ thì không sai, không cần phải vẽ lại!”

“Không được, ngươi bắt buộc phải vẽ lại!”

“Không vẽ lại thì ngươi đừng hòng đi!”

Mọi người kích động vô cùng.

Những thứ giá trị đều bị Đại Bàng các người chiếm hết thì khi trở về chúng ta biết phải ăn nói thế nào? Ấy thế nhưng Triệu tướng quân không chịu, đây là lợi ích mà hãn ta khó khăn lắm mới giành được, sao có thể nhường cho người khác?

Hai bên tranh biện không chịu nhường nhịn, cuối cùng chỉ đành tìm Lâm Bắc Phàm để giải quyết. Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ khó xử vô cùng: “Các vị tướng quân, bản vương hiểu tâm trạng và nỗi khổ của các người! Thế nhưng quy định chính là quy định! Nếu đã thỏa thuận xong quy định thì cứ theo quy định mà làm! Nếu mọi người không làm theo quy định thì có mà loạn hết, tổn hại đến hòa khí giữa các bên!”

“Mặc dù cách làm của Triệu tướng quân không được hợp lý cho lắm, song lại phù hợp với quy định, thế nên chúng ta chỉ có thể chấp nhận, bản vương cũng ngại nhúng tay vào lắm!”

“Nguyên soái anh minh!” Triệu tướng quân vui mừng nói, sau đó hãn ta bèn ra về với tướng quân của những nước khác.

Thấy chưa, đến nguyên soái cũng đồng ý với cách làm của ta rồi, các người tỉnh mộng đi!

Mọi người trông vậy bèn tức điên lên, song không thể không khịt mũi chấp nhận.

Tiếp đó, tới lượt Lưu tướng quân của Đại Mạc.

Vốn chỉ cần vẽ một đường thôi là được, song ai ngờ Triệu tướng quân lại mặt dày như vậy, cuồn mất rất nhiều địa bản mà hãn ta coi trọng.

Nếu hãn ta còn tiếp tục nhường nhịn nữa thì Đại Mạc sẽ không nhận được chút lợi lộc nào.

Thế là hãn ta bèn nhắc bút, vẽ một hình xiêu vẹo, trông chẳng khác gì con giun đũa trong bụng, hết đoạn gấp khúc này đến đoạn gấp khúc nọ, khiến người ta nhìn mà lòng đau như cắt.

“Lưu tướng quân, làm gì có ai vẽ như ngươi chứ, vẽ sang cả bên nước ta rồi!”

“Đúng vậy đó, về sang cả hai nước, muốn làm nước láng giềng với chúng ta vậy sao?”

“Hay lắm, những nơi giá trị cũng bị người chiếm hết rồi, một chút canh thừa cũng chẳng để lại cho chúng ta!”

“Mau về lại đi, bằng không lão phu không khách khí với người nữa đâu!”

Lưu tướng quân buông bút xuống, nói một cách hùng hổ: “Cái này là do Triệu tướng quân dạy ta đây, muốn trách các người đi mà trách hắn ta ấy!”

Mọi người tức điên lên nhưng không thể không chấp nhận.

Tiếp đó tới những nước khác phân chia lãnh thổ, tranh giành địa bàn.

Bọn họ không hề tuân thủ quy tắc, về những đường nguệch ngoạc không đâu vào đâu, cố gắng hết sức để lôi kéo được những thứ có giá trị về cho mình.

Cuối cùng, bản đồ bị chia năm xẻ bảy, phần của người nọ có phần của người kia, cứ rối loạn lên và không thể phân chia được nữa!

Cùng với đó, tình hữu nghị của mọi người cũng tan vỡ, giờ bọn họ coi đối phương như kẻ địch, nhìn thế nào cũng không thấy thuận mắt!

Lâm Bắc Phàm nói: “Chúc mừng mọi người đã giành được phần lãnh thổ của mình, thực hiện được đại nghiệp mở rộng bờ cõi vĩ đại! Sau đây bản vương sẽ phục chế tám bản đồ này ra làm nhiều bản cho mọi người đem về! Đồng thời, cũng hy vọng các vị tướng quân sau khi về nước hãy phái người tới tiếp quản phần lãnh thổ mà mình đã được chia, tuyệt đối không được làm hại đến hòa khí giữa các bên!”

“Vâng thừa nguyên soái!” Mọi người đồng thanh đáp.

Lâm Bắc Phàm nói: “Hai hôm nữa là chúng ta đều trở về, sau này không biết khi nào mới được gặp lại nhau, bản vương thấy buồn tiếc vô cùng! Dem rượu ra đây, bản vương muốn không say không về với các vị tướng quân!”

“Vâng thừa nguyên soái!”

Tối hôm đó, Lâm Bắc Phàm và các vị tướng quân uống rượu say sưa. Cứ thế hai ngày trôi qua, mọi người đều trở về, vừa dẫn binh đi tiếp quản phần lãnh thổ mới nhận được, vừa tới phục mệnh với triều đình.

Khoảng một tuần sau, cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng về tới kinh thành.

“Bệ hạ, vi thần dẫn đại quân liên minh chinh phục Đại Hạ, tới nay đã khai hoàn trở về! Đây là những gì lần này chúng thần xuất binh giành được, mời bệ hạ xem!” Lâm Bắc Phàm dâng bản đồ lên.

Nữ đế mở bản đồ ra xem, nhìn thấy cả vùng đất cực Đông đều rơi vào tay Đại Võ, nàng vui mừng vô cùng: “Ái khanh, vất vả cho ngươi và các vị tướng sĩ rồi! Chỉ cần bỏ ra một cái giá bé xíu mà có thể giành được cả phần đất cực Đông, công lao của các ngươi là vô cùng lớn! Các ngươi đúng là trụ cột của Đại Võ!”

“Đa tạ bệ hạ đã khen, vi thần quả không dám nhận!” Lâm Bắc Phàm và mọi người đáp. Tiếp đó, nữ đế nhìn về một hướng khác trong bản đồ, phát hiện nơi đó bị phân chia thành các thể loại hình thù khác nhau, phần của nước này có phần của nước kia, hoàn toàn không thể nhận diện được, nàng không khỏi bật cười.

Bởi lẽ bên trong tấm bản đồ này có một ẩn ý, về sau chắc chắn sẽ có rất nhiều xung đột và chiến tranh.

Vì lợi ích, chắc chắn bọn họ sẽ đấu đá nhau.

Như vậy thì bọn họ sẽ không còn uy hiếp quá nhiều đến Đại Võ nữa, thậm chí sau này Đại Võ còn có cơ hội...

Nữ đế càng lúc càng bội phục Lâm Bắc Phàm!

Đánh một trận thôi, chẳng những không bị tổn thất gì mà còn giành được lợi ích cực lớn, hẳn đúng là niềm vinh hạnh của Đại Võ.

1149 chữ

Chương 869: Có chết cũng phải về

Tiếp đó, nữ đế ban thưởng cho những người có công trong trận chiến này, người nào được nhận thưởng cũng hớn hớn hớn hớn.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đứng ra, lớn giọng nói: “Bệ hạ, vi thần có chuyện muốn bẩm báo!”

Nữ đế cười: “Ái khanh, ngươi có chuyện gì?”

“Khởi bẩm bệ hạ, hiện giờ Đại Hạ đang bị chia năm xẻ bảy, các thân vương cắt cứ, hoàng tử tranh quyền đoạt lợi, đây chính là lúc chúng ta thả thái tử Đại Hạ về!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng bẩm báo.

Nữ đế khẽ cười, nàng gật đầu: “Ái khanh nói phải, cũng nên cho bọn họ một mối lửa rồi! Chuyện này sẽ giao cho Lâm ái khanh phụ trách! Ngươi làm việc thì trầm vô cùng yên tâm!”

“Vâng thưa bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm đáp.

Sau khi buổi triều kết thúc thì hắn tới thiên lao để gặp thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung. Lần gặp mặt này cách lần trước đã gần hai tháng.

Thái tử Đại Hạ đã thoát ra được nỗi đau khi mất đi phụ thân, hiện giờ ánh mắt của hắn ta trông có vẻ lạnh lùng hơn, khiến người ta cảm giác không dám đến gần.

Lâm Bắc Phàm vừa đến thiên lao thì đối phương đã phát hiện.

“Lâm thừa tướng, ngươi trở về rồi hả? Xem ra chuyện chinh phục Đại Hạ đã kết thúc rồi! Tình hình Đại Hạ bây giờ ra sao rồi, có bao nhiêu đất bị phân chia, ngươi nói cho bản cung được không?” Thái tử Đại Hạ nói với chất giọng lạnh nhạt.

“Đương nhiên là được rồi, tình hình Đại Hạ bây giờ không hề ổn chút nào, hi vọng thái tử điện hạ hãy chuẩn bị tâm lý cho tốt!”

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm bèn kể chuyện Đại Hạ cho thái tử Đại Hạ nghe.

Thái tử Đại Hạ nghe vậy thì không thể giữ bình tĩnh nổi nữa, cơ thể hắn ta như bị nện một đòn, cả người lão đảo trực ngã.

Lòng hắn ta như vừa bị đao chém, đau đớn vô cùng.

Mặc dù hắn ta đã liệu được ngày Đại Hạ đánh mất quốc thổ từ lâu nhưng không ngờ lại mất nhiều như vậy!

Đại Hạ từng là một hoàng triều lớn lòng danh, còn lòng danh hơn cả Đại Võ và Đại Viêm!

Kết quả hiện giờ một phần ba quốc thổ đã bị chia cắt!

Đối với thái tử Đại Hạ mà nói thì đây đúng là một nỗi nhục không thể chấp nhận! Hai mắt của thái tử Đại Hạ đỏ ửng, bên trong ngập tràn sự thù hận.

Hắn ta siết chặt hai tay, móng tay cắm sâu vào da thịt đến mức chảy máu.

“Không ngờ đương lúc đất nước nguy nan, nguy cơ đầy rẫy mà bọn họ còn đấu đá lẫn nhau! Nếu bọn họ bắt tay nhau cùng hành động thì Đại Hạ ta nào có ra nông nỗi này? Bản cung thấy phần hận vô cùng”

“Cả Đại Mạc, Đại Lương và Đại Bằng nữa, mấy cái nước gian xảo này! Bình thường lúc đối mặt với Đại Hạ thì vấy đuôi tin tức chẳng khác gì một con chó biết nghe lời! Còn giờ thì lại dám bắt tay nhau phản chủ, chia cắt lãnh thổ triều ta, bản cung nhất định phải thiêu chết bọn chúng”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Thái tử điện hạ, đây vốn đã là chuyện thường tình, người nghĩ thoáng lên một chút đi!

Lần này bản vương tới là có một tin tốt muốn nói cho người!”

Thái tử Đại Hạ sững sờ: “Tin tốt gì?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Thái tử điện hạ, người có thể rời đi rồi!”

“Rời đi?”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục nói: “Ý của bản vương là người có thể rời khỏi thiên lao, rời khỏi Đại Võ và trở về triều đình Đại Hạ mà người ngày đêm mong nhớ, tiếp tục làm thái tử! Hiện giờ người... đã được tự do!”

“Trở về sao.”

Thái tử Đại Hạ như người mất hồn, hóa ra hắn ta cũng khát vọng được trở về.

Sau khi trở về, hắn ta lại là một thái tử đông cung dưới một người trên vạn người. Tuy nhiên đối với hắn ta mà nói, hiện giờ Đại Hạ chẳng khác nào hang cọp.

Nơi đó có rất nhiều người chỉ mong có thể giết chết hấn ta, hấn ta mà trở về thì có khác gì tự chui đầu vào rọ, tự tìm đường chết hay không.

Thế nhưng...

“Trở về! Nhất định phải trở về! Dù có chết cũng phải trở về!”

Thái tử Đại Hạ cắn răng nói.

Hấn ta bắt buộc phải về Đại Hạ, chỉ có hấn ta mới có thể cứu Đại Hạ! Dù hấn ta có thể sẽ lâm vào tình cảnh thập cửu nhất sinh song hấn ta vẫn muốn trở về!

Hấn ta không thể trơ mắt nhìn Đại Hạ sụp đổ! Đây là trách nhiệm mà một thái tử như hấn ta phải gánh vác!

Lâm Bắc Phàm cho người mở cửa nhà lao rồi đón thái tử Đại Hạ ra ngoài, hấn mỉm cười: “Thái tử điện hạ, chuyến này đầy rẫy nguy hiểm, có cần bản vương phái người đi theo hộ tống không?” Thái tử Đại Hạ nhìn Lâm Bắc Phàm thật lâu, đoạn bảo: “Không cần đâu, bản cung tự có sắp xếp!”

Thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung rời khỏi nhà lao, sau đó lập tức được người khác dẫn đi, nhanh chóng biến mất tại kinh thành.

Không cần nói nhiều, người đón thái tử Đại Hạ đi chắc chắn là thân tín của hấn ta.

Chuyện này nhanh chóng bị những kẻ tâm cơ đánh hơi được, bọn họ bèn cấp tốc truyền tin cho khắp thiên hạ.

“Đại Võ thả thái tử Đại Hạ ra rồi!”

“Triều đình Đại Võ đúng là quá gian xảo! Lúc này lại thả thái tử Đại Hạ ra, rõ ràng là muốn cho triều đình Đại Hạ thêm một mối lửa khiến bọn họ đầu đá đến mức người chết ta sống mà!”

“Bọn họ nghĩ hay đấy! Thế nhưng hiện giờ đông cung của Đại Hạ đã bị cầu xé tan nát rồi! Thái tử Đại Hạ có sống sót trở về được hay không lại là một vấn đề!”

“Ngồi yên xem diễn biến ra sao đi, những kẻ muốn thái tử Đại Hạ chết nhiều lắm!”

“Đúng vậy đó, mấy huynh đệ ruột của hấn ta sẽ không bỏ qua cho hấn ta đâu!”

“Nếu ta là thái tử Đại Hạ thì chắc chắn ta sẽ trốn đi thật xa, vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện!”

1154 chữ

Chương 870: Ta đúng là quá nhanh trí

Tại triều đình Đại Hạ, các hoàng huynh hoàng đệ của thái tử Đại Hạ biết chuyện xong thì lập tức phái cao thủ đi truy sát.

Bọn họ treo thưởng ở chợ đen lên đến một nghìn vạn lượng bạc để thái tử Đại Hạ không thể trở về một cách an toàn.

Có điều từ lúc rời khỏi thiên lao đến giờ, thái tử Điện Hạ lại biến mất tăm.

Muốn giết hắn ta đâu phải chuyện dễ?

Ở một diễn biến khác, tại thiên lao của Đại Hạ.

Quốc sư ngày xưa – Không Hư đạo trưởng bị nhốt ở nơi này.

Do luyện chế thuốc trường sinh bất lão giả hại chết hoàng đế Đại Hạ, phạm phải tội tày trời không thể dung thứ nên hắn ta chưa kịp trốn đi đã bị bắt vào thiên lao và cứ bị nhốt ở đó mãi cho tới giờ.

Theo lý mà nói thì kẻ tội nghiệt trầm trọng như hắn ta phải xử tử mới đúng.

Thế nhưng có lẽ do hiện giờ triều đình Đại Hạ quá bất ổn, hoặc cũng có lẽ do quân liên minh trước đó đã thu hút sự chú ý của mọi người nên gần như mọi người đã quên mất hắn ta, giới giờ hắn ta vẫn chưa chết.

Đạo sĩ bất lương cũng chấp nhận số phận, hắn ta lười biếng, sống được ngày nào hay ngày ấy.

Đúng lúc đó, bên ngoài truyền đến những âm thanh cực lớn.

Đạo sĩ bất lương đang nằm dài bỗng đứng dậy, hắn ta động tai lên nghe ngóng, đoạn lầm bầm: “Bên ngoài đang xảy ra chuyện gì vậy, sao mà ồn ào vậy nhỉ?”

Phải biết rằng nơi này chính là khu vực quan trọng của thiên lao, có rất nhiều cao thủ canh gác.

Theo lí mà nói thì nơi này phải yên ổn và sẽ không xảy ra chuyện gì lớn mới đúng.

Thế nhưng hiện giờ bên ngoài lại truyền đến những tiếng đánh đấm kịch liệt khiến đạo sĩ bất lương cảm nhận được có điều gì đó không hợp lí ở đây.

Đúng lúc đó, hắn ta nghe thấy một tiếng rầm vang lên.

Cánh cửa lớn của thiên lao bị phá nát, một người mặc bạch y rất bình thường xông vào.

Trông thấy đạo sĩ bất lương, hắn ta vui mừng nói: “Quốc sư, bản tọa đến cứu ngươi đây.

Đạo sĩ bất lương cực kì kinh ngạc: “Bạch Long Vương, ngươi tới cứu bản đạo sao?”

Người trước mắt này đạo sĩ bất lương nhận ra, đây chính là cung phụng triều đình bên người hoàng đế Đại Viêm, là một vị cường giả Tông Sư.

Hắn ta vượt rào, mỉm cười: “Đúng vậy! Bản tọa phụng lệnh của bệ hạ tới cứu quốc sư! Mời quốc sư đi theo bản tọa, chúng ta sẽ cứu ngươi ra ngoài!”

“Được được được! Mau cứu bản đạo ra ngoài!” Đạo sĩ bất lương hớn ha hớn hở, hắn ta gật đầu.

Tiếp đó, người mặc bạch y kia bèn thi triển vài đường kiếm khí và phá vỡ bức tường sắt xung quanh đạo sĩ bất lương.

Đạo sĩ bất lương cực kì vui mừng, hắn ta chạy ra ngoài rồi đi theo Bạch Long Vương, trốn khỏi kinh thành một cách không ai hay biết.

Khoảng một canh giờ sau, bọn họ trốn tới một ngôi miếu cũ sâu bên trong núi.

Đạo sĩ bất lương phủi đám bụi và cỏ dại bám trên người, đoạn đổi một bộ đạo bào sạch sẽ khác, chỉnh lại mái tóc rối bù, rồi nói với Bạch Long Vương và những người khác: “Cảm ơn Bạch Long Vương và các vị anh hùng đã tương trợ! Sau này nếu có cần bản đạo giúp đỡ gì thì các vị cứ lên tiếng, bản đạo nhất định sẽ dốc hết sức mình!”

Mọi người có mặt đều kinh ngạc.

“Quốc sư khách sáo quá rồi!”

“Quốc sư, không cần phải hành đại lễ vậy đâu, như vậy thì lão phu tổn thọ mất!”

“Là bệ hạ sai chúng ta tới cứu người, muốn cảm ơn thì hãy cảm hơn bệ hạ ấy!”

Đạo sĩ bất lương lại chấp tay: “Đương nhiên phải cảm ơn bệ hạ rồi, còn các vị đã không ngại nguy hiểm tới cứu bản đạo thì bản đạo cũng phải cảm ơn! Nếu như không có các vị tới ứng cứu thì có lẽ bản đạo đã chết ở Đại Hạ rồi!”

Mọi người lại nói chuyện khách sáo thêm chốc lát.

Tiếp đó, Bạch Long Vương lấy làm lạ hỏi: “Quốc sư, nghe nói ở Đại Hạ người đã luyện chế được thuốc trường sinh bất lão! Thế nhưng tại sao... tại sao hoàng đế Đại Hạ uống thuốc trường sinh bất lão xong lại ra đi vậy?”

Mọi người cũng thắc mắc về vấn đề này vô cùng, thế nên ai cũng đồng tai lên nghe.

“Ôi! Bởi vì thuốc đó là giả!” Đạo sĩ bất lương thở dài.

“Là giả sao?” Mọi người sững sờ.

“Không nổi gió không đổ mưa, không có sấm sét thì đương nhiên là giả rồi!” Đạo sĩ bất lương nói.

“Nếu đã là giả thì tại sao...”

Đạo sĩ bất lương lại thở dài: “Bởi vì từ lúc bản đạo được đưa tới Đại Hạ thì hoàng đế Đại Hạ cứ luôn cưỡng ép bản đạo luyện chế thuốc trường sinh bất lão, bản đạo mà không đồng ý thì hẳn ta sẽ giết bản đạo!”

“Thế nhưng phải biết rằng, trung thần không làm việc cho hai chủ!”

Đạo sĩ bất lương đồng dục nói: “Mặc dù bản đạo là người xoàng xĩnh nhưng cũng hiểu được đạo lý này! Bị đối phương cưỡng ép, bản đạo chỉ đành luyện chế thuốc trường sinh bất lão giả để lừa gạt hắn ta!”

“Kết quả công dụng của thuốc có hơi quá, sức khỏe của hoàng đế Đại Hạ lại suy nhược nên uống thuốc xong bèn băng hà ngay, cũng bởi thế mà bản đạo bị trói tống vào thiên lao!”

“Hóa ra là vậy!” Mọi người bưng tỉnh.

Bạch Long Vương nói: “Bệ hạ cũng đoán được việc này nên mới bảo bản tọa tới cứu quốc sư! Quốc sư không những có tài luyện đan xuất thần nhập hóa mà còn có lòng yêu nước dồi dào! Sau khi trở về bản tọa nhất định sẽ bẩm báo chuyện này cho bệ hạ, để bệ hạ trọng thưởng cho quốc sư!”

“Bạch Long Vương điện hạ quá khen rồi, bản đạo không dám nhận!” Đạo sĩ bất lương khiêm tốn nói, trong lòng hắn ta thì đang sướng muốn chết.

Có thể lừa gạt các người một cách dễ dàng như vậy, ta đúng là quá nhanh trí! Ha ha ha ha!

1034 chữ

Chương 871: Khiến lòng người sôi sục

Lúc này, Bạch Long Vương lại đưa ra lời mời: “Quốc sư, hiện giờ mời quốc sư đi theo bản tọa về Đại Viêm! Xa cách hơn ba tháng, bệ hạ vô cùng nhớ quốc sư! Đồng thời chúng ta đã chuẩn bị rất nhiều dược liệu, làm phiền quốc sư lại mở lò luyện chế thuốc trường sinh bất lão một lần nữa!”

“Vẫn muốn luyện chế thuốc trường sinh bất lão sao?” Đạo sĩ bất lương kinh ngạc đến mức tròng mắt như muốn rớt ra ngoài.

Phải biết rằng không lâu trước kia hắn ta vừa mới luyện chế được một viên thuốc trường sinh bất lão, kết quả hoàng đế Đại Hạ uống xong đi đời luôn.

Hiện giờ lại bảo hắn ta luyện chế tiếp, nhờ đâu hắn ta không luyện được thì sao? Nhờ đâu hoàng đế Đại Viêm uống xong cũng toi đời thì hắn ta biết phải làm thế nào?

“Quốc sư, có vấn đề gì sao?” Bạch Long Vương lấy làm lạ.

“Tất nhiên là... không có vấn đề gì rồi!”

Đạo sĩ bất lương giả bộ tràn trề tự tin, song trong lòng hắn ta thì đang rớt nước mắt.

Hắn ta biết ngay là đám người này đến vì thuốc trường sinh bất lão mà. Nếu hắn ta mà dám nói có vấn đề thì chắc không

thể sống mà trở về mất. Thế nhưng sau khi trở về hẳn ta phải làm thế nào để tiếp tục lừa gạt đây?

Nếu không thể lừa gạt nữa thì hẳn ta sẽ bị xé xác!

Đạo sĩ bắt lương thấy lòng mình tê tái!

Hắn ta cảm giác từ lúc luyện chế được thuốc trường sinh bất lão là sinh mạng của hắn ta cực kì nguy hiểm.

Bạch Long Vương mỉm cười, hắn ta nói: “Nếu đã không có vấn đề gì thì quốc sư theo bản tọa trở về đi, bệ hạ đã chờ lâu lắm rồi đó!”

“Được... chúng ta về thôi!” Đạo sĩ bắt lương gật đầu, trông hắn ta rầu rĩ vô cùng. “Quốc sư, chúng ta chuẩn bị về Đại Viêm rồi, sao trông ngươi không được vui vậy?” Có người lên tiếng hỏi.

“Bần đạo vui lắm ấy chứ!”

“Nếu đã vui thì tại sao ngươi không cười?” “Ta đang cười đó thôi?” Đạo sĩ bắt lương nhếch khóe miệng, cười mà cứ như khóc.

Tiếp đó, hắn ta được mấy người Bạch Long Vương “hộ tống” đi về phía Đại Viêm một cách “vô cùng vui vẻ” Cùng lúc đó, tại thiên lao Đại Hạ, tin tức Không Hư đạo trưởng biến mất nhanh chóng truyền khắp thiên hạ. “Không Hư đạo trưởng, người hại chết hoàng đế Đại Hạ đã chạy trốn rồi sao?”

“Chắc chắn là người muốn sở hữu thuốc trường sinh bất lão, thế nên mới đưa người có thể luyện chế thuốc trường sinh bất lão là Không Hư đạo trưởng đi!”

“Ta cũng đoán vậy! Hiện giờ chắc chắn Đại Hạ đang sốt sắng lắm!”

“Đúng vậy, kẻ hại chết hoàng đế của bọn họ lại chạy trốn, điều này đúng là một nỗi nhục đối với bọn họ!”

“Ôi! Đại Hạ đúng càng ngày càng bất ổn, bị nhiều người giẫm lên đầu như vậy!”

“Mang tiếng là hoàng triều mà chẳng có thực lực gì cả!”

Mọi người đều chê cười Đại Hạ.

Có điều lúc này, từ trên xuống dưới Đại Võ không có tâm tình đi quan tâm chuyện này, bởi vì vụ mùa thu mỗi năm một lần lại đến.

Tình hình thu hoạch năm nay sẽ liên quan trực tiếp đến quốc vận một năm tới, liên quan đến vấn đề dân chúng có được ăn cơm hay không, liên quan đến an ninh và sự phát triển của toàn đất nước.

Đối với Đại Võ mà nói thì vụ mùa thu này quan trọng vô cùng.

Bởi lẽ từ đầu năm đến nay, bọn họ đã thực thi trồng lúa Thái Bình trên toàn quốc. Đây là giống lúa cho sản lượng cao, có thể thích ứng với môi trường hanh khô hoặc giá lạnh, tới nay cuối cùng cũng đến lúc bọn họ nghiệm thu thành quả.

Nếu như giống lúa thành công thì đồng nghĩa với việc bọn họ có thể giúp mấy ngàn vạn người dân thoát khỏi cảnh nghèo đói.

Điều này cũng đồng nghĩa với việc bọn họ có thể nhanh chóng giàu lên, quốc gia sẽ càng hưng thịnh và phát triển hơn nữa.

Đây đúng là lúc khiến lòng người ta sôi sục!

Thế nên từ sáng sớm, nữ đế đã dẫn các quan văn võ trong triều tới khu ruộng ở gần kinh thành.

Sau đó nàng trông thấy từng thửa ruộng toàn lúa vàng khiến nàng vui mừng không thôi: “Các ái khanh, các người xem lúa ở đây sinh trưởng tốt biết bao, đều cao như một người trưởng thành thế này, hoàn toàn có thể đứng dưới ruộng lúa mà tránh nắng! Các người lại nhìn bông lúa xem, như một cái chổi ấy, bên trong chắc chắn có rất nhiều hạt lúa! Ái khanh, năm nay sản lượng lương thực của kinh thành ta như thế nào?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hần đáp: “Khởi bẩm bệ hạ, từ đầu năm đến nay chúng ta đã bắt đầu xây dựng và sửa chữa nhiều công trình thủy lợi, mở rộng sử dụng các loại phân bón, đồng thời trồng lúa Thái Bình cho sản lượng cao! Nhờ mưa thuận gió hòa nên lúa Thái Bình sinh trưởng rất tốt! Theo như đánh giá sơ bộ của thần thì so với năm ngoái, sản lượng lương thực năm nay của chúng ta phải tăng gấp hai lần!”

“Sản lượng tăng gấp hai lần!” Mọi người đều kinh ngạc.

Phải biết rằng sản lượng tăng mười đến hai mươi phần trăm
thôi đã được tính là một mùa bội thu rồi!

Ấy thế mà năm nay có thể tăng gấp đôi thì phải biết lương
thực nhiều đến mức nào! Chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta kích
động không thôi rồi!

1142 chữ

Chương 872: Một sức mạnh đáng sợ biết bao

“Tốt lắm, tốt lắm!” Nữ đế vô cùng kích động.

Đất đai ở kinh thành phì nhiêu, khí hậu ôn hòa, cực kì thích
hợp để canh tác nên vốn dĩ sản lượng lương thực đã cao.

Mặc dù diện tích đất không nhiều nhưng gần mười phần trăm
lương thực của cả nước là tới từ kinh thành. Hiện giờ sản
lượng lương thực ở kinh thành lại tăng gấp đôi, đồng nghĩa với
việc giải quyết được vấn đề cơm ăn cho biết bao nhiêu người,
Chỉ cần giải quyết được vấn đề cơm ăn là đất nước sẽ yên
bình, nữ đế nghĩ mà kích động!

“Tình hình lương thực ở những nơi khác thì sao?” Nữ đế lại
quan tâm hỏi.

“Chuyện này... để Hộ bộ thượng thư Tiền đại nhân bẩm báo đi
ạ!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười, sau đó để Tiền Viễn Thâm tiến
lên một bước.

Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm chấp tay với Lâm Bắc
Phàm. Sau khi tiến lên một bước, hắn ta hành lễ với nữ đế,
đoạn kích động nói: “Khởi bẩm bệ hạ, tình hình lương thực ở
những nơi khác của Đại Võ... vượt ngoài sức tưởng tượng ạ!”

“Vượt ngoài sức tưởng tượng?” Nữ đế thắc mắc.

“Đúng vậy thưa bệ hạ, thực sự vượt ngoài sức tưởng tượng,
nếu không phải vi thần đã kiểm nghiệm hết lần này đến lần
khác thì cũng không dám tin đâu ạ!”

Hộ bộ thượng thư kích động nói: “Ví dụ ở Giang Đông, mặc
dù trước kia đã phải trải qua dịch bệnh cổ trùng nhưng chuyện
đó không hề ảnh hưởng đến việc thu hoạch lương thực! So với

năm ngoái thì lương thực của Giang Đông chúng ta tăng sáu mươi phần trăm!”

“Sáu mươi phần trăm!” Mọi người lại kinh ngạc không thôi.

Mặc dù tốc độ tăng trưởng này không thể bằng được kinh thành, song Giang Đông lớn hơn kinh thành rất nhiều, cũng có nhiều nơi thích hợp để trồng lúa hơn.

Năm ngoái bọn họ chiếm gần hai mươi phần trăm sản lượng lương thực của cả nước.

Tới nay sản lượng lương thực của cả vùng tăng sáu mươi phần trăm, như vậy thì số lượng lương thực phải nhiều biết bao nhiêu chứ!

“Bệ hạ, Giang Nam vẫn luôn là kho lương thực của Đại Võ chúng ta! Trong lần canh tác lần này, Giang Nam không hề phụ sự kỳ vọng của mọi người, sản lượng tăng tám mươi phần trăm, gần như tăng gấp đôi!”

“Tăng tám mươi phần trăm, gần như tăng gấp đôi!” Mọi người ngạc nhiên.

Phải biết rằng Giang Nam chính là kho lương thực của Đại Võ, đó là nơi thích hợp để trồng lúa nhất, sản lượng lương thực chiếm ba mươi phần trăm tổng sản lượng của Đại Võ!

Mà tới nay sản lượng ở đây lại tăng tám mươi phần trăm, tăng gần hai lần!

Nữ đế và bách quan văn võ đều không biết phải nói gì mới phải! Tóm lại là bọn họ vô cùng kích động và hưng phấn!

“Còn ở Ký Bắc, sản lượng lương thực của bọn họ cũng đạt con số kỷ lục!”

“Sản lượng lương thực ở Ký Bắc thế nào?” Nữ đế vội hỏi.

“Khởi bẩm bệ hạ”

Hộ bộ thượng thư cực kỳ kích động: “Do lúa Thái Bình có thể sinh trưởng tốt dù được trồng ở môi trường hạn khô hay là giá lạnh, khi gieo hạt thì có đến chín mươi phần trăm số hạt sinh trưởng tốt! Cộng thêm việc năm nay thời tiết không tồi, mưa thuận gió hòa, thế nên sản lượng lương thực năm nay của Ký Bắc đã tăng ba lần!”

“Tăng ba lần!” Tất cả mọi người đều chấn kinh.

Sản lượng tăng gấp đôi đã khiến người ta kinh hãi lắm rồi!

Ấy thế mà sản lượng ở Ký Bắc không chỉ tăng gấp đôi mà còn tăng gấp ba, chuyện này... không biết phải hình dung kiểu gì mới được đây?

“Có điều thừa bệ hạ, nơi khiến người ta kinh ngạc nhất phải kể đến Võ Tây!”

“Võ Tây làm sao?” Nữ đế vội hỏi.

“Khởi bẩm bệ hạ, Võ Tây vẫn luôn là nơi đất đai cằn cỗi của Đại Võ ta, thời tiết hanh khô, thường xuyên thiếu nước nên sản lượng lương thực năm ngoái thấp vô cùng! Thế nhưng sang năm nay, nhờ có thừa tướng đại nhân dẫn dắt, mọi người ở Võ Tây bắt đầu khai hoang ruộng đồng, rất nhiều nơi không thích hợp trồng lúa đã được cải tạo và bắt đầu trồng lúa Thái Bình!”

“Cộng thêm ông trời phù hộ, mưa thuận gió hòa nên năm nay sản lượng lương thực của Võ Tây đã tăng năm lần!” Hộ bộ thượng thư lớn giọng bẩm báo.

Tăng năm lần! Mọi người nghe mà mơ màng!

Bọn họ hoàn toàn không dám tin đây là sự thật!

Những nơi khác tăng hai ba lần bọn họ đều có thể chấp nhận!

Song tới Võ Tây tăng năm lần thì đúng là như giáng vào lòng bọn họ một cú!

“Tiền ái khanh, người không nói sai chứ? Võ Tây thực sự... tăng năm lần sao?” Nữ đế vội hỏi.

Hộ bộ thượng thư hoảng sợ nói: “Bệ hạ, tội dối vua đó, sao vì thần dám lấy chuyện này ra để đùa chứ?”

“Được được được, thật sự rất được!” Nữ đế bật cười ha ha, bách quan trong triều cũng vui mừng lắm!

Sản lượng kinh thành tăng, ở Giang Đông cũng tăng, Giang Nam cũng vậy.

Còn Ký Bắc còn tăng gấp đôi, Võ Tây tăng năm lần!

Như vậy thì sản lượng lương thực của Đại Võ gần như tăng gấp đôi!

Lương thực dồi dào có nghĩa là gì?

Nghĩa là năm nay sản lượng lương thực của Đại Võ gần như có thể nuôi dân chúng của hai hoàng triều!

Đây là một sức mạnh đáng sợ biết bao!

Có nhiều lương thực như vậy còn lo đất nước hỗn loạn hay sao, còn lo dân chúng phản kháng hay sao, còn lo đất nước không thể phát triển hay sao?

Thế là nữ đế và bách quan lại không thể kiềm chế được niềm vui của mình Nữ đế phất tay, hớn hờ nói: “Thông báo chuyện này cho toàn thiên hạ, đồng thời làm tốt công tác thu hoạch vụ mùa thu! Ngoài ra, bỏ giờ giới nghiêm ban đêm trên cả nước trong vòng một tuần, trăm muôn chúc mừng cùng dân chúng.

“Vâng thưa bệ hạ!” Bách quan đồng thanh hô.

Thế là tin tức Đại Võ được mùa bội thu nhanh chóng truyền đi khắp thiên hạ.

1126 chữ

Chương 873: Nữ đế bị giục lấy chồng

“Năm nay sản lượng lương thực của Đại Võ ta tăng gấp đôi sao?”

“Hay lắm! Nhìn ruộng nhà ta là ta biết năm nay sẽ bội thu mà, thế nhưng không ngờ sản lượng lại tăng nhiều như vậy!”

“Tăng gấp đôi luôn đấy, như vậy thì nhiều lương thực phải biết!”

“Ha ha! Ta không biết nhiều bao nhiêu nhưng lương thực năm nay đủ để ăn trong hai năm rồi!”

“Đại Võ uy vũ!”

Người ta thường hay nói trong tay có lương thực thì lòng sẽ yên.

Mọi người được biết sản lượng lương thực năm nay của Đại Võ tăng lên gấp đôi bèn hoan hô, cực kì vui vẻ.

Cùng với lúc đó, lòng yêu nước của mọi người cũng dâng cao!

Phải biết rằng một năm nay, bọn họ đều nhìn thấy những gì mà triều đình làm cho bọn họ.

Triều đình thi hành chính sách khôi phục nguyên khí, khôi phục dân sinh.

Giúp mọi người vượt qua nạn giá rét trong năm qua, để mọi người được sống tiếp. Ngoài ra triều đình còn mở rộng trồng lúa Thái Bình, giúp sản lượng lương thực của mọi người tăng cao.

Mãi cho đến khi thu hoạch thì lòng yêu nước của mọi người mới bộc phát.

“Sống ở đất nước này khiến ta vô cùng tự hào!”

“Đại Võ là một quốc gia vì dân chân chính!”

“Ta yêu Đại Võ, Đại Võ uy vũ!”

Những triều đình khác trông vậy mà ngưỡng mộ không thôi.

Phải biết rằng sau đợt thiên tai, bọn họ vẫn chưa thể khôi phục lại tất cả.

Tới nay lại binh hoang mã loạn, cực kỳ ảnh hưởng đến việc sản xuất nên năm nay sản lượng lương thực của bọn họ không giảm đã là tốt lắm rồi. Không ngờ Đại Võ lại làm một cú lội ngược dòng khiến bọn họ ganh tị muốn chết. Tử Nguyệt công chúa làm cách mạng ở Đại Nguyệt cũng ganh tị lắm.

Có điều thứ nàng ganh tị không phải là lương thực mà là nữ đế.

“Có gì giỏi giang đâu chứ? Mọi thứ đều nhờ quân sư đó thôi! Nếu không có quân sự thì ngươi có được lúa Thái Bình chắc? Ngươi có thể quản lí Đại Võ chắc? Ngươi không bị những quốc gia khác hủy diệt đã là tốt lắm rồi!” Nàng đã hạ quyết tâm, đợi Tà Nguyệt vương triều được phục hồi nàng sẽ cho quân sự làm hoàng phu bằng bất cứ giá nào.

Cái tên này quá tài giỏi, tài đánh trận lại xuất chúng, một người có thể đấu lại được với cả một hoàng triều.

Chỉ cần có hắc là Tà Nguyệt vương triều của nàng sẽ có cơ hội trở thành hoàng triều phát triển nhất! Sau đó nàng và hắc lại sinh chín, mười đứa con, quần chân hắc thật chặt.

“Quân sư, người không thoát được khỏi lòng bàn tay của bản cung đâu!”

Đại Võ được vụ bội thu đã mang tới ảnh hưởng sâu sắc!

Đầu tiên, nó kích thích lòng yêu nước của dân chúng, khiến dân chúng tự phát bảo vệ triều đình!

Lòng dân tề tựu là sức mạnh đất nước sẽ được dâng cao, uy chấn tứ hải!

Những quốc gia khác hiện giờ đang trong tình cảnh rối ren, đến cơm ăn áo mặc còn chưa giải quyết được, cũng chỉ có Đại Võ là một điểm sáng, không những ổn định phát triển mà còn tăng sản lượng lương thực, đúng là khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Người ta thường nói nước hay chảy chỗ thấp, người phải chọn chỗ cao mà đi, thế nên rất nhiều người muốn tới Đại Võ để được hưởng một cuộc sống no đủ.

Cuối cùng, ngày càng có nhiều người dân chạy tới Đại Võ.

Với chuyện này, ý kiến của Lâm Bắc Phàm là chỉ cần người trẻ tuổi có sức lực, có sở trường thì chúng ta luôn hoan nghênh.

Đến bao nhiêu chúng ta sẽ nhận bấy nhiêu, dù sao lương thực cũng nhiều, đủ để nuôi sống mọi người.

Nữ đế cũng nghĩ vậy, bao nhiêu người tới thì nàng sẽ thu nhận bấy nhiêu, những người này đều có tác dụng làm gia tăng sức mạnh cho đất nước.

Do vụ mùa bội thu, thiên hạ thái bình nên công vụ cũng ít đi phần nào.

Nữ đế thấy nhẹ nhõm vô cùng, nàng ngồi trên triều đường, hưởng thụ sự nịnh hót của bách quan.

“Khởi bẩm bệ hạ, do năm nay lương thực dồi dào nên dân chúng ở Ký Bắc ai cũng muốn cảm ơn bệ hạ! Thế nên bọn họ

tự tổ chức cầu phúc cho bệ hạ, quy mô lên đến trăm vạn người!”

Nữ đế gật đầu, nàng hơn hờ: “Tốt lắm!”

“Khởi bẩm bệ hạ, dân chúng ở Giang Nam cũng biết ơn bệ hạ vô cùng thế nên đã xây một bức tượng cao khoảng ba mươi ba trượng, mong bệ hạ ân chuẩn!”

Nữ đế lại gật đầu: “Được được! Cơ mà tượng ba mươi ba trượng thì tốn tiền tài của dân lắm! Ba trượng thôi là đủ rồi, có lòng thành là được!”

“Vâng, vi thần sẽ thông báo cho họ!”

“Khởi bẩm bệ hạ, đêm nay kinh thành tổ chức buổi biểu diễn, chương trình này cũng chuẩn bị cho bệ hạ đấy ạ! Mong tới khi đó bệ hạ có thể tới xem!”

Nữ đế lại hơn hờ, nàng gật đầu: “Được được được! Trẫm sẽ tới xem!”

“Khởi bẩm bệ hạ...”

Lại một kẻ nịnh hót nữa lên tiếng, nữ đế nghe mà mơ màng, trong lòng nàng có cảm giác thành tựu vô cùng!

Cuối cùng dưới tay nàng, Đại Võ cũng đi lên, lòng dân tề tựu, nàng đã thực hiện được nguyện vọng của mình!

Mà quá trình này chỉ tốn ba năm ngắn ngủi!

Lúc này, Lễ bộ thượng thư đứng ra nói: “Bệ hạ, thần có một chuyện quan trọng muốn bẩm báo!”

Nữ đế đáp: “Ái khanh, có chuyện gì ngươi cứ nói đi!”

Lễ bộ thượng thư lớn giọng nói: “Bệ hạ, năm nay thiên hạ thái bình, bệ hạ cũng nên suy nghĩ đến chuyện chung thân đại sự rồi ạ! Thân làm hoàng thượng không thể không có hậu duệ, bằng không triều đình ta sẽ không ổn định được, đất nước cũng sẽ không ổn định được! Mong bệ hạ hãy tuyển chồng để tiếp nối huyết mạch của Đại Võ!”

Bách quan đồng thanh nói: “Mong bệ hạ tuyển chồng, tiếp nối huyết mạch của Đại Võ!”

Nữ đế: “...”

Chương 874: Đề là hồ ly tinh

Nụ cười trên gương mặt nữ đế vụt tắt, nàng không vui nổi nữa rồi.

Nữ đế hoàn toàn không thể ngờ trong một ngày vui như thế này mà lại bị bách quan ép hôn.

Không biết nàng sợ nhất là cái này hả?

Nữ đế thấy đầu mình hơi đau: “Ái khanh yên tâm, trẫm đã chuẩn bị chuyện này rồi! Có điều chuyện này không thể vội vàng được, cứ từ từ!”

Lễ bộ thượng thư sốt sắng, hấn ta nói: “Bệ hạ, chuyện này không từ từ được đâu ạ! Phải biết rằng năm nay tuổi bệ hạ cũng không còn nhỏ nữa! Tuổi càng lớn thì nguy hiểm khi mang thai càng cao, thậm chí còn ảnh hưởng đến tính mạng! Thế nên mong bệ hạ mau chóng tuyển chồng, sinh hạ long tử long tôn!”

“Mong bệ hạ mau chóng tuyển chồng, sinh hạ long tử long tôn!” Bách quan lại đồng thanh hô.

Nữ đế càng đau đầu hơn, nàng nói: “Trẫm biết, trẫm đang chuẩn bị đây còn gì?”

“Bệ hạ, bệ hạ cứ nói chuẩn bị mãi nhưng bao năm nay vị thần chỉ thấy bệ hạ bận bịu chuyện đất nước chứ chưa chuẩn bị gì cả!” Lòng Lễ bộ thượng thư nóng như lửa đốt.

Nữ đế mất kiên nhẫn: “Các vị ái khanh yên tâm, trẫm đã có lựa chọn cho vị trí hoàng phu rồi, như vậy được chưa?”

“Bệ hạ đã có lựa chọn cho vị trí hoàng phu rồi?” Mọi người ngạc nhiên.

“Bệ hạ, đó là người nào?” Lễ bộ thượng thư hỏi.

Nữ đế quát: “Trẫm đã thừa nhận có hoàng phu rồi sao ngươi cứ hỏi mãi thế?”

“Bệ hạ, chuyện này không thể không hỏi!”

Lễ bộ thượng thư cảm thấy tủi thân vô cùng: “Bệ hạ là người đứng đầu đương triều, cả Đại Võ có thịnh có suy thì cũng đều

liên quan đến bệ hạ! Thế nên bệ hạ bắt buộc phải cẩn thận khi lựa chọn hoàng phu!”

“Đầu tiên, người này phải có phẩm đức chuẩn mực, hành xử phải lịch sự! Tiếp đó, gia thế của người này phải xứng với bệ hạ, không thể khiến bệ hạ phải chịu thiệt! Cuối cùng người này phải có học thức, có thể phò tá bệ hạ! Phải phù hợp hết tất cả những điều kiện này thì mới được!”

Lễ bộ thượng thư chấp tay, lớn giọng nói: “Thế nên mong bệ hạ nói cho chúng thần biết người bệ hạ lựa chọn cho vị trí hoàng phu là ai!”

Các quan văn võ trong triều đồng thanh nói: “Mong bệ hạ nói cho chúng thần biết người bệ hạ lựa chọn cho vị trí hoàng phu là ai!”

Lúc này, nữ đế vừa thấy xấu hổ vừa thấy giận, nàng chỉ hận không thể lôi cái đám quan văn võ này xuống rồi đánh cho mỗi người ba mươi gậy.

Thế nhưng nếu làm vậy thì cái đám lão thần đầu tóc bạc phơ này sợ là sẽ chết hết, và sẽ chẳng còn ai giúp nàng xử lý chuyện triều chính nữa.

“Các vị ái khanh yên tâm, người mà trẫm chọn phù hợp về phẩm đức, gia thế cực kì xứng, lại có học thức về tất cả các phương diện trong đời sống, tuyệt đối sẽ không khiến các ái khanh thất vọng!” Nữ đế lớn giọng nói.

“Nếu đã vậy thì người đó là ai, bệ hạ nói đi chứ, cũng đâu phải chuyện mất mặt gì!” Lễ bộ thượng thư càng ngày càng sốt sắng hơn. “Mong bệ hạ nói cho chúng thần biết!” Bách quan văn võ lại đồng thanh nói.

Nữ đế chột dạ, nàng liếc nhìn Lâm Bắc Phàm, gương mặt bỗng đỏ bừng, sau đó nàng lại làm như không có chuyện gì xảy ra mà chuyển tầm nhìn sang chỗ khác.

Thế nhưng bách quan văn võ trong triều đã nhận ra chỉ thông qua cái liếc mắt ấy. Mấy tên này đều là mấy con hồ ly cả!

Người già thành tinh mà!

Khoảnh khắc ấy, bách quan trong triều đều bừng tỉnh! Hóa ra bệ hạ vừa mất Lâm thừa tướng! Thế nhưng khi nghĩ kĩ lại, mọi

người lại phát hiện Lâm Bắc Phàm là sự lựa chọn phù hợp nhất. Đầu tiên, hiện giờ hắn đã là thừa tướng kiêm đại nguyên soái của triều đình, lại còn có tước hiệu Trung Dũng vương, là người chỉ dưới một người trên vạn người ở Đại Võ, xét về thân phận địa vị thì đúng thực là hắn rất xứng với nữ đế.

Thứ hai, năng lực của hắn vô cùng xuất chúng.

Bằng không hắn cũng không thể leo lên chức quan hiện tại chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi.

Cuối cùng, tuổi tác của hai người cũng xem xem nhau, nam thanh nữ tú, cực kì xứng đôi.

Trừ phẩm đức của hắn khiến người ta thấy không ổn ra thì bọn họ không nghĩ ra được điểm nào để bảo Lâm Bắc Phàm không thích hợp với vị trí hoàng phu nữa.

Nghĩ kĩ lại, mọi người đều phát hiện hóa ra bộ hạ đã nhìn trúng Lâm thừa tướng từ lâu!

Ba năm trước, Lâm Bắc Phàm mới vào triều làm quan đã được nữ đế ân sủng, không ngừng thăng quan tiến chức, vinh hoa phú quý hưởng không hết. Nữ đế ăn gì hắn ăn nấy, hơn nữa hắn còn hay ra vào hoàng cung, đúng là như người nhà của nữ đế vậy!

Bộ hạ không nói sai, quả nhiên nàng đã có chuẩn bị từ lâu! Chuẩn bị những ba năm, đúng là quá kiên nhẫn!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm cũng nhận ra!

Quả nhiên nữ đế nhắm hắn, mưu tính tận ba năm cơ đấy! Đòi người liệu có mấy lần ba năm?

Hỏi đầu nữ đế còn thề rằng sẽ làm chủ chuyện hôn sự cho hắn...

Đúng là làm chủ thật, rõ ràng là lấy hắn ra để làm hoàng phu, không có hắn được lựa chọn!

“Nữ đế đúng thật là quá tâm cơ!” Lâm Bắc Phàm thở dài.

Lúc này, các quan văn võ trong triều bỗng yên lặng.

Cái đám hồ ly này liếc mắt nhìn nữ đế rồi lại nhìn Lâm Bắc Phàm, sau đó còn nở nụ cười hiền từ như nụ cười của mẹ.

Nữ đế, Lâm Bắc Phàm: “...”

1140 chữ

Chương 875: Nhất định có thể

Lâm Bắc Phàm còn đỡ, hắn là nam nhân, da mặt hắc dày.
Song nữ đế thì không ổn chút nào!

Đối mặt với một cuộc ép hôn quy mô lớn như thế này, hơn nữa còn bị cái đám hồ ly kia nhìn thấu tâm tư, thậm chí còn bị Lâm Bắc Phàm phát giác ra, nàng bỗng như ngồi trên đồng lửa...

Nàng muốn chạy trốn!

“Khụ khụ... các vị ái khanh, nếu không còn chuyện gì nữa thì chúng ta bãi triều thôi!” Nữ đế nói với giọng mất tự nhiên.

“Bệ hạ, còn một chuyện quan trọng nữa!”

“Chuyện gì?” Nữ đế hỏi.

Lễ bộ thượng thư liếc nhìn Lâm Bắc Phàm, hắn ta nói: “Bệ hạ, mặc dù bệ hạ đã chọn được người làm hoàng phu, người được chọn cũng vô cùng thích hợp, song khi nào thì hai người tổ chức đại hôn đây? Chuyện này không được chậm trễ, dù sao hoàng thất cũng không thể không có hậu duệ mà!”

Nữ đế, Lâm Bắc Phàm: “Khụ khụ.”

Bách quan đồng thanh nói: “Mong bệ hạ mau chóng cử hành đại hôn, sinh hạ long tử long tôn!”

Nữ đế, Lâm Bắc Phàm: “Khụ khụ.”

Nữ đế muốn bốc hỏa: “Chuyện này trăm tự có chừng mực, các vị ái khanh không cần phải nói nhiều! Ngoài ra hôm nay trăm rất không vui, các ngươi mỗi người sẽ bị phạt một năm bổng lộc, bãi triều!”

Sau đó nàng bèn rời đi, chỉ để lại bách quan mắt chữ A mồm chữ O.

Một người đã chạy thì vẫn còn một người ở lại.

Tiếp đó, bách quan bèn vây lại bên Lâm Bắc Phàm, chấp tay chúc mừng.

“Thừa tướng, chúc mừng nhé chúc mừng nhé!”

“Không ngờ người lại khiến bệ hạ... he he!”

“Đây chắc chắn là một chuyện làm tổ tông nở mày nở mặt mà!”

“Đúng đó, người cưới được nữ nhân có quyền có thể nhất toàn thiên hạ, chắc chắn là nam nhân khiến người ta ngưỡng mộ nhất trên đời rồi!”

“Cơ mà thừa tướng à, tuổi của bệ hạ không còn nhỏ nữa, đừng để lỡ! Thế nên hai người mau chóng kết hôn đi, vì Đại Võ và cũng vì dân chúng của Đại Võ nữa!”

“Đúng đó, chuyện này không chậm trễ được đâu! Hạ quan chỉ đợi để uống rượu mừng của thừa tướng thôi! He he!”

Lâm Bắc Phàm thấy người mình tê dại.

Hắn chỉ tham gia một buổi triều bình thường mà thôi, kết quả ai ngờ lại có thêm một cô vợ, hơn nữa cô vợ này còn là nữ nhân có quyền có thể nhất thiên hạ, lại còn bị bách quan trong triều thúc giục chuyện hôn nhân...

Hắn rất muốn chạy trốn.

Thế nhưng lúc này, các quan đang vây quanh hắn, hoàn toàn không cho hắn cơ hội chạy đi.

Buổi triều vừa kết thúc mà chuyện của thừa tướng và nữ đế đã lập tức lan truyền đi khắp thiên hạ, dân chúng ai cũng hơn hớn.

“Hóa ra bệ hạ đã có hoàng phu từ lâu rồi, người đó là thừa tướng nữa chứ?”

“Tuổi tác bọn họ cũng gần bằng nhau, thân phận tương xứng, năng lực cực kỳ xuất chúng. Dưới sự quản lý của hai người họ, Đại Võ chúng ta càng ngày càng phát triển, càng ngày càng phồn vinh! Chuyện hôn nhân của bọn họ ta xin được ủng hộ!”

“Tuyệt đối ủng hộ! Bọn họ đúng là nam thanh nữ tú, một đôi trời sinh!”

“Có bọn họ thì Đại Võ mới ổn định và phát triển được!”

“Đặc biệt là thừa tướng đại nhân, ta còn sợ hắn sẽ công cao chấn chủ, bị bệ hạ tính sổ! Song nếu như hắn trở thành người

bên gối của bệ hạ thì không còn nguy hiểm nữa! Đây là người nhà mà, đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa!”

“Ta chỉ muốn biết khi nào thì họ cử hành hôn lễ thôi!”

“Ta cũng muốn biết, he he!”

Tin này nhanh chóng được truyền đến Lâm phủ, những người trong Lâm phủ đều kinh ngạc. “Bệ hạ lại nhìn trúng công tử ư, muốn nạp công tử làm hoàng phu?”

Lúc ăn cơm tối, tiểu quận chúa không đợi được mà hỏi: “Lâm Bắc Phàm, lời đồn bên ngoài có phải là thật không? Nữ đế tỷ tỷ nhìn trúng người, muốn nạp người làm hoàng phu thật sao?”

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Động không bỗng có gió, ắt phải có nguyên nhân, quận chúa nói xem?”

“Thực ra thiếp thân cũng nhìn ra từ lâu rồi!”

Lý Sư Sư gấp đồ ăn cho Lâm Bắc Phàm, nàng mỉm cười:

“Thời gian gần đây thiếp thân phát hiện bệ hạ rất quan tâm người, đã vượt qua mối quan hệ thông thường từ lâu rồi! Mặc dù bệ hạ là quân chủ của một nước nhưng xét về bản chất, bệ hạ vẫn chỉ là một nữ nhân! Một nữ nhân quan tâm một nam nhân thì chứng tỏ người ta đã có ý với nam nhân đó từ lâu rồi!”

“Lý Sư Sư tỷ tỷ nói đúng đó! Thiếp thân cũng thấy bệ hạ đã nhìn trúng công tử từ lâu rồi!” Mạc Như Sương nói. “Ra là vậy! Nếu Lâm Bắc Phàm là hoàng phu thật thì ta và nữ đế tỷ tỷ, cùng với cái tên xấu xa này có thể mãi mãi ở bên nhau rồi!” Tiểu quận chúa vui mừng.

“Quận chúa nghĩ đơn giản thế! Ta và bệ hạ thân phận địa vị khác biệt, nàng là quân còn ta là thần, chuyện nào có đơn giản như vậy?” Lâm Bắc Phàm dư dứ nắm đấm, hấn bực bội nói.

“Thì vốn đã là vậy mà! Nữ đế tỷ tỷ tốt lắm, là người nghĩ nhiều quá thôi!” Tiểu quận chúa tủi thân nói.

“Phu quân, thực ra như vậy cũng tốt mà!”

Lý Sư Sư sáp tới bên tai Lâm Bắc Phàm, nàng nhỏ giọng nói: “Như vậy thì về sau chúng ta không cần phải chạy nữa, có thể ở Đại Võ một cách bình yên, không cần phải rời xa quê hương lưu lạc thiên hạ!”

“Đúng vậy ha!” Lâm Bắc Phàm bưng tỉnh, như vậy cũng không tồi nhỉ.

Nếu như trở thành người bên gối của nữ đế thì sau này có xảy ra chuyện, nữ đế cũng sẽ tha thứ cho hắn thôi nhỉ?

Lâm Bắc Phàm vuốt ve gương mặt của mình.

Chỉ dựa vào nhan sắc này thôi, thi triển mỹ nam ký là có thể mê hoặc được nàng nhỉ?

Hắn gật đầu một cách chắc chắn.

Ừm nhất định có thể!

1054 chữ

Chương 876: Phản pháo

Lúc này, bên trong Ngự Thư phòng tại hoàng cung, nữ đế thấy lòng mình rối như tơ vò.

Chuyện mà nàng che giấu đã lâu đã bị bách quan vạch trần, sau này nàng phải đối mặt với bách quan thế nào đây?

Liệu bọn họ có lén lút cười nhạo nàng sau lưng nàng không?

Đặc biệt cứ nghĩ đến chuyện này bị người trong tim mình là Lâm Bắc Phàm biết được là nàng chỉ hận không thể tìm một cái hố để chui xuống, không muốn gặp người khác nữa.

Càng nghĩ tâm tư càng rối bời, càng nghĩ nàng càng phát sầu!

Tấu chương thì vẫn chất thành núi trước mắt, song hiện giờ nàng chẳng có tâm trạng mà phê duyệt nữa.

Lúc này, lão thái giám bưng một chén trà tới, hắc ta mỉm cười: “Bệ hạ, mời bệ hạ dùng trà!”

Cuối cùng nữ đế cũng hoàn hồn: “Ồ ờ... được... uống trà!”

Sau đó nàng lập tức cúi đầu uống trà, kết quả uống vội quá nên bị sặc.

“Khụ khụ...”

“Bệ hạ đừng uống vội thế, cứ từ từ thôi!”

“Ừ ừ... được!”

Sau đó nàng uống từ từ thật.

Nữ đế đưa chén trà đến bên môi, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, ánh mắt của nàng bỗng nhiên đại ra rồi khựng lại và giữ mãi trạng thái ấy.

Không biết nàng đang nghĩ gì mà vô cùng chăm chú.

Lão thái giám trông thấy vậy bèn không nhin được mà cười thầm.

Hắc ta nhìn nữ đế lớn lên, nữ đế có tâm sự gì hắc ta liếc cái là biết.

Lão thái giám bèn cúi người, mỉm cười: “Bệ hạ, về hôn sự của bệ hạ và Lâm thừa tướng, mặc dù bách quan nghị luận nhiều nhưng xét về tổng thể mà nói thì bọn họ đều ủng hộ! Dầu sao thì khắp thiên hạ cũng chỉ có Lâm thừa tướng là xứng với bệ hạ thôi!”

Nữ đế hoàn hôn, nàng nói với vẻ vui mừng: “Vậy sao? Bách quan đều nghĩ như vậy hả?”

“Đúng vậy, sao nô tài dám lừa gạt bệ hạ chứ?”

Lão thái giám mỉm cười: “Nghe đâu sau khi buổi triều sớm kết thúc, bách quan đã vây quanh Lâm thừa tướng chấp tay chúc mừng, còn nói muốn uống rượu mừng của Lâm thừa tướng nữa kia!”

Ánh mắt nữ đế lập tức thoải mái hơn rất nhiều, nàng nhấp một ngụm trà, vui vẻ nói: “Xem ra chúng ái khanh đều nghĩ đến trẫm! Thế thì bỏ cái phạt bổng lộc một năm kia đi!”

“Vâng, nô tài thay mặt bách quan cảm ơn bệ hạ!”

Thế nhưng sau đó, nữ đế lại thấy căng thẳng: “Thế người dân thì sao, người dân nghĩ gì về trẫm?”

Lão thái giám cúi người mỉm cười: “Bệ hạ, thực ra dân chúng còn ủng hộ bệ hạ hơn ấy! Bọn họ nói bệ hạ và thừa tướng là nam thanh nữ tú, một đôi trời sinh! Bọn họ hi vọng hai người mau chóng kết hôn, tiếp nối huyết mạch cho Đại Võ!”

“Được được được!”

Nữ đế hớn hờ: “Bỏ giờ giới nghiêm ban đêm thêm ba ngày, quân và dân cùng vui!”

“Vâng, nô tài thay mặt dân chúng cảm ơn bệ hạ đã ân thưởng!”

Thế nhưng sau đó nữ đế lại hoang mang: “Thế còn Lâm ái khanh... Lâm ái khanh nghĩ gì về trẫm?”

Sau khi hỏi câu này, lòng bàn tay nàng đã đổ đầy mồ hôi, nàng chỉ sợ nghe được một đáp án không tốt.

Dầu sao thì Lâm Bắc Phàm mới là người quan trọng nhất.

Nếu như hắn không đồng ý thì nàng có ép cũng vô dụng.

“Bệ hạ, hiện giờ lão nô vẫn chưa biết được tình hình cụ thể bên phía Lâm thừa tướng! Có điều lão nô nghe ngóng được từ chỗ tiểu quân chúa, tiểu quân chúa nói mọi người trong phủ thừa tướng đều ủng hộ chuyện này!”

“Được được được!” Nữ đế lại hớn hở.

Mặc dù Lâm Bắc Phàm chưa tỏ rõ thái độ song những người trong phủ thừa tướng đều ủng hộ chuyện này, nhất là nữ nhân của Lâm Bắc Phàm đều ủng hộ, như thế thì hắn còn thoát được sao?

“Lập tức chọn một số trang sức châu báu quý giá trong kho của trẫm rồi tặng cho Lâm phủ”

“Vâng thưa bệ hạ”

Một lúc sau, nữ đế cho tất cả mọi người lui xuống, bên trong thư phòng chỉ còn một mình nàng.

Lúc này, trước mắt nàng xuất hiện một bóng người màu trắng.

Bạch Quan Âm trêu ghẹo: “Bệ hạ, hiện giờ cả Đại Võ đều biết chuyện giữa bệ hạ và Lâm Bắc Phàm rồi, hôn sự của các ngươi sắp thành rồi đó!”

Nữ đế xấu hổ vô cùng: “Bạch tỷ tỷ, ngươi đang cười nhạo trẫm đó hả?”

Bạch Quan Âm lắc đầu, nàng cười: “Đây đâu phải cười nhạo, rõ ràng là chúc phúc cơ mà! Thật ra chuyện này các ngươi nên làm từ lâu rồi! Chỉ là ngươi cứ chần chừ mãi, còn muốn bồi dưỡng tình cảm nên mới kéo dài đến tận bây giờ đó! Chứ không thì hiện giờ ngươi đã được bế con rồi ấy chứ!”

Nữ đế lại càng ngại hơn nữa, còn Bạch Quan Âm thì bật cười ha ha.

Nữ đế trừng mắt với nàng: “Bạch tỷ tỷ, hôn sự của trẫm đã quyết rồi, ngươi cũng suy nghĩ cho chuyện của mình đi!”

Nụ cười của Bạch Quan Âm tắt ngấm: “Ta thì có chuyện gì?”

Nữ đế cười khanh khách, nàng bước tới, nói: “Bạch tỷ tỷ, bao nhiêu năm nay đều chỉ có một mình ngươi, tuổi của ngươi cũng không còn nhỏ nữa rồi! Thế nên cũng đến lúc ngươi tìm cho mình một người rồi đấy!”

“Ta... ta muốn theo đuổi võ đạo, mấy chuyện tình cảm nam nữ... ta không có hứng thú với chuyện tình cảm nam nữ!”
Bạch Quan Âm nói.

Mặc dù không trông rõ vẻ mặt của nàng nhưng từ câu nói lấp bắp vừa rồi, nữ đế có thể chắc chắn rằng nàng đang cực kì căng thẳng, cực kì ngại ngùng.

1100 chữ

Chương 877: Ta muốn gặp bệ hạ

Nữ đế vẫn luôn rất thông minh.

Chỉ cần không liên quan đến chuyện riêng của mình thì nàng vô cùng anh minh, nàng bèn híp mắt cười: “Bạch tỷ tỷ, không thể nói như vậy được! Trẫm biết người yêu võ đạo, song con đường võ đạo rất dài và cô tịch, một mình người thì khó khăn và cô đơn lắm! Nếu trên đường gặp được một bạn lữ thì chẳng phải sẽ tốt hơn sao?”

“Chuyện này... không cần... ta không cần..” Bạch Quan Âm lấp ba lấp bắp.

“Bạch tỷ tỷ, sao có thể không cần chứ?”

Nữ đế cười như một con hồ ly xinh đẹp: “Trẫm thấy Lâm Bắc Phàm cũng không tồi, là một người đáng để người phó thác cả đời đấy! Bạch tỷ tỷ, chẳng phải người vẫn luôn nói Lâm Bắc Phàm có tài võ nghệ xuất chúng, tương lai chắc chắn có thể theo kịp người hay sao, hai người các người mà nắm tay cùng đi là vừa đẹp! Như vậy thì con đường võ đạo của người sẽ không còn cô đơn nữa!”

Cuối cùng Bạch Quan Âm cũng được trải nghiệm cảm giác bị người ta giục chuyện kết hôn, nàng thấy lòng mình vô cùng hoang mang: “Bệ bệ hạ, ta... ta hiểu rồi, ta tạm thời đi đã! Hôm khác... hôm khác gặp lại nhé!”

Sau đó vèo một tiếng, nàng bèn biến mất.

Nữ đế bật cười ha ha, nàng cười vô cùng vui vẻ.

Từ trước đến nay nàng toàn bị Bạch Quan Âm giục hôn, bị giục đến mức đau hết cả đầu và ngại ngùng vô cùng.

Hiện giờ cuối cùng nàng cũng có thể trả đũa, quá sướng!

“Có điều Bạch tỷ tỷ ngại quá, xem ra mình phải tính kế thôi!”
Nữ đế rơi vào trầm tư.

Nàng thật sự hi vọng Lâm Bắc Phàm và Bạch Quan Âm có thể thành đôi. Điều này không những xuất phát từ lòng riêng và còn xuất phát từ lợi ích chung nữa.

Bởi vì Bạch Quan Âm là cao thủ đệ nhất trong thiên hạ!

Nếu như có thể giữ nàng ở Đại Võ mãi thì giang sơn Đại Võ của nữ đế sẽ vững như núi Thái Sơn, không ai có thể lay động!

Đúng lúc đó, lão thái giám bước vào: “Bệ hạ, thừa tướng đại nhân tới rồi, đang ở bên ngoài cầu kiến!”

“Hả? Sao hắn lại tới đây?”

Thoắt cái, mặt nữ đế ửng đỏ.

Tâm tư nàng lại loạn như cào cào!

Nữ đế phát tay: “Người bảo với hắn là hôm nay trẫm thấy không khỏe, cần phải nghỉ ngơi, bảo hắn hôm khác lại tới!”

“Vâng thưa bệ hạ!” Lão thái giám bèn lui xuống.

Sau đó hắn ta nhanh chóng quay trở lại: “Bệ hạ, thừa tướng không rời đi! Thừa tướng bảo lão nô nói với bệ hạ rằng thừa tướng muốn nói với bệ hạ vài câu, tuyệt đối không ảnh hưởng đến việc bệ hạ nghỉ ngơi, nói xong thừa tướng sẽ đi!”

“Không được! Người bảo với hắn giờ trẫm buồn ngủ rồi, trẫm cần nghỉ ngơi, không muốn gặp ai hết!” Nữ đế giả bộ buồn ngủ.

“Vâng thưa bệ hạ!” Lão thái giám lại lui ra ngoài.

Sau đó hắn ta lại trở lại: “Bệ hạ, thừa tướng vẫn không chịu rời đi! Thừa tướng nói lúc sáng ở buổi triều bệ hạ vẫn còn tươi tỉnh lắm, giờ lại thấy không khỏe, chắc là bị ốm hay gì đó rồi! Thừa tướng hiểu y thuật, có thể xem giúp bệ hạ”

“Người đi nói với hắn là không cần đâu, trẫm đã cho thái y khám rồi, không có chuyện gì lớn!”

Lão thái giám ngắc đầu, hắn ta thắc mắc: “Thái y đã tới sao? Hình như không.”

Nữ đế ngại ngùng: “Đây không phải chuyện quan trọng, người cứ nói với với hấn như vậy! Mau đi đi!”

“Vâng thưa bệ hạ” Tuy nhiên rất nhanh sau đó lão thái giám đã quay về: “Bệ hạ, thừa tướng không chịu đi...”

Cứ thế, đôi bên truyền tin đi truyền tin lại, một người muốn gặp, một người lại muốn tránh.

Lão thái giám bị kẹt ở giữa thực sự khó xử vô cùng, hấn ta chạy sấp gầy cả chân mất rồi: “Hai người trẻ tuổi các người lại dầy vò lão nô thế này, chuyện gì thế không biết...”

Lão thái giám lại tới gặp Lâm Bắc Phàm, hấn ta cúi người hành lễ rồi nói: “Thừa tướng đại nhân, bệ hạ nói bệ hạ đã ngủ rồi, không muốn gặp người khác, ai đến cũng vậy thôi, thừa tướng về đi ạ!”

“Bệ hạ ngủ thật rồi sao?” Lâm Bắc Phàm cười, tinh thần lực của hấn quét một vòng, hấn nhìn thấy rất rõ.

Nữ đế vô cùng tỉnh táo, ăn mặc lịch sự, hoàn toàn không có dấu hiệu buồn ngủ. Nàng như vậy là đang muốn tránh mặt hấn.

Lâm Bắc Phàm thấy tủi thân vô cùng, nữ đế ghê gớm quá rồi!

Nàng tự làm chủ chuyện hôn nhân của hấn khiến hấn mất hết quyền tự do hôn nhân, hiện giờ lại đóng cửa không gặp, không cho hấn cơ hội than thở, chuyện gì thế không biết?

Mặc dù hấn là thần tử của nàng nhưng hấn cũng có tôn nghiêm của mình chứ?

“Lưu công công, người đi báo với bệ hạ một lần nữa, nếu hôm nay không gặp ta thì ta sẽ không đồng ý chuyện kết hôn đâu!”

Lão thái giám nói: “Thừa tướng đại nhân, như vậy không được đâu! Bệ hạ vừa mất đại nhân đó là phúc phận của đại nhân, đại nhân phải biết trân trọng chứ! Nếu như đại nhân kháng chỉ thì sẽ phải rơi đầu đấy!”

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu: “Hừ! Người tưởng người dọa được ta sao, người xem ta có dám không?”

“Chuyện này...” Lão thái giám chần chừ.

Lâm Bắc Phàm gan to hơn trời, chuyện này người trong triều ai mà chẳng biết!

Lúc vừa mới vào triều làm quan hần đã giám đốc tội với quan văn võ, đúng là to gan lớn mật!

Lão thái giám thật sự sợ Lâm Bắc Phàm sẽ làm liều!

“Lưu công công, người cứ vào nói như vậy với bệ hạ đi!” Lâm Bắc Phàm thúc giục.

“Ôi... được rồi!”

Thế là lão thái giám chỉ đành truyền đạt lại lời của Lâm Bắc Phàm cho nữ đế nghe.

1041 chữ

Chương 878: Đúng!

Nữ đế nghe xong bèn tức đến run người: “Hay lắm cái tên Lâm Bắc Phàm này, hần dám lấy chuyện này ra để uy hiếp trẫm, đúng là to gan quá rồi, không coi trẫm là gì cả! Làm gì có cái lễ ấy!”

“Bệ hạ, thừa tướng nhất thời mất khôn nên hành xử vậy thôi, mong bệ hạ thứ tội!” Lão thái giám chấp tay nói.

Nữ đế bức bối: “Hần mất khôn là có thể nói ra những lời như vậy hay sao? Hần tưởng như vậy là uy hiếp được trẫm hay sao? Tuyệt đối không thể! Trẫm là chủ thiên hạ, sao dễ dàng khuất phục như vậy được? Lưu công công, người ra ngoài nói với hần... bảo hần vào đây!”

“Hả?” Lão thái giám ngơ ngàng.

Nữ đế ảo não: “Còn ngậy người ra đó làm gì? Mau gọi hần vào đây!”

“Vâng vâng... thưa bệ hạ!” Lão thái giám chấp tay.

“Đội đã!” Nữ đế lại gọi.

Lão thái giám quay người: “Bệ hạ, còn chuyện gì thế ạ?”

Sắc mặt nữ đế không được tự nhiên cho lắm: “Bảo cung nữ dọn dẹp long sàng cho trẫm, rồi giúp trẫm thay y phục, đổi

sang đồ ngủ...”

Lão thái giám: “?”

Lúc Lâm Bắc Phàm đi vào, hần ngở ngàng: “Bệ hạ, sao bệ hạ lại nằm trên giường?”

Chỉ thấy lúc này, nữ đế xoa tóc, mặc đồ ngủ màu vàng, nằm trên giường đắp một chiếc chăn không hề mỏng, trông giống một người đẹp bị bệnh.

Phải biết rằng mới này nữ đế còn khỏe lắm.

Hần vừa đi vào thì nàng đã biến thành thế này, đúng là khiến Lâm Bắc Phàm phải bó tay.

Trông thấy Lâm Bắc Phàm, nữ đế bèn ho khan hai tiếng: “Ái khanh tới rồi hả!”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt: “Bệ hạ, bệ hạ làm sao thế?”

Nữ đế khẽ lắc đầu, giọng nói của nàng thoáng vẻ yếu ớt: “Thái y nói không có chuyện gì lớn, chỉ là hôm nay trầm lao lực quá nên đầu hơi đau, ngủ sớm một chút là được! Ái khanh người cũng thấy rồi đây, không phải trầm không muốn gặp người mà là trầm không còn sức mà gặp!”

Lâm Bắc Phàm lại chớp mắt: “Bệ hạ, thái y nào xem bệnh cho bệ hạ thế? Trông bệ hạ thế này mà bảo không có chuyện gì sao?”

“Là Vương thái y ở Thái Y Viện ấy, y thuật của hần ta tài giỏi, chắc không chẩn đoán sai đâu!” Nữ đế yếu ớt nói, nàng tìm bừa một cái cớ.

Lâm Bắc Phàm chẳng tỏ vẻ gì cả: “Bệ hạ, Vương thái y tuổi tác đã cao, đã xin về quê rồi!”

“Khụ khụ...”

Nữ đế ho sặc sụa: “Ôi ngại quá, ái khanh, đầu trầm choáng váng nên nhớ nhầm! Không phải Vương thái y mà là Lưu thái y!”

Lâm Bắc Phàm vẫn không tỏ vẻ gì cả: “Bệ hạ, hôm nay Lưu thái y xin nghỉ, không làm việc!”

“Khụ khụ...”

Nữ đế lại họ: “Chắc trầm lại nhớ sai rồi, chắc là Triệu thái y... Triệu thái y mới đúng!”

Đúng lúc ấy, có một người mặc quan phục đi vào, nữ đế trông thấy bèn ngó người: “Người tới làm gì?”

Người trước mắt này chính là Triệu thái y mà nữ đế vừa mới nhắc đến.

Triệu thái y hành lễ rồi nói: “Khởi bẩm bệ hạ, thừa tướng đại nhân nói bệ hạ thấy không khỏe, có thể là bị ốm nên mời vị thần tới xem cho bệ hạ”

Nữ đế tức giận trừng mắt nhìn Triệu thái y.

Khó khăn lắm nàng mới diễn được một màn kịch, cuối cùng bị cái tên đáng ghét này phá vỡ.

Nàng không khỏi liếc nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ hơi chột dạ: “Ôi chao! Chắc hôm nay mệt quá nên chuyện gì cũng nhớ lộn hết! Xem cái đầu của trầm này...”

Lâm Bắc Phàm không vạch trần nàng, dầu sao thì nàng cũng là chủ của thiên hạ, phải giữ thể diện cho nàng. Nếu hấn mà vạch trần thì cũng chẳng được lợi lộc gì.

Hơn nữa nữ đế cũng đã diễn đến mức độ đó rồi, nàng cũng khó khăn lắm, phải thấu hiểu, thông cảm cho nàng.

Thế là Lâm Bắc Phàm bèn bảo Triệu thái y xem bệnh cho nữ đế, cuối cùng phát hiện không có gì đáng ngại, có thể do nàng lao lực quá, thái y kê thuốc rồi rời đi.

Ánh mắt nữ đế lóe sáng: “Ái khanh, nếu không có chuyện gì thì người lui xuống đi, trầm muốn nghỉ ngơi!”

“Bệ hạ, thần tới là muốn hỏi bệ hạ một số chuyện, hỏi xong thì thần đi, không làm lỡ chuyện gì của bệ hạ đâu!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay nói.

Trong lòng nữ đế hoang mang vô cùng, chuyện mà nàng vẫn luôn trốn tránh đã tới rồi! Nàng muốn chạy trốn quá, thế nhưng giờ nàng có thể trốn được đi đâu chứ?

Đây là lần đầu tiên nàng rơi vào tình cảnh này, tiếp theo đây nàng phải làm gì bây giờ?

Sốt ruột quá!

“Bệ hạ, vi thần muốn hỏi...”

“Khoan đã!”

Nữ đế gọi: “Luu công công, các người cũng lui xuống đi!”

Thái giám và cung nữ bèn lui xuống.

Giờ trong phòng chỉ còn Lâm Bắc Phàm và nữ đế.

Nữ đế chột dạ vô cùng, nàng cũng xấu hổ lắm: “Ái khanh, hiện giờ người có chuyện gì thì...”

Hai tay nàng siết chặt chần, nhờ đâu nàng không chịu được thì sẽ lập tức chùn chần lên, che đi nội tâm xấu hổ của mình.

“Bệ hạ, vi thần muốn hỏi hoàng phu mà bệ hạ chọn có phải là thần hay không?” Lâm Bắc Phàm hỏi một cách nghiêm túc, ánh mắt hần dĩnh chặt lấy nữ đế, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Nữ đế lại càng chột dạ hơn nữa, nàng cúi đầu không dám nhìn Lâm Bắc Phàm, lí nhí nói: “Đúng...”

Mặc dù nàng nói rất nhỏ nhưng Lâm Bắc Phàm vẫn nghe thấy.

1153 chữ

Chương 879: Thần còn có điều kiện

Nhận được câu trả lời của nữ đế, Lâm Bắc Phàm không biết là đang vui hay đang buồn.

Vui cũng đúng, vì hần được nữ đế nhìn trúng.

Nữ đế là nữ nhân có quyền có thể nhất thiên hạ, hơn nữa nàng còn xinh đẹp, nghiêng nước nghiêng thành, không biết là người tình trong mộng của biết bao nam nhân, song cuối cùng lại “rơi vào tay” hần! Còn buồn là vì mặc dù nữ đế xinh đẹp nhưng nàng lại có quyền có thế, rất ngang ngược! Sau này làm chồng nàng thì hần sẽ chẳng còn tự do nữa, không thể tiếp tục phong lưu nữa, chẳng phải sao?

“Bệ hạ, bắt đầu từ khi nào?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Bắt đầu từ khi nào?” Ánh mắt nữ đế có hơi hoang mang, nàng nhớ lại từng lúc ở bên cạnh Lâm Bắc Phàm, bọn họ âm

thầm phẩn đầu vì Đại Võ, vì dân chúng, có lúc vui vẻ có lúc rơi nước mắt...

Có thể nói hai người là quân thần và cũng là bạn bè, cũng là chiến hữu kề vai sát cánh... Nàng cũng không biết từ lúc nào mà Lâm Bắc Phàm đã đi vào trái tim nàng, chiếm giữ một vị trí quan trọng.

Nữ đế suy nghĩ nghiêm túc, đoạn nói: “Chắc là một năm trước!”

Một năm trước, chuyện của tiểu quận chúa và Lâm Bắc Phàm đại náo hoàng cung và cũng tác động đến nàng.

Hôm ấy Bạch Quan Âm phân tích cho nàng, khiến nàng nhận ra và nghiêm túc suy nghĩ về mối quan hệ với Lâm Bắc Phàm, nàng cảm thấy nên tiến thêm một bước rồi.

Bởi vì nàng không muốn mất Lâm Bắc Phàm, Đại Võ cũng không thể không có hắn.

Lâm Bắc Phàm thầm hừ một tiếng.

Cái miệng của nữ đế đúng là dối trá! Một năm trước?

Rõ ràng là từ lúc hắn vào triều làm quan là nữ đế đã nhìn chăm chăm hắn rồi!

“Bệ hạ, vi thần có thể từ chối chuyện hôn sự không?” Lâm Bắc Phàm nói.

“Ngươi dám!” Nữ đế tức đến mức bật dậy.

Lâm Bắc Phàm mắt chữ A miệng chữ O, nữ đế trông thấy vậy bèn nằm xuống, tỏ vẻ yếu ớt.

Thế nhưng nàng vẫn nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt uy hiếp: “Ái khanh, ngươi thấy trẫm bị ngươi làm cho tức đến mức long thể cũng không bình thường nữa! Ái khanh, hôn sự đâu phải trò đùa! Ngươi và trẫm một người là đương kim chí tôn, một người là thừa tướng đương triều, chỉ có ở bên nhau thì mới có lợi cho Đại Võ! Bằng không sau này triều đình biến động, quốc gia bất ổn! Huống hồ trẫm phó thác mình cho ngươi ngươi thấy tội thân sao?”

“Bệ hạ, bệ hạ xem trọng thần là vinh hạnh của thần! Thế nhưng hôn sự không phải chuyện đùa, với vi thần cũng thế!

Thế nên chúng ta phải quy ước ba điều, bằng không thần sẽ không chấp nhận!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói.

Nữ đế tức đến mức bật cười!

Trẫm đường đường là nữ đế, là chủ thiên hạ, trẫm muốn gả cho ngươi là phúc phận cả đời này của ngươi đấy!

Kết quả ngươi lại muốn đặt quy định với trẫm, còn muốn thương lượng điều kiện nữa hả? “Được! ái khanh có điều kiện gì thì cứ nói ra!” Nữ đế cắn răng.

Lâm Bắc Phàm làm như không nhìn thấy, hắn nói: “Bệ hạ, mặc dù bệ hạ thân phận tôn quý, nhưng nếu chúng ta ở bên nhau thì bệ hạ chỉ được có một nam nhân là ta, không được có nam nhân thứ hai xuất hiện!”

Nữ đế mỉm cười, không ngờ cái tên này lại ngang ngược như vậy!

Nữ đế nói: “Được, trẫm đồng ý với ngươi! Thực ra ngoài ngươi ra thì trẫm cũng không vừa mắt ai khác!”

Lâm Bắc Phàm lại bảo: “Thứ hai, vị thần có vài vị hồng nhan tri kỷ, tình cảm sâu sắc, vị thần từng đồng ý sẽ cho bọn họ danh phận! Thế nên dù chúng ta đã kết hôn nhưng vị thần sẽ không vứt bỏ họ, mong bệ hạ lượng thứ!”

Nữ đế lại cười, cái tên này đúng là đa tình lại chung tình!

“Được! Trẫm đồng ý! Nếu ngươi là kẻ lãng nhãng thì trẫm còn vừa mắt ngươi được sao!” Nữ đế mỉm cười.

“Đa tạ bệ hạ có hiếu cho thần!”

Lâm Bắc Phàm chấp tay: “Thứ ba...”

Lâm Bắc Phàm liếc nhìn nữ đế, hắn có hơi chột dạ: “Điều thứ ba này, bệ hạ à, người ta thường hay nói con người khó tránh khỏi phạm sai lầm, thế nên dù trước kia thần có làm gì thì hi vọng bệ hạ có thể tha thứ cho thần!”

Nữ đế cười thâm, ngươi đang kiểm kim bài miễn tử cho những chuyện mà mình đã làm sau lưng trẫm đây mà!

Đến cả đường lui ngươi cũng nghĩ xong rồi, ha ha!

“Được, trẫm đồng ý với ngươi!” Nữ đế lớn giọng nói.

Lâm Bắc Phàm ngó người, đồng ý luôn sao?

Xem ra nữ đế thực sự yêu đến mức điên cuồng rồi! Có điều hấn thích như vậy!

Ha ha ha ha!

Ba điều kiện liên tiếp nàng đều đồng ý rất nhanh, Lâm Bắc Phàm thấy hơn hở.

Nữ đế yêu đến cuồng dại luôn rồi, hấn có nên... thêm vài điều kiện không nhỉ?

Không thể vượt mất cơ hội được!

Thế là Lâm Bắc Phàm bèn nói: “Bệ hạ, thần còn có điều kiện khác!”

Nữ đế: “Nói!”

“Vi thần muốn từ giờ trở đi bệ hạ chỉ đối tốt với một mình thần, phải yêu chiều thần, không được lừa thần! Mỗi một chuyện bệ hạ đồng ý với thần đều phải làm được! Mỗi một câu bệ hạ nói với thần đều phải thật lòng”

Nữ đế nghĩ ngợi, giữa bạn đời với nhau thì phải vậy mà?

Thế là nàng bèn nói: “Được, trăm đồng ý với ngươi!”

Lâm Bắc Phàm hơn hở, hấn là nói: “Còn nữa bệ hạ, lúc người khác bắt nạt thần thì bệ hạ phải giúp thần! Lúc thần vui thì bệ hạ phải chung vui với thần! Lúc thần không vui bệ hạ phải dỗ thần!” Nữ đế nghĩ ngợi, nàng thấy giữa vợ chồng với nhau như vậy là rất bình thường, thế là nàng lại đồng ý. “Tạ bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm lại thừa nước đục thả câu, tiếp tục nói: “Ngoài ra, bệ hạ phải luôn cảm thấy thần anh tuấn tiêu sái, trong mơ cũng phải gặp thần, trong lòng chỉ được có một mình thần...”

“Được, trăm đồng ý với ngươi!”

1039 chữ

Chương 880: Gậy ông đập lưng ông

Cứ thế, Lâm Bắc Phàm nói thêm vài điều kiện nữa.

Nữ đế mới đầu còn vui vẻ đồng ý song càng nghe nàng càng thấy có gì đó không đúng, bởi lẽ những điều kiện này càng lúc càng quá đáng!

Cái tên này rõ ràng là đang được nước lấn tới! Hẳn quá nham hiểm!

Thế là nữ đế bèn hô lên: “Đủ rồi, ái khanh! Ngươi quá đáng lắm rồi đó, ngươi tưởng trăm dễ lừa gạt lắm hả?”

Lâm Bắc Phàm mơ màng: “Nếu bệ hạ thấy đủ rồi thì thần không nói nữa vậy!”

Nữ đế nhìn gương mặt đắc ý của Lâm Bắc Phàm, nàng chỉ muốn tấn cho hắn một trận.

“Nếu đã là hiệp ước ba điều kiện, mà ngươi đã đưa ra điều kiện thì trăm cũng muốn đặt điều kiện!” Nữ đế cười một cách lạnh lùng.

“Mời bệ hạ nói!”

“Ngươi thân là hoàng phu của trăm, nhất cử nhất động của ngươi đều liên quan đến thể diện quốc gia!” Nữ đế giơ một ngón tay lên: “Yêu cầu đầu tiên trăm dành cho ngươi là từ hôm nay trở đi, ngươi không được phép trêu hoa ghẹo nguyệt, không được đưa những nữ nhân vớ vẩn về nữa!”

“Chuyện này...” Lâm Bắc Phàm chần chờ.

Nữ đế trợn mắt: “Sao nào, trăm không hạn chế ngươi có nữ nhân khác, cho phép ngươi tam thê tứ thiếp mà một chút yêu cầu nho nhỏ này của trăm thôi ngươi cũng không đồng ý? Hơn nữa, ngươi đã có nhiều nữ nhân như vậy rồi, ngươi còn muốn làm loạn bên ngoài nữa hả?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Cũng không phải đâu bệ hạ à! Thần có thể kiểm soát bản thân, nhưng người khác không kiểm soát được thì thần biết làm thế nào? Bệ hạ cũng biết đấy, một nam nhân như ta dù có trốn ở nơi đâu đi chăng nữa cũng như ngọn lửa giữa đêm đen, nổi bật và xuất chúng vô cùng! Mấy nữ nhân đó cứ nhào đến chỗ thần thì thần biết làm thế nào, thần không cản được!”

Nữ đế cười lạnh lùng, tất cả đều là nguy biến!

Người đường đường là một Đại Tông Sư mà còn lo không tránh được nữ nhân ư? Trừ phi là người không muốn tránh!

“Trẫm hỏi người, người có đồng ý hay không?” Nữ đế lớn giọng hỏi.

Lâm Bắc Phàm nghiêng răng nghiêng lợi, hắt siết chặt tay rồi rơi vào trầm tư, cuối cùng hắn vẫn phải gật đầu một cách đau khổ.

Nữ đế trông vậy mà hứng khởi vô cùng, Lâm Bắc Phàm làm như kiều nữ đang bắt nạt hắn ấy!

“Thứ hai!”

Nữ đế giơ hai ngón tay lên: “Ái khanh, có một câu người nói đúng, làm người ai chẳng phạm sai lầm, trẫm cũng khó tránh khỏi có lúc đưa ra quyết định sai trái, cũng có lúc lừa gạt người khác! Thế nên dù trước đây trẫm làm chuyện gì có lỗi với người thì hi vọng người có thể tha thứ và thông cảm cho trẫm, không được vút bỏ trẫm!” Lâm Bắc Phàm lập tức đề cao cảnh giác: “Bệ hạ, trước kia bệ hạ đã làm gì có lỗi với thần à?”

Nữ đế chột dạ, nàng đưa ra điều kiện này chủ yếu là vì sau này khi thẳng thắn với nhau, Lâm Bắc Phàm có thể tha thứ cho nàng.

Dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Bắc Phàm, nữ đế chần chờ: “Thực ra cũng không làm gì...”

“Không làm gì, thế rốt cuộc là có làm hay không?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

Ánh mắt nữ đế phiêu diêu: “Không có gì thật mà, ta chỉ giấu người một chút chuyện mà thôi, không có gì to tát đâu...”

Lâm Bắc Phàm chấn kinh: “Bệ hạ, bệ hạ giấu thần một chút chuyện, có phải bệ hạ...”

Lòng nữ đế hoảng loạn, chẳng lẽ Lâm Bắc Phàm đã nhận ra thân phận của nàng rồi ư?

Nàng phải làm sao đây?

Nữ đế cúi đầu, không dám nhìn Lâm Bắc Phàm.

Tuy nhiên vào lúc này, Lâm Bắc Phàm lại buột miệng nói: “Bệ hạ lén lút cấm sùng ta hả?”

Nữ đế: “Phụt!”

Lâm Bắc Phàm bị nàng phun nước bọt.

Nữ đế trừng mắt nhìn hắn, trong mắt nàng toàn lửa giận, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nói lung tung cái gì đấy, trẫm là kiểu nữ nhân vậy sao? Nếu ngươi còn nói linh tinh nữa là trẫm sẽ xé nát cái miệng của ngươi đấy!”

“Ồ!” Lâm Bắc Phàm ngoan ngoãn.

Thế nhưng rất nhanh sau đó hắn lại không nhịn được mà hỏi: “Bệ hạ, rốt cuộc là bệ hạ giấu thần chuyện gì?”

Nữ đế lảng tránh: “Không có chuyện gì lớn đâu, chỉ tổn hại đến ngươi một chút thôi, ngươi đừng để trong lòng!” Lâm Bắc Phàm thấy lòng mình ngửa ngáy: “Hiện giờ nữ đế nói cho thần biết được không?”

“Hiện giờ chưa phải lúc để nói, khi nào tới lúc thì trẫm nhất định sẽ nói cho ngươi! Được rồi, ngươi đừng có hỏi nữa, chúng ta nói chuyện tiếp theo!” Nữ đế ảo não nói.

“Ồ!” Lâm Bắc Phàm lại trở nên thành thật.

Sau khi nhận được lời hứa của Lâm Bắc Phàm, tâm tình của nữ đế cũng tốt hơn rất nhiều.

“Thứ ba! Trẫm muốn từ nay về sau ái khanh ngươi phải đối tốt với trẫm, phải yêu chiều trẫm, không được lừa gạt trẫm! Ngươi phải làm được mỗi một chuyện ngươi đồng ý với trẫm! Nói câu gì ngươi cũng phải thật lòng với trẫm!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu lia lịa: “Được! Không thành vấn đề!”

“Thứ tư! Ngoài ra, lúc người khác bắt nạt trẫm thì ngươi nhất định phải đứng ra giúp trẫm! Lúc trẫm vui thì ngươi phải vui cùng trẫm, lúc trẫm buồn thì ngươi phải dỗ cho trẫm vui!”

Lâm Bắc Phàm lại gật đầu: “Không thành vấn đề!”

“Thứ năm! Ngươi phải luôn thấy trẫm là người xinh đẹp nhất, nằm mơ cũng phải mơ thấy trẫm...”

1121 chữ

Chương 881: Tin dữ từ Đại Nguyệt

Lâm Bắc Phàm càng nghe càng thấy có gì đó sai sai!

Nữ đế rõ ràng là đang lấy điều kiện của hắn để đối phó hắn, dùng ma pháp để đánh bại ma pháp, quá xảo quyệt rồi!

Lâm Bắc Phàm vội ngắt lời nàng: “Bệ hạ đủ rồi đó, không cần nói nữa đâu! Dù sao thì sau này chắc chắn thần sẽ đối xử tốt với bệ hạ, như vậy là được rồi chứ?”

“Ừ, như vậy còn được!” Gương mặt nữ đế hiện vẻ thỏa mãn.

Lúc này, hai người đã bàn xong điều kiện, quan hệ giữa hai người xuất hiện sự thay đổi cực lớn.

Lâm Bắc Phàm nhìn mỹ nhân đang ngủ trước mắt, làn da nàng mịn màng, gương mặt như phù dung, nhìn thế nào cũng thấy vô cùng đẹp...

Hơn nữa đây còn là nữ nhân có quyền có thể nhất thiên hạ! Cưới được cô vợ này đúng là không thiệt một chút nào!

Nữ đế cũng nhìn thiếu niên trước mắt, tướng mạo ngọc thụ lâm phong, tài hoa xuất chúng, thực lực đỉnh cao!

Gả cho một nam nhân như vậy đúng là không hề thua thiệt một chút nào!

“Bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm khẽ gọi.

“Ái khanh!” Nữ đế cúi đầu tỏ vẻ xấu hổ.

Hai người tiến thêm một bước, nhưng đúng lúc đó thì lão thái giám gõ cửa.

“Khởi bẩm bệ hạ, buổi biểu diễn ở kinh thành sắp bắt đầu rồi! Bệ hạ đã nói sẽ tới xem để chung vui với dân chúng! Nhưng mà giờ bệ hạ...”

“Đi, đương nhiên phải đi rồi!” Nữ đế vén chăn chuẩn bị ngồi dậy. Song nhớ đến lúc này nàng còn đang giả bệnh nên lại nằm trở lại, tỏ vẻ yếu ớt.

Lâm Bắc Phàm cạn lời: “Bệ hạ, bệ hạ đừng giả bộ nữa, sức khỏe của bệ hạ không có vấn đề gì cả!”

Nữ đế hừ một tiếng: “Hóa ra là không có gì, nhưng mà những lời ban nãy của ngươi làm trầm tức đến mức sinh bệnh, ngươi tự xem mà xử lý đi!”

Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ biết điều: “Bệ hạ, thế để vi thần đỡ bệ hạ dậy!”

“Vậy còn được!” Nữ đế hừ một tiếng, khóe miệng nàng không khỏi nhếch lên.

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm đỡ nữ đế dậy.

Đây là lần đầu tiên hai người tiếp xúc thân mật như vậy, trong lòng cả hai đều dậy lên một cảm giác khác thường. Nhất là nữ đế, gương mặt nàng ửng đỏ, có điều cứ nghĩ đến việc sau này hai người thành phu thê, số lần thân mật như thế này tuyệt đối không ít nên nàng cố gắng để khuyên lòng mình đừng có ngại ngùng nữa. Tiếp đó, hai người cùng nhau tới xem buổi biểu diễn đêm nay.

Mặc dù cả quá trình hai người đều không nói gì nhưng thông qua nhiều lần tiếp xúc thân mật, người dân đều phát hiện nữ đế và thừa tướng đại nhân thực sự nên đôi rồi.

Đúng là nam thanh nữ tú, duyên trời tác hợp! Bọn họ ở bên nhau mới là sự may mắn của Đại Võ!

Thế là mọi người lại càng vui vẻ hơn, ca hát nhảy múa hết mình.

Tiếp đó là đến đại hôn của nữ đế và Lâm Bắc Phàm.

Đây là một chuyện lớn của đất nước nên phải lựa chọn ngày lành tháng tốt, phải cúng bái trời đất.... Tóm lại là những thứ cần chuẩn bị thì đều chuẩn bị, đều đi theo rất nhiều trình tự, cực kỳ phức tạp...

Đi hết được những trình tự này thì cũng phải mất cả nửa năm, Lâm Bắc Phàm nhìn mà đau đầu vô cùng.

Cũng may mà những lễ nghi này đều do những người chuyên phụ trách trong hoàng thất chuẩn bị, bằng không Lâm Bắc Phàm nghĩ hẳn sẽ hói đầu.

Có điều nữ đế lại hứng thú với mấy chuyện này vô cùng.

Một ngày là nàng phải hỏi tới hỏi lui, cực kì quan tâm đến tiến độ của hôn lễ.

Do tốn quá nhiều công sức cho hôn lễ nên nàng đã làm lơ chuyện đất nước. Thế nhưng nàng không hề lo lắng một chút

nào, bởi vì đã có Lâm Bắc Phàm.

Nàng ném hết chuyện của đất nước cho hắn, còn mình thì chuyên tâm với chuyện hôn lễ.

Nụ cười lúc nào cũng thường trực trên môi nữ đế, trông nàng hạnh phúc như một cô gái nhỏ sắp sửa lấy chồng.

Lúc này, lương thực bội thu, không chiến tranh cũng không thiên tai, Đại Võ có thể nói là quốc thái dân an. Tuy nhiên tình hình bên ngoài vẫn hỗn loạn như thế.

Đại Hạ hoàng triều do bị quân liên minh oanh tạc nên giờ bọn họ đang đấu đá nội bộ. Triều đình đấu, nhân dân cũng đấu, giang hồ cũng đấu, tất cả đều bất ổn vô cùng.

Thái tử Đại Hạ thì vẫn không có tin tức gì, song tiền thưởng cho người tóm được hắn ta đã lên đến hai nghìn vạn lượng.

Còn Đại Viêm hoàng triều thì đón được Không Hư đạo trưởng, người có thể luyện chế thuốc trường sinh bất lão về.

Lâm Bắc Phàm lại bán được càng nhiều xương rồng trong tay hơn.

Ở Đại Nguyệt vương triều, hiện giờ Tử Nguyệt công chúa đang dẫn quân Tà Nguyệt đánh Đại Nguyệt, khiến Đại Nguyệt mất đi hơn nửa lãnh thổ.

E là không lâu nữa vương triều này sẽ phải đổi chủ. Quân liên minh các nước trước kia hiện giờ đều phái binh lính tới quản lý lãnh thổ và phân chia lợi ích.

Do lãnh thổ các nước rơi lại với nhau nên lợi ích của bọn họ cũng phức tạp vô cùng, dẫn đến các quốc gia không ngừng tranh cãi, mâu thuẫn sâu sắc.

E là không lâu nữa sẽ dẫn đến chiến tranh.

Đúng lúc ấy, vương triều Đại Nguyệt truyền tới một tin tức.

Để đối đầu với nghĩa quân, Đại Nguyệt đã phái một vị Tông Sư đi dẹp loạn.

Tông Sư này có thực lực vô cùng mạnh, một mình hắn ta có thể đấu với cả nghìn binh mã.

Hắn ta đã giết được mấy vị tướng lĩnh của nghĩa quân, đánh cho nghĩa quân tan tác không còn mảnh giáp, xoay chuyển được thế cục của Đại Nguyệt.

Hiện giờ nghĩa quân mà Tử Nguyệt công chúa đang dẫn dắt không còn dám lộ đầu ra nữa, cục diện cực kì nguy hiểm.

1094 chữ

Chương 882: Điều kiện để giúp đỡ

Tại hoàng triều Đại Võ.

Nữ đế nghiêm túc hỏi: “Các vị ái khanh, chuyện này phải làm thế nào bây giờ?”

“Bệ hạ, theo vi thần được biết thì vị Tông Sư kia của Đại Nguyệt vương triều là Tông Sư gốc của bọn họ, là một Tông Sư lâu năm có tên là Lang Nguyệt Nha! Thực lực của hắn ta đã đạt đến đỉnh phong từ lâu, vô cùng mạnh mẽ! Đám nghĩa quân kia không phải đối thủ của hắn ta, e là sắp thất bại rồi!” Một vị lão thần nói.

Nữ đế khẽ gật đầu: “Các vị ái khanh, các ngươi có ý kiến gì không? Chúng ta phải làm sao để thu được lợi ích từ chuyện này đây?”

“Bệ hạ, hiện giờ chúng ta chỉ cần ngồi yên xem tình hình, không nên nhúng tay vào, cứ để bọn họ đấu đá nhau đến mức người sống ta chết! Như vậy thì chắc chắn sức mạnh của Đại Nguyệt sẽ giảm xuống, điều này có lợi đối với chúng ta!”

Nữ đế gật đầu, bách quan cũng gật đầu, đây là cách tốt nhất hiện giờ.

Tuy nhiên lúc này, Lâm Bắc Phàm lại đứng ra, nói: “Bệ hạ, vi thần lại có ý kiến trái ngược!”

Nữ đế nhìn hắn, đoạn cười: “Ái khanh, ngươi có ý kiến gì, mau nói cho trẫm nghe đi!” Không biết vì sao nhưng dưới ánh mắt chăm chú của nữ đế, Lâm Bắc Phàm lại cảm giác hình như nàng đã biết được gì đó.

Thế nhưng tên đã lên dây, Lâm Bắc Phàm bèn nói tiếp: “Bệ hạ, vi thần thấy chúng ta nên ra tay tương trợ nghĩa quân, đánh

bại Đại Nguyệt vương triều!”

Nữ đế thầm cười, trầm biết là người không quên con hồ ly tinh kia mà.

“Ái khanh, tại sao phải ra tay giúp đỡ nghĩa quân?” Nữ đế hỏi.

“Nguyên nhân chủ yếu như sau!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Thứ nhất, chúng ta và Đại Nguyệt vương triều luôn thù hằn nhau! Ngày xưa bọn họ liên kết với quân Võ Tây đánh đến dãy núi Phượng Hoàng, làm lung lay nền thống trị của triều đình ta!”

“Mặc dù cuối cùng quân Đại Nguyệt đã bị chúng ta đánh bại và cũng phải bồi thường chiến tranh cho chúng ta, song mối thù vẫn còn đó, trong tình cảnh như hiện này chúng ta không thể không đưa ra một chính sách nào đó!”

“Tới nay, triều đình chúng ta đã lớn mạnh, còn Đại Nguyệt thì khó khăn, quốc gia bất ổn... Bệ hạ, đến lúc chúng ta báo mối thù này rồi!”

Nữ đế gật đầu: “Ái khanh nói phải, đúng là phải trả mối thù này!”

“Thứ hai, hiện giờ là thời cơ tốt để trả thù!”

Lâm Bắc Phàm giơ hai ngón tay lên: “Bệ hạ, hiện giờ thiên hạ đang loạn, Đại Nguyệt không được một nước lớn nào hỗ trợ, bên trong lại có nghĩa quân quấy rối, cô đơn không nơi nương tựa, đây là cơ hội tốt để chúng ta báo thù! Chúng ta chỉ cần bỏ ra một vài thứ là có thể đánh bại Đại Nguyệt, trả mối thù này!”

Nữ đế lại gật đầu: “Ái khanh nói không sai!”

“Thứ ba, qua trận chiến này, chúng ta còn có thể giành được lợi ích khác cực lớn!”

Nữ đế hỏi: “Lợi ích gì?”

Lúc này, một lão thần chen miệng: “Thừa tướng đại nhân, ý đại nhân là mở rộng lãnh thổ, để Đại Nguyệt sát nhập vào Đại Võ?”

Sao có thể làm như vậy được?

Tử Nguyệt công chúa sẽ đánh chết hấn đấy!

“Lưu đại nhân, nói thật thì bản quan cũng muốn như vậy!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Thế nhưng hai năm nay chúng ta đã thu thập được Đa La, Bạch Tượng, vùng cực đông Đại Hạ, lãnh thổ của Đại Võ đã tăng được hơn ba mươi phần trăm, thực sự không cần thiết phải tăng thêm nữa!

Có thêm cũng không quản lý hết được, ngược lại còn trở thành gánh nặng, thà không thêm còn hơn!”

Bách quan lấy làm lạ: “Nếu đã vậy thì lợi ích mà thừa tướng nói là...”

“Chúng ta có thể thu lợi từ nghĩa quân!”

Lâm Bắc Phàm cười: “Nghĩa quân này đột nhiên nổi dậy, xoay chuyển thế cuộc trong một khoảng thời gian ngắn, làm lay động nền thống trị của Đại Nguyệt vương triều, bọn họ có tổ chức có mưu đồ, đằng sau chắc chắn được thế lực tiền bạc to lớn chống lưng!”

“Thế nên chúng ta có thể chi viện cho nghĩa quân, nhân cơ hội lấy lợi ích từ đó! Như vậy chúng ta không chỉ báo được thù mà còn thêm được lợi ích chiến tranh, như vậy chẳng phải rất thỏa đáng hay sao?”

Bách quan đồng loạt gật đầu.

“Thừa tướng đại nhân nói phải!”

“Chúng ta không những trả được thù mà còn kiếm được một lượng tiền tài lớn nữa!”

“Vi thần thấy cách này hợp lý!”

Nữ đế ngồi trên cao thâm cười lạnh.

Đúng là nói còn hay hơn hát, người đang nhân cơ hội để bảo vệ nữ nhân kia!

“Các vị ái khanh, các người có ý kiến gì với đề nghị của thừa tướng không?” Nữ đế hỏi.

thần không có ý kiến gì!” Bách quan đồng thanh nói.

“Chúng “Trẫm cũng thấy kế hoạch này được!”

Nữ đế gật đầu: “Có điều, phải tìm người bên nghĩa quân để đàm phán điều kiện trước thì mới giúp đỡ bọn họ được, bằng

không thì có khác gì nước đổ đầu vịt?”

“Bệ hạ nói phải!” Bách quan nói.

“Chuyện này nếu đã do Lâm ái khanh đề ra thì người sẽ là người phụ trách luôn! Trẫm tin người có thể hoàn thành nhiệm vụ!” Nữ đế nói.

“Vâng thưa bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi, hấn cứ cảm giác nữ đế đã nhận ra điều gì đó.

“Có điều nếu như đối phương không đưa ra một cái giá hợp lý thì trẫm cũng có thể hiểu được và vẫn sẽ ủng hộ bọn họ! Thế nhưng sau khi bọn họ lật đổ Đại Nguyệt vương triều thì bắt buộc phải cúi đầu trước Đại Võ ta!” Nữ đế mỉm cười, không biết nàng đang có ý định gì.

“Bệ hạ nhân từ!” Bách quan đồng thanh hô.

1076 chữ

Chương 883: Cái giá hơi đắt

Điều kiện này đúng thật là rất nhân từ, về cơ bản không cần bỏ ra thứ gì đã nhận được sự giúp đỡ của Đại Võ.

Chỉ là sau khi chiến tranh xong, bọn họ phải cúi đầu trước Đại Võ mà thôi.

Mặc dù không được giữ thể diện cho lắm song bọn họ lại chẳng phải bỏ ra điều gì. Với một nước nhỏ như thế thì đây là một điều kiện lí tưởng rồi.

Tuy nhiên Lâm Bắc Phàm cứ cảm giác chuyện này sẽ không thành công được!

Bởi lẽ Tử Nguyệt công chúa là một nữ tử kiêu ngạo, ngày thường khi tiếp xúc với nàng, nàng đã rất bất kính với nữ đế rồi.

Muốn nàng cúi đầu trước nữ đế là chuyện không thể. Lúc này, nữ đế lại nói: “Lâm ái khanh, người bắt buộc phải truyền đạt lại lời của trẫm cho thủ lĩnh của nghĩa quân!”

“Vâng, vi thần sẽ cố gắng!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Không phải cố gắng mà là nhất định phải làm! Truyền đạt lại mà thôi, có phải chuyện gì to tát đâu, người nói xem có phải không?” Nữ đế híp mắt cười, nàng thực sự muốn thấy con hồ ly tinh kia nghe xong câu này thì sẽ có vẻ mặt như thế nào, chắc chắn sẽ rất thú vị, ha ha!

“Vâng, vì thần nhất định sẽ truyền lại!” Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ khổ sở.

Thôi xong, thật sự vớ phải củ khoai bồng tay rồi!

Tiếp đó, sau khi xử lý xong một vài công vụ, Lâm Bắc Phàm đã xuất phát ngay vào ngày hôm sau. Hắn tốn mất một tuần để đến cử điểm Thanh Long và gặp Tử Nguyệt công chúa.

Lúc này, Tử Nguyệt công chúa trông có vẻ tiêu tụy hơn trước rất nhiều. Xem ra chuyện của Đại Nguyệt vương triều khiến nàng tổn rất nhiều sức lực.

Có điều khi gặp Lâm Bắc Phàm, nàng vẫn không giấu nổi vẻ vui mừng: “Quân sư, sao người lại tới đây? Nghe nói người tới cử điểm Thanh Long, bản cung còn không tin cơ!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Công chúa điện hạ, ta nghe nói chuyện của Đại Nguyệt vương triều nên tới giúp đỡ!”

“Quân sư, bản cung biết trong lòng người có bản cung mà!” Tử Nguyệt công chúa cảm động vô cùng, nàng thấy lòng mình ấm áp.

Lúc nàng cần nam nhân này nhất thì hắn xuất hiện. Tử Nguyệt công chúa kiểm chế nội tâm đang kích động của mình rồi lập tức bỏ nhào đến.

Lâm Bắc Phàm sợ hãi: “Công chúa điện hạ, sao người lại thế này nữa vậy, người bình tĩnh một chút đi!”

“Nhưng mà khi đối diện với quân sư bản cung không bình tĩnh được!”

Cuối cùng, Lâm Bắc Phàm “hai tay trời gà còn chằng chặt” vẫn bị Tử Nguyệt công chúa “bắt ép”

Tử Nguyệt công chúa gồng đầu lên ngực Lâm Bắc Phàm.

Mặc dù lồng ngực của hắn không rộng nhưng lại có cảm giác an toàn vô cùng.

Dường như chỉ cần có hấn ở đây là mọi chuyện đều có thể giải quyết.

Hai người ôm nhau hồi lâu rồi luyến tiếc tách ra, bàn đến chuyện chính.

“Công chúa điện hạ, bản quan tới có mang theo mệnh lệnh của triều đình! Đại Võ chúng ta và Đại Nguyệt có thù, thế nên nhân cơ hội này tương trợ nghĩa quân, đánh bại Đại Nguyệt, báo thù rửa hận!” Lâm Bắc Phàm nghiêm túc nói.

“Nhất định là quân sư đã tranh thủ nói giúp trên triều đình đúng không?” Tử Nguyệt công chúa cười khanh khách, ánh mắt nàng lấp lánh.

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Đúng là như vậy! Khi đó ý kiến của mọi người trong triều là bâng quan ngồi xem hổ đấu!

Đội hai bên đều tổn thất thì sẽ ngư ông đắc lợi! Có điều sau khi được bản quan khuyên nhủ thì mọi người đều đồng ý tương trợ nghĩa quân!”

“Quân sư!” Tử Nguyệt công chúa cảm động vô cùng, nàng lại muốn bỏ nhào đến. “Công chúa bình tĩnh đi, chúng ta đang bàn chính sự, bàn xong rồi ôm cũng không muộn!”

“Quân sư nói phải, vừa rồi bản cung quá kích động, chúng ta bàn chính sự đã!”

Tử Nguyệt công chúa lấy lại bình tĩnh: “Quân sư, Đại Võ muốn giúp nghĩa quân ta như thế nào?”

Lâm Bắc Phàm nói: “Có thể xuất binh, chúng ta tổng cộng có năm mươi vạn quân từ Thanh Long, Võ Tây và Bạch Tượng, có thể điều động bất cứ lúc nào! Nếu như thiếu cường giả Tiên Thiên thì chúng ta cũng có thể cung cấp!

Có điều nghĩa quân các ngươi chủ yếu là thiếu Tông Sư nên Đại Võ chúng ta cũng sẽ phái Tông Sư đến giúp đỡ! Như vậy thì các ngươi coi như thắng lớn!”

“Quân sư, Đại Võ có điều kiện gì không?” Tử Nguyệt công chúa hỏi.

“Phải xem các ngươi muốn điều động bao nhiêu binh mã, càng nhiều thì cái giá phải bỏ ra càng lớn! Ví dụ nếu ngươi muốn năm mươi vạn đại quân thì phải phụ trách lương thực cho năm

mười vạn người đó, ngoài ra còn phải trả thêm một nghìn vạn lượng bạc! Thêm nữa, nếu như binh lực tổn thất nhiều thì còn phải tiến hành bồi thường!” Lâm Bắc Phàm nói.

Hắn giơ hai ngón tay lên: “Hai nghìn vạn lượng có thể mời được một vị Tông Sư! Trong đó một nghìn vạn lượng là để hiếu kính Tông Sư, một nghìn vạn lượng còn lại là của triều đình!”

Tử Nguyệt công chúa nhún mày.

Hai nghìn vạn lượng, bọn họ không trả nổi, quá đắt rồi.

Thế nhưng có thể đối phó với Tông Sư thì cũng chỉ có Tông Sư mà thôi, Đại Nguyệt có Tông Sư còn bọn họ không có thế nên không thể không mời.

Nói thật thì hai nghìn vạn lượng để mời một Tông Sư, mặc dù đắt nhưng cũng đáng.

Bởi vì phần lớn các Tông Sư đều hướng võ, bọn họ không hứng thú với tiền tài nên không thể dùng tiền tài mua chuộc bọn họ.

Nay đã có cơ hội thì đương nhiên phải nắm lấy cho chắc.

1043 chữ

Chương 884: Thô bạo nhưng hữu dụng

“Thực ra, vẫn còn một cách nữa, không cần bỏ tiền cũng mời được Tông Sư!”

Tử Nguyệt công chúa hớn hờ, nàng hỏi: “Cách gì thế?”

Lâm Bắc Phàm liếc nhìn nàng một cái, đoạn nói: “Bệ hạ nói có thể phái Tông Sư tới chỉ viện cho các người! Thế nhưng các người lật đổ Đại Nguyệt xong thì phải cúi đầu trước Đại Võ!”

Tử Nguyệt công chúa tức tối: “Gì cơ? Bảo bản cung cúi đầu trước nữ nhân kia á, tuyệt đối không thể! Bản cung thà bỏ ra hai nghìn vạn còn hơn, thậm chí là ba nghìn, bản cung sẽ không cúi đầu trước nữ nhân kia đâu!”

Lâm Bắc Phàm cười khỏ, hẳn biết ngay là không được mà, trừ phi mặt trời mọc đằng tây.

Tử Nguyệt công chúa muốn bốc hỏa: “Quân sư, ngươi về nói với nữ nhân kia rằng bản cung sẽ bỏ ra hai nghìn vạn lượng, thậm chí là một nghìn vạn lượng để mời Tông Sư giúp đỡ! Bản cung tuyệt đối sẽ không nợ nữ nhân đó điều gì!” Lâm Bắc Phàm khuyên bảo: “Công chúa điện hạ, ngươi đừng tức giận! Thực ra vẫn còn một cách nữa!”

“Quân sư, cách gì thế?” Tử Nguyệt công chúa nhìn hẳn...

Lâm Bắc Phàm hí mắt cười: “Công chúa điện hạ, thực ra ngươi cũng biết đấy, ta cũng quen một vài người bạn là Tông Sư, quan hệ rất tốt! Ta có thể mời bọn họ tới giúp ngươi, như vậy thì ngươi không phải mắc nợ nữ đế rồi!” Tử Nguyệt công chúa hớn hờ: “Đúng vậy đó, sao bản cung không nghĩ đến nhỉ?”

Dù bỏ tiền hay không bỏ tiền thì trên danh nghĩa nàng vẫn mắc nợ nữ đế Thế nhưng nếu như nhờ quân sư mời bạn giúp đỡ thì nàng không cần phải mắc nợ nữ đế, chỉ nợ ân tình của quân sư mà thôi.

Thế nhưng quân sư lại là người phe mình, là người trong lòng nàng, tương lai còn là chồng nàng, nợ chút thì cũng có sao nhỉ?

Giữa vợ chồng với nhau không cần phải tính toán quá nhiều.

Tử Nguyệt công chúa càng nghĩ càng thấy vui: “Thế thì làm phiền quân sư rồi!”

Sau đó nàng lại thấy lo: “Nhưng mà quân sư à, ngươi làm vậy thì liệu có tổn hại đến lợi ích của Đại Võ không, liệu có đắc tội nữ đế không?”

Lâm Bắc Phàm đồng dặc nói: “Vì công chúa điện hạ thì dù có đắc tội nữ đế cũng tính là gì?”

Hiện giờ tất cả những gì hẳn làm mặc dù có ảnh hưởng đến lợi ích của Đại Võ song không nhiều lắm.

Dẫu sao thì Đại Võ cũng không phải xuất binh, cùng lắm thì chẳng nhận lại gì thôi.

Hiện giờ hần quyền cao chức trọng, công lao rất nhiều, quan văn võ trong triều sẽ không phản kháng hần chỉ bởi chút chuyện vặt vãnh như thế này.

Hơn nữa, nữ đế lại rất say mê hần nên có lẽ nàng cũng sẽ không tính toán chuyện nhỏ nhặt này đâu.

Lâm Bắc Phàm sờ gương mặt của mình, hần gật đầu một cách chắc chắn.

Ừm, không có vấn đề gì đâu!

“Quân sư!” Tử Nguyệt công chúa cảm động vô cùng, nàng lại muốn động tay động chân.

Lâm Bắc Phàm hoang mang vô cùng: “Công chúa điện hạ, bình tĩnh lại đi, chúng ta đang bàn chính sự cơ mà!”

Tử Nguyệt công chúa lấy làm lạ: “Vấn đề lớn nhất của bản cung đã giao cho người xử lý rồi, còn cần phải bàn chính sự gì nữa?”

“Đương nhiên là còn rồi!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Công chúa điện hạ, người xem ta giúp người giải quyết vấn đề Tông Sư rồi, người có thể cho ta hai nghìn vạn lượng không?”

Tử Nguyệt công chúa: “...”

“Người xem này, người bỏ ra hai nghìn vạn lượng là có thể mời được một vị Tông Sư từ triều đình, thế nhưng ở chỗ ta thì người có thể mời được hai vị, đảm bảo chất lượng luôn!”

Tử Nguyệt công chúa: “... Hay lắm!”

“Vòng đi vòng lại hóa ra vẫn là vì tiền, bản cung thực sự đã nhìn nhầm người rồi!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi. “Công chúa điện hạ, người tưởng ta vì tiền thật sao?”

Tử Nguyệt công chúa hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ không phải sao?”

“Ta là vì người đấy chứ!” Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói.

“Vì bản cung?” Tử Nguyệt công chúa cực kì không hiểu.

Người kiếm được hai nghìn vạn lượng từ tay ta mà còn nói là vì ta, người thấy có có lí hay không?

“Không những là vì người mà còn vì ta nữa, vì tương lai của chúng ta!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Hửm?” Tử Nguyệt công chúa lại càng mông lung hơn.

“Công chúa điện hạ, người thử nghĩ mà xem, nếu như lần đàm phán này ta mà tay không trở về thì ít nhiều gì cũng sẽ bị triều đình làm khó, khiến nữ đế mất hứng! Hiện giờ ta còn chức vụ ở đó, chuyện gì cũng không thể lơ là được, chắc chắn ta sẽ trở thành tâm điểm công kích của mọi người!”

“Thế nhưng nếu ta đem được hai nghìn vạn lượng về thì mọi chuyện sẽ khác ngay!”

Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng nói: “Ta sẽ đưa cho nữ đế số tiền này! Như vậy nữ đế chẳng cần làm gì mà vẫn được tiền, người nói xem nàng có vui hay không? Hơn nữa, tiền này chỉ thuộc về một mình nữ đế, không tính vào quốc khố, nàng có thể dùng tùy thích...”

Tử Nguyệt công chúa hiểu ngay, điều này tương đương với việc dùng tiền mua chuộc nữ đế.

Quân sư làm ra chuyện phản bội triều đình như vậy, chắc chắn sẽ bị triều đình gây khó dễ. Thế nhưng nếu đưa tiền cho nữ đế, nữ đế hài lòng thì mọi vấn đề đều được giải quyết.

Mặc dù cách này thô bạo nhưng đúng là rất hữu dụng!

1101 chữ

Chương 885: Ăn mừng trong hoàng cung

“Quân sư, không ngờ người có thể nghĩ ra một cách như vậy, bản cung đã hiểu lầm người rồi!” Tử Nguyệt công chúa xin lỗi.

“Công chúa điện hạ, người có thể hiểu là được!” Lâm Bắc Phàm thấy an ủi vô cùng.

“Quân sư, ít hơn một chút được không? Hai nghìn vạn lượng nhiều quá rồi!” Tử Nguyệt công chúa lắp bắp. Lâm Bắc Phàm cười khỏ: “Công chúa điện hạ, không ít hơn được đâu, nhà địa chủ còn không thừa lương thực mà!”

Tử Nguyệt công chúa nhìn vẻ mặt của Lâm Bắc Phàm mà như trông thấy tâm tư của hắn. Mặc dù hắn sẽ đem tiền đi mua chuộc nữ đế, nhưng thể nào hắn cũng sẽ ăn bớt đi vài phần.

Nàng không muốn nói chuyện mà trực tiếp hành động.

Lâm Bắc Phàm không kịp phòng bị đã bị ôm chầm lấy, mặt thì bị hôn chùn chụt.

“Quân sư, hiện giờ ít hơn được chưa?”

Lâm Bắc Phàm bắt khuất: “Không!”

“Người nói lại lần nữa xem!”

Lâm Bắc Phàm gào lên: “Dù người có lên giường với ta thì ta cũng không thỏa hiệp đâu!”

Cuối cùng Tử Nguyệt công chúa là người thỏa hiệp.

Hai ngàn vạn lượng thì hai ngàn vạn lượng, dù sao cũng đỡ hơn là cho nữ nhân kia, coi như nàng bỏ tiền ra để nuôi nam nhân.

Lấy tiền xong, Lâm Bắc Phàm lập tức viết hai bức thư cho Kiếm Tiên và Đạo Thánh để bọn họ tới giúp đỡ. Không lâu sau, hai Tông Sư trẻ tuổi đã tới.

Có hai người giúp đỡ, Tử Nguyệt công chúa cực kì tự tin, nàng lại dẫn dắt nghĩa quân bùng dậy khởi nghĩa.

Hôm ấy, hơn năm mươi vạn quân chính quy tấn công kinh thành Đại Nguyệt.

Trừ năm mươi vạn quân chính quy này ra thì còn có hơn trăm vạn nông dân cũng hành động.

“Đại Nguyệt vô đạo, chúng ta phải thay trời hành đạo!”

“Lật đổ chế độ cũ, xây dựng vương triều mới!”

“Dân chúng chúng ta có thể làm chủ!”

Ngọn lửa ở Đại Nguyệt lại bốc lên.

Hoàng đế Đại Nguyệt đứng trên tường thành nhìn nghĩa quân người đông như kiến mà trong lòng bùng bùng lửa giận, hắn ta gào lên: “Các người đúng là lũ chuột nhắt! Trước đó đã đánh cho tan tác rồi mà vẫn dám lộ mặt ra nữa hả?”

“Tại sao không dám chứ?”

Tử Nguyệt công chúa đeo mạng che mặt xuất hiện, nàng lớn giọng nói: “Đại Nguyệt các ngươi vô đạo khiến dân chúng phải ly tán, đời sống cực khổ không thôi! Hành động này của chúng ta là đang thay trời hành đạo! Lật đổ Đại Nguyệt vương triều hủ bại để xây dựng một vương triều mới, giúp người dân có cơm ăn, có nhà ở, có áo mặc! Hoàng đế Đại Nguyệt, nếu ngươi biết điều thì mau chóng đầu hàng đi! Mở cổng thành cho chúng ta vào! Bằng không các ngươi sẽ không có kết cục đẹp đâu!”

“Đúng vậy! Mau đầu hàng đi!” Nghĩa quân ngoài tường thành kêu gào.

Hoàng đế Đại Nguyệt tức đến phát run: “Dám uy hiếp trẫm sao? Làm gì có cái lí ấy...”

Hắn ta nhìn về phía lão giả mặc hắc y đứng bên cạnh, cung kính nói: “Đại cung phụng, mong ngươi ra tay một lần nữa đánh tan bọn chúng! Nếu có thể giết hết thì càng tốt!”

Vị lão giả hắc y kia chính là Lang Nha Nguyệt – Tông Sư của Đại Nguyệt vương triều.

Đối phương nhận lệnh, hắn ta bình tĩnh vô cùng: “Vâng thưa bệ hạ! Bản tọa ra tay thì nhất định sẽ khiến bọn họ không còn đường mà đi về!”

Nói đoạn, ánh mắt hắn ta lóe lên.

Trong chớp mắt, hắn ta đã nhảy xuống tường thành rồi vụt đi, mang theo sát khí và xông đến chỗ Tử Nguyệt công chúa.

“Yêu nữ, chịu chết đi!”

Tử Nguyệt công chúa bỗng thấy không hay, thế nhưng nàng không hề hoảng loạn.

Bởi vì...

“Vut.”

“Vut.”

Phía không xa đột nhiên có một đường kiếm và một đường đao phóng đến.

Kiểm chính là thần kiếm, đao chính là thần đao, cả hai đều mang theo sát khí và xông về phía lão giả.

Lão giả trừng mắt, đoạn lùi ra sau cả chục trượng để tránh đao và kiếm.

Sau đó hắn ta nhìn theo hai đường đao và kiếm kia, chỉ thấy có hai người trẻ tuổi ở đó, trông cực kì nhàn hạ, hai người đó nhận lấy đao và kiếm đã bay về.

“Các người là... kiếm tiên và đao thánh?”

Tông Sư trên thiên hạ không quá nhiều, thế nên bọn họ cũng quen biết nhau.

“Không sai, chính là bản tọa!” Hai người đồng thanh.

“Các người tới đây làm gì, tại sao lại nhúng tay vào chuyện của bản tọa?” Lão giả hắc y hỏi.

“Được người khác nhờ nên không thể không tới!” Kiếm tiên cười.

“Đúng vậy, lão đệ của chúng ta nhờ chúng ta làm việc, đương nhiên chúng ta phải tới tương trợ rồi! Ha ha!” Hắn ta vác đao và bật cười ha ha.

“Các người được ai phó thác? Lão giả hắc y hỏi.

“Tất nhiên là bản vương rồi!” Lâm Bắc Phàm hí mắt cười.

“Người là...”

Lão giả thấy người trẻ tuổi trước mắt này rất quen, nghĩ kĩ lại thì hắn ta ngạc nhiên vô cùng: “Người là thừa tướng kiêm nguyên soái của Đại Võ Lâm Bắc Phàm?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hắn gật đầu: “Không sai, chính là bản vương!”

Hắn vừa dứt lời là mọi người đều chấn kinh.

“Vương gia của Đại Võ tới rồi ư?”

“Hơn nữa còn mời hai vị Tông Sư đến nữa!”

“Điều này nghĩa là Đại Võ đang nhúng tay vào chuyện của Đại Nguyệt hả?”

Lão giả hắc y hỏi: “Đại Võ muốn nhúng tay vào chuyện này ư?”

“Không sai! Ngày xưa Đại Nguyệt dẫn năm mươi vạn quân sang đánh dãy núi Phượng Hoàng của chúng ta, uy hiếp triều đình ta, thù này không trả không được, có nhiều năm trôi qua nhưng không thể quên!”

Lâm Bắc Phàm lớn giọng nói: “Hiện giờ đã đến lúc báo thù! Hai vị huynh đệ giúp ta lấy đầu tên Tông Sư Đại Nguyệt này đi! Sau đó chúng ta sẽ uống rượu chúc mừng trong hoàng cung Đại Nguyệt!”

1049 chữ

Chương 886: Đại cục đã định

Kiểm tiên và đạo thánh bật cười.

“Nói hay lắm! Sau khi xong việc chúng ta sẽ uống rượu trong hoàng cung Đại Nguyệt!”

“Chúng ta không say không về!”

Nói đoạn, bọn hắn lôi đạo và kiếm ra, cùng nhau xông về phía lão giả kia.

Lão giả quay người bay đi: “Ở đây không được tiện cho lắm, chúng ta ra ngoài đánh!”

“Đồng ý!”

Ba vị Tông Sư nhanh chóng biến mất.

Không còn Tông Sư uy hiếp nữa, Tử Nguyệt công chúa bèn hô lên: “Các vị tướng sĩ, Tông Sư đã đi rồi, hiện giờ mọi người hãy theo ta vào hoàng thành! Thay đổi triều đại chính là lúc này đây!”

“Giết vào hoàng thành! Giết!”

“Thay đổi triều đại!”

“Chiến đấu vì một cuộc sống mới!”

Chí khí của nghĩa quân dâng cao, bọn họ hùng hổ tiến công...

Đại Nguyệt vương triều tất nhiên phải tổ chức phản kháng rồi. Mặc dù Tông Sư của bọn họ đã đi và không thể nhúng tay vào, song vương triều Đại Nguyệt vẫn có thực lực, bọn họ dựa vào ưu thế tường thành và những cao thủ do triều đình bồi dưỡng ra để đối đầu với nghĩa quân hùng hậu.

Hai bên chiến đấu kịch liệt, nhất thời không phân cao thấp.

Tử Nguyệt công chúa đang chỉ huy chiến đấu trông thấy vậy bèn chau mày. Quân chủ lực của Đại Nguyệt vương triều phân lớn đều tập trung ở kinh thành.

Muốn chiếm được kinh thành không phải chuyện dễ. Dù cuối cùng nghĩa quân có thắng thì cũng tổn thất rất nhiều.

Tới khi ấy, thực lực của bọn họ sẽ bị tổn thương rất nhiều, nếu các nước xung quanh nhúng tay vào nữa thì tâm huyết mấy năm nay của bọn họ coi như đi tong, sự nghiệp khôi phục Tà Nguyệt của bọn họ cũng tan như bong bóng.

Trong tình cảnh bất đắc dĩ, Tử Nguyệt công chúa hét lên với Lâm Bắc Phàm: “Mong Lâm thừa tướng của Đại Võ ra tay giúp đỡ! Sau khi xong chuyện, chúng ta sẽ dâng hậu lễ!”

Lâm Bắc Phàm nhìn các tướng lĩnh bên cạnh, hần mím cười: “Các người cũng nghe thấy rồi đấy, đến lượt các người ra tay rồi đó!”

Mấy vị tướng lĩnh đều đi theo để bảo vệ Lâm Bắc Phàm, đồng thời tìm kiếm cơ hội để lập công.

Nghe thấy Lâm Bắc Phàm nói xong bọn họ bèn hớn hờ: “Vâng thưa nguyên soái!”

Bọn họ không hề do dự và giết đến tận tường thành.

Hai mươi vị cao thủ Tiên Thiên có năng lực thay trời đổi đất.

Bọn họ dốc sức ra tay và khiến binh mã của triều đình Đại Nguyệt thua không còn mảnh giáp.

Một lát sau, chỉ nghe thấy một tiếng ụp vang lên, cổng thành đã được mở.

Tử Nguyệt công chúa kinh ngạc: “Tất cả nghĩa quân và dân chúng theo ta tấn công vào kinh thành, đây chính là lúc chúng ta thay đổi triều đại!”

“Xông lên!”

Nghĩa quân bùng bùng khí thế, bọn họ xông vào kinh thành.

Binh mã Đại Nguyệt lùi lại, lùi cho đến tận hoàng cung và không còn đường lui nữa.

Mà lúc này, các Tiên Thiên của Đại Võ tiếp tục tấn công về phía hoàng cung, khí thế vô cùng hung hãn, không một ai có thể địch được.

Thời gian một nén hương trôi qua, cổng hoàng cung đã bị phá vỡ. Nghĩa quân tràn vào giết sạch thị vệ và bắt sống những thành viên trong hoàng thất, dấy lên một cơn mưa máu.

Thấy đại cục đã định, hoàng đế Đại Nguyệt và các thành viên khác trong hoàng thất bèn chạy trốn dưới sự yểm hộ của các cao thủ.

Thế nhưng bọn họ không thể ngờ là khi bọn họ vừa mới ra khỏi mật đạo thì đụng phải vòng vây của Tử Nguyệt công chúa.

“Bản cung biết ngay là bọn chúng sẽ trốn thoát theo lối này mà!” Tử Nguyệt công chúa mỉm cười đầy lạnh lùng. Hoàng đế Đại Nguyệt kinh hãi: “Sao ngươi biết được?”

“Ngươi quên rồi sao, hoàng cung này vốn thuộc về ai?”

Tử Nguyệt công chúa nói với hận ý: “Hai mươi năm trước, chính các ngươi đã đuổi bọn ta đi, sau đó thì chiếm sạch sào huyệt của bọn ta! Bản cung cũng trốn đi từ đường này đấy!”

Hoàng đế Đại Nguyệt lại kinh hãi: “Hóa ra... ngươi chính là nghiệt chủng của Tà Nguyệt!”

“Hôm nay bản cung phải thay phụ mẫu và các huynh đệ tử muội báo thù!”

Tử Nguyệt công chúa lớn giọng nói: “Tóm hết bọn chúng cho bản cung, để bản cung... phán quyết!”

“Vâng thưa công chúa điện hạ!” Mọi người đồng thanh đáp.

Tiếp đó, hai bên lại bắt đầu cầu xé nhau.

Thế nhưng do Tử Nguyệt công chúa đã có chuẩn bị nên tất cả những lực lượng phản kháng đều bị tiêu diệt, hoàng đế Đại

Nguyệt và các thành viên trong hoàng thất đều bị bắt.

Tông Sư Đại Nguyệt đang đánh nhau cùng với hai Tông Sư trẻ tuổi trông thấy vậy cũng kinh hãi, hắn ta đang chuẩn bị ra tay tương trợ.

Thế nhưng lúc đó, hắn ta lại cảm nhận được một mối nguy cơ đang ập đến. Mà phương hướng của mối nguy cơ này chính là trong hoàng cung.

“Nghĩa quân có rất nhiều cao thủ! Không hay rồi, chạy thôi!”

Hắn ta lập tức từ bỏ kế hoạch cứu hoàng đế Đại Nguyệt, bỏ lại kiếm tiên và đạo thánh rồi chạy đi.

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười nhạt: “Chạy nhanh đây! Cho người thời gian một nén nhang, nếu có thể thoát được vòng truy sát của bọn ta thì coi như người mạng lớn!”

Thời gian một nén nhang trôi qua.

Lâm Bắc Phàm dùng tinh thần lực để ghim chặt vị Tông Sư kia lại, thanh đao băng trên tay hắn vụt một tiếng rồi biến mất.

Thanh đao không quay trở lại nhưng trên thiên hạ đã ít đi một vị Tông Sư.

Như vậy, đại cục đã định.

1080 chữ

Chương 887: Có cao nhân đứng sau

Tiếp đó, Tử Nguyệt công chúa áp giải mấy người hoàng đế Đại Nguyệt tới cổng hoàng cung để phán quyết.

Lúc này, mọi người đều phát hiện hóa ra người thống lĩnh nghĩa quân chính là chủ nhân ban đầu của Đại Nguyệt, hơn nữa còn là công chúa, con gái ruột của hoàng đế Tà Nguyệt.

Tới nay đã hai, ba năm trôi qua, nàng đã khôi phục được hoàng triều, đúng là khiến người ta phải kính nể!

Đầu người rơi xuống đất, mọi người chỉ cảm thấy vui vẻ.

Thế nhưng Tử Nguyệt công chúa lại bật khóc: “Phụ vương, mẫu hậu, cuối cùng ta cũng báo thù được cho hai người rồi! Tà

Nguyệt vương triều sẽ được phục hồi, hai người ở dưới suối vàng có thể nhắm mắt được rồi!” Lâm Bắc Phàm cảm thấy bất lực.

Khóc thì khóc đi, tại sao còn phải ôm ta khóc?

Mọi người đang nhìn chằm chằm thế này, dễ gây hiểu nhầm lắm, khó giải thích lắm đấy biết không. Khóc xong, Tử Nguyệt công chúa sụt sịt tựa vào Lâm Bắc Phàm, sau đó nàng lại khôi phục dáng vẻ khí chất của mình, hai mắt tràn trề mong đợi, lớn giọng nói: “Các vị, mặc dù Tà Nguyệt chúng ta đã phạm phải một chút sai lầm, nhưng chúng ta cũng đã phải trả giá vì sai lầm ấy! Chúng ta đã có một bài học, tới nay chắc chắn sẽ không tái phạm nữa!”

“Các người yên tâm, chúng ta từng thề sẽ mang tới tất cả mọi thứ cho mọi người!”

“Sau khi vương triều Tà Nguyệt được khôi phục, những người chiến đấu vì nghĩa quân của chúng ta đều sẽ được phân đất! Công lao càng to thì phần đất càng nhiều! Chúng ta chính là chủ nơi đây, các người cũng là chủ nơi đây! Chúng ta sẽ quản lý tốt đất nước này, để đất nước mãi mãi phồn vinh!”

Nhận được lời thề của Tử Nguyệt công chúa, mọi người đều thấy yên tâm.

Sở dĩ bọn họ khởi nghĩa là để sống tiếp, ngoài ra còn vì được hưởng lợi từ nghĩa quân nữa.

Tới nay mọi thứ đã trở thành hiện thực!

Thế là mọi người bèn hô vang.

“Tử Nguyệt công chúa vạn tuế!”

“Tà Nguyệt vạn tuế!”

Tiếp đó, Tử Nguyệt công chúa và mọi người bắt đầu chuẩn bị chuyện khôi phục Tà Nguyệt và đại lễ đăng cơ của Tử Nguyệt công chúa.

Bọn họ gửi thư mời cho các nước đến tham dự lễ đăng cơ lần này.

Lúc này, người trong khắp thiên hạ đều biết nghĩa quân của Đại Nguyệt có bối cảnh vô cùng lớn, chính là Tà Nguyệt ngày

xưa.

Bọn họ mất hai mươi năm để phục dựng thành công. Đây chính là một nét son trong lịch sử của bọn họ.

“Lần này Tà Nguyệt được khôi phục chắc chắn sẽ ghi danh sử sách!”

“Đúng vậy đó, hơn nữa còn mất có hai mươi năm thôi, đúng là tài giỏi!”

“Nghe đâu người thống lĩnh việc phục dựng Tà Nguyệt lần này chính là con gái của hoàng đế Tà Nguyệt, Tử Nguyệt công chúa! Để hoàn thành mộng đẹp, nàng đã bỏ ra hơn hai mươi năm và đã thành công, đúng là một hào kiệt, khiến người ta khâm phục!”

“Tử Nguyệt công chúa đăng cơ, lại có một nữ đế bất phàm nữa!”

“Đúng vậy đó, Đại Võ cũng có nữ đế, Tà Nguyệt cũng có nữ đế, hơn nữa còn đều là nữ tử nghiêng nước nghiêng thành!”

“Đại hội lần này ta cũng phải tham gia!”

Thế là các nước được mời bèn thi nhau tới tham dự.

Lâm Bắc Phàm cũng tới Đại Nguyệt, thế nên các đại biểu của Đại Võ cũng đi theo hẳn.

Ngày đăng cơ, khách khứa linh đình, người đông như nê m cối.

Dưới sự mong chờ của mọi người, Tử Nguyệt công chúa mặc long bào, đầu đội long quan, được mọi người hộ tống, trông cực kỳ oai phong.

Nàng chậm chậm đi tới, sau đó thì bái tế trời đất, phụ mẫu, rồi tuyên bố phục quốc.

Đại Nguyệt vương triều từ giờ sẽ đổi thành Tà Nguyệt vương triều.

Tiếp đó, nàng đăng cơ, lấy hiệu là Tử Nguyệt Nhân Đức Hán Đế.

Bởi lẽ nàng dẫn nông dân khởi nghĩa, rồi lại chia đất cho nông dân, hành động vô cùng nhân nghĩa nên lấy tên dựa theo đó.

Tiếp đó là đến màn sắc phong cho các công thần.

Phạm là những người cùng nàng khởi nghĩa thì đều lập công và được ban thưởng.

Rất nhiều người đều được nhận thưởng, được thăng quan tiến chức.

Thế nhưng điều khiến người ta bất ngờ là nàng vẫn chưa chọn người cho vị trí thừa tướng và đại nguyên soái.

Trong lòng mọi người thắc mắc vô cùng, chẳng lẽ Tử Nguyệt nữ đế muốn độc chiếm đại quyền? Đúng lúc đó, Tử Nguyệt nữ đế lớn giọng nói: “Tại đây, trẫm muốn cảm ơn một người! Bởi vì trong chuyện khôi phục Tà Nguyệt, trong việc trẫm được đăng cơ, người đó đã ủng hộ giúp đỡ rất nhiều! Hắn đã giúp trẫm thực hiện được đại nghiệp trong vòng ba năm ngắn ngủi! Không có hắn thì sẽ không có huy hoàng ngày hôm nay!”

Mọi người kinh ngạc!

Không ngờ sau lưng nữ đế Tử Nguyệt và Tà Nguyệt hoàng triều lại có một cao nhân!

Ba năm thôi đã giúp nữ đế Tử Nguyệt thực hiện được đại nghiệp! Quá mạnh!

Có người không nhịn được hỏi: “Bệ hạ, người này là ai, có thể cho chúng ta biết không?”

Tử Nguyệt công chúa liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phạm, nàng khó nén nổi vẻ ái mộ: “Người này chính là quân sư của trẫm, hắn là người vô cùng tài giỏi, có tài trị quốc! Nhìn khắp thiên hạ, thậm chí khắp lịch sử mấy ngàn năm cũng không tìm được ai như hắn!”

Mọi người lại càng kinh ngạc hơn nữa!

Người vô cùng tài giỏi, có tài trị quốc!

Nhìn khắp thiên hạ, thậm chí khắp lịch sử mấy ngàn năm cũng không tìm được ai như hắn!

Chuyện này...

Có phải hơi chém gió quá rồi không? Làm gì có một người giỏi như vậy?

1113 chữ

Chương 888: Nữ nhân ai cũng giống nhau

Triệu Khoát ngồi bên cạnh Lâm Bắc Phàm nhin không được mà nhìn hấn, hấn ta nhỏ giọng nói: “Mặt tướng thấy Tử Nguyệt công chúa đang nói nguoi đấy! Nhìn khắp thiên hạ này cũng chỉ có nguoi là tài giỏi như vậy thôi!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

“Bệ hạ, người đó là ai?” Có người không nhin được hỏi.

Tử Nguyệt nữ đế lắc đầu, nàng cười: “Còn về người này là ai thì không được sự cho phép của người đó, trăm không thể nói! Thế nhưng trăm muốn nói là trăm không thể rời khỏi hấn, Tà Nguyệt cũng không thể rời khỏi hấn! Hấn có thể chống đỡ cả hoàng triều! Thế nên chức thừa tướng và nguyên soái trăm sẽ để cho hấn!”

Mọi người kinh ngạc không thôi.

Thừa tướng và nguyên soái là hai chức vụ quan trọng, ấy vậy mà đều giao cho một người, đúng là quá hoang đường rồi!

Trong thiên hạ cũng chỉ có một người được như vậy thôi.

Thế nhưng chúng thần của Tà Nguyệt lại như hiểu được gì đó mà không ai phản đối cả.

Chẳng lẽ thực sự có vị quân sư này, hấn thật sự có bản lĩnh có thể khiến mọi người cảm phục?

Lúc này, Triệu Khoát lại sáp tới và nói: “Nguyên soái, mặt tướng cảm thấy Tử Nguyệt nữ đế đang nói nguoi đấy!”

Lâm Bắc Phàm: “Im miệng! Nguoi không nói chuyện cũng không ai bảo nguoi câm đâu!”

Triệu Khoát chỉ đành im miệng.

Lâm Bắc Phàm âm thầm thở phào một hơi, cũng may mà Tử Nguyệt công chúa biết ý, không nói hấn tên hấn ta, bằng không hấn thực sự không đỡ nổi.

Tiếp đó, Tử Nguyệt công chúa đã thăng chức lên thành nữ đế bắt đầu đãi khách.

Mãi đến tối, mọi người mới trở về.

Có điều Lâm Bắc Phàm lại bị giữ ở lại.

Trong tòa cung điện chỉ còn hai người bọn họ.

Tử Nguyệt nữ đế ngồi trên long ỷ nhìn Lâm Bắc Phàm đứng phía dưới, nàng đắc ý: “Quân sư nhìn đi, mất biết bao nhiêu năm cuối cùng trăm cũng có được vương triều, ngồi lên vị trí cửu ngũ chí tôn!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, gật đầu: “Đúng vậy, cả quá trình công chúa điện hạ cũng không dễ dàng gì... À không, hiện giờ phải gọi là bệ hạ chứ, ha ha!”

“Có điều trăm vẫn thích gọi ngươi là quân sư!”

Tử Nguyệt nữ đế nhảy xuống khỏi long ỷ và tới bên cạnh Lâm Bắc Phàm, nàng cười: “Quân sư, chiếc long ỷ này cũng có một phần của ngươi, ngươi mau ngồi đi!”

Nói đoạn, nàng bèn kéo Lâm Bắc Phàm về phía long ỷ.

“Hả... vậy sao được? Ta đâu phải hoàng đế...” Lâm Bắc Phàm thấy ngại.

“Quân sư, ngươi mau ngồi xuống cho trăm!”

Lâm Bắc Phàm bị ép ngồi xuống, còn Tử Nguyệt nữ đế thì ngồi bên cạnh, nàng cười khanh khách: “Quân sư, ngươi thấy thế nào?”

Lâm Bắc Phàm ngó trái ngó phải: “Chẳng thấy thế nào cả, chỉ là cái ghế vàng mà thôi! Thế nhưng nhiều người lại tranh giành nhau vì nó, đã thế còn không tiếc tính mạng, huynh đệ tương tàn, phụ tử tương tàn, những sự việc như vậy xảy ra rất nhiều!”

“Ví dụ như hoàng đế Đại Nguyệt cũng ngồi long ỷ hơn hai mươi năm đã bị ngươi cướp mất, đầu cũng lìa khỏi cổ! Thế nên cái ghế này không đơn giản đâu, hễ ngồi lên là sẽ trở thành người cô độc! Mặc dù có cả thiên hạ nhưng thực chất lại như không có gì, sống còn chẳng tự do tự tại bằng người bình thường, thà không làm còn hơn!”

Tử Nguyệt nữ đế cảm thán: “Đúng vậy đó, nếu không phải gánh trọng trách trên vai thì trăm cũng không muốn ngồi cái

ghế này đâu! Dựng nước khó, giữ nước càng khó hơn! Thế nên quân sư à, ngươi ở lại đây đi, trăm cần ngươi, Tà Nguyệt cũng cần ngươi!”

Lâm Bắc Phàm cười khỏ: “Bệ hạ, ta cũng muốn ở lại lắm, nhưng ta cũng thân bất do kỉ mà thôi...”

Tử Nguyệt nữ đế nở nụ cười lạnh lùng: “Ngươi bớt kiêu có đi, ngươi không nở xa nữ nhân ở Đại Võ kia chứ gì?”

“Nữ nhân nào?” Lâm Bắc Phàm giả bộ không hiểu.

“Hừ! Tất nhiên là nữ đế của Đại Võ!”

Tử Nguyệt nữ đế hừ một tiếng, nàng hơi ghen: “Quân sư, ngươi đừng giả bộ với trăm nữa, trăm biết chuyện giữa các ngươi từ lâu rồi! Đầu năm lúc ở Lâm phủ, trăm đã thấy nữ đế Đại Võ, nhìn cái là biết nàng ta trao trái tim cho ngươi rồi! Hơn nữa hiện giờ các ngươi còn bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, vài tháng nữa sẽ cử hành đại hôn, trăm nói có đúng không?”

Lâm Bắc Phàm hoảng loạn, sao Tử Nguyệt nữ đế lại biết rõ như vậy? Quả này hẳn phải lừa gạt nàng kiêu gì đây? “Có điều trăm hiểu được!”

Tử Nguyệt nữ đế vuốt ve gương mặt của Lâm Bắc Phàm, nói với vẻ si mê: “Một nhân tài hiếm có khó tìm như quân sư đây, nữ nhân kia cũng không mù, sao nàng có thể từ bỏ ngươi?”

Lâm Bắc Phàm lập tức vui mừng gật đầu.

Ngươi hiểu là tốt, hiểu là vạn tuế.

“Nhưng mà chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó!”

Tử Nguyệt nữ đế nói: “Nếu không phải quân sư cứ lập lũng không ngừng tỏ ra mê lực thì nữ nhân kia sao có thể nhìn trúng ngươi?”

Lâm Bắc Phàm biện minh: “Bệ hạ, vậy là ngươi không hiểu rồi...”

“Im miệng! Cái tính đào hoa của ngươi ấy! Còn nói trăm không hiểu.... Ngươi thử tính xem đến giờ ngươi đã câu được bao nhiêu nữ nhân rồi?”

Tử Nguyệt nữ đế quát: “Ai cũng nghiêng nước nghiêng thành, ai cũng xinh đẹp diễm lệ! Hay lắm, tất cả đều vào lưới của

ngươi, một người cũng không chừa!”

Lâm Bắc Phàm khỏ sở: “Bệ hạ bớt giận, ta chỉ phạm phải lỗi sai mà toàn bộ nam nhân trong thiên hạ này phạm phải thôi!”

“Người còn nói lý hử?” Tử Nguyệt nữ đế tức đến nổi phải cầu Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm kêu đau oai oái.

Sao nữ nhân tức giận đều giống nhau vậy? Ai cũng thích cầu vẹo người khác, con mẹ nó đau vãi!

1161 chữ

Chương 889: Trầm nợ nàng ta một ân tình

Tức giận xong, Tử Nguyệt nữ đế lại đau lòng: “Quân sư, đau lắm đúng không? Trầm xoa giúp ngươi!” Nàng vừa xoa vừa nói: “Nữ nhân kia thích quân sư, trầm cũng thích quân sư! Chỉ hận không thể cột quân sư ở bên cả mười hai canh giờ, sớm tối bên nhau! Thế nhưng quân sư không nỡ xa nữ nhân Đại Võ kia! Quân sư, đó giờ ngươi đã mưu tước trí, ngươi nói xem giải quyết thế nào đây?”

Lâm Bắc Phàm hoang mang vô cùng, đây là một vấn đề khó khăn trong chuyện tình yêu đó biết không! Hỏi hẳn chọn nàng hay là chọn ngươi!

Chọn ai thì cũng sẽ đắc tội người còn lại! Nhưng không chọn thì toi đời!

Cũng may Lâm Bắc Phàm là một kẻ tình trường phong phú, hẳn bèn nghiêm túc nói: “Bệ hạ, ngươi yêu ta không?”

Tử Nguyệt nữ đế gật đầu: “Yêu!”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Yêu bao nhiêu?”

Tử Nguyệt nữ đế thâm tình nói: “Rất yêu rất yêu!”

Lâm Bắc Phàm búng ngón tay: “Yêu là đúng rồi, yêu thì phải chia sẻ! Bệ hạ, ngươi nên chia sẻ tình yêu của mình cho người khác, như vậy thì mọi người mới cùng vui!”

Tử Nguyệt nữ đế: “...”

Phen này nàng còn cầu Lâm Bắc Phàm mạnh hơn.

“Ăn nói linh tinh! Rõ ràng là ngươi đang tìm cớ, có nhiều nữ nhân vậy rồi còn chưa thấy đủ hả?”

Lâm Bắc Phàm tủi thân: “Đương nhiên là không đủ rồi! Người ta bảo thêm bạn thêm vui mà, thêm nữ nhân là thêm nhà! Ta là một cô nhi, cuộc đời lẻ loi, ta muốn có nhà...”

Tử Nguyệt nữ đế lại trừng mắt nhìn hắn: “Cái tên trắng hoa nhà ngươi! Ngươi một chân đạp mấy thuyền rồi hả?” Lâm Bắc Phàm lập tức lắc đầu: “Ta đâu có trắng hoa, ta chỉ say thuyền mà thôi! Đạp mấy thuyền thì mới đứng vững được!”

“Hự! Đúng là vớ vẩn!”

Cứ vậy, hai người tranh cãi rất lâu.

Lâm Bắc Phàm hoang mang, hắn cảm giác tối nay sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

“Bệ hạ, khoan đã, ta còn chưa chuẩn bị xong!”

“Thế nhưng trẫm đã chuẩn bị rồi!”

Tử Nguyệt nữ đế nói: “Quân sự, vương triều đã được phục hồi, trẫm cũng đã ngồi lên hoàng vị, cũng đến lúc phải suy nghĩ rồi! Hoàng triều không thể không có hậu duệ, thế nên trọng trách huyết mạch phải giao cho chúng ta rồi!”

Lâm Bắc Phàm lập tức cảm thấy trách nhiệm đang đè trên vai hắn.

Hắn không từ chối được!

Nếu như khiến vương triều không có hậu duệ thì hắn sẽ trở thành tội nhân!

Tử Nguyệt nữ đế nắm cầm Lâm Bắc Phàm, đoạn nói: “Quân sự, đêm nay ngươi thuộc về trẫm!”

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm bị ấn xuống lòng sàng, trận phong hoa tuyết nguyệt sau đó thì không cần phải nhắc đến nữa.

Sau đó, các sứ thần từ các nước đến tham gia lễ đăng cơ cũng dần rời đi.

Thế nhưng Lâm Bắc Phàm lại bị giữ lại.

Một là bởi Tà Nguyệt vương triều phục hồi, mọi thứ đang chờ phục hưng.

Tử Nguyệt nữ đế không có kinh nghiệm chấp chính, người dưới trướng lại thiếu, thế nên muốn quản lý tốt một vương triều vừa mới giành lại cũng vô cùng khó khăn. Do vậy nên Lâm Bắc Phàm ở lại giúp nàng trấn định quốc sách, xử lý chuyện quốc gia, để Tà Nguyệt vương triều đi vào quỹ đạo.

Hai là hoàng thất không thể không có hậu duệ, bằng không thì triều đường sẽ bất ổn, quốc gia dao động. Lâm Bắc Phàm biết trọng trách của hắn nên chỉ đành ở lại, vì vương triều mà cống hiến.

Hôm ấy, sau một ngày đêm, cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng giao quốc sách phát triển Tà Nguyệt vương triều cho Tử Nguyệt nữ đế “Bệ hạ, đây là quốc sách phát triển trong mười năm mà ta đã viết dựa theo tình hình thực tế! Chỉ cần làm theo kế hoạch trên đó là được, mười năm sau Tà Nguyệt vương triều sẽ phát triển trở lại!”

Tử Nguyệt nữ đế xem xong thì hài lòng vô cùng: “Vất vả cho quân sư rồi, trăm hài lòng vô cùng! Sau này Tà Nguyệt chúng ta có quốc sách và sẽ làm theo! Hi vọng mười năm sau sẽ như lời quân sư nói!”

“Bệ hạ hài lòng là tốt rồi!”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt: “Bệ hạ xem, ta đã viết quốc sách cho bệ hạ rồi, ta nên nhận mấy trăm vạn lượng cũng được nhỉ?”

Tử Nguyệt nữ đế tròn trắng mắt, đến lúc này rồi mà ngươi còn muốn tiền nữa! Cái tên quân sư này đúng là thèm tiền quá rồi!

Tử Nguyệt nữ đế nhéo eo Lâm Bắc Phàm, đẩy hắn xuống long sàng.

Lâm Bắc Phàm hoảng sợ: “Bệ hạ, ngươi muốn làm gì?”

“Quân sư, ngươi muốn tiền còn gì?”

Tử Nguyệt nữ đế hí mắt cười: “Trẫm không có tiền, chỉ đành lấy... thân để thay tiền!”

Lâm Bắc Phàm bi phần vô cùng: “Ta biết ngay mà, yêu đương thì mất tiền, sau này không có tiền...”

Tử Nguyệt công chúa nở nụ cười đắc ý.

Cứ vậy, nửa tháng trôi qua.

Do Lâm Bắc Phàm mãi chưa về Đại Võ nên nữ đế không thể bình tĩnh được nữa.

“Cái tên trắng hoa này lại khiến con hồ ly tinh kia chết mê chết mệt rồi đây mà, hắn không nở rời đi chứ gì?”

Nữ đế cho mật thám đi thăm dò, tìm hiểu được tình hình bên Tà Nguyệt. Cuối cùng nàng kết luận, không phải Lâm Bắc Phàm không nở rời đi mà là hắn bị nữ nhân kia ép ở lại, không về được.

“Làm gì có cái lí ấy!”

Nữ đế phẫn nộ: “Đúng là một con hồ ly tinh! Trẫm có lòng giúp người phục quốc mà người dám cướp nam nhân của trẫm?”

Nàng lập tức viết thư rồi gửi gấp cho Tử Nguyệt nữ đế ở Tà Nguyệt.

Tử Nguyệt nữ đế nhận được thư của nữ đế xong thì bật cười: “Nữ nhân kia lại còn viết thư cho trẫm nữa? Tám mươi phần trăm là bảo trẫm thả quân sư về đây mà! Ha ha đúng là quá thú vị!”

Nàng bỗng thấy có hứng vô cùng và mở thư ra xem.

Kết quả đọc xong thư, sắc mặt nàng lại tối sầm.

Cuối cùng, Tử Nguyệt nữ đế toát mồ hôi, nàng nở nụ cười bất lực.

“Trẫm đã xem thường nữ nhân này rồi, hóa ra nàng ta biết tất cả! Trẫm nợ nàng ta ân tình, ân tình này quá lớn rồi!”

1177 chữ

Chương 890: Lòng khoan dung của nữ đế

Tử Nguyệt nữ đế vẫn đắc ý cho rằng nữ đế sẽ không biết những chuyện mình làm ở Đại Võ.

Kết quả nàng phát hiện mình sai rồi, đối phương không chỉ biết mà còn biết vô cùng rõ ràng.

Đối phương đã sớm biết mình là thủ lĩnh của Thiên Nhất giáo đã làm mưa làm gió, mê hoặc lòng người ở Giang Đông lúc trước.

Nàng đã sớm biết thân phận Tử Nguyệt công chúa của mình.

Nàng đã sớm biết, mình bí mật bồi dưỡng khởi nghĩa quân ở vùng đất Võ Tây. Nàng đã sớm biết, mình âm thầm cấu kết với quân sự.

Không chỉ biết, còn âm thầm yểm hộ.

Ví dụ như, lúc trước bởi vì vấn đề lương thực quân Tà Nguyệt bọn họ không thể không thu mua một lượng lớn thỏ hoang, thả nuôi ở dãy núi Thanh Long và Phượng Hoàng. Muốn thu mua một lượng lớn thỏ hoang thả nuôi ở hai dãy núi thật ra không hề dễ dàng như vậy. Nhưng mà, nữ đế hiệp trợ ở sau lưng mới làm cho bọn họ thuận lợi như thế.

Ví dụ như sau khi Võ Tây bị thu phục, quân Tà Nguyệt bọn họ chính là uy hiếp lớn nhất của Đại Võ ở Võ Tây.

Nhưng nữ đế không hề xử lý, lại còn yểm hộ bọn họ, để cho bọn họ có thể thuận lợi đi tới Đại Nguyệt, thực hiện đại nghiệp phục hưng.

Có thể nói, nếu như không có sự giúp đỡ của nữ đế, đại nghiệp phục hưng của nàng sẽ không được thuận lợi như vậy.

Có thể nói, nếu như nữ đế nhúng tay vào trong, tùy ý động ngón tay, như vậy đại nghiệp phục hưng của Tử Nguyệt nữ đế sẽ lập tức thất bại ngay trước khi thực hiện.

Ai mà muốn để cho ngoại tộc làm mưa làm gió, phát triển thế lực ở trên địa bàn của mình?

Hết lần này tới lần khác nữ đế lại khoan dung như vậy!

“Trẫm nợ nữ đế quá nhiều rồi!” Tử Nguyệt nữ đế cười khỏ.

Nàng là một nữ nhân tự phụ, vẫn coi nữ đế là đối thủ cạnh tranh, mơ ước có một ngày nào đó có thể vượt qua nàng.

Nhưng bây giờ mới phát hiện mình kém xa nàng. Chuyện mình vẫn tự hào không thể giấu được dưới mí mắt nàng, giống

như một tên hề vậy.

Điều khiến nàng thán phục nhất chính là nữ đế biết rõ Lâm Bắc Phàm âm thầm cầu kết với nàng, làm ra rất nhiều chuyện bán nước, nhưng không xử lý Lâm Bắc Phàm, lại còn cho hắn thăng quan tiến tước.

Đến bây giờ, còn chuẩn bị đại hôn với hắn.

“Đây là tình yêu của nữ đế đối với quân sư sao?”

Tử Nguyệt nữ đế lâm vào suy nghĩ sâu xa, nếu như đối nàng sang vị trí của nữ đế, nếu phát hiện một nữ nhân của tình lang âm thầm đối nghịch với nàng ở sau lưng, chắc chắn sẽ không thể dễ dàng tha thứ, sẽ nghĩ tất cả những biện pháp để có thể diệt trừ.

Thế nhưng nữ đế không làm vậy, bởi vì để ý đối phương cho nên mới không làm thương tổn người mà hắn để ý.

Lòng dạ khoan dung này khiến người ta rất bội phục.

Tuy rằng tâm phục nhưng miệng không phục.

Tử Nguyệt nữ đế tự tay viết một phong thư, sau đó tám trăm dặm cấp tốc truyền về kinh thành Đại Võ.

Sau khi nữ đế nhận được thư, cười ha hả: “Còn không phục? Trẫm nhất định sẽ khiến ngươi phải gọi một tiếng tỷ tỷ!”

Nữ đế lập tức viết thư, truyền trở về.

Tử Nguyệt nữ đế sau khi nhìn thấy phong thư này lập tức không thể bình tĩnh được nữa.

Bởi vì bức thư này không chỉ mang đến lời chào của nữ đế, mang theo lời hứa này của nàng, quá hậu hĩnh, làm cho Tử Nguyệt nữ đế không thể bình tĩnh lại được.

Viện trợ lương thực!

Viện trợ hạt giống lúa Thái Bình!

Hai nước được thông thương miễn thuế.

Hai nước liên minh, hỗ trợ quân sự cho nhau!

Đầu tiên là viện trợ lương thực, điều này quá quan trọng rồi.

Năm ngoái nơi này của bọn họ vừa mới trải qua thảm họa băng tuyết, đến bây giờ vẫn binh hoang mã loạn, không có người làm ruộng, rất nhiều ruộng tốt đều trở nên hoang vu rồi, cho nên năm nay sản lượng lương thực giảm mạnh, rất nhiều người dân không có cơm ăn. Không có cơm ăn khiến nhiều người sắp chết đói rồi.

Cho nên lương thực trở thành vấn đề hàng đầu của bọn họ. Nếu không giải quyết, đất nước vẫn sẽ bất ổn và chính quyền không ổn định.

Mà năm nay lương thực của Đại Võ bội thu, gần như là tăng gấp đôi, có được lượng lương thực khổng lồ. Nếu như đối phương có thể cung cấp một ít lương thực nhất định có thể giúp bọn họ thuận lợi qua mùa đông, gắng gượng đến sang năm.

Như vậy, Tà Nguyệt của bọn họ có thể phát triển thuận lợi. Tiếp theo là hỗ trợ giống lúa Thái Bình, điều này cũng rất quan trọng.

Bây giờ người trong thiên hạ đều biết bởi vì Đại Võ trồng giống lúa Thái Bình cho nên mới thu hoạch được một lượng lương thực lớn, làm cho quốc gia yên ổn, dân chúng giàu có, nếu như tháng giêng của bọn họ có thể lấy được hạt giống lúa Thái Bình, năm sau chắc chắn sẽ bội thu.

Nhân dân được ăn no, Tà Nguyệt sẽ ổn định, tất nhiên có thể nhanh chóng phát triển, mau chóng khôi phục lại vinh quang của ngày xưa.

Hai nước miễn thuế thông thương cũng rất cần thiết.

Tà Nguyệt bọn họ có tiền nhưng vô cùng thiếu vật tư, nếu như có thể mua vật tư từ Đại Võ với giá cả rẻ hơn một chút, như vậy tất nhiên là có lợi cho việc khôi phục kinh tế, thúc đẩy phát triển kinh tế thương mại.

Hai nước liên minh và hỗ trợ quân sự cho nhau cũng rất cần thiết.

Quốc gia của bọn họ vừa mới thành lập, mặc dù có tên vương triều, nhưng cũng không có thời đại của vương triều, thực lực khá là yếu.

Rất nhiều quốc gia đều rục rịch, muốn phân chia lãnh thổ của Tà Nguyệt.

Lúc này liên minh với Đại Võ sẽ có thể uy hiếp được kẻ thù đang đe dọa ở khắp nơi, khiến cho bọn họ không dám động thủ, bằng không thì sẽ đắc tội với Đại Võ.

Ta đánh không lại người, nhưng Đại Võ sẽ xuất binh xử lý người...

1203 chữ

Chương 891: Xong rồi

Sau khi đọc xong phong thư này, Tử Nguyệt nữ đế nghiêng răng nghiêng lợi: “Nữ nhân kia thật đáng ghét! Biết rõ vinh nhục trăm không thể từ chối được sự hấp dẫn như vậy mà còn muốn nhắc tới! Rõ ràng là đã biết rõ trăm rồi!”

Tử Nguyệt nữ đế hít sâu vài hơi, ôm tinh thần hy sinh không hề sợ hãi nói: “Được rồi, vì Tà Nguyệt, của cá nhân ta là cái gì chứ? Không phải là gọi nàng một tiếng tỷ tỷ thôi sao, ta chấp nhận!”

Tử Nguyệt nữ đế lập tức viết thư, hồi âm nữ đế cách xa ngàn dặm.

Sau khi nữ đế đọc xong phong thư này, đắc ý cười rộ lên: “Dù sao thì người vẫn phải cúi đầu trước trăm, ha ha!”

Vì thế, hai vị nữ đế thương nghị chi tiết về việc liên minh thông qua thư tín, xác định phương án cuối cùng.

Khi Lâm Bắc Phàm biết chuyện này, hấn ngơ ra: “Hai nước liên minh? Sao ta không biết việc này?”

Tử Nguyệt nữ đế cười tủm tỉm nói: “Quân sự, đương nhiên là người không biết! Bởi vì, đây là chuyện mà trăm thương lượng với nữ nhân kia!”

Lâm Bắc Phàm vô cùng hoảng sợ: “Cái gì? Hai người các người tự mình thương nghị?”

Tử Nguyệt nữ đế gật đầu: “Đúng vậy!”

Lâm Bắc Phàm bị sốc nặng, hai nữ nhân không đội trời chung này, bề ngoài nữ nhân trông có vẻ không có bất kỳ liên quan gì, vậy mà sau lưng lại liên hệ với nhau, còn thương nghị chuyện liên minh...

Lâm Bắc Phàm cảm thấy đằng sau dường như che giấu bí mật to lớn mà hắn không biết. Sự lạnh lẽo dâng tràn trong lòng!

Hắn hỏi: “Hai người liên lạc như thế nào?”

Tử Nguyệt nữ đế nói: “Đương nhiên là liên lạc thông qua thư!”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi: “Hai người nói gì trong thư, có thể nói cho ta biết không?”

“Bọn ta đã nói rất nhiều chuyện trong thư, nhưng...”

Ánh mắt của Tử Nguyệt nữ đế nhìn qua, mang theo ý cười khó nói: “Đây là bí mật giữa hai người bọn ta, sẽ không nói cho quân sự đâu!”

Lâm Bắc Phàm ngửa ngáy không thể chịu nổi!

Không biết, trong lòng sẽ vô cùng không yên!

Giống như bị hai nữ nhân này tính kế ở sau lưng!

“Rốt cuộc hai người nói cái gì, nói với ta đi, ta cam đoan sẽ không nói ra ngoài!” Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng nói.

Tử Nguyệt nữ đế lắc đầu: “Không thể nói được!”

“Bệ hạ, người cứ nói đi! Người đã nói ta chính là quân sư mà người tín nhiệm nhất! Bây giờ ngay cả một chút bí mật cũng không thể nói ra, chẳng lẽ người đã không tin tưởng ta nữa rồi sao?” Lâm Bắc Phàm giả bộ đáng thương nói. Nhìn dáng vẻ đáng thương của Lâm Bắc Phàm, Tử Nguyệt nữ đế không nhịn được cười.

“Quân sư, không phải trẫm không muốn nói cho người biết mà là nữ nhân kia không cho trẫm nói cho người biết! Vì vậy, nếu người thực sự muốn biết, hãy hỏi nữ nhân đó! Quân sư, người ở Tà Nguyệt đủ lâu rồi, nên về Đại Võ đi thôi!”

“Nhưng mà, bây giờ ta không muốn trở về, ta luyện tiệc người!” Lâm Bắc Phàm giả bộ thâm tình nói.

Bình thường chiều này rất có tác dụng, nhưng bây giờ ...

“Không trở về không được!”

Tử Nguyệt nữ đế kiên quyết nói: “Nếu ngươi không trở về, lương thực mà nữ nhân kia hứa hẹn sẽ không được đưa đến! Vì vậy, ngươi phải trở về! Vì Tà Nguyệt, vì trẫm, ngươi nhất định phải trở về!”

Lâm Bắc Phàm bi phẫn: “Bệ hạ, chỉ vì chút đồ này đã đem bán ta rồi sao?”

“Cái gì mà chỉ có chút đồ này, đó là rất nhiều thứ được chưa! Nếu như không phải nữ nhân kia cho quá nhiều, trẫm cũng không nỡ để quân sự rời đi! Nhưng ngày tháng còn dài, chúng ta còn có rất nhiều cơ hội ở chung”

Tử Nguyệt nữ đế dịu dàng nói, lôi kéo Lâm Bắc Phàm đi về phía long tháp.

“Bệ hạ, người muốn làm gì?” Lâm Bắc Phàm khó hiểu.

“Quân sự, ngươi sắp phải trở về rồi, chúng ta phải tranh thủ thời gian kéo dài huyết mạch, vương triều không thể vô hậu!”
Tử Nguyệt nữ đế vội vàng nói.

Lâm Bắc Phàm ngơ ra: “Nhưng bây giờ là ban ngày mà!”

“Chẳng lẽ ngươi không thích sao?”

Lâm Bắc Phàm oai phong lẫm liệt nói: “Bệ hạ, người hiểu lầm rồi! Ý ta là bất kể ngày hay đêm, ta đều chuẩn bị sẵn sàng, cúi đầu tận tụy vì ngươi cho đến chết thì thôi”

Mất một tuần, cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng đã trở về kinh thành Đại Võ.

Ngày trở về, hần lập tức vào cung diện thánh.

Nữ đế nhìn Lâm Bắc Phàm trước mắt tức giận mà không có chỗ đánh, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

“Ái khanh, cuối cùng ngươi cũng đã trở về!”

Lâm Bắc Phàm khó hiểu: “Bệ hạ, người có ý gì vậy?”

Nữ đế giận dữ nói: “Ái khanh, ngươi nhìn ngươi đi, từ khi rời khỏi kinh thành cho đến bây giờ đã một tháng rồi! Theo lý mà nói, sau khi tham gia đại điển Tà Nguyệt phục quốc

ngươi nên trở về rồi chứ, kết quả đã trì hoãn thêm nửa tháng, ngươi đáng tội gì đây?”

Lâm Bắc Phàm cười khở, thở dài: “Bệ hạ, chỉ trách Tử Nguyệt nữ đế nhiệt tình quá mức! Nàng cảm kích sự trợ giúp của vị thần và Đại Võ cho nên giữ lại nhiều ngày, thịnh tình khoản đãi, thần cũng hết cách!”

Nữ đế ha hả cười lạnh: “Đúng vậy, quả thật là rất nhiệt tình, nhiệt tình đến mức lăn giường luôn rồi!”

Chuyện hấn lo lắng quả nhiên đã xảy ra!

Hình như nữ đế đã biết chuyện gì đó!

Sau đó, lời nói của nữ đế quả nhiên đã chứng thực suy nghĩ của hấn.

“Đừng tưởng rằng trăm không biết, vị Tử Nguyệt nữ đế kia từng là hoa khôi đệ nhất kinh thành, đồng thời cũng là hồng nhan tri kỷ của ngươi, Tử Nguyệt cô nương, đúng không?” Nữ đế quát.

Lâm Bắc Phàm càng hoảng hốt hơn, nữ đế quả nhiên đã biết rồi!

Chuyện của mình và Tử Nguyệt nữ đế, nói nhỏ thì là đôi bên đều có tình cảm, nói lớn chính là bán nước cầu vinh!

Dù sao thì bọn họ một người là trọng thần của Đại Võ, người còn lại là công chúa của nước khác, thân phận đều khá là nhạy cảm.

Hai người thông đồng với nhau không thể không khiến người ta hoài nghi.

Xong rồi, tiếp theo phải làm sao đây?

Ý nghĩ đầu tiên của Lâm Bắc Phàm là: Hay là trốn đi!

1143 chữ

Chương 892: Lực lượng bí mật của thái tử Đại Hạ

Nữ đế tiếp tục tức giận nói: “Các ngươi giỏi lắm, lại dám thông đồng với nhau sau lưng trẫm!”

Lâm Bắc Phàm liếc qua: “Bệ hạ, lời này có chút quá đáng rồi!”

“Thật ra, vi thần xác lập quan hệ với nàng trước, ngươi mới là người đến sau!”

Nữ đế tức giận đến mức ngực phập phồng: “Ngươi còn dám ngụy biện?”

Cổ Lâm Bắc Phàm duỗi thẳng, heo chết không sợ nước sôi nói: “Bệ hạ, nếu ngươi đã biết quan hệ giữa ta và Tử Nguyệt nữ đế, muốn giết muốn lăng trì tùy ý ngươi, thần tuyệt đối sẽ không sợ hãi!”

“Được được được... Đây là ngươi nói đấy nhé!”

Nữ đế chỉ vào Lâm Bắc Phàm, tức giận dùng dùng nói: “Trẫm sẽ phạt ngươi... Trẫm sẽ phạt ngươi..”

Nhìn khuôn mặt tràn ngập vẻ tức giận của nữ đế, trong lòng Lâm Bắc Phàm vô cùng thấp thỏm và phức tạp.

Chẳng lẽ, quan hệ của hai chúng ta cứ như vậy mà bị cắt đứt sao?

Mặc dù trước đây hắn đã tưởng tượng rất nhiều cảnh chạy trốn nhưng chưa bao giờ nghĩ là sẽ giống như bây giờ, luyến tiếc như vậy.

Không phải luyến tiếc vinh hoa phú quý, quan lớn nhiều bổng lộc, mà là luyến tiếc người trước mắt! Hay là mình cứ tức giận, táo bạo đến mức có thể làm bất cứ điều gì, xài một chiêu bá vương ngành thượng cung, thuyết phục nàng triệt đế?

Đúng lúc này, ngón tay nữ đế chỉ về phía chồng tấu chương cao xếp chồng lên nhau ở bàn bên cạnh, nói: “Trẫm muốn phạt ngươi, trong vòng một tuần tới đều phải phê duyệt tấu chương cho trẫm, không phê xong thì không được trở về!”

Lâm Bắc Phàm: “Hử?”

Cả người hắn đều ngơ ra rồi!

Hắn cũng đã chuẩn bị tốt cho việc chạy trốn rồi, thậm chí còn chuẩn bị phóng thích nội tâm tà ác, xài tuyệt chiêu bá vương

ngành thượng cung, kết quả nữ đế lại phạt hấn...

Phê duyệt tấu chương? Không phê xong thì không được trở về?
Đây mà gọi là phạt gì?

Đây là công việc hàng ngày của hấn, phạt sao?

Chỉ là có chút nghi ngờ mà thôi!

Lâm Bắc Phàm chớp mắt: “Chỉ có vậy thôi sao?”

“Chẳng lẽ còn chưa đủ sao?”

Nữ đế tức giận nói: “Nếu không thì thêm một tuần nữa?”

Lâm Bắc Phàm vội vàng xoa tay: “Không không không... Đủ rồi! Đa tạ bệ hạ khoan dung, thần nhất định sẽ cúc cung tận tụy đến chết mới thôi!”

“Nếu đã biết rồi còn không mau tới làm việc?” Nữ đế đứng dậy, tức giận nói.

“Ồ... Được rồi, thần đến ngay!”

Vì vậy, Lâm Bắc Phàm bắt đầu công việc quốc sự nặng nề.

Tấu chương cũ kia nhiều lên, chất đống trên bàn, rải đầy trên mặt đất, Lâm Bắc Phàm thấy mà da đầu tê dại.

Hấn nghi ngờ những tấu chương này đều là nữ đế đặc biệt để lại cho hấn xử lý, trừng phạt hấn đã ‘lưu tình’ ở Tà Nguyệt.

Mà lúc này, nữ đế lại ở phòng cách vách, đang lựa chọn mũ phượng và trang sức kết hợp cho đại hôn lần này. Mỗi một món trang sức, mỗi một chi tiết nhỏ, nàng đều phải tự mình xem qua, chọn lựa cho đến khi hài lòng mới thôi.

Tuy trông có vẻ vô cùng rườm rà nhưng nữ đế không hề cảm thấy rườm rà, lại còn vui vẻ làm chuyện này, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc nhẹ nhàng thuộc về thiếu nữ.

Lâm Bắc Phàm thấy vậy thì tâm trạng có chút nhộn nhạo, kìm lòng không đậu mà đi tới.

Nữ đế trừng mắt một cái, nói: “Phê duyệt xong tấu chương rồi sao?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Vẫn chưa!”

“Vậy còn không tiếp tục đi? Trầm nói cho người biết, nếu không phê xong, trầm tuyệt đối sẽ không thả người trở về!”
Nữ đế hừ lạnh rồi nói.

Trên tay cầm hai cái trâm vàng tinh xảo, đang so sánh xem cái nào đẹp hơn trong hôn lễ, dùng cái nào thì tốt hơn.

Lâm Bắc Phàm ngồi xuống, nhìn nữ đế rồi nghiêm túc nói:
“Bệ hạ, người thật đẹp!”

Một lời khen ngợi không kịp đề phòng như thế đã khiến nữ đế bối rối, khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ lên một chút. Trong lòng rõ ràng đang cảm thấy rất ngọt ngào, lại cắn răng trừng mắt nói:
“Lẻo mồm lẻo mép, nói năng ngọt xớt! Trầm nói cho người biết, đây cũng không phải mấy tiểu cô nương không hiểu rõ thế sự kia, dễ dàng bị người lừa gạt như vậy!”

Lâm Bắc Phàm cảm thấy rất ấm ức: “Bệ hạ, ta lừa ai cũng không lừa được người! Ngay cả chuyện của ta và Tử Nguyệt nữ đế cũng bị người biết rõ ràng! Cuộc sống của ta... không thoát khỏi lòng bàn tay của người!”

“Vậy cũng đúng”

Nữ đế vô cùng đắc ý: “Dưới trời cao, không có người nào hiểu rõ người hơn trầm! Được rồi ái khanh, mau tới giúp trầm xem một chút, ngày đại hôn đeo trâm vàng nào thì phù hợp?”

“Vô cùng vui vẻ cống hiến sức lực, bệ hạ yêu quý của ta!”

Lâm Bắc Phàm lập tức ngồi xuống, một tay ôm cái eo nhỏ của nữ đế, tay kia đi theo nữ đế chọn trâm vàng.

Nữ đế tựa đầu vào vai Lâm Bắc Phàm, nụ cười trên mặt càng hạnh phúc hơn.

Lúc này, Đại Võ vẫn ca múa mừng cảnh thái bình, yên bình an ổn.

Tà Nguyệt vương triều liên minh với Đại Võ, nhận được rất nhiều viện trợ từ Đại Võ, bây giờ cũng đã ổn định, phát triển theo hướng có lợi.

Nhưng những nơi khác vẫn binh hoang mã loạn, vô cùng lộn xộn.

Lúc này, một tin tức khiến cho người ta kinh ngạc được truyền đến từ Đại Hạ, thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung đã thuận lợi trở

lại Đại Hạ.

Vốn dĩ thế lực của hắn ta trên triều đình đã bị những người khác phân chia gần xong rồi, nhưng sau lưng hắn ta vậy mà lại còn có một lực lượng thần bí khác.

Lực lượng này là hoàng đế Đại Hạ lên để lại cho hắn ta, vẫn ẩn nấp trong dân gian, không tùy tiện sử dụng.

Ngoại trừ một vài người giới hạn, còn lại không ai biết hết.

Lực lượng này rất bí ẩn nhưng cũng rất cường đại.

Thái tử Đại Hạ đã dựa vào lực lượng này để trở lại Đại Hạ.

1097 chữ

Chương 893: Nội chiến Đại Hạ, liên quân lần 2

Vừa trở về Đại Hạ, hắn ta lập tức triển khai con đường tàn sát đẫm máu.

Người nào không phục hắn ta, đối nghịch với hắn ta, không cần biết đối phương có thân phận gì hay lai lịch gì, cho dù là hoàng thân quốc thích, cho dù đệ đệ của mình thì hắn ta vẫn sẽ tàn sát ngay lập tức, không chút nương tay.

Trong một vương phủ, một hoàng tử Đại Hạ mặc măng bào, nhìn thi thể máu chảy đầm đìa khắp nơi, giận dữ quát người trẻ tuổi mặc áo giáp màu đen phía trước: “Hoàng huynh, bản cung chính là đệ đệ ruột của ngươi đấy, chẳng lẽ ngươi cũng muốn giết?”

“Tất nhiên! Thiên tử phạm pháp, xử như thứ dân!”

Hoàng tử Đại Hạ giận dữ gào thét: “Bản cung phạm sai lầm gì?”

“Ha, sắp chết rồi còn không hối cải?”

Ánh mắt Hạ Thiên Khung cực kỳ lạnh lùng: “Sở dĩ Đại Hạ chúng ta lưu lạc đến bước đường này chính là bởi vì các ngươi không để ý đến lợi ích quốc gia, tranh quyền đoạt lợi! Các ngươi đều là loạn thần tặc tử, các ngươi đều là kẻ hại nước hại dân, các ngươi đều đáng chết! Chỉ có giết các ngươi, Đại Hạ

mới có thể nghênh đón bình minh!” Hoàng tử Đại Hạ giận dữ quát: “Hạ Thiên Khung, ngươi tàn bạo như thế ắt sẽ bị báo ứng”

“Tàn bạo? Bị báo ứng?”

Hạ Thiên Khung cười thê lương: “Bản cung mặc kệ từ lâu rồi! Vì Đại Hạ, cho dù để bản cung rơi vào địa ngục vô biên thì có sao?”

Hắn ta phát nhẹ tay: “Giết... giết cho bản cung! Gà chó cũng không tha!”

“Vâng, thái tử điện hạ!”

Một đám người mặc áo giáp đen xông vào tiếp tục tàn sát. Cho dù đối phương là hoàng tử cũng quyết không bỏ qua.

Khi Hạ Thiên Khung rời đi, cả vương phủ đừng nói là người mà ngay cả một vật sống cũng không có.

Tiếp theo, Hạ Thiên Khung dẫn nhân mã của hắn tiếp tục tàn sát, cả kinh thành là một vùng gió tanh mưa máu.

Tất cả mọi người đều thật không ngờ thái tử Đại Hạ trở về lại hung mãnh như vậy. Không chỉ không chế một lực lượng khổng lồ mà còn trở nên càng ngày càng tàn bạo, không buông tha cho bất cứ một ai.

Mới vài ngày đã giết hết quan to quý nhân trong kinh thành, hơn mười vạn người đầu rơi xuống đất.

Cả kinh thành tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, làm cho người ta buồn nôn.

Đại Hạ vì thế mà trở nên hỗn loạn hơn.

Vốn dĩ các phiên vương, hoàng tử chạy trốn kia đều có thể làm theo ý mình, công phạt lẫn nhau, nhưng bây giờ tất cả đều liên hợp lại để chống lại Hạ Thiên Khung.

“Thái tử Đại Hạ đã nhập ma rồi, không xứng làm thái tử!”

“Đúng vậy, thái tử tàn nhẫn vô đạo, Đại Hạ rơi vào trong tay người như vậy chắc chắn là cái khó của đất nước!”

“Ta phải đoàn kết với nhau! Trước tiên hạ gục Hạ Thiên Khung đã, sau đó tranh đoạt vị trí chí tôn!”

“Bản vương rất đồng ý!”

Bọn họ tạo thành trăm vạn liên quân, tiến thẳng tới kinh thành!

Hạ Thiên Khung không chút e ngại, tuy rằng hắn ta chỉ có hai mươi vạn binh mã, nhưng mỗi người đều dũng mãnh thiện chiến, lấy một địch mười, vững vàng chiếm cứ kinh thành Đại Hạ, nghênh kháng địch nhân bốn phương.

Trong hoàng cung, một vị lão giả bái lạy, thành khẩn nói:

“Điện hạ, chư hầu khắp nơi mang theo trăm vạn đại quân đến đây, khí thế hùng hổ, chúng ta nên tạm thời tránh lui! Thân ở núi xanh không sợ không có củi đốt!” Thái tử Đại Hạ thở dài: “Thầy ơi, bản cung biết ý của người, nhưng chúng ta đã không còn nhiều thời gian! Đại Hạ không thể phân tách nữa, bằng không sẽ có nguy cơ mất nước! Cho nên phải giải quyết nhanh chóng, một lần cho xong!”

“Nhưng mà...” Lão giả do dự.

Thái tử Đại Hạ phát tay, vô cùng chắc chắn nói: “Thầy, người không cần nhiều lời, bản cung tự có sắp xếp!”

Lão giả thở dài, không khuyên bảo nữa.

Nhìn thái tử điện hạ ở chung với mình mười mấy năm, từ sau khi trở về hình như đã thay đổi!

Nhưng lại cảm thấy chưa từng thay đổi!

Chuyện nội chiến Đại Hạ đã thu hút ánh mắt của người trong thiên hạ.

“Đại Hạ... lại muốn đánh nữa sao?”

“Liên quân bảy nước mới rút lui không bao lâu lại đánh nhau trong nước mình! Hai năm qua, Đại Hạ thật sự đã gặp phải nhiều tai ương và khó khăn! Hiện vẫn có tên hoàng triều nhưng đã không còn thực lực của hoàng triều nữa rồi!”

“Thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung chỉ có hai mươi vạn binh mã, lại muốn ngăn cản liên quân trăm vạn người, ta thấy có vẻ khó!”

“Đúng vậy, thái tử Đại Hạ quá nóng lòng! Hắn ta có được một thế lực ẩn giấu, nếu như từ từ phát triển có lẽ còn có cơ hội đồng sơn tái khởi! Nhưng mà, hắn ta đã giết người ở kinh

thành một lần, đắc tội với tất cả mọi người, không thể cứu chữa nữa rồi!”

“Sau khi trận chiến này chấm dứt, cho dù bảo toàn được Đại Hạ thì quốc lực cũng sẽ suy giảm!”

“Một hoàng triều thịnh thế, cứ như vậy mà kết thúc!”

Rất nhiều người đứng ngoài quan sát, nhưng có nhiều người muốn tìm kiếm cơ hội mưu lợi bất chính từ đó. Ví dụ như, sáu tiểu quốc liên thủ với Đại Võ lúc trước.

Trước đây, bởi vì nguyên nhân chia chác không đều nên mấy quốc gia bọn họ thường xuyên có xích mích, mâu thuẫn nặng nề, lúc nào cũng có thể làm chuyện xấu.

Nhưng nhìn thấy nội chiến Đại Hạ, giống như lại ngủi được cơ hội tuyệt vời, rục rã rục rịch.

“Nội chiến Đại Hạ, cơ hội của chúng ta lại tới!”

“Bọn họ đánh càng dữ dội, chúng ta càng có lợi!”

“Mở rộng lãnh thổ ở trong tầm tay!”

1101 chữ

Chương 894: Một đám ô hợp

Bọn họ không hành động bừa bãi.

Cho dù Đại Hạ nội chiến cũng là một khúc xương cứng, không phải là thứ mà những tiểu quốc như bọn họ có thể gặm được.

Vì thế, bọn họ liên lạc với Lâm Bắc Phàm của Đại Võ.

Hy vọng giống như lúc trước, có Lâm Bắc Phàm đến làm thống soái, dẫn đầu liên quân trăm vạn người xâm chiếm Đại Hạ.

Dù sao có Đại Võ dẫn đầu, Lâm Bắc Phàm dẫn binh, chỉ một chữ: Ổn!

Tuy nhiên, Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu từ chối: “Các vị đại nhân, cảm ơn lòng tốt của các vị! Nhưng sắp tới là đại hôn của bản vương và bệ hạ rồi, đây là một ngày vui, thật sự không

nên thấy máu! Cho nên Đại Võ chúng ta sẽ không tham dự vào việc này!”

Các đại biểu sáu nước đều ngần người, vậy mà Lâm Bắc Phàm lại từ chối?

Mọi người nhao nhao mở miệng khuyên nhủ.

“Lâm thừa tướng, đây chính là một cơ hội phát tài khó gặp đây!”

“Nội chiến Đại Hạ, chúng ta hoàn toàn có thể lại tạo thành liên quân một lần nữa, đánh chiếm thành trì, chiếm được nơi giàu có!”

“Đại Võ các người binh hùng tướng mạnh, lương thực dồi dào, lúc này không ra tay thì còn đợi khi nào?”

“Lâm thừa tướng, chỉ cần các người dẫn binh, chúng ta có thể để cho Đại Võ các người chiếm phần chính Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu một lần nữa: “Các vị đại nhân, bản vương xin ghi nhận ý tốt của các vị, nhưng Đại Võ chúng ta thật sự không muốn nhúng tay vào việc này! Không còn sớm nữa, xin mời mọi người trở về! Chúc các người mã đáo thành công, khai hoàn trở về!”

Hắn khách khí mời bọn họ ra ngoài.

Những đại biểu này buồn bực rời đi, đưa mắt nhìn nhau.

“Bây giờ phải làm sao? Đại Võ không muốn đánh, nhưng chúng ta không thể bỏ qua cơ hội này!”

“Đúng vậy, cơ hội khó mà có được, bỏ qua thì sẽ rất đáng tiếc!”

“Nếu Đại Võ không muốn đánh vậy thì mặc kệ hắn đi, chúng ta tự mình tạo thành liên quân! Bản vương không tin, không có Đại Võ tham dự thì chúng ta không thể đánh cho Đại Hạ chia năm xẻ bảy được!”

“Đúng vậy, chúng ta tự thành lập liên quân, đặt nền móng, còn có thể được chia nhiều hơn một chút!”

Vì thế, bọn họ trở về thương nghị.

Bên kia, Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm đi vào trong Ngự Thư phòng.

Nữ đế vừa thưởng thức hôn phục vừa mới được thiết kế, vừa cười hỏi: “Ái khanh, người đuổi bọn họ đi rồi sao?”

Chúng ta thật sự không tham dự vào trận đánh Đại Hạ này sao?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, nói: “Trận chiến này không dễ đánh như vậy, không cần thận có thể sẽ té ngã!”

“Sao lại như vậy?” Nữ đế ngẩng đầu hỏi.

“Dựa vào sự hiểu biết của ta về thái tử Đại Hạ!” Lâm Bắc Phàm cười nói.

Ánh mắt nữ đế lại chăm chú nhìn một lần nữa, chờ đợi câu sau của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nói tiếp: “Quả thật, sau khi thái tử Đại Hạ Hạ Thiên Khung trở về đã làm ra rất nhiều chuyện tàn bạo, thường xuyên giết từ trong ra ngoài một lần, sát ý tràn ngập, khiến cho Đại Hạ càng thêm hỗn loạn! Nhưng dựa vào sự hiểu biết của ta về thái tử Đại Hạ, hắn ta không phải là một người lỗ mãng, hắn ta làm như vậy nhất định là có thâm ý!” Nữ đế hỏi: “Có thâm ý gì?”

“Cái này còn cần phải nói sao, hắn ta muốn nhanh chóng chấm dứt nội loạn, để Đại Hạ hợp lại làm một! Nhưng bên trong Đại Hạ chia năm xẻ bảy, bên ngoài có cường địch nhìn chăm chăm, thời gian kéo dài càng lâu, quốc lực Đại Hạ càng suy giảm nghiêm trọng!”

“Cho nên, hắn ta muốn dùng loại phương thức giải quyết dứt khoát, cạo xương chữa thương này để cứu Đại Hạ!

Chỉ cần giết sạch toàn bộ loạn thần tặc tử trong Đại Hạ, chỉ lưu lại một mình hắn, như vậy quốc gia đương nhiên sẽ thống nhất, hoàn chỉnh!”

Nữ đế hỏi: “Hắn ta không lo lắng hậu quả sao? Người xem hiện tại, bên trong có chư hầu liên quân thảo phạt thái tử, bên ngoài có liên quân các nước muốn nhân cơ hội xâm chiếm Đại Hạ! Nói thật, trăm chưa từng thấy cục diện nào hỗn loạn như vậy!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Đương nhiên hắn ta biết hậu quả nhưng hắn ta vẫn làm như vậy, chứng minh hắn ta đã có biện

pháp giải quyết nguy cơ này! Trong tay hấn ta nhất định có một con át chủ bài khổng lồ! Bệ hạ, người cứ nhìn đi, nếu như không ngoài dự liệu của ta, trận nội chiến Đại Hạ này rất nhanh sẽ chấm dứt, liên quân các nước cũng sẽ nhanh chóng tan rã! Chúng ta không tham dự vào việc này mới là sáng suốt nhất!”

Nữ đế nở nụ cười: “Trẫm cũng nghĩ như vậy! Để bọn họ đi đánh đi, bây giờ chúng ta toàn lực chuẩn bị hôn lễ!

Chờ bọn họ lưỡng bại câu thương, chúng ta xem có cơ hội được lợi từ đó hay không!”

Lâm Bắc Phàm cũng nở nụ cười: “Bệ hạ nói rất đúng!”

Kế tiếp, quả nhiên là Đại Võ khoanh tay đứng nhìn, không tham dự vào việc này.

Mà sáu tiểu quốc kia lại thành lập liên quân trăm vạn người một lần nữa, đánh dẹp Đại Hạ. Nhưng làm cho người ta dở khóc dở cười chính là bọn họ đã thành lập liên quân nhưng lại có sáu vị nguyên soái.

Bởi vì không ai phục ai cho nên mỗi quốc gia đều phái ra một vị tướng quân làm nguyên soái, thống lĩnh binh mã quốc gia của mình.

Nếu gặp phải vấn đề sẽ phải thương lượng rồi làm.

Nếu không thể thương lượng thì bỏ phiếu biểu quyết, thiểu số phải theo đa số.

Thoạt nhìn có vẻ rất tốt đẹp nhưng Lâm Bắc Phàm chỉ nhìn thấy bốn chữ từ đó: Một đám ô hợp.

1120 chữ

Chương 895: Quyết định sáng suốt

Sau khi liên quân sáu nước được hình thành, dần dần tiến vào lãnh thổ Đại Hạ, lại đánh chiếm thành trì một lần nữa.

Đánh vô cùng thoải mái, một đường thuận buồm xuôi gió, trên cơ bản muốn đánh kiểu gì cũng được khiến bọn họ sinh ra một ảo giác: Hình như không có Đại Võ cũng được!

Hoàn toàn không biết quân chủ lực các thành của Đại Hạ đều đã bị chur hầu điều vào trong liên quân trăm vạn người đi thảo phạt thái tử Đại Hạ, cho nên căn bản không tổ chức nổi lực lượng phản kháng mạnh mẽ. Tất cả rơi vào trong mắt người trong thiên hạ, nhao nhao coi thường Đại Hạ một lần nữa. Thế nhưng, trên gương mặt lạnh lùng của thái tử Đại Hạ trong giữa kinh thành lại lộ ra một tia vui mừng.

“Tất cả đều đến rồi sao? Tốt lắm! Bản cung nhất định phải ăn các ngươi, tất cả đều phải phun ra cả gốc lẫn lá cho ta!”

Đang nói, thái tử Đại Hạ gửi đi một phong thư.

Không lâu sau, một lão đầu tóc hoa râu lặng lẽ đến, nhìn thái tử Đại Hạ rồi lạnh lùng nói: “Lúc trước, bản tọa nhận ân huệ của phụ thân ngươi, hứa hẹn giúp hắc ta làm ba việc mới hết ân tình! Đã làm một việc, còn lại hai việc! Nếu trên tay ngươi có được tín vật của bản tọa vậy nói chuyện của ngươi ra đi!”

“Đa tạ tiên bối!”

Thái tử Đại Hạ mừng rỡ: “Tiền bối chắc hẳn cũng đã hiểu rõ tình huống của Đại Hạ ta hiện giờ! Kính xin tiền bối ra tay, chém giết liên quân chur hầu Đại Hạ cùng với liên quân sáu nước!”

Lão giả tóc hoa râu này nhú mày: “Giết quá nhiều người, tổn thương hòa khí”

Thái tử Đại Hạ giải thích: “Tiền bối, chỉ cần chém giết tướng lĩnh và cao thủ Tiên Thiên của bọn họ, bản cung sẽ đối phó với binh mã còn lại!”

Lão giả này giãn mày ra, gật đầu nói: “Được!”

Ngày hôm đó, vị lão giả này lập tức xông vào trong liên quân chư hầu trăm vạn người như chốn không người, thời gian không đến một chén trà đã giết sạch phiên vương và hoàng tử, các đại tướng lĩnh cùng cao thủ Tiên Thiên của liên quân chư hầu, sau đó biến mất. Trong liên quân chư hầu không có lãnh đạo, căn bản không đánh nổi.

Thái tử Đại Hạ xuất mã, hiểu rõ tình hình, hành động theo lý trí, sau đó liền thu nạp liên quân trăm vạn người này.

Thực lực của hắn ta bành trướng nhanh chóng.

Sau đó, thái tử Đại Hạ tự mình dẫn binh mã, mang theo đại quân trăm vạn người đi thảo phạt liên quân sáu nước.

Lúc này, liên quân sáu nước vẫn mơ mộng mở rộng lãnh thổ.

Đúng lúc này, một vị lão giả xa lạ đột nhiên xông vào trong liên quân, thấy quan liên giết, thấy cường giả liên tàn sát.

Bất kể là cường giả Hậu Thiên hay là cường giả Tiên Thiên đều không thể chống lại hắn ta.

“Ngươi là ai? Vì sao lại sát hại tướng sĩ sáu nước?” Có người kinh hãi chất vấn.

“Người chết không cần biết nhiều như vậy!”

Lão giả nhẹ nhàng phát tay, kinh khí bay ra từ trong tay áo hắn ta, không chỉ chém chết người nọ mà còn chém ra một rãnh lớn dài trăm trượng, sâu bảy trượng.

Sau khi giết hết tất cả tướng lĩnh và cao thủ, lão giả biến mất, không biết là đi đâu.

Nhưng không có thông soái, trăm vạn liên quân giống như ruồi bọ không đầu, hoàn toàn rối loạn.

“Nguyên soái bị giết chết, chúng ta mau chạy đi!”

“Tất cả tướng quân tướng lĩnh đều bị giết, chúng ta còn đánh trận gì nữa, mau trốn đi!”

“Đúng vậy, nếu không tên tàn nhẫn kia trở về.”

“Đừng nói nữa, trốn đi, nếu không trốn thì không xong đâu!”

Bọn họ tới tấp ném khôi giáp, chạt vật chạy trốn.

Nhưng lúc này, thái tử Đại Hạ đã dẫn đại quân trăm vạn người đi tới nơi này, nhìn liên quân các nước loạn như cào cào mà hai mắt đỏ ngầu, phun ra cừu hận, giận dữ quát: “Những tên này đều là kẻ xâm nhập! Giết cho bản cung, một người cũng không giữ!”

“Vâng, điện hạ!” Mọi người đáp lời.

Binh mã Đại Hạ triển khai vụ thảm sát đẫm máu.

Trận chiến này đã đánh một ngày một đêm.

Bởi vì tướng quân tướng lĩnh của liên quân các nước đã bị giết hết, chúng rồng không đầu hoàn toàn không có sĩ khí, căn bản không có sức phản kháng tử tế, cuối cùng đều bị binh mã Đại Hạ giết hết.

Trận chiến này nhanh chóng truyền khắp thiên hạ, người trong thiên hạ hoảng sợ.

“Liên quan chư hầu trăm vạn người và liên quân sáu nước trăm vạn người cứ như vậy mà thất bại?”

“Đây là hai trăm vạn binh mã, vậy mà lại thua nhanh như vậy?”

“Nghe nói, thái tử Đại Hạ mời tới một vị cường giả Tông Sư, vị Tông Sư kia quá mạnh, chính là hắn ta đã giết sạch toàn bộ tướng lĩnh và cường giả của hai đại liên quân nên thái tử Đại Hạ mới có cơ hội!”

“Thì ra là như thế, khó trách!”

“Thật sự đã xem thường thái tử Đại Hạ, sâu không lường được nha! Đại Hạ, không thể trêu chọc!”

“Sáu quốc gia kia phải đau lòng rồi, nhiều binh mã như vậy đều bị giết mất! Không chỉ tổn hại quân lực lớn, mà còn phải cẩn thận bị thái tử Đại Hạ tính sổ sau thu “Đại Võ không tham gia chiến dịch phạt Hạ này thật sự là một quyết định sáng suốt!”

Mọi người bàn tán sôi nổi.

Lúc trước, mọi người còn tưởng rằng thái tử Đại Hạ khinh suất, hành sự theo cảm tính, cho nên mới làm ra sự việc tàn sát

điên cuồng như vậy, lại dẫn đến nội chiến một lần nữa, đẩy Đại Hạ vào vực sâu!

Bây giờ xem ra người ta đâu phải là khinh suất?

Người ta rõ ràng có con át chủ bài, rõ ràng đã tính toán kỹ càng rồi.

Chỉ trong mấy ngày đã hóa giải hết tất cả nguy cơ của Đại Hạ, chỉ một chữ: mạnh!

1196 chữ

Chương 896: Có đánh tiếp hay không?

Mọi người cẩn thận nhìn lại vị thái tử Đại Hạ này một lần nữa, không hổ là thái tử đã từng được mọi người mong đợi, quả nhiên rất giỏi!

Giao Đại Hạ vào trong tay người này chắc chắn sẽ không suy bại, nói không chừng sẽ quật khởi lần nữa.

Lâm Bắc Phàm đương nhiên cũng chú ý tình hình của Đại Hạ, hết thấy đều không ngoài dự liệu của hắn.

Thái tử Đại Hạ có con át chủ bài, cho nên mới dám tùy ý làm bậy như thế.

Chỉ là có chút chuyện khiến Lâm Bắc Phàm không thể tưởng tượng được, át chủ bài của hắn ta hình như hơi lớn.

“Bên ngoài đồn nhau vị lão giả thần bí bị thái tử Đại Hạ sai khiến là một vị Tông Sư! Nhưng theo ta thấy, chỉ sợ vị lão giả kia đã đạt tới cấp bậc Đại Tông Sư rồi!” Lâm Bắc Phàm cười lâm bảm.

Từ tin tức mà triều đình thu thập được có thể thấy vị lão giả thần bí kia nhẹ nhàng vung tay chém giết cao thủ Tiên Thiên, quả thật có được thực lực Tông Sư cho nên mới được người ta nhận định là Tông Sư. Nhưng thông qua thông tin thu thập được thì Lâm Bắc Phàm phỏng đoán tám phần chắc chắn đối phương là một vị Đại Tông Sư, là một trong những cường giả trong thiên hạ.

Bởi vì cho dù là Tông Sư xông vào trong đại quân trăm vạn người, chém giết cường giả Tiên Thiên không hề dễ dàng như

vậy.

Đối phương lại dễ dàng làm được, cho nên rất có khả năng là Đại Tông Sư.

Tuy rằng thái tử Đại Hạ có một vị Đại Tông Sư tương trợ, nhưng Lâm Bắc Phàm tuyệt không hoảng hốt. Người có Đại Tông Sư, ta là Đại Tông Sư, ai sợ ai? Đánh với nhau nhiều nhất là kẻ tám lạng người nửa cân, người có thể làm gì ta? Vả lại qua không lâu nữa, hắn cũng không phải là Đại Tông Sư! Mà là... trên cả Đại Tông sư! Tông Sư tôi cao!

Ngoại trừ một nữ nhân như thần như ma kia, trong thiên hạ còn ai có thể là địch thủ của hắn? Cho nên, Lâm Bắc Phàm không làm gì cả, ở trong hoàng cung kinh thành, yên lặng quan sát gió cuốn mây bay, thay đổi bất ngờ của Đại Hạ.

Lúc này, trong lãnh thổ Đại Hạ, sau khi đánh bại liên quân sáu nước, sĩ khí chấn động, thái tử Đại Hạ tiếp tục dẫn đại quân trăm vạn người một đường thừa thắng truy kích, thu phục đất đai đã mất. Liên quân sáu nước vừa mới đại bại, binh mã đóng quân ở Đại Hạ của sáu nước đều cực kỳ sợ hãi, còn chưa đánh đã bỏ chạy.

Vì thế, những mảnh đất bị xâm chiếm kia nhanh chóng bị thái tử Đại Hạ thu về, vua của sáu nước đau lòng muốn chết, vất vả lắm mới cướp được đất đai, còn chưa cầm nóng đã bị cướp trở về.

Hơn nữa còn liên tiếp tổn thất rất nhiều binh mã, lại đắc tội với Đại Hạ một lần nữa.

Quả thực là mất hết cả thể diện rồi.

Sớm biết như thế thì đã học theo Đại Võ, không xuất binh rồi.

Lúc này, thái tử Đại Hạ tiếp tục thừa thắng truy kích, thu phục địa bàn, một đường đánh tới cực đông của dãy núi Bạch Hổ mới ngừng lại.

Trăm vạn binh mã, cờ hiệu tung bay, sĩ khí cao ngất, nhưng lại chưa tiến thêm một bước nữa.

Một vị tướng quân bên cạnh khó hiểu, chấp tay hỏi: “Thái tử điện hạ, vì sao không tiếp tục? Bây giờ ý chí chiến đấu của các tướng sĩ rất cao, thủ thế chờ phát động, dựa vào khí thế ngút

trời này của chúng ta nhất định có thể đánh xuyên qua dãy núi Bạch Hổ, thu cực đông trở về!“Thái tử Đại Hạ lắc đầu: “Bản cung cũng nghĩ thế, nhưng bây giờ không phải lúc!”

“Thái tử điện hạ, vì sao?”

“Bởi vì, cực đông đã rơi vào tay Đại Võ!”

Thái tử Đại Hạ cực kỳ bất đắc dĩ nói: “Đại Võ không thua kém Đại Hạ hoàng triều chúng ta, binh cường mã tráng, quân lực lớn mạnh!”

“Ở thời kỳ đỉnh cao của triều ta còn không biết làm sao với bọn hần? Bây giờ Đại Võ hưng thịnh, quốc lực ngày càng phát triển, Đại Hạ ta lại trải qua thảm họa băng tuyết trăm năm mới có một lần, không ngừng nội loạn, trong nước đã không bằng trước đây, làm sao có thể là đối thủ của Đại Võ”

“Cho nên tiếp tục đánh thì tất nhiên chúng ta sẽ tổn thất nghiêm trọng! Cho dù thắng cũng là thắng trong bị thảm”

Thái tử Đại Hạ thở dài: “Nhưng hiện tại chúng ta còn có rất nhiều loạn trong giặc ngoài chưa giải quyết xong, trong nước vẫn còn biến động, nếu như tổn hại binh lực, tất nhiên sẽ họa vô đơn chí, đổ thêm dầu vào lửa! Cho nên, không thể đánh tiếp!”

“Thái tử điện hạ nói rất đúng!” Tướng quân gật đầu.

“Đáng sợ nhất chính là, nếu bởi vậy mà đụng chạm đến Lâm Bắc Phàm, vậy chúng ta sẽ được một mà mất mười!” Sắc mặt của thái tử Đại Hạ nặng nề: “Hắn là người đáng sợ, trên ngựa có thể đánh giặc, xuống ngựa có thể trị quốc, tinh thông văn thao võ lược, là đối thủ đáng sợ nhất mà bản cung từng gặp qua, không ai có thể sánh bằng! Bản cung đã từng thua trong tay hắn! Nếu chúng ta chọc giận Lâm Bắc Phàm, khiến hắn lần nữa dẫn binh tác chiến, vậy ưu thế mà chúng ta vô cùng vất vả mới chiếm được có thể sẽ bị diệt trong một khoảnh khắc!” Vị tướng quân kia cảm thấy sợ hãi trong lòng mà gật đầu.

Là tướng quân hành quân đánh giặc, không ai không biết Lâm Bắc Phàm. Bởi vì người đàn ông này là rất đáng sợ! Mặc dù xuất thân quan văn nhưng hắn lại vô cùng giỏi trong việc đánh giặc.

Hai năm qua, đánh bảy tám trận đại chiến, kết quả mỗi một trận đại chiến đều chỉ cần trả một cái giá nhỏ đã giành được toàn thắng!

Được gọi là quân thần cũng không hề quá đáng chút nào!

Người làm tướng vừa khao khát có thể giao chiến với Lâm Bắc Phàm, vừa sợ đánh trận với hắn.

Bởi vì tri kỷ khó cầu, đối thủ cũng khó cầu, có thể giao chiến với một vị quân thần như Lâm Bắc Phàm là điều mà tướng quân nào cũng đều vô cùng khao khát!

Nhưng lại sợ đánh trận với hắn, bởi vì xác suất thua rất lớn!

Một khi thua, hậu quả...

1094 chữ

Chương 897: Đột phá cảnh giới tối cao

“Bản cung không muốn thua lần thứ hai! Lần này thua chính là vạn kiếp bất phục!”

Thái tử Đại Hạ cười khò: “Cho nên, trước khi không có kế sách vẹn toàn, bản cung sẽ không đánh tới dãy núi Bạch Hổ, thu hồi cực đông!”

“Điện hạ nói rất đúng, mặc tướng đã hiểu rồi!” Tướng quân lớn tiếng nói.

Thái tử Đại Hạ nhìn thoáng qua dãy núi Bạch Hổ cách đó không xa, không cam lòng quay đầu trở về.

“Chúng ta trở về đi! Ngày khác khi bản cung quay lại đây, nhất định sẽ ...thu hồi lại cực đông!”

Trăm vạn đại quân đông đảo quay đầu trở về.

Sau khi trở lại kinh thành Đại Hạ, thái tử Đại Hạ điều chỉnh triều cương trong nước, ổn định binh mã bên ngoài, sau đó chuẩn bị công cuộc đăng cơ, lên làm hoàng đế.

Đây là một sự kiện lớn thu hút sự chú ý của thế giới.

Mỗi một vị hoàng đế lên ngôi đều thích gửi thư cho các quốc gia khác, mời bọn họ đến chứng kiến thời khắc lịch sử này.

Đương nhiên Đại Võ cũng nhận được thư mời, hơn nữa còn chỉ đích danh mời Lâm Bắc Phàm tham gia nhưng hắn lại từ chối chuyện này.

Lâm Bắc Phàm biết rõ thái tử này có chủ ý gì, luôn nhìn chăm chăm vào hắn, muốn hắn quy phục hắn ta.

Nếu không dùng được thì sẽ hủy diệt.

Nếu người đi một mình, có thể người sẽ không thể trở lại được nữa.

Cho nên, Lâm Bắc Phàm chỉ định một vị đại thần để hắn ta đại biểu Đại Võ tham gia.

Mà hắn vừa xử lý triều chính vừa tiếp tục chuẩn bị hôn lễ với nữ đế.

Lúc này, Đại Viêm hoàng triều muốn luyện chế thuốc trường sinh bất lão một lần nữa, tốn một nghìn vạn lượng bạc mua một ít long cốt từ trên tay hắn.

Sau khi sổ tiền này vào sổ sách, Lâm Bắc Phàm kinh ngạc phát hiện ra đã đến lúc mình thăng cấp!

Hơn một năm nay, hắn đã có được hai trăm triệu lượng từ các thể lực thông qua xương rồng.

Cộng với một số khoản thu nhập khác, tổng doanh thu đã đạt ba trăm triệu lượng. Tham ô nhiều tiền tài như vậy, hoàn toàn có thể đẩy hắn lên một cấp!

Nếu đã đến lúc thăng cấp rồi vậy thì thăng cấp thôi!

Đến buổi tối, khi đêm khuya vắng vẻ, Lâm Bắc Phàm vụng trộm lên ra khỏi kinh thành.

Bởi vì lần này muốn thăng cấp làm Đại Tông Sư tối cao có thể gây ra chút động tĩnh lớn, cho nên Lâm Bắc Phàm chạy hơi xa, chạy đến giữa rừng sâu cách kinh thành gần hai trăm dặm mới ngừng lại.

Phóng tinh thần lực ra ngoài, sau khi phát hiện không có người, hắn hưng phấn nói trong lòng: “Hệ thống, thanh toán cho ta!”

[Tinh! Ký chủ đã tham ô số vàng bạc châu báu trị giá ba trăm mười hai triệu lượng, con số rất lớn, phần thưởng là dung hợp

với tiêu bản nhân thần Doãn Trọng (người bất tử) (hậu kỳ)!]
Một nguồn sức mạnh khủng bố lập tức xuyên vào trong thân
thể Lâm Bắc Phàm.

Nguồn sức mạnh này thật sự quá khổng lồ!

Phải biết rằng, hãn dung hợp nhân vật này có thể nói là thần
trong nhân gian!

Hắn ta đã sống hơn năm trăm năm và có hơn năm trăm năm
công lực!

Đây chính là một tuyệt kỹ võ học khủng bố, có thể làm cho
người ta hóa thân thành rồng, ngự không để đi, biến thành
hình rồng công kích kẻ thù, có thể tránh độc, chữa thương, hộ
thể... uy lực vô cùng!

Còn có năng lực bất tử!

Chỉ cần Lâm Bắc Phàm nguyện ý cũng có thể có được thân thể
bất tử, tiếp tục sống mãi!

Nguồn sức mạnh này cuộn cuộn bất tận, liên tục không ngừng
khiến hắn đã có chút không kịp thích ứng Sau đó, có một
luồng ký ức khổng lồ đổ vào não của hắn.

Ký ức này bao gồm tất cả võ học của vị thần trong nhân gian
này, cùng với pháp thuật của Đồng thị...

Thực sự quá mạnh rồi!

Lâm Bắc Phàm ngồi xếp bằng, tăng tốc hấp thu nguồn sức
mạnh này.

Thực lực của hắn cũng đang tăng lên liên tục!

Mà ở bên ngoài, trời đất mây gió đổi màu, sấm chớp đùng
đùng, mưa gió bão bùng, mơ hồ có thể nhìn thấy hình ảnh một
con rồng dữ tợn ở giữa, còn nghe được tiếng rồng kêu gào,
cảnh tượng vô cùng dọa người.

Bạch Quan Âm trong kinh thành biến sắc, nhìn về phía Lâm
Bắc Phàm.

Đôi mày liễu nhíu lại, lâm bẩm: “Có người muốn đột phá Đại
Tông Sư tối cao?”

Lại cảm nhận một cách cẩn thận, phát hiện khí tức của người này có chút quen thuộc.

Khóe miệng cong thành một độ cong đẹp: “Hóa ra là hắc! Tốc độ thật nhanh!”

Thân thể liền nhảy lên không trung trong nháy mắt, vậy mà lại giẫm lên không khí, ngự không để đi. Mỗi một bước đều vượt qua mấy ngàn trượng, nhanh chóng bay về phía Lâm Bắc Phàm.

Trong một túp lều trong núi sâu cách đó hai nghìn dặm.

Một lão đầu tóc hoa râm nhưng sắc mặt hồng nhuận đi ra từ bên trong, vừa hút tẩu thuốc vừa nhìn qua kính thành Đại Ngũ, cười nói: “Lại có thêm một vị đạo hữu, đạo của ta không cô đơn!”

Sau đó lại nhíu mày: “Chỉ là khí tức của vị đạo hữu này... Khí huyết tràn đầy, hình như chưa tới ba mươi tuổi! Ôi, mấy năm trước gặp phải một nữ nhân yêu nghiệt kia, làm xương cốt của lão hủ sắp gãy! Bây giờ hình như có vẻ càng yêu nghiệt hơn rồi... Thiên hạ này cuối cùng vẫn thuộc về người trẻ tuổi!”

Nói xong, vậy mà hắc ta lại bay lên cao, hóa thành một con chim hồng, bay về phía Đại Võ.

Giờ này khắc này, Bạch Quan Âm đã đi tới nơi mà Lâm Bắc Phàm đột phá, đứng ở bên ngoài hộ pháp.

Chỉ là nhìn cảnh hắc đột phá, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

1139 chữ

Chương 898: Cao thủ đỉnh tiêm trong thiên hạ hội tụ

“Đến tột cùng là hắc tu luyện võ công gì mà cảnh đột phá lại đáng sợ thế này?”

Vừa mưa to gió lớn vừa sấm chớp ùng ùng, mơ hồ còn có thể nhìn thấy một con rồng du ngoạn ở trong mưa gió sấm chớp.

Lâm Bắc Phàm khiến nàng cảm thấy rất thần bí, bình thường không tu luyện nhiều nhưng thực lực vẫn tăng vọt.

Nhất là từ khi đối phương đột phá trở thành Tông Sư tới nay, trên người đã có rất nhiều bản lĩnh kỳ quái, có thể hô mưa gọi gió, có thể thực chất hóa tinh thần lực...

Trông có vẻ không giống một con người mà lại giống yêu quái hơn.

Hiện giờ cảnh tượng đột phá này càng giống yêu quái hơn. Tuy kinh hãi nhưng Bạch Quan Âm vẫn nghiêm túc thủ hộ ở bên ngoài.

Trong lòng vô cùng chờ mong, sau khi Lâm Bắc Phàm đột phá trở thành Đại Tông Sư tối cao sẽ có bản lĩnh gì.

Có thể đối đầu với nàng của hiện tại hay không.

Ước chừng hai canh giờ sau, cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng chấm dứt đột phá, bước ra một bước dài, trở thành võ giả đỉnh cấp nhất thiên hạ - Đại Tông Sư tối cao.

Kiểm tra bản thân, phát hiện thực lực hiện tại của mình vô cùng ghê gớm!

Chưa đến ba hiệp đã có thể đánh bại chính mình của trước đây!

Mạnh đến kỳ lạ! Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu lên, nhìn thấy bên ngoài có một nữ tử lạnh lùng, đứng sừng sững trên không trung như tiên tử.

Nàng là Bạch Quan Âm, Lâm Bắc Phàm đã cảm nhận được từ lúc mới tới. Chỉ là đang bận rộn đột phá, không rảnh quan tâm.

Lúc này, sương trắng trên mặt Bạch Quan Âm đã không ngăn được tầm mắt của Lâm Bắc Phàm. Hắn đã nhìn thấy một khuôn mặt lạnh lùng và tuyệt mỹ trong đó.

Nàng đẹp một cách rất đặc biệt!

Không khoan thai cao quý, khuynh quốc khuynh thành giống như nữ đế, không xinh đẹp thanh cao, tiểu thư khuê các như Lý Sư Sư, không có tư thế oai hùng hiên ngang, mang vẻ đẹp của nữ anh hùng như Mạc Như Sương, không kiêu diễm mê

hoặc giống như Tử Nguyệt nữ đế, không xinh đẹp ngay thơ đáng yêu giống như tiểu quận chúa...

Vẻ đẹp của nàng nhiều thêm một phần tiên ý!

Giống như tiên tử ở Quảng Hàn Cung, tiên ý dạt dào, không thể với tới!

Lúc này, khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp này lại mang theo một ý cười, vui mừng nói: “Lâm Bắc Phàm, chúc mừng ngươi đã đột phá trở thành Đại Tông Sư tối cao! Ta biết sớm muộn gì cũng có một ngày ngươi sẽ tu luyện tới cảnh giới này! Chỉ là khiến ta thật không ngờ ngày hôm nay tới nhanh như vậy!” Lâm Bắc Phàm cười cười bay ra: “Bạch Quan Âm, đa tạ vừa rồi đã hộ đạo!”

Bạch Quan Âm lắc đầu: “Không cần cảm ơn! Ngay cả khi không có ta, ngươi cũng sẽ đắc đạo! Chỉ là lời của ngươi làm cho ta vô cùng khó hiểu! Bởi vì ta cảm thấy hình như trên người ngươi có đạo của vài người! Những đạo này không giống nhau, nhưng lại bị ngươi dung hợp cùng một chỗ, hóa thành đạo của ngươi! Trông thực sự có chút kỳ quái!”

Lâm Bắc Phàm cười thầm, hắn dung hợp nhiều tiêu bản nhân vật như vậy, không phải đã dung nhập toàn bộ đạo của bọn họ vào hay sao?

“Mỗi người đều có tạo hóa của riêng mình!” Hắn giải thích như vậy.

“Vậy cũng đúng, tạo hóa khác nhau, đạo cũng sẽ khác nhau!”

Bạch Quan Âm nhìn Lâm Bắc Phàm trước mắt, trong đôi mắt xinh đẹp nảy ra ý muốn khiêu chiến: “Chúng ta đánh một trận, thế nào?”

Là một võ giả đỉnh cấp dụng phải cao thủ đồng cấp, nếu như không đánh một trận sẽ làm cho người ta cảm thấy tiếc nuối.

“Vô cùng sẵn lòng!” Hai mắt Lâm Bắc Phàm nóng rực như lửa.

Đối thủ hiếm có, hắn cũng muốn chiến đấu.

Muốn nhìn xem thực lực của mình hiện tại rốt cuộc đạt tới trình độ nào.

Càng muốn biết nữ tử trước mắt như thần như ma đã tu luyện tới cảnh giới nào.

“Nhưng mà chờ một chút, có một vị đạo hữu khác tới rồi!”

Hai người Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn một hướng Tây Bắc.

Nơi đó có một vị lão đầu tóc hoa râm, quần áo bình thường, một tay đang kẹp tẩu thuốc, cười tủm tỉm đạp gió đi đến.

Trong nháy mắt đã đến trước mặt hai người...

Vị lão giả thoát nhìn bình thường, không có gì khác với lão nông dân bình thường, nhưng lại đứng sừng sững giữa không trung mà không hề dựa vào gì hết, dưới khí thế của hai vị Đại Tông Sư tối cao, vậy mà vẫn hút tẩu thuốc một cách bình tĩnh và tự nhiên, có thể nhìn ra được sự bất phàm của hắn ta.

Hắn ta nhìn Bạch Quan Âm trước, nói với vẻ ngạc nhiên:

“Bạch nha đầu, mấy năm không gặp mà thực lực của ngươi lại lên rồi! Năm đó chúng ta đánh nhau bảy ngày bảy đêm, sau đó bại bởi một chiêu hiểm của ngươi, nhưng bây giờ xem ra chỉ sợ chưa cần đến một nghìn hiệp, lão phu đã bại trong tay ngươi rồi! Lợi hại, ha ha!”

Hắn ta lớn tiếng cười, vô cùng hào sảng rộng lượng, dường như không đặt thắng và thua trong lòng. Bạch Quan Âm hơi cúi đầu, nói với vẻ kính trọng: “Chào tiền bối!”

Đối phương vừa cười vừa phát tay: “Bạch nha đầu, đừng gọi ta là tiền bối, con đường võ đạo người nào đạt thành tựu trước thì đứng trước! Ngươi đi phía trước ta, nên là ta gọi ngươi là tiền bối mới đúng, ha ha!”

“Không dám nhận, tiền bối khách sáo rồi!” Bạch Quan Âm nói.

Lúc này, lão giả nhìn về phía Lâm Bắc Phàm bên cạnh nàng, càng kinh ngạc hơn: “Vị này... chính là đạo hữu vừa mới đột phá thành Đại Tông Sư tối cao, thoát nhìn thật sự trẻ tuổi quá! Còn trẻ hơn Bạch nha đầu năm đó, cũng là yêu nghiệt! Thật đúng là giang sơn thế hệ nào cũng có nhân tài xuất hiện, ha ha...”

“Chào tiền bối!”

Lâm Bắc Phàm hành lễ của văn bối: “Không biết tục danh của tiên bối là gì?”

1071 chữ

Chương 899: Đại chiến

“Tục danh của lão phu à?”

Đối phương cười khò lắc đầu: “Sống lâu quá, đã sớm quên mất rồi! Ba trăm năm nay, trở mắt nhìn từng người bạn già một ra đi, chỉ còn lại một mình ta lẻ loi cô độc... vì không để mình quá mức đau khổ mà rất nhiều thứ đã quên mất! Người thích gọi gì thì gọi cái đó, gọi ta là lão già cũng được, gọi ta là lão ăn mày cũng không sao... ha ha!”

Lâm Bắc Phàm vô cùng ngạc nhiên, vậy mà lão tiên bối này đã sống hơn ba trăm năm!

Còn cổ hơn cả một hoàng triều nữa!

Bạch Quan Âm nói: “Tiên bối quả thật không có tục danh gì, lúc trước khi ta hỏi hắn ta cũng không đáp, trực tiếp gọi tiên bối là được!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, đổi cách gọi: “Tiên bối”

Bạch Quan Âm hùng hực ý chí chiến đấu: “Đại Tông Sư tôi cao trong thiên hạ đều đã đến đây, chúng ta phân cao thấp một trận đi, thế nào?”

Lâm Bắc Phàm lập tức gật đầu: “Đúng ý ta!”

Sau đó, hai người cùng nhìn về phía lão giả.

Lão giả vừa nhả khói thuốc vừa cười ha ha, gật đầu: “Được, rất lâu rồi lão hủ chưa hoạt động gân cốt, để ta chơi với hai người các ngươi! Tiếp chiêu!”

Vừa dứt lời, tẩu thuốc trong tay đã bị ném đi, quăng về phía Lâm Bắc Phàm.

Hắn không dám đắc ý.

Tuy chỉ là một tẩu thuốc bình thường nhưng cộng thêm ý chí võ đạo của lão giả sẽ biến thành thần binh lợi khí kiên cố

không gì phá nổi, sở hữu uy lực đời non lấp bể, giống như phi đao của Lâm Bắc Phàm vậy.

Trên tay hắn hóa ra một quầng sáng màu vàng, tung một quyền đánh bay nó về.

Lão giả tiếp được tẩu thuốc, cười lớn bảo: “Công phu hay lắm!”

Lại ra tay đánh tiếp!

Bạch Quan Âm cũng ra tay.

Nàng đồng thời ra tay với cả hai người, một tay siết thành quyền đánh về phía lão giả, một tay siết thành quyền đánh Lâm Bắc Phàm.

Hai vị cường giả đồng thời ra tay, Lâm Bắc Phàm không thể không đồng thời ứng phó.

Lão giả cũng như thế.

Ba vị cường giả đỉnh cấp đương thời đã đánh nhau như vậy!

Mỗi một chiêu thức đều sở hữu thần uy tối cao, đều như đời non lấp bể, hoặc hủy thiên diệt địa!

Chỉ riêng một chút dư uy trong đó rơi xuống đã có thể giết chết Tiên Thiên trong một giây.

“Ầm!”

“Ầm!”

Trong nháy mắt, một mảnh rừng sâu núi thẳm bị hủy diệt đến hoàn toàn thay đổi, bãi bể nương dâu cũng chỉ là như thế!

Nhưng ba người vẫn chiến đấu như cũ, đã không để ý đến tình hình bên ngoài nữa!

Tuy đều là Đại Tông Sư tối cao đương thời nhưng cách đánh của bọn họ đều hơi khác nhau.

Ví dụ như lão giả, chiêu thức của hắn ta vô cùng bình thường thậm chí có hơi vụng về giống như một đứa trẻ ngay cả đi đường còn không vững, hoặc là một lão già uống rượu say, tùy tiện đánh một quyền vậy. Nhưng người ta đã đạt đến cảnh giới trở lại nguyên trạng, mỗi một quyền đều có thể hóa mụ nát thành thần kỳ.

Chiêu thức của Bạch Quan Âm cũng đơn giản nhưng lại khá gọn gàng dứt khoát.

Ra quyền là ra quyền, ra chưởng là ra chưởng, tung cước là tung cước, không chơi hư chiêu với người, nhưng mỗi một chiêu thức đều được nàng phát huy đến cực điểm, cực kỳ hoàn mỹ, quả thật chính là quyền sách tuyệt học.

Đến lượt Lâm Bắc Phàm thì lại khác.

Hắn đánh vô cùng linh hoạt, thay đổi đa dạng, khiến người không nhìn ra chiến thuật của hắn.

Ba người đại chiến, vốn dựa theo thực lực xếp hàng chắc hẳn là Bạch Quan Âm xếp đầu tiên, lão giả xếp giữa rồi Lâm Bắc Phàm xếp chót.

Bạch Quan Âm đã từng đánh bại lão giả cho nên theo lý xếp hàng trước.

Lâm Bắc Phàm vừa mới trở thành Đại Tông Sư tối cao, nên móng thật sự quá nông cho nên xếp cuối.

Nhưng điều khiến lão giả buồn bực chính là hắn ta đánh không lại Bạch Quan Âm cũng thôi đi, dù sao cũng đã từng thua...

Nhưng bây giờ, hình như cũng không đánh lại được cả Lâm Bắc Phàm.

Lực phòng thủ của hắn vô địch, cơ thể còn cứng hơn cả kim cương, đánh lên người hắn tay cũng đau, nội lực thì vô biên vô tận, có thể nhanh chóng hồi phục.

Tuổi còn trẻ chắc hẳn kinh nghiệm thiếu thốn mới phải, nhưng đối phương còn lão làng hơn cả hắn ta.

Hơn nữa, sở hữu các loại chiêu thức kỳ quái, ví dụ như hô mưa gọi gió, gọi sấm chớp, tấn công bằng tinh thần...

thường rất bất ngờ, hại hắn ta suýt chút nữa thì mất mặt.

Cả người từ trên xuống dưới dường như không có khuyết điểm!

Lão giả không khỏi chìm vào trong nghi ngờ, tiểu tử này sẽ không phải yêu quái khoác da người đây chứ?

Bằng không, sao có thể mạnh như thế?

Bạch Quan Âm cũng rất bất ngờ, Lâm Bắc Phàm hình như có hơi mạnh đến khó tin!

Vừa trở thành Đại Tông Sư tối cao đã đánh có qua có lại với hai cường giả lâu năm như bọn họ!

Ngay cả mấy lần nàng ra sát chiêu hắn đều có thể dễ dàng tiếp được!

Ngược lại là vị tiên bối đó có hơi luống cuống tay chân, lo cái này mất cái kia!

Trong lòng nàng không khỏi dâng lên hai chữ: Biến thái!

Như vậy sau nghìn chiêu, lão giả là người đầu tiên rút khỏi chiến trường, vừa hút tẩu thuốc vừa cười khỏ, nói:

“Lão phu không được, tuổi tác lớn rồi có hơi không được trọng dụng, không kiên trì được lâu như vậy, các người tiếp tục đi!”

Hai người hơi gật đầu, sau đó toàn lực ứng phó đối phương.

1121 chữ

Chương 900: Hóa rồng

Giờ này khắc này, Lâm Bắc Phàm mới sâu sắc cảm giác được sự đáng sợ của Bạch Quan Âm!

Vì mỗi một chiêu thức của đối phương tuy thoát nhìn vô cùng bình thường nhưng đều sở hữu uy lực dồi dào non lấp bể.

Một quyền đánh ra toàn bộ ngọn núi nhỏ đều bị san phẳng!

Lâm Bắc Phàm trở nên hơi khó nhọc.

Trừ phi sử dụng tuyệt chiêu cấm kỵ không phải người chết thì là ta chết, bằng không sau nghìn chiêu sẽ thua!

Vì thế, sau khi hắn há miệng phát ra một tiếng rồng ngâm, cơ thể lập tức hóa thành một con rồng lấp lánh ánh vàng, điều khiển gió mưa sấm chớp, nhanh chóng di chuyển giữa không trung, vô cùng uy nghiêm.

Lão giả giật nảy mình: “Không phải yêu quái thật đấy chứ?”

Bạch Quan Âm cũng vô cùng ngạc nhiên.

Kim long há miệng rống: “Hai vị chó kinh ngạc, đây là thần công [Long Thần Công] mà ta tu luyện, luyện đến cảnh giới cao nhất có thể hóa thân thành rồng, thực lực tăng lên mấy lần!”

“Hóa ra là như thế, vậy mà thiên hạ còn có kỳ công như vậy!”

Lão giả gật đầu, cũng không biết có tin hay không...

Con rồng to lớn quay về phía Bạch Quan Âm, há miệng nói: “Đến đây!”

“Cầu còn không được!” Bạch Quan Âm quát to một tiếng, cơ thể giống như một đường ảo ảnh, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt con rồng, sau đó tung một chưởng.

Một chưởng này thoát nhìn vô cùng bình thường, cũng không có khí thể kinh thiên động địa, cũng không có sát khí ngút trời, càng không thể cảm giác được một chút kinh khí nào.

Cảm giác không giống chiêu thức mà một vị Đại Tông Sư tối cao có thể đánh ra, nhưng một chưởng này lại vô cùng cao minh, vì Bạch Quan Âm đã ngưng tụ toàn bộ sức mạnh trong một chưởng này, cũng không hề phát ra ngoài cho nên không nhìn ra được sự thay đổi gì.

Một chưởng này đã đánh lên cơ thể rồng to lớn như thế.

“Ầm!” Phát ra tiếng vang to lớn.

Giống như không gian cũng bị đánh vỡ vậy.

Nhưng Lâm Bắc Phàm chỉ cảm thấy hơi đau đốn, hoàn toàn có thể nhẫn nhịn được.

Nếu đổi lại là trước kia, chịu một chưởng như vậy chắc chắn sẽ trọng thương, phun ra máu.

Không thể không nói sau khi chuyển hóa thành cơ thể rồng, toàn thân đều là vảy rồng, lực phòng ngự tăng lên rất nhiều.

Bạch Quan Âm vô cùng ngạc nhiên, một chưởng hàm chứa toàn bộ sức lực của mình dường như cũng không mang tới được tác dụng gì.

“Thần Long Bài Vĩ!” Lâm Bắc Phàm không chế cơ thể rồng, quất đuôi một cái.

Bạch Quan Âm không dám đỡ, quay người một cách linh hoạt, giống như dịch chuyển tức thời, tránh được một chiêu Thần Long Bài Vĩ này.

Sau đó chiến ý nhanh chóng dâng cao, tiếp tục chiến đấu.

Lâm Bắc Phàm cũng như thế, mới đầu còn chưa quen không chế cơ thể rồng, bị Bạch Quan Âm đánh trúng mấy lần, nhưng cũng không bị thương.

Cùng với hần không chế cơ thể rồng càng lúc càng linh hoạt, chiến lực càng ngày càng mạnh, một vuốt rồng ẩn xuống đã phá hủy một đỉnh núi.

Tùy tiện quét đuôi một cái đã quét sạch một mảnh rừng.

Thậm chí còn có thể phun ra khí rồng tạo thành một biển lửa.

Bạch Quan Âm dần chật vật!

Con kim long này quá vô địch rồi!

Toàn bộ cơ thể cứng như kim cương, đánh thế nào cũng không phá được hàng phòng thủ.

Hơn nữa còn biết tấn công bằng pháp thuật, vừa phun lửa vừa phóng sấm sét, thật sự là ép người phát điên.

Nhưng nàng cũng càng đánh càng hưng phấn.

Nhiều năm như vậy cuối cùng nàng cũng gặp được một đối thủ đáng để chiến một trận!

Chỉ có như thế mới có thể chỉ dẫn mình trên con đường tiến lên, tương lai mới có hy vọng chứng đạo cảnh giới Lục Địa Thần Tiên!

Vì thế chiến lực của nàng thăng hoa đến cực điểm, lại đột phá hơn trước một chút! Phải biết rằng, tu luyện đến cảnh giới Đại Tông Sư tối cao, trên cơ bản đã thuộc hàng võ giả cực hạn, mỗi lần đột phá hơn trước một chút đều là tiến bộ cực lớn, là cơ hội có cầu cũng chẳng được!

Bạch Quan Âm đánh rồi lại đánh, đánh đến đột phá!

Đối với thiên phú võ học của nàng, Lâm Bắc Phàm chỉ có thể cảm thán thật sự là một yêu nghiệt!

Lão giả đợi ở một bên đã sớm xem thế là đủ rồi.

“Hai người trẻ tuổi này thật sự quá dọa người, người này yêu nghiệt hơn người kia! Không thể không thừa nhận mình đã già rồi, không theo kịp bước chân của người trẻ tuổi!”

Đúng lúc này, sắc trời đã hơi sáng, Lâm Bắc Phàm cảm thấy đã đến lúc trở về, vì thế hắt hô to: “Bạch Quan Âm, thời gian đã không còn sớm nữa, chúng ta tự thể hiện một chiêu tuyệt học của mình, ngày khác lại chiến tiếp, được không?”

Bạch Quan Âm gật đầu đáp: “Được!”

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, Bạch Quan Âm dường như tung ra một chiêu lại dường như tung ra trăm chiêu, toàn bộ thiên địa đều là chiêu ảnh.

Hơn nữa, những chiêu ảnh này đều có thể chồng lên nhau.

Nếu trăm chiêu này chồng lên nhau sẽ tạo thành lực sát thương gấp trăm lần, vô cùng khủng khiếp! Lâm Bắc Phàm nhìn thấu huyền cơ, không dám đắc ý, cũng thi triển tuyệt học.

“Vạn Lôi Oanh Đỉnh!”

Tia sét tím trên trời đánh xuống âm âm.

Bị Lâm Bắc Phàm điều khiển, nó hóa thành một cột lôi khủng bố phóng tới.

Chiêu ảnh và cột lôi va chạm dữ dội với nhau!

“Ầm ầm ầm...”

Thiên địa dường như đều sụp đổ!

Động tĩnh to lớn này đến ngay cả kinh thành cách đó hai trăm dặm cũng cảm giác được, mọi người nhao nhao ngẩng đầu nhìn với ánh mắt kinh hãi.

“Bên đó xảy ra gì thế, âm thanh lại đinh tai như vậy?”

“Cảm giác sống tiếng sấm, rất dọa người!”

“Hình như ta nhìn thấy một con rồng...”

1149 chữ

Chương 901: Chốt rồi đấy nhé!

Đại khái khoảng nửa chung trà sau, trời đất lại khôi phục như thường.

Lâm Bắc Phàm đã hồi phục hình người, đứng sừng sững giữa không trung, hơi thở hỗn hển.

Bạch Quan Âm cũng như thế, trải qua trận chiến kinh thiên động địa vừa rồi khiến bộ đồ trắng tinh không tỳ vết của nàng dính chút bụi bẩn, có hơi hỗn loạn.

Nhưng hai người đều vô cùng vui vẻ.

Rất lâu rồi không đánh sảng khoái như thế, sướng từ đầu đến chân.

Luận võ quyết đấu chính là phải gặp được đối thủ ngang sức ngang tài mới có thể đánh đến sảng khoái được. “Ha ha! Đặc sắc, thật sự quá đặc sắc!”

Lão giả vỗ tay bay tới, cười bảo: “Lão phu thật sự đã rất lâu rồi chưa thấy được màn quyết đấu đặc sắc như thế... Không, nên nói đây là trận quyết đấu đặc sắc nhất mà lão phu từng thấy! Cho dù là năm trăm năm trước, chỉ sợ cũng chưa thấy được trận so tài xưa nay chưa từng có như vậy! Vẫn là may mắn của lão phu! Ha ha!”

“Tiền bối quá khen!” Lâm Bắc Phàm và Bạch Quan Âm đồng thanh hô.

“Lão phu cũng không quá khen chút nào, chỉ nói thật mà thôi!”

Lão giả hút thuốc, cười với vẻ ngưỡng mộ và bảo: “Hơn nữa các ngươi còn trẻ như thế, tiềm lực to lớn, tương lai vẫn còn cơ hội có thể tiến thêm một bước, chứng đạo cảnh giới Lục Địa Thần Tiên! Thật khiến người ngưỡng mộ!”

Lâm Bắc Phàm và Bạch Quan Âm gật đầu.

Bọn họ đều vô cùng có tự tin bước ra một bước cuối cùng đó, trở thành Lục Địa Thần Tiên.

Lão giả vừa hút thuốc vừa nhìn gương mặt của hai người trẻ tuổi trước mặt, đột nhiên nảy ra suy nghĩ, cười bảo: “Đúng rồi, các ngươi có hứng thú kết thành đạo侶 không?”

“Hả?” Lâm Bắc Phàm và Bạch Quan Âm đều ngây người.

“Ý của lão phu là, các người có hứng thú kết thành vợ chồng không?”

Lão giả cười bảo: “Dù sao con đường võ đạo cũng dài đằng đẵng, có người đồng đạo nắm tay cùng tiến lên là tốt nhất! Các người lại đang trẻ tuổi, đúng là nam thanh nữ tú, duyên trời tác hợp, kết làm vợ chồng là thích hợp nhất!”

Sắc mặt của Bạch Quan Âm đỏ lên, xấu hổ bảo: “Tiền bối nói lung tung gì vậy? già mà không đứng đắn!”

“Ta cũng không nói lung tung đâu!”

Lão giả hút một hơi thuốc, cười khỏ và bảo: “Ta lấy thân phận của người từng trải để khuyên các người đây! Các người nhìn lão phu mà xem, sống đến từng này tuổi rồi, nhìn người thân và bạn bè của mình từng người một chết đi, thẳng đến khi thế gian chỉ còn lại một mình mình, sự cô độc và khô sở trong này, các người biết không?” Hai người Lâm Bắc Phàm đều im lặng vì từ trong giọng nói của lão giả, bọn họ nghe ra được sự bi thương vô tận. Có đôi khi sống quá lâu không phải là một loại hạnh phúc mà là một loại khổ hình, vì thế gian đã không còn ai hiểu được hãn ta nữa.

“Cho nên lão phu hy vọng bi kịch của mình đừng tái diễn trên người người khác!”

Lão giả khuyên nhủ: “Các người còn trẻ, hơn nữa lại là cường giả đỉnh cấp đương thời, năm tháng tương lai rất dài, nếu các người có thể nắm tay nhau cả đời, tương lai chắc chắn sẽ không cô độc nữa! Đây chính là chuyện tốt có cầu cũng không được đâu!”

“Tiền bối đừng nói nữa!” Sắc mặt của Bạch Quan Âm đỏ bừng.

Tuy nàng cũng cảm thấy lão giả người ta nói có lý nhưng đừng nói trước mặt mà!

Nói thế nào thì nàng cũng là một nữ nhân, hơn nữa còn là một cô gái chưa chồng, gặp phải loại chuyện này khó tránh khỏi sẽ xấu hổ!

“Ồ, sao có thể không nói được chứ?”

Lão giả lắc đầu cười bảo: “Người trẻ tuổi các ngươi da mặt đúng là mỏng thật! Nếu không chọc thủng một tầng giấy này, chỉ sợ sau này sẽ bỏ lỡ mất, thật sự đáng tiếc! Cho nên lão phu tới làm thay vậy!”

Lão giả mỉm cười, nói: “Sau khi kết thành đạo lữ, các ngươi chính là người một nhà, có thể cùng nhau thảo luận võ đạo, cùng nhau tiến bước, nắm tay bầu bạn một đời, chuyện tốt biết bao nhiêu!”

“Lỡ như sau này có con thì lại càng đẹp!”

“Tư chất của các ngươi yêu nghiệt như thế, con cái mà các ngươi sinh ra chắc chắn cũng sẽ kế thừa thiên phú yêu nghiệt của các ngươi, cộng thêm sự bồi dưỡng tỉ mỉ của các ngươi, chắc chắn lại là một cường giả đỉnh cấp đương thời! Thậm chí có hy vọng thành Lục Địa Thần Tiên!”

“Cho nên, các ngươi phải sinh thêm vài đứa, đừng lãng phí thiên phú của bản thân các ngươi! Nếu khi ấy lão già này còn sống, ta còn có thể nhận làm đồ đệ, truyền lại y bát của mình!”

“Như vậy, lão phu cũng coi như có người kế nghiệp rồi, ha ha!”

Lão giả càng nói càng hưng phấn, nhưng Bạch Quan Âm lại không kiềm chế được!

Mới nói mấy câu thôi đã có cả con luôn rồi, hơn nữa còn mấy đứa lận!

Còn nói tiếp, chỉ sợ...

Vì thế nàng vội chuồn: “Hai vị, ta còn có chuyện, xin đi trước!”

Chớp mắt cái đã biến mất tăm, chạy cực kỳ nhanh “Rốt cuộc... da mặt của đứa trẻ này vẫn mỏng lắm!”

Lão giả cười khở lắc đầu, nhìn Lâm Bắc Phàm da mặt khá dày ở bên cạnh, cười bảo: “Thế nào, cân nhắc thử ý kiến của lão phu đi, thấy sao?”

Lâm Bắc Phàm xấu hổ vô cùng: “Tiền bối, xin ngài đừng khuyên nữa!”

“Sao có thể không khuyên được? Các ngươi đều là cường giả đỉnh cấp đương thời, lại là người trẻ tuổi, quả đúng là nam thanh nữ tú, duyên trời tác hợp!”

Lão giả lại khuyên.

Lâm Bắc Phàm tiếp tục ngại ngùng: “Tiền bối, ngươi thật sự không cần khuyên ta mà nên khuyên nàng ấy nhiều hơn, ta muốn lấy!”

Lão giả: “...”

Lâm Bắc Phàm nghiêm túc nghĩ ngợi rồi bảo: “Tiền bối, chuyện này nhờ ngươi nhé! Sau khi thành công, ta sẽ cho con của chúng ta bái ngươi làm thầy!”

Đôi mắt của lão giả sáng ngời: “Được! Chốt rồi đấy nhé!”

1134 chữ

Chương 902: Chuyện kì lạ

Tuy đã chạy đi rất xa, nhưng lời của Lâm Bắc Phàm và lão giả vẫn bị Bạch Quan Âm nghe được.

Sắc mặt nàng đỏ đến mức có thể nhỏ máu, nghiêng răng nghiêng lợi: “Hai tên già mất nết!”

Sau đó nàng chạy càng xa hơn, càng mất dạng hơn.

Sau khi tạm biệt lão giả, Lâm Bắc Phàm nhanh chóng trở về kinh thành.

Nhưng ảnh hưởng mà một trận chiến này tạo thành lại vẫn chưa tan biến, ngược lại càng lúc càng lớn.

“Chuyện tối hôm qua xảy ra, các ngươi có biết không?”

“Sao không biết? Một tiếng nổ vang lớn lắm, cứ như động đất ấy, làm người ta sợ hết hồn! Lúc đó ta còn tưởng là động đất nên bế con, kéo vợ chạy ra ngoài chứ!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế nhỉ?”

“Ta mới đi qua từ bên đó đây, vốn bên đó có mấy ngọn núi hoang nhưng bây giờ đều bị san phẳng cả rồi! Nghe thôn dân

bản địa nói hôm qua mấy ngọn núi hoang này vẫn còn nguyên vẹn, chỉ trong một đêm đã biến thành thế này!”

“Rốt cuộc là sao thế, lẽ nào có hai cường giả quyết đấu sao?”

“Cường giả quyết đấu cũng không thể san phẳng núi được chứ? Nghe thôn dân gần đó nói thì đêm ấy thời tiết vô cùng khác thường, vừa có gió thổi vừa có mưa rơi! Thấp thoáng còn nhìn thấy một con ngũ trảo kim long trên trời nữa nhé! Hình như còn nhìn thấy một tiên nữ đang đánh nhau với ngũ trảo kim long!”

“Chém đấy, làm sao có thể có rồng được?”

“Sao không có, ngay cả xương rồng cũng có, không có rồng có thể có xương rồng được sao?”

Chuyện này truyền đi ồn ào huyên náo.

Trên triều đường còn có người báo cáo chuyện này.

“Khởi bẩm bệ hạ, tối hôm qua phía Tây Nam kinh thành truyền tới tiếng động đình tai nhức óc, sau đó vị thần phái người đi điều tra, phát hiện tại núi Phô La cách kinh thành khoảng hai trăm dặm, mấy ngọn núi và rừng rậm đều bị phá hủy trông như có người làm ra lại như không phải người làm.

“Căn cứ theo lời thôn dân nói thì tối ấy thời tiết thay đổi khác thường, gió thổi mưa rơi, sấm chớp không ngừng! Thấp thoáng còn nhìn thấy một con kim long và một tiên nữ tới từ chín tầng trời đánh nhau trên núi!”

“Vi thần không dám sơ suất, cho nên đặc biệt báo cáo chuyện này với bệ hạ”

Nữ đế gật nhẹ đầu: “Chuyện mà ái khanh nói, tối qua trẫm cũng cảm giác được!”

Ánh mắt nàng hơi liếc về phía Lâm Bắc Phàm, không nhìn được mà đảo trắng mắt.

Lại là trò quỷ mà tên này bày ra! Nghe bạch tỷ tỷ nói thì tối qua tên này đột phá, trở thành Đại Tông Sư tối cao hiếm có trong thiên hạ, sau đó đánh một trận với hai vị Đại Tông Sư tối cao khác.

Đánh đến cuối cùng còn có thể hóa thành kim long, thật sự quá dọa người!

Thằng khốn này cũng thật là, thường xuyên gây ra một chút động tĩnh khiến người không được bình yên!

“Chuyện này xảy ra gần kinh thành, không thể giấu ý! Vậy... chuyện này giao cho Lâm ái khanh phụ trách đi!” Nữ đế nói.

Họa mà mình gây ra thì tự mình đi mà dọn.

“Rõ, thưa bệ hạ!” Lâm Bắc Phàm nhận chỉ.

Làm bộ lên kế hoạch rồi phái người đi kiểm tra là xong.

Sau đó cùng với thời gian trôi dần, mọi người cũng đã quên mất chuyện này.

Lúc này, tại kinh thành Đại Viêm xa xôi lại xảy ra một chuyện kinh thiên động địa. Không Hư đạo trưởng có được sự hỗ trợ từ hoàng đế Đại Viêm, đang định luyện chế thuốc trường sinh bất lão lần thứ ba. Chuyện này cũng quá tuyệt vời rồi, Không Hư đạo trưởng thân là người duy nhất trên thế gian hiện nay có thể luyện chế ra thuốc trường sinh bất lão, mỗi một hành động của hắn ta đều thu hút sự chú ý của bên ngoài.

Lần đầu tiên đã luyện chế ra thuốc trường sinh bất lão, đáng tiếc lại bị ông trời phá hủy. Lần thứ hai luyện chế ra thuốc trường sinh bất lão ở Đại Hạ lại hại hoàng đế Đại Hạ chết. Chẳng qua nghe nói khi ấy hắn ta thân ở cung Tào mà tim vẫn ở nhà Hán, cũng không muốn luyện chế thần đan cho hoàng đế Đại Hạ cho nên mới luyện chế ra một viên thuốc giả qua loa có lệ, sau đó độc chết hoàng đế Đại Hạ.

Hiện giờ là lần thứ ba luyện chế thần đan, xác suất thành công cực lớn.

Đối với thần đan, không ai có thể cưỡng lại được.

Sóng gió trong thiên hạ cũng theo đó mà nổi lên.

Các quốc gia, các thế lực nhao nhao phái các cao thủ tới kinh thành Đại Viêm.

“Không Hư đạo trưởng lại định luyện chế thuốc trường sinh bất lão!”

“Xác suất thành công của lần này rất lớn, chúng ta nhất định phải cướp được thần đan trong tay!”

“Mời con át chủ bài của phái ta đi giành thần đan!”

Hoàng triều Đại Hạ, trong hoàng cung.

Thái tử Đại Hạ nhận được tin tức này...

Không, là hoàng đế tân nhiệm của Đại Hạ bùng lửa giận ngút trời, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tên yêu đạo đó không chỉ trốn thoát mà còn dự định tiếp tục luyện chế thuốc trường sinh bất lão! Trẫm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! Người đâu!”

Một lão thái giám tiến vào, cung kính nói: “Bệ hạ!”

Sắc mặt của thái tử Đại Hạ nặng nề: “Yêu đạo hại chết phụ hoàng đã chạy đến kinh thành Đại Viêm, còn định luyện chế thuốc trường sinh bất lão, đây là hận nước thù nhà, không thể không báo! Lập tức phái cao thủ tới kinh thành Đại Viêm cho trẫm, mang đầu yêu đạo đó về!”

“Rõ, thưa bệ hạ!” Lão thái giám lùi ra.

“Đợi đã!” Hoàng đế Đại Hạ lại gọi một tiếng.

“Bệ hạ còn có gì cản dận?” Lão thái giám trở lại.

“Nếu yêu đạo đó luyện chế ra thuốc trường sinh bất lão, cướp luôn về cho trẫm!” Hai mắt hoàng đế Đại Hạ lóe lên một tia nóng bỏng.

“Rõ, thưa bệ hạ!” Lão thái giám lại lùi ra.

1174 chữ

Chương 903: Luyện đan lần thứ 3

Trong hoàng cung của Tà Nguyệt vương triều.

Quần thần tiến vào cung báo cáo chuyện này, hỏi có nên phái người đi cướp thần đan không.

Tử Nguyệt nữ đế lắc đầu với vẻ vô cùng bình tĩnh: “Không cần đề ý!”

“Bệ hạ, tại sao?” Chúng thần khó hiểu.

Trường sinh bất lão là tâm nguyện của mỗi một đế vương, như vậy có thể có đại quyền mãi mãi thống trị thiên hạ, hưởng lạc phú quý.

Tại sao bệ hạ của chúng ta thoát nhìn lại không đề ý như thế?

“Vì Tà Nguyệt chúng ta vừa mới phục quốc còn có trăm việc cần phải lo, thực lực nhỏ bé! Nếu vì vậy mà tổn thất nhiều sức mạnh sẽ ảnh hưởng đến sự thống trị của quốc gia, rất không khôn ngoan! Trẫm cũng không thể lấy quốc gia và dân chúng của mình ra mạo hiểm được!” Tử Nguyệt nữ đế cười bảo.

“Bệ hạ anh minh”

Chúng thần cúi người, cảm thấy vui mừng vì quốc gia mình có một hoàng đế lý trí như thế.

Tử Nguyệt nữ đế bị chúng thần nhìn với ánh mắt kính phục như vậy cũng thấy hơi lằng lằng.

Thật ra sở dĩ nàng lý trí như thế hoàn toàn là vì Lâm Bắc Phàm.

Trong khoảng thời gian vành tai và tóc mai chạm vào nhau ấy, nàng đã nghe được một tin tức kinh người từ trong miệng Lâm Bắc Phàm, đó là thuốc dẫn xương rồng cần để luyện chế thuốc trường sinh bất lão toàn là mua từ tay hắn với giá cao ngất ngưỡng.

Mà xương rồng trong tay hắn là giả, hoàn toàn không có công hiệu thần kỳ gì cả.

Xương rồng giả chắc chắn không thể luyện chế ra thuốc trường sinh bất lão, khi ấy nghe được thông tin này nàng cũng kinh ngạc.

Hay thật, quân sư yêu dấu của nàng lại lợi dụng xương rồng giả để chơi người thiên hạ một phen, lá gan cũng thật sự quá lớn!

“Nhưng, tuy chúng ta không giành được thần dược nhưng có thể phái một vài người qua đó thừa nước đục thả câu, khuấy đảo đến long trời lở đất!” Tử Nguyệt nữ đế cười khà khà: “Chỉ có khiến bọn họ đánh nhau thì mới có lợi cho Tà Nguyệt chúng ta!”

“Bệ hạ anh minh!” Chúng thần lại cúi người. Trong rất nhiều quốc gia khác, chỉ có Đại Võ hoàng triều là khá bình tĩnh.

Cho dù bên ngoài đồn dũ đội thế nào cũng không phải người đi, giống như không để tâm đến chuyện này vậy.

Nhưng vào một tối hôm luyện đan ấy, Lâm Bắc Phàm chợt rời khỏi kinh thành, mỉm cười bay đến Đại Viêm cách nghìn dặm xa xôi.

“Loại chuyện tốt này làm sao có thể thiếu ta được? Ta tới cho các ngươi thêm một mối lửa để bùng cháy thêm đây!”

Sau khi đột phá thành Đại Tông Sư tối cao, tốc độ bay của Lâm Bắc Phàm vô cùng nhanh, chưa đến thời gian một nén hương đã bay hơn nghìn dặm, tới bầu trời kinh thành Đại Viêm.

Lúc này, kinh thành Đại Viêm được canh phòng nghiêm ngặt.

Để bảo vệ hộ tống lần luyện đan lần này, hoàng đế Đại Viêm đã triệu tập đại quân năm mươi vạn người tới canh phòng kinh thành, đồng thời cũng điều hơn tám mươi phần trăm cao thủ tại cảnh nội hoàng triều tới bảo vệ kinh thành.

Thực lực thế này cũng được tính là vô cùng hùng hậu.

Thế nhưng tuy cao thủ của hoàng triều Đại Viêm đông đảo nhưng cao thủ bên ngoài còn nhiều hơn.

Bọn họ đều trốn ở khắp các nơi trong kinh thành, chờ thời cơ hành động.

Lúc này, trong hoàng cung.

Hoàng đế Đại Viêm, hoàng thân quốc thích và văn võ trong triều đều tập trung lại đây, chứng kiến thời khắc luyện đan nghìn năm có một này.

Tại chính giữa quảng trường của hoàng cung đặt một lò luyện đan khổng lồ cháy đến đỏ rực, bên cạnh lò luyện đan đặt đầy các loại kỳ trân dị bảo, mấy thứ này đều là nguyên liệu luyện chế thần đan.

Trừ cái này ra còn có một người béo mập mặc đạo bào, đứng trước mặt lò luyện đan với vẻ nghiêm túc.

Không cần nói nhiều, người này chính là Không Hư đạo trưởng phụ trách luyện đan. Hoàng đế Đại Viêm đi lên, ân cần hỏi han: “Quốc sư, chuẩn bị đến đâu rồi?”

Không Hư đạo trưởng hành lễ: “Khởi bẩm bệ hạ, bản đạo đã chuẩn bị ổn thỏa cả rồi! Đợi thêm nửa nén nhang nữa là có thể mở lò luyện đan!”

Hoàng đế Đại Viêm mừng rỡ: “Tốt tốt tốt! Quốc sư chuẩn bị tiếp đi, trẫm không quấy rầy người nữa!”

“Bệ hạ, mời!” Không Hư đạo trưởng nói.

Nhìn bóng lưng rời đi của hoàng đế Đại Viêm, khóe môi của Không Hư đạo trưởng hiện lên vẻ khổ sở.

Thật ra hẳn ta cũng không muốn luyện đan đâu.

Nhưng bị hoàng đế Đại Viêm ép buộc, không luyện cũng phải luyện, bằng không sẽ rớt đầu ngay.

Nhưng nếu luyện chế, cũng không biết liệu có thành công hay không nữa. Thẳng đến bây giờ hẳn ta cũng không hiểu được tại sao lần luyện đan ở Đại Hạ đó lại thất bại nữa.

Rõ ràng ngày lành tháng tốt như nhau, rõ ràng trình tự như nhau, rõ ràng phân lượng dược liệu như nhau, không hề sai sót gì cả, kết quả lại không thành công cũng khiến hẳn ta buồn bực muốn chết.

Cho nên lần này có thể luyện chế ra thần đan hay không, trong lòng hẳn ta cũng không có đáp án.

Thành công thì còn đỡ, nhưng nếu thất bại...

Hẳn ta không có cách nào tưởng tượng ra được hoàng đế Đại Viêm đã tổn hết sạch nền móng hoàng triều, tràn ngập mong đợi sẽ đối xử với hẳn ta thế nào nữa.

“Bỏ đi, được bước nào hay bước đấy!” Không Hư đạo trưởng thở dài một hơi.

Từ lần đầu tiên luyện chế ra thuốc trường sinh bất lão, vận mệnh của hẳn ta đã không còn do bản thân hẳn ta làm chủ nữa.

Nghĩ xong, hẳn ta loại bỏ toàn bộ tạp niệm, tĩnh tâm lại, chuẩn bị luyện chế thần đan.

Thời gian nửa nén nhang trôi qua nhanh chóng.

Không Hư đạo trưởng mở mắt, hô to một tiếng: “Gió tới!”

Sau đó phóng kình khí ra ngoài, hình thành một cơn gió lớn thổi về phía lò đan, khiến ngọn lửa bên trong lò đan càng thêm vượng.

Tiếp đó hắt ta lại hô một tiếng: “Lửa tới!”

Trên tay ngưng tụ ra một ngọn lửa, đánh vào trong lò đan.

“Nước tới!”

1247 chữ

Chương 904: Cho người thêm một trò vui

Cứ như thế, Không Hư đạo trưởng dựa theo thao tác như thường, không hề sai lệch gì với hai lần luyện đan trước đó.

Thậm chí ngay cả lượng máu phun ra cũng như nhau.

Có thể nói vì lần luyện đan này mà Không Hư đạo trưởng thật sự cũng hết lòng hết dạ.

Trước đây lúc đi lừa đảo cũng không thấy hết lòng hết dạ như thế.

Đám người hoàng đế Đại Viêm nhìn thấy mà như mê như dại, lại vô cùng kích động.

“Bắt đầu rồi! Quốc sư bắt đầu luyện đan rồi!”

“Chính là bộ dáng này! Trẫm nhớ rất rõ, lần trước quốc sư cũng luyện đan như thế!”

“Vi thần cũng nhớ rõ ràng lần trước đã luyện đan như vậy!”

“Chúc mừng bệ hạ, thần đan sắp luyện thành công rồi!”

“Bệ hạ, trường sinh bất lão gần ngay trước mắt!”

Dưới sự chúc mừng của chúng quan, hoàng đế Đại Viêm vui vẻ cười to: “Ha ha... nếu thần đan luyện thành, trẫm được trường sinh bất lão nhất định sẽ trọng thưởng cho các vị ái khanh!”

“Cảm ơn bệ hạ!” Bách quan đồng thành hô.

Cuối cùng... cuối cùng cũng đến bước mấu chốt nhất rồi.

Không Hư đạo trưởng nín thở ngưng thần, trộm ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng tràn ngập vẻ thấp thỏm và lo lắng.

Hắn ta có kinh nghiệm luyện chế thần đan hai lần, lần đầu tiên thành công, khi ấy thời tiết khác thường, giáng sấm sét xuống trừng phạt hắn ta, hơn nữa còn hủy diệt thần đan. Lần thứ hai không thành công, thời tiết không hề thay đổi tí nào.

Chúng ta nếu thần đan luyện chế thành công trên trời sẽ có cảm ứng, cho nên bây giờ hắn ta đang vô cùng mong ngóng ông trời có thể giáng một ít động tĩnh xuống.

“Lôi kiếp, ngươi mau xuống đi, cầu xin ngươi đây!”

Lâm Bắc Phàm đứng trên trời nhìn tên đạo sĩ bất lương gào khóc đòi ăn lại mỉm cười, vung nhẹ tay một cái.

Trong nháy mắt, đột nhiên có một cơn gió lạnh thổi qua toàn bộ kinh thành.

“Vù vù.”

Cơn gió này vừa to vừa dữ dội, gần như có thể thổi bay cả người.

Không Hư đạo trưởng mừng rỡ!

Có gió rồi!

Lúc này gió đã đến!

Liệu có nghĩa là...

Hắn ta sẽ luyện chế thần đan thành công?

Bây giờ, đám người hoàng đế Đại Viêm cũng mừng rỡ.

“Bệ hạ, đây là gió! Gió tới rồi!”

“Lần trước khi quốc sư luyện đan cũng có một trận gió to thổi tới!”

“Đây là câu trả lời của thiên địa đối với thần đan!”

“Bệ hạ, thuốc trường sinh bất lão có khả năng sẽ thành công đây!”

Hoàng đế Đại Viêm bật cười ha ha, nói với vẻ vô cùng kích động: “Gió quả thật đã tới rồi! Ngọn gió này thoát nhìn đúng

là không bình thường! Giống y như lần trước! Nếu trầm nhớ không lầm thì tiếp theo sẽ có mây đen kéo tới rồi đổ cơn mưa lớn”

Vừa dứt lời, Lâm Bắc Phàm đứng sừng sững trên trời lại vung tay.

Trong phút chốc, áng mây xung quanh nhanh chóng ngưng tụ lại, biến thành một đám mây đen vừa to vừa dày, bao phủ bầu trời kinh thành.

Không Hư đạo trường mừng rỡ như điên!

Ngay cả mây đen cũng tới luôn rồi!

Không hề sai lệch chút nào cả!

Lẽ nào lần này hấn ta luyện đan thật sự sẽ thành công sao?
Đám người hoàng đế Đại Viêm cũng vui như mở cờ.

“Bệ hạ, thật sự bị người nói trúng rồi, trên trời có mây đen kéo tới, trông chừng sắp có mưa rồi!”

“Giống lần luyện đan trước quá, giống y như đúc luôn!”

“Thần đan thật sự sắp được luyện thành rồi, chúc mừng bệ hạ!”

Hoàng đế Đại Viêm lại bật cười hô hô: “Các vị ái khanh nói không sai, trầm cũng nghĩ như thế! Bây giờ có gió có mây, tiếp theo chắc là mưa đấy!”

Đột nhiên rào một tiếng, trên trời đổ xuống cơn mưa như trút xuống.

Giờ đang là mùa đông, vừa có gió thổi vừa có mưa rơi, thời tiết vô cùng lạnh lẽo nhưng trái tim của mọi người lại vô cùng nóng bỏng, vô cùng kích động.

Vì gió đã tới, mây đã tới, mưa đã tới, rất nhanh thần đan sẽ ra lò thôi!

Nhất là Không Hư đạo trưởng, kích động đến mức mồ trên người rung điên cuồng!

Mỗi một bước đều không hề sai, chứng minh lần này hấn ta thật sự luyện chế ra thần đan Cứ như thế, mạng của hấn ta sẽ được giữ lại!

Tương lai của hắh ta cũng được bảo vệ!

Ông trời che chở!

Quả nhiên mình chính là đứa con được ông trời yêu thương nhất!

Ha ha ha!

Không Hư đạo trưởng bật cười: “Bệ hạ, các vị đại nhân, lôi kiếp sắp tới định phá hủy thần đan! Còn cả các cao thủ nữa, có khả năng sẽ nhân cơ hội này tới giành thần đan, mời các người chuẩn bị sẵn sàng!”

Hoàng đế Đại Viêm lớn tiếng đáp: “Quốc sư yên tâm, trăm đã sớm chuẩn bị sẵn sàng rồi!”

“Được, bệ hạ!” Không Hư đạo trưởng tiếp tục luyện đan.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lại vung tay, trong đám mây đen nặng nề thấp thoáng có sấm chớp khủng bố.

Tia sáng màu tím yêu dị đó chiếu sáng toàn bộ kinh thành.

Mọi người thầh hô một tiếng trong lòng: Lôi kiếp tới rồi!

“Ret ret ret!”

Sấm sét khủng bố thấp thoáng trên bầu trời có thể giáng xuống bất cứ lúc nào.

Không Hư đạo trưởng thật sự vừa mừng vừa lo!

Mừng là vì lôi kiếp sắp tới, chứng minh hắh ta thật sự luyện chế ra một viên thần đan giống như lần đầu tiên! Lo là vì lôi kiếp này quá mức đáng sợ!

Lần trước đã chém nửa cái mạng của hắh ta, hai tháng mới hồi phục lại được.

Bây giờ lại tới thêm lần nữa, không biết hắh ta có đỡ nổi không nữa.

Ánh mắt của hắh ta hơi liếc qua mấy cột sắt dựng thẳng bên cạnh, hy vọng bọn chúng có thể chống đỡ được, nếu đỡ không nổi vậy có khả năng hắh ta sẽ tiễn cái mạng này của mình đi luôn mất.

Mà lúc này, các cao thủ trải khắp kinh thành nhìn thấy sấm sét rền trời đã bắt đầu rục rịch sốt ruột.

Trước khi tới cướp thần dược bọn họ đã tìm hiểu rõ.

Thần đan xuất thế sẽ dẫn đến lời kiếp.

Từ vừa nãy đến hiện tại lần lượt trải qua gió lạnh, mây đen, mưa to và sấm sét của hiện tại, không hề sai lệch tí nào với lúc luyện chế thần đan lần đầu tiên, chứng tỏ lần này Không Hư đạo trưởng lại luyện chế ra được một viên thần đan Sau khi nuốt viên thần đan này xuống có khả năng sẽ trường sinh bất lão, có thể mọc cánh thành tiên, có thể gia tăng công lực...

Tóm lại là các loại chuyện thần kỳ đều có khả năng xảy ra.

1029 chữ

Chương 905: Rồng thần xuất hiện

Ánh mắt của mọi người đều nóng lên, lén lút tiếp cận vào trong hoàng cung, thủ thế chờ hành động, giành lấy thần đan.

Dưới sự mong đợi của mọi người, cuối cùng thì sấm sét trên trời cũng nổ xuống.

“Àm”

“Àm..”

Mấy chục tia sét đều xuống chào hỏi hoàng cung.

Mặt Không Hư đạo trưởng có hơi xanh mét!

Lần đầu tiên khi hắn ta luyện chế ra thần đan, sấm sét đều tới rất chậm, sao lần này lại tới một lượt luôn vậy? Thật sự muốn lấy cái mạng nhỏ của hắn ta mà!

“Ồi mẹ ời!”

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, Không Hư đạo trưởng ném lò luyện đan lên, nôn nóng muốn bỏ chạy.

Thế nhưng tốc độ của một người làm sao có thể nhanh hơn sấm sét được?

Tia sét đó cuối cùng vẫn nổ xuống người Không Hư đạo trưởng.

Những cột lôi dùng để dẫn sét đó đều không có tác dụng gì, tất cả đều bị sét đánh bét nhè!

Lò luyện đan cũng bị nổ nát, phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc!

Thế nhưng âm thanh có lớn bao nhiêu cũng không thể so được với tiếng kêu thảm của Không Hư đạo trưởng.

Dưới lời chào hỏi khủng bố của sấm sét, Không Hư đạo trưởng bị đốt đến mức da tróc thịt bong, ngay cả xương cũng nhìn thấy, ngã xuống đất không rõ sống chết.

Thế nhưng mọi người lại không để ý đến thảm trạng của Không Hư đạo trưởng mà đồng loạt nhìn ra giữa không trung.

Ở đó có một hạt châu lấp lánh ánh vàng, trôi lơ lửng giữa không trung mà không cần gì đỡ, thoát nhìn vô cùng thần kỳ.

Mọi người sớm đã nhìn thấy một lần đều không nhận được mà hô lên kinh hãi.

“Đây là... thuốc trường sinh bất lão!”

Không có ai có thể từ chối được sức hút của thuốc trường sinh bất lão cả!

Ngay lúc mọi người đang chuẩn bị ra tay giành lấy thần dược thì trên trời lại phát ra một tiếng ọ ọ ọ.

Hóa ra vẫn còn sấm sét đang chờ đánh xuống.

Hoàng đế Đại Viêm hô to một tiếng “Đây là lời kiếp! Nó sắp phá hủy thần dược của trẫm! Mau ngăn nó giúp trẫm! Không thể để sấm sét phá hủy thần dược của trẫm được!”

“Rõ, thưa bệ hạ”

Trong lúc nhất thời, toàn bộ cao thủ trong hoàng cung đều đồng loạt ra tay.

Trên tay ngưng tụ ra chân khí dùng để ngăn cản sấm sét đánh xuống.

Cao thủ bên ngoài hoàng cung cũng ngấm ngấm giúp đỡ.

“Ầm!” Tia sét khủng bố giáng xuống.

Các vị cao thủ tung ra chân khí Tiên Thiên chống lại tia sét từ trời giáng xuống.

Sau đó ầm một tiếng, xuất hiện một vụ nổ kinh thiên động địa!

Các vị cao thủ không phải học máu thì là sắc mặt trắng bệch, gần như đều bị thương nhẹ một chút, thoát nhìn mặt mày đều rất khó coi.

Chẳng qua điều may mắn ở đây là vẫn giữ được thần đan “Ret ret!”

Sét lại ngưng tụ tiếp.

Lần này không cần hoàng đế Đại Viêm mở miệng, các đại cao thủ lại ngưng tụ chân khí.

“Àm!”

Tia sét lại giáng xuống.

Các đại cao thủ cố hết sức chống cự, đánh đổi cái giá là bị thương để giữ lại được thần đan lần thứ hai.

Hai lần liên tiếp chặn lôi kiếp, ông trời dường như bị chọc giận mà tạo ra sấm sét càng đáng sợ hơn, mọi người chỉ nhìn thấy màu xanh tím của sấm sét dần dần diễn biến thành màu tím đen.

Lực sát thương trong đó đến ngay cả Tông Sư cũng cảm thấy bị uy hiếp đến tính mạng.

Mọi người sinh ra tuyệt vọng trong lòng, thậm chí nói một câu: “Xong rồi!”

Dưới tia sét khủng khiếp như thế, đừng nói là bảo vệ thần đan, ngay cả mạng của bọn họ còn có thể giữ được hay không cũng là một vấn đề.

Hoàng đế Đại Viêm nhớ mãi không quên thần đan giống như chịu phải đả kích to lớn, hẳn ta lão đảo chỉ chực ngã, phát ra tiếng kêu thảm thiết không cam lòng với ông trời: “Ông trời ơi, lẽ nào ngươi muốn diệt mộng đẹp trường sinh của trẫm sao?”

Lúc này, dường như nghe thấy tiếng hô của hoàng đế Đại Viêm, Lâm Bắc Phàm mỉm cười, một bóng rùng màu vàng vùng vẫy thoát ra khỏi người hắn, bay về phía viên thuốc trường sinh bất lão kia.

Kỳ quan như thế khiến mọi người đều hô lên kinh ngạc.

“Mau nhìn kia, đó là gì thế?”

“Rồng! Đó là rồng! Nó định làm gì vậy?”

“Lẽ nào nó cũng muốn giành thần đan sao?”

Dưới sự chăm chú của mọi người, bóng rồng màu vàng đó bay đến chỗ thần đan giữa không trung rồi cuộn mình lại.

Giờ này khắc này, sét cũng giáng xuống.

“Àm!”

“Àm!”

Tia sét đáng sợ đó đánh trúng thần đan, vậy mà thần đan lại không hề bị tổn hại.

Vì tia sét đó đã bị bóng rồng màu vàng kia chặn lại.

“Con rồng đó. đang bảo vệ thần đan!” Mọi người lại hô lên kinh hãi.

Tiếp sau đó, tia sét lại tiếp tục giáng xuống nhưng đều bị bóng rồng màu vàng chặn hết, thần đan vẫn bình an vô sự.

Như vậy, ông trời dường như cũng từ bỏ rồi, gió dừng mưa ngớt, mây đen dần tản đi, cũng không nhìn thấy sấm sét đâu nữa, dường như có nghĩa lời kiếp đã kết thúc rồi.

Chỉ có thần đan đó vẫn tản ra tia sáng rực rỡ, lơ lửng giữa không trung như cũ.

“Mây đen tản đi rồi, có phải lời kiếp đã kết thúc rồi không?”

“Vậy thần đan... được giữ lại rồi sao? Được kim long bảo vệ?”

“Có phải có nghĩa là vậy không?”

1174 chữ

Chương 906: Thiên hạ khiếp sợ

Lúc này, bóng rồng màu vàng bảo vệ thần đan lại dần dần trở nên nhỏ hơn, sau đó dung nhập vào trong thần đan khiến thần đan có thêm một đường vân rồng màu vàng, thoát nhìn càng thêm thần kỳ.

Trong lúc nhất thời, mắt của tất cả mọi người đều đỏ ngầu!

Đây chính là thuốc trường sinh bất lão đã vượt qua lời kiếp, hơn nữa còn là thuốc trường sinh bất lão được kim long bảo vệ!

Sau khi uống vào, hiệu quả nhất định càng thêm phi phàm đi?

Bọn họ không hề do dự mà ra tay tranh giành.

“Thần đan là của ta!”

“Nói vớ vẩn! Là của ta mới đúng”

“Dùng bản lĩnh của mình đi!”

Hoàng đế Đại Viêm giận dữ: “Vậy mà lại dám giành thần dược của ta? Triệu tập toàn bộ đại quân, toàn bộ cao thủ bảo vệ thần đan cho trẫm! Cho dù là ai, chỉ cần dám chạm ngón tay vào thần đan đều giết hết!”

“Rõ, thưa bệ hạ”

Vì thế một trận đại chiến ngút trời đã diễn ra ngay tại kinh thành Đại Viêm.

Giết đến mức máu chảy thành sông, giết đến mức thấy chất thành núi, giết đến mức máu tanh ngợp trời...

Lâm Bắc Phàm giống như thần linh đứng giữa không trung nhìn một trận chiến này với ánh mắt lạnh lùng.

Cuối cùng giết đến khi trời sáng mới kết thúc.

Đại Viêm hoàng triều đánh đổi một cái giá vô cùng nặng nề cuối cùng cũng tiêu diệt được toàn bộ kẻ tới tranh giành, bảo vệ thuốc trường sinh bất lão.

Tuy rằng hy sinh nghiêm trọng nhưng đối với hoàng đế Đại Viêm mà nói tất cả đều đáng giá!

“Mau! Mau đưa thần dược cho trẫm!” Hắc ta kêu lên.

“Bệ hạ, mời dùng”

Thần đan được hiến lên trước mặt hoàng đế Đại Viêm.

Hắc ta nôn nóng vớ lấy thần đan, một hơi nuốt vào bụng.

Quần thần bách quan đều trông mong nhìn, tràn ngập hâm mộ.

Đây chính là thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết!

Hơn nữa còn là thuốc trường sinh bất lão được kim long che chở, công hiệu chắc chắn phi phàm, nói không chừng không chỉ có thể trường sinh bất lão mà còn có thể lập tức mọc cánh hóa thành tiên, già đi cùng với thiên đạ!

Nhưng ngưỡng mộ thì cũng chỉ có thể nhìn, bọn họ không có tư cách hưởng dụng loại thần dược này.

Lúc này, hoàng đế Đại Viêm đã nuốt thần đan vào. Nhưng bởi vì hắn ta quá vội vàng, thần đan lại quá lớn cho nên kẹt ở trong cổ họng, chậm chạp mãi không thể nuốt nổi, sắc mặt đỏ bừng lên: “Khụ khụ, nước, mau đưa cho trẫm nước!”

“Vâng, vâng, mời bệ hạ!” Thái giám mang lên một chén trà. Hoàng đế Đại Viêm lập tức uống, cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Sau đó, hắn ta không thể chờ đợi được nữa mà hỏi: “Các vị ái khanh, trẫm vừa mới nuốt thần đan, các người xem có biến hóa gì không? Trông có phải là trẻ hơn rất nhiều không?” Bách quan quần thần mặt đối mặt, bọn họ không nhìn ra biến hóa gì.

Nói thật là quá mất hứng nhưng nói dối lại là tội khi quân, thật sự là bọn họ không biết nên mở miệng thế nào.

Vẫn là lão thái giám cận thân cơ trí: “Bệ hạ, người vừa mới nuốt thần dược, nhưng thần dược phát huy dược hiệu cần thời gian nhất định, cho nên chúng ta chờ thêm chút nữa nhất định sẽ không khiến người thất vọng”

“A người nói rất đúng, trẫm quá sốt ruột rồi, ha ha!” Hoàng đế Đại Viêm cười nói.

Kết quả thời gian không đến nửa chén trà lại không nhin được mà hỏi: “Bây giờ thì sao? Hiện tại đã qua nửa thời gian chén trà rồi, nhìn trẫm có biến hóa gì không?”

“Cái này..” Bách quan lần nữa đưa mắt nhìn nhau.

Vẫn là vị lão thái giám kia: “Bệ hạ, mới qua thời gian nửa chén trà dược hiệu của thần đan phi phàm này có thể vừa mới phát huy! Chúng ta chờ thêm chút nữa, rất nhanh có thể nhìn thấy biến hóa thôi!”

“Ha ha, người nói đúng, vậy trẫm phải kiên nhẫn một chút!”

Như thế, lại qua khoảng thời gian nửa chén trà.

“Hiện tại, trông trăm như thế nào, có phải còn trẻ hơn rất nhiều rồi không?” Hoàng đế Đại Viêm lại hỏi.

Lúc này, có lẽ là viên thần đan đã phát huy tác dụng.

Toàn thân hoàng đế Đại Viêm chuyển sang màu đỏ, xuất hiện ban đỏ. Hốc mắt có hơi lún sâu, trở nên trắng bệch, môi hơi tím tái, trông có vẻ không hề trẻ ra chút nào mà ngược lại càng già càng xấu hơn.

Mọi người sợ hãi: “Bệ hạ, việc này thần không biết nên mở miệng thế nào.. Hoàng đế Đại Viêm nhíu mày: “Sao lại không biết? Cứ trả lời theo thực tế là được!”

Vừa nói xong, đột nhiên hắn ta ôm bụng, kêu lên một cách đau đớn vô cùng: “Á...”

Mọi người kinh hãi: “Bệ hạ, người làm sao vậy?”

Hoàng đế Đại Viêm đau đến mức đỏ đầy mồ hôi trên mặt, cắn răng nói: “Không biết vì sao đột nhiên bụng trề trở nên đau quá Sau đó ọe một tiếng nôn ra, trong uế vật này vậy mà xen lẫn cả máu.

Quần thần bách quan sợ hãi.

“Mau gọi thái y!”

“Nhanh lên!”

Trong hoàng cung lập tức luống cuống tay chân.

Lâm Bắc Phàm trốn trên mây mỉm cười: “Ăn nhiều thủy ngân như vậy rõ ràng là trúng độc thủy ngân rồi, đây chính là kết quả của việc cầu trường sinh! Cho dù lần này sống sót chỉ sợ cũng phải lột một tầng da!”

Đại công cáo thành, Lâm Bắc Phàm phui mông rời đi.

Hai ngày sau, chuyện trong kinh thành Đại Viêm dần dần truyền khắp thiên hạ. Ngày luyện đan đó, Không Hư đạo trưởng luyện chế ra thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết.

Bởi vì được thần long che chở cho nên thuốc trường sinh bất lão được bảo vệ trong lõi kiếp, vì tranh đoạt thần dược mà cao

thủ khắp nơi đã đánh nhau. Cuối cùng, Đại Viêm đã phải chịu thương vong rất lớn, cuối cùng cũng bảo vệ được thần đan. Nhưng điều khiến người ta không ngờ tới chính là sau khi hoàng đế Đại Viêm nuốt thần đan không chỉ không thực hiện được mộng đẹp trường sinh mà ngược lại còn trúng độc, kêu rên cả một ngày, cuối cùng không thể chịu nổi nên đã băng hà! Việc này đã làm cả thiên hạ khiếp sợ!

1141 chữ

Chương 907: Không đơn giản như bề ngoài

“Mẹ kiếp! Hoàng đế Đại Viêm ăn thần đan không chỉ không trường sinh lại còn băng hà?”

“Quá đáng sợ rồi! Đây đã là vị hoàng đế thứ hai bởi vì nuốt thuốc trường sinh bất lão mà bị độc chết rồi!”

“Không phải nói lần luyện đan này rất thành công sao, sao lại độc chết người?”

“Cái này ai mà biết được! Chỉ có thể hỏi Không Hư đạo trưởng!”

“Không hỏi được nữa! Người ta nói rằng đêm đó, hắn ta cũng đã chết và bị cắt não đi rồi”

Mọi người đều thôn thức về vấn đề này.

Người cầu trường sinh, kết quả lại bị thuốc trường sinh bất lão độc chết, không thể không nói là một sự mỉa mai.

Lúc biết chuyện này nữ đế cũng rất kinh ngạc.

Phản ứng đầu tiên chính là nhất định là Lâm Bắc Phàm đã vụng trộm lên tới kinh thành Đại Viêm giả thân giả quý, trêu đùa thiên hạ!

Hay lắm, cái tên này thật biết chơi, liên tiếp hai vị hoàng đế đều bị hắn hại chết!

Thật sự là gây phiền toái số một từ xưa đến nay!

Nếu như mình không phải là người âm thầm hiểu rõ hắc, có thể cũng sẽ không biết đã bị hắc hãm hại bao nhiêu lần!

Trong lòng nữ đế có chút tức giận.

Chuyện thú vị như vậy mà lại không dẫn nàng theo để chơi!

Có đôi khi, nàng thật sự muốn vạch trần bộ mặt thật của Lâm Bắc Phàm, để hắc giả vờ mang nàng bay, dẫn nàng đi cùng, hi hi hi...

Rất nhiều người cảm thấy tiếc nuối đối với hoàn cảnh của Đại Viêm, nhưng càng nhiều người có tham vọng nhìn thấy cơ hội hơn.

“Hoàng đế Đại Viêm băng hà, chỉ sợ hoàng triều Đại Viêm sẽ loạn!”

“Đúng vậy, Đại Viêm còn chưa khôi phục lại từ trận thảm họa băng tuyết kia, trong nước loạn lạc phân tranh Hơn nữa, hoàng đế Đại Viêm luyện chế thuốc trường sinh bất lão hai lần đã dồn hết tinh lực, làm kiệt quệ hết tất cả tài lực và binh lực, thu thập thiên tài địa bảo trong thiên hạ, đã sớm khiến cho dân chúng phẫn nộ! Bây giờ lại đột nhiên băng hà, hậu sự còn chưa sắp xếp xong, loạn là điều tất nhiên!”

“Một màn của Đại Hạ có thể sẽ lại diễn ra một lần nữa!”

“Cơ hội đó, cơ hội của chúng ta!”

Các quốc gia xung quanh Đại Viêm đều rục rịch, chỉ cần Đại Viêm rối loạn, các quốc gia lập tức xuất binh.

Ví dụ như Tà Nguyệt vương triều cũng muốn xuất binh cướp một mảnh đất. Nhưng trong nước bọn họ còn chưa ổn định cho nên không hạ quyết tâm được.

Còn có Đại Hạ hoàng triều, bọn họ cũng muốn nhân cơ hội xuất binh.

Đáng tiếc là ở giữa cách nhau một Đại Võ, còn có một đại dương mênh mông, căn bản là không đánh được, chỉ có thể sát ruột.

Có lực uy hiếp nhất đối với Đại Viêm chính là Đại Võ hoàng triều.

Giờ này khắc này, tất cả mọi người đều đang xem hành động của Đại Võ.

Hoàng cung Đại Võ, trong Kim Loan Điện.

Một vị tướng quân vui mừng nói: “Bệ hạ, hoàng đế Đại Viêm đột nhiên băng hà, cũng chưa lập ra người làm thái tử, triều đình tất loạn! Lúc này, dân gian Đại Viêm điên cuồng hỗn loạn, loạn lạc khắp nơi, suy yếu vô cùng! Bên ngoài lại có một đám như hổ đói rình mồi, Đại Viêm vô cùng bấp bênh nguy hiểm!”

“Mà lúc này, quốc lực của Đại Võ ta cường thịnh, binh cường mã tráng, lương thực dồi dào, chính là cơ hội xuất binh!”

“Kính xin bệ hạ cho mật tướng năm mươi vạn binh mã, mật tướng nhất định sẽ tiến vào giang sơn Đại Viêm, đánh hạ một khoảng lãnh thổ thật lớn, hiến cho bệ hạ!” Các vị tướng quân đồng thanh: “Mật tướng xin chiến, mong bệ hạ ân chuẩn!”

Nữ đế gật đầu mỉm cười: “Có thể nhìn thấy lòng báo quốc của các vị ái khanh, trăm vô cùng vui mừng! Nhưng chuyện binh không phải chuyện nhỏ, Lâm ái khanh, ngươi là đại nguyên soái binh mã có ý nghĩ gì đối với trận chiến này?”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Bệ hạ, có thể xuất binh nhưng vẫn chưa phải lúc!”

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn qua.

“Nguyên soái, sao lại nói ra lời này?”

Một vị tướng quân chấp tay, khó hiểu hỏi: “Bây giờ rất nhiều thế lực đang tranh quyền trong Đại Viêm, dân chúng không làm việc mà khởi nghĩa vũ trang, bên ngoài lại có bảy sói nhăm nhe, quốc lực của Đại Viêm vô cùng suy yếu, chính là lúc chúng ta khởi binh! Tại sao ngươi lại nói bây giờ không phải lúc? Kính xin nguyên soái giải thích nghi hoặc!”

Lâm Bắc Phàm cười đáp: “Đúng như lời ngươi nói, bây giờ Đại Viêm nguy cơ tứ phía, nhưng lạc đà gầy chết vẫn to hơn ngựa, là một trong tam đại hoàng triều, muốn bắt được Đại Viêm không hề dễ dàng như vậy!”

“Ví dụ như lúc trước chúng ta tấn công Đại Hạ cũng là triệu tập sáu nước khác, tập hợp đủ hơn hai trăm vạn nhân mã mới

có thể chém xuống một khối thịt từ trên người Đại Hạ! Nhưng sau khi thái tử Đại Hạ trở về lại huy động lực lượng ẩn nấp, không đến một tháng đã thu hồi lại được tất cả lãnh thổ trừ cực Đông về tay!”

“Cũng giống như vậy, thân là một trong tam đại hoàng triều, chỉ sợ Đại Viêm hoàng triều cũng không đơn giản như vậy!”

Mọi người không kìm lòng được mà gật đầu.

Lúc trước, tất cả mọi người đều cho rằng Đại Hạ hoàng triều sắp xong đời rồi, kết quả sau khi thái tử Đại Hạ trở về trực tiếp lật bàn, giết hết tất cả loạn thần tặc tử, còn nhanh chóng thu hồi lại lãnh thổ đã mất, nắm giữ đại quyền chí tôn.

Đại Hạ hoàng triều đã như thế, Đại Viêm hoàng triều chắc chắn cũng không dễ dàng đối phó như vậy, nữ đế cũng không kìm lòng được mà gật đầu: “Ái khanh nói có lý!”

Không có một hoàng triều nào đơn giản, giống như nàng cũng đang âm thầm nắm giữ một lực lượng hùng mạnh.

Cho dù có bị lật bàn, nàng cũng có thể dựa vào lực lượng này để nắm giữ đại quyền.

1285 chữ

Chương 908: Mùa đông khắc nghiệt sắp tới

“Nếu đã như vậy, sao chúng ta không đợi bọn họ càng suy yếu hơn nữa rồi mới xuất binh?” Lâm Bắc Phàm cười nói: “Hoàng đế Đại Viêm vừa mới băng hà, lại chưa lập ra người làm thái tử, đấu tranh nội bộ trong triều đình mới vừa mới bắt đầu! Cho nên chúng ta để cho bọn họ đấu với nhau đi, đấu càng dữ dội, bên trong tiêu hao càng nhiều!”

“Bởi vì trong một năm nay, vì theo đuổi trường sinh nên hoàng đế Đại Viêm đã tiêu hao hết tài lực để thu thập thiên tài địa bảo, phốt lò dân sinh, đã dẫn đến sự bất mã sôi sục của dân chúng, dân chúng khởi nghĩa khắp nơi!

Bây giờ hoàng đế Đại Viêm đã ngã xuống, dân gian càng thêm hỗn loạn”

“Hơn nữa các nước xung quanh như hổ rình mồi, không ngừng có động thái nhỏ..”

“Đại Viêm loạn trong giặc ngoài, tứ bề khôn đồn”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Cho nên chúng ta nên cho Đại Viêm thêm một chút thời gian, thời gian càng lâu, quốc lực của bọn họ càng hao tổn nghiêm trọng, càng có lợi cho chúng ta!”

Bách quan bội phục nói: “Nguyên soái nói có lý!”

Nữ đế hỏi: “Ái khanh, theo ý kiến của ngươi, khi nào xuất binh là thích hợp nhất?”

“Tốt nhất là qua mùa đông, thời điểm đầu xuân năm sau!”

Lâm Bắc Phàm nói.

Mọi người nhú mày: “Lâu như vậy sao? Hơn ba tháng đó!”

Lâm Bắc Phàm nói: “Đúng vậy, nhất định phải qua mùa đông! Bởi vì mùa đông này có thể sẽ khá lạnh!”

Mùa đông này sẽ khá lạnh?

Mọi người ngay lập tức nhớ tới đại thảm họa băng tuyết trăm năm mới có một lần kia!

Nữ đế ngồi không yên: “Ái khanh, không phải là thảm họa băng tuyết..”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Cũng không nghiêm trọng như vậy, chỉ là rét hơn một chút so với những năm trước mà thôi! Vì vậy, chúng ta cần phải làm nhiều công tác phòng bị hơn, giảm bớt thương vong về người và động vật!” Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm: “Không phải là thảm họa băng tuyết thì tốt rồi!”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục: “Tháng chạp rét buốt, băng tuyết ngập trời, thực sự không nên chiến đấu, nếu không sẽ chỉ làm tổn hại đến binh lực của chúng ta! Chúng ta nên dành nhiều tâm tư hơn ở trong nước, làm một vài công tác phòng chống rét buốt, giảm bớt thương vong về người và động vật, bảo tồn quốc lực!”

“Mà lúc này, Đại Viêm xung đột nội bộ, nhất định không thể đặt tâm tư đặt lên việc phòng chống giá rét!”

“Từ đầu năm đến nay, Đại Viêm vẫn luôn nội loạn, tứ bề bất ổn! Lương thực thiếu thốn, dân chúng không lao động! Hơn nữa trời rét đậm rét hại, nhất định sẽ nhanh chóng tổn hại quốc lực của bọn họ!”

“Vào đầu mùa xuân năm tới, chúng ta đã trải qua mùa đông khắc nghiệt, sức mạnh quốc gia được bảo tồn! Hơn nữa đúng lúc có thể dùng Bạch Tượng phủ, cực Đông, lại có thể mở rộng lãnh thổ một lần nữa! Khi đó chúng ta có thể thừa thế xông lên, cho quân xuống phía Nam!”

Nữ đế lớn tiếng nói: “Được! Đúng như ái khanh nói, bây giờ không phải là lúc xuất binh! Chờ chúng ta vượt qua mùa đông khắc nghiệt, tập kết binh mã, một đường đi xuống phía nam, đánh hạ một khoảng lãnh thổ thật lớn!”

“Bệ hạ thánh minh!” Bách quan đồng thanh nói.

Như thế, triều đình đã định ra được tư tưởng chính, bây giờ không đánh, qua mùa đông rồi mới đánh.

Nhưng mà lúc này các quốc gia bên ngoài đều đang quan sát Đại Võ, xem khi nào bọn họ khởi binh đánh vào Đại Viêm.

Nhưng điều làm cho bọn họ cảm thấy buồn bực chính là Đại Võ chậm chạp không có động tĩnh.

Không điều binh khiển tướng, không tích lũy lương thảo, sống cuộc sống của mình, giống như không coi chuyện này là gì cả.

Tất cả mọi người hoang mang trong lòng, không phải chứ?

Cơ hội tốt như vậy, sao Đại Võ có thể không có một chút động tĩnh nào được?

Đầu tiên là các nước nhỏ xung quanh Đại Viêm ngồi không yên, bọn họ nhao nhao liên lạc với Đại Võ, mời Đại Võ xuất binh.

Bọn họ muốn lặp lại chiến dịch liên quân phạt Hạ lần trước, do Đại Võ dẫn đầu, dẫn dắt đại quân trăm vạn người một đường công thành đoạt đất, phân chia lãnh thổ Đại Viêm.

Lâm Bắc Phàm đích thân tiếp đãi bọn họ, lại uyển chuyển cự tuyệt: “Các vị, thật sự là ngại quá, Đại Võ chúng ta không có ý định xuất binh, cho nên các người quay về đi!”

Mọi người ngạc nhiên: “Lâm thừa tướng, cơ hội ngàn năm có một như vậy, vì sao người...”

Trên mặt Lâm Bắc Phàm tràn đầy nụ cười hạnh phúc: “Các vị chắc cũng biết năm sau ta và bệ hạ sẽ đại hôn! Đây là một ngày vui vẻ, thực sự không nên giết chóc! Vì vậy, xin các vị quay về đi! Nhưng nếu năm sau các vị có thời gian thì nhớ đến uống rượu mừng của ta và bệ hạ, ha ha!”

Mọi người càng ngạc nhiên, vậy mà lại bởi vì nguyên nhân này?

Vì đại hôn, ngay cả lãnh thổ dễ dàng có được cũng không cần?

“Lâm thừa tướng, người nghe bản quan nói một lời, Đại Viêm nội loạn, đây chính là cơ hội ngàn năm có một! Nếu như bỏ lỡ cơ hội này, về sau muốn cướp lấy một mảnh đất từ trong tay Đại Viêm sẽ không dễ dàng như vậy nữa đâu!”

“Thừa tướng, kết hôn và đánh giặc, hai việc này hoàn toàn không xung đột!”

“Hơn nữa người và Đại Võ bệ hạ nên suy xét vì quốc gia nhiều hơn, đừng chỉ nghĩ đến chuyện nữ nhi thường tình!”

Lâm Bắc Phàm lại từ chối: “Đa tạ ý tốt của mọi người, chúng ta thật sự không muốn khởi binh, mời các vị trở về đi!”

Dưới sự từ chối nhiều lần của Lâm Bắc Phàm, mọi người ảo não quay trở về. Đại Võ rừng vàng biển bạc, không để ý đến lãnh thổ của Đại Viêm.

Nhưng những nước nhỏ như bọn họ, đất ít tài nguyên lại thiếu thốn, có thể nói là cái gì cũng thiếu, đối mặt với “sức hấp dẫn” của Đại Viêm, hoàn toàn là không thể nào thờ ơ.

Cho nên, sau khi bọn họ trở về đã nhao nhao khởi binh, biên giới Đại Viêm loạn lên, mà Đại Võ quả nhiên giữ lời hứa của mình, không hề khởi binh, ngược lại đặt toàn bộ suy nghĩ lên việc chống rét qua mùa đông.

Dán lên hoàng băng, nói cho mọi người biết mùa đông năm nay sẽ tương đối lạnh, chuẩn bị thêm một ít vật tư chống rét.

Huy động các vật tư chống rét lớn, vận chuyển đến các thành trì.

Ngoài ra, một số nơi trú ẩn đã được mở, tập trung sưởi ấm một lần nữa, để cho những người không có điều kiện có thể vượt qua mùa đông khắc nghiệt.

Loạt hành động này rơi vào mắt một số người tinh ý...

1217 chữ

Chương 909: Thà tin có còn hơn không

Vương cung Tà Nguyệt, Ngự Thư phòng.

Tử Nguyệt nữ đế đang phê duyệt tấu chương, sau khi biết được việc này vô cùng kinh ngạc: “Đại Võ lại đặt tâm tư lên việc phòng rét, ngay cả Đại Viêm cũng không để ý sao?”

Lần trước, Đại Võ phát động nhiều người như thế, chuyện năm ngoái như diễn ra trước mắt.

Lúc ấy, tất cả mọi người đều cười nhạo Đại Võ làm lớn chuyện, lãng phí tài nguyên vô ích.

Kết quả thảm họa băng tuyết trăm năm mới có một lần kéo tới, dân chúng trên toàn thế giới đều gặp phải tai ương, hơn trăm triệu người chết. Các quốc gia tổn thất nghiêm trọng, đến bây giờ vẫn chưa khôi phục lại được. Cuối cùng, chỉ có Đại Võ an toàn vượt qua thảm họa băng tuyết đó.

Sau đó, một phát vượt qua các nước khác, trở thành vùng đất yên vui khó mà có được trong lòng dân chúng thiên hạ.

Nàng nghiêm túc suy nghĩ một chút, cảm thấy việc này là chuyện quan trọng, không làm rõ ràng thì trong lòng không yên tâm.

Vì vậy, nàng viết thư liên lạc với nữ đế.

Không lâu sau đã nhận được thư trả lời của nữ đế. Sau khi Tà Nguyệt nữ đế xem xong, mặt mày có chút nghiêm trọng: “Tuy rằng không phải thảm họa băng tuyết nhưng cũng là thời tiết cực kỳ lạnh, nhất định phải chuẩn bị công tác chống rét cho tốt!”

Phải biết rằng, thảm họa băng tuyết năm ngoái, nơi này của bọn họ đã có một phần tư dân cư bị chết rét, hầu như mỗi nhà đều có người chết.

Mặc dù đã trôi qua một năm, mọi người vẫn chưa hồi phục sau chấn thương năm ngoái.

Tà Nguyệt bọn họ vừa mới lập quốc, kết cấu cũng không ổn định, thiếu rất nhiều tài nguyên chống rét. Nếu trải qua một mùa đông khắc nghiệt, hàng triệu người chết, chỉ sợ...

Tà Nguyệt nữ đế không dám nghĩ tiếp nữa, lập tức triệu tập quần thần, hạ mệnh lệnh bắt buộc.

“Mùa đông khắc nghiệt sắp đến, từ bây giờ trở đi, cả nước chuẩn bị tốt công tác chống rét! Cung cấp một số củi và than củi, chăn bông... để cho tất cả mọi người chống rét! Ngoài ra, xây dựng một số nơi trú ẩn, sưởi ấm tập trung!”

“Vâng, bệ hạ!”

Động tĩnh của Đại Võ cũng bị hoàng đế Đại Hạ luôn chú ý, để ý tới.

Hắn ta nhíu mày: “Đại Võ đang làm cái gì vậy? Vừa tích lũy tài nguyên sưởi ấm vừa bắt đầu mở nơi trú ẩn sưởi ấm tập trung, chẳng lẽ năm nay lại là một trận thảm họa băng tuyết nữa?”

Thảm họa băng tuyết năm ngoái, bởi vì không chuẩn bị tốt công tác chống rét, Đại Hạ bọn họ chết gần ba mươi triệu người, các loại tổn thất khác lại càng không thể nào đếm được, trực tiếp kéo quốc gia của bọn họ sụp đổ, chiến loạn kéo dài suốt một năm, quốc lực càng ngày càng yếu đi.

Bởi vì trận thảm họa băng tuyết này mà phụ hoàng của hắn ta lâm bệnh nặng một thời gian, thân thể không khỏe cho nên mới không thể không dốc hết tất cả để luyện chế thuốc trường sinh bất lão, kéo dài tuổi thọ của mình, kết quả lại hại chết chính mình, đồng thời cũng hại Đại Hạ!

Bài học quá sâu sắc, cho nên hắn ta không dám khinh thường chút nào, buổi tối có thể đi điều tra tình huống cụ thể.

Kết quả, thông tin được biết đến bị hạn chế, chẳng có tác dụng gì.

Tuy nhiên, có một tin tức đã thu hút sự chú ý của hắn ta.

Hành động chống rét lần này do Lâm Bắc Phàm đề xuất và chủ trì.

Hắn ta thật sự vừa yêu vừa hận Lâm Bắc Phàm.

Yêu là bởi vì người này có tài học, có bản lĩnh, có thể trị quốc cũng có thể đánh giặc, thiên hạ không ai có thể sánh được.

Dựa vào sự cố gắng của hắn Đại Võ mới xoay chuyển được tình thế suy sụp càng ngày càng lụn bại mà trở nên hưng thịnh, quốc lực càng ngày càng cường thịnh.

Hắn ta khát vọng có được nhân tài như Lâm Bắc Phàm trợ giúp cho mình.

Hận là bởi vì sở dĩ Đại Hạ rơi vào cục diện hiện giờ, hắn hoàn toàn không thoát khỏi quan hệ.

Nhưng bất luận yêu cũng tốt hận cũng tốt, hắn là người làm việc mưu tính sâu xa, chưa bao giờ bỏ qua cũng chưa bao giờ thất bại.

Hắn đã tự mình chủ trì chuyện này, cho thấy chuyện này rất quan trọng. Cho dù không phải thảm họa băng tuyết thì chỉ sợ cũng là thời tiết cực kỳ lạnh, sẽ chết người.

Đại Hạ bọn họ cũng không chịu nổi giày vò nữa!

Thà tin rằng nó có hơn là gặp phải sai lầm vì đã không tin!

Sắc mặt của hoàng đế Đại Hạ trở nên thận trọng, nói: “Truyền mệnh lệnh của trẫm, cả nước chuẩn bị chống rét!”

Lúc này, các quốc gia khác cũng biết hướng đi của Đại Võ.

Tuy nhiên, tất cả mọi người đều không tin rằng thảm họa băng tuyết sẽ đến một lần nữa.

Loại thảm họa băng tuyết có quy mô này trăm năm có một lần đã là rất nhiều rồi, không thể đến liên tiếp trong hai năm được. Ngoài ra, họ có một chuyện quan trọng hơn cần phải làm ngay bây giờ.

Tỷ như, các hoàng tử hoàng tôn của Đại Viêm hoàng triều đang vội vàng tranh quyền đoạt lợi, công phạt lẫn nhau, căn bản cũng không đặt tâm tư vào việc chống rét. Thiên hạ chết bao nhiêu người thì bọn họ cũng không quan tâm, có thể giành được đại quyền chí tôn hay không mới là chuyện bọn họ cần quan tâm.

Lúc này các tiểu quốc xung quanh Đại Viêm hoàng triều đang vội vàng thảo phạt Đại Viêm, cướp đoạt địa bàn và tài nguyên, không có tâm tình quan tâm đến chuyện khác.

Có điều, Đại Viêm tuy rằng quốc loạn nhưng lực lượng quân sự vẫn vô cùng kiên cố. Bảo vệ vững chắc quốc môn, ngăn cản sự xâm lấn của các quốc gia xung quanh.

Vì thế, những tiểu quốc này bắt chước theo liên minh phạt Hạ năm đó, tạo thành đại quân phạt Viêm, đã tập kết hai trăm vạn binh mã, hơn năm mươi cường giả Tiên Thiên, thảo phạt Đại Viêm.

Lực lượng này vô cùng hùng hậu, quả nhiên quốc môn của Đại Viêm không thể đánh lại.

Không đến một ngày, quốc môn của Đại Viêm đã bị phá vỡ, đại quân hai trăm vạn tiến vào lãnh thổ của Đại Viêm.

Việc này đã hấp dẫn ánh mắt của người trong thiên hạ.

“Đại Viêm bị liên quân bảy nước công phá rồi sao?”

“Đại Viêm chỉ sợ không xong rồi!”

1057 chữ

Chương 910: Nói gì cũng đã muộn rồi

Về chuyện Đại Võ phòng rét dần dần đã bị người ta quên mất.

Đại Viêm hoàng triều bởi vì binh lực phân tán, các hoàng tử tự mình làm chính trị, không muốn tổn hại binh mã của mình cho nên liên quân bảy nước một đường công thành chiếm đất, thế như chẻ tre.

Về cơ bản, mỗi ngày đều có thể đánh hạ một tòa thành trì.

Trông tốc độ có vẻ không chậm, có thể nhanh hơn nếu không phải vì dành hầu hết thời gian cho việc đi đường và nghỉ ngơi.

Lúc này, các thống soái của liên quân bảy nước cực kỳ vui vẻ, đều bắt đầu kiêu ngạo hẳn lên.

“Đây là thực lực của Đại Viêm sao, không chịu nổi một kích như thế!”

“Đúng vậy, vốn tưởng rằng Đại Viêm có thể chống đỡ lâu một chút, không ngờ lại yếu ớt như thế! Thân là một hoàng triều, thật làm người ta thất vọng”

“Mọi người đã phát hiện ra chưa, không có Đại Võ chúng ta cũng có thể làm được!”

“Đúng vậy, chỉ cần chúng ta liên hợp lại thì hoàng triều cũng có thể phá!”

“Lão phu dám đánh cược, bây giờ Đại Võ nhất định đã hối hận xanh ruột rồi, ha ha!”

“Không đến càng tốt, chúng ta có thể phân chia càng nhiều lãnh thổ hơn!”

Bọn họ vừa cười nói, vừa hát vang tiến quân.

Lại không biết có một luồng không khí cực lạnh đang áp ủ ở cực Bắc, sau đó thổi vù vù từ Bắc xuống Nam, mang đến thời tiết cực lạnh, đồng thời cũng mang đến băng và tuyết, nhiều quốc gia đã thay đổi lớn trong một đêm, bị tuyết phủ trắng xóa.

Đại Võ, Đại Hạ, Tà Nguyệt đều chuẩn bị tốt công tác chống rét, cho nên mùa đông rét buốt đến cũng không hoảng sợ.

Nhưng các quốc gia khác lại choáng váng!

Không khí lạnh này, nói đến là đến!

Hơn nữa đến sớm hơn bình thường gần một tháng! Lại còn lạnh như vậy!

Gió lớn thổi vù vù, tuyết rơi ào ào, làm cho bọn họ không kịp chuẩn bị tâm lý tí nào!

Sẽ không phải là lại có thảm họa băng tuyết đấy chứ?

Người há hốc mồm nhất chính là đại quân liên minh đánh Viêm.

Bọn họ sắp đánh đến nội địa của Đại Viêm rồi!

Kết quả một trận tuyết rơi dày vậy bọn họ ở bên trong một tòa thành trì, căn bản là không thể ra ngoài được.

Mấu chốt nhất chính là thời tiết này quá lạnh, vật tư chống rét của bọn họ có hạn, hoàn toàn không thể nào cung cấp cho đại

quân hai trăm vạn người.

Hơn nữa nơi này lại là một tòa thành nhỏ, vật tư thiếu thốn, cũng không có bao nhiêu vật tư chống rét.

Trong nháy mắt đã làm bọn họ vô cùng sầu não!

“Làm sao bây giờ?”

“Trước không thôn, sau không có cửa hàng, chúng ta đi đâu thu thập đồ chống rét đây?”

Lúc này bởi vì thời tiết đột nhiên vô cùng rét buốt mà cả thiên hạ phải phát sầu.

Thời tiết lạnh sẽ chết người, năm ngoái gặp phải thảm họa băng tuyết trăm năm mới có một lần, trực tiếp làm cho dân số của bọn họ giảm mạnh hai, ba mươi phần trăm, nghiêm trọng còn đạt tới ba, bốn mươi phần trăm, cả quốc gia đều đã sụp đổ.

Mặc dù mức độ lạnh bây giờ không đạt đến mức độ của năm ngoái, nhưng vẫn sẽ chết rất nhiều người.

Người chết nhiều, đất nước nhất định sẽ không ổn định.

Nhìn xem từ năm ngoái đến nay, có bao nhiêu quốc gia đã thay đổi triều đại rồi? Có bao nhiêu quốc gia đã sụp đổ?

Lúc này, bọn họ mới phát hiện Đại Võ có khả năng dự đoán cỡ nào, trong lòng hối hận không thôi.

“Sớm biết như vậy đã học theo Đại Võ rồi!”

“Lúc trước, ta còn cười nhạo bọn họ cẩn thận quá mức, không nghĩ tới ta mới là tên ngốc!”

“Ai nha, bây giờ nói cái gì cũng đã muộn rồi!”

Giờ này khắc này, cũng chỉ có Đại Võ, Đại Hạ và Tà Nguyệt chuẩn bị sẵn sàng ngồi vững trên bệ câu cá, tuyệt không hoảng hốt.

Tà Nguyệt vương triều, trong vương cung.

Tử Nguyệt nữ đế nhìn tuyết rơi dày ngoài cửa sổ, cảm nhận được gió lạnh thổi vù vù mà âm thầm vui mừng.

“May mà đã chuẩn bị trước, đã phân phát vật tư chống rét, bằng không mùa đông này sẽ khá khó trải qua! Oan gia này

chẳng lẽ là rồng thần chuyển thể hay sao, nhìn thời tiết chuẩn như vậy?”

Đại Hạ hoàng triều, trong hoàng cung.

Hoàng đế Đại Hạ vừa đăng cơ không lâu cũng nhìn ra ngoài cửa sổ tuyết rơi dày đặc, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cười đắc ý: “May mà trầm phòng ngựa chu đáo, nếu không thì mùa đông này lại chết rất nhiều người rồi!”

“Bệ hạ anh minh!” Bách quan đồng thanh nói.

Đại Võ hoàng Triều, Ngự Thư phòng, hoàng cung.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm và nữ đế đang phê duyệt tấu chương, thương nghị quốc sự và chuyện đại hôn.

Do thời tiết lạnh giá cho nên Lâm Bắc Phàm uống rượu trong thư phòng để chống lại cái lạnh.

Hắn uống rượu ngon cực phẩm, rượu đặt trên bếp than chung chậm, mùi rượu nồng đậm bay ra từ trong đó, tràn ngập toàn bộ thư phòng, làm cho người ta có một cảm giác hơi say, vô cùng thích ý.

Lúc này, nữ đế không nhịn được quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút lo lắng hỏi: “Ái khanh, người nói trận tuyết rơi dày này sẽ kéo dài bao lâu?”

Lâm Bắc Phàm vừa uống rượu vừa cười nói: “Bệ hạ không cần lo lắng, trận tuyết rơi dày này chỉ kéo dài hai tuần mà thôi! Hai tuần sau, tuyết ngừng, gió cũng ngừng, không còn lạnh nữa!”

Nữ đế thở phào nhẹ nhõm: “Chỉ là hai tuần mà thôi!”

1162 chữ

Chương 911: Liên quân lục đục

Không sợ thời tiết lạnh, chỉ sợ thời tiết tiếp tục rét lạnh.

Thảm họa băng tuyết lớn năm ngoái kéo dài gần ba tháng.

Ngoại trừ gia đình giàu có chuẩn bị đủ than cho mùa đông, còn những người khác làm sao có thể chống đỡ lâu như vậy?

Đáng sợ hơn chính là tuyết quá lớn quá dày, vận chuyển vô cùng khó khăn, biến mỗi một thành thị mỗi một thôn trang thành đảo biệt lập, gọi trời trời không đáp, kêu đất đất không linh, cho nên mới dẫn đến tổn thất không thể cứu vãn.

Bây giờ chỉ có hai tuần, căn răng là trôi qua rồi.

“Bệ hạ, thật sự không cần lo lắng!”

Lâm Bắc Phàm rót cho nữ đế một ly rượu, cười nói: “Thảm họa băng tuyết năm ngoái, chúng ta còn có thể giảm thương vong xuống mức thấp nhất trong lịch sử! Hiện giờ chỉ là thời tiết lạnh giá ngăn ngủi mà thôi, rất nhanh sẽ qua thôi!”

“Ái khanh nói rất đúng!” Nữ đế nở nụ cười, cả người đều thả lỏng hẳn đi. Trận thảm họa băng tuyết lớn trăm năm mới có một lần, bọn họ còn vượt qua được!

Một dịp thời tiết lạnh giá nho nhỏ mà thôi, làm sao có thể không vượt qua được?

Nữ đế vừa uống rượu, vừa vui sướng khi người gặp họa nói: “Trẫm nghe nói liên quân bảy nước dẫn đại quân hai trăm vạn người đã tiến vào Đại Viêm năm trăm dặm, đến gần nội địa của Đại Viêm! Nhưng bây giờ tuyết rơi dày đặc băng tuyết ngập trời, không biết bọn họ sống như thế nào?”

“Bọn họ sống như thế nào? Bọn họ rất buồn!”

Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm nói: “Thần vừa mới nhận được tin tức từ tiền tuyến truyền tới, liên quân bảy nước đánh tới thành La Hoa, cách nội địa Đại Viêm không đến một trăm dặm! Kết quả, một trận tuyết rơi dày đã vây khốn bọn họ, không thể tiến lên được, lui về phía sau cũng không được, vô cùng lúng túng! Ha ha..” Nữ đế cũng cười rộ lên, chỉ nghĩ thôi cũng đã biết khốn cảnh của bọn họ rồi.

“Ái khanh, ngươi là đại nguyên soái của triều ta, dụng binh như thần, ngươi cảm thấy trận đại chiến này đi về phía nào?”

“Được, thần này sẽ giảng giải cho bệ hạ!”

Lâm Bắc Phàm lại uống một ngụm rượu, cười đáp: “Tuy liên quân bảy nước có được đại quân hai trăm vạn người, trông có vẻ thanh thế ngập trời nhưng lương thảo lại là một vấn đề rất lớn! Mỗi ngày phải cung cấp cơm áo gạo tiền cho hai trăm vạn

người, độ khó không phải là một chút thôi đâu! Cho nên, đường tiếp tế phía sau không thể đứt, đứt rồi tất sẽ sụp đổ!”

Nữ đế gật đầu, ý bảo Lâm Bắc Phàm tiếp tục nói tiếp.

“Bình thường, vấn đề này dễ giải quyết! Trong liên quân bảy nước, người có năng lực cũng không ít, cho nên chuyện này cũng không thành vấn đề! Nhưng một trận tuyết rơi dày lại phá hủy cục diện tốt đẹp của bọn họ! Bệ hạ cũng biết, băng tuyết ngập trời, đi đường vô cùng khó khăn chứ đừng nói là muốn vận chuyển lương thảo, hơn nữa còn là cung ứng lương thảo cho đại quân hai trăm vạn người!” Nữ đế gật đầu.

“Vì vậy, tuyết rơi dày đã làm gián đoạn đường dây tiếp tế của họ! Theo vị thần hiểu được, lương thảo mà bọn họ đã chuẩn bị, nếu như có thể ăn tiết kiệm cũng chỉ có thể kiên trì khoảng một tuần, nhưng trận tuyết này phải rơi hai tuần!”

“Mặt khác, bọn họ còn phải giải quyết vấn đề chống rét sưởi ấm!”

“Vận chuyển lương thảo đã tốn sức như vậy, muốn giải quyết vấn đề chống rét sưởi ấm lại càng thêm khó khăn, gần như không có khả năng! Với lại nơi mà bọn họ đang ở bây giờ là một thành phố nhỏ, tài nguyên có hạn” Lâm Bắc Phàm tắc lưỡi lắc đầu: “Họ đến từ bảy quốc gia, bảy quốc gia có bảy trái tim! Lúc trước là bởi vì lợi ích chung mới kết hợp lại với nhau, thảo phạt Đại Viêm! Nhưng bây giờ vật chất khan hiếm, vì sinh tồn, vì lợi ích của mình, bọn họ sẽ bởi vậy mà nháo nhào lên, thậm chí là tự giết lẫn nhau! Cho nên bọn họ đã không chiến mà bại!”

“Nếu như ta là Đại Viêm, hoàn toàn cũng không cần động tay, trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi, chờ sau khi bọn họ sụp đổ rồi xuất binh trừng trị! Có thể nói, liên quân bảy nước đã hoàn toàn tự chơi chết mình rồi! Bọn họ hoàn toàn không nên xuất binh!” Lâm Bắc Phàm nở nụ cười vui sướng khi người gặp họa.

Nữ đế nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Liên quân bảy nước một đường ca hát vang dội đến gần nội địa Đại Viêm, kết quả bởi vì nguyên nhân thời tiết mà tự mình sụp đổ, không có được một cái gì, lại tổn thất hai trăm vạn binh mã!”

“Đại Viêm mất đi phần lớn lãnh thổ, tuy rằng cuối cùng có thể cướp về nhưng cũng tổn thất một lượng lớn binh mã! Vậy trận chiến này rốt cuộc ai thắng?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Không có người thắng! Trong cuộc chiến này, căn bản không có người chiến thắng, tất cả đều là kẻ thua cuộc! Nếu như nhất định phải tìm ra một người vậy có thể chính là Đại Võ của chúng ta!”

“Bảy nước và Đại Viêm đều tổn thất nghiêm trọng cung cấp cho chúng ta cơ hội ngàn năm có một! Chờ đến đầu xuân năm sau, chúng ta có thể triệu tập binh mã một đường xuống Nam, lại một lần nữa mở rộng lãnh thổ!” Hai người liếc nhìn nhau, vui vẻ cười rộ lên.

Mà lúc này, liên quân bảy nước bị vây khốn kia đúng như dự liệu của Lâm Bắc Phàm, đã trở nên náo loạn...

Lúc bấy giờ, liên quân bảy nước đã bị mất kệt hai ngày.

Thời gian hai ngày không được coi là dài, vấn đề lương thảo cũng không có trở ngại gì, song vấn đề cấp ẩm lại đứng trước một khó khăn lớn.

Do không dự liệu được thời tiết giá lạnh đột nhiên ập tới nên những vật tư dùng để sưởi ấm của bọn họ như chăn bông, quần áo, than củi đều cực kì thiếu thốn, thế nên bọn họ không thể không tranh giành nhau chỉ vì muốn được sưởi ấm.

1174 chữ

Chương 912: Mãi vẫn chưa hết rét

“Cái thời tiết quỷ quái này, lạnh chết mất, ta lấy cái áo bông này, mau cởi ra!”

“Đây là áo bông mẹ ta tặng cho ta, ta không cho người!”

“Người dám nói không cho ta ư? Cần thận ta cho người hai cái bạt tai, để xem người có đưa cho ta hay không?”

“Mau đốt lửa lên, lạnh chết ta rồi!”

“Chỗ than củi này được mang tới từ nước Đa Tháp chúng ta, các người không có tư cách sử dụng chúng!”

“Gì mà từ nước Đa Tháp, chúng ta đều là liên quân, là người một nhà, có phải người muốn chia bè kéo cánh không?”

“Than củi có hạn, người có nói đến khi trời sập thì ta cũng không đưa cho người!”

“Hơ! Coi cái tính nóng nảy của ta này!”

Cứ thế, những binh sĩ của bảy nước chia thành bảy phe và bắt đầu đánh nhau.

Đám người này muốn giành chăn bông, đám người kia lại muốn cướp quần áo, còn có người tranh giành củi, than. Tóm lại những thứ gì có thể sưởi ấm được thì bọn họ đều tranh giành, cả đại quân trở nên loạn cào cào.

Chuyện này nhanh chóng được các tướng lĩnh của bảy nước biết được.

Bọn họ sầm mặt, lớn giọng nói: “Dừng tay! Dừng tay hết cho lão phu! Cãi nhau om tỏi thế còn ra thể thống gì? Lão phu biết trời lạnh, các ngươi cần vật tư để sưởi ấm, thế nhưng các ngươi không được đánh nhau! Hiện giờ chúng ta là liên quân, là người một nhà, đáng ra phải hòa thuận mới đúng! Ai còn tranh cãi nữa thì xử lý theo quân pháp ngay lập tức!”

Được tướng lĩnh can ngăn, cuộc bạo loạn mới tạm thời kết thúc.

Thế nhưng bọn họ đều hiểu rằng nếu như không giải quyết vấn đề chống rét thì sau này vẫn sẽ đánh nhau thôi, như vậy thì không có lợi cho việc quản lý.

Thế là bọn họ bèn thu hết vật tư chống rét rồi tiến hành phân chia.

Mỗi một nhà sẽ đốt một ít than củi rồi cho mọi người vào trong để tránh rét, cứ nửa canh giờ thì lại đổi một lượt, như vậy thì ai cũng có phần. Còn về mấy thứ như áo bông, chăn bông thì sẽ để những binh lính có thể chất yếu hoặc bị thương mặc trước.

Cách này có vẻ công bằng nên được toàn quân ủng hộ.

Tuy nhiên, nó chỉ duy trì được chưa đầy một ngày.

Bởi lẽ thời tiết bên ngoài quá lạnh, đợi cả một ngày mà rất nhiều người vẫn chưa đến lượt, bọn họ sắp bị đông cứng ở bên ngoài rồi.

Không ai muốn chết rét cả, thế nên bọn họ lại bắt đầu đánh nhau.

Lần này còn đánh nhau ác liệt hơn, rất nhiều người đã bị đánh chết.

Các tướng lĩnh của bảy nước không thể không ra tay ngăn cản và tiến hành đợt phân chia mới.

Lần này bọn họ chia theo chức quan, công lao và thực lực.

Như vậy thì những tướng sĩ thấp kém cũng chẳng tới lượt.

Trong lòng bọn họ thấy cực kì bất bình, bọn họ không muốn chết nên lại làm loạn lên, quy mô càng lúc càng lớn.

Tướng lĩnh bảy nước lại phải đứng ra giải quyết mâu thuẫn, sau đó bọn họ tiến hành phân chia lần thứ ba. Thế nhưng dù bọn họ có phân chia kiểu gì đi chăng nữa thì cũng không có tác dụng. Bởi lẽ tài nguyên có hạn, thế nào cũng có người không được hưởng tài nguyên, và bọn họ sẽ đứng ra đấu tranh để được sống tiếp.

Chỉ trong hai ngày mà liên quân đã có năm đợt tranh đấu, số người thương vong lên đến năm, sáu vạn người. Trong lòng các binh sĩ đều tràn đầy oán khí, bọn họ thù địch lẫn nhau, quan hệ giữa họ đã bị đóng băng. Tướng lĩnh các nước cực kì đau đầu, binh lính của bọn họ không chết trong tay người khác mà lại chết trong tay chính người phe mình, chuyện gì thế không biết!

Hơn nữa, liên quan bảy nước vốn đã không đoàn kết, bình thường không có chuyện gì còn đỡ, hiện giờ bọn họ lại bắt đầu đấu đá nhau, lại còn gây ra thương vong cực lớn, như thế thì sau này còn đồng tâm hiệp lực đánh trận được sao?

Tuy nhiên điều khiến bọn họ đau đầu hơn đã xuất hiện, đó chính là lương thảo của bọn họ sắp sửa hết.

“Đã bốn ngày rồi! Trận tuyết này đã kéo dài bốn ngày, lương thảo cũng bị gián đoạn bốn ngày, chúng ta sắp không còn

lượng thảo mà ăn nữa rồi, hiện giờ phải ăn tiết kiệm! Ba hôm nữa thôi nếu không vận chuyển lương thảo đến thì e là...”

Các vị tướng lĩnh đều thấy nặng nề vô cùng.

Làm tướng quân dẫn binh lính đánh trận, bọn họ hiểu hậu quả khi không có lương thực sẽ nghiêm trọng như thế nào. Vấn đề sưởi ấm bọn họ miễn cưỡng còn có thể giải quyết được, song nếu không có lương thực để ăn thì chắc chắn sẽ dẫn đến binh biến.

Hiện giờ các binh sĩ của bảy nước đang thù địch lẫn nhau, nếu không có lương thực để ăn nữa thì bọn họ khó có thể tượng tượng điều gì sẽ xảy ra!

Lúc này, một lão tướng quân vỗ tay, nói: “Mọi người hãy suy nghĩ lạc quan lên một chút, trận tuyết này đã kéo dài bốn ngày và đã đủ lâu rồi, chỉ cần tuyết ngừng rơi là lương thực sẽ được vận chuyển tới ngay! Mọi người hãy kiên trì thêm hai ngày nữa!”

“Giờ cũng chỉ còn cách ấy thôi!”

Mọi người thở dài một hơi.

Tiếp đó, đại quân lại náo loạn mấy lần chỉ vì vấn đề sưởi ấm, kéo theo đó là có thêm mấy vạn người thương vong. Tuyết vẫn tiếp tục rơi, sáu ngày trôi qua, đồng nghĩa với việc lương thực của bọn họ đã bị gián đoạn sáu ngày. Trong sáu ngày này, không một chút lương thực nào được vận chuyển đến nơi này. Đại quân hai trăm vạn người không có gì để ăn.

“Sao cháo hôm nay ít thế? Toàn là nước, chả được nổi mấy hạt gạo, như thế thì bảo sao ta ăn nổi?”

“Đúng vậy đấy, trời thì lạnh sắp chết cóng, người còn không cho ta ăn cơm, định cho ta chết hay gì?”

“Có phải các ngươi đang tham ô lương thực không, cháo càng ngày càng ít đi là sao?”

“Mau cho ta thêm ít gạo, bằng không ta không đi!”

“Đúng vậy! Không cho chúng ta ăn no thì chúng ta sẽ không đi!”

Chương 913: Càng ngày càng không ổn

Lính hậu cần run như cây sậy trước sự uy hiếp của đại quân: “Các vị đại gia tha mạng, không phải chúng ta không muốn cho các người ăn no mà là chúng ta đã không còn lương thực nữa rồi!”

Toàn quân xôn xao ngay lập tức.

“Gì cơ? Không còn lương thực nữa? Đùa gì vậy?”

“Ta vượt quãng đường xa xôi nghìn dặm tới đây đánh trận mà người lại nói với ta là hết lương thực, thế ta tới đây để làm gì chứ?”

“Chắc chắn là các người âm thầm ăn chặn hết rồi đúng không, mau giao lương thực ra đây!”

Lính hậu cần tiếp tục xin tha: “Các vị hảo hán tha mạng, chúng ta thực sự không còn lương thực nữa! Tuyệt đã rơi sáu ngày liên tiếp, lương thực của chúng ta cũng bị đứt đoạn trong sáu ngày, giờ lấy đâu ra lương thực nữa chứ?”

Lúc này, cuối cùng mọi người cũng nhận ra.

Tuyệt rơi sáu ngày liên tiếp, bọn họ còn chẳng thể ra khỏi thành thì sao lương thực có thể vận chuyển tới nơi này? Không có lương thực thì chẳng phải bọn họ sẽ chết đói ở đây hay sao?

Thế là các binh sĩ bèn nhao nhao lên, bọn họ trở nên điên cuồng, thi nhau tranh giành số lương thực còn lại.

“Ta muốn ăn, bằng không ta sẽ chết mất!”

“Đây là của ta! Là của ta hết!”

“Cút ra cho ta! Không được cướp lương thực của ta!”

Đại quân cả trăm vạn người bỗng loạn như cào cào.

Các vị tướng lĩnh vội vàng chạy tới và an ủi: “Các vị tướng sĩ đừng đánh nhau cãi nhau nữa, lương thực sẽ có thôi! Chỉ cần tuyệt ngừng rơi là lương thực của chúng ta sẽ được vận chuyển tới! Trận tuyết này đã kéo dài sáu ngày, sắp sửa kết thúc rồi, mọi người hãy kiên nhẫn chờ đợi!”

Dưới sự an ủi của tướng lĩnh các nước, các binh sĩ tạm thời lấy lại được bình tĩnh. Bọn họ ăn cháo loãng và trải qua một ngày.

Trong lòng bọn họ đều nghĩ khi tuyết ngừng rơi là lương thực sẽ được vận chuyển đến, như vậy là bọn họ không còn phải chịu cảnh chết đói nữa.

Thế nhưng ngày hôm sau, tuyết vẫn không ngừng rơi, trời đất lạnh cóng.

Các binh sĩ thất vọng tràn trề, bọn họ lại làm loạn lên, tranh nhau lương thực. Sau đó, sau khi có mấy vạn người chết, bọn họ lại bị các tướng lĩnh đàn áp.

Ngày thứ ba cũng vậy, tuyết vẫn rơi đều.

Thế là các binh sĩ không nhìn thấy hi vọng lại bắt đầu đánh nhau, khiến chực vạn người chết.

Ngày thứ tư, bọn họ đã không thể đánh nhau được nữa.

Bởi lẽ đã mấy hôm không ăn cơm, hiện giờ bọn họ đã chẳng còn chút sức lực nào, rất nhiều người không chết vì đói thì cũng chết vì giá lạnh...

Không có lương thực mà trời lại lạnh căm căm, bọn họ lại không thể rời khỏi nơi này, chỉ có thể đợi chết.

Cảm giác tuyệt vọng bao trùm khắp toàn quân.

Tướng lĩnh các nước trông thấy cảnh tượng ấy mà sốt ruột vô cùng, thế nhưng trong tay bọn họ không có lương thực, bọn họ có sốt ruột cũng chẳng có tác dụng gì.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn trời, để mặc tuyết trắng phủ lên mặt, đoạn lại nhin không được mà lớn giọng mắng: “Đã mười ngày trôi qua rồi mà sao tuyết vẫn chưa ngừng rơi vậy? Ông trời định cho chúng ta chết đói hay gì?”

“Lưu tướng quân, hiện giờ không phải lúc để mắng chửi, chúng ta nên bình tĩnh mà suy nghĩ cách giải quyết vấn đề lương thực!” Một lão tướng quân khuyên bảo.

“Giải quyết kiểu gì bây giờ?” Đối phương gắt lên: “Tuyết không ngừng rơi, trên đường toàn là tuyết nên di chuyển vô cùng khó khăn! Chúng ta không ra ngoài được mà lương thực

cũng không thể vận chuyển tới chỗ chúng ta! Hiện giờ chúng ta chỉ còn cách đợi chết thôi người có biết không?”

Lão tướng quân bị mắng xối xả, hắn ta thấy âm ức nên cũng gào lên: “Lưu tướng quân, sao lão phu lại không biết? Trong lòng người khó chịu, chẳng lẽ lão phu lại dễ chịu chắc? Người nên để tâm vào việc giải quyết vấn đề lương thực chứ không phải tức giận!”

Đôi phương tiếp tục quát: “Ta mà nghĩ được cách giải quyết vấn đề thì còn phải đợi chờ sao? Triệu tướng quân, người mà hô biến được lương thực ra đây thì bảo ta gọi người là cha ta cũng tình nguyện!”

“Hừ! Người nói kiểu gì thế? Không biết cách nói chuyện cho đàng hoàng hả?”

“Hiện giờ ta đang nói chuyện rất đàng hoàng với người đấy thôi?”

Hai vị tướng quân bắt đầu cãi nhau, suýt chút nữa còn động tay động chân.

“Được rồi được rồi, mọi người đừng cãi nhau nữa, giữ sức đi!”

Những vị tướng quân khác tách hai người ra rồi khuyên nhủ: “Hiện giờ đang lúc khó khăn, chúng ta phải đoàn kết thì mọi người mới đoàn kết được! Nếu lương thực đã không thể vận chuyển đến thì chúng ta phải tự nghĩ cách giải quyết vấn đề cơm ăn! Hiện giờ chúng ta hãy ra lệnh cho các võ giả đi tìm kiếm đồ ăn, đào vỏ cây, rễ cây hay gì cũng được, miễn là có thể ăn thì lấy hết!”

“Như muối bỏ bể thôi, có tác dụng thật ư?”

“Chống đỡ được bao lâu hay bấy lâu, bằng không chúng ta sẽ chết đói thật đấy!”

“Ôi, giờ cũng chỉ đành làm vậy thôi!”

Mọi người thở dài thườn thượt rồi lập tức phái các võ giả đi tìm đồ ăn. Nhìn tuyết bay đầy trời, các vị tướng sĩ nhếch miệng tỏ vẻ khổ sở, trong lòng bọn họ hối hận vô cùng, biết vậy bọn họ đã không xuất binh rồi! Chưa đánh được ít đất nào đã bị mắc kẹt ở đây, lại còn phải chịu đói chịu rét.

Cũng trong mười ngày này, đại quân đã có hơn bốn mươi vạn người chết. Lúc đánh Đại Viêm số người thương vong của bọn họ còn chẳng lớn như vậy.

1131 chữ

Chương 914: Lại sắp đánh trận rồi

Hiện giờ trời vẫn đang đổ tuyết, không biết sẽ còn bao nhiêu người ra đi nữa, không biết bọn họ còn chịu đựng được đến khi nào?

Điều đáng sợ nhất chính là nhờ đâu Đại Viêm dẫn binh tới đánh thì bọn họ biết phải làm thế nào? Chỉ cần ba đến bốn chục vạn binh mã thôi là có thể tiêu diệt cả đại quân trăm vạn người của bọn họ. Tiếp đó, các võ giả đều đi tìm kiếm đồ ăn. Mặc dù như muối bỏ bể nhưng tốt xấu gì cũng giúp nhiều người sống sót, số lượng người thương vong cũng không còn quá nhiều nữa.

Cứ vậy, bọn họ chống đỡ trong bốn ngày, cuối cùng tuyết cũng ngừng rơi.

Vài tia nắng le loi xuyên khoa tầng mây nặng trĩu và chiếu xuống mặt đất, thời tiết dần dần ấm hơn, băng tuyết bắt đầu tan. Điều này cũng đồng nghĩa với việc những ngày tháng gian khổ của bọn họ đã trôi qua. Liên quân bảy nước vui mừng như trông thấy niềm hi vọng mới.

“Cuối cùng trời cũng nắng rồi, tốt quá rồi!”

“Ta được sống rồi!”

“Mọi người cố chịu đựng, lương thực sẽ được vận chuyển tới nhanh thôi, buổi tối là tới!”

“Chúng ta sắp có lương thực để ăn rồi!”

Lúc này, bên ngoài thành truyền đến một tiếng vang cực lớn.

Đại quân liên minh của bảy nước lại càng vui mừng hơn.

“Đừng bảo là lương thực được vận chuyển tới rồi nhé?”

“Tốc độ nhanh thật đấy!”

“Mau nhóm lửa, lương thực tới là cho vào nồi luôn!”

Tuy nhiên khi bọn họ xông ra ngoài thành để xem thì trông thấy một cảnh tượng vô cùng tuyệt vọng, toàn thân bọn họ như đông cứng lại.

Bởi lẽ thứ mà bọn họ trông thấy không phải quân vận chuyển lương thực mà là... đại quân của Đại Viêm! Phóng mắt nhìn, đại quân người đông như nêm, cờ vẫy phấp phới! Ít nhất cũng phải có bốn mươi vạn binh mã!

Lúc này, nguyên soái của Đại Viêm nhìn chằm chằm binh mã của bảy nước, hắn ta nghiêng răng nghiêng lợi, căm phẫn nói: “Liên quân bảy nước sắp đánh đến Đại Viêm chúng ta rồi, đúng là ghê gớm quá, hay lắm cơ! Hôm nay lão phu phải tính sổ với các ngươi! Nợ máu phải trả bằng máu!”

Hắn ta giương cao thanh đao trong tay rồi hét lớn: “Toàn quân xông lên, không được chừa đường sống cho bọn chúng!”

“Vâng thưa nguyên soái!”

Binh mã Đại Viêm bèn xông lên, trông bọn họ khí thế vô cùng.

Binh mã của bảy nước thì sợ đến mức lão đảo chực ngã, sắc mặt bọn họ tái mét, trong lòng chỉ còn một suy nghĩ là bọn họ xong đời rồi!

Cuối cùng, Đại Viêm gần như san bằng đại quân bảy nước và giành chiến thắng!

Chỉ có một vài cường giả Tiên Thiên và những võ giả Hậu Thiên có thực lực mạnh mẽ mới chạy trốn được, song điều này không ảnh hưởng quá nhiều đến đại cục.

Tiếp đó, binh mã Đại Viêm thừa thắng xông lên và thu lại tất cả lãnh thổ.

Thông tin về trận chiến nhanh chóng được lan truyền khắp thiên hạ.

Mọi người đều kinh ngạc trước thực lực của Đại Viêm, bên cạnh đó cũng phải lắc đầu ngao ngán với liên quân bảy nước.

“Thanh thế của liên quân bảy nước lớn thế, cả quá trình cũng rất thuận lợi, trận chiến nào cũng nắm chắc phần thắng, đã thế còn sắp đánh đến Đại Viêm. Thế nhưng tiếc thay trời đổ tuyết lớn, hủy đi toàn bộ cục diện!”

“Đúng vậy đấy, trận chiến này quá đáng tiếc!”

“Đại quân hai trăm vạn người cứ thế tan rã, tổn thất lớn mà chẳng thu lại được lợi lộc gì!”

“Chắc do ý trời rồi, Đại Viêm chưa tới số ấy mà!”

“Trận chiến này không có người thắng!”

Mọi người không nhận được bắt đầu tính toán, trong năm nay, có ba lần tổ chức liên quân. Lần thứ nhất là do binh mã Đại Võ làm chủ, Lâm Bắc Phàm làm tổng nguyên soái, thống lĩnh binh mã của sáu nước cùng nhau tấn công Đại Hạ và giành được thắng lợi huy hoàng.

Lần thứ hai vẫn là binh mã của sáu nước, thế nhưng lần này binh mã Đại Võ không tham gia, đương nhiên Lâm Bắc Phàm cũng không làm tổng nguyên soái dẫn binh đánh Đại Hạ, kết quả đại quân liên minh thua không còn một mảnh giáp, bị Đại Hạ đánh cho tơi bời.

Lần thứ ba thì là liên quân bảy nước tấn công Đại Viêm, Đại Võ cũng không tham gia, và kết quả là liên quân thua đậm! Dù bọn họ có một mở đầu thuận lợi nhưng cuối cùng vẫn phải chịu thua!

Mọi người đưa ra phỏng đoán: “Đại Võ có năng lực tiên tri, biết trận này thua nên mới không tham gia. Hay là bởi liên quân thiếu mất Đại Võ nên mới không thể thắng được nhỉ?” Cuối cùng thông qua phân tích, mọi người đúc kết lại điểm mấu chốt là Lâm Bắc Phàm.

Bởi lẽ Lâm Bắc Phàm chính là nguyên soái của Đại Võ, là người đi đầu trong việc quân sự của đất nước.

Đại Võ có muốn đánh không, đánh thế nào thì đều do hắn quyết định. Không cần biết có phải hắn đã nhìn thấu kết cục trận đấu hay là thiếu hắn dẫn dắt nên liên quân mới thua thảm bại, những điều này đủ để chứng minh hắn là người vô cùng bất phàm.

“Đây mới là quân thần chân chính chứ!”

Mọi người tâm phục khẩu phục.

Mà lúc này, Lâm Bắc Phàm đang trải qua mùa đông ở kinh thành, hắn triệu tập vài vị tướng quân đến. “Như các vị biết đấy, liên quân bảy nước đã thua trận, Đại Viêm cũng bị tổn thất rất nhiều, tình hình hiện giờ vô cùng có lợi cho Đại Võ! Sang năm khi khai xuân, thời tiết ấm áp chính là lúc chúng ta dẫn quân tiến về phía Nam!

Thế nên mong các vị tướng quân hãy chuẩn bị cho thật tốt!”

Các vị tướng quân bắt đầu thấy hưng phấn, bọn họ rục rà rục rịch.

“Lại sắp đánh trận rồi, tốt quá!”

“Ta đợi ngày này lâu lắm rồi, nhất định phải cho Đại Viêm thua thảm bại!”

“Nguyên soái, người nói xem đánh như thế nào, chúng ta sẽ đánh như thế ấy!”

1122 chữ

Chương 915: Quyết thắng ngoài ngàn dặm

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Các vị tướng quân có lòng vì đất nước, bản vương thấy mà vui vô cùng! Có điều bản vương muốn nói rõ một chuyện, trận chiến này bản vương sẽ không tham gia, tất cả đều giao cho các người!”

Các vị tướng quân sửng sò: “Hả? Nguyên soái không tham gia ư?”

Phải biết rằng từ năm ngoái đến nay, về cơ bản tất cả những cuộc đại chiến đều do Lâm Bắc Phàm dẫn dắt. Phàm là trận chiến có sự chỉ huy của hắn thì đều thuận lợi, trăm trận trăm thắng. Đúng là có thể khái quát bằng một câu, Lâm Bắc Phàm chỉ cần đánh trận là không bao giờ thua.

Thế nên sau này phàm là khi Lâm Bắc Phàm dẫn binh đánh trận thì mọi người đều cực kì có lòng tin, ai cũng nghĩ rằng chiến thắng sẽ nằm trong tầm tay, sức chiến đấu của toàn quân cũng tăng lên gấp năm lần!

Mọi người đã quen với việc để hắn chỉ huy, đây chính là sự tin tưởng giữa tướng và soái, và cũng có thể coi là sức mạnh đoàn kết lòng quân.

Thế nhưng hiện giờ Lâm Bắc Phàm lại bảo hắn không đánh nữa, giao đại quân cho bọn họ. Mọi người nghe vậy mà hơi hoang mang.

“Nguyên soái, không thể được đâu ạ!”

“Không có nguyên soái chỉ huy thì chúng ta không thấy yên tâm!”

“Dẫu sao thì lần này kẻ địch mà chúng ta đánh chính là Đại Viêm đấy!”

Lâm Bắc Phàm giơ tay an ủi mọi người, hắc hắc cười: “Bản vương hiểu ý của các vị! Thế nhưng lúc đại quân của chúng ta tiến về phía Nam cũng là lúc bản vương và bộ hạ cử hành đại hôn, bản vương thực sự không có thời gian!”

Mọi người sững sờ, lúc này mới nhận ra.

Sang năm khi xuân sang, bọn họ sẽ dẫn quân tiến về phía Nam.

Rồi khoảng gần hai tháng nữa sẽ là lúc cử hành hôn lễ của bộ hạ và nguyên soái.

Hôn sự này là chuyện mà cả nước quan tâm, nó còn quan trọng hơn cả đánh trận nên không được qua loa dù chỉ một chút.

Nguyên soái của bọn họ là tân lang nên chắc chắn không thể vắng mặt.

Bằng không nếu không thể trở về kịp thời, làm lỡ mất đại hôn của bộ hạ thì phải làm sao?

“Nguyên soái nói phải, đại hôn quan trọng”

“Đánh trận để sau này cũng được, nhưng chuyện kết hôn thì không thể chậm trễ!”

“Nguyên soái, người cứ yên tâm chuẩn bị hôn sự đi, chuyện đánh Đại Viêm cứ giao cho chúng ta!”

Mọi người đều lấy lại bình tĩnh.

“Đa tạ các vị tướng quân đã hiểu cho!” Lâm Bắc Phàm chấp tay nói.

Thực ra còn một nguyên nhân khác là hiện giờ hắn đã trở thành Đại Tông Sư tối cao rồi, là một trong ba cường giả mạnh nhất trong thiên hạ, sở hữu năng lực hô mưa gọi gió, một

người có thể địch cả một quốc gia, dù có bao nhiêu đại quân kéo đến cũng không đủ cho hấn giết.

Thế nên hấn không còn hứng thú với chuyện đánh trận nữa, hấn cảm giác như đang bắt nạt người khác vậy. Thế nên hấn để người khác gánh vác việc này thay mình.

“Hiện giờ vẫn còn hơn một tháng, chúng ta bắt đầu chuẩn bị thôi! Các vị tướng quân đều là những đại tướng thiện chiến, nhất định có thể mang thắng lợi trở về!”

Tiếp đó, Lâm Bắc Phàm lại điều động binh lính, bày binh bố trận. Hấn ra lệnh cho các vị chủ tướng và các phó tướng, giao nhiệm vụ cho từng người.

Hấn chỉ dẫn cho mọi người phải đánh trận này như thế nào thông qua bàn cát.

Sau khi được Lâm Bắc Phàm chỉ điểm, mọi người đều có lòng tin vô cùng.

Cứ vậy, nửa tháng trôi qua, năm mới đã tới.

Năm nay là một năm tốt lành, cả Đại Võ không có vấn đề gì nghiêm trọng, bách tính ấm no, an cư lạc nghiệp, hơn nữa còn được vụ mùa bội thu, cuộc sống của mọi người đều tốt hơn rất nhiều.

Thế nên mỗi một người đều vui vẻ đón năm mới, hi vọng năm tới cũng được hạnh phúc như vậy.

Mùng một tết, triều đình mở đại hội mỗi năm một lần.

Hôm ấy, bách quan đều có mặt đông đủ, trên tay cầm quà chúc mừng năm mới để tặng cho nữ đế. Trong đó chỉ có Lâm Bắc Phàm là đi tay không, hấn chẳng mang theo gì cả.

Nữ đế không hề có ý trách cứ hấn, nàng cười khanh khách:

“Ái khanh, trẫm vẫn còn nhớ rõ, lần đầu tiên tham gia đại hội ngươi đã tặng cho trẫm “nhất thống giang sơn”, kết quả năm ấy Đại Võ chúng ta đã được thống nhất, uy chấn tứ phương!”

“Lần thứ hai tham gia đại hội, ngươi tặng trẫm “thái bình thịnh thế”, kết quả năm ấy Đại Võ chúng ta thái bình, dân chúng có cuộc sống no đủ, an cư lạc nghiệp!”

“Đây là lần thứ ba người tham gia đại hội, lần này người định tặng gì thế? Đừng bảo người đi tay không thật nhé?”

Mọi người híp mắt cười, bọn họ muốn xem Lâm Bắc Phàm “giảo hoạt” kiểu gì.

Lâm Bắc Phàm xòe tay ra, mỉm cười: “Bệ hạ, một ngày vui như thế này sao thần có thể đi tay không được?”

“Ồ?”

Nữ đế tò mò: “Thế người mang quà gì đến cho trẫm?”

Lâm Bắc Phàm thấy hơi ngại ngùng: “Thần... tặng bản thân mình cho bệ hạ”

Mọi người sững sờ rồi lập tức bật cười ha ha.

Bởi vì chưa đầy hai tháng nữa thôi là đến ngày đại hôn của Lâm Bắc Phàm và nữ đế, đến khi ấy chẳng phải hắn đã tặng bản thân mình cho bệ hạ rồi hay sao?

Một mũi tên trúng hai đích, đúng là sâu xa!

Nữ đế hơi đỏ mặt, nàng trừng mắt với Lâm Bắc Phàm: “Hay lắm, người dám lấy trẫm ra làm trò đùa hả? Có điều món quà này của người trẫm xin nhận, trẫm thích vô cùng, trẫm sẽ yêu thích nó cả đời!”

Lâm Bắc Phàm hớn hờ, nữ đế có thể nói ra câu này trước mặt bách quan văn võ trong triều đình ư.

Đúng là khiến hắn vui mừng quá mức mà.

1163 chữ

Chương 916: Chọn hôn phục

Tiếp đó, nữ đế mở tiệc chiêu đãi bách quan.

Bữa tiệc này vô cùng thịnh soạn, bách quan cũng tham gia cực kì vui vẻ.

Pháo hoa nở rộ trên bầu trời, nữ đế không khỏi nhớ lại một năm vừa qua, nàng cảm thấy mình có được rất nhiều điều.

Trông được lúa Thái Bình, sản lượng lương thực toàn quốc tăng lên gấp bội.

Mở rộng biên cương bờ cõi, sát nhập Bạch Tượng, cực Đông Đại Hạ vào lãnh thổ của Đại Võ. Những quốc gia xung quanh thì đại loạn, duy chỉ có Đại Võ là vững như núi Thái Sơn, dân chúng an cư lạc nghiệp, cuộc sống no đủ. Đại Võ trở thành quốc gia mạnh nhất trong thiên hạ! Điều quan trọng nhất là nàng còn tìm được một phu quân cho đời mình.

Nữ đế ngoảnh đầu nhìn Lâm Bắc Phàm ở bên cạnh, nàng nở một nụ cười dịu dàng.

Lâm Bắc Phàm bị nữ đế nhìn thì tỏ vẻ ngại ngùng, hắn thấy khó hiểu, bèn hỏi: “Bệ hạ, bệ hạ nhìn gì thần đây, hay là trên mặt thần có hoa?”

Nữ đế lắc đầu, nàng vẫn tiếp tục nhìn: “Không có gì, trẫm chỉ muốn ngắm người thôi! Có người thật là tốt biết bao!”

Lâm Bắc Phàm cảm giác mình đang bị tán tỉnh.

Hôm nay bệ hạ làm sao vậy, hờ tí là tán tỉnh hắn, đây là chuyện mà nam nhân phải làm chứ?

Lâm Bắc Phàm cảm giác bản thân hắn không thể tỏ ra yếu thế được.

Thế là hắn buông ly rượu trong tay xuống, nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Bệ hạ, thần cũng có lời muốn nói với bệ hạ!”

“Muốn nói gì, người cứ nói đi!” Nữ đế hỏi.

“Bệ hạ, có bệ hạ thần cũng cảm thấy thật tốt!”

Nữ đế mỉm cười một cách tinh nghịch: “Tốt đến nhường nào?”

“Tốt cả đời!”

“Vậy còn được!” Nữ đế hài lòng.

Hai người len lén nắm tay nhau bên dưới bàn.

Sau khi đại hội của triều đình kết thúc, Lâm Bắc Phàm bèn trở về Lâm phủ để chúc tết mọi người.

Hắn lì xì, nói những lời chúc tốt đẹp, mặc dù năm nào cũng như nhau nhưng mọi người đều rất vui vẻ.

Mấy ngày tiếp đó, hắn phải tiếp từng quan viên đến chúc tết hắn, bậc cửa của Lâm phủ gần như bị giẫm phẳng luôn.

Tới mừng sáu tết, nữ đế cũng tới chúc tết Lâm phủ và ăn cơm đoàn viên.

Cái tết này trải qua vô cùng vui vẻ, đơn giản mà lại hạnh phúc.

Đón năm mới xong, triều đình lại trở về với guồng quay công việc.

Dân chúng thì bắt đầu vụ mùa xuân, trông lúa Thái Bình mà triều đình cung cấp, hi vọng năm nay cũng được một mùa bội thu. Đúng lúc ấy, đại quân đánh Đại Viêm chuẩn bị đã lâu và bắt đầu tiến về phía Nam. Mặc dù không có Lâm Bắc Phàm chỉ huy song mọi người vẫn tràn trề lòng tin rằng bọn họ sẽ giành chiến thắng.

Hôn sự giữa Lâm Bắc Phàm và nữ đế cũng bước vào giai đoạn chuẩn bị cuối cùng...

Lúc này, nữ đế đang ở trong tâm cung của mình và mặc thử lễ phục cho đại hôn. Nàng cực kì xem trọng đại hôn này nên đã chuẩn bị cả chín bộ hôn phục. Nàng phải thử từng bộ một rồi chọn ra một bộ thích hợp nhất, một bộ mà nàng hài lòng nhất.

Nhìn nữ đế mặc hôn phục yếu điệu bước tới, hai mắt của tiểu quận chúa đang đứng bên cạnh sáng quắc, nàng hâm mộ nói: “Nữ đế tử tử, trông người mặc hôn phục đúng là đẹp xuất sắc luôn!”

“Vậy sao, Tiểu Vân Oanh?” Nữ đế cười không khép miệng lại được.

Tiểu quận chúa gật đầu lia lịa: “Đương nhiên là thật rồi! Trong mắt ta, nữ đế tử tử xinh đẹp số một thiên hạ! Tối mai sau khi thành thân, nữ đế tử tử lại càng thêm đẹp hơn!”

“Ha ha, Tiểu Vân Oanh, người đúng là dẻo mép thật đấy! Mau giúp trẫm xem bộ nào đẹp nhất đi?”

Nữ đế đứng trước một cái gương đồng cực lớn, nàng xoay đi xoay lại xem xét.

Sau đó nàng lại vào phòng trong đổi một bộ khác.

Sau vài lần như vậy, tiểu quận chúa chau mày nói: “Nữ đế tử tử, bộ nào cũng đẹp hết, khó chọn quá!” “Trẫm cũng thấy bộ nào cũng đẹp, nhưng mà kiểu gì cũng phải chọn một bộ!” Nữ đế cũng thấy khó khăn vô cùng.

Chín bộ hôn phục này đều được nàng lựa chọn một cách tỉ mỉ, sau đó mới cho người chế tác nên đều khiến nàng hài lòng cả. Giờ bảo nàng phải chọn bộ ổn nhất thì nàng cũng phát sầu vô cùng.

“Tiểu Vân Oanh, người đi gọi Lâm ái khanh tới đây giúp trăm tham mưu!” Nữ đế nói.

Không lâu sau, Lâm Bắc Phàm - người ban nãy còn đang phê duyệt tấu chương đã tới.

Nữ đế có hơi ngại ngùng, nàng cho hắn xem hôn phục của mình: “Ái khanh, chỗ hôn phục này trăm rất thích! Người thấy lúc đại hôn trăm nên mặc bộ nào thì hợp lí?”

“Bệ hạ, cần gì phải phiền phức như vậy?”

Lâm Bắc Phàm nói: “Nếu đã thích thì mặc hết luôn cho xong? Lúc hôn lễ thì có thể mặc một bộ, khi tiếp đãi mọi người thì mặc bộ khác, lúc chúc mừng cùng dân chúng thì mặc bộ thứ ba... Thế nào cũng mặc được hết một lượt!”

Hai mắt nữ đế sáng lên, nàng lớn giọng nói: “Ý hay đấy!”

“Cơ mà có tận chín bộ hôn phục, cứ đổi đi đổi lại thì hơi phiền phức...”

“Không phiền phức, không phiền phức một chút nào, trăm có thể sắp xếp được!”

Nữ đế cười khanh khách: “Nếu không đủ thời gian thì hôn lễ có thể kéo dài thêm hai ngày, cùng chúc mừng với trời đất mà!”

Khó khăn lắm mới có một lần đại hôn, giải quyết chung thân đại sự của mình nên nữ đế phải dùng bằng hết quyền hạn của mình thì thôi.

“Nữ đế tỷ tỷ nói đúng đấy, chuyện chung thân đại sự của mình, nên làm mà!” Tiểu quận chúa lớn giọng nói. Tiếp đó, nữ đế lại kéo Lâm Bắc Phàm đến bảo hắn thay hôn phục. Lâm Bắc Phàm thấy hơi phiền phức: “Thần cũng phải mặc thử ư?”

“Đó là điều đương nhiên, người là hoàng phu tương lai của trăm, sao mà thiếu người được?” Nữ đế hùng hổ nói. Thế là dưới yêu cầu mãnh liệt của nữ đế, Lâm Bắc Phàm bắt đầu thay hôn phục.

Chương 917: Bởi vì gì?

Không thể không nói, Lâm Bắc Phàm đúng là cái móc treo đồ trời sinh. Sau khi mặc hôn phục, trông hấn anh tuấn vô cùng, đứng bên cạnh nữ để trông xứng đôi cực kì.

Lâm Bắc Phàm bỗng nhiên giơ tay nhéo gương mặt mềm mềm của tiểu quận chúa: “Đừng nhìn nữa, chảy cả nước miếng rồi kìa!”

Tiểu quận chúa lau miệng, nàng nhận ra làm gì chảy nước miếng.

Lúc này nàng mới biết Lâm Bắc Phàm đang trêu mình, bèn quát hấn: “Chảy nước miếng thì chảy nước miếng, ta thêm nam nhân của mình đấy thì làm sao?”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Nói có lí lắm, ta không biết phải trả lời thế nào luôn!

“Tiểu Vân Oanh, người thấy bộ hôn phục này thế nào?” Nữ đế mỉm cười, nàng hỏi.

Tiểu quận chúa lập tức gật đầu: “Đẹp lắm! Đẹp cực kì luôn!”

“Trẫm cũng thấy rất được, quyết định bộ hôn phục này đi!”

Nữ đế vỗ tay: “Ái khanh, người vào trong thay một bộ hôn phục khác ra đây cho trẫm xem nào!”

“Lại phải thay nữa hả, thần còn phải về phê duyệt tấu chương nữa, quốc sự quan trọng!” Lâm Bắc Phàm thấy hơi không vui.

Dẫu sao hấn cũng là một nam nhân, quần áo mặc vừa người là được rồi, hấn không thích thay đi thay lại như vậy. “Bớt phí lời, mau đi thay đi!” Nữ đế đẩy hấn vào bên trong.

Thế là Lâm Bắc Phàm phải thử hết bộ này đến bộ khác, bộ nào hai nữ nhân cũng hài lòng.

“Đẹp! Đẹp lắm! Lâm Bắc Phàm mặc bộ hôn phục nào cũng đẹp hết!” Hai mắt tiểu quận chúa phát sáng, nước miếng của nàng chảy tong tong.

Nữ nhân này đã không thể che giấu nỗi ý đồ của mình rồi!

Lâm Bắc Phàm sợ chết đi được, đợi đến hôm kết hôn chắc nàng sẽ kéo hắn đến một rừng cây nhỏ nào đó... “Đúng là đẹp thật, năm bộ này lấy hết! Cơ mà phải chuẩn bị thêm bốn bộ khác nữa!” Nữ đế mỉm cười.

Lâm Bắc Phàm thấy tê dại: “Năm bộ thôi là đủ rồi, sao còn phải chuẩn bị thêm bốn bộ nữa?”

“Bởi vì trẫm có chín bộ để thay cơ mà, ngươi là tân lang nên tất nhiên ngươi cũng phải chuẩn bị chín bộ, như vậy mới tương thích!” Nữ đế nói.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm thực sự muốn đánh chết cái miệng của mình.

Biết vậy ban nãy hắn đã không đưa ra ý kiến để giờ hại khổ chính mình, trong lòng hắn hối hận quá.

Tối buổi chiều, hắn và tiểu quận chúa trở về Lâm phủ.

Tiểu quận chúa khoanh hai tay trước ngực, nàng nói: “Hôm nay nữ đế tử tử đẹp chết đi được, trên gương mặt lúc nào cũng là nụ cười hạnh phúc, trông nàng mà ta cũng muốn tổ chức hôn lễ Lâm Bắc Phàm liếc mắt nhìn: “Hôn lễ thì được, nhưng quận chúa không được học bề hạ chuẩn bị nhiều hôn phục như vậy!”

Tiểu quận chúa vỗ vai Lâm Bắc Phàm: “Yên tâm đi, thay đồ hoài ta cũng thấy phiền nên ta không muốn chuẩn bị nhiều như vậy! Với cả ta cũng không thể vượt qua nữ đế tử tử!”

Lâm Bắc Phàm thở phào một hơi: “Vậy thì tốt!”

“Thế nên ta chỉ cần chuẩn bị tám bộ là đủ rồi!” Tiểu quận chúa đắc ý nói.

Lâm Bắc Phàm: “...”

Đến tối, hắn chuẩn bị một vò rượu bên trong thư phòng, bên cạnh đó còn bày hai cái ly bạch ngọc.

Không lâu sau, Bạch Quan Âm xuất hiện và ngồi trước mặt Lâm Bắc Phàm, nàng nâng cái ly trước mặt lên: “Chúc mừng ngươi nhé, không bao lâu nữa là đến ngày đại hôn của ngươi

rồi, người sẽ cưới được một nữ nhân có quyền có thể và xinh đẹp nhất thiên hạ! Ta kính người một ly!”

“Cảm ơn!”

Lâm Bắc Phàm cũng nâng ly, hần mỉm cười: “Bệ hạ đúng là nữ nhân có quyền có thể và xinh đẹp nhất thiên hạ! Có điều xét về đẹp thì người cũng không hề kém cạnh đâu!”

Bạch Quan Âm trợn trắng mắt: “Đúng là biết cách nói chuyện, chẳng trách biết bao nữ nhân mê mệt người!”

Uống một ly rượu xong, Lâm Bắc Phàm bỗng nghiêm túc hơn: “Bạch Quan Âm, ta có một chuyện muốn nói với người!”

Bạch Quan Âm có vẻ đã đoán được, nàng hỏi: “Chuyện gì, người nói đi?”

“Từ nay về sau, ta sẽ không cung cấp tiền tài cho người nữa, hi vọng người có thể thấu hiểu!”

“Người chuẩn bị rửa tay gác kiếm làm một vị quan tốt hả?”

“Không, ta vẫn sẽ là tham quan! Chỉ cần tham được là ta sẽ tham tiếp, cho đến khi Đại Võ bắt ổn thì ta mới thôi!”

“Thế số tiền tài người tham được người định giải quyết thế nào, giữ để mình dùng ư?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Ta cũng không dùng, ta đâu cần lo vấn đề cơm áo gạo tiền nữa, nhiều tiền với thiếu đi một chút cũng đâu có gì khác biệt! Thế nên ta định giao số tiền ta tham ô được cho bệ hạ! Dầu sao thì ta cũng là hoàng phu của nàng, là chỗ dựa cả đời của nàng, ta không thể làm chuyện có lỗi với nàng nữa, người nói xem có phải không?”

Bạch Quan Âm bỗng bật cười, vòng đi vòng lại hóa ra vẫn về tay bệ hạ...

“Nữ đế ngốc nghếch, người không sợ nàng có tiền rồi sẽ tiêu lung tung hả?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Nàng không ngốc đâu, ngược lại còn cực kì anh minh! Ta đã nhận ra rồi, mấy năm nay do đất nước không ổn định nên nữ đế vẫn giả vờ suốt! Hiện giờ đất nước thống nhất, bốn phương thái bình nên nàng mới thôi không giả vờ nữa!”

Bạch Quan Âm gật đầu: “Người nói cũng có lí!”

“Hơn nữa ta vẫn luôn nghi ngờ thực ra nữ đế đã biết chuyện ta tham ô từ lâu rồi!”

Lâm Bắc Phàm cười khỏ: “Sở dĩ nữ đế không xử lí ta chắc là bởi nể tình những công hiến của ta cho Đại Võ, hoặc là bởi...”

“Bởi gì?” Bạch Quan Âm hỏi.

Lâm Bắc Phàm cúi đầu tỏ vẻ ngại ngùng: “Chắc là bởi nữ đế mê luyện sắc đẹp của ta! Mặc dù nữ đế là một vị hoàng đế nhưng suy cho cùng vẫn là một nữ nhân, trăm mê sắc đẹp là điều hoàn toàn có thể hiểu được!”

1153 chữ

Chương 918: Tất cả đều không bằng người

Bạch Quan Âm bật cười: “Hay cho một tên mặt dày vô sỉ như ngươi! Đây là lần đầu tiên ta trông thấy một người mặt dày như vậy đấy, đúng là khiến ta phải mở mang tầm mắt! Ha ha!”

Lâm Bắc Phàm: “...” Trông thấy dáng vẻ cười ngất ngưởng của Bạch Quan Âm, hai mắt Lâm Bắc Phàm tối lại: “Ta nói thật lòng đấy!”

“Xin lỗi, cho ta cười thêm một lúc! Ha ha!”

Hai mắt của Lâm Bắc Phàm lại càng tối hơn.

Cười xong, Bạch Quan Âm lại khôi phục dáng vẻ tiên nữ của mình.

Nàng đã quyết định rồi, nàng sẽ nói lại chuyện của Lâm Bắc Phàm cho nữ đế để nữ đế xử lí hẳn.

“Ta có thể hiểu được tất cả những chuyện mà ngươi nói! Thực ra hiện giờ chúng ta hoàn toàn không cần đến tiền bạc nữa, ta đã phát triển rồi, ngươi cũng có thể an tâm ở bên cạnh nữ đế và những hồng nhan tri kỉ của ngươi!” Bạch Quan Âm nói.

Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi: “Ta tò mò lắm luôn ấy, người sau lưng ngươi là ai, hay là có tổ chức gì? Mấy năm nay rất cuộc

ngươi đã làm những gì, tại sao cử lực lượng triều đình đi điều tra ngươi nhưng vẫn không thể điều tra được gì?”

Bạch Quan Âm mỉm cười một cách thần bí: “Mấy năm nay chúng ta đã dùng rất nhiều tiền của ngươi cho rất nhiều chuyện, phát triển mạng lưới và lực lượng ngầm phủ khắp đất nước này, hoàn toàn không thua kém gì một triều đình đâu! Tổ chức của chúng ta không có tên, có điều luôn hoạt động theo một tôn chỉ là vì cuộc sống ấm no hạnh phúc của dân chúng, vì thiên hạ thái bình”

“Kết quả ngoảnh đầu lại nhìn mới phát hiện, chúng ta đã tiêu nhiều tiền, làm nhiều chuyện như vậy nhưng vẫn không thể làm tốt bằng ngươi! Nhờ ngươi mà Đại Võ mới được thống nhất, thực hiện được giấc mộng thái bình nên tất cả lực lượng đều không có đất dụng võ, chỉ đành giữ lại!”

“Ngươi không điều tra được gì thì chỉ có thể nói ngươi ếch ngồi đáy giếng thôi! Còn về những gì ngươi hỏi, người sau lưng ta ngươi sẽ được biết nhanh thôi! Ta chỉ có thể nói với ngươi một câu là xa tí chân trời gần ngay trước mắt!”

“Được rồi, không nói nhiều nữa, ta có việc phải đi trước đây!”
Bạch Quan Âm đứng lên.

Lâm Bắc Phàm gọi: “Khoan đã, vẫn còn một chuyện nữa!”

“Chuyện gì?” Bạch Quan Âm ngoảnh đầu nhìn.

“Tiền bối bảo ta nói với ngươi là đạo này tiền bối nhận ra được vài điều, muốn đàm đạo với ngươi.

Bạch Quan Âm chau mày: “Vậy sao? Tại sao hần ta không nói trực tiếp với ta luôn mà còn phải nhờ ngươi truyền đạt lại?”

Hai mắt Lâm Bắc Phàm lóe sáng: “Không rõ nữa, ngươi đi hỏi hần ta là biết ngay thôi còn gì?”

“Cũng được, giờ ta đi xem sao!”

Bóng dáng Bạch Quan Âm dần dần biến mất.

Nửa canh giờ sau, nàng xuất hiện trong ngôi nhà tranh của tiền bối.

Vị tiền bối ngồi trước mắt rót trà cho Bạch Quan Âm, đoạn vừa cười vừa nói: “Bạch nha đầu, tuổi ngươi cũng không còn

nhỏ nữa, nên nghĩ đến hôn nhân đại sự rồi! Ta thấy tiểu tử nhà họ Lâm kia cũng chuẩn bị đại hôn rồi đấy, đối tượng kết hôn còn là nữ đế nữa chứ!”

“Ta đã xem giúp người rồi, trong thiên hạ người xứng với người nhất chỉ có Lâm tiểu tử thôi, hai người các người đứng cạnh nhau trông xứng đôi vô cùng! Mặc dù hấn hơi đào hoa nhưng người không đào hoa thì uống thời niên thiếu quá, điều này ta có thể hiểu được!”

“Thế nên hôn sự của các người để lão phu làm chủ! Hấn dám không đồng ý thì ta sẽ đánh cho đến khi hấn đồng ý! Cùng lắm thì hai người chúng ta cùng ra tay đánh cho hấn phục sát đất thì thôi!”

“Sau này các người phải sinh lấy một đứa con, chắc chắn nó sẽ thừa hưởng tài năng võ học của các người! Tới khi ấy nhất định phải để nó tới bái ta làm sư, lão phu sẽ truyền cho nó những gì mà mình học được!”

“Sinh thêm vài đứa nữa, đừng có lãng phí thiên phú của các người, ha ha ha ha...”

Tiền bối cứ lắm bầm mãi, càng nói càng hăng.

Bạch Quan Âm nghe mà vừa ngại vừa giận!

Cái ông già này không nghiêm túc gì cả!

Ta tới để đàm đạo với người mà người lại có ý đồ khuyên ta chuyện hôn nhân, đối tượng lại còn là cái tên Lâm Bắc Phàm xấu xa!

Giờ thì nàng đã biết mình trúng gian kế của Lâm Bắc Phàm rồi!

Bạch Quan Âm nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bệ hạ nói đúng, tên xấu xa này trông thì đơn thuần nhưng lòng dạ thâm sâu lắm! Sau khi trở về ta phải tính sổ với hấn!”

Lâm Bắc Phàm đang chuẩn bị đi ngủ bỗng hắt xì một cái.

Tiếp đó, hấn và nữ đế tiếp tục chuẩn bị hôn lễ. Thư mời hôn lễ đã được phát đến các quốc gia và những vị khách mời, bạn bè.

Đại Võ lúc này có thể nói là nước đứng đầu thiên hạ, binh lực vô cùng mạnh, dân chúng ấm no, bốn bề thái bình.

Còn nữ đế là người có quyền có thể nhất hiên hạ.

Thế nên đại hôn của nàng là điều mà các quốc gia cực kì xem trọng. Bọn họ phải đại thần mang quà hậu hĩnh đến tham gia.

Trong kinh thành xuất hiện đại thần đến từ các nước nên cũng náo nhiệt hơn hẳn.

Các con phố cũng được dọn dẹp sạch sẽ. Ở một vài chạc cây hay mái hiên còn treo cả đèn lồng, buổi tối còn chuẩn bị rất nhiều hoạt động và chương trình để chào mừng đại hôn của nữ đế.

Còn ở phía Nam, đại quân tấn công Đại Viêm của Đại Võ đang công thành, khí thế vô cùng hung mãnh.

Triệu Khoát và những tướng quân khác hô to: “Các tướng sĩ, tiếp tục xông lên! Tranh thủ thu phục được vùng đất này trước ngày mừng chín tháng ba làm quà chúc mừng đại hôn của bệ hạ và nguyên soái!”

“Vâng thưa tướng quân!”

Mọi người cùng nhau hô vang, khí thế ngút trời, tấn công khiến cho binh mã Đại Viêm phải dần dần rút lui.

1086 chữ

Chương 919: Cơ hội ngàn năm có một

Cả Đại Võ đều được bao trùm bởi bầu không khí tươi vui.

Ở Đại Hạ vương triều, bên trong tam cung.

Hoàng đế Đại Hạ nhìn thư mời hôn lễ trong tay và cả tình hình hùng mạnh của Đại Võ, hắn ta im lặng rất lâu.

“Tính đi tính lại nhưng vẫn không tính được Lâm Bắc Phàm lại nên đôi với nữ đế!”

“Như vậy thì mâu thuẫn giữa quân thần bọn họ sẽ được hóa giải, sau này chắc chắn hai người sẽ đồng lòng, chúng ta không thể li gián bọn họ được nữa! Bên cạnh đó, Đại Võ có được sự trợ giúp của Lâm Bắc Phàm nên chắc chắn sẽ phồn vinh, phát triển hơn! Như vậy thì làm gì còn cơ hội cho Đại Hạ

chúng ta nữa?” Trong lòng hoàng đế Đại Hạ bỗng dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Hắn ta đã nhận thấy Lâm Bắc Phàm là một người vô cùng tài giỏi từ lâu, và hắn ta luôn muốn thu phục hắn, để hắn làm việc cho mình.

Song dựa trên tình hình hiện tại khi Lâm Bắc Phàm và nữ đế kết hôn, như vậy Lâm Bắc Phàm đã hoàn toàn trở thành người của Đại Võ, và hắn ta sẽ không còn cơ hội lôi kéo hắn nữa.

Đối với Đại Hạ hay với hắn ta mà nói, Lâm Bắc Phàm đúng là một mối nguy cơ lớn.

Mối nguy cơ này không diệt trừ không được!

Hoàng đế Đại Hạ gửi một phong thư.

Không lâu sau, một lão giả đầu tóc bạc phơ tới, nói với giọng điệu vô cùng lạnh nhạt: “Bệ hạ, đây là chuyện thứ ba rồi! Sau khi hoàn thành chuyện này, ân tình giữa chúng ta coi như chấm hết!”

“Được, tiền bối nói đúng lắm!” Hoàng đế Đại Hạ thấy không ổn.

Ban đầu hắn ta còn định giữ món ân tình này để đến lúc quan trọng mới dùng. Song hiện giờ hắn ta không thể không sử dụng nó.

“Được, bệ hạ muốn bản tọa làm việc gì?” Lão giả hỏi.

Hai mắt hoàng đế Đại Viêm ánh lên vẻ hung tàn: “Tiền bối, trẫm muốn nhờ người...”

Nhận nhiệm vụ xong, lão giả bèn thông dong rời đi và tiến về phía Đại Võ.

Lúc này bên trong kinh thành Đại Võ, mọi người đang treo đèn treo ruy băng, ca hát nhảy múa để chào mừng đại hôn của nữ đế Lâm phủ cũng náo nhiệt vô cùng, bởi lẽ bạn của Lâm Bắc Phàm đều tới.

Đạo thánh Âu Dương Bá Đạo khiêng thanh đao lớn trên vai, bật cười ha ha và bước tới: “Lão đệ à, đúng là không ngờ lại có một ngày người đón nữ đế vào cửa, đây là nữ nhân có

quyền có thể nhất thiên hạ đây! Ngươi được lắm, đúng là khiến huynh đệ chúng ta nở mày nở mặt! Ha ha...”

“Đúng vậy!”

Kiểm thánh vuốt chòm râu, híp mắt cười: “Lúc ta nhận được thư mời đại hôn ta còn không dám tin cơ! Mãi đến khi ra ngoài nghe được mọi người bàn tán thì ta mới dám chắc, sau đó thì chạy cả đêm tới đây để uống rượu mừng của ngươi! Lão đệ, hâm mộ hâm mộ!”

Dạ Lai Hương chấp tay, cười nói: “Chúc mừng! Chúc ngươi và nữ đề đầu bạc răng long, sớm sinh quý tử!”

Mọi người liên tục chúc mừng, Lâm Bắc Phàm cười cực kì vui vẻ, hân chấp tay nói: “Đa tạ các vị! Có điều còn mấy ngày nữa mới tới đại hôn, các vị cứ tạm thời ở tại Lâm phủ để ta chiêu đãi!”

“Có rượu không?” Đào thánh hỏi.

Lâm Bắc Phàm bật cười: “Đương nhiên là có rồi, muốn uống bao nhiêu cũng được!”

Kiểm tiên lớn giọng nói: “Được! Đêm nay chúng ta vừa uống vừa nói chuyện, không say không về!”

“Mời mọi người!”

Lúc này, binh mã phía Nam của Đại Võ đã công lược thành công những thành trì dọc đường, cuối cùng thu phục được đất Vân Nam của Đại Viêm.

Thế nhưng đúng lúc ấy, bọn họ lại cãi nhau vì một số chuyện.

“Cuối cùng cũng đánh được Vân Nam, các vị tướng quân đều vất vả rồi, chúng ta ở đây nghỉ ngơi thôi! Phần báo cáo tình hình trận chiến này sẽ do bản tướng trở về bẩm báo với bệ hạ và nguyên soái. “Dựa vào đâu chứ? Dựa vào đâu mà ngươi có thể trở về uống rượu mừng còn bọn ta thì phải ở lại đây?”

“Dựa vào việc lão phu chính là chủ tướng, lão phu có thể ra lệnh cho các ngươi, hiểu chưa? Đây là quân lệnh, không được làm trái!”

“Ngươi là chủ tướng, đáng lẽ ra ngươi phải ở đây mới đúng chứ, để bọn ta trở về!”

“Không được, lão phu đã mong ngóng chén rượu mừng này cả nửa năm trời rồi, bắt buộc phải về uống một ly!”

Mọi người cãi nhau um sùm lên, không ai chịu nhường ai.

Ngày thường mọi người là chiến hữu, có thể giúp đỡ đối phương chẵn đao. Thế nhưng hiện giờ vì muốn trở về uống chén rượu mừng mà bọn họ làm đến mức thần cản giết thần, phật cản giết phật, người dám ngăn ta thì ta sẽ cho người một đao.

Cuối cùng, mọi người quyết định rút thăm, ai rút được thăm thì người đó sẽ được trở về.

Tướng lĩnh rút được thăm vui mừng hơn hở nhảy lên ngựa, chạy về ngay trong đêm.

Bằng không hẳn ta sợ không kịp hôm đại hôn mất. Đúng lúc đó, một đội quân hộ giá hào hoa tiến vào kinh thành.

Một giọng nói cao vút vang lên: “Tử Nguyệt nữ đế của Tà Nguyệt giá đáo!”

Cả kinh thành xôn xao hẳn lên.

“Hay lắm, nữ đế của Tà Nguyệt vương triều tới rồi!”

“Nghe nói Tử Nguyệt nữ đế là một mỹ nữ, không hề thua kém bệ hạ của chúng ta đâu.

“Chuyện đó còn cần phải nói hử? Nghe đâu khoảnh khắc Tử Nguyệt nữ đế tháo mạng che mặt xuống là người sẽ phải chết ngất trước đệ nhất mỹ nhân của Tà Nguyệt!”

“Hai vị nữ đế đụng mặt nhau rồi!”

“Cơ hội ngàn năm có một, chúng ta mau đi xem thôi!”

1048 chữ

Chương 920: Chắc chắn có liên quan đến hẳn

Mọi người bèn ào ra đường phố để xem Tử Nguyệt nữ đế.

Chỉ thấy bên trong đội ngũ khí thế ấy có một chiếc xe ngựa sang trọng do sáu con bảo mã kéo.

Bên trong xe ngựa là một mỹ nhân khoác hoàng bào.

Mặc dù có rèm cửa che đi, không thể nhìn rõ diện mạo của nàng song từ tư thế uyển chuyển kia, mọi người có thể chắc chắn rằng đó là một nữ tử khuynh quốc khuynh thành.

Đội ngũ hoành tráng ấy cứ đi thẳng tới hoàng cung.

Lâm Bắc Phàm nhận được tin này thì ngớ người, hắn vội vã chạy đến cổng hoàng cung, kinh ngạc nói: “Bệ hạ, sao bệ hạ lại tới đây?”

Tử Nguyệt nữ đế trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, giọng nói của nàng tỏ rõ vẻ ghen tuông: “Ngươi chuẩn bị tiến hành đại hôn rồi, sao trẫm có thể không tới chứ?”

Lâm Bắc Phàm thấy gượng gạo quá!

Hắn sắp cử hành đại hôn, kết quả tân nương lại không phải là Tử Nguyệt nữ đế Hiện giờ đối phương còn tìm đến tận cửa nữa chứ.

Hay là nàng định đại náo hôn lễ?

Lâm Bắc Phàm hốt hoảng, hắn vội nói: “Bệ hạ, ta không có ý đó! Ý của ta là ngươi tới sao không báo trước với ta một tiếng? Hại ta tới giờ mới biết, ta còn chưa chuẩn bị”

Tử Nguyệt nữ đế phát tay: “Không cần đâu! Chuyện nhỏ này để ta thương lượng với nữ nhân kia là được rồi, ngươi không cần phải nhọc lòng!”

Lâm Bắc Phàm thấy hoang mang, sao hắn có thể không nhọc lòng chứ?

Từ khi hai vị nữ đế “bắt tay” nhau là chẳng chuyện gì đến lượt hắn hết.

Chuyện gì hắn cũng không được biết, điều này khiến hắn nhiều khi mơ hồ, nhiều khi lại như ngồi trên đồng lửa...

“Quân sư, lần này trẫm tới một là nhận lời mời của nữ nhân kia. Tà Nguyệt chúng ta nhận ân huệ, về tình về lý thì đều phải tới. Thứ hai, Đại Võ cũng coi như là quê hương thứ hai của trẫm, thế nên trẫm định trở về xem, tiện thể giải khuây luôn. Thứ ba là coi như cho quân sư một bất ngờ lớn!” Tử Nguyệt nữ đế mỉm cười.

Lâm Bắc Phàm lại càng hoang mang hơn, gì mà bất ngờ chứ, có mà khiến hấn sợ chết khiếp ấy chứ.

Có điều ván đã đóng thành thuyền, thôi thì cứ kệ nàng vậy.

Tiếp đó, hai người vào bên trong hoàng cung gặp mặt nữ đế.

Đây là lần thứ hai hai người này gặp nhau.

Hai người đều là tuyệt thế mỹ nhân, hơn nữa còn là hai mỹ nhân có quyền có thế nhất trong thiên hạ. Khí chất và bối cảnh của bọn họ đều khiến bọn họ có mị lực hơn rất nhiều.

Lâm Bắc Phàm ngó trái ngó phải, hấn chỉ cảm giác hai nữ nhân này đang trao đổi ánh mắt với nhau. Đồng thời hấn bỗng thấy thật may mắn thì mình có cơ hội sở hữu hai vị nữ đế trên đời!

Tử Nguyệt nữ đế nghiêm túc nói: “Trẫm, Tử Nguyệt nữ đế của vương triều Tà Nguyệt tham kiến bệ hạ Đại Võ!”

Nữ đế ngẩng đầu một cách kiêu ngạo, nàng cười mà như không cười, đoạn bảo: “Tử Nguyệt, ngươi phải gọi trẫm là gì ấy nhỉ?”

Tử Nguyệt nữ đế hô một tiếng: “Tỷ tỷ!”

Nữ đế lập tức tươi cười: “Ày! Muội muội tới rồi!”

Tử Nguyệt nữ đế bỗng càng cảm thấy tủi thân hơn!

Nàng bèn liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm đầy giận dữ.

Nếu như không phải tên nam nhân này thì nàng cần gì phải nhún nhường như vậy? Sau này nàng nhất định phải tính sổ với hấn!

Lâm Bắc Phàm run bần bật, hấn cảm giác Tử Nguyệt nữ đế sắp sửa tính sổ hấn tới nơi!

Làm nam nhân khó quá trời!

Nhất là làm nam nhân của nữ đế lại càng khó hơn!

Nữ đế nhiệt tình vô cùng: “Muội muội, ngươi có thể đến tham gia hôn lễ của tỷ tỷ khiến tỷ tỷ vô cùng vui! Những chuyện trẫm đã hứa thì nhất định sẽ không quên! Chúng ta bắt tay nhau cùng tạo nên một thế gian mỹ mãn, ngươi thấy thế nào?”

Tử Nguyệt nữ đế thấy lòng mình được an ủi phần nào, coi như chuyện này không lỗi.

Thôi vậy, làm muội muội thì làm muội muội!

Có một tỷ tỷ giỏi như vậy che mưa chắn gió cho cũng tốt!

Tiếp đó, hai vị nữ đế bắt đầu vừa nói vừa cười.

Làm hai nữ đế duy nhất trong thiên hạ, bọn họ có rất nhiều chủ đề chung. Hai người chia sẻ về những kinh nghiệm chấp chính, về sự khó khăn cũng như những nỗi khổ khi nắm giữ chính quyền, nói về người nam nhân chung, thậm chí còn nói cả...

Thế nhưng nói mãi nói mãi, hai người lập tức thấy ai đó thật chướng mắt. Có hấn ở đây, nhiều việc không thể mở miệng được.

Thế là nữ đế bèn phát tay: “Ái khanh, nếu không có chuyện gì nữa thì có thể đi rồi!”

Lâm Bắc Phàm chớp mắt, nàng đang đuổi hấn đây à? Nhưng mà hấn không thể đi!

Hấn mà đi thì hai nữ nhân này sẽ “tính kẻ” sau lưng hấn, như thế thì hấn biết phải làm thế nào?

Chuyện này không phải chưa từng có tiền lệ đâu.

Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Bệ hạ, thần không đi! Nghe hai vị bệ hạ nói chuyện vì thần thấy có ích vô cùng, thần muốn tiếp tục ở lại để nghe!” “Ái khanh, người cứ đi đi! Trẫm và muội muội nói toàn chuyện con gái với nhau, một đại nam nhân như người ở lại thì chúng ta thực sự ngại lắm!” Nữ đế khuyên bảo.

Lâm Bắc Phàm nghe vậy xong thì càng không muốn đi.

Chuyện con gái của hai người này chắc chắn có liên quan đến hấn.

1022 chữ

Chương 921: Bệ hạ của ta đâu?

Lâm Bắc Phàm ai oán: “Bệ hạ, hai người thích nói thì cứ nói, chẳng lẽ hai người còn định coi ta là người ngoài à?” Nữ đế thấy hơi đau đầu: “Không phải coi ngươi là người ngoài mà đây là chuyện của nữ nhi, thực sự không thể nói với ngươi!”

“Bệ hạ, có gì khó đâu, bệ hạ cứ coi thần thành một nữ nhân là được rồi, coi thần thành bạn thân khác giới cũng được!”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Con người của thần không có ưu điểm gì, chỉ giỏi lắng nghe, giải quyết nỗi buồn, san sẻ khó khăn với nữ nhân! Không giấu thì bệ hạ, ta còn có một biệt danh khác là người trong mộng của chín trăm triệu thiếu nữ toàn cầu!”

Nữ đế tức đến mức trợn trắng mắt.

Cái tên này để được ở lại mà có thể viện bất cứ lí do gì, đúng là không cần mặt mũi mà!

Tử Nguyệt nữ đế cũng không nhịn được mà lên tiếng: “Quân sư, ngươi rời đi đi! Đợi trăm và tỷ tỷ nói chuyện xong thì lại tới tìm ngươi!”

Hai vị nữ đế cứ can ngăn mãi, Lâm Bắc Phàm chỉ đành rời đi với vẻ không nỡ: “Thế... thế thì ta đi đây!”

Hai vị nữ đế cùng nhau phát tay: “Đi đi!”

Lâm Bắc Phàm lưu luyến: “Ta đi thật đây!”

Hai vị nữ đế lại phát tay: “Mau đi đi!”

Hắn lại đi thêm hai bước rồi lại quay đầu: “Ta đi thật đấy, không quay lại nữa đâu!”

Hai vị nữ đế phát tay: “Không quay lại càng tốt!”

Lâm Bắc Phàm tiếp tục đi hai bước, hắn cảm thán: “Lần này từ biệt, không biết phải đến khi nào mới được gặp lại, ta thấy không nỡ vô cùng! Chẳng lẽ hai người không có gì muốn nói với ta hay sao?”

Hai vị nữ đế đồng thanh đáp: “Có!”

Lâm Bắc Phàm hớn hờ, hắn chạy bước nhỏ quay về: “Hai người muốn nói gì?”

Hai vị nữ đế: “Cút!”

Lâm Bắc Phàm: "...”

Cuối cùng, Lâm Bắc Phàm bèn thui thủi rời đi.

Hắn thấy bất bình vô cùng: “Hai nữ nhân này đúng kiểu gặp bạn là quên tình mà!”

Tới chạng vạng tối, Tử Nguyệt nữ đế rời khỏi hoàng cung, nàng cởi bỏ bộ hoàng bào rồi thay một bộ đồ màu tím, sau đó nhẹ nhàng lên tới Lâm phủ.

Chuyện này khiến cả Lâm phủ rùm beng lên.

“Tử Nguyệt cô nương trước kia vang danh khắp kinh thành lại chính là Tử Nguyệt nữ đế ư!” Lý Sư Sư kinh ngạc vô cùng.

“Thân phận thay đổi đột ngột quá, đúng là không thể tưởng tượng nổi!” Mạc Như Sương lắc đầu.

Tiểu quận chúa chau mày: “Hồi đầu ta đã thấy nữ nhân kia có vấn đề rồi mà, hiện giờ quả nhiên là vậy! Người cũng giả bộ ghê đây, ấy thế mà lại là nữ đế của Tà Nguyệt hoàng triều!”

Kiểm tiên vừa nâng ly rượu vừa cười: “Ngày trước tới chi viện cho Tà Nguyệt vương triều, bản tọa đã nhìn ra hai người liếc mắt đưa tình từ lâu, hiện giờ quả đúng là như vậy! Hai vị nữ đế trong thiên hạ đều trở thành nữ nhân của lão đệ! Không thể không nói, lão đệ đúng là nổi tiếng phong lưu!”

“Ai nói không phải chứ, nhìn mà bản tọa cũng muốn có một cô vợ, ha ha!” Đào thánh bật cười.

“Mau đi tìm đi, lão phu đợi để uống rượu mừng của ngươi nhé. Thương thân mỉm cười.

“A di đà phật!” Lão hòa thượng khẽ mỉm cười.

...

Tử Nguyệt nữ đế cũng mỉm cười, nàng nói với giọng xin lỗi: “Các vị có lòng rồi! Hồi đầu vì phục quốc mà trẫm không thể không che giấu thân phận của mình, mong mọi người đừng để bụng!”

“Ta hiểu mà, ta cực kì hiểu nỗi khổ của ngươi!:

“Chúng ta sẽ không để trong lòng đâu!”

Mọi người đều hiểu cho nỗi khổ của Tử Nguyệt nữ đế Dẫu sao thì nàng cũng là công chúa, một khi thân phận bị bại lộ thì chắc chắn nàng sẽ bị Đại Nguyệt, thậm chí là cả thiên hạ nhòm ngó, như vậy thì công cuộc khôi phục đất nước của nàng sẽ vô cùng khó khăn.

Thế nên nàng chỉ đành ẩn giấu thân phận của mình, như vậy mới có thể bảo vệ bản thân. Đồng thời, mọi người cũng khâm phục nàng vô cùng.

Một nữ tử nhỏ bé lại dẫn cả đội tàn binh bại tướng, khôi phục được vương triều của mình trong vòng chưa đến hai mươi năm. Trong cả quá trình ấy chắc chắn nàng đã phải trải qua nhiều gian khổ mà người ngoài không thể biết được.

Lúc này, Tử Nguyệt nữ đế vỗ tay, ra lệnh cho mọi người đẩy hai xe đồ đẩy áp vào.

“Đây là quà trăm mang từ Tà Nguyệt tới, mời mọi người nhận!”

Mỗi một người đều nhận được vài món quà.

Người có ý kiến nhất là tiểu quận chúa, và nàng cũng là người nhận được nhiều quà nhất, hơn nữa tất cả đều là đồ ăn. Tiểu quận chúa vui muốn phát điên.

Hai mắt Lâm Bắc Phàm sáng hoắc: “Bệ hạ, của ta đâu?”

“Quân sự, ngươi cần gì quà nữa, trăm chính là món quà lớn nhất đây còn gì!”

Tử Nguyệt nữ đế chậm chậm bước tới, nàng nói thầm bên tai Lâm Bắc Phàm: “Đêm nay trăm thuộc về ngươi!” Lâm Bắc Phàm tức giận!

Rõ ràng là thêm muốn cơ thể của ta lại nói một cách trong sạch thoát tục như vậy!

Tiếp đó, Lâm phủ mở gia yến chào đón Tử Nguyệt nữ đế Tới đêm khuya, Lâm Bắc Phàm không được tự chủ, hấn bị Tử Nguyệt nữ đế kéo vào phòng để cố gắng “trồng trọt” cho Tà Nguyệt vương triều.

1098 chữ

Chương 922: Hoàng phu!

Mấy ngày nhanh chóng qua đi.

Cuối cùng đại hôn của Lâm Bắc Phàm và nữ đế cũng bắt đầu.

Hôm ấy, khách khứa từ khắp thiên hạ đều tụ tập tại kinh thành để chứng kiến Đại Võ mở ra một thời đại mới. Lâm Bắc Phàm đã tới hoàng cung từ rất sớm, hân hoan một bộ lễ phục của tân lang rồi cử hành đại hôn.

Quy trình đại hôn về cơ bản tương tự với hôn lễ trong dân gian, nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, cuối cùng là phu thê giao bái.

Thế nhưng vì đây là hôn lễ của hoàng thất nên chắc chắn không chỉ đơn giản như vậy.

Bọn họ cũng phải bái trời đất, có điều phải chạy tới tận Thiên Đàn để cử hành nghi lễ tế bái, sau đó mới quỳ lạy trời đất.

Bọn họ cũng phải bái cao đường, song phải chạy đến tận Thái Miếu để bái liệt tổ liệt tông Đại Võ.

Cuối cùng là phu thê giao bái, cái này thì khá đơn giản.

Thế nên quá trình cụ thể là, bọn họ sẽ xuất phát từ cổng hoàng cung, cả quãng đường đi sẽ có đội ngũ hộ tống, dọc đường còn được dân chúng chúc phúc.

Sau đó bọn họ tới Thiên Đàn bái trời đất, tới Thái Miếu bái tổ tông, cuối cùng lại về hoàng cung.

Cả quãng đường ngọt ngào cả ngày trời.

Ngoài ra, thân là hoàng đế và thân vương, bọn họ còn phải tiếp khách.

Tóm lại là phải làm rất nhiều chuyện...

Giờ lành đã đến, Lâm Bắc Phàm và nữ đế ngồi trên xe loan xa hoa, xuất phát rời khỏi hoàng cung.

Dân chúng đứng đầy hai bên đường, người đông như nêm, bọn họ hưng phấn hò reo.

“Bệ hạ và thừa tướng, chúc hai người trăm năm hòa hợp!”

“Bệ hạ, điện hạ, chúc hai người mãi mãi hạnh phúc, mau chóng sinh long tử long tôn cho chúng ta!”

“Bệ hạ và điện hạ, tương lai của Đại Võ trông cậy cả vào hai người đấy!”

Lâm Bắc Phàm và nữ đế ngồi trên xe loan, vừa nắm tay vừa vẫy tay cảm ơn người dân bên ngoài xe và nhận lời chúc phúc của bọn họ.

“Bệ hạ nhìn kia, dân chúng khắp thiên hạ đều tới xem đại hôn của bệ hạ, bệ hạ là nữ nhân hạnh phúc nhất trên thiên hạ này!”
Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Nụ cười trên gương mặt nữ đế càng tươi hơn, nàng liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm: “Chẳng lẽ ngươi không phải sao?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Ta không phải!”

Nữ đế nhướn mày, nàng trừng mắt với hắn: “Mới này ngươi nói gì, nói lại lần nữa coi”

Lâm Bắc Phàm run như cây sậy: “Bệ hạ hiểu nhầm rồi, ta không phải nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ mà là nam nhân hạnh phúc nhất thiên hạ, không được nhầm lẫn giới tính đâu”

Lúc này sắc mặt nữ đế mới hòa hoãn hơn, nàng lại liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm: “Đến lúc nào rồi mà ngươi còn nghịch ngợm vậy hả!”

Bàn tay bên dưới của nàng len lén nhéo eo Lâm Bắc Phàm.

Đau quá, gương mặt hắn co rúm lại.

Nữ đế đắc ý vô cùng: “Đang đại hôn đấy, ngươi đừng có mà khóc, phải mỉm cười!”

“Bệ hạ nói phải, phải mỉm cười!” Lâm Bắc Phàm nhịn đau, hắn nở một nụ cười cực kì giả tạo.

“Hừ! Xem sau này ngươi còn dám hay không!” Cuối cùng nữ đế cũng buông tay.

Hai người làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra và tiếp tục duy trì nụ cười, vẫy tay bày tỏ thành ý với người dân.

Từ hoàng cung tới Thiên Đàn cũng không quá xa.

Thế nhưng bọn họ đã mất gần một canh giờ mới tới được Thiên Đàn, sau đó tiến hành bái trời đất theo tục lệ. Bái trời đất xong, bọn họ bèn rời đến Thái Miếu để bái tế liệt tổ liệt tông Đại Võ.

Nữ đế đứng trước bài vị của tiên đế, hai mắt nàng ươn ướt: “Phụ hoàng, dưới sự nỗ lực của trăm, Đại Võ đã được thống nhất, hơn nữa còn mở rộng lãnh thổ! Dân chúng Đại Võ được ăn no mặc ấm, an cư lạc nghiệp! Trăm tin rằng trong tương lai Đại Võ sẽ càng ngày càng phát triển hơn, càng ngày càng phồn vinh hơn!”

“Hơn nữa trăm còn tìm được phu quân của đời mình! Hắn tên là Lâm Bắc Phàm, là thừa tướng kiêm đại nguyên soái của Đại Võ, đồng thời cũng là Trung Dũng vương thế tập! Đại Võ chúng ta có thể vực dậy, thực hiện giấc mộng phục hưng là nhờ hắn đấy!”

“Phụ hoàng, người có thể an nghỉ rồi, hôm khác trăm lại tới thăm người!”

Lâm Bắc Phàm nắm tay nữ đế, hắn nói: “Nhạc phụ đại nhân, ta nhất định sẽ đối xử tốt với bộ hạ, người yên tâm đi!”

Hai người lại lạy một lần nữa rồi mới rời khỏi Thái Miếu, sau đó thì trở về hoàng cung.

Tiếp đó, hai người tiến hành nghi lễ phu thê giao bái trước sự chứng kiến của bách quan trong triều, của sứ thần các nước và toàn thể dân chúng.

Sau nghi lễ này là bọn họ sẽ trở thành phu thê chân chính.

“Bộ hạ!” Lâm Bắc Phàm gọi.

“Hoàng phu!” Nữ đế sửa xưng hô, nàng ngại ngùng nói.

“Hoàn tất!” Lễ quan lớn giọng hô.

Những tiếng vỗ tay ầm ầm vang lên, kèm theo đó là những tiếng hoan hô chúc mừng.

Lúc này, bách quan văn võ trong triều và sứ thần các nước bắt đầu màn tặng quà.

Lại bộ thượng thư Cao Thiên Diệu tặng một đôi bạch ngọc khắc long phụng, hắn ta lớn giọng nói: “Bộ hạ, điện hạ, đây là

quà tân hôn vị thần tặng cho hai người! Chúc hai người cát tường tựa long phượng, trăm năm hòa hợp!”

Nữ đế khẽ gật đầu: “Ái khanh có tâm quá, trăm rất thích món quà này!”

Tiếp đó là Hộ bộ thượng thư Tiền Viễn Thâm, hấn tặng một cây táo làm bằng vàng.

“Chúc bệ hạ và điện hạ sớm sinh quý tử, nhiều con nhiều cháu!”

Nữ đế lại mỉm cười: “Không tồi, trăm xin nhận món quà này!”

1063 chữ

Chương 923: Khách không mời mà đến

Bách quan văn võ tặng quà xong thì đến lượt các sứ thần.

“Sứ thần nước Đại Mạc bái kiến bệ hạ Đại Võ và Trung Dũng vương điện hạ! Đây là quà tân hôn mà bệ hạ sai thần mang tới, là một tòa san hô hồng ngọc, chúc bệ hạ Đại Võ và điện hạ tân hôn vui vẻ!”

“Sứ thần Đại Bằng bái kiến bệ hạ Đại Võ và điện hạ Trung Dũng vương! Đây là quà tân hôn mà bệ hạ sai thần mang tới, là hai hòn dạ minh châu, chúc bệ hạ Đại Võ và điện hạ cát tường tựa long phụng!”

Từng sứ thần của các nước tới tặng quà chúc phúc.

Hết món quà này đến món quà khác cứ được đưa lên, khiến người ta nhận không xuể.

Cuối cùng, mọi người kinh ngạc khi phát hiện có cả trăm quốc gia tới tặng quà, kể cả những nước cách ba ngàn dặm cũng phái người tới, điều này thể hiện sức mạnh của triều đình.

Lần cuối cùng triều đình vẻ vang như thế là vào hơn một trăm năm trước, lúc mà Đại Võ hưng thịnh.

Dân chúng Đại Võ đều cảm thấy tự hào vô cùng. Đại Võ của bọn họ thực sự phát lên rồi!

Đúng lúc đó, ba vị tướng quân xông vào.

Nữ đế nghi hoặc: “Lưu tướng quân, Triệu tướng quân, các người đang đánh Đại Viêm cơ mà, sao lại trở về thế này?”

Chỉ có Lâm Bắc Phàm lễ nở nụ cười nhạt.

Ba vị tướng quân chấp tay, lớn giọng nói: “Khởi bẩm bệ hạ và nguyên soái, Đại Võ chúng ta tiến về phía Nam chinh phạt Đại Viêm, dọc đường không dám qua loa, ba ngày trước chúng thần đã thu phục được vùng Vân Nam!”

Thế nên mới trở về triều đình để bẩm báo tin tốt này với bệ hạ và nguyên soái, chúc hai người tân hôn vui vẻ, trăm năm hòa hợp!”

Mọi người có mặt nhón nháo cả lên.

“Thu phục được đất Vân Nam nhanh vậy sao?”

“Mới hơn một tháng thôi mà!”

“Lại mở rộng bờ cõi nữa rồi, Đại Võ mạnh quá, Đại Võ uy vũ quá!”

Nữ đế bật cười, nàng lớn giọng nói: “Món quà tân hôn này trăm vô cùng thích! Mời các vị tướng quân ngồi uống rượu! Đại hôn kết thúc trăm sẽ ban thưởng cho các người!”

“Đa tạ bệ hạ và nguyên soái!”

Ba vị tướng quân hớn hở.

Tiếp đó, các sứ thần tiếp tục lên tặng quà và chúc mừng tân hôn.

Nữ đế lớn giọng nói: “Hôm nay là ngày trăm đại hôn, khắp nơi đều cùng chúc mừng, thế nên trăm sẽ tạm gác giờ giới nghiêm ban đêm trong vòng bảy ngày! Đồng thời, những phạm nhân phạm tội nhẹ trong thiên lao đều sẽ được miễn giảm án, trở về nhà đoàn tụ!”

“Bệ hạ thánh minh!” Bách quan đồng thanh hô.

Nữ đế tiếp tục nói: “Cả các vị bằng hữu từ xa xôi tới nữa, trăm đã chuẩn bị tiệc để chiêu đãi các vị! Hi vọng các vị có được niềm vui, không say không về!”

“Đa tạ bệ hạ!” Mọi người đồng thanh nói.

Đúng lúc ấy, một lão giả tóc bạc phơ xuất hiện bên trong hoàng cung.

Hắn ta đứng giữa cung điện, nhìn cảnh tượng này và thở dài: “Xem ra bản tọa tới không đúng lúc rồi! Thế nhưng được người ta phó thác nên không thể không tới! Chỉ là hôn lễ này phải đổ máu rồi, ôi!”

Các cao thủ triều đình kinh ngạc, bọn họ bèn đồng loạt tiến lên.

“Ngươi là ai, đến đây làm gì?”

“Hiện giờ bệ hạ đang cử hành đại hôn, ngươi không được vô lễ, mau xuống đây, bằng không sẽ trị ngươi tội bất kính!”

“Mau xuống đây cúi đầu nhận tội, bằng không chúng ta sẽ không khách khí nữa!”

Đối mặt với sự uy hiếp của đám người, lão giả kia vẫn không hề thay đổi sắc mặt.

Hắn ta lấy thế, cơ thể phóng ra những luồng kinh khí vô cùng đáng sợ, cuộn trào bốn phương tám hướng, quét sạch tất cả.

Các cao thủ bao vây xung quanh bị những luồng kinh khí ấy đánh bay.

“Cường giả Tông Sư!” Mọi người kinh hãi.

Chỉ có Tông Sư mới sở hữu sức mạnh khủng khiếp như vậy, chỉ cần kinh khí thôi đã có thể đánh bay cường giả Tiên Thiên.

“Không, hắn ta chắc chắn không phải Tông Sư!”

Kiểm tiên rút kiếm, đột nhiên xông lên, sắc mặt tỏ vẻ nghiêm trọng: “Dù có là Tông Sư thì cũng không thể có sức mạnh khủng khiếp như vậy được!”

“Không sai, hắn ta tuyệt đối không phải Tông Sư, hoặc có thể nói hắn ta không phải Tông Sư bình thường, bởi vì bản tọa cảm nhận được sự uy hiếp đến từ hắn ta!”

Đao thánh cũng rút đao ra, thần đao của hắn ta ngưng tụ chân khí, chuẩn bị bộc phát.

“Ngươi mạnh hơn lão phu đây!” Thương thần cũng xuất hiện, hắn ta chỉ mũi thương vào lão giả.

“A di đà phật!” Lão hòa thượng cũng xuất hiện.

Bên cạnh đó còn có các cung phụng Tông Sư của triều đình, bọn họ đứng chắn trước mặt nữ đế và Lâm Bắc Phàm.

Mọi người đều cảm thấy kì lạ, rốt cuộc lão giả này là thần thánh đến từ phương nào mà có thể khiến bảy vị Tông Sư cùng nhau ra tay!

Cao thủ của triều đình đều xông lên chắn trước mặt nữ đế và Lâm Bắc Phàm. Trong đó có một vị cung phụng nói: “Bệ hạ, điện hạ, người này không hề tốt lành gì, hai người tạm thời lùi xuống đi!”

Nữ đế liếc nhìn Lâm Bắc Phàm, trong lòng nàng tràn đầy cảm giác an toàn, nàng kiêu ngạo nói: “Không cần!”

Trầm muốn xem xem một lão giả không biết từ đâu chui ra có thể làm gì được trầm!” Lâm Bắc Phàm cũng hí mắt cười: “Không sai, bản vương cũng muốn xem xem hắn ta có thể làm được gì!”

Mọi người bất lực, chỉ đành cố gắng bảo vệ.

1049 chữ

Chương 924: Hắn là một Đại Tông Sư

Lúc này, lão giả đột ngột xuất hiện kia nhìn bảy vị Tông Sư trước mặt, hắn ta bình tĩnh nói: “Nể tình các người tu luyện đến cảnh giới này cũng không hề dễ dàng, các người lui xuống đi, bản tọa có thể tha cho các người một mạng!”

Bảy vị Tông Sư cực kì phẫn nộ.

“Lại còn dám coi thường chúng ta cơ đấy, quá ngông cuồng rồi!”

“Dù thực lực của người mạnh nhưng người cũng không được vô lễ như vậy, xem thường người trong thiên hạ!”

“Xem ra, hôm nay bản tọa phải khai trai rồi!”

Lão hòa thượng chấp hai tay, gương mặt vẫn lộ vẻ từ bi: “A di đà phật, thí chủ tới là vì chuyện gì? Hôm nay là ngày đại hôn

của sư phụ bản tăng, không được tranh đấu, mong thí chủ hiểu cho!”

“Thế thì không được rồi, bởi vì bản tọa bắt buộc phải tới!” Lão giả nói.

“Người tới là có chuyện gì?” Thương thần hỏi.

“Bản tọa tới là để trả ân tình!”

Lão giả nói: “Năm mươi năm trước, bản tọa nợ ân tình của tiên đế Đại Hạ, bản tọa thề sẽ làm ba chuyện cho hắc ta! Tới giờ đã hoàn thành được hai chuyện, chỉ còn thiếu chuyện này nữa thôi! Chỉ cần làm xong chuyện này là ân tình coi như chấm dứt!”

Lão giả là cường giả trong thiên hạ nên hắc ta sẽ không nói dối.

Thế nhưng mọi người nghe vậy thì càng căng thẳng hơn nữa.

Bởi lẽ chuyện này liên quan đến hoàng đế Đại Hạ nên chắc chắn chẳng có gì tốt lành rồi.

Đại Võ và Đại Hạ hiện giờ đang đối địch nhau, Đại Võ còn cầm tù đương kim hoàng đế của Đại Hạ một năm, còn cướp được vùng đất phía Đông của Đại Hạ, ân oán giữa hai nước là vô cùng lớn.

“Hoàng đế Đại Hạ bảo người tới làm gì?” Có người hỏi.

Lão giả liếc nhìn Lâm Bắc Phàm và nữ đế ở bên cạnh hắc ta, đoạn nói: “Hoàng đế Đại Hạ lệnh cho bản tọa tới để giết thừa tướng kiêm nguyên soái, Trung Dũng vương Lâm Bắc Phàm của Đại Võ cùng với nữ đế Đại Võ!”

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Lão giả thần bí này dám tới để giết Lâm Bắc Phàm và nữ đế cơ đấy!

Lại còn ngay tại hôn lễ của bọn họ!

Trước tiên chưa bàn đến vấn đề có tôn trọng người khác hay không, Lâm Bắc Phàm và nữ đế là trụ cột của Đại Võ, nếu như hai người bọn họ đều chết thì chắc chắn Đại Võ sẽ xong đời, bách tính sẽ tán loạn!

Chuyện này quá điên cuồng rồi!

Ánh mắt nữ đế lộ rõ sát khí, sắc mặt Lâm Bắc Phàm cũng vô cùng khó coi!

“Làm gì có cái lí ấy!”

Một vị cung phụng Tông Sư lớn giọng nói: “Người có biết hậu quả khi làm như vậy là gì không? Nếu người giết bệ hạ và điện hạ thì sẽ khiến cả trăm triệu người dân lâm than! Người sẽ là tội nhân của toàn thiên hạ!”

“Không sai, người mà làm như vậy thì thiên hạ sẽ đại loạn!”

“Người không thể vì việc tư mà hủy đi cả thiên hạ, làm hại cuộc sống của người dân!”

Lão giả lạnh lùng nói: “Dân chúng trong thiên hạ này có liên quan gì đến bản tọa? Bọn họ đều như những con kiến mà thôi, chết bao nhiêu bản tọa cũng chẳng quan tâm! Hiện giờ bản tọa chỉ muốn trả món ân tình này, bản tọa khuyên các người mau chóng tránh ra đi, bằng không bản tọa sẽ không khách khí nữa đâu!”

“Bớt nói mấy lời vô nghĩa đi!”

Kiểm tiên giơ kiếm, lớn giọng nói: “Người muốn giết lão đệ và em dâu của bản tọa thì phải bước qua xác của bản tọa đã! Bản tọa dù có chết cũng không để người động đến một cọng tóc của họ đâu!” Đao thánh cũng nói: “Để bản tọa xem xem rốt cuộc cái miệng của người sắc hay là đao của bản tọa sắc!” Thương thần chỉ vào lão giả, nói: “Nếu người đã ngoan cố như vậy thì chúng ta nói chuyện bằng thực lực luôn đi!”

Lâu lắm rồi không gặp đối thủ, hôm nay lão phu phải đánh một trận với người cho đã đời!”

Lão hòa thượng cố gắng kiềm chế cơn giận của mình, hấn ta nói: “Thí chú, buông đao xuống thành Phật! Bằng không Phật cũng không cứu nổi thí chủ đâu!”

Ba vị Tông Sư cung phụng không nói gì, bọn họ dùng hành động để thể hiện.

Trận đấu lập tức bắt đầu!

“Xem ra đây chính là lựa chọn của các ngươi!” Đôi mắt của lão giả nồng nặc sát khí.

Đúng lúc ấy, Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi, hần bước ra, nói: “Ban đầu ta muốn kết hôn một cách vui vẻ thuận lợi, chẳng ngờ lại gặp phải cái chuyện rách nát này!”

Dưới ánh mắt chấn kinh của mọi người, Lâm Bắc Phàm tới trước mặt mấy vị Tông Sư, nói: “Hắn ta là một Đại Tông Sư, các ngươi không phải đối thủ của hắn ta đâu, lui xuống hết đi, đừng để hi sinh vô ích!”

“Đại Tông Sư! Lão giả kia lại Đại Tông Sư!”

“Hắn ta là cường giả tuyệt đỉnh trong thiên hạ sao? Đại Tông Sư còn mạnh hơn cả Tông Sư!”

“Chắc không phải thật đâu?”

Tất cả mọi người đều xôn xao.

Kiểm tiên không nhịn được bèn hỏi: “Lão đệ, ngươi không nhầm đó chứ, hắn ta thực sự là Đại Tông Sư sao?”

Những người khác đồng tai lên nghe.

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ bất lực: “Nếu các ngươi không tin thì các ngươi cứ hỏi hắn ta mà xem!”

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía lão giả.

Lão giả cực kì kinh ngạc: “Ngươi đúng là giỏi thật đấy, nếu ngươi đã nhận ra thì bản tọa cũng thừa nhận thân phận này của mình vậy!” 1089 chữ

Chương 925: Ta cũng từng là một Đại Tông Sư

Mọi người lại nhao nhao lên.

Các cao thủ cũng vô cùng kinh ngạc, cả những Tông Sư cũng thế!

Lão giả lại nói: “Bản tọa cực kì tò mò, một tên thư sinh tay trái gà chẳng chặt như ngươi sao lại nhận ra được?” Lâm Bắc

Phạm khẽ cười: “Bởi vì bản vương cũng là một vị Đại Tông Sư!”

“Ngươi cũng là Đại Tông Sư?”

Lão giả kinh ngạc, hắn ta quan sát Lâm Bắc Phạm từ trên xuống dưới một cách nghiêm túc nhưng chẳng thấy chút phong thái hay khí chất nào của một Đại Tông Sư trên người hắn chứ đừng nói đến dấu vết của sự tu luyện. Hơn nữa một người mới hai mươi tuổi sao có thể trở thành Đại Tông Sư? Dù có duyên tu luyện cũng không thể! “Xin sửa lại một chút, trước kia ta là Đại Tông Sư, còn giờ thì không phải nữa rồi!” Lâm Bắc Phạm nói. “Thế... giờ ngươi là gì?” Lão giả hỏi.

“Hiện giờ thực lực của bản vương cao hơn ngươi một chút! Nếu ngươi không tới thì bản vương còn định che giấu tiếp, song giờ thì không giấu được nữa rồi!”

Tiếp đó, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lâm Bắc Phạm bỗng bay lên.

Lâm Bắc Phạm bay lên nhẹ như bẫng, trông hắn phiêu diêu như thần tiên.

Một vị tướng quân kinh ngạc, hai mắt như muốn rớt ra ngoài: “Nguyên nguyên... nguyên soái sao có thể bay lên vậy?”

Một lão thần cũng chấn kinh, hắn ta lắp ba lắp bắp: “Thừa tướng là một thư sinh cơ mà, sao thừa tướng bay được vậy? Chẳng lẽ thừa tướng còn là một cao thủ võ lâm?”

Một vị Tiên Thiên cảm thán: “Dù có là cao thủ võ lâm thì cũng chỉ tính là thân thể hoạt bát chứ chưa đến mức bay lên như thế này đâu! Chỉ Tông Sư mới làm được thôi!”

“Tông Sư cũng chưa chắc đã có bản lĩnh này! Dù có là Tông Sư thì cũng chỉ khống chế được linh khí hoạt động trong một thời gian ngắn, tuyệt đối không thể đơn giản như cách hắn làm được! Năng lực này của Lâm Bắc Phạm đúng là chẳng khác gì thần tiên!”

Có người điên cuồng lên tiếng: “Ai đó nói cho ta biết rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra được không?”

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều phải há hốc mồm!

Mọi người đều biết Lâm Bắc Phàm chỉ là một thư sinh, hắn học rất giỏi, đỗ trạng nguyên rồi vào làm quan trọng triều đình, tới hiện giờ trở thành nhân vật số một số hai trong triều.

Ba năm nay, hắn chưa từng thể hiện bất cứ điều gì liên quan đến tu vi và võ công. Thế nhưng hiện giờ, trước mặt mọi người, hắn lại... bay lên.

Hơn nữa còn bay rất tự nhiên, trông cứ như thần vậy... Điều này là điều mà một cao thủ võ lâm thông thường sẽ không bao giờ làm được!

Quá thử thách thế giới quan của mọi người rồi!

Chỉ có nữ đế là âm thầm đắc ý, tên này cuối cùng cũng không giấu được nữa rồi, ha ha!

Lúc này, Lâm Bắc Phàm đã bay đến trước mặt lão giả kia. Lão giả như gặp phải kẻ địch lớn, toàn thân hắn ta căng cứng, hai đầu mày nhíu chặt lại.

Mãi đến giờ hắn ta vẫn chưa thể nhìn ra được điều gì từ Lâm Bắc Phàm.

Đôi phương không hề có dấu tích của việc tu luyện, hắn đã tu luyện loại võ công gì, đạt đến trình độ nào, những điều này hắn ta chưa thể nhìn ra được.

Cũng bởi thế mà hắn ta mới hoang mang.

Bởi lẽ hắn ta đang là cường giả Đại Tông Sư, thực lực thuộc top đầu trong thiên hạ, hắn ta không nhìn ra được gì trên người Lâm Bắc Phàm chứng tỏ Lâm Bắc Phàm không hề tầm thường.

Ít nhất thực lực của hắn tuyệt đối không kém hơn hắn ta là bao!

Hay lắm, ban đầu chỉ muốn tới giết hai người để trả ân tình, chẳng ngờ hắn ta lại lôi ra được một con cá lớn! “Người... rốt cuộc có lai lịch như thế nào?” Lão giả hỏi.

“Bản vương chính là thừa tướng kiêm nguyên soái của triều đình Đại Võ, đồng thời cũng là hoàng phu của bộ hạ Lâm Bắc Phàm! À, còn là một trong những người người muốn giết nữa!” Lâm Bắc Phàm hí mắt cười. “Không thể nào!” Lão giả quả quyết nói: “Theo như những gì bản tọa biết thì Lâm Bắc

Phàm chỉ là một tên thư sinh lợi hại mà thôi, không thể nào có thực lực tu vi như thế này được!”

“Chẳng có gì là không thể cả!”

Lâm Bắc Phàm kiêu ngạo nói: “Trước kia, bản vương quyền cao chức trọng, có người hầu kẻ hạ nên không cần phải sử dụng đến võ công thôi! Nhưng hiện giờ ngươi đến giết ta nên ta không thể không ra tay!”

“Rốt cuộc tu vi hiện giờ của ngươi đã đạt đến cảnh giới nào?” Lão giả lại hỏi.

Những người bên dưới đều dòng tai lên nghe.

Lâm Bắc Phàm hí mắt cười: “Mới nãy ta nói cho ngươi rồi cơ mà, mạnh hơn ngươi một chút!”

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể!”

Lão giả lại quả quyết nói: “Bản tọa đã tu luyện một trăm năm mươi năm, thực lực mới có thể đạt tới hàng Đại Tông Sư! Ngươi mạnh hơn bản tọa một chút, trừ phi ngươi đã...”

Còn chưa nói xong, lão giả đã trừng lớn hai mắt, vẻ mặt chân kinh.

Hắn ta bất giác lùi lại một bước và nhảy tới một tòa cung điện khác, kéo giãn khoảng cách.

Mọi người đều nóng lòng.

“Lão giả này có ý gì thế? Còn chưa nói xong đã rút lui à?”

“Đúng là chỉ được cái miệng!”

“Thực ra lão giả kia cũng nói rồi, hắn ta nói tu vi của hắn ta đạt đến trình Đại Tông Sư, nhưng thừa tướng còn mạnh hơn hắn ta một chút, vậy thì có khả năng.”

“Thừa tướng đã tu luyện đến cảnh giới Đại Tông Sư tối cao rồi!”

“Đại Tông Sư tối cao!”

“Đại Tông Sư tối cao!”

1076 chữ

Chương 926: Nói xem người đáng tội gì?

Mọi người đều hít sâu một hơi.

Phải biết rằng Đại Tông Sư tối cao là cực hạn tu luyện của một võ giả! Cường giả với đẳng cấp như vậy rất hiếm, trăm năm mới có một người!

Hoặc có thể nói là gần như không có ai!

Mỗi một vị Đại Tông Sư tối cao đều có năng lực thay đổi triều chính, dù có là hoàng triều cũng không ngoại lệ!

Thế nhưng giờ Lâm Bắc Phàm tay trái gà chẳng chặt trước mắt bọn họ đây lại mà một cường giả ở đẳng cấp như vậy, sao có thể chứ?

Đừng nói đến lão giả kia không tin, dù là bọn họ thì cũng không thể tin nổi!

“Nghĩ kĩ chưa?”

Lâm Bắc Phàm đối mặt với lão giả, hần mỉm cười: “Nếu đã nghĩ kĩ rồi thì người nói xem ta phải thu thập người thế nào đây? Người dám phá hoại hôn lễ của bản vương, lại còn muốn lấy đầu của bản vương và bệ hạ, người nói xem người...”

“Đáng tội gì?”

Câu nói này của Lâm Bắc Phàm còn mang theo công kích về mặt tinh thần.

Lão giả không kịp đề phòng nên đã bị thương, sắc mặt hần ta tái nhợt, khóe miệng tràn máu.

Thế nhưng ánh mắt hần ta lại tràn ngập vẻ kinh hãi. Chỉ một câu nói thôi mà đã khiến hần ta bị thương như vậy, chẳng lẽ đối phương thật sự là...

“Không! Bản tọa không tin!” Lão giả không thể chấp nhận nỗi sự thật này.

Người hần ta muốn giết ấy thế mà lại là một Đại Tông Sư tối cao mạnh hơn hần ta, là cảnh giới mà hần ta cực khổ theo đuổi biết bao năm nay.

Một mối nguy cơ mãnh liệt đổ dồn lên đầu hấn ta, hấn ta cứ hạ thủ trước để ra oai!

“Chịu chết đi!” Lão giả điên cuồng gào lên, hai tay hấn ta ngưng tụ chưởng lực cực kì khủng khiếp rồi dùng sức đẩy tới chỗ Lâm Bắc Phàm.

Luồng kinh khí kinh khủng ấy xông tới!

Khoảnh khắc ấy, trời đất cũng phải đổi màu!

Mọi người bên trong hoàng cung cũng kinh hãi!

“Chiêu này mạnh quá!”

“Chiêu này chắc phải khiến cả hoàng cung hóa thành tro mắt, những người dưới Tông Sư cũng xong đời!”

“Dù có là Tông Sư thì cũng không thể chống lại được!”

“Mau ngăn lại!”

Chỉ có Lâm Bắc Phàm vẫn bình tĩnh, ánh mắt hấn càng lạnh lùng hơn: “Đúng là ngoan cố không biết tự lượng sức mình!”

Chỉ thấy hấn khẽ phát tay, luồng kinh khí kia nhanh chóng bị dập tắt và hóa thành gió.

Đồng tử của lão giả co rúm lại, hấn ta dốc hết sức ra một chưởng nhưng lại bị đối phương hóa giải một cách nhẹ bẫng.

Biết không thể đối địch được với người này, hấn ta lại đánh thêm một chưởng nữa rồi nhanh chóng tháo chạy.

Lâm Bắc Phàm nhanh tay nhanh mắt, thân người hấn khẽ nghiêng một chút lập tức vượt cả ngàn trượng, tới ngay trước mặt lão giả rồi giơ tay ra.

Lão giả định phản kháng, song không biết vì sao mà toàn thân hấn ta không thể động đậy được. Hấn ta chỉ đành trơ mắt nhìn Lâm Bắc Phàm bóp cổ mình như bóp cổ một con gà.

“Hôm nay là đại hôn của bản vương, không nên dính máu! Thế nên ta chỉ phế tu vi của ngươi, sau này ngươi hãy sống trong thiên lao đi!”

Lâm Bắc Phàm nói với giọng bình thản, nhưng nghe lại như một lời phán quyết vậy.

“Không! Đừng...” Lão giả sợ hãi.

Phế tu vi của hắn ta chẳng bằng giết luôn hắn ta đi cho xong.

Thế nhưng rõ ràng là Lâm Bắc Phàm chẳng thèm để ý đến cảm nhận của hắn ta. Bàn tay đang túm cổ đối phương của hắn khê động, tất cả kinh mạch xương cốt của lão giả đều đứt đoạn, hắn ta đã biến thành một phế nhân.

Có điều Lâm Bắc Phàm còn chê chưa đủ, hắn xâm chiếm tinh thần của lão giả, xóa sạch những gì liên quan đến võ nghệ mà hắn ta có được.

Sau đó, lão giả bị Lâm Bắc Phàm ném trên mặt đất, không rõ sống chết ra sao...

Cả quá trình ấy chỉ diễn ra trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Lão giả mạnh vô cùng ấy lại bị Lâm Bắc Phàm xử lí một cách nhẹ nhàng, đơn giản như giết chó vậy.

Mọi người ai cũng há hốc mồm.

“Vị cường giả cao thâm khó lường kia... cứ xong đời vậy luôn sao?”

“Hắn ta bị thừa tướng giải quyết chỉ với hai chiêu?”

Mãi đến khi Lâm Bắc Phàm lên tiếng thì mọi người mới khôi phục lại được.

“Người này đã phế, nhốt hắn ta vào thiên lao! Không được bản vương cho phép thì không ai được lại gần, càng không được thả hắn ta ra ngoài!”

“Vâng vâng... thưa điện hạ!”

Đại nội thị vệ bèn đi tới đưa lão giả đang hôn mê bất tỉnh kia đi.

Mọi người ngẩng đầu nhìn thân hình giữa trời không kia, vừa sợ lại vừa kính phục.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm lại nói: “Ngoài ra hoàng đế Đại Hạ đã dám phái người tới giết bản vương và bệ hạ, tội này không thể tha thứ! Sau khi đại hôn kết thúc, bản vương sẽ đích thân tới hoàng thành Đại Hạ để lấy đầu hắn ta!”

Mọi người chân động.

Bị một cường giả tuyệt thế như thế này ghim thì hoàng đế Đại Hạ coi như xong đời, Đại Hạ cũng thế!

Trừ phi bọn họ có thể tìm được một Đại Tông Sư tối cao như Lâm Bắc Phàm và hắn ta đồng ý trợ giúp chứ không thì chắc chắn bọn họ sẽ xong đời!

Thế nhưng cơ hội là quá mong manh!

Nếu Lâm Bắc Phàm biết được mọi người đang nghĩ gì thì hắn sẽ nói với mọi người rằng, không phải cơ hội quá mong manh mà là hoàn toàn không có cơ hội ấy.

Hai vị Đại Tông Sư tối cao trong thiên hạ này đều là bạn của hắn thì ai có thể địch lại hắn đây?

1032 chữ

Chương 927: Xin thỉnh giáo một phen

Lúc này Lâm Bắc Phàm mới từ từ bay xuống khỏi không trung, toàn thân không nhiễm một hạt bụi, quần áo không nhăn, nụ cười trên mặt cũng không thay đổi.

Song giờ trông hắn mọi người lại thấy vừa lạ vừa quen.

Tiểu quận chúa lấp bắp nói: “Ngươi ngươi ngươi... ngươi là Lâm Bắc Phàm thật à?”

“Giả sao được!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

Tiểu quận chúa nghiêng đầu: “Nhưng mà sao đột nhiên ngươi mạnh thế, mạnh đến mức...ta chẳng nhận ra ngươi nữa rồi!”

“Thực ra ta vẫn luôn vậy mà, chẳng qua là ta không thể hiện ra thôi!” Lâm Bắc Phàm lại cười.

“Thế ngươi... thế ngươi vẫn đối xử với ta giống như trước đây chứ?” Tiểu quận chúa thấp thỏm. “Tiểu quận chúa nói xem?” Lâm Bắc Phàm giơ tay nhéo gương mặt đàn hồi của tiểu quận chúa, thú vị vô cùng.

“Đáng ghét quá, lại nhéo mặt ta!” Tiểu quận chúa cười vui vẻ, trong lòng nằng hờn ha hờn hở, Lâm Bắc Phàm không thay đổi gì cả.

“Phu quân!”

“Công tử!”

“Quân sư!”

Lý Sư Sư, Mạc Như Sương cùng mọi người cũng ào lên.

Lâm Bắc Phàm xin lỗi: “Sư Sư, Như Sương... không phải ta cố ý giấu các ngươi đâu, ta có nỗi khổ riêng, sau này sẽ giải thích với các ngươi, hi vọng các ngươi...”

“Phu quân yên tâm, thiệp thân hiểu mà!” Lý Sư Sư khẽ mỉm cười, nàng rất hiểu ý người.

“Công tử, ta biết ngươi là người làm chuyện lớn nên chắc chắn có nỗi khổ riêng, ngươi cứ làm chuyện của ngươi, không cần để ý đến bọn ta!” Mạc Như Sương cũng rất hiểu ý người.

“Quân sư, ngươi giấu trăm cũng cực khổ quá nhỉ, hại trăm xoay mòng mòng, lo lắng cho ngươi! Trăm có thể tạm thời tha thứ cho ngươi, có điều trăm có một yêu cầu, ngươi bắt buộc phải đồng ý!” Tử Nguyệt nữ đế nghiêng răng nghiêng lợi.

“Yêu cầu gì?” Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi.

Tử Nguyệt công chúa sáp tới bên tai hắn, nhỏ giọng nói:

“Quân sư, trăm nghe nói tốc độ của Đại Tông Sư tối cao nhanh lắm, một ngày có thể đi ngàn dặm! Nếu ngươi còn xem trăm là nữ nhân của ngươi thì mỗi tuần ngươi phải đến Tà Nguyệt thăm trăm, cố gắng vì huyết mạch của Tà Nguyệt!” Lâm Bắc Phàm cạn lời.

Cái cô yêu nữ này đến giờ vẫn còn nghĩ đến chuyện ấy.

Thôi vậy, nề tình ngươi là nữ nhân của ta nên ta đành đồng ý vậy!

Lúc này, mấy người kiếm tiên và đạo thánh cũng bước tới.

Kiếm tiên thu kiếm lại, hắn ta cười khở: “Thực ra chúng ta phải nghĩ đến chuyện này từ lâu rồi mới phải! Người có thể ngồi đàm đạo với chúng ta, có thể chia sẻ kinh nghiệm võ học sao có thể là một người bình thường? Nếu không có cảnh giới tu vi ghê gớm thì sao chỉ điểm được cho chúng ta chứ?”

Đạo thánh vác đạo trên vai, hắn ta cũng cười khở: “Đúng là bất ngờ mà! Lão đệ, ba năm trước chúng ta gặp được một

Tông Sư trẻ tuổi ở ngoài kinh thành, chắc người này cũng là người nhỉ?”

Một vị cung phụng Tông Sư cung kính nói: “Điện hạ, hai năm trước chúng ta có gặp được một tiền bối Đại Tông Sư ở ngoài kinh thành, chắc người này cũng là điện hạ nhỉ?”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười: “Không sai, chính là ta!” Mọi người thở hắt ra một hơi, giải được câu đố trong lòng.

Chỉ có ánh mắt Lâm Bắc Phàm là hiện vẻ xảo quyết.

Dẫu sao có trở về năm nghìn năm trước cũng không tìm được một vị Đại Tông Sư tối cao mới hai mươi tuổi!

Hắn đúng là một tên yêu nghiệt từ xưa tới nay mà!

Lâm Bắc Phàm khiêm tốn nói: “Mọi người đừng nhìn ta như vậy, ta cũng chỉ là con của một người bình thường thôi, chẳng qua ta có tốc độ tu luyện nhanh hơn mọi người một chút nên không có gì kì quái cả!”

Mọi người đều cạn lời!

Gì mà nhanh hơn một chút, rõ ràng là nhanh hơn rất nhiều!

Bọn họ cũng được coi là nhân kiệt đương thế rồi, song so với Lâm Bắc Phàm thì còn kém xa!

Điều khiến người ta tức tối hơn là đối phương không chỉ có thiên phú võ học cao mà còn có trình độ học thức rất cao nữa chứ!

Ông trời đúng là quá thiên vị hắn, tại sao mọi thứ tốt đẹp ông trời đều dành cho hắn vậy?

“Đúng là người hả!”

Đạo thánh cười khỏ: “Người giầu giỏi thật đấy! Ta mà có thực lực như ngươi thì đã phô ra cho cả thiên hạ biết từ lâu rồi! Nếu hôm nay không có lão giả kia thì chắc không ép ngươi lộ diện được đâu ha! Lão đệ, ta đây không có yêu cầu gì, sau khi đại hôn kết thúc nhất định phải đàm đạo với chúng ta nhé! Lần này không bàn binh trên giấy nữa mà sử dụng thực lực thật sự đấy!”

“Không sai! Lần này chúng ta phải lấy kiếm luận anh hùng!” Kiếm tiên lớn giọng nói.

“Nhất định rồi!” Lâm Bắc Phàm nói: “Chỉ cần các người không sợ mộng nở hoa là được!”

Đạo thánh và kiếm tiên nhớ đến kết cục thảm thương ba năm trước, bọn họ bỗng thấy mộng mình thoáng đau:

“Yên tâm đi, sẽ không đâu!”

“Chuyện hay như vậy lão phu cũng muốn tham gia!” Thương thần chen lời.

“Điện hạ, chúng ta cũng muốn tham gia!” Ba vị cung phụng của triều đình đồng thanh nói.

“A di đà phật, đồ nhi cũng muốn thỉnh giáo, mong điện hạ thành toàn!” Lão hòa thượng nói.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi bật cười ha ha.

Tình hữu nghị giữa nam nhân đơn giản vậy đấy.

1050 chữ

Chương 928: Có chuyện gì để mai hăng nói

Nói chuyện xong, mọi người bèn tản ra, Lâm Bắc Phàm bước tới chỗ nữ đế tiếp tục hôn lễ.

Mọi người trên đường trông thấy vậy bèn kính sợ vô cùng.

Lâm Bắc Phàm không chỉ là một trong những người có quyền thế nhất thiên hạ mà còn là người có thực lực mạnh nhất thiên hạ, hai thân phận gộp lại làm một, hẳn đúng là quá tài giỏi.

Trước kia mọi người chỉ thấy một nam nhân tài kiệt song toàn như Lâm Bắc Phàm mới xứng với nữ đế. Li ê n h ệ z l: 0 9 3 5 8 2 4 7 0 2

Hiện giờ thì ngược lại, mọi người chỉ thấy một nữ nhân dung mạo như hoa, quyền lực cao chót vót với xứng với Lâm Bắc Phàm. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng tới trước mặt nữ đế, nhìn giai nhân tuyệt thế trước mắt mình, lòng hẳn bỗng thấp thỏm...

Dẫu sao thì hẳn cũng che giấu thực lực của mình trong thời gian dài, đây có thể coi là tội khi quân rồi! Hơn nữa hiện giờ

hai người đã là phu thê hợp pháp mà hấn cứ giấu nàng mãi, đúng là không được ổn cho lắm!

Chuyện này về lí về tình về luật pháp thì đều khó nói!

Lâm Bắc Phàm bèn gọi một tiếng: “Bệ hạ...”

Nữ đế lắc đầu, nàng nói: “Hoàng phu, ngươi không cần phải nói gì đâu, trăm tin ngươi, cũng hiểu cho ngươi!

Hiện giờ chúng ta tiếp tục đại hôn đi, đừng để khách khứa người ta chê cười!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, bệ hạ quả anh minh đại nghĩa!”

Hai người lại nắm tay, tươi cười đi tiếp đãi khách khứa.

Sau đó, nữ đế sáp đến bên tai Lâm Bắc Phàm, nghiêng răng nghiêng lợi nói :”Đại hôn kết thúc xong trăm sẽ tính sổ với ngươi!”

Lâm Bắc Phàm: “...”

Hừm, vậy mới bình thường này!

Có điều hấn lại thở phào một hơi.

Hiện giờ nữ đế không truy cứu, sau khi kết thúc hôn lễ mới truy cứu chúng tỏ nữ đế vẫn hơi giận.

Có điều cơn giận này chỉ nằm trong phạm vi giữa phu thê với nhau.

Phu thê tranh chấp là chuyện rất bình thường, đầu giường cãi nhau cuối giường làm lành, nháo nhào một hồi là qua, ngược lại còn tăng thêm tình cảm.

Tiếp đó, hai người Lâm Bắc Phàm và nữ đế mở tiệc, nhiệt tình đãi khách.

Do thân phận Đại Tông Sư tối cao của Lâm Bắc Phàm đã bị bại lộ nên hình tượng của hấn trong mắt mọi người đã tăng lên một bậc, ai cũng kính phục hấn.

Cuối cùng, mọi người đều rất vui vẻ và trở về.

Lâm Bắc Phàm nắm tay nữ đế, hai người trở về tẩm cung.

“Bệ hạ, đêm khuya rồi, chúng ta nghỉ ngơi thôi!” Lâm Bắc Phàm nói một cách thâm tình.

Gương mặt nữ đế ửng hồng, không biết là do uống nhiều rượu hay vì nguyên nhân khác, nàng nói: “Khoan đã, ngươi phải nói rõ chuyện hôm nay đi đã! Không nói rõ thì trẫm không cho phép ngươi lên giường!”

“Bệ hạ, nói gì cơ?” Lâm Bắc Phàm giả ngu.

Nữ đế lớn giọng nói: “Nói, nói tại sao ngươi che giấu thực lực của mình?”

“Thì để bảo vệ tính mạng!” Lâm Bắc Phàm thở dài.

“Tại sao phải bảo vệ tính mạng!” Nữ đế lại hỏi.

“Bởi vì ta đã làm nhiều chuyện có lỗi với ngươi!”

Lâm Bắc Phàm ôm mặt: “Mấy năm nay, ta đã tham ô được gần năm trăm triệu lượng bạc, lấy số tiền đó để xóa nghèo, ta sợ có một ngày ngươi sẽ tính sổ với ta.”

Tiếp đó, hắn lại kể những chuyện đã lén lút làm trong mấy năm nay ra cho nữ đế nghe.

“Bệ hạ, mặc dù ta đã làm nhiều chuyện tham ô nhưng ta có thể lấy nhân cách mình ra để bảo đảm rằng ra tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với ngươi và Đại Võ!” Lâm Bắc Phàm vỗ ngực bảo đảm.

Nữ đế hỏi: “Thế sau này ngươi có làm không?”

Lâm Bắc Phàm lập tức gật đầu: “Đương nhiên là có rồi!”

Nữ đế dựng đứng lông mày: “Gì cơ, ngươi còn dám làm nữa hả?”

Lâm Bắc Phàm than thở: “Con gió tham ô ở Đại Võ vẫn còn chưa quét sạch nên ta phải tiếp tục tham ô thôi! Có điều ta sẽ giao hết số tiền tham ô được cho ngươi, coi như làm quỹ đen của ngươi vậy!”

“Ồ!” Nữ đế gật đầu.

Không biết vì sao nhưng khi nhìn gương mặt cực kì bình tĩnh của nữ đế, Lâm Bắc Phàm lại không nắm chắc được suy nghĩ của nàng, không biết nàng có đang giận hay không.

Hắn bèn tỏ vẻ đáng thương: “Bệ hạ, người đã đồng ý với ta rồi, dù trước kia ta có làm gì thì người cũng phải tha thứ cho ta, người nói lời không giữ lời hả?”

Cuối cùng nữ đế cũng không nhịn được nữa, nàng bật cười: “Hừ! Coi như người còn biết thành thật! Thôi những chuyện trước kia cho qua, có điều sau này người không được giấu trẫm nữa, trẫm sẽ cho người đẹp mặt đấy!”

Lâm Bắc Phàm hớn hở, cô vợ này đúng là quá hào phóng, quá hiểu lòng người!

Hắn lập tức ôm nữ đế lên, xoay mấy vòng xong thì hôn lên mặt nàng.

Nữ đế xấu hổ, chỉ đành đám Lâm Bắc Phàm bằng chút sức lực cón con của mình.

“Bệ hạ, giờ chúng ta đi ngủ nhé!” Lâm Bắc Phàm kích động nói.

“Hoàng phu, đợi đã! Giữa vợ chồng với nhau không nên giấu giếm điều gì, thực ra trẫm cũng có chuyện muốn nói với người!” Nữ đế hơi chột dạ.

“Không cần, có chuyện gì để mai hẵng nói!”

“Nhưng mà chuyện này quan trọng lắm...”

“Có quan trọng thì cũng không quan trọng bằng chuyện này, thần đã không đợi được rồi!” Lâm Bắc Phàm ôm nữ đế lên giường rồi bỏ nhào đến.

“Cái tên chết tiệt này... xấu xa!”

2191 chữ

Chương 929: Cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi

Không lâu sau, hoa nở hoa tàn, một hồi mây mưa qua đi.

Sáng ngày hôm sau.

Trên long sàng, nữ đế vừa mới tỉnh dậy, hai mắt nàng mơ màng, nàng vươn vai một cái rồi gọi: “Hoàng phu, người tới

đây!”

Chuyện này sao mà chịu được đây?

Có điều Lâm Bắc Phàm vẫn chống đỡ bằng ý chí sắt đá của mình, hắn nói: “Bệ hạ, chuyện này mặc dù tốt nhưng bệ hạ đừng trầm mê nam sắc quá mà bỏ lỡ chuyện quốc gia đại sự! Nếu bệ hạ muốn thì để tôi!”

Nữ đế trợn trắng mắt: “Người nói linh tinh cái gì đấy? Trẫm chỉ muốn nói chuyện với người mà thôi!”

“Bệ hạ, thế bệ hạ muốn nói gì?” Lâm Bắc Phàm bước tới và hỏi.

Nữ đế bỗng không được tự nhiên: “Hoàng phu, thực ra từ trước đến nay trẫm cũng giấu người một chuyện!

Hi _____ vọng người nghe xong thì đừng giận!”

Lâm Bắc Phàm lập tức nghiêm túc: “Bệ hạ nói đi! Ta rất kiên cường, trừ việc cho ta mọc sừng ra thì ta đều có thể chấp nhận!”

“Người đừng có đùa nữa, trẫm nói nghiêm túc đây” Nữ đế tức muốn đâm cho hắn một trận.

“Thế bệ hạ có chuyện gì thì nói đi!”

Ánh mắt nữ đế sáng lên, nàng không dám nhìn thẳng Lâm Bắc Phàm: “Thực ra chuyện người tham ô trẫm đã biết!”

Lâm Bắc Phàm sững sờ: “Tại sao bệ hạ lại biết?”

Nữ đế càng chột dạ: “Bởi vì... số tiền người tham ô mấy năm nay đều rơi vào túi trẫm!”

Lâm Bắc Phàm càng sững sờ hơn: “Tại sao lại rơi vào túi của bệ hạ?”

Nữ đế tràm chần lên che đầu mình, nàng rầu rĩ: “Bởi vì Bạch Quan Âm tỷ tỷ là người của trẫm!”

Lâm Bắc Phàm cứng đờ người: “Bạch Quan Âm... là người của bệ hạ?”

Khoảnh khắc ấy Lâm Bắc Phàm đã hiểu ra rất nhiều chuyện.

Rằng tại sai nhiều năm nay hắn tham ô nhiều như vậy, theo lí mà nói thì phải bị xử lí từ lâu, song hắn chẳng bị làm sao cả,

ngược lại quá trình tham ô còn thuận lợi hơn.

Rằng tại sao những năm nay hấn dốc lòng điều tra mà không tra được gì.

Tất cả là bởi nữ đế chính là đại Boss phía sau!

Tiền mà hấn tham ô được đều rót vào túi của nữ đế, điều này đồng nghĩa với việc trước giờ hấn đều đang làm việc cho nữ đế thế nên nàng yêu thích hấn là đúng rồi.

Tại sao hấn đi điều tra lại không tra ra được gì, là bởi mọi thứ đều là của nữ đế, hấn không tra ra được là phải! Lâm Bắc Phàm từng cho rằng bản thân hấn làm nhiều chuyện không ai biết! Song không ngờ nữ đế lại biết tất cả! Hấn mới chính là một kẻ ngu ngốc! Cực kì ngu ngốc!

Lâm Bắc Phàm bi phẫn: “Bệ hạ, bệ hạ giấu ta cực khổ quá!”

Nữ đế chột dạ vô cùng: “Hoàng phu, trăm xin lỗi, thực ra trăm không cố ý...”

Lâm Bắc Phàm lại càng bi phẫn hơn: “Lại còn không cố ý nữa? Bệ hạ giấu ta ba năm trời đấy, đòi người có mấy lần ba năm?”

Nữ đế thò đầu ra khỏi chăn, nàng yếu ớt nói: “Hoàng phu, người đã nói dù trước đây trăm làm chuyện gì thì người cũng tha thứ cho trăm cơ mà!”

Lâm Bắc Phàm tức đến run rẩy: “Được, hóa ra bệ hạ vẫn luôn đợi ta, tính kế ta, hại ta áy náy vô cùng! Mẹ của Trương Vô Kỵ nói đúng, nữ nhân càng xinh đẹp thì càng biết lừa người!”

Nữ đế lại chui tọt đầu vào chăn.

Lâm Bắc Phàm tức giận kéo chăn của nàng ra.

Nữ đế hoang mang, nàng run bần bật: “Hoàng phu, người định làm gì?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười lạnh lùng: “Bệ hạ, bệ hạ nói xem ta còn có thể làm gì? Ta đang tui thân lắm, không có chỗ nào để xả hết, chỉ đành xả lên người bệ hạ thôi! Mong bệ hạ hiểu cho nỗi khổ của ta!”

Nữ đế hô lên: “Đừng mà!”

“Không muốn cũng phải muốn!”

Lâm Bắc Phàm bèn bỏ nhào đến.

Trong tấm cung bèn truyền đến những âm thanh ngân nga.

Không lâu sau, lão thái giám dẫn một đám cung nữ và thái giám vào. Bọn họ dò hỏi thái giám canh cửa: “Tình hình ra sao rồi?”

“Bẩm Lưu công công, điện hạ và bệ hạ vẫn chưa dậy!”

Lão thái giám cực kì hài lòng: “Chưa dậy cơ à, như vậy mới có cơ hội sinh long tử long tôn chứ! Truyền lệnh xuống, hôm nay hủy bỏ buổi triều sớm, nói với bách quan rằng không có chuyện gì gấp thì đừng tới làm phiền bệ hạ và điện hạ!”

“Vâng thưa Lưu công công!” Mọi người đáp.

Mãi đến chiều, Lâm Bắc Phàm mới ra khỏi cửa.

Hắn dặn dò: “Bệ hạ mệt nên đang nghỉ ngơi, nếu không có chuyện gì thì đừng tới làm phiền!”

“Vâng thưa điện hạ!” Mọi người đáp.

Lâm Bắc Phàm vội vã tới Ngự Thư phòng, xử lí một đồng chuyện gấp xong, hắn lại trở về Lâm phủ nói rõ mọi chuyện với mọi người, đến tối lại về hoàng cung.

Lúc này, nữ đế đã dậy, nàng đang dùng bữa.

Nhìn thấy Lâm Bắc Phàm, nàng tròn trố mắt, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đồ xấu xa!”

Lâm Bắc Phàm ân cần hỏi han: “Giờ bệ hạ thấy đỡ hơn chưa?”

Nữ đế lại càng giận hơn: “Người nói xem?”

Lâm Bắc Phàm bung bát cháo lên: “Bệ hạ, để thần đút cho bệ hạ, đền tội với bệ hạ!”

“Hừ! Vậy còn được!”

Nữ đế ăn no xong thì lại được Lâm Bắc Phàm ôm chặt.

Nàng hoang mang: “Người muốn làm gì?”

Lâm Bắc Phàm hùng hổ nói: “Bệ hạ, hoàng thất Đại Võ không thể không có hậu duệ được, chúng ta phải cố gắng vì huyết

mạch của Đại Võ! Bệ hạ yên tâm đi, thần sẽ cúc cung tận tụy đến chết mới thôi!”

“Cái tên xấu xa nhà ngươi!”

Không lâu sau, hoa nở hoa tàn, một hồi mây mưa qua đi.

Sáng ngày hôm sau.

Trên long sàng, nữ đế vừa mới tỉnh dậy, hai mắt nàng mơ màng, nàng vươn vai một cái rồi gọi: “Hoàng phu, người tới đây!”

Chuyện này sao mà chịu được đây?

Có điều Lâm Bắc Phàm vẫn chống đỡ bằng ý chí sắt đá của mình, hắn nói: “Bệ hạ, chuyện này mặc dù tốt nhưng bệ hạ đừng trầm mê nam sắc quá mà bỏ lỡ chuyện quốc gia đại sự! Nếu bệ hạ muốn thì để tôi!”

Nữ đế trợn trắng mắt: “Người nói linh tinh cái gì đấy? Trẫm chỉ muốn nói chuyện với ngươi mà thôi!”

“Bệ hạ, thế bệ hạ muốn nói gì?” Lâm Bắc Phàm bước tới và hỏi.

Nữ đế bỗng không được tự nhiên: “Hoàng phu, thực ra từ trước đến nay trẫm cũng giấu ngươi một chuyện! Hi vọng ngươi nghe xong thì đừng giận!”

Lâm Bắc Phàm lập tức nghiêm túc: “Bệ hạ nói đi! Ta rất kiên cường, trừ việc cho ta mọc sừng ra thì ta đều có thể chấp nhận!”

“Ngươi đừng có đùa nữa, trẫm nói nghiêm túc đấy? Nữ đế tức muốn đâm cho hắn một trận.

“Thế bệ hạ có chuyện gì thì nói đi!”

Ánh mắt nữ đế sáng lên, nàng không dám nhìn thẳng Lâm Bắc Phàm: “Thực ra chuyện ngươi tham ô trẫm đã biết!”

Lâm Bắc Phàm sững sờ: “Tại sao bệ hạ lại biết?”

Nữ đế càng chột dạ: “Bởi vì... số tiền ngươi tham ô mấy năm nay đều rơi vào túi trẫm!”

Lâm Bắc Phàm càng sững sờ hơn: “Tại sao lại rơi vào túi của bệ hạ?”

Nữ đế trùm chăn lên che đầu mình, nàng rầu rĩ: “Bởi vì Bạch Quan Âm tỷ tỷ là người của trẫm!”

Lâm Bắc Phàm cứng đờ người: “Bạch Quan Âm... là người của bệ hạ?”

Khoảnh khắc ấy Lâm Bắc Phàm đã hiểu ra rất nhiều chuyện.

Rằng tại sai nhiều năm nay hắn tham ô nhiều như vậy, theo lí mà nói thì phải bị xử lí từ lâu, song hắn chẳng bị làm sao cả, ngược lại quá trình tham ô còn thuận lợi hơn.

Rằng tại sao những năm nay hắn dốc lòng điều tra mà không tra được gì.

Tất cả là bởi nữ đế chính là đại Boss phía sau!

Tiền mà hắn tham ô được đều rót vào túi của nữ đế, điều này đồng nghĩa với việc trước giờ hắn đều đang làm việc cho nữ đế thế nên nàng yêu thích hắn là đúng rồi.

Tại sao hắn đi điều tra lại không tra ra được gì, là bởi mọi thứ đều là của nữ đế, hắn không tra ra được là phải!

Lâm Bắc Phàm từng cho rằng bản thân hắn làm nhiều chuyện không ai biết! Song không ngờ nữ đế lại biết tất cả!

Hắn mới chính là một kẻ ngu ngốc! Cực kì ngu ngốc!

Lâm Bắc Phàm bi phẫn: “Bệ hạ, bệ hạ giấu ta cực khổ quá!”

Nữ đế chột dạ vô cùng: “Hoàng phu, trẫm xin lỗi, thực ra trẫm không cố ý...”

Lâm Bắc Phàm lại càng bi phẫn hơn: “Lại còn không cố ý nữa? Bệ hạ giấu ta ba năm trời đấy, đòi người có mấy lần ba năm?”

Nữ đế thò đầu ra khỏi chăn, nàng yếu ớt nói: “Hoàng phu, người đã nói dù trước đây trẫm làm chuyện gì thì người cũng tha thứ cho trẫm cơ mà!”

Lâm Bắc Phàm tức đến run rẩy: “Được, hóa ra bệ hạ vẫn luôn đợi ta, tính kế ta, hại ta áy náy vô cùng! Mẹ của Trương Vô Kỵ nói đúng, nữ nhân càng xinh đẹp thì càng biết lừa người!”

Nữ đế lại chui tọt đầu vào chăn.

Lâm Bắc Phàm tức giận kéo chăn của nàng ra.

Nữ đế hoang mang, nàng run bần bật: “Hoàng phu, người định làm gì?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười lạnh lùng: “Bệ hạ, bệ hạ nói xem ta còn có thể làm gì? Ta đang tui thân lắm, không có chỗ nào để xả hết, chỉ đành xả lên người bệ hạ thôi! Mong bệ hạ hiểu cho nỗi khổ của ta!”

Nữ đế hô lên: “Đừng mà!”

“Không muốn cũng phải muốn!”

Lâm Bắc Phàm bèn bỏ nhào đến.

Trong tấm cung bèn truyền đến những âm thanh ngân nga.

Không lâu sau, lão thái giám dẫn một đám cung nữ và thái giám vào. Bọn họ dò hỏi thái giám canh cửa: “Tình hình ra sao rồi?”

“Bẩm Lưu công công, điện hạ và bệ hạ vẫn chưa dậy!”

Lão thái giám cực kì hài lòng: “Chưa dậy cơ à, như vậy mới có cơ hội sinh long tử long tôn chứ! Truyền lệnh xuống, hôm nay hủy bỏ buổi triều sớm, nói với bách quan rằng không có chuyện gì gấp thì đừng tới làm phiền bệ hạ và điện hạ”

“Vâng thưa Lưu công công!” Mọi người đáp.

Mãi đến chiều, Lâm Bắc Phàm mới ra khỏi cửa.

Hắn dặn dò: “Bệ hạ mệt nên đang nghỉ ngơi, nếu không có chuyện gì thì đừng tới làm phiền!”

“Vâng thưa điện hạ!” Mọi người đáp.

Lâm Bắc Phàm vội vã tới Ngự Thư phòng, xử lí một đống chuyện gấp xong, hắn lại trở về Lâm phủ nói rõ mọi chuyện với mọi người, đến tối lại về hoàng cung.

Lúc này, nữ đế đã dậy, nàng đang dùng bữa.

Nhìn thấy Lâm Bắc Phàm, nàng tròn trắng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đồ xấu xa!”

Lâm Bắc Phàm ân cần hỏi han: “Giờ bệ hạ thấy đỡ hơn chưa?”

Nữ đế lại càng giận hơn: “Người nói xem?”

Lâm Bắc Phàm bung bát cháo lên: “Bệ hạ, để thần đút cho bệ hạ, đền tội với bệ hạ!”

“Hừ! Vậy còn được!”

Nữ đế ăn no xong thì lại được Lâm Bắc Phàm ôm chặt.

Nàng hoang mang: “Người muốn làm gì?”

Lâm Bắc Phàm hùng hổ nói: “Bệ hạ, hoàng thất Đại Võ không thể không có hậu duệ được, chúng ta phải cố gắng vì huyết mạch của Đại Võ! Bệ hạ yên tâm đi, thần sẽ cúc cung tận tụy đến chết mới thôi!”

“Cái tên xấu xa nhà người!”

Cứ thế, nữ đế lại bị Lâm Bắc Phàm dày vò.

Khi hần và nữ đế trải qua những ngày tháng yên bình thì ở Đại Hạ ngàn dặm xa xôi lại bất ổn vô cùng.

Bởi vì chuyện trong đại hôn của Lâm Bắc Phàm và nữ đế đã được lan truyền đến đây.

1111 chữ

Chương 930: Đại kết cục

Hoàng đế Đại Hạ phái Đại Tông Sư đi giết nữ đế và thừa tướng Đại Võ, kết quả ai ngờ thừa tướng Đại Võ Lâm Bắc Phàm lại là một vị Đại Tông Sư tối cao, là cường giả tuyệt thế, hần đã xử lý vị Đại Tông Sư kia nhanh gọn lẹ. Hơn nữa hần còn tuyên bố sau khi hôn sự kết thúc, hần sẽ đích thân tới Đại Hạ để lấy đầu hoàng đế Đại Hạ.

Đại Tông Sư tối cao quá mạnh, không ai có thể ngăn cản được hần! Dù có là đại quân hùng hậu cũng không thể nào!

Hần có thể hủy diệt cả một hoàng triều dễ như trở bàn tay!

Thế là những người biết tin đều chạy thực mạng để tránh bị liên lụy. Bách quan trong triều đình Đại Hạ cũng gấp như kiến bò trong chảo.

Có người không nhịn được và đã thu dọn hành lý chuẩn bị đánh bài chuồn.

Trong hoàng cung Đại Hạ, sắc mặt hoàng đế Đại Hạ u ám vô cùng: “Tìm được Đại Tông Sư tối cao chưa?”

Quan viên run như cây sậy: “Bệ hạ, Đại Tông Sư tối cao là nhân vật hiếm có vô cùng, sao có thể tìm thấy dễ dàng vậy được, chúng thần đã cố gắng hết sức rồi!”

Hoàng đế Đại Hạ nổi giận: “Phế vật! Đều là lũ phế vật! Trẫm đã cho các người thời gian ba ngày rồi mà các người không tìm được ai hết, trẫm nuôi các người còn có tác dụng gì nữa? Lập tức đi tìm tiếp cho trẫm, không tìm được thì đừng có mà trở về!”

“Vâng vâng... thưa bệ hạ!” Quan viên sợ hãi lui xuống.

Bên trong điện không còn ai nữa, lúc này hoàng đế Đại Hạ mới thở hắt ra, trong lòng hắn ta đang nổi cơn bão tố.

Biết vậy hắn ta đã không chọc đến Lâm Bắc Phàm rồi.

Ban đầu hắn ta tưởng hắn chỉ là một tên thư sinh tay trái gà chẳng chặt, chỉ cần giết hắn là có thể trừ bỏ mối nguy hại, giải quyết mọi vấn đề, ai ngờ hắn lại là một con rồng cực lớn.

Hắn đã giết sạch cao thủ mà hắn ta phái tới, lại còn tuyên bố muốn lấy đầu hắn ta. Giờ hoàng đế Đại Hạ thấy hối hận vô cùng.

Hắn ta chỉ đành gửi gắm hi vọng vào một vị Đại Tông Sư tối cao rồi để hắn ta đối kháng với Lâm Bắc Phàm thôi.

Thế nhưng trên đời này Đại Tông Sư tối cao hiếm vô cùng, bọn họ như biến mất tăm giữa biển người, như thế thì làm sao tìm được?

“Ôi!” Hắn ta thở dài một hơi.

Trên bầu trời hoàng cung Đại Hạ bỗng xuất hiện một bóng người. Mọi người nhìn thấy xong thì kinh hãi.

“Lâm Bắc Phàm! Đó là Lâm Bắc Phàm!”

“Đại Tông Sư tối cao của Đại Võ!”

“Hắn... hắn tới rồi!”

Hoàng đế Đại Hạ nhận được tin xong thì ra khỏi cung điện, quả nhiên hắn ta trông thấy trên bầu trời có một bóng người.

Người đó có hóa thành tro hấn ta cũng nhận ra, đây chính là Lâm Bắc Phàm – người tới để lấy đầu hấn.

Sắc mặt hoàng đế Đại Hạ tái mét: “Sao ngươi tới nhanh vậy?”

“Hạ Thiên Khung, lâu lắm rồi không gặp!”

Lâm Bắc Phàm híp mắt cười: “Ngày xưa ta thả ngươi về, ai ngờ ngươi lại lấy oán báo ơn, dám phái người tới hại ta và bệ hạ, ngươi nói xem ta nên xử lí ngươi thế nào đây?”

Hoàng đế Đại Hạ trầm giọng nói: “Lâm thừa tướng, chuyện này là trầm sai, trầm xin lỗi ngươi! Mọi thứ trong hoàng cung ngươi muốn lấy gì thì cứ lấy, trầm sẽ không nhúu mày dù chỉ một chút!”

Lâm Bắc Phàm bật cười: “Cần gì phải phiền phức như vậy! Giết ngươi xong là những thứ này đều thuộc về ta mà!”

Hoàng đế Đại Hạ không bình tĩnh được: “Vậy là không đàm phán được nữa hả?”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Thì vốn cũng chẳng có gì mà đàm phán mà! Làm người phải giữ chữ tín, nói muốn lấy đầu ngươi là phải lấy đầu ngươi, muộn một ngày cũng không được!”

“Nếu đã vậy...”

Hoàng đế Đại Hạ điên cuồng: “Tất cả mọi người nghe lệnh, giết hấn cho trầm!”

“Vâng thưa bệ hạ!” Thị vệ và các cao thủ triều đình bèn xông lên.

“Như con cá giãy chết mà thôi!”

Lâm Bắc Phàm giơ tay, một luồng kinh khí kinh khủng ập đến và đánh bay tất cả binh sĩ cũng như cao thủ của triều đình Đại Hạ, bọn họ đều mất đi năng lực phản kháng.

“Không!”

Hoàng đế Đại Hạ sợ hãi kêu lên.

Tiếp đó, ánh mắt của Lâm Bắc Phàm đổ dồn về hấn ta.

“Ngươi là hoàng đế, ta sẽ giữ thể diện cho ngươi!”

Lâm Bắc Phàm khẽ phát tay, hoàng đế Đại Hạ lập tức biến thành một tảng băng, dáng vẻ sợ hãi của hấn ta vẫn được lưu

lại.

Sau đó hắn bèn trở về với vợ.

Không lâu sau, một trận gió thổi qua, tảng băng đã vỡ vụn.

Hoàng đế Đại Hạ đã chết, huyết mạch hoàng thất cũng bị giết sạch. Đại Hạ lại như rắn mất đầu, các đại thần đều tranh nhau, chia năm xẻ bảy.

Bên cạnh đó các nước xung quanh cũng nhìn chằm chằm lãnh thổ của Đại Hạ. Song do e dè Lâm Bắc Phàm và Đại Võ nên bọn họ không dám manh động.

Tất nhiên là Đại Võ cũng muốn mảnh đất này rồi.

Thế nhưng nó quá to nên mình Đại Võ cũng không nuốt hết được, chỉ đành tiêu hóa từ từ, rồi cũng có ngày nuốt chửng vào bụng thôi mà.

Còn về Đại Viêm thì hắn lười không muốn động đến.

Dù sao thì đất nước đó cũng đủ loạn rồi, hơn nữa con cháu hoàng thất và triều đình bên đó đều chẳng sống được mấy năm nữa, cứ để bọn họ tranh đấu với nhau, bọn họ xong đời thì Đại Võ sẽ thu dọn tàn cuộc. Hiện giờ, Lâm Bắc Phàm đã chẳng cần phải mong mỏi gì nữa, hắn gần như có tất cả từ quyền lực đến thực lực. Giờ hắn chỉ muốn sống một cuộc sống tình nồng ý mặn với vợ mình, cố gắng vì huyết mạch của mình mà thôi.